Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

---

16 Sider NYTAARSNUMER. 18 Øre

RAVNEN

Nr. 1 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 2. Januar 1919.

Tegning af O Hartig.

Som Maanen ned bag Skyer gaar
det svandt, det gamle, grimme Aar,
hvis Minder før os alle staar
som Død og Drab og onde Saar.

Men fra et herligt Lyspalads
med Krav om Luft og Lys og Plads
gaar Solen gennem Gift og Gas
med nye Tiders Timeglas.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

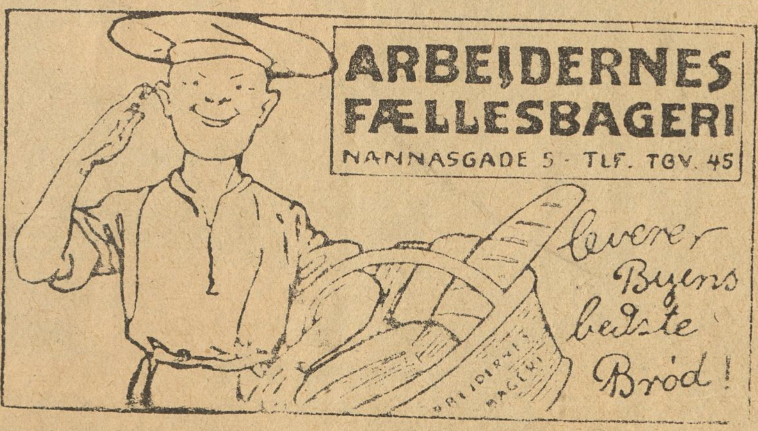

Telefon
1848

NYTAAR
1919

1
Nu svinder det gamle, onde Aar
som en Uvejrssky,
og Glæden stiger som Raab og Sang
fra den vaagne By,
vi løfter vor Pande i Haab og Tro
mod det ny, det ny!

2
I Støvet ligger de Lænker, der bandt
vor Haand og Fod,
og nye Blomster skal spire frem
af de faldnes Blod
og fylde vort aabne, befriede Sind
med Kraft og Mod!

3
En Slægt med Skuldre som Jern og Staal
skal nu gaa frem,
et Tog, der vandrer fra Fortids Os
og Røg og Em,
skal bære sin Tro, sin Trods som Sten
til sit nye Hjem.

4
Kom, Jordens Børn, vi er Brødre nu
i ét og alt!
Til fælles Lyst og til fælles Kamp
har os Livet kaldt,
og nye Arme skal virke dér,
hvor vor Broder faldt!

5
Og frie Hjærter skal tænde Baal
for de nye Krav,
hvis Tempeltinder skal knejse kækt
paa de gamles Grav,
med lige Ret for Aand og Haand,
for Bog og Sav!

6
Kom, Broder, ræk mig din faste Haand.
Se, Aaret gryer!
Ræk Haand til hver en Broder og Ven
i Alverdens Byer . . .
. . . En Storm har renset vor Horisont
for Uvejrsskyer!

Thorkil Barfod.

Efter Lorentz Frølichs Radering. Tegning af Hp. Hansen

I. C. Christensen dane-virker i Sønderjylland.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Tegning af Emil Poulsen

1919.

Mel.: En Skaal for hver Mø —

En Skaal vil jeg drikke, men hvor faar jeg »Druk«?
og straks bli'r lidt sur man i »Masken«.
Ja, Sangen om Skaalen den lyder meget smuk,
men tom er den, ganske li'som'Flasken!
»Tag dit Glas, min Ven« — tak skal Du ha' for den —
Nytaarsskaal i Vand jeg ikke drikke kan;
og i »Radium« mens Nytaar kimede —
1919 vist besvimede!

En »Nejer«, der bor i et Hus paa »Sct. Crøjs«,
var ked af, at vi var saa tomme.
Han sendte tre Tons i en meget stærk »Konvojs«
og skrev saa: »Nu kan I re'nok romme«.
Og en »Tappersvend« (Kaspersen, Fa'ers Ven!)
sendte tre Flakoner Rom — og jeg blev from.
Rommen kom (endnu kan jeg da »skælleve«)
Nytaarsnat præcis da den var elleve.

Og Fut saa paa Gassen der kom med de vons,
og Vennerne mødte i Skare.
Jeg selv kunde dejlig ha' drukken fire Tons
af Ølandets duftomflorte Vare!
Ved det runde Bord sad saa hele mit Kor,
og jeg svor at sige et Par gyldne Ord.
Saa ved Midnatstid vi hæved Glassene,
nu var Tid til Tale meget passende.

»En Skaal vil vi drikke for Freden paa Jord,
en Skaal nu for Broderskabstanken.
En Skaal for at ikke det førende Ord
skal siges af *dem*, der leder *Banken!*
Ned med Krudt og Hær, Sabel, Kniv og Gevær,
ned med Krigerliv og tvungent Militær.
Og et samlet Krav, der ikke er en *Bøn*,
paa en samfundsmæssig ordnet *Arbejdsløn.*

Saa drak vi den Skaal med Humør og Appel,
thi saa er der Lykkeheld ve' den.
Og det, vi har Brug for, er netop større Held
ved Aarsskiftet nittenhundrednitten!
Skaf os Lys og Mad og gør Mennesket glad.
giv Humør til hver en lystig Svend fra Fad!
Fuld af Haab og Fryd vi ser til Aaret hen:
Nitten-Nitten gør os Livet lyst igen!

Jørgen Grønsvær.

En Amerikaner.

For mange Aar tilbage fandtes der kun faa Aviser i Mellemamerika, og Forretningsmændene maatte gaa særegne Veje for at kunne reklamere med deres Varer. Det var saaledes Skik, at naar Præsten lod vente paa sig i Kirken, saa rejste en og anden Forretningsmand sig op og holdt en Lovprisning for sine Varer.

En Dag rejste en Mand sig op og sagde: »Brødre og Søstre! Jeg har lige faaet et Parti Jagtkrudt hjem. Det er saa fint, at man maa have Briller paa for at opdage det, og det er saa fint og blankt, at man kan rede sit Haar foran det uden Spejl. Kig ind i min Butik henne ved Korsvejen!«

Nu var der en anden Krudthandler tilstede, og han rejste sig forarget op og sagde: »Brødre og Søstre! Jeg haaber, at I ikke tror et eneste Ord af, hvad Broder Jonas sagde om sit Krudt. Jeg har selv været inde i hans Butik og giver Jer mit Ord paa, at hans Krudtkorn er større end Stenkulsstykker. Og hvis nogen af Jer tilfældigvis skulde komme i Helvede, saa garanterer jeg for, at I kan tage 10 Pund af hans Krudt paa Ryggen og skride frem gennem dette sørgelige Steds Svovlluer uden at risikere den mindste Eksplosion!«

— Saa kom Præsten.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Jeg hørte nogen komme og troede, at det var Ejeren, og da jeg ikke havde Tilladelse til at gaa derhen, gemte jeg mig.

Han fortsatte:

— Miss Shearm, man siger, at Mordstedet har en ejendommelig Tiltrækningskraft paa den Skyldige.

— Hun vendte sig mod ham paa en Maade, der viste, at hun ikke var kuet.

— De vilde ikke sige den Slags Ting til mig, hvis jeg var en Mand, der kunde behandle Dem som De fortjener. Hvorfor er De min Fjende?

— Jeg er ikke Deres Fjende, Miss Shearm, jeg haaber netop, at vi for Fremtiden skal blive bedre Venner end vi nogensinde før har været.

— Virkelig! Da er Deres Ideer om, hvordan man befordrer Venskaber, meget ejendommelige.

— Det kan synes saa, men jeg forsikrer, at det er mit Ønske. Hvad angaar, at De skulde have modvirket mig hos Miss Violet, saa har jeg aldrig troet det, jeg haaber tværtimod, at De vil gøre alt for at formaa Miss Emberly til at forandre Mening.

— Men hun er jo allerede forlovet med Leonard Blyth.

— Forlovelser ender ikke altid med Bryllup. De kender Ordsproget: Meget kan spildes mellem Bægeret og Læben.

— Hvor kan De dog tro, Major Lydfield, at jeg vil være Deres Fortaler efter Deres nedrige Anklage mod mig?

— De ønsker altsaa stadig, at jeg skal tro, at De er uskyldig i Fergus Emberlys Død? Men en Jury vilde maaske nære andre Anskuelser. De har jo ikke givet nogen rimelig Grund for Deres Nærværelse i Lorchbank.

— Jeg har afgivet min Forklaring, sagde hun trodsigt.

— Bah! Ikke en Gang et Barn vilde have taget den Forklaring for gode Varer. Men for at vende tilbage til Forlovelsen mellem Blyth og Violet Emberly. Den burde aldrig have fundet Sted. Fergus vilde aldrig være gaaet ind derpaa, hvis han havde levet. Fyren er en Æventyrer og tragter kun efter hendes Penge.

— Leonard Blyth har altid været en god Ven af mig, saa hvis De har noget ondt at sige om ham, maa De hellere sige det, naar jeg ikke er tilstede.

— Sætter De megen Pris paa ham endnu?

— Ja, lige saa meget som før.

— Der findes Personer, eller i al Fald en Person, som ikke nærer nogen høj Tanke om ham. De ved uden Tvivl, at han for ikke længe siden modtog et Brev, hvori han anklagedes for det samme som jeg i Dag har været saa dristig at anklage Dem for.

— Hvem har sagt Dem det? udbrød den unge Pige hæftigt.

— Violet Emberly. Hun viste mig Brevet og beskyldte mig oven i Købet for, at jeg havde skrevet det.

— Det var dumt af hende, thi hun burde have forstaaet, at De er en Mand, der ikke giver sig af med at skrive anonyme Breve.

Han bukkede med et bittert Smil og sagde:

— Tak for Komplimenten.

Han tog en Cigaret ud af Foderalet og fortsatte:

— Det er besynderligt, at nogen kan anklage Blyth for at have begaaet Mordet.

— Det er urimeligt — nedrigt!

— Kan De anføre en Grund, hvorfor nogen skulde sende ham et saadant Brev?

— Det kan jeg naturligvis ikke.

— Jeg troede, at De muligvis vidste det, Miss Shearm.

— Hvorfor skulde jeg vide det?

Majoren tav et Øjeblik, medens han tændte Cigaretten og sagde:

— Blot fordi De jo selv har skrevet Brevet.

XII.

EN BEKENDELSE OG ET FORSLAG.

Edna Shearm sprang op, men denne Gang gjorde Major Lydfield intet Forsøg paa at tilbageholde hende, han vidste nemlig, at det ikke behøvedes. Hun stirrede ganske maalløs paa ham.

— De mener maaske, at det er en ganske løs Antagelse fra min Side, Miss Shearm. Nuvel, jeg tilstaar, at det først blot var en Gisning.

Hun svarede stadig ikke.

— Vil De ikke sætte Dem ned igen? Jeg er sikker paa, at det, jeg har at sige Dem, vil interessere Dem.

— Jeg vil nu fortælle Dem, hvorledes jeg opdagede, at det var Dem, der skrev det anonyme Brev. Da Violet Emberly tillod mig at læse det, opdagede jeg deri et Udtryk, der lod mig formode, at det maatte være skrevet af en, der opholdt sig paa Marlcroft ved den Tid, da Fergus blev dræbt — jeg hentyder til, hvad Blyth foretog sig hin Nat. Hvis han havde foretaget sig noget ejendommeligt, var det sandsynligt, at han var bleven set af nogen i Huset. Det var næppe troligt, at det var en af Tjenestefolkene, og da jeg ikke selv havde skrevet det, maatte det være Dem, thi andre Gæster var der jo ikke. Hvad der yderligere bestyrkede min Antagelse var det Faktum, at jeg tilfældig huskede, at en af Deres Veninder, der gav sig af med literært Arbejde, ejede en Skrivemaskine og at De havde øvet Dem paa denne. Det anonyme Brev var øjensynlig skrevet af en mindre øvet Person.

Majoren standsede for at tage nogle Drag af sin Cigaret.

— Og det mener De er tilstrækkelig Grund til at paastaa, at jeg skrev Brevet, udbrød Edna harmfuldt.

— Paa ingen Maade. Det var kun noget, der fik mig paa den Tanke. Jeg tænkte mig, at De havde skrevet Brevet paa Maskine, fordi Deres egen Skrift let kunde genkendes, men da en Skrivemaskine ikke er noget man kan have med sig i Lommen og da jeg vidste, at der ikke var nogen saadan paa Marlcroft, blev Spørgsmaalet, hvor De havde været for at skrive det. Jeg formoder, at Detektivarbejde beror meget paa Tilfældet, og det var ogsaa ved et Tilfælde, at jeg gjorde min næste Opdagelse.

— Jeg besøgte Hr. Chester, der jo er ansat paa Emberlys Kontor uden at tænke paa at naa noget Resultat. Han

nævnte tilfældigvis Deres Navn og næsten i samme Øjeblik lagde jeg Mærke til, at han havde en Skrivemaskine som ikke syntes at være i stadig Brug. Det indgav mig en Ide. Jeg talte om Dem og fik da at vide, at De to Dage før Blyth havde faaet Brevet, havde været paa Kontoret i et Ærinde for Mrs. Emberly. Det blev klart for mig, at De havde været alene i hans Privatkontor i nogen Tid, medens han udførte Mrs. Emberlys Ordre.

Jeg førte Samtalen med Hr. Chester ind paa Skrivemaskiner og under Paaskud af, at jeg selv tænkte paa at anskaffe mig en, undersøgte jeg den, der stod i Værelset. Og nu kommer det vigtigste. De havde benyttet et halvt Ark Brevpapir, men Papiret havde været saa smalt, at det sidste Ord i nogle af Linierne var trykket ned i Valsen.

Majoren slog Asken af Cigaretten og lo — noget som syntes at gøre den unge Pige rasende.

— Det er en nedrig Usandhed at sige, at jeg dræbte Fergus Emberly, sagde hun i en hadefuld Tone, men hvis jeg havde et Vaaben nu, tror jeg, at jeg kunde dræbe Dem.

— Aa, vist ikke, bedste Miss Shearm, vi skal tværtimod være gode Venner.

— Venner, efter hvad De har sagt og gjort! Hvorfor forfølger De mig paa denne Maade?

— Hvorfor skrev De det Brev? spurgte han.

— Hun lukkede Munden med det faste Forsæt ikke at svare paa Spørgsmaalet.

— Se saa, fortsatte han, lad os nu slutte Fred efter alle disse Ubehageligheder. Skal jeg foreslaa Vilkaarene?

— Jeg forstaar nu, hvorledes det forholder sig, udbrød hun. De ønsker, at jeg skal gøre noget for Dem, og hvis jeg vægrer mig, truer De med en Afsløring, det vil sige, at offentliggøre alt, hvad De har hørt om mig.

— Lad os hellere sige, at De burde gøre mig en ringe Tjeneste til Gengæld for, at jeg har bevaret Deres Hemmeligheder.

— Hvad er det, De ønsker at jeg skal gøre?

— Sig mig først og fremmest hvorfor De skrev det Brev til Blyth. Det maa jeg have Klarhed over for at jeg kan vide, hvordan vi staar overfor hinanden.

— Om De ogsaa spørger mig tyve Gange, vil jeg ikke sige det. De maa tænke hvad De vil.

— De har erklæret, at De ikke har dræbt Fergus; tror De da, at Blyth har gjort det?

— Nej, det gør jeg ikke.

— Hvorfor anklager De da ham for det? Der maa findes en eller anden Grund for denne Anklage.

— Der er en Grund, men det er ikke den, at jeg mener, at han er skyldig.

— De ønskede, at andre skulde tro det?

— Nej, det var det, jeg sidst ønskede skulde ske.

— Men De maa sikkert have indset, at det Faktum, at Blyth modtog et anonymt Brev, hvori han blev anklaget for Mordet paa Fergus Emberly, vilde foraarsage, at han blev mistænkt?

— Jeg ønskede ikke, at andre end Leonard selv skulde se Brevet.

— Se, Miss Shearm, før eller senere faar jeg dog Sandheden at vide, hvorfor saa ikke fortælle den nu? Hvis hverken De eller Blyth er ansvarlig for Emberlys Død, hvad Mening er der saa i at anklage en uskyldig Mand for Mord?

Hun svarede ikke straks. Hun saa med stigende Uro, at Følgerne af fortsat Tavshed kunde blive værre end en aaben Bekendelse og hun tog en fortvivlet Beslutning.

— Jeg kan næppe vente, at De vil tage Hensyn til min Følelser, begyndte hun. Hvis De tvinger mig til at sige Sandheden, vil jeg gøre det. De maa tænke hvad De vil om mig, naar jeg nu siger, at jeg skrev Brevet for at formaa Leonard til at bryde Forlovelsen med Violet.

— Hvad Grund havde De til at gøre det?

— Fordi jeg elsker ham — der har De Sandheden. Ja jeg elsker ham tusinde Gange højere end Violet nogensinde vil kunne være i Stand til at elske, og jeg tror, at han vilde have giftet sig med mig, hvis Violet ikke var kommet imellem. Jeg vilde i Morgen den Dag være beredt paa at bryde min egen Forlovelse, hvis — hun afbrød sig selv, idet hun førte Haanden til Struben som om Ordene var lige ved at kvæle hende.

— Jeg maa sige, at Blyth er lykkeligere end han fortjener, sagde han. Ved Jupiter, i Stedet for at have ydmyget Dem selv i mine Øjne, er De steget i min Agtelse paa Grund af Deres Mod og Beslutsomhed. Og hvad mere er, Deres Ord beviser, at vi har fælles Interesser. Alt er tilladt i Krig og Kærlighed, og det er min Hensigt, at denne Forlovelse, koste hvad det vil, skal brydes.

Edna Shearm svarede ikke; en Vredesrødme farvede hendes Kinder og hun syntes ikke at have genvundet saa meget af sin Selvbeherskelse, at hun formaaede at tale.

— De troede altsaa, at De ved Hjælp af Brevet vilde kunne faa Blyth til at bryde Forlovelsen?

Edna nikkede blot.

— Men hvis ingen andre end ham selv havde faaet Brevet at se?

— Jeg troede, at jeg tilsidst vilde kunne formaa ham til at give Afkald paa Violet.

— Saa maa De have noget til Grund for Deres Anklage. Man kan let tænke sig, at Blyth ikke vilde bryde en Forlovelse, blot fordi en anonym Skribent behagede at anklage ham for en Forbrydelse, han aldrig havde begaaet. Jeg gentager mit Spørgsmaal, tror De virkelig, at han dræbte Emberly.

— Nej, jeg er ganske sikker paa, at han ikke har gjort det. Der var ikke nogen Sandhed i Anklagen . . .

— Hvorfor gjorde De det da? De hentyder i Brevet til hans Handlinger hin Nat; hvad havde han da gjort?

— Jeg siger Dem en Gang for alle, Major Lydfield, at jeg ikke agter at sige det. Saa meget kan jeg dog sige, at han begik en Dumhed, som kunde have set mistænkelig ud, men De maa huske, at jeg elsker ham og ikke vil give nogen anden Person Magt til at anklage ham for en Gerning, han aldrig har begaaet.

— Naa, saa lader vi den Sag fare. Jeg finder, at De har handlet netop saadan som jeg havde kunnet ønske, og vi maa sammen forsøge at gøre en Ende paa Forlovelsen. Hvis Blyth bliver ved med at være stædig, maa en eller anden udenforstaaende udøve et Tryk paa ham, og det paatager jeg mig. Men vi maa være forsigtige. Hvis Blyth eller Violet faar den ringeste Anelse om vort Forehavende, vil det ikke lykkes. Blyth vilde aldrig kunne tilgive Dem og Violet vilde aldrig være til at formaa at blive Herskerinde paa Shedworth Hall. De forstaar, hvad jeg mener?

— Ja, jeg forstaar, men jeg tvivler paa, at det vil lykkes

— Men De har jo nylig erklæret, at De havde troet at kunne gøre det alene ved Hjælp af Brevet.

— Jeg begynder at tro, at han ikke er saa let at have med at gøre, som jeg først troede.

I nogle Øjeblikke sad Edna Shearm tavs, men derefter spurgte hun pludselig:

— Tror De virkelig, at Fergus blev myrdet?

— Tror De virkelig, at Folk, hvis de vidste, hvad jeg ved, vilde tro, at hans Død skyldtes et Ulykkestilfælde? svarede han. Se paa Fakta — De skyldte Manden en Sum Penge, som De ikke var i Stand til at tilbagebetale, og det var af største Betydning for Dem, at denne Gæld ikke blev almindelig kendt. Den Nat, han døde, stjal De Gældsbrevet, og nogen maatte lige være gaaet ind og ud gennem Døren til Haven. De bar desuden Overtøj og De havde vist, at De skød udmærket med Revolver, De . . . .

— Hold op! udbrød hun. Hvis De ikke vil tro mig, naar

(Fortsættes).

Efter Udvidelsen af Lokalerne.

Skotøjsmagasinet „Gyldenhus"

Telf. 1823 x **Amagerbrogade 145** Telf. 1823 x

anbefaler

sit store righoldige Udvalg

til de bekendte billige Priser.

Husk vort aarlige Udsalg i Januar.

Masser af Restnumre sælges til Spotpris.

H. Grünbaum.

Rød Indmad

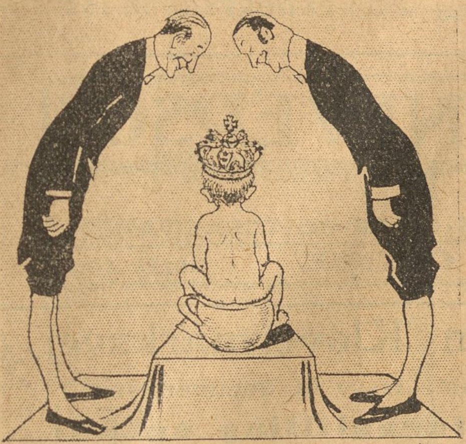

Nu skal Kongerne alle herrut,
saadan er for Tiden Tonen.
Mon ikke det ender med tilslut,
at der ikke er fler paa Tronen?

Enhver, der tegner sig som Abonnent paa »Ravnen« for Januar Kvartal 1919, faar gratis tilsendt en flot eller morsom Originaltegning til Indramning!

1914 - 1919.

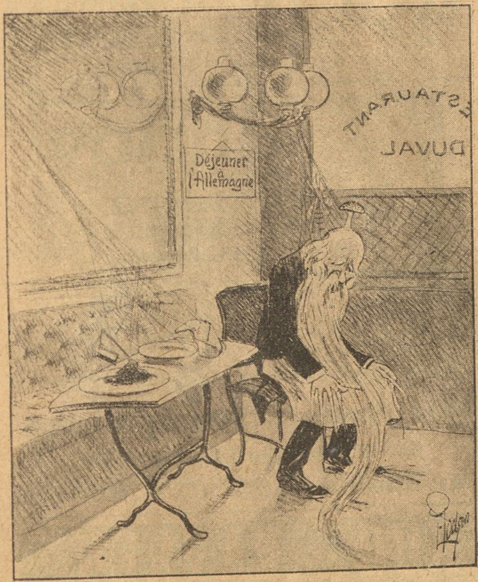

Tjeneren: Nu har jeg siddet og ventet paa General Haeseler, der bestilte Frokost her i Paris — men nu tror jeg ikke, at jeg vil vente længere!

Underlige Notitser.

At kalde en Kridtpibe for Merskum er ravgalt.

*

Der gaar en Mand rundt i Roskilde og slaar Folk for Smaapenge ved at fortælle, at han har ligget paa St. Hans i tre Uger. Det har han ogsaa, men det var paa *Taget*, som han reparerede.

*

Paa Universitetet blev forleden et ikke særlig lyst Ho'de af Professoren spurgt, hvem der skulde erstatte *Hagelskade*. »Naturligvis ham, der skød«, svarede Kandidaten.

*

Under Opførelsen af »Dollarprinsessen« paa Casino var der nogle, som mente, at Løvetæmmersken Baptista *Schreiber* var lige til at bide i.

*

Morgenstund har Surrogatkaffe i Mund. — Hvor intet er, kommer der ingen Rotter.

*

En Gullaschfamilie paa Frederiksberg har skrevet deres Stumtjener med paa Ernæringslisten.

*

Ernæringsraadet tænker paa at forbyde Uddeling af Huskekager.

*

Da en Indbrudstyv blev hugget Nytaarsaftensagde, sagde Betjenten til ham:

— Godt Held i det nye Aar!

Kejserens allernyeste Klæder.

— Du, min Søn er morderlig musikalsk; han skal spille i »Kapellet«.

— Nej virkelig! Hvad skal han begynde med?

— Han har allerede faaet udleveret *Bækkenpartiet* af »Regimentets Datter«.

— *Jeg skal op paa Kontoret og hænge i.*

— *Naa. Men sig mig, hvad har i'et da gjort?*

— *I'et?*

— *Ja, Du si'r jo, at Du skal op og hænge i'et!*

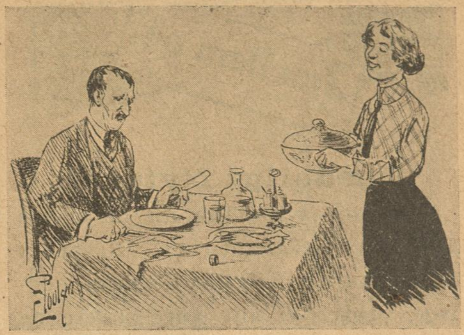

Han: Altid Byg-Vandgrød og Spegesild, det bli'r snart noget ensformigt; hvornaar faar vi mon nogen Afveksling?

Hun: Snart, kære Ven, — Du har vel set, at man nu overalt drøfter *Krigsretternes* Afskaffelse!

„En Svensker".

Pettersons är en «lånande familj« och utstår vilka besvärligheter och obehag som helst för att i detta hänseende få sina önskninger uppfyllda. Yngste Petterson slog härom da en rekordet. Han skickades av sin mama in till Andersson för att låna »lite sur mjölk«.

— Vi ha ingen sur mjölk, sade fru Anderss n bara vanlig.

— Det gör ingenting, sa lille Pettersson ch satte s'g på en stol i köket, jag kan vänta mens han surnar

„En Nordmand"

— Slagter, sælger De hvalkjød?

— Ja, fru.

— Kan jeg faa se paa nogen pene stykker.

— Saa gjerne, frue Jack, ta en stige og vis damen omkring paa »hvalen«.

„En Dansker".

Turisten: Kirkeuret gaar næsten en halv Time for sagte. Hvor kan det være, at Kirkeklokkerne gaar forkert, Hr. Pastor?

Pastoren: Det kommer vel deraf, at Kirken bør befatte sig mere med aandelige end med timelige Ting.

Sandhed.

I hele Verden er der for Tiden kun to Slags Mennesker: De underernærede og de under Haanden ernærede.

Hvorledes gamle Ole Skipper tænkte sig Freden.

Glædeligt Nytaar!

Med vor bedste Tak for de mange Jule- og Nytaarshilsener, „Ravnen"s Redaktion har haft den Glæde at modtage, ønsker vi alle vore Læsere og Læserinder et glædeligt Nytaar og udtaler Haabet om fortsat godt Samarbejde i 1919!

C. Jerichau. Tak, ved Lejlighed.

Søren Dahl, Hjørring. Vi skal nok skaffe Plads for en Prøve paa din Tegnekunst.

EN KVINDEKENDER!

Gammel Jomfru: »Skammer en stor og stærk Mand som De sig ikke for at staa og tigge«?

Tiggeren: »Næh, for det er nu den eneste Profesion, jeg kender, hvor en Herre har Lov til at tale til en smuk, ung Dame uden at være introduceret«.

ET FULDSTÆNDIGT SVIN.

— Hør en Gang, sagde en tyk Herremand til en Professor i Matematik, som han var i Selskab med og gerne vilde gøre sig lystig over, naar to Grise vejer 20 Kilo, hvor meget vejer da et fuldstændigt Svin?

— Dersom De vil staa op paa vor Værts Decimalvægt, svarede Professoren, saa skal jeg øjeblikkelig sige Dem det.

Køb RAVNEN

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

A: — »Der kommer en Millionær henne«.
B: — »Hvordan slutter Du det det«.
A: — »Jo«, »han er jo fuld«.
Tegnet af Ejler Berg.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068y.

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

„Ravnen"s Julemærker.

Vi har paany den Fornøjelse at præsentere vore Læsere er Udvalg af originale »Julemærker« som et Led i vor Præmiekonkurrence.

To af disse Mærker har hver faaet en Ekstrapræmie paa 3 Kroner.

Tegnet af FRODE JØRGENSEN,
Arnevej 15, Brønshøj.
Ekstrapræmie: 3 Kroner

Tegnet af HERLUF P. KILDEGAARD,
Palnatokevej 14, Odense.
Ekstrapræmie: 3 Kroner

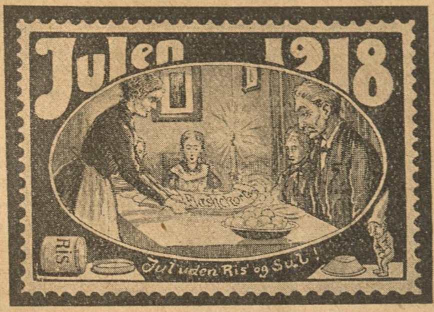

Tegnet af E. S. OLSEN,
Ringstedvej, Holbæk.
En Originaltegning i Præmie.

Tegnet af O. P. BARSTED,
Aalborg.

Tegnet af KARL BRØCHNER,
Dannebrogsgade 15, Aarhus.

Tegnet af C. ANDERSEN,
Folkvarsvej 30.

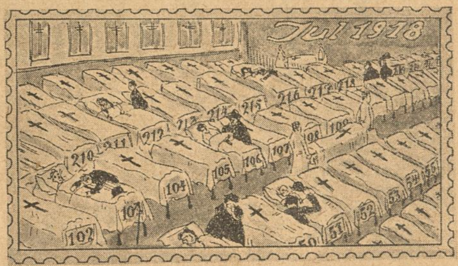

Tegnet af GEORG NIELSEN,
Istedgade 91.

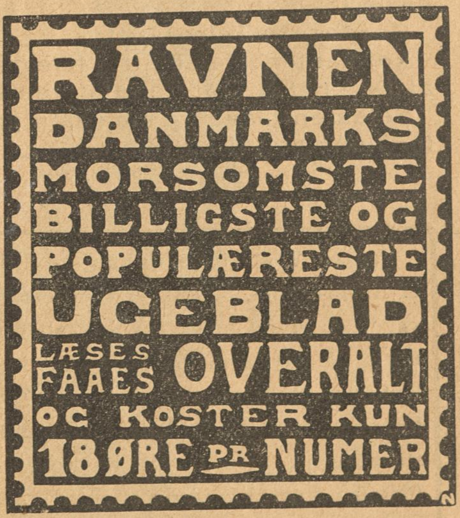

Endnu er der tilbage hele otte »Julemærker« af lige saa mange helt nye Tegnere. Disse »Mærker« fremkommer i næste Numer.

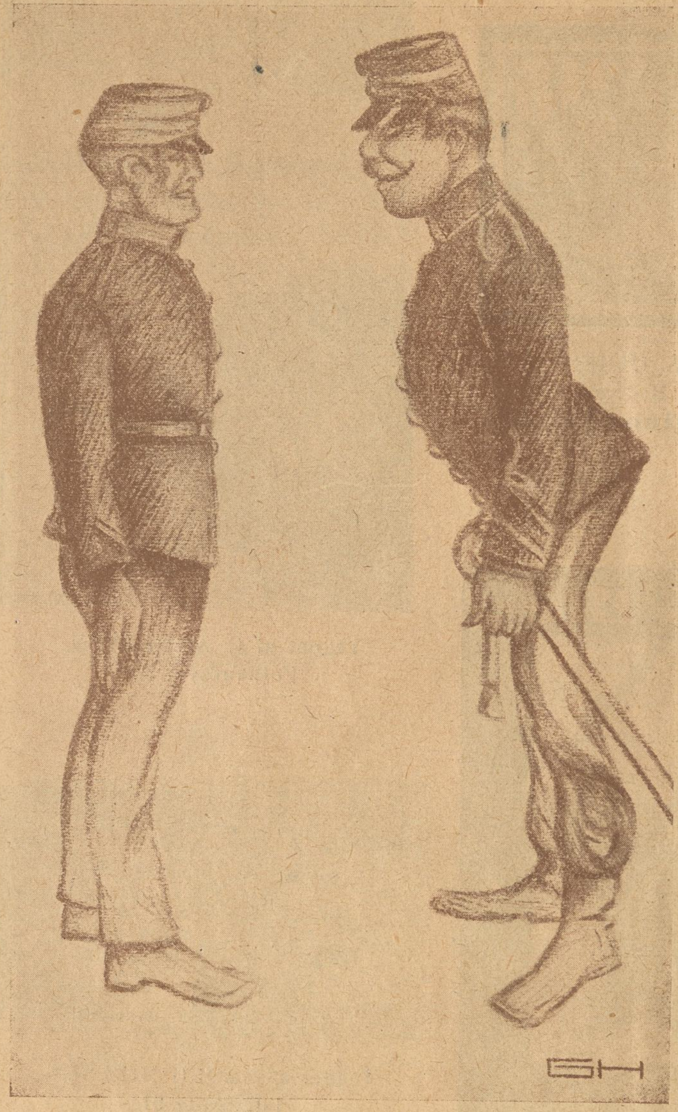

Løjtnanten: Hvorfor i Alverdens blankslidte Djævle kan De ikke staa Ret? Hvad er De i det civile Liv?

Soldaten: Telegrafist.

Løjtnanten: Kan De saa telegrafere til deres Mor, at De er den største Idiot ved Kompagniet?

Soldaten: Javel — men den gaar hun ikke paa, for hun ved, at Løjtnanten er herude!

Ved en Teaterforestilling i en lille jysk By opførtes et Røverdrama, og en af Banditterne skulde i anden Akt skyde en Mand ned. Da Selskabet kun ejede en delvis ubrugelig Rytterpistol, stod Direktøren altid parat i Kulissen med en stor Portnøgle, ladet med Krudt og forsynet med Fænghætte og Hammer. Saa kom den store Scene, men o, ve! Da Røveren skulde til at tage Pistolen frem, knaldede et Skud ude i Kulissen.

Men Skuespilleren, der agerede Røver, var en gammel Rotte, og midt i Stilheden raabte han: Ha! et Forskud! Det kommer mig vel tilpas!

Og saa blev der Succes!

Da Peiters Hest blev stjaalen.

En Julehistorie fra Kærvangen

af

Aage Hjuler.

Ude paa Kærvangens sure Jorder ligger der en halv Snes Smaasteder med saa meget Tilliggende, at de lige netop kan føde en Hest og en halv Snes Køer. I en af de allerringeste og mindste af disse Vaaninger bor Peiter, en lang, radmager og skægget Kæmpe, der er lige saa tvær, misfornøjet og gnaven, som han er høj.

Ingenting i hele Verden er denne Mand tilpas. Regner det, klager han over, at Jorden bliver for sur, skinner Solen, mener han, Vaarsæden svies og bliver til ingen Ting, og faar han alligevel en rig og kærnetung Høst godt i Hus, skal det nok passe, at han har hørt om en Mand i Sludstrup, der har taget dobbelt saa mange Fold hjem i sin Lade.

Gaar Æggene op i Pris, er der ingen Tvivl om, at Peiter har ladet alle sine ruge ud til Kyllinger, og hvis der er stor Efterspørgsel efter Kyllinger, saa ved hvert Barn paa Kærvangen, at Peiter har haft et styrtende Uheld med sine Skrukhøns og derfor ikke har en eneste Kylling i Hønsegaarden.

Saadan har han altid været, og saadan er han.

Men ikke nok med det. Han er desuden ondskabsfuld og drillesyg efter en udstrakt Maalestok. Hænder det en varm Sommerdag, at en af røde Køer bisser og finder Vej til Naboens Korn, saa er Peiter ikke den Mand, der opdager det, selv om han gaar og slaar Hø lige i Nærheden. Nej, hans Ko skal nok faa Lov til at fylde sin slunkne Vom med alt det fremmede Korn, den orker, og naar endelig Naboen kommer farende og faar Kreaturet fjærnet og alleveret til dets Ejer, saa griner Peiter skummelt og siger;

— Nej da, det har En slet ikke obselveret!

En Sommerdag slog Lynet ned i Krestens Hus og antændte det tørre Straatag. Et Øjeblik efter stod Ejendommen i lys Lue, og fra de omliggende Huse kom Beboerne løbende for at hjælpe til med at slukke. Men Peiter blev hjemme. Tre, fire Hundrede Alen fra Brandstedet stod han med skrævende Ben og Tommelfingrene i Ærmegabene:

— Det brænder min Sæl godt, Braset, men det var da heller inte for godt! sagde han til en forbipasserende, der løb efter Vand i Mosegrøften.

Ja, saadan er han den lange skæggede Bængel, saa det er ikke saa underligt, at Folk helst skyr ham og godter sig indvendigt, naar det gaar ham ilde.

— — —

Sidste Aar fandt Kresten og Mogens Nullerup paa at spille Peiter et rigtig gevaldigt Puds, og det kan nok være de slap fint fra det.

Peiter havde to røde Køer og en mager Rollike til en Hest. Den var en lille Smule blisset, og den var den fattige Peiters Stolthed. I Timevis kunde han staa og klappe, strigle og kærtegne Bæstet, og han pralede vidt og bredt af, at der ikke var Magen til Durchløber paa hele Kær-

(Fortsættes Side 14).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Tegning af Storm-Nielsen

Tja—h, — naar vi nu faar Sønderjylland tilbage, saa bli'r der nok et farligt Vrøvl med at finde vores Adresser, for *jeg* bor i *Aabenraa* og *I to* bor jo i *Tønder*.

JOURNALIST ORDSPROG.

Pennen er mægtigere end Sværdet, men Saksen er endnu mægtigere end Pennen.

RIGTIG FULD.

— Fuld, siger Du, næ jeg kendte en Mand, der var saa fuld, at naar han spyttede i Vandet ved Toldboden, saa besvimede Fiskene helt ud til Middelgrunden.

STRAKS MED.

Baronen: Kan jeg betro Dig noget, Johan?

Johan: Hvormeget skal De bruge, Hr. Baron?

Tegning af A. Østrup

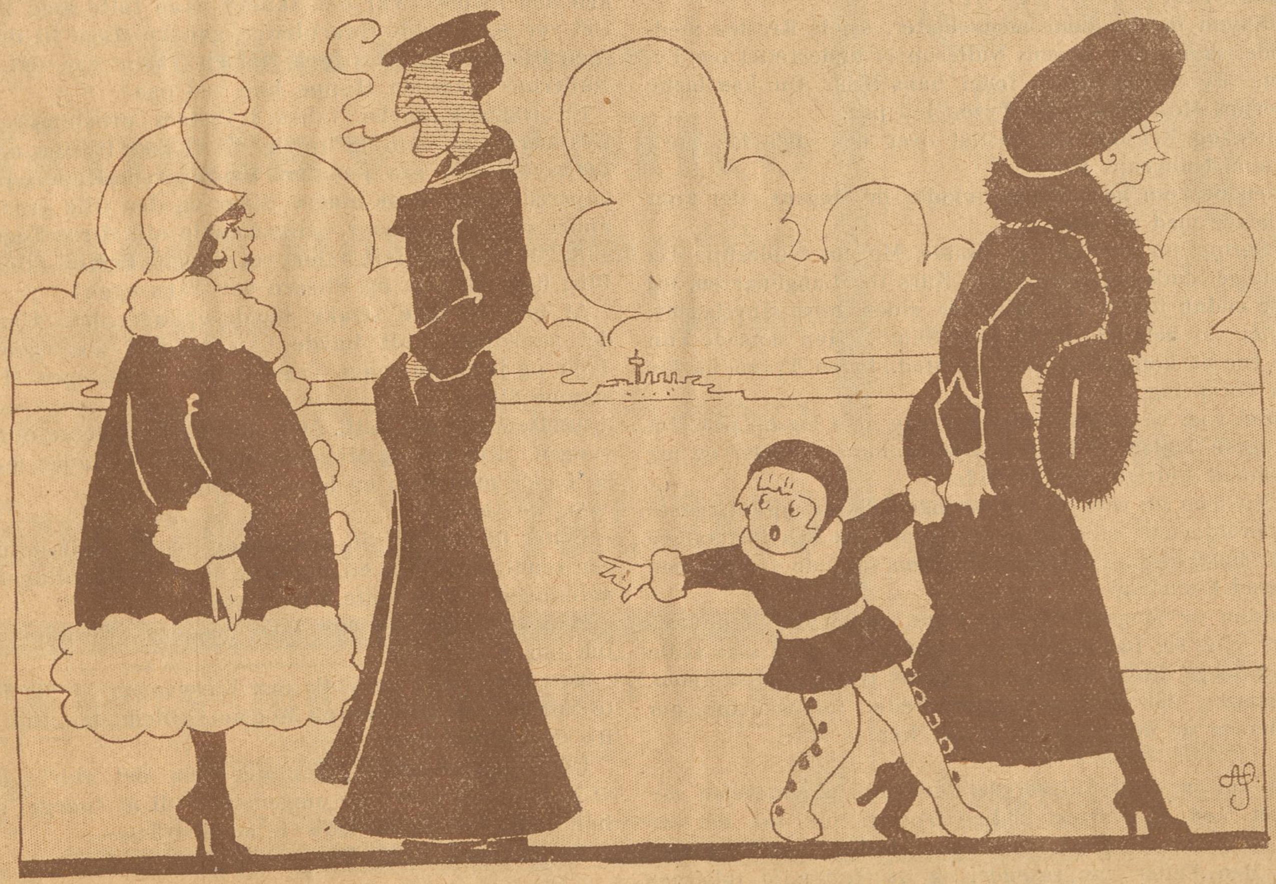

Mor, Mor, se den Mand dér, han har to Kjoler paa!

vangen. Ja, det var i det hele taget et Spørgsmaal, om de syv nærmeste Kirkesogne kunde fremvise Magen til Løber.

Alle de omkringboende kendte Peiters Svaghed for denne Hest, og de to Gavtyve Kresten og Mogens besluttede at ramme ham paa dette hans ømme Punkt.

Det var sidste Juleaften, at Peiter sad i sin oplyste, varme Stue. Lampen kastede et behageligt, rødligt Skær over den lille Stues Bohave, Tørvene bragede i Bilæggerovnen, og Peiter sad om det lange Egebord med sin Familie. Sødgrøden og Ribbenstegen var netop spist. Alle var mætte og glade, saavidt man kunde være dette i Peiters Hus. Man belavede sig saa smaat paa at synge Julesalmerne. Alt var idel Ro og Fred.

Pludselig hører den andagtsstemte Familie hastige Træskoklamp over Stenpikningen udenfor, Døren rives op til Forstuen, og en af Bevægelse sitrende Mandsstemme raaber:

— Er Peiter der? Er han der!

Peiter for op og ilede hen i Stuedøren.

Det var Krestens rødmussede Ansigt, der tittede frem i Døraabningen. Han saa ophidset ud og udbrød:

— Det er rent galt Peiter, der er en, som har stjaalet din Hest.

— Saa skulde da . . . en grim Ed undslap Peiter. Han glemte fuldstændig det var en hellig Aften. Hans Hest, hans et og alt, var den virkelig stjaalet?

Peiter fik i faa Sekunder Træsko og Kabuds paa. Ude frøs det, saa Sneen skreg under Træskoene, men det var alligevel ikke synderlig stjernelyst.

Peiter dirrede af Spænding og Angst. Han saa straks, at Døren til Stalden stod aaben. Et Blik derind — og han saa med sine egne paalidelige Øjne, at Blissen var væk.

— Ja, den er sgu fløjen! sagde Kresten. Men du maa efter Tyven. Vi hørte, han kom jagende paa Øget forbi vore Vinduer. Han red i fuld Firspring. Jeg kom tidsnok ud til at se Sneen staa i en hvid Sky bag Hest og Rytter.

— Hvad skal jeg gøre, hvorledes skal jeg arme Mand da faa den Djævel indhentet! jamrede Peiter. Han fik Taarer i Øjnene ved Tanken om, at han var i Færd med at miste sin kære Hest.

— Skynd dig og kom med, Peiter, sagde Kresten medfølende, skynd dig, Mogens Nullerup er underrettet om Tyveriet. Fyren red ogsaa forbi hans Hus. Du kan laane Nullerups Hest til at ride Tyven ind paa.

Peiter og Kresten løb hastigt over den snehvide Mark ned mod Nullerups Hus.

Inden de kom helt derned, mødte de Mogens, der kom trækkende med en Hest.

— Spring nu hurtigt op, raabte Mogens Nullerup. Du skal følge Sludstrupvejen. Den Kurs tog Langfingeren, jeg kunde endnu for et Par Minutter siden høre Hovslagene.

Peiter var helt ude af sit gode Skind. Han sansede kun dette ene at komme af Sted, af Sted, inden Tyven fik for langt Forspring.

Adræt som en ung Kavalerist svang han sig op paa Hesten, greb Tøjlen af Mogens hjælpsomme Hænder og jog Træskoene hidsigt i Dyrets Sider.

— Nu maa du ride til, der er ingen Tid at spilde! raabte Kresten ildnende, men det er tvivlsomt, om den fortvivlede Rytter hørte det — et Øjeblik, og han var ude af Syne paa Vej mod Sludstrup.

Kresten og Mogens foretog nogle underlige Kropvridninger, slog sig paa Knæene og maatte af og til staa stille midt i Sneen inden de naaede deres Huse — altsammen, Foreteelser, der vilde have gjort Peiter mistænksom, om han havde set det, men det gjorde han jo ikke.

— — —

Der var en god Milsvej til Sludstrup. Landevejen var dækket med et kvartertykt Lag frossen Sne, saa det var ikke let at faa en Hest til at løbe i Galop hele Strækningen. Men Peiter var rasende, og da Hesten jo ikke var hans egen, saa tvang han det arme Dyr til at strække ud af alle Kræfter. Det pustede og svedte, saa der dannede sig hvide Skumcirkler paa dets Bringe og Flanker, men det hjalp ikke, det trætte Bæst forsøgte at slaa over i Trav, Peiter holdt det i Aande med de jærnbeslaaede Træsko. Hele Vejen slugtes i en skarp Galop. Det manglede bare, at Nullerups forædte, røde Hoppe ikke skulde løbe, naar det gjaldt Peiters fine Durchløber!

Da Peiter naaede det første Hus i Sludstrup By, havde han havde endnu ikke hørt eller set det bitterste til den foregivne Tyv. Det undrede ham noget, at den frække Karl skulde have faaet saa langt et Forspring. Det var nok bedst at spørge sig for.

Peiter holdt derfor den dampende Hest an ved det røde Hus i Byens Udkant og bankede paa et Vindue gennem hvis Ruder et svagt Lys sivede ud over Sneen. To Minutter efter aabnede en gammel hvidskægget Mand den øverste Halvdør.

— Hvem banker paa denne Tid? spurgte Gamlingen ogsaa forundret paa den skummende Hest og den lange magre Rytter, der stod fuldt belyst i Skæret fra Vinduesruderne.

— Det er er Mand fra Kærvangen, svarede Peiter. I har vel ikke fornylig hørt en ridende fare her forbi?

— En ridende? Nej — nej, ikke det jeg ved af. Har du hørt Hovslag i Aften, Sidsel? raabte den gamle henvendt til Kvinden inde i den oplyste Stue. En Kvindestemme svarede nej derinde fra.

— Hvordan skulde den Rytter se ud? spurgte den nysgerrige i Halvdøren.

— Hvordan Rytteren skulde se ud, det ved jeg ikke saa nøje, svarede Peiter, men Hesten skulde da ellers være en Blis.

Peiters Blik strejfede ved disse Ord Hesten han holdt ved Tøjlen. Lysskæret fra Vinduet spillede over dens vaade Haarlag.

Hvad var det? Peiter bøjede sig hastigt over imod Dyret. Han havde faaet Øje paa to runde hvide Pletter lige ved Mankehaarene. Med skælvende Fingre strøg han Manken helt tilside. Var det Skum? Han følte med Haanden. Det var ægte hvide Haarpletter, ganske Mage til dem hans egen Blis havde, netop paa Halsen. Men var det da ikke Nullerups fuksrøde Hoppe, han red paa?

En frygtelig Anelse føltes i Peiters urostemte Sind. I Lysskæret gav han sig hurtigt til at tage Hesten ordentligt i Øjesyn. Han saa paa dens hvidhaarede Koder, paa dens kuperede Hale, dens magre Sider og den lille graa Stjerne under dens Pandehaar. Han kendte alle disse Tegn alt for godt til at tage fejl. Der var ingen Tvivl — det var en Blis, han red paa, og Blissen var hans egen!

At han da ikke straks havde opdaget det. Under hele det vanvittige Ridt havde han holdt i sin egen smalle Tøjle og jaget de tunge Træskoringe i sin egen Hests følsomme Sider.

Anelsen slog altsaa til. Oh, det Pak derhjemme paa Kærvangen. Kresten og Mogens havde drevet Løjer med ham, ja, baade med ham og hans Yndlingsdyr.

Aa, de Sataner!

Peiter fik hurtigt sin kære, men nu saa mishandlede Ganger vendt, mumlede en glædelig Fest til Gamlingen i Døraabningen og begyndte Hjemfarten.

Han gik. Det hastede ikke længere. Desuden var han lidt øm et vist Sted . . .

Men hele Julen lo Folk paa Kærvangen af det Puds, de to Spasmagere Kresten og Mogens spillede den sure, skadefro og tvære Peiter.

Den uheldige Rytter glemmer dem det aldrig, og ingen af Naboerne drister sig nogensinde til at spørge ham, om han snart skal ud at ride sig en lille Tur.

Det er ogsaa livsfarligt at gøre det.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ☼ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310 *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Alfred Proessdorf

Hun kommer med Fred, med kærlige Hænder,
med Lindring for Had, som svier og brænder,
med Helse for alle de blødende Saar —
ak Brødre, *velsign* da det nyskabte Aar!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 2 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁜ Torsdag den 9. Januar 1919.

Nemesis.

Tegning af Emil Poulsen.

U-Baadschefen: Og saa tænke sig, at jeg har været med til at sænke 8 Millioner Tons Levnedsmidler —!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

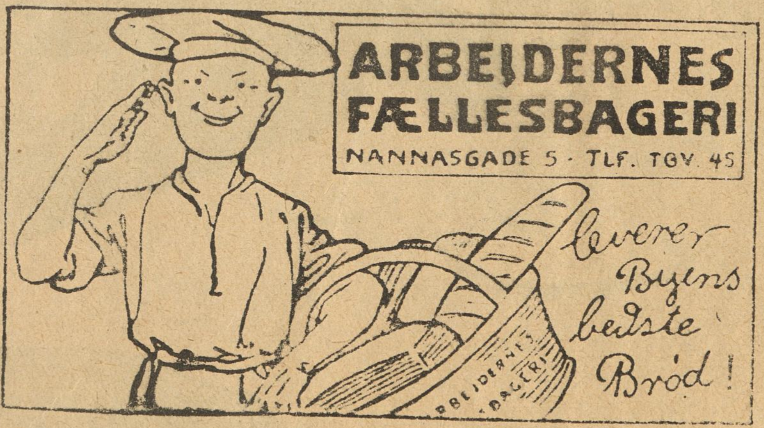

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON's

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

TEL. 3684. 3349

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

DUG.

En Lærer spurgte sine Elever, hvad de mente Duggen var for noget; den kom i Græsset og paa Jorden.

En af Drengene rakte Fingrene i Vejret:

— Maa jeg, Hr. Lærer!

— Ja, min Dreng, svarede Læreren, hvor kommer da Duggen fra?

— Jo, Hr. Lærer, sagde Drengen, Jorden drejer sig jo om sin egen Akse i Løbet af fire og tyve Timer, og Farten er saa stor, at Jorden kommer til at svede ved det.

C&G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

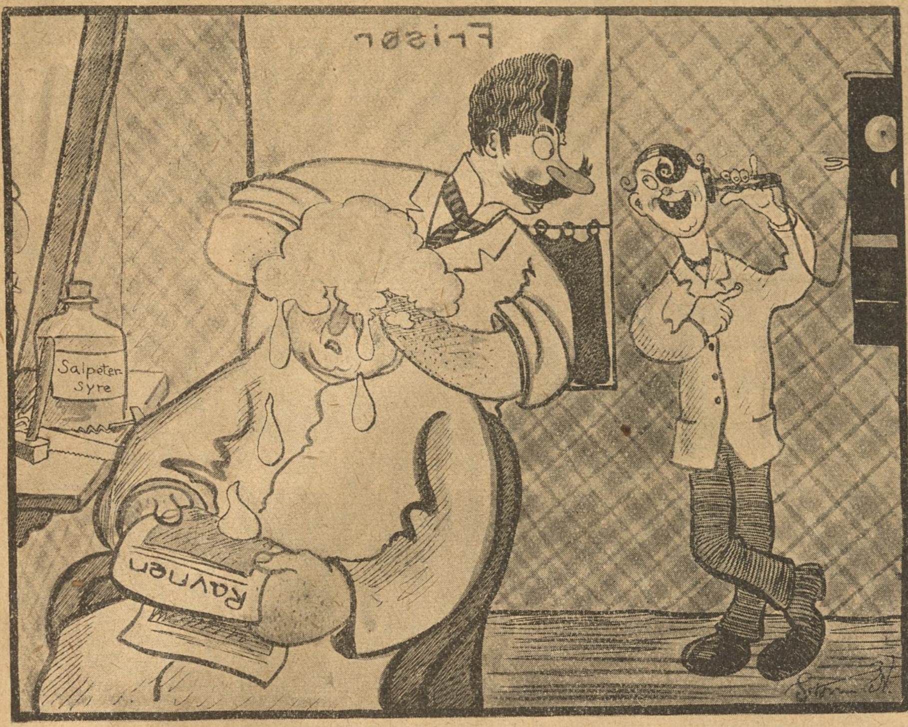

Tegning af Storm-Nielsen

Lærlingen: Mester, der er en Haarnaal i Telefonen!

Men se da vi var *syv* i Kabyssen,
maatte Fatter
med Latter
smukt fordele sin Klinken og
Kyssen
til Mutter og alle de smaa!

Og det Aar, som forleden vi bød
et Adiø,
Nittenatten fortjener s'gu ogsaa at dø.
Det var Krigsaar, dog Krigen fik
heldigvis Slut,
og det samme fik Kaffe og Flæsk —
absolut.
Jeg sir det Farvel, som jeg plejer,
desværre i Faaborg Tokajer
— skidt, Mutter har netop betro't
mig i Gaar,
naar atter vi holder Nytaar:
Ja, se saa er vi *ni* i Kabyssen
— ih du store,
hvor gjor'e
hun mig glad, hun fortjente min
Kyssen!
Velkommen du gryende Aar!

Per Bonde.

En gemytlig Familiefaders Nytaarsvise.

Melodi af Scala-Revyen: To i Gondolen.

Jeg har aldrig væ't Selskabsmand,
tilstaar jeg Dem,
og det nye Aar hilser jeg helst
i mit Hjem
hos min Jonna, som hygger ømt om
min Person
— det er bleven hos os saa'n en køn
Tradition.
Jeg sidder og kalder tilbage
de lyk'lige Hvedebrødsdage,
da Nytaar vi fejrede hyggelig rart
(paa Snapsen der blev ikke spar't):
Og vi var kun os to i Kabyssen;
det var herligt
og kærligt
ja, med Varme, med Klinken og
Kyssen
vi hilste det kommende Aar!

Af Naturen gemytlig, altid i Vigør,
af Humør og af Livslyst jeg rose
mig tør,
var det smaat nok derhjemme, vi
tog os en Dans,
og se straks havde Dagen sin
festlige Glans.
Min Jonna — et Mønster af Kone
goutered den lystige Tone.
Vort første Aar slutted' vi af med
et Glas,
et hjemligt, men muntert Kalas!
Og se da var vi *tre* i Kabyssen
— det var yndigt,
og kyndigt
vi med Kærtegn og Klinken og
Kyssen
gav Aaret, der svandt, et Hurra!

Men se Tiden den har et
forskrækkeligt Jag,
tit nok Verden forlanger de
sejgeste Tag,
naar som jeg man blot ta'r dem
og fløjter dertil,
se, da har man i Verden det
letteste Spil.
Og bli'r man lidt mattet i Armen,
se, Mutter hun venter med Varmen!
Da Nytaar vi fejred' for syvende
Gang,
det blev med den vanlige Klang.

To Sjæle —

Det var Juleaftensdag. Den unge Kone sad med sit lille Barn paa Skødet og stirrede ind i Kakkelovnens Gløder.

— Juleaften, sagde hun, og endnu har vi ikke faaet købt nogle »Godter« til den lille.

Hendes Øjne søgte rundt i Værelset og standsede omsider ved en lille sort Æske, der stod paa Komoden.

Det var lille Ellens Sparebøsse. Deri havde hun og Alfred, Manden, i lange Tider puttet de Smaapenge, de kunde undvære.

— Bare jeg turde, hviskede hun. Der er Penge i den til mange rare Sager. Men hvad vil Alfred sige, om jeg gør det?

Længe sad den unge Kone og grublede, saa rejste hun sig, satte Barnet fra sig og gik hen til Komoden. Med skælvende Haand greb hun Sparebøssen og ved Hjælp af en Kniv gav hun sig til at lirke Indholdet ud.

Det tog lang Tid, men omsider havde hun faaet hele det raslende Indhold ud.

Det bestod af Tinknapper og Sømhoveder.

Alfred havde allerede været der.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

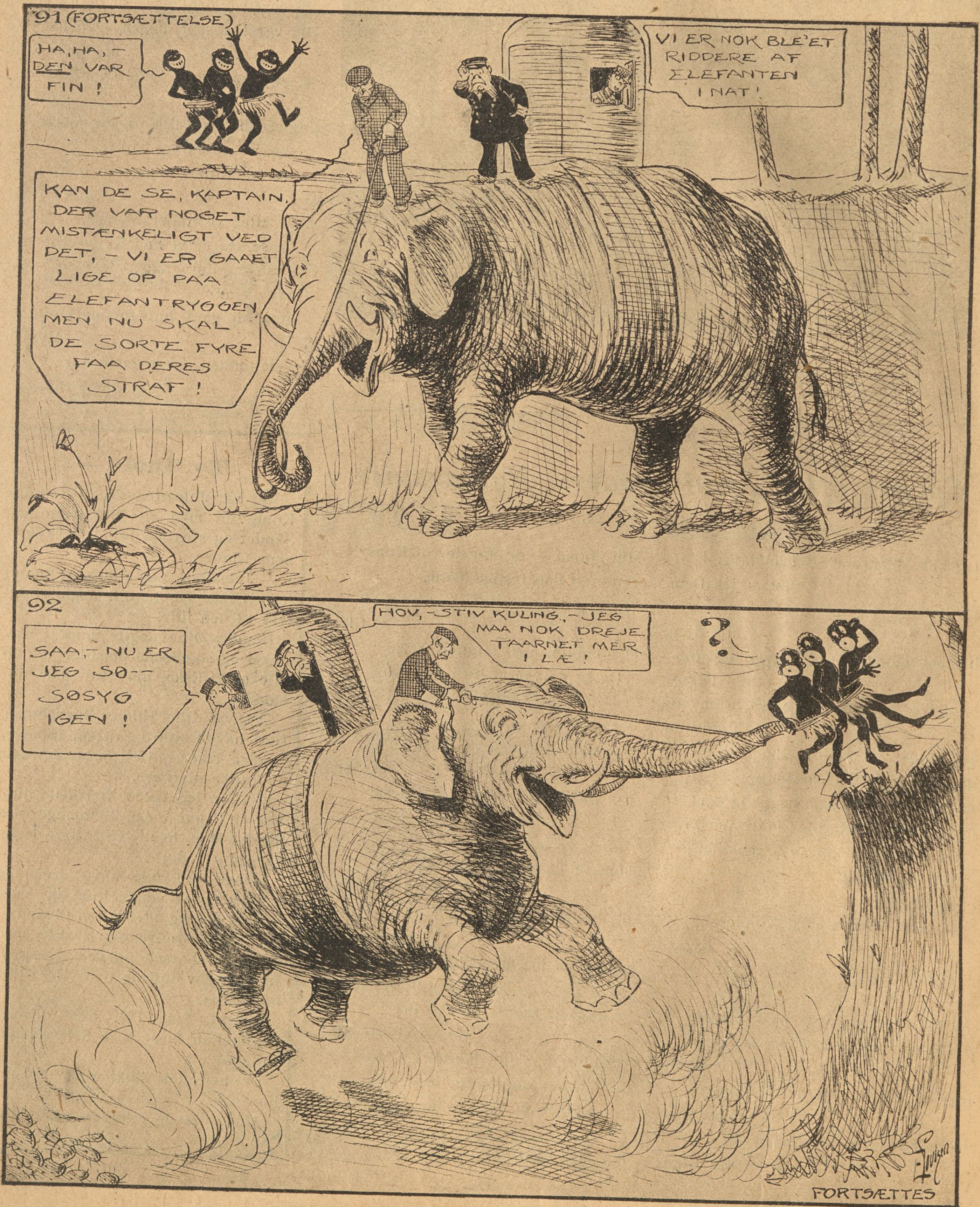

Tegning af Emil Poulsen

En Haandfuld gennemgaaende bedrøvelige Rim om Januar.

Mel.: Jeg er Havren, jeg har Bjælder paa.

Det er Vinter, det er Januar,
og for Januar jeg Harpen sla'r.
Denne Maaned er for mig saa rar
— der er mange Rim paa Januar!

Januar er haard som en Barbar,
men den kan dog holde os for Nar.
Byens Folk er glad, naar den er bar,
gal i Skralden bli'r saa hver Agrar.

Den er muggen helt til Trankebar,
ve den Sjæl, som er for fin og »sar«.
Og hvis man vil være Ægtepar,
maa man være bøs som en Tartar.

Se, i Rusland har de ingen Car,
der er lukket af for Kaviar.
Og i Landet de forgæves tar'
Haanden ned i bare tomme Kar.

Og i Tyskland Krigen slaar et Ar,
som med Tiden vel sig læge la'r.
Tiden iler hensynsløs og snar,
godt de venter af det nye Jahr.

Januar er mildest talt uar-
tig mod Folk, som ingen Penge har.
Jeg er stum, jeg ingen Strenge har
til min gamle, trofaste Guitar.

Gnaven er min kære gamle Far,
spør jeg ham, saa faar jeg intet Svar.
Føj, man fryser som en Malabar,
der er ogsaa mørkt i »White Star«.

Og min Høker holder mig for Nar,
ej en Smule Flæsk til mig han skar.
Ikke Spor af Sul kan jeg bli' var,
der er tomt hos Kongerne saagar.

Sulte gør hver Spurv og Dromedar,
Mørket ruger alt ved Vinveds Glar.
Ingen Sprut jeg arme Stakkel har,
der er tomt i næsten hver en »Bar«.

Trumf i Januar er altid »Spar«,
spar paa Smør og spar paa din Cigar.
Vil af Januar Du glad gaa klar,
— spar saa ogsaa lidt til Februar.

Jørgen Grønsvær.

En glad giver.

En doktor staar en aften paa en sporvognsplatform, hvor der som sædvanlig er meget trangt. Han synes at fremmede hænder famler ved hans lommer. Han kjender efter i venstre vestelomme. Klokken er borte! Doktoren tar saken rolig. Det gjælder at iagtta medpassagererne og faa sigte paa den langfingrede. Ved en holdeplads stiger et mistænkelig individ av og doktoren skynder sig efter ham. Det bærer om et hjørne og saa viger den mistænkte ind i en smaagate. Der skrider doktoren til handling og siger med sin mest truende stemme: »Kom med klokken!«

Den forfulgte famler nervøst i lommerne og overrækker det forlangte ur.

Doktoren føler sig stolt over sin mandige og resolute optræden og traver hjemover. Da han kommer hjem ligger hans egen klokke paa bordet. Han søgte igennem annoncer og meget andet at faa tak i klokkegiveren. Den mistænkte røver, det vil si den røvede, kom for at hente sin klokke. Da misforstaaelsen var ordnet til gensidig tilfredshet spurgte doktoren: Hvordan kunde De være saa naiv, uten videre at gi mig klokken? — Ja — svarer den anden — jeg hadde 100,000 rubler paa mig, og da syntes jeg klokken var billigere!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

jeg siger, at det er vanvittigt blot et Øjeblik at tro, at jeg myrdede Fergus, saa har jeg ikke mere at tilføje, men hvis det nu lykkedes mig at overbevise Dem om, at jeg er uskyldig, vilde De saa alligevel tro, at Fergus blev myrdet?

— Hvorfor spørger De om det?

— Fordi det allerede den Gang vi spadserede sammen i Haven efter Ligsynet, forekom mig, at De troede, at der forelaa et Mord.

— Hvis jeg mindes ret sagde jeg, at jeg vilde være kommet til samme Resultat som Juryen.

Endnu et Spørgsmaal. Jeg sagde til Dem, at jeg ikke troede, De var en Mand, der skrev anonyme Breve. Sig mig nu for Guds Skyld Sandheden — har De nogensinde skrevet et saadant? — et Brev til Mrs. Emberly?

— Nej, naturligvis ikke — hvorfor spørger De?

Hun fortalte nu i Korthed, hvorledes man havde faaet fat i det anonyme Brev og hvad det indeholdt.

— Hvis det ikke er Dem, der har skrevet det, maa der være en anden, der tror, at Fergus er bleven myrdet.

Lydfield svarede ikke, men sad og stirrede paa hende med et Blik, der baade var forvirret og interesseret, men sagde tilsidst:

— Hvis Blyth virkelig har myrdet Fergus, saa har han maaske selv skrevet det, thi det kan have været en Samvittighedssag for ham at lade Moderen vide, at Sønnen ikke havde begaaet Selvmord.

— Men jeg siger Dem, at Leonard ikke har dræbt ham.

— De har endnu ikke sagt mig, hvorfor De anklagede ham. Hvad var Aarsagen?

— De har hele Tiden sagt, at De var sikker paa, at jeg havde dræbt Fergus, og nu synes De at være naaet til den Anskuelse, at det var Leonards Værk.

— Jeg begynder nu at tvivle om jeg havde Ret, naar jeg anklagede Dem. Jeg spørger Dem nu igen, hvorfor De i det anonyme Brev hentydede til hans Handlinger hin Nat og tilføjede, at en Undersøgelse vilde resultere i, at man ansaa ham for skyldig? Vil De virkelig have, at jeg skal tro, at det var »bluff« fra Deres Side?

— Jeg har særlige Grunde til ikke at forklare mig nærmere, men jeg gentager, at Leonard er uskyldig. Senere vil De maaske faa det at vide, og jeg haaber, at De ikke foreløbig bringer dette Emne paa Bane igen.

Hun rejste sig, medens hun talte, som om hun ønskede at gøre en Ende paa Samtalen.

— Nuvel, svarede Lydfield, saa tvinger De mig til at vende tilbage til min gamle Teori om, hvorledes Emberly døde, men De kan stole paa, at jeg skal beholde min Tro for mig selv. Vi skilles jo som Venner, ikke sandt, og vi vil hjælpes ad med at naa vort Maal. Er det nu afgjort?

— Naar De taler saaledes, gaar jeg ind derpaa, men lad mig sige Dem en Ting, før vi skilles, og det er, at De aldrig vil naa, hvad De ønsker ved Hjælp af brutale Midler.

XIII.
OVERVEJELSER.

Efter at Edna Shearm var vendt tilbage til Marlcroft, gik hun lige op paa sit Værelse, og det første hun foretog sig var at lukke sit Juvelskrin op og fra dets Bund fremtage et lavendelfarvet Papir, paa hvilket hun erkendte at skylde Fergus saa og saa mange Penge. Hun gik hen til Kaminen, strøg en Tændstik, brændte Papiret, samlede Asken op og strøede den ud gennem det aabne Vindue. Derefter satte hun sig ned for at tænke.

— Jeg gad vide, hvad han virkelig ved, mumlede hun, mon han har set Leonard komme tilbage fra Lorchbank?

Hun begyndte at tænke over sin egen hemmelige Plan, som nu ogsaa interesserede Lydfield.

— Jeg tror ikke, at hun bryder sig videre om ham, tænkte Edna, hun har hele sit Liv haft alt, hvad hun behøvede, og for saadant et Menneske kan intet være af stor Værdi, ikke en Gang Kærlighed. Den unge Pige lænede sig tilbage i Stolen og blev længe siddende i denne Stilling med Blikket hæftet mod Loftet.

Lige før Tetid opholdt Blyth sig i Billardværelset. Medens han morede sig med at støde til Kuglerne, blev Døren aabnet og Edna Shearm traadte ind.

— Hallo, Edna! udbrød han. Har Du taget Dig en Lur? Har Du det nu bedre?

— Aa ja, jeg har det bedre, svarede hun i en træt Tone.

— Men Du ser forfærdelig træt ud, fortsatte han. Hvad er der i Vejen med Dig?

— For at sige Dig Sandheden, Leonard, saa er jeg meget urolig. Jeg kan ikke faa det sidste Brev ud af Hovedet — ingen af dem forresten.

— Jeg vilde ikke tage mig det saa nær, hvis jeg var i Dit Sted, sagde han trøstende, hvad jeg kan gøre, det skal blive gjort.

— Kom her hen og sæt Dig ned, jeg vil tale med Dig.

Han satte sig ved Siden af hende, idet han spurgte:

— Hvad er det? Har Du faaet noget nyt at vide?

— Hør, Leonard, Du forstaar nok hvor smerteligt det er for mig at blande mig ind i Forholdet mellem Dig og Violet, men jeg føler, at jeg maa fortælle Dig noget. Hun har begaaet en meget dum Handling. Hun viste Majoren det maskinskrevne Brev og beskyldte ham for at have skrevet det, og han er naturligvis dødelig fornærmet.

— Jeg bryder mig ikke om, hvorvidt han er det eller ej. Hun har fortalt mig det hele.

— Jeg synes, at Du burde have fortalt mig det. Det var mere end dumt gjort af Violet, det var Galskab; thi nu har Majoren sat sig i Hovedet, at det var Dig, der skød Fergus. Der findes altsaa en Person til, der mistænker Dig.

— En Person til?

— Ja, Major Lydfield og den Person, der skrev Brevet.

— De har ingen Beviser og kan aldrig skaffe sig saadanne.

— Store Gud, udbrød den unge Pige, vil det da aldrig lykkes mig at indprente Dig, i hvilken Fare Du svæver — som vi begge svæver i? Kan Du ikke indse, at det mest skæbnesvangre af alt — vor Ombytning af Revolverne — maa være kendt af den eller de Personer, som skrev Brevene?

— Hvad vil Du have, at jeg skal gøre, Edna?

— Aa, jeg ved ikke, svarede hun fortvivlet. I værste Fald

maa Du bryde Forlovelsen, thi det forekommer mig, at Valget staar mellem dette eller Anklagen for Mord.

— Du kan være ganske sikker paa, at hvad der end maa ske, vil jeg aldrig bryde med Violet og Violet vilde heller aldrig gaa ind derpaa.

— Maaske ikke, men Du har ikke sagt hende hele Sandheden, d. v. s. angaaende Ombytningen af Revolverne.

Blyth sad tavs i nogen Tid.

— Synes Du, at jeg ogsaa bør fortælle hende det? spurgte han. Det har delvis været for Din Skyld, Edna, at jeg ikke har gjort det før.

— Det maa Du selv afgøre. For min Skyld maa Du gerne gøre det. Hun maa da kunne indse, at jeg handlede for det Bedste, da jeg tilskyndede Dig til at ombytte Revolverne.

— Jeg vil helst lade være med at sige hende det, sagde Blyth langsomt, det vil blot foraarsage hende ny Ængstelse.

— Min kære Leonard, ingen kan nære større Agtelse for Violets Følelser end jeg, men tro mig, hun vil alligevel før eller senere faa det at vide.

— Jeg maa overtænke Sagen, svarede han. I hvert Tilfælde maa jeg se at faa fat i den Fyr, der har skrevet Brevene.

* * *

Det var medens han klædte sig paa til Middag, at Leonard Blyth fik en pludselig Indskydelse.

Hvis alle hans kompromitterende Handlinger den Aften, da Fergus døde, blev almindelig kendte, vilde han kunne stilles for en Domstol, anklaget for Mord, og saalænge et saadant Damoklessværd svævede over hans Hoved, kunde han ikke gifte sig med Violet. Han maatte paa en eller anden Maade skaffe sig at vide, hvem den anonyme Brevskriver var.

Han vilde gerne bede en ældre og mere erfaren Mand om Raad. Men var der nogen, han kunde henvende sig til? I samme Nu kom han i Tanker om Mr. Chester.

— Jeg tror, at jeg vil gaa mig en lille Tur henad Vejen, sagde Blyth til Violet efter Middagen. Jeg bryder mig ikke om at faa Kaffe. Jeg kommer snart tilbage.

Edmund Chester, der var Disponent i Emberly & Søns Klædefabriker, boede en Fjerdingvej derfra. Hans Hjem var komfortabelt, men ikke overdaadigt udstyret.

Han havde altid levet sparsommeligt, og der paastodes, at hans eneste Datter Hilda ved hans Død vilde komme til at arve en større Sum.

Ved sin Ankomst fandt Blyth Mr. Chester siddende i Spisestuen foran Kaminen. Disponenten trak en bekvem Lænestol frem for Gæsten, gjorde nogle Bemærkninger angaaende Kulden om Aftenen og afventede derefter, hvad Blyth havde at sige.

— Jeg er kommet, sagde Blyth, for at tale med Dem om en Sag, der foruroliger mig meget og jeg ønsker at faa en ældre Persons Raad. Og da De er en gammel Ven af Emberlys, er jeg forvisset om, at hvad jeg nu siger Dem i Fortrolighed, bliver imellem os.

— De kan stole fuldt ud paa mig, Mr. Blyth, og jeg behøver vel næppe at sige, at det vil glæde mig at være Dem til Nytte, hvis jeg kan.

— Det er venligt af Dem, Mr. Chester. De vil vel næppe tro, hvad jeg siger, naar jeg fortæller Dem, at en eller anden har haft den Frækhed i et anonymt Brev at anklage mig for at have myrdet Fergus Emberly.

— Hvad for noget! Det gav et Sæt i Mr. Chester og han stammede: De siger at . . . at . . . man har anklaget Dem . . .

Han afsluttede ikke Sætningen, altfor overvældet til at kunne sige mere.

Blyth beskrev derfor de to Breves Indhold og Mr. Chester sagde:

— Det er næsten utroligt. Sagde De, at man i begge Brevene anklagede Dem?

— Nej, kun i det første; det andet gentager kun, at Fergus efter Brevskrivevens Mening er bleven myrdet.

Mr. Chester rejste sig og begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet i sin Sindsbevægelse.

— Det har været en skrækkelig Affære, mumlede han. Det lader til, at man aldrig bliver færdig med den.

Han standsede og stillede sig lige overfor Blyth uden at sige et Ord.

— Men hvorfor bliver De anklaget? spurgte han tilsidst.

Blyth havde været forberedt paa dette Spørgsmaal, og han beskrev derfor straks sit Besøg paa Lorchbank ved Midnat, men han nævnte intet om Ombytningen af Revolverne, da det lige saa meget var Ednas Hemmelighed som hans egen.

Spørgsmaalet er nu, hvad jeg skal gøre? fortsatte Blyth. Jeg kan ikke sidde roligt og afvente Begivenhedernes Gang. Jeg er kommet paa den Tanke at anvende en Privatdetektiv til at finde Brevskriveren.

Disponenten standsede og satte sig atter ned.

— Nej, nej, jeg vil ikke raade Dem dertil. De maa være forsigtig. De maa ikke handle forhastet, thi da kan De komme i en slem Knibe. Indser De da ikke, at De under Forhøret burde have fortalt om Deres natlige Visit?

Den Talendes Tone forekom Blyth at være meget kølig.

— Men naar jeg ikke skal benytte en Privatdetektiv, hvad skal jeg saa gøre?

— Det ved jeg sandelig ikke, Mr. Blyth. Hvorfor gik De til Lorchbank, naar De havde kunnet tale med Fergus allerede næste Morgen?

— Jeg ved, at det var uklogt gjort, men jeg kunde naturligvis ikke vide, hvad der vilde ske.

— Er De sikker paa, at ingen saa Dem gaa derfra?

— Jeg er sikker paa, at jeg ikke mødte nogen paa Vejen.

Mr. Chester rejste sig atter og stirrede frem for sig.

— Mr. Blyth, begyndte han pludselig, De var den første, der traadte ind i Værelset og fandt Mr. Fergus død, ikke sandt? Var der noget i Revolverens Stilling, der kunde faa nogen til at antage, at det var andre end ham selv, der havde anvendt den?

— Nej, den laa lige ved Siden af ham, som om den var faldet ud af hans Haand, da han faldt.

Der indtraadte en Pavse og Blyth saa paa Uhret.

— Jeg kan ikke blive her længere. Hvad raader De mig til at gøre?

— Jeg kan ikke straks sige Dem det, jeg maa overveje Sagen, og hvis De vil bringe mig Brevene, skal jeg studere dem nøje. Hvor kan Mr. Fergus have været, da De kom til Lorchbanch? Besynderligt — højst besynderligt!

Mr. Chesters Tone gjorde Blyth harmfuld.

— Jeg tror næsten, at han antager, at det var mig, der skød stakkels Fergus. Blot jeg ikke havde henvendt mig til ham, mumlede Fergus, da han gik tilbage til Marlcroft.

XIV.

TOMMELSKRUERNE.

En Ugen gik uden at der skete noget nævneværdigt. Der kom ingen ny anonyme Breve, og Blyth, som ikke vilde foraarsage Violet unødig Ængstelse, afholdt sig stadig fra at fortælle hende om Ombytningen af Revolverne. Edna Shearm syntes nu derimod at være næsten forhippet paa, at Violet skulde underrettes derom. Blyth tog den faste Beslutning ikke at lade sig skræmme af nogle tilslørede Trusler om Skandale, og saaledes forblev Situationen i nogen Tid uforandret.

Paa en Bakke omtrent tre engelske Mil fra Marlcroft laa en besynderlig Bygning, som kaldtes Bleakmans Folly, en Ekscentrikers Værk. Den havde Form som et rundt Taarn, i hvis Midte en Spiraltrappe førte op til en Udsigtsplatform.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Foran Døren til det ny tyske Raadhus: Hvis I nu ikke snart bliver enige, er Riget *vort!* (›Berliner Illustrirte Zeitung‹)

UPPRÖRANDE.

— Å hon galen människa! Ska hon stryka blanksmörja på kängorna, när hon vet att det inte finns en droppe brännvin i huset! (›Søndags-Nisse‹)

EUROPAKAKEN DELES.

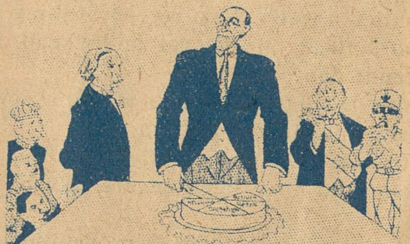

Lille Zahle: Naa hal dem andle faat dem, faal jeg et sykke aassaa da onkel Wilson! (›Tyrihans‹, Norge)

Logen ›Framtidens Stjärna« har möte. Tre kandidater äro anmälda till inträde, bland dem Karlsson. En marskalk kommer ut i förrummet och får deras namn. Marskalsen påminner om att löftet, som ges, gäller för lifstiden.

Karlsson: — Ja, dä vet ja, ja har vatt mä tre gånger förut. (›Strix‹)

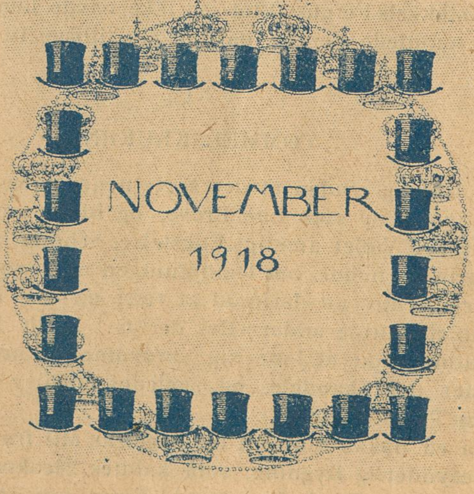

Cirklens Kvadratur er løst! (Fra Kongekroner til høje Hatte). (Lustige Blätter).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Hvad bringer »Ravnen« i det nye Aar?
Se, hvor Folk paa Tæerne staar!
Masser af dejlige Bil'der og Vers,
fuld af Humør og lystig Komers,
fin Violin og folkelig Lire,
vittig Skæmt og bedsk Satire,
Latter og Smil til en munter Vise,
en god Historie, en herlig Lise!
Vær nu, Læser, helt konsekvent
og tegn Dem som ny Abonnent!

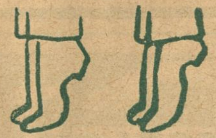

„En Nordmand"

»Du skulde ikke ha præsentert mig for den agent Jensen. Endda jeg ikke syntes større om manden, kom jeg allikevel til at be ham hjem til mig paa et kortparti, og ved det flaadde han mig ganske nydelig for nogen og tredve blanke kroner«.

»Men der ser du jo, at manden allikevel — vandt ved nærmere bekjendtskap!«

„En Dansker".

A.: Jeg synes Du sidder saadan og vrider Dig paa Stolen. Hvorfor gør Du det?

B.: Jeg har spist en Bolschevik-Bolscher.

A.: Hvorfor netop en Bolschevik-Bolscher?

B.: Jo, for der er Revolution i min Mave.

„En Svensker".

Adjunkten Ljungkvist vid läroverket i X fordrade, att hans lärjunger alltid skulle tillfoga hans namn, när de svarade på en fråga. En gång tillsporde han en bland pojkarna, om han kunde nämna några husdjur, och pojken besvarade denna fråga sålunda:

»Hästen, herr Ljungkvist, kon, herr Ljungkvist, svinet, herr Ljungkvist.«

Adjunkten begrep »pilen« men sade endast: »Det är tillräckligt, om du säger herr Ljungkvist bara en gång«, varpå ynglingen rättade svaret till: »Hästen, kon, hunden, åsnan och svinet herr Ljungkvist.«

Før

sad jeg paa min Restaurant og drak en Flaske Champagne (nu tyndt Øl) og røg en Havaneser (nu en Surogatcigaret) mens et 12 Mands Orkester spillede (nu en Lirekasse i Gaarden). Da jeg nu skulde betale, kom jeg til at knalde et Glas (før en hel Rude) og blev saa smidt ud af Tjeneren (før af Værten).

Underlige Notitser.

I Anledning af Elefanten Changs Død meddeler Zoologisk Have, at en tykhudet Mand med to Klumpfødder kan faa Plads.

*

Naar »Paa Plads« kommer op paa det kgl. Teater, vil Dørene blive lukket præcis ved Forestillingens Begyndelse.

Det er en fin Spydighed!

*

Bladene fortæller, at »den Røde« bliver hængt op hver Aften foran »Kejserinden«.

Der er flere Steder i Verden, hvor det gaar lige omvendt til.

*

En væmmelig upatriotisk Mand fortæller, at han glæder sig til at faa *Tønder* tilbage.

Men han mener dem udenfor »Bodega« i Tivoli.

Den militære Hilsepligt skal kun anvendes overfor Soldatens egne Foresatte. (Dagspressen).

— Havde man vidst det, Løjtnant Petersen, saa skulde Pokker have spildt sin Tid med at gaa paa Officersskolen!

Overordentlige Foranstaltninger.

Vi offentliggør hermed et Par Uddrag af de kommende »Overordentlige Foranstaltninger«:

Ris kan kun faas paa gamle Smørtaloner. Hvo, der benytter de nye, faar Rotting.

Brændsel for Marts og Juli Kvartal faas ved at forelægge en Døbeseddel hos Graveren ved den fjærneste Kirkegaard. Brændselet udleveres paa Toppen af Rundetaarn.

For at faa Te i Februar, maa man i Januar klippe M'et ud af de ugyldige Mælkekort og paaskrive tydeligt Navn og Adresse, Næringsvej og aarlig Udgift samt levere Bogstavet ind til Fejemanden paa Kastrupvej.

A.: Hvorledes gaar det din Søn?

B.: Han forstuvede en Taa igaar og nu kan han ikke spille mere.

A.: Hvorledes? — han spiller da ikke med Tæerne?

B.: Jo, netop! han er Fodboldspiller!

Hun: Ja, saa stikker Du af til Amerika ligesom Per!

Han: Nej, Jane, han arbejdede sig over — det kunde jeg aldrig gøre.

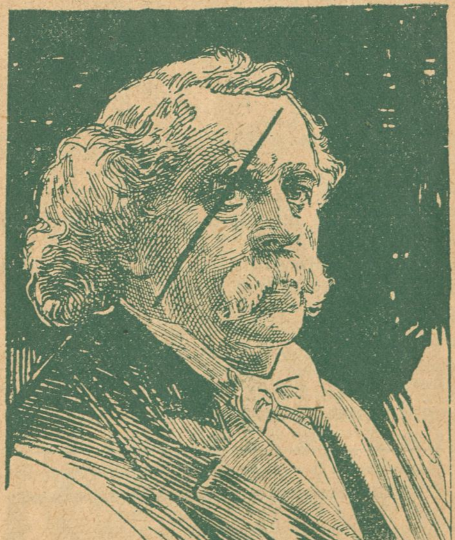

Hvad betyder dette Billede?

En pæn gammel Herre, der har faaet en Streg paa.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Skotøjsmagasinet „Gyldenhus“

Der gøres opmærksom paa, at der til Telefonnumeret i Annoncen i forrige Numer skal tilføjes »Amager«, saaledes at der staar:

Telf. **Amager 1823 x.**

Anonym. Tak for Avisudklippet, men den Slags typografiske »Mysterier« er ikke saa sjældne.

Do sie mæ noj sølle ud Mads?
Ja, A haa aasse hat Mavepin de trej sidst Daw.
Dæ — Mavpin — Nej a haa sku en Mav dæ ka væ noj »Mavpin i!
Tegning af Th. Jensen.

Her er deres Tegning, der er lidt bedre end Teksten, nogen Guldgrube er desværre ingen af Delene.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Digteren: Deres Ven siger, at mine Digte duer ikke.
— Det skal De s'men ikke bry' Dem om, thi han siger kun, hvad han hører at andre mener!
Tegnet af Harald Jensen, Fredericia.

1ste Sømand: Hvor ka Du bedst li'e og ligge om Natten; i Land eller ombord!
2den Sømand: Jeg vil selfølgelig helst ligge ombord! Der minder Bølgernes Klukken da om Brændevinsflasken!
Tegnet af Niels Skjoldborg.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Henry Andersen, Nørresundby. Tak for det tilsendte. Det bliver ogsaa nok en Gang Deres Tur!

Sophus Henriksen. Tak, naar der bliver Plads.

Ole Offersen. Vi tror ikke, at den lille Tegning vil gøre sig.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Julemærker.

Nu maa vi stoppe! Ellers holder vi Jul helt hen til Paaske, og det kan et aktuelt Blad som »Ravnen« ikke godt indlade sig paa!

Om alle disse her offentliggjorte »Julemærker (paa en lille Undtagelse nær) gælder det, at de er for sent indkomne (Fristen for Indlevering sluttede den 23. November!) og vi kan af Retfærdighedshensyn ikke præmiere nogle af »Mærkerne«, skønt de fleste af dem iøvrigt havde fortjent det!

Vi slutter da med en Tak til alle Deltagerne i den fornøjelige Tegner-Konkurrence og haaber paa et godt og frugtbringende Gensyn!

Tegnet af CHRISTINE RØSSEL, Istedgade 108, 4.

Tegnet af ENGEL RASMUSSEN, Istedgade 104

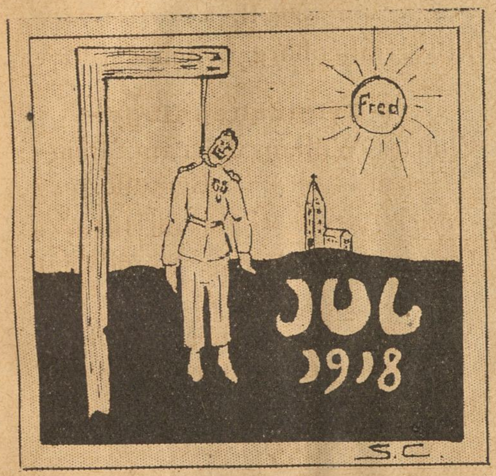

Tegnet af SVEND CHRISTENSEN, Ørstedsvej 36.

Tegnet af SOPHUS HENRIKSEN, Jægersborggade 24, 3.

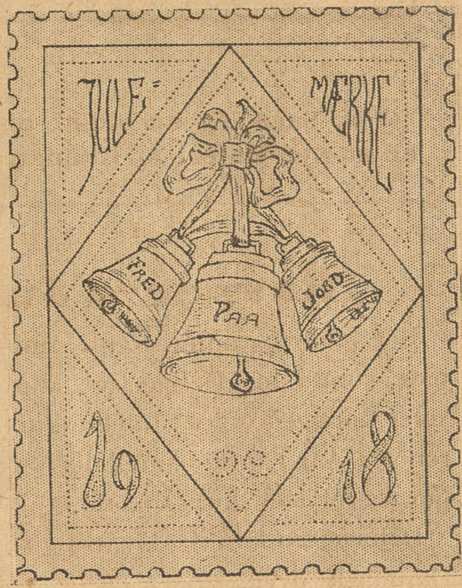

Tegnet af Reservehornblæser ANDRUP, 6. Batl. 3. Komp. Viborg.

Tegnet af samme.

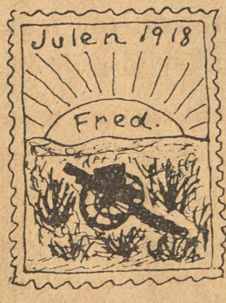

Tegnet af Bladforhandler EINER CHRISTENSEN, Gentofte Station.

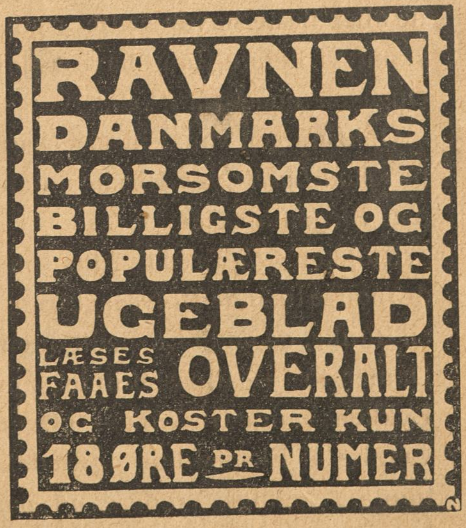

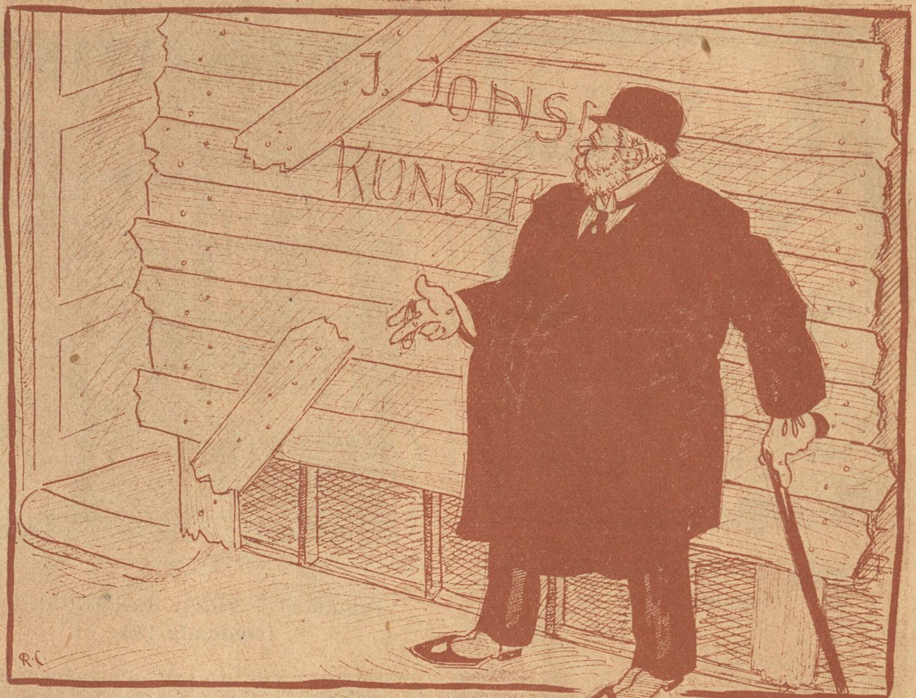

Tegning af Rich. Christensen.

Tja, bare jeg nu vidste om Ruden er knaldet, eller om det er et nyt Maleri af Lundstrøm?

„Ravnen“s Julekonkurrence.

Det gode og interessante Indtryk, som »stor Deltagelse« altid giver, prægede vor Julekonkurrence i Aar ganske som Tilfældet har været i de foregaaende.

Deltagelsen kom fra By og Land Danmark over; om at *tælle* de mange Besvarelser er der ikke Tale — højst om at *veje!* Og der var mange Pund Breve, og langt de aller fleste havde gættet rigtigt, skønt vi denne Gang havde gjort Opgaven noget vanskeligere.

Opløsningen var: Finsens Gruppe »*Mod Lyset*« ved Rigshospitalet paa Blegdamsvejen.

Klokken 7¼ Fredag Aften blev de mange tusinde Breve lagt frem i en Bunke, og en af Ekspeditionens Damer tog — tilpas blindet som Lykkens sande Gudinde — i Overværelse af Ekspedition og Redaktion de heldige Vindere ud paa Maa og Faa.

Desværre findes der ingen større Umulighed end at præmiere en halv Snes Tusinde Gættere, men vi benytter Lejligheden til at takke de mange, der har bidraget til at gøre Konkurrencen spændende og interessant.

Nye og morsomme Konkurrencer staar paa Stablen og vil efterhaanden »løbe af« i 1919.

Her følger nu Listen over de mange heldige Vindere:

5 Hektoliter Kokes.
C. Jensen Eskildsgade 36, 2. Sideh.

5 Hektoliter Kokes.
Ebba Nielsen, Aalborggade 24, Kæld.

En And til 15 Kroner.
Gerda Rosalie Bøisen, Bagsensgade 31, 5 tv.

En And til 15 Kroner.
Jakob Haagensen, Blegdamsvej 134, C. 3.

En Svensk Tikroneseddel.
H. Aagaard, Nitivej 1, 3.

10 Aarskort 1919 til Zoologisk Have.
Olga Nielsen, Marstalsgade 1 Kæld.
Fru Julie Johansen, Baldersgade 46, 3.
Mekaniker Ivan Pedersen, Søtorp pr. Valby.
Muresvend Anders Christiansen, Studiestræde 28, 2.
Alexander Larsen, I. E. Ohlsensgade 2, 3.
Sabine Réenberg Ryesgade 112 B. 1.
H. Trentzsch, Tycho Brahes Alle 1, 3. S.
Hans Andersen, Amagerbrogade 180, A. 3.
Johan Svendsen, Blegdamsvej 50, B. 1.
Lilly Hallenborg, Lyngbyvej 61,1.

10 Originaltegninger
Charles William Parnam, Banegaardsvej 4, 1. Gentofte.
Axel Larsen, Glentevej 101, 2.
Gunnar Lindqvist, Søndergade 8, St. t. h.
Valdemar Kr. Frederiksen-Bang, Kronprinsesse Sofiesvej 28, 2.
Otto Christensen, Blaagaardsgade 16 D, 3.
Fru Laura Petersen, Fredensgade 10, 5. t. v.
Kirsten Holm, Holger Danskesvej 10, 5.
Villy Harald Scharff Munk Nielsen, Nørre Farimagsgade 42, 2.
Otto Olsen Teglers, Kommunehospitalet St. 10 1A, Aalborg.
Karen Sørensen, Adelgade 81.

5 Fri-Kvartalsabonnement paa »Ravnen«
Peder Hansen Høj, Silkeborg Plads 2, 3.
Adolf Wagner, Odinsgade 16 2.
C. Frederiksen, Esromsgade 24, 4.
Louis Rich, Hedebygade 1, 4.
Peter Jørgensen, Ny Haraldsgade 25, 3.

Tegning af Magnus Kristensen.

De Allieredes Tryk paa de Neutrale bliver stadig mere og mere følelig.

Averter i »Ravnen« Telefoner: 1395 — 7495.

Amerikansk Kærlighed.

— Edward, gør Dig ingen Bekymringer med Hensyn til Frøken Susan. Jeg har elsket hende i otte Dage, Du kun i syv, og jeg har derfor ældre Rettighed og følgelig gifter jeg mig med hende . . . altsaa, 6 og 16 er 22, 14 Esser dertil er 96. Skal vi tage et Parti til?

— Tak, Daniel! Mere end fem Partier holder jeg ikke til. Du skal have seks Dollars. Hvad Susan Wadden angaar, saa beklager jeg, at jeg kan gøre Dig den lille Tjeneste — jeg trænger mere til hendes Formue end Du.

Daniel Dogde gjorde en forarget Grimase.

— Tillad mig at sige Dig, Edward at det ikke er loyalt af Dig. Jeg ser mig saaledes nødsaget til at forberede Dig paa noget ubehageligt — —

Edward Pingree saa forbavset paa sin Ven.

Du, Daniel — — mig — — ubehageligt?

— Ja, jeg har en Gang forestillet mig at blive Susans Mand, og hvis Du ikke giver efter, er der ikke andet for end at skyde Dig. Det bliver ganske pindligt for os begge, ikke sandt?

— Mere for Dig end for mig, svarede Pingree. Dommeren kommer til at gøre Dit nærmere Bekendtskab.

— Bah! Jeg vilde naturligvis bevise, at jeg var i min Ret til at skyde Dig. Men naar man ekspederer en kær Ven over i den anden Verden, faar man Samvittighedskvaler.

— Ja, det er muligt. Og for øvrigt er det ikke længre moderne at skyde en Mand ihjæl.

— Meget rigtigt, men hvad skal man gøre Edward?

— Nu faar jeg en Ide! Er Du aldeles sikker paa, at Susan tager Dig og at Moderen Fru Wadden vil rejse sig fra sin salige Mands Pengekasse for at overlade nogle af dem til Dig?

Daniel Dodge smaalo forlegent.

— Derpaa er jeg fuldkommen sikker.

Susan elsker os begge to, og hvis en af os falder bort, den overlevende

Man behøver blot at sige til Fru Wadden, at hun har de smukkeste Hænder, de herligste Øjne, den dejligste Skikkelse, for at faa hende til hvad som helst. Tag derfor Din Beslutning, Edward — jeg giver Dig 90 Sekunders Betænkningstid.

Derpaa tog Daniel Dodge sit Ur og lagde det frem paa Bordet.

Edward Pingree kløede sig med højre Haand bag venstre Øre, gned sig derefter med venstre Haand paa højre Vrist og lagde derpaa skiftevis højre og venstre Pegefinger paa Næsen. Et Minut var gaaet.

— Daniel, jeg afsiger indtil videre Retten til Frøken Susan Wadden, men forebeholder mig at hævne mig paa Dig paa en vis Maade — uden Revolver!

— All right! svarede Daniel Dodge.

* * *

Daniel Dodge begav sig med sin unge Frue paa en Bryllupsrejse, som skulde vare i seks Maaneder. Fru Susan Dodge vilde ikke besøge Evropa, de skulde rejse fra By til By gennem hele Nordamerika, og Daniel opfyldte hendes Ønske. Efter deres Tilbagekomst skulde Daniel Dodge komme i Besiddelse af Megiften — en rund Sum af to Millioner Dollars — og med denne starte en Fabrik for Tilvirkning af smertefri Selvmorderrevolvere, System Dodge.

Medens det unge Par opholdt sig paa Bryllupsrejsen og drog fra den ene By til den anden, underholdt Edward Pingree sig paa det behageligste med Fru Sarah Wadden.

Han betragtede beundrende hendes grove Kuskenæver og paastod, at han aldrig havde set mere ædelt formede Hænder, han strøg fortrolig med Haanden over Fru Waddens runde, fede Ryg og hviskede, at hun havde en Skikkelse som selve Venus fra Milo, han saa ind i hendes Griseøjne og prisede deres sjælefulde Udtryk.

Tre Uger senere fejrede Pingree sit Bryllup med Fru Wadden, og en Time før Vielsen havde hun med varm Haand skænket Edward Pingree hele sin Formue, omtrent seks Millioner Dollars.

Pingree telegraferede til sin Ven:

— Kom hjem. Hele Fru Waddens Formue er gaaet tabt.

Dodge ankom om Aftenen med sin Frue.

— Edward, hvorledes har min Svigermor saa pludselig kunnet tabe sin Formue?

— Meget let, Daniel, en anden har vundet den.

— Hvem da?

— Jeg?

— Hvorledes det?

— Ved at gifte mig med hende, paa de Vilkaar, at hun først skænkede mig sin Formue!

— Bravo, Edward! Men nu er jeg ulykkelig, jeg kan ikke taale Susan, og efter hvad jeg har erfaret, elsker hun egentlig; Dig hvad er der nu at gøre?

— Aah, Sagen er jo meget nem. Jeg lader mig skille fra min Frue og Du fra Din, derefter gifter jeg mig med min nuværende Datter og Du med Din nuværende Svigermor.

— Skal det være — gratis?

— Jeg giver Dig to Millioner Dollars.

— All right!

* * *

Edward Pingree søgte straks sin Frue op og underrettede hende om, at hun var et Vidunder af Grimhed, at hun havde Hænder som en Magasindreng, Øjne som et Fedesvin og var pukkelrygget som en Dromedar. Fru Sarah skummede af Raseri, og seks Timer senere var de skilte.

Daniel Dodge berettede for sin Frue, at Edvard Pingree var saa forelsket i hende, at han havde til Hensigt at skyde sig samme Aften Klokken 6,42, naar han var kommen hjem fra et Besøg, som han først skulde aflægge, og at han havde ladet sig skille fra sin Kone.

— Hvad synes Du, Susan, vilde Du ikke lykkeliggøre tre Mennesker paa en Gang, ved at gifte Dig med Edward?

— Tre Mennesker? Jeg forstaar det ikke.

— For det første Edward, for det andet Dig selv og for det tredje mig.

— Dig? Hvorledes det?

— Jeg har aldrig elsket Dig!

* *

Paafølgende Morgen tiltraadte to nygifte Par en Rejse Jorden rundt, men hver i modsat Retning. Herr Daniel Dodge med sin Frue Sarah, født Plumps, Enke Wadden, fraskilt Pingree, tog Vestruten, og Herr Edward Pingree med sin Frue, Susan, født Wadden, fraskilt Dodge tog Østpaa.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
FIONA · SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 H. LAF SILKEGADE. KØBENHAVN K. TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93.[1]

FREMAD Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres **gratis**.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

HG VARE MÆRKE
Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. — Telf. 2800

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354. NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

Det bliver ikke let at sætte sammen igen!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 3 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 16. Januar 1919.

Tegning af Alfred Proessdorf

Ja, hvad kan der ikke ske, hvis hun nu rammer sit Maal?
Man skal ikke kaste med Sne, naar man selv er et Baal!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Lærerinden har lige forklaret Klassen, hvad Ordet »gennemsigtig« betyder, og for nu at prøve, om de har forstaaet det, spørger hun:

— Hvad er saa et gennemsigtigt Legeme?

Lille Ebba rakte Fingeren i Vejret:

— Maa jeg?

Og saa forklarede hun, at et gennemsigtigt Legeme er »noget, man kan se igennem«.

— Ja, svarede Lærerinden, det er rigtigt, men kan Du saa fortælle mig et Eksempel paa saadant et gennemsigtigt Legeme.

— Et Nøglehul! svarede Ebba.

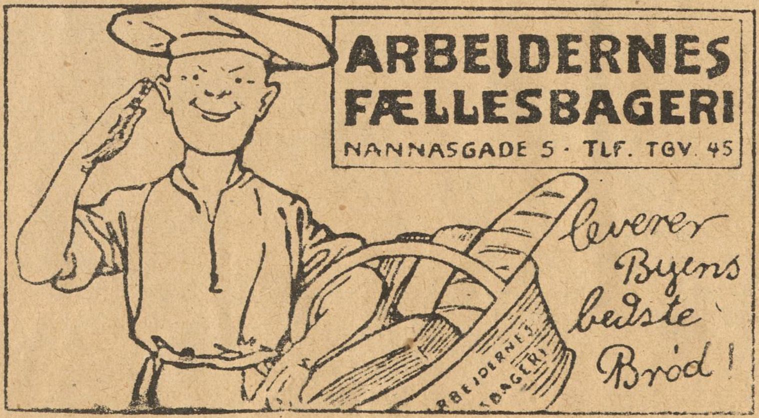

Telefon
1848

De tre heldige Konger.

Keglekongen, Skakkongen og Hjærter Konge:

Tegning af Emil Poulsen.

Vi kan sagtens være glade, *os* jager man ikke fra Bestillingen!

Moral.

En Aftenpassiar af Per Bonde.

Den snaksomme og den tavse mødes en Aften paa et Gadebjørne.

Den snaksomme:

God Aften, undskyld, tør jeg be om Ild!
Jeg kommer netop fra et lystigt Gilde.
Et herligt Vejr, og Natteluften mild,
dog uden en Gaa-hjem-Cigar jeg vilde
kun daarligt nyde Turen. — Tusind Tak!
De skal maaske den samme Vej? Lidt Snak,
gemytlig helst, er netop min Passion.
Saa løber Tiden ganske rart, behageligt.
Jeg undgaar Politik og Rel'gion,
jeg ynder helst at prate jævnt og mageligt.

Den tavse (køligt):

Jeg ikke.

Den snaksomme:

De er maaske Filosof?
Man ser det straks. I mig var der ogsaa Stof
til Tankens Mand. Jeg har sgu Tanker nok,
men sjælden faar de Tid til sig at fæste.
Respekt for den, som sine Tankers Flok
kan tøjle, klare til Almenets Bedste.
Hos mig er Tanken næppe tænkt, før straks
den springer over Læben som en Laks
paa Vandring op ad Elven. Naa, jeg ta'r
nu Livet fra dets lyse Side, kender
sgu ingen større Fryd end en Cigar
og et Par Glas i Lag med gode Venner.
De har vel Venner?

Den tavse:

Nej.

Den snaksomme:

Det var sgu trist.
De ta'r sgu Livet ren forkert — javist!
Jeg selv var i min Ungdom smaat begyndt
at stille Krav, at have Idealer,
for Fattigfolk kan de erstatte Mønt;
da min Forretning snart gav blanke Daler;
smed Idealerne jeg overbord
og lagde Skuden om — den lystred Ror;
og siden har jeg nydt og bare nydt,
og mine Venner tæler jeg i Snese.
Den, som ej nyder Livet, blir sgu snydt,
min lærde Ven! Se denne Hypothese
er saagu mere værd end al det Tøv,
der gemmes under lærd Bøgers Støv.

Den tavse:

Maaske.

Den snaksomme:

Maaske? Nej de kan bande paa.
jeg gamle Rotte saagu Livet kender.
Se, det man først og fremmest maa forstaa,
det er at kapre Venner — gode Venner.
(fortroligt). Jeg ved ej om De kender Kaptajn Ravn?
— en Levemand! Naa, De har hørt hans Navn?
Han er min Ven, brav, bramfri, jovial.
Hans Kone er en Engel og saadanne,
som helst man ønsker Vennens Kone. Gal
hun gør den sindigste! — Og se, min Hanne,
min Kone, altsaa — hun er saagu sød
og egner sig sgu godt til daglig Brød,
men kommer man i Stemning — og det sker,
man kræver en lidt mere festlig Tone,
saa hænder det, jeg taget har Kvarter
hos Hr. Kaptajnen — eller hos hans Kone.
Haha, ja De forstaar mig, Hr. Profet?
De er vel sagtens Moralist, Asket?
De snyder dem for Livet, har jeg sagt.
En anden har heldigvis da Sejre
at prale med. Man er endnu ved Magt,
kan skabe Uro i de skønnes Lejre.
Hva'b'ar? De ler! Vist saa, jeg saa, De lo!
Men Deres Haan jeg taaler ej. Min Tro
om nogen uden Straf har budt mig Spot!
Jeg ber Dem om en mere værdig Tone!

Den tavse (bli'r pludselig meddelsom).

Undskyld, Grosserer, jeg Dem kender godt,
og jeg kan hilse Dem fra Deres Kone!
For knapt en Time siden jeg forlod
den søde Engel, thi som jeg forstod,
hun vented' Hr. Gemalen. Lov mig at
De hilse hende vil!

Den snaksomme!

Ved Helveds Yngel — De vover!

Den tavse (hilser dybt)

'Nat Hr. Petersen. God Nat. (han gaar).

Den snaksomme (raaber efter ham):

Gid Fanden ta' Dig, din fordømte Slyngel!
(eftertænksom).
Min Hanne? Nej, hun har sgu da Moral!
— Har før man truffet Mage? (spytter) Frække Ka'l!

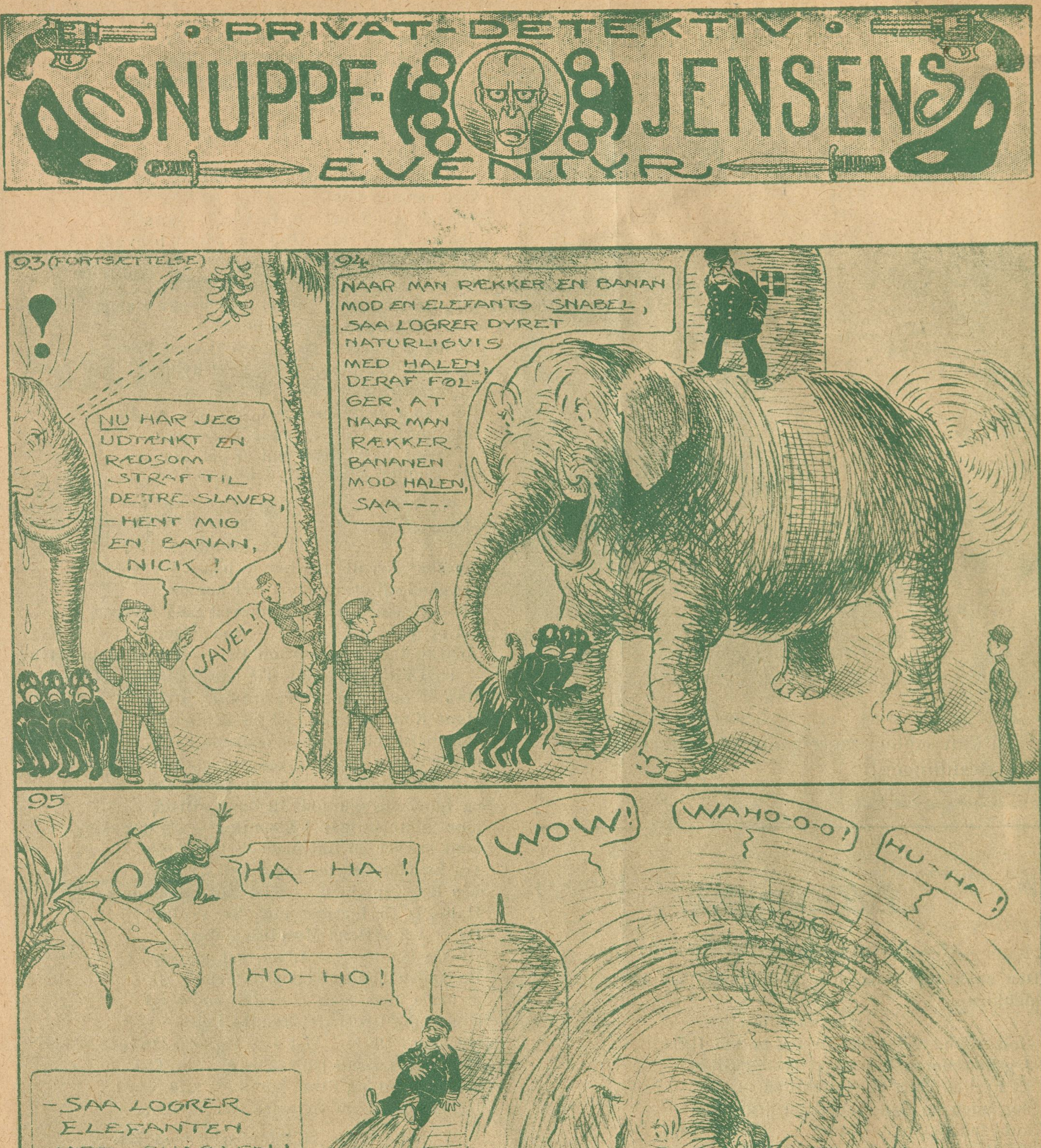

Tegning af Emil Poulsen

Fældende Bevis.

En yngre Dame søgte Skilsmisse og gav Borgmesteren følgende Bidrag til hendes Mands Karakteristik:

For godt fjorten Dage siden fik min dejlige og kostbare Hund ›Tina‹ fire smukke Hvalpe, som mindst var sine 200 Kroner værd Stykket. Det var meget vanskeligt at faa dem til at tage Næring til sig, og min Mand gik derfor til en Dyrlæge, som sagde, at hvis de ikke vilde labbe Mælk af en Skaal, saa skulde han selv tage Mælken i Munden og lade Hvalpene suge den til sig gennem en Halmstraa. Og tænk, det havde han ikke Lyst til!

— Naa, sagde Borgmesteren, men hvad i Alverden har det med Skilsmissen at gøre?

— Jo, svarede Damen, for tilsidst gjorde han det. Men to Dage efter døde alle Hvalpene *af Alkoholforgiftning!*

Hvad skal min Søn være?

Ak, kæreste Hr. Guldsmed,
min Søn er bleven stor,
og nu vil han med full speed
erobre vores Jord!
Det er saa svært at vælge
for saan'en voksen Fyr.
Skal han Juveler sælge?
Skal han paa Eventyr?
Hvad skal — hvad skal han dog være?

Se, han var næppe femten,
den Gang da Krigen kom,
og han var fuld af Skæmten
(en sjælden Gang af Rom.)
Saa sloges hele Verden,
og Knægten blev saa vild,
for han fik hurtig Færten
af, hvad der skulde til:
Jeg vil — jeg vil lave Gullasch!

Han blev dog hurtig ked af
det Gullasch-Kogeri.
›Lad andre blive fed af
en henkogt Svinesti.
Nej, Børsen vil jeg prøve,
der gaar saa rank en Dans,
paa Spil jeg vil mig øve,
nu kender jeg min ›Tjans‹:
Jeg vil — jeg vil lave Veksler!‹

Han kunde ikke længe
paa Børsen holde Stand,
han er til den Slags Penge
en sløj ›Kla-*Bauder*-Mand‹.
En Dag Hr. *Lundstrøms* Kasser
han saa her paa ›den Fri‹,
og straks han købte Masser
og glad han hængte i:
Jeg vil — jeg vil være Maler!

Men Folk til Planke-Værker
fortørnet raabte Føj!
og Drengen atter mærker,
at ›Retningen‹ er sløj.
Han drog fra Kunstens Riger
og ledte efter Trøst,
og paa Kafé han siger
med en bedrøvet Røst:
Jeg vil — jeg vil ha' en Whisky!

En Whisky fik vi drukket
den kosted Kroner fem,
vor Tørst blev *ikke* slukket
og Smagen — *den var slem!*
Da klaredes hans Pande,
han raabte med et Skrig:
›Nu kan Du rolig bande
paa, at jeg *bliver rig* —
jeg vil, jeg vil lave — Whisky!

Peder Paul.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Heroppe stod Edna Shearm og Major Lydfield en Uge efter Blyths Besøg hos Mr. Chester i ivrig Samtale. Han havde aftalt at mødes med hende ved Vejskellet udenfor Byen og havde ført hende til »the Folly« i sit Automobil.

— Hvis Fyren er stædig, maa vi anvende Tommeskruerne, bemærkede Majoren, idet han med Haanden trommede paa Stenbalustraden.

— Hvorfor har De saadant Hastværk?

— Ganske simpelt, hvis vi ikke smeder medens Jernet er varmt, bliver det koldt — med andre Ord, han føler sig sikrere, jo længere Tid der gaar.

— Nuvel, jeg har gjort alt, hvad jeg har kunnet gøre for at formaa ham til at indse, hvor alvorlig hans Stilling er.

— Jeg er ikke sikker paa det, svarede Majoren kort, og for at være oprigtig, indbilder jeg mig, at De er bange for at bringe Sagen paa Spidsen.

— Hvorfor skulde jeg være det?

— Hvorfor! gentog han med en ubehagelig Latter. De har hidindtil ikke været i Stand til at forklare mig, hvad der var det virkelige Formaal med Deres mystiske Besøg ved Lorchbank den Eftermiddag.

— De er altsaa endnu saa tosset at tro, at jeg har skudt Fergus?

— Jeg er ikke saa gal, at jeg tror paa den Forklaring, De gav den Morgen, vi første Gang talte om Sagerne. Tror De, at jeg vilde tage mig det nær, om De virkelig havde skudt ham? Men De har ikke overbevist mig om, at De ikke har gjort det.

Den unge Piges Ansigt var haardt og trodsigt, men skønt hun ikke forraadte sine Følelser, følte hun dog Angst.

Hun indsaa, at hun ikke kunde haabe paa at overbevise ham, medmindre hun fortalte ham, hvad der var sket, og derfor berettede hun ham i faa Ord om Ombytningen af Revolverne, idet hun tilføjede, at Hensigten med sit sidste Besøg ved Lorchbank havde været at fjerne ethvert Spor af Skudet, som var afskudt i Kælderen.

— De har aldrig fortalt Blyth, hvad De har gjort? Jeg mener, at De var i Besiddelse af Kuglen?

— Nej, indrømmede hun, jeg indbildte mig, at det vilde virke mere paa ham, hvis han troede, at en anden vidste det. Det vilde forøge hans Følelse af Usikkerhed og Fare og gøre ham mere tilbøjelig til at hæve Forlovelsen.

— Hm, hm! Ikke noget daarligt Skaktræk, bemærkede Majoren, idet han stod og grundede.

— Nu, da jeg har fortalt alt, haaber jeg, at De ikke forraader mig. De ved nu, hvorfor jeg gik til Lorchbank. Tror De endnu paa, at jeg har skudt Fergus?

— Nej, det gør jeg ikke, sagde han langsomt, men jeg vilde ønske, at De havde sagt mig dette tidligere. De behøver ikke at være bange for, at jeg skal forraade Dem, den Slags Ting ligger ikke for mig. Kan De endnu ikke indse, at vore Interesser i denne Sag er identiske? Hvis nogen faar nys om dette, ryger hele Planen i Luften.

— Han synes at holde fast ved Violet, sagde Edna.

— Saa maa vi sætte Tommelskruerne paa dem begge, min bedste Miss Shearm. Hvad De har sagt mig angaaende Revolverne godtgør, at der foreligger stærkere Beviser mod Blyth, end jeg havde troet. Jeg maa sige, at han havde store Chancer for at faa Rebet om sin Nakke, hvis dette kom for en Domstol.

Edna Shearm gyste. Majoren havde tvunget hende til at tilstaa, at der havde været Uenighed mellem Blyth og Violets Broder, men der var endnu en Ting, hun ikke havde fortalt ham, nemlig hendes Opdagelse af den Lap Papir, paa hvilken Emberly havde begyndt at optegne sine Oplevelser i Spøgelsehuset. Hun vendte sig næsten trodsigt mod sin Plageaand og sagde:

— Det var jo mig, der indgav ham Tanken at ombytte Skydevaabnene, og jeg er sikker paa, at han ikke vilde have gjort det, hvis jeg ikke havde foreslaaet det. Jeg var skrækslagen, thi jeg tænkte virkelig den Gang, at han havde skudt Fergus.

— Jeg har sagt Dem, at De kan stole paa mig. Tror De forøvrigt, at Violet nogensinde vilde gifte sig med mig, hvis jeg afslørede Blyth?

— Ja, men hvad er der at gøre?

— Jeg maa have Tid til at overtænke det hele, men De kan være rolig for, at jeg ikke skal begaa nogen overilet Handling.

De stod i nogle Øjeblikke tavse, idet de saa ud over Egnen. Derefter skiltes de.

Den følgende Morgen blev Leonard Blyth forbavset over at modtage et Brev fra Major Lydfield. Han var endnu alene i Spisesalen, og det lykkedes ham at faa det læst og puttet i Lommen, før de andre endnu havde indfundet sig. Brevet lød som følger:

Shedworth Hall, 10. Okt. 19 . .

Kære Blyth! Jeg ønsker at tale med Dem i en Sag, der er af højeste Vigtighed for os begge. Jeg skal være ved Værtshuset »Kings Arm's« i Bridge Morton ved 11-Tiden i Morgen Formiddag og beder Dem da møde mig der. Det var maaske det bedste ikke at tale om dette Møde til Damerne.

Deres hengivne
Horace Lydfield.

Leonard Blyth følte instinktmæssigt, at dette Møde ikke spaaede noget godt, thi han havde Grund til at tro, at Lydfields Følelser overfor ham var alt andet end venlige, men han besluttede at gaa og fandt Majoren ventende ved Værtshusets Hovedindgang. Efter at de sædvanlige formelle Hilsener var udvekslede, førte Lydfield ham ind i en Separatsalen.

— Hvad ønsker De at drikke? spurgte Lydfield.

— Tak, ingenting, svarede Blyth.

— Hør, bedste Hr. Blyth, begyndte Majoren, vi ved naturligvis begge, at De har været den heldige Frier hos Miss Emberly og jeg gratulerer Dem. Jeg siger dette, fordi jeg ikke ønsker at forulempe Dem eller Deres Kæreste. Hun har sikkert kun handlet efter en pludselig Tilskyndelse; men jeg maa sige, at jeg føler mig lidt stødt over den Maade, hun behandlede mig paa. Hvis De havde været i mit Sted, tror jeg, at De havde følt paa samme Maade. Jeg hentyder til det anonyme Brev, som De ved, hun viste mig.

— Ja, jeg ved det, men kan tilføje, at hun ikke handlede efter min Tilskyndelse.

— Naturligvis ikke, men De tror vel ikke, at jeg har skrevet det?

— Nej, jeg har hele Tiden sagt, at De ikke vilde nedlade Dem til den Slags foragtelige Handlinger.

— Tak! Jeg giver mit Æresord paa, at jeg ikke har haft noget med det at gøre. Og alligevel beskyldte Miss Emberly mig for at have gjort det, og selv efter at jeg havde benægtet det paa det kraftigste, tog hun ikke Beskyldningen tilbage eller gav mig et Ord til Undskyldning. Sæt Dem i mit Sted, Hr. Blyth. De vilde heller ikke have syntes om noget saadant.

— Det vilde antagelig aldrig have faldet Violet ind, at De endnu kunde tro, at hun mistænkte Dem, men jeg skal sige det til hende, og hvis De ikke er tilfreds med min Forsikring om, at hun ikke længere tror, at De har sendt Brevet, betvivler jeg ikke, at hun vil sende Dem en Undskyldningsskrivelse.

Majoren rejste sig, ringede paa Tjeneren, bestilte Whisky og Sodavand og fortsatte derefter Samtalen.

— De har vel ingen Idé om, hvem der kan have skrevet det?

— Ikke det ringeste.

— Men saa meget vil jeg sige Dem, at jeg ikke under mig Ro, før Skurken, som skrev det, er afsløret.

— Jeg tror, at det er bedst, at De overlader den Sag til mig, sagde Blyth køligt, thi naar alt kommer til alt vedkommer Sagen ikke Dem.

— Ved Jupiter! Jeg synes, at den vedkommer mig i høj Grad, udbrød den anden, og hvad mere er, saa agter jeg at gøre den til min Sag. Jeg agter ikke at lade mig beskylde for at skrive anonyme Breve uden at gøre noget for at modbevise en saadan Paastand.

— Jeg har jo sagt Dem, at der ikke er nogen, der tror det.

— De har sagt, hvad De mener, men Miss Emberly synes at tænke anderledes efter sine Handlinger at dømme. Hvis jeg finder noget Spor, skal jeg lade Dem det vide, sagde han, thi Sagen maa opklares saavel for Deres som for min Skyld, og hvis De finder noget Spor, vil det glæde mig at faa den Sag ordnet.

Major Lydfield standsede, da han naaede Døren.

— Der er en Ting, der hele Tiden har forekommet mig mærkelig, sagde han i en grublende Tone. Den Aften Emberly gik til Lorchbank, ved jeg, at han tog to Pistoler med sig, thi jeg spurgte ham i Spøg, hvorfor han ikke ogsaa havde lejet en Kuglesprøjte. Nuvel, kun en af Pistolerne fandtes næste Morgen.

— Det fortalte De ikke noget om under Forhøret.

— Nej, jeg tænkte ikke derpaa før senere. Det kan jo være, at der kan findes en simpel Forklaring derpaa, men besynderligt var det.

De to Mænds Øjne mødtes et Øjeblik, som om den ene søgte at gøre den anden forlegen.

Derpaa sagde Majoren Farvel og gik. Blyth fik en Forudfølelse af en kommende Fare.

— Hvad mon den Fyrs Mening er, mumlede han. Jeg tror sikkert, at han ved noget, men for Øjeblikket vil han ikke vise, hvad han bærer i sit Skjold.

XV.

TVIVLENS SKYGGER.

Leonard Blyth begyndte at faa en Fornemmelse af, at han allerede var saa godt som domfældt.

En Ridetur, som han foretog hen paa Eftermiddagen sammen med Violet, fik ham til at live lidt op; men da han klædte sig om til Middagen, sneg den samme Angst og Uro sig over ham. Han følte Trang til at betro sig til nogen, og han fik da ogsaa Lejlighed dertil, da Edna noget efter trak sig tilbage.

— Kære Leonard, sagde Violet, hvorfor har Du været saa tavs hele Aftenen. Er Du endnu urolig over disse afskyelige Breve?

Han vendte sig mod hende med en Følelse af Lettelse over, at hun selv havde bragt Emnet paa Bane.

— Ja, svarede han, jeg maa indrømme, at Tanken om dem har pint mig hele Dagen. Hvad jeg frygter er dette, at vi faar Ubehageligheder, naar vor Forlovelse bliver deklareret. Det er saamænd meget muligt, at jeg bliver anklaget for at have begaaet Mordet.

Violet flyttede nærmere til ham og tog hans Haand.

— Men Du kan jo bare benægte det, sagde hun frimodigt; intet rettænkende Menneske vilde et eneste Øjeblik falde paa at mistænke Dig for denne Forbrydelse.

— Det er jeg slet ikke saa sikker paa, svarede han og rynkede Øjenbrynene. Under Forhøret talte jeg ikke noget om, at jeg samme Nat havde været ved Lorchbank. Den Gang havde det maaske endda ikke saa megen Betydning; men nu stiller Sagen sig helt anderledes. Og desuden er der noget andet, Violet. Edna synes, at jeg bør fortælle Dig det, og selv er jeg nu ogsaa blevet klar over, at jeg ikke længere bør forholde Dig denne Viden.

Den unge Pige stirrede forundret paa ham; i hendes Øjne stod der ogsaa en vis Fryd at læse.

— Hvad er det? spurgte hun hurtigt; fortæl mig alt.

Og han fortalte hende udførligt Episoden med de ombyttede Revolvere, om Papiret, hvorpaa han for Spøg havde optraadt i Spøgelsets Navn og Ednas Uvidenhed om, hvor Papiret senere var blevet af.

Violet lyttede til i Taushed; i nogle Øjeblikke stirrede hun paa ham uden at ytre et Ord.

— Det var dumt handlet af jer sagde hun endelig; men der er jo ingen anden, der ved det, uden Edna og Du selv.

Han fortalte hende nu om Resultatet af sine Undersøgelser i Kælderen; en voksende Bestyrtelse malede sig i hendes Træk.

— Hvorfor har Du dog ikke fortalt mig dette før? udbrød hun.

— Jeg vilde ikke skaffe Dig flere Bekymringer; Du har jo allerede gennemgaaet saa meget. Jeg sværger Dig til, at dette var min eneste Grund til at fortie det.

Han tav, saa vildt paa hende og udbrød saa heftigt:

— Violet! Tror Du maaske ogsaa, at jeg er skyldig?

— Leonard! udbrød hun. Hvor kan Du et eneste Øjeblik tro noget saadant! Men Du har gjort mig helt urolig! Jeg vilde ønske, at Du havde fortalt mig det for længe siden.

— Jeg traf Lydfield i Byen i Morges, sagde Blyth efter nogle Øjeblikkes Tavshed. Han lod til at være meget vred over, at Du beskyldte ham for at have skrevet det første Brev. Jeg sagde til ham, at Du ikke mere nærede denne Anskuelse.

— Jeg hader den Mand, Leonard, og kan ikke forstaa, at Fergus regnede ham blandt sine Venner. Han fortalte mig engang, at han havde fortalt min Broder om sine Frierplaner med Hensyn til mig, og at Fergus havde ønsket ham alt Held.

— Hvornaar skal Ednas Bryllup staa? Har hun fortalt Dig noget derom?

— Nej, men jeg tror ikke det er bestemt endnu; jeg tror dog det først bliver hen paa Sommeren. Jeg tvivler om, at hun bryder sig noget videre om Sir Gilbert Parks, endskønt jeg synes hun burde have mere Hjerte. Det havde hun imidlertid for nogle Aar siden.

— Jeg forstaar heller ikke, hvad der gaar af hende i den sidste Tid, sagde Blyth: Hun synes helt forandret.

(Fortsættes).

NYHED! NYHED!

Den saa stærkt efterspurgte interessante

franske Billedserie

„Figures au naturel“

2 Samlinger - Nedsat Pris - pr Samling Kr. 1,30

Af den sjældne franske Billedserie „**Figures au naturel**“ er der endnu kun et mindre Pari tilbage. Bestillingerne modtages og ekspederes derfor i den Orden, de indløber, saa længe Oplaget rækker. Serien bestaar af to forskellige Samlinger meget smukke og interessante Fotografier i hel Figur, optagne efter Naturen. Hver Samling bestaar af 10 Stykker af disse Fotografier i Kabinetsformat og de sælges kun gennem os.

⁂

Denne Serie maa ikke forveksles med de i Handlen forekommende Fantasi- eller Prospektkort.

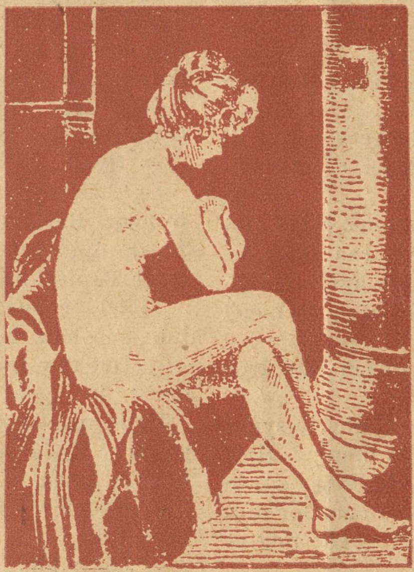

„**Figures au naturel**“ har endnu ingen i noget Land solgt saa billigt som vi, og skønt de paa Gund af de nuværende høje Materialepriser egentlig skulde koste mange Gange mere end tidligere, sælger vi dem dog for den nedsatte Pris af **Kr. 1,30** for hver Samling. Vi vil imidlertid samtidig henlede Opmærksomheden paa, at denne lave Pris kun gælder en kort Tid, nemlig saa længe det nuværende Lager strækker til. Det er samtidig meget uvist, om Serien atter kan fremskaffes grundet paa Importvanskelighederne, hvorfor alle, som kunne ønske at komme i Besiddelse af den, maa indsende Ordren **snarest muligt.**

Saafremt begge Samlinger af Serien „**Figures au naturel**“ rekvireres samtidig, sendes desuden

aldeles gratis

en Serie interessante Spøge-Kort. —— Meget eftertragtede.

R. 1.

BESTILLINGSSEDDEL

indsendes til

Importmagasinet SKANDIA

København B.

De bedes mod Efterkrav + Porto og 10 Øre til Emballage sende mig:

Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 1 Kr. 1,30

Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 2 Kr. 1,30

(Gratis medfølger en Serie Spøgekort, naar begge Samlinger tages)

Navn:

Adresse:

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Skriv i Dag! Vi garanterer at De bliver tilfreds. Ordren ekspederes diskret og punktligt mod Efterkrav, eller mod Forudindsendelse af Beløbet.

Benyt Bestillingssedlen her!

Importmagasinet Skandia,

København B.

Rød Indmad

Et Varsel om bedre Tider.

— Aa, Du ødelægger og spolerer mig da ogsaa alting, Petrea! Nu drømte jeg lige, at jeg var saa fuld som en Allike — og det hele kosted kun 1 Krone og 35 Øre!

„En Dansker"

Fru A.: Ja, tænk, hvilke dyre Tider! Min Datter læser jo til Studentereksamen og maa betale en Kandidat tre Kroner i Timen for at hjælpe sig — og sæt nu, hun ikke tager Studentereksamen?

Fru B.: Ja, saa tager hun maaske Kandidaten.

„En Nordmand"

Gamle skipper Østensen var som bedst igang med at fortælle begivenheter fra sit hændelsesrike liv paa bølgen den blaa —:

«. . . hadde ikke hat land paa flere uker paa noen kant da, skjønner Dere, og sku'ke ha det heller endda, for den sakens skyld. Saa vi blej' lite forundre, da utkikken med engangen brølte: «land i sigte forut!»

«Det var som tanken,» tænkte vi alle, «haa kunde detta være for land?» Og veit Dere saa, hvad som det derpaa viste sig aa bestaa uta, detta landet, som var allermindst sine ti sjømil paa hver kant? Jo, av lutter idelig — hvalfiskrogn, kærer!»

Her blir gamlingen avbrutt av en «ækkel fisk» blandt hans tilhørere:

«Men, kjære Dere da, skipper, hvalfisken fø'r jo levende unger, den!»

«Javist! Og . . . og . . . det var jo det allermerkværdigste, vet je'!!»

„En Svensker".

Jag hållit på å skulle klå (kløø) den där förfärliga slagskämpen i Storbo rigtig grundligt i kväll. Stark ä han, men mej dänger han inte. Å ja kan tale om, att han hade fått stryk ocksä, om inte den tusande jäkeln tog och kastat ut mej, innan vi skulle te' å slåss.

Riddersalen, som anvendes i »Liden Kirsten«, er nu saa forældet, at Huslejenævnet efter Forlydende agter at skride ind!

Musik til Aabningen af en Maleriudstilling er altsaa det sidste nye.

At en Tonekunstnerinde er *malet*, er derimod meget gammelt.

HØRT PAA ET BAL.

Han: Ka— kan De tænke Dem, Frøken, hvad jeg vil spørge Dem om?

Hun: Ja.

Han: Og hvad sva— svarer De?

Hun: Nej.

Fru Møller.

Hr. og Fru Møller var ombord paa en engelsk Damper, som forliste ved at støde paa en Mine i den engelske Kanal.

Medens alle de ombordværende styrtede til Redningsapparaterne og febrilsk begynde at spænde dem paa sig, lod Fru Møller Manden spænde hendes Bælte paa, og da det var i Orden, sagde hun:

— Hvordan klær det mig, Rudolf?

»Politiken« havde Nytaarsaften forespurgt samtlige Politistationer om Situationen, der overalt var rolig. Bare Bladet til næste Aar ikke ogsaa glemmer *Havnepolitiet.*

— Hvad vilde Du gøre, hvis der virkelig en Dag var En, som turde stikke Dig en Øretæve?

— Jeg vilde Fan'me' ta ham med ind paa en Beværtning og ofre min sidste Skajs paa ham — det havde han sgu fortjent for sit Mod!

MODERNE.

Drengen kommer hjem og fortæller, at Læreren har sagt, at de skal indaande Kulsyre og udaande Surstof og Gas.

Hvortil Moderen bemærker: Ja det kan gerne være, at det er det bedste for jer, som er unge, men jeg har nu aandet Luft altfor længe begge Veje til at begynde paa noget nyt!

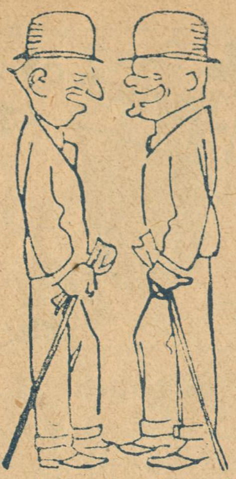

— Du, jeg fik rigtig Men'skekaffe i Gaar.

— Pyt, i Dag har jeg faaet gule Ærter med rigtig *Men'skeflæsk!*

Av!

Forleden var der Brand paa et Laanekontor, og udenfor stod en Student og saa meget fortvivlet ud. En Herre i hans Nærhed spurgte deltagende:

— Hvad er der i Vejen? Er det deres Forretning?

— Nej, svarede Studenten, men min Medlogerendes Overfrakke hænger derinde, og *han ved ikke noget af det.*

HAABLØS.

Til en herværende Klub for »Fremskridtskvinder« kom der Meddelelse om, at et af de yngste Medlemmer havde svigtet og var bleven gift. Formandinden i Klubben bemærkede i den Anledning: »Man kunde ikke vente andet af Rosa. Kan I huske, at det ikke var muligt at lære hende at blæse Cigarrøgen ud gennem Næsen!

Typografen: Hvis vi skal gøre deres Navn saa stort, som De udtrykkelig har forlangt, Fru Direktør, saa bliver der slet ikke Plads til andet paa Programmet!!

Assessoren: Det er nu 25de Gang De er her, det bliver 15 Kr. eller —
Anklagede: Ka' je saa inte faa lidt Rabat, naar je' har været deres Kunde i saa lang Tid!

Tegnet af H. G.

Ja, Hr. Pastor, det er ganske sikkert den herskende Fedtmangel, som var Skyld i den store Dødelighed under den spanske Syge.

Tegnet af Sophus Henriksen.

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7310
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
H G VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlov- elsesringe Halgreen Gothersgade 34 lige for Regnegade

No sku jen lig aa ku ha snakket fint saa haaj æ Kjøbenhavneren it ku haa sit te vi va fræ æ Land av.
Nær blot do ku luk di Mund Kjesten saa sku a nok klaar di Frækedeller.

Tegnet af Rigmor Chrstensen.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

Avertér i „RAVNEN".

En Provst mødte en Dag en Mand. Provsten vilde gerne have ham lidt til bedste og spurgte:

»Kan Du svare paa tre Spørgsmaal, saa skal Du faa en Krone«.

»Godt, og Du skal faa Kronen tilbage, hvis Du kan svare paa tre Spørgsmaal, som jeg vil gøre, svarede Manden.

»Men jeg vil spørge først«, sagde Provsten.

»Ja begribligvis«, sagde Manden.

»Hvor langt er der fra Øst til Vest«? spurgte Provsten.

»En Dagsrejse«, lød Svaret« »for Solen staar op i Øst og gaar ned i Vest, og det vare en Dag«.

»Hvor langt er der mellem Himlen og Jord«? vedblev Provsten.

»Et Knæfald, for Himlen er Guds Stol og Jorden hans Fodskammel«.

»Hvor megen Røg bliver der af syv Favne Elletræ«? gentog Provsten.

— Man vejer Træet og brænder det, derefter vejer man Asken. Saa ser man, hvad der er gaaet op i Røg«.

»Ja, det er ganske rigtigt«, sagde Provsten.

»Nu er det min Tur«, sagde Manden. Kender Du min Fader«?

»Nej«.

»Kender Du min Moder«?

»Nej«.

»Kender Du da min Broder«?

»Nej«.

»Ja, ser Du, Gud er alles Fader og Jorden er alles Moder, og Kristus alles Broder — se, saadanne Smaating synes jeg, Du skulde have rede paa, naar Du er Provst«, sagde Manden.

Tegning af Storm-Nielsen.

I Biograf-Teater.

Opsynsmanden: — Undskyld, min Herre, — jeg maa bede Dem om enten at hænge noget over Deres Næse eller ogsaa forlade Teatret, — som De ser, er det ganske umuligt at faa det mørkt herinde!

„Hittegods“.

— Fru Petersen: Ikke et Ord tror jeg! Alene det, at Marie er et Hoved højere end jeg, gør, at Du umuligt kunde tage Fejl af os i Halvmørket.

Hr. Petersen: Og dog, Johanne! Jeg vilde henaande et Kys paa din Pande, og saa traf jeg tilfældigt hendes Mund.

Bonden: Herre Jemini, je' sku' ha' væ't a' i Tustrup. Wa' nu?

Konduktøren: Der er ikke andet for end at køre tilbage.

Bonden: Wel, wel! Men ka' je' nu være bekendt aa be' Lokkemotivføre'n om saa stor en Tjenest'?

— Og Du har giftet Dig?

— Hvad skal man sige, kære Ven! Een Aften i Teatret, een i Middagsselskaber, de næste til Spillepartier eller i Foreninger — — jeg kunde ikke udholde at være saa alene.

Den aldrende Primadonna kommer sejlende ind til sin Direktør, rasende, krænket, mishandlet osv.: Denne Gang slipper De ikke. Jeg er staaet lige op af Sengen for at sige Dem Sandheden.

Direktøren (betragter hendes Ansigt). Ah, for en Gangs Skyld den usminkede Sandhed.

Sagføreren: De er anklaget for Tyveri, De ønsker, jeg skal forsvare Dem. Vel. Det bliver 50 Kroner.

Manden: Hm! Kunde det ikke blive lidt billigere, naar jeg nu lover ogsaa at komme til Dem de næste Gange?

— Ritmester Borg har forlovet sig med Vekselerer Meyers halvgamle Datter og det paa Faderens Kontor.

— Virkeligt!

— Ved det første Blik.

— Er det muligt?

— Paa Meyers Pengeskab.

Gæsten (der lige har betalt en ublu Regning paa en Strandvejskafé): Sikke fede Høns, De har.

Værten (smigret): Jeg behandler mit Fjerkræ akkurat som mine Gæster.

Gæsten: Jeg forstaar! De plukker dem!

Fint ekviperet.

Klokken var 8 Morgen, Gæsterne paa Hotellet sov endnu, kun Frederik, Portiéren, var i ivrig Virksomhed med at børste Klæder og Sko.

Pludselig ringede det. Frederik tittede efter Numeret, brummede noget om »det Sørens Kineseri« og traskede op ad Trapperne til Nr. 36. Gæsten viste sig i dybeste Negligé og spurgte, om han snart fik sine Klæder.

— Om et Øjeblik! svarede Frederik og vendte tilbage til sit Bjerg af Klæder, som han nu begyndte at gennemsøge uden dog at finde noget Nr. 36.

— Hvad vil dette egentlig sige? Han maa ikke have hængt sine Klæder udenfor, tænkte han. Og saa begyndte han at tænke efter, og det gik op for ham, at Herren paa Nr. 36 først var kommen ved 10 Tiden den foregaaende Aften, og at han var iført lang Overfrakke og Galoscher. Om der var hentet nogle Klæder ved Nr. 36's Dør, mindedes han ikke.

Det ringede igen fra Nr. 36.

For anden Gang gik Frederik derop.

— Det var Satans, at mine Klæder ikke er komne endnu, sagde Herren.

— Herren maa tage Fejl, der findes ikke noget fra Nr. 36.

— De maa jo være gal! Skaf mig mine Klæder straks, ellers skal F— tage Dem!

— Herren maa undskylde — der findes virkelig ingen Ting fra Nr. 36.

— Hvor har De da gjort af dem? Jeg hængte ud her i Aftes Bukser, Vest og Jakke og et Par næsten nye Støvler.

Frederik rystede paa Hovedet og vidste stadig intet.

Nu blev Herren vred:

— De maa have sovet og mærket det med et galt Nr.

— Det er umuligt. Jeg har været her i 5 Aar, og der har aldrig indtruffet noget saadant.

— Godt. Hvor er de andre Klæder?

— De er nede i Vestibulen.

— Saa skal jeg komme ned og se paa dem.

Herren tog Galoscherne og den lange Frakke paa og gik ned og begyndte at endevende det ene Sæt Tøj efter det andet, men det rette var der ikke.

Frederik lo med en sejerstolt Mine, men Gæsten blev hidsig og sagde:

— Saa er det stjaalet! Kald paa Værten og hent Politi!

Derpaa gik han tilbage til sit Værelse.

Frederik begyndte nu at blive en Smule ængstelig. Han skyndte sig til Værten, vækkede ham og fortalte, hvad der var sket.

Værten, som naturligvis var bange for sit Hotels gode Navn, klædte sig straks paa og gik op til Nr. 36.

Samme Scene gentoges. Rasende udbrød Gæsten:

— Jeg fordrer, at De straks lader Politiet hente!

Værten gjorde Indvendinger, men det hjalp ikke.

— Men hvem i al Verden har mine Klæder? Eller tror De, at jeg er en Bedrager? Her! Vær saa god og se efter i min Kuffert.

— Bliv ikke saa ophidset, bad Værten. Herren vækker jo alle mine Gæster! Klæderne maa naturligvis komme tilbage.

— Nej, jeg har selv ledt efter dem. De maa være stjaalne. De er derfor tvungen til at anmelde Sagen til Politiet straks. Jeg har travlt.

— Men min Herre, saa længe jeg har været Vært her, er der aldrig forefaldet noget Tyveri.

— Ja saa. Hvor er Telefonen? Saa kan jeg selv anmelde det!

— Jeg maa bede Herren om at have lidt Taalmodighed. De forstaar jo, hele Hotellets Renomé. Klæderne maa findes.

— Ja, men dette her er frygteligt! Skal jeg løbe omkring her i Underbeklædning til i Aften? Om en Time gaar mit Tog. Jeg gør Dem ansvarlig for det hele!

Værten, paa hvis Pande Sveden perlede, bad ham endnu en Gang ydmygt:

— Vil Herren blot være rolig nogle Minuter, saa skal jeg finde paa Raad.

Værten havde nu besluttet hellere at lide et Tab end at faa den Skandale med Politi.

Allerede ti Minuter efter bankede en Ekspedient fra en større Herreekviperingsforretning paa Døren til Nr. 36 og tog hastig Maal af den Fremmede, og ti Minuter senere laa der seks færdige Klædninger, han kunde vælge imellem. Paa samme Maade sendtes fra et Skotøjsfirma forskellige Par Støvler.

Herren paa Nr. 36 gjorde omsorgsfuldt sit Valg, og i Løbet af en halv Time var han fuldt ekviperet. Han var dog stadigvæk utilfreds og paastod, at han havde gjort et meget daarligt Bytte. Da Værten imidlertid kvitterede Regningen for Værelset, saa lod Gæsten sig endelig stille tilfreds og begav sig hurtigst muligt til Banegaarden.

Først da han havde forladt Hotellet, aandede Værten let. Denne Historie havde kostet ham henved 250 Kr., men han syntes det var bedre end at risikere Hotellets gode Rygte.

Nogenlunde rolig satte han sig til Bords for at styrke sig ved en bedre Frokost. Han havde imidlertid knapt sat sig, førend en ny Overraskelse væltede ind paa ham.

En Mand med en omfangsrig Pakke traadte ind og forklarede, at denne Pakke var kastet ud fra et af Hotellets Vinduer i Nattens Løb og var netop faldet ned i hans Gaard.

Værten var yderst forbauset og aabnede Pakken. Endnu mere forbavset blev han, da han saa, at den indeholdt et Sæt slidt og forjasket Tøj og et Par opslidte Sko. Paa en Lap Papir var der med Blyant skrevet:

»Da Vinteren nærmer sig, maa man sikre sig noget nyt Tøj«

„Guldregn“.

Jeg indrømmer, at min Kone er en rigtig Ballon, sagde Manden; men ikke en styrbar, tilføjede han.

*

En ung Kvinde havde to Friere, en rig og en fattig En Dag modtog hun Besøg af en silkeklædt Veninde og lod sine Fingre glide henover det herlige Stof. Og saa besluttede hun at vælge den rige Frier.

*

At alt er relativt, er maaske den eneste positive Sandhed, der findes.

*

Mange Mennesker har aldrig haft andet Held i Livet end Held — i Uheld.

*

Skønheden er den første Gave, Naturen skænker Kvinden, og den første, den tager fra hende.

*

Kvindens Liv bestaar af fire Aldre, som kan betegnes saaledes: En Dukke, et Spejl, en Broderiramme og en Bog.

Tegning af Hp. Hansen

Du ska ikke være ked af at jeg kommer lidt sent hjem Mutter! — hik — men det var Petersen og mig — hik — vi sad netop og udarbejdede et Par nye Planer om Ordningen af det kongelige Teaters — hik — Forhold. — —

*

Det er farligt at sige en Kvinde en Kompliment, som hun ikke venter, men det er endnu farligere ikke at sige en Kompliment, som hun venter.

*

Nogle Mennesker bliver tykke af Løgnen, andre bliver tynde af Sandheden.

Kostbare Toiletter er det bedste Middel til at holde Manden ved Hjemmet. Han maa ustandselig arbejde for at kunne betale dem og faar ikke Tid til at »skeje ud«.

*

En Digter er først berømt, naar ogsaa de Mennesker, som aldrig har læst en Linie af ham, begynder at hylde ham.

*

Dilettanter er Folk, som uden at tage det alvorligt med Kunsten, selv vil tages alvorligt.

*

Altfor mange Mennesker bruger saa megen Tid til at skaffe sig et Levebrød, at de ikke faar Tid til at leve.

*

Før man har elsket og naar man har hørt op med at elske, anser man Kærligheden for en Dumhed.

Det døde Vidne.

Da jeg besluttede at give en kort Beretning og samtidig spekulerede paa, hvilken Titel, jeg skulde give den, saa tænkte jeg først at kalde den »Mammon«. Thi min Erfaring er den samme som mange andres, der har ofret Livets brogede Allehaande lidt Opmærksomhed. Vil man søge Aarsagens Oprindelse, saa staar man, som oftest ganske pludselig foran Mammons snart lokkende og fortryllende, snart kolde og haarde Træk. Og ligesaa sikkert, at det er ham, der fører Røverens haarde Greb omkring Offerets Strube, ligesaa ofte hører man hans lokkende Stemme, naar det elektriske Lys' Straaler bryder sig mod Champagneglassenes Krystal og smilende Kvindeøjne. Ogsaa i følgende lille Skitse, som skildrer en tidligere hæderlig, agtet og varmhjertet Mands Ulykke, hører jeg som en Understrøm Mammons Lokketoner.

Da jeg havde Tjeneste som Assistent ved en Underret for omtrent tredive Aar siden, voksede Domstolens Protokol til vældige Folianter under de langvarige Undersøgelser i Anledning af de bekendte Brændevinsretssager, som vistnok mange endnu husker.

Under Tryk og Overtalelser fra en Del hensynsløse Brænderiejere, havde et Flertal af de daarligst lønnede Kontrolører bestemt sig til at svigte deres Tjenestepligt, hvorved store Summer af Tilvirkningsskatten unddroges Staten. Det var et overordentlig stort Apparat, som sattes i Gang for at opdage og bringe Rede i disse Forbrydelser.

En af Hovedstadens dygtigste Detektiver havde i Maaneder i skiftende Skikkelser, snart som tillidsindgivende Forretningsspekulant, snart som tilfældig Arbejder ved de forskellige Brænderier samlet Bevisernes Traade mere og mere fast i sin Haand, og som særskilt Anklager var en af Hovedstadens skarpeste Jurister udnævnt.

Der var en Spænding i den af Tilhørerne fyldte Retssal, som jeg aldrig siden har kunnet glemme, og hvis Mage jeg aldrig siden i min langvarige Tjenestetid har set. De dramatiske Situationer afløste hverandre hurtig. Det var en grusom Strid mellem Ære og hjerteløs Gerrighed, mellem Offre og Fristere, som blottedes — en virkelig Strid »mellem Gud og Djævelen«. Retsmødet trak ud til godt hen paa Aftenen, og Parafinlampernes sparsomme Lys formaaede ikke at gennemtrænge Retssalen. I Skyggen bag Dommerens Plads skimtede man Jurymændenes robuste Ansigter. Nærmere ved Siden af Dommerbordet, oplyste et Par flagrende Stearinlys fra et mindre Bord, den specielle Anklagedes blege, fornemme Profil, omgivet af et velplejet, spidst, mørkt Helskæg. Hans lange, tynde Fingre bladede i Papirbunken, som laa foran ham.

En af Sagerne havde naaet sin Afslutning for Dagen. Saa opraabtes en ny — mod »Kontrollør, forhenværende Sergent Salomon Videberg«. Citanten traadte frem, en af disse trygge, godmodige Typer, som man ofte finder blandt ældre Underofficerer, med et fyldigt, rødkindet Ansigt, omgivet af et let, graasprængt kraftigt Skæg, som gik et godt Stykke ned paa Brystet Med dyb Alvor saa de lyseblaa Øjne forskende mod Dommer og Anklager for i næste Øjeblik at gøre et omflakkende vildt Kast henover Retsforsamlingen, og paa Læberne saa jeg af og til en nervøs Rykning.

Efter en hurtig Justering af Protokollen, og efterat Citanten paa Dommerens Spørgsmaal havde holdt fast ved sin tidligere Nægtelse af enhver Forbrydelse, vendte Dommeren sig til Anklageren:

Naa, da formoder jeg, at Herredsfogden i Dag er forsynet med et Bevis?

Anklageren fremlagde sin ret lange Fortegnelse over Indstævnte Vidner, og alt eftersom Navnene blev raabt op og Vidne efter Vidne traadte frem for Dommeren, fulgte jeg de skiftende Udtryk i Citantens Ansigt.

Jeg anede, at det var et vist Syn han frygtede.

— Er det alle Vidnerne? spurgte Dommeren.

— Ja, indtil videre, svarede Anklageren. Maaske jeg allerede i Dag faar Anledning til endnu at afhøre et Vidne, skønt Indstævnte mærkelig nok er udeblevet, nemlig — og han bøjede sig ned mod Dommeren og fortsatte Svaret i hviskende Tone.

— Jasaa — jaha — saa kan vi tage det senere, hvis det skulde kræves.

Derefter begyndte Vidneforhøret under de sædvanlige Former. Det var en indviklet, langsom fremadskridende Bevisførelse, som varede i flere Timer.

Dommeren var i Færd med at afslutte det lange Forhør, da jeg saa et tilfreds Lyn glimte i Anklagerens Øjne og oplyse hans i dette Øjeblik haarde og blege Ansigt. Han gjorde en Vending mod Indgangen, og ind gennem Tilhørernes tæt pakkede Rækker trængte en Landpolitibetjent sig frem. Om han var i Følge med nogen, kunde man ikke skælne paa Grund af den Bevægelse, der opstod i Salen. Ogsaa Rettens Ordfører saa ud over Salen.

— Det er maaske det udeblevne Vidne, sagde han, henvendt til Anklageren.

— Ja, jeg haaber det.

— Ja, jeg skal tage det umiddelbart efter dette. Der er vel intet, Herredsfogden vil have spurgt dette Vidne om nu? — Naa — og han saa efter i Anklagerens Fortegnelse og gav et Vink til Notaren.

— Anklageren ønsker sig endnu et Vidne afhørt: Husmand Johan Isakson fra Hulan — er han her? Træd frem!

— Johan Isakson hængte sig i Dag til Morgen i sit Hjem, kom det fra en haard og højtidelig Stemme. Det var Landpolitiet, som med et dybt Buk mod Dommerbordet og med tydelig Følelse af egen Værdighed og Budskabets uhyggelige Vigtighed fremførte Underretningen. Dommeren og Anklageren vekslede et hurtigt Blik, Forsamlingens Hoveder førtes ivrig sammen og en underlig Surren hørtes gennem Halvmørket.

Men — hvad er det? — en Stønnen, som fra et Dyr i Nød, en knasende, smeldende Lyd fra Skranken foran Dommersædet, og et haardt Dunk mod Gulvet — og der laa dødbleg og ubevægelig Citantens kraftige Skikkelse udstrakt langs med Skranken.

Man slæbte ham ind i Vidnelokalet og begyndte straks med alle Oplivningsforsøg, men Bevidstløsheden vilde ikke give efter. Rettens Møde hævedes paa Anklagerens Fremstilling for at fortsætte den følgende Dag, og der sendtes Bud efter en Læge.

* * *

Da Retten den følgende Morgen sattes, mødte Citanten paa sin Plads ved Skranken. Den brede Ryg var noget bøjet. Blegheden var endnu mere fremtrædende paa Kinderne mod den blodige Stribe, som viste sig paa Skraa over det ene Øje. Ved Faldet mod Skranken havde han faaet et flere Tommer langt Saar. Af den trodsige Djærvhed, som Gaarsdagens fortvivlede Strid havde medført, fandtes der i Dag ikke et Spor. Ikke bare i mit eget Indre følte jeg, men jeg syntes ogsaa at mærke saavel fra Domstol som fra Anklager og Forsamling, hvor varmt Medlidenheden mod den gamle Mand gjorde sig gældende.

— Hvis Wideberg vil sidde ned — saa vær saa god, sagde Dommeren med et Tonefald, vidt forskellig fra Dagen i Gaar.

— Retsbetjent, sæt en Stol frem til Citanten.

— Jeg takker, lød det ganske svagt.

— Ja, vedblev Dommeren, De har jo en Gang før i Dag for mig og Anklageren aflagt Deres Bekendelse, — men for Formens Skyld beder jeg Dem om at gentage den for Retten.

— Det er en smertelig Erindring denne, som jeg nu opfrisker.

Den store, vældige Skikkelse rystede under voldsom Hulken; men hvert Ord, som brød frem, viste, at nu — efter at Dæmningen var brudt — skulde kun Sandheden frem.

Efter at jeg havde hørt hans Bekendelse, blev Medfølelsen med hans Skæbne mere og mere inderlig, og Harmen over, at Lovens Arm aldrig kan falde saa haardt, som den burde overfor Forlederen, føler jeg det endnu i Dag koge i mig.

— Ja, jeg er skyldig. Og hvad mere er — jeg har ikke alene kastet mig selv i Fordærvelsen. Ham — det tavse, døde Vidne — har jeg ogsaa paa min Samvittighed. Og alligevel vover jeg at bede om Domstolens Mildhed og Overbærenhed. Jeg faldt ikke straks for Fristelsen. Men da Summen forøgedes — et Tusind Kroner er meget for en fattig Karl, og jeg har seks Børn, som endnu alle behøver min Hjælp. Og ingen Risiko behøver jeg at løbe, blev der sagt. Alt, hvad jeg havde at gøre, var at komme overens med Kedelpasseren — Isaksen. Jeg døvede hans Samvittighed med et Par Hundrede Kroner.

Anklageren har ikke kunnet bevise, hvorledes det foreliggende Underslæb har fundet Sted. Det var maaske heller ikke blevet opdaget, hvis ikke det døde Vidne nu talte med sin Tunge. Nu vil jeg sige det. Der hvor de store Kedelrør bøjer af til Kedelrummet, kan man — hvis man bryder et Par Paneler løse — faa Øje paa et Siderør, som gaar ind gennem Væggen til Lagerrummet. Naar hundrede Liter har gaaet den rette Vej til Kontrolkranen, har to hundrede, ja maaske flere gaaet direkte til Lagerrummet.

Jeg har ikke mere at sige. Den Straf jeg faar, hvad enten den er streng eller mild, kan aldrig give mig Ro i dette Liv — det døde Vidne skal jeg alligevel møde en Gang!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde.

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 200.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. L. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310 *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Østre 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F. E. BORDING KØBENHAVN.

Maskeraden er forbi!

Tegning af Emil Poulsen.

Den sidste fra det store Karneval!

Bestil ›Ravnen‹ hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 4 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 23. Januar 1919.

Dr. Engelbrecht har udtalt, at han mener, den Spanske Syge skyldes Lopperne.

Tegning af P. V. Hansen

Den store Klapjagt er inde.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

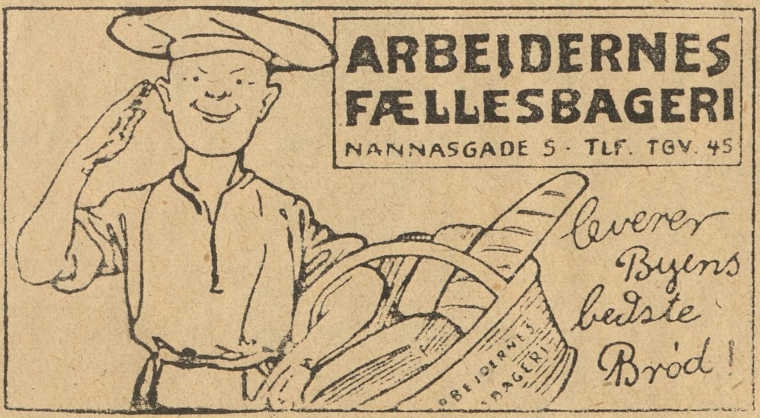

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. sam
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
tele Dame- og Herregarderober renses og farves
den Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

— Hvorfor blev Clara saa vred paa Dig?

— Jo, jeg sagde, at hun havde lige saa mange Beundrere som hun har forlorne Tænder.

— Men hun har jo ingen forlorne Tænder.

— Det var netop derfor, hun blev saa vred!

— De er altsaa det eneste Medlem af Nordpolsekspeditionen, der ikke frøs ibjel. Hvorledes gik det til?

— Jeg forelskede mig i en Eskimodame, og saa gennemvarmede mit glødende Hjerte hele mit Legeme!

Tegning af Emil Poulsen.

Ledet er *i* Lave.

Ulykkelig Kærlighed.

Hver Pigelil med Øjne som Kærminder
skøn jeg finder . . .
Karen havde slige Øjne to,
ingen Ro .
var at finde, naar man saa paa Karen.

Mange gjorde til slig en dejlig en
Haneben . . .
Jeg blev foretrukket af den smaa —
I maa slaa
mig til Krøbling om det ikke passer!

Men Karens Fa'r har 30,000 Daler —
jeg betaler
mine Venner, hvad I her kan drikke,
om ikke
Karens Fader bad mig gaa til Bloksbjerg.

Ja, han bød mig ræverød i Kammen
pakke sammen.
O, af Kærlighed jeg havde faaet nok;
med en Stok
burde hævnes slig en Tort og Skam.

Og nu er Karen gift med Peder Kraft;
i Mjød og Saft
drikker jeg mig daglig snydefuld.
Dybt i Muld
glemme vil jeg denne falske Kvinde.

Farvel da mine Venner her tilsammen,
ud i Dammen,
kaster jeg mig hellere med Vest og
Frakke paa. —
Jeg tør spaa:
da er denne triste Klagesang forbi.

Carl Nielsen.

Moderne Annoncer.

Haandgranater.

1 Dusin Haandgranater passende for et Hus, hvor der er mange Rotter, kan faas billigt. Billet mrkt. »Løbegrav«.

Undervandsbaad.

En saa god som ny Undervandsbaad for Lystfiskere sælges. Bill. mrk. »Nevtral Stat«.

Mørser til Salg!

En 49 cm Mørser for unge Folk, der vil begynde for sig selv, afhændes langt under Indkøbspris. Skriv til Moses Mejer, Berlin W. 32.

Plads søges.

En ung, rask Løjtnant, der paa Grund af Forholdene er uden Arbejde, søger Plads helst ved en Skydebane. Billet mrkt. »Kornet 22«.

Flyvemaskine.

En Kæmpeflyvemaskine til 8 Personer, nyeste engelsk Model, er til Salg. Man bedes henvende sig i den engelske Kanal en Hverdag mellem 2 og 4.

U.

4 amerikanske U-Baadsjagere og en Del andet U-tøj sælges billigt. Billet mærket »U-tyske« modtager Petersens Bureau.

Kejserkrone.

En smuk, historisk Kejserkrone med uægte Stene billig til Salg. Billet mrkt. »Holland«.

Hjælp!

Ældre General, endnu mobil, søger Arbejde ved hvad som helst. Billet mrkt. »Kastellet« anden Opg. tilv.

Uniform.

En fransk Sergentuniform med røde Bukser og elleve Bajonetter kan købes. 12 Øre Pundet. Henvendelse Dampskibet »Formosa«, Frihavnen.

Til Salg!

6 kun lidt brugte Kanoner og 8 Pikkelhuer er tilsalg. Billet mrkt. »Fallitbo«, Raadhuspladsens Kiosk.

Camouflage.

En camoufleret Hjælpekrydser, godt pansret, egner sig til Lystyacht for en større Villaejer ved Øresund, ligger til Salg. Henvendelse Frihavnens Sydvestmole.

Rubler!

1 Million russiske Rubelsedler sælges for 50 Øre. Billet mrkt. »Lenin 1919«.

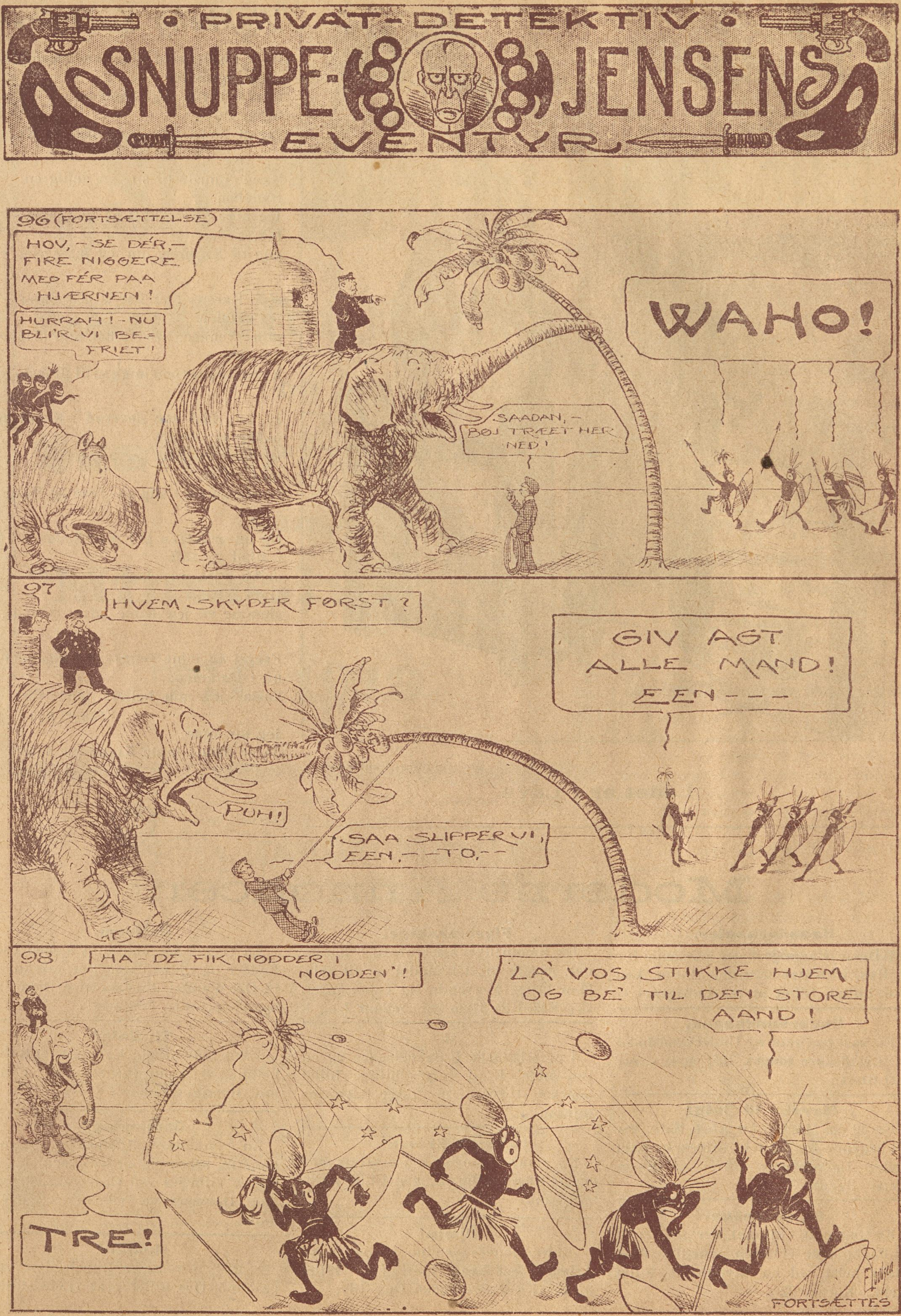

Tegning af Emil Poulsen

Tik-Tak.

Harrison sad i en Gyngestol paa sin Veranda og gyngede uden Ophør. Saadan havde han omtrent siddet i en Time, da hans Ven Johnson kom paa Besøg.

De snakkede lidt sammen, og Harrison gyngede som en rasende og svarede underligt adspredt paa Vennens Bemærkninger.

Saa siger Johnson:

— Hør, gamle Ven, er Du syg? Har Du Kolik?

Harrison svarede ikke, men saa med store runde Øjne paa sin Ven.

— Hvorfor i Herrens Navn bliver Du ved med at gynge som en Sindssyg?

Uden at standse sin »Gyngengangen« svarede Harrison:

— Du kender denne Lømmel, Ben Bill. Han har solgt mig et Sølvur til 6 Dollars, og hvis jeg standser denne Gyngen, *saa vil det ikke gaa!*

Nu bli'r der Fred —

Mel.: Det gaar atter hjemad.

Det gaar atter henad mod den gamle Fred,
som skal laves hist ved Seinens kendte Bred,
Verdens Vise kigger dér i Akterne,
udenfor staar tavse Vagterne.
Hele Verden stirrer mod Pariserne,
raaber højt: »Nu falder Priserne!«

Ja, for Fredens Mænd har jo det store Kald,
at bestemme hvad nu Varen koste skal.
De skal sørge for at fjærne Minerne,
sætte Prisen paa Rosinerne,
glæde Hunner li'saavel som Hannerne,
sætte Pris paa Sodavanderne.

Han *Lloyd Georges* skal skaffe Verden billig Kul,
Prisen kommer næsten ned til under Nul,
han skal skaffe os lidt Fedt paa Gummerne,
sælge os Petroleummerne.
Ej der tales skal om tyske Mordere,
mere vist om Ale og Portere.

Og *Orlando*, Manden fra Italien,
haaber jeg vil trække ind i Talien,
sørge for at der er Vind i Sejlene,
stadig efter Sandhed pejlende.
Han vil skaffe os en billig Benzino,
og til Gengæld faar han Trentino.

Og lidt Macaroni vil han give os,
men saa maa vi re'nok ogsaa rive os.
20 Øre Stykket koster Fi'nerne,
19 Kroner Appelsinerne.
Man forstaar at Folket vælter Kronerne,
sikke Priser paa Citronerne!

Loven holder *Clemenceau*, min franske Ven,
Dag og Nat maa han skam flittig granske den.
Meget ofte ses han sidde stavende
Ordet: »Frihed over Havene«.
Af og til jeg ser ham drikke Vinen vred,
mens han overskrider Rhinens Bred.

Han har lovet os en meget billig Fragt
(det maa De skam gerne sige, jeg har sagt).
Billig Sminke faar vi nu til Læberne,
næsten frit Marseillesæberne.
Vi faar billig »Dom« sendt fra Argonnerne,
trods en Strejke mellem Nonnerne.

Alting falder, Verden bli'r et Paradis,
vent kun rolig, Freden kommer fra Paris.
Hvide vil herefter elske »Nejerne«
(li'som Værten elsker Lejerne)
Øl og Brændevin (ak, sig: Hvem kendte det?)
faar man bare for at hente det!

Saa er Verden atter i det gamle Lav
og kan køre løs i stadigt Luntetrav,
alle kloge Mænd er nu paa Stikkerne,
der bli'r ingen Plads for Klikkerne,
Freden klarer sagtens Politikkerne
— hvis de maa for Bolschevikkerne!

Jørgen Grønsvær.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Før holdt vi hende for en hel Vovehals — og nu er hun helt nervøs og mere bange end jeg selv. Hun kommer tit og spørger mig om, hvad det hele skal blive til.

— Hun fik et forfærdeligt Nervechoc her i Morges ved Lorchbank, og det varer jo nok noget inden hun kommer helt over det. Maaske er det galt af os, at vi lader hende være saa meget alene med sig selv. Sig Du til hende, at vi gerne vil høre lidt Musik.

Edna Shearm var ved at skrive et Brev.

— Hvor var Du henne i Morges, Leonard? spurgte hun.

— Jeg har ikke fortalt nogen det før, Edna; men jeg fik et Brev fra Lydfield, der bad mig om en Samtale paa Hotellet inde i Byen.

— Leonard, er Du sikker paa, at Majoren ikke saa' Dig gaa til Lorchbank hin skæbnesvangre Nat? Grunden til, at jeg spørger derom er.... at jeg har faaet at vide, at han netop den Nat ikke kunde sove og derfor var gaaet ud paa Terrassen for at ryge sig en Cigar.

— Hvornaar har Du faaet det at vide? spurgte Blyth med et forundret Blik.

— Først i Gaar, løj hun behændigt; jeg mødte ham i Gaar. Men jeg har glemt min Taske paa en af Stolene ved Kaminen — vil Du hente den til mig?

Leonard gik ned, for at hente Tasken; hans Haand laa længe paa Dørhaandtaget, da han pludselig blev staaende. En Tanke var med et slaaet ned i ham: han havde jo netop den skæbnesvangre Aften hørt et heftigt Ordskifte mellem Fergus og Lydfield, og han maatte atter spørge sig selv, hvad der mon havde været Aarsagen til deres Skænderi. Han kom nu ogsaa til at tænke paa, hvad Violet for et Øjeblik siden havde fortalt ham. Havde Lydfield sagt Sandheden eller kun den halve Sandhed? Havde han gjort Fergus bekendt med sin Plan om at fri til Violet, og skulde Fergus have modsat sig noget saadant?

Han gik ind i Billardværelset og hen til Kaminen, fandt Tasken og blev staaende, hensunken i dybe Tanker.

Han kom nu ogsaa til at tænke paa noget andet: Lige før Edna og han selv hin skæbnesvangre Morgen begav sig til Lorchbank, havde Major Lydfield sagt, at han skulde rejse til London i et vigtigt Forretningsanliggende. Hvorfor havde han ikke talt om det Aftenen i Forvejen? Der var noget mærkeligt heri. Majoren vidste maaske allerede den Gang, at Fergus laa død i Lorchbank!

Blyth løb mod en Stol.... I sine Grublerier havde han uden at vide af det vandret op og ned ad Gulvet....

— Store Gud! udbrød han. Er det Lydfield, som er den skyldige?

XVI.

I NATTENS MØRKE

Edna Shearm sad ved Klaveret, da Blyth traadte ind; hun foredrog to Sange, men hverken hun selv eller hendes to Tilhørere var videre interesserede. Edna spurgte sig selv, om hun mon var gaaet for vidt, da hun havde fortalt Leonard, at Majoren havde været udenfor den skæbnesvangre Nat, Violet grublede over Ombytningen af Revolverne, og Blyth tænkte paa Major Lydfield. Han følte Lettelse, da de to unge Piger sagde Godnat og han kunde trække sig tilbage til Biblioteket og ryge en Pibe før han gik til Ro.

— Blot jeg kendte Aarsagen til den Ordstrid i Billardværelset, mumlede han. Det var det Spørgsmaal, paa hvilket det hele maatte bero. Hvis det virkelig var sandt, at Lydfield ved den Lejlighed havde sagt, at han agtede at fri til Violet og havde faaet et Afslag af Broderen, stod alt klart.

Han slog Asken af sin Pibe og begav sig til sit Værelse, medens han grundede over, om det vel var muligt, at Lydfield havde gjort sig skyldig i en saa hyggelig Forbrydelse.

Den følgende Dag sagde Edna ved Frokostbordet:

— Unge Stapleton har brækket det ene Ben for tre eller fire Dage siden.

— Jeg synes, at Du skulde aflægge ham et Besøg, Leonard, sagde Violet.

— Jeg skal gøre det i Eftermiddag, svarede Blyth, han er saamænd ikke videre interessant, men det har altid mig ondt for ham. Hans Liv hjemme er ikke saa let, som det ser ud til, Faderen er vist en rigtig Tyran.

Ernest Stapleton, den omtalte unge Mand, var omtrent paa Alder med Violet og havde som lille Dreng gaaet i samme Skole som Fergus og Blyth. Denne sidste havde mange Gange forsvaret ham mod stærkere Drenge. Hans Fader havde været Købmand, men havde trukket sig tilbage fra Forretningerne og var en Despot i Hjemmet, som han regerede med Jernhaand, og han tillod aldrig Sønnen at have en selvstændig Tanke eller Mening.

Følgerne havde været saa ødelæggende som man kan tænke sig, naar det drejer sig om en ung Mand, hvis Helbred og Karakter aldrig havde været af den stærkeste Slags, men som dog alligevel havde besluttet sig til at gaa sine egne Vegne og i Smug faa Del i de Fornøjelser, han ikke turde nyde aabenlyst.

Familien Stapletons Hjem laa hverken langt fra Lorchbank eller Marlcroft. Til Blyths store Lettelse var Forældrene ude, da han besøgte den unge Mand, som laa til Sengs. Blyth blev straks vist op til Ernests Værelse.

— Aa, hvor er jeg glad for at træffe Dig, sagde han med et tungsindigt Udtryk i sit blege Ansigt, det er forfærdeligt at ligge saadan, thi Fa'r synes, at jeg skal læse flittigt for at faa min juridiske Embedseksamen. Han er saa stædig, at man er lige ved at blive tosset og — aa, man bliver saa nervøs af at ligge alene hele Dagen.

— Tag Dig ikke det saa nær, sagde Blyth, Du kommer jo snart paa Benene igen.

Da sagde Stapleton:

— Hør Du, det var forfærdeligt med Emberly. Jeg kan ikke faa det ud af mit Hoved.

— Ja, det var sørgeligt, sagde Blyth. Du véd jo, at jeg var paa Marlcroft ved den Tid.

— Hør, Blyth, jeg maa sige Dig noget, som hviler tungt paa min Samvittighed, men Du maa sværge paa, at Du ikke fortæller nogen et Ord af, hvad jeg vil fortælle Dig.

— Jeg lover Dig det, svarede Blyth.

— Først maa jeg fortælle, hvorledes det skete, begyndte Stapleton. Du véd jo, hvor strængt min Fader holder mig, skønt jeg jo er ansat hos Dommeren i Bridge Mortou, og hvor lidt Frihed jeg har til at leve mit eget Liv. Nuvel, paa Kontoret er der en Kontorist ved Navn Barnet, som bor ude i Byen. Vi gaar tidligt til Sengs her i Huset, og et Par Gange, naar jeg var sikker paa, at den gamle var gaaet i Seng, laasede jeg Døren til mit Værelse og sprang ud gennem Vinduet for at gaa hen til Barnet og spille Kort med ham og nogle andre Bekendte.

— Fortsæt, sagde Blyth, Du kan være rolig, jeg skal ikke forraade Dig.

— Den Nat, da Fergus Emberly blev dræbt, fortsatte Stapleton, havde jeg været hos Barnet og begav mig ved Et-Tiden paa Vejen hjem. Jeg gaar altid ad den smalle Bivej, som løber langs med den ene Side af Haven ved Lorchbank, fordi man ikke risikerer at møde nogen her. Jeg skyndte mig af Sted og holdt mig tæt op til Teglstensmuren, som omgiver Haven, da jeg pludselig hørte Skridt. Jeg standsede.

Blyth lyttede til, fuld af Spænding, og den anden fortsatte:

— Der er — hvad Du maaske har lagt Mærke til — en Dør i Muren; denne gik op, og en Mand traadte ud. Jeg har naturligvis hørt om disse Ammestuehistorier om Spøgeriet ved Lorchbank; men da jeg vidste, at Huset var ubeboet, følte jeg mig en Smule uhyggelig til Mode, som jeg stod der paa den smalle Vej, tæt trykket ind til Muren. Imidlertid gik Manden forbi uden at opdage mig, og jeg kunde kun se, at han var omtrent af din Højde. Da jeg Dagen efter hørte om den stakkels Emberlys Død, fik jeg en stærk Mistanke om, at han maatte være blevet myrdet; men jeg vovede ikke at fortælle min Fader det mindste om, hvad jeg havde set; thi hvis han fik at vide, at jeg havde været hos Barnet og spillet Kort, vilde det have blevet en ubehagelig Historie for mig.

— Hvilken Vej gik Manden? spurgte Blyth, højligen interesseret. Jeg mener, da han kom ud af Haven. Slog han ind paa den store Landevej V.

— Nej, han gik ad den smalle Sti, der fører over Markerne, og netop det lod mig formode, at han ikke var ude i helt lovligt Ærinde.

— Kunde Du se, hvordan han var klædt?

— Nej, jeg saa kun en sort Skikkelse passere forbi i Mørket; men jeg syntes, han havde Overfrakke paa. Jeg burde have fremkommet med alt dette under Forhøret; men jeg turde ikke for min Faders Skyld.

— Men saa gjorde jeg noget andet, fortsatte Stapleton tøvende; som Du véd, har Miss Emberly altid været meget elskværdig mod mig, og da Folk nu begyndte at snakke op om, at Emberly havde begaaet Selvmord, syntes jeg det var Synd for hende og hendes Moder. Jeg véd ikke hvorfor; men der er noget, der siger mig, at det var Manden jeg saa, der myrdede Fergus. Naa, for at lette min Samvittighed, fordi jeg ikke havde stillet mine Oplysninger til Rettens Raadighed, og for at trøste Miss og Mr.s Emberly, skrev jeg et anonymt Brev, hvori jeg erklærede, at den stakkels Fergus ikke havde begaaet Selvmord, men var bleven myrdet.

— Elendige! udbrød Blyth og sprang heftigt op fra Stolen. Det var altsaa Dig, som skrev Brevet.

— Ja. Men jeg har da vel ikke gjort noget galt? Jeg handlede i den bedste Hensigt.

— — —

— Sig mig ærligt og oprigtigt: Du har skrevet mere end et anonymt Brev?

— Nej, véd alt, der er helligt!

— Sendte Du da ikke ogsaa et maskinskrevet Brev?

— Nej, sværger jeg Dig!

— Kan Du da ikke give nærmere Besked om Manden?

— Jeg kan kun sige Dig, at han, da han gik forbi mig, aandede tungt, som om han lige havde løbet.

— Saa vidt jeg husker, fortalte Du i Dit Brev, at Du var fast overbevist om, at Fergus var blevet myrdet; det eneste, Du støtter dette paa, er altsaa, at Du saa' Manden komme ud gennem Døren i Muren?

— Ja, og paa den ophidsede Tilstand, hvori han var, da han gik forbi mig. Hele hans Optræden tydede paa, at han ikke holdt af at vise sig i Dagslyset. Blyth, glem ikke, at Du højtideligt har lovet mig ikke at fortælle noget af dette til noget levende Væsen.

— Du kan stole fuldt ud paa mig; jeg skal ikke sige noget, før Du giver mig Tilladelse dertil, svarede Blyth, idet han rejste sig, for at gaa. Du behøver ikke at være urolig over det, Du har gjort.

Blyth var blevet yderst eftertænksom. Var Manden, hvis Identitet skjultes af Mørket, blot en almindelig Æbletyv, eller var han noget langt værre?

Hans Besøg hos Stapleton var alligevel resulteret i en uventet og besynderlig Opdagelse — de to Breve var skrevet af forskellige Personer!

Hans første Indskydelse var at fortælle dette til Violet og Edna; men da han kom til at mindes det Løfte, han havde givet sin gamle Skolekammerat, besluttede han ikke at røbe noget derom.

XVII.

I TELEFONEN

— Har Du ikke Lyst at gaa en Tur ud sammen med os, Edna? spurgte Leonard. Vejret er smukt og....

— Nej Tak, afbrød hun ham, ikke i Dag. Netop fordi det er saa smukt et Vejr, bør Du og Violet nyde Turen alene. Dette er jeres lykkeligste Tid eller — det burde i det mindste være det.

Leonard lagde Mærke til hendes spørgende Tonefald og han mumlede:

— Ja, det burde være det, og vilde ogsaa have været det, hvis alt det ikke var kommet.

Blyth henfaldt paany i Grublerier; hans Samtale med unge Stapleton den foregaaende Eftermiddag havde hensat ham i en endnu uroligere Sindsstemning end før.

— Leonard, tror Du ikke, det var bedre at udskyde Deklareringen af Forlovelsen? spurgte Edna.

— Nej, det duer ikke, svarede han.

— Samtalen standsede, da Violet traadte ind. Hun bad ogsaa Edna om at deltage i Spaseretureu, men denne sidste sagde leende, at hun skulde skrive et Brev. Det var en herlig Oktoberdag. Da Violet og Leonard var kommet et Stykke henad Vejen, sagde hun.

— Jeg er glad over, at Edna ikke vilde med. Jeg mente, at jeg burde spørge hende, men jeg har noget at sige Dig alene.

Med disse Ord fremtog hun af sin ene Handske et sammenfoldet Papir, idet hun sagde:

— Jeg maa først sige Dig, hvordan jeg fandt dette, og hvad jeg tror, det er. Som Du ved benyttede Fergus altid Skrivebordet i Biblioteket. Vi gennemgik hurtigt Skufferne for at forvisse os om, at han ikke havde efterladt sig noget Testamente. Det gjorde vi lige efter hans Død, men det var først i Dag, jeg tømte dem for at tilintetgøre alle de overflødige Papirer. Lige siden han var Dreng har han været skødesløs med sine Ejendele. Den øverste Skuffe paa højre Side var proppet med gamle Breve, ubenyttet Skrivepapir, Trækpapir og lignende. Den indeholdt intet af Vigtighed, men efter at jeg havde tømt den, trak jeg den helt ud og fik da Øje paa noget sammenkrøllet Papir, som var faldet ned bag ved Skuffen. Nuvel, dette er et af de Papirer, jeg fandt, Resten havde ingen Værdi.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Slagterens Drøm: Et Pølse-Mareridt.
(»Fliegende Blätter«).

— Har Du ikke lidt Snussurrogat?
— Jo, jeg har, men tag tilvenstre i Daasen, for det er ikke brugt! (»Strix«)

Karikatur af Branting.
(»Lørdagsavisen«, Norge)

POLAKKERNES ANFØRER.

Paderewski staar i spidsen for Polens patrioter
Nu sender pianisten Tyskland sine *noter*.
(»Tidens Tegn«, Norge)

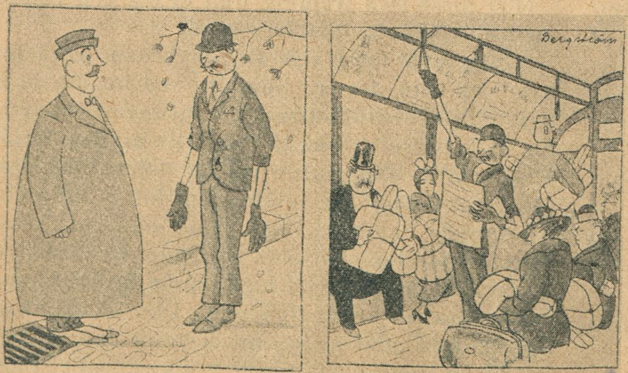

— Hur kommer det sig att herr Johanson har så långa armar?
— Det beror på att jag åker så mycket spårvagn.
(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Originaltegninger!

Følgende ny tiltrædende Kvartalsabonenter paa »Ravnen« har faaet tilsendt hver en Originaltegning:

Georg Nielsen, Istedgade 91. Telegrafarbejder Em. Jensen, Valdemarsgade 63. Restauratør Almann, Guldbergsgade 21. Barber Rasm. Rasmussen, Hjorthøj St. A. C. Westergaard, Gammeltoftsgade 6. Frøken Jensen, Cafe »Tvede«, Vesterbrogade 121. Mogensen, Amagerbrogade 241. D. Hegnbo, Carstensgade 30. Justesen, Holmensgade 19. Petersen, Thorsgade 21. Cristensen, Julius Blomsgade 33. Restauratør E. Stuts, Nørrebrogade 172. Rasmussen, Classenske Bol. D. 2. Hotel »Bjerre« Kompagnistræde 43. Boghandlen, Istedgade 66. Henning Engmark, Redsted Barberstue pr. Karlby, Morsø. Restauratør M. Bæklund Cafe »Kronborghus«, Hørsholmsgade 30. Møller, Mysundegade 21. Chr. Olsen, Danmarksgade 60 A. Esbjerg. Barber Leth, Ulstrup St. Hanna Vitalis, Fredericiagade 42.

Hørt i Frihavnen.

Tommy fortæller: Midt under Angrebet fik jeg en Kugle gennem begge Benene, og medens jeg laa hjælpeløs og uden at kunne kravle ned i Skyttegraven, fik jeg endnu to Kugler. Da jeg saa blev saaret tredje Gang, knyttede jeg Næven mod Tyskerne og raabte: Skyd da paa de andre ogsaa — jeg er for Fanden da ikke hele den engelske Hær!

„En Dansker".

Første Elskeren: Men betænk, Hr. Direktør, med en Gage af 175 kroner om Maaneden skal man ikke blive fed.

Direktøren: Fed! Er De gal, Mand! Tror De, jeg kan anvende en fed Elsker!!

„En Nordmand"

Obersten: — Deres rapporter skal være skrevet slik at selv den mest uvidende kan forstaa dem.

Sersjanten: — Tør jeg spørre hvad det er hr. obersten ikke forstaar?

„En Svensker".

DEN OTRÖSTLIGA. Herra: — Det är nu på tredje året som ni annonserar om realisation på grund av dödsfall, fru Bergström. Hur hänger det ihop (sammen)?

Handelsidkerskan: — Jo, jag kan rakt inte glömma min salig man.

„En Amerikaner".

Farmeren: Ja, Du kan godt faa min Datter, Villy, men der vanker ikke en Øre før efter min Død.

Villy (trækker en seksløbet Revolver frem) — Naa, er der ikke andet i Vejen, saa skal vi snart faa fat i Moneterne!

— Det er gaaet brillant under Krigen! Tjent 3 Millioner og kun været to Gange hos Thorup!

Dags Dato.

En ung Dame var bleven inviteret op til Kristiania for at tilbringe en Rekreationsmaaned hos nogle norske Venner. Hun købte Billet til Damperen »J. A. Bernstorff« og telegraferede til sine Venner: »Kommer med J. A. Bernstorff.«

Telegrammet voldte de norske Venner megen Hovedbrud, og de gjorde sluttelig *to* Gæsteværelser i Stand i Stand i Stedet for *et*.

En Revyforfatter i en Variete i Kristiania fik paa sin Premiereaften et Par knaldende Lussinger af en vred Tilskuer.

Bladene skrev, at det blev en Knaldsukces.

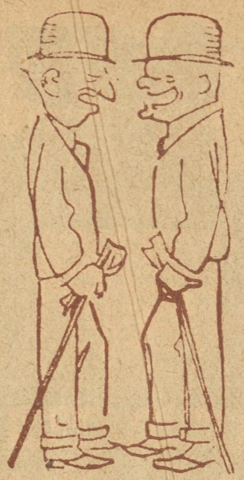

— Du, jeg har gennemgaaet et Samaritterkursus.

— Hvad vil Du med det!

— Selvfølgelig for det Tilfælde, at der kræves øjeblikkelig Hjælp.

— Naa saadan — ja kan Du saa laane mig 10 Kroner!?

Haarrejsende.

En Herre spurgte paa en herværende Barberstue Lærlingen, om det var et særlig godt Haarvand, han havde faaet.

Og Lærlingen svarede: Ja, det er det sgu. Der var forleden en ganske ung Mand, som tog Proppen op med Tænderne, og Dagen efter havde han Overskæg!

Der staar i et Par Aviser, at man har fanget en stor Hval i Lille Bælt. Desværre var det kun en lille Hval i Store Bælt.

AF EN ROMAN.

I et her i Byen udkommende Romanhefte stod forleden at læse:

»Flammerne naaede den unge Pige, som forsigtig stak først Fødderne, saa begge Benene ud af Vinduet.«

(Enden følger i næste Hefte).

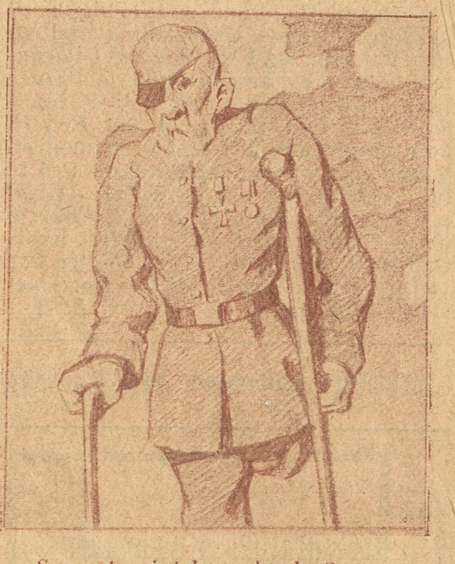

*Som et evigt brændende Saar og langt ind i kommende Tider skal **Krigskerren** plages, naar han møder de Krigsinvalider.*

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Valdemar Nielsen, Aarhus. Tak, Højstærede, men Tegninger med *Farve* paa er umulige!

TIL MINE VENNER!

I Henhold til et Løfte til min kære afdøde Hustru agter jeg i Dag (28.) at indgaa Ægteskab med hendes Søskendebarn, Frk. Dorthea Marie Jacobsen, København. Jeg søgte, men fandt ingen Vej uden om dette.
9071) S. Jensen Sort.

Ovenstaaende Annonce er fundet i »Aarhus Stiftstidende«.
Hilsen C. B.

B. E. Hansen. Nr. 1 kommer frem her ved Lejlighed.

L. Kryger, Aarhus. Nej, ikke rigtig. Man maa ikke tegne Avistegninger paa mørkt Papir.

Forleden Dag kom jeg tilfældigvis til at høre følgende Ordveksling mellem Fru Petersen og Fru Hansen. I Parantes bemærket kan nævnte 2 Damer ikke fordrage hinanden. Fru P. bor i Stuen og Fru H. paa 4. Sal. Fru H. kom netop nede fra Kælderen med en Spand fuld af Pindebrænde, da Fru P. lukkede sin Dør op og sagde: »Hvad har De i Kælderen at gøre, De har jo deres Ildebrændsel paa Loftet?« hvortil Fru H. snærrede: »Tror De, jeg har været nede og stjæle, jeg har bare været nede og hugge.« A. H.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Første Landstryger: Hvorfor gaar du ikke ind? Hunden bider ikke. Kan du ikke se, den logrer med Halen.
Anden do. Jo, men den knurrer ogsaa — Jeg ved ikke, hvilken Ende jeg skal tro.

Reserveløjtnantens Klage.

De svandt, de svandt, de skønne
Krigens Dage,
og al min Magt og Pragt med dem
svandt hen.
Jeg kun en stumpet Skjorte har tilbage,
o lad mig aldrig, aldrig miste den.

Ak, nu skal Uniformen afleveres,
paa Vaabenkamret skal den gemmes hen,
min Livsens Fryd fuldstændig skal
spoleres.
— — — —
Nu er jeg kun et Menneske igen.

Tegning af E. N. M.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift Telf. Nora 1799

FORLOV DEM! IKKE
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Kære Ravn! Hvad mener Du om denne Annonce, som jeg fandt i »B.T.« for 3. Januar. A. H.

Et mindre Gadevær. møbl. med Morgendrik. Nørregade 39, 2. Telf. Byen 7442.

Hvis det ikke er lejet ud, vil vi gerne have et Værelse, der er møbleret med Morgendrik.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af Storm-Nielsen

385 Hansen-Ølstykke klarer Hilsepligten overfor de udenlandske Officerer, der for Tiden gæster København, paa en snild Maade, idet han byder dem alle som een en *haandfast* Hilsen!

„Krims-Krams".

Som Helhed er jeg et Længdemaal, men i mit Indre er jeg noget, hvormed Tiden beregnes. Hvad er det?

Centimeter — time.

Hvad er det mindst værdifulde, man kan have i sin Lomme?

Hul.

Da Hansen giftede sig for 18 Aar siden, var Hansen 3 Gange saa gammel som sin Kone, og i Dag er han akkurat dobbelt saa gammel.

Hvor gammel var Fru Hansen paa sin Bryllupsdag?

18 Aar. Hansen giftede sig 54 Aar gl.

Det modsat'e af Farvand er som bekendt Morild. Og alligevel er Farvandet Far til Morilden.

Klog var han — men nu er han — I denne Linie mangler ensartede Ord — hvilke?

fordum — for dum.

Gemt

Hvad kan dette ene Ord udsige?

Gemt er ikke glemt.

Børnerim.

Der har Du en Daler;
med den Du betaler
Snedkeren og Skræderen,
Koen og Vædderen,
Jens og Forpagteren
Peter og Slagteren,
Grisen og Kalven,
Plasteret og Salven,
Vognen og Børen,
Stolen og Døren,
Bidslet og Linerne,
Theen og Rosinerne,
og faar Du tilbage en eneste Hvid,
da er den din fra nu og til evig Tid.

Til hvem betror Menneskene sin dyreste Ejendom?

Til Laasen.

Hvilket Træ er det tungeste i Verden?

Tiggerstaven.

Gang

1 2

Hvad staar her?

En total Undergang.

Hvorledes kan man af 4 Tændstikker faa 9?

N I

S

Denne Rebus er vanskelig at løse og ikke let at forstaa, naar den er løst!

Der staar: *Student.*

Nemlig: St uden t!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR KOLDBARKED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Hvem var Tyven?

Gordon Barrington — den bekendte Detektiv — sad i sin store, magelige Lænestol foran Kaminen og børstede sine Tænder.

Uhret paa Kaminhylden viste fem Minuter over tre.

— Jeg tror, jeg vil gaa ud og købe de sidste Julegaver, sagde han og gik hen til Vinduet. For Pokker, det er jo rygende Snevejr, og . . .

I dette Øjeblik fik han Øje paa en Mand, der skyndte sig hen ad Gaden, og hvis Ansigt var rød af Ophidselse.

— Jeg skulde tage meget fejl, bemærkede Barrington, om det ikke er en Mand, der har Ærinde til mig.

Manden nærmede sig Huset og standsede, og i næste Øjeblik kimede Dørklokken. Kort efter traadte Manden ind; han var barhovedet, og hans Haar var vaadt af Sne. Han bar stort, hvidt Forklæde, og Barrington saa straks, at det var en Viktualiehandler.

— Det er aabenbart er meget presserende Sag, bemærkede Barrington. Ellers vilde De ikke have gaaet barhovedet i Snevejr.

— De har Ret, svarede den fremmede, idet han tørrede Sneen af Skulderen. Jeg kom saa hurtig afsted, at jeg ikke en Gang fik Tid til at tage mod Pengene for den Gaas, jeg solgte. Jeg kommer for at bede Dem undersøge en Sag angaaende noget, der er forsvundet. Mit Navn er Moore, John Moore. De har sandsynligvis hørt mit Navn før, min Butik i High Street er kendt af enhver Husmoder i Nabolaget her.

— Fortæl mig, hvad der er sket, afbrød Detektiven ham.

— Jeg havde lige over Middag købt en pragtfuld Diamantnaal, fortsatte Moore. Det var min Hensigt at give min Kone den i Julegave, og jeg tog den op af min Lomme for ti Minutter siden for at vise hende den, da der kom en Kunde ind i Butiken. Jeg lagde den skyndsomst fra mig ved Kasseapparatet, og gik frem for at betjene Kunden. Jeg tog en Gaas og viste ham, da jeg kom i Tanker om, at Naalen laa nok saa sikker i min Lomme, hvorfor jeg gik tilbage for at tage den, men da var den forsvunden. Nu er Spørgsmaalet: Hvor er den bleven af? Min Kone var ikke i Butiken, Kunden var ikke saa langt fremme, at han kunde naa den, og min Søn, der var beskæftiget i Butiken, kan bevidne, at ingen har været i Nærheden. Den kunde dog ikke løbe sin Vej, vel Hr. Barrington? Ingen var i Nærheden, og dog er den forsvunden.

— Jeg skal følge med Dem ned i Butiken, svarede Detektiven.

De fulgtes ad til den store Viktualiebutik. — Hr. Moore skyndte sig at vise ham Stedet, hvor Naalen havde ligget, og Barrington spurgte Sønnen, om nogen havde været i Nærheden paa dette Tidspunkt.

— Jeg stod selv ved Siden af hele Tiden, lød Svaret, saa jeg ved, at ingen har været her. Det er et komplet Mysterium, hvorledes den er bleven borte.

Gordon Barrington beordrede en Undersøgelse. Gulvet blev undersøgt paa det nøjeste, men uden Resultat, og kort efter sagde Barrington:

— Jeg er bange for, at jeg ikke kan udrette noget i denne Sag, Hr. Moore. Der er intet Holdepunkt, Farvel!

Gordon Barrington forlod Butiken, og Hr. Moore stirrede efter ham med et Udtryk af yderste Forbauselse.

— Jeg har hørt en hel Del om Gordon Barrington, udbrød han, saa det overrasker mig, at han straks giver blank op.

— Saadan er det altid med de Detektiver, svarede hans Søn. Naar Sagen er en Smule vanskelig, giver de tabt. Hvor meget var Diamantnaalen værd?

1400 Kr., min Dreng, svarede Faderen mørkt. Naa, maaske den vil komme igen. Man kan aldrig vide.

* * *

Da Gordon Barrington var paa Vej hjem fra Hr. Moores Butik, lo han skadefro.

— Manden spillede godt, men jeg tænker, jeg skal spolere ham hans Plan, sagde han.

Faa Minutter efter sad Detektiven i sin Lænestol og røg sin Pibe i Tavshed. Saa rejste han sig med en bestemt Mine som en Mand, der har taget sin Beslutning, og tog en Æske ned fra Hylden. Den indeholdt et stort Udvalg af Parykker, og efter en omhyggelig Undersøgelse valgte han et langt, hvidt Skæg. Han trak sig tilbage til sit Soveværelse, og en halv Time senere traadte han ud i fuldstændig forandret Skikkelse. Han var ikke længere den smukke høje Mand, men var gammel og graa, og humpede afsted ved Hjælp af en Stok.

Barrington gik ud og fortsatte ned ad Gaden. Han nærmede sig Moores Butik og besaa Gæssene, der hang uden for, med en kritisk Mine.

Tilsidst stolprede han ind i Butiken, hvor han begyndte at undersøge Gæssene. Der var mange Folk i Butiken paa dette Tidspunkt.

— Hvad er Prisen paa Gæs i Aar? spurgte han med høj, pibende Stemme.

— 3 Kr. Pundet, svarede Moores Søn høfligt.

Barrington svarede ikke noget de første Minutter.

— Maa jeg bede om den Gaas dér, sagde han omsider, henvendt til den unge Herre, idet han pegede paa en stor og smuk Fugl, der laa paa en Hylde.

— Den kan ikke faas, min Herre, udbrød den unge Moore.

— Jeg vil selvfølgelig betale, hvad den koster, replicerede Detektiven i en fornærmet Tone. De har ikke Ret til at forholde mig den. De kan se, jeg har Penge nok til at betale med.

Den gamle Mand trak et Par Tikronesedler op af sin Lomme.

— De kan ikke faa den, raabte den unge Mand vredt.

— Jeg vil købe netop denne Gaas, erklærede den gamle Mand. De har ikke Ret til at nægte at betjene en Kunde.

— De kan ikke faa den, raabte den anden.

— Jeg vil have den, tordnede Gordon i en ophidset Tone.

I dette Øjeblik kom Ejeren selv til Stede, hidkaldt af det højrøstede Ordskifte.

— Hvad er der i Vejen? spurgte han.

— Jeg ønsker at købe denne Gaas der, svarede den gamle Mand, idet han pegede paa Fuglen paa Hylden. Jeg vil betale, hvad den koster, saa jeg haaber ikke, De vil nægte mig den.

— Nej, hvorfor skulde vi det, svarede Hr. Moore. Jeg skal tage den ned, hvis De særlig foretrækker den.

— Den er bestilt, sagde Sønnen.

— Hvis den gamle Mand vil have netop den, svarede Hr. Moore, saa lad ham faa den. Vi kan sende en anden til den Familie, der skulde haft denne her.

— Lad ham faa en anden Gaas, genmælede Sønnen.

— Hvorfor skulde han ikke have den, han ønsker? udbrød Hr. Moore indigneret. Du bringer jo Forretningen i Vanry, hvis Du behandler Kunderne paa den Maade.

— Lad ikke den Mand faa den Gaas — for min Skyld, udbrød Sønnen.

Moore vendte sig hæftig om imod ham.

— Er Du gal! raable han forbitret. Hvorledes tør Du vove at diktere mig, hvad jeg skal gøre. Jeg skulde mene, jeg var Herre i min egen Butik.

Moore tog Gaasen ned og vejede den.

— 40 Kr., sagde han.

Den gamle Mand betalte, og han holdt nu Gaasen i sin Haand.

Pludselig borede Detektiven sine Fingre ned i Halsen paa Gaasen, og i næste Øjeblik halede han en Diamantnaal op. Den glimtede i Lyset fra den elektriske Lampe.

— Store Gud! gispede Hr. Moore, den forsvundne Naal!

— Ingen Tvivl om, at Manden har stjaalet den, raabte Sønnen og pegede paa Barrington.

I dette Øjeblik kastede Detektiven sin Forklædning. Rynkerne i Ansigtet var borte. Underlæben skød ikke længere frem, de matte Øjne genvandt deres Glans, og den bøjede Skikkelse rettede sig.

Tegning af Emil Poulsen.

I Følge Meddelelse fra Holland skal Eks-Kejser Wilhelm i den sidste Tid være svært plaget af *Marne-Ridt*.

— Jeg er ikke Tyven! udbrød Barrington. Tyven staar der, og det gør mig ondt, at det er Deres Søn.

En Stund kunde Hr. Moore næppe tro sine egne Øjne, men der var ingen Tvivl om, at Barrington talte Sandhed, for den unge Moore var bleven hvid som en kalket Væg, hans Øjne stirrede vildt, og Sveden perlede i store Draaber paa hans Pande.

— James, hvad betyder dette her? sagde Moore alvorligt.

— Det betyder, sagde den unge Mand med sønderknust Stemme, at det er mig, der har stjaalet Naalen.

— Hvorledes opdagede De den, Hr. Barrington?

— Jeg fandt den der, hvor jeg ventede det — i Munden paa Gaasen, forklarede Barrington.

— Skaan mig denne Gang! udbrød den unge Mand fortvivlet, idet han faldt paa Knæ og skjulte Ansigtet i sin Faders Forklæde. Jeg sværger, jeg gjorde det kun paa Øjeblikkets Indskydelse. Det var saa fristende, og jeg vilde aldrig have gjort det, hvis jeg ikke havde haft Gæld.

— Gæld? gentog Hr. Moore forbauset og kunde næppe tro, han havde hørt rigtigt.

— Ja, Fader, svarede Sønnen bedrøvet. Jeg har spekuleret paa Børsen. Men det har givet mig Lærepenge, for jeg ved nu, at det kun kan lede en ung Mand i Ruin.

— Min Søn, svarede Hr. Moore, jeg tilgiver Dig denne Gang paa Betingelse af, at Du aldrig mere giver Dig af med Børsspil.

Den unge Mand rejste sig og forlod Butiken med lettet Hjerte.

Detektiven forklarede nu paa Hr. Moores Opfordring, hvorledes han fra første Færd af havde næret Mistanke til Sønnen. Han haabede, at det forefaldne maatte være ham en god Lærestreng, og gjorde sig rede til at gaa hjem.

— Et Øjeblik, sagde Hr. Moore. Vilde De bryde Dem om at have en Julegaas med.

— Tak!

Hr. Moore tog den bedste Gaas i Butiken og pakkede den ind til Detektiven.

— Glædelig Jul, sagde Barrington og skyndte sig af Sted.

Naar man faar Nygifte i Huset!

Min Mands Brodersøn havde giftet sig i Foraaret. Vi valgte — efter deres Ønske — et lille, ægte Gulvtæppe og sendte det som Present. Den gode Brodersøn takkede og sagde, at Tæppet virkelig var meget smukt, men passede ikke til det Gulv, det var bestemt for.

Otte Timer efter at vi havde modtaget Takkebrevet, kom det nygifte Ægtepar, som var paa Bryllupsrejse, og overraskede os. Kunde de blive her i tre Dage og se Berlin?

Min Overraskelse var stor; men et Par Bryllupsrejsende, to unge, smukke, lykkelige Mennesker. Hvem hilser ikke dem med glad Velkomst?

Den unge Frue lagde straks an paa mig — hun vandt øjeblikkelig mit Hjerte.

Min Mand, som havde en meget stor Slægtfølelse, gjorde en Bemærkning om at bytte Tæppet med et større, hvorved det lille Tæppe efter dette forløsende Ord straks dansede ud af Kufferten. Der var en ganske betydelig Prisforskel, men — — —

De tre Dage gik.

Ved Afrejsen kastede den unge Frue sig om Hals og sagde:

— Her var saa dejligt at være, lille Tante! Albert skal paa et Kursus til Sommer, maa jeg da komme igen og blive her i fire Uger? Selvfølgelig uden noget Besvær — —

— Naturligvis, Barn — det skal blive morsomt, sagde jeg, rørt over, at Ulla holdt saa fast ved mig.

— — —

Til min Forbavselse kom imidlertid en Sommeraften to i Stedet for en Person.

— Naa, Du er ogsaa med, Albert? udbrød jeg, thi jeg er en alt andet end løs Karakter.

— Er Du ikke glad ved det, Faster?

— Nej, absolut ikke. Du faar logere, hvor Du vil; jeg er ikke forberedt paa Herrebesøg.

— Der ser Du, Albert, det sagde jeg jo straks. Ak, lille Tante!

Ulla græd og jeg ventede lidt.

— Saa maa Du ligge paa Gulvet, sagde jeg barskt.

»Drengen« kommer til at ligge daarligt. For det første er Chaiselonguen haard og smal og for det andet er den for kort til ham.

Da Aftensbordet skulde dækkes, tog jeg en Dug frem fra en af Skufferne i Buffeten. Ulla slog Hænderne sammen.

— Aa, se hvor mange Duge, Du har, lille Tante, og hvor smukke de er! Jeg har kun seks, og dem er der ikke saa meget ved.

Albert kom straks ind fra Herreværelset.

— Du, Ulla! Faster giver Dig gerne nogle.

— Du faar vel tage, saa Du faar Dusinet fuldt — vælg seks ud af øverste Bunke.

Medens de sad og spiste, sagde Albert:

— Sig mig, Farbror, hvem skal egentlig have den afrikanske Vaabensamling og de prægtige Bøffelhoveder?

— Det har jeg egentlig ikke tænkt paa, min Dreng!

— Aa, saadan noget maa man bestemme. Sagerne interesserer mig kolossalt.

Min Mand var aldeles maalløs. Jeg havde Sindsro nok til at sige:

— Det skal Walter, min Brodersøn have, han har videnskabelige Interesser.

— Ikke mere end jeg, Faster!

— Men Albert, naar Tante og Farbror har bestemt det anderledes, sagde den unge Frue.

— Og Din prægtige Frimærkesamling, Faster? Den er vel mange Tusind Mark værd. Hvem skal have den?

— Walter! raabte jeg rasende.

— Den ogsaa? Men Walter bryder sig jo ikke om Frimærker, og jeg samler.

— Vi dør vel nok ikke endnu, sagde min Mand roligt.

Derefter ringede han paa Pigen, for at hun kunde dække af og gik ind i Herreværelset for at læse Aftenaviserne.

Albert rejste sig langsomt fra sin Stol, strakte sig og fik en lysende Idé:

— Gør Dig i Stand, Ulla, vi tager hen paa en Restaurant.

Ulla sprang glad op!

— Du gaar vel med, lille Tante? spurgte hun, da hun var halvvejs ude i Korridoren.

— Vi tager ikke ind til Byen for at gaa paa en Kafé.

— Heller ikke Farbror?

— Han endnu mindre.

— Ser Du, Albert! Ældre Mennesker er trætte — og I lægger Jer vel tidligt?

Jeg fik et smilende Kys af Ulla; saa fo'r de afsted som et Par løsslupne Kalve.

Jeg sank ned i en Stol ved Siden af min Mand.

— Hvor er Arvingerne? sagde han smilende.

— Faret ind til Byen paa en Kafé. Vi trætte, gamle Mennesker skal bare gaa op og lægge os, de skulde ikke forstyrre os.

— Har den Knægt virkelig — —

— Nej, Din nye Brordatter Ulla sagde det.

At dette vilde fortsættes, havde jeg paa Fornemmelsen. Og allerede den følgende Formiddag — Albert var i Berlin for at gøre Forretninger — satte Ulla sig ved Siden af mig og sagde:

— Lille Tante, nu maa Du vise mig alle Dine Smykker.

— En anden Gang.

— Nej, nu er vi ganske alene.

Jeg tog mit Smykkeskrin frem, og hun prøvede alt, hvad der var deri.

— Alt dette faar jeg vel, Tante? Der findes jo ikke andre Kvinder i Slægten?

— Jo da — Marie Kempe. — Og naar Walter en Gang gifter sig — —

— Altid den Walter! Han kan vel ikke faa alt?

— Hvorfor ikke?

Ulla saa aldeles forbauset paa mig. Saa lo hun mistroisk og lagde tvivlende altsammen tilbage i Skrinet.

— Og nu skal vi se paa det andet. Aa, hvilke smukke Koraller — hvor smuk en Rosenfarve — saa store Perler — Kæden gaar to Gange omkring min Hals. Og dette gamle Lænkearmbaand — det er jo aldeles moderne nu! — Og denne Safirring — se bare — den passer virkelig paa min Finger. Oh, søde lille Tante, hvor har Du dog meget! Jeg har jo ingen Ting!

— Du har et smukt, helt moderne Sølvsmykke! Saa ung som Du er — —

— Aah, lille Tante, nu er jeg jo Frue, og jeg bliver jo snart ældre. Faar jeg Lov at bære Koralkæden, Armbaandet og Ringen i de fire Uger, jeg er her? Siden lægger jeg dem tilbage igen — — hvis jeg er tvungen

— Du kan beholde dem — sagde jeg koldt — men nu er det Slut. Nu kan Du vente og se, om Du faar noget, i det Tilfælde Farbror og jeg muligvis skulde gaa hen og dø i første 50 Aar!

Man kunde tydeligt læse paa hendes Ansigt:

— Tænk, om de lever saa længe?

Albert kiggede siden paa Sagerne og sagde fuld af Foragt i sin snøvlende Tone:

— Tante kan være glad, at hun faar Afsætning for sit Skrab. Ulla er en rigtig Skrabsamler.

Jeg formelig studsede. Min Mand sagde ikke et Ord.

Ved Kaffen blev Maalet fuldt.

— Ulla, sagde Albert, Du kunde gerne bede om en af de mange Te og Kaffekander. Faster giver Dig vist gerne et Par.

— Nej, Faster tænker ikke paa at gøre det — sagde jeg kort.

— Og — og hvis jeg dertil fik nogle af de smukke Kopper. De har jo tilhørt Farbrors Slægt, tilføjede Ulla henrykt, hvorefter hun rødmede svagt.

— Du tager Fejl — de har tilhørt min Familie, sagde jeg.

Min Mand sagde ikke mange Ord den Aften — han udregnede noget ubehageligt.

Og Følgen af Spekulationen var:

Da det unge Par ved Middagstid den følgende Dag vendte tilbage, stod Pigen udenfor Porten med deres Kuffert og endnu en Kuffert, hvori alle deres hamstrede Sager var pakket.

— Jeg skal hilse og sige, at der er bestilt et Værelse til Herskabet paa Hotel »Reichskrone«. Herren er kaldt bort angaaende Forretninger og Fruen er rejst med ham.

Da Brorsønnen Albert endelig kunde fatte sig, sagde han blot:

— Det var mærkværdig!

De fik fat i en Bil og kørte til Hotellet for at spørge, om der virkelig var bestilt et Værelse. Det var der. Men ikke paa vor Regning. Og saa rejste de hjem.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

HG
VAREMÆRKE

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

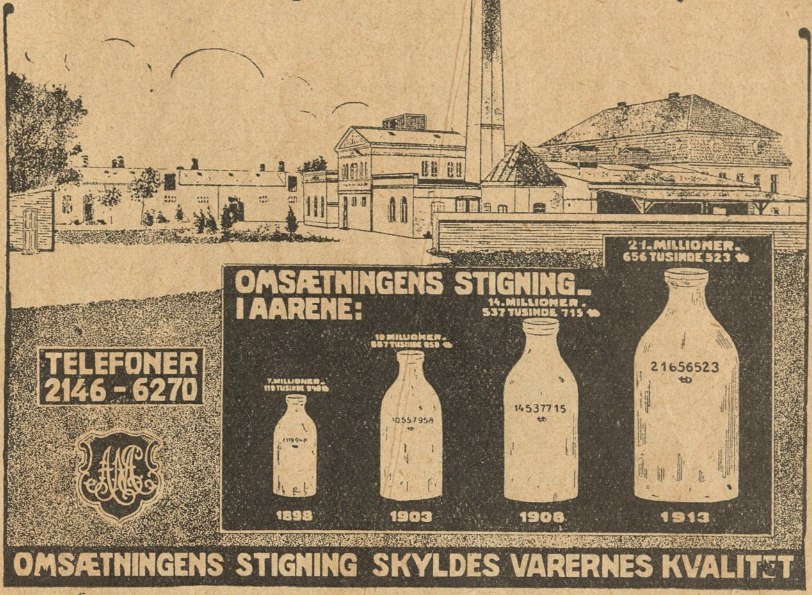

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö

Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Den vanskelige Fred!

Tegning af Hp. Hansen.

Hr. Wilson drog over salten Hav,
i Evropa han søgte et »Helle«.
Frankrig var tem'lig kølig og tav;
Lloyd Georges begyndte at smælde.

Køligt var der, hvor Wilson end kom,
hans Venner var hurtig at tælle.
Men end'lig naa'de han Paven i Rom
— dér fandt han en Meningsfælle!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 5 Redigeret af AXEL WESSEL. ✲ Torsdag den 30. Januar 1919.

Tegning af Kurt Wenzel.

Jeg helt og ganske her beklage vil den arme Franske.
Han slap fra Tysklands Fangeskab og faldt saa i det danske!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93.

Doktoren (træffer en tidligere Patient): Naa, Goddag, hvordan staar det til med Dem nu?

— Undskyld — koster det noget, om jeg siger Dem det?

Generalen (til Kokkepigen, der ikke har bemærket hans Ankomst): — Hvad skal vi have til Middag, Stine?

Stine (forskrækket): — Fyldte Generaler, Hr. Hvidkaalshoved.

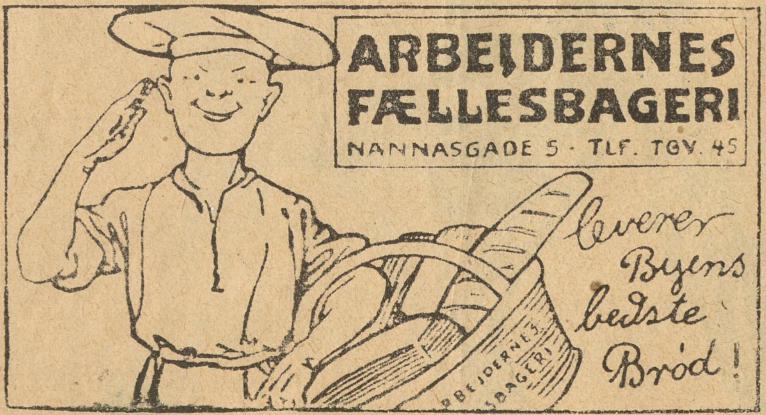

Telefon
1848

Den mærkelige By.

Forgangen Nat jeg i Sengen laa,
(og Sengen desværre er saa som saa
man bliver gerne lidt øm i Bagen,
— men dette vedkommer ikke Sagen).
Altsaa: forleden, jeg laa paa mit Leje,
jeg vandrer ad Søvnens velkendte Veje
til Drømmenes fjerne og sære Land,
(men spørg mig ellers ikke hvordan).
. . . ja hvor underligt kan man dog
ikke drømme.
men hør nu her, saa kan selv De dømme.

Jeg drømte, jeg kom en Morgengry
som Vandringsmand til en fremmed By.
Men det var nu ret en underlig Stad,
for Husene stod da som ellers paa Rad,
men man fandt alligevel ikke Facaden,
de vendte nemlig kun Gavlen til Gaden.
Og Gaden var brolagt med Flyvesand,
og Fortovet dannet af rindende Vand,
og paa Torvet jeg fandt, (da maatte jeg le')
en Kongestatue af Papmasche;
mens Roer stod sirligt i Anlægets Jord
og duftede yndigt som Rosenflor.
Jeg standsed paa Byens fornemste Plads
og studsed': thi det var bygget af Glas,
saaledes at man med et eneste Blik
kunde se, hvad bag Murene foregik,
(men jeg siger dog ikke, hvad jeg fik se't
mod Privatlivets Fred skal man være'
diskret).

Saa gik jeg vid're, og hør, hvad jeg saa:
Blomster var grønne og Træer var blaa,
Hundene store og Hestene smaa,
Smeden var lille og Skrædderen stor,
Barberen næsten forlegen for Ord,
Slagteren var tynd, Fotografen tyk,
Manden smuk, men Kvinden kun styg,
(men maaske fandt man dette alene, fordi
Kvinden barbarisk var trukket i
Mandsdragt, og Manden naturligvis
derfor gik udklædt paa Kvindevis).
Langgade var kort og Bredgade lang,
Grisene gøede og Hønsene sang,
Sneglene løb, mens Fuglene sprang,
i Dammen hørte man Frøerne kvidre,
en Lænkekat galpede bidsk, ogsaavidere.

Jeg tror nok, jeg blev lidt utilpas
gik ind — fik Øl af et Snapseglas
og Vin som Øl a la frich vom Fass.
Og atter vandred' jeg ensom omkring.
og atter saa jeg de sælsomste Ting.
Ja det var i Sandhed en mærkelig Stad,
hvor man maatte gætte, hvad der var
hvad:
en sad og græd, og han var dog glad,
en slukked sin Tørst ved at spise sin Mad,
en kaldte sig Dværg, men var
væmmelig stor,
et Barn raabte Far, naar det mente
sin Mor,
en sagde: Køb, men han mente: Betal,
en syntes vis, men var bindegal,
en kørte astadig Cykle med Knæerne,
en spilled' smægtende Fløjte med
Tæerne,
ja selv en Mand som bar Uniform,
lod dog ikke til at være abnorm;
højrød var Farven for Sørgeslør.
og, tænk Dem, brandgult var Hofkulør!

Der stod en Mand i en Gadedør;
jeg tog ham og rusked' ham næsten ør,
til han raabte, fuld af forvirret. Kval:
Hold Kæft! (han mente altsaa: Betal!)
Da sagde jeg ondt: Hvad hedder den Stad,
hvor rig er fattig, bedrøvet glad,
hvor svage er store, og hvor stærk er svag,
hvor Dag er Nat og hvor Nat er Dag,
hvor Hede er Kulde og Kulde Hede,
hvor tykke er tynde og tynde fede,
hvor Haand bruger Sko og Fødder
Vanter,
hvor Tanter er Onkler og Onkler
Tanter . . . .
Og atter jeg snurred' ham rundt som
et Hjul,
(han blev ikke rød eller bleg, men gul)
saa sled han sig ud af min kvælende Favn:
Bakkesnagvendt, han gisped', er Byens
Navn!
Da slap jeg ham, og han var ikke sen,
men krøb som en Orm over Stok og Sten.

Saa vaagnede jeg og i Sengen laa
(og Sengen somsagt er saa som saa,
jeg følte mig atter lidt øm i Bagen;
— men dette vedkommer ikke Sagen).
Jeg vaagnede altsaa en Kende ør,
og stirrede dumt paa min Kammerdør,
indtil jeg begreb, at jeg havde blundet,
og at Synet med Drømmen var brat
forsvundet . . .

Og vil Du selv søge den By, min Ven,
saa læg dig rolig i Sengen hen,
og ligger Du der paa dit kyske Leje,
Du finde blot Søvnens bugtede Veje,
til Drømmenes fjerne og sære Land;
— men spørg mig ellers ikke hvordan!

Fr. Skousbo.

Flæsk og Sværd.

Tegning af Carl Jensen.

Hans Kaptajn har sagt: Mer Mad faar I ikke.
Men over Kaptajnen staar — Kaptajnens Rikke!

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

Hans Overmand.

I Texas er der en Politifuldmægtig, som har lagt sig efter den Specialitet at fange Handelsrejsende, der drev Forretning uden Borgerskab.

En Dag mødte han en af disse Herrer ved Navn John Drummer. For nu at faa et Bevis imod Drummer, købte Politimanden for 5 Dollars Patentmedicin af ham og spurgte saa efter hans Papirer.

Drummer fremviste dem — de var i Orden.

— Godt, sagde Politifuldmægtigen, vil De købe denne Medicin tilbage? Nu har jeg ikke mere Brug for den. Jeg lader den gaa for 1 Dollars.

— Well, sagde Mr. Drummer og købte Medicinen med 4 Dollars Fortjeneste.

Hvorpaa han uden videre tog den forhadte Politimand med sig til Dommeren, beskyldte ham for at have solgt Varer paa aaben Gade uden Handelsbevis — og fik ham idømt en Mulkt paa 8 Dollars!

Politimanden var siden ikke saa ivrig. Han fandt, at Metoden kunde blive for dyr!

Svamp derüber.

Mel.: Vaagn af din Slummer —

Hør, hvor de sukker
i By og paa Land,
og hør hvor de mukker
— — — —

Det er den fiffige, sørgende Mand,
der ej mere kan
tjene paa Aager og tjene paa Held
— synes De vel
han og Polyper er ens — ?
Svamp derüber!

Se til den Stakkel,
der handler med Vin.
Han laver Spektakel
— — — —

skønt at Geschæften er morderlig fin
(omtrent som med Svin).
Herre min Gud, hvor de dog laver Grin
med Mosel og Rhin.
Spør' jeg min Kyper, han si'r —
Svamp derüber!

Ikke det nytter,
at Krigen er Slut,
i Bøssen vi spytter.
— — — —

Prisen at *sænke*, tænk det er forbudt,
nej, *op* bli'r den skudt!
Nu et Par Sokker af gammeldags Uld
— Vægten i Guld!
De har paa Ryper en Pris —
Svamp derüber!

Guld har i Bjærge
vi anskaffet os,
men der findes Dværge,
— — — —

som for en Skilling vil vil kives og slaas,
ja, spør' De Hr. *Foss*.
»Arbejdsløn kan vi skam ej sætte op,
den er Tip — Top«.
Han og hans Typer er — naa!
Svamp derüber!

Ja, man er dristig
i Danmarks Land,
i Handel lidt listig.
— — — —

Der er tjent Penge paa rent Kildevand
— mindst 10 Krus pr. Spand.
Man kan faa Rigdom paa kun et Par U'er
(Manufaktur!)
Penge de skover — dog med
»Svamp« derover!

Peder Paul.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Du ser, at det er et Brev, som Fergus havde begyndt at skrive til Major Lydfield den sidste Dag, han levede. Det er troligt, at han begyndte at skrive, efter at vi havde øvet os i at skyde med Revolver. Det ser ud, som om han var bleven afbrudt og at han, da han ikke ønskede, at nogen skulde se Brevet, havde puttet det ned i Skuffen. Da vi senere ledte efter et Testamente, er dette Papir gledet bagom Skuffen. Nu kan Du læse det.

Blyth tog Brevet og læste det. Det lød som følger:

»Marlcroft 10. Sept. 19 . .

Bedste Lydfield! Da De siger, at De skal rejse til London i Morgen, og jeg ikke ønsker, at den sidste Aften af Deres Ophold her skal forstyrres af en Diskussion, som kunde synes at være et Brud paa Gæstfriheden, har jeg besluttet at tilskrive Dem og ønsker, at De skal svare mig paa samme Maade. Jeg ønsker kun, at vi skal tale rent ud med hinanden.

Da De første Gang fremkom med et Forslag om Giftermaal mellem Dem og min Søster Violet, havde jeg ingen Anelse om Deres finansielle Stilling og De behagede heller ikke at give mig Oplysninger desangaaende. Af mange Grunde vilde intet være mig behageligere end en Forlovelse mellem Dem og Violet, men før det kommer saa vidt, maa De give mig Lejlighed til . . .«

Blyth gennemlæste for anden Gang denne Skrivelse, og det forekom ham næsten som om han hørte Fergus tale.

— Hvad mener Du om dette Brev? spurgte Violet.

— En Ting synes mig at være klar nok, sagde Blyth. Lydfield løj for Dig, da han sagde, at Fergus haabede, at en Forlovelse mellem ham og Dig kom i Stand. Af dette Brev fremgaar det, at Fergus, selvom han i Begyndelsen havde ønsket det, senere havde skiftet Mening.

— Hvad mon der senere er sket mellem dem?

— Ja, hvem kan sige det? Ordene »finansielle Stilling« synes at antyde, at Fergus havde faaet at vide, at Lydfield sad daarligt i det.

— Det kan ikke være Meningen, sagde Violet, man siger tvertimod, at Majoren er meget formuende, og han ejer jo ogsaa et stort Gods.

— Kære, det er slet ikke noget Bevis. Ejendommen kan jo være prioriteret lige op til Skorstenen. Hans Fader døde vel som en rig Mand, men Sønnen har, efter hvad jeg ved, levet kraftigt med og kan saamænd for den Sags Skyld godt have pantsat sin Arveret. Om han har ødelagt sin Fædrenearv, ved jeg ikke. Hans eneste Udvej vilde da være at gifte sig en Formue til. Det er nok derom Fergus og han var oppe at skændes.

— Hvordan ved Du, at de overhovedet har været oppe at skændes?

— Aftenen før Fergus aflagde det skæbnesvangre Besøg i Lorchbank, hørte jeg tilfældigvis, at der blev vekslet nogle vrede Ord mellem ham og Lydfield inde i Billardværelset. Da jeg ikke ønskede at blive indblandet i deres Strid, gik jeg ikke derind, men trak mig hurtigt tilbage.

Blyth gav nøje Agt paa Violets Ansigt, medens han talte. Han var spændt paa, om hans Ord hos hende vilde vække den samme Mistanke, som allerede fyldte ham; men han blev hurtigt klar over, at hun ikke fandt nogen Sammenhæng mellem Skænderiet i Billardværelset og Fergus' Død.

— Skal vi vise Edna dette Brev og høre, hvad hun siger? spurgte Blyth.

— Nej, det synes jeg ikke, svarede Violet tøvende; jeg ved ikke hvorfor, Leonard, men i den sidste Tid har jeg næret en vis Mistillid til Edna.

— Hvorfor det?

— Ja, det kan jeg ikke gøre Rede for; men jeg synes ikke om de Meninger og Anskuelser, hun har lagt sig til i den senere Tid. For blot at nævne et Eksempel, saa omtaler hun sin egen Forlovelse paa en Maade, som om den fra første Færd blot havde været et Forretningsanliggende, og — jeg ved ikke hvorfor — men endskønt hun har vist mig sin Deltagelse i Anledning af Fergus' Død paa alle Maader, saa har jeg alligevel en Fornemmelse, som om hun ikke mere er min Ven.

Hvis Violet havde hørt, hvad Edna netop i dette Øjeblik sagde ind i Telefonen nede i Vestibulen, vilde hendes Misstemning mod hende være vokset betydeligt:

»Jeg synes ikke om det; det forekommer mig altfor risikabelt. Han vil sikkert straks gennemskue det . . . De maa lade mig faa en Smule Respit endnu, indtil der frembyder sig en bedre Lejlighed . . . Det er ikke mere end et Kvarter siden, jeg talte med ham, og da syntes han ikke uvillig til at give efter . . . Jeg lader ham forstaa, at jeg er forfærdelig bange for, at der skal blive Skandale og at min egen Forlovelse derved skal gaa i Stykker . . . Lad mig faa et Par Dage endnu? . . .«

I nogen Tid lyttede Edna til, hvad den anden sagde. Hun rynkede Øjenbrynene.

»Naa ja, sagde hun endelig, hvis De er aldeles bestemt derpaa, vil jeg ikke sætte mig imod det . . . Jeg skal nok se at bringe ham til Fornuft . . . Farvel.«

XVIII.

DEN UUDTALTE TILSTAAELSE.

Endskønt Edna Shearm den Aften trak sig tidligere tilbage til sit Værelse end ellers, under Foregivende af, at hun var træt og søvnig, vilde en opmærksom Iagttager alligevel have lagt Mærke til, at der endnu brændte Lys i hendes Værelse.

Den unge Pige sad og tænkte — tænkte intensivt, endskønt hun af og til søgte Lindring for det anstrengende Tankearbejde ved at rejse sig og vandre op og ned ad Gulvet.

For tyvende Gang i Aften havde hun overvejet Situationen fra dens Begyndelse og forsøgt at forudse Resultatet af alle de indviklede Komplikationer.

— Jeg maa forsøge endnu en Gang med Leonard i Morgen, tænkte hun, og hvis det ikke fører til noget Resultat, tror jeg ikke en Gang, at en Politibetjent, der møder op med en Arrestordre og lægger sin faste Haand paa hans

Skulder, vil kunne faa ham til at skifte Anskuelse . . . Jeg maa tale med ham om hans Arbejde, maa sige til ham, at han nu har en god Lejlighed og at alt beror paa, at han faar en god Start . . . . Straks ved Begyndelsen af hans Kariére at blive indviklet i en alvorlig Skandale vil kunne ødelægge hans Fremtidsudsigter . . .

Saadanne Argumenter vilde hun anvende.

Inden Middag den følgende Dag havde den Samtale, paa hvilken saa meget beroede, fundet Sted.

Den blev meget kortere end Edna havde ventet. Hun hørte Mrs. Emberly bede Leonard give Gartneren nogle Instruktioner og magede det saa, at hun ligesom tilfældigt løb paa ham i Havens lange, lige Midtergang.

— Violet siger, at hun og hendes Moder har besluttet sig til at sælge Marlcroft, begyndte hun tankefuldt; jeg synes det er Synd. Saadan et kært, gammelt Sted.

— Ja, men jeg tror ikke, at Mrs. Emberly vil kunne føle sig lykkelig her mere. Hun siger, at alt minder hende om Fergus' Død og om de Kvaler, hun i den sidste Tid har gennemgaaet.

— Ja, jeg ved det. Og for at sige Sandheden, Leonard, saa føler jeg undertiden en næsten uimodstaaelig Lyst til, hvor meget jeg end holder af at være her, at rejse bort, for aldrig at gense dette Sted mere. Jeg gaar om i en evindelig Angst for at der skal ske noget forfærdeligt. Har Du ikke ogsaa samme Fornemmelse?

— Jeg har en Følelse af, at jeg bør gøre noget, Edna, da det jo i Grunden er mig, som har afstedkommet alt dette Postyr.

— Jeg har ligget vaagen hver Nat og brudt min Hjerne med at finde en Udvej til at komme ud af disse Vanskeligheder paa. Hvorfor skulde Du ikke for en kort Tid kunne udskyde Forlovelsens Deklarering? I er jo begge to unge. Hvorfor ikke udsætte den et Aar og saa gifte jer i al Stilhed i London. Til den Tid vil Du have kunnet skabe Dig en god Stilling og faa Foden under eget Bord. Om et Aar vil den ubekendte, som nu modsætter sig Din Forlovelse, have mistet al Interesse i at lægge Jer Hindringer i Vejen.

— Nej, svarede han fast; det vilde være Uret mod Violet og paalægge hende et alt for stort Offer.

— Offer! udbrød Edna Shearm med lynende Øjne! hvorfor skulde hun ikke være villig til at ofre noget for den, hun elsker. Store Gud! Hvis det var mig . . .

Hun gjorde Vold paa sig selv og brød pludselig af; men Blyth fuldførte Sætningen:

— Hvis jeg var i hendes Sted, vilde jeg have bragt et hvilket som helst Offer.

Edna elskede ham.

Denne Opdagelse, der til at begynde med virkede paa Blyth som en ubehagelig Overraskelse, gik lidt efter lidt over til at blive en Følelse af Medlidenhed, der næsten grænsede til Samvittighedsnag.

Han var altfor rettænkende til at ville lege med en Kvindes Følelser, endskønt han som Dreng ikke kunde sige sig fri for at have flirtet lidt med Edna. Det var altsaa Resultatet. Hvor havde han dog ikke været en blind Nar. Den unge Pige havde stadig elsket ham.

Hans første Indskydelse var ikke at lade hende mærke, hvad der foregik i hans Sind; men dernæst grebes han af et ridderligt, ærligt Ønske om ikke at drage Fordel af det Udbrud, hun saa pludselig var fremkommet med.

— Violet er villig til at bringe ethvert Offer, sagde han; thi hun er den mest oprigtige Kvinde i hele Verden, og jeg elsker hende altfor højt til at ville tillade hende at spilde den bedste Del af hendes Liv for min Skyld.

— Jeg vilde ikke for alt i Verden foreslaa jer noget, som kunde ødelægge Eders Lykke, svarede hun. Baade Du og jeg er klar over Faren, og hvis Du anser det for klogest at deklarere jeres Forlovelse, skal jeg være den sidste til at søge at faa Dig derfra. Hvornaar ønsker Mr. Emberly Deklarationen skal finde Sted?

— Ved Juletid har hun tænkt; men til den Tid haaber jeg at have faaet fat i den Usling, som søger at hindre mit Giftermaal med Violet. Vær forvisset om, Edna, at jeg, hvis der skulde komme noget frem, nok skal tage Ansvaret paa mig. Jeg vilde aldrig tillade, at der faldt blot den mindste Skygge over Dig.

Mun tog Afsked med ham og gik op paa sit Værelse. Et Uvejr af Tanker rasede i hendes Hjerne.

Hvad vidste han? Han vidste, at hun elskede ham. Vilde han nu begynde at fatte Mistanke til hende og spørge sig selv, hvorfor hun vilde have ham til at bryde Forlovelsen? Nej, thi han vilde ikke falde paa, at det første anonyme Brev stammede fra hende og at det var hende, som havde udslettet Sporet efter Pistolskuddet i Kælderen ved Lorchbank.

Pludselig fo'r hun op af sine triste Grublerier: hun rødmede, og hendes Aandedræt gik hurtigt.

— Saa længe Violet er lykkelig, maa alt andet vige. Violet er den eneste, han bryder sig om; min Fremtid interesserer ham ikke; men jeg skal tvinge ham dertil.

Hen paa Eftermiddagen trak Edna Shearm sig tilbage til sit Værelse; i hendes Optræden var der noget hurtigt og bestemt, men dog hemmelighedsfuldt.

Hun kastede en Kaabe over sig, trak en af Skrivebordsskufferne ud og fremtog noget, som hun omhyggeligt skjulte. Hendes Ansigt havde et haardt Udtryk, og hun gik hurtigt ned ad Trappen og ud i Haven.

Saa længe hun kunde ses fra Huset, gik hun langsomt, men da hun var udenfor Synsvidde, skyndte hun sig gennem Frugthaven hen til en Laage, som førte ud til en Mark, over hvilken der gik en Gangsti. Tyve Skridt længere borte stod der en gammel Eg, hvis Stamme var helt hul. Nede ved Jorden var der et Hul saa stort som en Kanins Hule.

Edna gik hen til Træet; hun saa sig spejdende omkring og fremtog derefter en flad, brun Pakke, som hun stak ind i Hullet. Ti Minutter senere sad hun atter i Salonen paa Marlcroft.

— Du ser saa træt ud, Edna, sagde Mrs. Emberly og saa op fra sin Bog.

— Gør jeg, spurgte hun let henkastet; jeg var ude at spadsere lidt i Haven; men da det begyndte at blive køligt, trak jeg mig indenfor igen.

Hun satte sig ved Klaveret og lod sine flinke Fingre vandre hen over Tangenterne.

XIX.

SØLVPIBESTOPPEREN.

Blyth havde ikke betragtet sit Forhold til Edna som noget andet end et Barndomsvenskab, men nu, da han havde faaet Vished om, at den unge Pige elskede ham, begyndte han at se Sagen i et andet Lys. Navnlig mindedes han hendes Forfærdelse hin skæbnesvangre Morgen i Lorchbank og hendes Iver for at faa Pistolerne byttet om — et Tegn paa, at hun mistænkte ham for Mordet og vilde beskytte ham mod Følgerne.

Tanken om, at Edna til at begynde med virkelig havde mistænkt ham for Mordet, gjorde ham ubehagelig til Mode; men samtidig fyldte det ham med et endnu stærkere Begær efter at undfly den mørke Skygge, som hang over hans Liv og røvede ham al Glæde.

Hvorfor skulde nogen tro, at Fergus var blevet myrdet? tænkte han.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Døden: Efter 4 Aars Krig var jeg bange for at komme paa Hungerration, men *det* har ingen Nød! Under *Spartakus* har Døden gode Tider! («Ulk»).

Den nervøse Tid: — Kellner, hvad er der i Vejen?
— Aa, ingenting. En Gæst har lidt Skænderi med Buffisten, og nu afgører de det med Maskingeværer.
(«Lustige Blätter».)

Kvinden paa Prækestolen.
(«Svenska Dagbladet»)

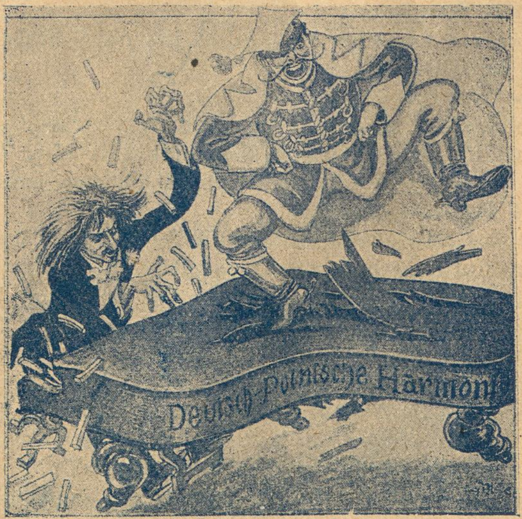

Den nye polske Nationaldans. Ved Flyglet: *Paderewski*. («Meggendorfer-Blätter»).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Til Minde om Krigsperiodens Vindskibelighed har Grosserer-Societetet foreslaaet ovenstaaende Modernisering af Børsens Drage-Spir.

HØRT VED EN MATINÉ.

Ung Dagdriver: Bli'r De ikke misundelig, Frøken, naar De ser saa mange elegante Damer?

Ung Dame (Syerske): Jo. Mange Gange ønsker jeg, at jeg havde de Penge, som de skylder deres Sydamer.

„Den hvide Neger" er flygtet fra Tvangsanstalten. Politiet har efter Forlydende sikret sig Professor Bircks Assistance ved Paagribelsen af Flygtningen.

Det kgl. Teater.

Johan Knudsen talte sin egen Sag
og stod i Tingel saa ene.
Og da han manglede Partiet bag,
var det kun hans private Scene.

— Hvad ligger Berlin i?
— I Tyskland!
— Nej, i Mørke!

SKALLER.

Nu kom Appelsinerne, og Folk blev glade — Notabene ikke dem, der nu skal falde og brække deres Bene!

„En Nordmand".

Fra Kjøbenhavn fortælles en anekdote, som er betegnende for kong Christians egte, kjøbenhavnske gemyt. I et selskap underholdt han sig med endel fremstaaende repræsentanter for handel og industri og herrerne undlot ikke i samtalens løp at beklage sig over de sørgelige tider. En kjendt industrimand bemerket:

— Jeg maa si tiderne er frygtelige —

— Aldeles rigtig — bemerket kongen — særlig i min branche. —

„En Dansker".

— Er det sandt, Frue, at deres Søn er bleven Fangevogter?

— Ja—a, men i det Fængsel, hvor han er, findes der kun Fanger at bedre Familje!

„En Svensker".

— Allså, när Gud av jord skapat Adam, vad gjorde han sedan?

— Han lät'en la torka (lod ham tørre).

Ved Hømlund Kro har der staaet en Kamp mellem Tyske og Danske om Kroens Ølbeholdning. Den danske Jens hævdede Stillingen. (Dagspressen).

Dansk Sejr ved Grænsen.

Spansk.

*Da jeg fik Influ**1**za **2** jeg megen Medicin **3** Gange om Dagen, og jeg maatte ikke **4** paa det Punkt, sagde min **5**inine Sygeplejer. Jeg kunde imidlertid ikke modstaa en **6**a- Invitation fra »**7**en« paa Amager, sp**8**de Lægens Forskrifter og tog med Om**9**bus til Amager, hvor jeg blev ind**10**l Klokken **11**. Sammen med en **12**betjent kom jeg i **13** om **14** Sjusser, og da Linje **15**te (5 tændte) sine Morgenlanterner, kørte jeg rask hjem!*

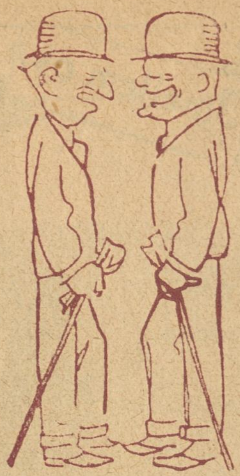

— Du, jeg var til Gilde i Aftes, og midt under Festen gav jeg Husets Frue et Par ordentlige Øre— —

— Det si'r Du ikke!!

— et Par ordentlige Øreringe!

HØRT I DET KGL.

Herren: — Naa, hvad synes Du om den ny Tenor?

Damen: — Jo— jeg glæder mig til at se ham i Filmen!

HØRT PRIVAT.

Damen: — Kan Du danse Fox-Trott, Edvard?

Herren: — Nej.

Damen: — Trist! Saa er altsaa de sidste bevægede Aar gaaet Dig sporløst forbi!

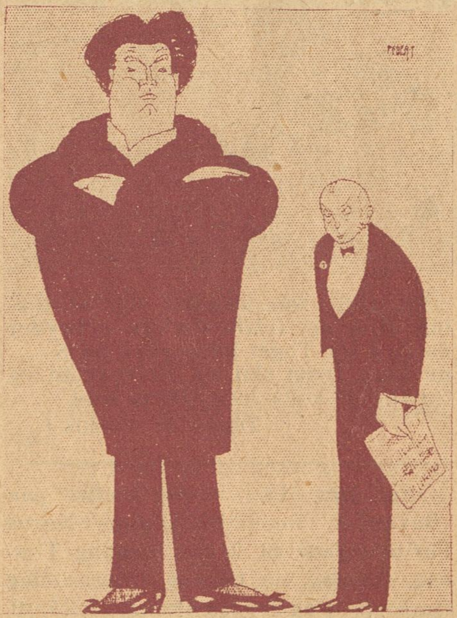

Naturgeniet.

Tenoren: — Og jeg skulde nedlade mig til at svare paa den tølperagtige Anmældelse af min Koncert . . . aldrig! Ikke engang selv om jeg kunde skrive!

Prangeren: Her er modne Graapærer
Fruen: Hvad koster Stykket?
Prangeren: 2 Øre.
Fruen: Tager De 2 Øre for de usle Tingester? Og saa er de endda stødte.
Prangeren: Ja det troe jeg skam nok lille Frue, naar de faar saadan en Tiltale.

Tegnet af Viggo Sørensen.

En Herre som kommer lige et Øjeblik efter det sidste Øjeblik udbryder da han ser Toget køre: »Saa for S.... nu køre Toget sku ad Helvede til og jeg skulde enda have været med.

Tegnet af Marius C.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen»s Telefoner: 1189 - 7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

Vil Du nu osse blive mig tro, Søren naar Du skal ind og være Soldat!
Jov—aa jov, Stine. Hvis bare je itte blir ta'et te Underkoporal.

Tegnet af M. Christensen.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145
H G VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlovelsesringe
14K 18K
Halgreen Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 7495.

Køb RAVNEN

General Ludendorff

1918 **1919**

Tegning af Emil Poulsen

— Ikke en Plet paa Jorden skal undgaa min Opmærksomhed!

— Pokker til svensk Afkrog — hvordan Djævlen skal jeg bære mig ad med at finde Hesleholm?

„Hittegods".

— Tante, har nogen nogensinde friet til Dig?

— En Gang, mit Barn. Der var engang en Herre, som friede til mig i Telefonen — *men han havde faaet galt Numer!*

Hr. Petersen (beretter om en Ballonfart, han har deltaget i): — Det var i det hele taget en skrækkelig Tur. Endelig kom vi Jorden nogle Alen nær, der faldt en Sten fra mit Hjerte — og Ballonen røg atter til Vejrs!

Hun: — *Den* Gang holdt Du af mig. *Vi* sad ude i Skoven og spiste Bøf, og mellem hver Mundfuld gav Du mig et Kys. Jeg glemmer det aldrig. Det var 52. Men nu — oh!!

Han: — Nu er det umuligt, Kathinka, saa smaa Bøfferne er blevet.

En jysk Storbonde, der var Sogneraadsmedlem, fremsatte ved et Sogneraadsmøde en Mængde Forslag, som et andet Medlem gjorde Indvendinger imod.

— Du glemmer vist, sagde Storbonden, at jeg har været paa to Højskoler.

— Haa, haa, svarede den anden, jeg havde i sin Tid en Kalv, som pattede to Køer, men det viste sig, at jo mere den pattede, desto større Stud blev den.

Herren og Fruen er i den Zoologiske Have og er gaaet hen til Rovdyrhuset.

Fruen: Nu har vi staaet her i ti Minuter, og i al den Tid har Løven ikke lukket Munden op. Det er da mærkeligt!

Herren: Ja, det ved Gud det er, for den har dog hele Tiden set paa din nye Foraarshat.

En Karl, som en Tid havde opholdt sig paa en Sindssygeanstalt, indfandt sig efter sin Helbredelse hos Sognets Præst og udbad sig en Attest for at være kureret. Han fik den saalydende: »Hermed attesteres, at Lars Nielsen en kort Tid havde en lille Skade paa Forstanden, som nu er fuldstændig borte.«

— Hvad er det sorteste Sorte?

— En Neger, der falder i Sortedamssøen.

— Og hvad er det guleste Gule?

— Hr. Gulmann i Guldbergsgade, der har Gulsot.

Den uartige Dreng (i Telefonen): Hr. Dyrlæge, der æ en Hest ne'e paa Amagertorv, som har løftet Forbenet og ikke ka' faa det ner igen.

Dyrlægen: Nu skal jeg straks komme. Det maa være en Slags Krampe. Hvad for en Hest er det? En af Grønthandlernes?

Drengen: Naj, Hr. Dyrlæge, det er Absalons Hest.

NYHED! **NYHED!**

Den saa stærkt efterspurgte
interessante
franske Billedserie

„Figures au naturel“

2 Samlinger - Nedsat Pris - pr Samling Kr. 1,30

Af den sjældne franske Billedserie „**Figures au naturel**“ er der endnu kun et mindre Pari tilbage. Bestillingerne modtages og ekspederes derfor i den Orden, de indløber, saa længe Oplaget rækker. Serien bestaar af to forskellige Samlinger meget smukke og interessante Fotografier i hel Figur, optagne efter Naturen. Hver Samling bestaar af 10 Stykker af disse Fotografier i Kabinetsformat og de sælges kun gennem os.

*

Denne Serie maa ikke forveksles med de i Handlen forekommende Fantasi- eller Prospektkort.

„**Figures au naturel**“ har endnu ingen i noget Land solgt saa billigt som vi, og skønt de paa Gund af de nuværende høje Materialepriser egentlig skulde koste mange Gange mere end tidligere, sælger vi dem dog for den nedsatte Pris af **Kr. 1,30** for hver Samling. Vi vil imidlertid samtidig henlede Opmærksomheden paa, at denne lave Pris kun gælder en kort Tid, nemlig saa længe det nuværende Lager strækker til. Det er samtidig meget uvist, om Serien atter kan fremskaffes grundet paa Importvanskelighederne, hvorfor alle, som kunne ønske at komme i Besiddelse af den, maa indsende Ordren **snarest muligt.**

Saafremt begge Samlinger af Serien „**Figures au naturel**“ rekvireres samtidig, sendes desuden

aldeles gratis

en Serie interessante Spøge-Kort. ═══ **Meget eftertragtede.**

R. 2.

BESTILLINGSSEDDEL
indsendes til
Importmagasinet SKANDIA
København B.

De bedes mod Efterkrav + Porto og 10 Øre til Emballage sende mig:

...... Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 1 Kr. 1,30
...... Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 2 Kr. 1,30
(Gratis medfølger en Serie Spøgekort, naar begge Samlinger tages)

Navn: ....

Adresse: ....

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Skriv i Dag! Vi garanterer at De bliver tilfreds. Ordren ekspederes diskret og punktligt mod Efterkrav, eller mod Forudindsendelse af Beløbet.

Benyt Bestillingssedlen her!

Importmagasinet Skandia,
København B.

Klaus Berntsen:

Som Æresøverste for danske Forsvarsbrødre kender jeg Sangens Magt som faa. Vi kan ikke adskille Opera og Skuespil lige saa lidt som vi kan undvære »Dengang jeg drog afsted« ved en Skyttefest.

Søren Svendsen:

Lad os sælge hele Pivetøjet til Kommunen eller til *Skaarup*, mens der er høje Priser paa Ejendomme. Vi behøver ingen Opera. Jeg personlig glæder mig lige saa meget over at høre en Gadedreng synge: Aa hvor vi gaar og trænger —

Mads Larsen:

Lad os lave intimt Teater paa Kongens Nytorv. Operaen giver bare Underskud og *Cornelius* kan vi jo høre i Kongens Have og Caruso i Grammofonen.

Gamborg:

Jeg er ikke enig med Mads. Operaen giver ikke nær Underskud nok. Vi maa bygge Filharmoni til 25 Millioner!

Joh. Knudsen:

Som det konservative Folkepartis Ordfører ser jeg mig i Overenstemmelse med Partiets forvirrede Principper nødsaget til at stemme for den radikale Ministers Forslag. Casino er ganske udmærket, synes jeg idag. Imorgen synes jeg rimligvis noget ganske andet.

Asger Karstensen:

Jeg maa bede d'Herre tænke lidt mindre paa Kunsten og mere paa Pengene. Pengene strækker ikke til. Jeg har budt 5 Millioner for »Dagens Nyheder« og »Aftenposten« og endda ikke faaet fat i dem. Ej blot til Lyst, selvfølgelig.

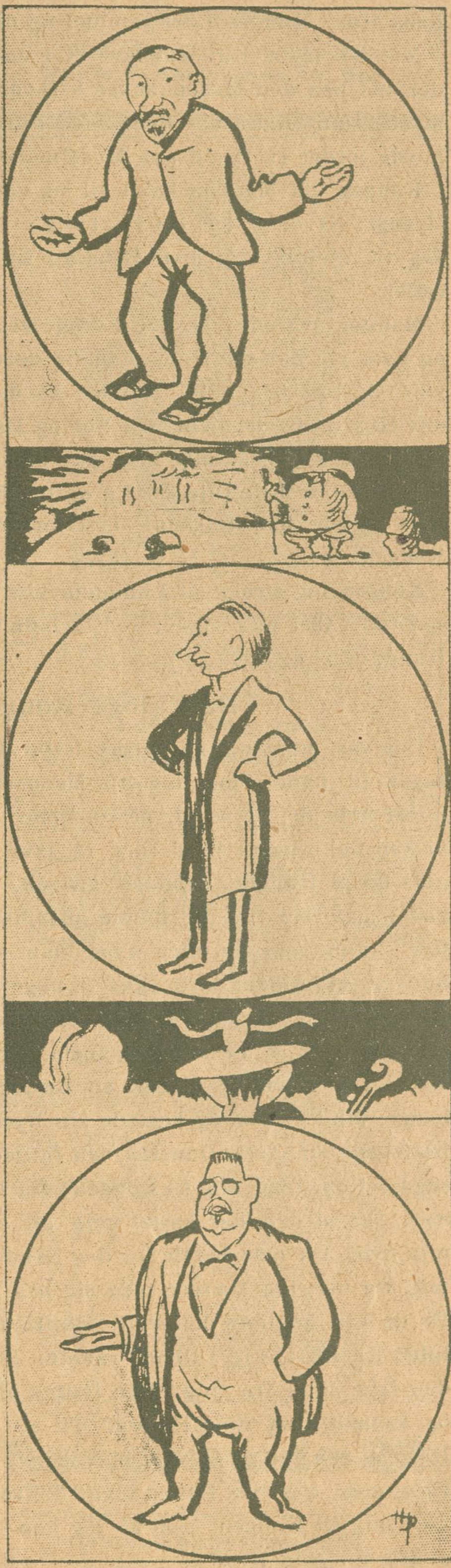

Tegninger af Hp. Hansen

To persiske Historier.

Hundens Testamente.

En Mand ejede en Hund, som i mange Aar havde vogtet hans Hus. Hunden blev gammel og døde.

Manden lagde Hundekadaveret i en Ligkiste og gravede det ned paa den Muselmanske Kirkegaard. Nogle Personer gik til Kongen og berettede med Fortrydelse, at en Mand havde jordet en Hund paa Muselmanernes Kirkegaard.

Kongen lod Manden kalde til sig og spurgte ham meget strengt: »Hvorfor har Du gjort Dig skyldig i saadan noget? Jeg vil øjeblikkelig give Befaling til, at Du bliver henrettet.«

Manden svarede: »Herre Konge: Jeg vil forsvare Sagen, og naar jeg har gjort det, kan De gøre ved mig hvad De vil.« Og han begyndte: Hunden havde været mange Aar i mit Hus og havde tjent mig Nat og Dag, og han fik hver Maaned sin Løn af mig. Jeg gav ham hver Maaned fem Kilo Brød, et Kilo Olie, 50 Æg og fire Kilo Kød. Paa Dødslejet gjorde han følgende Testamente: Giv min Løn til Kongen.

Kongen tog straks sit Lommetørklæde frem og begyndte at græde, idet han sagde: Gud forlade ham! Hvilken herlig Hund!

Den kloge Konge.

Der var en Gang en meget fattig Mand. Hans Hustru sagde til ham: Staa dog op, Menneske, gaa ud og find noget Arbejde, og se til, at Du tjener nogle Penge, saa at vi kan købe noget Brød, der er ikke langt igen til at vi maa dø af Hunger. Manden gik ud, men hvorledes han end brugte sin Hjerne, kunde han ikke finde paa, hvor han skulde gaa hen eller hvad han skulde tage sig for; hans Spekulationer førte ikke til noget. Tilsidst gik han til Kirkegaarden og faldt i Søvn bag ved et Gravsted. Lidt efter kom en Mulæseldriver forbi, siddende paa sit Mulæsel. Den sovende gjorde en Bevægelse, Mulæslet blev bange, faldt i Knæ og kastede sin Rytter af, som i Faldet brækkede sin Arm. Han tog den fattige Mand i Kraven og sagde: Kom med mig til Kongen! Du har skræmt mit Mulæsel, saa at den har kastet mig af, og jeg har brækket min Arm. Du maa betale for den Skade, som Du har gjort mig. Og han tog Manden med sig paa Vej til Kongens Hus. Da de var kommet halvvejs, mødte de en Hest, som var løbet fra sin Herre. Denne raabte: Stands min Hest, lad den ikke løbe fra mig! Den fattige Mand tog en Sten op og kastede den mod Hesten. Til alt Uheld ramte Stenen Hestens ene Øje og Hesten blev enøjet. Nu var det Hestens Ejer, som tog den fattige Mand i Kraven og sagde: Kom med mig til Kongen, saa at jeg kan faa Skadeserstatning af Dig for min Hest.

Disse to Mænd førte nu den fattige Mand med sig. Imidlertid lagde den fattige Mand Mærke til, at de kom forbi en Mur, som var saa lav, at han kunde springe over den. Lige som han gik, tog han et Spring over Muren, saa at han faldt ned i en Gaard. Men indenfor Muren laa en syg Mand. Den fattige Mand faldt ned paa den Syges Hoved, og denne døde af Skræk. Den Dødes Broder tog ligesom de to andre den stakkels Mand i Kraven og sagde: Du har dræbt min Broder, Du maa give mig Erstatning. Alle tre førte ham nu med sig til Kongens Hus.

Paa Vejen traf de en Mand med et Æsel, hvis Byrde var for tung. Æslet lagde sig paa Marken. Æslets Ejer vendte sig mod Mændene og sagde: Kom og hjælp mig med at løfte mit Æsel op! En af dem tog Æslet i Ørene, en anden tog den i Hovedet, de to andre tog den om Kroppen og den fattige Mand greb fat i Æslets Hale. Samtidig gjorde alle Mand et Ryk for at faa Æslet løftet op, og Halen paa Æslet gik af. Æselejeren fik nu ogsaa Anledning til at kræve Skadeserstatning af den fattige Mand, og de Klagende, som nu var fire, gik ind med ham i Kongens Hus.

Den fattige Mand sagde: Ak, Konge, for Guds Skyld, befri mig for disse Mænd! Og maatte Gud belønne Dig, om Du gør det! Kongen saa, at Manden var fattig, og han vilde gerne befri ham fra de Klagende. Han spurgte den første: Hvad har Du at meddele? Denne svarede: Jeg er Mulæseldriver. Jeg red paa mit Mulæsel; denne Karl laa paa Kirkegaarden; pludselig rejste han sig og skræmte mit Mulæsel, saa at jeg blev kastet af, og jeg faldt og brækkede Armen. Kongen sagde: Gaa og hent et Mulæsel! Denne her fattige Mand skal sætte sig paa den, Du skal lægge Dig paa Marken, ligesom han gjorde, og med et skal Du rejse Dig op, saa at hans Mulæsel bliver skræmt, synker i Knæ og kaster ham af, og at han ligesom Du brækker Armen. Den anden svarede: Hvad Nytte kan jeg have af det? Kongen sagde: Saadan er Guds Dom. Gaa Din Vej!

Derefter spurgte han Numer to: Hvad har Du at sige? Denne svarede: Han kastede en Sten i Øjet paa min Hest, saa at Hesten er bleven enøjet. Jeg forlanger Erstatning for Hestens Øje. Kongen svarede: Hvor meget er Din Hest værd? Ti Tumaner, sagde den anden. Derpaa sagde Kongen: Slagt Hesten og sælg til denne Mand for fem Tumaner den halve, som er blind! Gaa! Saadan er Guds Villie.

Han spurgte den tredie: Hvad har Du at sige? Denne svarede: Denne Karl hoppede over min Mur og faldt paa min Broders Hovede, saa at min Broder døde. Nu kræver jeg min Broders Blod af denne Mand. Kongen sagde: Denne Mand maa lægge sig paa samme Maade ved en Mur; Du skal hoppe over Muren og falde over ham.

Den fjerde, som havde hørt paa alt dette, vilde nu til at gaa sin Vej. Hvor skal Du hen? spurgte Kongen. Manden svarede: Jeg skal skaffe Folk herhen, som kan vidne, at mit Æsel lige fra spæd aldrig har haft nogen Hale.

Den fattige Mand blev løsladt og velsignede Kongen mange Gange.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
8 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. N. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 809.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekatering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K
TELEFON № 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Hofbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn Malmö

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Dagens brændende Spørgsmaal —

Tegning af Svend Ulrich.

Frk. *Karen Ankersted* (K.) (i Folketinget):
— — »Men utvivlsomt er der mange Præster, der gerne vil have en kvindelig Kapellan«.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 6 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 6. Februar 1919.

Nationernes Selvbestemmelsesret.

Tegning af Emil Poulsen.

Groshandlare Söderstrøm fra Malmø (der som sædvanligt dinerer paa sin Stamkafe i København):

— *Ak, om också Skåne måste bli' återgifvet till Danmark!*

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

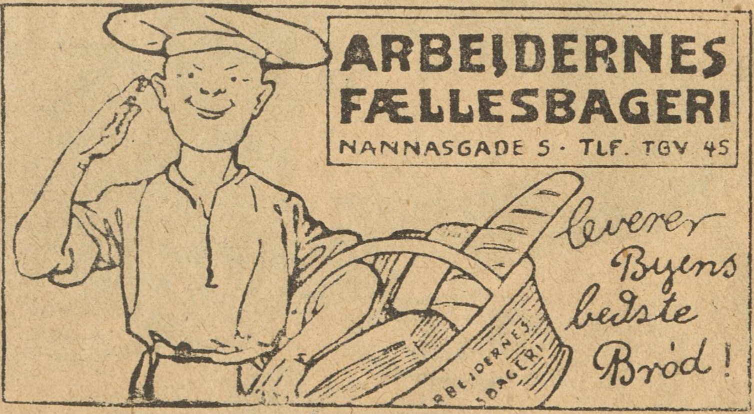

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

HØRT PAA RAADHUSPLADSEN.

Ældre Dame til Chauffør: Vær nu forsigtig hvordan De kører, Chauffør. Lad det gaa langsomt over Brolægningen, for jeg taaler ikke Rystelser. Hold godt Øje med Sporvognene og drej ikke for raskt omkring Hjørnerne!

Chaufføren: Javel. Og hvad for en Klinik skal jeg køre Dem til, *hvis* der skulde ske en Ulykke?

Per Lystig.

Se, Pers Humør var altid godt,
og var det med hans Evner smaat,
hvad havde det at sige?
Per lo og sang den hele Dag,
han Livet nød i store Drag;
og vidste han saa lige
ej, hvad man skrev med smaat og stort,
han havde den Erfaring gjort,
hvis man om Dagen blot ta'r fat,
gaar Livet saagu nemt og glat,
man kysse kan den lange Nat
sin Tuttemor, sin Lise.
Man stadig være maa parat
at svinge lystelig sin Hat
og tralle Døgnets Vise!

Dengang i unge kaade Aar
(selvfølgelig en Dag i Vaar
med Sol paa alle Vange)
da Per paa Frierfødder gik
og Talegaverne slog Klik,
(det gør de for saa mange)
mens Lise sad bag Havens Hæk,
og Per blot stod og stammed væk
et »men« et »ak« »fordi« og »at«,
men ikke rigtig ku' faa fat
paa Talens Traad, han afbrød brat:
»Min Tuttemor, min Lise,
hvis Du mig elsker, blot en Klat,
saa haaber jeg, Du tilla'r, at
for Talen jeg som Surrogat
Dig synger Døgnets Vise«!

Og Lise gav et Kys til Svar;
og siden Per sig klaret har
saa ganske bravt med Livet:
Hvergang det tegnede lidt graat,
blev Pengekassen bankerot,
Per har en Vise givet
til bedste for sin Lisemor,
til Trøst for hver en Kreditor;
og tog de undertiden fat
at plage Per ved Dag og Nat
(en Overgang det hændte, at
hans Held tog til at dise):
Han lo: »Min Herr', beklager at
jeg ejer ikke en Dukat.
Værs'go', her har De Stok og Hat,
i Tilgift Døgnets Vise«!

Ja, Per var altid uforknyt;
da Døden kom han sagde: »Pyt
saa har min Vise Ende«.
Han vandrede til Himlens Port,
og da han intet ondt har gjort,
han dundrede paa denne.
Sankt Peder kom: »Naa, er det Per;
til Dig har Himlen ej Kvarter,
Du Jordens Viser, Pjank og Pjat
har over Aand og Fromhed sat,
saa, Kære Per, Du indser, at
Du blev den Ondes Prise«!
Dermed han lukked Porten brat,
men Per bød lystelig: God Nat
han sang, imens han svang sin Hat
til Afsked Døgnets Vise!

Per Bonde.

Tegning af Anton Hansen.

— Jeg skulde hilse fra Mor og sige, at hun kunde ikke forstaa, at der skulde lægges paa Huslejen, for vores Lejlighed er ikke bleven gjort i Stand.

Værten: Nej, men det er *min.*

Sløjt med Begejstringen.

Det var i de gode gamle Dage, da der endnu fandtes bl. a. Spiritus.

Forhenværende Børstenbinder p. T. »Friluftstudent« Mikkelsen var kommen ud at lufte sig og vandrede i den herlige Sommer forbi en lille jysk By. Efterdi han var meget træt af den lange Vandring, men navnlig meget overforfrisket af »klare Draaber«, var hans Gang vaklende og hans Hoved uklart. Henimod Aften fik han Øje paa en lille idyllisk Kirkegaard og dumpede uden videre ned i en nylig gravet, tom Grav. Lykkelig Indehaver af en god Samvittighed og saare længselsfuld efter Hvile, fandt han, at den ene Liggeplads kunde være ligesaa god som den anden, hvorfor han snart sov de Retfærdiges Søvn.

Tidlig den næste Morgen kørte Postvognen forbi, og Postillonen blæste en dejlig Melodi paa sit Posthorn.

Børstenbinder Mikkelsen vaagnede ved at høre de liflige Toner og ude af Stand til at kunne huske, hvordan han var havnet blandt de dødes Boliger og fuldt overtydet om, at han forlængst havde forladt det jordiske Liv, rejste han sig op fra sin Grav, overtydet om at høre Domsbasunerne paa den yderste Dag.

Læggende Armene paa Gravens Rand ser han sig om til alle Sider forbavset over den herskende Stilhed og udbryder saa i en virkelig indigneret Tone:

— *Det er sgu en skral Opstandelse her paa denne Kirkegaard!*

Verden som den burde være — og som den er.

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Snuppe-Jensen har faaet spansk Syge! Han kommer snart igen!

KUL

AFB A/S

AFB A/S

BRIKETTER

KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'

BRÆNDE

TELEFON 6068

KOKS

TELEFON 6068

~ 19-7/17-18 ~

Ned med Prisen!

Københavner-Slagsang

af *Adolf.*

Mel.: Ned med Estrup!

Er Du klar i Pæren, gamle Dreng,
skal vi sammen ha' en Sang
om det væmmelige Pengeslæng,
som vi har i Dannevang?
Ned med Prisen! skal være vort Refræn;
vi vil ikke give Blod-Procent
til vores Jobbeslæng!

Se, den Bonde griner i sit Skæg:
»Der er ikke Spor af Fred!
Vil I ikke købe mine Æg
godt, saa tager vi dem med!«
Ned med Prisen! paa Fedt og Æg og Smør,
ellers slaar vi hele Bøtten ind
— ja, det ved Gud vi gør!

Vi vil ej betale Gods og Guld
for en gammel, laset Hat;
de sku' ha' i deres Hattepul,
naar de laver saadan Plat!
Ned med Prisen! paa Folkets jævne Tøj,
vi vil ej betale Aagerpris
for al Slags Kludemøj!

Kan vi snart faa os lidt billig Mad,
jeg har tabt min runde Kind,
og min Bro'r, den lange, magre Rad,
er det bare Ben og Skind.
Ned med Prisen! paa Pølser og paa Kød
og sid ikke der og drøm om Krig
med Hænderne i Skød!

Skal vi stadigvæk betale højt
for en »Sort« med »Draaber« i?
For en Kop af dette »Stellasprøjt«
maa en Krone tit man gi'.
Ned med Prisen! paa Kaffe og paa Rom,
ellers laver vi Protester, som
I ikke synes om!

Nu vil vi ha' Øl og Brændevin
til en mer fornuftig Pris,
og nu er vel ikke mere »fin«
en almind'lig Bondegris?
Ned med Grisen! og giv os Flæsk paa Fad;
og hold op med Jobbe-Svineri
i Folkets egen Stad!

Det hjalp!

I et herværende Pensionat lagde Pensionærerne med sorrigfuldt Sind Mærke til, at Maden Dag for Dag blev daarligere, samtidig med at Pensionsprisen gik til Vejrs. Tilsidst blev Situationen saa uholdbar, at man besluttede at gøre noget alvorligt.

En Dag hørte Pensionatværtinden et mægtigt Rabalder inde fra Spisestuen. Møblementet og Servicet ramlede, og hæse Skrig fyldte Rummet. Daanefærdig af Rædsel ilede Værtinden ind i Spisestuen, hvor der saa forfærdeligt ud, og midt paa Gulvet laa en Pensionær og jamrede sig, medens alle de andre stod truende omkring ham med hævede Knive og Gafler.

— Hvad er der dog i Vejen? udbrød Værtinden.

— Det er Madsen; han har fundet en Rosin i den søde Suppe, og nu vil han ikke dele med os andre!!!

Den kunde Værtinden ikke staa for — det hjalp!

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas overalt hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Han huskede, at han selv en Tid havde troet, at Lydfield var den skyldige; men han havde senere banlyst denne Tanke som hartad utrolig. Saa fik han unge Staplesons Historie om Manden, som var gaaet ud gennem Havedøren ved Lorchbank. Hvem kunde det have været?

Blyth opsøgte endnu en Gang den unge Mand for eventuelt at faa noget Nyt at høre fra den skæbnesvangre Nat.

Unge Stapleson besvarede villigt alle hans Spørgsmaal.

Saa sagde Blyth:

— Hør, Stapleson, jeg maa nu spørge Dig om noget af den yderste Vigtighed. Er Du sikker paa, at Du ikke har taget Fejl af Tiden? Du sagde sidste Gang, at Du saa Manden komme forbi ved Ettiden. Er Du sikker paa, at det ikke var en Time tidligere?

— Aldeles sikker, lød Svaret; jeg var selv saa ængstelig angaaende Tiden, fordi jeg frygtede for, at den Gamle endnu skulde være vaagen. Netop som jeg kom hjem, hørte jeg det store Uhr i Vestibulen slaa Et. Har Du faaet Rede paa noget?

— Nej, svarede Blyth kort. Gid det bare var saa vel!

Han besluttede at gaa hen til Døren i Havemuren, gennem hvilken Manden var kommet ud. Ti Minutter senere stod han foran Døren. Han skubbede til den; men den gik ikke op. Et lille Nøglehul, der sad temmelig højt oppe, synes at tyde paa, at Døren var aflaaset.

Blyth besluttede at undersøge, hvordan dette forholdt sig. Han saa sig om. Ikke et Menneske var at se. Et Stykke længere henne fandt han et Hul i Hækken og krøb derigennem ind i Haven, der var et helt Vildnis. Der var mange Æbletræer. Et Paradis for en Æbletyv. Maaske var Manden blevet saa forpustet af at kravle om i Træerne.

Medens disse Tanker fo'r igennem hans Hjærne, nærmede Blyth sig Døren. Den var laaset med en Smæklaas, som han trak tilbage; han aabnede Døren nogle Tommer og lukkede den saa igen.

— Det har regnet for meget til at man kan finde Fodspor, tænkte han.

Ikke desto mindre bøjede han sig ned for at undersøge den græsbevoksede Gangsti. Da faldt hans Øjne paa en lille skinnende Tingest, der laa helt henne ved Døren. Han tog den op. Det var en Pibestopper af Sølv af en ejendommelig Form, der mindede om Foderalet til en Fyldepen.

Han havde kun en Gang før set en saadan; men kunde straks ikke huske, hvor og hvornaar; men pludselig udbrød han:

— Store Gud, det er jo Lydfields!

Han stod nogle Øjeblikke helt lamslaaet over denne Opdugelse.

— Lydfield! hviskede han. Det er Lydfield, som har gjort det!

Mekanisk vendte og drejede han Sølvpibestopperen, som Majoren en Gang havde laant ham i Billardværelset.

Han maa have været her den Nat, tænkte han; men hvis han har begaaet denne skændige Handling, hvordan kunde han saa næste Morgen komme ned til Frokosten og tale om Fergus som han gjorde uden at fortrække en Mine?

Endskønt han tidligere havde næret Mistanke til Lydfield, havde Mistanken dog aldrig antaget saa faste Former som nu, da han holdt den lille Tingest, der udgjorde et saa stærkt Indicium, i sin Haand.

Der var tre Ting, som støttede hans Mistanke.

Lydfield havde den skæbnesvangre Aften været oppe at skændes med Fergus, og det ufuldendte Brev var et Vidnesbyrd om Uenigheden, der herskede imellem dem. Det var sikkert om Violet og hendes Fremtid, de var kommet op at strides.

For det andet havde Lydfield været ude om Natten og havde ikke omtalt det til nogen den følgende Dag.

For det tredie viste Pibestopperen, i Forbindelse med Staplesons Historie, at han havde været i Lorchbank.

Der syntes dog alligevel at være en vis Brist i denne Slutningskæde; men han tvang sig selv til at se Sagen fra den værste Side. Brevet syntes at antyde, at Majoren sad i vanskelige økonomiske Kaar og muligvis havde regnet med et Giftermaal med Violet for at blive reddet for Ruin. Fergus havde sat sig herimod, og Majoren greb i sin Fortvivlelse til et endnu mere fortvivlet Middel.

— Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre? spurgte Blyth sig selv.

I dybe Tanker vendte han tilbage til Marlcroft. Beviset mod Lydfield var jo ikke afgørende. Overhovedet skulde Juryen jo først overbevises om, at Fergus Emberlys Død ikke skyldes et Ulykkestilfælde, men et overlagt Mord.

Uden at være naaet til noget Resultat, vendte Blyth tilbage til Marlcroft. Her syntes det næsten, som om Skæbnen vilde anvise ham den Vej, han skulde vandre. Thi et Brev, der var kommet med Eftermiddagsposten, ventede paa ham, og et Blik paa Konvolutten var nok til at overbevise ham om om, at det netop var fra den Mand, som spillede Hovedrollen i hans Tanker.

Shedwarth Hall.

Kære Hr. Blyth!

Jeg er ked af endnu en Gang at maatte ulejlige Dem med en Samtale; men det er i vores begges Interesse, at jeg gør det. Der er indtruffet noget, som har bragt mig i en baade ubehagelig og alvorlig Stilling, og det er af den største Vigtighed, at jeg straks faar Dem i Tale. Da Omstændighederne tvinger mig til at holde mig borte fra Marlcroft, beder jeg Dem aflægge mig et Besøg i Morgen Formiddag.

Deres

Horace Lydfield.

Med en beslutsom Mine stak Blyth Brevet i Lommen og afsendte straks en Billet, hvori han erklærede, han vilde komme.

— Der stikker noget under, mumlede han.

Tanken om, at der var Skurkestreger med i Spillet, vilde have meldt sig hos enhver, der nogle Timer senere havde været Vidne til den Samtale, der fandt Sted i Rygeværelset paa Shedwarth Hall mellem to Mænd. Den ene var Lydfield selv; den anden var nogle Aar yngre og klædt i en

tærnet Dragt, som syntes at have kendt bedre Dage. Det samme var øjensynlig ogsaa Tilfældet med dens Ejer.

— Paa Ære, Lydfield, sagde Gæsten, hvis jeg havde vidst, hvad det var, De ønskede, tvivler jeg om, at jeg vilde have kommet. Jeg synes overhovedet, det er noget mærkeligt noget, De vil have mig til.

— Min bedste Woolmer, det er den letteste Sag af Verden og ikke forbundet med mindste Risiko. Tjenerne her ved kun, De er en Mr. Groove, som er kommet fra London for at hjælpe mig med nogle juridiske Anliggender, og i Morgen kommer De til at optræde overfor Blyth som Hr. Groove — blot en halv Times Tid. Det vil gaa som ingenting for Dem. De var jo allerede en god Skuespiller, da jeg lærte Dem at kende i Tjenesten.

— Ja, men . . .

— Vent lidt og lad mig faa talt ud. De skal blot have en Samtale med Blyth og sige til ham, hvad jeg har givet Dem Besked paa. Siden hen behøver De ikke at se ham mere.

— Det er vist alligevel en grim Historie, Lydfield. Jeg er sikker paa, den vil kunne bringe os for Kriminalretten inden vi er blevet ret mange Dage ældre.

— Kære Ven, hvis jeg havde Spor af Mistanke derom, vilde jeg selvfølgelig for mit eget Skinds Skyld ikke vække den Bjørn, der sover. Da jeg sendte Bud efter Dem, Woolmer, troede jeg, jeg kunde stole paa Dem som en Ven, og da jeg desuden vidste, at De havde økonomiske Vanskeligheder, regnede jeg oven i Købet med, at De vilde se Sagen fra et Forretningsstandpunkt. Sig mig ærligt og oprigtigt: er Vilkaarene ikke generøse nok.

— Jo, Vilkaarene er der ikke noget i Vejen med, svarede den anden og stirrede mørkt ind i Ilden; jeg vilde helst være fri for disse Penge, men jeg kan jo ikke nægte, at jeg godt kunde bruge dem.

— Naa, saa er der jo intet, der hindrer Dem i at deltage i Komedien paa Shedworth Hall. Jeg skal endnu en Gang gennemgaa Rollen med Dem, før Tæppet gaar op.

— All right, svarede Woolmer grinende; men det siger jeg Dem, Lydfield: hvis der bliver Ballade ud af dette her, maa De være klar over, at Mr. Groove vil være »bortrejst uden at have efterladt nogen Adresse«.

XX.

FORAN AFGØRELSEN.

Med samme Følelser som Soldaten før et Slag steg Blyth af sin Cykle ved Hovedindgangen til Shedworth Hall. Den store Dør stod aaben, og Lydfield kom ham i Møde paa Tærskelen.

— God Morgen, sagde han; jeg fik Deres Brev og er glad over, at De kom.

Majorens Ansigt var mørkt og dystert. Blyth havde en Fornemmelse af, at der vilde ske noget. De traadte ind i Biblioteket. Her fik han til sin store Overraskelse Øje paa en fremmed, der sad og læste i en Avis.

— Mr. Groove — Mr. Leonard Blyth.

Den fremmede rejste sig og bukkede formelt; saa satte han sig atter. Majoren bad Blyth tage Plads. Derpaa ringede han.

— Hvis nogen spørger efter mig, saa sig, jeg er optaget af en vigtig Samtale, Thomas, sagde han til den indtrædende Tjener; hvis det er noget af Vigtighed, maa de vente.

Mr. Groove havde lagt Avisen til Side; det var tydeligt nok, at han skulde deltage i den forestaaende Samtale, endskønt Blyth ikke kunde forstaa hvorfor. Majoren syntes paa sin Side ikke blot at være urolig, men ogsaa forlegen, han bød Cigarer rundt og satte sig i en noget ubekvem Stilling ved Skrivebordet.

— Der er indtruffet noget, Blyth, begyndte han; det har bragt mig i den ubehageligste Situation, jeg nogensinde har været i. Jeg maa bede Dem om at love mig, at det, vi nu kommer til at tale om, ikke naar videre.

Blyth nikkede, men kastede ufrivilligt et Sideblik i Retning af Mr. Groove — noget, som Lydfield straks saa.

Lydfield fortsatte:

— De vil forstaa, hvorfor denne Herre er til Stede, naar jeg har forklaret Dem, hvorfor jeg har sendt Bud efter Dem. De husker nok vor sidste Samtale paa Hotellet; jeg lovede Dem da, at jeg nok skulde skaffe Dem at vide, hvem der havde skrevet det anonyme Brev, som Miss Emberly beskyldte mig for at have afsendt. Jeg foretog selv nogle Efterforskninger, idet jeg troede at have fundet et Spor; men da det faldt mig for vanskeligt at følge Traaden, engagerede jeg den højtansete Privatdetektiv Mr. Groove.

Lydfield standsede for at lade Blyth faa Lejlighed til at udtale sin Mening, men denne sendte blot den Fremmede et hastigt Blik og forblev tavs.

Majoren fortsatte:

— Som jeg allerede har antydet, er dette en for mig meget ubehagelig Affære, og jeg ønsker nu, at jeg havde fulgt Deres Raad og forholdt mig rolig. Men hvad der er sket, kan ikke ændres, og for at gaa lige løs paa Sagen: Brevskriveren er bleven fundet, men af Grunde, som senere skal angives, agter jeg ikke at meddele Dem Navnet. Vi kan jo for Eksempel kalde ham Mr. Jones. Nuvel, det lykkedes Mr. Groove at opspore denne Jones og at faa en Samtale med ham, og det er bedst, at han nu selv beskriver denne Samtale.

— Vent et Øjeblik, udbrød Blyth, idet han vendte sig mod den Fremmede. Ved De, hvad der stod i Brevet, Mr. Groove? Kender De Beskaffenheden af den Anklage, der rettedes mod mig?

— Ja, lød Svaret.

— Saa har jeg ogsaa Ret til straks at faa at vide, hvem det er, der har skrevet det.

— Det er ganske naturligt, at De stiller denne Fordring, svarede Groove, men jeg tror, at det er bedre for Dem foreløbig at lade Spørgsmaalet forblive ubesvaret. For det første kan De helt og holdent stole paa min Diskretion, thi for mig er det en Forretningssag. For at komme tilbage til den anonyme Brevskriver, saa er det en Person, som er vel kendt af Dem og Familien Emberly. Sin Anklage er han beredt til at bekræfte, hvis Nødvendigheden tvinger ham dertil. Som et Bevis paa, at han ved saa meget, som han angiver i Brevet, har han bedt mig vise Dem dette, og jeg har forpligtet mig til at tilbagegive ham det.

Den Fremmede tog med disse Ord en Pakke op fra Gulvet og begyndte at tage Papiret af. Det indeholdt et Træstykke, i hvilket der var et rundt Hul. Blyth genkendte straks Brædtet fra Sandkassen.

— Jeg formoder, at De ved, hvad dette er? spurgte Mr. Groove.

— Ja, svarede Blyth kort. Men lad mig høre, hvad De ellers har at fortælle.

Udtrykket i hans Ansigt blev haardt, medens han talte, og han famlede næsten ubevidst ved Pibestopperen i Vestelommen. Den anden fortsatte:

— Jones vilde absolut have, at jeg skulde vise Dem dette, da han mener, at det er af største Vigtighed, at De ikke nærer nogen Tvivl om, at han kan bevise sin Anklage. Jeg kan tilføje, at ogsaa Kuglen, som er gaaet gennem Træet, befinder sig i hans Eje. Kort sagt, de Beviser, han kan fremføre mod Dem er: De gik i et mystisk Ærinde til Spøgelseshuset midt om Natten; den følgende Morgen, da De og en vis Miss Shearm opdagede Liget eller lod som om De gjorde det, tog De Deres Revolver, med hvilken Mr. Emberly var bleven dræbt og lagde hans egen i Stedet, efter at De havde skudt en af Kuglerne ud i Sandkassen i Kælderen. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

NÆSTE GANG HAN KOMMER

Kejser Vilhelm vil nok ikke undlate at besøke Norge, selv om han ikke længer er keiser. Næste Gang ser vi ham atter i de norske fjorder.

(»Tyrihans«, Norge)

AFVÆBNING I NORGE.

For første gang føler de slagets gru.
De er nemlig solgt og skal bankes itu.

(»Tidens Tegn«, Norge)

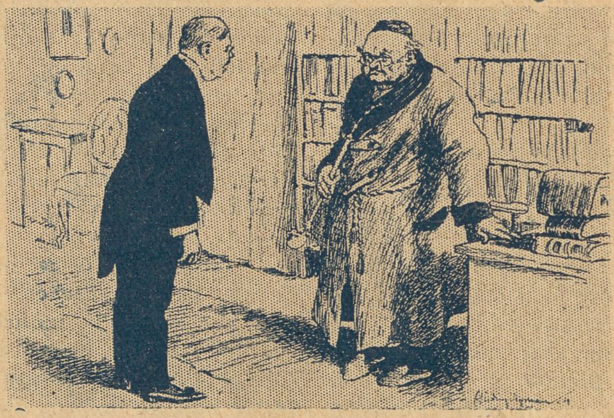

Studenten: — Jag ber om ursäkt att jag inte kommer på professorns mottagningstid!

Professorn: — Jaha, joho, hm, det är mellan 9 och 10 det!

Studenten: — Ja, onsdagar och lördagar, men i dag är det fredag!

Professorn: — Jasså, jaha, jassä, ja, då är det jag som får be om ursäkt!

(»Strix«).

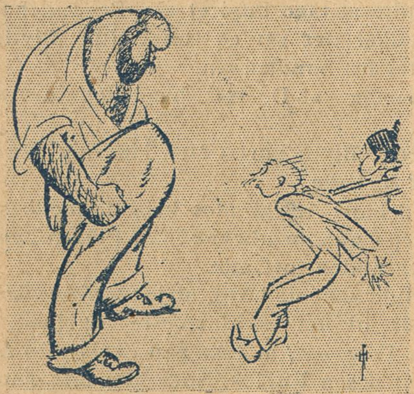

Hon: Adolf, den där stora oförskämda karn (Karl) har förolämpat mig — slå honom, lilla Adolf! Slå honom!!

Lilla Adolf: Förolämpat dig! Hur kan det vara möjligt — han som ser så snäll ut!

(»Søndags-Nisse«)

TO VENNER.
Tegning af den franske Kunstner *Steinlen*.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

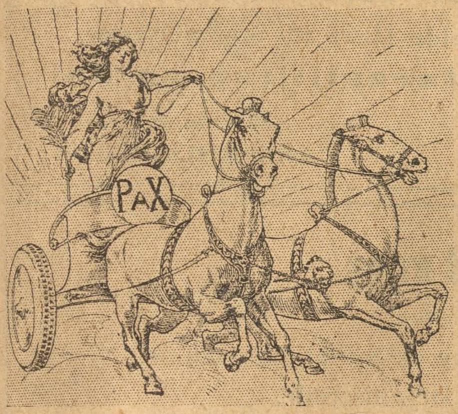

Pax!

I Samfundets Fuger det knager,
end lyder der højstemte Skrig,
og Freden i Krigsvognen ager
*som var **den** nu kommen i Krig.*

Ved Fredsbordet brydes der Landser
i Kamp mellem Løve og Tyr,
og Fredsguden møder i Panser.
blandt Men'sker — de sælsomme Dyr!

Ja, Verden er stadig sofistisk
under Tryk fra Krigsgudens Lag,
*men tænkte den **socialistisk**,*
*var Freden i Orden i **Dag**!*

„En Dansker".

Godsejeren fik en Dag Besøg af Smeden i Skovstrup, der klagede over, at hans Smedje var falden ned og bad Godsejeren, om han ikke vilde være at den Godhed at mure den op.

— Men hvorfor i Alverden kommer De til mig med et saadant Forlangende? spurgte Godsejeren.

— Jo, svarede Smeden, Folk siger, at Godsejeren er en ivrig Frimurer.

„En Svensker".

EN PUNKTLIG KARL. Värdinnan: — Jag hör er stiga upp varje natt precis klockan tolv. Vad har ni egentlig för?

Den gamle: — Vad jag har för? Jag river naturligtvis bort det gamla datumbladet på min väggalmanacka.

„En Nordmand"

Fru Jobbesen: — Er De ganske sikker paa at dette er den aller nyeste form for influenza?

Lægen: — Absolut, frue. De hoster akkurat som grevinden av Jotunheim!

Hørt paa et lille Teater.

Regissøren: Skal vi spille „Røverbruden" hele denne Uge?

Direktøren: Nej, vores nye Elsker har arvet en Frakke, og nu skal vi ha' et Stykke fra det højere Selskabsliv!

Underlige Notitser.

›Harlekins Millioner‹ gaar i Slagelse, ›Dollarprinsessen‹ i Helsingør. I Næstved nøjes de med ›To Kroner og 50 Øre‹.

*

Paa Grund af Prisstigningen paa Aviser har et Par Forhandlere af Surrogatcigarer med Dæksblade af Papir sat Prisen op med 4 Øre pr. Stk.

*

Indehaveren af et Loppeteater paa Fyn er gaaet fallit paa Grund af Dr. *Engelbrechts* Teori om Lopperne og den spanske Syge.

*

Efter at det har vist sig, at Sønderbros Teater har haft Succes baade paa ›Rasmines Bryllup‹ og paa ›Bolettes Bryllup‹ agter Direktionen nu at forsøge med ›Figaros Bryllup‹.

*

En yngre Løjtnant vakte forleden Opsigt ved at fortælle, at han kom lige fra Valpladsen.

Han kom lige fra Hval-Pladsen ved Gl. Kongevej.

*

Et Par Herrer, som forleden fægtede *inde* i d'Angleterre, fik 100 Kr. i Præmie.

To andre, der fægtede *udenfor*, fik hver 20 Kr. i Bøde.

Hørt i Zoologisk Have.

En „Tommy" var med Ledsager i Zoologisk Have og saa der for første Gang en Kænguruh.

— Hør, hvad er det for en? spurgte „Tommy".

Ledsageren: Det er en Indfødt fra Australien.

„Tommy": Du store Kineser! Og med saadan en er min Søster gift!

Farvel!

Farvel du lille Mælkedreng
med Kurven og med Tasken.
Sov Du nu rolig i din Seng
og slaa Dig ej paa Flasken.

Farvel du lille Sæbegut
jeg Afsked med Dig tager.
At Loven nu har Dig forbudt,
os allesammen rager.

Og Piccolo han er ej mer,
det rører mig, fordi velsagtens ej vi mer Dig ser
hos Brønnum og hos Wivel.

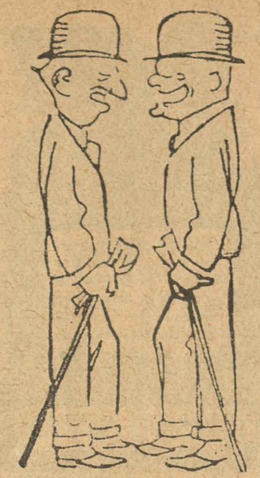

— Du, hvad kan man sige om en Kaptajn, der er i Færd med at tegne sin Kahyt paa en ny Undervandsbaad?

— Aner det ikke.

— Jo, han gør sig ikke nogen *stor U-Lejlighed.*

Enkeltheder om Kvinden.

Da Verdensaltet Skaber skulde til at danne Kvinden, opdagede han, at alt forekommende Materiale var gaaet med til Skabelsen af Manden og de andre Væsner. Derfor maatte han benytte: Slangens Bugtninger, Slyngplantens Evne til at holde sig fast, Græssets Dirren, Sivets Bøjelighed, Gazellens Blik, Solstraalens Glans, Duggens Taarer, Vindens Lunefuldhed, Dunets Blødhed, Honningens Sødme, Tigerens Grumhed, Ildens Hede og Skadens Snakkesalighed, og alt dette blandede han sammen — og Kvinden var færdig!

Sortkjolerne rykker frem!

Nu er den ikke saa go', Zahle eller Præsteskabet skal nok bestemme, hvem der skal være i Kjolerne!

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

DE HELLIGE MENER IKKE, DET ER VÆRD, AT KVINDER BLIVER PRÆSTER.

Mel.: Hr. Peter kasted Runer . . .

Der iler fæle Rygter over Landet,
og Folket siger her blandt meget andet,
at Pastor Ussing gruer, for han kan ej forstaa,
at vi maaske en skønne Dag en kvindelig Præst kan faa.
Ingen Mand ved Kvindens Mening rokker,
nu vil hun vel ogsaa være Klokker,
ja og Degn.

Hr. Hansen han er from som bare Fanden;
men Manden lider dog som ingen anden
for Konen er hysterisk og hun kan bruge Mu ıd,
saa hellig Hansen ingen Aftenstund kan finde Blund;
tænk, hvis hun paa Præ'kestolen ender.
Hansen straks til Helvede hun sender,
den er gal.

Min Svigermor hun gaar nu og studerer,
for hun vil være Præst ja meget mere,
tænk, hvis jeg nu kreperer og skal i sorten Jord,
og Talen saa skal holdes af min kære Svigermor. —
Nej, maa jeg saa heller be' om Fenger,
hvis jeg til et lille Guds Ord trænger,
naar jeg dør.

E. N.

En ung Herre, kun 18 Aar, møder paa et Gadehjørne en ung Dame i samme Alder.

— God Dag, Frøken, er det mig, De venter paa?

— Nej Tak, jeg venter ikke paa Børn. Den unge Mand.

— Det kan De s'gu være glad for, lille Frøken!

A. S., Roskilde.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Alff Henrichsen, Horsens. De to Fætre kommer frem ved Lejlighed.

Niels Clausen, Ringsted. Tak for det tilsendte, men den bedste af dem, den med at tage Kul med til Helvede, er saa nederdrægtig velkendt.

Redaktionen takker for Tilsendelsen af »Der Föhn«, Socialistisches Schulblatt, München

Peter Sørensen, Gl. Jernbanevej. Den Slags Bagatellers Ophavsmænd plejer at være henrykte ved at se deres Værker paa Tryk. Rede Penge er de ikke værd.

Tommys Efterslæt. Tegn. af G. Nielsen.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 7495.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Oprindelige tegn for mand.	囚 En fange.	安 Fred.
人亻 Nuværende tegn for mand.	門 En dør.	奻 At trætte.
田 Et jorde.	口 Mund.	姦 Sladder.
佃 Gaardbruker	問 At spørre.	婪 At begjære.
信 Ærlighet.	耳 Øre.	妥 At gripe.
囗 En firkantet æske	聞 At lytte.	妻 Hustru.
子 Søn.	閂 At laase	家 Hjem.
好 God.	女 Kvinde.	嫁 Giftermaal.

Lidt Kineseri.

Kineserne er i Besiddelse af mere Humor, end vi Hvide tror, og deres Lune giver sig et højst pudsigt Udtryk i deres fantastiske Bogstaver.

De oprindelige kinesiske Skrifttegn var saaledes, at en Evropæer meget hurtig vilde kunne lære Kinesisk.

Se f. Eks. det oprindelige Tegn for ›*En Mand*‹. Det er ganske lige til, men i Tidens Løb er baade Arme og Hovede taget af *Manden*. *Et Stykke Jord* dannes paa Kinesisk ved Hjælp af en Firkant, inddelt i fire Afdelinger og ›*En Gaardbruger*‹ skrives ved at sætte Jord og Mand ved Siden af hinanden. ›Ærlighed‹ betegnes ved Hjælp af en Mand ved Siden af ›Ord‹ — altsaa en Mand, der staar ved sit Ord! ›*At spørge*‹ betegnes ved at sætte en Mund ind i en aaben Dør; ›*at lytte*‹ er et Øre i en Dør! ›Fred‹ fremstilles ved ›en Kvinde under et Tag‹; dette kunde være meget smigrende for Kvindekønnet, men der gøres udtrykkelig opmærksom paa, at det er *en* Kvinde under et Tag! ›Trætte‹ er nemlig *to* Kvinder, og *tre* Kvinder betyder ›*Sladder*‹! ›Et Hjem‹ er en Gris under et Tag, og ›*Giftermaal*‹ fremstilles ved Hjælp af en Kvinde og en Gris under samme Tag.

Saadan ser altsaa Kineserne paa det!

De to Nærsynede.

Kinesisk Legende.

Saavel den tapre Tsing som den hæderlige Tsang havde det Uheld at være nærsynede, og de raabte altid op om hvem af dem, der kunde se længst.

Da de en Dag hørte, at der skulde rejses en Mindetavle over en afdød Mandarin ved Porten til hans Forfædres Hæderstempel, blev de enige om at gaa derhen paa en bestemt Dag og saa prøve hinandens Synsevne.

Da Tsing naturligvis ønskede at triumfere overfor sin Ven, gik han straks til Templet, gik tæt ind til Mindetavlen og læste Indskriften:

Til Minde om Chang-Li, Fortidens og Fremtidens store Mand.

Tsang havde imidlertid faaet samme gode Ide og gik ogsaa derhen. Men han kiggede endnu nærmere og opdagede, at der efter den store Indskrift med smaa Bogstaver stod skrevet:

Rejst af Chang-Lis Slægtning til Minde om den store Mand.

Den aftalte Dag kom, og baade Tsing og Tsang begav sig paa Vej. Prøveafstanden sattes saa langt, at egentlig ingen af dem kunde se at læse et Bogstav, men Tsing læste alligevel flydende, hvad han vidste, der stod.

— Det er nok rigtigt, — sagde Tsang, — men hvad staar der mere?

— Ingenting, — svarede Tsing.

— Jasaa, det tror Du? — svarede Tsang og rettede sig af Stolthed, og saa læste han, hvad han vidste, at der stod bagefter.

— Der staar ingen Ting, vedblev Tsing.

— Jo, vist gør der saa. Men Du er alt for nærsynet til at kunne læse saa smaa Bogstaver. Men det kan jeg — altsaa er Du mere nærsynet end jeg.

— Vrøvl sagde Tsing.

— Blindebuk, lo Tsang.

Og saa blev de enige om at forelægge Spørgsmaalet for Templets Præst.

Han hørte paa dem og svarede:

— Kære Venner, De har Uret begge to, thi der findes ganske simpelt ingen Tavle at læse. Jeg tog den ind i Templet i Gaar Aftes for at rette lidt paa den.

Tsang og Tsing pralede aldrig mere med, hvem af dem, der saa bedst.

Den kinesiske Tjener.

Fru Adolfsen havde faaet en kinesisk Tjener og forsøgte at lære ham, hvordan han skulde tage imod Visitter. Hun gik udenfor, ringede paa, gav ham sit Kort og blev vist ind i Salonen.

Dagen efter kom to Damer for at hilse paa Fruen. Da de afleverede deres Kort, sammenlignede Kineseren dem nøje med Fru Adolfsens og bemærkede saa, idet han skubbede Døren i — Den gælder ikke! Kan ikke komme ind!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Fire Grundpiller

Tyskland.

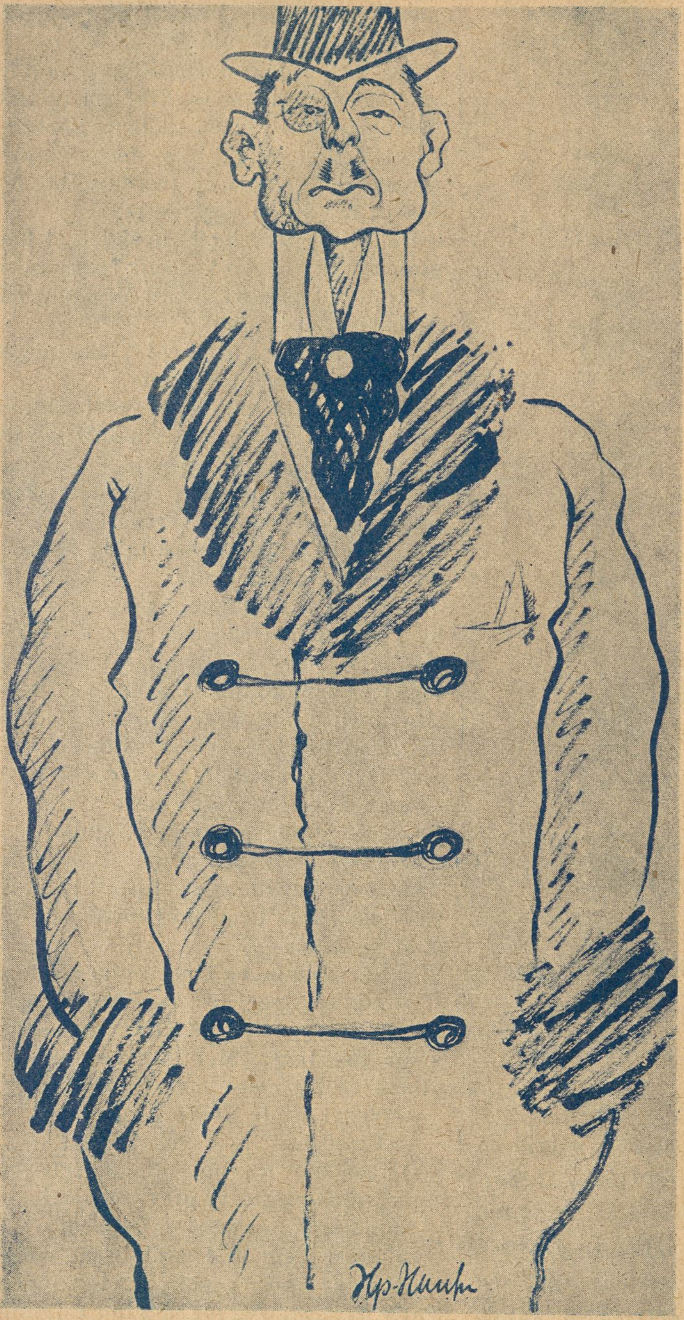

Ved Fredens Bord vil Brochdorff Rantzau sikkert gøre Gavn,
for han har haft en Skole god — hos os i København.

Amerika.

Hr. Wilsons Aktier i en *Olie*trust er Grunden,
hvorfor han kom hertil med *Olieblad* i Munden.

Den nedringede Eva.

Adam: — Eva!

Eva: — Ja, min kære Mand!

Adam: — Du er saa spekulativ i Dag.

Eva: — Jeg? Nej, ikke det mindste.

Adam: — Naa, naa! Jeg kender Dig, Du ser netop ud som en Kvinde, der har et Ønske paa Hjertet.

Eva: — Hvad skulde jeg da ønske?

Adam: —Ja, egentlig har Du da alt, hvad Du kan ønske Dig.

Eva: — Hvordan alt?

Adam: — Først og fremmest har Du da mig.

Eva: — Det er sandt.

Adam: — Saa har Du en stor Have ganske for Dig selv, hvor Du kan gaa og spadsere lige saa meget Du vil, uden Du behøver at frygte, at der skal komme nogle Herrer og tiltale Dig.

Eva: — Det er ogsaa sandt.

Adam: — Hele Naturen staar parat for Dig og gør Fest for Dig og Stjernerne tindrer for Dig.

Eva: — Ja, ja!

Adam: — Fuglene synger for Dig, ikke sandt?

Eva: — Jo!

Adam: — Og de duftende Blomster, for hvem smykker de sig med de pragtfuldeste Farver, for hvem udsender de deres berusende Duft? For Dig!

Eva: — Ja, naturligvis!

i Fredsforhandlingerne.

England.

Frankrig. Tegninger af Hp Hansen

Lloyd Georges vil Frihed have over hele Kloden,
og derfor slaar han nu et større Slag for Flaaden.

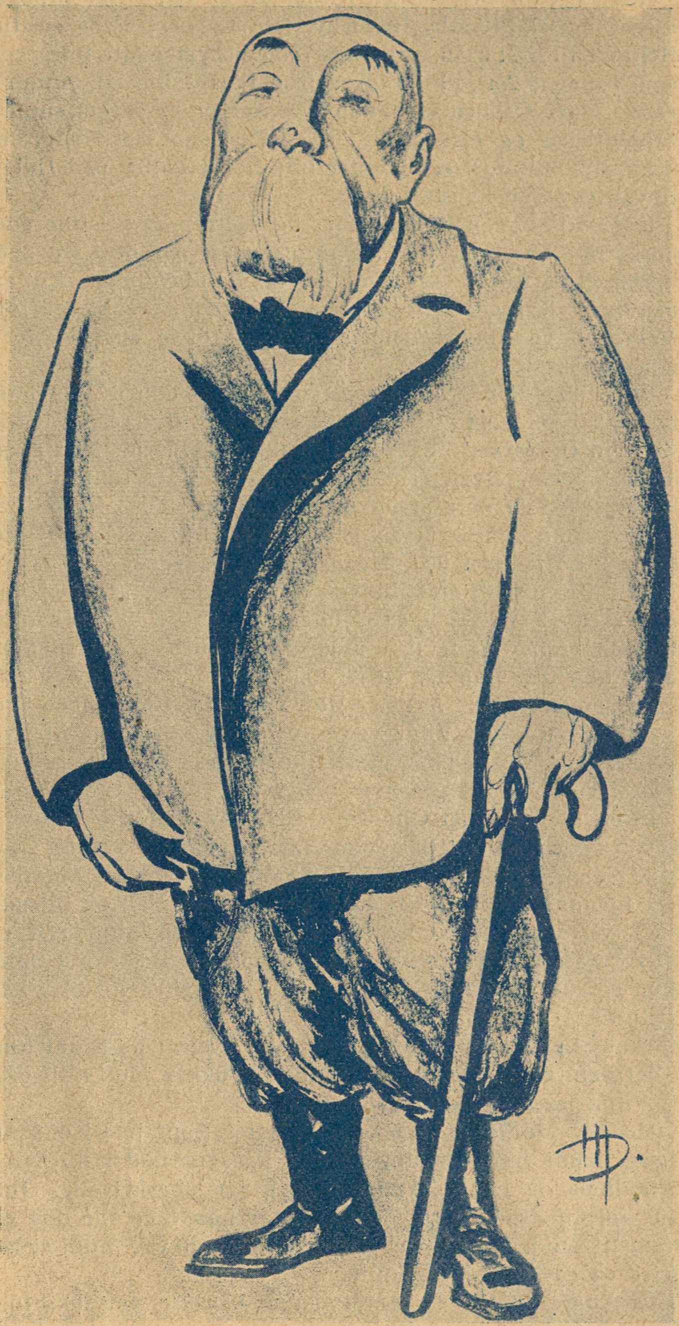

Det gælder *hele Verdens* Fred, man hørte Clemencau bebude,
derefter lukked han med rolig Haand den hele Presse ude.

Adam: — For hvis Skyld er Frugterne saa saftige og Græsset saa blødt?
Eva: — O, det ved jeg meget godt.
Adam: — Naa, hvad er der saa i Vejen med Dig?
Eva: — Spørg ikke mere! Du kan alligevel ikke komme paa det!
Adam: — Der ser Du! Der er altsaa noget i Vejen!
Eva: — Naaja, det er der!
Adam: — Og hvad er det saa, om jeg maa spørge?
Eva: — Se bare paa mig!
Adam: — Javel, jeg ser paa Dig. Jeg opdager ikke noget.
Eva: — Det er jo det, som er Fejlen.
Adam: — Hvad er det i dit Udseende, som generer Dig?
Eva: — At jeg er nøgen!
Adam: — (harmelig) Hvad for noget? Er Du bims?
Eva: — Nej, vist ikke. Men synes Du ikke, at det er kedeligt at se en Kvinde bestandig gaa omkring i samme Dragt? Særlig naar det ikke en Gang er en Dragt?
Adam: — Nej, det synes jeg ikke.
Eva: — Men det synes jeg. Jeg har en ganske bestemt Hensigt dermed, og hvis Du var rigtig, rigtig god!!
Adam: — Naa?
Eva: — Saa vil jeg ønske mig noget til min Fødselsdag.
Adam: — Hvad da?
Eva: — Et Toilette.
Adam: Et — Toilett? Hvad skal Du med det?
Eva: (med nedslagne Øjne) — Jo, jeg vil gærne være — *dekolleteret!*

To Hjærter -!

Den følgende Begivenhed passerede for nogle Aar tilbage i den engelske Kystby Grimsby. Hr. Osborn, Faderen til Heltinden i Historien, var en af Stadens velkendte Borgere, som i mange Aar havde drevet en Forretning i Bomuldsvarer. Mary Osborn var knap tyve Aar og en meget smuk, velopdragen og elskværdig Pige. Paa den Tid, Historien tager sin Begyndelse, blev der ofte holdt Baller paa Hotel Royal, et af de fineste i Byen.

I disse Fester deltog Damer og Herrer af velsituerede borgerlige Familier samt Befalingsmænd paa de i Havnen liggende Fartøjer, deriblandt en Del Udlændinge. En af disse, en Kaptajn Olson, blev en Aften præsenteret for Mary, der ved første Øjeblik syntes at blive stærkt interesseret i ham.

Da hendes Fader hørte om denne Tilbøjelighed, blev han ikke glad og søgte at drage sin Datters Tanker bort fra Kaptajn Olson ved at forestille hende, hvor lidt hun eller nogen anden i Byen kendte til ham, og hvor utilfredsstillende det vilde være at blive gift med en Mand, hvis Herkomst var dem ukendt, og som sandsynligvis maatte være borte fra Hjemmet flere Maaneder ad Gangen.

Men alle disse Forestillinger, der fremførtes med en Faders varme Hengivenhed, var uden Resultat. Kun et absolut Forbud kunde holde den unge Dame borte fra de Baller, hvor hun traf Kaptajn Olson, og til denne Yderlighed ønskede Faderen ikke at gaa. Han vidste, at Kaptajnens Ophold i Byen snart vilde være forbi, og ved hans Afrejse haabede han, at hans Datters blinde Forelskelse vilde kølnes. Hvorledes det gik, skal vi se.

Efter et forlænget Ophold i Grimsby afsejlede Kaptajn Olson endelig til sit Bestemmelsessted, hvilket var Ny Zeeland. Men nu gik Mary ikke til Baller mere, men blev roligt hjemme og førte tilsyneladende meget glad og tilfreds en Tilværelse, der var vidt forskellig fra den, hun var vant til i den senere Tid. Der var kommen en Ro over hende, som gjorde, at man troede hendes Kjærlighedshistorie var afsluttet.

Skønt hun var stille, var hun ikke dyster, og skønt hun i det hele var mere taus og tilbagetrukken end tidligere, var hun langtfra nedslaaet.

Men en Morgen 5—6 Maaneder efter Kaptajn Olsons Afrejse, fandt han den unge Dame liggende død i sin Seng. Familiens og hendes Venners Sorg var ubeskrivelig. Der var absolut intet, der tydede paa, at hun ikke var død en naturlig Død. Den forudgaaende Aften havde hun været frisk og rask som sædvanlig.

En yngre Søster, der sov i samme Værelse, var ikke bleven forstyrret i sin Søvn, men da hun vaagnede tidligt om Morgenen, fandt hun Mary død og allarmerede straks hele Huset.

Lægehjælp blev øjeblikkelig tilkaldt. Doktoren konstaterede, at den stakkels Pige havde været død i godt tre Timer, og alt hvad han kunde sige om Dødsaarsagen var, at den skyldtes et Hjerteslag. Det blev ogsaa fuldt ud antaget.

Alt i alt var Begivenheden paa Grund af Familiens fremragende Stilling i Byen en højst sensationel Tildragelse.

Man talte naturligvis længe om denne Sag; men efterhaanden vilde den jo være gledet ud af Tankerne og gaaet i Glemmebogen, hvis ikke en ny Omstændighed var kommen til og havde forhøjet Interessen for Marys sørgelige Endeligt.

Denne Omstændighed var den Kendsgerning, at man en Tid efter hendes Død fandt en Vielsesring blandt hendes Efterladenskaber, og ved en fortsat Efterforskning fandt man hendes Vielsesattest.

Hun havde i al Hemmelighed giftet sig med Kaptajn Olson, inden han drog ud paa sin lange Rejse.

— Stakkels Mary! lød nu Udraabet fra manges Læber. Stakkels Mary! At hun ikke skulde opleve at se sin elskede Mand komme tilbage igen!

Der var ogsaa mange, der i deres Hjerte følte Medlidenhed med den ulykkelige Mand og undrede sig over, hvorledes han vilde tage det, naar han erfarede sit uerstattelige Tab. Thi der var adskillige, der uden at vide noget om det hemmelige Ægteskab vidste, hvor dybt forelsket Kaptajn Olson havde været i sin unge Brud.

Saa kom den sidste og tredie Overraskelse i dette rørende Drama fra det virkelige Liv. Det kom i Form af et Telegram fra Styrmanden paa Damperen »Norge« — Olsons Skib — til Ejeren af Hotel »Royal«, hvor Kaptajnen havde boet under sit Ophold i Grimsby.

Telegrammet meddelte, at Kaptajn Olson under en Storm paa det indiske Ocean var bleven slynget over Bord af en Bølge og var druknet.

Da Ulykken indtraf, befandt Skibet sig paa 17 Graders østlig Længde og 30 Graders sydlig Bredde, og Klokken manglede paa dette Tidspunkt et Par Minutter i otte om Morgenen.

Man antog, at Grunden til, at Styrmanden havde telegraferet om Kaptajnens Død, var den, at han var blevet indviet i Hemmeligheden om Kaptajnens Giftermaal, og da han ikke kendte Hustruens Adresse, vilde han paa denne indirekte Maade bringe Mandens sørgelige Skæbne til hendes Kundskab.

Den sørgelige Efterretning blev selvfølgelig straks meddelt den stakkels Marys Fader.

Ved at jævnføre det Klokkeslet, paa hvilket Kaptajn Olson var druknet, med det, paa hvilket hans Hustru efter Lægens Udsagn var død, opdagede man senere, at disse to Klokkeslet faldt sammen.

Mary fandtes død Klokken seks om Morgenen, og Lægen mente, at hun havde været død omkring ved tre Timer, og han blev tilkaldt lidt over seks.

Da nu Manden var druknet nogle Minutter før otte, og man udregnede Tidsforskellen mellem Greenwichtiden og den angivne Længde- og Breddegrad til omtrent 4 Timer 44 Minutter, saa skulde hans Død være indtruffet et Kvarter over tre efter engelsk Tid.

Var det Mandens smertelige Tanke paa sin stakkels Hustru i det Øjeblik, han fra Bryggen paa »Norge« slyngedes ned i sin Grav, der havde naaet hende i Drømme, medens hun laa i sin uskyldige Søvn? Og havde det forfærdelige Chock dræbt hende? Eller var hun vaagnet et Øjeblik for at komme til Klarhed over det gruelige, der var hændt hende i Drømme? Det ved man ikke. Men den Tid vil maaske komme, da Menneskene kommer til Forstaaelse af de sjælelige Love, der regulerer den Slags Fænomener.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa **Københavns Tilskærer-Akademi.** Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93.[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

HG VAREMÆRKE

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret i Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

(Efter Dürer).

Se, Socialismen jærnklædt-stærk har sprængt de gamle Skranker og rider nu i Borgen ind med nye Tiders Tanker.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 7 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 13. Februar 1919.

Tegning af Osvald Jensen

— Nej, ved De hvad, Hr. Møller, saadan en Mave kan man ikke være bekendt at vise frem i disse Tider.
— Tværtimod, Frøken, jeg er stolt af, at der findes et saadant Eksemplar indenfor Landets Grænser!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

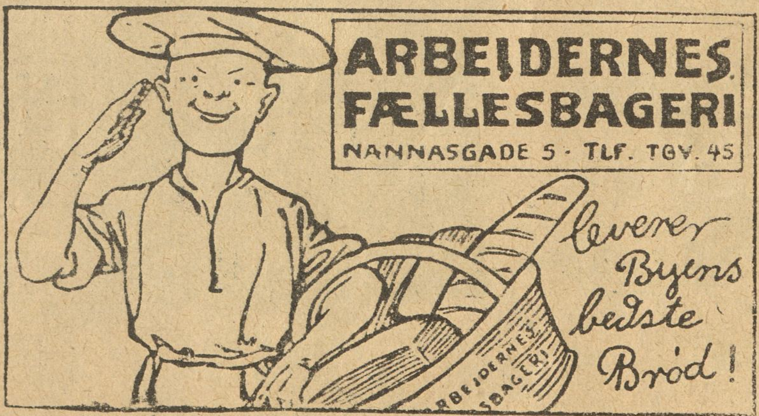

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1,25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

En Mand, der stod for den offentlige Politiret, anførte som Undskyldning for den begaaede Forseelse, at han ikke havde kunnet høre, hvad Betjenten sagde til ham.

— Er De da døv? raabte Assessoren ham ind i Øret . . . Kan De bevise, at De er det?

Manden betænkte sig et Øjeblik, saa gik der et tilfreds Udtryk over hans Ansigt. — Kan Assessoren høre den Lirekasse, som spiller et Sted her i Nærheden, spurgte han.

— Ja, svarede Assessoren.

— Det kan jeg ikke, sagde Manden.

Tegning af Magnus Kristensen.

— Du faar sgu snart nogle Øretæver, a' Du ve' det!

— Næ, la' vær me' de', man bli'r saa let forkølet, naar man har været — svedt!

Den præcise Lise.

Mel.: Pling, Plang.

Min Vise her er gjort om Lise,
og hun fortjener den, jeg tror.
Pling, Plang.
Sit smukke Tilnavn, »den præcise«
hun første Gang fik af sin Mor.
Pling, Plang.
Man ventede med Flasken, Sutten,
og se paa Timen og Minutten
præcis og punktlig hilste Glutten
med Skrig og Vrælen denne Jord!
Pling, Plang.

Og selv om det utroligt lyder
og maaske knapt en Kvinde klæ'r,
— pling, plang —
Præcished blev blandt Lises Dyder
den fornemste, det ved enhver.
Pling, Plang.
Hun gik i Seng, stod op, den kære,
paa Klokkeslæt og satte Ære
i et og alt præcis at være,
som se De vil af Visen her.
Pling, Plang.

Hun en Veninde havde svoret:
den Dag, hun fyldte atten Aar,
— pling, plang —
hun sku' en Svend ha' givet Ordet
og Hjertet med, som man forstaar.
Pling, Plang.
Skønt under ærligt Flag hun sejled,
og hendes Skønhed intet fejled',
se, blot om endnu nogen bejled
til hendes Ungdoms fagre Vaar!
Pling, Plang.

Og Dagen før hun fyldte atten,
hun sukked ømt, men rædsom mat.
Pling, Plang.
Men da det netop led mod Natten,
hun kunde snarlig indse, at
— pling, plang. —
der maatte handles ikke soves,
om hun før Morgen sku' forloves,
thi gik hun ud — det maatte voves —
og blev forlovet samme Nat!
Pling, Plang.

Men Livet handler stundom ilde,
og Lise blev saa kold som Is,
— pling, plang. —
da hun erfor, at Skæbnen vilde,
at Kæresten var upræcis!
Pling, Plang.
Ja, at det til hans Stilling hørte,
da Manden, ak, *Eksprestog* førte!
— En Dag i Vaar de sammen kørte
til Hr. Borgmestren for at vi's.
Pling, Plang.

Paa Bryllupsrejse tog de sammen
med Hurtigtog til Hillerød.
Tut, tut.
Til Hel'rup naa'de de i Gammen,
ømt sad de paa hinandens Skød.
Tut, tut.
Den første rejste de, den tol'te
om Natten sent de naa'de Holte;
men ak *den* Bryllupsrejse voldte
vor Lises — den præcises — Død!
Pling, Plang.

Ja, dermed er min Vise omme,
dog tillad mig et Ord til Slut:
Pling, Plang.
Præcished sættes højt af somme
og er en Dyd — jo, absolut.
Pling, Plang.
Jeg har den haft, har den ej mere,
der er en Del at risikere,
jeg lar mig nødig irritere
som Lise af vor danske »Fut«.
Fut, fut.

Per Bonde.

Verden som den burde være — og som den er.

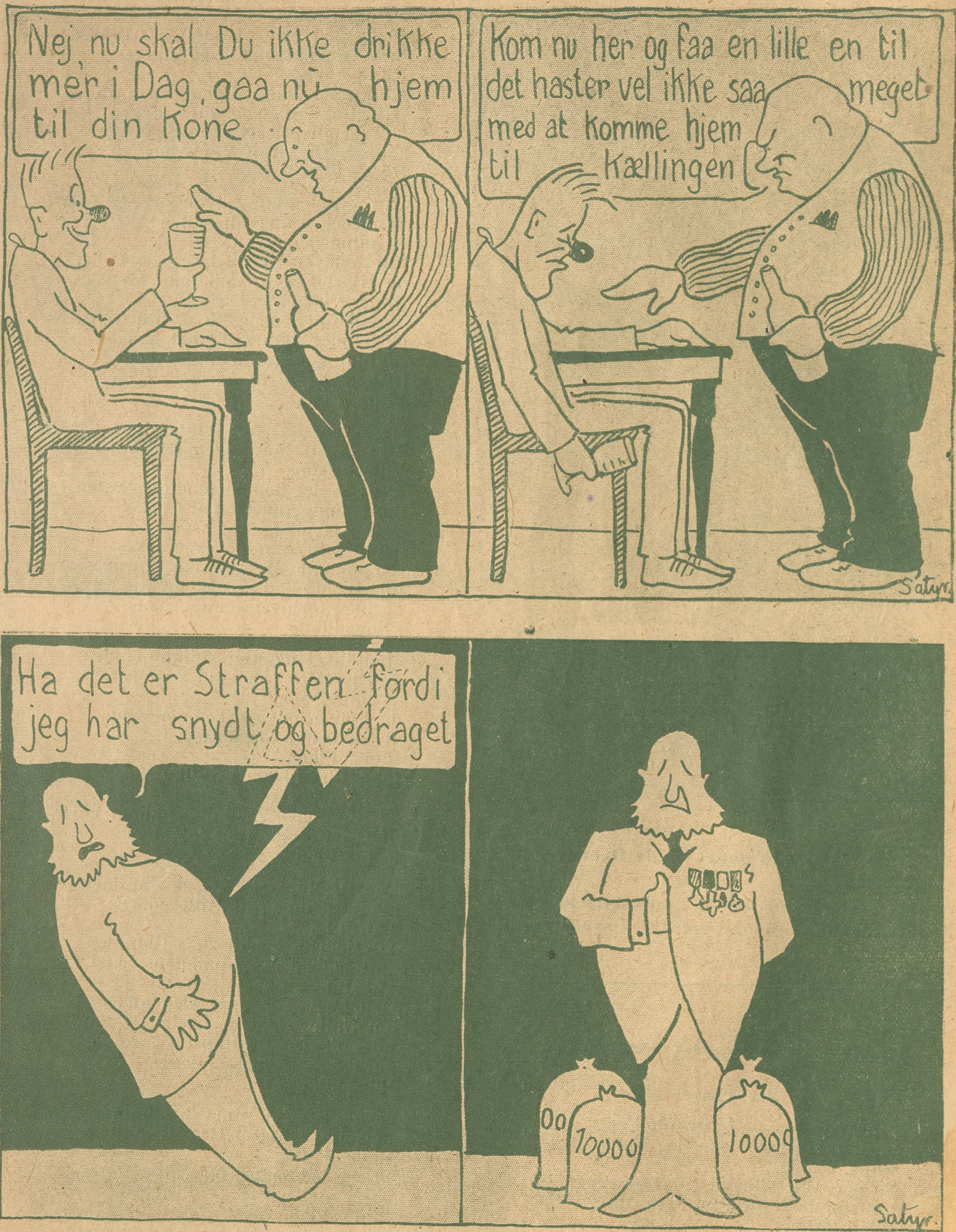

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

En grim Historie.

I en Skole var der en Lærerinde, som var ualmindelig ilde lidt af alle de smaa Elever. Aaret rundt havde hun drillet og ærgret dem, men de smaa Fyre spekulerede tappert paa Hævn.

Dagen før Juleferien blev Lærerinden behageligt overrasket ved at finde en meget fin, med røde Silkebaand ombunden Pakke, der laa paa Kathedret.

Hun sendte de »elskværdige« smaa Elever et huldsaligt Smil, takkede rørt for den smukke Opmærksomhed og aabnede spændt den lille fine Pakke.

O, Rædsel!!

Indeni laa en ganske almindelig — *Hestepære!*

Frøkenen blev rød af Skam og med et Slag i Bordet raabte hun:

— Hvem har gjort dette?

Pinlig Taushed. Saa række der en lille Haand i Vejret nederst i Klassen, og en lys og blid Barnestemme svarer:

En Hest!

Tilførsler.

Mel.: Herre min Gud.

Stella.

Herre min Gud, hvor den Kaffe damper,
se, hvor det strømmer ud af Kedlens Tud.
Stella Adjø! Du var lidt for hamber,
skønt Du i Grunden saa yndig ud.
Aldrig Du mere os Stakler skræmmer,
Mokka, lad mig prise dit Navn, dit Ry!
Kend denne Duft fra din Urtekræmmer,
mærk, hvor den strømmer over Land
og By.

Petroleuse.

Skin nu paa Bordet, Du lille Lampe,
Glasset er pudset, Vægen ny og fin.
Jeg ikke mere mit Tøj skal »stampe«,
blot for at skaffe mig lidt Stearin.
Lige fra Byen til Nordre Røse
virker det paa Folk helt berusende:
Glade vi hilser dig, *Petroleuse*,
se, hvor hun straaler rundt i Husene!

Apelsina.

Herlige Frugter fra Sydens Have
kommer til Landet nu i kassevis.
Frugten er god for min lille Mave,
Frugt skal der til og det i massevis.
Herhjemme trives de fede Madsvin,
Øllet skummer snart ned i Kanderne.
Danmark, Du er dog en ren Aladdin,
se, hvad der falder i Turbanerne!

Nicotine.

Ved Du et Syn, der er smukt som denne
blaalige Sky der ved Gardinerne?
Og denne Duft, som jeg straks kan kende:
Luften er fin ved »Nicotinerne«.
Jeg paa min Væg har en Skov af *Zacho*,
og skønt han er blandt »Koryfæerne«,
er det dog Røgen fra min *Tobacco*,
der bringer Liv imellem Træerne.

Benzinetta.

Se denne Røg fra de smaa Motorer,
se dog paa Vejen hele Raderne.
Alle Bilister igen sig morer,
hør denne Støj igennem Gaderne.
Hesten er færdig, *Benzinen* leve,
og Farvel vi sir' Ekvipagerne.
Nu har de travlt hos hver Gulasch-greve,
hør, hvor det futter i Garagerne.

Slesvi-getto.

Herre min Gud, hvor dog Højre raser,
hør hvilket Brøl fra Chauvinisterne.
Ganske forgæves de flaar og maser,
hyler et hæst: Ned med Ministrene!
Med deres Krav er de estrup-brydske,
tror dog at de er patriotiske.
Men deres Grænsekrig mod de tyske
grænser da til det idiotiske!

Peder Paul.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Den talende standsede et Øjeblik, og idet han bøjede sig fremad i Stolen, sagde han langsomt og med Eftertryk:

— Om alt dette sagde De ikke et Ord, da De afgav Deres Vidnesbyrd, og nu er Spørgsmaalet: er De i Stand til at paastaa, at Jones ikke har talt Sandhed?

— Det er sandt, svarede Blyth, og jeg indrømmer, at det var dumt gjort — ja tilmed strafbart. Men jeg har en Forklaring at afgive, naar jeg har faaet Navnet paa min Anklager at vide. Hvem er denne Jones?

— De kunde uden Tvivl have Lyst til at vide, hvorledes han har opdaget de Fakta, jeg har meddelt Dem?

Blyth nikkede.

— Det gik meget simpelt til. Jones mødte tilfældigvis Mr. Emberly, da denne var paa Vej til Spøgelseshuset og hørte da om hans Væddemaal. og da Jones blev interesseret, fik han den Idé næste Morgen at gaa til Lorchbank for at faa at vide, hvorledes Emberly havde befundet sig. Han havde tilfældigvis ingen Tændstikker med sig og nøjedes derfor med udefra at kalde paa Emberly. Da han ikke fik noget Svar, troede han, at Emberly havde endt sin Nattevagt og var vendt tilbage til Marlcroft. Hvis Jones nu ikke var bleven grebet af Nysgerrighed efter at betragte det saakaldte Spøgelseshus lidt nærmere, havde han intet opdaget. Han gik imidlertid op i Huset og maa have været i Færd med at undersøge Sovekammeret, da De og Miss Dearles . . .

— Miss Shearm, rettede Majoren.

— . . . Og Miss Shearm kom til Huset. Han blev saa bestyrtet over, hvad han fik at høre, at han ikke ønskede at give sig tilkende, men sneg sig ud af en Bagdør, medens De stod i Værelset, hvor den døde laa, og diskuterede om hvilken Maade Revolverne bedst kunde ombyttes paa, og da han blev staaende nogen Tid i Haven, hørte han Skuddet i Kælderen.

— Hvis denne Mand, som De kalder Jones, troede, at jeg havde myrdet Emberly, hvorfor angav han mig saa ikke straks? spurgte Blyth.

— Jeg kan sige Dem den Grund, han angav mig; men lad mig først gøre Dem klart, i hvilken ejendommelig — ja alvorlig Stilling Major Lydfield og jeg befinder os. Mine Instrukser gik kun ud paa at finde den anonyme Brevskriver, da det kun er Major Lydfields Hensigt at bevise for Familien Emberly, at det ikke var ham, der havde skrevet Brevet.

— Blyth, De kan, som jeg før sagde, stole paa, at ingen af os skal lade det gaa videre, sagde Lydfield.

— Jeg ønsker at klarlægge hele Situationen for Dem, fortsatte Groove. Major Lydfield og jeg har ikke mere med Sagen at gøre, naar vi har meddelt Dem, hvad vi ved om den anonyme Brevskriver.

— Ja, sagde Lydfield, og jeg vilde lægge Vægt paa, at De fortalte Mr. Blyth alt, hvad De ved.

— Jones, fortsatte den anden, har kendt Dem længe og før Dem Deres Fader og Familien Emberly, og det er derfor den Tanke fra Begyndelsen har forfærdet ham, at lade Dem anklage for Mord; men en Ting har han alligevel bestemt, nemlig, at De ikke skal komme til at gifte Dem med den afdødes Søster. Og han holder haardnakket paa, at hvis De ringeagter hans Fordring, vil han afsløre Dem. Nu har jeg sagt, hvad jeg ved.

— Jeg fordrer stadig at faa at vide, hvem denne Person er, sagde Blyth, og naar De har opgivet mig hans Navn, skal jeg nok selv tage mig af ham, thi jeg ønsker ikke, at det skal ske gennem en tredie Person.

— Jones ønsker at forblive anonym. Han ønsker vedblivende at staa paa en venskabelig Fod med Familien Emberly Hvis De tvinger ham til at røbe sin Identitet, vil hele Sagen blive offentliggjort. Hans Hensigt er at lade Sagen gaa i Glemme, hvis De gaar ind paa hans Vilkaar.

— Hvor kan De indbilde Dem, at jeg vil tillade nogen at anklage mig for Mord og ikke tvinge ham til at tage sin Anklage tilbage, var det forbitrede Svar. Lad mig desuden sige Dem, Lydfield, at jeg nærer stærk Tvivl angaaende Deres Motiver i denne Sag; thi der findes absolut ingen Grund til, at De ikke skulde lade mig faa den anonyme Brevskrivers Navn at vide, hvis han virkelig var bleven opdaget.

— Jeg agter ikke at paatage mig Ansvaret for at have bragt Sagen paa Spidsen ved at sætte Dem i Forbindelse med denne Person, svarede Majoren kort, og jeg er meget mod min Villie bleven tvunget til at meddele Dem Resultatet af mine Efterforskninger. Hvis De er bestemt paa at finde ham og derigennem fremkalde en Katastrofe, maa De gøre det uden Hjælp fra mig eller Groove, som for Tiden er i min Tjeneste.

Blyths Ansigt blev rødt af Vrede; han følte instinktmæssigt, at Lydfield havde sat det hele i Gang for at skade ham og faa hans Forlovelse med Violet hævet. Og hvad der gjorde ham endnu mere rasende var, at han troede, at det stod i hans Magt at faa Rollerne ombyttede. Han var beredt til at foretage et Modangreb, og derfor sagde han skarpt: Jeg vilde gerne tale privat med Dem, Lydfield.

Majoren svarede med en Skuldertrækning:

— Javel, sagde han koldt. Maaske vil De gaa her ind et Øjeblik, Groove?

— De har sat alt dette i Scene, Lydfield, begyndte Blyth i en Tone, der skælvede af undertrykt Raseri, De har sat Dem i Forbindelse med Brevskriveren af Frygt for, at Sagen skulde gaa i Glemme, da De ønsker at faa den offentliggjort.

— Jeg frygtede for, at De skulde sige noget saadant, svarede den anden. Alt, hvad jeg kan sige Dem er, at De tager fuldstændig Fejl. Jeg sendte Bud efter Dem, fordi jeg mente, at det laa i Deres Interesse at faa at høre, hvad Groove havde at sige. Hvis jeg havde vidst, hvad disse Efterforskninger skulde føre til, havde jeg aldrig sat dem i Gang.

— Slyngel! udbrød Blyth, der tabte alt Herredømme over sig selv, hvis nogen har myrdet Fergus Emberly, er det Dem — ja, det var Dem, der skød ham!

Lydfield stod i Begreb med at tage en Cigaret ud af Foderalet, men standsede med et forbavset Udtryk.

XXI.

ET ULTIMATUM.

De to Mænd rejste sig samtidigt og stirrede paa hinanden. Majorens Ansigt udtrykte stadig den største Forbavselse, medens Blyths Holdning var bestemt og trodsig.

— Hvad i Alverden mener De? udbrød Lydfield.

— Jeg mener, at De har anvendt denne Detektiv ikke saa meget for at befri Dem selv for Mistanken om at have skrevet Brevet, men snarere for at skaffe mig Ubehageligheder. Nuvel, hvis Sandheden kommer for Dagen, har jeg Anledning til at tro, at vore Roller vil blive ombyttede. Hvis nogen har skudt Fergus Emberly, saa er det Dem.

Majorens Ansigt formørkedes, hans Læber krusedes i Vrede og det kostede ham øjensynlig Besvær at beherske sig.

— De er gal, Blyth, naar De kan sige noget saadant, hvæste han, og De skal ikke tro, at De paa den Maade kan slippe ud af Deres egne Vanskeligheder.

— Det er Dem, der maa forsøge at klare Dem, svarede den anden, jeg tager ikke mine Ord tilbage.

— Dumheder! Hvis jeg ikke ansaa Dem for gal, vilde jeg lade Dem smide ud.

Det saa et Øjeblik ud, som om de to Mænds stigende Vrede vilde faa Samtalen til at ende med en voldsom Scene. De stod og stirrede paa hinanden, men Lydfield genvandt dog snart Herredømmet over sig selv.

— Sæt Dem ned, Blyth, sagde han. Mener De, at De er i Stand til at fremføre en Anklage imod mig?

— Ja.

— Hvad støtter De da Deres Anklage paa? Det kunde jeg nok have Lyst til at vide.

— For at sige Dem det i faa Ord, saa er mine Grunde følgende: Om Aftenen, lige før Fergus tog ud til Lorchbank, havde De en Strid med ham i Billardværelset. Af et ufuldendt Brev, som lige er fundet i en af hans Skrivebordsskuffer, har jeg Anledning til at tro, at denne Strid var opstaaet, fordi han ikke saa med Velvillie paa Deres Planer om et Ægteskab med Violet. Samme Nat, længe efter at alle andre paa Marlcroft var gaaet i Seng, vandrede De om uden for Huset, og det nævnte De ikke til nogen, før De forleden Dag fortalte det til Miss Shearm. De gik faktisk til Lorchbank.

— Det er Usandhed, indskød Lydfield, jeg holdt mig hele Tiden i Haven.

— Jeg kan bevise det, fortsatte Blyth uforfærdet, jeg har truffet en Person, som tilfældigvis hin Nat kom gennem den smalle Vej, der gaar langs med Havemuren ved Lorchbank, og som saa en Mand gaa ud gennem Døren i Muren, og jeg har selv fundet dette.

Medens han talte, trak han Pibestopperen op af Lommen. Men Leonard blev skuffet, da han saa, hvilken Virkning Pibestopperen frembragte, thi Majoren stirrede kun et Øjeblik paa den som for at overbevise sig om, hvad det var for en Genstand, og derefter brast han ud i en foragtelig Latter og sagde:

— Ja, saa det er Deres Bevis? Nuvel, se paa denne her. Med disse Ord trak han op af Vestelommen en Sølvpibestopper ganske lig den anden. Se her, betragt den nærmere, saa kan De overbevise Dem om, at den er forsynet med mine Initialer »H. L.« De vil vel ikke paastaa, at De, da De fandt den anden — hvis De virkelig har fundet den paa det angivne Sted — troede, at der kun eksisterede et Eksemplar af den Slags Pibestoppere? Der laves Hundreder af den Slags. De øvrige af Deres Beviser er lige saa værdiløse, thi tror De virkelig, at jeg, hvis jeg havde skudt Fergus Emberly, og det var lykkedes mig uset at naa tilbage til Marlcroft, vilde have meddelt Miss Shearm, at jeg havde været ude? Hvordan kan De dog tro det?

Skønt han endnu var altfor ophidset til at tænke roligt, følte Blyth dog, at hans Angreb paa Modstanderen var mislykkedes, men i Stedet for at indrømme sit Nederlag, fortsatte han:

— De kan ikke nægte, at Fergus var imod Deres Forlovelse med hans Søster, det beviser hans Brev, og jeg tror ogsaa, at Deres Strid med ham angik den Sag.

— Jeg maa sige, at jeg havde troet, at Deres Æresfølelse havde forhindret Dem i at gøre Brug af en død Mands Korrespondance, sagde Majoren; ejheller indser jeg, hvorfor jeg skulde være ansvarlig over for Dem for hvad der skete mellem mig og Emberly. Tror De virkelig, at De kan klare Dem selv ved at vælte Mistanken over paa mig. Maaske vil De lade mig faa Indholdet af Brevet at vide, da det dog var adresseret til mig.

Efter at Blyth havde gjort Rede for Brevets Indhold, fortsatte Lydfield:

— Netop hvad jeg havde ventet. Grunden til, at Brevet ikke blev fuldført, var simpelthen den, at jeg fik en Samtale med ham, hvorved det fuldstændigt lykkedes mig at nedslaa det løgnagtige Rygte, som havde naaet hans Øren, og som gik ud paa, at jeg en Tid før min Faders Død havde levet over Evne, og at jeg havde ruineret mig.

Blyth sagde ikke noget; han tvivlede meget om, at dette var sandt, men det var ham i det mindste for Øjeblikket umuligt at modbevise Kaptajnens Ord.

— Og nu kommer vi til det mystiske Skænderi i Billardværelset; men hvorfra ved De overhovedet, at det var et Skænderi?

— Jeg tog i Dørhaandtaget for at gaa ind og se paa Spillet; men da jeg hørte et heftigt Ordskifte, trak jeg mig straks tilbage.

— Og paa Grundlag af mit Skænderi med Fergus slutter De, at han nægtede at støtte mit Frieri til hans Søster, og at jeg derfor om Natten begav mig til Lorchbank og skød ham? Nej, vor Disput drejede sig slet ikke om noget Frieri. De husker nok, at Fergus var i daarligt Humør den Dag. Han var en noget hæftig Natur, og naar han var i daarlig Humør, var han ikke god at bides med. Jeg kan ikke bestemt huske, hvordan vi kom op at nappes, men han paastod under alle Omstændigheder, at min Fader havde opsagt en af sine Fæstere, fordi han tilhørte en frireligiøs Sekt. Jeg sagde til ham, at dette var Usandhed, og at saadan noget aldrig havde passeret. Det var Grunden til vor Disput, og hvis De var kommet indenfor i Stedet for at staa og lytte ved Nøglehullet, vilde De have erfaret, at vor Uoverensstemmelse ikke varede mere end ti Minutter, og at den sluttede med, at Fergus bad mig om Undskyldning.

Blyth indsaa, at han var slaaet, men vægrede sig haardnakket ved at tilstaa, endskønt han godt vidste, at Lydfield løj; men det var ham umulig at bevise det.

— De vil altsaa ikke indrømme, at De har baaret Dem ad som en Taabe? sagde Majoren skarpt efter et Øjebliks Tavshed.

— Jeg staar stadig paa det Standpunkt, at jeg har samme Ret til at anklage Dem for Mordet paa Fergus som De mig.

— Bah! snærrede Majoren arrigt; det er det samme som at indrømme, at Deres Grunde er uholdbare.

Majoren sad en Stund hensunken i Tanker, saa rejste han sig og ringede.

Thomas, Lakajen, viste sig straks i Døren.

— De ringede Sir?

— Ja, jeg vil stille Dem et Par Spørgsmaal, Thomas; men tænk Dem godt om, inden De svarer. De har set mig bruge denne her Pibestopper; hvor længe mener De, jeg har haft den?

Thomas var en veldresseret Tjener; men hans Ansigt udtrykte alligevel en vis Forundring over dette mærkelige Spørgsmaal. Han betragter Pibestopperen nøje.

— Jeg ved sandelig ikke, Sir, men De har haft den i lang Tid.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Brolægningen gaar for Tiden udmærket i Berlin. Naar Brolæggerne skal hæve »Jomfruen«, kommanderer Formanden:

Op med Spartakus! og derefter

Ned med Regeringen! (Lustige Blätter)

Den troende redaktören: — Det synstydligt, att Herrans välsignelse hvilar öfver det nya företaget — tänk bara så många dödsannonser vi haft inne. (»Strix«)

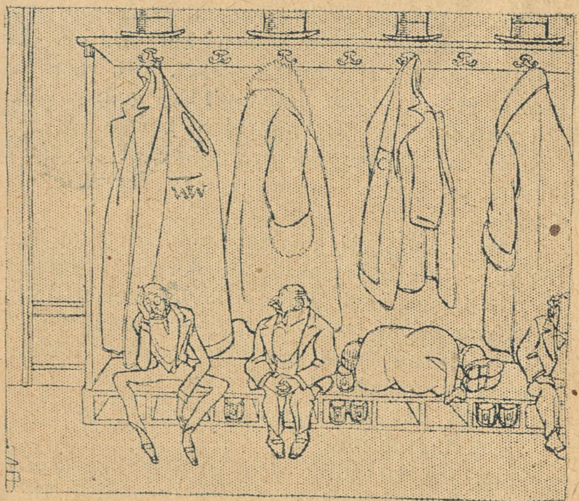

De Neutrala på Fredskonferensen i Versailles. (»Søndags-Nisse«)

Sparsommelighed: Kære Louise. I Aar forære jeg Dig Stellet til en Paraply og til næste Aar skal Du faa Betrækket. (»Berliner Illustrirte Zeitung«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Præstefruen: Ja, lille Fatter, nu er det altsaa mig der er Mand for at »konfirmere« Jer allesammen!

Underlige Notitser.

En Edderkop blev forleden opereret for Stær paa Rigshospitalet. Derfra blev den overflyttet til 6te Afdeling, fordi den saa Fluer.

*

En Tjener hos Wivel er bleven arresteret for at have stjaalet Gæsternes Tøj.

Saa er der altsaa noget om, at man bliver klædt af hos Wivel.

*

»Maribo Amtsavis skriver, at skallede Mænd ikke er saa udsatte for at miste Haaret under den spanske Syge som Kvinder med Paryk.

*

En Marathonløber er bleven anholdt for Tyverier paa en Træningstur til Køge.

Tja. I det lange Løb gaar det jo galt.

*

Det er et underligt Repertoire, Teatrene har for Tiden. Der spilles: »København ved Nat«, »Venecias Nat«, »Natsværmeren«, »En Nat i Ægypten« og »Lyset i Natten«.

Er det anlagt specielt for Natmænd?

*

Edderkopper er ilde set i Porcelænsforretninger. Man er bange for, at de æder Kopperne.

Hørt paa Gaden.

— Ak ja, vi har mistet meget i vores Svigermor.

— Var hun da saa meget for Jer?

— Ja, hun var Vegetarianer og gav os sine Kødkort!

Neu Ruppiner.

Det var den Gang, man maatte ha' en Million eller to
for at gaa med Snørebaand i sine Sko.

*

Kun en Ridder af Elefanten
havde Sæbekop paa Servanten.

*

Over Mangel paa Whisky bandtes.
»King Georges« kun hos Kongen fandtes.

Der var Mangel paa Metal, Skind, Læ'r,
Man tjente Penge, hvis man havde *Tin*tær.

En Studiestreg.

Bagateller.

Carl Hansen stod ved Himmeriges Port.

— Hvad har ført Dig hid, spurgte Sct. Peder.

— Jo, det var en forfærdelig Oversvømmelse dér, hvor jeg boede. Først tog Vandet alt mit Hø.

— Det var da Ingenting, sagde en lille Mand, der stod ved Siden af Sct. Peder.

— Saa tog Vandet alle mine Kreaturer, sagde Carl Hansen.

— Det var da Ingenting, mumlede den lille Mand.

— Saa tog Vandet tilsidst Huset og mig selv.

— Det var da Ingenting, gentog den lille.

Men saa blev Carl Hansen vred.

— Hvad er Du for En, som ikke synes om Nogenting?

— Ham skal Du ikke bryde Dig om, sagde Sct. Peder. Det er N o a h!

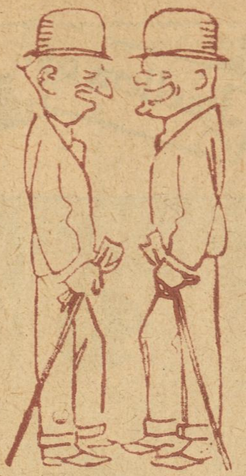

— Tror Du paa Arvelighed?

— Absolut.

— Hvordan vil Du saa forklare mig det, at min Fader døde af Forstoppelse, mens jeg er ved at krepere af Underernæring?

„En Dansker".

Gullaschbaronen: Her læser jeg i Avisen under Rubriken »Ny Svindel« og haabede at faa noget Nyt at vide, og hvad finder jeg saa? Et gammelt Kneb, som jeg fik Fængsel for allerede for 10 Aar siden!

„En Svensker".

Vandrande Filipsson: — Hva tar ni för nattloschiet här?

Portiern på ungkarlshotellet Slafen: — En krona.

Vandrande Filipsson: — Jasså, ja har bara sjuttifem öre, men väck mej då tjugefem öre tidligare.

„En Nordmand".

ET VANSKELIGT TILFÆLDE. Læreren: Har du ingen hjemme som kan hjælpe dig med lekserne?

Hansemand: Nej, mamma er aldrig hjemme, pappa vil være i Fred og pigen kan ikke.

Med Præstekjole paa eller

Ny Facon paa Gardinprædken.

Paa Landjorden Kronerne knuses
for Revolutionens Magt.
Ej Proletariatet kan huses
af denne bedaarende Pragt.

Men Rejser jo altid en Ende faar,
især naar man rejser alene.
Et ensomt Sted i Atlanten hun naar,
og tænk, det er St. Helene.

Bevæget hun sagde: Jo, saa min Sandten,
det er jo her paa Stedet at Manden,
ham Eks-Kejseren Wilhelm den 2den,
skal sidde og miste Forstanden.

Naar han nu er kommen, ja saa er vi tre,
der har slidt paa Øens Linolium.
For før mig saa var der jo ham, som
De ved,
den franske Kejser Napoleon.

Henry Andersen.

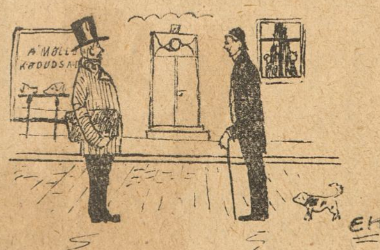

A: Hvad har deres Søn tænk paa at foretage sig, naar han har forladt Skolen.
B: Aah, jeg tror han vil være Lærer,
A: Det var Satans! Jeg har ellers hørt, at han var saa godt begavet.

Tegnet af E. H.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Endnu

findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Avertér i „RAVNEN".

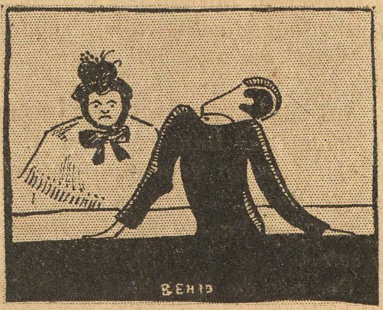

Damen: — Jeg vil gerne bede om et Pund Kaffe af Nr. 2.
Ekspedienten: — Det har vi ikke, men vi har Ekstrafin Nr. 1 — Fin Nr. 1 — og Nr. 1.

Tegnet af B. E. Hansen.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade
14K 18K Forlovelses-Ringe

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

Køb RAVNEN

Tegning af N. P. Sørensen.

Han: For Tiden bestiller jeg ikke andet end at tegne Militærpersoner til Vittighedsbladene.
Hun: Hvordan gaar det?
Han: Ikke saa godt. De bliver allesammen kasserede for komisk Udseende!

„Krims-Krams".

Ordspil.

Med tt er jeg ung.
Med bb er jeg gammel
(Her skal altsaa findes to Ord. Hvilke)?

Gutten — Gubben

Find et Pigenavn, der staves med 4 Bogstaver, men udtales med 2

Emma

Gaader.

Mit Første er et Menneske,
der holdes højt i Ære.
Mit andet er en Ting
som tit er tung at bære.
Mit hele er noget som alle vil
uhyre gerne kende til.

Morskab.

En ung Pige dækkede Bord i en Have og raabte op til sin Moder: »Moder, nu falder der — paa vor —«.

Stregerne betyder to ens Ord, hvilke?

Dug.

Jeg kan være kort, jeg kan være høj.
Jeg kan være stille, jeg kan gøre Støj:
jeg kan være gul, jeg kan være grøn,
og frisk kan jeg være, og grim eller køn.
og tynd eller tyk, og krum eller rank,
filtret og tæt eller knejsende slank.
Men vend mig om, jeg bliver kun lille
og bedst af alt jeg evner at — trille.

Træ — Ært.

Tæl.

Fra de 20. her jeg skrev,
Har et Tal, jeg subtraheret,
Resten med det divideret,
saa at 3 tilovers blev —
Tænk dig om og sig mig saa,
Hvilket Tal jeg tænkte paa.

5.

Af disse Visitkort kan man læse Indehavernes Livstilling.

OVE REGNAR EL
R. K. SALLEMAND
ERIK KATT
PER G. ROSSFORK

Overgeneral — Skrallemand — Arkitekt — Sprogforsker.

NYHED! NYHED!

Den saa stærkt efterspurgte
interessante
franske Billedserie

„Figures au naturel"

2 Samlinger - Nedsat Pris - pr Samling Kr. 1,30

Af den sjældne franske Billedserie **„Figures au naturel"** er der endnu kun et mindre Pari tilbage. Bestillingerne modtages og ekspederes derfor i den Orden, de indløber, saa længe Oplaget rækker. Serien bestaar af to forskellige Samlinger meget smukke og interessante Fotografier i hel Figur, optagne efter Naturen. Hver Samling bestaar af 10 Stykker af disse Fotografier i Kabinetsformat og de sælges kun gennem os.

※

Denne Serie maa ikke forveksles med de i Handlen forekommende Fantasi- eller Prospektkort.

„Figures au naturel" har endnu ingen i noget Land solgt saa billigt som vi, og skønt de paa Gund af de nuværende høje Materialepriser egentlig skulde koste mange Gange mere end tidligere, sælger vi dem dog for den nedsatte Pris af **Kr. 1,30** for hver Samling. Vi vil imidlertid samtidig henlede Opmærksomheden paa, at denne lave Pris kun gælder en kort Tid, nemlig saa længe det nuværende Lager strækker til. Det er samtidig meget uvist, om Serien atter kan fremskaffes grundet paa Importvanskelighederne, hvorfor alle, som kunne ønske at komme i Besiddelse af den, maa indsende Ordren **snarest muligt.**

Saafremt begge Samlinger af Serien **„Figures au naturel"** rekvireres samtidig, sendes desuden

aldeles gratis

en Serie interessante Spøge-Kort. ═══ **Meget eftertragtede.**

R. 3.

BESTILLINGSSEDDEL
indsendes til
Importmagasinet SKANDIA
København B.

De bedes mod Efterkrav + Porto og 10 Øre til Emballage sende mig:

Samlinger **„Figures au naturel"** Nr. 1 Kr. 1,30
Samlinger **„Figures au naturel"** Nr. 2 Kr. 1,30
(Gratis medfølger en Serie Spøgekort, naar begge Samlinger tages)

Navn: ....

Adresse: ....

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Skriv i Dag! Vi garanterer at De bliver tilfreds. Ordren ekspederes diskret og punktligt mod Efterkrav, eller mod Forudindsendelse af Beløbet.

Benyt Bestillingssedlen her!

Importmagasinet Skandia,
København B.

Grænseløst!

Tegning af Hp. Hansen

Hver Mand sin Grænse!

Lærerinden forsøgte at forklare Reglerne for Substraktion. »Ved Substraktion gæ'der det om og drage ensartede Sager eller Ting fra hverandre. Man kan f. Eks. ikke drage 3 Pærer fra 4 Æbler eller tage 8 Heste fra 10 Køer. Har I forstaaet det«?

En lille Dreng rækker Haanden i Vejret.

— Naa, Peter, hvad vil Du sige?

— Undskyld, Frøken, svarede Peter, men man kan dog drage 5 Liter Mælk fra 2 Køer!

Hun filmede!

Medens Jack Markham en Dag sad ved sin Frokost, afleverede Værtinden et Brev.

Konvoluten var noget smudsig, og Udskriften knudret og grim. — Det maa indeholde en ubehagelig Meddelelse, tænkte Markham, og han tog ikke Fejl.

Det lød saaledes:

»Kære Hr. Markham! En, som ønsker Dem alt godt, og ikke synes om, at unge Mennesker bliver taget ved Næsen, vil give Dem et godt Raad: Gaa en Eftermiddag til Biografen »Grays Road«, Sydenham, og se »Percy i Parken«. Jeg tror sikkert, De vil blive overrasket.

Deres tilgivne Spector.«

Markham vidste ikke rigtig, hvad han skulde tro om dette mystiske Budskab. Det var første Gang, han havde faaet et anonymt Brev, og han var ikke glad for det.

— Hvad skal dog dette betyde? spurgte han for sig selv. Maaske er det nogle af mine Klubvenner, der vil drive Halløj med mig?

Senere paa Dagen mødte han tilfældigvis en god Ven, som var kyndig i Grafologi, og denne oplyste ham straks om, at ingen af Klubvennerne kunne have sendt det. Vennen raadede ham til at begive sig til Sydenham og se Stykket, da et Biografbesøg ikke kunde gøre ham nogen Skade — og lidt efter sad Markham i Biografteatret.

Under første Del af Forestillingen befandt Markman sig i en nervøs og spændt Tilstand. Først da »Percy i Parken« blev fremvist, kom der ligesom lidt Liv i ham.

Hr. Percy syntes at have Passion for at gennemstrejfe Parker og bytte Hatte med alle mulige Mennesker, og det kunde tydeligt ses, at Percys Ofre var Filmskuespillere, medens de andre, som gik i Fred, var tilfældigt Besøgende i Parken.

Stykket havde varet i ti Minutter, uden at han havde set noget til den Overraskelse, hvorom han havde faaet et Vink.

Men pludselig viste der sig to Personer, som fik hans Hjerte til næsten at ophøre med at slaa.

Den ene af de to Personer var Maisie Brook, som han elskede af hele sin Sjæl, og som han haabede en Gang skulde blive hans Hustru. Den anden var en lang, ung Mand med en saa sejrstolt Mine, at Markham straks kom til at hade ham.

De gik Arm i Arm og satte sig omsider paa en Bænk. Nu havde Maisie ingen Brødre eller ugifte mandlige Slægtninge. Det var derfor klart, at den vigtige unge Mand gjorde Kur til hende, og Jack Markham havde svært ved at holde sig rolig.

Percy kom atter ind og gjorde sine Kunster. Da han igen forlod Pladsen, saa Markham, at Maisie lagde sin Haand i sin Ledsagers.

Mere formaaede han ikke at se. Med et halvkvalt Udraab af Raseri sprang han op og forlod Teatret.

Brevet var altsaa ikke nogen Spøg. Maisie flirtede med en anden, og Jack havde altid troet, at hun holdt af ham. Men han kunde takke sig selv derfor.

Hvorfor havde han ikke friet til hende for længe siden? Der havde ganske vist været et »tavs Løfte« mellem dem, men noget bestemt var der aldrig blevet sagt.

Jeg har været en rigtig Dumrian — tænkte han, da han gen sad i sit Værelse. Jeg burde have tænkt mig, at en anden kunde komme i Vejen.

Altsammen beror paa min usle Fejghed. Men han havde altid været saa dum, naar det drejede sig om at tale ud il en Dame. Nu var det maaske for sent.

Men ikke et Øjeblik længere vilde han vente. Han vilde straks tage til Kensington og fri til Maisie.

Da han kom til hendes Hjem, fortalte Tjenestepigen, at Frøkenen var rejst bort paa Besøg til nogle Venner paa Landet.

Han fik hendes Adresse, og fra Klubben skrev han et Brev, hvis sidste Del lød saaledes:

». . . . Der er en Ting, som volder mig Uro. Jeg var tilfældigvis i et Biografteater i Dag, og der saa jeg Dig paa Filmen i Selskab med en for mig ubekendt Mand, der gjorde stærk Kur til Dig. Kan og vil Du nu forsikre mig, at der ikke er noget imellem Jer, skal jeg blive fuldkommen tilfreds og mine Følelser for Dig skal være uforanandrede. Vil Du være saa elskværdig at svare straks, saa at jeg kan faa at vide det bedste eller det værste!

Din hengivne Jack.«

De to første Dage gik han i en Spænding, og da Svaret endelig kom, dirrede hans Hænder, saa at knapt kunde aabne det.

Svaret lød:

»Kære, dumme Dreng!

Inden jeg svarer paa det store Spørgsmaal: »Ja« eller »Nej« vil jeg fortælle Dig Sandheden om det idiotiske Biografstykke. — — —

Manden var Kaptajn Chaltinor, som jeg for et Aars Tid siden har været sammen med; det vil sige seks Maaneder inden jeg havde Fornøjelsen at møde Dig.

Jeg tror ikke, at jeg bryder mig noget videre om ham, men han var saa god og prægtig, og vi blev derfor gode Venner. Men da han nu er gift og bor i Ægypten, tror jeg ikke, Du behøver at have Bekymringer for hans Skyld.

Og saa var det Spørgsmaalet, som Du vil have besvaret. »Ja.« Kom og besøg mig straks; jeg kommer tilbage i Begyndelsen af næste Uge.

Fra Din hengivne Maisie.«

Et Par Maaneder senere sad Jack Markham og hans Hustru paa Hotelverandaen sidste Aften paa deres Bryllupsrejse De havde om Eftermiddagen været i et Biografteater og talte nu om Billederne. Pludselig sagde Maisie i en forknyt Tone:

— Jeg har noget at tale med Dig om, noget, som jeg burde have fortalt Dig for længe siden, men jeg har ikke haft Mod dertil.

— Der var en Gang noget, jeg ikke havde Mod til at fortælle Dig, sagde han, saa kan det jo gaa lige op. Naa, maa jeg saa høre den frygtelige Hemmelighed?

— Aa, Du kommer nok ikke til at synes, at den er frygtelig, mumlede hun smilende. Men jeg opførte mig, inden Du friede til mig, som en lille durkdreven Skolepige.

— Hvorledes mener Du?

— Husker Du det anonyme Brev?

— Ja.

— Det har jeg selv skrevet!

— Maisie!

— Jo, det er sandt. Du vilde ikke fri, og jeg vidste meget godt, at Du holdt af mig. Da jeg saa tilfældigvis fik set mig selv paa Filmen sammen med Kaptajn Challinor, skrev jeg det anonyme Brev, for at Du skulde gaa og se Stykket og blive skinsyg. Det var rigtig grimt gjort af mig, Jack, og nu er Du vel vred paa mig?

Jack Markham forsøgte et Øjeblik at se streng ud, men saa lo han og slog Armene om sin Hustru.

— Du tager Fejl, svarede han og trykkede sine Læber mod hendes.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden.
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lystkræse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Hvor „faa har formeget og færre forlidt!“

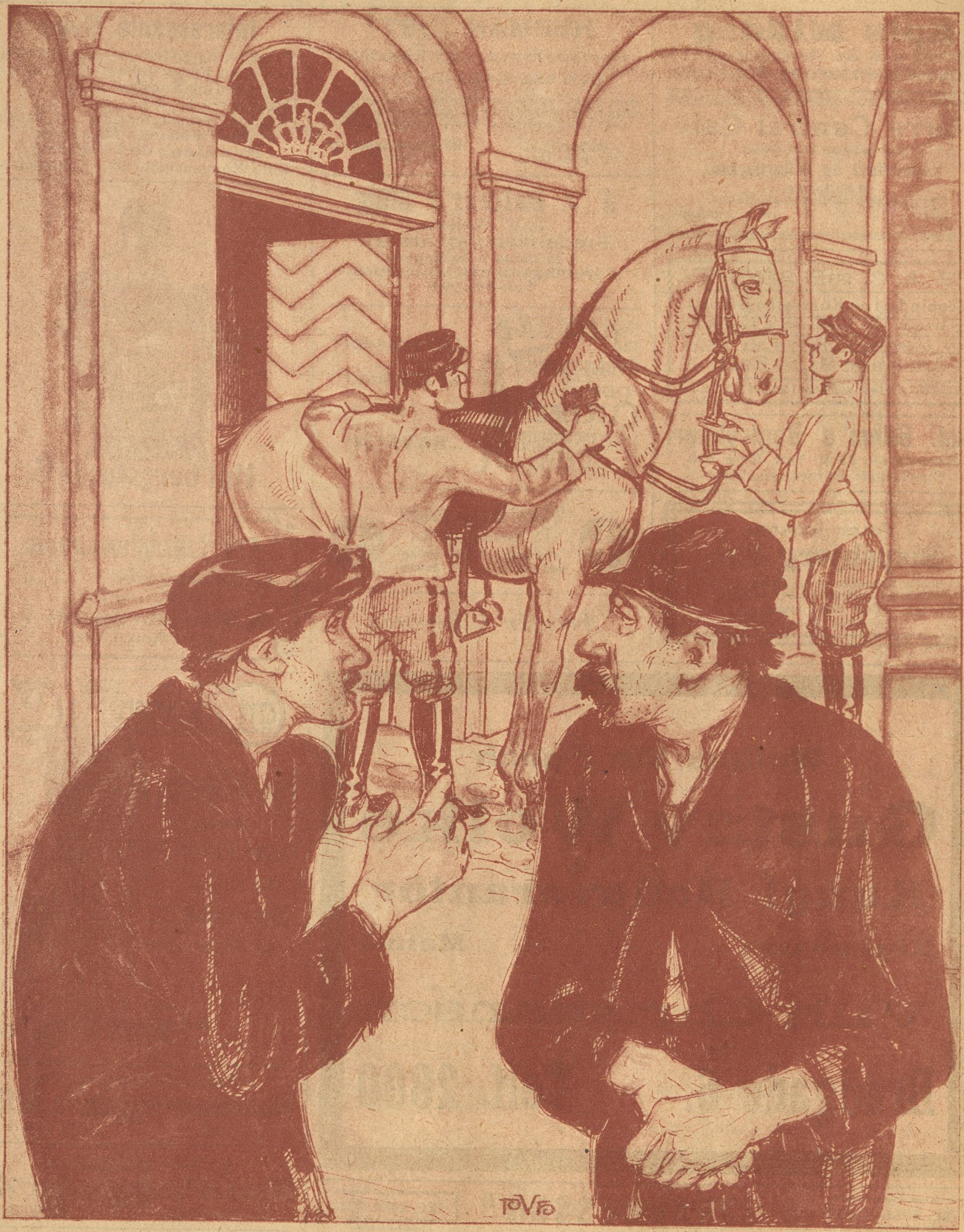

Tegning af P. V. Hansen

— Ak ja, Du, hvem der nu var Hest hos Kongen!

Bestil ›Ravnen‹ hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider KARNEVALS-NUMER. 18 Øre

RAVNEN

Nr. 8 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 20. Februar 1919.

I denne Tegning kan man læse
sære Ting om Ben og Næse.
Hun har Ben, det skønne Væsen,
men mon *han* har Ben i Næsen?

Tegning af Alfred Proessdorf

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

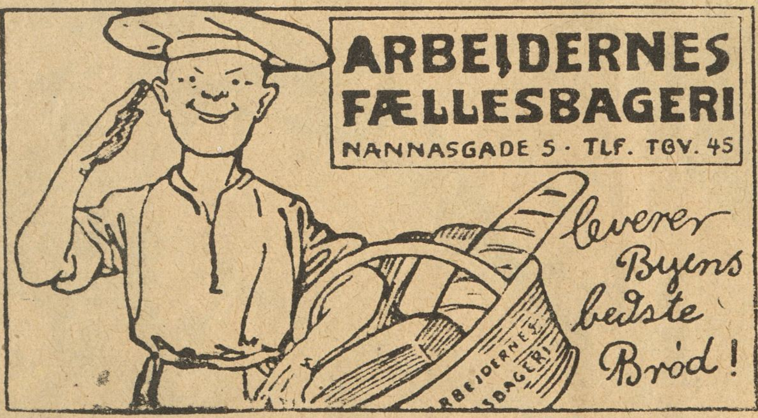

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST

Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

En 80aarig Kone, der ikke rigtig har fulgt med Apotekerpriserne Udvikling i den senere Tid, kommer ind paa et Apotek og forlanger Medicin paa en Recept.

Efter en Stunds Venten, faar hun det forlangte, tager en gammel slidt Pung op og spørger om Prisen.

— Femten Kroner, lød Svaret.

— Forfærdet skyder hun Flasken tilbage, idet hun resolut smækker Pungen i og siger:

— Ih Jøsses da, saa tror jeg, det bliver billigere med Begravelse.

Tegning af Hp. Hansen

Drøje Slag for Freden bliver slaaet,
Fjenden knapt saa mange Slag har faaet!
Folkeforbund ikke let man laver —
Fredsgudinden falder helt i Staver!

Længsel.

O—kommer hun? Kommer hun da ikke,
jeg staar med Angst i mit Hjerte;
o—dulmed hun blot denne Smerte
og dæmmede for min til Vanvid
vilde Længsel,
o—kom hun blot med Lindring i min
Trængsel.

Men ak, hvis hun nu helt bliver borte,
da staar jeg med min knuste Lykke,
o—aldrig hendes Øjnes Glans skal
smykke
min Dag, min Daad og mine stille Stuer
— for Livets Lod og Kamp jeg
angstfuld gruer.

O—der kommer hun med Smil om
Munden
paa den anden Side af Gaden: —
men nej — den Trampen og Vaden
er ikke hendes Gang — den vuggende
kendte; — —
— — det er godt jeg er vant til at vente.

Der er bare en lille Forandring:
Før ventet jeg paa Amalie,
Sulima, Ulla og Rosalie,
Kleopatra, Adda eller Emilie,
— men i Aften er det paa Cecilie.

— — — —

O—kommer hun? Kommer hun da ikke,
jeg staar med Angst i mit Hjerte;
o— dulmede hun blot denne Smerte
og dæmmed for min til Vanvid vilde
Længsel;
o— kommer hun med Lindring i min
Trængsel?

Oskar Hansen.

Monologer.

›Frit efter Fritz Jørgensen‹.

— Som De sikkert vil have bemærket, er jeg Præcisionen selv. Jeg er det af Princip. Man skylder absolut sine Medmennesker det; og det har ogsaa sine gode, personligt fordelagtige Sider.

*

— Det er nu storartet, at den Doktor straks kunde observere, at jeg daglig nyder et mindre Kvantum Spiritus. For den, at han kunde lugte det, den tror jeg nu ikke paa.

*

— Jeg er Demokrat, det er jeg; til det yderste, Men man kan nu alligevel ikke forlange, at jeg hver Dag skal gaa og hilse paa denne ret lurvet' klædte Person.

*

— Ja, det maa unægtelig være en højst interessant Stilling at være Redaktør. Og saa let en saadan Mand har ved at faa sine Digte trykt.

*

— Ja, saadan en Skovtur er ganske fortræffelig. Der er en egen Poesi over de danske Landskaber. Og hvilken glubende Appetit det giver.

*

— Som Forlægger lader jeg altid mine Forfattere tro, at jeg sætter Penge til paa dem. Det er det mest økonomiske, og Forfatterne befinder sig bedst derved.

*

— Tænk, at De er Flyver. Højst interessant. Saadan som Ørnen at kunne svæve gennem Luften. Men risikerer man nu ikke kolde Fødder deroppe?

*

— Nu har hende, Madam Olsens Datter, igen faaet Barn med en ukendt Mandsperson. Som jeg altid har sagt: Kvinden er og bliver en lavere Race.

*

— Naturligvis elsker jeg Emmeline, ellers havde jeg jo ikke forlovet mig med hende. Men jeg tilstaar, at hendes skiftende Filipenser ikke klæder hende.

*

— Selvfølgelig faar man Menneskekundskab gennem Aarene. Men at den omtalte kjoleklædte Herre paa Foreningsballet var Opvarteren, det vilde jeg dog have forsværget!

Frederik Skousbo.

Verden som den burde være — og som den er.

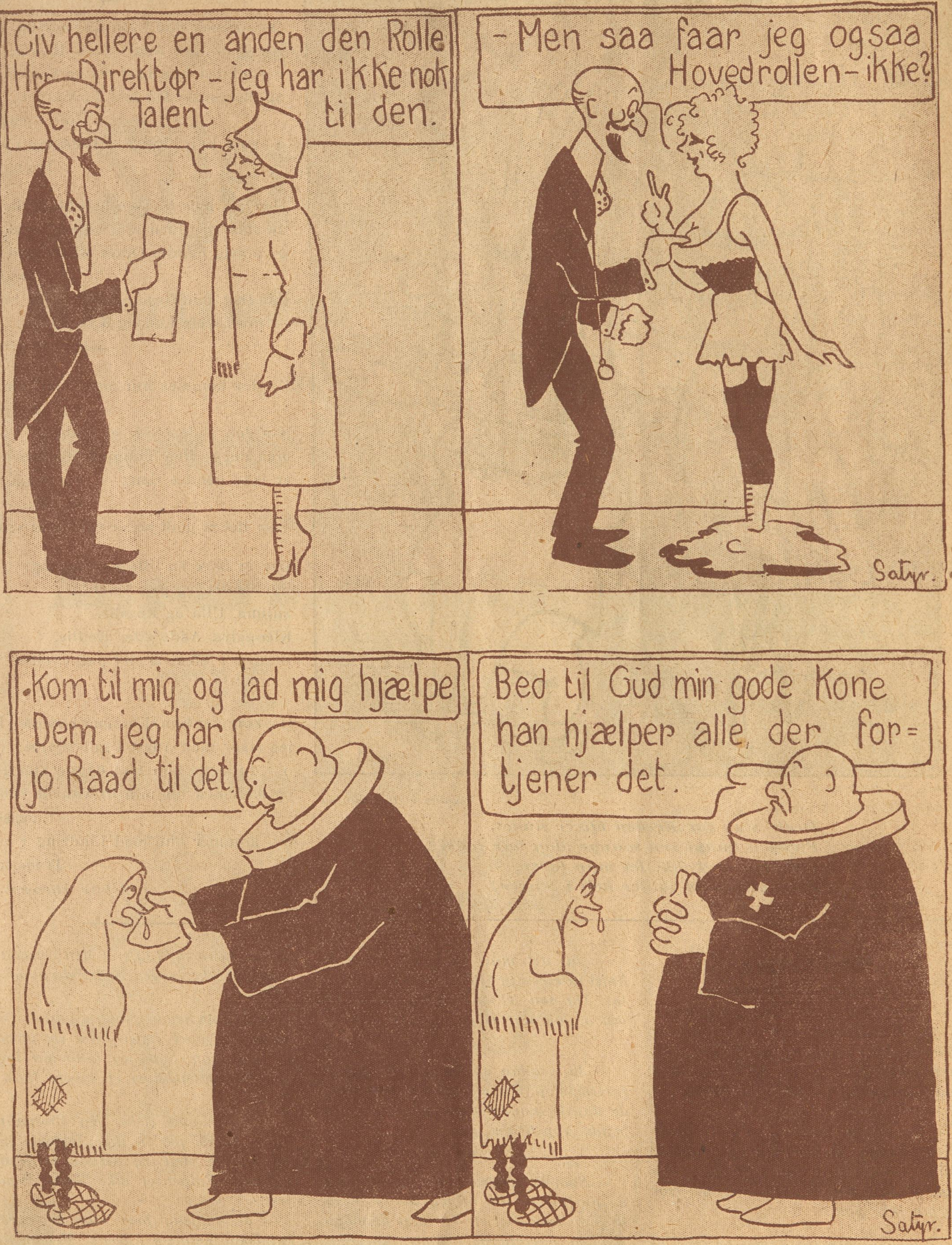

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Karneval!

(Mel.: To Drosler sad —)

O, hvilket Kald:
Jeg digte skal
om Fest og Knald,
om *Karneval!*
Om Pi'r og Vrik,
om Gudedrik,
ja, den er rig-
tig paa en Prik!

Se Karneval
er nok et Bal,
men mindst en hal'
Gang mere Skrald
det maa der til,
i Fald Du vil
til Søren slaa
med Næse paa.

Er Du en slunk-
en, fattig »Dunk«,
maaske som Munk
forklædt Hallunk,
en Ridder flot,
en gammel Drot,
i Gult og Blaat
er lige godt.

Først Klokken ni
Du hænger i.
Hvorfor — fordi
at saa er fri
den Tone, som
dengang Du kom,
var lidt for tom
og tem'lig from.

Musik — famos!
Du har min Ros!
Men Duften — Os
fra harsk Ansjos!
Dog pyt med den,
blot Snabelen
kan friske smaa
Konjakker faa!

Hyrdinder smaa
i Præster flaa,
og Nonner gaa
med Sivsko paa.
En er et Bær,
en er en Busk,
men gladest er
en Ligvognskusk.

To Søstre sad
saa fromt og bad
mig svinge dem
med Fynd og Klem.
Se, de som Lærk-
er sad og sov,
og jeg er stærk
for Lærkesjov.

Det var nu lidt
formeget hedt,
for jeg har svedt
a' alt mit Fedt.
Jeg glemmer ej
»Smaalærkerne«;
de stjal fra mig
Smørmærkerne!

Jeg sidder trist
nu paa min Kvist
som ren Statist
for Kvindelist.
Til Bakkanal
og Karneval
jeg ikke gaar
— før næste Aar.

Nils Nejl.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

— Hvor længe? En Maaned?

— Nej, meget længere, Sir. Mindst et Aar eller to.

— Og saa et andet Spørgsmaal: har De lagt Mærke til, om der var indgraveret nogle Bogstaver paa den?

— Ja, saavidt jeg husker et »H. L.«

— Har den været mærket saaledes hele Tiden?

— Ja, fra første Færd, Sir.

— Det er godt. Jeg har stillet Dem disse Spørgsmaal, fordi Hr. Blyth har en Pibestopper af samme Slags og troede, jeg ved en Fejltagelse havde taget hans. Tak, Thomas, De kan gaa.

— De forstaar vel Meningen med, at jeg stillede ham disse Spørgsmaal? spurgte Majoren, da Døren havde lukket sig bag Thomas. De kunde jo paastaa, at jeg havde tabt min Pibestopper i Lorchbank, og at jeg derfor havde købt mig en anden. Den, De har der, bærer ikke noget Mærke, medens Thomas hævder, at min altid har baaret Bogstaverne »H. L.« og at jeg har haft den længe før September Maaned. Vil De nu ikke indrømme, at De har Uret.

— Jo, det synes, som om jeg i det mindste i denne Henseende har ladet mig lede paa Vildspor.

— Ikke blot i denne ene Henseende, men i alt andet, der staar i Forbindelse med Deres latterlige Beskyldning. Der er kun en Ting, som kan synes tvivlsom, og det er det Faktum, at jeg virkelig var udenfor mit Værelse hin skæbnesvangre Nat; men jeg spadserede blot op og ned ad Terrassen og røg mig en Cigar, fordi jeg ikke kunde sove. Og hør nu en Gang, Blyth: gør et Forsøg paa at se Sagen fra den sunde Fornufts Standpunkt. Lad os antage, at jeg virkelig var gaaet til Lorchbank og havde skudt Fergus Emberly, og at det bagefter var lykkedes mig lykkeligt og vel, det vil sige: uset, at naa tilbage til mit Værelse paa Marlscroft; tror De da, jeg vilde have været saa dum at fortælle Miss Shearm, at jeg ikke havde været i Seng om Natten? Nej, selvfølgelig vilde jeg ikke det — det vilde sikkert have været det sidste, jeg vilde have fortalt nogen. Det er lige saa lidt et Bevis for, at jeg har dræbt Emberly som den Pibestopper, De paastaar, De har fundet.

Der opstod en Pavse, under hvilken Blyth ikke gjorde noget Forsøg paa at modbevise dette Argument; tværtimod maatte han indrømme overfor sig selv, at det havde Sandsynligheden for sig.

— Jeg haaber nu, at De vil tage Deres Ord tilbage og gøre mig en Undskyldning, sagde Lydfield.

— Deres Forklaring lyder meget sandsynlig, men jeg ser ingen Grund til at gøre Dem en Undskyldning, før De har taget Deres Beskyldning mod mig tilbage.

— Jeg har ikke rettet nogen Beskyldning imod Dem.

— De har, praktisk talt, rottet Dem sammen med den anonyme Anklager. Hvis De tror, det skal lykkes Dem at føre mig bag Lyset ved Hjælp af Deres Privatdetektiv, saa tager De Fejl.

— Naa, De ser paa Sagen fra den Side. Men Mr. Groove forlanger et bestemt Svar. Skal vi kalde paa ham?

— Jeg vil blot tale med ham paa Betingelse af, at han opgiver mig Navnet paa den Person, som har skrevet Brevet.

— Han har lovet ikke at gøre det, svarede Lydfield kort

— Saa har jeg ikke mere at forhandle om hverken med Dem eller Mr. Groove. Jeg ved, at De har sat Dem i Hovedet at faa mig til at bryde min Forlovelse med Violet Emberly, men jeg betragter hele Deres Optræden i denne Sag med den dybeste Foragt.

Den unge Mand rejste sig og gik hen imod Døren.

Lydfields Ansigt blev ildrødt af Vrede.

— Naa saadan, sagde han skarpt. Ja, De kan gaa Deres egne Veje, Blyth. Det var kun i Deres egen Interesse, jeg bad Dem om at komme til mig. I Stedet for kommer De med noget forvirret Vrøvl om, at jeg har skudt Fergus og at jeg har planlagt alt dette for at skille Dem og Miss Emberly fra hinanden.

Blyth svarede ikke, men gik hen mod Døren.

— Holdt! skreg Majoren ude af sig selv af Raseri. Jeg har endnu noget at sige Dem.

— Lad høre, sagde Blyth hidsigt med Haanden paa Dørhaandtaget.

— Hvad jeg yderligere har at sige Dem, raabte Majoren, askegraa i Ansigtet, er kun dette, at jeg ikke vil finde mig i, at en Mand kalder mig en Morder og en Usling i mit eget Hjem. Jeg giver Dem 24 Timer til at forsvinde fra Egnen; hvis De da ikke er borte fra Marlcroft, skal jeg faa den anonyme Brevskriver til at afsløre Dem eller selv gøre det.

XXII.

MR. CHESTERS LØFTE.

Paa Tilbagevejen til Marlcroft fik Blyth Lejlighed til at samle sine Tanker, og han kom til det Resultat, at han havde begaaet en stor Fejl ved at anklage Lydfield for Mordet paa Fergus Emberly. Der havde vel været Grund til Mistanke, men Beviserne var altfor utilstrækkelige til at begrunde Anklagen.

Blyth var overbevist om, at Lydfield havde benyttet sig af Privatdetektiven for at komme i Forbindelse med den anonyme Brevskriver. Da han indsaa, at der stod mere end hans eget Velfærd paa Spil, tog han straks Violet og Edna afsides og fortalte dem Resultatet af sit Besøg hos Lydfield.

Violet lyttede til med stigende Harme. Edna sagde derimod ikke et Ord — men kunde kun daarligt skjule en vis Uro.

— Lydfield har øjensynlig til Hensigt at stille Sagen paa Spidsen, sagde Blyth; jeg tror derfor, det er bedst, jeg meddeler Politiet alt det forefaldne for derved at komme ham i Forkøbet.

— Er Du sikker paa, at han virkelig kender Brevskriveren? spurgte Violet.

— Det kan der næppe være nogen Tvivl om, eftersom Groove viste mig Træet, Kuglen var gaaet igennem.

— Men hvorfor skulde han vægre sig ved at fortælle Dig, hvem der har skrevet Brevet? udbrød Violet. Det forstaar jeg ikke. Det lyder ikke videre troværdigt. Jeg er lige

ved at tro, at det er en, som driver et hemmeligt Rænkespil; men jeg indser ikke, hvorfor Du skulde melde Dig til Politiet og lave offentlig Skandale.

Det bankede paa Døren og Walters traadte ind.

— Major Lydfield er her, Miss, sagde han. Majoren vilde gerne tale med Dem et Øjeblik.

— Hvor er han, Walters?

— I Salonen, Miss.

Walters gik. De tre andre sad tavse og stirrede paa hinanden. Hvorfor indfandt Majoren sig netop nu?

— Gid Pokker havde ham! udbrød Blyth. Jeg forstaar ikke, han tør komme her. Det er vist bedst, jeg gaar ud og tager imod ham, Violet.

— Nej, sagde hun bestemt. Det er bedst, Du holder Dig borte, Leonard, ellers bliver det til et nyt Skænderi mellem jer. Tjen mig i at blive her. Men gaa Du med mig, Edna, og hør, hvad han har at sige.

Lydfield stod og betragtede en gammel Porcellænsvase, da de to unge Piger traadte ind i Salonen. Han hilste rolig- og elskværdigt paa Violet; men denne syntes ikke oplagt til Parlamenteren; hun ikke saa meget som gav ham Haanden, men spurgte:

— De vil tale med mig, Major Lydfield?

— At dømme efter Deres Ansigt antager jeg, at De allerede kender Grunden til mit Besøg. Det gør mig ondt, at Hr. Blyths Visit endte med et Skændsmaal, men De maa indrømme mig, at jeg virkelig havde Grund til at blive vred. Jeg formoder, at han ogsaa har fortalt Dem, at han endog gik saa vidt, at han beskyldte mig for at have skudt Deres Broder?

— Ja, men han fortalte mig ogsaa, at De havde brugt en Detektiv til at efterspore Brevskriveren. Denne Sag angaar jo slet ikke Dem!

— Aa jo, efter som De selv beskyldte mig for at have skrevet Brevet.

— Hvorfor tog De Deres Tilflugt til en Detektiv uden at meddele os noget derom?

— Fordi det var min Hensigt at bevise Dem, at jeg ikke havde skrevet Brevet. Hvis jeg havde anet, at det rummede en saa alvorlig Anklage mod Hr. Blyth, kan De være forvisset om, at jeg aldrig havde grebet til dette Middel.

— Det er Usandhed alt sammen — Ledonard har aldrig gjort det! udbrød Violet harmfuldt.

— His jeg ikke troede, at jeg kunde være Dem til Tjeneste i denne Sag — vilde jeg helst trække mig helt ud af den.

— Der er kun en Maade, hvorpaa De kan tjene os, Major Lydfield, og det er ved at fortælle os, hvem den fejge Smædeskriver er. De siger, at Deres Hensigt med at anvende Detektiven var at bevise mig, at De ikke havde skrevet Brevet; men saa længe De ikke har opgivet mig den skyldiges Navn, vil jeg ikke tro det.

— Jeg har lovet ikke at gøre det, Miss Emberly.

— Nej, der ligger noget bagved dette her! udbrød Violet ude af sig selv af Vrede. Hvis De selv handlede som en hæderlig, ligefrem Mand, vilde De være den første til at afsløre den gemene Slyngel, som har udslynget sin lumpne Anklage mod Leonard; men De synes snarere at beskytte Smædeskriveren og at opægge ham til nye Gemenheder. Hvis Deres Plan gaar ud paa at skille Leonard og mig fra hinanden, saa siger jeg Dem paa Forhaand, at Deres skumle Hensigt ikke skal lykkes. Mere har jeg ikke at sige Dem.

Og med glødende Kinder vendte hun ham Ryggen.

Edna lod først til at ville følge efter hende; men blev alligevel staaende.

— Det gaar i Skudder og Mudder altsammen, sagde hun bittert; jeg troede ikke, De vilde gaa saa vidt. Hvad agter De nu at gøre?

— Vent, saa skal De faa at se, sagde han med sammenbidte Tænder.

— Lad hellere hele Sagen gaa i Glemme, sagde hun. De gavner hverken Dem selv eller nogen anden ved at forfølge den videre.

— Ønsker De da, at denne Forlovelse skal blive ved med at bestaa? spurgte han hidsigt.

— Ja, det nytter ikke at forsøge paa at slaa den i Stykker. Jeg siger Dem ærligt: jeg er bange for, hvordan dette skal ende.

Han stod tavs i nogle Sekunder; saa gik han med rynkede Øjenbryn hen imod Døren.

Violets første Indskydelse var at gaa ind og fortælle Leonard, hvad der var passeret; men ved nærmere Eftertanke kom hun til det Resultat, at det ikke var klogt, det kunde ellers let komme til et nyt Sammenstod mellem de to Mænd, inden Lydfield havde forladt Huset.

Heller ikke sin Moder, der endnu var svagelig, turde hun betro sig til. Hun ønskede inderligt, at hendes Fader havde levet — til ham kunde hun have gaaet med sine Bekymringer. Og da hendes Tanker nu beskæftigede sig med Faderen, kom hun pludselig til at tænke paa dennes gamle, trofaste Ven, Mr. Chester, Fabrikkens Bestyrer. Til ham kunde hun nære ubetinget Tillid. Ham vilde hun betro sig til.

Violet var i den ophidsede Sindstilstand, hvor man hurtigt tager en Beslutning. Hun skulde lige til at give Ordre til at lade spænde for, da hun kom til at tænke paa, at dette vilde vække for megen Opsigt. Hun besluttede derfor at cykle over til Mr. Chester i Bridge Morton. Et Kvarter senere var hun omklædt og allerede paa Vej.

* * *

— Hvad skal vi gøre, Mr. Chester?

Mr. Chestet havde modtaget Violet paa sit Privatkontor og lyttede opmærksomt til hendes Beretning. Han sad en Stund og stirrede stift frem for sig med sammentrukne Øjenbryn; saa sagde han:

— Det er en meget alvorlig Sag, Miss Violet. Har De ikke mindste Anelse om, hvem der kunde have skrevet Brevet?

— Nej, jeg har brudt min Hjerne og gennemgaaet alle Fergus' Bekendtskaber, men forgæves.

Chester tog en Pen og lavede Streger paa Trækpapiret; hans Opførsel syntes Violet saa mærkelig, at hun et Øjeblik begyndte at tro, at han ansaa hendes Kæreste for skyldig i Mordet.

— De tror da vel ikke paa den Beskyldning, der rettes mod ham? spurgte hun.

Han rystede langsomt og tankefuldt paa Hovedet:

— Nej, Hr. Blyth har vel gjort sig skyldig i en Dumhed; men Anklagen mod ham er grundfalsk. Til Trods for, at det er en vanskelig og indviklet Sag, tror jeg alligevel, jeg kan være Dem til Tjeneste.

— Ved De noget? spurgte hun ivrigt.

Hans Tavshed syntes hende lige saa god som et Ja.

— Har De nogen Anelse om, hvem der kan have skrevet Brevet? spurgte han paany.

— Nej, men har De, Mr. Chester?

Han svarede ikke; men sad i nogen Tid hensunken i dybe Tanker! saa sagde han:

— Det er paa høje Tid, der bliver gjort noget. Jeg tror, jeg kan hjælpe Dem.

— Kan De ikke sige mig, hvad De vil gøre? spurgte hun.

— Jeg vilde hellere have, De gav mig lidt Tid til at overtænke Sagen.

— Nej, vi maa handle hurtigt . . .

Han sad længe tavs; saa sagde han pludselig:

— De skal høre fra mig allerede i Morgen, Miss Violet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN.

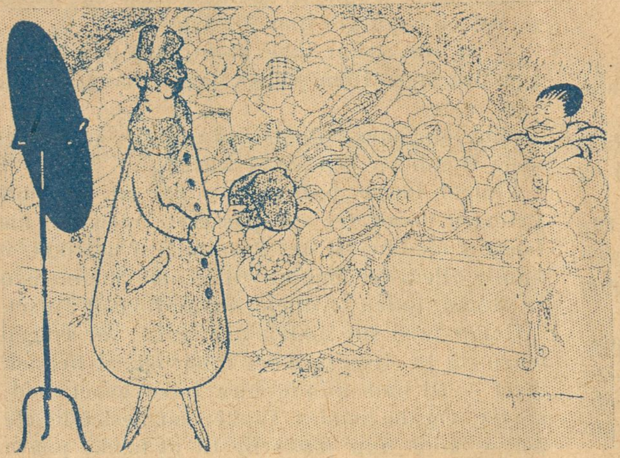

Fru Adolfina Svensson »ser på en vinterhatt«. Tid: kl. 5 Eftermiddag.
— Jag undrar ändå om inte den där, jag provade i morse (i Morges) klädde mig mest. (»Søndags-Nisse«)

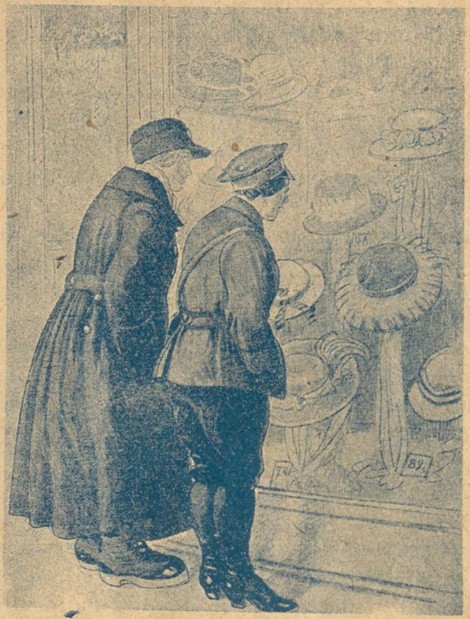

Tyske kvindelige Chauffører:
Nu maa man igen tænke paa de civile Klæder. (Lustige Blätter).

Den bolchevistiske Edderkop.
(»d' Exelsior«, Paris).

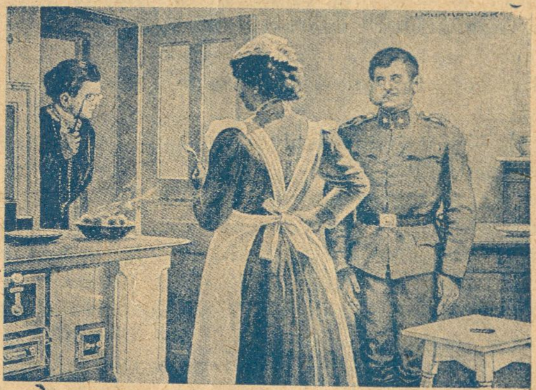

Pigen har lige givet sin Kæreste en Æbleskive, da Fruen kommer
Pigen: Det er min Forlovede. Han har saadan en forfærdelig Tandpine!
(»Meggendorfer-Blätter«).

— Ingenting sätter tammefan lif i en, som en väl ordnad, dålig ekonomi! (»Strix«)

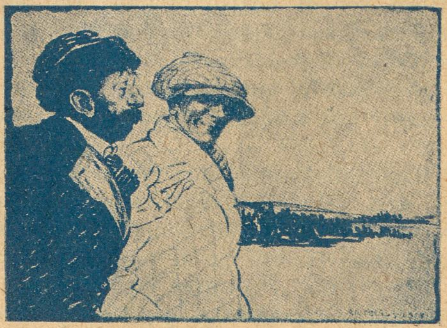

— Va ni riktigt säkra at gubben va dö, innan ni begravden?
— Jaa då. Vi undersökten noga allihop, men vi kunde inte finna nåt fel pån. Visst låg han och småsvor för sig själv, men de va ju en vana hos'en, så de va ju inget å fästa sej ve.
(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Drøm dig en Verden af smilende Sol,
naar Druernes Saft og ren Alkohol
drypper perlende ned i et Glas af Krystal
i en festende Sal.

For Drømmen er skjult i den hedenske Vin,
der blev presset af Druer som sød Medicin
og sendt til en Sjæl ved et festende Bord
i det tørstende Nord.

Drik Vin og en Rus af den evige Vaar,
hvor Vinmarker modne, forføriske staar,
skal Hjertet bedugget og saligt fornemme
som Gudernes Stemme!

Helge Bangsted.

S.

Det, vi har savnet *mest* under Verdenskrigen, begynder, pudsig nok, med S.

Se selv:

Smør — Svinekød — Staniol — Spanskrør — Sigtebrød — Sukade — Sødmælk — Snørebaand — Skokrem — Sago — Soda — Sygarn — Svedsker — Sæbe — Stivelse — Stearinlys — Stoppegarn — Spiritus og — Sølvpenge.

Mærkelig nok: Det, vi har haft *mest* af under Krigen, begynder ogsaa med S.

Selvfølgelig:

Surrogater!

Lyngby Beboere klagede for nogen Tid siden over, at de havde set Svin paa Prinsessestien.

Den, der er stiv i Historie, vil huske, at Beboerne samme Sted i det 17de Aarhundrede klagede over at have set en Prinsesse paa Svinestien.

Hil Dig, Ebert, Sadelmager,
selv om Sadlen ikke smager
den, der rider — mod Protest
Tysklands krigervante Hest!

Thi Protester vil der lyde,
Chauvinisterne vil skryde,
naar Du Hest til Folkets Værn
spænder bag ved *Plovens* Jærn.

Hil Dig, Ebert, Arbejdsmand
Fred Du skaber for dit Land —
Socialismens Monument.
Tysklands første Præsident!

„En Svensker".

Byråchefen: — Mina herrar! Som jag läste i tidningen i går, är er kamrat Meijer død. Vi hade i honum en kamrat av outtröttlig flit, av ovanlig plikttrohet och av — —

En av tjänstemännen: — Ursäkta, herr byråchef, den Meijer, som är död, var inte vår Meijer!

Byråchefen: — Jaså, jaså, karlen lever således fortfarande? Nå, då vill jag ingenting ha sagt, annars kan det trögdjuret (Dovendyr) göra sig inbillningar!

„En Dansker".

Første Frue: Hvordan faar De dog et saa udmærket Stykke Kød?

Anden Frue: Jeg vælger den bedste Slagter, og saa bliver jeg hos ham . . .

Første Frue: I Aar ad Gangen.

Anden Frue: Nej, mens han skærer Kødet af.

„En Nordmand"

DE SKJØNNE SPILDTE KRÆFTER. — Der staar tô søte unge damer og kysser hverandre. Det er da rent bortkastet umake.

— Ja; det er ikke engang god Øvelse.

Næser.

(„For sidste Gang").

Nu er vi fri for de fremmede
Soldater, som tit os hæmmede.
Naar de paa „Strøget" gik ti i Tal,
saa tro'de man, det var Karneval,
og ikke faa
fik „Næse" paa.

Charlottenborg blev Soldaterhjem,
og franske Hære de rykked' frem,
med engelske Her de mødtes glad,
fik Sang og Spil, Kaffetaar og Mad,
og glad som faa
gik Næser paa.

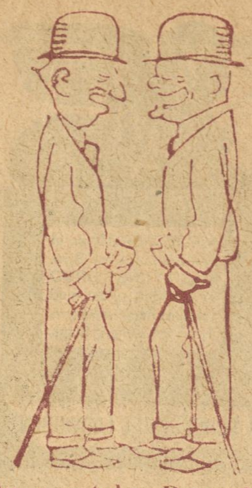

— Du, nu taler Byen ikke om andet end om *Flensborg.*

— Nej! Og til Fastelavn taler de kun om *Tønder!*

Hørt paa Karneval.

— Saa ringede jeg hjem fra Dameskræderinden til min Mand og spurgte, om han ikke vilde komme og se, hvilken Dragt, der klædte mig bedst, og saa svarede han, at han ikke havde Tid, men at den til 200 Kroner nok klædte mig!

— Kære Lavra, kan Du tænke Dig, at min Veninde, Johanne, som længe har været saa flyvende forelsket i den unge Dr. Møller, hun gik forleden op til ham og forklarede, at hun havde saa ondt i Hjærtet. Og da hun saa spurgte, hvad hun skulde ta', saa sa' han: *Ta' mig* — og nu er de forlovede!

Det er godt, at Emma Gads Bog »Takt og Tone« er udkommen. Man maa se og lære at være høflige mod Kunderne igen!

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Vagn Kuhnmünch, Lolland. Lave Tegninger med *Blaat* er det værste, man kan foretage sig. Man tegner med *Sort*. Altsaa: Papirkurv.

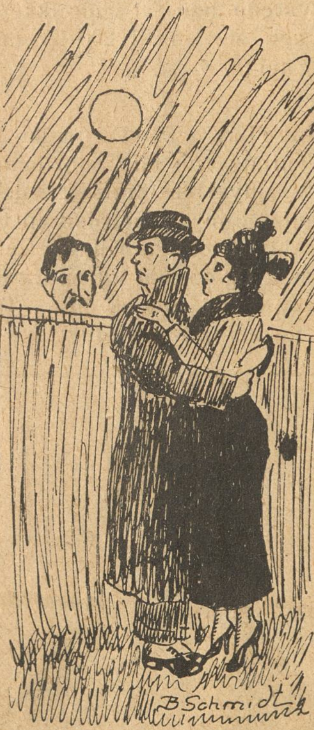

Petersen til det forelskede Par, der hele Aftenen har staaet udenfor hans Plankeværk:
— Undskyld, men hvis de alligevel bliver staaende her til i Morgen tidlig, vil de saa ikke sige til Mælkemanden at jeg gerne vil have en Liter sød ekstra.

Tegning af B. Schmidt.

Ærede Ravn!
Det skulde vel ikke ved en Fejltagelse være muligt at du skulde være saa uheldig at miste et Honorar til undertegnede mod at overtage den lidt misvisende, temmelig ubehøvlede — udannede — utidige — ubehagelige og med mange andre u-er titulerede Ære at lade i flere Eksemplarer optrykke denne efterfølgende Vits eller hvad du ellers vil kalde den, som kommer nu da jeg har skrevet Indledningen.
Din temmelig skøre Læser.

HØRT PAA CHRISTIANSHAVN.

En Bydreng i 18-Aarsalderen staar med en i Papir indpakket Humlerulle kaldet Tobak og ser op og ned af en ældre Herre, som tilsidst taber Taalmodigheden og siger.
— Hvad glor De paa unge Mand?
Flaben svarer:
— Hold Du deres Kæft.
— Kan De ikke tale lidt mere behøvlet til en ældre Herre? siger Herren, hvortil Fyren svarer:
— Hvad Fanden kommer raver det Dem ved.
Nu taber Herren Taalmodigheden og siger:
— Du skulde have saa mange Tærsk, der kunde ligge paa din Ryg.
Men Fyren siger nok saa nonchalant:
— Hold Du deres pas dem selv, vender ham Ryggen, smider Humlecigaretten og gaar sin Vej!

Kay S.

Damen: Er det sandt, at Deres Bedstemor er død?
Herren: Ja det haaber jeg.
Damen: Hvadfornoget — haaber De?
Herren: Ja, for hun blev begravet igaar.

Tegning af Kaj Andersen.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

— Far, Du ved ikke, hvor vi har været henne.

Lille Olgas Mor griber øjeblikkelig ind.

— Hør nu, lille Søster, Du lovede mig ikke at tale til Far om det. Han kan jo slet ikke blive overrasket til Jul, naar Du i Forvejen fortæller kam, hvad han faar.

— Nej, men det gør jeg jo hellerikke. Jeg spørger bare, om Far kan gætte, hvor vi har været henne. Og det kan han ikke!

— — —

— Far, tror Du, at Du bliver meget glad for, hvad Du faar til Jul? For det tror jeg.

— Det gør jeg nok, lille Søster, især hvis Du kan dy Dig for at fortælle mig, hvad jeg faar.

— — —

— Far!

— Ja, min Pige.

— Kan Du tænke Dig, der var en lille Dreng deroppe, og han græd, fordi han ikke kunde lide at blive fotograferet!!

„Krims-Krams".

Bare for Grin.

Hvis Du har en Dynamo, saa tag og sæt den i Forbindelse enten med en Lyskontakt eller — hvis der gaar Sporvogn forbi, hvor Du bor — med den elektriske Ledning paa Gaden. Spørg saa din Svigermoder, om hun vil elektriceres og sæt Spændingen op paa 500 Volt.

*

Tag en ren Borddug, hæld lidt Vognsmørelse paa, tegn en Cirkel med Smørelsen og hæld derpaa Blæk indenfor Cirklen.

Sæt derefter din lille Broder (hvis Du har nogen) op paa Dugen og kald paa din Mor.

Du vil da faa Smæk faa Kunsten.

*

I et Selskab var en dygtig Regnemester. En ung Løjtnant vilde gøre sig lystig over ham og spurgte ham, om han vidste, hvor meget 2 Gange 6 er.

— Ja, svarede Regnemesteren, naar De stiller Dem selv bagved, saa er det *120*.

*

Tegning af Storm-Nielsen

Outsider-Vekselerer Nathansen, der paa Grund af fejlslagen Transaktoner har besluttet at gøre op med det jordiske:

— Endelig lykkedes det mig dog engang at komme *indenfor Snoren!*

Forlang en Krone af en af dine Venner. Læg den paa Bordet og sig saa: Nu lægger jeg en Krone ved Siden af din Krone, og saa vil jeg gøre Dig et ganske almindeligt Spørgsmaal, som enhver med Lethed kan svare paa. Hvis Du svarer Ja, skal *Du* have begge Kronerne, hvis Du svarer Nej saa skal *jeg* have Pengene. Men Du kender maaske Kunsten i Forvejen?

Naa saa din Ven svarer *Nej*, — saa putter Du ganske rolig begge Kronerne i Lommen.

Gaader.

Det første os stikker, det ande os slaar —
Det hele er noget, hver Kunstner attraar.

Bifald.

Hvilken Villa er den største?

Sevilla.

b b
b b
b b

Barber.

Kan Du regne.

Paa et Stykke Jord kan græse 20 Faar i 10 Dage, 10 Køer i 5 Dage og 8 Heste i 5 Dage. I hvor mange Dage kan paa samme Stykke Jord græsse 10 Faar, 5 Køer og 4 Heste tilsammen?

4 Dage.

Paa en Eng sad en Flok Vildgæs. Den halve Del af dem og 2 fløj bort. Af disse bortfløjne kom imidlertid $\frac{1}{3}$ og 3 tilbage, og nu var der ialt 35 Gæs paa Engen. Hvor mange var der første Gang?

50 Gæs.

Saadan er hun!

En Karnevalsspøg i 1 Akt af *Per Bonde*.

Personerne: *Domino*. *Munk*. *Pjerrot*. *Ridder*. *Harlekin*.

Scenen forestiller et lille hyggeligt Separatkabinet paa en af vore mondæne Restaurationer. Fra Balsalen høres under hele Handlingen dæmpet Dansemusik.

(Domino aabner Døren, ser sig om til alle Sider. Da han finder Værelset tomt, sætter han sig i Sofaen).

Domino: Her var det — her; jeg ta'r umulig fejl:
her satte hun mig Stævne Klokken to.
Hvad Tøsen vil med saadan gammel Snegl
som mig, bør overvejes lidt i Ro.
Jeg imponeres selv sgu af mit Held,
jeg plejer mest at skræmme og forskrække,
og hun — den skønneste derinde! — Well,
jeg har maaske en Smule Kvindetække
i denne Dragt. Desuden har jeg Maske.

(Han tænder en Cigar).

Hun er forresten ikke nogen Taske,
men nydelig og fiks hun i min Favn
i Dansen hviled', let som en Sylfide.
Hvad vil hun mig? Man kan sgu aldrig vide,
om Pigen ikke længes efter Havn.
Men ak, til Ægtemand jeg knap mig egner,
saa der, min søde Drøm, Du Dig forregner;
et Eventyr — lad gaa, det har jeg Mod paa,
men Ægteskab jeg aldrig mig forstod paa!
Min Frihed, skønne Tøs, jeg aldrig slipper.
Du truffet har en Mand, som har Principper,
som ej forbyder ham at kysse kærligt,
at favne varmt en lille nuttet Skat,
men vel at mene dermed noget særligt
ud over det, at more sig en Nat.

(Munken kommer ind, ser forbavset Domino).

Munk: Undskyld, min Herre, meget jeg beklager,
men jeg maa be' Dem gaa.
Domino: Hva' — hvadbehager?
Munk: Jeg dette Værelse har reserveret
hos Tjeneren. Og jeg skal Dem betro,
jeg i en yndig Glut er lidt charmeret;
hun her mig satte Stævne Klokken to.
Jeg haaber derfor De vil respektere —
Domino: Nej, Pokker om jeg vil! Saa meget mere
som ogsaa jeg, og just i dette Værelse,
har Stævnemøde om et Øjeblik,
og derfor frabe'r mig enhvers Nærværelse.
Det var kun sømmeligt, ifald De gik —
Munk: Haha, nej hør nu —
Domino: gik og med det gode.
Jeg er til Tider bandsat kort for Ho'de.
Munk: De truer mig!
Domino: Ved alle Helgen ja!
Munk: Min Herre, jeg vil nødig Ufred stifte —
Domino: De i en anden Celle kan sgu ta'
det syndefulde Pigebarn til Skrifte.

(Pjerrot kommer hurtig ind).

Pjerrot: Mit Bryst er som et Helved' fuldt af Flammer.
I gode Herrer lad i dette Kammer
den stakkels Pjerrot ene med sin Jammer;
thi den, som Amors Pil saa haabløs rammer,
han er fortabt! Og Pjerrots Hjerte brænder!
Ak, hvis I Herrer lidt til Elskov kender,
saa gaa, og lad mig ene, gode Venner,
og Himlen sin Velsignelse jer sender!
Om et Minut hun kommer her, den søde,
hvis Kinder har et Skær af Morgenrøde.
Hun har mig lovet her et Stævnemøde,
hun, som fik Pjerrots Hjerte til at gløde,
hun, i hvis Arme Pjerrot gerne døde,
og for hvis Gunst en Time han vil bøde
det lange Liv i Ensomhed og Øde!
Domino: For Pokker, hvad er Meningen?
Pjerrot: Min Herre,
jeg er forelsket og fortabt desværre,
om ej I la'r mig ene.
Domino: Det var stift!
Pjerrot: Ak, Herre, hør dog paa mig: jeg er gift!
Paa Eventyr jeg har i Nat mig vovet,
men har forinden først min Kone lovet
at være hjemme senest Klokken fire.
O, lad Dem røre af mit Hjertes Lire.
En Skønhed stjal min Sjælefred og Ro
og satte her mig Stævne Klokken to.

(Ridderen, drukken, styrter ind med dragen Slire)

Ridder: For tusind Djævle, Karle, hej, herut!
frygt for min gode Klinge! — jeg er skudt:
et Pigebarn har mig alvorligt saaret,
en Satans Jomfru har mit Hjerte daaret!
Her skal vi mødes, fjante, gantes, le
og ha' det rart paa denne Kanapé.
Derfor, de Herrer, tæller jeg til tre,
og hvis I ønsker Dagen mer at se,
saa raader jeg Jer hurtig at ta' Flugten!
Min Slire er af Træ! Well! Jeg har brugt den
før til at stikke Rotter med og sværger,
at Pjerrots Trøje, Munkens Kutte værger,
saa lidt som denne Tølpers Domino
imod dens Stik! Altsaa, giv Agt! — een — to —

(Harlekin hurtig ind).

Harlekin: Haha, ja jeg det tænkte! Død og Pine!
tillad de Herrer mig først — ud at grine
og dernæst frem for Dem ærbødigt trine
og Dem beklage med alvorlig Mine:
De — jeg desværre med — er holdt for Nar.
Ridder: For Djævlen, tal!
Munk: Hvad mener han?
Domino: Forklar!
Harlekin: Ja, hjertensgerne. *De* som jeg herinde
just Klokken to —
Pjerrot: just Klokken to —
Harlekin: en Kvinde
en skælmsk — bedaarende —
Ridder: Naa, tal!
Harlekin: Hyrdinde.
Domino: Hyrdinde!
Ridder: Ej for Djævlen, skal jeg minde
jer om, ej taales Spøg i Hjertesager.
Hvad ved Du om Hyrdinden?
Harlekin: Hun var fager.
Helt klædt i Hvidt med hvide Sko og Hoser
og om sit gule Haar en Krans af Roser.
Og Øjnene var blaa som Sommerhimlen.
Domino: Saa man i dem betoges helt af Svimlen!
Munk: Og hendes Fødder bitte smaa og søde!
Pjerrot: Paa hendes Kinder Skær af Morgenrøde!
Ridder: Ved Djævlen, det er hende!
Munk: Hende!
Pjerrot: Hende!
Domino: Vi venter her den samme!
Munk: Vor Hyrdinde
er aabenbart en tem'lig munter Kvinde.
Ridder: Nuvel, vi vide skal paa Straf at finde,
naar først hun kommer!
Harlekin: Men hun kommer ej!
Ridder: Se, se — og hvorfor ikke? — tal Plebejer!
Harlekin: Fordi hun netop nu er gaa't sin Vej
fra Karnevallet med en Skorstensfejer!
Domino: Haha!
Munk: Høhø!
Ridder: Hæhæ!
Pjerrot: Ak, Pjerrot fat Dig!
Hjælp! Jeg faar ondt! Tak, naar jeg først faar sat mig,
saa hjælper det. Det var et rædsomt Stød!
Domino: Hvad, mine Herrer, om til Trøst jeg bød
Dem knække Halsen paa tre, fire Flasker?
Ridder: Vel talt, Herr Domino! — I gæve Masker
vi gi'r hinanden Haand, vi Venskab slutter,
og beder Fanden ta' de falske Glutter!
Harlekin: (slaar Pjerrot paa Skulderen):
Ja, Pjerrot, Kvinden driver stundom Løjer
med Mandfolks Hjerter! Sært det dem fornøjer.
Ak, den Slags Narrerier hende klæ'r kun
— det er sgu sørgeligt, men *saadan er hun!*

København ved Nat.

Tegning af O. Hartig

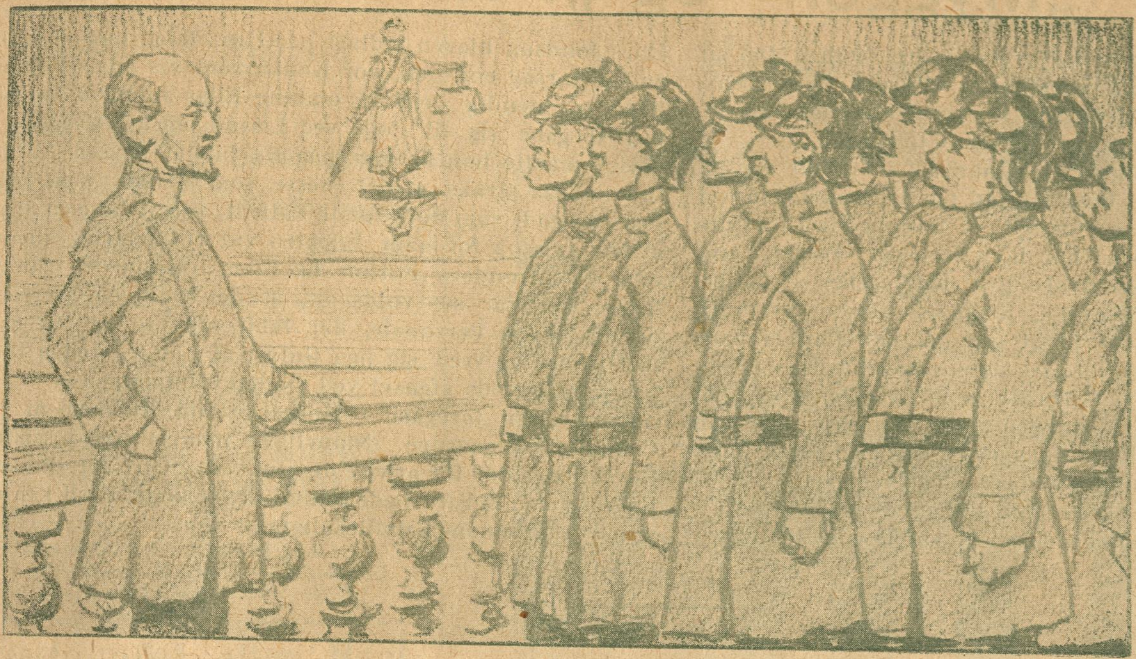

Politiassistenten: — Altsaa 2 Mand til Prins Wilhelms Palæ, 2 til Odd-Fellow-Palæet, 2 til Rømersgade, 2 til Nimbs. Kl. 2 tilbage med Rapport.

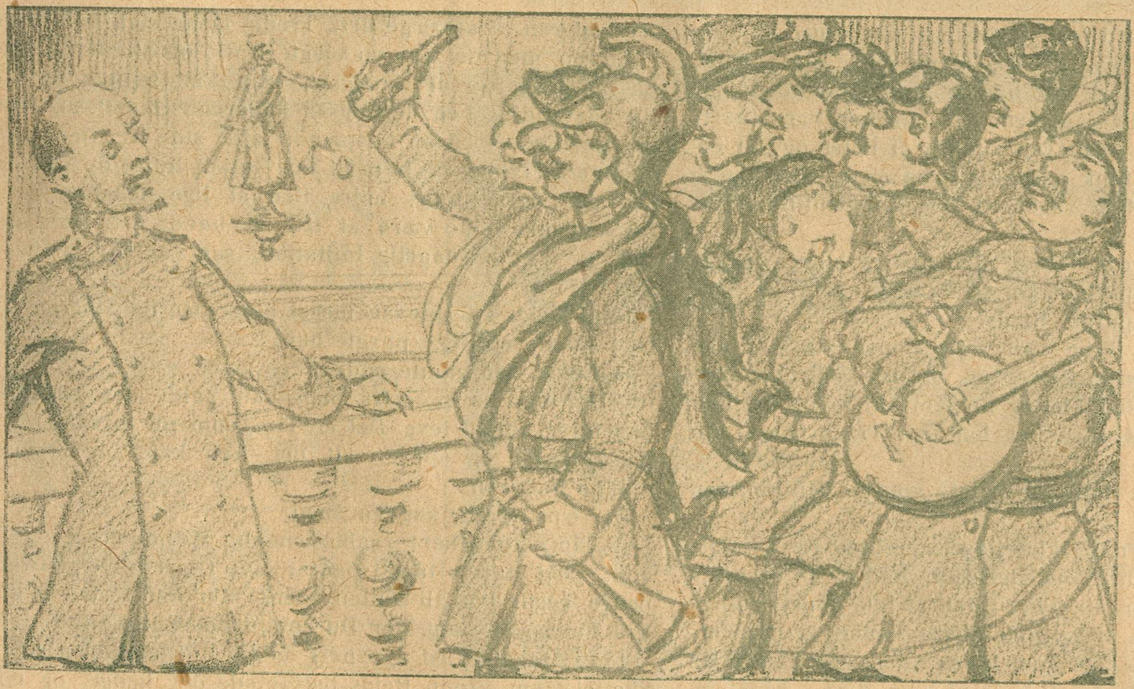

Det gik storartet over det Hele, Hr. Assistent!

Amerikansk Frieri.

— Har Du talt med Far?

— Ja, i Morges. Og siden da har jeg gaaet rundt med Smærter i Hovedet.

— Hvordan? Han gik da vel ikke til Haandgribeligheder?

— Haandgribeligheder? Ikke Tale om. Men næsten det, som værre er. Han er det hurtigste Menneske, jeg har truffet i mit Liv!

— Fortæl dog!

— Jeg kom ind paa hans Kontor. Jeg havde forud skrevet og udbedt mig en Samtale Klokken 10.

Han tog straks sit Ur op og sagde: »Jeg kan give Dem 7 Minutter. Tal hurtigt.« Dette gjorde mig straks nervøs, saa jeg bare sad og stammede i det.

— De vil gifte Dem med min Datter, eller hvorledes? spurgte han.

— Ja, sagde jeg.

— Var der noget andet? spurgte han.

— Nej, det er alt, svarede jeg.

Han gjorde en hurtig Notits i en stor Bog.

— Har De en skriftlig Anmodning?

— Nej, sagde jeg.

— Uordentlig, svarede han og noterede i Bogen.

— Hvornaar? spurgte han.

— Naar Frøken Amy er parat.

— Hun siger i Juni, brummede han og gjorde en ny Anmærkning i Bogen.

— Hvor vil De hen paa Bryllupsrejsen?

— Hvor Frøken Amy vil.

— To første Klasses Billetter til »Atlantic«s Middelhavstur, den fjortende Juni. Jeg skal bestille dem i Dag.

Var der mere? fortsatte han idet han noterede i Bogen.

— Nej, mange Tak. —

Saa rakte han mig sin Haand og sagde: »Glæder mig at gøre deres Bekendtskab. Kom igen, naar jeg har bedre Tid. Farvel — vi ses forhaabentlig til Juni!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

„Myggen" og „Pæren".

I en By langt borte ved Fjorden i den vestlige Del af Amerika udkom to morsomme Aviser, »Myggen« og »Pæren«, som ved alle Lejligheder søgte at overtrumfe hinanden.

En skøn Dag læste man i »Myggen« følgende:

»Vor ærede Medborger Elias Johnson er dræbt ved et haardt Slag. Da han i Gaar gik ind paa Barbersalonen ved Fønixgade, var han saa uforsigtig at fordybe sig i Læsningen af vor Avis, medens han blev barberet. Følgen heraf var, at Elias Johnson ulykkeligvis blev greben af Latterkrampe, som satte hele hans Krop i en saadan Rystning, at Barberens Kniv kom til at gøre et dybt Snit i hans Strube. Den ulykkelige førtes i største Hast til det nærmeste Hospital, hvor syv Kirurger og ni Sygeplejersker stod parat til at modtage ham. Ingen andre Morskabsblade kan berømme sig af at have opnaaet en saadan Succes. Alle bør derfor hurtigst muligt abonnere paa »Myggen«!«

Men Dagen derefter læste man i »Pæren«:

»Saasom andet Sted meddeles, er vor ærede Medborger Elias Johnson bleven indlagt paa Hospitalet, men af en hel anden Aarsag end den, vor Konkurrentavis angiver. Sandheden er nemlig den, at omtalte Elias Johnson var lige ved at gabe sig til døde ved Læsningen af »Myggen«, og derfor maatte han bringes paa Hospitalet. Overlægen derinde indsaa straks, at det eneste, som skulde kunne redde den saa godt som dødsdømte Patient, var at læse en Spalte af *vor Avis* op for ham. Effekten var vidunderlig. Allerede efter ti Sekunders Forløb fik Elias Johnson et Latteranfælde, som var saa voldsomt, at det smittede Overlægen og det øvrige Personale, der faldt omkuld og laa halvt bevidstløse og vred sig paa Gulvet af Latter. Inden Hjælpen kom, var de afgaaet ved Døden allesammen.

Begravelsen foregaar i Morgen tidlig Klokken ni paa Coloradokirkegaarden. Naturligvis maa »Pæren«s samlede Redaktion møde for at vise de ulykkelige Ofre for »Pæren«s Kvikhed den sidste Hæder. Ikke noget andet Blad kan opvise et saa fænomenalt Resultat!«

Knivfabrikanten.

Peter, Stuart om Bord paa »Orienten«, var ingen almindelig Stuart, det var alle Passagererne enige om. Ingen kunde fortælle en Historie som han, men han glemte aldrig, naar han talte med Passagererne, at han kun var Stuart.

Skibsdrengen Tim var bleven oplært af Peter og var en meget lærvillig Elev, flink og høflig, men meget alvorlig.

— Tim er en kvik Gut, sagde en Dag Mangemillionæren Reids til Stuarten.

— Det er han, svarede denne. Men han er bleven meget forandret, siden jeg saa ham første Gang!

— Hvorledes det, spurgte Reids.

— Aa, det var den Gang han sejlede med sin Fa'r paa Barken »Sødronningen«. Peter tav, og der kom noget bedrøvet over hans Ansigt. Det er nu fem Aar siden, og han var tolv Aar den Gang, men han har hele Tiden baaret sin Sorg som en Mand.

— Det var vel ikke noget alvorligt? spurgte Millionæren interesseret.

— Det kunde vel nok ikke have været værre, svarede Peter. Han taler aldrig om det selv; han er en af disse tause Helte, som gør sin Pligt uden at føle andet, end at det skal være saadan. Jeg kender hans Fader, og han fortalte mig det hele, da han kom hjem, eller rettere sagt, da de bar det hjem, som var tilbage af ham.

— Har De nogen Sinde sejlet paa det røde Hav, Hr. Reids? fortsatte Stuarten. Vandet der er saa klart, at man kan se, ja jeg ved ikke hvor mange Alen ned i det, men det er fyldt med Hajer, Djævlene blandt Havets Fiske. En Dag, da Tim og hans Fader sejlede dernede, faldt Tim over Bord. Uden at betænke sig sprang Faderen, bevæbnet med sin lange Malaierkniv, ud efter ham. Malaierkniven er, hvis den er ægte, et herligt Vaaben, men er den ikke af den rette Sort, duer den ikke til noget. Dér findes mange Forfalskninger af den i Handelen.

Millionæren spidsede Øren og blev urolig.

— To Gange gik Hajen til Angreb, og to Gange lykkedes det Faderen at afværge det. Tredie Gang stak han Kniven i Udyret, men det var en uægte Kniv, og Skaftet bristede. En saaret Haj er det farligste, man kan tænke sig. I en Haandevending bed den ogsaa Faderens Haand af, og da det endelig — ved at anspænde alle sine Kræfter til det yderste — lykkedes ham at faa Gutten løftet op i Baaden, bed den ogsaa hans højre Ben af lige nedenfor Knæet. Jeg kan ikke lade være at tro, at havde den Kniv været ægte og ikke en daarlig Imitation, saa var Ulykken aldrig sket.

John Reids var bleven meget bleg. Og da Stuarten sluttede sin Beretning, spurgte han:

— Lever den gamle endnu?

— Ja, han lever, hvis man kan kalde den Tilværelse, han fører, for at leve. Det er Tim, som nu forsørger ham. Han samler og sparer alt det, han kan, for at kunne hjælpe Faderen.

Der opstod en lang Taushed.

— Tim, kom her! raabte endelig Millionæren, og Tim kom. Jeg havde tænkt paa at give Dig en Tier i Drikkepenge, sagde han til Gutten, men Peter har fortalt mig om Din Fader. Sig mig, har Du endnu det Knivskaft?

Tims Haand gled lynsnart ned i Bukselommen og tog Skaftet frem. John Reids betragtede det længe, og ingen sagde noget. Saa tog han sin Checkbog frem og skrev en Check paa 2000 Dollars.

— Tag denne, sagde han stammende.

— Men . . .

— Jo, tag den bare. Det er mig, som leverer de forbandede Knive — men sig det ikke til nogen!

Han rejse sig op og gik

Peter og Tim var alene paa Dækket.

— Det er bedst, at Du giver mig den Check, Tim, sagde Peter.

— Værsaagod, Fader, men glem ikke, at Du har lovet mig en Tiendedel!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager **hurtigt og billigt.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53. **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Karneval!

Tegning af Kurt Wenzel

Han er Soldat. I Fjerene skulde han ligge hist paa Kasernen.
Nu er han skudt. Thi Sultanens dejlige Datter har Fjer paa Hjærnen!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 9 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 27. Februar 1919.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Ung Enke. Til sin Mand kan hun ikke komme om Penge,
og Svigerfar har lukket for Bankboksens Hvælv.
Men tro mig, det varer vist ikke ret længe,
før hun har formaaet at komme — til sig selv.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

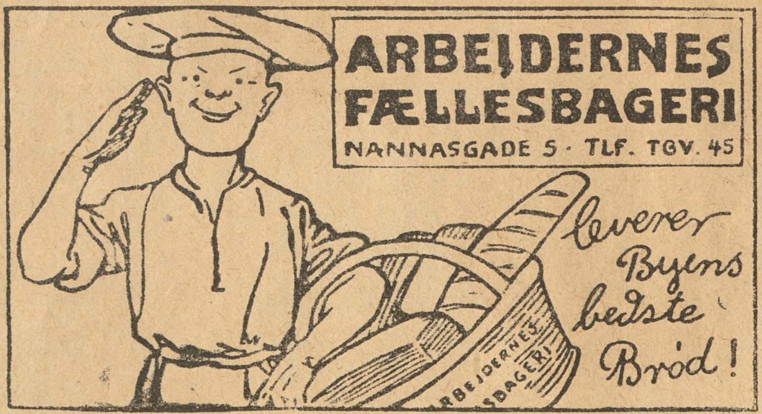

Telefon
1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,¹

EN AMERIKANER.

Faderen: Her skal Du se en Rekord i Husbygning. For 8 Dage siden lagde man Grunden til dette Hus, og i Gaar blev det rejst.

Sønnen (der har været i Amerika): Det er ingenting mod i Amerika. Da jeg en Morgen gik til Kontoret, saa jeg at de gravede Grund til et 12 Etages Hus, og da jeg kom forbi om Aftenen, var Værten ved at smide et Par Familier paa Gaden, fordi de ikke vilde betale Husleje.

Tegning af Gustav Halldin.

Fanden er løs og søger at svække Sammenholdsaanden;
med sit falske Spil vil han Arbejderstanden beklikke.
Men tre gode Kort har en Arbejder altid paa Haanden
— og se *dem* kan Fanden nu sletikke stikke!

Næb og Kløer.

Jeg har oplevet nogle højst mærkværdige Dage og lever fortsat i en forunderlig Blanding af Spænding og dyb Jubel. Det ene efter det andet af de store Reformer, jeg mit Liv igennem har kæmpet for, ser jeg nu gaa i Opfyldelse. Kejser- og Kongekroner er rullet af en hel Del Hoveder, og i Berlin har man afskaffet Drikkepenge! Jeg troede forresten, at Drikkepengene blev afskaffet før Kongekronerne, men der ser man altsaa, hvor dybt de Kroner stikker! Men først den Dag, da enhver Moder siger til sin lille — 14aarige — Mælkedreng: »Tag aldrig imod Drikkepenge, men hold dit Hoved højt, som en lille Mand, der arbejder og fortjener sin gode Løn« — ja, den Dag kommer der Lys og Luft ind til Menneskene!

Men endnu mangler Opfyldelsen af flere af mine Idealer. Jeg ser af Annoncer, at man endnu den Dag i Dag kan købe Billetter til den kongelige Skuespilanstalt paa Kongens Nytorv og sælge dem med en vældig Forhøjelse til Liebhavere.

Aager er altsaa en af de mange beskidte Menneskeegenskaber, som er vanskeligst at udrydde.

Hvor karakteristisk!

Undskyld Utejligheden!

Dr. Tyf.

Vintergæk.

Du sarte lille Jomfru i den grønne Foraarskaabe,
du uskyldshvide Solskinsbarn, du alle Taabers Taabe,
hvad vil du af din lune Seng, hvad har du vel at haabe?

Nysgerrig stak du Ho'det frem af vintervædet Mulde
og hilste med dit skælmske Smil, det lyse underfulde,
det unge Foraars Morgengry og skælvede af Kulde.

En Morgen stod du der og lo igennem Havens Øde,
dit Smil gav Tanken Foraarsflugt og Luften Duft af Grøde
— jeg mindedes en svunden Vaar, to Hjerters første Møde.

Den sarte lille Jomfru i den grønne Foraarskaabe
som gjorde Drengen til en Mand og Manden til en Taabe,
de rosenrøde Læbers Dug han drak til sidste Draabe!

Men Dag for Dag faar Solen Magt — saa er nok Livets Baner,
snart myldrer Havens Liljer frem og røde Tulipaner,
Syren og Guldregn hænger ud et Væld af skønne Faner.

Hvem tænker, Gæk, da paa dit Smil, det første, sarte blide,
som mødte os paa Grænsen mellem Vaar og Vintertide,
— det første ængstelige Kys — du rene uskyldshvide!

Per Bonde.

Verden som den burde være — og som den er.

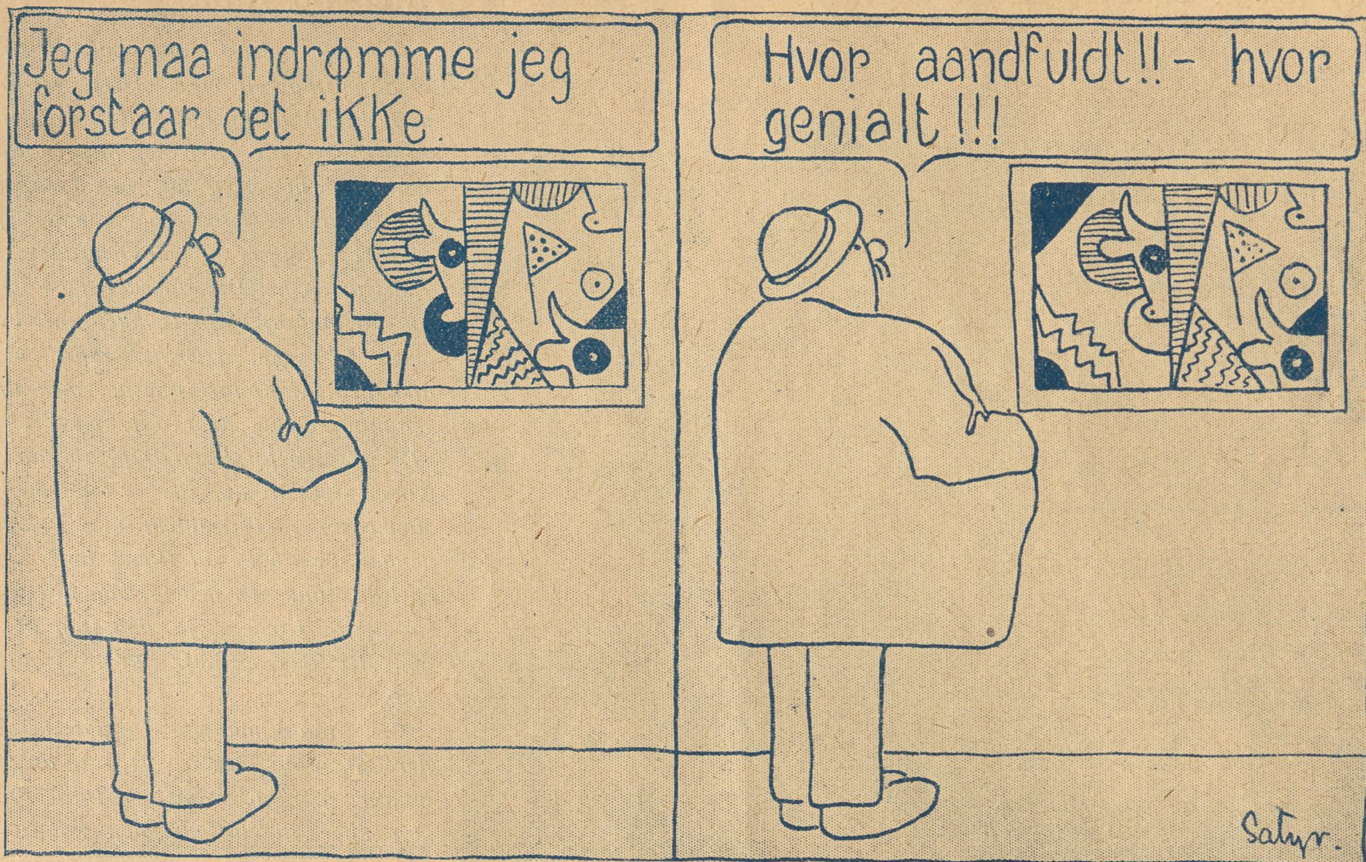

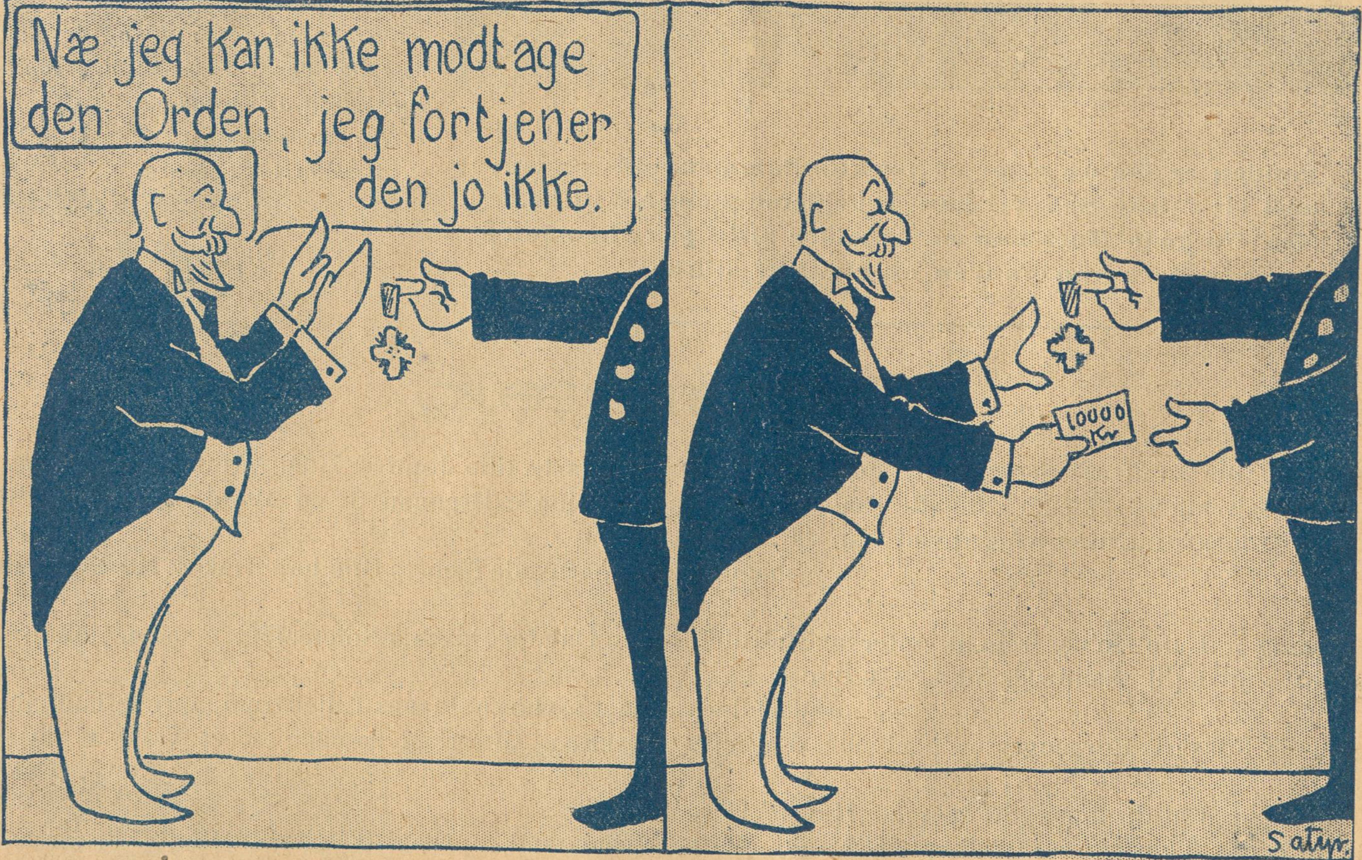

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

De fik Snapsen!

Det var her forleden Morgen, Thorvald sad paa et tomt Brændevinsanker til 20 Liter og Nikolaj stod ved Siden af og hjalp Thorvald med at se bedrøvet ud — de trængte forfærdeligt til en Morgensnaps.

Jeg har det, raabte Thorvald, hjælp mig med at hælde Vand paa Brændevinsankeret! Lidt efter var der hældt omtrent 4 Liter Vand paa Ankeret, og Thorvald gik ind til Købmanden, hvor han udbad sig Ankeret fyldt med Brændevin.

Da det var besørget, vilde Thorvald afmarchere, men Købmanden vilde naturligvis ha' Penge.

— Jamen, det er til Olsen, sagde Thorvald. Skipper Olsen, De ved, ham som ligger hernede med »Agnete« fra Marstal a'. Han sa' a' jeg bare skulde gaa ind til Købmand S. M. Madsen . . . .

— Jammen, han bor ved Siden af, det her er Hans Sørensen.

Aa, er det *det!* Ja, saa maa je' be' Dem om at tappe de 16 Liter a' igen, der var jo, som De saa, 4 i Forvejen . . . men Olsen sagde, at det *skulde* være hos Madsen . . .

Købmanden var jo ikke glad ved det — men lidt efter stolpede Thorvald af med 4 Liter Brændevin — kun lidt fortyndet!

Jeg kan ikke la' vær' —

Mel.: Her kommer de danske Soldater
(Fanemarchen).

Bom ba bom ba bom ba bom.
Jeg kan ikke la' vær' med at grine
naar blot jeg tænker paa Hr. *Birch*,
der vifter med Chancerne sine:
Naar *Brandes* nu viger fra Skanserne
og ikke mer kæmper med Lanserne,
skal Birch saa maaske ha' Finanserne?

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la' vær' med at grine,
»Aladdin«, ak, hvor var du dyr,
Billetterne er for de fine,
som ikke har Mangel paa »Knapperne«,
og morer sig højt over Trapperne
— hør »Klapperne« klasker med »Lapperne«.

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la' vær' med at grine,
hver Bil skal nu i Gang paany,
og tænk, hvor skal de dog svine,
ja, »Greven« har Orden i Tingene,
nu kommer han stænkende, svingende
med 12 Tommer Snavs lagt paa Ringene!

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la, vær' med at grine
naar blot jeg ser, at *Bauder* faar
hver sukkersyg Bank til at hvine,
ja, der er lagt stor Magt i »Skajserne«,
naar Bauder han har »Komesjejserne«,
saa bli'r der Panik mellem »Baisserne«.

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la' vær' med at grine,
naar jeg har købt en Whiskysjus,
og jeg sidder og sir »Død og Pine,
han maa ha' en Sjus, ja de måste han«,
jeg spør' ikke om, hvad det koste han
— og saa er det hele kun Postevand!

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la' vær' med at grine,
naar Smør er bleven harsk og salt,
og vi saa skal ha' dyr Margarine,
for den Slags man virk'lig os værne bør,
for ta' Margarine for Kærnesmør,
er dog ikke noget, man gerne gør.

Bom ba bom . . .
Jeg kan ikke la' vær' med at grine,
naar *»Ravnen«* kommer til mig hjem,
for den er saa fuld af de fine
Historier, som har Lebændighed,
og Tegninger, gjort med Behændighed,
ja, *»Ravnen«* er nu min Nødvendighed!

Nils Nejl.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

XXIII.

SOM MAN SAAR, SAA HØSTER MAN.

— Hvor i al Verden har Du været henne, Violet? Jeg har ledt efter Dig overalt.

Leonard Blyth stod udenfor Havegitret ved Marlcroft, da Violet kom cyklende. Han trak Cyklen for hende, og hun fortalte ham om sin pludselige Beslutning om at aflægge Chester et Besøg.

— Jeg tror, han vil gøre sit bedste for at hjælpe os, og jeg har en Fornemmelse af, at han ved noget, endskønt han ikke vilde sige hvad . . .

— Sagde han ikke, at jeg allerede havde været hos ham og bedt om hans Raad?

— Nej. Har Du været hos ham, Leonard?

— Ja, jeg syntes han var en gammel og paalidelig Ven og derfor gik jeg en Aften over til ham og fortalte ham, hvad der var passeret. Han lovede mig ikke at fortælle nogen om mit Besøg, og det har han altsaa holdt.

— Og var han i Stand til at give Dig noget Raad?

— Nej, jeg var bagefter ikke fri for at ærgre mig over, at jeg havde besøgt ham.

— Hvorfor? spurgte Violet.

— Jo, han var i for sig høflig nok; men der var noget løjerligt i hans Opførsel; da jeg forlod ham, havde jeg en Fornemmelse af, at han troede, det var mig, der havde skudt Fergus.

— Deri tager Du Fejl, Leonard. Jeg spurgte ham ganske ligeud, om han mistænkte Dig for Mordet, og han svarede, at Anklagen mod Dig var grundfalsk, endskønt Du ikke kunde siges fri for at have begaaet nogle Dumheder.

— Hvorfor tror Du, at han er i Stand til at hjælpe os?

— Han sagde det selv. Jeg tror han ved, hvem der har skrevet Brevet.

— Jeg syntes tværtimod, at det var som om han ikke havde mindste Anelse derom.

— Maaske har han senere faaet det at vide.

— Du fortalte ham vel om Optrinet med Lydfield i Morges?

— Ja, og om Detektiven. Jeg syntes, det var bedst, han fik alt at vide.

Blyth tav en Stund; saa sagde han ømt:

— Kære Violet, nu har al denne Uro varet længe nok. Da jeg er overbevist om, at denne Lydfield har ondt i Sinde imod os, saa er det bedst, vi søger at komme ham i Forkøbet. Jeg maa gøre noget. Jeg har tænkt paa det hele Tiden, mens Du har været borte, og jeg tror, det klogeste, jeg kan gøre, er at mælde Sagen til Politiet. Hvis der endelig skal blive Ballade, er det bedst, det sker, inden vor Forlovelse er deklareret.

— Vent i alle Tilfælde til i Morgen, saa hører vi i alle Tilfælde fra Chester; hvis han ikke skriver, opsøger vi ham paa hans Kontor.

* * *

Da Violet noget efter blev alene med Edna i Salonen sagde hun:

— Jeg haaber ikke, Du er vred paa mig, Violet, fordi jeg lod Dig være alene med Majoren; men jeg kunde ikke udholde Synet af ham længere. Jeg haaber ikke, han var ubehagelig mod Dig.

— Nej, slet ikke. Han gik straks efter. Men det var ikke klogt af Dig at sige til ham, at han gik ud paa at faa Din Forlovelse ophævet. Du har ingen Grund til at tro noget saadant.

— Jeg er aldeles sikker paa, at det er Tilfældet; han er vred og hævngerrig, fordi jeg har givet ham en Kurv. Hvis han var en ærlig og ligefrem Mand, vilde han straks have fortalt os, hvem der havde skrevet Brevet. Men det skal ikke vare længe, inden jeg ved lige saa meget som han.

— Hvordan det? spurgte Edna ivrigt.

Violet skildrede i Korthed sit Besøg hos Chester.

— Hvad gaar der af Dig? spurgte Violet, da hun saa' Ednas Sindsbevægelse.

— Aa, ikke noget . . . . Du siger, Du tror, Hr. Chester ved noget?

— Ja, jeg støtter det paa den Maade, han udspurgte mig.

— Men han sagde ikke bestemt, at han vidste noget?

— Nej, han bad mig vente til i Morgen, saa skulde jeg faa Besked.

— Har han set det første maskinskrevne Brev?

— Jeg formoder, at Leonard har vist ham det; thi han har før mig henvendt sig til Chester og bedt ham om Raad.

— Virkelig! Jeg synes, Leonard er noget ubetænksom af sig! udbrød Edna Shearm. Han handler efter sin første Indskydelse. Det var meget uforsigtigt af ham at fortælle Chester, hvad han sagde til Major Lydfield.

Hun rejste sig og gik hen til et af Vinduerne og saa ud i Haven. Straks efter forlod hun Salonen og gik op paa sit Værelse.

— Nu er alt forbi, mumlede hun. Aa, hvilket Fæ jeg han været!

Og hun knyttede Haanden i Vrede og huggede den voldsomt mod Sengen.

— Jeg er fortabt. Nu har Chester set Brevet og han vil sikkert hurtigt komme til at huske paa, at jeg en Dag var alene paa hans Kontor og altsaa har haft Lejlighed til at benytte Skrivemaskinen. — Han er sikkert allerede klar over det.

Hun lod alle Begivenheder siden Tragedien i Lorchbank passere Revy forbi sig, og da hun nu saa, at hun havde spillet sit sidste Kort, blev hun forfærdet over alt, hvad hun havde indladt sig paa, for at faa Magt over den Mand, hun elskede.

— Det er Lydfields Skyld, mumlede hun forbitret; han vilde absolut stille Sagen paa Spidsen. Hvorfor lod han mig ikke være i Fred, saa jeg kunde handle efter mit eget Hoved? Store Gud, sæt Chester i Morgen fortæller Violet alt! . . . Slaget er tabt, og Lydfield maa indse det. Men Familien Emberly maa ikke faa at vide, at det er mig, som

har skrevet Brevet. Hvis Chester ved det, maa jeg hindre ham i at fortælle Violet det.

Hun stod et Øjeblik hensunken i dybe Tanker:

Lydfield maa hjælpe mig; vi er i samme Situation, og det er lige saa meget i hans Interesse som i min, at Historien ikke kommer ud; ellers kommer denne Skandale til at skade ham hele hans Liv. Han er en Mand og maa handle, men det maa gøres straks — inden Violet i Morgen gaar til Chester, thi da er det for sent.

Hun synes pludselig at komme til at huske paa noget; thi hun lukkede sit Juvelskrin op og tog et Stykke Papir frem — det var det, hvorpaa Fergus Emberly hin skæbnesvangre Nat havde gjort sine Optegnelser og paa hvilket Leonard Blyth havde tilføjet: »De er ikke alene. Jeg er her. Spøgelset.«

— Jeg maa brænde det, sagde hun; det er ikke til nogen Nytte at beholde det mere.«

Under Middagen syntes det, som om Edna havde foresat sig at aflede Violets og Leonards Tanker fra Dagens ubehagelige Hændelser; thi det var længe siden, hun havde været saa livlig.

— Der skal være en Koncert inde i Byen, sagde hun. Har I ikke Lyst til at gaa med?

— Nej, jeg har ikke Lyst, svarede Violet paa begges Vegne.

— Saa gaar jeg selv; der er noget morsomt ved saadanne Provinskoncerter.

Koncerten var allerede begyndt, da Edna kom. Hun købte Billet og Program. Saa skyndte hun sig hurtigt bort. Hun standsede ved en Gaslygte og kastede et Blik paa Programmet.

— Der er to Timer til inden Koncerten slutter, mumlede hun; naar jeg gaar hurtigt, kan jeg sagtens naa det.

XXIV.

BEGYNDELSEN TIL ENDEN.

Horace Lydfield sad ved Kaminen i sit Arbejdsværelse. Paa et Bord ved Siden af ham laa Aftenposten. I Haanden holdt han et Brev. Hensunken i dybe Tanker stirrede han frem for sig. Han sad fuldstændig ubevægelig og var øjensynlig ikke klar over, at hans Cigar var gaaet ud. Han vilde øjensynlig have siddet længe saaledes, hvis Brevet ikke pludselig var faldet ud af hans Haand og ned paa Gulvet. Han tog det op, kastede endnu en Gang et Blik i det, og kastede det derpaa i Ilden.

— Gid Pokker havde det altsammen, mumlede han.

Der blev banket paa Døren, og Thomas traadte ind.

— Miss Shearm ønsker at tale med Dem, Sir; men hun siger, hun har travlt.

— Lad hende blot komme ind.

Majoren rejste sig og gik Edna i Møde; hun syntes ualmindelig ophidset; hendes Øjne lyste med en feberagtig Glans.

— Jeg ved, det er urigtigt af mig at komme paa denne Tid; men det faar være. Jeg maatte træffe Dem i Aften. Familien paa Marlcroft ved ikke noget derom; jeg har sagt, jeg gik til en Koncert inde i Byen.

— Værs'go' og tag Plads! Er der sket noget?

— Efter Deres Besøg i Eftermiddag gik Violet over til Chester i Brigde Morton og havde en lang Samtale med ham. Han synes at vide noget, thi han har faktisk lovet Violet at skaffe hende Klarhed i Sagen. Hun tror, at han ved, hvem der har skrevet det anonyme Brev.

— Chester, mumlede Lydfield og rynkede Panden; hvordan skulde han vide noget?

— Forstaar De da ikke, at han har opdaget det paa samme Maade som De selv opdagede, at det var mig, der havde skrevet det.

Majoren tænkte sig et Øjeblik om; saa sagde Edna pludselig:

— Chester maa hindres i at sige noget.

— Dette Brev angaar mere Dem end det angaar mig, svarede han koldt.

— Nej, udbrød hun hæftigt, det er af samme Vigtighed for os begge, hvis vi vil søge at undgaa Skandale og Vanære. Jeg advarede Dem mod at stille Sagen paa Spidsen. Derfor maa De nu selv søge at afværge den Skade, De har forvoldt ved Deres uforsigtige Fremfærd. De maa aflægge Chester et Besøg i Morgen tidlig, inden han har faaet talt med Violet. Søg at faa Klarhed over, om han virkelig ved noget . . . . Sig ham, at Violet er bedst tjent med, at hele Sagen gaar i Glemmebogen, og at Leonard under alle Omstændigheder vil faa Ubehageligheder, fordi han har forholdt Retten et vigtigt Vidneudsagn.

Lydfield syntes stadig ubeslutsom.

— De maa da kunne indse, fortsatte hun, at Spillet er tabt, og at det er Vanvid at fortsætte det længere. De maa ogsaa forsone Dem med den Tanke, at Violet aldrig, hvad der saa end sker, vil gaa ind paa at gifte sig med Dem. Jeg kender hende ud og ind, og efter hvad der nu er sket, er det fuldstændig haabløst af Dem at vente, at hun nogensinde vil blive Deres Hustru. Hun tror fuldt og fast, at det hele Tiden har været Deres Hensigt at ville tvinge Leonard til at bryde Forlovelsen.

Langt om længe sagde Lydfield:

— Ja, Spillet er tabt, Miss Shearm — og vi staar tilbage med Skammen.

Han vendte sig imod hende, og hun saa nu først, at hans Ansigt var askegraat.

Hun stirrede blot paa ham.

— Vi er gamle Venner, fortsatte han med et bittert Smil, og vi har mere end en Gang haft fælles Hemmeligheder. Derfor fortæller jeg Dem nu, at jeg i Aften har faaet Meddelelse om, at jeg er fuldstændigt ruineret.

— Ruineret! udbrød hun forfærdet.

Han slog ud med Haanden som om han vilde sige, at al videre Diskussion om dette Faktum paa Forhaand var unyttigt, og fortsatte:

— Ja, ruineret. Det er øjensynlig sidste Gang, jeg har den Glæde at være sammen med Dem. Jeg forlader Egnen i Morgen.

— Hvad Tid i Morgen? næsten hviskede hun.

— Det kommer an paa det Brev, jeg faar med første Post i Morgen. Maaske rejser jeg ganske tidligt, maaske først om Eftermiddagen.

— Men De maa først aflægge Chester et Besøg, sagde hun bestemt. Det er aldeles nødvendigt.

Lydfield trak paa Skuldrene; saa sagde han:

— Kære Miss Shearm, De kan være aldeles overbevist om, at Chester ikke ved mere om Brevet, end den Stol, De sidder paa.

— Hvorfor skulde han ikke vide det?

— Fordi jeg vidskede Valsen ren, medens jeg lod, som om jeg undersøgte Maskinen. Jeg gentager endnu en Gang: Chester ved intet.

Der undslap hende et Lettelsens Suk; hun rejste sig for at gaa.

— Jeg maa af Sted nu, sagde hun, ellers kommer jeg for sent til Koncerten. Jeg har ingen særlig Grund til at være Dem venligsindet, Major Lydfield; men hvis det virkelig staar saa daarligt til med Deres Affærer, som De siger, kan jeg ikke andet end beklage Dem.

Han bøjede Hovedet uden at sige noget.

— Endnu en Ting, fortsatte hun; nu da vort Mellemværende er forbi, beder jeg Dem give mig Træstykket og Kuglen, som jeg tog fra Kælderen i Lorchbank.

— Et Øjeblik, svarede han køligt. Spillet er vel nok forbi, men Opgøret ikke. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Den gamle Politibetjent: Skynd Dem og barber mig!
— Hvad er der i Vejen?
— Jeg skal arrestere en fin Herre! (»Fliegende Blatter«).

Gumman Larsberg: Snälla herrn, kan herrn säja mej, var sparbanken ligger?
Doktor Asplund: Andra tvärgatan, den stora byggnaden i ungrenässans med gammal barockportal, ett par korintiska pelare på sidefasaden och ett bysantiskt lejon under kransegesimsen i mitt-fontespisen — det är sparbanken. (»Søndags-Nisse«)

Vi vil alle støtte hende, til Fundamentet er færdigt! (Lustige Blätter).

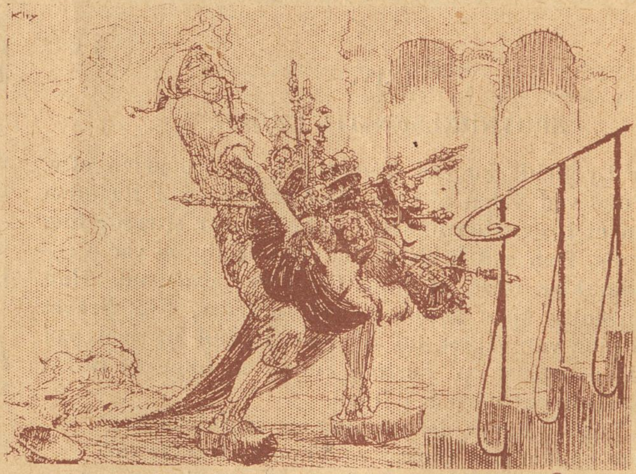

— Nu kan der rigtignok komme Guld i Nationalbanken! (»Simplicissimus«.)

Lars Ersson kommer til doktorn för sin sjuka dotter och tillfrågas, hvarför han ej kommit förr.
— Ja si, ja ville liksom vänta öfver söndan å be för henne i körka (Kirken).
— Nå, hjälpte det?
— Ja, då värka liksom lite fördelande, förut hade ho ondt i bryste, nu har ho ondt i magen må. (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

»Monologer«.

— Folk har saa travlt med at faa Børn; men de opdrager dem skidt. Nu har Hansens Otto igen været oppe at slaas med vor Emil, saa at de har maattet lade Otto holde Sengen i flere Dage.

*

— Det er blevet mig en kær Pligt, hver Søndag at se til min afdøde Ulrikkes Grav. Men naturligvis ikke naar Vejret er daarligt eller jeg er inviteret til større Selskab.

*

— Min Mand har naturligvis Lov til at omgaas hvem han vil . . han har sin personlige Frihed . . Men at han spadserer med den lange Frk. Andersen, som han gør for Tiden, det synes jeg dog er et stift Stykke!

F. S.

Fintfølende.

En herværende Skipper skændtes forleden med sin Kæreste, fordi han ikke vilde opkalde sin Skude efter hende.

— Jeg kan ikke lide at høre, sagde han, at »Kristine ligger og driver i Havnen«, at »Kristine skal kølhales« og »at Kristine er bleven Vrag«.

Saa fik Skuden et andet Navn.

Peschcke Køedt hold op med din Græden,
Du bør hel're til Karneval gaa.
For Eksempel en Aften i *Kæden*
med en gylden *Messe*-hagel paa.

— Naar nu Kvinderne bliver Præster, kan det blive morsomt at se, hvorledes de vil tage sig ud med Kjole paa.

Underlige Notitser.

Efter Forlydende skal den Vin, som de fyrreogtyve sorte Slaver bærer op til *Aladdin*, være almindelig Slavekognak.

*

En Fange forsøgte forleden at stikke af fra Opdageren *Strømmen*. Det er altsaa ikke altid godt at gaa *med* Strømmen.

*

En Professor i Naturhistorie skal forleden have udtalt, at i et velordnet Myresamfund har *Panserbillerne* altid været en Kendsgerning.

*

Omstigningsbilletterne vil, efter Forlydende, komme til at gælde imellem »Omnibilen« og »Salatfads-Bilen«.

*

Der fortælles, at Rollen som »Lampens Aand« i »Aladdin« blev tilbudt Hr. *Reumert* »som Gæst« Men da han havde læst Rollen, opgav han Aanden.

— Ka' Du komme i Land, Dreng! Isen kan ikke bære — ellers skal jeg Pinedød komme ud og hente Dig!

Tobak.

Augustinus, Nobel og Kattentid,
det maa da kaldes en kostbar Trilling.
Og vi skulde leve i en slatten Tid
med Kraft som Tobak for en Skilling?!

Mannerheim fik Elefanten af os
— man maa jo ikke fremmede støde' —
Jeg havde gjort ham (sagt paa Trods)
til Ridder af „Chang", der døde.

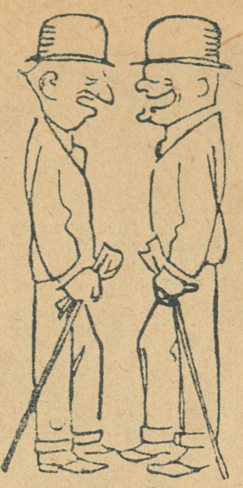

— Du, kan Du sige mig, hvilken Lighed der er mellem »Lynetten« og 299 Øre?
— Kan den ikke.
— Jo, ser Du, de er begge nær ved Trekroner!

„En Nordmand"

Gjesten: »I Dag fandt jeg ikke mindre end to fluer i min suppetallerken.»

Vertinden: »Det var kanske et Par ulykkelige elskende, som vilde følges ad i døden.

„En Dansker"

Teaterdirektøren: Om tre Dage skal vi altsaa have Premiere paa det ny Udstyrsstykke Maaske har de, mine Damer og Herrer, Slægtninge eller Venner, som vil medvirke. Jo flere, des bedre. Vi mangler nemlig en hel Masse Pøbel i den store Scene paa Torvet!

„En Englænder".

Han: Jeg fik Plads paa en Ammunitionsfabrik.

Hun: Var Du ikke bange for at springe i Luften?

Han: Nej, jeg havde 14 Dages Opsigelse.

„En Svensker".

Den unge skalden: I mina dikter kan du läsa dig till, hur min elskade ser ut.

Vännen: Jaså, haltar hon.

Adam: Nu har jeg ogsaa skrevet en Bog fra mine Rejser i Rusland og Finland. Hvad skal jeg kalde den?

Johannes: *»Gennem de magre Riger.«*

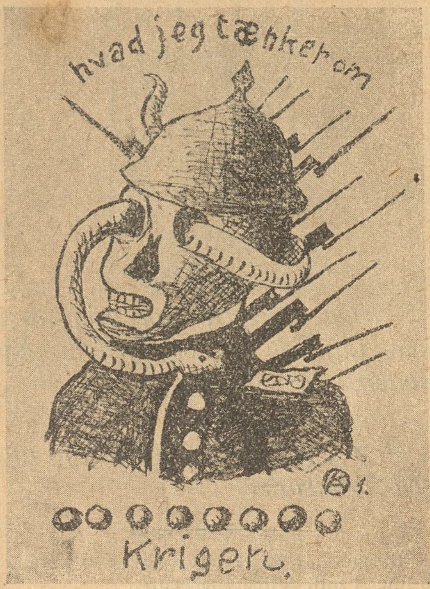

Tegnet af A. K. O.

Vi har anset det for rigtigt at vente med deres Tegning til Krigen var forbi. Dengang var der Rædsler nok i Forvejen!

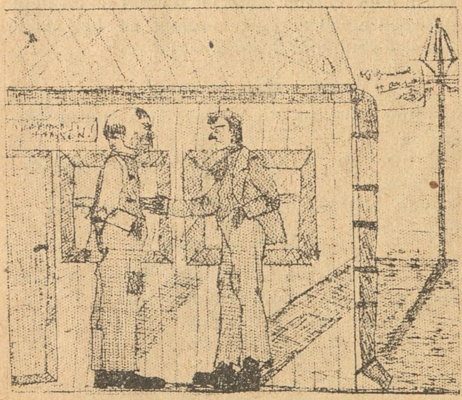

Tromsø d. 12/1 19.

Kære »Ravn«.
Hermed en Tegning og Vits fra det norlige Norge.
En Lassaron træffer en Landsgut der staar uden for et Værtshus, med en Krone i Haanden, og siger:
»Del med mig som der staar i Bibelen«.
Landsguten: »Nej, hold fast ved hvad Du har, at ingen skal skal tage Din Krone, staar der.
Jens Beck, Tromsø.

A. B. Plantanvej. Vittighederne er rasende velkendte og Værdien af Tegningerne vil ikke fylde deres Box!

Carl Chr. Christensen. Tak, skal nok blive benyttet.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

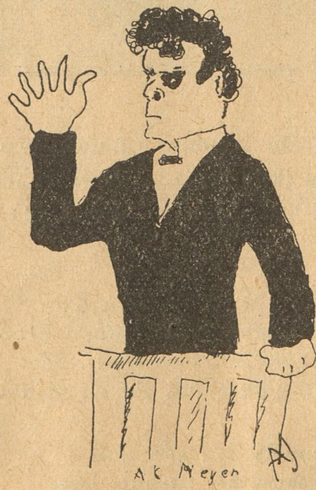

A. C. Meyer taler.
Tegnet af Anton Jensen.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

Køb RAVNEN

Tegning af Richart Christensen.

— Hvor kan Du sige saa bestemt, Karl, at Du elsker mig? Du ved jo sletikke, hvad Kærlighed er, for Du har jo aldrig elsket før!

„Krims-Krams".

Jeg er en Ven i Nøden,
Bær dyb Foragt for Døden.
Skøndt tidt jeg Døden giver
Den, som forvidt mig driver.
Naar E man til mig fæster
er jeg Alverdens Mester,
Gjør ofte Kløgt tilskamme,
For mig Enhver sig bøjer;
men naar man end tilføjer
Et R, saa har jeg Livet
Dig og hver Konge givet.

Mod — Mode — Moder.

Hvormange Hjul hører der til en Vogn, som er i komplet færdig Stand?

Ingen — hvis Vognen altsaa er færdig.

Naar en Bøf koster 3 Kroner, hvad vil saa en hel Stud paa ca. 1200 Pund komme paa?

Paa fire Ben.

Hvad er det, som Sko og Handske kan være og som enhver kan gøre sig?

Umage.

Fluen.

Hvad gør man, naar man finder en Flue i sit Glas? Det beror paa Nationaliteten.

En *Spanier* rejser sig fornærmet og gaar uden at betale.

En *Franskmand* fisker Fluen op og skælder Opvarteren ud.

En *Englænder* tømmer Glasset og forlanger et nyt.

En *Tysker* fjærner Fluen og tømmer Glasset.

En *Russer* sluger Fluen sammen med øvrige Indhold.

En *Kineser* spiser først Fluen med stor Velbehag og drikker derefter Indholdet.

Hvad en *Dansker* gør — det maa Du selv svare paa!

Et Navn.

Selv om du døbtes, hvad det godt kan flaske sig,
Du gætter straks, naar Vejen jeg har vist,
Maaske det dog saa smaat vil overraske dig,
At du kan herligt i det sidste pjaske dig
Og at det førstes Skarphed tit blev prist.

Ludvig.

En mistroisk ældre Herre, som første Gang hørte, at Jorden drejer sig rundt hver 24 Timer, sad oppe hele Natten for at passe paa, at Vandet ikke løb ud af hans Brønd, naar Jorden vendte sig. Om Morgenen sagde han ærgelig, at hele den Snak om Jordens Omdrejning ikke var andet end Opspind!

Rebus.

Else 4567 Else.

For- og Bagtalelse.

Disse 3 Bøger sælges inden 10 Dage
for kun 1 Kr. 85 Øre

Hvedebrødsdagene.

af Professor Herman Klencke
288 Sider.

Denne nye interessante og lærerige Bog skildrer paa et klart og let fatteligt Sprog, frit og uden Forstillelse den lykkeligste og skønneste Tid i et Menneskes Tilværelse — Hvedebrødsdagene — med hele deres Mystik, deres Kærlighedsliv. Mange vigtige Oplysninger gives her de Nygifte og Elskende, mange gode Raad og Anvisninger for det ægteskabelige Samliv, Kunsten at bibeholde og styrke Kærligheden o.s.v. Desuden en Mængde hygiejniske Regler og Raad til største Gavn ikke blot for enhver Mand og Kvinde, men ogsaa for hele Samfundets og den kommende Slægts Velfærd.

1. Hvedebrødsdagenes Kærligheds-tørst.
Den højeste jordiske Lykke. — Kærlighedens Mystik. — Hvorledes den højeste Livsglæde opnaas. — Hvorledes Hvedebrødsdagene kan bevares. — Hvorledes Kærlighedsliet kan styrkes og bevares sundt. — Kærlighed og Fornuft. — Forspildt Lykke. — De sædvanlige Aarsager til ulykkelige Ægteskaber.

2. Hvedebrødsdagenes Sundheds-pleje.
Faren ved Uvidenhed og Fordomme. — De Farer, som i Særdeleshed truer Hvedebrødsdagenes Kærlighedsliv. — Aarsagen til Barnløshed. — Sundhedsregler for Mand og Kvinde. — »Gode Venners Raad«.

3. Det ægteskabelige Samliv.
Ægteskabet Formaal og Betydning for Individet Slægten og Samfundet. — Ægteskabet med og uden Kærlighed. — Forskelligheder i Temperament, Dannelser og Anskuelser. — At sætte Børn i Verden — Mi brug og Følgerne deraf. — Maadeholdenhedens Belønning. — Hvorledes skulde vi faa friske, lykkelige og smukke Børn? m. m.

4. Middel, som fremmer den ægteskabelige Lykke.
Kærligheden. — Hjemlivet. — Sundheden. — Økonomien. — Alderen. — Nøglen til Ægteskabets Paradis. — Ikke »jeg«, men »vi«. — Takt, Tillid, Hensyn, Sympati, Troskab o.s.v.

5. Praktiske Raad for unge Ægtefæller og Elskende i Almindelighed.
Hvorledes Kærligheden kan bibeholdes og styrkes. — Hvorledes man bør opføre sig i den Elskedes Nærværelse. — Kærlighedens Fjender. — Hvilke Egenskaber Kvinden sætter Pris paa hos Manden og Manden hos Kvinden. — Om Kærlighedsløfter, Utroskab, Jalousi m. m. m.

Menneskets Legeme.

Denne illustrerede Bog indeholder en Mængde Billeder af Menneskets ydre og indre Organer m. m., og eret interessant og lærerigt Studium, baade for unge og gamle.

Vi henviser iøvrigt til nedenstaaende Fortegnelse:

Af Indholdet:

Mandens Legemsbygning. — Kvindens Legemsbygning. — Idealet for kvindelig Skønhed. — Idealet for mandlig Skønhed. — Skelettet. — Nervesystemet. — Arm-, Bryst- og Bugmuskler. — Laar-, Ben- og Fodmuskler. — Hovedets og Halsens Muskler. — Det ydre og indre Øre. — Højre Halvdel af Lugteorganet. — Blodomløbet. — Hjernen. — Huden. — Hjerte og Lunger. — Mavesækken. — Indvoldenes Leje i Bryst- og Bughulen. — Gennemsnit af et kvindeligt Bækken. — Livmoderen i fejlagtigt Leje. — Livmoderen hos en svanger Kvinde. — En Graaf's Blære. — Et Menneskeæg. — Fosterdannelsen. — Det menneskelige Fosters Udvikling i 25 Billeder. — Foster af Rygradsdyr. — Det menneskelige Æg i Slutningen af 4. Maaned. — Et modent Foster. — Foregaaende Forløsning. — Barmen hos en Kvinde, som nylig har født. — Tvillinger i Livmoderleje. m. m. m.

Kvinden som ung Pige, forlovet og gift.

af Mr. **E. B. Duffey.** **304 Sider.**

Denne Bog behandler et Emne, som det for Nutidens Kvinde er af allerstørste Betydning at kende. — Kvindens sjælelige og legemlige Ejendommeligheder. Forfatterinden, den berømte amerikanske Skribent, Mrs. E. B. Duffey, skildrer her paa en enkelt og naturlig Maade med Klarhed og Forstand, de store Forandringer, som Kvinden undergaar i de forskellige Perioder af hendes Liv.

Bogen er en uvurderlig Hjælp for alle Kvinder, saavel for den, som agter at gifte sig, som for den, der forbliver ugift, den forlovede, Hustruen og Moderen. Alle bør læse den.

Uddrag af Indholdsfortegnelsen:

To Køn. — Kvindekønnets Mangler og tilsvarende Fordele. — Naar skal den unge Pige oplyses om visse Sager. — I hvilken Alder indtræder Puberteten. — Hemmelige Synder. — Kærligheden i dens første Form. — Resultatet af begge Køns uindskrænkede Omgang med hinanden. — Renhed og Sædelighed. — Mandligt Selskab. — Unge Tilbedere. — Renhed i Venskabsforholdet mellem Drenge og Piger. — En Ungdomskærlighed er Ungdommens bedste Beskytter. — Den første Kærlighed. — Den første Kærligheds Renhed. — En tidlig Forelskelse forhindrer ikke en senere bestandig Kærlighed. — Med hvem bør man gifte sig? — Passende Alder for Ægteskabets Indgaaelse. — Et for tidligt Ægteskabs bedrøvelige Følger for Kvinden, og sørgelige Følger for Manden. — Det indbyrdes Forhold mellem Mandens og Kvindens Alder. — Den overdrevne villige Mand. — Fysiske Ubehageligheder af et Giftermaal med en Vellystning. — Hvorledes kan en Pige skelne mellem en sædelig og usædelig Mand. — Anvisning til at bedømme en Mands sædelige Karakter — Tiden før og under Forlovelsen. — Den bedste Maade, hvorpaa et ungt Par kan lære hinanden at kende. — Fordelen af daglig Omgang mellem begge Køn. — Aftenbesøg. — Kysset. — Kvindens Udsigter i Spørgsmaalet om Forlovelse. — Den unge Kvindes Ansvar. — Fortrolighed mellem Forlovede. — Nødvendigheden af Forsigtighed — Opførelsen under en lang Forlovelse. — Fordelen af en kort Forlovelse. — Er Forlovelsen absolut bindende? — Kærlighed ved første Blik. — Platonisk Venskab. — Bryllupsrejser. — Misbrug af ægteskabelige Rettigheder. — Bør Mand og Kvinde dele samme Seng. — Forførerens Forbrydelse. — Ægteskabelige Rettigheder.

R.

Obs! — Obs! — Obs!

Til enhver som inden 10 Dage fra dette Blads Dato indsender nedenstaaende Bestillingsseddel, leverer vi ovenstaaende 3 Bøger for **kun 1 Kr. 85 Øre**. Ordre, som indsendes senere end 10 Dage fra Bladets Dato, kan vi ikke garantere for at blive ekspederede, da Oplaget er stærkt begrænset, og et nyt Oplag ikke kan sælges for denne lave Pris.

Skriv derfor snarest.

HUSK! Forudbetaling modtages ikke.

Bestillingsseddel til Kunstforlaget „Union"
København B.

Send mod Postopkrævning .... Pakker af de annoncerede Bøger, til en Pris af Kr. 1,85 plus Porto.

Hver Pakke skal indeholde et Ekspl. af Menneskets Legeme, et Ekspl. af Kvinden som ung Pige, forlovet og gift, samt et Ekspl. af Hvedebrødsdagene. — Hvis Bøgerne ikke er nye og fejlfrie, har jeg Ret til at returnere dem, mod fuld Godtgørelse.

Navn: ....

Bopæl: ....

Postadresse: ....

Et Eventyr i Sommerferien.

Det var Fralandsvind med Graavejr og Ruskregn. Søen gik tungt imod Land; enkelte Bølger krusede som en graahvid Kam, og opover Svabjerget ved Odden skyllede de langt indover.

Et Stykke ude paa Søen krydsede en Jagt for at naa ind i Bugten. Hver Gang den gik imod, hørtes Raslen og Smæld af vaadt Sejldug og Tovværk. Der stod en Mand ved Roret, en Kone og en Dreng ordnede Sejlene.

Jeg stod paa Bjerget og saa paa dem. Drengen halede i Fokken og Konen i Storskødet. Manden brugte ingen Kommandoord, men derimod slog han af og til Konen, naar han kunde naa hende.

Inde i Bugten gik Storsejlet ned med Raslen og Brag, Ankeret kom ud, og Jagten svingede op. Drengen begyndte at tage Sejlene ned og gøre dem fast, Manden og Konen forsvandt ned i Kabytten.

Tegning af Gunnar Bryn.

— Far, hvad er Folkenes Forbund for noget?

— Plag mig ikke, Dreng! Folkenes Forbund er en zoologisk Have, hvor alle Dyrene er sammen i et Bur!

Jeg gik tilbage igen til den gamle Fisker, jeg boede hos. Arnt Søe hed han. Han sad i den lille Gaardsplads, der dannedes af Huset, Havestakittet og det lille Udhus, og bødede Garn.

* * *

— Nu faar Du Besøg, Arnt, der kom sejlende en Lystjagt ind i Havnen til Dig med lige saa meget Graavejr indenbords som udenbords.

— Ja — ha — der er vel Graavejr, svarede Arnt. Jeg har set den; det er Anders Lyse, Fanden — nej, Blikkenslageren, — han skal ikke her hen. Han skal besøge sine Drenge, kan jeg tænke.

— Han har maaske Blikkenslagerværksted ombord? spurgte jeg.

— Ja, det har han; han gaar og sælger alle Steder langs Kysten, og han leverer fint Arbejde.

— Du nævnte Sønnerne, hvad er det for nogle? forhørte jeg videre.

— Jeg ved ikke, om Du har set dem, de bor her paa Øen, ved nordre Odde, i det rødmalede Hus. De holder sig mest for sig selv; ja ikke den yngste, han er bleven Spillemand og spiller, hvor det byder sig, baade paa Fastlandet og her paa Øerne.

— Aa, saa er det de to, jeg saa i Forgaars. Jeg laa og fiskede i Sundet, og saa kom der to sortsmudskede Karle roende, som landede ved nordre Odde.

— Ja, det har nok været dem, mente Arnt.

— Saa var det vel ikke deres Moder, den halvnøgne unge Kone, jeg saa ombord?

— Nej, det var det ikke; det er en Gaardmandsdatter vestfra; han har haft hende med de sidste Par Gange, han har været her. Det er forresten derfor han lægger til her i Bugten; han vil ikke have hende i Land derhenne, han er skinsyg paa sin ældste Søn. Der var et farligt Hus, sidst han var her. Den Gang laa han et Par Uger her paa Nordsiden, inde i Sundet. Naa, saa endte det med, at den ældste Søn, ham Snorre Nor og den unge Kone, Sara, hedder hun, blev forelsket i hinanden, og da den Gamle opdagede det, skønt de var gaaet forsigtig til Værks, saa nægtede han Konen Landlov og skiltes fra Sønnerne i Uvenskab. Saa Du saa, han slog hende, siger Du? Ja, det maa være noget meget presserende han og Drengene har sammen, ellers blev han vel borte. Bare det nu ikke ender galt denne Gang, Drengen er en hidsig Natur.

— God Dag, Arnt Søe, lød pludselig en lav, rolig Stemme bagved os. Sidder Du og fortæller Eventyr? Du har Fremmede, ser jeg.

Vi vendte os hastig om. Nogle Skridt bag os paa Stien, der førte forbi Huset, stod en middelhøj Mand med et sortsmudsket, haardt Ansigt. Det ene Øje var dækket af en sort, rund Tøjlap, det andet saa spottende og maalende paa os. I et Tov over Skulderen bar han en Del Blikvarer.

Arnt saa ærgerlig til Siden, men derpaa rettede han et hvast Blik mod ham.

— Jeg siger aldrig mere, end jeg vil staa ved, Anders Lyse.

Den andens Blik blev pludselig tomt og dødt.

— Jeg har lagt Jagten ind i Bugten hos Dig, den faar vel nok Lov at ligge? — Jeg skal over til Jernhandleren ved Sundet med nogle Blikvarer, og saa tænkte jeg, at en af mine Drenge kunde sætte mig over. Ved Du, om de er hjemme?

— Din Jagt ligger ikke mig i Vejen, saa den kan godt blive liggende, svarede Arnt og overhørte det andet Spørgsmaal.

Anders Lyse, Tateren, stod lidt, hilste saa hastig Farvel og gik saa hurtig indover Øen.

Det saa ud til at være en lumsk Fyr.

— Hvad er det, han har gjort ved sit Øje, spurgte jeg.

— Aa, det Øje fortæller han selv, at han har faaet skudt ud ved et Uheld, det var et Gevær, som sprang; men det er vel bare Eventyr. Men kom nu, det er Spisetid, sagde Arnt, og vi gik ind.

— — —

Jeg havde fjorten Dages Ferie og havde faaet lejet mig ind hos Arnt Søe gennem en Fisker, jeg kendte inde paa Fastlandet. Vi var straks blevet gode Venner. Han var en egen, hidsig Mand, opdagede jeg, naar noget gik ham imod, men ellers kun Solskin og godt Humør.

Der gik et Par Dage. Jeg drev som sædvanlig, fiskede om Morgenen og dovnede Resten af Dagen. Vi saa ikke meget til Tateren, kun et Par Gange kom han forbi, hver Gang med noget at bære. Konen saa vi hænge over Rælingen Dagen lang, og spejde ind mod Land.

Saa var det en Solskinsdag, jeg drev ud over venstre Odde og lagde mig i en Kløft, hvor Græsset voksede frodigt. Jeg laa og solede mig, røg og kiggede ned paa Jagten og paa den unge Kone, som ikke havde Landlov. Hun stod som sædvanlig og spejdede ind mod Land.

Pludselig lød et Signal oppe fra Pynten, hvor jeg laa; det kom fra et Sted lige i Nærheden af mig, skønt jeg ikke havde hørt nogen komme. Der er Taterdrengen, Snorre, tænkte jeg og besluttede at blive liggende, hvor jeg laa. Tre Gange fløjtede han Signalet. Ved det første drejede hun kun Hovedet og lyttede, men ved det tredie kom der Liv i hende. Hun smuttede ned i Prammen som en Slange og roede, saa Bølgerne steg indover Land. Lidt efter hørte jeg hendes hurtige Aandedrag, hun var steget i Land og ilede nu i sin unge Vens Arme.

De sad en Stund og talte stille sammen, saa lød hendes Stemme, den var ung og varm:

— Skal Du allerede gaa?

— Ja, der er kun en Time til den Gamle vender tilbage, og kan vi komme af Sted i Nat, saa har jeg noget at klare først. Har han Penge liggende ombord, saa tager Du dem med. Klokken to kommer jeg og henter Dig.

— Ved Din Broder Reimert, hvad Du har for? spurgte hun.

— Ja, han har lovet at hjælpe mig, han taber ikke paa det; men længere end til at faa den Gamle fuld vil han ikke være med.

De skiltes; hun roede ombord og han forsvandt ind over Øen.

Jeg tænkte: Den Bortførelse vil jeg være Vidne til.

Natten var lys og klar, da jeg ved Tolvtiden satte mig ude paa Pynten for at vente.

Ombord paa Jagten var alt stille. Ved Halvtotiden saa jeg hende bringe et Par Bylter hen til Rælingen og sætte sig der. Lidt efter hørte jeg Aaretag. En Mand kom hurtig roende om Odden med Kurs mod Jagten.

Han har luret den Gamle af, sagde jeg til mig selv. Du skal se, det hele løber roligt af. Jeg var nærmest skuffet.

Da saa jeg en Mand i rask Løb nedover Stien mod Broen. Han sprang uden videre ombord i Arnts Pram, kastede los og roede som en rasende.

Død og Pine! Det var den Gamle!

De to Baade stødte samtidig mod Jagtens Sider, en fra hver Kant; de maa have set hinanden paa Farten mod det fælles Maal. Snorre kom først til Rælingen og hev fra Dækket baade Konen og Bylterne ned i Baaden. Han fik knap Tid til at vende sig, før den Gamle var over ham. De kæmpede — de stak efter hinanden med Knive — saa gav den ene et Skrig fra sig og faldt om paa Dækket. Den anden sprang ned i Baaden til Konen; to Par Aarer kom til Syne og Baaden skød frem mod Odden. Den Gamle — thi det var ham, der faldt — kom straks efter paa Benene, han løb ind i Kahytten og kom ud igen med et Gevær. Han sigtede efter dem. Der kom intet Skud — saa slængte han det væk og truede efter dem med Næven, skreg, hylede og rasede med vilde Eder — og segnede om.

Lidt efter kom den unge Dreng op fra Kahytten; han tog den livløse Skikkelse i Øjesyn, — saa slæbte han den Gamle ned i Kahytten.

Næste Dag saa vi Drengen ro ind til Øen og hente Reimert ombord. Han blev der hele Dagen; hen ad Aften roede han helt ind i Sundet efter Doktoren. Dagen efter kom denne. Han kom ogsaa op til os, og Arnt spurgte, hvad der var paa Færde.

— Aa, det er den gamle Tater, som har faaet et stygt Knivstik; han kommer ikke over det, det er Døden. Han siger selv, det var ved et Ulykkestilfælde, han kom til at stikke Kniven i sig, og det maa jeg sige, det har i saa Fald været et besynderligt Uheld.

— Aha! Saa Doktoren Konen ombord? spurgte Arnt.

— Nej, der var ingen Kone, der var kun Reinert Spillemand og saa en Dreng, svarede Doktoren.

— Jasaa! — Ja, da ved jeg mere om Knivstikkeren end Doktoren gør, skønt jeg den Nat laa i min gode Søvn, mente Arnt.

— Aa, det er vel bare Gætning det hele, min gode Arnt Søe, som det er bedst at holde for sig selv, og husk, den Gamle røber sikkert ikke en af sine egne.

Jeg beholdt ogsaa mit for mig selv; jeg havde hverken Tid eller Lyst til at blive rodet ind i en Mordaffære!

— — — To Uger efter foer Reimert lykkelig bort med Jagten efter at have solgt sit Hus og begravet den Gamle.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✲ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310 Chr. Jensen.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN.

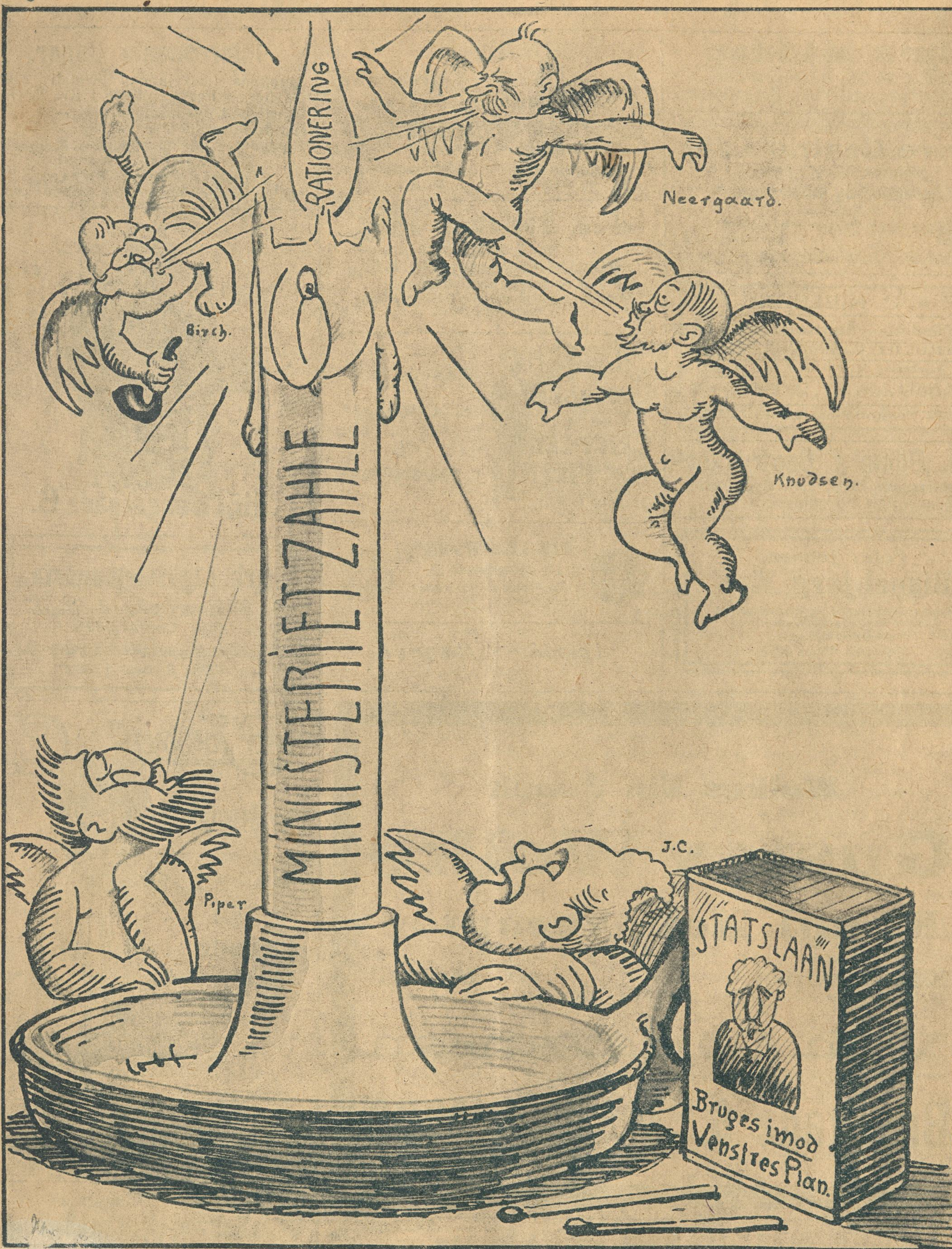

Tegning af Hp. Hansen

Lysepustere.

Om Lyset ses de flakke sammen
og sødt om Zahle snakke sammen
Til Valg de snart skal mache sammen
og sikkert ogsaa pakke sammen.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 10 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 6. Marts 1919

Tegning af Gunnar Bryn

Kongelig Sadelmagermester Løvenklo: Havde Ebert bare staaet i Lære hos mig, saa skulde jeg nok ha' pillet de Præsidentnykker ud af ham!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

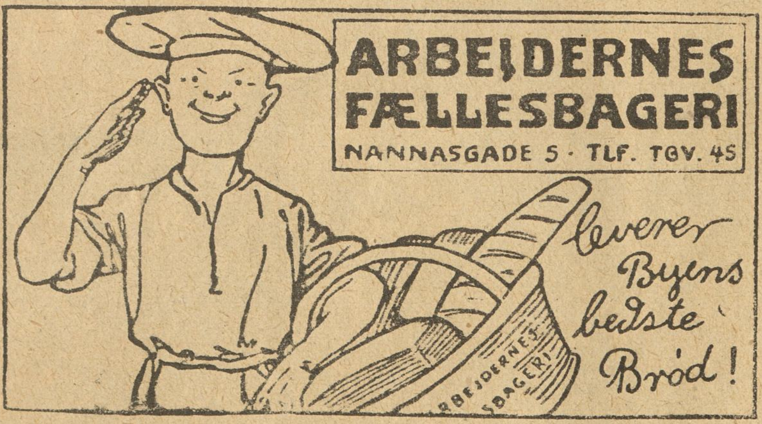

TEL. 3684 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbe.-stoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Det er Sognesaadsmøde i Skraaslev. Det er i Vintertiden, og Mødet holdes om Aftenen i Forsamlingshuset. Den aldrende Baron, som i mange Aar har siddet i Raadet, kommer inden man endnu har faaet Lyset tændt og finder selvfølgelig Lokalet fuldstændig mørkt.

— Her er jo mørkt som i Enden paa en Neger! udbryder Baronen, da han træder ind.

I et Hjørne sidder Jens fra Knapsted og bakker paa sin Pibe.

— Det er forbavsende, saa meget Baronen har set i sine Dage, siger Jens med den mest uforstilte Beundring.

Tegning af Magnus Kristensen.

*— **Der var engang 2 Pilsnere, som stode i en Port — —***

Næb og Klør.

*Trøstesløst at tænke sig, at det, Verden endnu den Dag i Dag kæmper som fortvivlet for, er — **Mad**.*

Nu er det saa uheldigt, at Mennesket skal have noget at spise mindst to Gange om Dagen (jeg springer i Øjeblikket over det, at nogle ikke kan faa Mad blot en Gang om Dagen, og at andre æder fire–fem Gange i Løbet af 12 Timer): men der stikker en Hemmelighed bag ved dette Forhold.

Da Skaberen havde tilvejebragt Jorden og Mennesket, indrettede han det saa fornøjeligt, at det levende Væsen havde Trang til Mad flere Gange om Dagen. Den Ordning kunde Skaberen magelig forsvare, thi han fyldte jo Størstedelen af Jorden med Afgrøde af herlig og højst forskellig Art — nok til de mange Millioner Væsner, som efterhaanden skulde afløse hverandre. Han kunde nemlig ikke i sin geniale Fantasi ane en saadan Nederdrægtighed, at Jorden og dens Herligheder skulde blive fordelt paa den Maade, at f. Eks. et Par »Grever« fik det meste af Fyn, medens 10,000 andre Mennesker ikke fik Jord til en Urtepotte.

For havde Skaberen bare anet det, saa havde han indrettet det saaledes, at Mennesket kun behøvede at spise sig mæt en Gang om Maaneden.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Sneen forraadte dig, Valborg, i Nat!

Sneen forraadte dig, Valborg, i Nat!
Ofte din Renhed med Sne jeg har lignet,
jeg har din Dyd og din Uskyld velsignet
indtil i Nat — ak, da ændred' jeg brat
Tanker og Mening. Fortryllelsen brast;
jeg, som af Lykke forventningsfuld svimmel
følte mig hævet til Himlenes Himmel,
styrted' desværre til Jorden i Hast!

Valborg, skøn Valborg, din Rosenmunds Dug
ofte har fristet og lifligt mig kvæget;
derpaa jeg tænkte i Dag, og bevæget
skrev jeg et Digt. Imens Fnug efter Fnug
Sneen derudenfor faldt imod Jord,
ene jeg sad i min skumrende Stue,
tænkte paa dig, du min blideste Due,
længtes til Længselen blev mig for stor.

Valborg, da tog jeg min Frakke og Hat,
putted mit Digt til din Uskyld i Lommen,
gav mig paa Vej, men jeg næppe var kommen
Degnens forbi i den hvilende Nat,
før jeg saa Spor i den nyfaldne Sne.
Eja, jeg tænkte, saa er Sem'naristen,
Degnens den yngste, nok gaaet til Kjesten.
Der bli'r et Par af de to, skal vi se!

Nys er han gaaet; jeg følger hans Spor.
Lige til Møllen vor Vej er den samme,
der skal han dreje — min sandten for ramme
Alvor han svigter sin Kjesten, jeg tror:
Sporene stadigvæk ligeud gaar!
Saa nu svinger de, netop ved Kæret.
Herre min Skaber, hvem har han beæret
med sit Besøg paa min Kærestes Gaard?

Ind over Hegnet! Nu bli'r det for galt!
Pokker forstaa, hvad vil Fyren i Haven?
Stien han vælger langs Dammen og Graven,
Valborg, ak Valborg, se Sneen har talt,
Sneen forraadt dig! thi se lige lukt
Sporene gaar mod dit Vindu! ak, Turen
gik jeg saa ofte — de standser ved Muren,
ganske som Muren ham pluds'lig har slugt!

Muren — jovist! Nej Verandaen let
kan med sit Tremmeværk bruges som Stige.
Hvad jeg har drømt, men ej vovet, min Pige,
det har han prøvet! Og med et Par Sæt
stod han deroppe, og eftersom nu
mer han ej staar der, ja, da er vel Sagen,
Valborg, ak Valborg, saa solklar som Dagen:
Jeg er en Nar, og en Tøjte er du!

Sneen forraadte dig, Valborg. Jeg har
ofte med Sneen din Urørthed lignet,
jeg har din Dyd og din Uskyld velsignet
sidst i det Digt, som i Lommen jeg bar.
Nu jeg i Stumper og Stykker det rev,
Hyldesten til din Uskyldighed dryssed
jeg i *hans* Spor, hvem i Nat du har kysset,
medens jeg bandende hjemefter drev!

Per Bonde.

Verden som den burde være — og som den er.

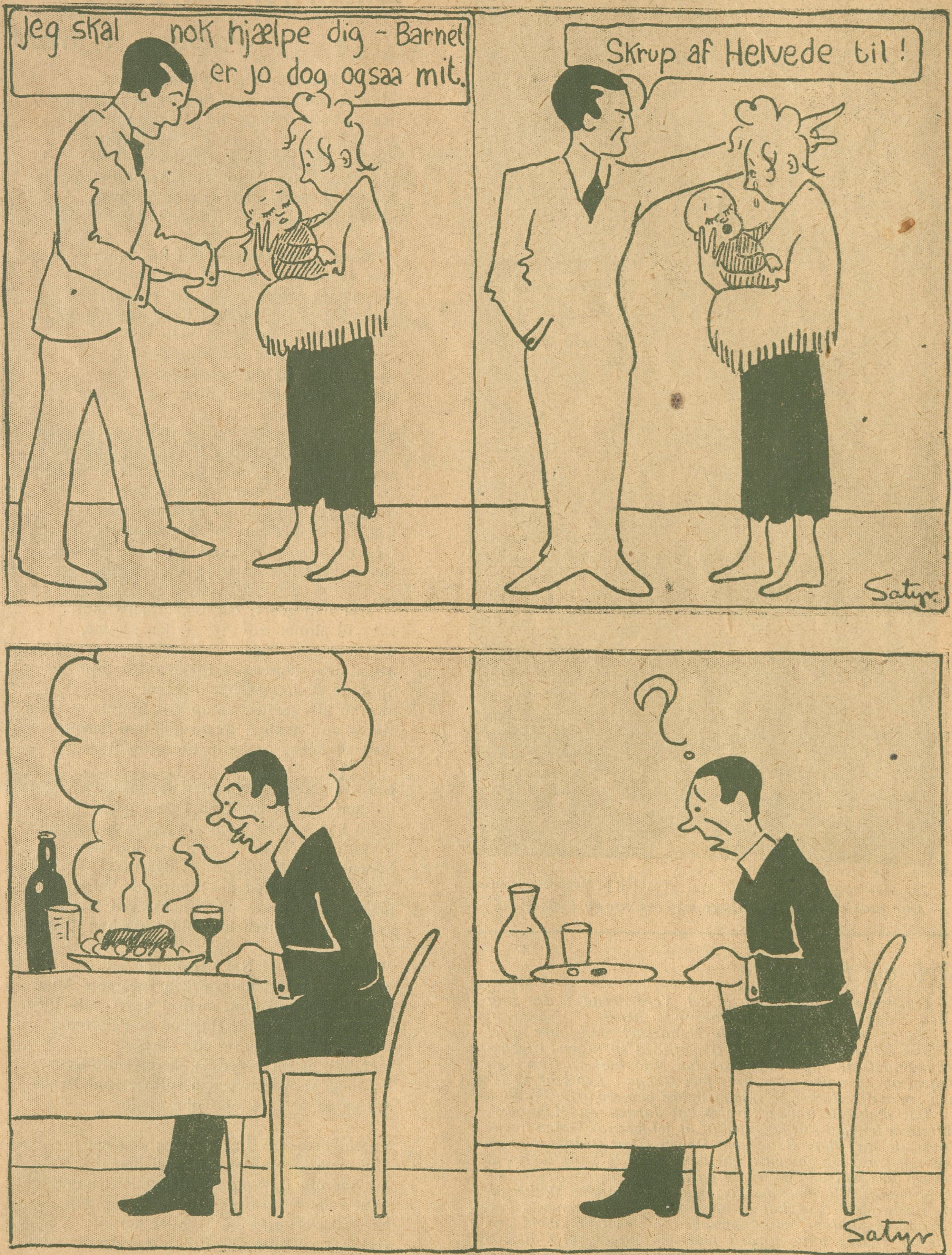

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Manden fra Hobro synger en politisk Vise.

(Mel.: »Ridder Rap, Ridder Ro«
af Molboerne).

Se, Goddag København,
om dit Ry og dit Navn
ikke er just som *min* Fødestavn!
Jeg har hørt, Du er styg,
ikke glad for vor Byg;
vi vil Korn ha' til Svin,
Du vil ha' Brændevin —
vi er enige kun om saa lidt,
ja, kanske kun et eneste et:
At en Ko og en So
og en Mand fra Hobro
de kan lave den godt, sku je' tro!

I har klaget saa tit,
naar vi tjente os lidt,
vi sku maaske levere det frit?
Om det bli'r dit Forlis,
skal vi ha' Verdenspris
for vor Æg og vor Smør,
gør kun Vrøvl, hvis Du tør,
om det bli'r Dig en Smule for svært,
saa vil Du meget hurtigt faa lært,
at en Ko og en So
og en Mand fra Hobro
ser paa Jer med en knusende Ro!

Radikal Politik,
den har nu slaaet Klik,
under Zahle det gik som det gik.
København eller os,
det er derom vi slaas.
Jeg bli'r muggen og gal
over den Maksimal —
vi vil frit have Lov til at flaa,
indtil Storkøbenhavn kan forstaa:
At en Ko og en So
og en Mand fra Hobro
det er Livet og Lykken — værsgo'!

Men se nu er det Slut,
nu skal *vi* absolut
have Plads og Hr. Zahle herut.
Og se Manden fra Hee
er *vor* Stands gode Fe,
han er Storbondens Ven
og han kommer igen,
se saa bli'r det en anden Konfekt,
og hvad tror I vil gøre Effekt:
Jo, en Ko og en So
og en Mand fra Hobro
vil regere Jer godt — kan I tro!

Nils Nejl.

Smuk Slutning!

Amerikanerne er kendt for at være Mænd, der kan klare enhver Situation, men nedenstaaende sandfærdige Meddelelse er dog noget mere usædvanlig.

I de vestlige Stater udgik en lille Avis med Navnet »Bikuben«.

»Kuben« havde under hele sin Tilværelse meget svært ved at klare sig, men man mærkede ikke dette paa Redaktøren.

Men pludselig afsluttede »Bikuben« sit Liv, og Redaktionen gav Bladet følgende Salut med til Evigheden:

»Dette Blads Oplag har, takket være dem enestaaende og glimrende Fremgang, Bladet har haft siden sit første Numer, vokset saa enormt, at det er os umuligt længere at trykke det.

Vi ser os derfor desværre nødsaget til at indstille »Bikuben«s Udgivelse.«

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

— Hvad mener De? spurgte hun skælvende.

— Blot det, at jeg endnu ikke har holdt Afregning med Blyth. Hvis han ikke havde været, vilde jeg nu have været gift med Violet Emberly og i Stand til at betale mine Kreditorer. Undskyld jeg taler saa ligefremt. Det sidste Ord om Dramaet i Lorchbank er for Blyths Vedkommende ikke talt endnu. Selv om jeg forlader Egnen, saa . . .

Giv mig Træstykket og Kuglen tilbage, sagde hun skarpt men dog dødsensangst. De har ingen Ret til at beholde dem. De lovede højtideligt at levere dem tilbage, naar Woolmer var færdig med at spille Detektiv.

— Undskyld, jeg sagde, at De skulde faa dem tilbage, naar jeg havde brugt dem, og det har jeg ikke endnu . . .

— Major Lydfield! Jeg forlanger endnu en Gang at faa dem tilbage . . .

I det samme ringede Telefonen.

Majoren tog den ærgerligt.

— Hallo! Hvem er det?

Hans Ansigt antog et Udtryk af Overraskelse, og han vendte sig instruktivt om mod Edna.

— Det er Mr. Chester, sagde han. Han siger, at han har noget meget vigtigt at tale med mig om.

Deres Øjne mødtes. Begge følte de ubevidst, at Begyndelsen til Enden nu var kommen — —

XXV.
ET EJENDOMMELIGT HVERV.

Hallo!

— Det er Major Lydfield, ikke sandt?

— Ja.

— Jeg har noget meget vigtigt at meddele Dem. Jeg taler fra mit Kontor i Emberlys Fabrik. Kan De høre, hvad jeg siger?

— Ja, hvert Ord.

— Jeg henvender mig til Dem, fordi jeg ved, De var en personlig Ven af Fergus Emberly. Jeg har hørt, at man i den sidste Tid er begyndt at hælde til den Anskuelse, at han ikke kom af Dage ved et Ulykkestilfælde, men blev skudt af en anden Person. Jeg kan nu meddele Dem, at dette er rigtigt. Han blev myrdet. Kan De høre, hvad jeg siger?

— Ja, ja, raabte Majoren aandeløst.

— Jeg har daarlig Tid, og det er mig umuligt at fortælle Dem alt; men det er af den yderste Vigtighed, at De allerede i Aften hører Tilstaaelsen af den Mand, som har begaaet Mordet. Vil De i Deres Egenskab af Fergus Emberlys Ven være mig behjælpelig?

— Ja, hvis De endelig vil; men hvorfor henvender De Dem ikke til Politiet?

— Jeg skal nok i rette Øjeblik tilkalde Politiet; men der er først noget andet, som bør gøres, og dertil behøver jeg Deres Bistand. De maa gøre nøjagtigt, hvad jeg siger. Kør til Bridge Morton i en Automobil i saa god Tid, at De kan være ved Fabriken i Cooper Street præcis Klokken halvti. I Forbifarten maa De tage Hr. Blyth fra Marlcroft med Jeg ringer nu til ham og beder ham vente paa Landevejen udenfor Havegitret. Naar de kommer til Byen, stands da ved Politistationen og tag en Politibetjent med. Men kom i ethvert Tilfælde ikke før Klokken halvti. Har De forstaaet, hvad jeg har sagt? Vil De være saa god at gentage det?

Majoren gentog alt og tilføjede:

— Men jeg forstaar ikke, hvad Meningen er med alt dette?

— Handl De blot, som jeg siger.

— Men hvad er Meningen med alt dette?

— Det er blot den, at Klokken halvti vil den Mand, som skød Mr. Fergus, være til Stede paa mit Privatkontor; det er nødvendigt, at De og Mr. Blyth, som er mest interesserede i Dramaet, er til Stede for at modtage hans Tilstaaelse.

— Store Gud! Er det virkelig Tilfældet! udbrød Majoren ophidset. Er De virkelig sikker paa det? — — — Hallo? Hallo? — — —

Ingen svarede.

— Han har ringet af, sagde Majoren ærgerligt og hængte atter Telefonrøret paa.

— Hvad er der sket? spurgte Edna Shearm aandeløst.

Lydfield fortalte hende hurtigt alt.

— Bare han ikke har faaet fat i et galt Spor — sluttede han.

— Jeg kan ikke tænke mig, at Chester vilde anklage et Menneske for Mord paa et løst Grundlag. Jeg hørte en Gang gamle Hr. Emberly sige, at Chesters eneste Fejl var den, at han var altfor forsigtig.

Pludselig sprang Majoren op:

— Nu tror jeg, jeg forstaar alt! udbrød han. Det er Blyth, han sigter til. Chester vil ikke lade ham arrestere paa Marlcroft og vil derfor lokke ham i en Fælde. Det er selvfølgelig derfor, jeg skal tage ham med.

— De tager fuldstændig Fejl! udbrød Edna, og hvis Chester tror noget lignende, saa gør han det ogsaa.

— Jeg tror endog, at De, Miss Shearm, er klar over, at Blyth er Morderen, men at De alene af Kærlighed til Fyren søger at dække over ham.

— Jeg er fuldstændig overbevist om, at han ikke har gjort det.

— Ja, hvordan det nu end forholder sig, saa maa jeg af Sted med det samme. De kan køre med og staa af et Stykke fra Marlcroft.

Et Øjeblik efter sad de i Bilen.

Da Edna nogle Hundrede Alen fra Marlcroft steg af, sagde hun:

— Træstykket og Kuglen? De maa sende mig dem med Posten, men saaledes at ingen kan se, hvad det er . . .

— Det kommer an paa, hvad der nu sker; i hvert Tilfælde lover jeg Dem at tilintetgøre dem, naar jeg ikke har Brug for dem mere . . .

Automobilen fo'r videre og holdt et Øjeblik udenfor Marlcroft. En Mand kom frem mellem Træerne.

— Er det Dem, Blyth?

— Ja.

(Sluttes).

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

I.

EN FUNDEN SKAT.

Jeg sad og medede. Jeg havde intet fanget, det gør jeg sjældent, og jeg bryder mig heller ikke videre om at fiske, jeg gjorde det kun, fordi Omstændighederne fordrede det.

Det skete paa Lady Warburton, Lisbeths Mosters Foranledning. Hvem Lisbeth er, vil De faa at vide, hvis De vil besvære Dem med at læse disse sandfærdige Beretninger; for Øjeblikket maa det være tilstrækkeligt at sige, at hun havde været fader- og moderløs lige siden sin Barndom, uden andre Slægtninge end sin gifte Søster Julia samt sin Moster — den nysnævnte Lady Warburton.

Lady Warburton er lille af Vækst med en skarp Hage og en endnu skarpere Næse, og hun bruger altid Lorgnet; desuden ejer hun meget af denne Verdens Goder.

For en Uge siden havde Lady Warburton bedt mig aflægge sig et Besøg. Hun havde set skarpt paa mig gennem sin Lorgnet og mildt men bestemt (Lady Warburton er altid bestemt) udtalt, at Lisbeth, skønt hun ellers var en sød Pige, dog var ung og selvraadig. Endvidere at hun (Lady Warburton) mente, at Elisabeth tog det Venskab, der saa længe havde bestaaet mellem hende og mig, for noget mere. Endvidere, at selv om hun (Lady Warburton) villigt erkendte, at en Person, der skrev Bøger og undertiden Teaterstykker, ikke absolut behøvede at være umoralsk, var det dog ikke en Person, som var egnet til at skabe den ægteskabelige Harmoni, som hun (Lady Warburton) i sin Egenskab af Elisabeths Moster ansaa for ønskværdig. Og at mine Opmærksomheder derfor ikke var velkomne o. s. v. . . .

Maaske bør jeg her til min egen Retfærdiggørelse indskyde, at jeg gjorde nogle Forsøg paa Protester, men hvem kan med Held kæmpe mod en Kvinde, der har en saadan Hage og Næse og forstaar at bruge sin Lorgnet med saa stor Dygtighed? Hvis blot Lisbeth havde været til Stede, havde alt nok gaaet anderledes, men hun var rejst ud paa Landet — det havde i det mindste Lady Warburton fortalt mig. Da jeg altsaa stod alene overfor hende, lykkedes det hende at afpresse mig et Løfte om at indstille alle Artigheder i et halvt Aar »bare for at give den kære Elisabeth Tid til at lære sit eget Hjerte at kende«.

Dette skete forrige Mandag. Om Onsdagen, medens jeg spadserede paa Maa og Faa paa Picadilly og var vred paa mig selv og Skæbnen, især paa mig selv, saa jeg Hertuginden af Chelson komme kørende.

Hertuginden gaar blandt sine Bekendte under Navnet »Snakkedaasen«, fordi hun aldrig kunde blive færdig med at tale, naar hun først var begyndt. Det var derfor med nogen Uvilje, jeg gik hen til hendes Vogn, da hun vinkede med Parasollen.

— Hun er altsaa rejst! var hendes Hilsen, da jeg løftede paa Hatten — Lisbeth, mener jeg? Jeg har hørt noget om hende.

Hertuginden hørte om alt.

— Og De har virkelig ladet Dem aftvinge et saadant Løfte . . . Dick, Dick! Jeg skammer mig over Dem.

— Hvad skulde jeg vel gøre? svarede jeg. De forstaar . . .

— Stakkels Fyr! afbrød Hertuginden mig venligt og klappede mig med Parasolhaandtaget; det kunde naturligvis ikke gaa anderledes. Ser De, jeg kender hende, jeg har for mange, mange Aar siden været Skolekammerat med Agatha Warburton.

— Men formodentlig benyttede hun ikke Lorgnet den Gang, og . . .

— Men hendes Næse var lige saa skarp, sagde Hertuginden. Og hun har virkelig sendt Lisbeth, det kære Barn bort — og oven i Købet til et saadant kedeligt Sted, hvor hun ikke har andre at tale med end unge Selwyn . . .

— Unge Selwyn?

— Ja, Horace Selwyn af Selwyn Park, Fætter til Lord Selwyn af Brankesmere. Agathe har planlagt dette i lang Tid, forstaar De. Naturligvis vilde det være et godt Parti — Rigdom o. s. v. — men jeg maa sige, at jeg finder ham grænseløs kedelig — saa alvorlig og pedantisk . . .

— Virkelig! udbrød jeg. Mener De, at . . .

— Hun sørger nok for, at de bliver gifte i en Haandevending. Agathe har en meget stærk Vilje. Hendes Karakter ligger i hendes Næse og Hage.

— Men Lisbeth er ikke noget Barn — hun har sin egen Vilje, og . . .

— Ganske vist, sagde Hertuginden, men tror De, den kan maale sig med Agathes Hage? Desuden er det mere end troligt, at De er blevet Genstand for hendes bitreste Foragt . . .

— Men, min bedste Hertuginde . . .

— Aa, Agathe er en født Diplomat. Naturligvis har hun allerede skrevet, og selv om hun ikke har sagt det rent ud, har hun i hvert Tilfælde udmalet Dem som et Vidunder af Troløshed, og Lisbeth, stakkels Barn, sidder nu formodentlig og græder og indbilder sig, at hun hader Dem, og er beredt til at sige ja til den første den bedste Frier.

— Store Gud! udbrød jeg; hvad i Alverden skal jeg gøre?

— De kunde jo tage ud paa en Fisketur, foreslog Hertuginden tankefuldt.

— En Fisketur! gentog jeg. Hm! ganske vist, men . . .

— Riverdale er et meget smukt Sted, sagde Hertuginden i samme tankefulde Tone; der ligger en gammel Ejendom, kaldet Fane Court, lige op til Selwyn Park.

— Hertuginde, udbrød jeg, idet jeg noterede Adressen op, jeg staar i evig Taknemlighedsgæld til Dem . . .

— Sesaa, sagde hendes Naade.

— Jeg tror, jeg allerede begiver mig afsted i Dag og . . .

— Det er nok det bedste, De kan gøre, sagde Hertuginden og nikkede.

— — —

Paa den Maade gik det til, at jeg denne Augusteftermiddag sad og fiskede.

Ved klogt stillede Spørgsmaal havde jeg af Værten i Værtshuset »De tre muntre Fiskere«, hvor jeg var taget ind, faaet at vide, hvor Fane Court, hvor Lisbeths Søster boede, laa, og jeg havde valgt mig en ensom Plads, hvor jeg blot behøvede at vende Hovedet for at opfange et Glimt af Huset.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

— Du har slaaet en Knude paa Din Natskjorte, Emanuel — — hvad har Du drømt i Nat? (»Fliegende Blatter«).

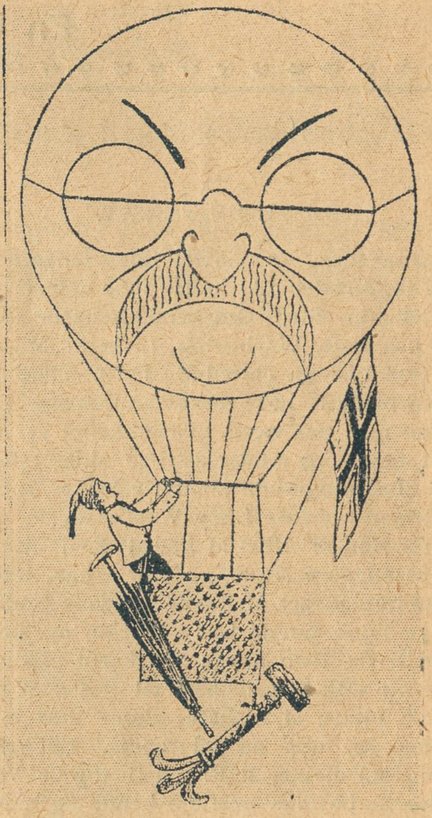

Gunnar Knudsen beholdt sin Taburet, men tager for en Sikkerheds Skyld Paraply med nu, da han atter skal tilvejrs.
(»Lørdagsavisen«, Norge)

DEN GODE TONE.

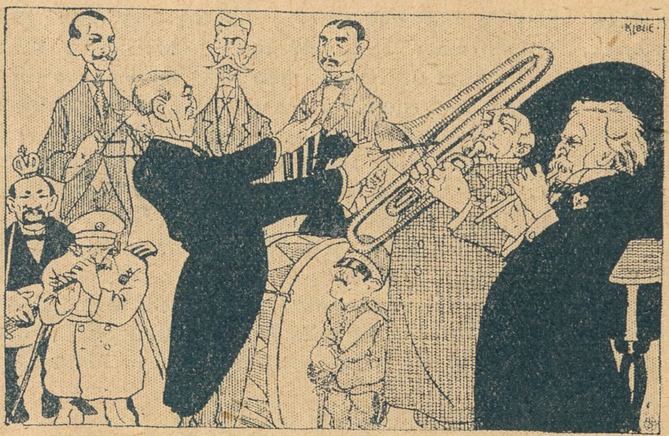

Redaktør Hellberg vil ha bedre Tone blandt folk og det er ikke no' at si paa.
Paa fredskongressen forsøker kapelmester Wilson at faa stemt Tonen ned, men Clemenceau's basun ramler endnu nok saa fælt. (»Tyrihans«, Norge.)

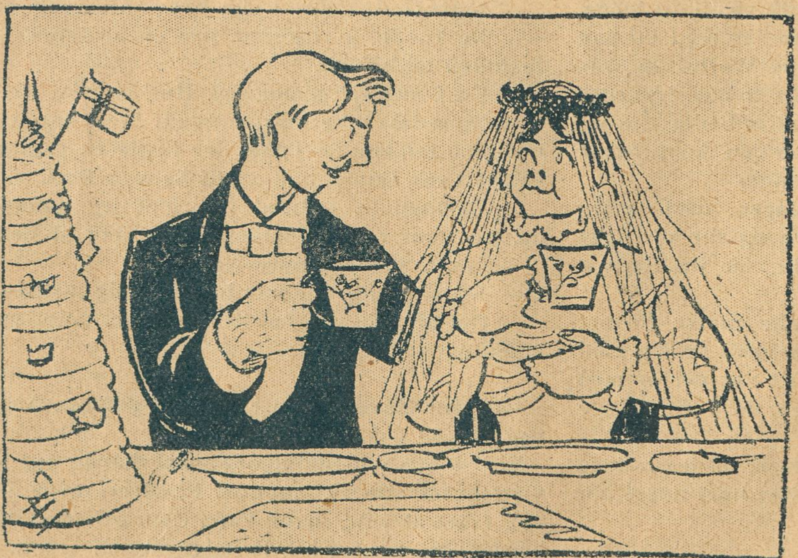

VI FAAR EKSTRA KAFFE-RATIONER VED BRYLLUPER.
Brændstærk kaffe skal parret faa,
saa at hjertet vil banke og slaa.
(»Tidens Tegn«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Højesteretsassessoren: »Bare vi ikke havde disse Dyreværnsforeninger, saa kunde man maaske faa Lov til at bruge Træhesten igen, naar der var nogle, der ikke vilde bekende.

Hørt i Zoologisk Have.

Lille Familie ser paa Æslerne.

Den mindste Dreng ser paa et lille Æselføl og siger:

— Er det lille Æsel de voksne Æslers Barn?

— Ja naturligvis.

— Men Mor, hvilket Æsel er Fa'ren og hvilket er Mo'ren?

Fruen: Læg Mærke til, min Dreng, at det største Æsel altid er Fa'ren!

Underlige Notitser.

Redaktør Nikkelajsen »Dagens Ekko«, er saa fortvivlet over Bladets Tilbagegang, at han har besluttet at søge Rekreation paa Bornholm.

I *Ekkodalen.*

*

Charles Kjerulf, den utrættelige, indstuderer for Tiden et nyt Foredragsemne, der faar Titlen: »Slagord mellem de Døvstumme i Tresserne«.

Et Par af Børsens yngre Spidser opfører for Tiden en vild Kamp om, hvem der kan hamstre mest Rødvin og Champagne.

Det kalder de: *Klase* Kampen.

*

Sportsforeningen »Sparta« holder det ene Stævne efter det andet. Publikum møder fuldtalligt, og *Spartakisterne* er fulde — af Penge.

*

En Tankelæser paa Fyn paatager sig — med Bind for Øjnene — at sige, hvilket Numer Glas, der findes i de lorgnetbærende Tilskueres Lorgnetter. En stedlig Avis mener, at det hele beror paa et optisk Bedrag.

*

Fra et Hotel ringede en herboende Tysker til en Kabaretscene og forespurgte, om en bestemt Danserinde optraadte halbneuen.

Damen ved Telefonen svarede blufærdig, at Vedkommende nærmest optraadte helt nøgen.

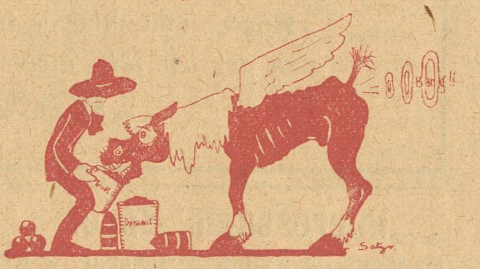

Emil Bønnelycke fodrer sin Pegasus med Krudt og Kanoner, hans Digte er fulde af Eksplosioner.

Da Metersystemet var bleven indført, kom en ung Frue ind i en Fajanceforretning og udbad sig en — Natliter.

„En Svensker".

Lars Anders och hans käring äro ute och segla. Det bläser hårt och käringen är rädd. När så Lars Anders häver ur sig en kraftig kötted, säger hon bedjande:

— Men så svär då inte så forskräckligt, Lars Anders. När som helst kan ju skatan kantra å vi båda staa inför Herrens domstol!

Lars Anders: Dä ska' ja' säja dej, Stina, att när sjöfolk tar te salmboken, då vet ingen hur det kan gå!

Käringen: Nå, så svär då i Guss namn!

„En Nordmand".

Den gamle pensionerte kaptejn læser i sit livorgan om et tilfælde av blodforgiftning som følge av naalestik. Den gamle kriger blir arg over saa megen menneskelig svakhet og utbryter:

— Fy for pokker, for skrapfolk det er nu for tiden! Bare blodforgiftninger og blindtarmsbetændelser! Nej, takke mig til i gamle dager, då taalte vi en del! Da jeg gik med dansken som frivillig i atten hundrede og fire og seksti, saa fik jeg en kule i maven. Nu ja, en smule knip i maven fik jeg jo, naturligvis, men saa tok jeg en ordentlig dram og spændte beltet et hul ind og saa slaas jeg hele dagen som pokkeren selv, og om kvelden gik kulen den veien den skulde.

Filosofi.

Hvis der bødes for det — i mange Aar — som kun var en *stakket* Fornøjelse, hvad Straf mon saa jeg arme Stakkel faar, som *hele Livet* og Aar efter Aar har nydt — med en herlig Fordøjelse?

Skaal!

I Jylland levede en Præst, som indrettede sine Talers Længde efter et Timeglas, han altid havde hos sig paa Prækestolen.

En Dag glemte han i hellig Iver Tiden og opdagede, at Timeglasset var løbet ud. Da han endnu havde en hel Del at skulle have sagt, vendte han ganske roligt Glasset om og sagde til Menigheden:

— Kender jeg jer ret, saa taaler I nok mere end et Glas!

Forpagter Ulrich.

Da J. C. begyndte politisk at strække sig,
laa Statsskibet li'söm en stormramt »Fuldrig«.
Og mere end en Mand var nær ved at brække sig,
en enkelt gik da ud og sagde »Ulrich«!

Fra Manøvren.

En Kaptajn opdagede ved de sidste Sommermanøvrer tre Rekrutter, der var kravlet op i et Træ.

— Hvad i 37 tusind Tønder Dynamit bestiller I deroppe? brølte Kaptajnen.

— Tys, vær endelig stille, Hr. Kaptajn, svarede den modigste af Rekrutterne — vi er sendt herop for at lave Skygge til Løjtnanten, mens han sover til Middag!

Skadefro!

— Hvem har hevet Dig de' blaa Øje, Aalavia?

— De' har min Mand.

— Der ka' Du se, Aalavia, Du sku' ha' giftet Dig med maj, saa ha'de Du inte faaet nær saa mange Tæsk, inte paa de' Lav!

„EL UNIVERSO"

INDREGISTRERET

FRA H. NIELSENS CIGAR OG TOBAKSFABRIK

TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

E. N., Kronborggade. Tak, men Emnerne er behandlede.

Frans Daugaard, Aarhus. Skal nok blive benyttet.

Vilhelm Andersen, Holstebro. Tegningerne skal være gode og udført med Tusch. Honoraret er fra 0,0 til 50 Kr. pr. Stk.

A.: Ka' De Sprog?
B.: Ja, hele 3.
A.: Fransk, Engelsk og Tysk?
B.: Røversprog, Fingersprog og Dansk.
Tegnet af Hansen.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Ved De?

at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

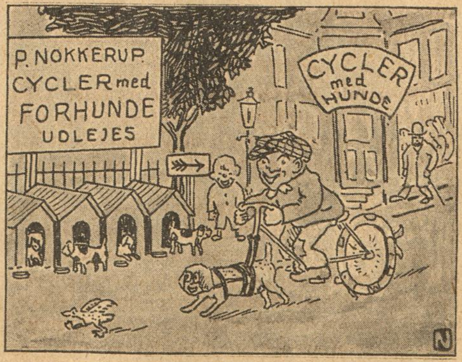

Hvorledes man klarer sig under Mangelen paa Cyklegummi.
Tegnet af G. N.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 7495.**

Avertér i „RAVNEN".

Restauration Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Vil De spise godt

paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af Gustav Halldin.

Saa, nu har jeg drysset min Døbeseddel væk. Nu faar je' brandrive og raspe mig Mas me' a' bevise, a' je' æ' et kristeligt Menneske!

Klippes ogsaa?

En elegant klædt Herre — kendt Chikago-Millionær — kom ind paa en Barberstue i den lille By Nivada. Herren, der befandt sig paa Rejse, var aldeles skallet, men havde stærk Skægvækst paa Hagen.

Han satte sig i en Barberstol.

Barberen spurgte:

— Barberes?

— Nej, svarede Herren i en barsk Tone, jeg skal have taget Maal af en ny Klædning.

Dette Svar syntes at overraske Barberen, som forklarede

— Dette her er ikke noget Skræderetablissement.

— Er det ikke?

— Nej.

— Hvad er det da?

— En Barberstue.

— Hvad foretager De Dem i en Barberstue!

— Barberer og klipper Folks Haar.

— Tror De, at en aldeles skallet Mand, som kommer her ind, har henvendt sig her for at blive klippet?

— Ne—ej.

— Ser jeg ud til at være vanvittig?

Barberen svarede Nej, men tænkte i sit stille Sind, at Herren i hvert Fald opførte sig, som om han var gal.

— Naa, naar De mener, at jeg har min Forstand i Behold, hvad tror De saa, at jeg, som er totalt skallet, er kommen for?

— For at blive barberet.

— Naa, *hvorfor* spør' De mig da, om jeg skal barberes, naar jeg sætter mig her? Hvorfor begynder De ikke straks at arbejde. Imens De nu har snakket, kunde De have tjent 10 Cent. Er De med?

— Ja, svarede Barberen.

Derpaa begyndte han paa Værket. Men da Barberingen var besørget, forglemte han sig og spurgte efter gammel Vane:

— *Klippes ogsaa!*

Den skallede Chikagomillionær bekostede hans Begravelse og gav Enken en betydelig Livspension.

„Krims-Krams".

Tre Herrer gik forbi et Pæretræ, hvorpaa der hang tre Pærer. Hver tog en, og der blev dog to tilbage.

Hvordan kunde det gaa til?

Den ene Herre hed Hver.

Der hænger en Ting paa mangen Væg som har Tarme, men ingen Arme.

Hvad er det?

En Violin.

Hvilke Moder varer længst?

Kommoder.

Begrav mig under Jorden
— og Du giver mig Liv
Sæt en foran, da bor jeg
mellem Rør og Siv.

Et Frø — en Frø.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
„FIONA" SKINDERGADE 27

Af Kærlighedens Dyb —

Under hele den lange Middag paa Hotellet var der en Herre, som paa Grund af sin mærkelige Opførsel havde vakt min Opmærksomhed ved at betragte mig. Han havde et uroligt, underligt og næsten sørgende Blik og indgød mig en Smule Ængstelse — nej, snarere Medlidenhed.

Var han gammel? Var han ung? En vedholdende Dirren satte hans Hænder i Bevægelse. Hans Haar var hvidt, og han havde Rynker ved Tindingerne. Og dog var der intet ved hans Væsen, der tydede paa, at han var gammel. Hans Øjne — dybt seende, med et uhyggeligt, smerteligt og skarpt tænkende Udtryk — virkede — mod min Vilje — dragende paa mig.

Under Middagen saa vi saa ofte og gennemtrængende paa hinanden, og det forekom mig helt naturligt, at den besynderlige Hotelgæst senere paa Aftenen nærmede sig mig i Hotellets Selskabsværelse. Han satte sig tæt ved min Stol og spurgte, om han maatte ryge. Efter en lille Pavse begyndte han at tale om Vind og Vejr, om Regnen, som aldrig vilde holde op, og mumlede tilsidst:

— Hotelværten siger, at det snart bliver smukt Vejr, maaske allerede i Morgen . . . Men ved han det? Ved man overhovedet noget? Ved man nogensinde noget?

Han sænkede Hovedet, og Cigaretten faldt ud af hans urolige Haand.

— Jeg er bange for, at De finder mig paatrængende, sagde han pludselig paa en mere fortrolig, men dog feberagtig Maade. Men, min Frue, De ligner lidt en ung Kvinde, som jeg har mistet. . . ja, faktisk mistet — i Ordets virkelige Betydning. De ligner hende lidt — og jeg leder efter hende — man anser mig for at være Enkemand, men jeg er ikke absolut sikker paa, at min Hustru er død. — Han saa sig forvirret omkring.

— Tillader De, at jeg fortæller Dem min Historie? Tillader De, at jeg ser paa Dem? Thi De minder mig om den unge Kvinde med Deres slanke Holdning og Deres Maade at bevæge Dem paa. Hun havde bare blaa Øjne. Hun hed — men hvorfor nævne hendes Navn for Dem? Jeg kaldte hende »Min«. Det var et kort Navn, og det passede aldeles til hende. Hun var mild, hengiven og øm, god og sagtmodig. Ingen Kvinde kunde bedre end hun give en Mand det Indtryk, at hun tilhørte ham og ingen anden end ham. Hun var min, kun min. Hun tænkte ikke paa andet end at gøre mig lykkelig, at behage mig. Uden at være tungsindig, elskede hun Stilheden og troskyldige Drømmerier. Blot hendes stille Nærværelse omgav mig med Lykke. Havde jeg havt noget at udsætte paa hende, skulde det maaske være en Smule Tilbageholdenhed. Jeg dømte hende med lidt Beklagelse til at være mere hengiven og tro end lidenskabelig. Men — hun var smuk og elskede mig, jeg tilbad hende og var lykkelig.

En Dag gik min Frue ud — som hun gjorde hver Dag. Hun bar en mørkeblaa Kjole med Chemicet, gule Sko og gule Silkestrømper, en stor, blaa Hat med lange Fjer, saadan som Damerne paa den Tid brugte. Hendes Haar, som hun farvede blondt ved Hjælp af Haarvand, bølgede saa smukt under Hatten. Og hendes Ansigt var livligt som en Blomst. Da hun gik ud, kyssede hun mig. Hun var glad og fortryllende. Kort sagt: hun var »Min«, min Glæde, min Lykke, min Salighed. Da jeg, efter at hun var gaaet, gik ind i hendes Værelse, saa jeg, at hun havde ladet sine Ringe, sit Uhr og den Brosche, hvormed hun brugte at hæfte en Buket paa Brystet, blive liggende hjemme.

Knap en Time efter hun var gaaet, ringede det. Jeg var i Færd med at gaa ud og stod netop og ledte efter mine Handsker. Da der ingen kom for at lukke op, ringede det en Gang til. Utaalmodig gik jeg da selv for at aabne og saa — først uforstaaende, derefter med ubeskrivelig Skræk — nogle Mennesker, som bar en Baare, der var overdækket med et Klæde.

Den stakkels Mand tav et Øjeblik. Han betragtede mine Øjne, min Næse, min Mund, hele mit Ansigt. Derefter fortsatte han rystende:

— Det saa ud, som om det var hende — hende, som en Time tidligere var fuld af Liv og Skønhed! Hendes Ansigt var uigenkendeligt. Jeg ved ikke hvilken Slags hæslig, forfærdelig Vægt, det var, som havde knust hendes Hoved og hendes Hals. Det øvrige af hendes Legeme var uskadt . . . Men jeg vil ikke fylde Dem med Rædsel ved at skildre for Dem, hvad der var sket med hende. Jeg vil fortælle Dem noget andet — —

Den ny Lufttrafik

Afgangsperron for Verdenslufts-Omnibusselskabet »København«.

En Konduktør: Er der flere Passagerer til Kairo og Alexandria?

Ung Herre: Gaar denne »Bus« til Spitsbergen?

Konduktør: Over Arkangelsk — Perron Nr. 5.

En Dame: Jeg skal til Sortehavet.

Konduktør: Over Marseille—Algier—Konstantinopel. — Afgang Kl. 7.

En Ægtemand til sin Kone: Naa, der kan Du høre, om 10 Minutter gaar den til Tyrkiet — skynd Dig!

I det indre.

I det indre af Luftomnibussen. Alt optaget.

En Dreng: Fa'r, er det Holland, vi nu passerer?

Faderen: Nej, det er Rumænien. Plag mig ikke.

Konduktør: Deres Billetter.

En Herre: Det er vel denne Ombus til Sydafrika?

Konduktør: Nej, det er »Bussen« til Australien over Ægypten. Men De kan skifte i Kairo. Der tager De den første »Stars end Stripes-Omnibus« til New York, hvor De gaar ombord i »Den brasilianske Vogn« til Rio. Fra Hotel »Cosmopolit« er der saa »Bus« til Sydafrika.

En Herre: Kan man faa noget at spise?

Konduktør: Første Frokost serveres paa Sardinien, anden i Khartum.

En Dame: Hvor skal jeg stige af for at komme til Japan?

Konduktør: Paa Cypern. De tager »Tyfon« til Hongkong og derfra »Cyklon« til Yokohama.

En Handelsrejsende: Hvordan kommer jeg til Persien?

Konduktør: Der er en Times Vej fra Sidney med »Nordpolekspressen«.

Handelsrejsende: Hvad for noget! En hel Time for at rejse elendige 350 Luftmil! Skandaløst! Jeg klager i Aviserne!

Tegning af Hp. Hansen

Et Monument af Nutiden.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Det var sket lige i Nærheden af vort Hus. Hun var gaaet meget raskt gennem Gaden i Retning mod Posthuset. Man genkendte hende i Kvarteret. En Postmesters Hustru og en Blomsterhandlerske havde efter Ulykken genkendt hende og nævnede min Adresse og mit Navn.

Lægen klædte den stakkels Døde af. Jeg stod og saa paa det, forstyrret, vanvittig! Jeg tog selv et Brev frem, som sad klemt mellem Korsettet og Barmen. Et Brev — jeg læste det, det var endnu ikke frankeret. Papiret var det samme som hun brugte. Ja, men der er jo saa mange, som anvender samme Format, som syntes om den samme blaagtige Farve . . . Det var mig umuligt at læse Adressen, den var oversmurt med Blod. Men indeni var Ordene næsten læselige. Det var et Brev, som »Min« utvivlsomt havde skrevet, og som hun selv var gaaet med for at afsende. Det var hendes Haandskrift . . . Men alle Damer har jo samme høje, stejle Haandskrift, med regelbundne Grundlinjer.

Brevet begyndte paa følgende Maade:

»Filip, min varmt elskede!«

Og der stod de vildeste de mest glødende og vanvittig rørende Ord i det, udtrykt saa dybt og inderligt ømt og samtidig saa fulde af Lidelse, som de kun kan være, naar de indgives En af en eneste hæftig, varm Følelse — saa hemmeligt mærkende, saa mægtige, lidelsesfulde Udtryk, at Siderne, paa hvilke de var skrevne, dirrede i min Haand . . . Fra det Øjeblik, min Frue, dirrer min Hænder altid.

Brevet havde ingen Underskrift . . . Og overhovedet intet Bevis. Er Papir og Haandskrift Bevis for, at »Min« havde skrevet det! Intet beviste, at Kvinden, som hvilede der, var »Min«. Og da forstod jeg, ærede Frue, at denne Kvinde, som laa der, som havde skrevet dette Brev, denne Kvinde kendte jeg ikke, lige saa lidt som denne Filip, til hvilken disse Kærlighedsord var rettede. Det var ikke »Min«. Haandskriften! Endnu en Gang, det var ikke noget tilfredsstillende Bevis! Den blaa Chemisette, de gule Sko, disse Hænder uden Ringe? Har ikke Tusind unge Kvinder en saadan Kostume? En saadan Bluse, saadanne Sko, og gaar de ikke uden Smykker paa Hænderne? Tager ikke mange Damer paa visse Aarstider, paa disse smukke Dage, næsten lignende Dragter paa sig, som Moden, Aarstiden eller Vejret foreskriver dem? Man havde ikke kunnet finde den lille Æske, hvori »Min« gemte sine Kort, sin Pudderkvast og sine Penge. Og alligevel vovede man at forsikre mig om, at det var hende! Kammerjomfruen genkendte hendes Underklæder, hendes Haar . . . Som om ikke Tusind unge Kvinder havde farvet, gult Haar og lyserøde Underklæder.

Lægen sagde til mig: Det er hendes Arme, hendes Hænder, hendes Barm — jeg har undersøgt hende — hendes Ben — hvor jeg i Fjor vaccinerede hende . . . Men Læger, som daglig har saa mange Mennesker at behandle — kan de huske saadan noget?

Jeg alene, min Frue, jeg ved, at det ikke var »Min«. — »Min«, som var saa rolig og saa fuldkommen ren, »Min« havde aldrig kunnet skrive et saadant Brev, »Min« kunde ikke elske nogen paa den Maade, »Min«, som bevarede en stor eksalteret Ømhed med en saa rolig Ømhed, »Min«, som var saa lidet skabt til at forstaa Hjertets Kval. »Min« var ikke skabt til at elske nogen saa glødende. Og selv om det umulige havde kunnet ske — aldrig vilde hun kunnet raabe sin Kærlighed ud, sit Begær og den trykkende, hemmelighedsfulde Kval, som forgifter den skønneste Rus, i saa stærke og saa voldsomme Udtryk. Denne Kvinde var ikke »Min«. Man førte til mig en ukendt, død Kvinde, som jeg ikke kendte. »Min« var forsvunden . . . Ogsaa hun er maaske død — det er muligt. Men hun var ikke den døde Kvinde . . .

Man har anset mig for gal, fortsatte han, da jeg ikke vilde vedkendes den fremmede, forelskede Kvinde som min Hustru. Man tror, jeg er gal, fordi jeg har sat alt, hvad der findes af Politi og Detektiver i Bevægelse for at komme paa Spor efter min Hustru — men det har hidindtil været haabløst.

Man anser mig for gal, fordi jeg selv flakker hele Verden rundt for at lede efter hende. Hvorfor er hun da forsvunden? spørger man mig Hun er maaske blevet stjaalet fra mig, som man stjæler et lille Barn . . . hun var saa lille, saa svag. Eller ogsaa er der maaske hændt hende en Ulykke — jeg ved ikke naar — jeg ved ikke hvor — men sikkert er, at hun aldrig havde gemt et saadant Brev paa sig, som det, jeg læste . . .

Men det kan jo tænkes, at jeg finder »Min« igen — hvis hun lever — og hvorfor skulde hun ikke leve endnu? For den Dame i den blaa Kjole, hun som ikke mere havde noget Ansigt, og som bar en saadan Kærlighedshemmelighed ved sit Hjerte, den Kvinde var ikke den, som jeg elskede og som elskede mig . . .

Og da jeg tav, spurgte han mig med et sælsomt klart og samtidig smertefuldt Blik:

— Imidlertid — mangen Gang tvivler jeg. Og da er jeg gal, ikke sandt? Gal, gal! Ak, højtærede Frue, De, som ligner »Min« en Smule, svar mig paa det! Tror De, at det Brev kunde være skrevet af min Hustru, af den Kvinde, som tilhørte mig? Tror De, at den Døde kan være »Min«?

Han havde rejst sig op. Hans Ansigt udtrykte en saa frygtende Angst, at mine Øjne fyldtes med Taarer.

— Nej, min Herre — sagde jeg bestemt, næsten mod min Vilje — nej . . . det var en anden!

— — — —

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres **gratis**.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric

A/s Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.** Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40 Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12. Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49' Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

„Ak var jeg Konge blot — — "

Tegning af Satyr.

— Jeg vil gerne ha' et Billede af mig selv med al „Klunset" paa — man ved jo aldrig, hvorlænge man beholder det — naar selv Landstinget bryder Forfatningen!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 11 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 13. Marts 1919

Tegning af Alfred-Proessdorf

Hun er Foraaret selv, og Synet af hende fornøjer,
saa man glemmer baade Is og I. C.s Karnevalsløjer!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,1

NUTID.

Fruen: Jeg gaar ud i Aften, Alfred.

Manden: Hvor gaar Du hen?

— I Kvindeklubben.

— Kommer Du hjem og spiser til Aften?

— Nej, jeg spiser i Klubben.

— Amalie, nu gaar det snart for vidt. Det er tredje Aften, Du er ude. Hvis Du bliver ved paa den Maade, flytter jeg hjem til min Fader!

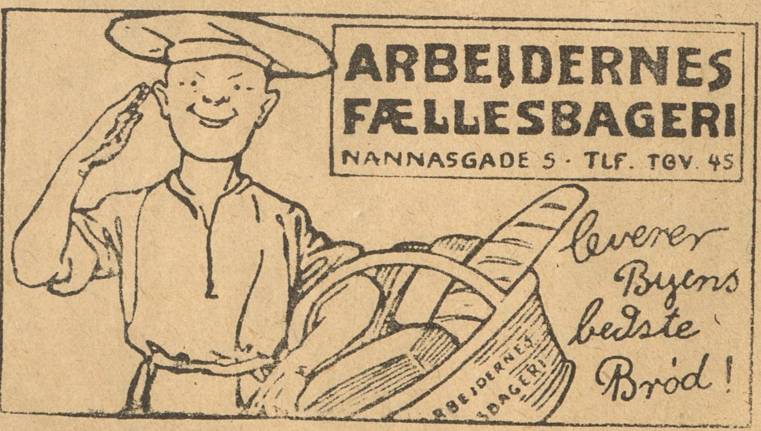

Telefon
1848

Tegning af P. V Hansen

Lejlighed gør Tyve, eller: Den laver Du rigtig, Møller!

Næb og Klør.

Skønt selv Revolutionær saa god som nogen, er jeg ikke enig med Gadens tilfældige Revolutionære. Min Hjerne faar et Ildebefindende, hver Gang jeg læser i revolutionære Aviser om »dette imfame Politi, som arresterer, dømmer og straffer os, der er af en anden Mening end den i Samfundet herskende. Ned med Politiet, ned med Domstolene!«

Det er, som om vedkommende Skribent opretter et Skærmbrædt for sin mindre gode private Samvittighed.

Men selve Paastanden er ulogisk. Læg Mærke til, at hver Gang der er foretaget et Attentat paa en Fører, saa styrter Mængden sig over Gerningsmanden og slaar ham, saa vidt muligt, helt ihjel.

Hvad er der sket? Det, at Mængden, disse Elementer, som hader Politi, Domstol og Straf, selv straks og uden Forhør er — Politi, Domstol og Bøddel!

Hvor staar dog Socialismens maalbevidste Kamp for at erobre Magten i den hele Styrelse, for gennem Lovgivning og Oplysning at skaffe sand Retfærdighed Indpas i Menneskelivet, himmelhøjt over disse tankeløse Statsomvæltere, som tror, at Verden bliver lysegrøn, naar den sidste Politimand er vel hængt.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Maver.

Jeg har digtet om fagre Kærminder,
jeg har skrevet om Rosernes Rødme,
jeg har rimet om søde Veninder
og fik Kvalme af Digtenes Sødme.
Naar nu atter min Pegasus traver,
bli'r dens Traven til *Digtet om Maver.*

Bli'r end Læserne nok saa perplekse,
skal Pegasen ha' Lov til at trave:
Der er Maver med Buer konvekse,
der er andre aldeles konkave,
og de færreste er nok normale,
og se, dette er just det fatale.

Der er Maver, som kræver at bæres,
og som fordrer at *ses* her i Verden;
deres Bærere hyldes og æres
og er Stormænd i al deres Færden;
de har Maver, som Kugler, hvis Hæder
er de gyldne, storpralende Kæder.

Der er Maver, som søger at skjule
deres Slunkenhed ydmygt bag Vesten;
de er tomme, desværre og hule,
— men til Trøst har de Biblen og Præsten,
og et Hjem med en Kone og Unger,
som har Maver, der skriger af Hunger!

Og saa viseligt er det i Verden,
at de tusind der træller som Slaver
og blev tavse af Aarsliddets Hærden,
se, de træller for »mavedes« Maver
for at bjerge sig selv et Par Krummer,
der kan dysse dem sulten i Slummer.

Og saa længe er Verden af Lave,
som det Mylder af barkede Næver
endnu tjener en Storæders Mave,
den forslugne, der stadigvæk kræver
at tilfredsstille graadige Lysters
Hang til Fraadsen i Vine og Østers!

Per Bonde.

Verden som den burde være — og som den er.

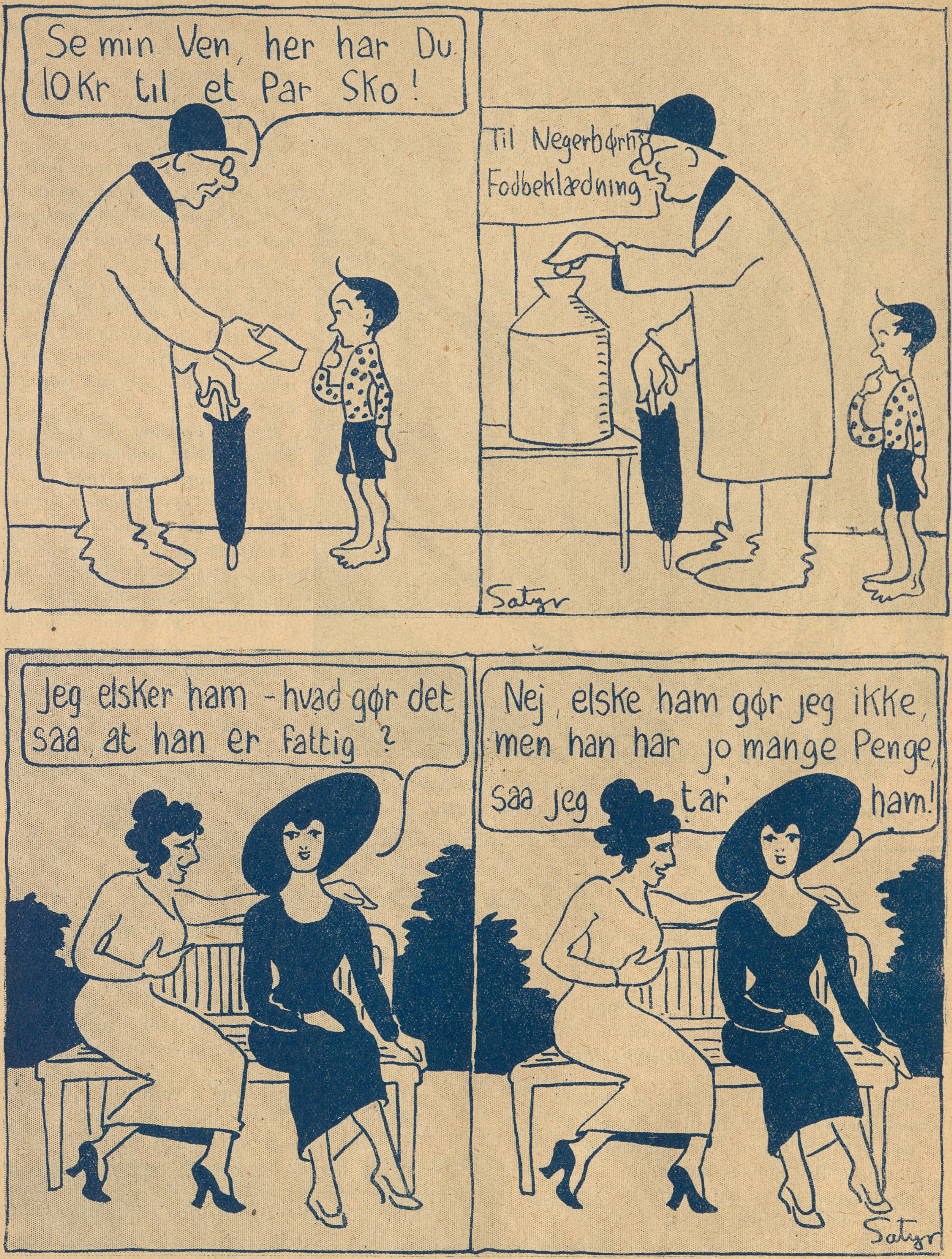

Satirisk Tegneserie af Satyr.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

En Undskyldning.

Redaktøren af »Det vaagne Øje« i Nebraska havde i sit Referat af et Velgørenhedsbal lignet Fru Majorinde Jacksons Dans med de gratiøse Rørelser, som opfylder en løbsk Ko, og Majoren besluttede straks at kræve Redaktøren til Ansvar for hans Taktløshed. I denne Anledning indfandt han sig med Kone og Revolver paa »Det vaagne Øjes« Kontor og udbad sig en Forklaring paa den poetiske Lignelse.

Redaktøren saa paa Fru Majorinden, hvis Aasyn var dækket af et tæt Slør, og bad hende løfte Sløret. Hun gjorde saa og sagde:

— Min Herre, jeg venter, at De gør en Undskyldning!

— En Undskyldning — naturligvis, raabte Redaktøren, som greb sin Hat og styrtede ud af Døren.

Den overraskede Major sprang hen til Vinduet og raabte efter den flygtende:

— Bliv og giv en Undskyldning!

— Jeg tænker netop paa det! raabte Redaktøren.

— Hvad mener De, hylede Majoren og sendte en Revolverkugle efter Flygtningen.

Redaktøren, som netop fik reddet sig om Gadehjørnet, skreg tilbage:

— Ser De da ikke, at jeg løber alt, hvad jeg kan — for at be' Koen om Forladelse!!

J. C. Christensen synger en lille Kasket-Vise

paa Melodien: »*Ak ja den Sorg, man bærer paa*« (af »Jorden rundt«.)

Fredag:

Sikken et Held, med Hiv og Smæld
faar jeg nu *Zahle* slaaet ihjæl,
hil dig Jens Christjan, endnu Du da dur,
ingen gir' Fur en saa dygtig Filur.
Næ, hvor jeg glæder mig til Stads,
lidt Stads maa has' skam nu til Da's.
Væk med det jyske Tøj, det Bras
— *Kasketten paa*, du gamle Jas!

Lørdag:

Slav'et er slaaet, *Zahle* er død,
Rode er tot og *Brandes* er blød,
hele Baduljen den ligger saa net
blot ved et Stik af min lille Stilet.
Piper hav Tak, og *Schovelin*,
Du er en stor, fin Mandarin.
Birck gjorde sig paany til Grin,
men Skidt — *Kasketten* er nu min!

Søndag:

Hejda Mari', dit ældgamle Ribs,
hvor er mit Ur og hvor er mit Slips?
Hører Du ikke, at Klokkerne slaa,
nu skal hver Hædersmand til Kirke gaa.
Bare mit Øje lyser blaat,
naar jeg om lidt ser Kongens Slot,
Hatten er høj og sidder flot —
Kasketten klær' mig nok saa godt!

Mandag:

Nu har jeg sagt til alle et *Nej*,
Chef for Regering bliver jeg ej,
jeg vil staa ren i Historiens Dom
.... kun vist at Kongen han bad mig derom.
Eja, dér ser jeg en Lakaj,
og han har Brev med sig, ej, ej!
Nu er der Tjans og Hommelej
— *Kasketten* venter nu paa mig!

Tirsdag:

Jøses og Kors og sikken en Dag,
hele mit Slot det laa med et Brag!
Det var en Skuffelse hæslig og stor,
Kongen han sa', je' sku' hilse min Mor!
Knækket nu blev min Mord-Stilet,
i Nat har jeg ligget og grædt.
Før har saa flad jeg aldrig væt;
nu sir' jeg træt — *Go'maaren Kasket!*

Nils Nejl.

Spøgeri og Kærlighed.

— De har faaet Telefonbesked fra Chester?

— Ja, han sagde, jeg skulde følge med Dem til hans Kontor.

— Sagde han noget om hvorfor? spurgte Majoren og iagttog skarpt hans Ansigt.

— Ja, han sagde, at han vilde vise os den Mand, der havde skudt Fergus. Hvis jeg ikke vidste, Chester var et saa klart Hoved, kunde jeg godt tro, at han var blevet gal!

Ti Minutter senere holdt Bilen foran Politistationen.

Udenfor stod en Politibetjent og ventede paa dem.

— Venter De paa os? spurgte Majoren.

— Ja, en Herre, som ikke vilde sige sit Navn, ringede os op og bad en af os om at følge med Dem; det drejede sig om Hr. Fergus Emberlys Død.

— Ved De, hvor vi kører hen?

— Nej, Sir.

— Sæt Dem blot op, saa skal vi forklare Dem det undervejs . . .

Gaden, hvori Fabrikken laa, var helt øde og menneketom. Den oplystes kun af nogle faa Gaslygter. Hele Bygningen henlaa i Mørke.

— Der er vist hans Privatkontor? sagde Lydfield og pegede paa et Vindue i nederste Etage. Han synes ikke at være her.

— Maaske er det bedst at vente lidt endnu, Sir. Klokken er først lige halvti, foreslog Betjenten.

Der gik en halv Snes Minutter. Saa sagde Majoren utaalmodigt:

— Nu synes jeg ikke, der er nogen Grund til at vente længere. Chester har maaske sine Grunde til ikke at tænde Lys. Lad os gaa ind.

Døren til Chesters Privatkontor var ikke laaset. De gik indenfor. Der var bælgmørkt i Kontoret, og en uhyggelig Dødsstilhed, der uvilkaarligt fik dem til at sænke Stemmen.

— Hvad skal det betyde? udbrød Majoren ærgerligt og famlede sig forsigtigt frem gennem Værelset.

Da hørte de ham pludselig snuble over noget paa Gulvet og han faldt forover . . .

— Blyth, stønnede Majoren. Hurtigt! Lys!

XXVI.

VEJENE SKILLES.

— Tænd Lys! gentog Lydfield hæst.

Politibetjenten tændte en Tændstik. Majoren havde rejst sig; ved hans Fødder laa Liget af en Mand med Ansigtet mod Gulvet; hans højre Haand holdt endnu om en Revolver.

— Store Gud! udbrød Politibetjenten; det er Hr. Chester. Han har skudt sig!

Blyth maatte læne sig mod Skrivebordet for ikke at falde. Politibetjenten havde imidlertid tændt Gasblusset og laa nu paa Knæ ved Siden af den døde.

— Selvmord! sagde han kort.

I det samme fik Lydfield og Blyth Øje paa en stor, hvid Konvolut, der laa paa Skrivebordet; den var forsynet med Paaskriften:

»Til dem, der finder mit Lig. E. J. Chester.«

Blyth tog Brevet og brød Konvolutten med skælvende Hænder. Indeni laa et Ark af Firmaets stemplede Brevpapir, og de læste:

»Jeg, Edmund Chester, tilstaar herved, inden jeg forlader dette Liv, at jeg Natten til den 10. September har skudt Mr. Fergus Emberly i det saakaldte »Spøgelseshus« i Lorchbank. Jeg dræbte ham, fordi han vægrede sig ved at gifte sig med min Datter Hilda, som han havde forført. Tre Gange samme Dag havde jeg opfordret ham til at holde det Løfte, han havde givet hende, men forgæves. Jeg gik da om Natten over til »Spøgelseshuset« og tiggede og bad ham i over en Time om at holde sit Løfte til den, han havde gjort ulykkelig. Da alle mine Bønner var forgæves, greb jeg i Raseri den ene af de to Revolvere, han havde taget med sig. Trods sin ophidsede Sindstilstand tror jeg endnu stadig at turde fastholde, at det kun var min Hensigt at skræmme ham; men min Finger maa have rørt ved Aftrækkeren, thi Skuddet gik pludselig af og Fergus Emberly sank død ned fra Stolen. Da jeg rettede Revolveren mod ham, sprang han op, saa Kuglen kom til at gaa nedenfra og opefter; det er derfor ikke underligt, at Lægen ved Ligsynet erklærede, at der forelaa et Selvmord. Jeg vilde forlængst have overleveret mig selv i Retfærdighedens Hænder, havde det ikke været for min Datters Skyld. Nu fik jeg imidlertid i Gaar den sørgelige Meddelelse, at hun er død. Der er derfor, nu da jeg ikke mere har noget at leve for, ikke nogen Grund for mig til at fortie Sandheden, navnlig da et andet Menneske i et anonymt Brev er blevet beskyldt for at have begaaet Forbrydelser. Jeg har besluttet at dø for egen Haand, hellere end at dø i Galgen.«

Der herskede en lang, trykkende Stilhed efter Oplæsningen; saa sagde Politibetjenten endelig:

— Jeg vil nu gaa hen og telefonere til Politistationen og bede Dem om at sende en Læge herhen. Vil De blive her saa længe?

Han gik.

— Det var en uhyggelig Affære, Blyth, sagde Lydfield. Jeg vilde aldrig have kunnet gætte Sammenhængen. Jeg husker nu nok, at der i sin Tid var nogle Rivninger mellem Fergus og hans Familie angaaende denne Pige.

— Jeg giver Dem min uforbeholdne Undskyldning, fordi jeg har mistænkt Dem for Mordet, sagde Blyth. Vil De nu til Gengæld sige mig, hvem den anonyme Brevskriver er.

Majoren tænkte sig et Øjeblik om; saa sagde han:

— Nej, jeg kan ikke, Blyth; jeg har lovet det højt og helligt; men jeg kan dog sige Dem saa meget, at jeg har en stærk Mistanke om, at Brevet blev skrevet af en Kvinde.

Politibetjenten traadte ind.

— De Herrer behøver nu ikke at vente mere. Om et Øjeblik vil Lægen være her.

Paa Vejen hjem beskæftigede Blyths Tanker sig med en Begivenhed, der var forefaldet en halv Time efter at Edna Shearm var taget af Sted til Koncerten:

Violet var gaaet op paa Ednas Værelse for at hente et Tidsskrift og havde da paa Toiletbordet faaet Øje paa det skæbnesvangre Dokument fra »Spøgelseshuset«, som Edna havde glemt at tilintetgøre. Violet tog det med sig ned og viste sin Kæreste det.

Blyth begyndte at ane Sagens Sammenhæng, og hans Mistanke om, at det var Edna, der havde skrevet det anonyme Brev, var nu blevet bekræftet gennem Majorens Ytring.

XXVII.

SLUTNING.

Næste Dag lykkedes det Blyth og Violet at faa Edna til at aflægge en fuldstændig Tilstaaelse. Samme Eftermiddag forlod hun Marlcroft. Forinden havde hun dog haft Besøg af Lydfields Tjener, der afleverede en lille Pakke. Ingen uden Edna selv og Afsenderen fik nogensinde at vide, hvad den indeholdt.

Samme Dags Aften forlod Major Lydfield Egnen. Næste Dag fik Shedworth Hall en ny Ejer. Fire Aar efter kom der Meddelelse om, at Majoren var blevet skudt under et Oprør i Sydamerika.

Blyth var stærkt oprevet efter de sidste Begivenheder; hans Tanker kunde alligevel ikke lade være med at beskæftige sig med Dramaet i Spøgelseshuset: hvordan kunde det være gaaet til, at han ikke havde truffet Fergus hin Nat? Chesters Brev gav en Løsning paa Gaaden: Samtalen mellem de to Mænd havde været af den Natur, at de begge ønskede at holde den hemmelig; da de hørte nogen komme, havde de derfor slukket Lyset og skjult sig. Bagefter, da Blyth var gaaet, havde de genoptaget deres Samtale, der endte med en Tragedie.

Selvopholdelsesdriften havde faaet Chester til at benytte den lille Dør i Muren; her havde han da tabt Pibestopperen.

— — —

Meget havde Blyth gennemgaaet i de sidste Uger; men han fik fuld Oprejsning, da Violet kort efter blev hans Hustru . . .

ENDE.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

Det kan være herligt at ligge paa Ryggen og kigge op i Luften, men jeg følte mig ikke lykkelig. Hertugindens Ord fulgte mig overalt.

— Du er blevet Genstand for hendes bitreste Foragt, sukkede Vinden.

— Du har osv., stønnede Floden.

Det var derfor med ikke ringe Bæven, at jeg imødesaa mit første Møde med Lisbeth.

I dette Øjeblik skiltes Sivene, og en Dreng kom til Syne. Det var en lille Dreng, klædt i Fløjlsdragt med Kniplingskrave, begge Dele oversprøjtede med Dynd. Sko og Strømper bar han i den ene Haand, og i den anden holdt han en Kæp. Han stod og betragtede mig med et kritisk Blik; men da han tilsidst talte, var det i en venlig Tone.

— Hallo der! sagde han.

— Hallo! svarede jeg. Hvad kan Du være for en?

— Jo, svarede han alvorligt, mit virkelige Navn er Regmild Augustus, men man kalder mig for Nissen.

— Jeg kan nok forstaa det, sagde jeg og saa paa hans lille snavsede Person.

— Aa, jeg er vist meget snavset, sagde han og begyndte at tørre Dyndet af sine Ben med Strømperne.

— Ja, en Smule, tror jeg! bemærkede jeg.

— Jeg er ogsaa lidt vaad, sagde han tøvende. Ser De, jeg har leget Romere, og jeg maatte gaa i Vandet, for jeg var Fanebæreren, som springer i Vandet og svinger sit Sværd og raaber: Følg mig! De husker ham vel nok? Han staar i Historiebogen.

— Ja, svarede jeg, det var en virkelig Helt. Men hvor er Fjenden henne?

— De er slaaede. Striden rasede i flere Timer.

— Saa maa Du da være træt.

— Ikke Spor, svarede han fornærmet. Jeg er ikke nogen Pige — og jeg er næsten ni Aar gammel.

— Jeg kan høre paa Din Tone, at Du ikke synes om det smukke Køn. Du kan altsaa ikke lide Piger?

— Nej, Pigerne er dumme, svarede han. For Eksempel Dorothy. Vi legede Halshugning forleden Dag — hun var Marie Stuart og jeg var Bødlen. Jeg lavede den smukkeste Økse af Træ og Sølvpapir, og da jeg huggede Hovedet af hende, skreg hun forfærdeligt, og det skønt jeg næsten ikke slog hende — og man sendte mig i Seng Klokken seks for det. Jeg tror, at hun skreg med Vilje — det var uforskammet, ikke sandt?

— Min kære Nisse, sagde jeg, jo ældre Du bliver, jo bedre vil Du lære Kvindernes Lumpenhed at kende.

— Ved De hvad, jeg kan rigtig godt lide Dem, sagde han og betragtede mig tankefuldt. Jeg synes, De er vældig rar.

— Det er pænt af Dig.

— Jeg mener, at De er meget morsom.

— Hvad den Sag angaar, sagde jeg og rystede paa Hovedet, saa bedrager Skinnet ofte.

— Jeg holder ogsaa forfærdelig meget af Orme, sagde Nissen.

— Virkelig?

— Ja, jeg samlede en hel Lomme fuld i Gaar, men Tante opdagede det og tvang mig til at kaste dem fra mig.

— Ser Du det, sagde jeg deltagende; ogsaa der havde Kvinden sin Haand med i Spillet.

— Jeg har kun en tilbage, fortsatte den lille Fyr, og idet han stak Haanden i Lommen paa sine Knæbenklæder, trak han en seks Tommer lang slimet Orm op og holdt den hen imod mig i sin lille flade Haand.

— Den er køn og fed, sagde jeg.

— Ja, jeg tog den under Stikkelsbærbuskene, sagde Drengen og puttede Ormen i Lommen, hvorpaa han gav sig til at iføre sig Strømper og Sko.

— Jeg er bange for, at jeg er en Smule snavset, sagde han pludselig.

— Aa, Du kunde være værre, sagde jeg.

— Tror De, at nogen vil lægge Mærke dertil? spurgte han.

— Ja, svarede jeg tøvende.

— Jeg bryder mig ikke om Dorothy eller Kokkepigen Betty eller Guvernanten — det er Tante Lisbeth, jeg mener.

— Tante — hvad hedder hun, sagde Du?

— Tante Lisbeth, gentog Nissen.

— Hvordan ser hun ud?

— Aa, hun er meget høj, men saa smuk, saa smuk! Hun kom for at være hos Dorothy og mig, medens Mo'r er borte for at blive rask. Aa, Tante Lisbeth er morsom!

— Sig mig, har hun sort Haar og blaa Øjne?

Drengen nikkede.

— Og Smilehuller, fortsatte jeg drømmende, Smilehuller, der kan faa en Mand til at forskrive sig til den Onde . . .

— Hvad var det, De sagde.

— Aa, ingenting, svarede jeg undvigende.

— Kender De Tante Lisbeth?

— Ja, jeg tror jeg gør det — ja, jeg er sikker paa det.

— Saa vil De vel nok laane mig Deres Lommetørklæde, jeg bandt mit til en Busk som Flag, forstaar De, og saa blæste det væk.

— Det var godt, Du kom, nu skal jeg hjælpe Dig med at gøre Dig ren, Du lille Nisse.

Han takkede.

— Har De ogsaa Tanter? spurgte han, medens jeg bearbejdede hans lille, snavsede Person.

— Ja, jeg har nogle.

— Er de rare — jeg mener, læser de højt af Historiebogen, og hjælper De Dem med at sejle og soppe?

— Soppe? gentog jeg.

— Ja, forleden Dag stod vi meget tidligt op for at spasere, og da vi kom ned til Floden, tog vi Strømper og Sko af og soppede ud; det var morsomt! Og da Tante ikke saa det, tog vi en Krebs og stoppede i hendes ene Strømpe.

— Din lille, listige Krabat! Og hvad saa?

— Det var vældig morsom, sagde han med en drønende Latter. Da hun skulde tage Strømper paa. gav hun et lille Skrig fra sig og kastede Strømperne væk, fordi hun var bange for, at der skulde være noget i dem. Og saa trak hun Skoene paa de bare Ben, og jeg tog og gemte Strømperne.

— Hvor er de? spurgte jeg ivrigt.

— Reggie! kaldte en Stemme i nogen Afstand — en Stemme som jeg genkendte og som fik mig til at skælve. Reggie!

— Lille Nisse, vil Du have en Halvtredsøre? spurgte jeg.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

KRIGEN SOM JEG SAA DEN.
(»Simplicissimus«.)

FADER OG SØN.

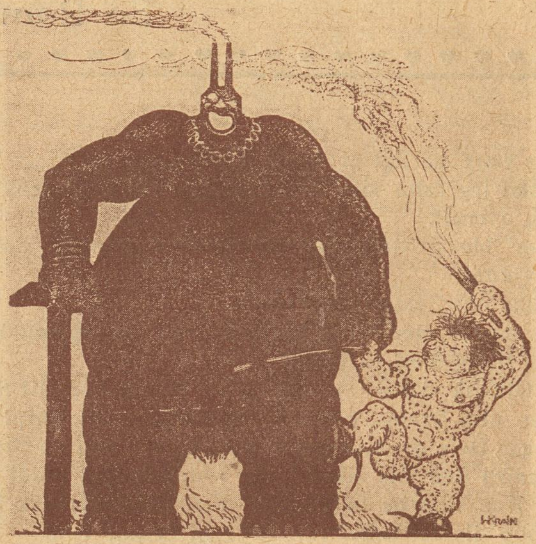

Storindustrien: Barn, hvor er Du rød!
Spartakismen: Det har jeg fra Dig, Far!
(»Ulk«).

»Nei, utenrikspolitik er noe jeg ikke forstaar mig det mindste paa«.
»Hyss — la ikke nogen høre dig snakke slik, ellers vet du ikke ordet av det før du sitter der som utenriksminister«.
(»Tyrihans«, Norge.)

Fredsenglen: Hvis I to ikke vil trække sammen, kan det ikke nytte, at jeg prøver at pløje. (Den ene Hest bærer Mærket »Kapital«, den anden »Arbejde«).
(»Westminster Gazette«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Panik-Valde
udtaler sig om Situationen.

Lang Næse og Rø'kaal, krafteme! Der er ingen Stanglakrids i den for Øjeblikket. Baade jeg og Søster Bolsje-Vikka har gaaen her med Lommerne fulde à Sukkerfløjter og raadne Apelsiner — men hva' skal vi pive a'?

Mannerheim ga' bare Underskud og et blaat Øje til Søster, og Revolotionen paa Lammefælleden ble' aflyst paa Grund af fugtig Vejr — ingen Forestilling paa Plænen. I gamle Da'e ku' man da *neme* sig et Par umage langskaftede i Skotøjsmessen paa Nørrebrogade, hva' der nok ka' være nødig, naar man skal spæne, hvergang Panserbillen kommer. *De' slider sgu paa Fo'tøjet.* Fatter derhjemme, den gamle Lakridsrod, holt maj i Haanden dengang vi smadrede seks Ruder i ›Socialen‹ i Farimaks — se *det* var Panik for Valde! men nu ser det ud til at blive det bare Rø'kaal. Fatter si'r re'nok, a' naar blot J. C. Christensen vil lege rigtig *kom si kom Za-le* med Menesteriet, saa kan der godt komme Fløjt paa Asfalten og Krudt i Kræmmerhuset, men je' mangler *noget a' storme.* Forrige Gang vi ha'de Møde, gik vi paa Betjenterne med Firtommersøm i Gulvbradderne, og je' smak en a' de fedeste saadan en i Ditmarsken, at han maatte foretage Nødlanding paa Grønsværen. *Men de slar igen!* Har man kendt Mage til Frækhed? Kniple løs paa fredelige Borgere, som henad Fyraften sysler lidt med Firtommersøm og løse Brosten! Je' sir byt Kronen, bøj Albuen og Krum-Sablen! Er det ordenlig Reguladitri, a Mannerheim bli'r Rijjer a Elefanten, mens à je' faar tre Gange fem smaa sorte Perlehøns? Næste Gang stormer vi fanme Vartov, smir' de gamle Abedisser paa Porten og stiller Maskingeværer mellem Levkøjerne, saa ka de numerløse Politipolypper komme susende, de ska' Petrus velsigne maj faa Krukkerne fulde à hjemmestrikkede Blyklatter. Og ska' der være fire Gange Valg i Aar, saa skal Kandidatterne Brand pine og sprøjte mig osse komme til at *kravle paa alle fire*, for Fatter derhjemme paa Høloftet, den gamle Panik-Ballon, han har allerede valgt, nemlig a' møde med haandrullede Nævegranater a' dem, der kan vække Ansjoser.

Go' Bedring altsaa. Og naar bare Far Lenin vil blive ve' med at øse Rubelsuppe op, saa ska' je' nok spise Maden og strø *Panik paa Pandekagerne.*

Dobra Leninsky!

Fastelavnsmandag stod nogle maskerede Børn i Samtale paa Blaagaardsplads.

Den ene af dem sagde: Fastelavn, det er den eneste rigtige Børnehjælpsdag, for dér faar vi ›Herrer‹ Lov til selv at indkassere Pengene!

Hørt i Tyrkiet.

— Hvad er det for et Paastyr, her er?

— Sultanen skal rejse om seks Timer.

— Tar' det saa lang Tid for ham at blive rejseklar?

— Ja, husk paa, han skal gi' Afskedskys til 200 Koner!

»En Nordmand«.

Læreren: ›Den som gør det gode kommer i himmelen. Men hvordan gaar det med den, som gjør det onde?‹

Erik (søn av en advokat): „Ham forsvarer pappa‹.

»En Svensker«.

— Hurless ä dä mä grannen din, han har ju blett baptist, säjer di.

— Dä kan ja allri tro, för han bränner brännevin, så vi har drucki ›gök‹ hvareviga kväll å spelt ›tolfva‹ så nog ä han en go lutterian (Lutheraner.)

»En Dansker.«

— Du Stoffer, hvis Du fik Lov at ønske tre Ting, hvad vilde Du saa vælge?

— Først saa meget Brændevin, jeg ku' drikke. Saa li'saa meget Skraa je ku' tygge.

— Og hvad saa mer?

— Mer? Ja, saa tror jeg, det sku' være lidt mer Brændevin!

Hørt paa et Bal.

Hun: Hvis jeg var en Mand, vilde jeg aldrig gifte mig.

Han: Hvis *De* var en Mand, vilde jeg heller aldrig gifte mig!

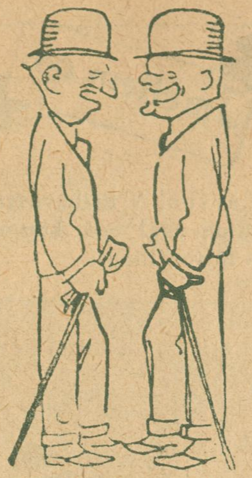

— Du, J. C. kører altid med hvidt Slips. Ved Du, hvordan det skal forstaas?

— Nix.

— J. C. med *Slebs a ger!*

Bladene meddeler, at Flyveren Ussing vil flyve til England med danske Klaverer. Naa, saa kommer der da Harper i Luften!

Pengeløs Kejser.

Kejseren mangler en sølle Rex-ort,
thi Værten kun Logiet ga' ham.
Grumme Vaterland, hvad har Du gjort,
Du har jo taget Kronen fra ham!

Hørt i Rantzaugade.

En Herre til en lille Dreng paa ca. 7—8 Aar:

— Det er lidt tidligt, Du er begyndt at ryge Cigaretter?

Drengen svarer: Aa, det véd jeg da ikke, for Klokken er snart 8.

Et Herkulesarbejde.

Krigen paa Slagmarken synes nu endt,
end lever dog Udbytter-Dragen.
Men Arbejderstanden hver Muskel har spændt
— der ry'r et Par Hoder om Dagen!

Chr. Larsen, N. Frihavnsgade. Den lille Tegning skal nok komme frem, naar der bliver Plads.

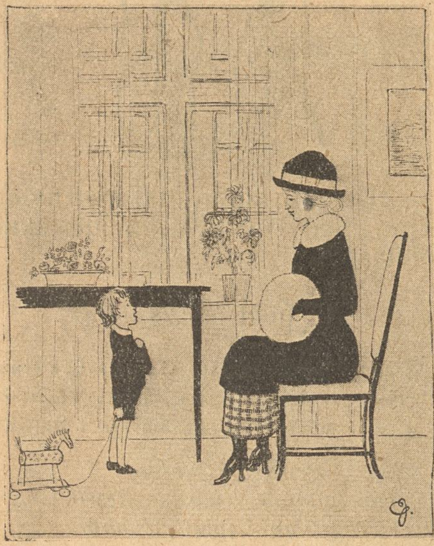

— Naa, søde Erik, er Du glad ved, at Du har faaet en lille Søster?
— Jeg vilde hellere have haft en lille Kanin!

Tegnet af C. Jerichau.

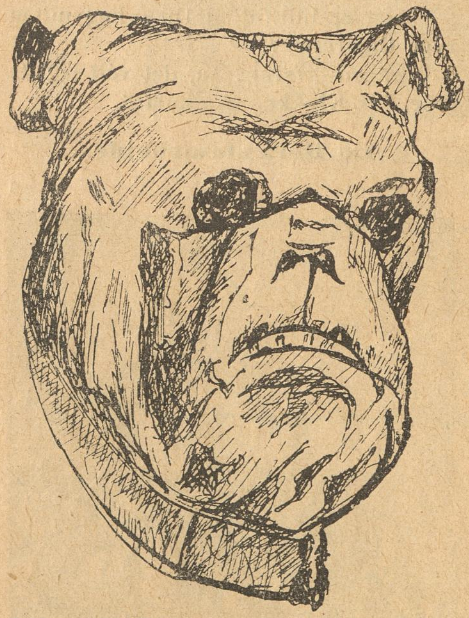

Sælsomme Ting ser man nu omstunde, selv at Kejsere bli'r til Hunde.
(Vend Billedet om).
Tegnet af Frants Daugaard, 12 Aar. Aarhus.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

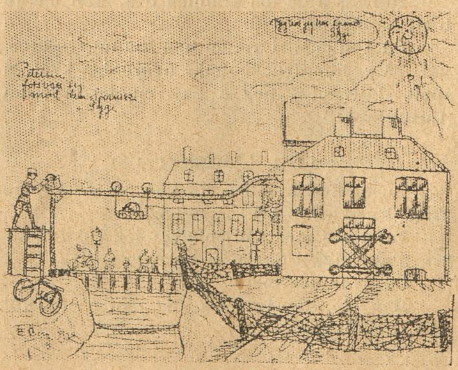

Tegnet af Ejler Berg.

Frode Jensen, Aarhus. Tak, men Tegningerne egner sig ikke for »Ravnen«.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
H G VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Køb RAVNEN

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

„Krims-Krams"

Hvad er det for et Bogstav, som straks omskabe kan et vildt og farligt Rovdyr til en ynkværdig Mand?

g — Tigger.

Find 3 Bogstaver.

Hvad er Hovedet af en Krebs, Midten af et Lys og Halen af en Mus?

K—y—s.

Find de manglende Ord.

Barnet faar — deraf, — Kusken har tilbudt at betale.

Men — men.

— hvor det suser i det — derhenne.

Hør — Hør.

Mellem disse — er der — gamle og nye.

Baade — baade.

Skriv 4 Femtaller saaledes, at de kommer til at udgøre 3 Ettaller.

555 : 5 = 111.

Hvad er det, som kommer 25 Gange i 100 Aar og hver Gang kun 1 Dag?

29. Februar.

I Morgen er jeg ikke det, jeg er i Dag, og jeg mister endog mit Navn.

En Brud.

Nu kommer alle Bilerne i Gang,

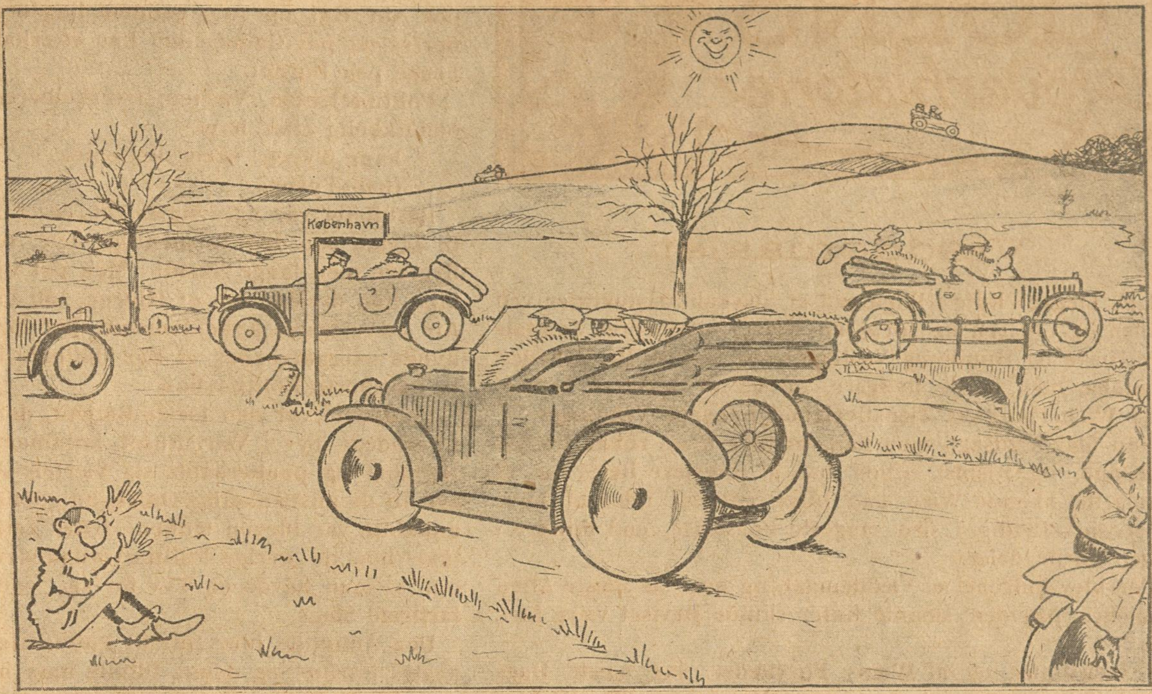

og saadan ser Reklamen ud,

men saadan ser Virkeligheden ud! Tegning af Svend Ulrich.

Glat udvendig som Is,
Lodden indvendig som en Gris,
Lyser for Mennesket og tærer paa sig selv.

Et Lys.

Tre Herre gik forbi et Pæretræ, hvor der hang tre Pærer. Hver tog en, og der blev dog to tilbage.
Hvordan kunde det gaa til?

Den ene Herre hed Hver.

Geografiske Gaader.

Mit Første:
En *Plantedel*, man nok kan lide,
skønt den forvolder Taarer stride.

Mit Andet:
En *Fisk*, Du kender, jeg formoder;
den findes mest i Ruslands Floder.

Løg—stør.

Naar mit *Ene* er tør, til en Drik Du kan trænge.
Læg mit *Andel* derom, saa kan snart man Dig hænge.
Det er Smaabyer to, hvorpaa Tanken jeg fæster.
En i Jylland mod Øst, og den anden i Vester.

Hals — Løkken.

Væddemaalet.

I en elegant Kafé i Wien sad et Selskab Aristokrater ved Kaffen og Cigaren og førte en højst interesseret Samtale om Heste og Hunde og Væddeløb og andre Herligheder. Samtalen blev stedse livligere, og en af Herrerne kritiserede Wienerpolitiets Tjenstivrighed i skarpe Vendinger.

Han blev modsagt, men han var ikke til at rokke fra sin Paastand, og tilsidst tilbød han at præstere Bevis for, at man i det skønne Wien kan blive anholdt uden at have gjort sig skyldig i den ringeste Forseelse, end mindre i nogen Forbrydelse.

Der blev indgaaet et Væddemaal, og naar de næste Aften samledes paa den samme Kafé, skulde Beviset være ført.

— — —

I Sechshaus, en af Wiens Forstæder, sad næste Dags Eftermiddag en noget derangeret Mand i en lille Restauration. Hans Klædedragt viste Spor af svunden Elegance, og han gjorde Indtryk af at have kendt bedre Dage.

Værten og Kelneren havde øjensynlig samme Opfattelse, for de betragtede Gæsten, der havde slaaet sig ned i et afsides Hjørne, med speciel Aarvaagenhed. Den Fremmede havde bestilt en halv Flaske Hvidtøl og en Portion Smørrebrød, og da Kelneren serverede det bestilte, spurgte han ligesom i Forbigaaende, naar det første Tog afgik fra Vestbanegaarden.

Kelneren lagde Mærke til den mistænkelige Gæsts flakkende og urolige Blik. Ikke mindre overraskedes han af Gæstens sky, næsten ængstelige Adfærd og den aabenbare Febrilskhed, hvormed han satte sit tarvelige Maaltid til Livs.

Kelneren betroede Overkelneren sin Mistanke, og denne førte en hviskende Samtale med Værten, og hos dem alle tre modnedes den frygtelige Mistanke, at den besynderlige Fyr, naar alt kom til alt, var en gemen Rovmorder. At han i det mindste var en Tyv, antog de allerede for en afgjort Sag.

Værten manede til Forsigtighed og paalagde dem straks at give ham Underretning, saasnart der forelaa yderligere Mistanke mod den ejendommelige Fremmede.

Efter en Stunds Forløb udtalte denne Ønske om at betale.

— Et Glas Hvidtøl, Ost og Smørrebrød! Tak, det bliver 21 Kreuzer, sagde Kelneren.

Den mistænkelige Gæst kastede et hurtigt, spejdende Blik omkring sig, derpaa smøg han det ene Bukseben op og tog en Hundredgyldenseddel op af Støvleskaftet.

Kelneren stod et Øjeblik som forstenet.

— Saa store Penge kan jeg ikke give tilbage paa, stammede han tilsidst. Jeg maa veksle henne ved Kassen.

Derpaa skyndte han sig hen til Værten og meddelte denne, hvad der var passeret.

Værten vekslede Sedlen, hvorpaa han tog sin Hat og forsvandt som et Lyn.

Imens stod Kelneren og talte langsomt Vekselpengene op til Gæsten, der gentagne Gange gav sin Utaalmodighed Luft.

Han var endnu ikke færdig, da Døren gik op og Værten traadte ind i Selskab med en Politibetjent.

Værten gav Betjenten et Vink og pegede paa den Fremmede.

Den mistænkte Gæst kastede et Blik paa dem, greb derpaa sin Hat og fo'r gennem Bagdøren ud i Gaarden og derfra ud paa Gaden, idet han efterlod en hel Stabel Sølvpenge paa Bordet.

Politibetjenten, Værten, Overkelneren og Kelneren satte øjeblikkelig efter ham.

— Fang Tyven! skreg Betjenten.

— Grib Tyven!

Resultatet var naturligvis, at en stor Skare sluttede sig til Jagten paa den formentlige Tyv, der som et jaget Dyr flygtede med lange Skridt. Men det hjalp ikke. I det Øjeblik, han drejede om et Hjørne, løb han lige i Armene paa fire nævestærke Arbejdsmænd, der holdt ham fast, til han kunde overantvordes et Par Betjente i Nærheden og føres til nærmeste Politistation.

Imidlertid var den første Betjent, der vilde arrestere den formodede Tyv i Værtshuset, kommen tilstede. Han afgav Rapport og paaberaabte sig Værten som Vidne med Hensyn til de mistænkelige Omstændigheder, under hvilke den anholdte var bleven truffen. Efter dette fandtes der heller ikke hos de øvrige Politimyndigheder den mindste Tvivl om, at man havde en Tyv for sig, endog en af den allerfarligste Slags.

Den Anholdte blev ført til Politiassistenten for at underkastes Forhør, og denne tiltalte ham brøsigt:

— Hvem er han?

Da slog den ukendte med en elegant Bevægelse sin Frakke til Sside, viste en Række gyldne Ordener paa Brystet og svarede:

— Jeg er Grev Sandor, og hvis De ikke vil tro mig, saa tilkald Fyrst Metternich; han vil give Dem nærmere Oplysninger. Forøvrigt har jeg dem her.

Med disse Ord tog han koldblodigt sine Legitimationspapirer op af en Tegnebog og lagde dem paa Bordet foran den forbløffede Politimand.

Man kan tænke sig, i hvilken pinlig Forlegenhed, Ordenens Haandhævere befandt sig. De havde arresteret en fremragende Adelsmand, kendt som en af hin Tids berømteste Ryttere, og dertil en Slægtning af den indflydelsesrige Fyrst Metternich. Man udøste en Strøm af Undskyldninger og Beklagelse, efterfulgt af dybe Buk.

Greven afbrød imidlertid Undskyldningerne og sagde:

— Jeg undskylder Dem gærne, men paa Betingelse af, at Betjenten, der vilde arrestere mig i Værtshuset, skal gøre mig Selskab i Aften.

Det bevilgedes selvfølgelig med Fornøjelse.

— — —

Om Aftenen gik det lystigt til i Kafeen, hvor Aristokraterne samledes.

Grev Sandor tændte med tilfreds Mine en Cigar og fortalte derpaa sine Venner, hvorledes hans Eventyr var forløbet. Derpaa tilføjede han:

— Jeg havde taget en derangeret Kostume paa, men det er, saa vidt jeg ved, ikke nogen Forbrydelse. Endvidere var jeg gaaet ind paa en lille Restauration i Sechshaus. Og hvorfor maatte jeg ikke det? Tusinder af Mennesker gør det samme. Og det var vel heller ikke forbryderisk at tage Plads i et afsides Hjørne af Kafeen. Jeg havde stoppet mine Penge i Støvleskaftet, og da jeg skulde betale, tog jeg dem frem af dette unægtelig noget ejendommelige Opbevaringssted. Men det er jo en Privatsag. Der findes ingen Lov i Østrig, der bestemmer, hvor man skal opbevare sine Penge. Tilsidst løb jeg ud gennem Bagdøren. Hvorfor maatte jeg ikke gøre det? Men ikke desto mindre blev jeg forfulgt, anholdt og taget i Forhør som en notorisk Forbryder. Saaledes er en fuldstændig hæderlig Wiener bleven anholdt uden at have begaaet den mindste Forseelse!!

I Kærlighedens Eden gives der flere Sommerfugle, Rovfugle og Trækfugle end tamme Husdyr.

•

Det er lettere at være Dyreven end Menneskeven.

*

Kvinder i Vinduet og Ærter paa Vejen er onde at røgte.

*

Narrene gør de smaa Dumheder. Det er kloge Folk, der gør de store.

•

Sikken en daarlig Jord, jeg staar i, sagde Pælen. Var der noget ved den, saa havde jeg for længe siden baade Blade og Frugter!

*

Nu tror jeg nok, jeg faar Hovedpine, sagde Soldaten. Han fik en Kugle gennem Nakken.

*

Ære den, som æres bør, sagde Drengen, han løftede Huen for Grevens Tyrekalv.

*

Op og ned er Livets Gang og min med, sagde Kællingen, hun ramlede ned ad Trappen.

*

I London er der en Herre, som gaar saa langsomt, at hans Skygge en Gang imellem falder i Søvn paa Fortovet.

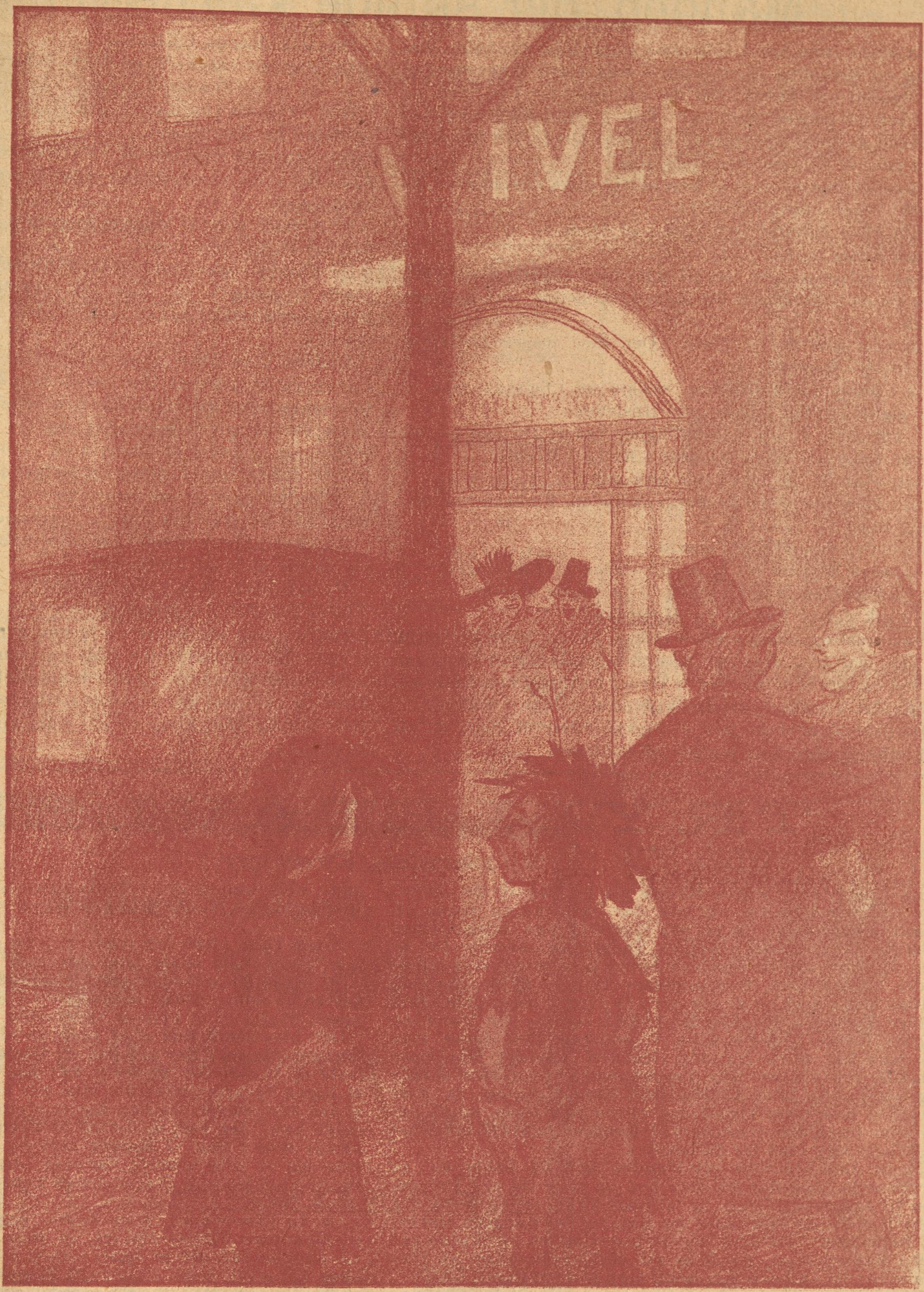

Tegning af Gunnar Bryn.

— *Mo'r si'r, at Fa'r er saadan en Drukkenbold. Naar vi venter lidt, faar vi ham maaske at se.*

•

Sig en Gang til en Kvinde, at hun er smuk, og Djævelen vil gentage det ti Gange om Dagen for hende.

Nu har Hans og jeg været forlovet længe nok, for han har ikke en Øre igen, sagde Pigen.

•

For Guds Skyld, lille Ella, leg ikke med Ilden — sagde den nygifte Ægtemand, da han første Gang saa sin Kone lave Mad.

•

Daaren brænder et Lys op for at lede efter en tabt Tændstik.

Manden, der skulde kærne Smør.

En Mand, som bor i Udkanten af en lille By, købte fornylig det saakaldte »Kunstsmør«. Han vidste ikke noget af det, førend han havde spist det op. Saa blev han vred, og det var jo ganske naturligt. Folk i Almindelighed synes ikke om at spise Smørrebrød og siden blive gjort opmærksom paa, at Smørret var Margarine.

Nuvel — han svor — at han aldrig mere skulde lade sig narre — nej, aldrig i Livet!

Han vilde herefter selv kærne sit Smør.

Han købte en Ko.

Han malkede Koen. Det vil sige, hans Hustru gjorde det. Men da de to er et, var det naturligvis hende, som malkede Koen.

Omsider blev det til Fløde. Der blev megen Fløde, og Hustruen skummede den.

En Lørdag Aften, da han skulde ud i Selskab med et Par glade Venner, bemærkede Hustruen:

— Du maa komme tidlig hjem, saa at Du kan naa og kærne Smørret, inden Du gaar i Kirke i Morgen.

Han svarede, at det skulde han nok.

Han kom hjem hen ad Morgenstunden. Klokken var omkring to.

Hustruen sagde noget skarpt:

— Sesaa, begynd nu at gøre i Orden til Kærningen.

— Kærningen — hik — hva — ja! sagde Manden.

Nu gik der et Lys op for Hustruen.

Han trak sig tilbage, efter at han havde faaet Støvlerne af. Han var træt. Han var søvnig. Hustruen stod tidlig op.

Med en Kraft, som Vreden giver, kærnede hun Smørret, gemte det, og lod Kærnemælken blive tilbage i Kærnen.

Derpaa skrev hun paa et Stykke Papir til ham, at nu var alt i Orden til at begynde Kærningen.

Hun gik derpaa i Kirke.

Da Manden vaagnede og læste Papiret, sagde han:

— Jeg giver Fanden i hendes Kærne!

Han frygtede imidlertid sin Hustru ligesom alle Mænd og begyndte Kærningen.

Han startede Klokken ni. Da Klokken var halv ti, saa han efter, om Smørret begyndte at komme. Endnu saas intet Smør.

Et Kvarter over ti kiggede han igen efter Smørret. Men der var stadig ikke noget.

Da Klokken manglede tyve Minutter i elleve — og han svedte frygtelig — var han saa lykkelig at komme i Tanker om en Flaske Cognac, som fandtes i Huset i medicinsk Øjemed.

Smørret kom ikke — og heller ikke hans Hustru. Men Cognac'en kom frem. Han drak betydeligt. Klokken halv tolv undersøgte han igen Kærnen. Resultatet blev, at han ansaa en Cognac til for nødvendig.

Han var nu ved at blive vred — meget vred. Klokken halvet spiste han Frokost og fortsatte derpaa Kærningen. Ti Minutter over et saa han efter, om Hustruen var kommen. Men det var hun ikke — og heller ikke Smørret.

Klokken halvtre holdt han det ikke ud længere og tog sig derfor atter en Styrkedrik.

Nu arbejdede han i fem Minutter.

Svor derefter i ti Minutter.

Saa tog han sin Bøsse og ladede den.

Tyve Minutter over tre faldt han om aldeles udmattet.

Ti Minutter senere havde han splintret Kærnen med en Økse og var paa Vej ud for at skyde Koen, da hans Hustru endelig kom hjem og gav ham kolde Omslag.

TRYLLETAVLEN.

Et persisk Eventyr.

En meget fattig Mands Hustru gik en Dag til det offentlige Badehus og satte sig ned der. Badekonen sagde til hende: Staa straks op og gaa Din Vej! Den fattige Kone spurgte: Hvad er der i Vejen? Badekonen svarede: Det er her, at Hustruen til Kongens første Troldmand skal sidde. I det samme kom Troldmandens Tjenere og jagede den fattige Kone bort og gjorde alt i Orden til deres Frue. Den fattige Kone gik hjem og beklagede sig for sin Mand og sagde: Enten maa Du blive Troldmand eller ogsaa maa Du lade Dig skille fra mig. Manden svarede: Min kære Hustru, jeg kender ikke Tryllekunsten, hvorledes skulde jeg saa kunne blive Troldmand? Konen gentog: Ja eller Nej! Du maa blive Troldmand eller ogsaa sende mig hjem til mine Forældre. Hustruen til Kongens første Troldmand har jaget mig bort fra Badehuset.

Meget mod sin Vilje gik Manden hen og købte sig en Trylletavle. Derefter gik han hen og satte sig ved Indgangen til samme Badehus og stillede Trylletavlen foran sig.

Et Par Timer efter kom en Kvinde fra Kongens Harem til Badehuset. Da hun havde klædt sig af og skulde gaa ind i Baderummet, gav hun en af Tjenerinderne en Diamantring til Opbevaring, indtil hun kom tilbage.

Tjenerinden fik selv Lyst til at tage sig et Bad. Inden hun gik ind i Baderummet, gemte hun Ringen i et Hul i Væggen. Da nu Haremsdamen kom op fra Badet, spurgte hun Tjenerinden om Ringen. Men denne havde glemt, hvor hun havde gjort af den.

Ringen er borte, sagde hun. Hun søgte mange Steder, men fandt den ikke. Tilsidst kom Tjenerinden i Tanker om, at der sad en Troldmand ved Indgangen til Badehuset. Hun gik ud og satte sig foran Troldmanden og sagde: For Guds Skyld, hjælp mig. En Ring er bleven borte. Tag straks Din Tavle og se efter, hvor Ringen er! Manden tog sin Trylletavle og gjorde nogle Tegn paa den. Men som om han ikke vidste, hvad han skulde gøre, stirrede han paa Tjenerinden. Han opdagede da et Hul paa hendes Dragt og udbrød: Se paa Hullet! Og da Tjenerinden hørte dette, kom hun straks i Tanker om, hvor hun havde gemt Ringen, og der fandt hun den meget rigtigt.

— — —

Nogle Dage efter forsvandt der en Juvel i Kongens Harem. Man søgte længe efter den, men fandt den ikke. Tilsidst sagde Tjenerinden, som vi lige har talt om: Der findes en Troldmand ved Indgangen til Badehuset, og han er meget dygtig til at opdage Sandheden.

Der blev sendt Bud efter Troldmanden, og han førtes til Kongens Harem. Her sad han og studerede paa sin Trylletavle og tænkte for sig selv: Der har sikkert været to om at begaa Tyveriet, eftersom man har kunnet stjæle en Ting af saa stor Værdi. Da han havde sluttet sine Tryllestudier, sagde han: Jeg ved, at der er to Tyve, men jeg skal ikke nævne dem i Dag. I Morgen skal jeg komme igen, og saa maa jeg se alle levende Væsener, der findes i dette Hus. Og da skal jeg sige, hvem der er Tyven. Saa gik han hjem til sin Bolig.

De to Tjenerinder, som havde begaaet Tyveriet, sagde til hinanden: Det er sikkert, at denne her Karl i Morgen vil udpege os; det er bedre, at vi i Aften gaar hjem til ham og giver ham hundrede Tumaner, for at han ikke skal røbe os. De gik altsaa til Troldmanden med hundrede Tumaner. Meget godt, sagde han og tog imod Pengene; jeg saa i Gaar i Kongens Harem en Gaas, som havde brækket sit ene Ben. Lad denne Gaas sluge Juvelen, og siden kan I være ganske rolige. Næste Dag gik Troldmanden til Kongens Harem. Tjenerinderne passerede den ene efter den anden forbi Troldmanden, og dernæst gik de mandlige Tjenere forbi ham, den ene efter den anden; saa lod man til sidst Hønsene og Gæssene i Rad gaa forbi ham, og endelig til sidst fik han Øje paa Gaasen, som havde et brækket Ben.

Da sagde han: Slagt denne Gaas! Juvelen er i dens Mave. Man slagtede Gaasen og fandt Juvelen. Sagen omtaltes for Kongen, som gjorde Manden til sin første Troldmand ved Hoffet og gav ham tusind Tumaner.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tejrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON's** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F. E. BORDING KØBENHAVN

Hvis **han** kom til Roret.

Tegning af Hp. Hansen.

Naar Aager skal herske i Danmarks Hus,
vil Fattigmands Hytte snart ligge i Grus.
I Udbytningens Gab, hvor Parolen er: ***Knus,***
dér glider vi hen med Mand og med Mus.

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 12 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 20. Marts 1919

Tegning af Magnus Kristensen.

Patrioten, fhv. Oberst Bragenhjælm, der er til Velgørenhedsfest og har faaet ikke saa lidt formeget at drikke:

— Den Onde skulde lyne i det, hvis Musiken nu begynder at spille »Kong Kristian«.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

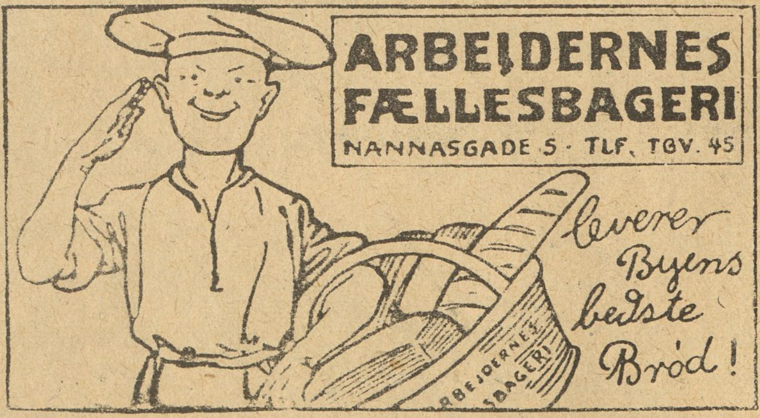

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

TEL. 3684. 3349

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves den Opspræting. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig — før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer til **Ravnen** modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Hjemme igen efter 4 Aar i Skyttegravene.

Tegning af Gunnar Bryn

— Hvem Pokker kunde vide, at det var Kællingen, som lavede Gasangrebet!

Næb og Klør.

Hr. ***Ludendorff*** *er efter at have endt sit ufrivillige Ophold i Sverige vendt tilbage for at stille sig til sit* ***Fædrelands*** *Disposition.*

Jeg forstaar ikke rigtig Hr. Ludendorff, men for ham som for en stor Del andre Mennesker er Ordet »Fædreland« kun et Stykke fedt Flæsk i Munden.

At f. Eks. en stor Fabrikherre »elsker sit Fædreland«, hører man saa ofte. Men ***hvad*** *er det, han elsker? Ikke de Arbejdere, som skaffer ham de vældige Indtægter; Arbejderne holder han nemlig nede paa den lavest mulige Løn, og han hader dem nærmest, naar de kommer og forlanger et højst fornødent Tillæg til Lønnen. Og gaar hans Varer udmærket f. Eks. i Tyskland, saa »elsker« han Tyskerne; og sidder han med sine tyske Forbindelser i »Kempinski« og spiser Frokost, befinder han sig i Paradis og har det langt hyggeligere end i d'Angleterre hersteds*

Hans Kærlighed til Fædrelandet skriver sig fra den primitive Følelse en Hund nærer til sit Hus, og naar Hr. Ludendorff stiller sig til sit Fædrelands Disposition, er jeg en lille Smule bange for, at han gør det af en forbandet Nødvendighed. Thi ***dengang,*** *han havde Kejserglansen, Hofbaduljen og Officersvældets glimrende Storsnudethed om sig, er der ingen Tvivl om, at han elskede sit Fædreland!*

Man kan holde af sit Lands ***Kultur,*** *og man er selvfølgelig bundet af Traditions-Følelse til sit* ***Hjem,*** *men først naar man kan udvide sine Følelser til ogsaa at elske andre Landes Kultur og alle sine Medmennesker, først da kan man tale højt om sine Følelser. Alt det andet er simpelthen Egoisme.*

At hjælpe sin fattige Broder og understøtte sin betrængte Svoger er ***ingenting.*** *Men i dyb Stilhed at hjælpe fremmede og navnlig »udenlandske« Lidende —* ***det*** *er sand Menneskelighed.*

Undskyld Ulejligheden! ***Dr. Tyf.***

Vendelbo.

En Bonde fra Vendsyssel — Rasmus
trak ud af Stalden sin Plag.
»Hvor skal Du hen,« spurgte Viven hans.
»Jeg skal til Mølle i Dag.«
»Men Husbond! Møllen gaar ikke,
der rører sig ikke en Vind,
bliv derfor heller hjemme,«
sagde Rasmus' Kvind.«

»Aah, Kærlingesnak«, svared Rasmus,
mens kækt han med Pisken slog Knald.
»Kornet er læsset og Vognen smurt,
jeg trækker ej Plagen paa Stald;
og ikke bliver jeg hjemme,
har jeg sagt, der skal males i Dag,
saa skal der pine-mig males,
om end Vinden er aldrig saa svag.«

Rasmus til Møllen kom jagende —
»Hej, Møller! sæt Værket i Gang.
Skønt Vejen er kort for en agende,
er Dagen slet ikke for lang.«
»Nej Dagen er kort,« svared Mølleren,
»og dertil er Vinden saa svag,
at ikke en eneste Mølle
kan male noget i Dag.«

Rasmus blev kold omkring Maven . . .
»Ja, Spøg mellem Stunder er rart,
men se nu til, Du Møllermand,
at grutte mit Korn i en Fart.«
Men Mølleren rysted paa Ho'det:
»Rasmus, Du maa da forstaa,
at Luft under Møllevingerne
maa til, om Kværnen skal gaa.«

Rasmus for Oplysning takkede
— Naa Kværnen kan ikke gaa . . . .
Gid Fanden da tage din Mølle,
med Hat og det hele paa.«
Men Mølleren — ja Mølleren
blev rød i sin melede Stjern
»Herefter jeg maler dig Rasmus
aldrig en eneste Kærn«.

Rasmus, som engang aged
til Mølle er ikke mer' —
Tiden gik — og Slægter gik
i Graven og blev til Ler —' —
Men Stridens Symboler stander
i Staal over Laders Straa . . . .
dér satte hver en Bondemand
en Mølle, *med Motor,* paa.

Og en Dag, naar hver Mølle paa Bakke,
er en lammet, afmægtig Kolos:
da gribes den Vendelbo-Bonde
af en sær, ubetimelig Trods.
Da til Motorens tøf-tøf! han smiler —:
Har jeg sagt, der skal males i Dag,
saa skal der pine-mig males,
om end Vinden er aldrig saa svag.

Carl Nielsen.

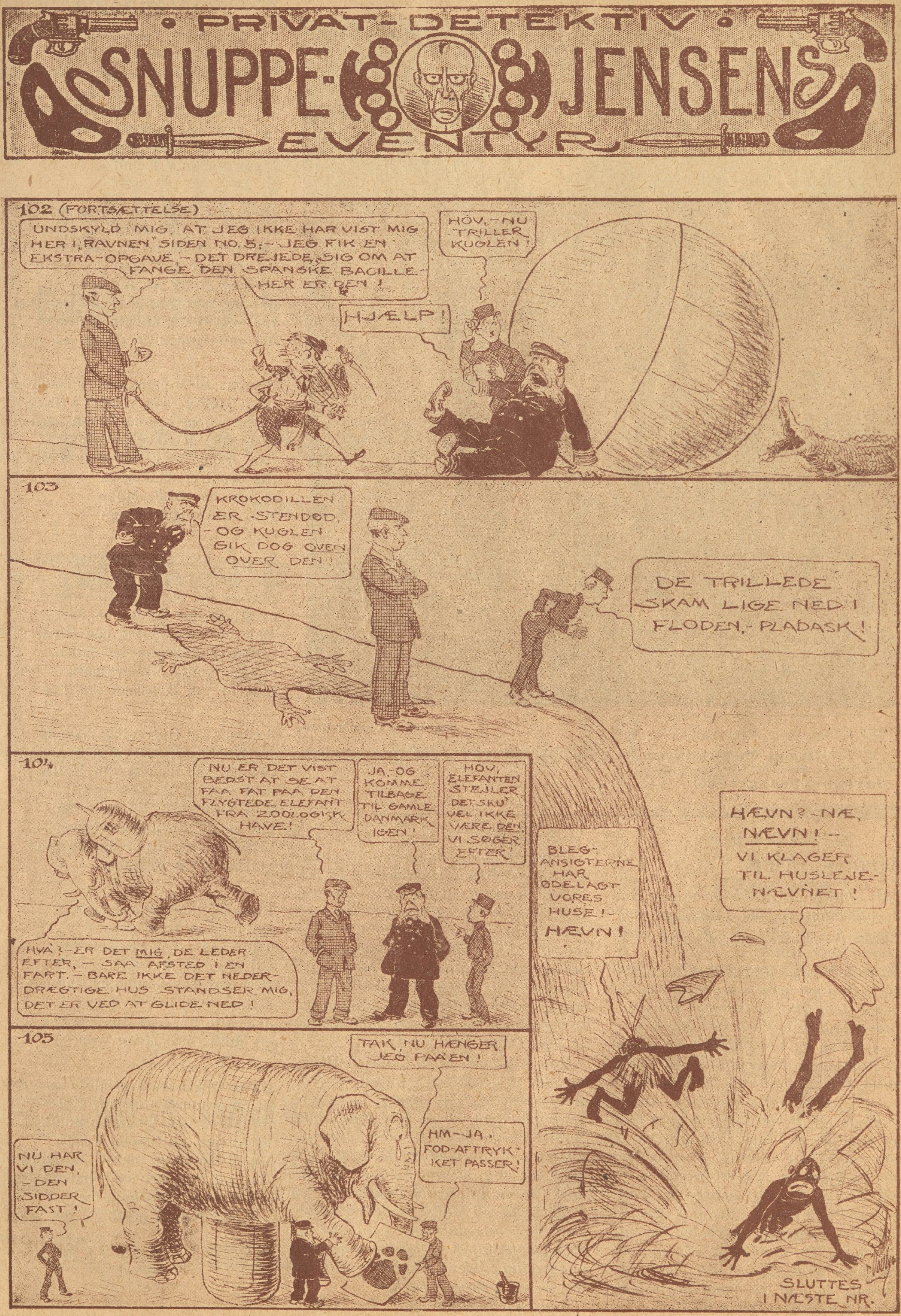

Tegning af Emil Poulsen.

Han blev nervøs.

Toget var overfyldt med Rejsende og sneglede sig afsted i noget nær Luntetrav. Omsider naaede man Randers; nogle skulde ud og flere skulde ind. Der blev en Trykken og en Masen, og Hvin og utaalmodige Udraab hørtes fra alle Vognene.

Der var ti Minutters Ophold, men Paniken blev stadig større, og Togpersonalet stod hjælpeløse og saa til.

Pludselig blev Kupédøren til en overfyldt 2den Klasses Vogn revet op og en Herre viste sig i Døraabningen.

— Undskyld, sagde han, der er vel ingen af de ærede Rejsende, som har Cognac hos sig?

— Hvad er der i Vejen? spurgte flere.

— Aa, det er en Dame, som er besvimet.

— Det var da slemt, mente nogle.

En Herre hentede en halv Flaske Cognac frem af sin Haandtaske. Proppen sad løs i.

Herren rakte Manden paa Dørtrinet Flasken.

Manden paa Dørtrinet rev Proppen af Flasken og tog sig et Par ordentlige Mundfulde.

— Tak skal De ha', sagde han og rakte Flasken tilbage til Ejermanden — *Jeg bli'r altid saa nervøs, naar jeg ser en Dame besvime!*

Klart som Blæk!

(Mel.: »Pandeben, godt det gror«).

Kildevand
drille kan
lille Spejder-Spillemand.
Han i Krattet
overnattet,
føler sig en Smule mattet,
vil saa drikke af en Bæk,
Vandet det er klart — som Blæk!

Petersen
med sin Ven
driver hele Dagen hen.
Men han spiller,
Guldet triller,
»Det er alt, hvad jeg bestiller,
Børsen fylde kan min Sæk«
— den Moral er klar som Blæk!

Margarin
ikke fin,
egner sig vist knapt for Svin.
»Men vær rolig,
er den dolig,
bli'r De nok med den fortrolig,
luk nu Øjet og spis væk« —
den Besked er klar som Blæk!

Jeg er kvik,
og mit Blik
glæder sig ved Gymnastik.
Hvor jeg skændte,
da det hændte,
at »Athen« de underkendte,
den var bedst fra »Bom« til »Reck«
— denne Dom var klar som Blæk!

Verdensfred,
er De med —
gør ej nogen Part Fortræd.
Fra Kongressen
holdes Pressen,
deri stikker jo Finessen,
jeg ej fatte kan et Kvæk;
Freden — den er klar som Blæk!

Christensen,
Folkets Ven,
kommer han til Magt igen?
Han med Bæven
ser paa Ræven,
stikker den forknyt paa Næven,
ja, hans Politik er fræk,
ren og li'saa klar — som Blæk!

C. And.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Det vil jeg gerne, men vil De være saa rar at gøre mig ren paa Ryggen, sagde Drengen og begyndte med feberagtig Iver at gnide sig med sin Hue, som om den havde været en Skurebørste.

— Se her, sagde jeg og tog Pengestykket op, sig mig, hvor Du har gemt Strømperne — sig det straks og Du skal faa denne her.

Drengen rakte Haanden frem, men i samme Øjeblik skiltes Buskene, og Lisbeth stod foran os.

Hun gav et sagte Udraab af Forbavselse fra sig, da hun fik mig at se og rynkede derpaa Panden.

— Du! udbrød hun.

— Ja, svarede jeg og løftede paa Hatten. Derpaa tav jeg stille og gjorde rasende Forsøg paa at erindre mig den Tale, jeg saa omhyggeligt havde forberedt og som skulde forklare min Handlemaade og afvæbne hendes Vrede. Men hvordan jeg end brød min Hjerne, kunde jeg ikke tænke paa andet end Bebrejdelsen i hendes Øjne, hendes foragtfulde Mund og Hage og den Frase, som uophørligt forfulgte mig, og som jeg nu udtalte:

— Jeg formoder, at jeg nu er blevet Genstand for Deres Foragt?

— Tante har underrettet mig om . . . om alt, og naturligvis . . .

— Lad mig forklare, begyndte jeg.

— Det er virkelig ganske unødvendigt.

— Men Lisbeth, jeg maa . . . jeg fordrer . . .

— Rigniald, sagde hun og vendte sig mod Drengen, som stadig skruppede sig med sin Hue, det er nær Tetid, og — men hvordan i Alverden er det, Du ser ud! Hvad har Du gjort?

— I den sidste halve Time, sagde jeg og traadte imellem, har han og jeg udvekslet Meninger angaaende det smukke Køn.

— Og talt om Orme, tilføjede Nissen. Den Herre holder ogsaa meget af Orme — derfor kan jeg godt lide ham.

— Tak for det, min Dreng, sagde jeg. Men lad være med at titulere mig saaledes — kald mig Onkel Dick.

— Men De er jo ikke min Onkel, indvendte han.

— Maaske ikke endnu, men ingen kan vide, om jeg ikke kan blive det en Dag, hvis Din Tante synes det — kald Du mig bare Onkel Dick.

Hvad Lisbeth end havde tænkt at svare, saa fik hun ikke indført et Ord, thi der lød sagte Fodtrin, og en lille Pige kom trippende med en lille forpjusket Kattekilling paa Armene.

— Aa, Tante Lisbeth, begyndte hun, men tav pludselig og stirrede paa mig over Ryggen paa den forpjuskede Killing.

— Hør, Dorothy, raabte Nissen, det her er Onkel Dick. Du kan tage ham i Haanden, hvis Du vil.

— Jeg vidste ikke, at jeg havde nogen Onkel Dick, sagde Dorothy tøvende.

— Jo, det har Du, forsikrede Drengen. Jeg har faaet fat i en og han kan lide Orme, han ogsaa.

— Dorothy rakte mig tøvende Haanden.

— Hvordan har Du det, Onkel Dick, sagde hun paa en komisk lillegammel Maade.

Fra et Sted i Nærheden hørtes Lyden af en Klokke.

— Det ringer til The, udbrød Lisbeth, og Du maa først skifte Klæder, Regniald! Sig Farvel til Mr. Brent, Børn, og kom saa.

— Hør, lille Nisse, hvor har Du gemt de Strømper? hviskede jeg, da de andre vendte sig om for at gaa, og jeg listede Mønten ned i hans beredvillige Haand.

— Paa et Sted ved Floden staar et Træ — et meget stort og meget tykt Træ med en Mængde Grene og et Hul i Maven, der ligger de.

— Regniald! raabte Lisbeth.

— Opad eller nedad Floden? spurgte jeg.

— Den Vej der, svarede han og pegede nedad Floden, og med et Nik løb han afsted.

— Paa et Sted ved Floden, gentog jeg, i et stort, tykt Træ med mange udstaaende Grene! Det lyder en Smule ubestemt, tænkte jeg, men jeg kan jo altid gøre et Forsøg. Altsaa tog jeg mit Fisketøj og begav mig paa Opdagelsesrejse.

Ejendommeligt nok, alle Træer forekom mig store og tykke, og allesammen havde de udstaaende Grene.

Solen var allerede sunken langt ned i Vest, og jeg tændte min femte Pibe, da jeg endelig fandt Træet.

Det var en stor, bredkronet Eg, som voksede paa selve Flodranden og var let genkendelig paa sin ualmindelige Størrelse og den Omstændighed, at det en Gang var bleven truffet af Lynet. Naar alt kom til alt, var Nissens Beskrivelse i Hovedsagen rigtig. Glad skyndte jeg mig derhen.

Jeg var endnu et Stykke fra Træet, da jeg i nogen Afstand opdagede en hvid, flagrende Kjole og — ja, ganske rigtigt, det var Lisbeth, som gik saa hurtigt hun kunde, og hun var nærmere Træet end jeg.

Drevet af en pludselig Indskydelse begyndte jeg at løbe. Lisbeth begyndte da ogsaa straks at løbe. Jeg smed da Fiskeredskaberne og løb saa hurtigt jeg kunde. Jeg havde vundet nogen Berømmelse som Kapløber i min Studentertid, men alligevel havde jeg dog kun et Par Meters Forspring, da jeg naaede Træet. Jeg kastede mig paa Knæ og begyndte at søge, og snart — mest ved et lykkeligt Tilfælde — stødte mine Fingre paa en blød Silkebylt. Da Lisbeth rød og forpustet naaede Træet, havde jeg Strømperne i Hænderne.

— Giv mig Dem! raabte hun.

— Jeg beklager, men . . .

— Aa, vær saa god at give mig dem, bad hun.

— Det gør mig uendelig ondt, men . . .

— Mr. Brent, sagde Lisbeth og rettede sig stolt, jeg maa bede Dem være saa god at give mig mine . . . dem.

— Nej, det gør jeg ikke, sagde jeg sagtmodigt, jeg beholder dem til at sidde og sværme over i de lange ensomme Aftener.

Lisbeth formelig stampede, og jeg puttede Strømperne i Lommen.

— Hvor kunde Du vide, at de var her? spurgte hun efter en kort Pavse.

— Jeg fik Anvisning paa et Træ med udstaaende Grene, svarede jeg.

— Aa, den Rigniald! udbrød hun og stampede igen.

— Ved Du, at jeg allerede holder meget af denne min Nevø, sagde jeg.

— Han er ikke Din Nevø! skreg Lisbeth vredt.

— Du vil kunne hjælpe os dermed, Lisbeth. En saadan Dreng trænger til en Onkel, han har jo kun en Moster, ikke sandt.

Lisbeth nikkede køligt.

— Ja, naturligvis, fortsatte jeg; kun en, men hun er en virkelig Lykke for ham — ja, en stor Lykke. Hun læser op af Historiebogen, hjælper ham med at sejle, sopper med ham og mister sine . . .

— Maaske vil Du være saa elskværdig at give mig mine . . . min Ejendom?

— Min kære Lisbeth, sagde jeg sukkende, vær nu forstandig og lad os tale om noget andet.

Jeg forsøgte forgæves at henlede hendes Opmærksomhed paa den pragtfulde Solnedgang.

En omstyrtet Træstamme laa i Nærheden, og paa den satte Lisbeth sig med et bestemt Udtryk i sit smukke Ansigt.

— Hvor længe tænker Du paa at opholde mig her? spurgte hun i en resigneret Tone.

— Altid, hvis jeg fik Lov til at gøre, hvad jeg vilde.

— Jeg maa naturligvis antage . . .

— Hvis Du bare vilde lade mig forklare . . .

— . . . at Du vilde holde Dit Løfte og vente . . .

— Til Du havde lært Dit eget Hjerte at kende, indskød jeg. Spørgsmaalet er, hvorlænge det vil vare. Antagelig vilde Du, hvis Du . . .

— Din Nærværelse her stempler Dig som . . . som en forfærdelig . . .

— Uden Tvivl, indrømmede jeg; men ser Du, da jeg var saa dum at give Løftet, sagde Din Tante ikke et Ord om sine Planer angaaende en vis Hr. Selwyn.

— Ah! udbrød Lisbeth, og da jeg mærkede, at jeg havde truffet Sømmet paa Hovedet, fortsatte jeg med fordoblet Iver:

— Hun lod mig forstaa, at hun bare ønskede at give Dig Tid til at lære Dit eget Hjærte at kende. Nu gælder det om at vide, hvor lang Tid Du behøver dertil.

Hun sad med Hagen støttet i Haanden og stirrede frem for sig, og hendes sorte Øjenbryn var sammentrukne. Men jeg betragtede hendes Mund.

Lisbeths Mund er maaske lidt for bred og lidt vel fyldig, men ved den ene Mundvig er der en lille Fordybning. Har der nogensinde eksisteret en Ærkeforræder her i Verden, saa er det den, thi den forraader hende altid. Netop som jeg sad og iagttog hende, dirrede det omkring hendes Læber, og da hun følte sig forraadt, forsvandt hendes bistre Udtryk, og hun smilede.

— Og nu Dick, antager jeg, at Du giver mig mine . . . . mine . . .

— Paa en Betingelse, sagde jeg og satte mig ved Siden af hende.

Solen var gaaet ned og en Solsorts smukke Sang hørtes.

— Ikke langt fra Byen Dower i Kent, begyndte jeg sværmerisk, staar et gammelt, ejendommeligt Hus. For mange Aar siden var det et Hjem for skønne Damer og tapre galante Riddere, men dets Pragt er forlængst forsvundet. Og alligevel, Lisbeth, naar jeg tænker paa det her i dette Øjeblik og med Dig ved Siden af mig, gør jeg mig selv det Spørgsmaal, om vi ikke skulde kunne gengive Stedet dets gamle Glans.

Lisbeth sad tavs.

— Det har en vidunderlig gammeldags Rosenhave, og Du holder jo meget af Roser, Lisbeth.

— Ja, hviskede hun, jeg holder meget af Roser.

— De blomstrer sikkert nu i deres fulde Pragt, tilføjede jeg.

Der opstod nu en Pause.

— Tante Agathe holder ogsaa af Roser, sagde Lisbeth tilsidst meget alvorligt. Den stakkels kære Tante, hvad mon hun vilde sige, hvis hun kunde se os nu.

— Det er ikke værd at tænke paa, svarede jeg.

— Jeg burde have skrevet og fortalt hende det, mumlede Lisbeth.

— Men du gør det naturligvis ikke?

— Nej, jeg skal ikke gøre det, hvis . . . .

— Naa?

— Hvis du giver mig . . . dem.

— En, svarede jeg tøvende.

— Begge!

— Naaja, paa en Betingelse — bare en eneste Gang Lisbeth!

Hendes Læber var meget nær mine, hendes Øjenhaar sænkedes og hun syntes at overlægge. Saa mærkede jeg et lille Ryk i min Frakkelomme, hun sprang op og var væk med dem.

— Bedrageri! udbrød jeg og fo'r efter hende.

Der er en Gangsti gennem Skoven, som fører til Fane Courts Park; ad denne Sti flygtede hun, og Vinden bar hendes Latter mod mig. Jeg havde næsten indhentet hende, da hun naaede Laagen, fo'r gennem den og vendte sig blussende rød og triumferende mod mig:

— Hvem kan kæmpe mod en Kvinde? svarede jeg. Men Lisbeth du kan jo give mig den ene?

— Det vilde skæmme Parret.

— Naaja, Godnat da, Lisbeth, sukkede jeg, løftede paa Huen og gik.

Der hørtes en klingende Latter bagved mig, noget slog sagte mod min Kind, jeg bøjede mig ned og fandt en lille Bylt.

Jeg stoppede dem i Lommen og gik tilbage ad Gangstien og hen til »De tre muntre Fiskere«.

II.

FOGDEN I NOTTINGHAM.

At sidde ved en Flod en herlig Eftermiddag og lytte til Bølgeslaget, medens Luften rundt om en er opfyldt af Sommerens Vellugt og usynlige Vingers Susen — hvilken dødelig kan vel ønske sig mere?

Og alligevel savnede jeg noget, jeg sad og ventede paa at faa hendes Fodtrin paa Gangstien at høre.

Pludselig afbrødes mine Tanker af noget, der kom flyvende gennem Luften og plaskende slog ned i Vandet ved mine Fødder. Da jeg betragtede det, genkendte jeg den Krickethue i mange Farver, som Nissen elskede at bære og fiskede den op med Enden af min Fiskestang. Det var en uhyggelig Genstand i rødt, blaat og grønt, og derfor meget skattet af sin Ejer.

Jeg kørte et Spektakel i Buskene bagom mig, og da jeg gik nærmere saa jeg Nissen i egen høje Person.

Han var bevæbnet til Tænderne, det vil sige, et Træsværd hang dinglende mod Benene, en Bliktrompet hængte fra hans Bælte og han bar Bue og Pil. Overfor ham stod en laset Dreng med Hænderne i Lommerne og lavede Grimacer.

— Gemene Usling, skreg Nissen og lagde en Pil paa Buen, staa stille og overgiv dig, giv mig min Hue igen!

Den anden Dreng grinede og sagde:

— Jeg har ikke din Hue. Den har kastet sig i Vandet.

Nissen afskød nu sin Pil og den anden Dreng hylede.

— Væk med den Tændstik, saa skal jeg slaas med dig, raabte han derpaa.

Nissen blev harmfuld over, at hans tro Sværd blev kaldt en Tændstik.

— Jeg kan ikke tro, sagde han, at Robin Hood sloges uden Sværd. Lad os se efter, hvad der staar.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

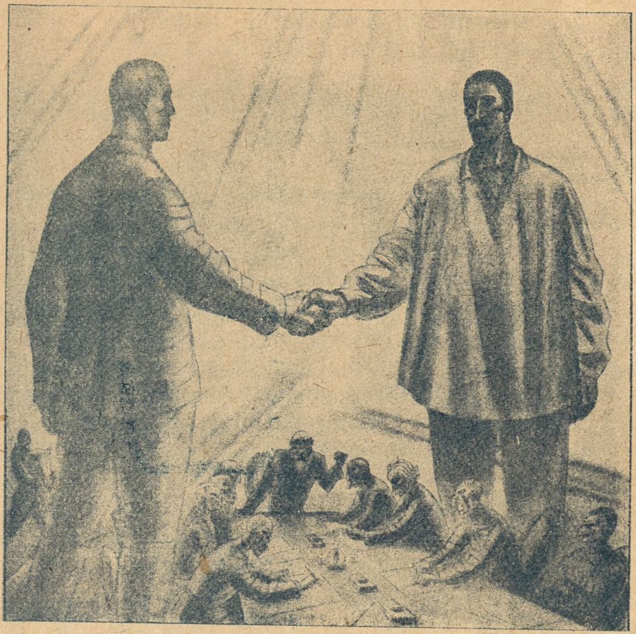

BERN ELLER PARIS? Folkene vil sige det sidste Ord — ikke Regeringerne. (»Simplicissimus«)

Hun: Max, har Du set, der staar: »Vogt Dem for Lommetyve«. Hold Øjnene paa din Kuffert, den højre Haand paa Tegnebogen, den venstre ved dit Ur — og giv mig saa et Afskedskys! (»Fliegende Blätter«).

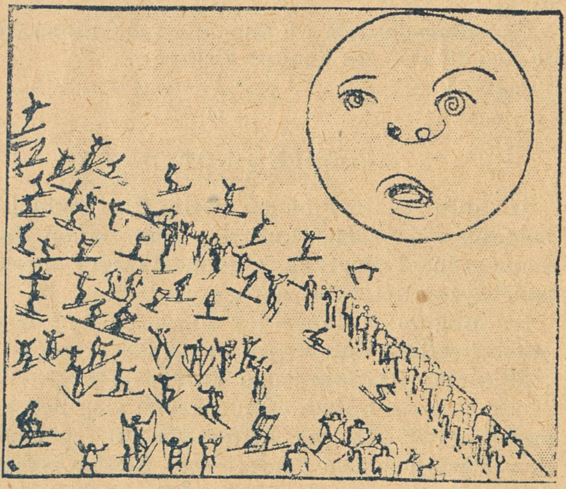

FRA DE NORSKE SKILØB.
Tolv hundre gutter, som alle hopper.
Maanen maa tro, at jorden har faat lopper.
(»Tidens Tegn« Norge)

— Det er forfærdeligt med den Klædenød. Nu har jeg ikke andet at tage paa, naar jeg skal ud at tigge, end Kjole og Hvidt! (»Meggendorfer-Blätter«).

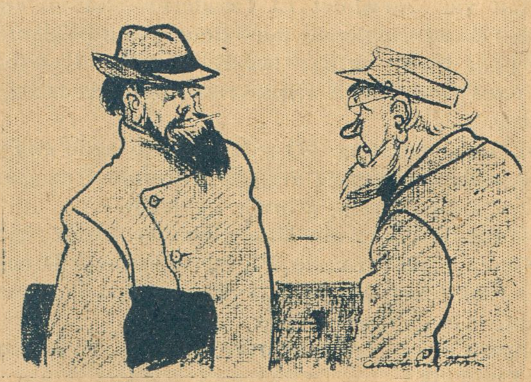

Agitatorn: — Nå, hvilka politiska åsikter har gubben Larsson?
Larsson: Ja vell ha bå Guss ord à brånvine kvar. (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

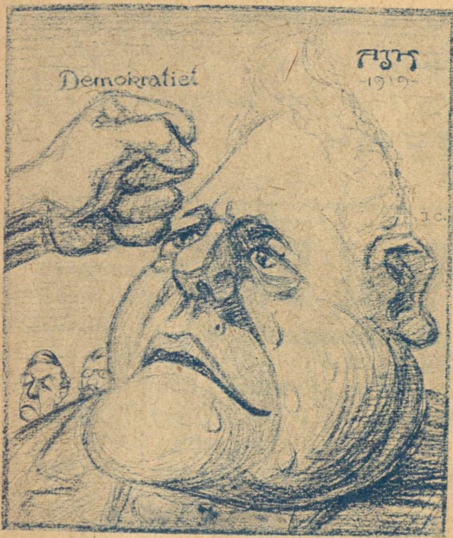

Nødder og Pærer.

Stadil stadig lægger „Nødden" i Blød.
det gælder at redde Æren.
Mon ikke han snart i sin trykkende Nød
føler sig blød paa „Pæren"?

Underlige Notitser.

En kendt Teatermand meddeler, at oven over Sofitterne er Himlen altid graa.

*

Johannes Poulsen siger i Aviserne, at Kapellets Medlemmer ikke vil spille udenfor deres Orkesterplads. De er slet lønnede og har deres største Fortjeneste *udenfor* Scenen.

Det er jo lidt forvirret, men jeg husker det gamle Ord: Indenfor er ikke udenfor!

*

Iøvrigt er det noget mærkeligt med den Orkesterplacering i »Aladdin«. I Kirkegaardsscenen f. Eks. er det maaske nok lidt forkert, at »Kapellet« ligger under Kirkegaarden.

*

Det er nu konstateret, at Bjørnen ligger i *Hi* om Vinteren og Ræven i *Hee* om Sommeren.

*

Naturligvis elsker vi alle vort Fædreland. Men at *J. C.* og *Zahle* skulde falde hinanden om Halsen for dets Skyld, det er dog for meget forlangt!

I »Edderkoppen« gaar det nu, som det var smurt. Der er Tale om at lave Navnet om til »Smørekoppen«.

*

Hvis »Verdens rigeste Mand« ikke bliver et »Kassestykke«, agter Teatret at forsøge med »Fattigfolk«.

Hørt hos Naboen.

— Men Carl! Er det en Tid at komme hjem paa? Klokken er jo over fire!

— Nej, ved Du hvad, Petrea, den kan ikke være — hik — mere end halvto, for da jeg gik forbi — hik — Kirken, hørte jeg, den slog et — endda flere Gange!

Den sidste Gullaschbaron.

Den eneste fra Krigen overlevende Gullaschbaron har Selskab og siger: Nu tror Herrerne naturligvis, at de drikker rigtig Kaffe? Nej, mine Herrer! Det er ægte Krigssurrogat, som absolut ikke er til at faa længere!

Gode Tider.

Høvdingen: Ah, det var dejligt igen at faa rigtig Tobak i Fredspiben!

Ballinske Aktionærer fik
5 Millioner, som de to',
mens Landets Børn i Søle gik
med Hul i Strømpe og i Sko.

Den Logerende: *Det banker paa Døren! Hvis jeg nu ikke lukker op, saa er det nok En, der har noget godt Arbejde til mig, og hvis jeg lukker op, saa er det nok Værtinden, der vil ha' Husleje!*

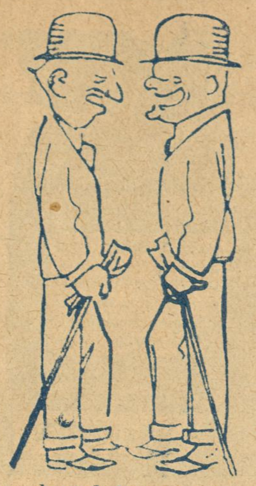

— Du, hvad kan man sige om ham Kontorist Olsen, der meldte sig syg hele Juleugen, men i Virkeligheden kørte paa Cycle for at træne.

— Man kan sige, at han dyrkede sin *Frijul*.

Overtro.

Naar Omnibusfarten snart til Luften bli'r lagt,
staar et gammelt Ordsprog ej mere til troende.
Thi har vi ikke i over hundred' Aar sagt:
Man maa gaa paa Jorden, selv om den er gloende?

„En Nordmand"

Fotografen: Her er Deres Søns porträt, som han bestilte for otte dage siden

Faren: Det ligner ham udmerket! Har han betalt det?

Fotografen Nei, endnu ikke

Faren: Det ligner ham ogsaa.

Det nye Flæsk blev »givet fri«,
men det var meget dyrt, fordi
at der gik »Kædehandel« i —
det er da oplagt Svineri!

Dansk Politi.

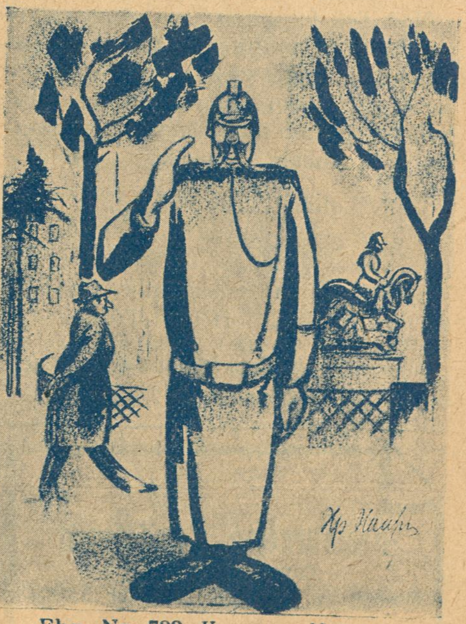

Fhv. Nr. 722, Kongens Nytorv.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige.
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
Skandinavian Mission Office.
Korsgade 11, Copenhagen N., Denmark. 7. Marts 1919.

Til »Ravnen«s Redaktion.

Højstærede!

Under Overskriften: »Smuk Slutning« findes i »Ravnen« for 6. Marts optaget en forøvrigt god Vittighed med Hensyn til, hvorledes »Bikuben«s Udgivelse blev indstillet.

Jeg formoder, at det ikke er »Ravnen«s Redaktion bekendt, at dette Ugeblad fremdeles udgaar, og jeg sender Dem herved et Par Numre af Bladet. Bladet har særlig en større Læsekreds blandt danske og norske Folk i Utah og omliggende Stater. Undertegnede har selv forestaaet Udgivelsen af Bladet i flere Aar.

»Bikuben«, der først udkom i Salt Lake City i Aaret 1876, er uden Afbrydelse udkommen siden, og Bladets fortsatte »Levedygtighed« er hævet over al Tvivl.

Ærbødigst
Hans J. Christiansen.

Med Tak for Skrivelsen og den deri værende Kompliment skal vi gerne oplyse, at Valget af Bladets Navn blev foretaget fuldkommen tilfældigt. »Bikuben« er vist forøvrigt et ret almindeligt Bladnavn i Amerika. Red.

V. K. Lolland. Tak for venlig Henvendelse, men desværre har Vittigheden været fremme flere Steder, og Tegningerne lader sig ikke anvende, da de ikke er udført med Tusch.

»Jas«, Brogade. Vi skal nok ved Lejlighed bringe Tegningen frem.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

A. M. Rasmussen. De tilskriver os, at De har haft en Tegning i »Ravnen« for lidt siden(?). Vær saa venlig at meddele os, hvornaar. I 1919 har det i hvert Fald ikke været.

H. Kildegaard. Tak, ved Lejlighed.

H. Hansen, Næstved. Nej — den er for sjusket! Papirkurven takker for Hilsningen og hilser igen.

Hør, Hr. Peter! Da mange af Menneskene paa Jorden har benyttet Krigen, som jeg sendte for at tugte dem, til at berige sig paa andres Bekostning, saa er her foreløbig lukket for dem. Saasnart nogen af dem melder sig, saa send dem hurtigst muligt til Helvede. Derimod er Medlemmerne af Danmarks Regering mig kærkommen, de har højnet min Søns Fødselsdag ved at skaffe Landets Befolkning Flæsk og Kaffe i Dagens Anledning.

Tegnet af Sophus Henriksen.

Kom hver en ærlig Kamerat,
Kom hver en Arbejdsmand.
Kom lad os slutte Broderskab
og trofast holde Stand.
Vi kæmper for vort Ideal:
Frihed, Lighed, Broderskab.

Vi er ej skabt til Trældoms Slid,
Vi er ej skabt til Tvang,
Vi venter paa den rige Tid
skal lyde over Vang.
Vi venter paa den gode Sag:
Frihed, Lighed, Broderskab.

Vi vil som Fuglen være fri
og juble højt mod Sky:
nu har vi vundet — vort Parti,
nu er vi blevne fri
Og fro vort Banner vise skal:
Frihed, Lighed, Broderskab.

Viggo Hansen.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00. Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
FORLOV DEM IKKE
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2–4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9. »Ravnen«s Telefoner: 1189–7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Verden som den burde være **og som den er.**

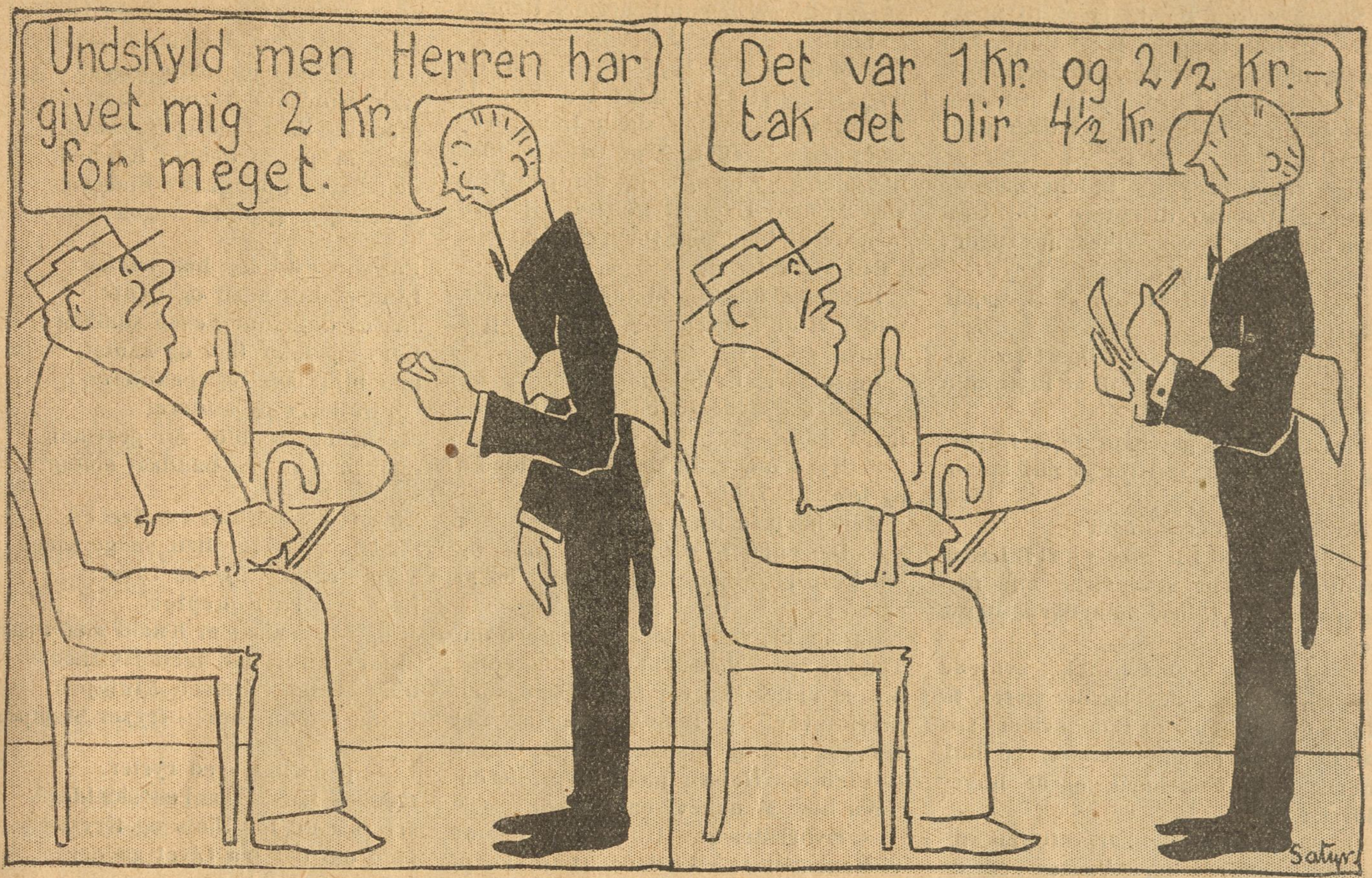

Satireserie af Satyr.

„Hittegods“.

— Frøken, De minder mig om den Is, vi sidder og spiser. Saa sød og samtidig saa kold.

— Ja. Men jeg smelter ikke, Hr. Petersen!

*

— Hvorfor skal Bjørnen ikke fodres i Dag?

— Nej, den har i Morges revet et Øre af Oppasseren.

— Tænk, kan den virk'lig leve af det!

*

— Naa, De var i Selskab i Gaar med en hel Del Skuespillerinder. Det var vel interessant?

— Ih, bevares ja! Den ene var mere *skilt* end den anden!

*

En Landbo var taget ind paa et af Hovedstadens fineste Hoteller og spurgte, til hvilke Tider der blev spist.

— Frokost fra 9 til 12, Lunch fra 12 til 2, Middag fra 2 til 7 og Aftensmad fra 7 til 11.

— Jamen hvornaar i Herrens Navn skal jeg saa gaa ud og se paa Byen, spurgte Landboen forfærdet.

*

— Du hilste saa fint paa Direktør Hald?

— Ja, han opbevarer min Formue.

— Du — Formue?

— Ja, jeg skal i Morgen hen og fri til hans Datter!

*

— Gud, hvor Clara er bleven vigtig, siden hun har drukket The hos en Prinsesse.

— Ja, hun har faaet en Hof-te-skade.

*

Violinisten: Saa Du, at den gamle Mand græd, mens jeg spillede?

Vennen: Ja, og jeg talte med ham bagefter. Han sagde, at Dit Spil mindede om fordums lykkelige Tider.

— Var han maaske Violinist den Gang?

— Nej, han var Svineslagter.

Lille Per, der vaagner om Natten og er tørstig: Far! Vil Du give mig et Glas Vand?

Faderen (søvnig og gnaven): Lille Per skal sove. Vær nu stille.

Per: Jamen Far, jeg er saa tørstig.

Faderen: Smaa Drenge maa ikke drikke midt om Natten; det er ikke godt at sove med Vand i Maven.

Per: Jamen jeg er saa tørstig.

Faderen: Læg Dig bare ned og sov videre, saa gaar det nok over.

Per (efter en lille Pavse): Fa'r, maa jeg selv gaa ud at hente et Glas Vand?

Faderen: Hvis Du nu ikke sover, saa henter jeg Riset.

Per (efter atter en Pavse): Fa'r, hvis Du alligevel henter Riset, vil Du saa ikke nok tage et Glas Vand med til mig?

*

Hun: I hvert Fald er en Kvindes Sind gerne renere end en Mands.

Han: Kan gerne være! I skifter jo lidt tiere.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

En satirisk Russer-Humoreske.

Skarpretteren havde lavet to Strikker, en lidt længere for Bolcheviken og en lidt kortere for Mencheviken.

Han var nu i Færd med at føre dem hen til en Skov for at faa dem godt hængt.

Paa Vejen begyndte Bolcheviken og Mencheviken at diskutere. De Ord, man oftest hørte, var: »Plekanov sagde« — og »Lenin skrev«.

Da de kom til et Værtshus, sagde Skarpretteren:

— Kære Herrer, har De ikke 50 Kopek at gi' mig; jeg trænger til at fugte min Gane!

Delikventerne gav ham de 50 Kopek, og Bøddelen gik ind for at slukke sin Tørst.

Værtshusholderen sagde:

— Hvad har Du dog gjort? Lader Du Forbryderne staa alene ude paa Gaden — de løber naturligvis deres Vej!

— De løber saamænd ikke, svarede Bøddelen. Hvis det havde været to Mencheviker eller to Bolcheviker, saa var de stejlet af, men dette er en Bolchevik og en Menchevik, og de bliver aldrig enige.

Og ganske rigtig. Skarpretteren spiste og snakkede med Værten, og da han igen kom ud paa Gaden, stod de to Dødsdømte og skændtes, saa det peb om Ørene paa dem.

Bolcheviken skreg:

— Alt det onde kommer fra Mencheviкerne!

Mencheviken hylede:

— Alt det onde kommer fra Bolchevikerne!

Endnu mens Bøddelen trak af med dem til Skoven, skændtes de to Delikventer.

Omsider naaede de to Træer, og Skarpretteren begyndte at gøre Rebene i Stand.

— Mine Herrer, sagde han, har De noget rygeligt at gi' mig? Nu kan de Herrer skændes for sidste Gang, saa tager jeg mig en Lur, og naar jeg har udhvilet mig, hænger jeg Jer paa bedste Maade. Dem, Bolchevik, i den længste Strikke, og Dem, Menchevik, i den korteste.

Bøddelen fik en god Cigar, røg den under et af Træerne og faldt derpaa i Søvn.

De to fortsatte Skænderiet.

Men saa sagde Bolcheviken pludselig:

— Hvad om vi nu hængte Bøddelen og løb vor Vej?

Mencheviken blev rasende:

— Det vilde jo være Terrorisme, og om Terrorisme siger Plokanov i en af sine . . .

Og saa begyndte de at disputere om Terrorisme. Tilsidst blev de dog enige om, at dette ikke var Terrorisme, men Selvforsvar, og Bolcheviken tog det længste Reb og gik hen for at lægge Løkken om Halsen paa Skarpretteren.

Nu blev Mencheviken rasende:

— Hvorledes kan Du tænke Dig, at vi Mencheviker vil tillade, at en Skarpretter bliver hængt i et Bolchevikreb?

— Har Du maaske tænkt, at vi Bolcheviker tillader at benytte en Menchevikstrikke til det Brug?

Bøddelen vaagnede ved Skænderiet og sagde:

— Er det Oprør, dette her? Saa tog han Rebene, hængte dem og gik sin Vej.

Men saa opdagede de hængte, at han havde givet dem de forkerte Reb om Halsen — og nu opstod et Skænderi, som vistnok ikke er forbi endnu!

„Guldregn."

Betro dine Følelser til Blækket, og de tørrer ud.

•

Vi lever meget lykkeligt med hinanden, sagde Ægtemanden, som boede i København, mens hans Kone stadig opholdt sig i Aarhus.

•

Store Nødder uden Kærne er som store Hoveder uden Hjærne.

•

Rent og kønt vil vi ha' det, sagde Konen, hun slog Soen i Enden med Mødskeen.

Han bærer sig fjollet ad li'som en Karudse, der er kommen op i et Pæretræ.

•

Jeg kan desværre ikke gaa med Jer ud og vælge Hatte, kære Kusiner, for jeg har kun 3 Dages Orlov, sagde den unge Officer.

•

Da Vagabonden fandt en tom Tegnebog, udbrød han: De taler altid om den »ærlige Finder«, men aldrig om den »ærlige Taber!«

•

En langhaaret Ko og en korthaaret Hest, det tjener en Bonde bedst.

Lars og Line.

Lars og Line sammen ager
hjem fra Byen Markedsdagen.
Lars er lang og lovlig mager,
Line rund om Barmen, Bagen,
mangler ikke landlig Skønhed.
Lars berust af hendes Kønhed,
den ham falder just i Smagen,
overlægger grundig Sagen:

Paa sin Pibe løs han bakker;
Line er lidt kaad og fjantet.
Jøsses dog som Tøsen snakker!
Lars sig føler flov og kantet,
han bli'r tavs og spekulerer,
subtraherer og adderer.
Hvem der nu blot var gesvindig,
men han er saa bandsat sindig!

Line ta'r ham, det er givet.
Skal han? — tør han vælge Line?
Valget er et Valg for Livet;
Lars er i en Kattepine.
Jo! — han slaar et Knald med Pisken:
»Line«, siger han med Hvisken,
føler straks i Halsen Klumpen;
»Line — æh — hm — fryser Stumpen?«

Line paa sit Hoved ryster,
medens Lars i Tanken skælder
selv sig ud for Fjols og Kryster.
Men om det saa Livet gælder,
ved han ej, hvordan han sige
skal: Jeg elsker Dig, mine Pige.
— Mens han paa en Tale brygger,
Line nærmere ham rykker.

Han forsøger flere Gange,
og hans Øjne ber: Forløs mig!
Line siger: »Jeg er bange.«
»Naa, for hvad?« — »At Du skal kys' mig!«
»Nej, vær bare rolig, bitte
Du, det kan — det kan jeg itte —«
Lars fornemmer Blodets Strømmen.
»Hvorfor it?« — »Jeg har jo Tømmen!«

»Jamen«, Line Blikket sænker,
piller lidt ved Kjolesømmen —
»jamen, Lars, jeg tror — jeg tænker
nok, at jeg kan holde Tømmen. —«
— »Ja, min sandten — Død og Pine —
ja, det kan Du ogsaa, Line!
Det var mærkeligt, at itte
selv jeg derpaa kunde hitte!«

— Og mens Hesten hjemad traver,
lønnes Lars for al sin Kvide;
at der ej for Talegaver
mer blev Brug, kan alle vide.
Og foruden vid're Dirken
blev hun hans: Med Lars til Kirken
fulgtes ung og køn og stolt hun!
— — —
Ja, og Tømmen, den beholdt hun!

Petrine Bo.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Bil-Historie.

Grosserer Jacobsen vilde forleden foretage en hel Dagsudflugt pr. Automobil; det var saa længe siden, han havde været ude at »tøffe«. Han henvendte sig til et kendt Automobilfirma for at leje en »Stænkekærre«.

Da Firmaet kun havde nye Vogne og Grosserer Jocobsen var Chefen ubekendt, stillede han sig lidt tvivlende.

— Naa, sagde Jacobsen, hvad koster Bilen?

— 8000 Kr.

— Godt, jeg køber Bilen, men paa de Vilkaar, at De køber den igen til samme Pris.

— Selvfølgelig.

Grossereren afleverede en Check paa Beløbet og begav sig af Sted.

Ved sin Tilbagekomst om Aftenen fik han sin Check igen og vilde gaa.

— Men .... Lejen for Bilen —?

— Hvad mener De? spurgte Jacobsen. Jeg skal da ikke betale for at have kørt — med min egen Bil?!

Tegning af Gustav Halldin.

Lægen: Ja, saa vidt jeg kan se, er der ikke noget at se, men her kan man jo hellerikke se. Nu maa De se, om De kan se op til mig i Morgen, saa skal jeg se, om der er noget at se!

Bedstemoder, gamle Bedstemoder!

Oskar Malmberg gik med raske Skridt mod Hjemmet efter endt Arbejde paa Værkstedet. Han arbejdede paa en Snedkerfabrik. Hans Hjem laa i den ene Forstad og Fabrikken i den anden, saa det var jo et godt Stykke Vej, han havde at gaa et Par Gange om Dagen.

Hans tre yngste Børn kom springende imod ham med glade Raab og straalende Miner.

— Fa'r, Fa'r, nu er Bedstemoder kommen! Bedstemoder er saa god!

Faderen smilede og klappede dem paa deres lyslokkede Hoveder.

— Ja saa, Børn, er Bedstemoder kommen!

Bedstemoder havde været Enke i flere Aar, endnu dygtig og arbejdsduelig, skønt hun ikke magtede Jordbruget og derfor havde forladt sit lille Jordlod.

— Hvor her ser pænt og hyggeligt ud, sagde Malmberg, da han traadte ind i Køkkenet til den lille toværelsers Lejlighed, som han beboede i en mindre Bygning, han nylig havde købt.

— Det var pænt gjort af Dig, Agda, at gøre rent og pænt til Søndag!

Han sendte sin ældste Datter paa tolv Aar et opmuntrende Blik.

— Aa, det er Bedstemoder, som har gjort det altsammen. Saasnart hun kom, begyndte hun straks at rydde op. Jeg har naturligvis hjulpet hende, oplyste Agda tilfreds.

Oskar Malmberg smilede glad. Det var netop saadan, han havde tænkt sig i sit stille Sind.

Inde i Stuen gik Bedstemoderen og dækkede Aftensbordet. Det var en tredsaarig Kvinde med gode Øjne og et venligt, lidt sørgmodigt Smil omkring den bløde Mund.

Paa det hvide Voksdug paa Bordet henne ved Vinduet stod Maden parat, alt saa appetitlig og sirligt ud. Nu ventede man bare paa Moderen.

— Emma er længe i Butikken i Aften. Det er jo Fredag, saa Folk køber vel ind til i Morgen — men nu kommer hun vist.

Emma Malmberg traadte ind og hilste glad paa alle. Hun udtalte sin Beundring for Bedstemoderens Arbejde.

Derpaa satte man sig til Bords.

Konen fortalte om Dagens smaa Begivenheder, hvorledes Handelen var gaaet i hendes Frugt- og Grønthandel, og at hun maatte tidlig op næste Morgen, hvis hun vilde tænke paa at faa en god Plads paa Torvet.

Efter Maaltidet tog hun sin store, blankslidte Pose frem, tømte den paa Bordet og begyndte at tælle Indholdet. Hun delte Pengene i to Bunker, en større og en mindre, summerede, trak fra, regnede i Hovedet.

— Se saa, sagde hun smilende og pegede paa Bunken, seks og halvtreds i Fortjeneste! — Ikke saa daarligt paa en Dag!

— Seks og halvtreds! — det er mere end Du tjener, Oskar, tilføjede hun smilende. Det var nok alligevel ingen dum Ide af mig med denne lille Forretning!

— Nej, det var det ikke, sagde Manden og stoppede sin Pibe. Du er en prægtig Kvinde, Du, Emma!

Og lidt senere paa Aftenen saa Bedstemoderen, at han leverede hele sin Ugeløn til Datteren, som om det var en selvskreven Sag.

Bedstemoderen syntes nok, at det var, som det skulde være, men alligevel forundrede hun sig over sin Datter Emma. Hun passede sine Sager som en Mand og talte saa mærkværdig sagkyndig og selvstændig om alt.

— Jeg kan jo ikke passe Handelen og Husholdningen paa samme Tid, sagde Hustruen. Butikken ligger jo ogsaa langt fra Hjemmet og Agda kan ikke gøre saa megen Gavn endnu.

— Nej, naturligvis, sagde Oskar.

Og saa kom Bedstemo'r i Huset. Det varede ikke længe, førend Virkningen af hendes Arbejde mærkedes. Maaltiderne blev regelmæssig og omhyggelig lavet, Børnene blev rene og pæne, og den udasede Husmoder kunde nu sidde i Ro og hvile sig efter Dagens Møje.

Bedstemoder klarede sig godt, saa gammel hun var. Hun havde altid været den flittige Husnisse, men en Nisse, der altid holdt Mund og rettede sig efter andre. Ja, en Husnisse, som altid havde maattet spille anden Violin og det med Frygt og Bæven.

Hendes afdøde Mand havde været en streng Husbond, som fordrede absolut Underkastelse og vilde styre alene og tage Beslutning om alt, skønt han vistnok ikke altid havde Ret eller hans Anskuelse var den klogeste. Gamle Bedstemoder følte ligesom lidt Misundelse, naar hun saa Oskar og Emma som to gode Kammerater sammen og hørte dem raadføre og samtale om alle fælles Anliggender. Havde ikke hun ogsaa arbejdet trofast og ihærdigt hele sit Liv? Og selv nu, paa hendes gamle Dage, var det hende, som indførte Orden og Hygge i Datterens Hjem. Hun spiste jo ikke Naadens Brød, men gjorde Gavn for Maden. Men hun vovede ikke at ytre sig eller deltage i Overlægningerne.

Det sved lidt i den gamles Sjæl.

— Emma, spurgte hun en Dag, har Oskar altid været saa god?

— Hvad mener Du, Moder?

— Ja, jeg mener, plejer han ikke at afbryde Dig med et: Dette begriber Du ikke! Hvem har bedt Dig om at have Din Næse her?

Emma maatte le.

— Aa, han er nok klogere end som saa! Han indser nok, hvem der trækker Straaet til Stakken lige saa flittig som han selv! Oskar er ikke saa dum!

Det gærede fremdeles i Bedstemoderens Sind.

Ja vist var det Datteren, som gjorde alt dette, hun kunde jo bevise det med rene Tal. Men havde nu Emma, som Moderen, kun ofret sig for huslige Anliggender, som ikke direkte indbragte noget — — mon han da vilde behandle hende lige saa venligt og kammeratligt? Bitre Minder dukkede op for den gamle.

Nej, det huslige Arbejde kunde Mændene ikke skatte og vurdere, det kunde jo ikke bevises med Kroner og Ører. Huslig Arbejde var en evig tilbagevendende Cirkelgang, en altid ensformig Kamp mod Smuds og Støv. — Hvad man havde kogt og stegt i tre Timer, blev fortæret paa ti Minutter, og saa gjaldt det om at begynde igen paany til næste Maaltid!

Intet Resultat — ingen Arbejdsglæde! Huslig Arbejde lod sig ikke veksle i Kroner og Ører, det var næsten som en Skaal uden Bund, syntes hun.

Bedstemoder grublede forgæves paa dette Problem, men efterhaanden begyndte Løsningen at gaa op for hende.

En Dag havde baade hun og Datteren været stærkt optaget. Bedstemo'r med Husholdningens mangfoldige Hverv — Skuring, Opvask, Madlavning, Strygning, Lapning og andet. Emma paa Torvet i Vinterkulden hele Formiddagen i sin Grøntsalgsbod og siden i Kælderen til langt ud paa Aftenen. Det havde været en anstrengende Dag for dem begge.

Oskar beklagede meget sin Kone, som maatte slide haardt paa Torvet og i den fugtige Frugtkælder, og vidste ikke, hvorledes han skulde kunne rose hende nok.

Men ikke en Tanke ofrede han paa den gamle om, hvad hun havde udrettet; han lagde ikke en Gang Mærke til, at hun saa træt ud.

Nu forstod Bedstemoder klart, at Vurderingen af Kvindens Arbejde beror paa, hvorledes Manden fatter og værdsætter det.

Ja, havde ikke ogsaa Datteren under sit daglige Slid næsten glemt det! Sikkert fandt hun det dejligt og hyggeligt om Aftenen at hvile ud i det pæne, propre Hjem, hvor alt nu aandede af Orden og Renhed. Vistnok var det morsomt at se Børnene artige, rene og hele. Men hun tænkte ikke videre paa, hvem der havde tilvejebragt alt dette. Og ikke en Gang i denne Stund, da hun selv sad magelig i Gyngestolen og studerede Avisen, lagde hun Mærke til, at den gamle Bedstemoder ved Lampens Skin endnu var beskæftiget med at stoppe de sovende Børns Strømper — — et Arbejde, som Emma Malmberg selv fandt frygtelig kedeligt.

* * *

Saadan er det at blive gammel. Om nogle Aar var det Emmas Tur til at blive Bedstemoder — og den Tid vilde komme, da hendes smaa Pigebørn vilde faa den gamle Bedstemoders oversete, utaknemlige Lod — —!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. — J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. — SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Dansk politisk Historie.

Tegning af Hp. Hansen

Ved højen Mast Kong Christian stod, dengang Jens Christian ham forlod.
Og Kongens Budskab var saa fast, at Jens' Kasket og Hjærne brast!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 13 Redigeret af AXEL WESSEL ❋ Torsdag den 28. Marts 1919

Tegning af Emil Poulsen

Et Sæt nye, internationale Frimærker.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

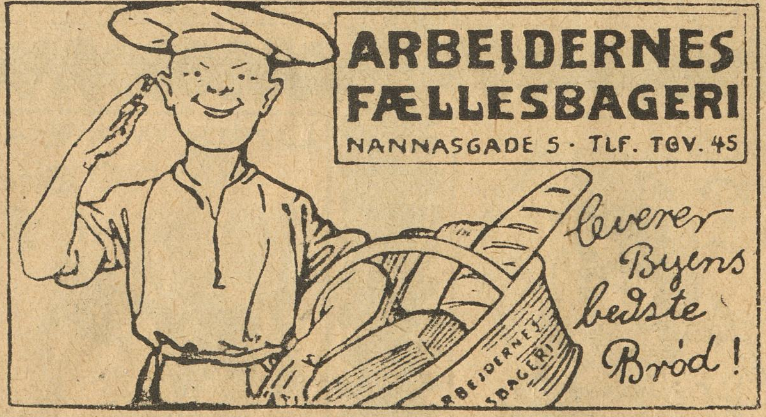

Telefon 1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1,25.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Avertér i „RAVNEN".

Tegning af Helge Nielsen.

— Jeg tar Frakken under Armen, saa tror Folk, a' jeg er en Gulasck, som har Raad til at gaa med Skindvest.

Mod Foraaret —

Se Solen brænder igen i Syd
og luner det danske Land,
Hør Bækken risler — med Foraarslyd —
sin Vej mod den blæstfyldte Strand.
Og selv om Skoven er vinterlig vaad
Og Stammerne dødsorte staa . . . .
Saa føler jeg dog, at Livets Puls
paany begynder at slaa.
Vær hilset igen da min Foraarsby
med hver en skøn Silhuet.
Velsignet være hver luftig Sky,
hver solildsflammende Plet.
Vel mødt igen, Du berusende Blæst,
der er i din stærke Sang
en Tone af Ungdom, som aldrig slaar fejl,
en æggende, brusende Klang.

— — —

Der er i den flygtige vigende Stund
imellem Vinter og Vaar
en Glæde, der trænger til Hjærtets Bund
Som Sol over fattige Kaar.
Vi kender den Glæde, vi Graavejrets Børn,
den tør den bundfrosne Is,
som truer vor Sjæl hver eneste Aar
med Ødets og Kuldens Forlis.

— — —

Se Solen brænder igen i Syd.
Et Under skal hænde og ske.
Igen skal vi aande en Foraarsluft
og glemme Vinterens Vé.
Paany skal vi dræbe hvert størknet Savn
og fris fra hvert ormædt Nag.
Se Modet og Ungdommen aabner en Favn
i Foraarets nyskabte Dag!

Hans Laursen.

To Gange gift!

Kalle, Skibskokken ombord i Damperen »Kap Farvel«, var en farlig Gut til at lave Narrestreger, og Kaptajnen havde da ogsaa svært »Kik« paa ham.

Der var tre Passagerer dennegang med »Kap Farvel«, og de lagde snart Mærke til, at der saa at sige hver Dag forsvandt en halv Flaske Rødvin fra Middagsbordet, straks efter at Passagererne havde forladt Kahytten.

Tilsidst var der ikke andet at gøre, end at klage til Kaptajnen, og denne var straks paa det rene med, at Kalle igen havde været paa Spil.

En Dag efter at Middagsmaden var indtaget, stillede Kaptajnen sig paa Lur bag en Dør, og han havde et tommetykt Hampereb i Haanden. Lidt efter kom Kalle ind for at tage af Bordet. Han greb en halv Flaske Rødvin om Halsen og sagde højtideligt: »Her ser man Jomfru Jeanette fra Bordeaux! Jeg spørger Dig nu, dydsirede Jomfru, om Du vil tage denne Kok, Kalle, til din Æg'emage, da svar Ja! — Ja, svarede Kalle selv. — Saa erklærer jeg dette Ægteskab for indgaaet« — og dermed satte han Flasken for Munden og tømte den til sidste Draabe.

Nu traadte Kaptajnen ind, svang Tampen i Luften og sagde: »Her ser man Jomfru Hampetamp fra Manilla. Jeg spørger Dig nu, Jomfru Hampetamp: Vil Du tage denne Kok, Kalle, til din Ægtemage? — Ja, svarede Kaptajnen selv — saa erklærer jeg dette Ægteskab for indgaaet!«

Men da Kaptajnen vilde til at fuldbyrde Vielsesakten paa Kalles Rygstykker, skreg den vordende »Ægtemand«: »For Guds Skyld, Kaptajn, stop! Jeg er jo i Forvejen viet til Jomfru Jeanette fra Bordeaux — og saa er det Bigami!

Kaptajnen sænkede Tampen og brast i Latter, og Kalle slap for Klø imod at love aldrig mere at indgaa Ægteskab med »Jomfru Jeanette«.

Tegning af Gustav Halldin.

Hinner der la' Du være, de' er min Forlovede, hinner har je' skaaret mit Navn i!

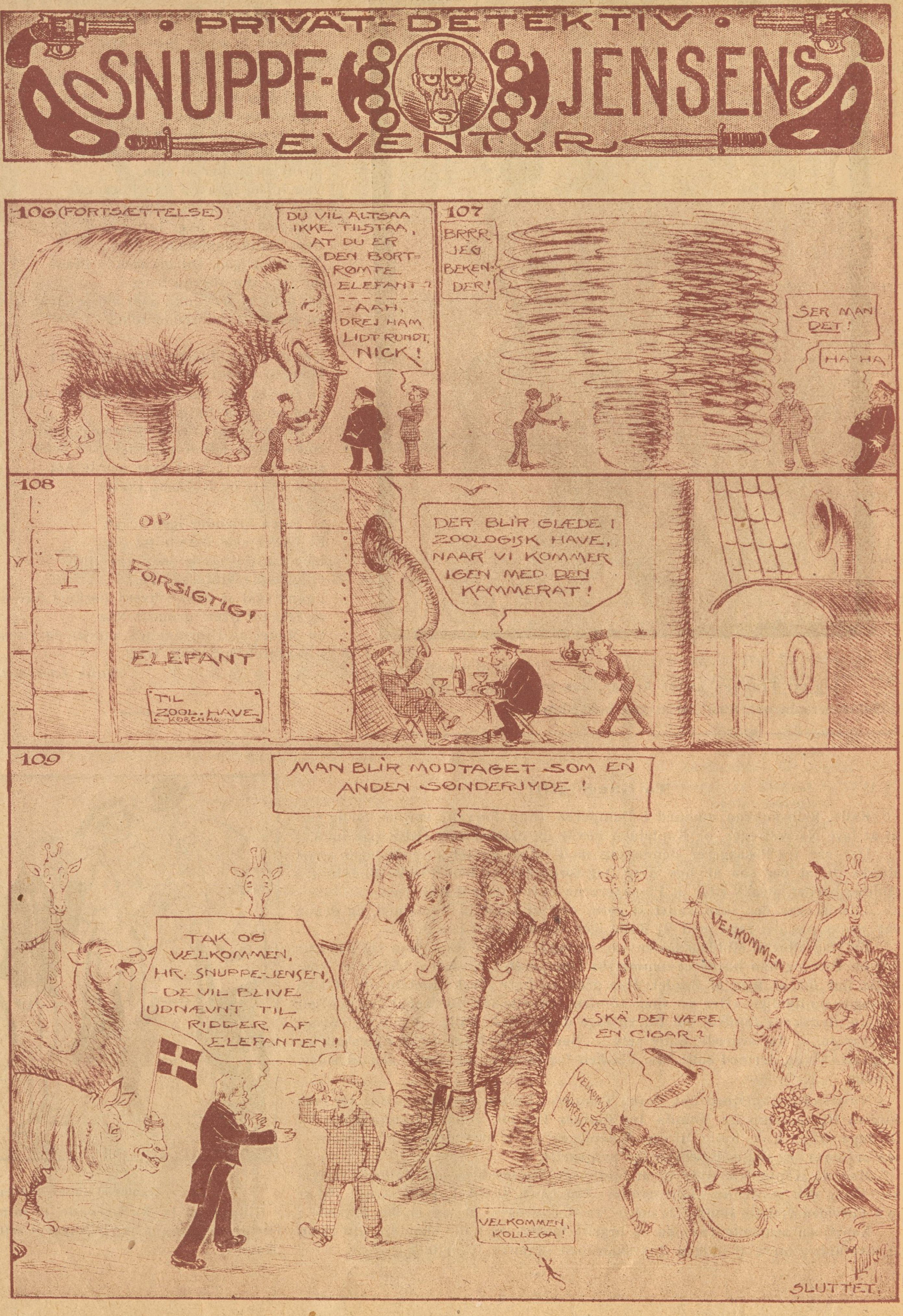

Tegning af Emil Poulsen

Stukket igen!

Nede Ved Stranden staar en rask gammel Morlille og passer sin velbesatte Frugtvogn.

En Gang, da Vognen var fyldt med store Meloner, kom en gemytlig Dansk-Amerikaner forbi og fik Lyst til at gøre »lidt Grin« med den gamle.

Han tog en af Melonerne i Haanden, vejede den og sagde:

— Det er nogle smaa Æbler, der vokser her i Landet. I Amerika er de dobbelt saa store.

Den gamle betragtede en Tid lang »Amerikaneren« fra Hoved til Fod og sagde omsider i en medlidende Tone:

— De maa være fremmed her i Danmark og kender ikke meget til Frugt, siden De ikke kan kende Forskel paa Hasselnødder og Æbler!

Blandede Betragtninger fra forrige Uge.

Sat paa Vers af *Peder Paul.*

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen, han var en lystig Fyr.

Se Jyden, se Jyden
vi holder meget a',
fra »Syden«, fra »Syden«
hun skal dog være fra.
Hver Sønderjyde kan rigtig sig fryde,
og vi ham nyde paa Torv og i Gyde,
indtil, indtil —
han bliver Arbejdshest!

Aladdin, Aladdin
nu er du død og gemt,
og lad din og lad din
Succes snart være glemt.
Nu skal den fine og kong'lige Scene
atter ha' »Tosca« og »Faust« og »Bohême«
Lampens, Lampens
Aand er gaaet ud.

Til Fodbold, til Fodbold
afsted nu alle Mand,
skøndt fodkold, skønt fodkold
vi alle holder Stand.
Støvlen forsaalet og Bolden i Maalet,
hører i Skraalet, se, Maalmanden aalet,
Sofus, Sofus,
pas Tommelfingrene!

Kioskbud, Kioskbud,
du strejker som en Mand!
Kioskbud en Torsk ud,
man ikke stikke kan!
Raske smaa Gutter ej filer og prutter,
Lønnen skal gi's, før Strejken vi slutter.
Vel gjort, vel gjort,
Ki—ku—ka—Kjoskebud!

Hr. Madsen, Hr. Madsen,
har Nytorv sagt Farvel.
Hr. Madsen, Hr. Madsen
opdager til vort Held,
at for Soldater og Kras-Bureaukrater
har Tiden ej Brug — derfor Kammerater
sig Madsen, sig Madsen
Farvel og mange Tak!

Min Vise, min Vise
vil blive læst i Hee,
saa *J. C.*, ja *J. C.*
maa med, hvad der saa ske!
Alle Slags Degne fra alle Slags Egne
fælder nu Taarer paa J. C.'ses Vegne.
O, Jammer, o, Jammer —
Farvel Hr. *Christensen*

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

Og han tog en meget laset Bog op af Lommen og læste i den med rynket Pande, medens Niddingen stod og gabede.

— Jo vist, bekræftede Nissen, ganske rigtig. Hør!

Og han læste følgende op med dyb og alvorlig Stemme: »Da kastede Robin sin tro Klinge fra sig, blottede sin stærke Arm og gik med muntre Ord mod den gemene Nidding.«

Nu lagde Nissen Bog og Vaaben bort og smøgede Skjorteærmerne op, hvorpaa han vendte sig mod den anden Dreng.

— Nu skal du faa, din gemene Nidding, skreg han, og derpaa begyndte Kampen.

Den var længe uafgjort, men tilsidst, da Fjenden gjorde en pludselig Bevægelse, faldt Nissen og jeg gik hen til ham, Den anden Dreng løb skrigende bort.

— Naa, er du der, Nisse! udbrød jeg.

— Nej, se Onkel Dick! svarede han.

— Er du saaret? spurgte jeg.

— Fik en lille Skramme paa Næsen, svarede han. Men saa Onkel det Slag, jeg gav ham over Ansigtet? Jeg vilde bare ønske, at jeg havde kunnet tvinge ham til at overgive sig. Der staar i Bogen, at Robin Hood altid tvang sine Fjender til at overgive sig og med skælvende Knæ tigge om Livet. Aa, det maa være morsomt at se sine Fjender paa Knæ!

— Især naar Knæene skælver, tilføjede jeg.

— Tror Onkel, at den Dreng — jeg mener den gemene Nidding — vilde have overgivet sig.

— Ganske sikkert. Men, fortsatte jeg, hvor er din Tante Lisbeth?

— Jo, jeg jagede hende op i det store Æbletræ med min Bue og Pil.

— Jasaa, svarede jeg.

— Ja, se Onkel, forklarede han, jeg vilde have, at hun skulde være en vild Elefant, men det vilde hun ikke.

— Meget uvenligt af hende.

— Ja, var det ikke? Og da hun var kommet op i Træet, tog jeg Stigen bort og gemte den.

— Meget listigt gjort, min Dreng.

— Derefter blev jeg Robin Hood. Jeg hængte min Hue paa en Busk for at skyde paa den, men saa kom Niddingen og tog den.

— Og her er den, sagde jeg og pegede paa Huen. Nissen modtog den under mange Taksigelser og da han havde vredet Vandet af den, slog han sig ned ved Siden af mig.

— Jeg har truffet en anden Herre, der ogsaa gerne vil være min Onkel, begyndte han.

— Nej, virkelig.

— Ja, men jeg vil ikke have ham mere.

— Nej, naturligvis ikke. En Onkel som jeg er tilstrækkelig for dig, ikke sandt?

Nissen nikkede.

— Det var i Gaar, fortsatte han. Han kom for at træffe Tante Lisbeth, og jeg saa dem i Lysthuset og hørte ham sige: Miss Lisbeth, De er skønnere end nogensinde før!

— Sa' han det? Gid Fanden tage ham!

— Ja, og saa saa' Tante Lisbeth saa munter ud, og saa fik han Øje paa mig bagved et Træ og sagde: Kom herhen, min lille Dreng! Og jeg gik derhen, skønt jeg ikke kan taale, at nogen kalder mig lille Dreng. Saa sagde han, at han vilde give mig en Shilling, hvis jeg vilde kalde ham Onkel Frank.

— Naa, hvad svarede du saa?

— Jeg, jeg sagde en meget stor Løgn, sukkede Nissen.

— Gjorde du?

— Ja, jeg sagde, at jeg ikke vilde have hans Shillings, men det vilde jeg saa forfærdelig gerne — til en Luftpistol.

— Naaja, vi faar se, hvad vi kan gøre for at skaffe dig en, svarede jeg. Du synes altsaa ikke om ham?

— Næ, svarede Nissen. Han er altid saa . . . saa forfærdelig ren og fin og har et lille Overskæg med tynde, tynde Spidser.

— Og hvad hedder han?

— Han hedder Honorisable Frank Selwyn og bor paa Selwyn Park, som ligger lige i Nærheden af os.

— Aha, udbrød jeg og fløjtede.

— Onkel Dick, sagde Nissen, vil Onkel være Little John under Træet i den grønne Lund?

— Hvad ved du om Little John?

— Meget, svarede han og tog den lasede Bog op af Lommen. Her staar alt om Robin Hood og Little John. Gartnerens Dreng har laant mig den. Robin Hood og Little John var brave Røvere, der plejede at fange Fogden i Nottingham og alle Slags lumpne Baroner og binde dem til Træer.

— Min kære Dreng, sagde jeg og rystede paa Hovedet, Tiderne er sørgeligt forandrede. I vor Tid kan man ikke binde Baroner til Træer.

— Nej, sukkede Nissen, men jeg vil alligevel gerne have, at Onkel bliver Little John.

— Ja, det skal jeg nok. »Du skal blot give et Signal i din Trompet, saa skal min Arm og mit Sværd være rede.«

— Det ske, min tro Little John, citerede han. Mød mig ved den splintrede Eg ved Midnat. Og naar jeg raaber om Hjælp — blæser i Luren, mener jeg — kommer du mig til Undsætning, ikke sandt Onkel Dick!

— Jo, det kan du stole paa, svarede jeg umistænksomt.

— Det er godt, sagde Nissen, viftede med Haanden og klatrede op ad den høje Skraaning, der laa bag ved Flodbunden og forsvandt.

Mr. Selwyns Tilværelse var mig allerede bekendt, Hertuginden af Chelsea havde jo fortalt mig om ham. Det var altsaa en farlig Rival, thi han var ikke alene begunstiget af Lisbeths Tante, men lod ogsaa til at staa i et saa intimt Forhold til hende selv, at han kunde tillade sig at komme med Komplimenter.

— Miss Elisabeth, De er skønnere end nogensinde før, havde han sagt. Men med hvad Ret havde han gjort det? Og i et Lysthus oven i Købet. Sikken en Frækhed.

Da jeg i denne min Sindsstemning trængte til en Pibe Tobak, tog jeg min Tændstikæske op, men opdagede, at den kun indeholdt en Tændstik.

Eftermiddagen havde hidtil været varm og vindstille, men næppe havde jeg beredt mig til at tænde Tændstikken, før der, Gud ved fra hvilket Hold, kom et pludseligt Vindstød; forsigtig strøg jeg den, den flammede svagt og sluk-

kede straks efter. Jeg undersøgte nu omhyggeligt alle Lommer, men da det viste sig at være forgæves, satte jeg mig ned og ventede filosofisk paa, at der skulde komme et barmhjertigt Menneske. Jeg saa mig om til begge Sider.

I nogen Afstand opdagede jeg da et Individ, som lod til at søge efter noget. Medens jeg iagttog ham, fik han Tag i en Panamahat under en Busk, han tørrede den omhyggeligt af med sit Lommetørklæde, satte den paa Hovedet og gik videre i Retning mod mig.

Med et svagt Haab om muligvis at kunne finde èn løs Tændstik i Bunden af en Lomme, gav jeg mig atter til at lede, men da det ogsaa denne Gang var uden Resultat, opgav jeg min Søgen og saa igen efter Manden.

Man kan tænke sig min Forbavselse, da jeg nu saa ham i akkurat samme Stilling som før, det vil sige paa Hænder og Knæ.

Jeg grublede endnu over dette Fænomen, da han atter fik fat i Panamahatten, som han tørrede af ligesom før, medens han saa sig om med en forbitret Mine.

Det var en høj ung Mand, yderst omhyggeligt paaklædt, lige fra de blanke, brune Ridestøvler og til det lille slikkede Overskæg, som endte i to tynde Spidser. Der laa over hele hans Person et ubeskriveligt Udtryk af Selvgladhed. Da jeg lagde Mærke til alt dette, troede jeg at kunne gætte hans Identitet.

Pludselig medens jeg stod og saa paa ham, fløj den kære Panamahat atter op i Luften, gjorde et Par Volter og landede i en Tjørnebusk. Han stirrede forbitret omkring sig. Da han fik Øje paa mig, gik han lige hen imod mig.

— Kender De noget til dette her? spurgte han paa en noget nærgaaende Maade og holdt et Stykke sort Traad i Vejret.

— Jeg synes, at det er almindeligt Garn, sagde jeg.

— Kender De noget til dette her? gentog han, øjensynligt i meget ondt Lune.

— Nej, Sir, det gør jeg ikke. Men De maa undskylde mig naar jeg siger, at jeg synes, at det er en meget ejendommelig Hat De har.

— Jeg spørger endnu engang om det er Dem, der har gjort det.

— Naturligvis har hver sin Smag, fortsatte jeg, men jeg foretrækker dog Hatte med mindre gymnastiske Egenskaber.

Jagtpisken, han holdt i Haanden, hævedes truende.

— Mr. Selwyn? spurgte jeg i Konversationstone.

Jagtpisken sænkedes.

— Hvad var der, min Herre? sagde han.

— Ah, det var nok det, jeg tænkte, sagde jeg og bukkede. Maa jeg tillade mig at anmode Dem om en Tændstik eller lad os sige et Par.

Mr. Selwyn stod stadig og stirrede paa mig, og jeg saa hans Overskæg krumme sig i Vrede. Derpaa drejede han sig om uden at værdige mig et Svar og gik sin Vej. Men han havde ikke gaaet langt, før jeg hørte ham standse og bande højlydt. Jeg behøvede ikke at se derhen for at forstaa Anledningen, og jeg maa erkende, at jeg lo. Men min Munterhed blev kort, thi et Øjeblik efter hørte jeg Lyden af en Legetøjstrompet, og Nissen raabte:

— Little John! Little John! Kom til Hjælp!

Jeg tøvede, thi jeg maa tilstaa, at jeg, da jeg gav Nissen mit Løfte, ikke havde ventet, at jeg nogensinde skulde komme til at indfri det. Men et Løfte er et Løfte, tænkte jeg med et Suk, tog den nederste Del af min Fiskestang og klatrede op ad Skraaningen, der løb langs Flodbredden. Da jeg saa i den Retning, hvorfra Raabene havde lydt, opdagede jeg Robin Hood i sin forbitrede Fjendes Vold.

Nu havde jeg to Fremgangsmaader at vælge imellem: enten at tage det hele alvorligt eller spøgefuldt. Naturligvis valgte jeg det sidste, og med Fiskestangen over Skulderen gik jeg stolt fremad med en Mine, som selv Little John vilde have misundt mig.

— Ve og Forbandelse, skreg jeg, idet jeg traadte frem for den forbausede Mr. Selwyn. Hvem drister sig til at lægge Haand paa den kække Robin Hood? Bort herfra, gemene Nidding; vig bort, eller jeg giver Dig et Hug, som Du sent vil glemme!

Mr. Selwyn slap Nissen og stirrede paa mig i maalløs Forbavselse, som han jo ogsaa havde Grund til at gøre.

— Hør nu, Du Ugerningsmand, fortsatte jeg, ingen Mand skal lægge Haand paa Robin Hood, saa længe Little John kan svinge et Sværd eller spænde en Bue, nej, ved den hellige Cuthbert!

Nissen, som havde trukket sig noget tilbage, stod og hørte henrykt til og tænkte paa sin egen Rolle; han fik Bogen op af Lommen og bladede i Smug i den; hvad nu Selwyn angaar, fingrede han ved sit Overskæg og stirrede.

— Ja, jeg kender Dig, paa Din Kappe og Din Kæde, jeg genkender Dig som den Foged i Nottingham, der har svoret vor Undergang. Velan! Troede Du, at Du kunde fange Robin Hood i den grønne Lund! Se til, at Du kommer bort herfra! Dine Aar burde have skænket Dig større Visdom Vig bort herfra!

— Nu, begyndte Nissen med Bogen gemt bag Ryggen, nu vil jeg give min Hævn Næring — paa Knæ, Din Hund!

— Ja, ved den hellige Benedikt, istemte jeg, det vilde være paa sin Plads, om han gjorde Bod, men i Betragtning af Din overmægtige Styrke, Robin, maa Du vise Dig barmhjertig.

Mr. Selwyn snoede stadigvæk Spidserne af sit Overskæg.

— Er De gal eller kun fuld? spurgte han og vendte sig mod mig.

— Hvad den Sag angaar, gode Hr. Foged, kommer den ikke Dig ved. Men husk paa, at det er et eventyrligt Foretagende at begive sig ud i den grønne Lund, saa længe Robin Hood og Little John er paa fri Fod.

Mr. Selwyn trak paa Skuldrene og vendte sig mod Nissen:

— Jeg er paa Vej til Din Tante Elisabeth, sagde han, og skal ikke undlade at fortælle hende om Din Opførsel og sørge for, at Du bliver behørig straffet. Hvad Dem angaar, Sir, fortsatte han, idet han vendte sig imod mig, skal jeg underrette Politiet om, at her gaar et vanvittigt Menneske løs omkring.

Overfor denne dobbelte Trudsel blev Nissen øjensynlig højlig bestyrtet; han kom hen til mig og lagde sin Haand i min.

— Elskelige Hr. Foged, sagde jeg og tog Huen af som en ægte Røver, Vejen er lang og lidt øde, det synes mig derfor, at det er nødvendigt, at vi følger Dem, saa kan vi fordrive Tiden for Dem med alskens Skæmt og Sang.

Da jeg saa det vrede Svar paa Mr. Selwyns Læber, istemte jeg følgende Vise:

»Der boede en Foged i Nottinghamshire,
hej hop, hej hop!
Han holdt af Bøt, men endnu mere af Øl,
hej hop, hej hop!«

Da vi naaede Parken, skiltes vore Veje, thi Mr. Selwyn styrede sine Skridt mod Huset, medens Nissen og jeg begav os ud i Haven, der laa bagved Huset.

— Onkel Dick, sagde han og standsede pludselig, tror Du, at han vil sladre, sig mig, tror Du det virkelig?

— Min kære, svarede jeg, en Mand, som har et saa spidst Overskæg, er i Stand til hvadsomhelst.

— Saa bliver jeg til Straf sendt tidlig i Seng.

— Ja, det maa jo heller ikke have været saa morsomt for ham at faa sin ny Hat ødelagt.

— Det var kun et Baghold, Onkel Dick

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Krigen, som jeg saa den!
(»Simplicissimus«)

Fredsenglen Erzberger og den tyske Handelsflaade. (»Der wahre Jacob«)

Källarmästare Pilblad, som, hur otroligt det än låter, har 3 sorters brännvin, trakterar Smed-Frans med en sup af den säm ta (daarligste) sorten. Loforden äro legio (Lovordene er utallige). Pi blad slår då i en sup af den bättre sorten och loforden utebli ej då heller, om de än ej ä o fullt så entusiastiska. Då slår han i af den tredje och bästa. Smed-Frans tar supen, svä'jer och tiger (drikker og tier).

Pilblad: — Nu sa du ingenting —

Smed-Frans: — Näe, goe källermästan — den där, den talte för sej själfver! (»Strix«)

Kan Mundkurven holde?
(»Søndags-Nisse«)

Musefælden: Hvem der er ude, vil ind; hvem der er inde, vil ud! (»Fliegende Blatter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Det gaar atter hjemad til det lille Hee,
J. C. græder stille — alle andre le.
Selv om man er nok saa snedig, kan det ske,
at man gaar og bli'r til Spot og Spe.
Akkeja hvad kan der ikke ogsaa ske,
selv om man er Dus med Rævene.

Underlige Notitser.

Lloyd Georges rejser ustandselig fra Paris til London og fra London til Paris. Det er Manden umuligt, at faa *Fred*

*

Politiassistent *Tage Jensen* er atter hjemkommen og vil nu tage Plads paa Nytorvs Domhus. —

Det bli'r vel *Madsens*.

•

Det gør ikke noget, man er tretten til Bords, naar bare en af Gæsterne kan spise for to.

•

Naar der i gamle Dage blev født en Kalv med 5 Fødder og næsten ingen Hovede, betragtede man det som et Varsel om store Ulykker. Der findes dog her i Landet adskillige Oxer uden Hoveder, og de er endda kommen til Ære og Værdighed.

•

Paa et herværende Hotel er der ansat en Tjenestepige, hvis Hjærte er saa blødt, at hun ikke »nænner« at piske — Fløden.

En kendt Mand, der gaar paa Frierfødder til Frøken Albrechtsen, sagde til hendes Moder, at hun saa ligesaa ung som Datteren.

Manden vandt derved Moderens Hjærte, men tabte Datterens.

„En Dansker".

Ved Kompagniet er der Brug for en Bundtmager, og Sergenten spørger derfor, henvendt til Mandskabet:

— Er der nogen her, der er Bundtmager?

— 67 træder frem.

— Javel, Hr. Sergent.

— Hvor arbejder De som Bnndtmager?

— Ude i Ringstedgade.

— Det passer ikke. Der bor ingen Bundtmager i Ringstedgade. Jeg bor selv derude og kender Gaden helt igennem.

— Det er hos Handelsgartner Eriksen, at jeg arbejder.

— Hos en Handelsgartner. Har han Brug for en Bundtmager?

— Ja, jeg bundter Radiser.

„En Nordmand"

»Det er virkelig storartet alt det som blir opfundet i vore dage; te'egrafering uten traad, vogner uten hester og krut uten røk.«

»Ja det mangler bare en ting.«

»Hvad er det?«

»Medgift uten hustru.«

„En Svensker".

Varför han var modig. — Jag tror, sade hon med nedslagna ögan, att det vore bäst, att du talade med pappa.

— Naturligvis, svarade han. Det är lätt gjort. Det enda (eneste) jag var rädd för var samtalet med dig.

— Är du inte rädd för pappa? frågade hon.

— Rädd! utbrast han. Varför skulle jag vara rädd?

— Jag vet verkligen inte, svarade hon, men det är så vanligt (almindeligt), som du vet.

— Nå, jag förmodar det, svarade han med en världsmanns lätta sätt. Beträffande oerførna män ligger ingenting förvånende (merkeligt) däri. Men ser du, jag har vidtagitt det forsiktighetsmätlet att låne honem pengar, vilka han ännu inte b talt igen.

Det var dä den vackra flickan förstod, att hon fått en verklig diplomat till fästman.

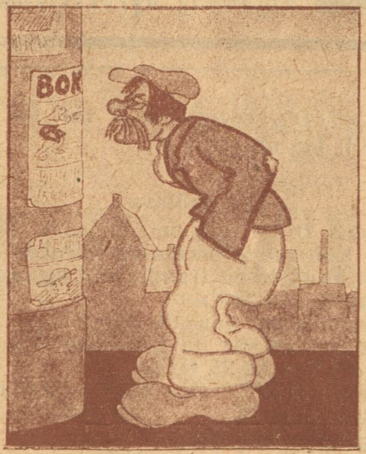

— Hvad er det, der staar her — »Stor Boksekamp«. i Cirkus paa Søndag«. Jeg gad nok se, hvordan det spænder af. Sidste Gang, jeg lavede Slagsmaal, fik jeg otte Maaneder.

— Du, *Witzansky* minder mig om Aladdin.

— Hvorfor det?

— Jo, hans Blad bærer Præg af en *lam Pens Aand!*

Hørt ved Gl. Sltrand.

En lille Dreng ser en levende Aal, der er falden ned fra en af Fiskerkonernes Kurve, og raaber:

— Mor, Mor! Der er en Hale, der vifter uden Hund!

En kendt københavnsk Skuespiller, som i høj Grad under Kredit, fik forleden Besøg af sin Skræder, der for 20. Gang præsenterede Regningen paa Vinterhabitten.

Han fik naturligvis ingen Penge og raabte vred: I Morgen kommer min Bydreng, og han gaar ikke herfra, før han har faaet Pengene.

— Saa lad ham end'lig tage sine Ernæringskort med, svarede Skuespilleren.

Gullasch.

Han: For tre Aar siden havde jeg ikke andet end Skjorten paa Kroppen, og nu ejer jeg fire Millioner.

Hun: Hvad vil De dog med saa mange Skjorter?

Hørt paa »Strøget«.

Ældre Dame: Hvis jeg overhovedet skal gifte mig, saa skal han være Vegetarianer.

Veninden: Du mener, han maa bide i det sure Æble!

Hørt i Lemvig.

Forleden var der Bryllup i Lemvig og en Række smaa Flag var spændt fra Vindue til Vindue. En ung Sømand kom forbi og spurgte, om der var Bryllup. Ja, det var der da. — Naa, det kan jeg forstaa, svarede Sømanden; jeg ser De har hejst Signalet: »Vi er i Fare!«

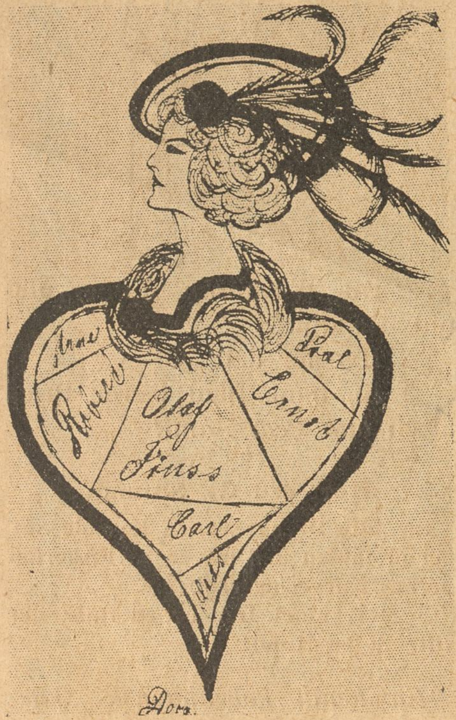

Her ser De, hvormange Rum,
et Hjerte kan inddeles i.
Det er knapt med at skaffe Plads
til alle dem man kan li'.

Grosserer Ernst maa være glad,
hans Andel er stor, som De ser,
men det er ogsaa ham, der gir Mønt
til de svajende Hattefjer.

Og Robert, en blond Arkitekt,
som lærer hende Arkitektur,
fylder stolt og tilfreds sin Triumf
i et mageligt Hjertebur.

Men alle de andre — o ve!
for dem er det smaat med Plads;
i det laveste, snævreste Rum
sidder halvkvalt den stakkels Mads.

Selv Ulstrup, den dejlige Dreng,
maa ha' Benet af Hjertet ud
for at se om ej andre Smaapi'er
kunde ønske at sende ham Bud.

Men hun ta'r det med Ro, den Smaa!
Kun en vil hun holde igen,
ham der fik Hjerterum Nr. 1.
Ak, Fønss — alle Smaapigers Ven.

Ak, hun delte sit Hjerte forkert,
den søde, sværmende Smaa!
for Olaf har giftet sig. —
Det var »Film« — det hun troede paa.

Dora Jensen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

»Fætter«. Tegningen er lidt for løs og lidt for ubetydelig.

Kære Ravn!

Tænk Dig, hvad der forleden skete i en Købmandsforretning hernede:

En Bondekone traadte ind og sagde: »Har De god Tid.«

Kommissen: »Ja, til Dels.«

Bk.: »Dæd var da godt dæd. Maa jæ saa faa for en 25 Øre.«

Kom.: »For 25 Øre Tid? — Hvad er det for noget?«

Bk.: »Dæd ve jæ æt.«

Kom.: »Hvad er det til?«

Bk.: »Jou — se — Jæ har æ Mavsaar i Maven. Og saa gik jæ til ham, Dovtoren, og han sae, a Tiden læger alle Saar.«

Ærb.
A. Klat,
Stubbekøbing.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet
„Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager
og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Køb RAVNEN

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Verden som den burde være **og som den er.**

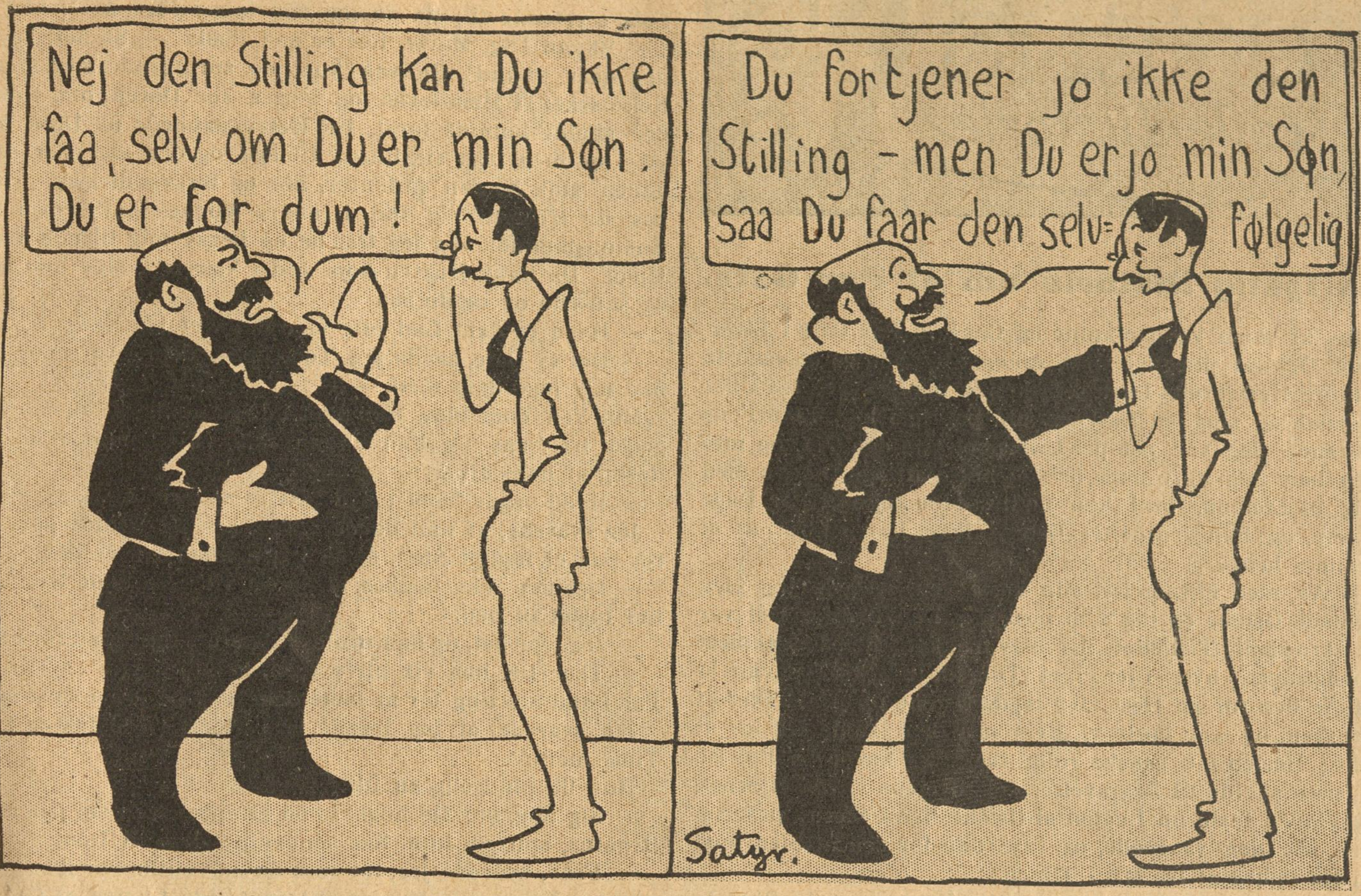

Satireserie af Satyr.

En Manufakturhandlers lille Søn kunde ikke rigtig forstaa Brøkregning. Saa siger Læreren en Dag til ham, for rigtig at anskueliggøre Sagen:

›Hør, min Dreng, kan Du da ikke forstaa, at en Brøkdel er mindre end det hele? Naar nu f. Eks. din Far skal sælge en Alen Tøj, og han kun har tre Kvarter, hvad gør han saa?‹

›Saa maaler han lidt knapt!‹ lød det frejdige Svar.

Barnet: Far, er det rigtigt, det gamle Ordsprog: ›Sig mig, hvem Du omgaas, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er?‹

Faderen: Ja, vist er det sandt, men nu maa Du ikke spørge mere; Far arbejder.

Barnet: Bare et eneste Spørgsmaal til, Far.

Faderen: Saa skynd Dig da, jeg har travlt.

Barnet: Ja, naar nu en god Mand og en daarlig Mand omgaas, er saa den gode Mand daarlig, fordi han omgaas den daarlige Mand .... eller er den daarlige god, fordi han er sammen med den gode ....

(Et Øjeblik var Far og Barn paa hver sin Side af en lukket Dør.)

Faderen sad med sine fire Børn og fortalte dem Historier. Saa kom han med denne:

Der var engang en Jæger, som havde to Hunde, den ene hed: ›Blivved‹, den anden, Tistille.‹ Saa en Dag gik Manden paa Jagt; ›Blivved‹ tog han med sig, den anden Hund — — hvad var det nu, den hed?

Alle Børnene raable: ›Tistille‹.

— ›Skal jeg tie stille? Ja, det kan jeg jo godt, sagde Faderen.

En gammel Herre, hvis Næse en hyppig Omgang med Flasken havde givet en stærk, rød Farve, formanede en Dag sin Søstersøn, en fireaars Dreng, som aldrig spiste Brød til Maden:

›Lille Karl, Du maa spise dygtigt med Brød; deraf faar man smukke, røde Kinder.‹

›Har Du da brugt Brødet som Snustobak, Morbror?‹ spurgte Drengen i sin Enfoldighed.

Indviklet.

I en By skulde der indkvarteres en tilrejsende Forening og en Mand gik ud for at skaffe Husly til de fremmede. Manden kom til et pænt Hus, og hvor der syntes at være god Plads, og da i det samme en lille Dreng kom ud fra Huset, spurgte Manden ham, hvormange der boede i Huset.

— Ja, jeg bor der ikke selv, sagde Drengen, men jeg ved, at der bor to Fædre med deres Sønner, og to Mødre med deres Døtre og at der er tre Ægtepar uden Børn.

— Uha, sagde Manden, saa er her ikke noget at gøre, og saa gik han.

Men det var der nu alligevel — skønt Drengens Opgivelser var rigtige nok.

— — —

Der boede nemlig kun 6 Personer: A, der er Enkemand, hans Søn, der ligeledes er Enkemand, og dennes Søn. Dernæst Enkefru B. og hendes Datter, som ogsaa er Enke, samt hendes Datter. Der boede altsaa to Mødre med deres Døtre — gifter de tre A'er sig med de tre B'er, saa har Drengen Ret i, at der er tre barnløse Ægtepar!

En lystig Historie om et Par Oste.

En af mine Venner købte en Gang et Par Oste i Liverpool. Det var prægtige Oste, mungne og saftige og med to hundre Hestekrafts Lugt, som kunde mærkes paa tre Miles Afstand og slaa en Karl omkuld paa fem hundrede Fods Distance. Jeg var netop i Liverpool paa den Tid, og min Ven bad mig gøre ham den Tjeneste at tage Ostene med mig til London, fordi han først skulde rejse et Par Dage senere, og han troede, at Ostene ikke havde godt af at gemmes længere.

— Aa, med Fornøjelse, min kære Ven, svarede jeg. Jeg hentede Ostene og tog dem med mig i en Droske. Det var en skrækkelig Trillebør, der blev trukknt af en kalveknæet Søvngænger, hvis Ejer i et Tilfælde af Storhedsvanvid kaldte den for en Hest. Jeg lagde Ostene op paa Taget af Drosken, og saa kørte vi, hvis man kan kalde det for at køre; Hesten gik ganske rolig, saa man havde en Følelse af, man skulde til Begravelse, saa drejede vi om Hjørnet, og Vinden førte nu Lugten af Ostene lige i Næsen paa Hesten, saa den vaagnede, og fnysende for den af Sted med en Hastighed af tre Mil i Timen.

Da vi kom til Stationen, maatte Kusken og to Bybude hjælpe til at holde Dyret, og jeg tror ikke det var lykkedes dem, dersom ikke en af Bybudene havde haft Aandsnærværelse nok til at lægge en Lommeklud over Dyrets Næse og tænde Ild paa et Stykke Karduspapir.

Jeg købte en Billet og marscherede stolt med mine Oste ud paa Perronen, medens Folk hastig trak sig tilbage paa begge Sider. Toget var overfyldt, og jeg maatte stige op i en Kupe, hvor der i Forvejen var syv Personer. En ældre Herre kom med Bemærkninger om, at der var optaget, men jeg tog mig ikke noget af det. Jeg lagde mine Oste paa Hylden, kneb mig en lille Plads og sagde med et Smil: Det er varmt i Dag.

Et Øjeblik efter blev den gamle Herre urolig.

— Her er meget kvalmt herinde, bemærkede han.

— Ganske forfærdelig, sagde en anden Herre.

Nu begyndte de at nyse, og tredie Gang de nøs, rejste de sig op og gik deres Vej uden at sige et Ord. Siden rejste en fed Dame sig og sagde, at det var en skammelig Maade at behandle en hæderlig gift Kvinde paa; hun tog sin Taske og nogle Pakker og gik. De andre fire Passagerer sad et Øjeblik rolig, men saa forsvandt pludselig tre paa en Gang.

Jeg lo til den sidste Herre, som blev siddende, og sagde, at det saa ud, som om vi skulde beholde Kupeen for os selv; og han lo hjertelig og svarede, at nogle Mennesker havde en mærkelig Evne til at lave Ballade for Ingenting. Men selv han blev saa underlig nedtrykt, og da vi kom til Crewe, spurgte jeg ham, om vi skulde tage os et Glas. Det havde han ikke noget imod, og vi begav os ind til Buffeten.

— Hvad skal det være? spurgte jeg min Ven.

— Cognac, svarede han.

Efter at have drukket Cognacen, steg han uden videre op i en anden Vogn, hvilket jeg syntes var lumpent gjort.

Fra Crewe havde jeg Kupeen for mig selv, skønt Toget var stærkt optaget. Ved alle Stationer, hvor vi holdt, kom Folk styrtende til, da de saa min tomme Kupé.

— Skynd Dig, Marie, her er god Plads. — Se her, Tom, her gaar vi ind! Og saa kom de springende med tunge Rejsetasker i Hænderne og sloges ved Døren om, hvem der skulde komme først. En Herre aabnede nu Døren og steg op, men trak sig hurtig tilbage, og den ene efter den anden stak Næsen indenfor, nøs og forsvandt igen, hvorpaa de trængte sig ind i andre Vogne. Ankommen til Eustonstationen tog jeg Ostene og begav mig til min Vens Hjem. Da hans Hustru kom ind i Værelset, stod hun lidt og snusede og sagde saa:

— Hvad er det? Lad mig vide det værste!

— Det er Oste, sagde jeg. Tom købte dem i Liverpool og bad mig tage dem med. — — —

Min Ven Tom blev forsinket i Liverpool, og da der var gaaet tre Dage og han endnu ikke var kommen, fik jeg Besøg af hans Hustru.

— Hvad sagde Tom om de Oste? spurgte hun.

Jeg svarede, at han havde bemærket, de skulde opbevares paa et fugtigt Sted, og at ingen maatte røre dem.

— Det kan ikke tænkes, at nogen vil røre dem. Mon han har lugtet til dem?

— Jeg tror det, og han syntes at være meget glad for dem.

— Tror De, han vil blive vred, hvis jeg gav en Karl et Par Pund Sterling for at bære dem bort og grave dem ned?

Jeg svarede, at jeg troede, han aldrig vilde faa en glad Time mere.

Hun fik pludselig en Ide.

— Sig mig, har De noget imod at opbevare dem paa hans Regning, spurgte hun. Saa sender jeg dem til Dem.

— Frue, svarede jeg, for min Skyld skulde der ikke være noget i Vejen, jeg kan meget godt lide Lugten af Ost, og min Rejse fra Liverpool i Selskab med Osten skal jeg aldrig glemme. Men vi maa i denne Verden først tage Hensyn til andre. Damen, jeg har den Ære at bo hos, er Enke og tillige lidt svag; hun vilde sikkert tage det ilde op, hvis jeg fyldte hendes Hus med Lugten af Deres Ost.

— Ja, sagde min Vens Hustru, saa er der ikke andet at gøre, end at jeg og Børnene maa bo paa et Hotel til de Oste er spiste. Jeg kan ikke længere holde ud at bo hjemme i den Lugt.

Hun holdt Ord, og gav Pigen nøje Besked om at holde Hjemmet i Orden under hendes Fraværelse. Da hun spurgte Pigen, om hun kunde udholde Lugten, svarede Pigen, at naar hun satte Næsen helt ind til Osten, syntes hun, den lugtede som Melon. Man mente saa ikke, at Pigen kunde tage nogen nævneværdig Skade af Atmosfæren, og hun blev saa hjemme.

Hotelregningen løb op til omtrent 16 Pund, og min Ven regnede ud, at Ostene havde kostet ham otte Shilling og seks Pence Pundet. Han sagde, at han satte stor Pris paa en Bid Ost, men dette her kunde han dog ikke udholde. Han bestuttede derfor at skaffe sig af med Ostene og kaste dem i Kanalen; men han maatte fiske dem op igen, thi Skipperne klagede. De følte sig daarlige, sagde de. Derpaa tog han Ostene med sig en mørk Nat og lagde dem ind i et nærliggende Lighus, men Klokkeren opdagede dem hurtigt og sagde: Det er et Komplot; de opvækker jo de Døde, og jeg bliver uden Arbejde. Endelig blev min Ven befriet for dem ved at tage dem ud til Kysten og gravede dem ned i Sandet.

Det skaffede mange Rejsende derud. Folk syntes, at de aldrig før havde mærket, hvor stærk Luften var, og Folk med svage Lunger og Bryst strømmede derud flere Aar efter.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

Tegning af K. Stochholm

Pakkassemalerens Kone: **Bare jeg nu, uden at fornærme min Mand, kunde spørge ham, om dette er Brænde til Kakkelovnen eller til et af hans nye Malerier?**

„Guds Ord fra Landet“.

Konsul Iversen havde faaet en ny Husassistent, Marie, som direkte var indforskrevet fra den mest hedebelagte Del af Jylland.

Samme Dag, hun tiltraadte den ny Plads, var der stort Aftenselskab hos Konsulens, og den ny Assistent klarede sine Sager rigtig pænt.

Da Selskabet omsider brød op, fik Marie Besked om at følge Selskabet ned og lukke det ud. Da hun godt og vel havde loset Selskabet ud, vendte hun tilbage til Salonen, hvor Konsulen og Konsulinden endnu befandt sig. Marie gik raskt hen og lagde 9 Kr. og 50 Øre paa Bordet. Og saa sagde hun:

— Værsgo' — her er 9 Kr. og 50 Øre. Den lille tykke gav ingenting!

Hun fik ham ikke.

Det var en herlig Aften, lyst og stille, kun oplyst af Nymaanen, som saa med sit svage Lys ned paa ham og hende; de stod tæt sammen — halvt i Lys og halvt i Skygge.

— Du glemmer mig vel ikke, Netta?

— Aldrig, Guy, aldrig!

Han tog hende endnu tættere ind til sig — saa skød han hende næsten heftigt fra sig.

— Jeg maa gaa, Netta.

— Nej, nej, ikke endnu!

— Jo, jeg maa, elskede. Vi rejser Klokken seks i Morgen tidlig, og jeg har en hel Del at udrette. Han bøjede sig pludselig ned, tog hendes Hoved op og saa hende dybt ind i Øjnene. — Sig mig det igen, Netta, hviskede han ømt.

— Jeg elsker Dig, Guy!

Han kyssede hende atter, og de stod sammen en lang Tid, inden de skiltes.

*

Den kvælende Hede var overstaaet, og Regntiden var lige begyndt. Det var netop et Aar siden, han og hun havde taget Afsked, og nu ventede han Svar paa et Brev, hvori han havde meddelt hende, at han frygtede, at der kunde gaa flere Aar, inden han kom hjem igen.

Hans Fader havde mistet alle sine Penge, og han selv var bleven tilbudt en udmærket god Plads, men dette betød, at han maatte blive i Indien — og vilde hun komme til ham? Han længtes saa forfærdelig efter hende, og han vidste, at hun vilde synes om Livet der.

Men uagtet han bønfaldt hende om at komme og beskrev for hende hendes tilkommende Hjem, tilbød han hende Friheden. Han følte sig forpligtet til at gøre dette, da hans Faders Ruin betød Tabet af det store Tilskud, han hidtil havde faaet hjemmefra. Men alligevel smaalo han ved sig selv, da han forseglede Brevet. Thi han saa i Tankerne Netta kysse det og han forestillede sig det kærlighedsfulde Svar, han om nogen Tid skulde faa.

*

Det var en brændende hed Dag, da Svaret endelig kom. Han gik ud paa Verandaen for at møde Posten.

Seks—syv Breve lagde han hastigt til Side, til han fandt det eneste, som han længtes efter. Han fik det aabnet, og læste det om igen, medens hans Ansigtsfarve blev blegere og blegere.

Han stirrede hjælpeløst ned paa den runde, klare Skrift og kunde knapt tro sine egne Øjne.

Hun var saa ked af det, og det var smukt af ham at løse hende fra hendes Løfte, men hun kunde virkelig ikke leve i Indien. Der var varmt der. Hun vilde miste sit gode Udseende, og da vilde han ikke bryde sig om hende. Det nyttede ikke, selv om han skrev oftere, thi hun havde taget sin Beslutning og stod fast ved den. Hun var ked af det Uheld med Pengene, han gik Glip af, men hun haabede, at han vilde blive lykkelig og forsøge at glemme hende, og hun var sikker paa, at han nok vilde forstaa hende.

Han lo, da han kom til denne Udtalelse — den bitre Latter Ungdommen har, naar Kærligheden vender sig til Had.

Saa kaldte han paa Tjeneren og bad om Whisky og Soda og aabnede derpaa mekanisk sine øvrige Breve og besvarede dem.

Naar man siden talte til ham, kunde ingen mærke noget usædvanligt, thi tapre Mænd beklager sig ikke over Kvinders Ondskab, og saa satte han sig til sit Arbejde og forsøgte at glemme — men længtes dog efter at se hende og forbandede den Dag, han havde mødt hende og var kommen til at elske hende.

*

Det var femten Aar senere og Sæsonen lakkede mod sin Slutning. I et stort, prægtigt Hus i Grosvenor Gardens var der Middag til Ære for den store Opfinder Sir Guy Burton, som lige var vendt hjem fra Indien. Han havde udrettet store Ting for Regeringen. Han var endnu en ung Mand — ja, ikke ganske ung, men dog ikke mere end 40 Aar, og saa ganske godt ud. Hans Værtinde hviskede disse Detaljer til en jævnaldrende, lidt korpulent Dame, som skulde sidde ved hans anden Side.

— Maa jeg præsentere Sir Guy Burton, Lady Effison! Værtinden forlod dem for at opfylde andre Pligter, og lidt efter meddeltes der, at Middagen blev serveret!

Sir Guy havde kun taget ringe Notits af Damen paa sin anden Side. Hans Værtinde, som havde ham til Bords, var en kær gammel Dame, og desuden var hun Moder til Zolanthe — Zolanthe, som havde været paa Besøg i Indien hos nogle Venner, og som tilsidst havde vakt Troen paa den engelske Kvinde til Live hos ham igen.

Han kom pludselig i Tanker om, at han knapt havde vekslet et Ord med Damen, han havde paa sin anden Side. Der var noget bekendt i hendes Træk, og han tænkte, om han skulde have truffet hende før. Men han kunde absolut ikke lide fede Damer. Han syntes, de var egoistiske. Han kom med et Par ligegyldige Bemærkninger, men hvor forbauset blev han ikke, da hun rykkede sig lidt nærmere ind til ham og hviskede:

— Har Du glemt mig, Guy? Jeg er Netta.

Et Øjeblik følte han sig lammet. Denne Kvinde, hvis fine Træk næsten var skjulte under et Lag af Fedt, skulde være Netta! Forunderligt! Saa kom han pludselig i Tanker om Ordene i hendes Brev til ham i Indien: »Jeg vilde tabe mit gode Udseende, og saa vilde Du ikke bryde Dig om mig.« Men kunde en Kvinde, selv den mest egoistiske forandre sig saa totalt paa femten Aar!

— Det — det gør mig ondt, at jeg ikke kendte Dig igen, stammede han. Det var meget dumt af mig.

— Jeg troede, at Du ikke vilde kendes ved mig, sagde hun sagte.

— Hvorfor det? spurgte han næsten mekanisk.

— Aa, Du er jo saa berømt nu. I det samme rejste man sig fra Bordet og hun tilføjede hastigt: Jeg har saa ofte været ked af det, Du ved, og jeg har aldrig glemt Dig. Vil Du komme og besøge mig? Jeg — jeg er fri endnu.

Hans Svar var et forelsket, triumferende Blik paa Zolanthe.

— Det er meget smukt af Dig, svarede han alvorligt, men jeg er ikke længere fri.

Med disse Ord gik han hen til den unge Kvinde, han elskede, og det Blik, Zolanthe modtog ham med, gik dybt ind i Hjertet paa Netta, der følte det som sin Dødsdom.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

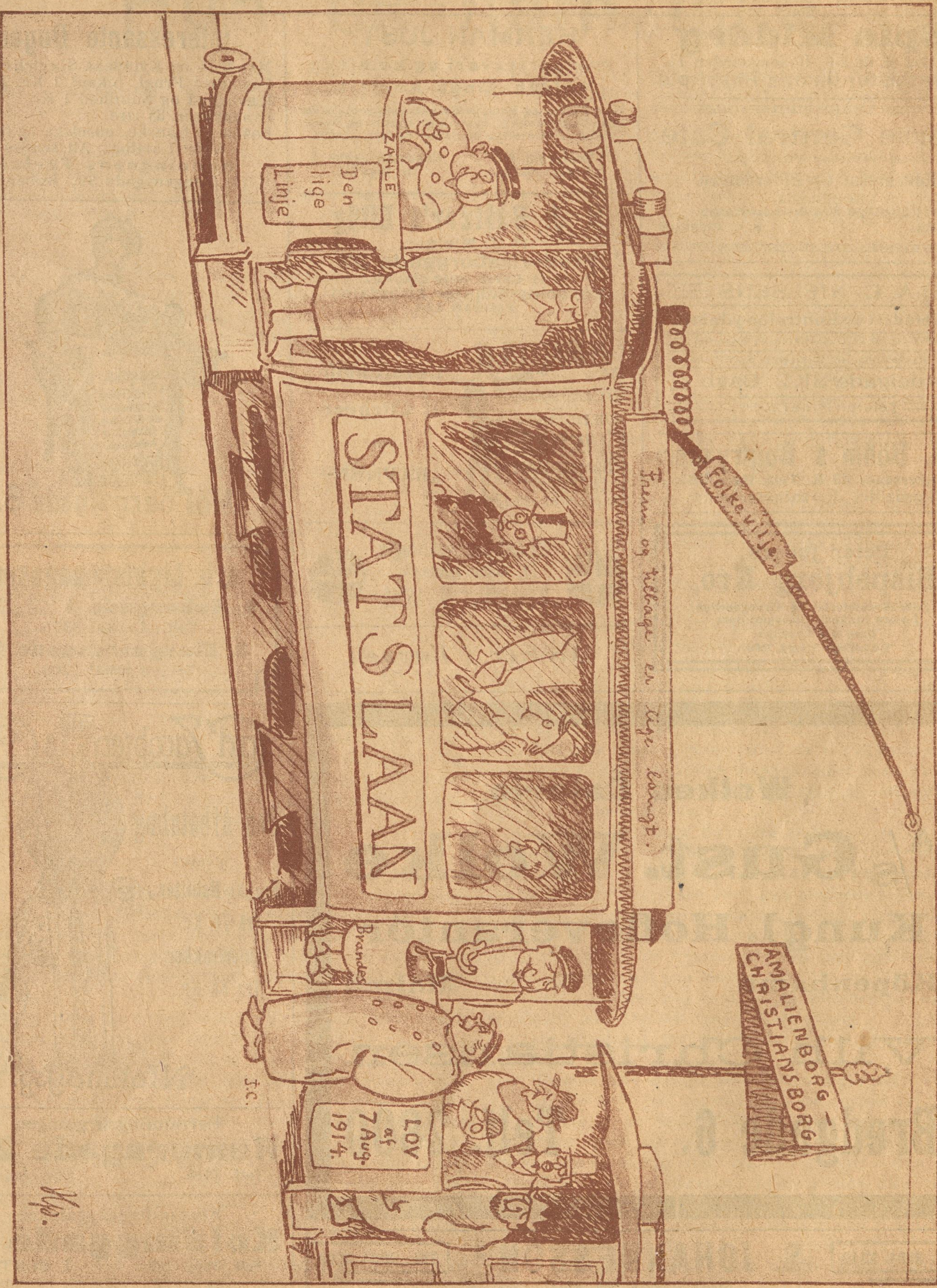

Konduktør Brandes: **Nu tror jeg, Du skulde koble den Bivogn fra, lille J. C.**

Tegning af Hp. Hansen

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 14 Redigeret af AXEL WESSEL ☼ Torsdag den 3. April 1919

April.

Tegning af Kurt Wenzel.

Hvis Nogen nu finder den Forside tam, uden Værd for alle Slags Lidende,
saa vil jeg ha' Lov til at meddele ham, at April kan godt være *bidende*.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

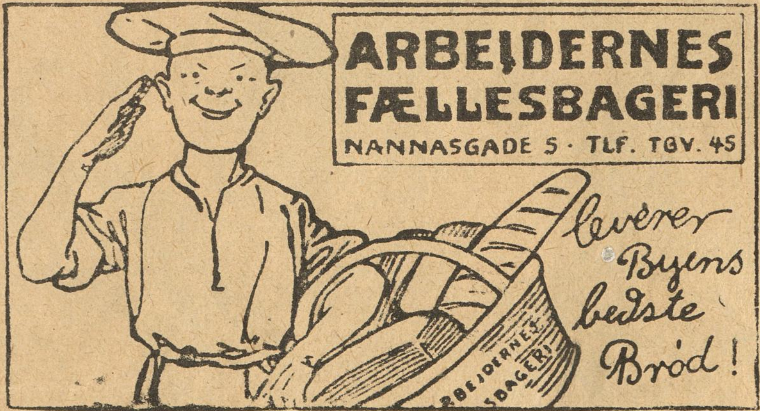

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. | Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Kong Midas' Hemmelighed.

Kong Midas, ved man, bar en Hem'lighed,
der som en hungrig Ulv hans Hjerte bed.

Tilsidst han i sin haarde Sjælenød
nedhviskede den dybt i Muldets Skød.

Nu mente han den sikkert gemt i Jord:
og »greb med Kraft igen sit Statsskibs Ror«.

Men se: paa Stedet skød en Sivdusk op,
fyldt med hans skjulte Kval fra Rod til Top;

og hvergang Vinden gennem Sivet fôr,
det hviskede paany de tunge Ord. —

Men næste Dag en gammel Vandrer kom
til Stedet. Han var fattig, døv og from.

Med Seglen skar han af de grønne Rør,
og slæbte Bundtet til sin Hyttedør.

Der fandt han sig en solbeskinnet Plet,
og samlede dem i et sirligt Flet.

Saa gik hans Vandring til den store Stad,
at tjene til en nøjsom Middagsmad.

Tilsidst han standsede ved Kongens Slot:
og atter lød hans Raab: Maatter er godt!

Paladsets Vogter, vaabenklædt og stærk,
kom ud og tinged om den Gamles Værk.

Nu ligger Sivene for Kongens Port,
ved Fattigmandens Flid til Tæpper gjort.

Og hvergang travle Fødder træder dem,
de hvisker sagte Hem'ligheden frem.

Dog medens Strømmen gennem Porten gaar,
den som en Knirken kun til Øret naar . . .

Men Køterne sig soler nu som før
paa Trinet udenfor Paladsets Dør.

Og derfor Hundene alene véd
Kong Midas' store, tunge Hem'lighed.

Frederik Skousbo.

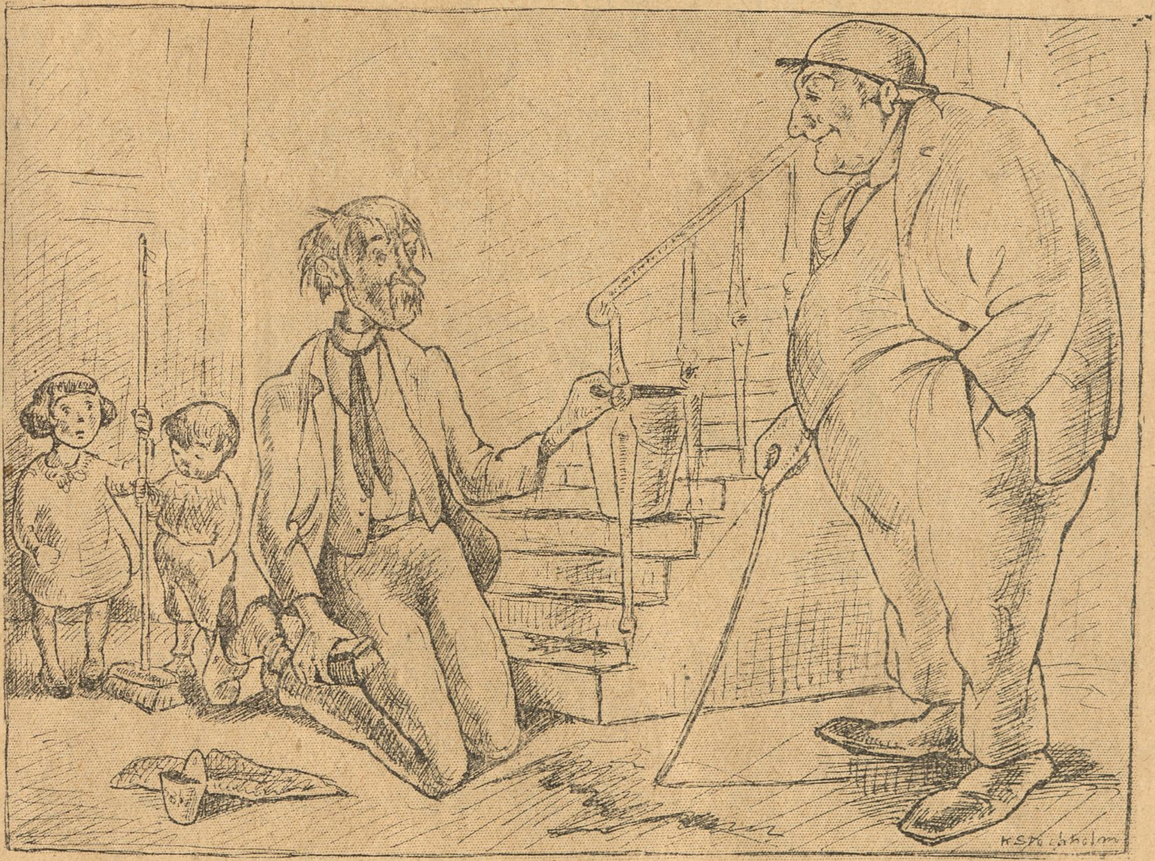

Tegning af K. Stochholm.

— Men hvorfor i Alverden, Petersen, skurer Du Trappen for din Kone?

— Jo, for saa har hun lovet at lade være med at skrive under paa Afholdsadressen.

Av!

I en lille Provinsby var en Apoteker- og en Cigarforretning slaaet sammen. En Dag kom en Bonde ind og købte sig en Cigar. Og ber saa om en Tændstik.

— Her maa ikke ryges, siger Forretningens Indehaver.

— Det var underligt! Naar En køber noget her, saa faar En vel Lov til at smage paa'et ogsaa?

— Ja, det var jo en køn en, svarede Apotekeren — vi handler ogsaa med Brækpulvere.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af Emil Poulsen

Dagligt Liv for en Postkasse.

En ny Serie af »Snuppe-Jensens Æventyr« begynder i næste Numer.

AFB A/S
KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068

Varelotteriet

Mandag den 7. April

slutter Fornyelsen til 1. Trækning.

Prisen for en Lodseddel er

1 Krone.

Tilfældige Tanker.

Mel.: Zithersoloen af *Lumbyes* ›Drømmebilleder‹.

Har De læst den Berlingske Snob-
beavis,
som med vammel Kryben sang Prins
Axels Pris?
Blot fordi han blev forlovet
de en Hyldest ga' —
hvor stammer mon den Kryben fra.*)

Har De set, at *Westenholtz* sit
Korps har sendt
bort til Estland, hvor de bliver
hængt og brændt.
Nye unge Mænd de rejser
Da' for Da' —
hvor stammer mon de Lyster fra.**)

Har De læst om *K. M. Klausens*
Børnelov?
Pastor *Laursen* fandt Ideen
lidt for grov.
›Mer Autoritetsrespekt skal
Ungen ha' —‹
hvor stammer mon den Tanke fra.***)

Har De set, at Bagermester-
lederne
vil ha' lagt paa Krydder og paa
Hvederne;
skønt at Krigen Masser af Procent
dem ga' —
hvor stammer mon det Ønske fra.****)

Har De læst, at *Bigler* nu er
rent fallit?
Ja, den unge Herre biler
den sgu skidt.
Han hver anden Da' et større
Slag ku sla' —
hvor mon da Tabet stammer fra.*****)

Har De set, at Børsens Mænd er
rent kaput,
nu da Krigen langt om længe
synes Slut?
Før var England god, men nu er
Tysken bra —
hvor stammer mon den Vending
fra.******)

End om Sønderjylland bli'r der
rumlet svært.
Maadehold fik Patrioter
aldrig lært.
Alle har de Slesvig-Holsten
.o, saa kært —
og det er heller ikke sært.*******)

*) Fra Pengekassen.
**) Fra Blodtørst.
***) Ikke fra Jesu Lære.
****) Fra Næstekærlighed.
*****) Fra Blodhjærnethed.
******) Fra Rovbegær.
*******) Stemmekvæg!

Nils Nejl.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Javist. Se her har Du en Shilling; gaa nu hen og køb Dig den Luftbøsse, Du talte om, og kom ikke altfor sent tilbage, saa skal jeg imidlertid se, hvad jeg kan gøre for Dig.

Nissen formaaede kun at fremstamme nogle usammenhængende Taksigelser.

— Det er godt, sagde jeg, men skynd Dig nu afsted.

Han adlød villigt og forsvandt ad Byen til, medens jeg gik ud i Haven for at faa fat i Lisbeth. Og jeg fandt hende ogsaa snart, det vil sige en Del af hende, thi Træet havde et meget tæt Løvværk, og jeg kunde ikke se andet af hende end hendes Fod.

En henrivende Fod var det, lille og velskabt, iført Silkestrømpe og Laksko, den svingede kækt frem og tilbage.

Jeg gik sagte frem, med min Sjæl i mine Øjne, saa at sige, men trods min Forsigtighed syntes hun alligevel at have opdaget min Nærværelse; thi Foden holdt op med at svinge og forsvandt, og i det samme skiltes Løvet og Elisabeth kiggede ned paa mig.

— Aa, er det Dig? sagde hun, og jeg indbildte mig, at hendes Tone lød glad. Vær saa god at hente en Stige — der er nok en her i Nærheden.

— Tak, svarede jeg, men jeg behøver den ikke.

— Nej, men det gør jeg, jeg vil ned. Reginald, den uartige Dreng, har taget Stigen bort, saa at jeg har maattet sidde her hele Eftermiddagen, klagede hun.

— Men saa vægrede Du Dig ogsaa ved at være en Elefant, sagde jeg.

— Han skal komme til at gaa i Seng, naar vi har drukket The.

— Lisbeth, svarede jeg, jeg er overbevist om, at Du er en altfor forsonlig Karakter til at . . .

— Jeg vil ned!

— Javist, sagde jeg, sæt Din venstre Fod i min højre Haand, hold godt fast i Grenene og lad Dig saa sagte synke ned i mine Arme.

— Aa, udbrød hun pludselig, der kommer Mr. Selwyn!

Jeg fulgte hendes Blik og saa en Mand med Panamahat nærme sig.

— Lisbeth, sagde jeg, vil Du gerne træffe ham?

— I denne mærkelige Stilling — det vil jeg naturligvis ikke!

— Naa, saa gem Dig da — sid bare rolig og overlad Resten til mig og . . .

— Sss! hviskede han. Og i det samme blev Mr. Selwyn helt synlig. Da han opdagede mig, standsede han, øjensynlig forundret.

— Man sagde mig, at Miss Elisabeth var her, sagde han.

— Formodentlig har man givet Dem forkert Besked, svarede jeg.

Han syntes et Øjeblik ubeslutsom. Tænkte han paa at gaa sin Vej? Øjensynlig ikke, thi efter at have set sig omkring, slog han sig ned paa en Bænk i Nærheden med en beslutsom Mine, som jeg ikke syntes om. Jeg maatte for enhver Pris se at blive af med ham.

— Sir, sagde jeg, tør jeg lægge Beslag paa Deres Elskværdighed ved at bede Dem om en Tændstik — eller lad os sige et Par.

Efter en kort Tøven fremtog han et Tændstikfoderal af Sølv og rakte mig det.

— Hvilken en smuk Dag, Sir, sagde jeg.

Mr. Selwyn svarede ikke.

— Jeg har hørt, at Høsten er lovende i Aar, fortsatte jeg.

Mr. Selwyn syntes at være helt optaget af at betragte et Træ i Nærheden.

— Jeg synes, at Æbletræer er meget maleriske, bemærkede jeg.

Mr. Selwyn rykkede paa sig.

— Jeg har ogsaa hørt sige, at Æbler er sunde, fortsatte jeg.

Mr. Selwyn betragtede sin Ridsteøvle. I det samme kom en vild Kanin til Syne og jeg fortsatte:

— Kaniner skal være en Landeplage i Australien, mon det ikke skulde kunne betale sig at opkøbe Skindene; jeg er vist den første, der har tænkt derpaa, men De maa gerne benytte Dem af Ideen.

Mr. Selwyn rejste sig.

— Jeg ejede en Gang som Dreng en Kanin . . .

— Sir, sagde Mr. Selwyn, jeg maa oplyse Dem om, at jeg ikke interesserer mig for Kaniner; for Resten . . .

Men netop som han tænkte paa at gaa sin Vej, flagrede en lille hvid Genstand ned fra et Træ og et Øjeblik senere havde Selwyn taget et lille Kniplingslommetørklæde op. Medens han stirrede paa Lommetørklædet og jeg paa ham, hørtes en klingende Latter, og Lisbeth kiggede ned paa os gennem Løvet.

— Mit Lommetørklæde — Tak! sagde hun, da Selwyn stod der lidt forlegen over hendes pludselige Optræden.

— Træerne her bærer mærkelige, for ikke at sige henrivende Frugter, sagde han.

— Mr. Selwyn, sagde Lisbeth smilende, tillad mig at præsentere Dem for Mr. Brent.

— Sir, sagde jeg, det glæder mig uendeligt at gøre Deres Bekendtskab; jeg har hørt Dem omtale af Hertuginden af Chelsea — jeg haaber, at hendes Venner ogsaa er mine.

Mr. Selwyn Buk var mere end køligt.

— Jeg har allerede haft Fornøjelsen af at træffe denne her — denne her højst originale Herre, og det under meget ejendommelige Omstændigheder, Miss Elisabeth, sagde han og kastede sig straks ind i en Redegørelse af hele Affæren medens Lisbeth fra sit høje Stade betragtede os forbavset.

— Hvad i Alverden betyder dette? spurgte hun, da Mr. Selwyn var færdig.

— Jo, Forholdet er det, forklarede jeg, at Nissen kom paa den Ide at lege Robin Hood; jeg skulde være Little John, og Mr. Selwyn her var saa elskværdig at overtage Fogden af Nottinghams Rolle.

— Maa jeg bede . . . udbrød Mr. Selwyn og sendte mig et rasende Blik.

— De erindrer nok Robin Hoods Bedrifter og ved naturligvis, at han og hans muntre Skare havde for Vane at tage Fogden af Nottingham til Fange og binde ham til et Træ og andet lignende. Naturligvis gik Nissen ikke til den Slags Yderligheder, han nøjedes med at tage Fogdens Hat til Fange.

— Miss Elisabeth, sagde Mr. Selwyn uden at værdige mig

et Blik, jeg har lagt Mærke til den Hengivenhed, De ødsler paa Deres Søstersøn, og jeg haaber, at De sørger for, at han ikke gentager den Slags Eksperimenter. Jeg vil foreslaa Dem en Ombytning af Omgang — han kastede et Blik paa mig — som den heldigste Metode. Godaften, Miss Elisabeth!

Med disse Ord løftede Mr. Selwyn paa Hatten, bukkede stift for mig, drejede sig paa Hælene og gik stolt sin Vej.

— Naa—aa! udbrød Lisbeth og saa bekymret ud.

— Udmærket! svarede jeg. Nu er vi endelig alene.

— Men Dick, at saare ham paa den Maade!

— En højst agtværdig ung Mand, sagde jeg, men mangler i beklagelig Grad den Evne at tage en Ting humoristisk.

— Tante Agathe synes at nære høje Tanker om ham.

— Det kan jeg godt forstaa.

— I Morges fik jeg et Brev fra hende, hvori hun blandt andet fremhæver, hvilket udmærket Parti han vilde være.

— Hvad mener Du selv om den Sag?

— Aa, jeg holder naturligvis med hende. Hans Aner gaar tilbage til Wilhelm Erobrerens Tid, og han har to eller tre Ejendomme foruden Selwyn Park.

— Ved Du hvad, Lisbeth, det erindrer mig om et andet Hus — ikke langt fra Byen Donon i Kent; et Hus, der gaar sit Forfald i Møde, fordi det savner en Værtinde. Undertiden drømmer det om lette Fødder og milde Hænder, som det har kendt for mange Aar siden, og det sørger over sin Forladthed.

— Stakkels gamle Hus, sagde Lisbeth mildt.

— Ja, et Hus kan savne den ømme Omsorg, som kun en Kvinde kan give det — akkurat ligesom vi Mænd.

— Det kære gamle Hus, sagde Lisbeth endnu mildere.

— Hvorlænge skal det vente endnu — hvornaar vil Du komme og tage Dig af det, Lisbeth?

Hun fo'r op, og jeg syntes at hendes Kinder var rødere end sædvanligt, da hendes Øjne mødte mine.

— Dick, det vilde være forfærdelig pænt af Dig, hvis Du vilde hente den Stige. Det er forfærdelig ubekvemt at sidde flere Timer i et Træ og . . .

— Først af alt, Lisbeth, tilgiver Du Nissen, ikke sandt?

— Han skal gaa i Seng før Tetid.

— Men det er jo en forfærdelig Grumhed, Lisbeth. Husk, at han er en stor Dreng.

— Javist — og at jeg for hans Skyld har maattet sidde oppe mellem Himmel og Jord hele Eftermiddagen.

— Naa, men hvorfor kommer Du saa ikke ned?

— Hvis Du bare vilde skaffe den Stige . . .

— Hvis Du bare vilde sætte Din højre Fod i min . . .

— Jeg vil ikke! sagde Lisbeth.

— Som Du behager, sagde jeg og satte mig ned.

Jeg satte mig ned og begyndte at stoppe min Pibe, medens hun slog op i sin Bog.

Da hun havde læst ivrigt i omtrent to Minutter, tog hun sit Uhr frem og saa paa det. Jeg gjorde det samme.

— Snart fem, sagde jeg.

Lisbeth saa ned paa mig med en Mine, som om hun overvejede noget, og da hun derpaa talte, var ethvert Tegn paa Vrede forsvundet.

— Dick, jeg er forfærdelig sulten.

— Jeg med, istemte jeg.

— Det vilde være behageligt at drikke The under disse Træer, ikke sandt?

— Jo, det vilde være rigtig idyllisk, sagde jeg.

— Hvis Du vilde gaa efter den Stige.

— Hvis Du vilde tilgive Nissen . . .

— Nej, det vil jeg ikke! svarede hun.

Jeg satte mig da atter ned. Da slyngede hun sin Bog imod mig.

— Udyr! udbrød hun.

— Det vil sige saa meget som, at Du er rede til at gaa ned fra Træet? sagde jeg, idet jeg rejste mig og lagde den mishandlede Bog paa Havebordet ved Siden af min Pibe. Det er godt. Sæt Din højre Fod i . . .

— Jo, det er godt! sagde hun surmulende, og i næste Øjeblik havde jeg hende i mine Arme.

— Dick, lad mig komme ned — straks!

— Blot et Øjeblik, Lisbeth . . . . Husk paa, at Nissen er en stor Dreng.

— Han skal gaa i Seng uden The! afbrød hun.

— Naa ja, sagde jeg, og da hun forstod min Hensigt, forsøgte hun forgæves at vende Hovedet bort.

— Det er til ingen Nytte, at Du gør Modstand, Lisbeth, advarede jeg. Den eneste Udvej for Dig er at huske paa, at han er en stor Dreng.

— Og at Du er en Grobrian! skreg hun.

— Sikkert! svarede jeg og bøjede mit Hoved nærmere hen mod hendes genstridige Læber. Men tænk dog paa den stakkels Nisse, som skal ligge der uden Søvn og uden The og blive større og større.

Lisbeth gav sig naturligvis.

— Du tilgiver ham altsaa og trakterer ham med mange Kopper The, formanede jeg.

— Ja, sagde Lisbeth.

— Og han skal ikke i Seng før sædvanlig Tid?

— Nej, sagde hun fuldstændig bøjet. Og vær nu saa god at lade mig komme ned.

Jeg adlød, omend modstræbende. Hun stod et Øjeblik og ordnede ved sit oprørske Haar med sine fine, hvide Fingre, medens hun saa paa mig med et Smil i Øjnene, som næsten syntes at være en Udfordring. Jeg tog et hastigt Skridt henimod hende, men i det samme kom Nissen til Syne og det gunstige Øjeblik gik tabt.

— Nej se, Tante Lisbeth! udbrød han og saa forbauset paa hende; derpaa saa han sig omkring som om han søgte noget.

— Sig mig, Onkel Dick, hvordan har hun baaret sig ad?

— Med hvad?

— Med at komme ned fra Træet.

Jeg saa smilende paa Lisbeth.

— Er hun klatret ned? fortsatte Nissen.

— Nej, sagde jeg og rystede paa Hovedet.

— Naa, men — hoppet ned?

— Heller ikke — hun er blot kommet ned.

— Ja, men hvordan bar hun sig da ad?

— Reginald, sagde Lisbeth, løb ind og sig til Pigerne, at vi ønsker at drikke The herude og — at de skal dække til tre.

— Tre? udbrød Nissen. Men Dorothy er jo borte — skal Onkel Dick drikke The sammen med os?

— Ja, det kan Du stole paa! sagde jeg.

— Aa, det er morsomt — Hurra, Little John! raabte han og satte af Sted som en Pil.

— Naa, men Du, Lisbeth — er Du ogsaa glad? spurgte jeg og tog hendes Haand.

Lisbeth sagde ingenting, men jeg følte mig dog glad.

III

SØRØVERNE.

Fane Court ligger omgivet af Træer med en stor grøn Græsplæne foran sig. Denne Plæne gaar helt ud til Baadetrappen.

Denne er en ejendommelig gammel Trappe med Marmorbalustre overgroet med Mos og Løvarter; en Trappe der er skabt til at sidde og drømme paa en smuk Sommereftermiddag — og desuden Lisbeths Yndlingsopholdssted.

Jeg havde fortøjet min Baad og laa med Piben i Munden og en Pude under Hovedet i den lykkelige Tilstand mellem Søvn og Vaagen.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

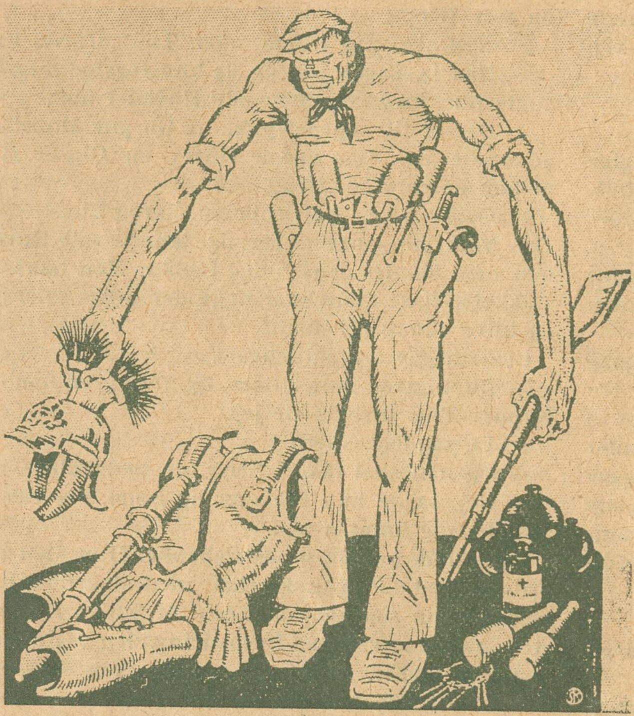

— Nu skal vi Bolscheviker vise Folk, hvordan en rig tig Krig er! (»Ulk«).

DEN DANSKE MINISTERKRISE

Den danske regjering blir ej kastet av,
skjønt hoppene nok er fatale.
Og dog er det bare, hvad her hos os selv
vi grejer med glans uten zahle.

(»Tidens Tegn« Norge)

PÅ BRÖLLOPSRESA

— John, du har inte kysst mej enda gång sedan du började peta (begyndte at reparere) i den där maskinen!

(»Søndags-Nisse«)

Finnen, på besök i Stockholm, har ordet.

— Ja, ni må tro det var ingen dålig middag hos skeppsredar Malm härom dan. Det var smörgåsbord med nubben (Snaps) å sill å sardiner å nubben å så riktigt smör i långa banor a nubben å portugisisk lök å en gudomlig champignonomelett å nubben å hummer och en härlig lax å nubben å rökt ål å gåsbröst å nubben a tryfferade — — —

En der afbryter: Ja men i herrans namn ni fick väl något annatt än smörgåsbord. Hvad var det för soppa t. ex.?

Finnen: Ja, när vi kom till soppan, då var ja nu sanslös. (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Tak, Hr. Jørgen Pedersen
og alle dine gæve!
Første Juli — skønne Dag,
da vil, som ved et Trylleslag,
vor Dyrtid fluks sig hæve!
Nu venter jeg saa fro og glad
den Dag, Du rive skal det Blad
bort fra din Vægkalender.
Vi fletter Dig en Hæderskrans,
og vi vil nævne Dig med Glans
blandt Smaafolks bedste Venner!

Der kan man se, hvordan det kan gaa her paa denne flade Jord. Forleden Dag var der et Telegrafbud, som afleverede sit Numer. Næste Dag kom hans Numer ud med 80.000 Kroner!

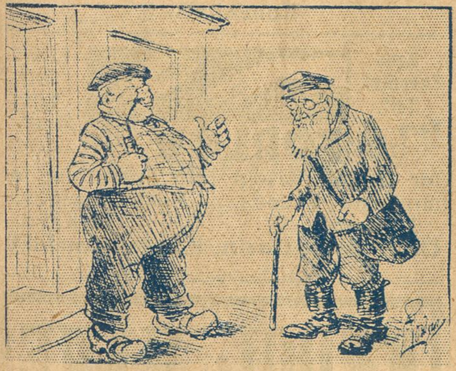

Telegrafvæsnet fungerer normalt.

— Godaw, La's Post, værs'go og kom indenfor og faa en Dram og en Slat Kaffe!

— Ja, tak som by'er, men det maa s'gu osse kun være én Kop, for je' er ude med fem Iltelegrammer.

Underlige Notitser.

Hvis vi fik en Lov, der krævede, at ingen maatte tjene mere end 25,000 Kr. om Aaret, vilde samtlige Millionærer blive — Anarkister!

*

Pjerrot fra Dyrehavsbakken er bleven sat fast for nogle Smaabedragerier. Herregud, Manden lever jo af at putte Folk Blaar i Øjnene!

*

Det paastaas, at naar Operaen »Salome« skal op paa det kgl. Teater, vil Kapellet blive anbragt i Garderoberne.

*

Det paastaas endvidere, at Salome vil komme til at danse med en kendt Musikkritikers Hoved paa sit Fad.

*

Et Blad i Nordjylland skriver, at vi nu kun mangler fjorten Kanibaler, saa vil Troppeoverførslen til København være sluttet.

*

Der er Tale om, at Lygtetændingen i Fremtiden vil blive besørget af Flyvere.

*

En Grosserer telefonerede forleden til Nørrebros Teater og spurgte, hvad der gik. Han fik i det samme et voldsomt Nyseanfald, og da hans Kone netop kom ind i Stuen, greb hun Telefonen og hørte en Damestemme sige: »Fars Pige«.

Der blev Ballade.

Foraarsmorgen.

— Kom nu, Iversen, der kør ikke fler Sporvogne!

— Vist gø' der de' — Du ka' da se Skinnerne!

Hørt paa et Bal.

Den ene: Frøken Lam har ganske vist en stor Rigdom, men hun er saa dum, at hun bogstavelig kun kan sige »Ja« og »Nej«.

Den anden: Naa, *saa sagde hun vel Nej?!*

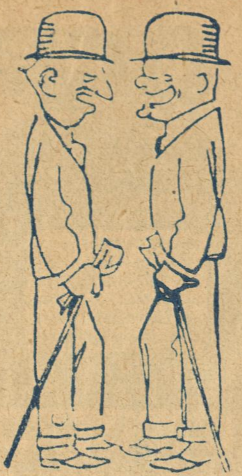

— Det er da skrækkeligt, saa Højre ivrer for at blive af med Rationeringsloven. Hvad skal man gøre for at bremse dem?

— Sætte Maksimalpris paa *Valg-Flæsk!*

„En Svensker".

PÅ KÖPET. Luffaren (kommer in i handelsboden): — Kan man få veta vad klockan är?

Hande smannen: — Tre kvart på ett.

Luffaren: — Kanske man kunde få sej några russin på köpet?

„En Nordmand"

Fru A.: »Min mand fortæller mig alt.«

Fru B: »Tak for vinket. Jeg skal advare min mand mot din.«

„En Dansker"

Hun: I hvert Fald er en Kvindes Sind ofte renere end en Mands.

Han: Kan gærne være — men I skifter jo ogsaa lidt tiere.

Blandt Motorcyklister.

— Nu farer vel Stein afsted med Lynets Fart, siden han har faaet Motorcykle?

— Nej, nu gaar han med Krykker!

Forretningsmand!

Jeg har ikke noget imod, at de moderne Kunstnere bruger Messinghaandtag, Søm, Blonder o. s. v. til at male med, det sætter blot Prisen op paa Metal og Klude.

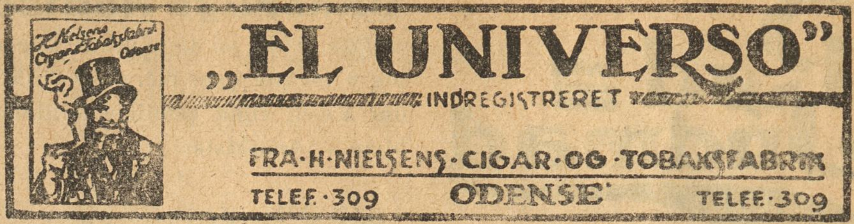

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Betjenten til en fuld Herre, der prøver at lukke en Gadedør op med en Cigar: Hør, min gode Mand, med den kan De skam ikke lukke Døren op, det er jo en Cigar.

Herren: Saa — saa ska De — hik — se lille — hik — Betjent, at jeg har røget Gadedørsnøglen — hik!

Tegnet af Vilh. Hansen.

Konduktøren: Det er ikke tilladt at ryge Tobak.

Bonden: De ve' a godt; det er osse derfor a ryger Tjesbærblaae!

Tegn. af P. A. Andersen, N. Sundby.

Restauration Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads

Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

— Hvad kigger Du efter?
— Jeg vil bare se, hvem der har tegnet os.

Tegnet af Maler A. Chr. Nielsen, Odense.

C. N., Nibe. Er den ikke lidt for »skødesløs«?

H. G. Ak — nej Tak! Af den Slags har vi liggende Hundreder!

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elek. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9. »Ravnen»s Telefoner: 1189—7604.

„Krims-Krams"

Gaadespørgsmaal.

Hvornaar har Hestene under den østrigske Krig baaret Støvler?

Naar deres Rytere havde dem paa.

Hvad er det for en By, som kan sættes i en Flaske?

Byen Kork i Irland.

Man kan høre en Lyd, hvis Navn læst bagfra er en Drot uden dog at være en Konge.

Torden.

I Ordene »Store Love« ligger Navnet gemt paa en Statsmand, som for nylig døde. Hvem var han?

Roosevelt.

Find et Tostavelsesord. Den første Stavelse er et Kommandoord, som bringer Huse i Grus og dræber Mennesker. Det andet er et haardt Legeme — det Hele noget, hvorved det første frembringes, og som ofte bruger Kommandoordet!

Fyrsten.

Verden som den burde være og som den er.

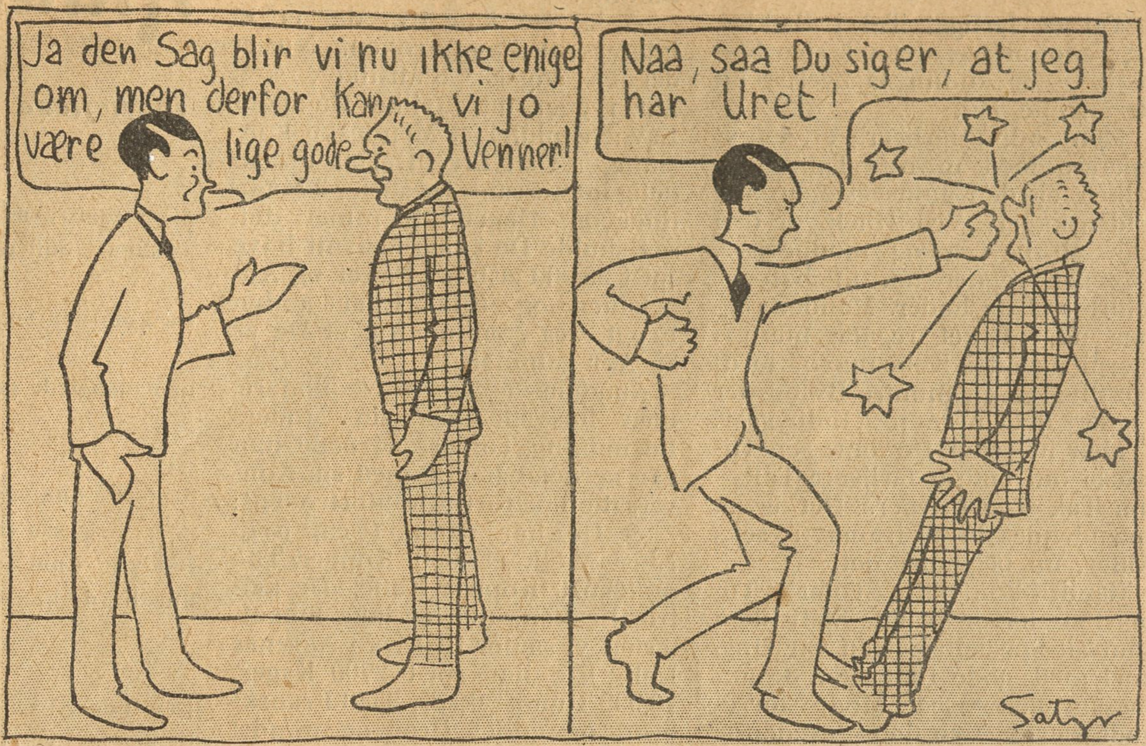

Satireserie af Satyr.

Geografiske Gaader.

Første:
Kongen maa for mig sig bøje
og jeg holdes højt i Ære.

Andet:
Du maa stige i det Høje,
vil Du over mig, min Kære.

Hele:
Er en By der vester ude
med Eksport af Smør og Stude.

Es—bjerg.

1.
Skade, Skylle, Skive, Skære,
staves ikke uden mig.

2. 3. 4. 5. 6.
Tag en Bid af den, min Kære!
Den vil sikkert smage Dig.

3. 4. 5. 6.
Skal Du langt, en Tak Du yder
gerne den, som dette byder.

1. 2. 3. 4. 5. 6.
Var Du der, Du saa fra Stranden
tvende Have nær hinanden.

S — Kagen — agen — Skagen.

Lige — Ulige.

Se her, Drenge, sagde Faderen, kan nogen af Jer løse denne Opgave? Dermed tog han 3 tomme Kopper og 10 Stykker Sukker.

Ser I, nu gaar Opgaven ud paa at lægge de 10 Stykker Sukker i de 3 Kopper, saaledes, at hver Kop indeholder et *ulige* Antal Sukkerstykker.

Den var der ingen af Drengene som kunde løse.

Saa lagde Faderen 7 Stykker Sukker i en Kop, 2 i den næste og 1 Stykke i den tredje Kop.

— Jamen, der er jo 2 i den ene! raabte Drengene.

— Javel, svarede Faderen, men nu sætter vi Koppen med det ene Stykke op i Koppen med de 2 — og saa bli'r der 3 Stykker, og der er da et *ulige* Antal!

Find de manglende ensartede Ord.

Hvad er det, de sorte — —?

Faar faar.

Han faldt i sin — —!

Fars Fars.

Kunde Knægten — — sig.

bare bare.

Jeg — ryste den slidte —

maatte — Maatte

— det — for mit syge Øre

Bind — Bind

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Statistik og Erotik.

Tal er farlige! Tal i Rækker og Kolonner — det vil sige Statistik — er endnu farligere end de enkelte Tal.

Men endnu farligere er det at operere med mange Tal. Statistiken er den lumskeste af alle Videnskaber. Ved Hjælp af den kan alt bevises og modbevises. Drengen regner ud, at han er ældre end sin Fader. Manden regner ud, at det regner mere i Herning end i København, fordi Herning er en mindre By og der regner det mere pr. Indbygger.

Men nu skal De høre en Historie om endnu farligere Tal — om Tal, som dræber. Det er et spændende Filmsdrama i seks Akter, nu begynder det.

Cand. økon. Oluf Tobias Tobiassen havde valgt Statistiken som sit Specialfag. Han var Ungkarl med gode Indtægter og ansaas af bekymrede Mødre for et godt Parti. Men han levede og aandede kun for Tal og Statistik. Han var altsaa tør som et gammelt Plankeværk.

Frøken Amanda Olsen — Dramaets anden Hovedperson — var en Dame i den Alder, som Tal ikke kan angive; hun var saadan mellem 25 og 45. Hendes Daabsattest laa i et Skrin, som stod i en aflaaset Skuffe i Toiletbordet i hendes Soveværelse.

Hendes Moder, Fru Angelika Amalie Antoinette Olsen, var alvorlig bekymret for hendes Fremtid. Hun var bange for, at der skulde blive klæbet et Tillæg til hendes Navn — Betegnelsen for et stærkt Krydderi i Forbindelse med »Mø«.

Saa besluttede hun at søge at faa Tobiassen engageret. Og i den Anledning holdt hun et stort og fint Selskab. Hun sørgede for at placere de to ved Siden af hinanden og paalagde sin Datter at vise sig fra den mest elskværdige Side.

Selskabsdagen kom. Oluf Tobiassen indtog sin Plads ved Bordet. Han anede ikke noget om det lumske Garn, som var lagt ud efter ham. Og han anede ikke noget om den store Ulykke, han helt ufrivilligt skulde vælte ind over Familien Olsen.

Hans Hovede var fuldt af Tal fra de sidste statistiske Værker, han havde studeret. Og det faldt ham ikke ind, at der fandtes noget bedre Emne for en Konversation end Statistiken.

— Jeg haaber, Frøkenen er interesseret i Statistik, sagde han.

Frøken Amanda nikkede forbindtlig.

— Ja, De kan tro, det er et interessant Fag, Frøken. Nu er der en engelsk Statistiker, som har regnet ud, hvilke Mængder Levnedsmidler et Menneske konsumerer i sit Liv. Det er umaadelig interessant, De spiser 3 Maaltider om Dagen? Stemmer det, saa skulde De i Gennemsnit have spist 25,000 Æbler, Pærer og Appelsiner og 5100 Liter anden Frugt. Jeg gaar ud fra, at De er 35 Aar gammel.

Amanda var ved at eksplodere, men huskede paa sin Moders Formaning. Tobiassen troede, han var særdeles heldig med sin Konversation og fortsatte ufortrødent:

— De har drukket ca. 5475 Liter Mælk, 12,000 Kopper The og 28,570 Kopper Kaffe. De kan tro, Frøken, det er ikke Smaatterier, vi sætter til Livs i Aarenes Løb. De har spist 2700 Kager, 10,992 Rundstykker, 9540 Franskbrød og andet Brød og mindst 17,592 Tvebakker.

Fru Angelika Olsens vellykkede Middag var omsider forbi, og Selskabet begav sig ind i Salonen. Der var reserveret Plads for de to «Æresgæster« paa en Sofa i Fruens private lille Kabinet. Dette var i Fru Olsens Øjne et ideelt Sted til et Frieri. Men Tobiassen var fyldt med Begejstring for sine interessante Tal.

— Tænk Dem, Frøken, tænk Dem foran Dem 850 Kyllinger, 532 Høns og 1650 kg Vildt, det er sandelig ikke saa lidt; men De har spist det. Gennem Deres lille Mund, Frøken, er der gaaet mindst 78 Faar, 62 Kalve og 8 Okser!

Nu var Frøken Amanda en Besvimelse nær, men Tobiassen saa det ikke — han nød sine statistiske Triumfer.

— Tænk Dem, Frøken, at Deres Mave har fordøjet 400 kg Torsk og Hellefisk og 600 kg anden Fisk. Det er ikke Smaatterier, det er det sandelig ikke, nej . . .

Nu gik det endelig op for Tobiassen, at Frk. Amanda var besvimet. Hans Forstand stod stille. han havde ventet, at hun var stærkt interesseret.

Af den Besvimelse vaagnede Frøkenen aldrig. Hun maatte bringes paa Hospitalet, men cand. økon. Oluf Tobias Tobiassen vred sine Hænder i uforstaaende Fortvivlelse. Frøken Amanda afgik ved Døden efter to Dages Forløb uden at være kommet til Bevidsthed.

Riddervise

med indflettede Bemærkninger.

Skøn Jomfru ud af sit Vindue saa
— skønt Jomfru er tvivlsomt for Resten —
Da kom der en Ridder — en Ridder? lad gaa;
han manglede ganske vist Hesten.

Saa satte hun sig ved sit Tavlebord hen
og gav sig saa til at baldyre.
Baldyre — nej kære, ti stille med den;
hun havde kun lært Manicure.

Den Ridder tren ind gennem Borgeport
til hende, hvis Troskab han ejed.
Jeg sagde vist Borg; men det lyder lidt stort;
i Slotsgade Hum'ret var lejet.

Han hviskede: »Skønneste Mø, du er min,
du reneste, fagreste Lilie«.
Nej, Tonen den var egentlig knap nok saa fin;
han raabte: »Go' Mor'en Cecilie!«

Saa dansed de begge en flot Menuet
ad Gulvet i yndefuld Drejning.
Nej, Dansen, de traadte til Pigen blev træt,
var nærmest en Boston med Svajning.

Ja, Moden og Smagen er blevet en ny,
Blaserthed og Hovmod er fløjet.
Skøn-Jomfru i vor Tid er ikke saa bly,
men hun er til Gengæld fornøjet.

Og Nutidens Ridder er mindre formel,
naar han vil besøge sin Flamme.
Kun Kærlighed bliver trods Tidernes Skel
og Modernes Skiften den samme.

Snap.

Det gaar tilbage.

Tegning af Gunnar Bryn

— **Ak Gud ja, i Fjor ha'de min Mand to Millioner; nu har han kun syv ægte Børn tilbaves!**

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

En blodig Spøg.

En Formiddag, mens vi spiste Frokost, udbrød pludselig vor utrættelige Vitsmager Løjtnant Debaks, som en Tid havde været stærkt optaget med at studere Nyhederne i en Avis, med komisk Alvor:

— Jeg har da aldrig hørt Magen til Vanvid! Vil De tænke Dem til, mine Herrer, jeg læser i »Petit Journal«, at vor nærværende afholdte og højt agtede Kollega Gravollet i Gaar Nat under meget graverende Omstændigheder har myrdet en rig Enke i Verneiuil? Og under vor Latter læste Debaks højt for os et kortfattet Referat af en Forbrydelse, som Natten før var begaaet af en vis Gravollet, der knapt ti Timer senere blev arresteret af Polittet.

Det besynderlige Tilfælde, som beroede paa Navnelighed, spækkedes fra Debeks's Side af en Mængde mere eller mindre tarvelige Vitser, som aldrig holdt op. Gravollet, som var en fordringsløs, hyggelig ung Mand, var ofte Skydeskive for lignende »uskyldig« Spøg og fandt sig godmodig i at spille Syndebukkens Rolle ved alle Lejligheder.

Ogsaa nu tog han imod Debaks vovede Spøg uden at blinke og syntes slet ikke ilde berørt over som sædvanlig at være den, som Spøgen gik ud over.

Den følgende Dag kom Gravollet først, da vi andre næsten var færdige med Frokosten, og Debaks raabte straks til ham:

— God Morgen, Gravollet! Du har vel været underkastet Førhør, kan jeg tænke mig. Jeg haaber, Du har sørget for en god Advokat. Du maa love mig, at Du ikke tilstaar, gamle Ven.

Vi brast i Latter allesammen, og Gravollet stemte i med paa sin godmodige Maade. Af og til gav han Svar paa Tiltale og syntes i det hele taget ikke at bryde sig noget om den grovkornede Spøg, som vel ingen af os andre i Længden havde fundet os i.

* * *

Debaks fulgte Sagens Udvikling i sin Avis, og stormende Lattersalver hørtes, da han en Dag udbrød med en Stemme, hvis komiske Alvor ingen Skuespiller vilde kunne gøre ham efter:

— Mine Herrer — jeg er glad over at kunne meddele, at Skurken Grovollet har faaet sin retfærdige Straf og er bleven dømt til Døden!

Men det besynderlige var, at Gravollet ved denne Underretning pludselig blev ligbleg.

— Hvad er der i Vejen? udbrød Debaks — uden at nogen af os fæstede os ved det. Jeg tror virkelig, at vor Ven lever sig saa stækt ind i Rollen, at han faar Guillotineformemmelser.

Flere Uger gik. Spøgen begyndte at blive gammel og var tilsidst ved at blive glemt. Vi spurgte af og til Gravollet:

— Er der ikke begaaet nogen formel Fejl i Processen?

— Kan Dommen ikke erklæres ugyldig?

— Har Du bedt om Naade?

Men det var let at se, at Gravollet ikke mere holdt af Spøgen, og Sagen var ved at blive glemt, da Debaks en Dag kom ind i Officersmessen og triumferende viftede med en Avis.

— Det er virkelig ikke saa underligt, raabte han, at Gravollet ser lidt sur ud. Han blev henrettet i Dag til Morgen.

Vi fik ikke Tid til at le.

Gravollet udstødte et fortvivlet Skrig, skjulte Ansigtet i Hænderne og brast ud i en krampagtig Hulken. Vi havde alle rejst os. Debaks kastede nu Avisen fra sig, bøjede sig over sin Ven og sagde med mild Stemme:

— Kære Ven, har jeg saaret Dig uden at vide det? Det gør mig forfærdelig ondt. Jeg beder Dig tilgiv mig. Sig os, kære Ven, hvorfor Du græder. Hvordan kunde vi ane, at den dumme Spøg saarede Dig, eller hvad mener I andre? Naa, sig det, gamle Ven. Men Gravollet sank sammen.

Da han var kommen sig lidt, fremstammede han hulkende:

— Jeg véd det — I kunde ikke ane det. Jeg selv forstod det ikke de første Dage, derfor lo jeg med Jer. Siden, da jeg fik det at vide, vilde jeg ikke tilstaa det, og jeg haabede, at det skulde lykkes mig at skjule Sandheden for Eder. Det kan ikke beskrives, hvad jeg led ved at høre alle disse Hentydninger fra Eder — — Jeg forstaar godt, at I ikke indsaa Muligheden af, at han og jeg var i Slægt — ikke jeg heller den første Dag, da jeg lo med.

En Dag fik jeg den frygtelige Sandhed at vide, og kun ved den yderste Viljeanspændelse formaaede jeg at beherske mig.

Men i Dag, nu — maa jeg give fortabt. — — Det er forfærdeligt at faa Budskabet her af Eder — — Venner — *det var min Fader!*

To Gale.

En fra St. Hans Hospital bortrømt Fange stod udenfor Gitteret til en Have, hvor en Mand var ved at pleje Blomsterbede og slaa Græsset.

Den arbejdende Mand stod et Øjeblik stille for at tørre Sveden af sin Pande og kom i det samme til at se paa Manden udenfor Gitteret.

— God Dag! nikkede Fangen. Det er et smukt Sted, De har.

— Ja, sagde Manden, det er ganske smukt.

— Har De boet her længe?

— Henved ti Aar.

— Det tager vel megen Tid at holde Haven saa smukt vedlige?

— Aa ja, det gør det, jeg maa anvende al min Fritid paa den.

— Det er vel dejligt at bo i en saa smuk Omgivelse?

— Naturligvis. Da jeg kom her, fandtes der kun Ukrudt. Haven var fuldstændig forsømt.

— Jasaa. Saa er De maaske kommet billigt til Stedet?

— Kommen billig? Nej, det er ikke min Ejendon.

— Ikke det? Er De kun Arbejder her?

— Jo, det er nok mit paa en Maade — saa længe jeg betaler Lejen.

— Saa! Er det da ikke Deres Hus og Have her?

— Nej, det tilhører Bankdirektør Bæntlund, han boer i den store Villa deroppe ved Vejen.

— Naa ja, jeg har set den. Sig mig, det tager vel hele hans Tid at passe saa stor en Ejendom?

— *Han* passe Ejendommen! Nej, det gør han dog ikke. Han har tre Gartnere til at passe den.

— Da betaler han vel ogsaa Dem for Deres Arbejde, naar Ejendommen er hans?

— Nej, det skal De ikke tro, jeg betaler *ham* for at bo her.

— Jasaa. Saa lader han Dem vel bo for billigere Leje end de andre, som har boet her forud, eftersom de forsømte Haven?

— Haha! Hvor De er morsom! De kan vel forstaa, at jeg maa betale mere, fordi Stedet er mere værdifuldt nu, takket være mine Forbedringer.

— Kan Ejendommen aldrig blive D.res?

— Nej, det kan den vist ikke, for alt hvad jeg tjener, gaar til mit Ophold og Lejen.

Fangen aabnede Laagen, gik hen til den arbejdende Mand og hviskede ham i Øret:

— Hør Du, sig mig engang — *hvornaar løb Du fra Anstalten?*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
I AFSILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No. 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

HG VAREMÆRKE
Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade

F.E.BORDING KØBENHAVN

Europa —!

Tegning af Hp. Hansen

Krigen de vilde Instinkter har vakt, og Fattigmand bli'r som Hyæner.
Det gamle Ordsprog staar stadig ved Magt: Som Herren — saa og hans Tjener!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 15 Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 10. April 1919

Marseillaisen.

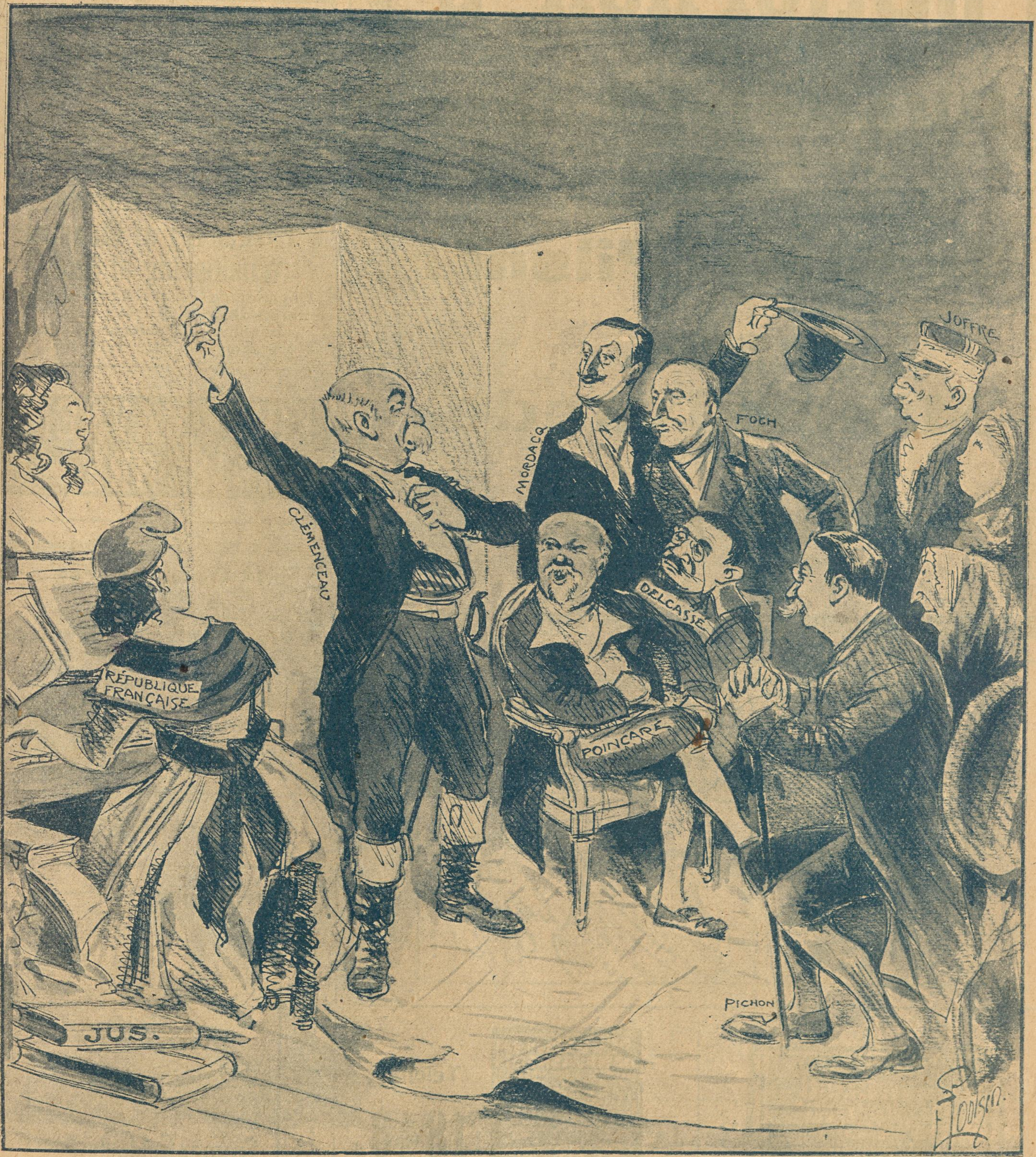

(Efter et historisk Forbillede). Tegning af Emil Poulsen

Clemenceau: **Min „Morder" blev dømt til Døden, Jaurés Morder blev frikendt! — — Leve — — — Friheden!**

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

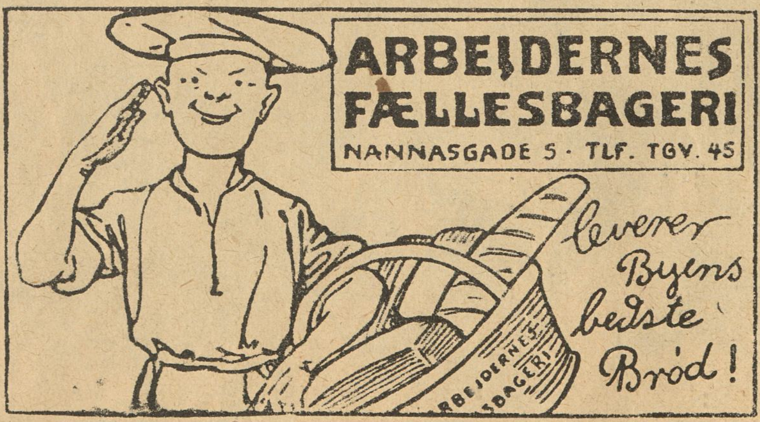

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25.

Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

KØB „RAVNEN"

18 ØRE

Gift Dem aldrig —

før De har besøgt

Snedkermester Chr. Jensens

4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87

(ligefor Sølvgade)

Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.

Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.

samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.

Danmarks største Afbetalingsforretning.

Avertér i „RAVNEN".

I dette Numer af „Ravnen" debuterer *otte Tegnere*, nemlig d'Hrr. *Hother Spies, Johannes Jeppesen, Johannes Flor, G. Nielsen, Enoch Gamst, K. Bøgelund, P. Wedeke* og *O. P. Barsted.*

Tegning af Hother Spies.

KARIKATUR AF FREDERIK JENSEN.

Krokus

Du Vaarens Prologus,
blaaøjede Krokus —
saa sirligt Du løfter
af Sølen Kjolen
og staar der stilfærdigt
og glædes i Solen;
Du føler dens Favntag
og gryende Varme
— Du holder Dig fornem,
det er just din Charme.

Du Vaarens Prologus,
blaaøjede Krokus —
det er som Du taler
med Livsgryets Stemme.
Og Børnene samles
ved Laagens Tremme;
den gamle Professor
staar stille og stirrer,
dit Vaarbud en Stund nok
hans Formler forvirrer.

Du Vaarens Prologus,
blaaøjede Krokus —
som Vejen Du baner
for Sommerens Vise,
Du Vej mig bereder
i Hjertet hos Lise.
Og holdt hun lidt kølig
sig Vinteren over,
jeg sværger med mig hun
i Nat sig trolover!

Per Bonde.

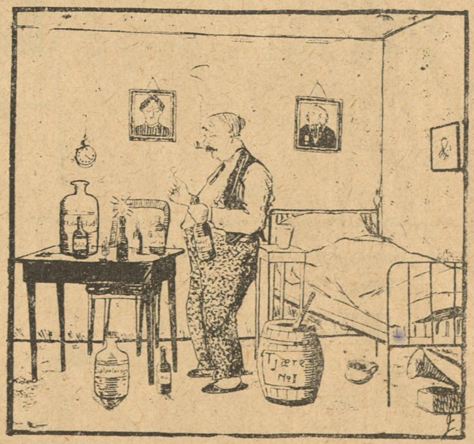

Tegning af Johannes Jeppesen.

Naar man laver det selv, saa ved man da, hvad man faar!

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

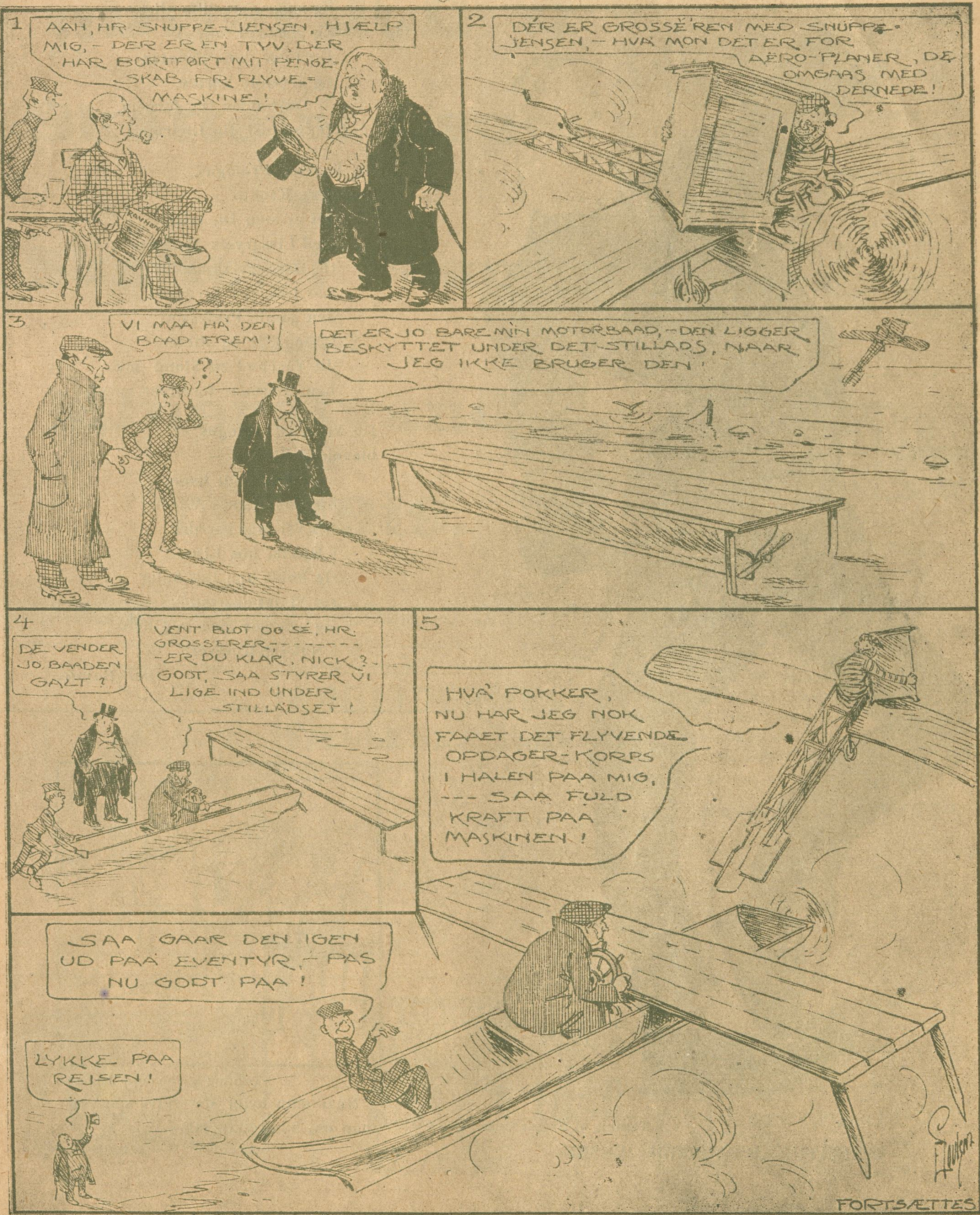

Tegning af Emil Poulsen

Skraaleho'de.

Professor i Zoologi Frandsen havde endelig faaet et længe næret Ønske opfyldt — hans Hustru skænkede ham en Arving.

Men det viste sig imidlertid snart, at den unge Herre var en uforbederlig Skrig- og Skraalehals, som bestandig forstyrrede sin lærde Far i hans videnskabelige Studeringer. En Dag kom Professoren farende ud fra sit Arbejdsværelse og raabte: Jeg holder det ikke ud! Aldrig har noget Barn skreget saa forfærdeligt som vores Unge! Saa tog han Hat og Stok og gik sin Vej.

Professorinden blev ked af det og bad Barnepigen køre en Tur med den lille i Parken.

En Time senere kom Professoren hjem.

— Jeg var uretfærdig mod Drengen, kære Kone, sagde han. I Dag hørte jeg et Barn, som skreg ti Gange værre end vort.

— Hvad siger Du? Hvor har Du hørt det?

— For en halv Time siden inde i Parken!

En Westenholzer skriver hjem til sin Mor.

(Mel.: Den Gang jeg drog afsted.)

Afmarsch:

Min kære, lille Mor,
nu er jeg godt ombord,
men Turen den var hvas,
der var Slag paa Hauserplads!
Der kom en Masse Folk,
de stjal min Hat og Dolk
og smadrede min Frakke,
mit nye Snapseglas.
Igennem Byens Gader
ved Hjælp af Politi,
i tem'lig spredte Rader
de fleste dog slap fri.
Men Turen den var slem,
jeg ønskede mig hjem —
Uha! Uha! Uha!

Ombord:

O, kære, lille Mor,
vi fik en Storm ombord,
saasnart vi gik til Søs,
saa var Vind og Pokker løs.
Vi hang i Bøjerne
og flød i Køjerne,
at Skibet vilde vælte,
det tænkte jeg og gøs.
Jeg holdt mig længe munter,
jeg er jo intet Fjols,
thi hvis vi gik herunter,
blev vred Hr. Westenholz.
Men snart det hele Kor
sig ønsked hjem til Mor —
Uha! Uha! Uha!

I Rusland:

Til Mord, min kære Mor,
jeg ikke stærk mig tror,
den Russer er saa grim
herfra Riga ned til Krim.
Og da vi gik i Land,
vi mødte sytten Mand,
de var saa Pokkers fæle
og lugtede af Brand.
De Russermænd os skræmte,
saa straks jeg løb min Vej,
jeg paa et Loft mig gemte,
og dér besvimed jeg.
Nu ligger jeg saa net
alt paa et Lasaret —
Hurra! Hurra! Hurra!

Nils Nejt.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

Medens jeg laa saadan og betragtede Røgringene fra min Pibe, forekom det mig, at Trapperne blev opfyldt af fine Kavalerer og Damer i gammeldags Dragter og med hvidt pudret Haar — blandt dem var ogsaa Lisbeth og jeg . . .

— Skib ohoj, skreg en Stemme, og i samme Øjeblik forsvandt Drømmebillederne.

Jeg sukkede, saa mig omkring og opdagede et Hoved, som kiggede paa mig over Balustren, et Hoved ombundet med et smukt Silkelommetørklæde.

— Hvad er det Dig, Nisse? udbrød jeg. Men min Forbauselse over hele hans Hovedbeklædning formindskedes, da jeg fik hele hans Person at se.

Omkring Livet bar han et Bælte med et stort Spænde, og ved Bæltet hang en Økse af Træ, to eller tre morderiske Dolke ligeledes af Træ samt et Par Legetøjspistoler; paa Fødderne havde han Støvler, der var altfor store til ham, saa at han havde Vanskelighed ved at gaa. Det var umuligt at tage fejl af — han var en blodtørstig Sørøver.

— Ohoj, Skibskammerat! raabte jeg.

— Aa, udbrød han og snublede i sin Iver over sine store Støvler, tag mig med i Din Baad og lad os være Sørøvere, vil Du det, Onkel Dick?

— Det beror paa — hvor er Tante Lisbeth?

— Mr. Selvyn skal ro hende og Dorothy opad Floden.

— Det var som Pokker!

— Ja, og de vil ikke tage mig med.

— Hvorfor ikke?

— De er bange for at jeg skal vælte Baaden. Derfor vil jeg gerne have Onkel Dick til at lege Sørøver med mig.

— Kom om Bord, Skibskammerat, hvis Du vil med til Skildpaddeøerne og den spanske Sø, sagde jeg.

Derpaa kravlede han om Bord, men tabte sin ene Støvle, som faldt i Vandet og som vi efter megen Besvær fik op igen.

— Det er Peters Støvle, forklarede han, idet han hældte Vandet ud af den. Jeg tog dem i Selerummet; en Sørøver maa have Støvler, men jeg er bange for, at Peter vil bande forfærdeligt.

— Det er meget sandsynligt, sagde jeg og vi skød Baaden ud.

— Jeg vilde ønske, at jeg havde en lang Planke, thi Sørøvere plejer altid at have en Planke til at støde Folk ud i Vandet med.

— Du lader til at kende de Ting godt, sagde jeg og roede langsomt ud.

— Ja, jeg har læst »Røde Sam« og »Sydhavets Gidsel«. Røde Sam var en prægtig Fyr! Han plejede at promenere op og ned ad Halvdækket og svinge sin Huggert, og saa rullede hans Øjne vildt og Fraaden stod ham om Munden. Kender Onkel Dick ham?

— Ja, svarede jeg, jeg har ogsaa en Gang været Dreng. Jeg læste ogsaa om en, der hed Barske Ben. Han plejede hver Morgen at dræbe tre eller fire Personer for at faa Appetit til sin Frokost.

— Lod han ogsaa Folk dingle oppe i Raaen — og lo bistert, spurgte Nissen.

— Ja, Masser.

— Og landsatte han ogsaa Folk paa en ubeboet Ø og lo hemmeligt.

— Ja, mange, mange Gange, svarede jeg.

— Vil Du ikke laane mig Bogen?

— Min kære Dreng, svarede jeg beklagende. Jeg har den ikke mere.

Nissen sad hensunken i dybe Tanker og lod sine Fingre glide gennem Vandet.

— Tante Lisbeth skal altsaa ud paa en Rotur sammen med Mr. Selwyn? sagde jeg.

— Ja, og jeg sagde til hende, om hun ikke hellere vilde være Sørøver sammen med mig — men hun vilde ikke.

— Besynderligt, mumlede jeg.

— Onkel Dick, tror Du, at Tante Lisbeth er forelsket i Hr. Selwyn?

— Hvad siger Du? udbrød jeg og holdt op med at ro.

— Jeg mener, tror Onkel Dick, at Mr. Selwyn er forelsket i Tante Lisbeth?

— Min kære Dreng, jeg er bange for det. Men hvorfor spørger Du om det?

— Jo, Kokkepigen siger, at han er det og det siger Jane ogsaa. Jeg har hørt dem læse højt om det mange Gange af en Bog. Men jeg synes, at det er forfærdelig dumt at være forelsket, synes Onkel ikke ogsaa det?

— Jo, undertiden er jeg bange for at det er det, svarede jeg med et Suk.

— Onkel Dick kan da aldrig blive forelsket i nogen.

— Ikke hvis jeg kunde lade være dermed, svarede jeg; men jeg er forelsket, det er det værste af det hele.

— Aa, udbrød Nissen i en sørgmodig Tone.

— Vær ikke for streng imod mig, min Dreng, sagde jeg. Det bliver nok Din Tur en Gang, naar Du bliver ældre. Ja, Du kan blive forelsket, før Du ved et Ord af det.

Nissen rynkede Panden og rystede paa Hovedet.

— Nej, svarede han alvorligt, naar jeg bliver stor, vil jeg holde Marsvin. Gartneren har en med en sød lille rød Næse.

— Det har sikkert sine Fordele med et Marsvin, det rynker ikke Panden ad en Stakkel det ene Øjeblik og smiler til ham det næste, og det har rimeligvis heller ingen Tante.

— Lad os nu være Sørøvere, Onkel Dick, sagde han med bestemt Mine. Jeg maa vel være Røde Sam, eftersom jeg kender ham, Du kan saa være Baadsmanden Timothy Bone.

— Javist, javist; men Du maa ikke rulle saadan med Øjnene, saa falder Du tilsidst over Bord.

Uden at værdige mig et Svar, drog han sin Huggert og holdt den mellem Tænderne paa ægte sørøvervis og sad derefter med Pistolen i Haanden og saa sig om med et grumt Udtryk i Ansigtet.

— Styrbord! raabte han og maatte for et Øjeblik tage Huggerten ud af Munden.

— Klart Skib! Dobbelt Ladning i Kanonerne og sammenkald alle Mand.

De fleste Børn er velsignede med en rig Fantasi, men Nissen var særlig rigt velsignet i den Retning. Han kunde se alt, hvad han ønskede for sig: Jætter, Trolde, Sørøvere, Riddere osv.

Saaledes sejlede Nissen og jeg ind i en romantisk Verden om Bord paa vort stolte Skib.

Hvilken Pen kan vel beskrive den Strid, der fulgte, hvor

Kanonerne dundrede, medens Luften var fyldt af Raab og Skrig og Kampens Drøn. Vi havde allerede sænket fem store Gallioner og var i Lag med den sjette, da Røde Sam ophørte med at rase og pegede over min Skulder med sin dryppende Klinge.

— Fartøj i Sigte! raabte han.

— Hvor? raabte jeg tilbage.

— Tre Streger til Luvart, svarede han.

Medens han talte, hørtes Lyden af Aarer, og da jeg vendte mig om, saa jeg en Baad nærme sig, roet af en Mand i en udadlelig Flonelsdragt og med Straahat.

— Det er ham! skreg Nissen pludselig. Drej bi der! brølede han med Røde Sams Stemme. Drej bi eller jeg skyder Dem i Sænk!

— Næsten samtidig med disse Ord og før jeg kunde forhindre ham, trak han haardt i Styrelinen; der hørtes et vredt Udbrud bagved mig, et Stød og Lyden af Træ, der splintes, og jeg befandt mig Ansigt til Ansigt med Mr. Selwyn, som var blussende rød og uden Hat.

— Fanden tage Dem! sagde Mr. Selwyn og begyndte at fiske efter sin Hat med Skaftet af den brækkede Aare.

Nissen sad et Øjeblik stille, skræmt over sin Bedrift, derpaa rejste han sig med Huggerten i Haanden; men jeg betydede ham, at han skulde sætte sig.

— Jeg beklager virkelig . . . begyndte jeg.

— Jeg ønsker at faa at vide, hvordan det hele er gaaet til? afbrød Mr. Selwyn mig, idet han undersøgte sin dryppende Hat.

Et beklageligt Ulykkestilfælde, det forsikrer jeg. Jeg skal med største Fornøjelse bugsere Dem — og hvad den lidte Skade angaar . . .

— Skaden er en Bagatel, svarede han med isnende Kulde, det er Forsinkelsen jeg beklager.

— Jeg undskylder mange Gange, sagde jeg. Hvis jeg kan være Dem til Tjeneste . . .

Mr. Selwyn afbrød mig med en afværgende Haandbevægelse.

— Tak, jeg tror nok, at jeg kan klare mig selv, sagde han. Men jeg kunde nok ønske at faa at vide, hvordan det er gaaet til. De er ikke vant til at ro, formoder jeg?

— Sir, svarede jeg, det er Røde Sam, Sydhavets Skræk, der bærer Skylden!

— Hvad er det, De siger? sagde Mr. Selwyn med hævede Øjenbryn.

— Sir, fortsatte jeg, i Øjeblikket tror De formodentlig, at De er Mr. Selwyn til Selwyn Park. Tillad mig at befri Dem for den Illusion: De er Don Pedro Vasques da Silva, Befalingshavende paa Gallionen »Esmeraldo«, der kommer fra Cruz. I os ser De Røde Sam og Timothy Bone paa det gode Skib »Den sorte Død«. Kan De ikke indse det?

Mr. Selwyn stirrede forbavset paa mig, trak paa Skuldrene og vendte mig Ryggen, hvorpaa han roede tilbage saa godt han formaaede.

— Naa, Nisse, sagde jeg, det var en slem Historie, Du der lavede!

— Jeg er bange for det, svarede han. Men morsomt var det — alt det Onkel sagde om Don Pedro og Skattegallionen. Bare jeg kunde lige saa meget, saa vilde jeg være en rigtig Sørøver.

— Gud forbyde det! udbrød jeg.

Saa vendte jeg og roede tilbage opad Floden, og jeg følte mig ikke saa lidt urolig over det endelige Resultat af dette Eventyr.

— Husk, sig ikke et Ord! advarede jeg, da jeg opdagede en vis Person, som ventede paa os ved Landingspladsen. Nissen nikkede, sukkede og stak sin Huggert i Skeden.

— Naa, sagde Lisbeth, da vi gled frem til Baadetrappen, hvad mon I to nu har haft for?

— Vi er gledet henad Drømmenes Flod, svarede jeg, idet jeg rejste mig og løftede paa Hatten.

— Sørøvere! udbrød Nissen.

— Denne vor Drømmeflod, fortsatte jeg, idet jeg fik ham til at tie ved et Blik, har ført os til Dig som ret og billigt er. Drømmefloder burde altid gøre det, særlig naar Du sidder helt alene.

— Men jeg er ikke helt alene, Dick.

— Nej, jeg er her ogsaa, sagde en Stemme, og Dorothy viste sig med sin lille forpjuskede Kattekilling under Armen. Vi har ventet paa Mr. Selwyn — vi har maattet vente saa længe, saa længe, men han er ikke kommet, og Tante siger, at han er en Tølper og . . .

— Dorothy! udbrød Lisbeth og saa vred ud.

— Jo, det gjorde Tante, sagde Dorothy og nikkede; jeg hørte Tante sige det den Gang Louise var sprunget op i et Træ og jeg maatte hen og lokke den ned . . . Og jeg har faaet fint Tøj paa! Og hvor Louise vil blive ked af det, hvis det ikke bliver til noget! Her kyssede hun Killingen paa Næsen. — En Tølper er han, synes Onkel Dick ikke ogsaa det?

— At lade vente paa sig paa den Maade, er meget dadelværdigt, istemte jeg.

— Jeg er glad over, at Onkel Dick er kommet, og det er Tante ogsaa. Hun haabede at . . .

— Nu kan det være nok, Dorothy! afbrød Lisbeth.

— Hvad mon det er hun haabede? sukkede jeg.

— Hvis Du siger et eneste Ord til, Dorothy, vil jeg aldrig mere fortælle Dig om Prinsen i Æventyret, sagde Lisbeth.

— Naa ja, fortsatte jeg, da jeg saa, at Truslen havde sin Virkning, eftersom Mr. Selwyn ikke har indfundet sig, har Du maaske Lyst til at . . .

— Blive Sørøver, foreslog Nissen.

— At følge med os paa en Rotur? rettede jeg.

— Om Bord paa det prægtige Skib »Den sorte Død« fortsatte han.

— Tak, sagde Lisbeth, men jeg tror ikke, at jeg har Lyst . . . Et saadant forfærdeligt Navn!

— Hvad ligger der vel i et Navn? Hvis Du vil have det, kan vi jo kalde det »Det glade Haab« paa Vej til »Det herlige Land«, sagde jeg.

Lisbeth rystede paa Hovedet, men hendes ene Mundvig vibrerede.

— Det var stor Synd, at Louise ikke skulde komme ud at sejle, sagde jeg og klappede den forpjuskede Kattekilling.

— Ja, lad os tage med, lille Tante! bad Dorothy.

— For Louises Skyld! fortsatte jeg.

Lisbeth stod paa Baadetrappen; hendes røde Læber trak sig sammen. Dorothy saa det — Børn har en beundringsværdig hurtig Opfattelse af den Slags Ting — og et Øjeblik efter sad hun i god Forvaring i Baaden med Louise paa Skødet, og Lisbeth havde intet andet at gøre end at følge efter.

Nissen stillede sig op for at holde »Udkig«.

Jeg har ofte foretaget Rideture sammen med Lisbeth — hun er en god Rytterske — har ofte danset med hende — men aldrig før har jeg været sammen med hende i en Baad. Det havde saaledes Nyhedens Interesse for mig, saa meget mere som hun sad saa nær ved mig, at jeg blot behøvede at strække Foden frem for at røre ved hendes Klædning.

— Onkel Dick, sagde Dorothy og saa op paa mig med sine store, graa Øjne, hvor ligger »Det herlige Land«?

— Det ligger paa den anden Side af »Drømmenes Flod«, svarede jeg.

— Er det langt borte?

— Jeg er bange for det, Dorothy.

— Aa, og det er svært at komme dertil?

— Ja; skønt det beror dog paa, hvem der styre.

Lisbeth begyndte at lave en Knude paa Styrelinen.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Efter at Ententen har klædt »Michel Tyskland« af, anbringer den ham i den friske Luft! (»Der wahre Jacob«)

Den gamla damen till spårvagnskonduktören: — Säj mej, ä de farligt att trampa på spårvägsskenorna?
Konduktören: — Endast (kun) i fall att frun samtidigt med andra benet berör luftledningen! (»Strix«)

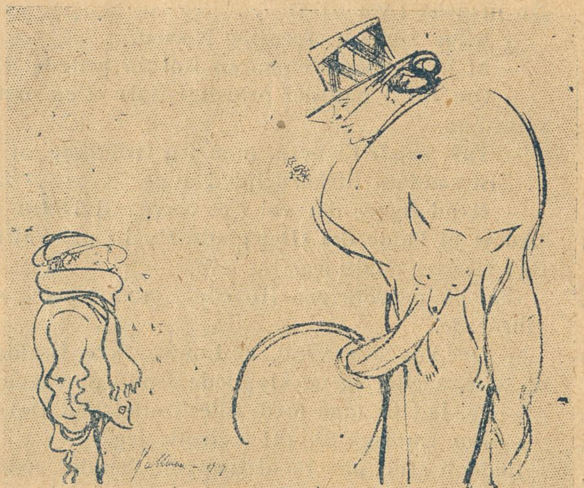

— Vad gråter du för, min lilla gosse?
— Tror du inte, du skulle lipa (ude) du med, jäkla jän'a, om du var tvungen att gå i din fars avlagda böxer?! (»Søndags-Nisse«)

— Far, jeg vil være Flyver!
— Det skal Du ikke, min Dreng. Naar Du bliver stor, har vi almindelig Lufttrafik, og saa er en Flyver ikke andet end Omnibuskusk! (»Meggendorfer-Blätter«)

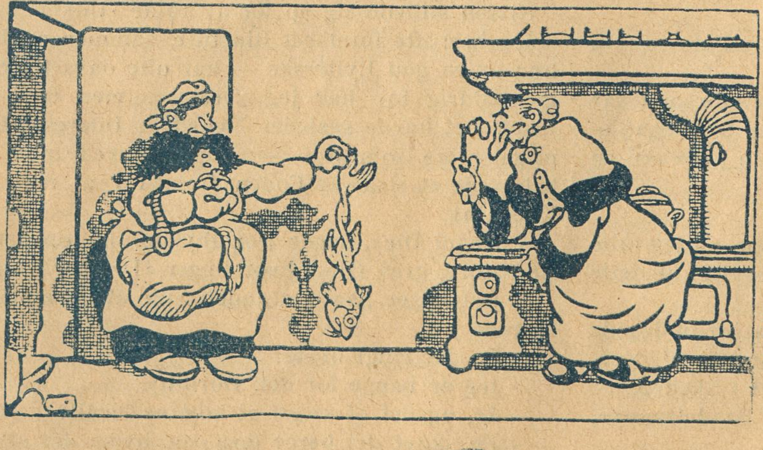

Fru Schmidt i Berlin: Det er dog besynderligt, som den Fisk ser ud!
Kokkepigen: Ja, den har vel haft lidt svært ved at komme igennem Blokaden. (»Le Rire«, Paris)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Vanggaard.

Komme hvo, der komme vil,
Tyskere vi trænger til.
Her er godt med al Slags Mad,
som kan gøre Tysken glad.
Grænser kendes ikke her,
vi har hver en Tysker kær —
saadan godt man kæmpe kan
for sit elsk'te Fødeland!

Leksikon.

I et herværende Leksikons sidste Hæfte findes følgende Notitser:

Birck, Prof., Højremand, som Regel paa Rejse.

Ebert, Sadelmager, Berlin.

Wilhelm, Kejser af Tyskland.

O. Bigler, Ejer af Bangsbo, meget rig.

Kort før Hæftet skulde udkomme, blev følgende *Rettelser* vedføjet:

Birck, Prof. Det sidste Ord betyder *ikke* Profet.

Ebert, Præsident i Tyskland, ikke Sadelmager.

Wilhelm, Partikulier, ikke Kejser.

O. Bigler, Vinagent, fallit, ikke rig.

En Mand, der er fuldt optaget, er aldrig ulykkelig, paastaas der. Jeg har dog set en Mand slaas med 16 Bier, hvoraf de 8 sad indenfor hans Klæder — og han saa ikke særlig lykkelig ud!

Lapsen og Snapsen.

Det er godt med den billige Vin
fra Strøh og Bestle og Permin,
og glad bliver navnlig Lapsen.
Men stor bliver Glæden over Land,
naar Ministeren meddele kan:
Nu falder Prisen paa Snapsen!

„En Svensker".

I Avskedsstunden. Han: Ja, min älskling, nu är det dystra ögonblicket inne, då vi måste skiljas.

Hon: Jag följer väl med dig ut på perrongen?

Han: Nej, varför förlänga avskedets smärta, älskade — och då blir jag ju tvungen att köpa dig en perrongbiljett.

„En Nordmand"

— Naa, gutter, sa læreren; en mand dør og efterlader sig en million. En tiendedel faar hans søster, en tolvtedel faar en brorsøn, en sekstendedel faar en fætter, en tyvendedel faar en onkel, resten gaar til hans kompagnon. Hvad faar saa hver av dem?

Og den mindste gut i klassen rakte haanden i veiret og ropte:

— En sakfører.

„En Dansker".

En fynsk Greve blev forleden saaret under en Jagt, og Tjeneren blev øjeblikkelig sendt efter Lægen.

Lægen: Forhaabentlig er Greven ikke ramt i nogle af de ædle Dele?

Tjeneren: Greven har kun ædle Dele, Hr. Doktor!

Foreningen »Vigilia«s Forslag til nogle uvæsentlige Ændringer ved Einar Nielsens »Adam og Eva« paa Charlottenborg-Udstillingen.

Hørt mellem Kærestefolk.

Han: Du er Luft for mig, Mathilde!

Hun: Rigtig — uden mig kan Du ikke leve!

Hørt mellem Damer.

— Vilde Du gifte Dig med en Mand for hans Penges Skyld!

— Ja, det vil sige, nej — ikke hvis jeg kunde faa dem paa anden Maade!

Det kgl. Kapel er selvfølgelig misfornøjede med deres elendige Lønningsvilkaar og vil have sin Andel af »Stegen«.

Direktøren fandt, at der var vel megen »*Orkestersovs*« i samme

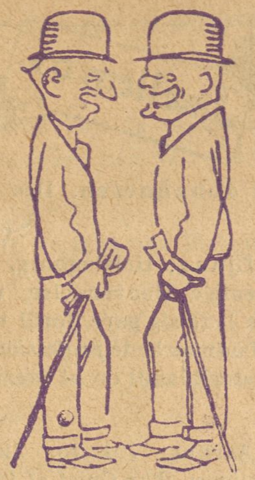

— Har Du set, at man i Frankrig har frifundet Jaurés Morder og kun givet ham en Francs i Bøde?

— Ja, det er, hvad man kalder *frank og fri!*

Tidens Tegn.

Straks da Meddelelsen kom, at den tyske Sangerinde, Frøken *Dux*, vilde indfinde sig i København pr. Flyvemaskine, gik Odd-Fellow-Palæets Direktion i Gang med at anlægge Landingsplads paa Palæets Tag for dér fremtidig at kunne modtage ankomne forfløjne Sangere.

Iøvrigt skal *Caruso* være paa Vej fra Amerika i en Undervandsbaad. — Hans Stemme skal have vundet i Højden.

Forfatteren af »Hos Grevinden« var, efter Forlydende, for nogen Tid siden hos Greven med Grevinden, men Greven mente ikke, at Grevinden var noget for det kgl. Teater.

— Jeg kan ikke forstaa, at Du gider løbe saadan, det har Du jo ikke Spor Udbytte af.

— Saa, jeg har da allerede faaet trænet mig saadan op, at jeg uden at anstrænge mig kan løbe fra alle mine Kreditorer, naar jeg møder dem paa Gaden!

Knud Johannesen. Den ene benyttes.

Carl Ljung, Helsingborg. Tak for deres venlige Henvendelse, men det kan ikke lade sig gøre, fordi vi har en Skare af udmærkede *professionelle* Tegnere og deriblandt en af Sveriges bedste.

J. P., Aarhus. Tak for Skrivelsen. Der foreligger ikke Gnist af Plagiering (at plagiere er at efterligne et Forbillede). Men ved en Fejltagelse er Navnet ikke kommen med.

Lægen: Ja, ja, lille Madam Pedersen, inden Aften er Deres Mand nok død!
Madam Pedersen, hulkende: Aa, bare han dog kunde leve to Dage endnu, saa har jeg nemlig lige hentet hans og mine Ernæringskort.

Tegnet af L. A. J.

Jee bærer Sorg — min Svigermo'r er død!
Tegnet af A. Ellund, Nørre Aaby.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Landbrugslotteriet
bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til
Værdi 1 Million 132,670 Kr.
Trækkes den 15. og 16. April.
1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Forlov elseesringe Forlov
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa ›Ravnen‹s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
›Ravnen›s Telefoner: 1189—7604.

KØB RAVNEN

Tegning af Johannes Flor.

— Ser Du, Jenny, paa Havanne gik Negerpigerne med Ringen i Næsen, og det er ikke saa faa, jeg har taget ved Næsen!

Lille Henrik: Jeg hørte i Gaar Fa'r sige, at Arbejdet adler Manden. Er det rigtigt?

Moderen: Naturligvis, kære Barn.

Lille Henrik: Men hvorfor betaler Fa'r da en Mand for at slaa Græsset paa Plænen i Haven, naar han selv sidder paa Verandaen og ser paa?

Fra Fisketuren. Johansen: Var De ikke paa Fisketur med Frøken Laura i Gaar?

Møller: Jo.

Johansen: Fangede De noget?

Møller: Vi vendte hjem som forlovede; men jeg ved ikke, om hun fangede mig eller jeg hende.

Violinisten: Saa' Du, at den gamle Mand græd, mens jeg spillede?

Vennen: Ja, og jeg talte med ham bagefter. Han sagde, at dit Spil mindede om fordums lykkelige Tider.

— Var han maaske Violinist den Gang?

— Nej, han var Svineslagter.

Fruen (paa en Spadseretur): Aah, Aksel, tag og put din Strop ned, den stikker op i Nakken.

Manden: Nej, det kunde aldrig falde mig ind! Har jeg endelig faaet en hel Strop i, vil jeg sandelig ogsaa have, at Folk skal se den!

Frk. Andersen: Er det sandt, at den ny Postmester i Gaar, da jeg traadte ind i Balsalen, sagde: Er det den smukke Frk. Andersen?

Frk. Svendsen: Ja, det gjorde han. Men han lagde Eftertryk paa Ordet *det*.

„Hittegods".

En Pebersvend har udtalt: At være en Dame paa Moden er den letteste Ting af Verden. Hun skal blot købe alt, hvad hun ikke har Brug for, og lade være med at betale det, hun køber; smile til alle andre Mænd end hendes egen; være lykkelig alle andre Steder end i sit Hjem; forsømme sine Børn og kæle for Skødehunde og endelig gaa i Kirke, hver Gang hun faar en ny Kjole.

— Har De set, at en rig Englænder har tabt en Tegnebog med Tusind Pund Sterling?

— Ih, nej, det var da godt, at det ikke var en fattig Mand, det hændte!

— Om Bord paa Færgen trækker Opvarteren en Flaske Rødvin op og skænker i Hr. Petersens Glas, saa der kommer rigeligt med Korkstumper i.

Petersen: Er der Fare for, at vi skal forlise?

Opvarteren: Næ—æh, Herre.

Petersen: Jeg mener: siden De serverer mig Svømmebælte sammen med Rødvinen.

Hun: Elsker De mig saa højt, at De for min Skyld vilde gaa igennem Ild og Vand, hvis jeg blev Deres Hustru?

Han (nølende): Tror De, der nogensinde kunde blive Tale om noget saadant?

Hun: Hvem ved? Det kunde maaske hænde.

Han (tager sin Hat og nærmer sig Døren): De gør i saa Tilfælde, tror jeg, rettest i at tage en *Brandmand*.

Tegning af Enoch Gamst.

— I Morgen er det din Fødselsdag, hvad ønsker Du saa?

— At faa Lov til at være uartig!

Tegning af Georg Nielsen.

— Tænk Dem, jeg har været til Møllers Begravelse, men det var da forskrækkelig sørgeligt. Vi fik Surrogatkaffe og Frugtmarmelade. Hans Far var jeg saamænd med til at begrave med Æblekage og Vaniljesovs!

Manden i Ford-Vognen.

Den bekendte »Fredsven« og Mangemillionær, Automobilfabrikanten *Ford* leverer, som det er bekendt, i tusindvis af lette og billige Automobiler til 350 Dollars Stykket, og han kaldes i Amerika for »de fattige Amerikaneres Automobilleverandør«.

At eje et Ford-Automobil anses i Amerika som et ubedrageligt Tegn paa at være — fattig!

Paa en Rejse i Kanada, da Ford benyttede et af sine egne, billige Automobiler, stødte han paa en Bilist, hvis Vogn var gaaet i Stykker. Bilisten bad Manden i Fordvognen om Hjælp, og Ford tog Frakken af og gik beredvillig i Arbejde.

Da Vognen atter var i Orden, vilde den taknemlige Ejer give Ford en Dollars i Drikkepenge.

— Tak, jeg behøver ingen Drikkepenge.

— Jamen De har dog arbejdet for mig.

— Javel ja, men behold Deres Penge, jeg har Penge nok selv.

— Har D e Penge nok?

— Masser, kære!

— Umuligt! Hvorfor skulde De saa behøve at rejse omkring i en Fordvogn!?

Filmsstatisten.

Hun er en ung Brunette
paa seksten—sytten Aar,
hun har spinkle, bløde Lemmer
og et kruset Pandehaar.

Og hun har læst saa meget
om Filmens store Pragt.
Den har koglet hendes Hjerte
ind i Eventyrets Magt.

I mørke Aftentimer
hun sukker for sin Helt,
hun skælver for hans Billed
paa det hvide Lærredsfelt.

Han har bundet hendes Tanker
og besejred hendes Blod,
hendes unge Længsel vokser
til en vild og voldsom Flod.

Hun hører Hjertet friste
i sit spæde Barnebryst —
det hvisker sødt om Kranse
fra en fremmed Blomsterkyst.

Og paa en dybblaa Himmel
med Rosenskyers Drift
ser hun sit Navn staa prentet
med luegylden Skrift — — —

En Dag staar hun betaget
i Statisters stumme Flok.
Hun er et Fnug i Massen
af denne Menneskeblok.

Der er ikke én, der ænser
hendes brændende Sjæl,
hun maa følge som de andre
i Instruktørens Hæl.

Og Dage kædes sammen
i et enstonigt Graat,
og Glorien er falmet,
om hendes gyldne Slot.

Og Øjnene har mistet
det forventningsfulde Skær,
for hun maa stadig vandre
i Statistens tavse Hær.

Hun har lært at resignere,
hun er nærmest ligeglad,
hendes gyldne Drøm er veget
for et uforsonligt Had . . .

Mens Instruktøren larmer
tager hun sig Verden let,
og hun fugter sine Læber
med en spinkel Cigaret.

Viggo E. Jacobsen.

Tegning af K. Bogelund.

Kaptejnen: Hvad gør Soldaterne, naar der lyder Alarmsignal midt om Natten?

Rekrutten: De sover!

Tegning af P. Wedege

— Ho'dpine! Har je inte Ho'dpine om Morgenen, er je' inte rask hele Da'en!

Bordet fanger!

I en af Jyllands Kystbyer var der en Politibetjent, som havde en slaaende Lighed med »Sparkonge« i de gamle Spillekort, som bruges paa den Egn, og selvfølgelig fik Politibetjenten Navnet »Klørkonge«.

Ved et Slagsmaal paa Gaden forsøgte han at stifte Fred, men en Gut spændte Ben for ham, saa han faldt om. Han kom hurtig op igen, men endnu hurtigere ned, og en myndig Stemme raabte

Lagt Kort skal ligge!

Foraar — pro et contra.

Foraar med Tanker saa søde,
Længsler saa varme og bløde
en Stemning saa fin!
Men, mine Hænder er røde,
mine Læber maa jeg gøde
med dyr Lanolin.

Foraar, den yndige Frue,
nyskabt af Vaarsolens Lue —
Hjærtet staar i Brand!
Men hele den sidste Uge
har jeg været fuld af Snue
og Værk i min Tand.

C. A.

Tegning af O. P. Barsted.

Der er endnu Krig i Europa.

Midnats-Brylluppet.

Klokkeren ved Sct. James Kirken, gamle Pollux, plejede hver Aften, inden han gik til Ro, at gaa uden for og kaste et Blik paa »sin Kirke«, som han kaldte den. En Aften gjorde han imidlertid Brud paa sin gamle Vane og gik til Sengs uden først at have kastet et Blik paa sin gamle ærværdige Kirke. Søvnen vilde ikke indfinde sig. Det var, syntes han, som om nogen tvang ham til at holde sig vaagen, og dette stod i Forbindelse med hans Kirke.

Denne Fornemmelse blev tilsidst saa stærk, at han besluttede at staa op og se efter, om der skulde være noget paa Færde. Klokken var da halv tolv, da han traadte udenfor.

Ved at kaste Blikket paa Kirken forekom det ham, at et Lysskin trængte ud fra et af dens Vinduer. Det forsvandt straks, men det havde været nok til at gøre Pollux urolig, og han skyndte sig ind efter en Lygte, hvorpaa han forsigtig sneg sig op til Kirken og gik ind i Sakristiet. Idet han holdt Lygten bagved sig, gik han ind i Kirken og stillede sig ved Opgangen til Prædikestolen for bedre at kunne se sig omkring.

Da han ikke saa noget mistænkeligt, vilde han gaa tilbage, men i det samme blev Nøglen vredet om i den store Indgangsdør. Nu slukkede han Lygten, og gik ind i en af Kirkestolene, hvorfra han kunde se, hvem der traadte ind i Kirken.

Straks efter traadte to Personer ind. Den ene tændte en Lygte, og ved Lyset fra Tændstikken saa Pollux, at det var en yngre, meget elegant klædt Herre og en ganske ung og meget smuk Pige, der traadte ind i Kirken. Hun saa meget ængstelig og bevæget ud.

Just som Parret naaede frem til Alteret, slog Taarnuret tolv. I samme Øjeblik traadte en Mand, der var iført Præstedragt, ud af det saakaldte Præsteværelse med en Lampe i Haanden.

»Det er Hr. Hartshorne, Sognepræsten her«, sagde den elegante Herre til Pigen. »Det er ham, der skal vie os.«

Pollux var straks klar over, at det drejede sig om en gemen Slyngelstreg eller med andre Ord, at den unge Piges Fremtid skulde ødelægges ved en falsk Vielse.

Hvorledes skulde han forhindre det?

Han var jo en gammel Mand, der umulig kunde faa Bugt med to Skurke, og han vilde sikkert ikke kunne redde den unge Pige af den Mands Vold, der gennem et Skingiftermaal haabede at blive hendes Forfører, hvis han traadte frem og forklarede, at den falske Præst ikke var Stedets Præst.

Pludselig fik han en Indskydelse, som han besluttede at følge.

Han forholdt sig stille, indtil den falske Præst var naaet saa langt i Vielsesritualet, at han tilspurgte Bruden, om »hun vilde have denne Mand til Ægtemage«.

Paa det Tidspunkt udstødte han en hul Stønnen og dybe Klagesuk.

Brudgommen og den falske Præst saa bestyrtet paa hinanden og Bruden var lige ved at besvime.

»Jeg spørger dig, Lena Bruce«, begyndte den falske Præst paany, »om du vil have denne Mand til . . . .

Længere kom han ikke, for nu hørtes den uhyggelige Stønnen og Klagesukkene atter, og denne Gang fra en hel anden Del af den mørke Kirke.

Pollux havde sneget sig derhen, for at Virkningen af hans Stønnen og Sukken kunde blive saa meget mere virkningsfuld.

Nu slap den falsk Præst Bogen og skyndte sig mod Udgangsdøren uden at se sig om efter den unge Pige eller hendes Budgom.

Brudgommen løftede skyndsomst den besvimede Brud op og ilede afsted med hende.

»Slip hende!« raabte Pollux med rusten Gravrøst.

Brudgommen kastede i sin Forfærdelse Bruden ind i en af Kirkestolene og sprang som jaget af onde Aander ud af Kirken.

Gamle Pollux bar den besvimede unge Pige ind i Sakristiet og derpaa ned i sit Hjem.

Lena Bruce var en fader- og moderløs Pige, og hun blev optaget i Klokkerens Hjem som en Datter og blev hos de gamle til deres Død.

Alle tre ansaa det for Forsynets Tilskikkelse, at hun midt om Natten var bleven reddet fra den falske Præst og den fornemme Galning, der havde villet tilrane sig hendes Hjerte, men ikke kunde faa hende paa anden Maade end ved at gifte sig med hende.

Han havde fortalt, at han af Frygt for at blive gjort arveløs, maatte gribe til en hemmelig Vielse midt om Natten.

Hans Forslag havde gjort hende en Smule ængstlig og oprørt, men det var aldrig faldet hende ind, at den Mand, hun havde skænket sin Kærlighed, skulde være i Stand til at begaa saadan en Slyngelstreg.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Lammiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 200.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

„Tyrannens“ Fald!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 16 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 17. April 1919

Tegning af P. V. Hansen

Blot ej der gaar formeget i Stykker af alt det, hvorpaa Fremtiden bygger!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

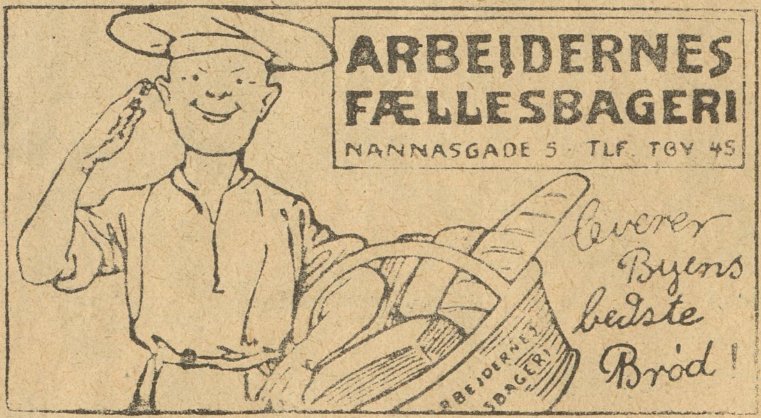

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON's TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

Tegning af K. Stochholm.

— Jeg vil bare sige Dig, Dreng, a' hvis din Bror, Syndikalisten, ser Dig lege Kejser Napoliom, saa gi'r han Dig Oretæver!

Ungersvendens Klage.

Det var en tidlig Aften paa Strøget.
Hun gik mig forbi med et Blink i Øjet.
Hun var ung, hun var køn, hun var fristende fiks . . .
— Min stakkels, min tomme Portemoniks!

Jeg var kun et Mandfolk . . . lige fyldt atten . . .
Altsaa smilte jeg frejdig og lettet' paa Hatten.
Hun stirred fornærmet . . . de véd . . . saadan striks . . .
— Min stakkels, min tomme Portemoniks!

Da maatte jeg lé . . . og da maatte hun lè.
Jeg flottede mig og bød paa Kafé.
Saa sagde hun Ja, den Striks, med et Kniks . . .
— Min stakkels, min tomme Portemoniks!

Der gik en Maaned. Saa var hun forsvunden.
Føst var jeg dum. Men nu véd jeg Grunden.
Det hele var lutter Kvindfolke-Triks . . .
Min stakkels, min tomme Portemoniks!

F. S.

En Samtale.

Idyl i en Akt.

Søren Kresten: Naa, nu har Jenses Hans nok faaet sig en Kæreste.

Rasmus Husmand: Han har jo saa. Men hun er nunte saa'en hvad man kalder helt fejlfri.

Søren Kresten: Næ—i, det hun junte.

Rasmus Husmand: Hun sætter en Kende paa det venstre Ben.

Søren Kresten: Ja, hun gør jo saa. Med det venstre Ben.

Rasmus Husmand: Men det ska' nunte lægges hinner til Last.

Søren Kresten (eftertænksomt): Næ—i. Det skal det nunte.

Rasmus Husmand: For man kan inte ohne weiter sige lige rent ud, at det er hinners Skyld.

Søren Kresten: Næ—i—i . . . .

Rasmus Husmand: Hun har jo osse en ligesom lille Kende Fejl i Ryggen.

Søren Kresten: Ja, hun har jo en lille Fejl ogsaa der.

Rasmus Husmand: Og saa helt lille er den ikke.

Søren Kresten (spytter): Det ska' Du sgu' ha Ret i, det.

Rasmus Husmand: Det er jo en slem Pukkel.

Søren Kresten: Slem er den sgu'.

Rasmus Husmand: Men hun er ellers ganske pæn.

Søren Kresten: Ja, hun er ellers ganske pæn.

Rasmus Husmand: Hun ser jo nok en bitte fjollet ud i Ansigtet.

Søren Kresten: Ja, hun gør jo saa. Skønt er det nunte.

Rasmus Husmand: Hun har da osse vaaren paa Idioten.

Søren Kresten: Hun har jo saa.

Rasmus Husmand: Det si'r man da.

Søren Kresten: Ja. Det gør man jo.

Rasmus Husmand: Saa det kan jo godt vær, ded er Løgn.

Søren Kresten: Hm. Det kan det jo.

Rasmus Husmand: Men skøn er hun ellers.

Søren Kresten: Ded er hun.

Rasmus Husmand: Saa narred med hende, det bliver han nunte.

Søren Kresten: Næ—i.

Rasmus Husmand: Hun sætter jo blot som en Kende paa det venstre.

Søren Kresten: Hja.

Rasmus Hansen: Og saa siger de jo, hun har vaaren paa Idioten.

Søren Kresten: Ded har hun, siges der jo.

Rasmus Husmand: Men Folk siger saa meget.

Søren Kresten: Ja. Folk siger saa meget.

Rasmus Husmand: Men rigtig klog har hun aldrig vaaren.

Søren Kresten: Nej, det har hun sgu'tte.

Rasmus Husmand: Saa, hvad Hans vil med hinner . . . ?

Søren Kresten: Næ—i. Hvad Dælen vil han med den gale Idiot for!?

Rasmus Husmand: Hun er jo skøn.

— Søren Kresten: Ja—a!

— Rasmus Husmand: Og saa maa vi Mennesker sgu' bøje vos.

Søren Kresten: Vi maa sgu' saa.

Tæppe.

Helge Bangsted.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

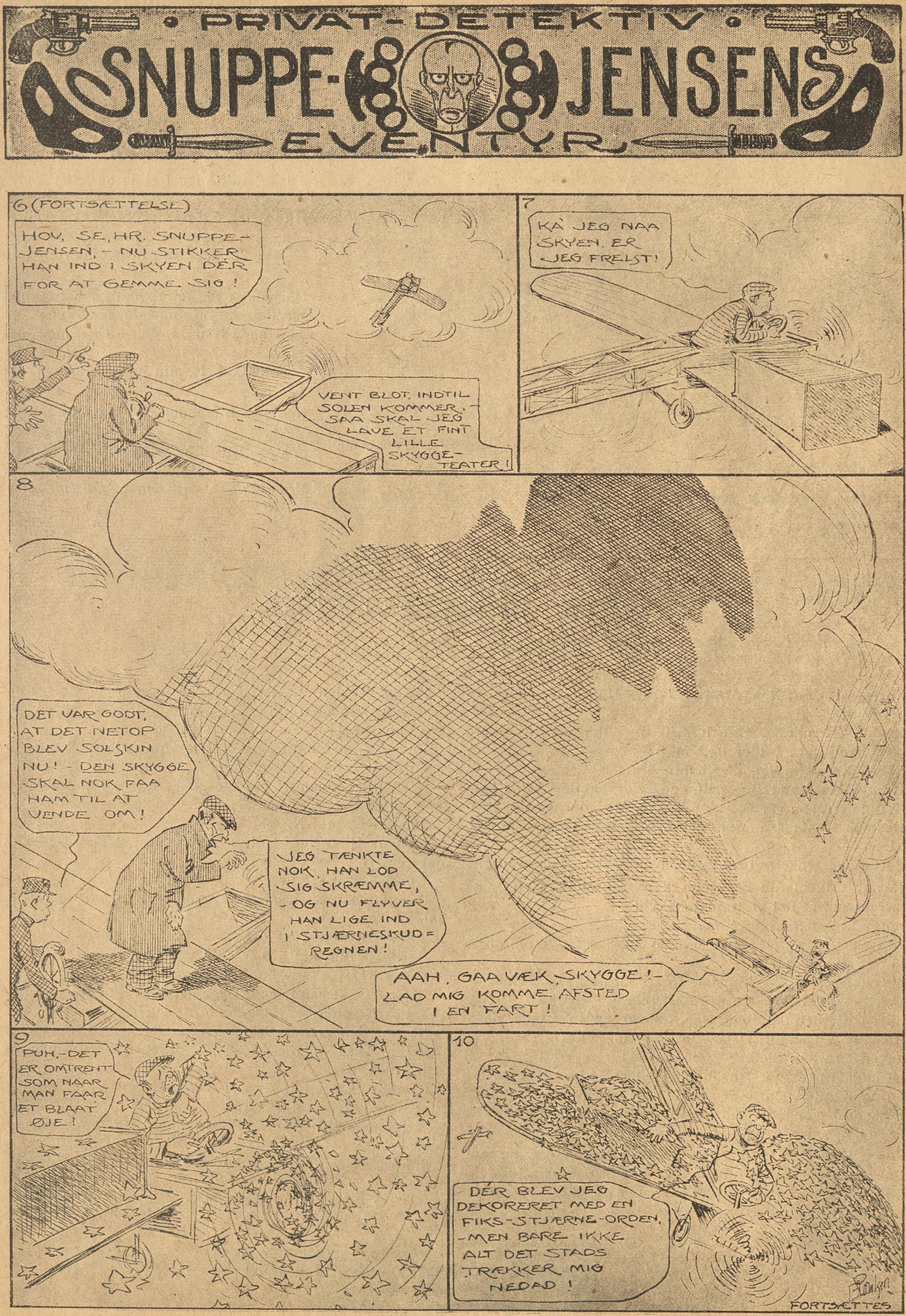

Tegning af Emil Poulsen

Skærtorsdag-Vise.

Mel.: Hartmanns Vuggevise.

Nu er det Paasketid paany,
naa Tak, hvor Tiderne ruller!
Min Kone, hun skal lappe, sy,
men jeg skal ud og fange Kuller.
Og Dick er med som førende,
han er gewaldig kørende,
mens jeg kun sørger for »Snørene« —
o ja, der er min allerbedste Aarsdag:
  Mod Kallebo-
  derne den skær Skærtorsdag.

Saa stryr »Agnete« bi de Vind
ret ud af Langebros Øje,
og Dick han sidder ved Rorets Pind
og holder sit Øje stift mod Køje.
Os bider ikke Hajerne,
for vi har alle »Grejerne«,
paa Bunden køler vi Bajerne —
ak ja, det er min allerbedste Aarsdag
  — mod Køge Bugt
  »Agnete« skær Skærtorsdag.

Er vi saa fri af Langebro
saa skær'en jo ret ud i Søen,
og tværs for Boven vi har en Kro,
der ligger Syd West for Djævleøen.
Og uden Spor af »Rabelen«
»Agnete« vender Snabelen
didhen, hvor hun gik a' Stabelen.
— Ja, er det ikke dog en dejlig Aarsdag?
  Mod »Djævlekro-
  en« skær' den hver Skærtorsdag.

Saa faar »Agnete« Ankertov
og ligger ved Kajen og hakker,
og jeg er glad, for der vanker dog
tilførst en halv Snes smaa Konjakker.
Og sid'n vi ser paa Skyerne,
dernæst vi faar Toddyerne,
og rundt omkring tændes Fyrene. —
saa gaar mod Held min allerbedste
Aarsdag.
  Ved Maaneskin
  den hjemad skær Skærtorsdag.

Da vi igen paa Havet kom,
blev Bunden saa underlig sandet.
»Agnete« vendte sig pluds'lig om,
og Dick og jeg vi faldt i Vandet.
Og Dick en Havmand li'nede,
o, Gud, hvor jeg dog grinede,
mens Folk paa Kajen stod og hvinede,
jo Tak, det var en mindeværdig Aarsdag.
  »Agnete« skær
  paa Sandbund hver Skærtorsdag

Da vi saa end'lig kom i Land,
Betjenter os vilde notere.
Var før der Vand, ja saa ble' der Brand,
og propre Slav kan Dick levere.
Og han slog løs paa Flabene,
mens Folk stod rundtom gabende,
men Enden blev, vi i Skabene
tilbragte Resten af vor store Aarsdag.
  Til »Skabet« gaar
  vor Tur skam hver Skærtorsdag!

Naa ja, jeg var jo selv lidt fuld,
vi stod osse Skulder mod Skulder.
Det endte med, at jeg faldt omkuld,
det smagte altsaa lidt a' *Kuller*.
Jeg maatte jo la' Snøren gaa —
i Fiskeri skal Søren staa,
men selv fik jeg sgu Haandsnøren paa,
det er min sikre Pryd paa denne Aarsdag!
  Ja Snøren skær
  sit skarpe Skaar Skærtorsdag!

Nils Nejl.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Ja, men nu styrer Tante — kan hun skaffe os derhen?

— Ja, hun kunde skaffe os derhen, hvis hun vilde.

— Aa, udbrød Dorothy, styr derhen, styr til »Det herlige Land«, Tante Lisbeth! Det lyder saa smukt, og jeg er sikker paa, at Louise vil blive glad.

Men Lisbeth lo bare og lavede en ny Knude paa Styrelinen.

— »Det herlige Land«, sagde Dorothy. Det lyder næsten som Tantes Fortælling om Eventyrprinsen. . . . Han hed Trohjerte.

— Og hvordan saa Prins Trohjerte ud? spurgte jeg.

— Meget fin! sagde Nissen. Han plejede at slaas med Drager og han havde en Rustning af Guld og en vældig Fjerbusk i Hjelmen.

— Og han boede i et Slot af Krystal, fortsatte Dorothy.

— Og naturligvis elskede han den skønne Prinsesse, fortsatte jeg.

— Ja, svarede Dorothy, men hvordan kan Onkel Dick vide, at der er en skøn Prinsesse?

— Onkel Dick ved naturligvis alting, forklarede Nissen gammelklogt.

— Dorothy, tror Du, at den skønne Prinsesse elskede Prinsen, spurgte jeg og kiggede hen paa Lisbeth, der havde vendt Ansigtet bort.

— Tja, svarede Dorothy, det ved jeg ikke, Onkel Dick. Tante er ikke naaet saa langt endnu. Men alle elsker jo et andet Menneske en Gang. Betty — vores Kokkepige — hun siger, at alle smukke Historier ender med Giftermaal og et lykkeligt Ægteskab bagefter.

— Ja, det kan der ikke være nogen Tvivl om, sagde jeg og hvilede paa Aarerne. Hvad mener Du, Lisbeth?

Hun lænede sig tilbage og saa et Sekund betænksomt paa mig under sine lange Øjenhaar.

— Jeg mener, svarede hun, at det vilde være meget bedre, hvis Du vilde ro igen.

— Endnu et Spørgsmaal, sagde jeg. Sig mig, havde Prins Trohjerte Overskæg?

— Ligesom Mr. Selwyn? skreg Nissen. Det tror jeg ikke! Prinsen var en flot Fyr, der plejede at dræbe Drager.

— Aa, det glæder mig at høre, mumlede jeg og fo'r med Fingrene over min velbarberede Overlæbe. Ja, det glæder mig.

Lisbeth lo; men jeg saa at hun rødmede og vendte sig bort.

— Aa, det maa være morsomt at dræbe Drager, sagde Nissen med et Suk.

Medens han sagde dette, opdagede jeg i nogen Afstand en Baad, der nærmede sig i fuld Fart og i Baaden sad en Mand med en Panamahat paa Hovedet.

Da tog jeg til Aarerne med friske Kræfter — ja, jeg tog saadan fat som jeg ikke havde gjort i mange Aar — og Baaden fløj afsted.

Jeg havde ikke anstrengt mig saa meget, naar jeg var med til Kaproning i Cambridge. Den Gang gjaldt det jo kun Æren, medens det nu . . .

Jeg satte Fødderne tilrette, tog lange Aaretag og roede med Liv og Lyst. Lisbeth rettede sig og tog fastere om Styrelinen.

— Du har bedt mig om at ro, sagde jeg som Svar paa hendes Blik.

— Aahøj! brølte Røde Sam i sin barskeste Sømandstone. Tag fat alle Mand.

I Begyndelsen fik vi et godt Forspring, men snart saa jeg Mr. Selwyn vende Hovedet, lægge Hatten fra sig — og nu begyndte Kaproningen for Alvor.

Det varede ikke længe, før Lisbeth antagelig paa Grund af mine Anstrengelser saa sig om og fattede Situationen. Jeg paatog mig en beslutsom Mine, thi jeg var opsat paa at fortsætte Kampen, hvad Følgerne deraf end maatte blive. Da hun tilsidst vendte sig imod mig, var hun ikke vred, men hendes Øjne skinnede og hendes Kinder luede.

— Sid stille Børn, sagde hun, det var alt; men et Sekund saa hendes Øjne ind i mine.

Vi fo'r afsted. Nissen var henrykt. Dorothy glemte sin kære Louise. Lisbeth bøjede sig frem mod mig med Styrelinerne over Skuldrene, halvaabne Læber og i Blikket en Glans, som jeg aldrig før havde set. Og alligevel forfulgte Selwyn os stadig. Han savnede Sands for Humor, men ro, det kunde han.

— Han var Kaproer i Oxford, sagde Lisbeth næsten hviskende, og han har en tom Baad.

For disse hendes impulsive Ord havde jeg Lyst til at kysse Spidsen af hendes lille brune Sko eller Sømmen af hendes Kjole, og jeg forsøgte at sige hende det med Øjnene. Aandedrættet var for kostbart til, at jeg i Øjeblikket kunde tillade mig at tale. Jeg er ikke sikker paa, om hun forstod det eller ikke, men jeg indbilder mig, at hun gjorde det, af den Maade hun sænkede Øjnene.

Da jeg igen kiggede efter vor Forfølger, saa jeg, at han vandt ind paa os. Ja, det var umuligt at tage Fejl: langsomt men sikkert formindskedes Afstanden mellem os, indtil han var saa nær, at jeg kunde se Benene i hans Nakke.

Idet jeg bøjede mig for det uundgaaelige, indstillede jeg mine Anstrengelser og indskrænkede mig til at ro med lange, lette Tag. Paa denne Maade var det mig muligt ikke at være forpustet, da han naaede os.

— Miss Elisabeth! sagde han forpustet, blussende rød i Ansigtet og med svedig Pande, jeg maa udbede mig Tilladelse til at sige Dem nogle faa Ord.

— Med Fornøjelse, Mr. Selwyn, svarede Elisabeth med et straalende Smil, saa mange De vil.

Straks begyndte Mr. Selwyn da at fremføre sin Anklage mod Sørøverne paa »Den sorte Død«, medens Nissen forskrækket tog mig i Haanden.

— Jeg vilde ikke have besværet Dem med alt dette, Miss Elisabeth, sluttede Mr. Selwyn, men jeg vilde ikke have, at De skulde tro, at jeg vilde undlade at komme, naar jeg har lovet det.

— Jeg er meget taknemlig, Mr. Selwyn, fordi De har underrettet mig om dette . . . dette . . .

— Højst beklagelige Ulykkestilfælde, indskød jeg.

— Jeg var fuldstændig overbevist om, fortsatte hun, uden en Gang at se paa mig, at De aldrig vilde have ladet vente paa Dem uden gyldig Grund. Og nu, Mr. Brent, vil De nok være saa god at sætte os i Land, saa ror Mr. Selwyn os tilbage — hvis han har Lyst dertil.

— Jo, med største Fornøjelse, sagde han.

— Jeg har givet Besked om, at Theen skulde serveres Kl. 5 i Haven, sagde Lisbeth smilende, og Klokken er nu kun 4, saa . . .

— Til hvilken Strandbred skal jeg ro? spurgte jeg.

— Til den nærmeste, sagde Lisbeth.

— Hvilken anser De for den nærmeste, Mr. Selwyn? spurgte jeg.

Uden at værdige mig Svar, roede Selwyn imod Land og jeg fulgte lydigt efter. Uden at vente paa min Hjælp gik Lisbeth rask fra den ene Baad til den anden, fulgt af Dorothy.

— Kom Reginald, sagde Lisbeth, da Selwyn beredte sig til at lægge ud, vi venter paa Dig!

Nissen rykkede sig nærmere henimod mig.

— Reginald Augustus! sagde Lisbeth.

Nissen rørte uroligt paa sig.

— Naa, kommer Du saa? spurgte Lisbeth.

— Jeg vil hellere være Sørøver sammen med Onkel Dick — aa, lad mig faa Lov til at være det, Tante! sagde han tilsidst.

— Naa ja, sagde Lisbeth med en bestemt Mine; men saa maa jeg naturligvis straffe Dig.

Men hendes Tone var mærkelig mild, og da hun vendte sig bort, saa jeg at hun smilede.

Saaledes sad Nissen og jeg som de Sørøvere, vi var, ene tilbage og saa Selwyns Baad blive mindre og mindre, indtil den ved en Bøjning af Floden blev helt usynlig for os

— Jeg bliver nok sendt i Seng for dette her, sagde Nissen efter en lang Pause.

— Ja, det er højst sandsynligt, min Dreng.

— Men en morsom Kapronfng var det — meget morsom! Og jeg kunde da ikke forlade mit Fartøj og Timothy Bane og lade Onkel Dick være ganske alene tilbage — kunde jeg vel?

— Nej, naturligvis kunde Du ikke det.

— Hvad tænkel Onkel Dick paa? spurgte han, da jeg sad med Hagen i Haanden og stirrede frem for sig.

— Jeg tænker paa: hvorhen mon »Drømmenes Flod« tilsidst vil føre mig.

— Til »Det herlige Land« naturligvis, svarede han rask. Det sagde Onkel Dick jo — og Onkel taler altid Sandhed!

IV.

I DET FORTRYLLENDE MAANESKIN.

»De tre muntre Fiskere« er et gammelt hyggeligt Værtshus med store Værelser med Bjælkeloft. Jeg sad og saa ud af Vinduet efter at have spist en udmærket Middag. Men alligevel følte jeg mig ikke glad til Mode.

Langt ude over Højlandet begyndte Fuldmaanen at stige op, og langt borte fra hørtes Lyden af Violiner. Dette bidrog endnu mere til at gøre mig vemodig stemt, thi det erindrede mig om, at der holdtes Bal et Steds i Nærheden, og at Lisbeth var der og at Mr. Selwyn naturligvis ogsaa var der, medens jeg — jeg sad her alene uden andre at tale til end Altanen. Og da jeg saa, hvor herlig Aftenen var, var jeg forbauset over, at Lisbeth foretrak en ophedet Balsal fremfor en Spadseretur i Maaneskinnet sammen med mig.

I Sandhed, det var en herlig Aften, en af disse varme, stille Aftener, der synes fulde af utallige, ubestemte Muligheder. En Aften med Trolddom i Luften.

Jeg sad hensunken i Fantasier, da jeg fik Øje paa en lille Skikkelse, som forsigtig sneg sig frem i Mørket. Idet jeg bøjede mig frem, lykkedes det mig at skelne en temmelig fattigt klædt Dreng, som nu lagde sig ned paa Hænder og Knæ og begyndte at krybe forsigtig frem mod mig over Græsplænen.

Hallo! raabte jeg. Holdt og giv Løsen!

Drengen rejste sig op og stirrede paa mig med et Par meget sunde og klare Øjne.

— Undskyld, er De Onkel Dick? spurgte han.

— Aa, sagde jeg, Du kommer formodentlig fra Nissen.

Drengen nikkede og famlede efter noget i sin Lomme.

— Naa, hvem kan Du da være? spurgte jeg.

— Jeg er Ben.

— Gartnerens Dreng?

Atter nikkede det runde Hoved. Tilsidst lykkedes det ham mellem en hel Del forskellige Ting at finde et snavset Stykke Papir.

— Han vil have en Stige, saa at han kan komme ud, men den er for stor og svær for mig, saa han bad mig give Dem dette her, saa at De kunde komme og redde ham, Onkel Dick.

Med disse Ord rakte han mig Papirslappen. Jeg bredte den ud i Vindueskarmen og det lykkedes mig at læse følgende:

»Kære Onkel Dick!

Jeg skriver dette med mit Jærteblod, for jeg er Fange i et dystert Fængsel. Det er ikke mit virkelige Jærteblod, det er kun rødt Blæk, saa vær ikke urolig. Tante Lisbeth lod mig gaa tidlig i Seng, fordi jeg var ond, sagde hun, og da hun var gaaet, laasede Jomfruen mig inde, saa at jeg ikke kan komme ud og jeg er træt af at være Fange, saa kære, kære Onkel Dick, tag Stigen og hjælp mig med at komme ud. Din hengivne

Reginald Augustus.

Tante har læst Ivanhoe for os; jeg var den »Sorte Ridder« og Onkel Dick kan være Svinehyrden Gurth, hvis Onkel vil.«

— Naa, det forholder sig saaledes? sagde jeg. Vent blot lidt, min trofaste Benjamin, saa skal jeg straks være hos Dig!

Jeg fyldte min Tobakspung og tog min Hue, hvorpaa jeg skyndte mig afsted langs Floden med den tro Benjamin i Hælene.

Det varede ikke længe, før vi naaede Huset. Fra et af Vinduerne hang en Kurv i en Snor.

— Den er til at lægge Mad i, oplyste Ben. Vi leger, at han maa sulte, og saa hejser han den ned, og jeg lægger Løg i den nede fra Haven.

I samme Øjeblik kom Nissens lokkede Hoved til Syne i Vinduet.

— Aa, er det Onkel Dick! raabte han. Jeg tror, at det er bedre Onkel bliver den »Sorte Ridder«, fordi Onkel er saa stor. Stigen staar i Skuret derhenne — Ben, vis hvor den staar. Du vil nok bringe den herhen, ikke sandt, Onkel Dick.

— Først og fremmest maa Du sige mig, hvorfor Tante Lisbeth sendte Dig i Seng. Var Du uartig?

— Ne—ej! svarede han efter nogen Tøven. Jeg malede bare Dorothy grøn med røde Pletter og hun saa vældig godt ud som Indianer.

— Grøn med røde Pletter! gentog jeg.

— Ja, men Tante syntes vist ikke rigtig om det.

— Jeg er bange for, at Tante Lisbeth ikke har rigtig Øje for Farver. I hvert Tilfælde synes jeg, at det bedste Du kan gøre er at klæde Dig af og sove.

— Aa, jeg kan ikke, Onkel Dick, jeg kan ikke!

— Hvorfor ikke?

— Fordi det er et saa kønt Maaneskin og alting ser saa smukt ud dernede, og jeg er sikker paa, at der er Alfer ude — Maanealfer — og jeg er saa forfærdelig ked af det.

— Forfærdelig ked af det — hvorfor det?

— Jo, Tante Lisbeth kom ikke og gav mig Godnatkysset, og derfor kan jeg ikke gaa i Seng.

— Naa, det forandrer Sagen! (Fortsættes.)

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

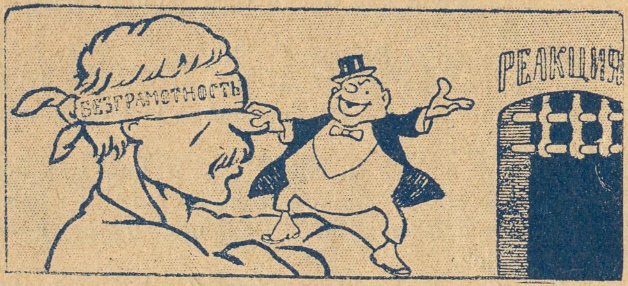

Før var Fabriken et Fængsel. Arbejderen gik i Blinde.

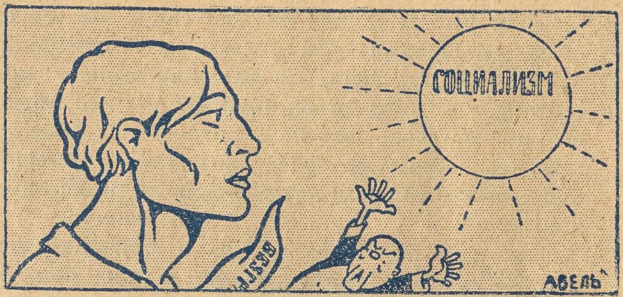

Nu lyser Kommunismens Sol over Indgangen til Arbejderstatens eget Produktionsværksted.
(Moderne russisk Karikatur.)

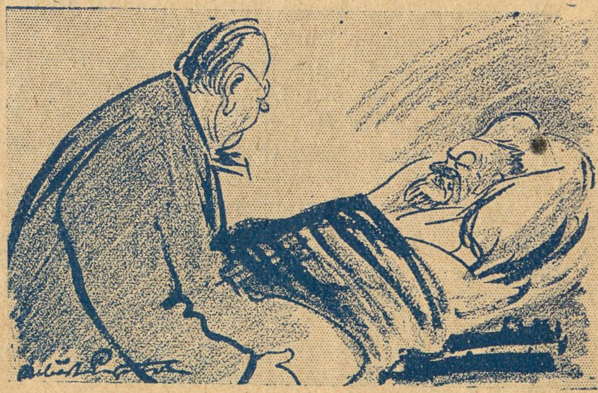

Prästen: De å allt skralt må dej nu, Anners Gustaf, har du inge på hjärtat, när du ska gå hädan?

— Jo, ja velle be passtorn överta 12 flaskor go kunjak, för då vure sönn (var Synd) om de skulle komma i käringas hänner. (»Strix«)

Prästen talar om bespisningen af de femtusen män:

— På den tia geck då au å äte sell (Sild) å brö utan t'togg (Drikke), men nu ska då våre fine viner å allt möjlit te maten!

Gammelfar minnes lilla nubben (Snapsen) och säger: — Ja, men tror inte passtorn att om di hadde fått en syp te, så hadde di ätet opp slarvera, som ble kvär å? (Resterne, der blev tilovers). (»Strix«)

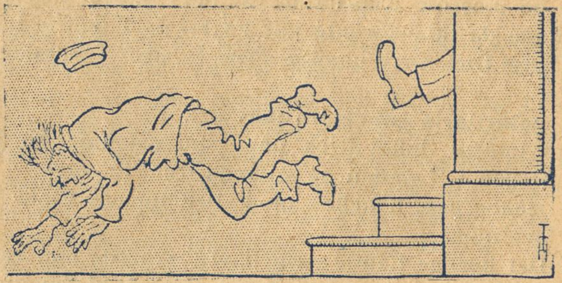

Saaledes gik det Hr. Mejer, som i en »Kommunisten-Versammlung« appellerte til »den sunde Menneskeforstand«.
(»Simplicissimus«.)

SIDSTE OMGAAELSE

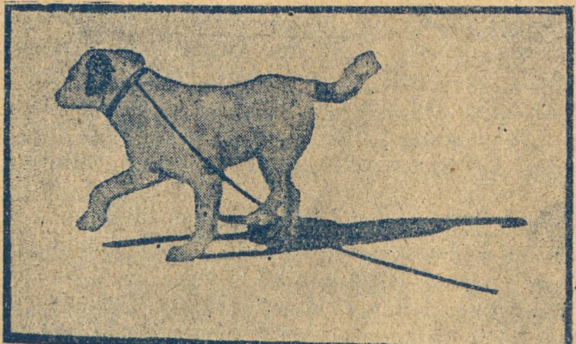

Alle hunder maa gaa i baand!
(Men det kan de gjøre paa egen haand).
(»Tidens Tegn«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

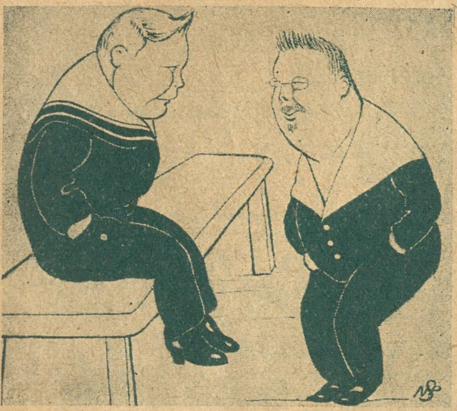

Asger Knold: Naa, Jens, hvad sa' saa Zahle, da han konfirmerede Dig?

Jens Tot: Han sa: »Du skal ikke bekymre Dig for den næste Gang — hver Dag haver nok i *sin* Plage!«

Underlige Notitser.

Kanariefuglene er stegne overordentlig i Pris, men det kan maaske være en Trøst, at Flodheste er faldne 10 Procent.

•

Det er nu endelig bleven konstateret, at Robinson Cruso fandt Fredag Skærtorsdag.

•

Klaverstemmerne i Tyskland har vedtaget at stemme alle Klaverer over hele Landet falske i April Maaned.

•

Hvor kan det være, at man altid faar Lov at smage paa Osten. Be'r man en Spækhøker om Lov til at smage paa Rullepølsen, bliver han fornærmet.

•

Det fortælles, at alle de mærkelige Sager, som ses i Undines Rige paa Kasino i »Capriciosa« er Pretiosa fra Capri.

•

Nu skal ogsaa de unge Piger have deres eget Blad. Det skal hedde »Pakke-Posten«.

„En Svensker".

Två små gossar så en häst bli skrämd av en automobil och den minste frågade vad det berodde på.

— Jo, sade den äldste i undervisande ton, hästarna ä vana att se vagnarna dragna av hästar, å när de se dem komma ensamma, bli de rädda. Ja gissar, att om du fick se ett par byxor komma gående på gatan utan någon karl i, så skulle du minsann också bli rädd.

„En Nordmand"

— Jeg vil gjerne ha et værelse med en jernseng, sa turisten i Tronhjem.

— Sørgelig, sørgelig, sa verten; vi eier ikke jernsenge; bare fyrretræs senge har vi — men madrasserne er gode og haarde.

„En Dansker".

En laset Vagabond staar for Retten anklaget for paa Gaden at have kysset og omfavnet en rig Grosserers Datter Dommeren foreholder ham Sagen og siger:

— De er anklaget for at have kysset og omfavnet den unge Dame. Hvad har De at svare dertil?

Vagabonden: Hr. Assessor, jeg ved godt. hvad der i dette Tilfælde er min Pligt som Gentleman, og jeg er selvfølgelig ogsaa beredt til at give den unge Dame Oprejsning ved at tage hende til Ægte!

Hørt paa Trappen!

— I Nat har jeg ikke kunnet sove, fordi Deres væmmelige Hund har tudet hele Tiden.

— Og nu vil De vel have, at jeg skal tage Livet af det uskyldige Dyr?

— Aa, det just ikke, men De kunde da i hvert Fald faa den *stemt*.

Hvis de min dyre Telefon
nu vil sætte paa Ration,
saa at jeg ikke kan ringe op,
ja, saa si'r min Ringhed Stop!

Fremgang.

Til at begynde med drak jeg Whisky med Vand, saa drak jeg Whisky uden Vand og nu drikker jeg Whisky som Vand.

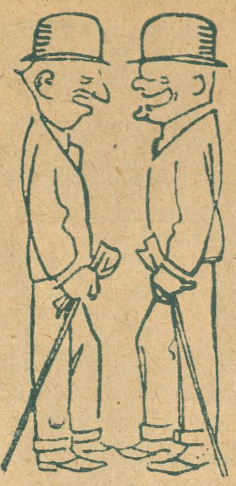

— Du, det er dog forfærdeligt, saa alle Mennesker staar paa Pinde for Sønderjyderne.

— Ja. Apropos: *Pinde*. Har Du hørt, at et herværende Cigarfirma er i Færd med at lave en Cigar med Broager-*Dæk!*

KOLDT VAND

Petersen læser, at Ligheden mellem en Mands Hoved og en Knappenaals er den, at de begge hindrer deres Ejer i at gaa for vidt. Nu vil han gerne glimre overfor sin Kone og spørger hende, om hun ved paa hvilken Maade han ligner en Knappenaal?

Konen svarede raskt: Du ligner en Knappenaal deri, at hvis Du kom bort, saa kunde det ikke lønne sig at lede efter Dig!

Hørt i den Offentlige.

Assessoren: Naa, man plejer da at blive bleg, naar man besvimer.

Tiltalte: Ikke altid.

Assessoren: Har De maaske hørt om et Tilfælde, hvor ikke den besvimede blev bleg?

Tiltalte: Ja, jeg har; det var i Gasværkshavnen for et Aar siden.

Assessoren: Hvem var det?

Tiltalte: Det var en Neger, Hr. Assessor.

— Du, jeg er begyndt at tro paa Sjælevandring.

— Aa, saa er det derfor, Du gaar hver Morgen, naar Du skal paa Arbejde.

— Hvorledes det?

— Jo, Du træner altsaa!

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

Første Bølle: Sla maj saa, hvis Du tør!
Anden Bølle: Næ, gu' gør jaj ej, jaj ta'r daj i Vingebenet og kyler daj i Luften, saa ka' du falde ned og sla daj sæl ihjel.
Tegnet af G Danielsson.

Han. Tillader De, at jeg ledsager Dem, Frøken? De tiltaler mig i høj Grad.
Hun: Gud, jeg har ikke sagt et Ord.
Tegnet af Hans Svendsen, Faaborg.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

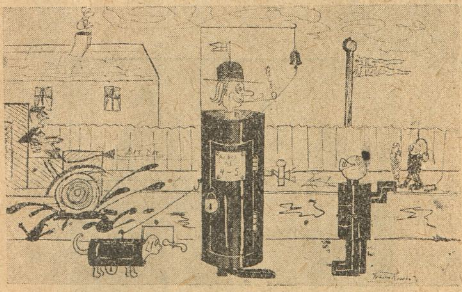

Bilerne er kommet i Gang igen, og man maa iføre sig sidste Mode.
Tegnet af Vilh. Hansen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Hr. Redaktør! En Fru Jacobsen maatte forleden vedtage en Bøde paa 25 Kr. for at have mørbanket en Tømrer Jensen, fordi han under sit Arbejde havde ituslaaet en af hendes Ruder. Hendes Vaaben var en Kost og Angrebet saa stor, at Tømreren skyndsomst maatte tage Flugten. »Der er endnu Krummer i den danske Kvinde«.
Tegnet af Carl Chr. Christensen.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189 - 7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Verden som den burde være — **og som den er.**

Satireserie af Satyr.

„Krims-Krams“.

Tændstikleg.

I I I I I I I I

Her er otte Tændstikker. Hvorledes kan man ved at fjerne en faa en tilbage?

Tag en Tændstik bort og stil de andre saaledes: E N

Rebus.

S S
N Vand G

Hvad staar her?

Tosser paa Vandring
(To S'er paa Vand (er i G N))

Gaader.

Læst bagfra er jeg en Vejlængde
Læst forfra kan jeg klæbe en Mængde.

Mil — Lim.

Forfra læst jeg raser og river
Bagfra læst jeg Lyset Jer giver.

Los — Sol.

Saafremt med e jeg ender,
Jeg gennem Tyskland render;
Men blir med a jeg stavet:
En Ø i Middelhavet.

Elben — Elba.

Med *en* foran den kravler paa Jord,
en hæslig Krop!
Med *et* foran man kravler (skønt nødig)
derop.

Hummer.

Mit Første er begrundende, omtrent
som et fordi.
Mit Andet er en Bolig, som man
kan leve i.
For Resten findes det, hvor Du din
Finger sætter
paa alle Jordens Kort. Se nu at Du
det gætter.
Det Hele er en ganske venlig By,
der ligger ikke tyve Mil fra Thy.

Thisted.

Jeg er en Stad ved den blanke Fjord,
hvor Engen af Aaen oplives,
jeg aldrig har været synderlig stor,
og det er sært, jeg kan trives;
thi det blev min Skæbne — Du tror
vel knap,
at nogen maa friste slig Jammer —
at hvor man samles og skyder om kap,
de heldigste Skytter mig rammer.

Skive.

Naar Du knytter din Haand og
udlover Bank,
saa Modparten frygter at faa en
Skavank,
hvad gør Du vel saa? Sæt et *S* foran,
da har Du en By ved en tangklædt
Strand.

S — truer — Struer.

Jeg mellem Bøger bor, og lever kun
af Bøger,
I dem jeg al min Lyst, min hele
Livstid søger;
Jeg finder ej en Bog, jeg jo den
gennemgaar,
Og dog et Bogstav ej af nogen Bog
forstaar.

Bogsol.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

En flov Historie.

— Ja, sagde Konduktøren, idet han bed Spidsen af en Cigar og tændte den, jeg har set en Del interessant og nervespændt Jernbaneliv i de tyve Aar, jeg har billeteret og smækket Døre i!

Jeg har set Sorg og Glæde af alle Slags — jeg har set lykkelige Brudepar ile af Sted paa Bryllupsrejse med den lyse, forhaabningsfulde Fremtid i Perspektiv, og jeg har set den sortklædte Sorg paa Vej til Begravelse.

Rigdom og den bittreste Nød kører med samme Tog, og den glade friske Barnelatter blandes med den trætte Alderdoms Suk. Livets Modsætninger er kendte for Konduktøren; hver Dag mødes Verdens Yderligheder for hans Øjne.

Jeg har klippet Billetter for mangen en Gavtyv og synet Fribilletter til mange af vore Rigsdagsmænd. Jeg kender ingen Næringsvej, der er saa rig paa spændende Begivenheder som min.

— Har Du aldrig været med til noget Sammenstød?

— Sammenstød? Aa jo, adskillige; men ingen af større Betydning.

— Men jeg har haft en Oplevelse, fortsatte Konduktøren, som jeg aldrig har talt om til nogen. Den har skaffet mig mere Uro og Ubehageligheder end noget andet under min Tjeneste ved Banen.

Endnu efter mange Aars Forløb kan jeg vaagne midt om Natten og mærke den kolde Sved perle af mig, og jeg føler mig vild som efter et Marerit, og jeg ser det hele fra hin forfærdelige mindeværdige Nat, da Begivenheden skete.

Jeg havde ekstra Tur med et Tog paa Union Parcific i Stedet for en anden Konduktør, en gammel Ven af mig, han havde Fridag.

En Aften, Klokken var henved 7,30, saa vidt jeg kan huske, da vi ganske rolig kørte frem og til rette Tid paa et Spor, som strakte sig i en lige Linie af en ti, femten engelske Mil foran os, og alle var glade og muntre, saadan som Tilfældet er med Passagererne, naar de er blevne kendt med hverandre og Passiaren gaar — begyndte Toget pludselig at sagtne Farten, løb ind paa et Sidespor og stoppede.

Jeg steg naturligvis ud og løb hen til Lokomotivet for at se, hvad der var i Vejen. Gamle Antifat, Føreren, var steget af og stod paa Hovedsporet og betragtede et lysende Punkt paa en Afstand af fem eller seks Mil, sandsynligvis Lygter paa et Tog, som nærmede sig. Her var sikkert sket noget, thi noget ordinært Tog kunde ikke komme paa denne Tid.

Imidlertid var vi paa en næsten beundringsværdig Maade blevne reddet fra et forfærdelig Sammenstød ved Togførerens Vagtsomhed, og alle de Rejsende gik hen og trykkede gamle Antifat i Haanden og takkede ham bevæget.

Det kom til de mest rørende Scener, jeg nogensinde har overværet.

Vi ventede vist en halv Time paa, at det forbandede Tog skulde komme og passere os, men det nærmede sig ikke det allerringeste. Jeg blev mismodig, og jo mere jeg tænkte paa Sagen, desto stærkere blev min Mistanke, og jeg ønskede mig langt bort.

Jeg trak Antifat lidt til Siden og sagde noget til ham.

Han svor sagte for sig selv, stampede i Jorden og stirrede paa Lygten, som endnu glimtede paa Afstand.

Derpaa steg han op paa Maskinen og jeg raabte — Tag Plads! Paa et Øjeblik var vi atter i Gang, og den almindelige Mening var, at det modgaaende Tog var kørt ind paa et Sidespor og ventede paa os, *men der fandtes ikke noget Sidespor paa tyve Mil, uden det, vi forlod.*

Det blev aldrig rigtig klart for Passagererne, om vi var kørt forbi det lumpne Tog, og jeg gav dem ingen Oplysning. Jeg var altfor meget fordybet i mine egne bevægede Tanker.

Jeg har aldrig erkendt min egen Ubetydelighed saa godt som den Nat. Jeg har aldrig før helt fattet, hvilken ubetydelig Plet Mennesket er paa Verdensaltets Barm.

Naar jeg overskuede det stjernebestrøede Himmelvælv og tænkte paa det umaadelige Rums evige Dyb, og naar jeg saa sammenlignede hele det pragtfulde Univers, hele dette lysende Væld af Verdenssystemer med en fattig, krybende Orm, en lille ubetydelig, en stakkels, svag, uværdig i Blindhed travende Jernbanekonduktør, som stod med sit Tog, helt trygt paa Sidesporet i den dystre Skumring, stadig ventende paa — — — *at Planeten Venus skulde passere Hovedsporet — saa* kan jeg ikke lade være med at grine.

Det *var* nemlig den lavt staaende Stjerne, som i den Periode befandt sig dér, hvor vi saa den, og som ganske lignede en Lokomotivlygte!

Men naar jeg længe efter mødtes med gamle Antifat og vi sad paa en Restaurant og nød en Genstand, saa grinte vi alligevel ikke!

Ingen af os holdt rigtig af at rive op i det gamle Saar, langt mindre tale om den Nat, da vi febrilsk drejede ind paa et Sidespor, og taalmodigt ventede paa, at Venus skulde forsvinde!

Tegning af Hp. Hansen.

At J. C. nu ruger paa Slesvig — aa nej,
tro endelig ikke paa Skrønen!
Naa—aa, maaske han alligevel venter sig,
at Ægget vil lære af Hønen!

Løjtnant Kalvsen.

Dette er Historien om den stakkels arbejdsløse Kontorist Kalvsen, der ved Verdenskrigens Begyndelse blev indkaldt til Sikringsstyrken som Løjtnant og ved samme ekstraordinære Lejlighed erobrede Klintekongens Datter. Historien skal være Sandhed helt igennem.

Enhver kender Farsø Kridtværk. Kyststrækningen deromkring er af den militære Sagkundskab anset for særlig truet af en eventuelt fjendtlig Landgang, hvorfor de nærmeste Landsbyer er velsignet med større Indkvarteringer. Løjtnant Kalvsen bor nu hos selve Klintekongen, Direkren for Farsø Kridtværk, en venlig hyggelig Mand, som ikke er ganske tryg for Konen. Han har en Datter, stor, køn og forfriskende som et Vindpust i Lummerhede. Hun er lige ved at kede sig en Forelskelse til i Løjtnant Kalvsen, som iøvrigt er langt fra charmerende. Fruen, som er en Provstedatter, har straks set, at han er uden højere Kultur, desuden er han en Løjser, har Huller i Støvlerne og gaar med smudsigt Linned, altsammen noget Oppasseren har fortalt til Kokkepigen og denne videre til Fruen. Der passes paa, Else faar kun Lov til at træffe Løjtnanten ved Middagsbordet.

Løjtnant Kalvsen er kommen hjem fra Middagsøvelsen og ligger og strækker sig paa Sengen. Han kigger forsøgsvis i en af Jack Londons Romaner, som han har laant af Frk. Else. Hun har forrige Aar været en Amerikatur med Forældrene og er bleven en hel amerikansk Miss af det. Naar hun er i Stemning kan hun ganske alene støje for et Selskab paa 8 Personer, hvis Moderen da ikke er tilstede og lægger Baand paa hendes Udfoldelse. Hun er en Pragtpige.

— — —

Løjtnant Kalvsen lægger Romanen fra sig og lytter.

Er hun nede i Haven?

Han hen til Vinduet, men hun er der ikke.

Hm., nej selvfølgelig. Dragen ruger over Guldet.

Løjtnant Kalvsen driver ned i Kridtværket. Han driver rundt og ser til, og han er ikke bange for at give en Haand med til at sætte en fuldtlastet Tipvogn i Gang.

Men hvad er det!

Direktørens nye Motorbaad er altsaa kommen.

Der ligger allenfals en flunkende nylakeret Baad ved Dampskibsbroen, og en bluseklædt Mand, en Mekaniker, staar og pusler ved Maskinen.

Man faar vel gaa ned og se nærmere paa den.

Og nede ved Broen støder han paa Direktøren og Frk. Else.

Han bliver pfaf som altid, naar han ser hende.

Vi skal ud og prøve min nye Motorbaad, meget stærk Maskine, siger Direktøren stolt.

De tager vel med Hr. Løjtnant, siger Frk. Else.

Hvis der er Plads . . . naar Frøkenen ønsker det . . .

Hvis der er Plads! udbryder Direktøren haanligt. Jeg har Plads til over 20 Personer.

— — —

Det blev en dejlig Sejlads. Direktøren var hele Tiden optaget af at eksperimentere med Maskinen. Frk. Else var munter og snakkede ustandselig. Men for Løjtnant Kalvsen var det som om, at nu maatte der gøres noget. Han svarede spredt. Direktøren sad til Rors tre Skridt fra dem.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

For hjemadgaaende stødte de paa Lars Nielsens Fiskerkvase, der laa for slappe Sejl og kunde ikke komme af Flækken.

Skal vi bougsere den, raabte Direktøren overmodig af sin stærke Motor. Og det havde Lars Nielsen intet imod. Saa blev Motorbaaden fortøjet paa Siden af Kvasen. Og saaskam om ikke Motorbaaden kunde tage den Byrde paa sig og endda skyde Vandet fra sig. Lars Nielsen grinte over hele Ansigtet og inviterede paa Kaffe i Kahytten.

Som de sad nede i det snævre Rum og drak Kaffe med smaa stærke, rejste Løjtnant Kalvsen sig og havde Ærinde oppe paa Dækket. Et Øjeblik efter styrtede han hen til Lugen og raabte ned:

Motorbaaden har revet sig løs! Den gaar til Søs!

Først troede Direktøren, at det var Spøg, men saa indsaa han, at der maatte være noget om det, for Maskinens Dirren mærkedes ikke mere. Han blev krebserød i Hovedet og for op. Der sejlede Motorbaaden et godt Stykke ude. Vilde den sejle til Sverrig eller maaske til Tyskland? Nej, nu drejede den mod Nord og den blev ved at dreje. Den gik i Cirkel. Som en Væddeløbshest galopperede den rundt om Kvasen. Den korteste Afstand, den passerede i, var godt 100 Meter.

— Næse forbi, sagde Lars Nielsen lunt, og Frk. Else lo himmelhøjt.

Vi maa have Deres Redningsbaad ud, sagde Direktøren, han var kommen i godt Humør igen, da han saa, at det alligevel kun var Spøg, Skæbnen havde for med ham. Baaden blev sat ud, og Direktøren, Skipperen og Mekanikeren gik i den og sejlede ud et Sted i Cirklen og oppebiede Motorbaaden.

Endelig er vi alene, sagde Løjtnant Kalvsen til Frk. Else. Det er første Gang i Løbet at en Maaned. Det var mig, der løste Motorbaaden.

Dem, udbrød Frk. Else. Og hun tilføjede sagte og beklemt: Saa maa De vel have Deres Grunde.

Løjtnant Kalvsen samlede alt sit Mod og gik hen og kyssede hende.

Motorbaaden blev atter lagt i Selen og slæbte som et Arbejdsdyr. Gang paa Gang lo Direktøren over det pudsige Tilfælde, han lo ligetil Frk. Else og Løjtnant Kalvsen udtalte sig.

Jeg kan egentlig godt lide Dem, Kalvsen, sagde Direktøren eftertænksomt, selv om De ogsaa er en Gavtyv. De har vist Dem meget duelig nede i Kridtværket. Jo, jeg kan godt lide Dem. Men desværre kan det samme vist ikke siges om vor Mor.

Hende ordner jeg! udbrød Frk. Else. Jeg har en Ide.

Kvasen blev slæbt ind i den lille Havn, en Mil Nord for Kridtværket, og Frk. Else gik ind og hilste paa Lars Nielsens Kone. Lidt efter kom en ung Pige ud, det var Frk. Else, men hun var forklædt som Lars Nielsens ældste Datter.

Hvad er nu det for nogle Narrestreger, sagde Direktøren.

Mig om det Papa. Maa jeg laane din Stok.

Hun vejede den i Haanden og lod den saa suse langt ud i Vandet.

Aa for Fanden da, udbrød Direktøren ærgerlig. Min gode Stok!

Apporté, sagde Frk. Else med et lille Rovdyrsmil til Løjtnant Kalvsen. Og hun pegede med Taaspidsen ud efter Stokken.

Hun var gal, men det var Løjtnant Kalvsen ogsaa, i hvert Fald i Dag. Han løb hen over de raslende Rullesten, soppede og svømmede siden. Og med et dybt Buk overrakte han Direktøren Stokken. Derpaa drog han Omsorg for Sablen, som endnu ikke var betalt, han hældte Vandet af Skeden og laante Direktørens Lommetørklæde til at tørre Klingen med.

Narrestreger, knurrede Direktøren.

Slet ikke Narrestreger, afbrød Frk. Else næsvist. Kan Du da ikke faa ind i Din tykke Direktørhjerne — der aabenbart maa være en eneste Kridtformation — at jeg er faldet i Vandet, og Løjtnant Kalvsen har reddet mit Liv. Ti stille Papa. Ja vask bare dine Hænder.

Jamen jeg kan ikke staa som en Løgner overfor Deres Fru Moder, indvendte Løjtnanten spagt.

Det skal De jo heller ikke, De Tossehoved, ivrede Frk. Else. Det er mig, der fortæller det hele. Papa har intet set. Og De tier som den ædle Redningsmand.

Løjtnant Kalvsen sukkede. Men Direktøren smaalo. Det kunde egentlig være ganske morsomt at snyde Konen, Løjtnant Kalvsen var saamænd ikke den værste Svigersøn, han var jo som skabt for en Stilling i Kridtværket, naar han var færdig med sin Tjeneste . . . .

Løjtnant Kalvsen fik den Tak af Fru Direktøren, som han kunde vente, en meget formel Tak. Husk, hun var Provstedatter, og han en paatrængende Mandsperson uden højere Kultur. Der gik en Uge paa sædvanlig Maade uden et Glimt af Frk. Else undtagen ved Middagsbordet. Men det var at mærke paa det hele, at der foregik underjordiske Ting.

Saa kom Fruens Fødselsdag. Der blev truffet store Forberedelser. Om Formiddagen tog Fruen i Bil ind til Købstaden for at hente en Broder, som kom med Jernbanen. Da Bilen kom tilbage til Direktørboligen stod Løjtnant Kalvsen der med Kompagniet.

Præsenter Gevær, kommanderede han, for det kunde han, Kaptajnen var nemlig syg. Og med sænket Sabel, der blinkede i Solen, gik han hen til Fru Direktøren og ønskede hende til Lykke. Det var en fin Opmærksomhed. En kongelig Person kunde ikke have ønsket sig den anderledes. Men inde i Geleddet forargedes man. For den tykke Kælling, hæ! Inden Aften var Løjtnant Kalvsen indmeldt for Myndighedsmisbrug.

Stakkels Løjtnant Kalvsen, stakkels arbejdsløse Kotorist Kalvsen, som for enhver Pris maatte gøre sin Lykke. Obersten skældte ham ud og idømte ham fem Dages Kvarterarrest.

Lykkelige Løjtnant Kalvsen! Han blev dømt for at have vist Fru Direktøren en Ære. Aftenen efter Fødselsdagen sad Løjtnanten og afsonede sin Kvarterarrest i Dagligstuen sammen med Direktøren. Samtalen var det sædvanlige, nemlig Kridtværket. Saa kom Fruen til, pyntet og fin. Hun nikkede med et naadigt Smil til Løjtnanten og sagde derpaa til Direktøren:

Naa, lille Mand, er Du færdig. Bilen staar derude og venter.

Direktørens skulde hen og se »Svend Dyrings Hus« i Købstaden.

Bare De nu ikke keder Dem, sagde Fruen til Løjtnanten. Jeg har jo ligefrem ikke Lov til at lade Dem kede Dem. Det er jo dog saa godt som min Skyld, at De maa sidde og kukkelure her med Kvarterarrest. Aa, hør, vil De ikke være saa god at ringe paa Pigen.

Løjtnanten for afsted, som om Ordene kom fra selve Generalen.

Hør Kristine, sagde Fruen til Pigen, vil De hente Else.

Et Øjeblik efter kom Else farende ind i Stuen som en Stormvind.

Du vil nok være saa god at underholde Løjtnanten, medens vi er borte, sagde Fruen med megen Underfundighed.

Vær rolig Mamma, sagde Else leende. Vi vil tale om Kridtværket. Det Emne skal nok holde til I kommer.

Et Øjeblik efter, medens Forældrene var optaget af at tage Tøjet paa, kyssede Else sin sølle Løjtnant. Tilfældet blev observeret af Fruen i et Spejl.

Else, vi er ikke gaaet endnu, sagde Fruen smilende.

Vi konverserer om Kridtværket! lo Else.

Vilhelm Bergstrøm.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus Tilskæring af Mønstre Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf 4677.

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager **hurtigt og billigt.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53 — **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“ Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric

A/s Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn — Malmö

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.** Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40 Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2 TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12. Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F. E. BORDINS KØBENHAVN

Ægge-Skaller.

Tegning af Alfred Proessdorf

Den ene: Det er jo din fattige Fætters Fødselsdag Paaskedag, hvad har Du tænkt paa at give ham?

Den anden: Ingenting.

Den ene: Jamen, det har han jo i Forvejen!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 17 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 24. April 1919

Mens Guldet gror —

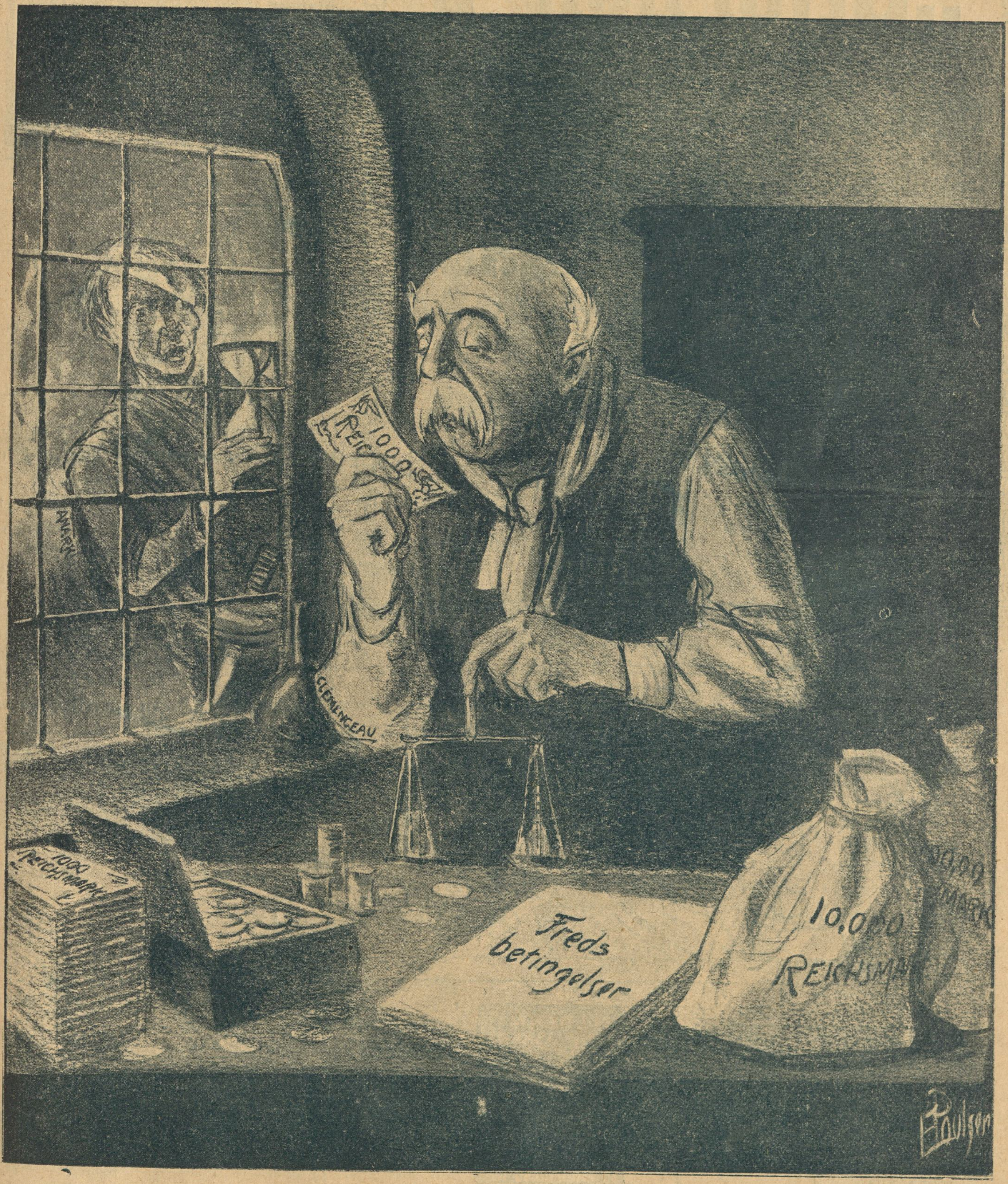

(Frit efter Jan Steen)

Tegning af Emil Poulsen.

Bliv færdig, Hr. Tæller, og tænk paa Nøden, husk, han derude er værre end Døden.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1,25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Avertér i „RAVNEN".

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

En lille Dreng, som sad bag en ældre Dame i en Sporvogn, snøftede hele Tiden paa en ubehagelig Maade. Tilsidst kunde Damen ikke udholde det længere og vendte sig derfor til Drengen med de Ord:

— Hør, min lille Ven, har Du ikke et Lommetørklæde?

Drengen saa paa hende i nogle Sekunder og svarede i en overlegen Tone:

— Jo, det har jeg, men jeg laaner det ikke ud til fremmede Men'sker.

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

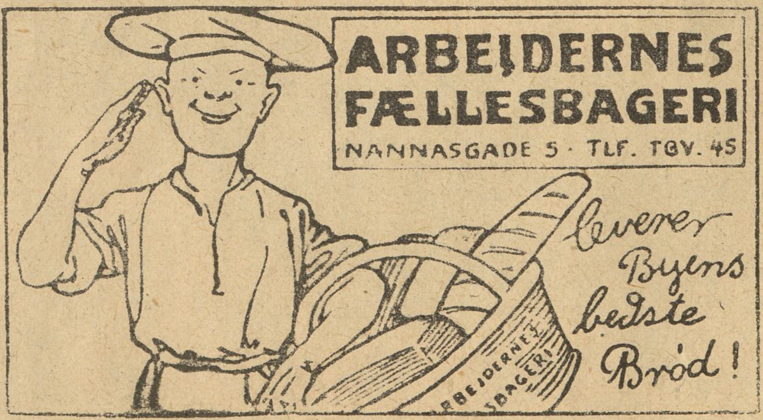

Telefon
1848

Dansk Politi.

Chef for Opdagerne (?) TAGE JENSEN.

„Guldregn".

Medens Hunden gnaver Benet, agter den ikke paa nogen Slags Venskab.

*

Da Kongen skulde besøge Biblioteket, lod den loyale Bibliotekar alle Bøgerne vende i Reolerne. Han synes ikke, det var pænt, at de vendte Ryggen til Kongen.

*

Der findes Spørgsmaal, som bedre kan besvares med Skuldrene end med Tungen.

*

Enhver er sin egen Lykkes Smed, sagde Slagteren, han gjorde sit Ur i Stand og fik fem Skruer tilovers.

*

For at blive Musiker, maa man være født til det; er en Mand ikke født, kan han ikke blive Musiker.

*

Som Eddike for Tænderne og Røg for Øjnene er Sandhed for Ørene.

*

Kvinden, Vinden og Lykken forandrer sig stadig.

*

Den, der vil tage en Kvinde paa hendes Ord eller fange en Aal efter Halen, kan sige, han intet faar.

Lisbeths Bejlere.

Elisabeth har Bejlere — ja, hele syv i Flok,
først Præstens Hans og Degnens Jens, den unge Løjtnant Blok,
Forvalter Lars paa Godset, Søren Top og en Student,
den kække Sportsmand Rasmus, som hun har fra lille kendt.
Og Lisbeth ler den lange Dag og danser: heja hop!
Saa samler hun en Morgenstund den hele Bejlertrop:

»Se det er Vaar, og Solen ler, nu vil jeg gifte mig!«
Med hede Ord og Bønner alle syv straks ta'r paa Vej,
og alle vil de byde hende op til Livets Dans,
men Lisbeth gør sit Valg, og Valget træffer Præstens Hans.
Beruset af sin Lykke gør han straks et kejtet Buk;
de andre anbefaler sig med mange dybe Suk.

Og Præstens Hans og Lisbeth holder Bryllup samme Aar.
En Maaned efter Hans en Dag i Jenses Stue staar.
Og se i Hanses Ansigt Angren præntet har sin Skrift:
»Hør Jens jeg egner mig i Grunden grumme lidt som gift.
Jeg afstaar dig Elisabeth, hvis du vil hende ha?«
»Ja«, jubler Jens af Lungers Kraft, »ved alle Himle Ja!«

Og Jens fik Lisbeth. Kloge Folk, de svor det holder nok;
dog Aaret efter søger Jens i Byen Løjtnant Blok:
»Mit Ægteskab just præges ej af Fredens Harmoni,
og ærlig talt saa har jeg Lyst, at gøre det forbi,
og Dem Herr Løjtnant giver jeg saa gladelig min Plads.«
Og Blok ham ber' at sætte sig og skænker ham et Glas.

Nu Lis og Blok holdt Bryllup under megen Pomp og Pragt, —
— Men Sagen hurtig rygtedes, thi tog man sig i Agt.
Og da den gode Løjtnant møder op en Dag hos Lars,
kan denne kun beklage, skønt han ganske vist — bevar's
ej glemmer Lis, han giftet sig dog har forleden Dag!
— De andre Bejlere med Bryllup pludselig faar Jag.

Og hvor den stakkels Løjtnant kom, der kommer han for sent,
han træffer lutter Ægtemænd — hvor lumpent, hvor gement!
— — — —
Moralen i min Vise er saa sørgelig som sand:
Man kender ej sin Elskte, før man sammen gaar i Spand.
Og mangen Pigelil saa skøn, saa skær og hvid som Sne'n
har Bejlere i Hobe og fortjener ikke een!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Thora og Flora synger en Teaterduet.

Mel.: Duetten af »Lykkebarnet«.

Thora
Nu er Sæsonen snart forbi,

Flora
ja, jeg er lige ved at græde,

Thora
ak, Scenen er mit Sværmeri,

Flora
og Filmen er min hele Glæde.

Thora
For mig er Skoven bare Luft,
og pyt med hele Dampsejladsen.

Flora
Jeg lever kun af Scenens Duft,

Thora
jeg elsker Sang af Hr. *Carl Madsen*.
Ak, naar Tæppet nu gaar ned,
visner al min Kærlighed.

Flora
Arne Weel er nuttet,
bedst om *Fønsse* sønsje',
han kan re'nok glide ned!

•

Thora
Jeg husker »Lady Frederick«,
et sjældent øndigt Stykke Prosa.

Flora
Og jeg saa hver en Film, der gik,
den værste var dog — »Capriciosa«!

Thora
Og husk saa længe *Loçhers* »Hausse«,
og glem saa ikke »Barn i Kirke«.

Flora
Og Filmen »Den forgyldte Gaas«
samt »Tyven med de fire Dirke«.

Thora
Stakkels, kære *Holger Ras*,
han er ikke mer »Paa Plads«.

Flora
Carlo Wieth er flittig,
øndig, fin og vittig —
Wieth gi'r li'frem Appetit!

•

Thora
Johannes Poulsen er min Fryd!

Flora
Nej *Dinesen* i »Pestens Kælder«,

Thora
Cornelius, o, skønne Lyd!

Flora
og *Alstrup* i »Smaa Frikadeller«!

Thora
Og tænk saa paa »Født Andersen«,
jeg sad omtrent som jeg var lammet.

Flora
Nej »Liget« — uh, jeg bander den,
som tog den Film bort fra Programmet!

Thora
Der bli'r ikke mere budt
»Faust« og »Lille Tuttenut«.

Begge
Ak, mit Hjærte maa for
Scenens Helte smelte —
tænke sig, at det er Slut!

Peder Paul.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Ja, det er det, det gør — og Stigen staar derinde!

Efter mange Anstrengelser fik jeg endelig Stigen sat til Vinduet, og et Øjeblik senere var Nissen klatret ned og stod ved Siden af mig.

For en Sikkerheds Skyld gemte vi Stigen under en Busk i Nærheden, og vi havde lige naaet at gøre det, da Benjamin lod høre et Advarselsraab og tog Benene paa Nakken, medens Nissen og jeg søgte Tilflugt under et Træ. Og ikke et Sekund for tidligt var det, thi næppe havde vi gjort det, før to Skikkelser, som gik meget tæt ved Siden af hinanden, nærmede sig.

— Kors, det er jo Frøken Betty og Peter! hviskede Nissen.

Næsten lige udenfor vort Skjulested standsede Betty for at sukke dybt og stirre op mod Maanen.

— Aa, Peter, hviskede hun, se paa Maanen, hvor kærligt den lyser!

— Ja—a! sagde Peter og saa lydigt opad.

— Er det ikke guddommeligt, Peter, mærker Du det ikke i Sjælen?

— J—o! sagde Peter.

— Sig mig, Peter, er Du sikker paa, at Du elsker mig?

Et Vadmelsfrakkeærme listede sig om Bettys Liv og Lyden af et Kys hørtes.

— Er det rigtig sikkert, Peter?

— Ja—a, det er det, sagde Peter.

Kysset gentages, og de gik videre, endnu tættere end før.

— De holder af hinanden, sagde Nissen. Peter han siger, at de Kager, hun laver, kan faa enhver som helst til at gifte sig med hende, og jeg har hørt Betty sige til Jane, at hun tilbad Peter, fordi han havde saa megen Sjæl. Hvordan kommer det sig, Onkel Dick, spurgte han tankefuldt, idet han saa efter de to, at Folk, der er forelskede, altid ser saa tossede ud?

— Synes Du det? spurgte jeg.

— Javist. Hvorfor behøver nogen at lægge Armen om Livet paa en Pige, akkurat som om han vilde hjælpe hende med at holde Kjolen paa — jeg synes, at det er dumt!

— Naturligvis er det det, Du har fuldkommen Ret — og alligevel kan jeg nok forstaa, at man undertiden kan gøre det.

— Men Onkel Dick vilde vel aldrig kunne gøre det?

— Aa, kære Nisse, sagde jeg og rystede paa Hovedet, Skæbnen synes at berøve mig alle Udsigter til at gøre det.

— Naturligvis vilde Onkel Dick ikke gøre det, udbrød han. Og Ivanhoe vilde heller ikke gøre det.

— Jo, kære Du, han gjorde det! svarede jeg. Har Du glemt Rowena?

— Aa, udbrød Nissen bedrøvet, tror Onkel virkelig, at han nogensinde lagde Armen om Livet paa hende.

— Ja, det er jeg sikker paa, svarede jeg, og Nissen syntes dybt nedslaaet, ja næsten rystet.

— Men »Den sorte Ridder«, sagde han glædestraalende, Ricard Løvehjerte, han gjorde det aldrig!

— Naturligvis ikke, medens han kæmpede, men bagefter. Ja, hvis man kan sætte Lid til Historien, gjorde han det meget ofte. Og det vil vi alle sammen — før eller senere — gøre.

— Men hvorfor? Hvorfor skal nogen lægge Armene omkring Livet paa en Pige?

— Lad os nu hellere tale om Fisk, Nisse.

— Ja, Floden er saa smuk i Aften, sagde Nissen drømmende, og der er nok Maanealfer ude.

Nissen og jeg gik fremad langs Floden.

— Jeg vilde ønske, at jeg havde levet paa en Tid, da der endnu fandtes saadanne Riddere som Ivanhoe, udbrød Nissen. Det maa have været morsomt at kaste en Mand af Hesten med sin Landse.

— Under Forudsætning af, at han ikke først kastede Dig af.

— Aa, jeg vilde have været en Ridder, der ikke lod sig kaste af. Og jeg vilde have redet omkring paa min tro Stridshest, kæmpet med lumpne Baroner og Stimænd og slaaet Jætter ihjel, og jeg vilde have hjulpet ædle Damer ud af grumme Slotsfængsler — skønt jeg ikke vilde have slaaet Armen om dem! Vil Onkel ikke være »Den sorte Ridder«, saa vil jeg være Ivanhoe?

— Men der er ikke længere Stimænd at bekæmpe, min Dreng, og ingen ædle Damer at befri af Fængsler!

Vi var nu gaaet et Stykke, næsten umærkeligt lokket af Musikens Toner, som ad Omveje havde ført os til en lav Stenmur, bagom hvilken vi kunde se Skinnet fra oplyste Vinduer og kulørte Lamper. Og derinde dansede Lisbeth lykkelig i al sin Skønhed, medens jeg stod herude.

— Vi kunde lade som om dette var et Slot med grumme Taarnfængsler og at vi skal redde Tante Lisbeth, sagde Nissen.

— Det var virkelig en Ide.

— Jeg vilde ønske, at jeg havde taget mit tro Sværd med, sagde han sukkende og saa sig omkring efter noget, der kunde erstatte det.

Snart havde han fundet to Kæppe, af hvilke jeg fik den ene.

— Fremad, tapre Riddere, raabte han. Til Storm! Gaa paa! Ved St. George og det stolte England!

Derpaa klatrede han over Muren og forsvandt paa den anden Side.

Jeg tøvede et Øjeblik, men inspireret af Musiken og Tanken om Lisbeth fulgte jeg hans Eksempel. Naturligvis var alt dette det rene Vanvid, men hvem brød sig om den sunde Fornuft en Aften som denne — ganske sikkert ikke jeg . . .

— Vær forsigtig, advarede jeg. Hvis nogen faar Øje paa os, vil man tro, at vi er Tyve.

Vi befandt os i en indhegnet Have, med en Gang, som førte mellem Rækker af Frugttræer! Vi fulgte Gangstien og naaede til en stor Græsplæne med enkelte store Træer, og bagom Græsplænen saas de oplyste Vinduer i Huset. Opfyldte af Eventyrlyst gik vi frem mod Huset, idet vi dog holdt os saa meget som muligt i Skyggen, indtil vi kunde se dem, der promenerede frem og tilbage paa Terrassen og i Havegangene nedenfor.

Det var blot fordi de spaserende havde deres Opmærksomhed henvendt paa andre Ting, at vi ikke blev opdagede.

Til Eksempel var vi ved Terrassen lige ved at løbe i

Armene paa et vandrende Par; men de saa os ikke af den simple Grund, at hun stirrede paa Maanen og han paa hende.

— Hvor det er elskværdigt af Dig, Archibald! sagde hun.

— Sikken et morsomt Navn — Archibald! sagde Nissen med en gennemtrængende Hvisken, medens jeg trak ham tilbage under et Træ. Og saa Onkel Dick, at han lagde Armen om hendes . . .?

— Ja, ja! bekræftede jeg.

— Ganske paa samme Maade som Peter. Hvorfor mon Manden har faaet et saa komisk Navn . . .

— Ssss! afbrød jeg ham; ikke et Ord mere — der kommer Tante Lisbeth!

Hun stod virkelig paa Terrassen blot et Par Skridt fra vort Skjulested, og ved Siden af hende stod Mr. Selwyn.

— Onkel Dick, hviskede den uforbederlige Nisse, tror Onkel, at Mr. Selwyn ogsaa, hvis vi venter tilstrækkelig længe, vil lægge Armen om hendes . . .?

— Ti stille! hviskede jeg vredt.

Lisbeth var klædt i en Kjole af violet Silke med Slæb. Hun bar ogsaa Sjal, noget som bedrøvede mig, thi Lisbeths Hals og Skuldre er herlige.

Mr. Selwyn stod ved Siden af hende med en Assiet med Is, som han rakte hende, hvorpaa de begge satte sig ned. Da jeg betragtede hende nøje, lagde jeg Mærke til, at hun saa træt og bedrøvet ud, og jeg følte mig glad.

— Ja, sagde Lisbeth, og nippede til Isen, han malede Dorothys Ansigt rødt og grønt med Emaljefarve, og Gud ved, om det nogensinde vil lykkes os at faa det helt væk.

Mr. Selwyn lod pligtskyldigt, som om han var dybt rystet og mumlede noget om Terpentin.

— Naturligvis maatte jeg straffe ham, fortsatte Lisbeth, saa jeg lod ham gaa i Seng lige efter Teen, og jeg gik ikke ind og sagde Godnat til ham som jeg plejer, og det har pint mig hele Aftenen.

Mr. Selwyn sagde, at han var overbevist om, at Drengen i dette Øjeblik laa hensunken i dyb Slummer. Til Trods for, at jeg kneb Nissen advarende i Armen, gav han sig alligevel til at le, og vi blev kun reddet af Musiken, som netop begyndte at spille op til en ny Dans. Mr. Selwyn rejste sig og bød Lisbeth Armen og de gik begge tilbage til Balsalen. Ogsaa de andre Par gik ind, saa at Terrassen stod tom.

Paa Stolen — som Lisbeth havde forladt — stod Assietten med Is.

— Onkel Dick, sagde Nissen, jeg har Lyst til at lege Røver.

— Hvad vil Du, svarede jeg, lad os blot se at komme herfra, medens Tiden er.

— Ja, hviskede han, jeg skal straks være tilbage.

Og før jeg kunde hindre ham, havde han kastet sig over Isen.

Den Hast, hvormed Nissen spiste Isen, var forbausende. Paa et Øjeblik var Assietten tom. Men før han havde slugt det sidste, hørte vi Mr. Selwyns Stemme lige i Nærheden. I sin Iver tabte Nissen sin Hue — en iøjnefaldende Tingest i røde og hvide Farver — og før han naaede at faa den samlet op, kom Lisbeth, fulgt af Mr. Selwyn, atter tilsyne.

— Her er virkelig meget behageligere ude, hørte vi Mr. Selwyn sige.

Lisbeth gik lige henimod Huen. Det var umuligt, at hun kunde undgaa at se den — og alligevel sank hun ned i Stolen uden et Ord eller et Tegn. Mr. Selwyn stod med den tomme Glasassiet i Haanden og stirrede forbauset paa den.

— Isen er væk! udbrød han.

— Aa! sagde Lisbeth.

— Højst besynderligt! sagde Mr. Selwyn, idet han satte Monoklen fast i Øjet. Hvor mon den er blevet af?

— Maaske er den smeltet, sagde hun. Det er kedeligt, det vilde have smagt godt nu.

— Den Sag er snart afhjulpet, jeg skal med største Fornøjelse skaffe Dem noget nyt, sagde han og skyndte sig bort, idet han endnu en Gang kastede et Blik paa den tomme Assiet.

Saasnart Lisbeth var blevet ene, kastede hun Slæbet til Side og tog den forræderiske Hue op.

— Nisse, hviskede hun og rejste sig. Nisse, kom straks herhen, Din lille Slyngel!

Der opstod et Øjebliks Stilhed, hvorefter Nissen traadte frem for sin Tante.

— Godaften, Tante Lisbeth, sagde han.

— Aa, Din slemme Dreng! sagde hun bedrøvet. Hvad skal dette sige — hvad gør Du her?

— Lisbeth, sagde jeg og traadte nu ogsaa frem for hende. Vær ikke haard mod Drengen — Fejlen er min — lad mig forklare. Ved Hjælp af en Stige . . .

— Ikke her! hviskede hun og saa nervøst mod Balsalen.

— Kom saa med os til et Sted, hvor jeg kan tale.

— Umuligt!

— Vist ikke, Du kan blot gaa ned ad Trappen, saa kan vi tale uforstyrret sammen.

— Ja, men dette her er dog for galt! sagde hun, bøjede sig ned og satte Huen paa Nissens Hoved; men da hun nu en Gang var i en saa fristende Nærhed, varede det ikke et Øjeblik, før hun stod ved Siden af os i Mørket.

— Dick, hvor kunde Du, hvor vovede Du . . .?

— Jeg har jo bedt om Lov til at forklare mig, sagde jeg helt ydmygt; jeg kan ikke se paa, at det stakkels Barn bliver . . .

— Jeg er ikke noget stakkels Barn, Onkel Dick, protesterede Nissen, jeg er en tapper Ridder og . . .

— Jeg alene bærer Skylden, fortsatte jeg, thi . . .

— Sss! hviskede hun og saa sig hurtigt omkring.

— . . . thi ved Hjælp af en Stige, Lisbeth — en almindelig . . .

— Aa, vær stille! sagde hun og lagde Haanden paa min Mund, men et Øjeblik efter tog hun den bort, da nogen nærmede sig.

— Kom med, Tante Lisbeth! hviskede Nissen. Vær ikke bange, vi skal redde Dig!

Der maa sikkert have været Trolddom i Luften den Aften, thi med en rask Bevægelse lagde Lisbeth sit lange Slæb over Armen, og vi løb Haand i Haand alle tre, løb over Græsplæner og henad Gangstier, undertiden saa nær hinanden, at en Lok af hendes Haar berørte mit Ansigt. Ganske sikkert maa der have været Trolddom i Luften

Pludselig standsede Lisbeth rød og forpustet.

— Naa, udbrød hun og saa fra mig og til Nissen og tilbage igen, har man nogensinde set noget vanvittigere!

— Alting er vanvittigt i Aften, sagde jeg — det er Maanens Skyld!

— At tænke sig, at jeg giver mig til at løbe min Ven paa denne Maade med to . . . to . . . Jeg burde virkelig være meget, meget vred paa Jer — begge to, sagde hun og forsøgte at se vred ud.

— Nej, vær ikke vred paa os, lille Tante, bad Nissen, for Du er en ædel Dame i et grumt Slotsfængsel og vi er to tapre Riddere, der maa komme og redde Dig. Og Du kom heller ikke og gav mig Godnatkysset, og jeg er saa forfærdelig ked over, at jeg malede Dorothys Angsigt!

— Nisse, udbrød Lisbeth og faldt paa Knæ, uden at bryde sig om Silke og Kniplinger, kom og kys mig!

Nissen tog et snavset Lommetørklæde op af Lommen og efter at have tørret sig om Munden efterkom han Opfordringen.

— Nu er det Onkel Dicks Tur! sagde han og rakte mig det snavsede Lommetørklæde.

Lisbeth rødmede. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Krigen, som jeg saa den.
(»Simplicissimus«)

Kronfogde H. (född 1850) träffade i midten af sistlidne december sin svärfar kapten (Svigerfader, Kaptajn) B. (född 1835). Under samtalets gång frågar kapten:

— Har du något julbrännvin?

H: Ja, jag har gömt mina två liter. Har du inte gömt dina?

B.: Nej, jag har druckit mina. Hvem svarar för att jag lefver till jul?

Hun: Ah, men hvor er det dog dajligt dernede.
Han: Naah, hvorfor i hede helvede hær du saa trogget mai hidop!? (»Tyrihans«, Norge)

De hvide Mænd er nogle Tosser. De slaar en Masse Men'sker ihjel, men de spiser dem ikke¡ (»Nebelspalter«, Zürich).

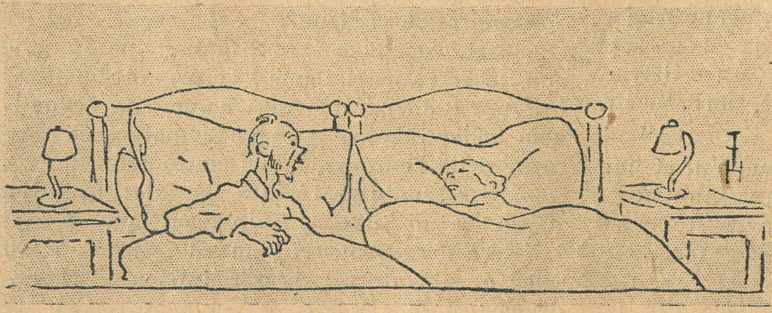

— Jeg kan ikke sove, naar ikke Maskingeværerne skratter! (»Simplicissimus«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Panik-Valde
udtaler sig om Situationen.

Nu æ den altsaa lie *paa Kanten a' en Æggekage!* Lenin, min russiske Privat-Onkel og Afgud, ve hvis Bærm je' har sittet og suet som en lille trofast Abekilling, han er ve at *gaa fra* og ve nok lave Friaksjer mæ de Alleerede!

Maa de' nu ikke ha Lov te at rende ikke saa lidt rondt i en hjemmelavet Bolsjevikhjærnekiste, naar man nu ser Far sæl falde te Patten?

Her gik vi rundt paa Gollet og sang:

Og naar vi mangler Sprutski
og trænger te Cerutski,
Lenin kom straks med Knutski,
saa faldt der Knapper a!

Sæt nu, sir je altsaa bare, a' Levinsky blir Fabriksejer paa Newsky, saa gaar je' kraft eme hen og blir arbejdsløs, for je' har sat hele min Kabetal i flydende Rubler. Ja, og derekte Udgift har je osse hat, for je har køft Amesjon, to store Poser med Amesjon, som skulde bru'es overfor de danske Panserdrenge. Og vis je var i Krishumør, saa sku je' fyre saadan løs paa Betjenterne, a' de' kunde betale sig for en Jærnkræmmer a' købe Ligene til *5 Kroner Kiloet.*

Den ser ikke got ud. Nej. Hjemme æ der ingen Sul paa Spiret, aa de' æ ikke saa onderligt, a' den gamle gaar og blir *gnaven i Baasen.* Han æ fanme af go' Familje og bædre vant; hans Farfar var *Salon*-Bøssemager. Ja. Og vist ikke snart a der blir Panik paa Købmagergade, saa *begynder je for mig sæl*, og saa ka' De hilse Larsen i Griffenfeltsgade aa sige, a' nu ka' han got ta' fat *og smøre Rustvognen.*

Kraputski her med Fingeraftryk.

„En Svensker".

Principalen: Det var en sak till, jag ville fråga (spørge) er om, men jag kan inte komma på det nu.

Bokhållaren (som länge hoppats på löneförhöjning): Grosshandlaren ville antagligen fråga mig, hur det är mig möjligt att existera på min lilla lön!

„En Nordmand"

Kapellanen hadde mustascher à la keiser Wilhelm. Provstinden syntes ikke, at det passet sig for en kirkens mand, og ved middagen spurgte hun:

— Hvorfor har pastoren altid sin mustasche snoet slik op?

— For at de ikke skal blande sig i al ting, svarte pastoren.

„En Dansker".

En Dag kom en lille Dreng frem for sin Lærer og spurgte ham fra sin Fader, om han holdt af Flæsk.

— Javist, min Dreng. Vel gør je„ det. Hils Din Fader og sig det!

Læreren ventede, men der kom ingen Skinke. Og en Dag spurgte han Drengen:

— Naa, min Dreng, hvordan gik det med Flæsket?

— Jo, sagde Drengen, Grisen blev rask igen!

Overskritter
fundne i Dagspressen i April.

Vi har Kul nok. Nu lysner det. Strejker i de engelske Kulgruber. Tilførslerne stiger. Det ser mørkt ud. Forbedrede Udsigter. England stopper for Kuludførslen. Nu ser det sort ud. I Gaar kom der 6 Skibe hertil fra England med Kul. Vi faar ingen Kul foreløbig. Det begynder at lysne. Vi faar ingen Kul osv. osv.

Damen: De har vel ikke „Nattens Dronning"?
Blomsterhandleren: Nej, jeg har desværre ikke flere, Frue, de er abdicerede alle sammen.

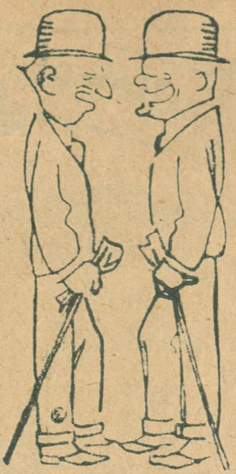

— Du, hvad Forskel er der paa en Skipper og en Vinhandler?

— Kender den ikke.

— Kender Du ikke den? Skipperen har Ankeret i Vandet, men Vinhandleren har Vand i Ankeret!

Underlige Notitser.

En Pantelaaner paa Nørrebro laaner 4 Kroner paa Kanariefugle.

•

En Herre, der søgte Værelse her i København, har været saa heldigt at faa et i Tappernøje.

•

I Søndre Birk findes en Karl, der er saa farveblind, at han forleden gik til Hvidovre i Stedet for til Rødovre!

•

Nørrebrogade (tilvenstre fra Dronning Louises Bro) begynder med Nr. 9.

Hvo der ikke vil tro det, kan kigge i Vejviseren.

Av!

Jensen kom ind paa Hansens Kontor, medens Hansen var udenfor et Par Minutter.

Da Hansen kom ind, sagde Jensen:

— Naa, det maa jeg sige, Du er en paapasselig Natur; Du lukker alle Dine Skuffer af, bare Du er borte et Par Minutter.

— Tja, svarede Hansen, men sig mig, hvoraf ved Du, at alle Skufferne er aflaasede?

Fra den blaa Klub.

— *Friede Du til Frøken Liljenkrans af Kærlighed eller til hendes Penge?*

— *Af Kærlighed — til hendes Penge.*

Balletdanserinden: Ja, egentlig er han jo et stort Æsel, men da han tillige er en Guldfisk, saa finder han saamænd nok en Gaas, der tager ham.
Tegnet af Hans Svendsen, Faaborg.

DE DAMER OG FORAARET.

Kære Ravnen!
Tror Du paa denne!
En Kollega fortalte i Dag, at han har set en Dame med gennembrudte Strømper og — Træben! A. M.

Kære A. M.! Mon ikke Træbenet har været laksefarvet?

Følgende Annonce fandt jeg forleden Dag i »Dagens Nyheder«. Du bedes venligst tyde den for mig, da jeg endnu aldrig har hørt en enlig Kone være Arkitekt, Ingeniør eller Sagfører.

En enlig Kone
kan faa to gode Værelser med egen Indgang, Gas og Vand til Leje fra 1. April. Egner sig særlig for yngre Arkitekt, Ingeniør eller Sagfører. Stormgade 12, 2.

Med Hilsen. F. Normann.

Jo, det passer! Det er fornylig vedtaget, at Kvinden kan blive til hvad det skal være!

Toget holder en Dag paa Skinnerne tværs over Jagtvej. En medrejsende lille Pige spørger sin Moder:
— Hvorfor holder Toget her?
— Det ved jeg ikke, mit Barn.
En lidt omtaaget Herre ser ud af Kupévinduet og siger saa:
— Det er fordi Bommen er nede, min Ven! C. B.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Disse Landets kække Drenge,
hvortil vi af Hjertet trænge
til at være om vort Hus og Hjem,
til at bære Æren frem.
Tegnet af M. E. Kragh.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
H G VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Verden som den burde være **og som den er.**

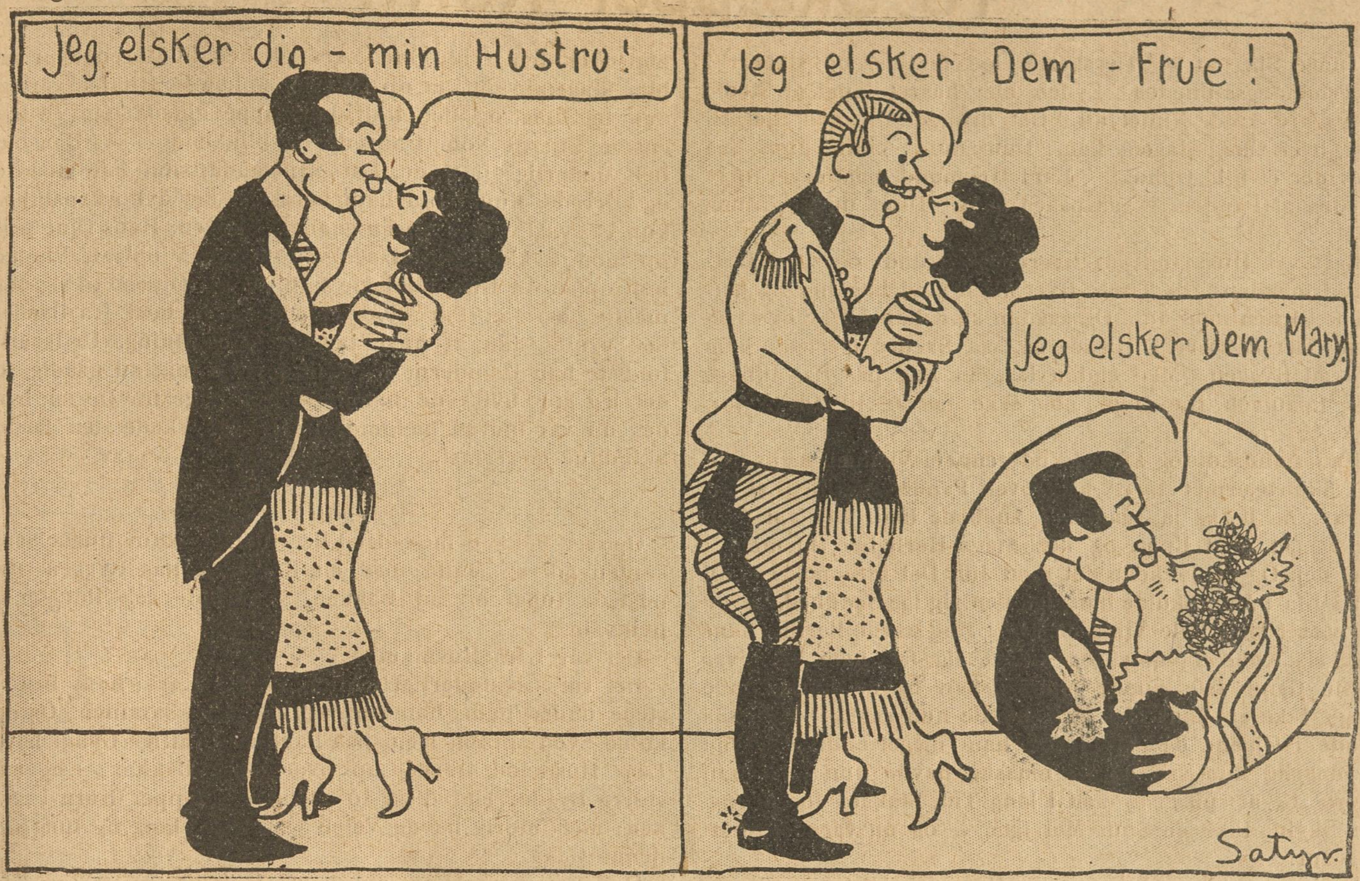

Satireserie af Satyr.

„Hittegods".

KLOGE HØNS

Fruen: »Deres Æg er virkelig ualmindelig smaa.«

Torvekonen: »Ja, men saa er de ogsaa ualmindelig velsmagende, Frue, for jeg skal sige Dem, mine Høns lægger mere an paa Kvaliteten, naar de lægger deres Æg.«

~

Herren: Tror De maaske ogsaa paa Historien om den Maler, der havde fremstillet Spindelvæv saa naturligt, at Tjenestepigen flere Timer forgæves prøvede paa at fjerne det fra Væggen.

Fruen: Der er maaske nok saadan en Maler, men der er absolut ikke saadan en Tjenestepige.

~

Ude paa Frederiksberg brød en Tyv forleden ind i en meget herskabelig Villa. Han fik lige opdaget, at han befandt sig i Musikværelset, da han hørte Skridt nærme sig. I et Nu var han bag en Skærm.

Fra otte til ni øvede Husets ældste Datter sig i Sang, fra ni til ti spillede den næste Klaver, fra ti til elleve fik den ældste Søn Undervisning i Violinspil og i den følgende Time den yngre Broder paa Fløjte.

Lidt efter tolv samledes de fire Søskende for i Forening at indstudere et Stykke, men det var mere end en Tyv kan udholde.

Efter ti Minutters Forløb kom han rystende frem fra sit Skjul og udbrød:

»Nej, nu kan jeg ikke mere. Jeg beder Dem, for Himlens Skyld, lad mig arrestere!«

~

Paa et Klodsemagerskilt ses følgende ret enestaaende Oplysning:

Nye Bunder
sættes i gamle
Overlærere.

~

EPIGRAM

Giv ud, som om i Aar
Det blev Din sidste Vaar;
Og spar, som i Dit Land,
Du blev den ældste Mand.
Den Kloge just med Flid
— I Livets Mod og Med —
Har spart i rette Tid,
Gav ud paa rette Sted.

En meget bekendt Videnskabsmand holdt for en Tid siden Forelæsning over Anatomi ved Dortmouth medicinske Fakultet.

Under Forelæsningen gik Professoren ned fra Kathetret for at hente en abnorm stor Hovedskal, der laa paa et Bord.

Da han atter stod paa Kathetret, holdt han Hovedskallen i den ene Haand og støttede sit Hoved i den anden, idet han lænede sig til Kathetrets Opstander.

»Mine Damer og Herrer«, begyndte han Forelæsningen, »jeg antager, at jeg nu holder i min Haand Hovedet af den største Nar i hele Staten New Hampshire ...«.

Man tænke sig den Forbavselse, det vakte, da en høj Røst spurgte fra den bageste Del af Auditoriet:

»I hvilken Haand, Hr. Professor?

~

Under Automobiludstillingen.

Kokkepigen: Gud! nu har jeg kommet Benzin paa Salaten i Stedet for Olie.

Værten: Det gør ikke noget. Skriv blot paa Menuen: Tøf-Tøf-Salat.

To Skæpper Korn!

Tunge Slag af et Tærsketræ lød taktfast og sikkert i Eftermiddagsstilheden. Lyden blev baaret langt af Sted i den klare, kolde Vinterluft. Det drønede op mod Bjergsiden, hver Gang Slagene kom: Dum, dum — dum, dum. Saa blev der et lille Ophold — Lars Husmand maatte vel tørre Sveden af Panden — saa paaen igen: Dum, dum — dum, dum.

Lars var Husmand paa Gaarden »Opstad« og var Herregaardsmandens tro Træl. Hver Høst stod han her og tærskede til henimod Jul. Og saadan stod han i Dag og svingede Tærsketræet i Hænderne, saa Sveden perlede ham ned ad Ryggen. Men endnu laa der Lag paa Lag tilbage paa Logulvet. Han blev nok ikke færdig til Jul i Aar, nej —

Han standsede og kiggede ud gennem Vinduet, mens han lod Skjorteærmet tørre hen over Panden og bed af en Skraa. Aa ja, aa ja, saadan — sukkede han. Der var ikke for meget med Korn og den Slags Herlighed hjemme i Lia, nej. Og nu lakkede det mod Jul. Det blev nok en sløj Jul i Lia i Aar; skulde han sige den rigtige Sandhed, havde det været sløjt hele Vinteren. Og i Dag havde Berthe, hans stakkels Kone, kommet og klaget sig for ham. Det var første Gang, han kunde mindes, han havde hørt hende klage. Ikke en Snus Mel igen, havde hun sagt. — Han saa hende i Øjnene og det gjorde ham meget ondt, saa tynd og daarlig hun saa ud, — maaske havde hun ikke haft Hjerte til at spise sig mæt i lang Tid, Stakkel, for Børnenes Skyld. Ikke en Snus Mel igen — og nu var det snart Jul, Jul! —

Ja, ja — sukkede Lars paany. Han satte sig paa en Kornsæk ved Døren og strøg Istapperne ud af det graapjuskede Skæg. Nu var der længe stille for de taktfaste Slag fra Loen. — Lars tog en ny Skraa og mumlede: det er ikke let at klare sig her i Verden, nej! Knapt nok kunde det slaa til til det allernødvendigste. Gaa til Husbonden og bede om en lille Haandsrækning til, nej, det vovede Lars Husmand ikke. For en Uge siden havde han taget Mod til sig og var gaaet til ham og bedt ham om en »Tier« paa Forskud; men det var ikke med blide Øjne at der blev set paa ham, da han med Huen i Haanden og Seddelen i Lommen igen forlod Stuen, endskønt han havde takket ærbødigt mange Gange. Seddelen var nu brugt op, og han stod nu og arbejdede for den. Ja, det stod ikke godt til med Lars nu. Men Gudskelov — Berthe vidste ikke, at det var saa sløjt med ham. Og det var han glad for. For han fandt vel nok paa Raad denne Gang ogsaa, som saa mange Gange før, tænkte Lars. Bare En holdt sig til *ham* som kan hjælpe, hvor mørkt det end ser ud. Og det havde da Lars altid gjort — hidtil. Men nu, medens han havde staaet her i Dag og tænkt paa Berthes Ord fra om Morgenen, var der kommen en saadan underlig Tanke over ham, den havde grebet ham saa stærkt, at han ikke kunde faa den Tanke fra sig igen. Han havde prøvet at støde den fra sig flere Gange, men den var bestandig kommen igen, og stærkere for hver Gang.

Lars foldede uvilkaarlig Hænderne, hvor han sad, og bevægede Læberne som han bad. Han blev siddende endnu en Stund ligesom kæmpende haardt med sig selv. Saa sprang han pludselig op. Nej! skreg han næsten, uden at han selv vidste det. Det rungede saa uhyggeligt gennem den store Ladebygning, hvor der nu var bleven stille og skummelt. Lars gøs næsten ved at høre sin egen Stemme. Tog saa fat i Tærsketræet, svingede det af al Magt, saa det drønede i Ladegulvet, standsede igen en Stund og saa ud gennem Døren. Det var bleven temmelig mørkt ude; i et eller andet Vindue lyste en Lampe. Lyset faldt blødt og mat over den hvide Sne. Lars gik hen til Døren, hvor han blev staaende og saa op i Vejret — længe. Himlen var saa dyb og blaa, og dér højt, højt oppe øjnede han en bleg ensom Stjerne som tindrede og blinkede. — — Han blev helt underlig til Mode, Lars Husmand, som han stod der og stirrede. Rundt om ham herskede der dyb Aftenstilhed; kun et svagt, fjernt Susen gennem Skoven. Hans Øjne søgte op mod Bakken, standsede ved to smaa oplyste Vinduer højt oppe. Aa Gud, sukkede han, og tog Øjnene til sig. Han maatte tørre et Par kolde Sveddraaber bort fra Panden. Saa syntes han at have taget en Beslutning, Uvilkaarlig foldede han Hænderne igen. Gud være mig nu naadig, for det jeg gør, hviskede han og gik tilbage fra Døren, hvor det nu var bleven bælgmørkt. Han trykkede den laadne Skindhue mere fast.

* * *

Opover Bakken mod det lille Husmandshus under Skovkanten gik en Mand med en Kornsæk paa Ryggen. Han pustede tungt op ad Bakken, standsede saa lidt for at hvile sig.

Det var Lars Husmand.

Det var saa underligt i Aften, syntes Lars; hans Ben rystede under ham. han var ved at synke sammen. Og den kolde Sved sprang frem paa Panden. Utallige Gange havde Lars Husmand trasket op over disse Bakker — og med større Byrder end disse to stakkels Skæpper Korn i Sækken; men aldrig havde Vejen været saa lang og tung som denne Gang.

Det var mørk Aften om ham. Han kunde se Lyset fra Vinduet hjemme. Der gik Berthe og stillede Aftensmaden frem. — Hvordan skulde han kunne se Berthe i Øjnene mere — efter det, han nu havde gjort, spurgte han sig selv, som han stod der alene paa Vejen.

Lars lyttede. Der kom nogen nedover. Han fik hurtig Sækken paa Ryggen igen og begyndte at gaa op ad Bakken.

Lars følte, han blegnede, da han var nær ved ham, som kom. Der for en lynsnar Tanke gennem hans Hoved: — Det er Husbond! Han kendte ham paa Gangen. Lars følte sig paa en Gang saa lille og fattig, Benene vilde ikke lystre det suste og sang for Ørene. — — Nu var han lige ved Husbonden. Lars saa, han hilste og standsede, hørte som i en Drøm at han spurgte om noget — var ikke sikker paa hvad det var. Og saa begyndte Lars at stamme og fortælle, — det var noget Korn han havde hentet nede paa Bør-Gaarden. — Kari i Lia skulde have det, — han var gaaet lige til Bør, efterat han havde holdt op med at tærske — Lars var tør i Halsen, saa han kunde næsten ikke faa de sidste Ord frem; han skælvede over hele Kroppen, og han følte den kolde Sved springe frem paa Panden. Han stod jo og løj! — Det var ikke sandt, det om Kari og Kornet. Som i Vildelse blev han staaende en lang Stund, efterat Husbonden var gaaet — uden et Ord var han gaaet videre nedad Bakken.

Lars gik nu op mod Husmandspladsen. Tungt og langsomt gik det. Da han var kommen op paa Loftet, gik han lige over mod Væggen, hvor han lod Sækken falde og dækkede noget over den. Saa listede han sig lille og fattig over Loftet og ned i Stuen til Berthe og Børnene.

Dagen efter kom Lars ikke til Opstad. Han tog et Par tørre Stykker Brød i Lommen og gik op i Skoven for at hugge nogle Tømmerstokke, som Husbonden havde talt om, at han skulde hugge en Dag før Helligdagene.

Lars blev borte hele Dagen. Da han kom hjem om Aftenen fortalte Berthe ham, at Opstadskarlen og en til — hun syntes næsten han kunde ligne en Birkedommer — havde

været oppe i Nabohuset hos Kari. Saa var de kommen her hen paa Pladsen og var gaaet igennem alle Udhusene. Til Sidst havde de været oppe paa Loftet.

Lars Husmand kunde ikke svare. Han kunde ikke faa den sorte Kaffe til at glide ned, som Berthe havde skænket for ham. Han prøvede at lade som ingenting, og førte Koppen til Munden, men Haanden rystede, saa at Koppen med et Plask faldt i Gulvet og knustes, Berthe saa paa ham. Han følte det, men turde ikke se op, turde ikke møde hendes Blik. Stille rejste han sig og gik ud. Lidt kroget sneg han sig over Loftet mod Væggen. Der var saa mørkt, at det var umuligt at se noget. Han famlede sig frem mod det Sted, hvor han havde lagt Sækken — — Det svimlede for ham, Blodet for til Hovedet, han strøg med Haanden over Panden. Nu lagde han først Mærke til, at han stod med Øksen i Haanden — havde taget den med fra Døren. Han huggede den fast i Trævæggen saa det rystede. Saa blev han staaende. Der dansede Stjerner for Øjnene af ham; det surrede og bruste i hans Hovede, han prøvede paa at tænke, men Tankerne spredtes. — Fortvivlelsen,Vanviddet havde grebet ham; han begreb ikke noget, fattede ikke noget, som i Drømme gik han ud igen. Udenfor standsede han — saa op mod Himlen, fandt den samme ensomme, blege Stjerne som Aftenen før; den tindrede og blinkede. — Da foldede Lars Hænderne. Gud hjælpe baade mig og mine, hviskede han, og sneg sig ind paa Loen. I en Kasse fandt han det han ledte efter, et Tov, som han bandt forsvarligt fast om en Bjelke i Taget.

Med et standsede Lars. Lyttede. Han syntes, han hørte noget pusle oppe i Høet; han indbildte sig, at han hørte nogen som lo. — — Det gøs i ham. Og der — der saa han to lysende Øjne inde i Mørket, de stirrede paa ham. — I Jesu Navn, hviskede han, højere end han havde ment. Da flyttede Øjnene sig over mod Døren, som var bleven staaende paa Klem, og idet de forsvandt, hørte Lars en uhyggelig, lang Mjaven af en Kat.

Intet Blomsterflor dækkede den simple sortmalede Kiste, som Lars Husmand skulde stedes til Hvile i — bare et lille Kors, som Berthe havde lavet af to Grankviste og lagt paa Laaget. Intet langt Tog af Slægt og Venner fulgte ham til Graven lille Juleaften — kun Berthe og Børnene gik bag Kisten i nyfalden Sne og græd. Ingen Klokkekimen hilste ham velkommen til de Dødes Lejr, da han blev sænket i Graken — heller ikke var der nogen Salmesang, ingen Præst talte varme og trøstende Ord til dem, som stod tilbage, eller kastede tre Skuffer Jord ned paa hans Kiste.

(Tegning af O Friedtsell)

— **Jeg har ganske vist lovet at elske Hugo til evig Tid, men det er dog for galt, at jeg skal sidde her og vente over et Kvarter paa ham!**

Den enarmede Mands Hustru.

En Sommeraften sad min Ven Lester og jeg paa Verandaen udenfor det amerikanske Konsulat i Manuka i Japan og talte med Konsulen, Harry Dikson, da en ung, enarmet Mand, sikkert en Amerikaner, red forbi nedenfor paa Gaden.

— Hvem var det? spurgte Lester og pegede paa Rytteren.

— Det skal jeg fortælle Dig, svarede han. Han hedder Fenton, og han er Amerikaner ligesom vi. Han er mest bekendt ved sit ejendommelige Giftermaal.

— Er hans Kone japansk? spurgte jeg.

— Nej, hun er hvid og meget smuk — men, tilføjede Dikson og tav pludselig.

— Men hvad? spurgte jeg.

— Aa — hun er ikke som vi Amerikanere fordrer, at en Kvinde skal være. Hun har, med et Ord sagt, en Fortid.

— Det var da underligt, at han saa vilde gifte sig med hende; men fortæl da!

Konsulen satte sig tilrette i Stolen og begyndte at fortælle.

— Førend Fenton lærte Marion at kende, boede hun en Tid i Manuka. Hvordan Pigen var kommen i Ulykke, er der ingen der ved. Hun havde sit Hjem i San Francisco, men kom hertil med en Søkaptajn, som lod hende skammelig i Stikken. Naa, kort sagt, den stakkels Pige var ilde faren, da Fenton traf hende.

En Dag kom Fenton til mig aldeles nedbrudt, syg og modløs. Han havde Plads som Fyrvogter langt borte fra alt Samkvem, og han var saa alene, at han undertiden blev overfaldet af en sygelig Melankoli. Han vilde ikke tage en Japanerinde derud til sig; derfor besluttede han at vælge Marion.

En Mand sætter jo Pris paa at blive passet af en god Kvinde, og den Kvinde, som er sammen med en Mand, kan let faa ham til at blive forelsket i sig, selv om deres Forhold ikke er, som det skal være. Marion forstod at tage Fenton paa denne Maade. Han elskede hende tilsidst mere end sit eget Liv.

Ja, nu kommer jeg først til det, som egentligt er Historiens Kærne.

En Eftermiddag, medens Fenton var ved at gøre Lamperne i Fyret i Stand til Natten, saa han Røg fra Postskibet. En stærk Storm var det, og Fenton tænkte med Angst paa, hvor farlig Indsejlingen til Manuka er. Han tændte Fyret i det Haab, at Lyset skulde gennemtrænge Mørket og muligvis vejlede Skibet. Pludselig kom Fyrets Mekanisme i Uorden; medens han undersøgte Aarsagen, begyndte det ganske uventet at gaa igen, og det skete saa hurtigt, at hans ene Arm blev siddende fast mellem Hjulene og blev næsten revet løs fra Kroppen. Han besvimede ikke, men han var ganske ude af Stand til at hjælpe sig selv ud af Klemmen.

Marion var ved at lave deres Aftensmad i Huset ved Foden af Fyrtaarnet. Hun havde lagt Mærke til, at Fyret tændtes og derpaa ophørte at blinke, og hendes Instinkt sagde hende øjeblikkelig, at der maatte være hændt en Ulykke. Hun styrtede derop. Det var et frygteligt Syn, som mødte hende. Fenton var næsten bevidstløs, men naaede alligevel at raabe:

— Postskibet er derude ved Skæret — pas paa Fyret! inden han besvimede.

Marion saa straks, at Fenton ihvertfald maatte miste sin Arm, og hun kendte Fyrtaarnets Mekanisme saa godt, at hun vidste, at hun aldrig kunde faa Hjulene til at gaa tilbage. Altsaa var der kun et at gøre, og Gud ved, hvor hun fik Kraften fra, men hun tog en Økse, som stod i Nærheden og med et kraftigt Hug skilte hun Armen fra Kroppen.

Hendes næste Tanke gjaldt den Masse Mennesker, som var ved at gaa under derude. Hun tænkte paa dem, samtidig med at hun selv rystede af Angst for at miste den Mand, hun elskede, og som havde gjort hende saa lykkelig. Thi hun vidste inderst i sin Sjæl, at hun handlede efter Fentons Ønske.

Et Par Minutter senere havde hun faaet Fyrets Mekanisme i Gang igen og kunde ofre sig for Fenton. Hun holdt ham i Live, indtil Lægen og jeg fire Timer senere kom derud. I fire Timer stod den tapre Kvinde og tænkte, at hun ikke kunde holde ud i fem Minutter til, men hun ophørte ikke at arbejde ved Fyret, skønt hun vidste, at hun gjorde det paa Bekostning af den Mands Liv, som hun elskede, og som havde reddet hende fra et elendigt Liv.

Fentons Liv holdtes oppe af en eneste Kraft, og det var Marion. En Dag bad han mig hente en Præst; Fenton vilde vies til hende. Jeg skal aldrig glemme hendes Ansigtsudtryk, da hun fik det at vide.

— Ønsker han at gifte sig med mig? udbrød hun. — Skal jeg virkelig blive Fru Fenton — hans Hustru? Hele hendes Sjæl laa i den Stemme, hvormed hun udtalte disse Ord!

Da Præsten kom, gik vi ind til Fenton alle tre. Han rakte ganske simpelt Marion sin ene Haand og forsøgte at sige hende noget, men kunde ikke. Jeg frygtede, at det var for sent, at han ikke vilde faa Tid til at gøre hende til sin Kone; hun bøjede sig ned over ham og holdt ham længe ind til sig. Derpaa gjorde han en kraftig Anstrængelse, og Præsten viede ham til Marion. Saa tabte han Bevidstheden.

Straks derefter lod man Marion vide, at der kun fandtes en Udsigt til, at han skulde kunde leve, og det var, at der tilførtes ham nyt, friskt Blod. Næppe havde Marion hørt dette, førend hun rev sit Kjoleliv af og stod parat for Kniven. Hun erklærede, at ingen anden end hun havde Ret til dette, og vi forstod, at det var et Ultimatum, som vi maatte tage imod.

Fenton var bevidstløs og næsten død, da vi satte deres Aarer i Forbindelse med hinanden, men da Marions modige lille Hjerte en Stund havde pumpet sit friske Blod ind i hans, begyndte han at vise Tegn til Liv, først svagt, men siden kraftigere, som om nye Kræfter arbejdede inde i ham og tilsidst gav ham Styrke. Da saa han Marions Nakke ved Siden af sig, og hans Blik søgte spørgende mit. Jeg maatte med et Par Ord forklare Situationen, men næppe havde jeg udtalt dem, førend Fenton paany mistede Bevidstheden. Han vidste bedre end vi andre, hvilken Risiko Marion løb.

Da Operationen var forbi, vovede Lægerne ikke at flytte nogen af dem, og i flere Timer laa de begge to og aandede ganske svagt. Endelig kom Fenton til Kræfter og stirrede paa det blege Ansigt ved Siden af sig.

— Marion, hviskede han, aa Marion!

Hun aabnede Øjnene som om hun vendte tilbage fra et Drømmeland, og smilede svagt, men beroligende til ham. —

Ja, saa er der egentlig ikke mere at fortælle, sagde Konsulen. De blev begge raske, og nogen Tid senere fik Marion en Dreng.

— Den Stakkel var vel bleg og sygelig efter det, hans Moder havde gennemgaaet?

— Tværtimod. Han er det kvikkeste, livligste Barn som man kan ønske og sine Forældres Stolthed.

Efter vore amerikanske Begreber skulde vi egentlig ikke kunne bifalde et Giftermaal med en saadan Kvinde som Marion havde været, men ved at handle som hun har gjort, har hun renvasket sig for sin Fortids Synd.

Nu staar hun saa højt som nogen Kvinde kan staa. Jeg vilde ønske, jeg en Gang kunde blive saa lykkelig som Fenton nu er.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden.
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Postervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.
Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310 Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Medens de skændes om Freden.

Tegning af Magnus Kristensen.

Nu vil jeg haabe, at de snart er færdige, for der er kun 3 Tommer Lunte tilbage!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 18 Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 1. Maj 1919

Tegning af P. V. Hansen

Tre Tal, som langt over Jorden sig strække,
tre Krav, som Aar efter Aar blev forstærket!
Hauberg og Foss snart en Krone maa lægge
om ikke paa Lønnen, saa dog paa Værket!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

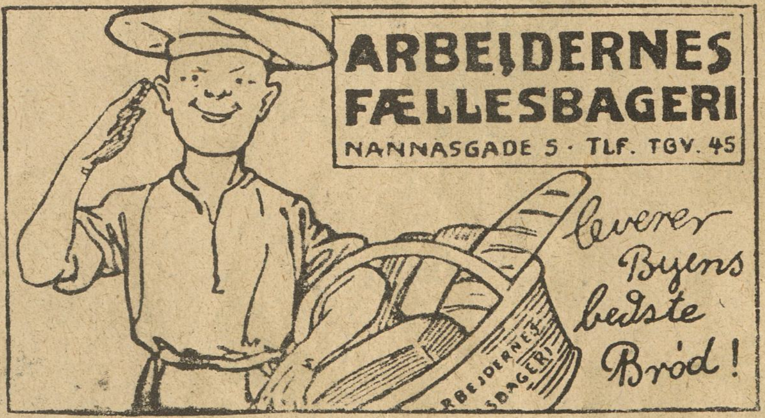

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Ung Kunst.

Tegning af N. P Sørensen.

Her, Frue, ser De en Stærekasse, hugget i Træ, og tænk, den er saa vellykket, at selv Stæren ikke forsmaar den!

Glemsomhed.

Der gaar mange Historier om Glemsomhed hos kendte Professorer, men det Eksempel, den gamle Professor Rosenhoff leverede, er dog et af de værste.

Han bor paa Landet og var bedt ud til en ligesaa lærd Kollega, der boede en lille Fjerdingvej borte.

Rosenhoff faar Lyst til at spadsere og begiver sig afsted. Da han er kommen halvvejs, faar han Trang til at ryge en Cigar.

Han faar Cigar og Tændstikker frem, men da han har en ret stærk Vind *imod* sig, vender han sig om for at tænde Cigaren i Ly af sin Frakke.

Derpaa spadserede han videre, men da han er gaaet henved en Snes Minutter, standser han forbløffet og siger:

— Hvordan i Alverden er dette gaaet til?

Han var naaet til sit Udgangspunkt — hans egen Villa.

Han glemte nemlig *at vende sig om igen*, dengang han tændte Cigaren.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Gode Tegn.

Jovist er det mig du elsker,
Therese, Therese!
Nu er jeg aldeles sikker:
Af Bejlernes Snese
kun mig Du har kaaret Dig,
skønt Himlen skal vide, jeg aldrig forstaar,
hvordan jeg har daaret Dig!

Jeg saa det i Nat paa Ballet,
fortryllende Pige.
Du delte dit Væsens Solskin
retfærdigt og lige
blandt dem, som omsværmed dig.
Kun een var Du vranten og vrissen imod,
saa tit han sig nærmed Dig —

Du dansed — jeg ved Du elsker
One step og Fox Trott'er —
imens med en ensom Wisky
jeg gnaven mig flotter.
Du vilde ej høre mig,
skønt hele min Ungdom kun længtes imod
i Dansen at føre Dig.

Du lo, var venlig mod alle,
mod Per og mod Søren;
men da jeg i Nat Dig fulgte,
Therese, til Døren,
Du gav mig kun haarde Ord.
Min Fryd ved at være din Vrede værdig,
Therese, var saare stor!

Thi som Du gik der i Kulden
og skjalv i din Kaabe
og skændte — du røbed' din Elskov,
fortryllende Taabe!
Du tror, Du har saaret mig.
Nej, lille Therese, jeg jubler og ler,
jeg ved, Du har kaaret mig!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

— Hør nu lidt, Andersen, begyndte Adolfsen, Du ved vel, at det er seks Maaneder siden, Du laante 100 Kroner af mig?

— Syv, rettede Andersen dystert.

— Naa ja, lad det saa være syv, for Hedehusene, brummede Adolfsen, men den Gang lovede Du at give mig den igen inden en Uge, og nu er der altsaa gaaet syv Maaneder i Stedet for syv Dage!

— Ak ja, sukkede Andersen og tog sin Notitsbog frem. Her staar Sedlens Numer opskrevet. Numer 73214, staar der, for jeg skrev Numeret op samme Dag, jeg gav Sedlen ud — og siden har jeg ustandselig været paa Jagt efter den!

— Hvad for noget, brølede Adolfsen rasende, den ene Seddel eller den anden kommer vel ud paa et!!

— Næ, hov — hov, lød Svaret, ingenlunde! Jeg skal vise, at jeg er Mand for at holde mit Ord. Da jeg modtog Sedlen, sagde jeg: Du skal faa den tilbage, Adolfsen, og det staar jeg ved. Saasnart Nr. 73,214 kommer i mine Hænder, faar Du den straks tilbage igen — saa sandt jeg er en ærlig Mand.

Af Tidens Hændelser.

Mel.: Ved Bau der slog en Kugle mig et Hul.

Med Flyvebaad jeg kunde nok ha' Lyst til at ta'
en Tur i Luften til den svenske Kyst, ja, men da
min Fætter, som forleden fløj, endnu ikke kom
tilbage, har hans Skæbne mig saagu' helt stemt om!

Den Stjerneflyvning har jeg ventet mig meget a';
nu skulde det for Alvor vise sig, hvad vi ka'.
Der var desværre ingen Grund til Pral eller Fest,
at bli' ved Jord'n i Norden tjener al tid os bedst!

Om Luftens Frihed vise Mænd har skrevet og talt;
man Luften vil begrænse — jamen det er for galt!
Jeg Tiderne imødeser med Skræk — og især
den Dag man maa betale for at trække sit Vejr!

Sig Bodil Ibsen følte syg og fik en Attest:
at ej hun til Teaterprøve gik nok var bedst;
skal Sygdom man til Livs, saa maa man ta'n hurtigt blot
— at filme hos Hr. Ole hele Da'n hjælper godt!

En vis Hr. Andersen var smart, min Sjæl, med Facon,
indtil han lavede sig selv en fæl Bouillon:
Han gav sig til at trykke finske Sedler i Ark,
til Politiet huggede ham med hans'es Mark.

Man har mig sagt — ja, vil De tænke Dem, hvert Rekyl-
korps vil man snarest muligt sende hjem. Hvilket Hyl
blandt Skytterne, som vil for Danmark slaa — absolut —
naar ej de selv er udsat for at faa et Skud Krudt!

— Jens Knark. —

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Reginald, udbrød hun, hvordan kan Du komme paa saadanne Tanker?

— Aa, alle kysser jo altid nogen, og det er Onkel Dicks Tur nu.

Lisbeth rejste sig og gav sig til at ordne sit oprørske Haar. Da hun løftede Armene, faldt hendes Sjal til Jorden. Som hun stod der og saa paa mig med Maanelyset glittrende paa Haaret, den snehvide Hals og Skuldre, saa hun saa bedaarende, saa fristende skøn ud som aldrig før.

— Dick, sagde hun, jeg maa straks vende om — før man savner mig!

— Vende om, gentog jeg, aldrig — det vil sige ikke endnu.

— Men sæt nu, at nogen saa os, sagde hun.

— Det maa ikke ske, svarede jeg; det sørger Du for Nisse, ikke sandt?

— Jo, det er klart, Onkel Dick.

— Gaa da tro Ridder og hold Vagt bagved Æbletræet der, og lad ingen gemen Nidding komme herhen; det vil sige, hvis Du ser nogen, saa sig det til mig.

Nissen hilste og forsvandt hurtigt bag Æbletræet, medens jeg stod og betragtede Lisbeths flinke Fingre. Pludselig sagde Lisbeth:

— Synes Du ikke, det var bedre, Du tog Sjalet op i Stedet for at staa og stirre paa mig, som om jeg var . . .

— Den skønneste Kvinde i Verden! indskød jeg.

— Som er ved at paadrage sig en dødelig Forkølelse, sagde hun leende; men trods den lette Tone, sænkedes hendes Øjne dog for mig, da jeg lydigt svøbte Sjalet om hende, hvorved min Arm, da den laa omkring Livet paa hende, ganske naturligt blev liggende og — Under over alle Undere — ikke blev stødt tilbage. Og i samme Øjeblik hørtes en Nattergals Sang fra et af de mørke Træer bagved os.

Aa, sikkert var Luften fuld af Trolddom den Aften!

— Dick, sagde Lisbeth meget mildt, da Fuglen holdt op med at synge, jeg troede, at en Aften som denne kun forekom i Drømme.

— Og alligevel vilde Livet kunne bringe mange saadanne Aftener for Dig og mig, hvis Du bare vilde det, Lisbeth.

Hun svarede ikke.

— Ikke langt fra Byen Down i Kent . . . begyndte jeg.

— Staar et Hus, indskød hun og stirrede op paa Maanen, Et meget gammelt Hus — som Du ser, Dick, kan jeg det udenad — et Hus med brede Trapper og Værelser med høje Paneler . . .

— For Tiden meget øde, tilføjede jeg. Og der findes ogsaa en Rosenhave — man kalder den Fruens Rosenhave, skønt der ikke i mange, mange Aar har vandret en Frue. Men jeg har saa ofte drømt, ak saa ofte, at vi, hun og jeg stod blandt Roserne en Aften netop som denne; jeg har holdt det hele i Beredskab for min Frues Ankumst; skal jeg komme til at vente længe endnu, Lisbeth?

Da jeg endte, tog Nattergalen fat og talte min Sag.

Lisbeth sukkede og vendte sig mod mig, men idetsamme mærkede jeg, at nogen rykkede mig i Frakken, og da jeg vendte mig om, saa jeg, at det var Nissen.

— Onkel Dick sagde han med Ansigtet bortvendt, formodentlig paa Grund af min Arms Stilling i dette Øjeblik, Mr. Selwyn kommer der!

— Over Græsplænen?

— Hør Reginald, sagde jeg højtideligt, Du maa gaa frem mod ham med Landsen fældet og sige ham, at Du er en vandrende Ridder og vil forsvare den ædle og skønne Dame Din Tante Lisbeths Ære, og hvad der saa end skal ske, maa Du se at holde ham borte herfra. Forstaar Du mig?

— Vil Tante Lisbeth være fuldkommen . . .

— Ja, hun vil være fuldstændig sikker,

— Jeg kan forstaa det, hvis Onkel holder Armen om . . .

— Bryd Dig ikke om min Arm, men gaa.

— Farvel da, sagde han og løb afsted.

— Hvad mente han med det han sagde om Din Arm, Dick?

— Formodentlig dette, svarede jeg og lagde atter Armen om hendes Liv.

— Men Du maa straks gaa, hviskede Lisbeth; hvis Mr. Selwyn saa Dig . . .

— Det er netop min Mening. Aa, det er meget simpelt: medens han taler med mig, kan Du gaa tilbage til . . .

— Sss! hviskede hun og lagde sine Fingre over min Mund. Hør!

— Hallo, Mr. Selwyn! hørte vi Nissen raabe.

— Hvad ser jeg! udbrød en Stemme i en ubehagelig Nærhed. Hvad i Alverden bestiller Du her — og saa sent paa Aftenen?

— Jeg ser efter Ugerningsmænd!

— Ved Du ikke, at alle smaa Drenge — alle artige smaa Drenge — ved denne Tid har sovet flere Timer?

— Men jeg er ikke nogen artig Dreng, jeg er en vandrende Ridder. Vil De ikke, Mr. Selwyn, bryde en Landse med mig til Tante Lisbeths Ære?

— Spørgsmaalet er, hvor er hun henne? sagde Mr. Selwyn, og vi ventede i aandeløs Spænding paa, hvad Nissen vilde svare.

— Aa, hun er nok et Steds henne og kigger paa Maanen. Alle kigger paa Maanen, det gør Betty hjemme og det gør den Dame, der var sammen med en Herre med et saadant morsomt Navn og . . .

— Det er nok bedst, at Du kommer med op, sagde Mr. Selwyn.

— Tror De, at De kan skaffe mig noget Is, hvis jeg følger med? spurgte Nissen i en overtalende Tone.

— Is! gentog Mr. Selwyn. Du har nok allerede faaet en Portion i Aften?

Tiden for Handling var nu inde.

— Lisbeth, sagde jeg, vi maa gaa; en Lykke som denne kunde naturligvis ikke blive af lang Varighed — hvordan skulde den kunne det? For mig vil denne Stund altid staa som et skønt Minde; men alligevel er der noget, Lisbeth — kan Du gætte hvad det er?

Hun sagde ingenting, men jeg saa hendes Mundvige dirre, og jeg bøjede mig ned og kyssede hende. Et Øjeblik, et altfor kort Øjeblik stod vi paa denne Maade med det herlige Maaneskin omkring os; derpaa skyndte jeg mig over Græsplænen efter Mr. Selwyn og Nissen.

— Mr. Selwyn, sagde jeg, da jeg naaede dem. De har altsaa faaet fat i ham?

Mr. Selwyn vendte sig om og saa forbavset paa mig.

— Det er pænt af Dem! fortsatte jeg. Han er saa svær at komme tilrette med, naar han gaar sine egne Vegne — jeg er Dem virkelig meget taknemlig.

Mr. Selwyn bukkede ceremoniøst.

— Hvad er det i Aften, spurgte han — Sørøvere?

— Aanej, ikke saa svært, svarede jeg. I Aften er Luften fuld af Vaabengny, og hvis De ikke kan høre det, saa er det ikke vor Fejl.

— Og Skovene er fulde af lumpne Baroner og gemene Niddinger — ikke sandt, Onkel Dick?

— Jo, bestyrkede jeg. Landser og Spydspidser glitrer i Mørket; men i Maanens herlige Sølvlys vandrer skønne Møer og ædle Damer, og hvis De heller ikke kan se dem, er det ogsaa Deres egen Fejl.

Medens jeg talte, standsede en graa Skygge et Øjeblik oppe paa Terrassen, før den opslugtes af Balsalens blændende Lys; min Svada havde da ikke været forgævet, Lisbeth var ubemærket naaet tilbage igen.

Da jeg sluttede, svævede de første Takter af en Vals ud til os. Mr. Selwyn kastede et Blik over Skuldren.

— Jeg formoder, at De nu selv kan finde ud?

— Ja, det kan vi godt!

— Saa undskylder De mig, naar jeg . . . man spiller op til næste Dans . . . og saa kan De jo fortsætte Deres Bedrifter!

— Jeg er Dem højst forbunden, Godnat! sagde jeg.

Mr. Selwyn bukkede og gik.

— Jeg havde gerne villet have noget Is, Onkel Dick, sagde Nissen og sukkede.

— Riddere spiser aldrig Is! svarede jeg, idet vi begav os afsted.

— Onkel Dick, sagde Nissen pludselig, tror Onkel, at Mr. Selwyn vil lægge sin Arm om Tante Lis . . .

— Meget muligt!

— Og tror Onkel, at Tante Lisbeth vil have, at Mr. Selwyn skal . . .?

— Det ved jeg ikke -- naturligvis ikke — hm! kunde Du ikke være saa rar at tie lidt stille!

— Jeg vilde bare vide det, mumlede han.

Dermed fortsatte vi tavs vor Vej, og jeg begyndte atter at drømme om Lisbeth, om hvordan hun havde sukket, om Blikket i hendes Øjne, da hun vendte sig mod mig med Svaret paa Læberne — det Svar, som Nissen havde afbrudt.

I denne Sindsstemning naaede jeg det Hjørne af Haven, hvor hun havde staaet sammen med mig.

Jeg standsede pludselig ved Synet af to Skikkelser, den ene klædt som en Kammerjomfru og den anden som en Lakaj, og de stod paa samme Plet, hvor Lisbeth og jeg havde staaet og næsten i ganske samme Stilling.

Jeg stod stille trods Nissens ihærdige Ryk i min Frakke, jeg syntes, at det var en Vanhelligelse, at andre skulde staa samme Sted som vi havde staaet.

Saa vendte Lakajen pludselig Hovedet, fik Øje paa mig, og idet han tog sin fløjlsklædte Arm bort fra den nette Kammerjomfrus Liv, knyttede han Næverne og kom imod os med et frygtindgydende Udtryk i Ansigtet.

— Hvad er De for en? spurgte han med den overlegne Mine, som er uadskillig fra Lakajer. Naa, jeg kender nok den Slags Fyre!

— Men jeg kender ikke Dig, citerede jeg, jeg sværger det ved Thor!

— Staa ikke der og vrøvl, sagde han vredt, det taaler jeg ikke! Forklar, hvorfor De stryger her omkring, De Slyngel?

Hvad enten han lod sig narre af min fredelige Holdning eller han inspireredes af den nette Kammerjomfrus straalende Øjne, nok om det, han greb mig i Kraven til stor Bestyrtelse for Nissen.

— Nuvel, citerede jeg stadig, jeg vil give Dig Penge . . .

— Du skal følge med mig op, det skal Du!

— Saa maa jeg slaa Dig — vig bort, gemene Nidding — bort herfra!

Med disse Ord gav jeg ham et Kæbestød, saa at han tumlede bagover, og medens den nette Kammerjomfru opfyldte Luften med Klageraab, løb Nissen og jeg af alle Kræfter hen mod Muren, jeg løftede ham op og vi fortsatte henad Flodstien.

— Aa, Onkel Dick, sagde Nissen stakaandet, det var godt gjort! Du stødte den Lakaj — Nidding, mener jeg — af Sadlen saa let som ingenting! Aa, hvis Onkel vilde lege det hver Aften!

— Gud forbyde det! udbrød jeg.

— Da vi tilsidst naaede Parklaagen, standsede vi et Øjeblik for at puste ud.

— Onkel Dick, sagde Nissen og saa paa mig med tankefulde Øjne, saa Onkel hans Arm — jeg mener hans, Niddingens?

— Ja, det gjorde jeg.

— Armen var omkring Livet paa hende.

— Ja, Nisse, det var den.

— Ganske som Peders.

— Ja.

— Og som den Herres med det morsomme Navn.

— Archibald, ja.

— Og . . . og . . .

— Og min, indskød jeg, da han tøvede.

— Sig mig, Onkel Dick — hvorfor?

— Aa, hvem ved det, kære Nisse — maaske beroede det paa Maaneskinnet. Og nu er det sandelig paa høje Tid, at alle Riddere gaar til Køjs!

Stigen blev halet frem fra sit Gemmested og Nissen kravlede op, hvorefter jeg atter fjærnede Stigen.

— Vi saa ikke noget til Alfer, vel Onkel, sagde Nissen oppe fra det aabne Vindue.

— Jo, jeg tror, at jeg gjorde det, bare et Øjeblik; naturligvis kan jeg have taget Fejl, men i hvert Tilfælde har det været en herlig Aften. Og nu — Guds Fred, tapre Ridder!

V.

Medens jeg en varm Efteraarsdag sad og betragtede Floden, hørte jeg pludselig en Stemme sige:

— God Dag, Onkel Dick, og jeg opdagede lille Dorothy. Under den ene Arm bar hun den forpjuskede Kattekilling, i den anden Haand en Paraply.

— Jeg har lovet Reginald at give Onkel dette her, fortsatte hun, og at . . . jeg skulde først sige: hist!

— Virkelig! Og hvorfor skulde Du sige hist?

— Alle Indianere siger jo altid »hist«, ved Onkel ikke det?

— Jo, svarede jeg, men er Du da en Indianer?

— Ikke i Dag, svarede Dorothy og rystede paa Hovedet. Sidste Gang Reginald malede mig, blev Tante meget vred, og Jomfruen kunde næsten ikke faa det af igen — saa jeg er bange for, at jeg ikke kan være Indianer mere.

— Forfærdelig kedeligt! sagde jeg.

— Og man kan jo ikke være Indianerhøvding uden Krigsmaling. Reginald har en Bog om Indianere med mange Billeder i — og her er Brevet, endte hun og rakte mig det.

Jeg læste følgende højt:

»Til min Blegansigtsbroder!

Inden næste Maaneskifte skal »Den plettede Slange« være paa Krigsstien og rødt Blod skal flyde.«

— Det lyder forfærdeligt, ikke sandt? sagde Dorothy og omfavnede Killingen. (Fortsættes)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

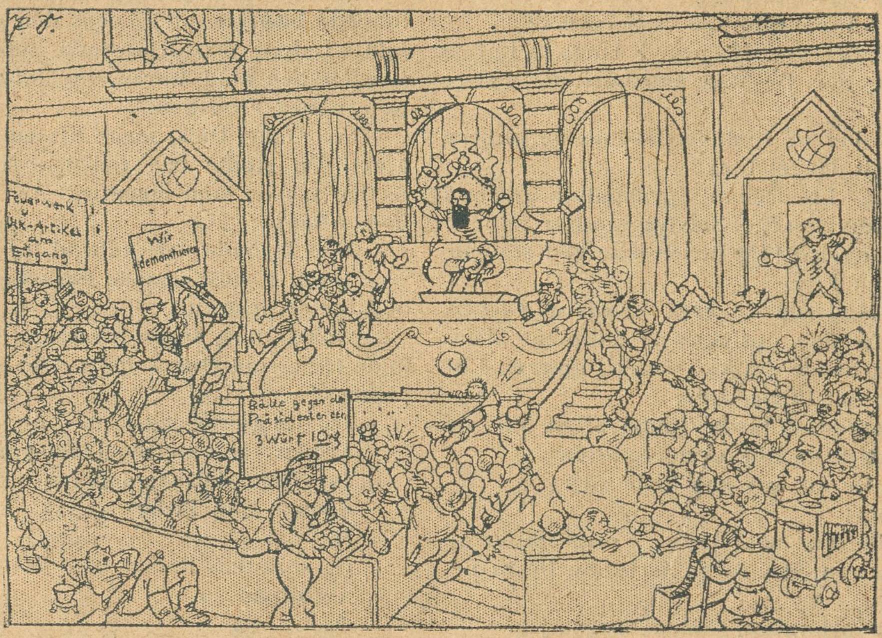

Interiør fra den tyske Rigsdag. (»Berliner Illustrirte Zeitung«)

Barfotadansösen som trampat på ett häftstift (Tegnestift). (»Söndags-Nisse«)

Han: Vil De svare mig oprigtig, frøken? Skulde De kunne elske en . . . naaja, en . . . *ældre* mand?
Hun: Aa ja!? . . . Forutsat, at han da var *tilstrækkelig* gammel.

(»Tyrihans«, Norge.)

— Skammer De Dem ikke? De vil være Kavaler, og saa gaa gaar De med Messingur!

(»Simplicissimus«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

1. Maj.

Ensomt paa Havet
sejlede Kravet:
3 Gange 8 i Faget!
Arbejdets Giver
kradser og river,
men Resultatet dog bliver:
Sejren er sikker,
Fjenderne ligger
slagen paa Valen og — nikker!
— — —
Fra alle Kanter
ses Gratulanter
Skarer af Majdemonstranter.

1 – 10.

1 Mand ved Navn 2rkildsen sad sammen med 3 Venner og spillede 4 Mands Idiotseksogtreds ved 5-Vejen i Charlottenlund. Her blev han pludselig Idiot og kom paa 6te Afdeling. Efter 7 Maaneders Ophold flyttede han ud til 8sen, Villa »9høj« pr. 10køb.

Hørt paa Landet.

– Lars, Fa'r sagde, Du skulde hugge Brænde.
— Vi har ingen Økse.
— Saa laan Jensens.
— Det gaar ikke.
— Hvorfor?
— For han er *kejthaandet!*

Hørt paa Perronen.

Tyk Herre til Konduktøren: Aa, lille De dér — har De en Røgkupé for ægte Havannacigarer?!

Hørt paa Vinstue.

En Skuespiller: Ja, det gaar jo ofte saadan, at Forfatterens Barn arver Faderens Evner og bliver Digter, Skuespillerens Søn bliver gerne Skuespiller...
Andersen (afbryder): Det passer! Se, min Bedstefader, han var Husejer, og min Fa'r han var Husejer og se je' er osse Husejer!

Underlige Notitser.

Christoffer Columbus skal i egen Person have henvendt sig i en herværende Æggehandel for at købe sig et Æg. Da han hørte Prisen, udbrød han med alle Tegn paa Forbauselse: Ja, saa maa De undskylde, men **det** Æg kan jeg sgu ikke klare!

•

En herværende Forretningsmand har en af disse meget lange Myndehunde, som han imidlertid sætter i Pension om Vinteren af Hensyn til det dyre Brændsel.

Der gaar nemlig for megen Varme tilspilde, hver Gang det lange Dyr skal ind og ud ad en Dør.

•

En ung Digters Kone betroede straks efter Brylluppet sin Mand, at hun ikke kunde lave Mad. Han beroligede hende med, at han var Digter og der følgelig ikke blev ret meget at lave Mad af.

•

Under Flyverudstillingen i Tivoli var følgende to Musiknumre Favoritter: Ouverturen til »Den flyvende Hollænder« og Forspil til »Dalen«.

*

Ovre i Jylland er en Mand død efter at have spist et Stykke Brød, der var tiltænkt en Rotte.

Den enes Brød, den andens Død.

•

En kendt, hovedrig Direktør sendte forleden en fattig, laset klædt Mand til Sønderjydernes Depot med en Mængde Klæder og Støvler.

Budet fik 50 Øre.

•

En Videnskabsmand har udregnet, at en Flue i hele sin Levetid tilbagelægger en Strækning som fra København til Charlottenlund 100 Gange.

Men saa ender den ogsaa paa Fluepapiret.

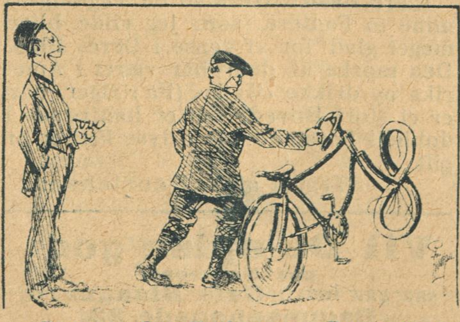

Den er fin, Pedersen, Du agiterer nok ogsaa for 8 Timers-Arbejdsdagen!

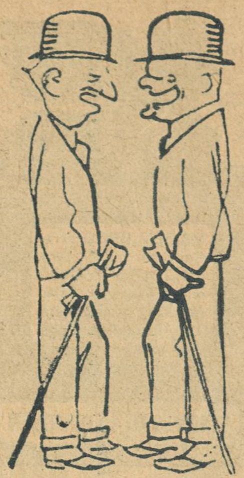

— Du, en af Flyverne var forleden paa Bryllupsrejse pr. Flyvemaskine, men maatte foretage Nødlanding. Ved Du hvorfor?
— Nej.
— Fordi han ikke kunde flyve med *Brud* paa Maskinen!

„En Nordmand"

To bekjendte møtes paa gaten.
— Men hvorfor har du en traad bundet om fingeren? spør den ene.
— Ja, det gjorde min kone i morges for at jeg ikke skulde glemme at besørge et brev for hende, lød svaret.
— Husket du det da?
— Ja.
— Hvorfor har du saa ikke tat av traaden?
— Nei, den skal sitte for at minde mig paa at fortælle hende, at jeg glemte at sætte frimerke paa brevet.

„En Svensker".

Moderna kvinnor — Du har ju skickat efter doktorn. Hvad är det som fattas dig?
— Jag vet inte riktigt. Hvad är det som är modernt för ögonblicket?

„En Dansker"

— Ved De, Frøken, hvilken Forskel der er paa Dem og et Ur?
— Nej!
— Uret viser os Tiden — og De faar os til at glemme den!

Tidens Tegn.

En Herre kom til at kende sin Kone paa en Cykletur, hvor de saa hinanden for første Gang. Hun bød ham en Cigaret, og han laante hende Naal og Traad, da hun havde været uheldig at rive sin Kjole i Stykker!

Hørt paa Trappen.

Værtinden: Før De flytter ind, vil jeg gøre Dem opmærksom paa, at Lejen maa betales punktlig.
Studenten: Jeg er ganske af samme Mening; enten skal man betale punktlig eller ogsaa slet ikke!

— Du, er Ordet »Skibsdæk« et Enkelt- eller et sammensat Ord?
— Sammensat.
— Hvad er det sammensat af?
— Af Planker, naturligvis!

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Karl T., Odense. Før vi har set de af dem udførte »Karikaturer«, er det os umuligt at udtale os om dem.

Skipper Carlsen, Kalkbrænderihavnen. Tak, den er meget sjov!

Hans Mortensen, Lemvig. Ved Lejlighed.

— Undskyld, Hr. Professor, De kunde vel ikke lappe min Mand sammen, han er kommen lidt til Skade ved en Carbidlampe.
Tegnet af Aine G. Christensen.

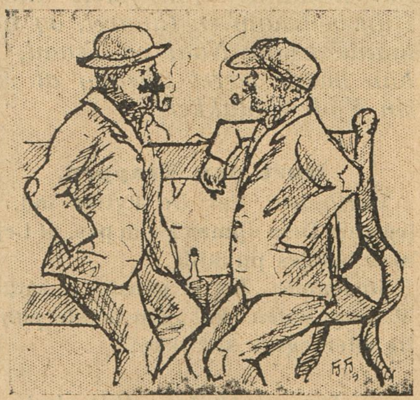

— Har Du noget imod Statslaanet, Krisjan?
— Næ, Stoffer, egentlig ikke, naar bare det ikke bliver taget i mit Navn.
Tegnet af Hugo Hansen.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Kære Ravn! Hermed en Tegning af mine to Fættere, som jeg vilde blive meget glad for at gense i Deres Blad. Den mørke af dem har været i Amerika og drikke »Kaffe« (Fa'r siger, han er et stort Hoved) det er han ogsaa i dobbelt Forstand. Den lyse Fætter er gift.
Tegnet af A. Henrichsen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Verden som den burde være / **og som den er.**

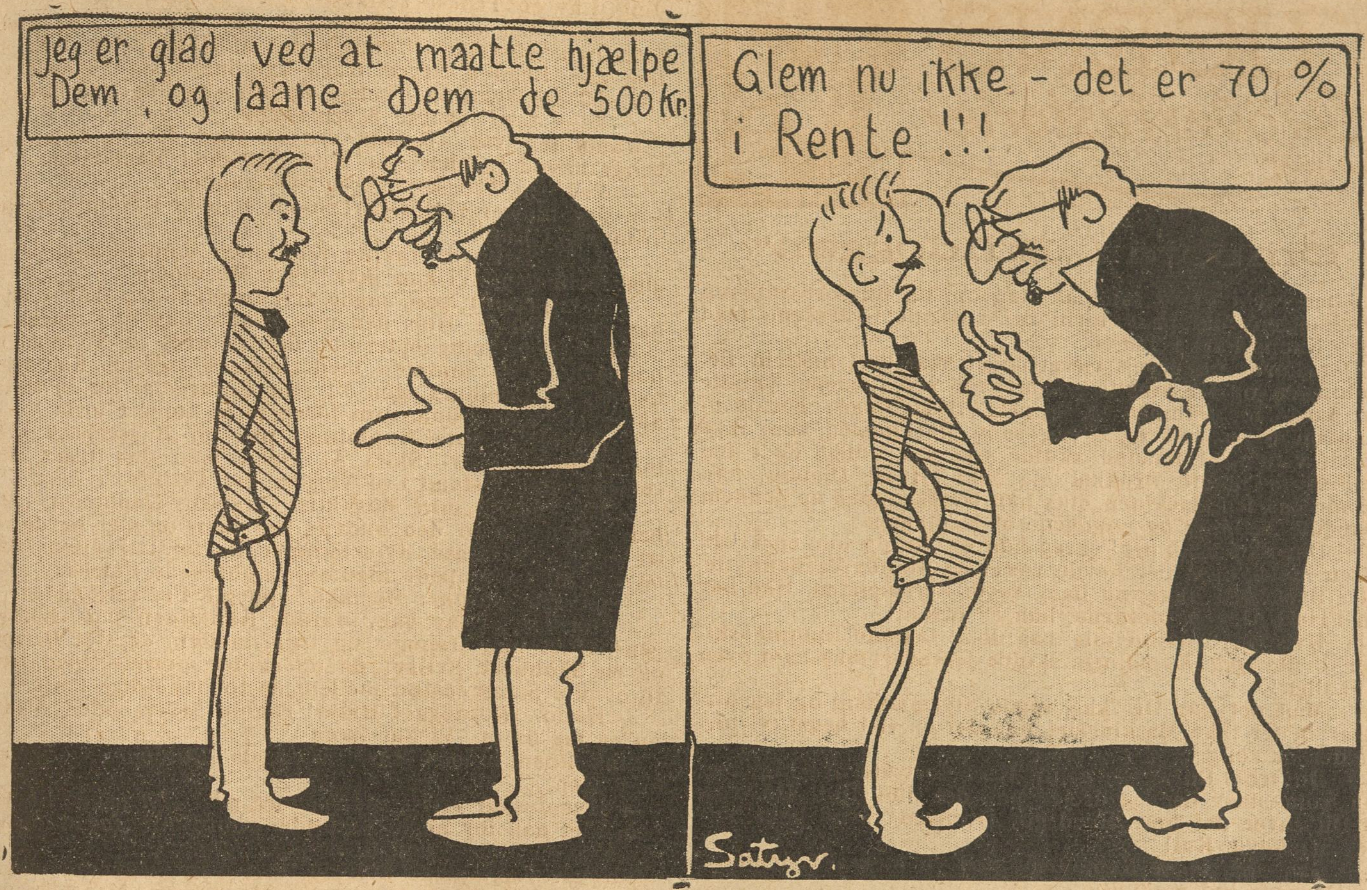

Satireserie af Satyr.

„Krims-Krams".

Vi har bragt adskillige morsomme Prøver paa, hvor lidt troværdig vore Øjne er, og føjer her et Par nye Eksempler paa Synsbedrag.

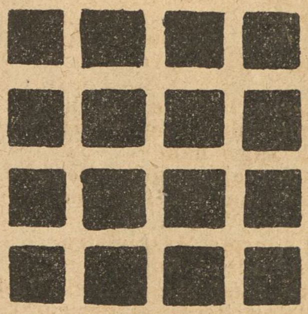

Ved at betragte disse Figurer nærmere, synes det, som om der befinder sig nogle mørke Pletter i Hjørnerne, hvor de hvide Striber skærer hinanden. Det er bare Øjenforblændelse, men næsten alle Øjne ser virkelig de omtalte Pletter!

Visitkort.

R. E. LAM

V. G. S. KOFOED

Hvilken Næringsvej driver Indehaverne af disse to Navne?

Maler — Skovfoged.

Et interessant

1	× 9	+ 2	=	11
12	× 9	+ 3	=	111
123	× 9	+ 4	=	1111
1234	× 9	+ 5	=	11111
12345	× 9	+ 6	=	111111
123456	× 9	+ 7	=	1111111
1234567	× 9	+ 8	=	11111111
12345678	× 9	+ 9	=	111111111

1	× 8	+ 1	=	9
12	× 8	+ 2	=	98
123	× 8	+ 3	=	987
1234	× 8	+ 4	=	9876
12345	× 8	+ 5	=	98765
123456	× 8	+ 6	=	987654
1234567	× 8	+ 7	=	9876543
12345678	× 8	+ 8	=	98765432
123456789	× 8	+ 9	=	987654321

Regneresultat.

De færreste vil vist tro, at disse fire Striber er absolut lodrette; de synes skæve og uregelmæssige. Holder man Figurerne helt op til Øjnene og »sigter« langs Striberne, vil man se, at de er klippefast parallele!

Gaader.

Mit *Første* er ej til at bygge paa,
men uden det gaar en Murer i Staa.
Omvendt mit *Andet* jeg vil Dig raade,
hvor Nød Du ser, men ikke som Naade.
Se nu kan Du sikkert løse min Gaade.

Sandvig.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Ombord i „Buldoggen".

Solen var i Færd med at staa op, da Bugserdamperen »Buldoggen« dampede forbi det sovende Gravesend med seks Knops Fart i Timen.

Der havde undervejs været noget Skænderi mellem Besætningen og Maskinisten, som nede ved Ildstedet tændte op baade for Dampen og sig selv. Besætningen, bestod af Kaptajn, Styrmand og Dreng samt Maskinisten, som ikke havde ventet, at Baaden skulde gaa saa tidligt, og i den Anledning havde drukket sig fuld. Hvert Øjeblik, han kunde gaa fra Maskinen, stak han Overkroppen op gennem den lille Aabning og vrængede af Kaptajnen.

— Din Skudeskipper! skreg han og fløj op som en Trold af en Æske, naar der havde været en Stunds Vaabenhvile.

— Bryd Dem ikke om ham, sagde Styrmanden. Han har en Flaske Cognac dernede, han er plakat!

— Hvis jeg forstod mig paa disse tossede Dampmaskiner, brummede Kaptajnen, skulde jeg snart slaa ham oven i Skallen!

— Men det gør De ikke, sagde Styrmanden, og jeg forstaar heller ikke Maskineriet, saa det er vist bedst, vi forholder os rolige.

— Du tror, Du er en gentil Karl, fortsatte Maskinisten, Du, som staar der og drejer paa det lille Hjul. Du tror, at Du laver det hele. Hvad gør Drengen? Send ham herned at skovle Kul!

— Gaa ned, sagde Kaptajnen med en bydende Grimase, og Drengen lød modvillig.

Kaptajnen trak paa Skulderen og vekslede Blik med sin ligesindede Styrmand. »Vent til vi kommer i Land«, mumlede han.

— Dampkedelen er løbet tør, raabte Maskinisten og tittede op igen efter at have holdt sig nede en kort Tid. Den kan springe naar som helst!

Ligesom til Bekræftelse af hans Ord hørtes en uhyggelig Lyd dernedefra.

— Det er bare Drengen, sagde Styrmanden, han er bange — naturligvis.

— Jeg troede, det var Dampkedlen, sagde Kaptajnen med et Suk af Lettelse. Lyden var tilstrækkelig uhyggelig...

Medens han sagde dette, fik Drengen Hovedet op over Lugen, og det lykkedes ham forskræmt at trænge forbi Maskinisten og komme op paa Dækket.

— Meget godt, sagde Maskinisten, idet han fulgte efter ham op paa Dækket og dinglede mod Rælingen. Jeg har faaet nok af Jer allesammen.

— Var det ikke bedst, at De gik ned til Maskinen? raabte Kaptajnen.

— Er jeg Din Slave? spurgte Maskinisten med Graaden i Halsen. Sig mig det. Er jeg Din Slave?

— Gaa ned og pas Deres Arbejde som et forstandigt Menneske, lød Svaret.

— Jeg skal tage mig et Bad, sagde han højt, og saa satte han sig ned og tog Støvlerne af.

— Gaa først ned til Maskinen, sagde Kaptajnen, saa skal jeg sende Drengen ned med lidt Vand og Sæbe.

— Lidt Vand! svarede Maskinisten foragteligt, i det han gik til Rælingen. Nej, jeg agter at tage mig et ordentligt Bad.

— Hold ham! skreg Kaptajnen pludselig. Hold ham!

Styrmanden, som opfattede Situationen, styrtede hen for at slaa Armene om ham, men Maskinisten lagde med en vanvittig Latter Hænderne paa Rælingen og svingede sig over og ned i Vandet. Da han dukkede op, var Baaden tyve Meter foran ham.

— Bak! skreg Styrmanden.

— Hvor skal jeg kunne bakke, naar der ikke er nogen ved Maskinen? stønnede Kaptajnen, idet han bøjede sig over Rattet for at tvinge Fartøjet til at gøre en skarp Vending. Lav en Trosse i Stand!

Styrmanden løb til Rælingen med et Tov i Haanden, men hans Hensigt tilintetgjordes af Maskinisten, som, da han saa Baaden styre Kurs lige imod sig, reddede sit Liv ved en Dykning i sidste Øjeblik. Baaden gled forbi.

— Vend igen! raabte Styrmanden.

Kaptajnen var allerede ved at gøre det, og inden ret længe havde Baaden igen Kurs lige mod Maskinisten.

— Pas paa Trossen! skreg Styrmanden.

— Jeg blæser paa Din Trosse! hylede Maskinisten. Jeg svømmer i Land.

— Kom ombord! raabte Kaptajnen bønfaldende, da de gled forbi igen. Vi kan ikke styre Maskinen.

— Sving rundt igen, sagde Styrmanden. Jeg skal ro efter ham med Jollen. Hejs den ned, raabte han til Drengen.

Jollen, som hang agterude, firedes ned, og Styrmanden hoppede i den sammen med Drengen, ligesom Kaptajnen foretog en Drejning igen til stor Forargelse for en Masse Skibe, store og smaa, som forsøgte at komme forbi.

— Halløj! raabte Kaptajnen paa en Bugserbaad, som bugserede et stort Skib. Af Vejen med den Baad, som snurrer rundt! Hvad i al Verden har De for?

— Jeg redder min Maskinist, svarede Kaptajnen, i det han sejlede forbi den andens Forstavn og nær havde sejlet over en Galease, hvis Skipper hørte til Frelsens Hær og nu ædelt kæmpede med sine ophidsede Følelser.

— Hvorfor stopper De ikke? spurgte Frelsermanden.

— Fordi jeg ikke kan, svarede Kaptajnen paa »Buldoggen«, i det han trængte sig frem mellem en stor Damper og en Skonnert, hvilket, da de skulde undvige ham, førte til et lille Sammenstød mellem de to uskyldige Parter.

— Hallo, »Buldogg«! Hallo! raabte Styrmanden. Stands nu og tag os op. Vi har ham.

Sluk Ilden, hylede Maskinisten, da »Buldoggen« gik forbi ham igen.

— Hvem skal styre, medens jeg gør det? sagde Kaptajnen, idet han for nogle Sekunder slap Rattet for at forsøge at kaste en Trosse ned til dem.

Nu var Kaptajnens Styring, idet han begyndte at gaa rundt igen, højst mærkværdig at se paa. Mangelen paa Sympati hos de andre Kaptajner forøgede ogsaa hans Forvirring. Hvert Fartøj, han passerede, havde noget at sige ham, hvor travlt de end havde, og Bemærkningerne var ikke ensformige og dertil stærkt krydrede. Sluttelig, just som han havde bestemt sig for at lade Baaden glide lige ned ad Floden, til den standsede af Mangel paa Damp, fangede Styrmanden Trossen, og »Buldoggen« gled nedad Floden med sin Jolle fastgjort agterude.

— Kom ombord, Din Galning! raabte Kaptajnen.

— Ikke førend jeg kender Fredsbetingelserne, sagde Maskinisten, som nu var ganske ædru og i fuld Besiddelse af sin Intelligens.

— Hvad mener De? spurgte Kaptajnen.

— Jeg kommer ikke ombord, raabte Maskinisten, førend baade De og Styrmanden og Drengen lover mig ikke at fortælle noget om denne Scene.

— Jeg skal rapportere den, saa snart jeg kommer i Land, sagde Kaptajnen. Jeg skal angive Dem for Desertering. Jeg skal...

Med en stor Haandbevægelse beredte Maskinisten sig til at dykke til Bunds igen, men den paapasselige Styrmand var straks over ham og fik Tag i ham.

— Kom ombord! raabte Kaptajnen, forfærdet over denne Trudsel. Kom ombord, saa skal jeg klø Dem i Stilhed, naar vi kommer i Land.

— Er det paa Æresord? spurgte Maskinisten.

— Paa Ære, sagde de tre andre i Kor.

Maskinisten kom ombord med al krigerisk Hæder, og efter at have gjort den Bemærkning, at det var koldt at bade paa fastende Mave, gik han ned og tændte op under Fyrstedet. Under Rejsens Forløb sagde han, at det var Ulejligheden værd at foretage en saadan Galskab, bare for at se Kaptajnen styre saa fint, og han erklærede med Varme, at ikke nogen anden Kaptajn paa hele Floden kunde gøre det efter. For denne lumske Smiger smeltede Kaptajnens Vrede som Sne for Solen, og da kom i Land, vilde han hellere have kløet sin egen Fader end sin Maskinist!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Ingen Roser uden Torne.

Tegning af Alfred Proessdorf

Hun er en Rose. Og nu vil hun plukkes.
Ofte nok malet. Nu vil hun hugges.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Abekatten.

Mac Ivor var bleven saaret og ført til et af de franske Sygehuse ved Fronten, hvor han blev plejet paa bedste Maade, og det saa ud til, at han skulde komme sig. Men saa blev det pludselig anderledes.

Oversygeplejersken paa Sygehuset, Madame Suze, en modig Dame, som nu i tre Aar havde gjort Tjeneste ved Fronten, var bleven saaret og som paa sit Bryst bar et velfortjent Krigskors, havde en lille Svaghed. I sin Ungdom havde hun i Skolen lært de første Grundelag i Engelsk og troede, at hun kunde dette Sprog. Hun skyndte sig derfor et hilse Soldaten Mac Ivor i den Tanke, at han skulde føle sig smigret over hendes engelske. Til de tilstedeværendes store Overraskelse blev hendes Elskværdighed kun daarligt modtaget, og da hun spurgte om Meningen — hendes Udtale havde maaske ikke været korrekt — fik hun en Strøm af Skældsord til Svar. Madame Suze forstod ikke meget deraf, blandt andet fordi hun ikke havde lært tilstrækkelig med Gloser i Skolen, og saa syntes hun, at Mac Ivor talte for hurtigt.

Da hun var gaaet, kom den korsikanske Sergent Piccioni, som virkelig kunde Engelsk, eftersom han havde været tre Aar i Amerika, hen til Mac Ivors Seng og sagde:

— Du har saaret hende, vor rare Sygeplejerske. Hvorfor gjorde Du det? Det var jo kun noget godt, hun sagde til Dig.

— Jeg ved, at jeg forivrede mig, tilstod Mac Ivor. Men hun behandlede mig som *Engelskmand*, og det kunde jeg ikke taale. Det kan være drøjt nok at faa en Kugle gennem Kroppen uden at man derfor behøver at blive behandlet som en Englænder.

— Men, indvendte Piccioni forbavset, Du er jo Englænder!

— Jeg er *ikke* Englænder! protesterede Mac Ivor heftigt. Jeg er *Skotte*. Og det er ikke det samme. Alle Mennesker, som duer til noget i England — i Industrien, Handelen, Politik, Juraen, Marinen — er Skotter, Irlændere, eller Walesare. Aldrig Englændere!

Piccioni følte sig forarget. Han nøjedes dog med at bemærke, at dette hørte til Englands indre Politik, som han ikke vilde blande sig i, men han synes, det var noget stødende at komme med saadant noget under Krigen med »Bocherne«.

— Du har maaske Ret, sagde Mac Ivor, men jeg kan nu en Gang ikke taale, at man forveksler mig med Folk sydpaa. Jeg ved kun en Ting, og det er, at Verdens fremmeste Folk er Mac Ivorne af Slægten Mac Ivor. — —

— Nej svarede Piccioni, det er Piccionerne af Slægten Piccioni. Der findes fem Hundrede af os i Udkanten af Sarléne.

— Af Dine Ord indser jeg, at Du er i Stand til at forstaa mig, sagde Mac Ivon.

— Jeg forstaar, sagde Piccioni, det er omtrent som hjemme paa Korsika.

— Til nærmere Forklaring skal jeg fortælle Dig Historien om en Abe, fortsatte Mac Ivor. Det var en prægtig Orangutang, stor som en Karl, og den tilhørte et omrejsende amerikansk Menageri, hvis Stolthed den var. Men netop som de nærmede sig Cauldianeslap, sygnede Aben alvorligt hen; den fik Lungeinflamation. . . Skotland er Verdens smukkeste Land, men Klimaet er noget fugtigt; Orangutangen kunde ikke taale det og døde.

Menageriejeren var naturligvis meget bedrøvet herover, thi Dyret havde jo indbragt dem baade Ære og Penge, men hvad skulde de gøre med en død Abe? De kastede den fra sig paa Vejen og kørte videre.

Paa den Maade gik det til, at mine to Fætre Atchie Mac Ivor og Gilbert Mac Ivor fandt den, da de skulde hjem fra en lille Smuglerekspedition, tror jeg.

Aben var, som sagt, stor som et Menneske. Den lignede i Virkeligheden et Menneske med graa Haar omkring Panden. Jeg har ikke set den, men saadan har jeg hørt den omtalt. Fundet gjorde et oprørende Indtryk paa Gilbert og Atchie.

— Hvilken Ulykke! sagde de. Et Menneske som ligger død midt paa Landevejen! Og lige i Nærheden af os! Død uden Religionstrøst! Vi maa i det mindste give ham en kristelig Begravelse.

De rørte ved den døde Abe og betragtede den nærmere; Liget var aldeles nøgent. Der forelaa snarere en Forbrydelse: skulde det ikke være bedst at hente Politiet.

— Men først gælder det vel at faa at vide, om den Døde er *her* fra Landet. . . Det var da unødvendigt at beskæftige sig med en, som *ikke* var det. Hvad kan det være for en, denne her?

Gilbert stod stadig og betragtede den stakkels Abe.

— Det er besynderligt! sagde han, det er ingen Mac Kinnon, han tilhører ikke deres Type. Det er ikke nogen Mac Ivor. . .

— Sikkert ikke, bekræftede Atchie indigneret. Det er ingen Mac Ivor, thi saa skulde jeg straks have kendt ham igen, der findes kun fem Hundrede Mac Ivorer!

— Men hvilken Slægt kan han da tilhøre? sagde Gilbert forvirret.

— Det er heller ingen Mac Kee, fortsatte Atchie; Du ved, alle Mac Keerne har en lang Næse, som hænger helt ned i Munden. Den Døde her har en lang Næse. . . Maaske en Mac Roi; alle i den Slægt er grimme.

— Ja, de er grimme, sagde Gilbert, men ikke paa den Maade. Deres Tæer er ikke saa store. Denne her har lige saa lange Tæer som Fingre. . . Men nu skal jeg sige Dig noget, Bror Atchi — *det er en Engelskmand!*

Vi lader ham blive liggende her, hvor han ligger, svarede Atchie.

— Og de lod ham ligge, sagde Mac Ivor alvorligt. Du forstaar — eftersom det var en Englænder, var det ikke Umagen værd at spilde nogen Tid paa ham.

Opfinder Petersen.

Der var to Ting, som gjorde det umuligt at omgaas med Agamemnon Petersen, sagde den amerikanske Oberst, i det han drejede paa Knappen til det elektriske Kogeapparat og forsigtigt viklede en Flaske ud af et Silkepapir.

— Den ene, fortsatte Obersten, medens Kedelen udsendte den hyggelige Snurren, som varsler Kogningen af Toddyvandet, den ene var hans Svigermoder og den anden hans Mani for at gøre Opfindelser. Om han havde anvendt sin Formue til at konstruere en Mundlaas til Svigermoderen, skulde intet Menneske have sagt et ondt Ord om ham, men som det nu var, gik hele Derbyville og var bange for at fare til Himlen ved Hjælp af nogle af Petersens infernalske Opfindelser. Livsforsikringsselskaberne og det amerikanske Missionsselskab havde et godt Marked i Derbyville i den Tid, og de understøttede Petersen paa alle mulige Maader, thi de indsaa, at Petersens Laboratorium var en bedre Reklame for dem end alle Verdens Dødelighedstabeller.

Obersten rørte om i sit Glas inden han fortsatte.

— Den sidste Opfindelse, Petersen syslede med, inden jeg forlod Amerika, sagde han, var det styrbare Luftskib. Han var næsten sikker paa, at han havde løst Problemet og havde inviteret Borgmesteren i Derbyville og sin Svigermoder med paa Prøveturen. Borgmesteren var en gammel, rødnæset og agtelsesværdig Gentleman, som et Par Gange i sin Ungdom var bleven dømt for Hestetyveri, og som endnu i Livets Høst haandterede Skydevaaben med overlegen Ro, og han kunde som Byens Repræsentant ikke undlade at modtage Indbydelsen.

Da han kom til Pladsen, hvorfra Opstigningen skulde foregaa, stod alle Derbyvilles Indbyggere opstillede i deres Søndagsklæder og med store Hatte, og der var en Sky af Tobaksrøg omkring Luftskibet. De udtalte højlydt deres Forhaabninger om, at Luftskibet maatte befri Derbyville for Petersen og hans Svigermoder og diskuterede det forestaaende Borgmestervalg med en Ro, som fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa Borgmesteren.

Petersens Luftskib bestod af en et Par Meter lang Trææske, over hvilken der var et Stillads, som lignede to Jætteparaplyer. Hver af disse havde et Tov i Stellet, saa at den ene Kant stod et Stykke over den anden, og naar Paraplyerne hvirvledes rundt, gik Luften ind under dem og Skibet gik til Vejrs.

Det var et højtideligt Øjeblik, da Motoren sattes i Gang, Paraplyerne snurrede rundt med en vanvittig Hastighed, og Skibet løftede sig langsomt mod Skyerne, medens Medborgerne svingede Hattene under forfærdelige Glædesraab og Vice-Borgmesteren udbragte en Serie »Leve« for Petersen.

Idéen med Luftskibet var nok ikke saa daarlig, naar bare det havde været en anden end Petersen, som havde udført den, men eftersom Petersen var Konstruktøren, kunde man forstaa, at det maatte ende med en Ulykke for den stakkels Borgmester.

Obersten tav og saa eftertænktsom ud i Stuen. Fra Lejligheden under neden lød Tonerne af Dansemusik.

Efter en Stunds Forløb spurgte En, hvad det var for en forfærdelig Ulykke, som hændte Borgmesteren.

— De ramlede ned i en By, hvor der var Spiritusforbud, sagde Obersten fra Kentucky alvorligt, og den stakkels Borgmester fik ikke en Draabe Sprut i de seks Maaneder, han laa paa Hospitalet for at faa sin skamferede jordiske Krop repareret. Og de forstaar, Gentleman, sluttede Obersten vemodigt, i det han tømte sit Glas, hvad det betyder for en Søn af den By, hvor ingen andre end Afholdsfolkene forlanger Vand til Whiskyen.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E.BORDING KØBENHAVN

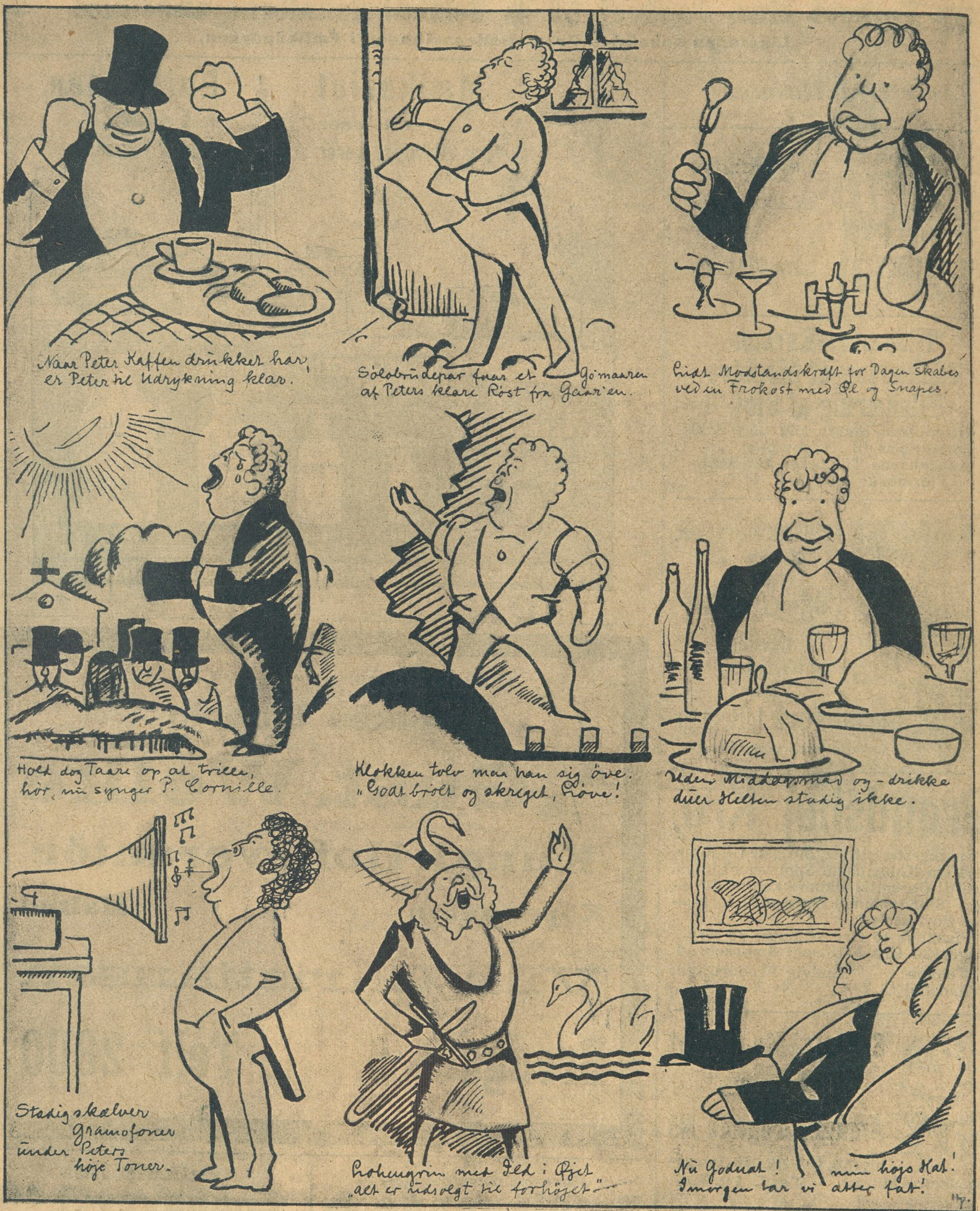

Tegning af Hp. Hansen

Hvorledes Dagen gaar for støre Peter.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 19 Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 8. Maj 1919

Evropakortets Forandring.

Tegning af Emil Poulsen.

Den første Forandring var den, at »den italienske Støvle« viste Paris sin Hæl!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Skovrideren: De aner ikke, hvor klog min Diana er. I Morges havde jeg glemt at give hende Føde; men saa løb hun ud i Haven, bed en Blomst af og lagde den for Fødderne af mig. Det var en Forglemmigej.

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

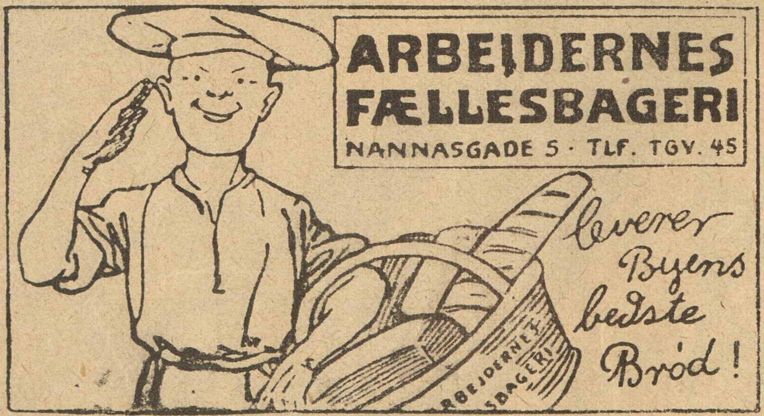

Telefon
1848

Foraars-Strofe.

Varsomt aabner jeg min Rude:
Tak til alle jer derude,
som maa Vaarens Fest bebude.

Tak I Krokus, Tulipaner,
»Foraarstidens skønne Flaner«;
Tak til alle smaa Violer,
som paa Grøftens Kant sig soler.
(Gerne tog jeg med Eranthes,
hvis blot Rim paa dem der fandtes.)
Tak til Anemoners Flok,
. . . men nu har vi Blomster nok!

Tak til hver en mosset Sten;
Tak til hver en knoppet Gren;
Tak til hver en fattig Busk,
der har døjet Vinterrusk.
Tak til hvert et gammelt Træ,
som skal give Sommerlæ!

Dertil Tak til Søndenvinden,
som mig stryger over Kinden.
Ogsaa Tak du Humlebi,
som mig brumler tungt forbi!

Tak I Fugle, èn og hver:
Vibe, Hjejle, Solsort, Stær.
Tak til dig, du Lærke smaa,
som en Prik mod Luftens Blaa.
Tak du første Bekkasin.
(Gid du, velstegt, blot var min!)

Allermest dog Tak til Solen,
som skal virke Foraarskjolen:
Tak for Lys og Farvers Pragt,
vævet ind i Jordens Dragt
fra Ækvator ud til Polen. . .

Derfor: Længe leve Solen!

Og til alle unge Piger
ogsaa her min Tak jeg siger,
som trods megen Snak og Pjat
med den nye Sommerhat,
og den lyse Foraarslatter
først bli'r rigtig Evadatter!

Og til sidst jeg føler, førend
her jeg slutter, det som Pligt
at si' Tak til Redaktøren,
som har trykt mit Foraarsdigt!

Fr. Skousbo.

Tegning af K. Stochholm

— Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal være stolt af at have hjulpet Max Ballin med at blive Millionær, men jeg har i hvert Fald slidt disse Støvler op paa 14 Dage —

En Spøgelseshistorie.

En herboende, gemytlig Snedkermester havde paa en Auktion købt et gammelt Skrivebord.

Ved Undersøgelsen af Skufferne fandt han en Papirlap, hvorpaa stod skrevet:

Den, som vil mane Satan, skal i al Hemmelighed staa op Kl. 12 om Natten og gaa ind i et mørkt Værelse. Her skal han tælle sagte til 13 tre Gange, træde frem foran et Spejl og tænde et Lys, hvorefter Resten kommer af sig selv.

Den gemytlige Snedker fik stor Lyst til at se Mørkets Fyrste stift i Øjnene og skred en Nat til Værket under nøje Iagttagelse af Manuskriptets Fordringer.

Skønt han var forberedt paa noget forfærdeligt overgik Virkeligheden dog hans vildeste Forventning, og han foer tilbage med et Skrig af Rædsel — i Spejlet saa han stirre imod sig *Svigermoderens Ansigt!*

Hun havde nemlig hørt ham staa op, og ganske stille havde hun sneget sig efter ham for at se, hvad han foretog sig!

Tegning af Emil Poulsen

Lidt om Svovlsyre og Spegepølse.

Direktøren synger.

Mel.: Ved du en forhærdet Sjæl.

Der er Folk, som paastaar, at
Livet være kan forbandet;
jeg imod det dumme Pjat
hævder noget andet:
Livet er skønt som en Fest-Overture,
naar ens Finanser blot staar i
»Svovlsyre«.
Tænk Dem man har 35 Procent
:,: uden Spor af Arbejd tjent! :,:

Sidde henslængt paa Kontor,
ryge sig sin Havaneser,
mens imellem Himmel, Jord
Tanken rolig kredser
— det kan man holde til, maa jeg
bekende.
Og er Cigaren saa røget til Ende,
biler man glædelig hjem til sit Slot,
:,: hvor man har det lunt og godt! :,:

Middag, Vine og Likør —
— ned man paa sin Divan daler — !
Dog selv for en Direktør
Livet kan ha' Kvaler:
Som man i Fremtids-Profit sig
beruser,
møder saa ikke i Træsko og Bluser
Folk fra Fabrikken i Samling og Trop
:,: hos Hr. Direktøren op! :,:

Verden har — jeg tyd'ligt ser —
i Fordærv nu naaet Randen:
de vil ha' en Øre mer!
— — — — — —
men jeg gi'r dem Fanden.
Lønnen, jeg hidtil gav Folkene mine,
rækker til Brødet og til Margarine,
ej desto mindre de møder i Rad,
:,: kræver Spegepølsemad! :,:

Spegepølse! — Nej, saa sandt
jeg er Gentleman med Ære,
ingen Arbejdsmand er vant
til slig Luksus, kære!
Glem disse Ulykker, tag fat, I Krabater
pas jeres Syre og Superphosphater!
— (Djævelblændt Arbejd' som
takke jeg vil
:,: Gud, at jeg ej skabtes til! :,:)

Pligt man har da først og sidst
Aktionærerne at hytte;
Folk med hvem man spiller Whist,
de maa sgu' ha Bytte.
Tænk, om Procenterne daled'
en Smule,
blev de af Ærgrelse grønne og gule!
Det var Skandale! og hænde det bør
:,: aldrig nogen Direktør! :,:

Sigum Felt.

Velbekomme!

Bertel Bang og Morten Bing, Byens to bedste Hurtigspisere, foretager for Tiden en Rundrejse i Provinserne for at faa »noget godt at spise«, og hvor de kommer frem, raserer de Spisebordene til ikke ringe Skræk for Værterne.

Forleden var Bing og Bang kommen til en lille By i Sjælland, og paa mindre end to Dage var Gæstgiveriet spist op.

— Hør, Bang, sagde Bing, her kan vi ikke blive længere. Naar Du vaagner i Morgen tidligt, saa væk mig; vi tager afsted med Morgentoget.

Den næste Morgen ruskede Bang i Bing og raabte:

— Op med Dig, Morten, det er paa Tide at staa op, Hanen har allerede galet to Gange!

— Hva', svarede Bing søvndrukken — er der en Hane? Saa bliver vi en Dag til og æder den!

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Ja, forfærdeligt, svarede jeg.

— Han skrev det efter Bogen, fortsatte hun. Men der staar noget paa den anden Side.

Jeg vendte Papiret og læste:

»Inden næste Maaneskifte skal Skalpe dingle ved »Den plettede Slanges« Bælte, for i hans Fodspor lurer Død og Fordærv. Men vær ikke ræd, Blegansigt, Du er min Broder — Farvel. Den plettede Slange.«

Der var mere, men vi kunde ikke faa Plads dertil, sagde Dorothy.

Oppe i et Hjørne fandt jeg følgende Efterskrift:

»Hvis Onkel vil komme med og være Indianerhøvding, skal jeg lave Dig et Spyd, og Du kan være »Det blodige Øje«. Det er en kæk Fyr, og ingen kan magte ham undtagen »Den plettede Slange«. Vil Onkel det?«

— Han vil have Svar og det skal jeg tage med, sagde Dorothy.

— »Det blodige Øje«, gentog jeg, det tror jeg ikke, gaar an. Og hvor holder »Den plettede Slange« forresten til nu?

— Aa, han er nede ved Floden med sin Bue og lurer paa Kanoer. Det er vældig morsomt! Han skød efter en Mand i en Baad — og han traf ham næsten, og Manden blev meget vred; saa maatte vi gemme os bag Buskene, ganske som rigtige Indianere. Aa, det var morsomt!

— Men Tante Lisbeth har jo forbudt Jer at lege ved Floden, sagde jeg.

— Jeg sagde det til ham, svarede Dorothy, men saa sagde han, at Indianere ingen Tanter har, og saa vidste jeg ikke hvad jeg skulde sige. Hvad tror Onkel Dick?

— Naaja, svarede jeg. Naar jeg tænker nærmere over det, maa jeg virkelig erkende, at jeg ikke kan huske, at jeg nogensinde har hørt Tale om en Indianers Tante.

— Stakkels Indianere, sagde Dorothy!

— Naa, lad os nu gaa hen og se, hvad »Den plettede Slange« tager sig for. Og hvor er Tante Lisbeth forresten henne?

— Hun ligger i den gamle Baad.

— I den gamle Baad! gentog jeg.

— Ja, svarede Dorothy; naar det er et smukt, varmt Vejr som i Dag, tager hun en Bog og en Pude og en Parasol og lægger sig i den gamle Baad ved Trappen . . . . Men se nu Louise, den vil have Mælk, saa maa jeg skynde mig hjem, sagde Dorothy gammelklogt. Farvel, Onkel Dick.

Snart kunde jeg se Baadetrappen, men skønt jeg standsede mere end en Gang og saa mig om, kunde jeg ikke faa Øje paa Nissen. I den Tro, at han laa »i Baghold« et eller andet Sted, fortsatte jeg min Vej, fløjtende en rask Melodi for at vække hans Opmærksomhed. Men der gik ti Minuter eller mere, uden at han kom til Syne, og jeg var allerede ved Trappen, da jeg med et holdt op med at fløjte og forsigtigt listede mig frem paa Taaspidserne.

Der foran mig laa den gamle Baad, og i den — med Kinden mod en højrød Pude — laa Lisbeth og sov.

Da jeg var kommet saa nær, jeg vovede for ikke at vække hende, satte jeg mig ned, tændte min Pibe og begyndte at betragte hende.

Imidlertid flagrede en Sommerfugl forbi, en Bi opfyldte Luften med sin Snurren og en Fugl slog sig ned paa Trappen ved Siden af mig for at pudse sine Fjer, og langt borte høres Drønet fra Sluseværket længere nede ad Floden. Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde siddet paa denne Maade, da jeg pludselig vækkedes af en Lyd.

— Hist!

Jeg saa op og opdagede et Hoved, et Hoved prydet med mange Fjer, og et Ansigt med røde og grønne Striber, men det var umuligt at tage Fejl af det krøllede gule Haar — det var Nissen.

— Hist! gentog han, og før jeg kunde gætte hans Hensigt saa jeg en Kniv blinke og saa den gamle Baad i Drift — han havde skaaret Fanglinen over.

Nissen stod og stirrede paa Baaden med opspærrede Øjne; da jeg fo'r op, løb han afsted.

Men al min Opmærksomhed koncentreredes om Baaden, som drev sagte mod Midten af Floden med Lisbeth liggende i dyb Søvn. Og medens jeg betragtede den, erindrede jeg mig pludselig Dæmningen, som bruste knap en Kilometer derfra. Og Baaden drev i den Retning.

Nu indser jeg, at jeg under disse Forhold burde have kastet Hat og Frakke og svømmet ud; men jeg kunde desværre ikke svømme — det maa jeg med Skam melde.

Dog forholdt jeg mig ikke uvirksom, langt fra. Da jeg havde bedømt Afstanden mellem Baaden og Stranden, begyndte jeg at løbe fremad, indtil jeg naaede en stor Eg ved Kanten af Floden, den samme Eg, hvori Silkestrømperne havde været gemt.

Hurtigt svang jeg mig op i Træet og satte mig paa den Gren, der skød længst ud over Vandet. Jeg var naaet derhen før Baaden, og medens jeg sad der, fulgte jeg med Blikket Baaden, snart opfyldt af Haab, snart af Uro.

Min Hensigt var naturligvis at krybe saa langt ud paa Grenen, at den bøjede sig under min Vægt, og derefter springe ned i Baaden eller saa nær den som vel muligt.

Den var nu kommet saa nær, at jeg kunde se Glansen af Lisbeths Haar og Spidsen af hendes lille brune Sko. Med Blikket fæstet derpaa, klatrede jeg længere ud paa Grenen, som bøjede sig mere og mere, efter som jeg nærmede mig Enden af den. Der hængte jeg, svingende frem og tilbage paa en højst ubehagelig Maade, medens jeg ventede paa det belejlige Øjeblik.

Aldrig har noget gaaet saa langsomt fremad som denne Baad, og jeg var ved at blive vanvittig af Spænding.

Men alting har en Ende, og tilsidst naaede Baaden da ind under Skyggen af mit Træ, jeg tog fat i den yderste Ende af Grenen, slap denne og sprang ned i Baaden.

I samme Øjeblik slog Lisbeth Øjnene op, satte sig op og stirrede omkring sig.

— Men hvor er jeg! udbrød hun.

— Paa Floden, svarede jeg muntert. En herlig Eftermiddag, ikke sandt, Lisbeth?

— Hvordan . . . i . . . Alverden er Du kommet herhen? spurgte hun.

— Jo, svarede jeg, jeg er faldet her ned.

— Lisbeth strøg Haaret fra Tindingerne og vendte sig mod mig med en befalende Gestus.

— Vær saa god straks at ro mig tilbage, sagde hun.

— Det vilde jeg meget gerne gøre, svarede jeg, men uheldigvis har Du glemt at tage Aarerne med.

— Hvad . . . Baaden driver altsaa! sagde hun og stirrede paa mig med forskræmte Øjne og nervøst sammenknugede Hænder.

— Ja, det gør den; men det er jo det allerherligste Vejr, Lisbeth!

Jeg begyndte at se mig om efter noget, der kunde bruges til at ro med, men forgæves. Et Forsøg paa at løsne et af Bundbrædderne havde intet andet Resultat end blødende Fingre, saa jeg opgav alle Anstrengelser i den Retning og smøgede Ærmerne op og forsøgte at ro med Hænderne. Men da jeg fandt dette lige saa nytteløst, tog jeg min Frakke paa igen og fik min Pibe og Tobak frem.

— Aa, Dick, kan Du ikke gøre noget? spurgte hun med skælvende Stemme.

— Jo, med Din Tilladelse, Lisbeth, vil jeg ryge.

— Men Dæmningen! udbrød hun. Har Du glemt Dæmningen?

— Nej, svarede jeg og rystede paa Hovedet, den glemmer man ikke saa let.

— Aa, det er forfærdeligt, sagde hun.

Vi nærmede os nu en Bøjning af Floden, og ikke langt fra den laa Dæmningen — men der maatte dog komme Baade!

— Det lyder næsten, som om den er meget nær! sagde Lisbeth.

— Lyden bedrager; svarede jeg.

— I sidste Maaned druknede der en Mand! sagde Lisbeth og gyste.

— Stakkels Fyr! sagde jeg. Naturligvis er Floden meget øde om Aftenen, men nu er det Eftermiddag . . .

— Men det skete midt paa Dagen! sagde Lisbeth næsten hviskende.

Hun sad halvt vendt bort fra mig og legede med den afskaarne Fangline.

Saa drev vi videre, medens Drønet fra Dæmningen blev tydeligere og tydeligere.

— Dick, sagde hun pludselig, vi kan aldrig passere dette forfærdelige Sted uden Aarer!

— Aa, jeg ved ikke! svarede jeg med kunstlet Ro. Forresten maa vi vel møde en Baad eller noget . . .

— Men antag, at vi ikke gør det?

— Tja — vi er der ikke endnu. — Lad os tale om noget andet!

— Aa, Dick, udbrød hun, hvor kan Du dog tage Sagen saa let? Vi kan ikke passere Stedet uden Aarer, det ved Du og . . . aa, Dick, hvorfor gjorde Du det — hvor kunde Du være saa vanvittig?

— Gjorde, hvad for noget? spurgte jeg og stirrede paa hende.

Hun vendte sig hæftigt mod mig.

— Dette her! raabte hun og holdt den afskaarne Fangline i Vejret. Den er skaaret over! Aa, Dick, Dick, hvor kunde Du være saa vanvittig?

— Lisbeth, udbrød jeg, kan Du virkelig for Alvor tro...

— Jeg ved det! afbrød hun mig, vendte sig bort og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Vi var ikke særlig langt fra Bøjningen, og da jeg lagde Mærke til det, fik jeg pludselig en Indskydelse. Jeg vilde en Gang for alle prøve hendes Følelser for mig, og medens hun laa foran mig paa Knæ og med bortvendt Ansigt, bøjede jeg mig frem og tog hendes Hænder i mine.

— Lisbeth, sagde jeg, antag, at jeg virkelig har været Aarsagen til, at Baaden er kommet i Drift, at jeg har handlet som en . . . Daare . . . sat Dit Liv paa Spil for en tankeløs, vanvittig Lunes Skyld . . . vilde Du da kunne tilgive mig?

Hun svarede ikke straks, men løftede Hovedet.

— Aa, Dick! var alt hvad hun sagde, men i hendes Øjne læste jeg Underet.

— Men Lisbeth, stammede jeg, vilde Du kunne elske mig, selvom vi . . . ved min Daarskab . . .

— Jeg tror ikke, at jeg vil være saa bange, hvis Du holder saadan paa mig, hviskede hun.

Larmen fra Dæmningen var nu blevet stærk, men jeg gav kun ringe Agt derpaa; for mig opslugtes al Frygt af en stor Lykkefølelse.

— Dick, hviskede hun, Du holder vel fast ved mig, Du slipper mig vel ikke, naar . . .

— Aldrig, svarede jeg, intet skal nu nogensinde rykke mig fra Dig!

Medens jeg talte, saa jeg op, og da jeg saa mig omkring, opdagede jeg noget, som forandrede hele Situationen — noget som paa et Øjeblik forvandlede Tragedien til Komedie: en Baad kom til Syne!

— Lisbeth se op!

Med et Suk adlød hun. Hendes Kinder blev pludselig ildrøde, og hun smøg sig ud af mine Arme, og jeg lagde Mærke til, hvorledes hendes Øjne undveg mine.

Baaden nærmede sig hurtigt, roet af en Person, der efter alt at dømme ikke var videre dreven dertil. Med mange Anstrengelser og endnu mere Plasken naaede han tilsidst hen til os, efter at vi havde prajet ham.

— Aa, et Ulykkestilfælde? sagde han.

— Ja, netop, svarede jeg. De vil maaske være saa god at bugsere os til Stranden?

— Ja, saa gerne! svarede han med en venlig Grimace, og efter at have gjort Fanglinen fast, begyndte han at plaske os ind til det faste Land.

Da dette var gjort, skænkede han os endnu et venligt Grin, viftede med Hatten og plaskede videre. Jeg fortøjede Baaden og vendte mig derpaa mod Lisbeth.

Hun stod og stirrede mod Floddæmningen.

— Lisbeth! begyndte jeg.

— Jeg troede nylig, at det var ude med os! sagde hun gysende.

— Og i saadanne Tilfælde, indskød jeg, siger man undertiden Ting, som man ikke vilde have sagt under normale Forhold. Min kære Lisbeth, jeg forstaar — og jeg skal forsøge at glemme — Du behøver ikke at være bange.

— Tror Du, at Du kan det? spurgte hun og vendte sig om og saa paa mig.

— Jeg kan ikke mere end forsikre, svarede jeg, og jeg syntes — men jeg er ikke sikker derpaa — at jeg saa hendes Mundvige vibrere.

— Vi gik sammen tilbage ad Flodstien, ganske tause, men mere end en Gang greb jeg hende i at se paa mig.

— Naa, hvad er der saa? spurgte jeg tilsidst.

— Hvorfor gjorde Du det egentlig, Dick? Aa, det er lavt, grumt, usselt! Hvordan kunde Du handle saadan?

— Naa ja, kære Du, svarede jeg med en Skuldertrækning og forbandede i Tavshed Nissen.

— Var jeg ikke kommet til at se paa Fanglinen, vilde jeg have troet, at det var et Ulykkestilfælde, fortsatte hun.

— Naturligvis, svarede jeg.

— Og videre . . . . paa hvad Maade kom Du ned i Baaden?

— Jeg kom ned i den!

— Men jeg kan da ikke tro, at Du med Vilje satte Dit og mit Liv paa Spil.

— En Mand, som handlede paa den Maade, udbrød jeg, maatte jo være en . . .

— Ja, svarede Lisbeth hurtigt, det maatte han være.

— Og han burde absolut aldrig kunne tilgives.

— Nej, naturligvis, sagde Lisbeth.

— Men . . . begyndte jeg igen, men tav, da jeg mødte hendes forskende Blik. Men Du har tilgivet mig, Lisbeth, sluttede jeg.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

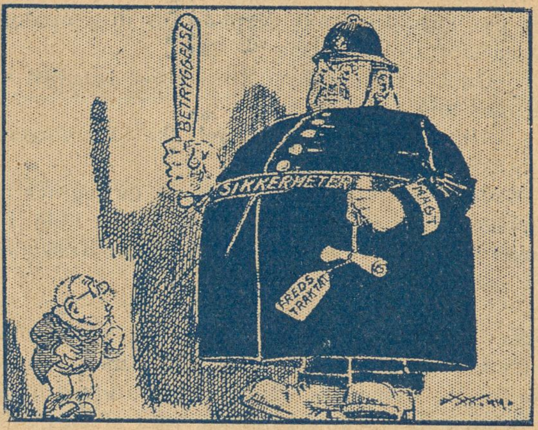

En Lap Papir, som der staar Magt bagved!
(»Punsh«, London.)

HELLRE BYXLÖS ÄN RÅDLÖS.

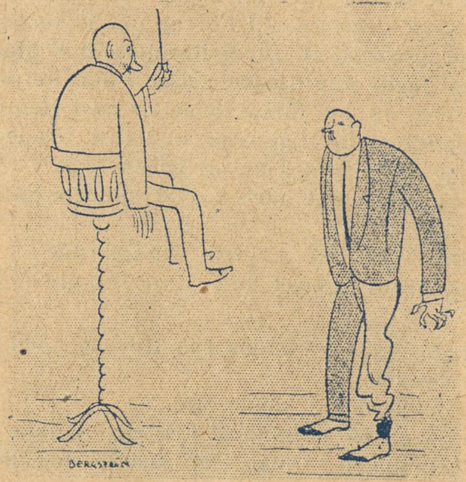

— Hur vågar ni komma på kontoret med bara ett byxben?
— Det blev skråddarestrejk, så dom kan inte få kostymen färdig.
(»Søndags-Nisse«).

BOLIGNØDEN I TYSKLAND

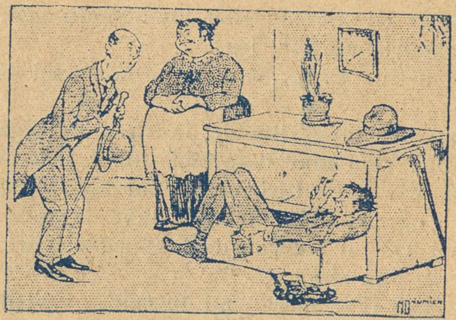

Konen: Ja, første Sal er ledig!
(»Ulk«).

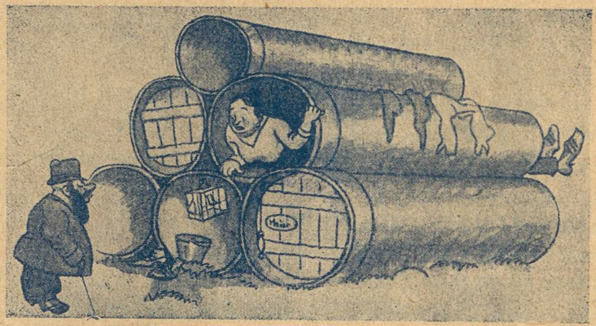

— Er det Lehmann, De søger? Han bor i den modsatte Opgang.
(»Lustige Blätter«).

Petter har gjort Fagerdal en tjänst och belönas med bl. a. en sup. Fagerdal anser dock en varning (Formaning) ej vara ur vägen för den spritälskande Petter och säger:
— Du vet väl, Petter, att hvarje glas du tar är en spik i din likkista?
Petter: — Jasså, slå då i en spik te, Fagerdal, mens han har hammarn i näfven!
(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

En Abe, som Konge leger.
Er det Alvor eller Abekattestreger?

„En Svensker".

Herr Johansson kommer hem till middagen och säger til sin äkta hälft (Kone):

— Jag skall tala om en nyhet, som säkert skall glädja dig — jag har i dag låtit livförsäkra mig.

Fru Johansson: — Ja, det är så likt dig att altid bara tänka på dig själv — att försäkra mitt liv, kan naturligvis inte falla dig in.

„En Nordmand"

— Kom aldrig til mig og si et vondt ord om homøopater. Jeg vet hvilket under en slik kan gjøre. Jeg hadde engang vondt i benet Doktoren kunde ingenting gjøre. Da gik jeg til en homøopat. Han bare saa mig i øjet og sa: »Betændelse i venstre knæ!« Og saa gav han mig nogen smaa piller og sa at jeg skulde komme igjen om en uke. Og da han saa hadde set paa mit knæ, sa han: »De er nærsynet paa det højre øie.« Og saa gav han mig piller for det ogsaa. Det var en rasende flink fyr den doktoren. Desværre maatte jeg ha forvekslet medicinen, for mit højre ben blev kortere . . . . og saa fik jeg betændelse i det venstre øie.

„En Dansker".

Læreren: Kan Knud sige mig, hvad det er, som bevirker, at et Barn vokser?

Knud: Regnen.

Læreren: Ja saa! Men hvorfor vokser saa ikke de ældre Mennesker?

Knud: Fordi de altid gaar med Paraply!

Mit Navn er Hansen. Jeg sælger Jord i Gentofte og har altid Prøver med under Neglene.

Underlige Notitser.

En ung Løjtnant i Helsingør udfordrede forleden en Mand, som havde staaet og stirret paa ham i lang Tid. Da Manden undskyldte sig med, at han skelede, udfordrede Løjtnanten *hans Fa'r!*

•

Hos en mindre Juvelhandler vilde i Gaar en ældre Herre købe en Perlehalsbaand, men fandt Prisen — 85 Kr. — for høj. Juvelhandleren gjorde saa Herren opmærksom paa, at der var udlovet 200 Kroner i Ducør for Halsbaandets Tilvejebringelse.

•

Efter at nu ogsaa *Sven Lange* har været oppe med en Flyvemaskine, har »den vingede Hest« ansøgt om Afsked som »Digtersymbol«.

•

Efter Forlydende ligger Cirkusdirektør *Schumann* i Underhandlinger angaaende Købet af »Sorte Hest«.

•

I næste Maaned vil der optræde rigtige Menneskeædere i »Edderkoppen«.

•

En Mand bar længe Sorg for sin afdøde Hustru, men omgikkes ikke desto mindre meget unge Damer.

Dog kun de *sort*-haarede.

•

Ved Opførelsen af »Salome« paa det kgl. Teater havde man særlig fremhævet Kampen mellem det kødelige Begær *Lam*(brecht) og Askesen *Hø*(berg).

•

Paa en lille Privatbane satte en Dag Medvinden saa stærk Fart paa Toget, at Konduktøren gik rundt blandt Passagererne og opkrævede *Hurtigtogs-Tillæg*.

•

Medens man mange Steder har maattet blande Bark i Melet for at faa Brød, har de efter Sigende i det nordlige Norge maattet tygge paa den bare Jord*skorpe*.

Hørt paa Kafé.

— Hør, Tjener, kommer ikke snart den blandede Frugt?

— Jo, ligestraks. De har ikke faaet den rigtig blandet endnu.

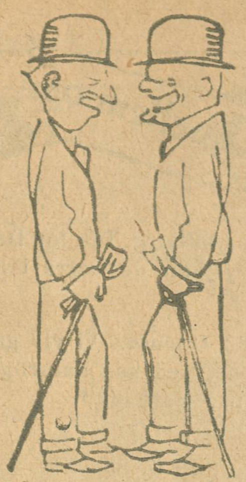

Du, jeg spiste til Aften i Gaar hos Antonsen; dér læser de Bordbøn.

— Hvordan det?

— Jo, Antonsen sagde til Konen: »Du milde Gud, skal det være en Bøf?«

Smørordning.

Tilbage det gaar med Smørret,
Rationen blev ikke forstørret
— der er knapt nok Sovs til en Ørred!
Men gavne Kassen det gør'et,
derfor har Brandes sør'et
— og Rode han smiler smøret!

Hørt i Jernbanen.

Ældre Landmand i det overfyldte Helsingørtog. Gaar fra Kupé til Kupé uden at kunne finde en Plads. I den sidste Kupé standser han, klør sig i Hovedet og siger:

— Det var da væm'ligt, saa her er fuldt!

Yngre Handelsrejsende griber sin Haandkuffert og siger:

— Maa jeg anbefale Dem mine Kamme og Haarbørster?!

Spurveskrig.

Frokost, Middag, Davre
stadig uden Havre.
Man kun det bedste skære
maa til vor Hestepære!

›Mobil‹, Aalborg. Tak for Deres Tilbud, men vi kan desværre ikke modtage det.

Karl T., Odense. Vi vil gærne se Tegningerne, men kan naturligvis ikke binde os paa Forhaand.

PROVSTEN

Vor brave Provst jeg nylig saa,
i Sengens Fjer han endnu laa.
Hans Mave tydede ej paa Nød;
den som et vældigt Bjerg stod
mod hans Hage.
Ved Sengen stod et Bord, hvorpaa
Hans Højærværdigheds Frokost
man serveret saa:
Madeira, Portvin og Genever
og til Dessert en Postej, der
var fyldt med Strassburger Gaaselever.
Saasnart hans Højærværdighed
var mæt,
han la' sig atter ned og sukked
store Gud, hvad er vort usle Liv,
vor Stamfaders Synd os alle rammer!
O, Herre, hør Din fromme
Tjeners Røst
og giv ham Styrke til at bære
Verdens Jammer. —

A. O. Simonsen.

— Frøken Ellen er nok meget blufærdig?
— Ja, hun tør ikke en Gang sige den nøgne Sandhed.

Tegnet af Engel Rasmussen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa ›Ravnen‹s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
›Ravnen›s Telefoner: 1189—7604.

EN SKUFFELSE

En Tømrermester i en Provinds, havde i lang Tid forgæves averteret efter Svende. En Nat vaagnede han ved at der blev dunret voldsomt paa Porten, Mesteren stod op aabnede et Vindue og raabte hvem der. Det er mig raabte en bred Stemme, hvad for en mig? Ja er det ikke her De søger Svende, jo svarede Mesteren glad nu skal jeg strax lukke op, og han fik i en Fart noget Tøj paa og kom ned og aabnede Porten. God Morgen Mester jeg vil blot lade Dem vide, at mig kan De ikke faa for jeg har Arbejde.

Sorte Ravn, hvor Du er kær
hvis Du vilde høre
paa det som jeg har skrevet her
og ud omkring det føre.

P. Borlund.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Verden som den burde være **og som den er.**

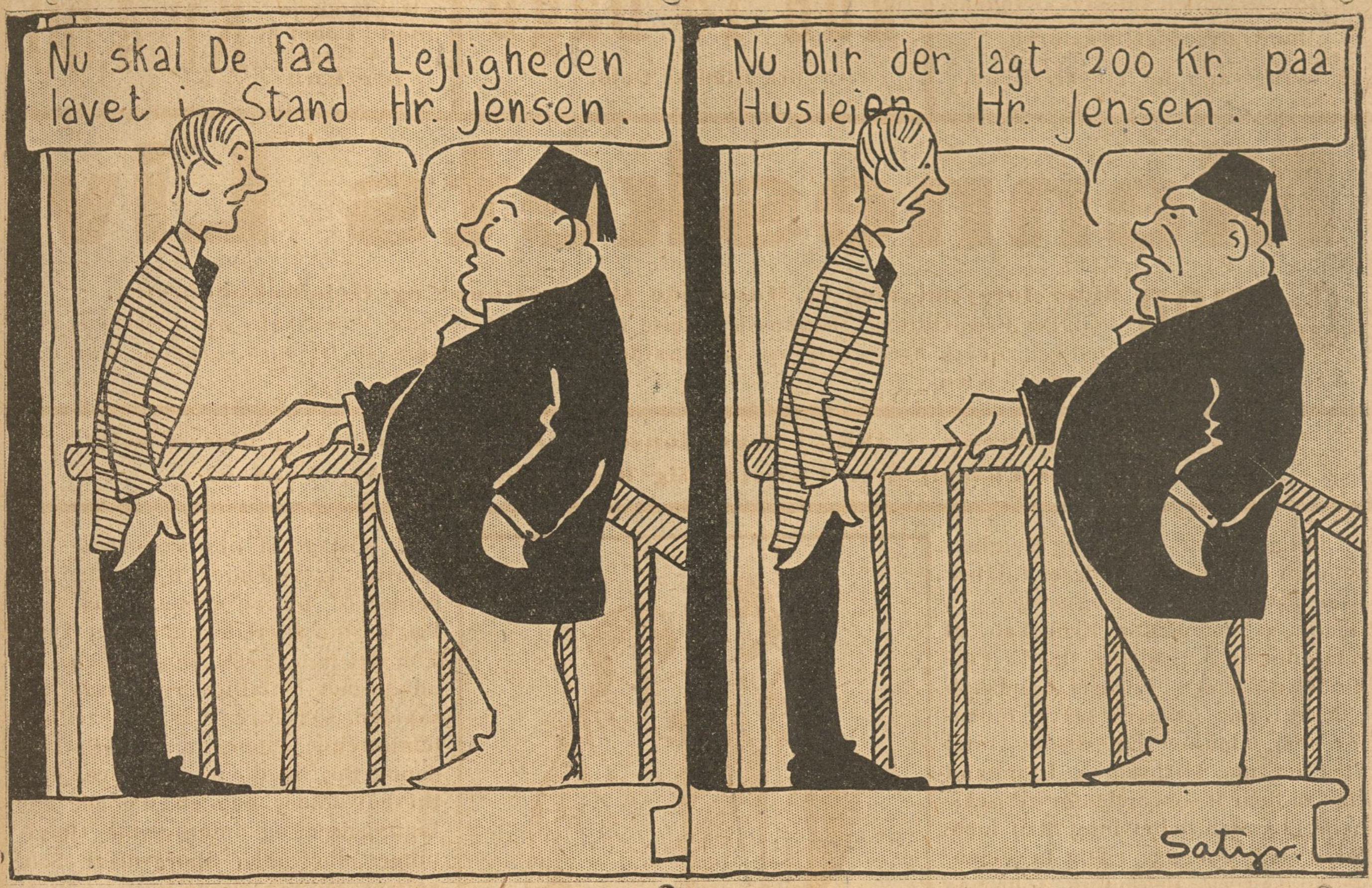

Satireserie af Satyr.

„Hittegods".

Opvarteren: Undskyld, men Herren har betalt et Glas for lidt.

Gæsten: Et Glas for lidt! Aah! Det har vist været det, jeg har faaet for meget.

Den 13aarige Marie: Ja, nu har jeg skrevet, jeg elsker ham . . . . skal jeg nu sende det til Harald eller Erik?

Lille Valdemar har faaet den Opgave at skrive en Stil, der hedder: Besøg hos Onkel.

Han grubler, men han kan ikke finde paa noget. Saa faar han pludselig, da Timen er ved at slutte, en lys Ide og skriver:

›Jeg vilde igaar besøge Onkel, men han var ikke hjemme.‹

Og stolt afleverede han sit Værk.

Godsejeren (til Klapperen, der har faaet et Skud i Bagpartiet): Naa, det maa jeg nok sige! De forlanger 20 Kr. for den Smule Bagfjerding! i Fjor lod De Dem nøje med 10.

Klapperen: Jamen alting bliver dyrere, Hr. Godsejer!

Fru Jensen: Javist er Tvillingerne søde, men Taalmodighed skal der til, for den ene skriger Dag og Nat og naar hun holder op, saa begynder den anden.

Han: Jeg har lige fulgt min Bror til Toget.

Hun: Var det Forretningsrejse eller Fornøjelsesrejse?

Han: Ja det er s'gu ikke godt at vide, hvad det kan blive til, for han skulde til Randers og giftes.

Johannes leger med sine yngre Søskende. Han har faaet nogle af dem anbragt paa Gulvet og et Par oppe paa Sofaen. Moderen kommer ind og spørger, hvad de leger.

— Vi leger Hospital, siger Johannes.

— Naa, og hvordan har Patienterne det?

— Meget daarligt!

Moderen gaar og kommer tilbage med nogle Æbler, som hun overrækker Johannes.

— Det er til de mest syge, siger hun.

Lidt efter hører hun Graad og Larm derinde fra og skynder sig ind.

— Hvad er der dog paa Færde? spørger hun. Har I ikke faaet Æblerne?

— Nej, svarer en af de yngste hulkende, Johannes har ladet os udskrive fra Hospitalet som raske og spist Æblerne selv!

5te Oplag udsolgt.

Et Bogværk uden Sidestykke indenfor Oplysningsliteraturen.

Et Pragtværk for ethvert Hjem.

Dette Tilbud gælder

kun 14 Dage

fra Bladets Dato.

Enestaaende Kæmpeværk.

Sælges af os i Reklameøjemed i Løbet af 14 Dage for kun **Kr. 4,50**

Menneskets Liv

Ca. 700 **Sider forsynet med et Hundrede Illustrationer og Helsidekobberstik.** Populær Fremstilling i Overensstemmelse med den medicinske Videnskabs nye Erfaringer af *Dr. med. Georg Kress*, samt en Tillægsafdeling: **Barnets Køn** af *Dr. med. Leopold Schenlz*, Professor ved Universitetet i Wien.

I Oplysningens Interesse — ikke i Sensationsøjemed — er denne Bog bleven solgt i 100,000 Eksemplarer i almindelig Boghandel over hele Verden.

Utallige er de Mænd og Kvinder, som for hele Resten af deres Liv har paadraget sig Lidelser og Sorger paa Grund af manglende Kendskab til Anatomien og hvad der staar i Forbindelse dermed. Forøget Kendskab i dette Emne behøves saavel indenfor som udenfor Ægteskabet. Intet Sted hævner Misbrug og Uforstand sig saa haardt som indenfor det seksuelle Liv, men heller intet Sted medfører en fysiologisk rigtig Levemaade en saa rig Belønning, som paa dette Omraade. **Fædre og Mødre**, som ogsaa have Ansvar overfor kommende Slægter, bør grundig studere dette Emne, som aabner en hel interessant og vidunderlig Verden. Intet andet Værk paa det danske Sprog omhandler det seksuelle Liv saa grundigt som denne Bog. Den bør læses af enhver voksen Mand og Kvinde! Et højst interessant og nyttigt Studium.

Vi ønsker, at alle Venner af Oplysning og Vidende vil benytte Tilfældet til nu at anskaffe sig dette Værk, som allerede under den korte Tid, det har været i Boghandelen, er udkommet i utallige nye Oplag. Ogsaa den, som forud har studeret herhenhørende Spørgsmaal, vil læse denne Bog med virkelig Fornøjelse, thi her finder han en Mængde nye Iagttagelser og interessante Oplysninger om vigtige Spørgsmaal. Som enhver let vil kunne indse, kan vi ikke levere saa mange Eksemplarer af denne omfangsrige Bog — ca. **700 Sider** med ca. 100 Illustrationer — for den enestaaende lave Pris **Kr. 4,50.** Vort Tilbud gælder **kun 14 Dage fra Bladets Dato.** Enhver Ordre, som indsendes i Løbet af denne Tid, ekspederes punktlig i Overensstemmelse med Annoncen.

Obs. Bøgerne sendes godt emballeret i diskret Indpakning mod Efterkrav.

Forudbetaling frabedes.

Uddrag af Indholdet:

1. Kap. Anatomi og Fysiologi.
2. Sammenlignende Anatomi mellem Mandens og Kvindens Legeme.
3. Kvindens Fysiologi, Nervesystem, Sindsorgan og Sjæleliv m. m.
4. Om Ægteskabet, det sexuelle Liv og Familien. Ægtesk. som Samfundsorden. Ægtesk. fra Naturforskerens Standpunk. Forplantningen og Staten. Lykkelige og ulykkelige Ægtesk. Berømte Mænds Anskuelser om Ægtesk. Ægtesk. Betydn. for Livslængden, Hindringer for at indgaa Ægtesk. Personer som ikke bør gifte sig. Om Ægtesk. i forsk. Aldre. Naturfolkenes Ægtesk. Hensigtlig Indskrænkn. af Børneantallet. Ægtesk. med 1 Barn, med 2 Børn. For talrigt Afkom.
5. Faren ved Ukyndighed. Ægtesk. Opgave. Hvorfor Manden gifter sig. Hvorfor Kvinden gifter sig. Fejlregninger og Fejlopfatninger. Hvorledes de undgaas.
13. Blodet, Livsprincip, dets Omløb, Bestanddele og Egenskaber.
14. Menstruation, dens Fysiologi og Hygiejne. Raad og Regler for Kvinder i forskellige Aldre.
15. Kvindens Bækken.
21. Forløsningen i Almindelighed.
22. Forløsningens Indvarsling, regelmæssige Forløb og normale Følger.
23. Forløsninger med Hovedhinden.
24. Forløsninger, ved hvilke nederste Del af Fosteret ligger for.
25. Tegn paa at Fosteret lever under Forløsningen.
27. Behandl. ved normal Forløsn. og Barselkvindens Forhold under samme.
28. Hvad Jordemoderen har at iagttage ved normal Forløsning.
32. Abnorme Forl. som Følge af Fejl i Æghinderne. Moderkagen og Navlestr.
35. Abnorme Forl. paa Grund af Fosterets fejlagtige Beskaffenhed eller fejlagtige Leje.
37. Om Fejl, som er begaaet af Fødselsmedhj. og Barselkvinden selv og deraf beroende abnorme Forløsninger.
38. Sygdomme.

KUNSTFORLAGET „UNION“
KØBENHAVN B.

R

Bestillingsseddel
til
Kunstforlaget „UNION“. København B.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Efterkrav à Kr. 4,50 plus Porto .... Ekspl. af Bogen **Menneskets Liv** ca. 700 Sider med et Hundrede Illustr.

Navn ....

Bopæl ....

Postadresse .... Skriv tydeligt!

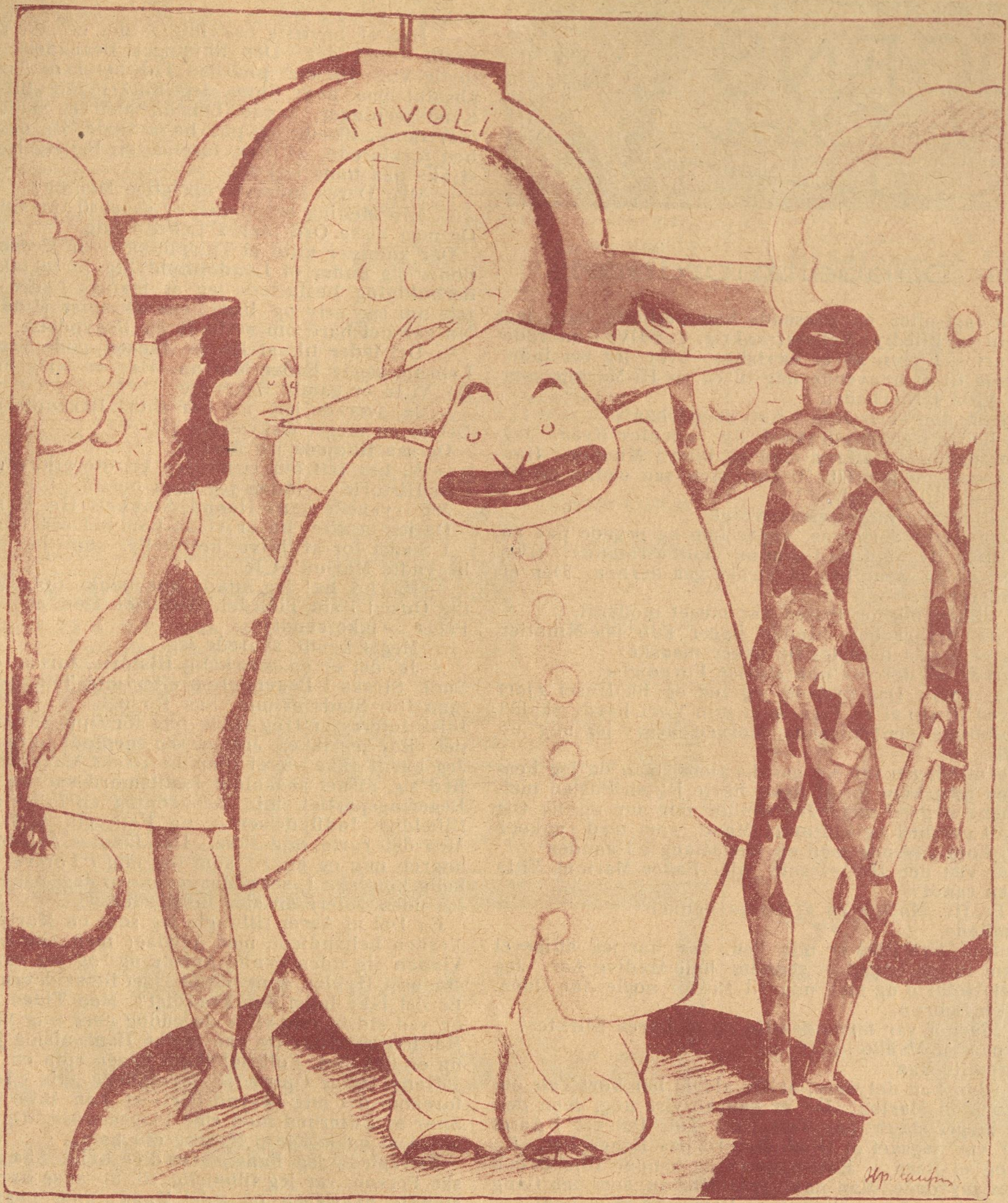

Tegning af Hp. Hansen

Derude er Freden besværlig at finde,
thi ingen vil tabe og alle vil vinde.
I Tivoli blæser de luneste Vinde
— vi mødes til Freds-Konference derinde!

TIVOLI AABNER.

Tivoli aabner den 10. Maj sine Porte og Tælleapparater og byder hver Dag paa skiftende Plæneforestillinger, Pantomimer, Balletter og mange andre Forlystelser.

Hver Aften Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven, originale Festarrangement med Dans, Illumination og Fyrværkeri.

Sæsonen, der slutter den 15. September, vil byde paa en Række smukke og fornøjelige Festaftener. Entréen er uforandret 50 Øre for Voksne, 25 Øre for Børn.

Hos Dobbeltmorderen.

Paa min Jagt efter en passende Sommerbolig kom jeg en Gang til en lille By i Mellemfrankrig, et halvt Hundrede Mil fra Paris. Ejeren af et Værtshus, hvor jeg var inde, raadede mig til at henvende mig til en vis Hr. Marion, som havde en Villa i Nærheden.

— Jeg tror, den staar tom i Aar, sagde han.

Marion boede i en Bondegaard lige udenfor Byen. Jeg fandt ham staaende i Døren med en Pibe i Munden. Han kunde vel være mellem 60—70 Aar, men saa endnu ud til at besidde sin fulde Kraft.

Han modtog mig meget elskværdigt.

— Villaen ligger derhenne, sagde han og pegede paa en firkantet, hvid Bygning med grønne Vinduesrammer. Hvis De ønsker at se den, kan vi straks gaa derhen. Den er fuldt møbleret.

Villaen tiltalte mig og Prisen var meget moderat.

— Her er dejligt her. Floden ligger kun faa Minutter herfra og er meget fiskerig. De fisker maaske?

Jeg svarede, at det var min største Fornøjelse.

Allerede samme Dag flyttede jeg ind og fik Huset gjort i Orden ved Hjælp af en Pige, som min Vært havde skaffet mig, og allerede den følgende Morgen begav jeg mig ud for at fiske.

Hele Formiddagen var jeg ganske alene, men da jeg henimod Aften igen kom for at fiske, hørte jeg en Puslen mellem Grenene bagved mig. Jeg vendte mig om og fik Øje paa en lidt gammel og indtørret Mand, som med rynkede Øjenbryn kom gaaende med en Medestang i Haanden.

— De er vist den Herre, som lejer Fader Marions Villa i Aar, ikke sandt?

— Jo. Er Hr. Morion en af Deres Venner?

Han smilede.

— Selv om han ikke er min Ven, saa har jeg alligevel kendt ham meget længe — gennem hele tredive Aar. Jeg har været Notarie og slog mig til Ro for nogle Aar siden. Jeg hedder Lebrun.

— Hr. Marion var formodentlig en af Deres Klienter?

— Ja, paa en Maade . . .

Saa fortsatte han:

— Hvordan kan det være, at De aldrig har hørt Tale om Processen mod Marion? De er ganske vist ung, men den var dog meget stærk paa Tale i sin Tid. Det var i Aaret 1855. Der var begaaet et Dobbeltmord paa Egnen her. En Kvinde og et Barn — Enken Berés og hendes lille Dreng — fandtes myrdede. Man anklagede Marion, som den Gang var tredive Aar. Jeg maa sige, at Beviserne mod ham var stærke, men jeg vil ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne. Han blev kun dømt til Straffearbejde, fordi visse uopklarede Punkter talte til hans Fordel. Han blev sendt til Ny Kalifornien. Fem Aar senere gik det Rygte, at Marion var bleven et Offer for et juridisk Fejlgreb. Den virkelige Morder havde aflagt Tilstaaelse paa Dødslejet. Sagen vakte uhyre Opsigt. Kejseren interesserede sig for Sagen, og nogen Tid efter kom Marion hertil. Han arvede en af sine Slægtninge og har siden levet som Rentier. Hele Historien er nu glemt; de fleste af dem, som var med den Gang, er nu døde, og det falder aldrig nogen ind at hentyde til den.

Jeg bad om nærmere Detaljer.

— De er bleven udviskede i min Erindring.

— Men Hovedsagen er, at han er uskyldig. Den Skyldiges Bekendelse . . .

— Han er bevislig uskyldig — der er ikke noget at indvende imod det. Den Skyldiges Bekendelse foregik paa lovlig Vis. Da der paa den Tid herskede Tvivl, stod jeg absolut paa hans Side. Jeg holder mig til konstaterede Kendsgerninger, sagde Lebrun med et Smil. Da Marion blev dømt, troede jeg paa hans Skyld. Da den høje Øvrighed forklarede, at der forelaa en Fejltagelse, troede jeg straks paa hans Uskyld.

— Men Deres inderste oprigtige Mening?

— Min Mening er, at der er gaaet 40 Aar siden den Gang. Og med disse Ord forlod Lebrun mig.

Der kommer altid et Tidspunkt, hvor Kedsomheden indfinder sig under et Landophold, og for at skaffe mig Underholdning, besluttede jeg at formaa Fader Marion til at tale om sig selv og bad ham at spise Middag med mig. Nu var det bare om at finde en Begyndelse.

— Det lader til, at De er bleven gode Venner med Hr. Lebrun, sagde Fader Marion. Han er ivrig Fisker ligesom De. Vi to er gamle Bekendte.

— Ja, svarede jeg, jeg har gjort Bekendtskab med ham. Det er en meget elskværdig Herre.

Og saa tilføjede jeg hastigt:

— Vi har talt om Dem. Jeg kendte allerede til Deres — Livs-Historie — inden jeg kom herud.

Jeg trykkede hans Haand. Stakkels Hr. Marion.

Og jeg tænkte: nu er vi da kommet saa langt.

I Stedet for at blive højtidelig, som jeg havde ventet, begyndte Marion at le.

— Ha, ha, ha! Jeg kunde nok tænke det. Den vakte vældig Opsigt i sin Tid, den Historie! Den er ogsaa kendt i Paris — ikke sandt?

— Meget kendt, svarede jeg.

— Ja, det er en mærkelig Historie, fortsatte han med et Smil. Straks i Begyndelsen efter min Tilbagekomst gjorde man stor Stads af mig. Saa forsøgte man at faa mig politisk interesseret og vinde mig for Oppositionspartiet. Men det vilde jeg ikke. Jeg har en medfødt Skræk for Politik. Jeg havde ikke været hjemme i seks Maaneder, førend det hed sig, at det saakaldte Justitsmord var en Opfindelse af Regeringspartiet, min Benaadning en Følge af Intriger og tilfældige Indflydelser — og Folk gik af Vejen for mig. Men det rørte mig ikke. Der fandtes Aviser i Byen, som angreb mig og andre, som tog mig i Forsvar. Det var virkelig komisk. I seks Maaneder var jeg uskyldig, saa blev jeg uden videre en stor Forbryder.

En Del af Aaret tilbragte jeg som en Martyr, hvem hele Verden behandlede med Agtelse; men saa en Dag vendte Vinden sig uden synlig Anledning, og jeg var bare en udstuderet Hykler, som havde taget Retsvidnerne ved Næsen. Er det ikke højst mærkværdigt? Men Tiden udjævner alt, og ved sidste Valg vilde de endog gøre mig til Borgmester. Ha, ha, ha! Som De kan tænke Dem, afslog jeg Æren. Og nu er det Slut. Folk taler om Sagen som en Saga.

Hans rolige Optræden forbløffede mig. I Særdeleshed forekom det mig besynderligt, at han ikke viste mindste Spor af Bitterhed mod sine Plageaander. Og jeg begyndte ogsaa at vakle i min Mening om ham.

Betragtede jeg hans ærværdige hvide Skæg og sympatiske Person, var jeg tilbøjelig til at anse ham for en forstandig, overlegen og ædel Mand; men naar jeg saa en anden Gang betragtede hans lyse, kolde Øjne og smalle Læber, fik jeg den afskyeligste Mistanke.

Aftenen før min Afrejse til Paris spiste vi sammen. Og derefter fulgte jeg ham til hans Hjem. Vi rakte hinanden Haanden til Afsked. I det samme saa han paa mig med et Smil, som i dette Øjeblik forekom mig djævelsk.

— Skal jeg fortælle Dem noget højst mærkværdigt? begyndte han. Jeg er nu 68 Aar. Det har nu ikke Spor af Betydning at faa fastslaaet, hvem der i 1855 begaaede eller ikke begaaede en Forbrydelse. Men ser De, nu har man saa mange Gange fortalt mig, at jeg er skyldig og lige saa mange Gange at jeg er uskyldig — at jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg ikke selv ved, hvad der er rigtigt!

Og med et højst sælsomt Smil forsvandt han i sit Hus!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Køb RAVNEN

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310 *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F. E. BORDING KØBENHAVN

Levnedsmiddelminister Hoover er ankommen til Tyskland (Dagspressen).

Det stakkels Evropa.

Tegning af Magnus Kristensen.

Doktor Amerika: Naar De nu faar lidt god Mad, skal De se, det hjælper.
Evropa: Ak nej, det nytter vist ikke. Det er stadig galt med *den indre Uro!*

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 20 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 15. Maj 1919

Tegning af Emil Poulsen

„Der kommer vist ikke noget *Prisfald*, før vi selv tager Sagen i vor — Haand."

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

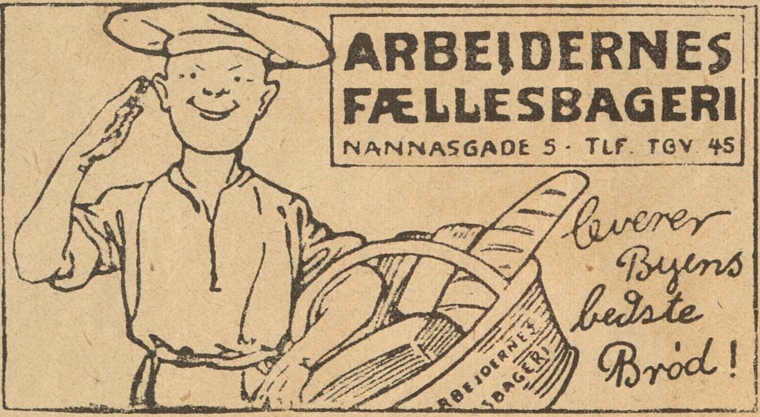

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Hensl. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.

Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

Tegning af Hp. Hansen

— Jeg elsker Dig, Jørgine, vil Du være min Hustru?

— Ja, ser Du, Jens Peter, det vil jo re'nok afhænge af, om den nye Ægteskabslov bliver vedtaget!

En haarfin Historie.

De var nygifte, men ikke lykkelige. Baade Slagteren, Urtekræmmeren og Mejeristen saa skævt til dem, for de havde ingenting at betale med, og sultne var de.

— Hvad skal vi gøre, Harald, sukkede hun. Jeg er saa sulten.

— Jeg ved det ikke, svarede han og lagde sit Hoved mod hendes Skulder. Nu er jeg næsten lykkelig, fortsatte han. Hvis jeg var mæt, vilde jeg være helt lykkelig.

— Jeg har det! sagde hun. Vi sælger mit Haar!

— Er Du gal! skreg han. Sælge Dit dejlige, lange Haar, Kvindens skønneste Pryd — klippe dette dejlige Væld af — aldrig!

— Jamen vi behøver ikke at klippe det af, svarede hun. Se!

Og med en fortryllende Bevægelse, fuld af Ynde og Skælmeri, tog hun sin Paryk til 40 Kr. af og lagde den i hans Hænder.

Den Aften spiste og drak de voldsomt, og han blev helt mæt.

Men alligevel ikke rigtig lykkelig.

Søndagens Udflugt.

En Tur til Hillerød pr. Motorcykle med diverse smaa Afstikkere.

Jeg for Naturen har haft Sans,
fra jeg var ganske lille!
jeg elsker Skovduft, Myggedans
og Nattergalens Trille.
Og nødig bli'r jeg hjemme, naar
den første Sol, den unge Vaar
mig vinker et Kom ud, kom ud!
Og derfor sa' jeg til min Brud
en Dag med kærlig Mine:
Vi ta'r til Skovs, Petrine.

Nu da man atter har Benzin,
vi ta'r pr. Motorcykle!
Straks Mutter gav et gnavent Hvin
— hun skal nu altid hykle.
Dog snart hun sidder bænket bag;
Motoren slaar de første Slag,
med den — jo jo, jeg ved Besked,
faar Mutter og sin Mund paa Gled,
vi suser op ad Bakker
mens Mutter snakker, snakker!

En Motor sig som Køretøj
stærkt Idealet nærmer,
Maskinens djævelblændte Støj
mod Konens Snakken skærmer.
— Og da vi naa'de Hillerød,
jeg vender mig — men Hilledød!
hvor er nu Mutter? Sadlen bag
er tom! — ak, hvilket grufuldt Slag!
Min Skat, mit Liv, min egen
er drattet af paa Vejen!

Naa den Ting ta'r jeg ej saa tungt
— det bør en Mand ej gøre.
Mit Blod er endnu hedt og ungt,
varm var jeg af at køre.
Jeg kom i Selskab, drak lidt Sprøjt
— og snart gik Bølgerne sgu højt,
vi drak og slog til Søren løs,
der var en Pokkers dejlig Tøs
— nej tys! — bedst at jeg slutter;
sæt det blev læst af Mutter!

Lidt slingrende jeg styred hjem,
(den megen Drik det voldte)
— og saa — saa kan De tænke Dem,
en halv Mils Vej fra Holte
der midt paa Vejen sad saagu'
Petrine skældende endnu!!
Jeg hjalp i Sadlen Trinemor.
— De sikkert ikke blide Ord
paa Vejen hjem hun talte,
Motorens Larmen kvalte!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

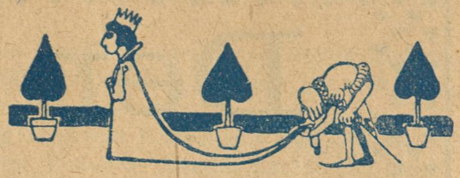

Tivoli aabner.

Mel.: Det var en Aften paa Tivoli.

Nu er det Alvor med Sol og Vaar,
og Vintren nedlægger Vaabnet;
thi over Byen det Budskab gaar:
i Dag har Tivoli aabnet.
Smaa Abonniner i Foraarskyser
i Haven tripper omkring og fryser
— de søde smaa! — de søde smaa!

En saadan Aften jeg kan sgu ej
i Hjemmet mig holde roli'!
Jeg gaar til Hansen: »Vil Du som jeg,
i Kvæld vi aabner Tivoli!«
Snart iført Paletot og Cylinder,
sin Viv han kysser paa begge Kinder:
Adiø, min Skat — min egen Skat!

Vi hilser muntert paa Kontrollør'n
og slipper gennem Portalen.
Vi et Kvarter med de andre Børn
ser Pjerrot dratte paa Halen.
Men dernæst styrer vi uden Drøften
den samme Vej vore Ben — mod »Grøften«
— naturligvis — naturligvis!

Jeg kender Hansen, han er i mangt
den Ven just, hvortil man trænger.
— I Tivoli faar man ham saa langt,
men fan'me heller ej længer!
Hvad Haven rummer: Musiken, Dansen,
samt Kunstnerplæne forblev for Hansen
et ukendt Land! — et ukendt Land!

Det fjerde Glas har vi sammen tømt,
derpaa jeg rolig fordufter.
Jeg nikker til et Par Pi'r paa Skrømt,
mens jeg i Haven mig lufter.
Dog baade Hemme og Snedler-Peter,
samt andre store og smaa Profeter
jeg undgaar helst — ja, allerhelst!

Jeg søger ned i den muntre Krog,
hvor man Fornuften la'r ramle.
Ved Midnat indser jeg hed og klog,
at Tivoli er den gamle!
Jeg finder Hansen og — Fanden gale —
han staar paa Bordet og holder Tale,
ret i sit Es — ja, i sit Es!

Det var en Aften i Tivoli,
og Nittennitten det hændte,
men ingen Djævel fandt Rede i,
hvordan vel Aftenen endte!
Men næste Dag hør jeg Hansen spør'e
i Telefonen, om vi skal gøre
den Aften om? — lidt ofte om?

Jens Knark.

Uforbederlig.

412 var Kompagniets »Gemytligbuks«. Han var — selvfølgelig — Slagter og ikke hverken til at hugge eller stikke i — altsaa uforbederlig.

Forleden mødte han med en manglende Knap (*hvis* man kan møde med noget, man ikke har) øverst i Vaabenfrakken, og Korporalen kunde naturligvis ikke lade den gamle Vittighed være i Fred —: Hva' æ de' for noget Svineri med ham 412, skal han møde i Geleddet halvnøgen? Hvis ikke den Knap er sy't paa til Paraden, saa ry'r han lige i Spjældet.

Ved Paraden mødte 412 virkelig med den øverste Knap syet paa, men til Gengæld manglede den nederste.

Korporalen (rasende): Aa, sikken en Jubelidiot! Hvor har han gjort af den nederste Knap?

Nr. 412: Den sidder øverst, Hr. Korporal!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Har jeg? sagde hun og skød Øjenbrynene i Vejret.
— Har Du ikke?
— Ikke saa vidt jeg mindes.
— I Baaden.
— Jeg sagde det ikke.
— Maaske ikke med Ord, men Du lod mig forstaa det, svarede jeg, og Lisbeth rødmede.
— Skal jeg opfatte det saaledes, at jeg, naar alt kommer til alt, ikke har faaet Tilgivelse?
— Ikke før jeg har faaet at vide, hvorfor Du tillod Dig en saa tankeløs, vanvittig Streg, svarede hun.

At jeg paa denne Maade skulde komme til at bære Ansvaret for Nissens Gerning var mærkeligt, thi hvis en Dreng nogensinde havde trængt til Straf, var det Nissen. Men alligevel, formodentlig fordi det var Nissen eller paa Grund af, at jeg havde hadet Sladder, tav jeg. Da Lisbeth saa det, vendte hun sig bort fra mig.

Der stod jeg med bøjet Hoved i en Stilling, som burde have vidnet om Uskyld, bristet Haab og stille Resignation, men forgæves; hun saa sig ikke en eneste Gang tilbage. Men skønt Martyr, opfyldtes jeg af Tilfredshed ved Tanken om, at jeg havde opofret mig paa Venskabets Alter. I hvert Tilfælde satte jeg mig ned og stoppede min Pibe og forbandede endnu en Gang Nissen.

— Hist!

En lille Skikkelse kom frem fra et Træ i Nærheden, og se! Genstanden for mine Tanker stod foran mig.

— Nisse, kom herhen! sagde jeg, og han adlød villigt. Da Du skar Fanglinen over, saa at Baaden med Din Tante kom i Drift, huskede Du saa ikke paa Manden, der druknede ved Floddæmningen i sidste Maaned?
— Nej, svarede han og stirrede paa mig.
— Nej, naturligvis huskede Du ikke paa det, men i hvert Tilfælde er det ikke Din Skyld, at Din Tante Lisbeth ikke druknede — paa samme Maade som han gjorde.
— Aa! udbrød Nissen, og hans elskede Bue faldt ham ud af Hænderne.
— Nisse, fortsatte jeg, det var ondt gjort at skære Touget over, det var en gemen Streg. Synes Du ikke selv det?
— Jo, jeg er bange for det, Onkel Dick.
— Synes Du ikke, at Du burde straffes for det?
— Jo—o.
— Det er godt, sagde jeg, jeg vil selv straffe Dig. Gaa hen og skær en Kæp af, sagde jeg og gav ham min Pennekniv.

Med opspærrede Øjne adlød Nissen, og jeg hørte en Knagen af Grene. Snart efter kom han tilbage med tre og med Bladet paa min Kniv brækket, hvorfor han udgød sig i Undskyldninger.

— Nu, sagde jeg, idet jeg udvalgte en af dem, vil jeg slaa Dig med denne Kæp — det vil sige, hvis Du mener, at Du fortjener det.
— Var Tante Lisbeth ved at drukne — virkelig drukne? spurgte han.
— Meget nær ved det, og hun blev kun reddet ved et Tilfælde.
— Det er godt, Onkel Dick, sagde han og strakte Hænderne frem for at jeg kunde slaa paa dem.

Kæppen hvinede og faldt — en Gang — to Gange. Jeg saa ham blive blussende rød i Ansigtet og faa Taarer i Øjnene, men han gav ikke en Lyd fra sig.

— Gjorde det meget ondt, min kære Nisse? spurgte jeg, idet jeg kastede Kæppen bort.

Han nikkede, han vovede ikke at tale for ikke at komme til at græde, og jeg vendte mig bort for at tænde min Pibe, til hvilket jeg brugte en halv Snes Tændstikker.

— Onkel Dick, udbrød han tilsidst, mandigt kæmpende mod Graaden, jeg . . . jeg er saa ked af . . .
— Aa, nu er det godt igen, Nisse. Tag mig i Haanden.

De snavsede smaa Hænder fattede beredvilligt om mine, og jeg tror, at vort Venskab fra det Øjeblik var yderligere beseglet.

— Hvad er der i Vejen, Nisse, min lille Elskede, Du græder, raabte en Stemme, og Lisbeth lagde sig ned paa Knæ foran ham.
— Ja, jeg ved, at jeg græder . . . . fordi jeg er saa forfærdelig ked af det . . . og Onkel Dick har slaaet mig paa Hænderne . . . og jeg er saa glad!
— Slaaet Dig paa Hænderne! udbrød Lisbeth og omfavnede ham endnu inderligere og saa skarpt paa mig. Slaaet Dig paa Hænderne — hvor understaar han! Hvorfor gjorde han det?
— Fordi jeg skar Touget over og lod Baaden drive ud med Dig og Du kunde være druknet ved Dæmningen, og jeg er saa glad over, at Onkel Dick slog mig.
— Naa—aa! udbrød Lisbeth.
— Jeg ved ikke, hvorfor jeg gjorde det, fortsatte Nissen. Det var nok min nye Knivs Skyld — den var saa smuk og skarp, Tante.
— Naa, alting er nu godt igen, kære Nisse, svarede jeg og famlede efter en Tændstik. Jeg tror, at vi nu alle tre er blevet bedre Venner end vi nogensinde før har været — idetmindste burde vi være det. Jeg ved, at jeg i Dit Sted vilde holde endnu mere end før af Tante Lisbeth. Og . . . tag hende nu med til The, Nisse, og sørg for, at hun spiser godt, sagde jeg, løftede paa Hatten og tænkte paa at gaa; men i samme Øjeblik stod Lisbeth foran mig og hendes Haand laa paa min Arm.
— Vi vil drikke The paa samme hyggelige Sted under Træerne som sidste Gang, sagde hun. Hvis Du har Lyst til at . . . at . . . sig, vil Du det?
— Aa ja, gør det, Onkel Dick! raabte Nissen. Jeg skal løbe hjem i Forvejen og sige til Jane, at hun skal dække til en til, raabte han og løb i Forvejen.
— Jeg slog ham ikke videre haardt, sagde jeg for at bryde Tausheden, der var blevet en Smule trykkende; men ser Du, der findes Ting, som en Gentleman ikke kan tillade sig. Nu forstaar han, tror jeg.
— Aa, Dick, sagde hun meget mildt. At tænke sig, at jeg kunde tro, at Du havde gjort noget saadant — Du! Og at Du kunde lade mig blive i den Tro — og alt dette bare for at beskytte Drengen. Aa, Dick, det er ikke saa underligt, at han er saa glad for Dig! Han taler altid om andet end Dig — jeg føler mig undertiden skinsyg. Men sig mig, Dick, hvordan kom Du da ned i Baaden?
— Ved Hjælp af et Træ med udstaaende Grene.

— Mener Du virkelig, at . . .

— Som jeg fortalte Dig, faldt jeg saa at sige nede i Baaden.

— Men tænk, om Du var faldet ved Siden af?

— Men det gjorde jeg ikke.

— Og Du kan ikke svømme!

— Nej, ikke saa vidt jeg ved.

— Aa, Dick, kan Du nogensinde tilgive mig?

— Paa tre Vilkaar.

— Lad høre.

— Først og fremmest at Du tillader mig at mindes alt, hvad Du sagde til mig i Baaden, medens vi drev ned mod Dæmningen.

— Det kan være, Dick! Og de andre Betingelser?

— Den anden Betingelse staar i Forbindelse med det lille Hus i Byen Down i Kent, det gamle Hus, der trænger til en Kvindes milde Hænder, Lisbeth!

— Og den tredie? spurgte hun meget lavt.

— Du kan sikkert gætte det.

— Nej, det kan jeg ikke, og for Resten kommer Dorothy der . . . og . . . aa Dick!

— Men lille Tante, udbrød Dorothy, da hun naaede os, hvor Du er rød! Jeg vidste godt, at Du vilde blive solbrændt af at ligge i den gamle Baad uden Parasol over Dig? Men det gør hun altid, Onkel Dick — det gør hun altid!

XI.

EN FLYGTET FANGE.

Alle kendte gamle Jasper Trent, Veteranen fra Krimkrigen, som havde været med til at prygle Russerne og Prøjserne og som, efter hvad man sagde, havde flere Ar paa sin udslidte, bøjede gamle Krop, end der fandtes Maaneder i Aaret.

Hele Byen var stolt af gamle Jasper, stolt over hans høje Alder, stolt over hans Ar og stolt over Medaljerne paa hans indsunkne Bryst.

Hver Dag kunde man se ham sysle med Blomsterne i sin lille Have, men endnu oftere sidde stille paa Bænken i Solskinnet ved Siden af Døren til »De tre Fiskere«.

Jasper sad ofte ved Kaminen i det gamle Værtshus og fortalte Historier fra Feltlivet; dog lagde jeg Mærke til, at han ofte naar han havde drukket et Krus Øl, tabte Traaden i sin Fortælling og begyndte at tale om »Drengen Jorge«.

Da jeg ikke vidste, hvad han mente dermed, spurgte jeg Værten, der fortalte mig, at »Drengen Jorge« var Jaspers eneste Søn, en Mand, der nu var omkring de fyrre; han havde været meget lovende som ung, men var senere kommet paa Afveje og afsonede nu en langvarig Fængselsstraf for Indbrudstyveri. Værten fortalte mig, at den Dag, Sønnen fik sin Dom, havde gamle Jasper faaet et Slagtilfælde og havde ikke været sig selv lig siden den Dag. Han har fuldstændig mistet Hukommelsen angaaende Sønnen og tænker og taler om ham, som om han endnu var Dreng.

— Den Dreng er et Geni, plejede han at sige, han rejste for at gøre sin Lykke! Du Vært, var han ikke en prægtig Dreng?

— Jo, det var han, plejede Værten at svare.

— Ja, og han kunde lave alt, den Dreng. Han kommer nok tilbage til sin gamle Fa'r med Lommerne fulde af Guld og Sedler — ja det gør han, det ved jeg, for gamle Jasper er ingen Nar.

Og derpaa sang han Sangen »De britiske Grenaderer«, og de andre istemte af deres Lungers fulde Kraft.

Paa denne Maade gik alle ind paa den gamle Mands Selvbedrageri for hans hvide Haars Skyld.

Men nu laa den gamle Mand syg, og efter hvad Lisbeth fortalte mig, da jeg mødte hende paa Vejen fra hans Hus, var det sandsynligt, at han aldrig mere vilde kunne komme op igen.

Saasnart den gamle Mand var blevet syg, havde Lisbeth sørget for en Sygeplejerske til ham, og hun gik selv hver Morgen og Aften hen for at se til ham.

Det var derfor jeg stod ved Havelaagen ved Nitiden en Aften og lyttede efter Lyden af hendes Skridt paa Gangstien. Tilsidst kom hun — og jeg tog den tunge Kurv fra hendes Arm.

— Dick, sagde hun, medens vi gik ved Siden af hinanden, jeg begynder at blive urolig for Nissens Skyld.

— Hvad har han nu haft for igen? spurgte jeg.

— Jeg er bange for, at han er syg.

— Han saa alt andet end syg ud i Gaar, svarede han beroligende.

— Ja, jeg ved nok, at han ser rask ud, sagde Lisbeth og rynkede Panden, men han har i den sidste Tid haft en enorm Appetit. Aa, Dick, hans Appetit er forfærdelig!

— Min kære Lisbeth, svarede jeg og rystede paa Hovedet. Drenge udmærker sig ved to Ting — Smudsighed og Appetit. Det burde Du have opdaget. Jeg erindrer selv de vældige Stykker Smørrebrød og de store Stykker Tærte, jeg kunde faa ned. Jeg sukker undertiden ved Tanken derom. Forurolige Dig ikke for Nissens Appetit, tro mig, det er der ingen Grund til.

— Aa, jeg kan ikke lade være dermed, sagde Lisbeth, det forekommer mig saa . . . saa unaturligt. For Eksempel fik han i Morges til Frokost sin sædvanlige Portion Grød, derefter Smørrebrød og derpaa en stor Skive Skinke — ja, en rigtig stor, tyk Skive, Dick. Og han spiste det hele saa unaturlig hurtigt. Jeg vendte mig bort for at spørge Jane om noget, og da jeg igen saa paa hans Tallerken, var den tom, han havde spist det hele og bad tilmed om mere. Naturligvis sagde jeg nej, og da forsøgte han at formaa Dorothy til at give ham sin Mad for en Lommekniv. Det samme gentog sig ved Middagsbordet. Han spiste et Ben af en Kylling, derpaa en Vinge og derefter en Del af Brystet og han vilde sikkert have fortsat indtil han havde spist hele Kyllingen, hvis jeg ikke havde standset ham. Til Theen fik han seks Stykker Smørrebrød, det ene efter det andet, for ikke at tale om ristet Brød og Kage. Paa denne Maade er det nu gaaet i to Dage . . . og . . . ja Kokkepigen fortalte mig i Aftes, at hun havde set ham spise paa et Stykke tørt Brød lige før han skulde gaa i Seng. Tørt Brød — tænk bare! Aa, Dick, hvad kan der være i Vejen med ham?

— Det lyder mærkeligt, svarede jeg, særlig det med det tørre Brød; men jeg har allerede dannet mig en Mening om Sagen — ligesom Detektiven i Fortællingerne — men jeg vil ikke tale om den endnu. Vær i hvert Tilfælde ikke urolig, Lisbeth, der er ikke noget i Vejen med Nissen.

Da vi var naaet til gamle Jaspers Hus, der laa lidt fra Byen, standsede Lisbeth og rakte Hannden ud efter Kurven:

— Vent ikke paa mig i Aften, sagde hun. Jeg har bedt Peter om at hente mig med Vognen, for det bliver maaske sent.

— Er den gamle Mand meget syg?

— Ja, Dick.

— Stakkels gamle Jasper! udbrød jeg.

— Ja, stakkels gamle Jasper! istemte hun med et Suk, og hendes Øjne var fulde af Taarer.

— Ja, han er meget gammel og svag, sagde jeg og drog hende nærmere hen imod mig, idet jeg rakte hende Kurven; men alligevel, hvis Din milde Haand lagde Puden til Rette under mit Hoved og Dine Øjne saa ind i mine, vilde jeg næsten kunne ønske . . .

— Ti dog, Dick!

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Den britiske Løve (til Fredskvinden): Jeg begynder at blive træt af hende. Jeg er da en Løve og ikke et Æsel (?)

(»Punsh«, London.)

Wilson drømmer. Hunden og Katten i Nationernes Forbund. (»Le Journal«, Paris.)

NÄR KVINNAN KOMMER I RIKSDAGEN

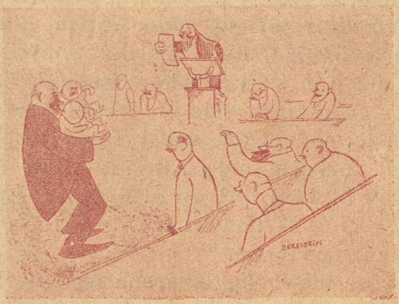

Statsministern: Resultatet vid omröstningen: 200 röster för...
Dr. Blom (avbrytande): Det har kommit två röster till. Riksdagsman fru Karlson har fått tvillingar.

(»Søndags-Nisse«)

Præsident Paderewski paa Rejse i sit Klaver-Automobil.

(»Berliner Illustrirte Zeitung«)

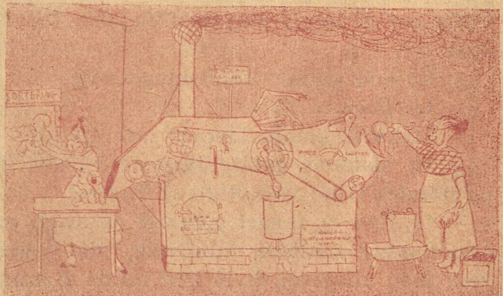

Der kjæmpes drabelig om kvinderne skal være mennesker eller bare fødemaskiner.

(»Tyrihans« Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Med „Forstaaelses-Blæk".

— **Godmorgen, Hr. Clemenceau, har De ikke lidt Arbejde til en kvindelig Revisor?**

„En Svensker".

Lykttändare Benglund har vunnat 50,000 kr. på lotteri. Underrättelsen härom når honom, då han kommer hem kl. 7 eftermiddag.

Berglund (uppbragt): 50,000 kr.! Å här har jag gått å tändt lyktor hela eftermiddagen! Åh, dra åt hälsike!

Gick genast ut och släckte alle lyktorne.

„En Nordmand"

I en nylig utkommen og meget læst roman maa helten gjennemgaa en hel del frygtelige ting, før han endelig vinder sit hjertes dame.

Det fortælles, at hans hjerte tre gange stod stille, da han frygtet, at hun vilde gi ham kurven. Engang glødet hans sjæl av ild og luer og to gange stivnet han til is ved den elskendes haanende latter. Men ikke nok hermed — tilsidst mistet han fuldstændig hodet.

Og dog lykkedes det ham tilsidst at bevæge hendes hjerte!

Afrustning?

Barber'en har set sit Snit
og har lavet os en drøj Indsæbning.
Men Folk si'r: »I gaar for vidt«
og forlanger Barberens »Afvæbning«!

Underlige Notitser.

En herværende Skiltefabrik har faaet Bestilling paa en Mængde Skilte med Paaskriften: »Udstigning under Farten er forbunden med Livsfare.«

Skiltene er til de kommende Flyveomnibusser.

•

Pladsen som Jordemoder paa Himmelbjerget er ledig.

•

Mangen Mands Eksistens beror paa de *Piller* — han faar fra Apoteket.

•

I Scalas Revy gør nogle Broklapper, der gaar op og ned, særlig Lykke.

Men Teatret har ogsaa sikret sig særlige Bro-Klappere.

•

Det er ikke lykkedes Politiet at fange Indbrudstyven »Det borende X«.

Han fortsætter sit Arbejde og *Boret fanger*.

•

»Hvad gaar der af Dig« — skal en engelsk Soldat have raabt, da han saa Hovedet ryge af sin Sidekamerat.

•

Gift-Dig-aldrig-Jensen tænker paa at forandre sit Firmanavn til Gift Dig *Thit-Jensen*.

•

En Politibetjent raabte forleden til en Mand, der laa i Damhussøen, at det var forbudt at bade dér, hvortil Manden svarede: Jeg bader ikke, jeg drukner.

•

I Anledning af Barberprisernes Forhøjelse vil Det kgl. Teater lægge 25 Procent paa Billetpriserne, naar »Barberen i Sevilla« skal paa Programmet.

Hørt paa en Barberstue.

En lille Dreng, der var med sin Fader paa en Barberstue, havde faaet fat i en Barberkniv og kom til at skære sig i Næsen.

Opbragt raabte Faderen: Der kan Du se, Du skal ikke stikke Din Næse i Ting, der ikke rager Dig!

Hørt paa Konditori.

Datteren: Det er kedeligt med Alfred. Han tror hverken paa Himlen eller Helvede.

Moderen: Vær Du rolig, min Pige. Naar I først bliver gift, saa kommer han nok til at tro . . . . i det mindste paa den ene Del!

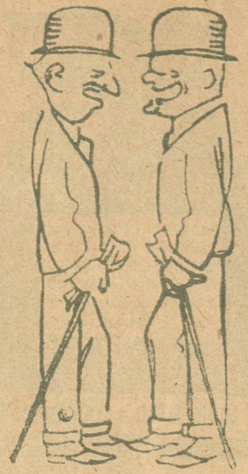

— Du, jeg har i Dag faaet en Ost fra Amerika og en ny Vest fra Skrædermester Øst. Ved Du hvad det er?

— Nej!

— Det er Ost fra Vest og Vest fra Øst!

Lille Misforstaaelse.

En Mand er nede ved Dampskibet for at modtage en ny Husassistent.

Manden: Hvor er De fra?

Pigen: Fra Herning.

Manden: Det kan jeg ikke høre.

Pigen (raaber himmelhøjt): *Jeg er fra Herning!*

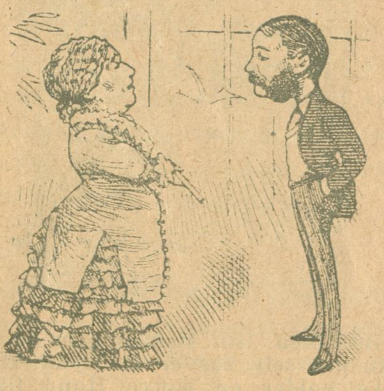

Ekspres Retur.

Ved en større Middag paa »Phønix« blev Hosekræmmer Hansen præsenteret for en rig Fru Petersen fra Aarhus. I Samtalens Løb spurgte Fru Petersen, hvad Hansen var.

— Hosekræmmer, svarede Hansen.

— I Aarhus, bemærkede Fruen med rynket Næse, kommer Hosekræmmere ikke i det bedre Selskab.

— Ikke her heller, svarede Hansen.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Betjenten: Hør Madam, naar de ikke kan gaa selv, saa er det Synd, at De ikke holder en større Hund til at trække Dem.

Tegnet af Viggo Sørensen.

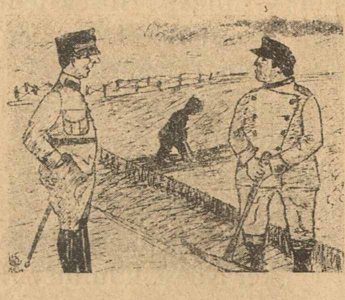

Sergenten: »Stammer De »67«?
»67«: »Stammer«! — — —
Sergenten: »Ja, De staar saadan og hakker i det«.

Tegnet af E. Friis.

»Jeg kræver Oprejsning«, sagde han.
»Oprejsning« sagde jeg — »et Par gode, flade Øretæver ka' Du faa« — sagde jeg.

Kære Ravn.
Haaber ikke Du vil forsmaa medfølgende lille Tegning, men give den Plads i Dig og paa den Maade opfylde mit højeste Ønske.
Tak for de glade Stunder du har givet mig og fremdeles vil give.

Din trofaste Læser
Chr. Larsen,
Nordre Frihavnsg. 15A.

»Hør Du, ka' Du ikke spille, Rosen blusser alt i Danas Have?«
»Maa je' spør' ska det være en Fornærmelse«.

Tegnet af I. B.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

»Bolchevik«, Godthaabsvej. Tak for det tilsendte; det er ganske pudsigt, men vil dog vist ikke more et større Publikum.

C. B., Hørdumsgade. Tak for Venligheden. Den sidste har dog vist for megen »Duft«.

»Ben«, Minorkagade. Tak. Ved Lejlighed.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Verden som den burde være og som den er.

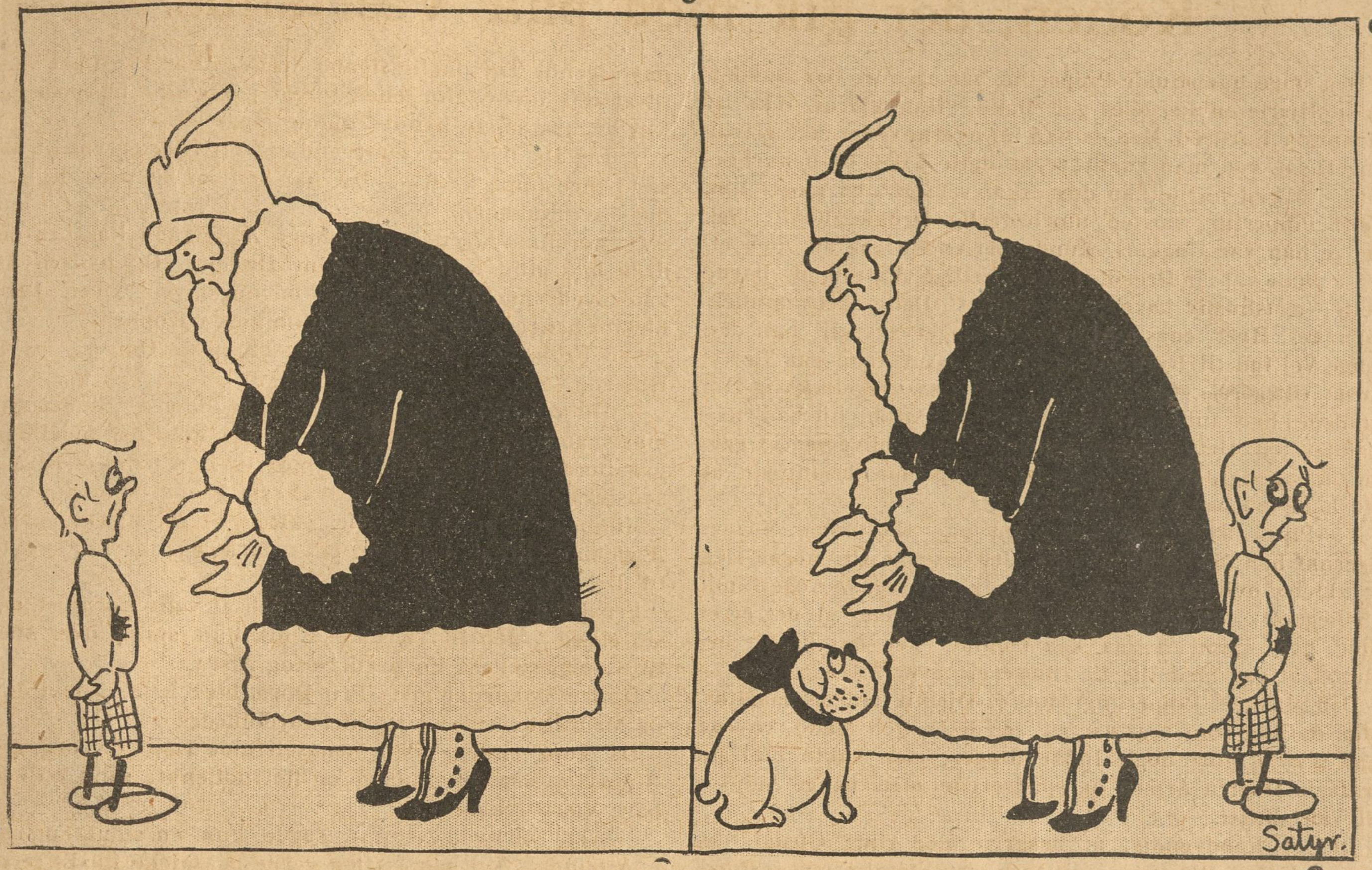

Satireserie af Satyr.

„Hittegods".

Jensen: Sikken et dejligt Haar den Dame har der paa første Række.

Hansen: Ja, det har hun arvet efter sin Fader.

Jensen: Saa—aa. Hvad var han?

Hansen: Parykmager!

— Ved et Sportsstævne holdt en af Præmietagerne følgende Takketale:

— Jeg har vundet denne Pokal ved Brugen af mine Ben. Jeg haaber, at jeg aldrig vil miste Brugen af mine Ben ved Benyttelse af denne Pokal

— Her ser De Christian den Fjerde! sagde Foreviseren i et Vokskabinet paa Markedet og pegede paa et magert Hoved med en Papkrone.

— Jeg troede, han var meget svær! bemærkede en af de Tilstedeværende.

— Det var han ogsaa! Men hvis De havde staaet her lige saa længe som han og hørt paa Folks dumme Bemærkninger, saa var De vist bleven endnu tyndere.

Stamgæsten kaldte paa Opvarteren og sagde:

— Jeg har fundet et Stykke Træ her i min Hakkebøf. Selv om jeg kommer her hver Dag, ønsker jeg ikke, at der skal gøres Forskel paa mig og de øvrige Gæster. Naar jeg bestiller en Hakkebøf, vil jeg kun have Mad og ikke Brænde med hjem til min Kakkelovn.

— Digteren: Det er da ogsaa rent fortvivlet. I min nye Roman vil jeg lade Helten skyde sig en Kugle for Panden. Min Svigermoder vil have, at han skal fortsætte sit lykkelige Familieliv, og min Kone forlanger, at han skal dø paa en interessant Maade ved at drukne paa et moderne Badested. Nu kan man ikke engang faa Husfred til at slaa sine Romanhelte ihjel.

Den lille Bys Sangforening havde medvirket ved Fyrstemodtagelsen, men da Tenorerne var for svagt repræsenteret, havde man faaet en ung Pige, der havde en usædvanlig Sopran, til at medvirke, og for ikke at virke forstyrrende i Ensemblet, var hun trukket i Herre-Kjole og Hvidt som de øvrige.

Fyrsten studsede ved at høre Stemmen og ved Sangerens lidt ualmindelige Udseende og henvendte et Par Ord til hende.

For ikke at forraade sig og ødelægge det hele, svarede hun ikke.

Der opstod en pinlig Pause, til endelig Borgmesteren, med Angstens Sved perlende ned ad Kinderne, forlegen bemærkede:

— Deres Højhed, Manden er døvstum.

Konen, der gik med paa Værtshus.

Den unge haabefulde Pipperling var egentlig paa Bunden af sit Hjerte en særdeles god Mand. Han gjorde ikke et Menneske Fortræd. Men da han nu overhovedet ikke gjorde noget, saa kan man knapt regne dette Træk til hans Fordel. En Fejl havde han dog, skal vi sige: en meget lille Fejl: Pipperling var en uforbederlig Drukkenboldt. Saa længe han var Ungkarl, kunde det endda gaa an, men efter at han var indtraadt i den hellige Ægtestand, burde dette Værtshusliv have været ophørt. Dette skete imidlertid ikke. Hver eneste Aften paa Slaget syv gik han den lange Vej ind til Byen for at opfriske sin Aand paa Værtshuset »Bægeret«. Og hver Nat, men paa uregelmæssig Tid, tumlede han fuldkommen »opfrisket« atter hjemad paa Landevejen. Dette kunde naturligvis ikke blive ved at gaa, det indsaa ogsaa hans gode Kone, og hun besluttede at faa ham ind paa andre Baner.

— »Pipp«, sagde hun en Aften paa sin ømme Maade, ligesom han skulde til at gaa. Jeg vil sige Dig noget. Jeg er aldeles overbevist om, at der ikke foregaar noget ondt i »Bægeret«, og jeg tvivler derfor ikke paa, at det er et Sted, hvor Damer ogsaa kan komme. Jeg har derfor besluttet at gaa med Dig til »Bægeret« hver Aften.

Den stakkels Pipperling stod et Øjeblik aldeles maalløs. Men da han som sagt var en særdeles god Mand, vovede han ikke at gøre nogle Indvendinger, men rakte blot sin trofaste Hustru Armen og spadserede med bange Anelser til Værtshuset.

Det er unødvendigt at beskrive den vilde Opsigt, det vakte, da Fru Pipperling satte sig ved Stamgæsternes Bord, og det var den første Aften, man følte sig genert og ubehagelig tilmode. Imidlertid kunde man til at begynde med ikke forandre Kendsgerningerne. Pipperling drak mindst tre halve Liter mere end sædvanlig, men den rigtige »aandelige Opfriskning« vilde denne Gang ikke komme over ham og hans Stambrødre. Som bekendt holder virkelige ægte Drikkebrødre sammen som Ærtehalm. Men da han og Pipperling forlod Værtshuset, blev de andre Gæster der endnu et Stykke Tid for at lægge Planer om, paa hvilken Maade de bedst kunde faa Fru Pipperling til at blive ked af at gaa med paa Værtshuset.

Hvis hun næste Dag igen skulde komme anstigende med sin Gemal, havde Stambrødrene besluttet at beklage hendes daarlige og blege Udseende, forsikre hende om, at det lange Nattevaageri ikke bekom hende vel og saa videre i lange Baner.

Midlet forsøgtes, men nyttede ikke.

— O, jeg beder, mine Herrer, urolige Dem ikke for min Skyld! Det kommer af, at jeg lider af Blodmangel!

Og hun kom atter og atter, og ganske som en Burre hængte hun fast ved sin kære Pipperling.

Drikkebrødrene var næsten ved at fortvivle.

Men Hr. Pipperling selv lod mærkværdig nok som om alt var i sin Orden. Han var skikkelig mod sin Frue, kaldte hende sin kære lille Dora, lod servere hende det ene Glas Øl efter det andet, og naar nogen af dem spurgte: Naa, hvordan gaar det egentlig? Er Din Kone ikke snart ked af Værtshuset? svarede han blot med sit fiffigste Smil: Overlad blot den Sag til mig! De skal snart faa at se, hvad jeg har for. Alt skal nok gaa efter Ønske.

Dette var meget mystiske Ord, som ingen kunde forstaa og ingen troede paa.

Men hjemme i Pipperlings Bolig spilledes under den paafølgende Tid daglig denne Scene: Naar Fru Dora vilde til at staa op om Morgenen for at passe sine husmoderlige Pligter, saa sagde hendes ømme Mage altid:

— Lig Du bare en Time endnu, mit Hjertegryn, Du var saa længe oppe i Aftes. Du har godt af Søvnen. Jeg skal nok lave Kakaoen.

Og derefter lavede den ømme Ægtemand Kakaoen (før drak hun altid Kaffe) med egne Hænder. Og hvilken Kakao lavede han ikke? Skeen stod bogstavelig i den. Dertil hældte han en eller to Æggeblommer i Koppen.

Ved Frokosten viste han den ømmeste Omsorg for sin Hustru.

— Du ved, lille Dora, at naar man lider af Blodmangel, maa man have stærk Næring. Og der kom nærende Sager paa Bordet. Det prægtigste Smør og den fedeste Ost, den bedste Maltekstrakt og den tykkeste Fløde.

Middagen samme Historie, saftige Stege, stærke Supper, Æggemad. Efter Middagen en vederkvægende Lur fra tre til fire.

Fru Dora havde al Anledning til at være fornøjet med sin Mand. Men til Værtshuset gik hun stadig hver Aften, til Stamgæsternes Forfærdelse og Afsky.

Og tre Maaneder gik. Fru Dora blev federe og federe, og Madrationerne i Hjemmet fordobledes.

Da kom endelig den længselsfulde Dag, da den gode Pipperlings møjsommelige og fint udtænkte samt ret kostbare Værk lykkedes.

— Ved Du hvad, »Pipp«, sagde hun en smuk Sommereftermiddag, Du kan i Aften gerne gaa alene til »Bægeret«. Jeg ved sikkert, at Du ikke synes om det, for Du vil jo helst være sammen med Din trofaste Kone, men i Dag er det oprigtig talt for varmt, og Vejen anstrænger mig for meget. Saa Du maa gaa alene!

Man behøver ikke at skildre den Glæde, som ved disse Ord var nær ved at sprænge den gode Pipperlings Bryst. Han gik virkelig alene til »Bægeret«! Han havde naaet sit Maal. Hans varmt elskede Kone havde forvandlet sig til en fuldstændig Fedtklump og kunde ikke mere gaa til Værtshuset!

Ikke heller vil jeg forsøge at beskrive den Orgie, som de gode Drikkebrødre denne Nat satte i Scene. Jeg er ikke nogen Ven af saadanne Skildringer. Man drak, jublede og sang over alle menneskelige Begreber.

Allerede bebudede Solen i Østen en ny Dag, da en ensom, fornøjet Mand vaklede hjem paa Landevejen fra »Bægeret«. Det var naturligvis Pipperling. Endelig naaede han hjem. Da faldt han pludselig over noget ubestemt, som stod lige udenfor Døren. Og bandende og raabende følte han sig for paa den ubekendte Genstand.

— Hvad er dette! Har vi en Barnevogn her i Huset? Hvad i Alverden vil dette sige? Portner! D—o—r—a!

Portneren sov endnu. Men fra Vinduet deroppe tonede mildt og venligt, som altid, Fru Pipperlings Røst, hun, som af Bekymring for Manden ikke kunde sove:

— Kære »Pipp«! Hvad gør Du! Det er jo den nye Kurvevogn, som kom i Gaar Aftes. I den skal Du hver Aften rulle mig til Værtshuset!!!

— — En Tid lang saa man en mager, udpint Mand køre en tyk og rødkindet Kone til Værtshuset »Bægeret«. Men efter fjorten Dages Forløb ophørte Transporten. — Pipperling var bleven ked af Værtshuslivet og sad nu hver Aften og spillede Kort med sin Kone.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

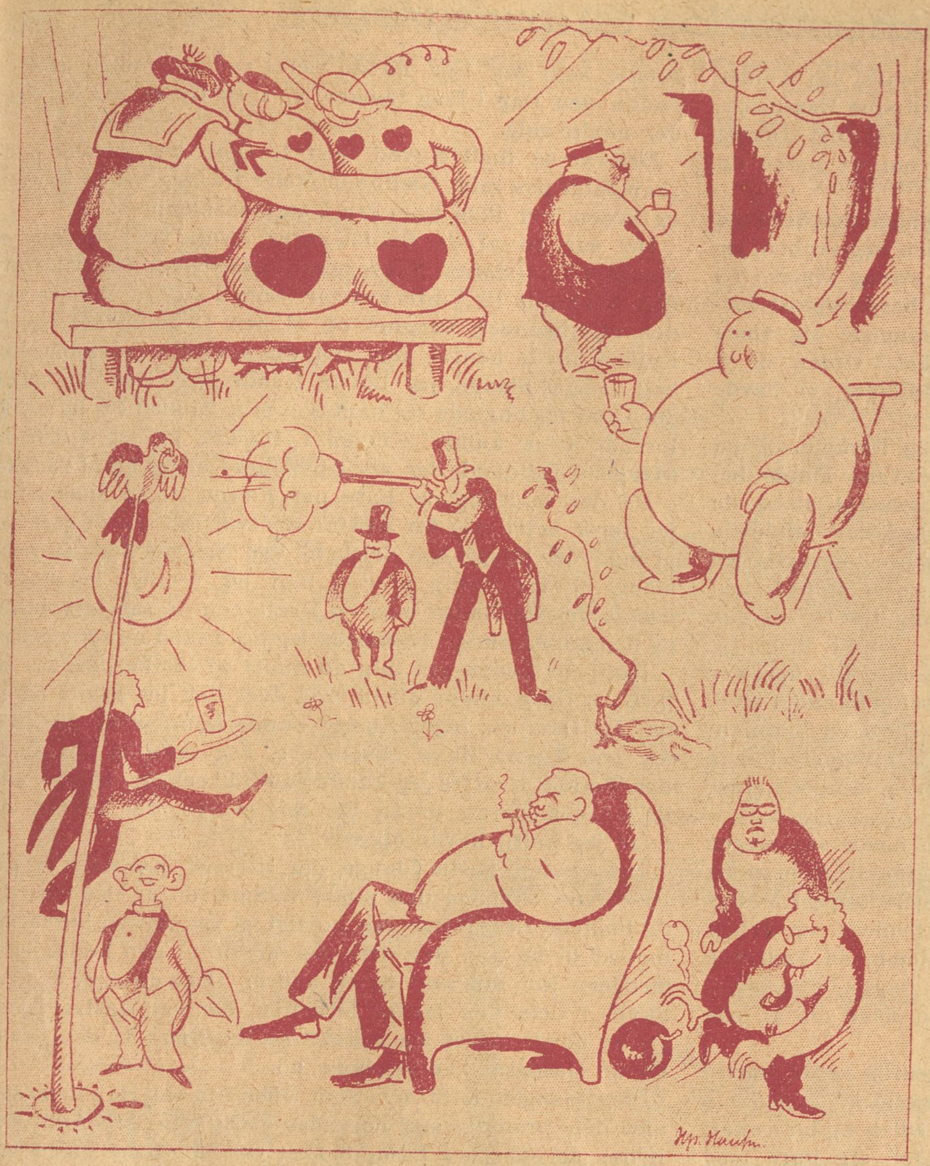

Tegning af Hp. Hansen

Maj. De franske Matroser trykker Pigerne med Fornøjelse.
Grossereren drikker Brøndvand for at hjælpe paa sin Fordøjelse.
Paa Skydebanen tordner de gamle Muskedonnere,
mens Birch og Asger imod Foss bli'r ondere og ondere.

Spansk.

Af *Seest Pico.*

Ernst var nu færdig med at studere de Blade, han havde købt i Korsør og saa sig om i Kupeen.

Ved højre Side af ham ud mod Vinduet sad en ung, mager, sorthaaret Mand med Lorgnetter paa den spidse Næse. Ham var der vist ikke ret meget sjov ved; nej, saa hellere se at faa en Konversation i Gang med den lille Frøken ved den anden Side. Hun læste ikke — mærkeligt nok forresten; det Tilfælde var aldrig før forekommet i hans Praksis — og saa ud til at kede sig.

Han sad lidt og saa paa hende fra Siden, mens han gjorde sine Iagttagelser — morderlig sød, fiks Hat og saa denne brede, hvide Krave, den klædte hende udmærket —, saa vendte hun sig mod ham — dejlige, brune Øjne havde hun, saadan rigtige skælmske — og sagde:

— Det er dog forfærdeligt varmt. Vil De ikke aabne Vinduet!

Han rejste sig; men den sorthaarede kom ham i Forkøbet.

— Gud nej, lød det fra en svær Dame paa den anden Side; men den sorthaarede gjorde alligevel Mine til at aabne Vinduet.

Den unge Dame bad ham dog om ikke at gøre det, naar det generede de medrejsende. Den sorthaarede satte sig, og Ernst hviskede hende en Spydighed om den svære Dame i Øret, hun lo. Han fik nu en Samtale i Gang og forstod at holde den vedlige. En enkelt Gang vendte han sig mod den sorthaarede, han sad og saa gnaven ud og skulede fælt.

Ernst fortalte en Københavnerhistorie, hun lo ustandseligt. Pokker til Øjne hun havde. Skulde han invitere hende paa en Restaurant, naar de kom til København. For Pokker, han risikerede jo ikke noget ved det; hun gik saamænd nok med.

Der blev mere og mere lummert i Kupeen.

Ernst vilde netop til at opvarte med den sidste Strøgvits, da den sorthaarede lagde sin Haand paa hans Skulder. Han vendte sig mod ham.

— Undskyld, mit Navn er Dr. Helkjær. De føler Dem vel ikke utilpas; jeg synes De ser lidt ophedet ud.

— Næ—, ja, her er jo lidt varmt.

— Jeg er bange for, at De har den spanske, sagde Dr. Helkjær, vil De ikke bytte Plads med mig. Jeg tilser jo saa mange Spanskpatienter, saa jeg bliver vel ikke smittet; men jeg er bange for, at den lille Frøken — —

Denne smilede ikke længer. De brune Øjne saa nærmest vrede ud.

En Herre forsvandt ud i Sidegangen.

Den svære Dame anmodede om at faa Vinduet lukket op, hvilket Dr. Helkjær dog bestemt modsatte sig af Hensyn til Patientens Befindende.

— De er nok saa venlig ikke at hoste mig i Ansigtet; det skal være saa smittefarligt, sagde Herren lige overfor ved Vinduet. Det var rimeligvis den svære Dames Mand.

Et Øjeblik efter hviskede Dr. Helkjær: Vent paa mig paa Perronen, saa skal jeg give Dem et godt Raad.

Resten af Turen sad Ernst i bange Tanker tilbagelænet i sin Krog. Mon han virkelig skulde have den spanske? Der hørte Hovedpine til, sagde man. Hovedpine havde han; men hidtil havde han troet, at det var Efterveerne fra den sidste Aften i Odense, hvor han kom fra.

Dr. Helkjær talte hviskende med den unge Dame, hun lo af og til. Hvor hun dog var sorgløs.

Og han havde den spanske Syge. Feber havde han da, det var ikke til at tage fejl af. Det var dog en farlig Hede. Sveden brød frem paa hans Pande; man svedte meget, naar man havde spansk Syge, vidste han.

Endelig kørte Toget ind paa Hovedbanegaarden. Han ilede hen ad Perronen; han maatte skynde sig hjem i Seng. Saa mat han dog var i Knæene. Henne ved Trappen kom han i Tanker om, at Dr. Helkjær vilde give ham et Raad mod Sygdommen.

Naa der kom Doktoren; ved Siden af ham gik den unge Dame. Nu stak hun sin Arm ind under hans. Da Doktoren fik Øje paa Ernst, slap han hendes Arm; hun gik i Forvejen.

— Naa, der er De, sagde Dr. Helkjær. Jeg vilde bare sige, at der aldeles ingen Grund er til at tro, at De har spansk Syge. Det sagde jeg kun for at komme til at sidde ved Siden af den unge Dame. Med Hensyn til det gode Raad vil jeg bare sige: Tro ikke alt, hvad De hører om den spanske, en hel Del af det er kun Sludder. Man behøver ikke at være Læge for at se, at De bare fik nogle fæle Tømmermænd inde i den Lummerhede. Jeg *er* forresten heller ikke Læge. Farvel.

Dermed skyndte han sig op ad Trappen for at indhente den unge Dame.

Maskinmester og Slangejæger.

— Har De Lyst til at høre om det Øjeblik, jeg kalder det farligste i mit Liv? sagde Jack Tay til sine Kammerater. Der har været adskillige saadanne, men det værste var den Gang, jeg et Kvarter var ene om at passe en Dampmaskine.

Jeg var den Gang seksten Aar. Min Fader havde købt en Savmølle i en Skov i Louisiana, og den Begivenhed, jeg tænker paa, forefaldt i Slutningen af en streng Vinter. Til Trods for, at flere voldsomme Regnskyl havde opløst Jorden saa stærkt, at der nogle Steder dannede sig smaa Søer, maatte vi skynde os at faa Værket i Orden, da vi ellers ikke kunde efterkomme de Bestillinger, vi havde modtaget.

Vi fik ogsaa Maskineriet undersøgt og Dampmaskinen repareret i Løbet af et Par Dage, saa Savene kunde begynde deres Virksomhed. Det var interessant at se de mangeartede Forberedelser og den Travlhed, der udfoldede sig. Jeg vilde helst være med baade her og der. Da jeg havde faaet en Flonelstrøje paa og Bukserne stoppet ned i Gummistøvlerne, gav Ingeniør Casey mig Lov til at gaa med ind i Maskinrummet.

Han havde næppe sat Maskinen i Gang, før der var noget, han nødvendigvis maatte have udrettet et andet Sted.

— Jack, sagde han til mig, hold lige Øje med Ventilen; jeg kommer igen om et Par Minutter. Manometret maa ikke vise mere end otte Atmosfærers Tryk. Se godt efter, ellers springer vi i Luften!

Jeg var naturligvis stolt over, at man havde saa megen Tillid til mig. Alt gik ogsaa, som det skulde. Ilden brændte tilfredsstillende, og Dampen sydede. Højere oppe i Møllen kunde jeg høre, hvorledes Maskinen arbejdede, og Arbejderne raabte til hinanden, medens Remmene snurrede rundt.

Det morede mig, at jeg, Jack, var ene Mand om at lede dette store Værk.

Hvor længe havde Ingeniøren nu egentlig været borte? Pludselig hørte jeg en dæmpet Lyd, der først nu var opstaaet. Den hidrørte bestemt fra Dampkedlen og blev efterfulgt af en vedholdende Stønnen, der lod sig høre med bestemte Mellemrum. Der maatte sikkert være Fare paa Færde. Først nu tænkte jeg paa at kaste Blikket paa Manometret, og til min Forfærdelse saa jeg, at det viste ti Atmosfærers Tryk.

Jeg var jo ung den Gang, og jeg blev saa bange, at jeg straks tænkte paa at løbe min Vej, men da jeg havde taget et Par Skridt, traadte jeg paa noget langt og smalt, der laa paa Gulvet. Jeg snublede og strakte Hænderne frem for at gribe efter noget at holde fast i, men derved kom jeg til alt Uheld til at røre ved Døren, der med et Smæld sprang i Laas.

Da den kun kunde aabnes udvendig fra, var jeg altsaa lukket inde, og Vinduer var der ingen af i Maskinrummet. at raabe paa Hjælp, var ingen Nytte til, da enhver Lyd overdøvedes af Maskinens Larm og Dampens Syden. Jeg var altsaa nødt til at stole paa mig selv.

Det viste sig ogsaa, at Selvopholdelsesdriften var stærkere end min Angst Min Koldblodighed vendte tilbage ved Tanken om den Fare, jeg svævede i, og jeg kunde med større Ro overveje, hvad jeg skulde gøre. Det saa dog værre ud, end jeg havde tænkt.

Dampkedlens Syden tiltog i foruroligende Grad, og jeg saa op til Sikkerhedsventilen, og ved Skæret fra de Lamper, der hængte paa forskellige Steder i Rummet, kunde jeg se, at der maatte være et eller andet, der hindrede Ventilen i at fungere regelmæssigt. Der var ikke et Minut at spilde, og ufortøvet gav jeg mig til at undersøge, hvad Aarsagen kunde være. Jeg stødte atter paa det lange og smalle, som jeg lige havde været ved at snuble over — endnu den Dag i Dag tænker jeg med Gysen paa det Syn, der mødte mig.

Det var et fladt Hoved med to Øjne, der stirrede ondskabsfuldt paa mig. Næppe to Meter fra mig lød en Hvæsen og Syden, der ikke kom fra Dampmaskinen.

Det var en af de Brilleslanger, hvoraf der findes saa mange i Louisianes Skove, der havde valgt den faldefærdige Savmølle til Vinterkvarter. Som Følge af Varmen var den efterhaanden vaagnet op af den Dvaletilstand, hvori Kulden havde hensat den. Det var saaledes en endnu ikke helt vaagen Slange, jeg havde traadt paa. Der var en til, der ligeledes bugtede sig henimod mig. Blikket fra de stærkt lysende Øjne kunde skelnes i Mørket, og jeg kunde se Slangens Tandkød, der var opsvulmet af en giftig Vædske.

Da der saaledes var Fare paa Færde fra to Sider, vilde jeg først befri mig for den mest alvorlige ved at gøre det af med det uhyggelige Selskab. Ved Væggen stod en Jernstang, og ved Hjælp af den blev jeg reddet. Jeg slog til den nærmeste Slange med en Kraft, som Faren fordoblede, og den anden Slange trampede jeg ihjel med min Støvlehæl.

Dampens Syden gav mig nu andet at tænke paa, saa jeg ikke en Gang kunde glæde mig over det, jeg havde udrettet. Da Dampen ingen Steder kunde komme ud, var Kedlen paa Nippet til at eksplodere. Jeg skyndte mig op ad den Trappe, hvorfra jeg kunde naa Sikkerhedsventilen, men da jeg kom derop, mødte der mig et Syn, der overgik alt, hvad jeg hidtil havde oplevet.

Det var en tredie Slange, der stirrede paa mig og paa en Maade, som om den pintes af Smerter, og den vred sig og bugtede sine Ringe saa hurtigt, at jeg næsten blev svimmel af at se paa det. Det saa ud til, at den kunde blive farligere for mig end de to andre. Det var den, der var Skyld i hele den farlige Situation, der var opstaaet, idet Dyret havde snoet sig rundt om Ventilen. Af den Grund kunde Dampen ikke strømme ud.

Men Slangen faldt selv som Offer for sin Handlemaade, idet den brændte sig, naar den rørte ved den ophedede Kedel. Jo stærkere Damptrykket var, des mere anstrengte den sig for at komme bort, men da den arbejdede saa ivrigt herpaa, trykkede den sin Krop endnu tættere paa Kedlen. Jeg spekulerede over, hvem der vilde gaa af med Sejren. Tilfældig faldt mit Blik paa Manometret: det viste tolv Atmosfærers Tryk. Min Skæbne stod tydeligt skrevet i dette Tal!

Jeg besluttede øjeblikkelig at gøre et Forsøg paa at befri Ventilen for det uventede Tryk, men foreløbig maatte jeg prøve at lede Slangens Opmærksomhed fra mig. Til en Begyndelse gik jeg nærmere for at irritere den med min Jernstang. Den saa betænkelig paa mig, medens den stadig snoede sig mod et bestemt Maal, der ikke kunde være noget andet end mig . . . Jeg kunde næppe trække Vejret af Angst.

Pludselig styrtede jeg mod Uhyret.

Jeg havde endnu Kræfter til at slaa det haardt i Hovedet. I det samme hørte jeg, at den faldt ned paa Gulvet, og at Dampen af al Kraft strømmede ud ad den rigtige Vej. Saa tabte jeg Bevidstheden.

Min stærke Vilje havde forladt mig i det Øjeblik, alt var reddet. Det varede imidlertid ikke mange Minutter, inden jeg blev funden liggende bevidstløs mellem de tre Fjender, jeg havde nedlagt.

Siden den Tid har jeg været udsat for mange Farer, men hver Gang har jeg tænkt paa Kampen med de tre Slanger. Der er sikkert ikke noget, der har saa stor Betydning her i Livet, som Erindringen om en stor Fare. Det er, som den værner een for bestandig.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁂ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager **hurtigt og billigt.**

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“

Amagerbrogade 146

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Naar man ingenting bestiller, har man en Villa staaende tom i 5 Aar.

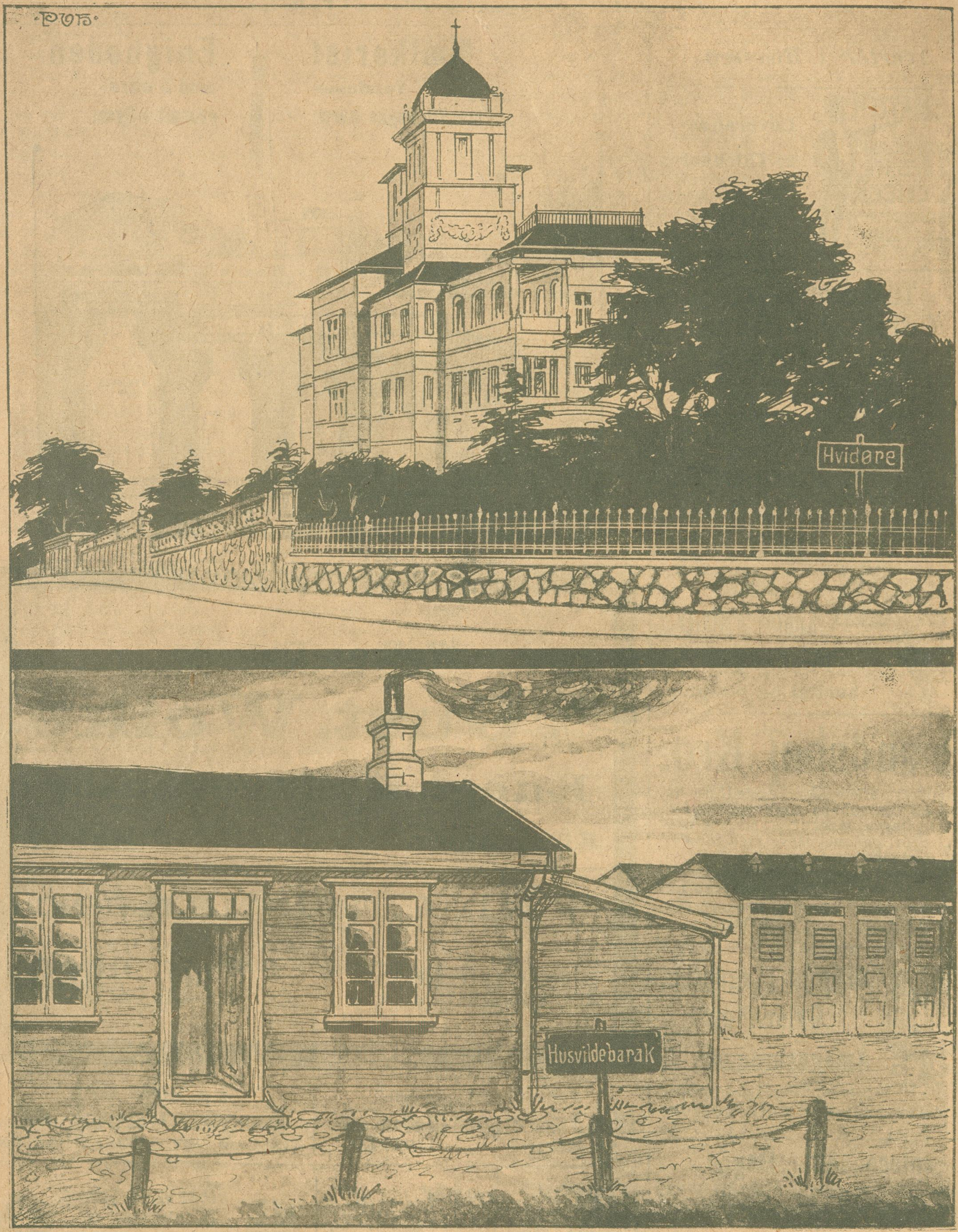

Tegning af P. V. Hansen

Naar man er arbejdssom, faar man en Del af et saadant Hus.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 21 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 22. Maj 1919

„De 4 Store"

Storpolitisk Øjebliksbillede.

Tegning af P. V. Hansen

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

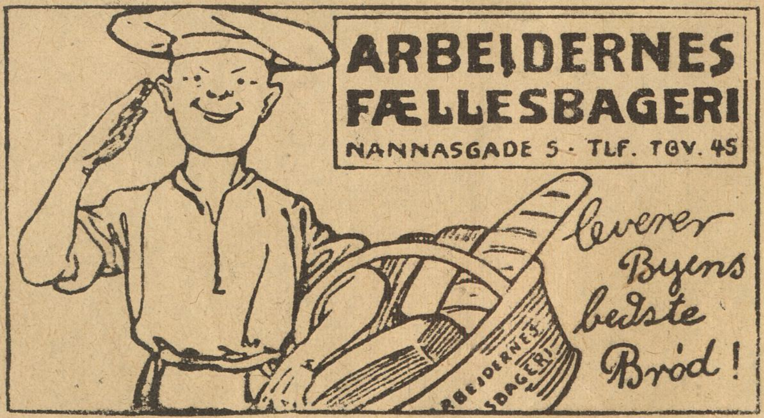

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Den københavnske Frøken paa Herregaarden: »Nej, nu har jeg aldrig set saa galt! Der gaar jo en Høne, hvis Kyllinger er bleven til Ællinger.«

Forvalteren: »Ja, det er saa almindeligt her ude paa Landet. Derovre bor en Kone, som er Jordemoder, men begge hendes Sønner er bleven til Grovsmede.«

Avertér i „RAVNEN".

Hovedpersonerne i Scalarevyen 1919. Tegning af A. Østrup.

4 Linjer.

Celloklang fra Biers Kube,
Orgelsang fra Koens Strube,
Hundens Gøen i det fjærne
det gi'r Sommer i min Hjærne!

C. A.

Tegning af Satyr.

— For Himlens Skyld, tal — er det Dig, Ellen? Jeg kan ikke se Dig; Tegneren, det Fjols, har tabt en Klat lige paa dit Ansigt!!

Til en andægtig Tilhørerinde.

Du sad den hele lange Kvæld og lytted' til min Sang,
mens en og anden Visestump Dig dybt i Hjertet klang.
Som ømme Kærtegn var hvert Blik fra Dine Øjnes Blaa
— og ugenert Du kyssed' mig, den Gang Du skulde gaa.

Du lille, blide Barn med Dine sytten unge Aar,
Du grumme lidt af Livet, af det tunge Liv forstaar.
Men da Du nu har kysset mig, saa kommer jeg vel til
at synge Dig den Vise, som jeg nødigst synge vil.

Aa, Herregud, Du rene Barn, Du ser mod Jorden ned,
og skælvende Du venter hede Ord om Kærlighed.
Ak, mine Visers bitre Spot nok aldrig Du forstod.
Men Visen er som Verden, den er mere ond end god.

Thi Visen er om hende, som jeg elskede en Gang,
for hvem min hele Sjæl som alle Himlens Fugle sang.
Og Visen er om hende, som jeg dænger med Foragt,
og som jeg ofte bandet har i onde Djævles Magt.

Og Visen er om hende, som er liljeren og skær
og Visen er om hende, som er ingen Vise værd,
som har mit Sind en stakket Stund til Helg og Højtid stemt,
men i en andens Arme har min hede Attraa glemt.

Og derfor drog jeg Verden om. Jeg kvad en Vise kaad
i Drikkelag, ved festlig Dans, mens Hjertet skjalv af Graad.
Ej sandt? jeg har vel moret Jer. I lo dog friskt og smukt!
— Men bød en Pige mig sin Mund — da drev hun mig paa Flugt!

Thi Kærligheden vare kan fra Vinter og til Vaar,
men strækker saare sjældent til de lange, lange Aar.
At vinde en Skøn-Jomfrus Elskov, det er saare kært!
Men miste den og hende — ak, det er saa grumme svært!

Du lille, blide Barn med Dine sytten unge Aar,
jeg tror, jeg vil betro Dig, hvad Du sagtens bedst forstaar,
at hende, som jeg sang om, som har fyldt min Sjæl med Gru,
jeg frygter tidt, at hende — hende elsker jeg endnu!

Per Bonde.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

AFR A/S
KUL
AFR A/S
BRIKETTER
KØB BRÆNDSEL HOS
ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~ 19·AN·18 ~

Mere end ventet!

En omkringrejsende Prædikant kom omsider til en lille By ca. 50 engelske Mil fra Chicago og holdt et langt, kristeligt Foredrag for en ret stor Forsamling af unge Mænd, der lugtede svagt af Spiritus, og som sendte saa vældige Røgskyer tilvejrs fra deres Piber, at Folk en Mil derfra troede, at der var Jordskælv i Anmarsch.

Da Præsten havde sluttet sin Tale og understreget, at han trængte til mange Penge for at kunne bygge en Kirke, lod han sin Hat gaa rundt. Ti Minutter efter kom den tilbage. Der var ikke en Øre!

Præsten vendte op og ned paa Hatten et Par Gange, og saa sagde han

— *Maa jeg takke Dem, fordi jeg fik Hatten tilbage!*

De Odense Piger

I Odense er nedsat en Komité med det Formaal at indsamle Penge til et Redningshjem for unge Kvinder. Et saadant skal efter Komitéens Udsagn være stærkt paakrævet i Odense, hvor Moralen staar meget lavt.

(Dagspressen.)

Mel.: Fru Maasække Nikkelajsen.

Har De hørt, at den skal være gal,
grulig gal med Odenses Moral?
Jøsses ja, hvad dog ka'
foregaa i dette Sodoma!
Pi'rne danser Tango hele Da'n,
Konerne forglemmer Middagsma'n.
Alle Vegne Hvin af Pigebørn,
Kysseri i Gadedør'n.
Den fynske Fe man kan ej be
om et Kys, før man faar tre!
Blot et Nik, og hun er færdig.
Hvis Du viser Dig elskværdig,
hun betror Dig glad med Fagter og
med Tegn
— »Natten den er vor eg'n«.

Men Forargelsen i Byen gror,
hvor den finde kan en Smule Jord.
Heldigvis til din Pris,
Odense, saa maa det ogsaa si's,
Ærbarhed hos en og anden gi's,
hos en Jomfru Grøn og ligervis
forhenvær'ne Levemand Mathis,
de om dette kønt forli's:
Det er fatalt, det bli'r for galt,
vi det Letsind maa ha' kvalt!
Og saa smedes fule Planer
imod disse Gadens Flaner,
som frækt hævder uden Spor af Angrens
Tegn:
— »Natten den er vor eg'n!«

Og en Eftermiddag Klokken tre
dannet der blev saa en Komité.
Og hver Glut, som forbrudt
har sig, griber man nu resolut,
putter hende — ikke i Kasjot,
men et Sted, hvor hun kan ha' det godt.
»Takt og Tone« — den af Emma Gad
— skal hun lære udenad.
Det stakkels Barn, som vild er far'n
trækkes op af Syndens Skarn.
Og hvad nytter det hun klynker,
ingen Pigebarnet ynker,
naar hun mindes under hede Taarers
Regn
Natten som hendes eg'n.

Om et Aar man kan nok vente, at
Dyden atter er til Højbords sat
midt paa Fyn; hvilket Syn,
naar Moralen atter indta'r By'n!
Jeg i Ny og Næ til Od'nse kom,
fra den Dag gaar Vejen udenom;
men jeg nægter ej, med Vemod jeg
mindes vil den gamle Vej,
den fynske Fe man ej ku be
om et Kys, før man fik tre.
Hvorfor Pokker skal man søge
nu ved Kvæld til »Fruens Bøge«,
hvor det spotter fra hver Busk, hvert
Hegn
— Natten er — ak — din eg'n!«

— *Jens Knark.* —

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Hvad enten Peter kommer eller ej, tror jeg, at jeg venter, forsaavidt Du ikke absolut ønsker, at jeg siger Godnat nu? sagde jeg.

Men Lisbeth skyndte sig blot ind i Huset, idet hun vinkede til mig.

At vente en Time eller to er ikke saa slemt for et Menneske der som jeg havde Hovedet fuldt af lykkelige Tanker. Altsaa stoppede jeg min Pibe og saa mig om efter en passende Plads, da jeg hørte en let Støj lige i Nærheden, og da jeg skulde se, hvad det var, traadte en lille Skikkelse frem fra Hækkens Mørke og ud i Maaneskinnet.

— Nej, Onkel Dick! sagde en Stemme.

— Nisse! udbrød jeg. Hvad vil dette sige? Du burde have ligget i Din Seng for en Time siden!

— Det har jeg ogsaa, svarede han, men jeg stod op igen.

— Det ser saadan ud! istemte jeg.

— Og jeg fulgte efter Onkel og Tante Lisbeth hele Vejen.

— Gjorde Du det?

— Jo! Og jeg tabte oven i Købet en af Pakkerne og en Kurv, men I hørte det slet ikke.

— Tabte en Kurv, siger Du! udbrød jeg forbauset.

— Aa, jeg fandt den igen, skyndte han sig at forsikre.

— Nisse, sagde jeg strængt, kom her hen, jeg vil tale med Dig.

— Vent lidt, medens jeg gør Pakkerne i Stand. Maaske vil Onkel hjælpe mig. Med disse Ord dukkede han ind i Hækken for at komme frem igen med Favnen fuld af Pakker.

— Hvad har Du der, Nisse?

— Det her, sagde han og pegede paa den første af Pakkerne, er Sylte og Skinke og en Skive Brød; den næste Pakke er Kiks og Sardiner, og dette her er Smørrebrød, jeg har gemt fra Theen.

— En hel Samling! sagde jeg. Du vil vel fortælle mig, hvad Du vil gøre med det?

— Jo, det er til en Røver. Onkel husker nok, at vi var Røvere? For et Par Dage siden, da jeg søgte efter Stimænd i Skovene med mit tro Sværd, fandt jeg en virkelig Røver i det gamle Baadehus.

— Ah! Og hvordan ser han ud? spurgte jeg.

— Aa, ganske som en Røver — men saa morsom og saa forfærdelig sulten. Er Røvere altid saa sultne, Onkel Dick?

— Jeg tror det næsten. Og han ser morsom ud, siger Du?

— Ja, jeg mener, at hans Klæder er saa mærkværdige, overalt er der smaa Kors, men ikke rigtige Kors.

— Ser de saadan ud? spurgte jeg, idet jeg tog en Pind og tegnede en Pil.

— Ja, netop saadan! udbrød Nissen forbavset. Hvor kunde Du vide det? Onkel ved alting!

— Og han er i det gamle Baadehus, siger Du? sagde jeg og tog en Pakke op. Gaa Du i Forvejen.

Vi gik altsaa videre til det gamle Baadehus, der laa et godt Stykke derfra.

— Men hvordan er den Røver ellers, Nisse?

— Ja, jeg troede, at han vilde være grum og beholde mig indtil han fik Løsepenge, men det gjorde han ikke; han var meget rar og har graat Haar og store Øjne, og han spiser vældi .

— Det var altsaa til ham Du gemte Din Middagsmad og Frokost?

— Ja og Aftensmad med. Tante Lisbeth blev vred paa mig, fordi jeg spiste saa hurtigt, og Dorothy vilde ikke sidde ved Siden af mig, fordi hun var bange for, at jeg skulde revne.

— Men Du har ikke fortalt mig, hvad der er i den Pakke der, sagde jeg og pegede paa en vældig Pakke, han bar under Armen.

— Aa, det er en Skjorte og en Frakke og et Par Bukser, som har tilhørt Peter.

— Har Peter givet Dig dem?

— Aa nej! Jeg har taget dem. Min Røver er træt af at være Røver og bad mig om at skaffe ham nogle Klæder, og saa saa jeg efter i Stalden og fandt dem her.

— Men Du mener da vel ikke, at Du har stjaalet dem, Nisse?

— Nej, vist ikke! svarede han i en bebrejdende Tone. Jeg lagde en 25 Øre og et Papir, hvorpaa jeg havde skrevet, at jeg vilde betale dem, naar jeg fik mine Lommepenge.

Vi var nu kommet i Nærheden af det gamle Baadehus og jeg gemte mig bagved et Træ, fordi Nissen sagde, at Røveren ikke vilde synes om at se mig nu.

Da han havde aabnet alle Pakkerne og lagt deres Indhold paa en fældet Træstamme lige ved Huset, gik Nissen forsigtigt hen til det gamle Træskur og bankede tre Gange. Jeg saa mig om og fik fat i en tyk Kæp, som jeg tog for at være bevæbnet for alle Tilfældes Skyld, thi jeg ventede om et Øjeblik at være indviklet i en rasende Tvekamp.

Da fik jeg paa en Gang Øje paa en spøgelsesagtig Skikkelse, og et Øjeblik efter stod en Straffefange ved Siden af Nissen.

Hans Klæder, som var frygtelig snavsede, hang i Laser om ham, og hans Øjne, der var dybt indsunkne i det blege Ansigt, lyste med en unaturlig Glans, da han saa sig omkring — det var et elendigt, jaget Væsen, mærket af Anstrengelser og Lidelser.

— Har Du faaet dem, min lille Ven? spurgte han med hæs Stemme.

— Ja, Kammerat, svarede Nissen, alt er i Orden.

— Gud velsigne Dig for det, min Dreng! udbrød han, og derpaa kastede han sig over Maden og slugte hver Bid med Glubskhed, efterhaanden som den raktes ham, medens hans brændende urolige Øjne saa sig omkring hele Tiden.

Da jeg saa, at han var saa svag, blev jeg klar over, at jeg kunde magte ham uden Vaaben. Jeg lod Kæppen falde, men ved denne Lyd blev han saa angst, at han begyndte at løbe. Han var kun naaet et Par Alen frem, da han snublede og faldt, og før han havde naaet at rejse sig, stod jeg over ham. Der laa han for mine Fødder, fuldstændig ubevægelig og saa paa mig med sine rødrandede Øjne.

— Det er godt, Sir, sagde han tilsidst, De har mig i Deres Magt!

Men i det samme rullede han sig ned mod Floden; men da han forsøgte at komme op paa Knæ, fik jeg ham under mig igen.

— Aa, Sir, sagde han forpuset, De vil vel ikke udlevere mig? Jeg har jo ikke gjort noget ondt. For Guds Skyld, send mig ikke tilbage!

— Nej, det gør han ikke, udbrød Nissen, det er kun min Onkel. Han gør ikke noget ondt, vel Onkel Dick?

— Sig mig, hvorfor driver De omkring her, sagde jeg, medens jeg tog fat i hans usle Frakkekrave.

— Jeg har en Gang boet her.

— Hvem er De?

— Straffefange Nr. 49, som er flygtet fra Fængslet for mere end en Uge siden, og jeg vilde være død af Sult, hvis den gode Dreng ikke havde hjulpet mig, sagde han og nikkede til Nissen.

Straffefangen var som sagt en høj, mager Fyr med et ligblegt Ansigt, som bar Spor af bitre Lidelser. Da jeg nu saa paa ham, faldt det mig ind, at hans sjælelige Lidelser var større end de legemlige. Og det forholder sig saaledes, at saalænge en Forbryder har moralske Følelser, er det ikke helt ude med ham.

— Har De nogensinde hørt Tale om »Drengen Jorge«? sagde jeg pludselig.

Det gav et Sæt i Fangen.

— Hvordan . . . hvordan kan De vide? fremstammede han og stirrede spørgende paa mig.

— Jeg kender Deres Fader.

— Min Fa'r, mumlede han, gamle Jasper — er han da ikke død?

— Nej, endnu ikke, svarede jeg. Rejs Dem, saa skal jeg fortælle Dem mere om ham, medens De spiser.

Han adlød mekanisk og sad der og stirrede paa mig med sine glødende Øjne, medens jeg fortalte ham om gamle Jasper, hans svigtende Hukommelse og nuværende Sygdom.

— Han husker altsaa ikke, at jeg er en Tyv og Straffefange?

— Han taler stadig om Dem som om De var en Dreng og et Mønster paa en Søn.

Manden gav et besynderligt Udraab fra sig, kastede sig paa Knæ og skjulte Ansigtet i Hænderne.

— Se saa, sagde jeg og klappede ham paa Skulderen tag nu Deres Klæder af.

Jeg nikkede til Nissen, som straks begyndte at pakke Peters Klæder ud.

— Hvad Sir, raabte Straffefangen, tænker De paa at lade mig faa ham at se før De udleverer mig?

— Ja, svarede jeg, men skynd Dem.

Inden fem Minutter laa den usle Fangedragt i Floden, og vi var paa Vej til Jaspers Hus.

Fangen talte kun en Gang — og det var da vi naaede Huset:

— Er han meget syg, Sir? spurgte han.

— Ja, meget, svarede jeg.

Han stod et Øjeblik og indaandede Duften fra Roserne og stirrede omkring sig; derpaa bankede han hurtigt paa Døren.

I omtrent en halv Time spaserede Nissen og jeg frem og tilbage i Maaneskinnet, medens Nissen fortalte mig, hvor mange Kneb han havde maattet gribe til for at skaffe sin Røver Mad. Blandt andet fortalte han, hvorledes han en Gang for at undgaa Tante Lisbeths aarvaagne Øjne havde været nødt til at gemme et Stykke Sylte i Bukselommen, hvilket havde været til Skade baade for Sylten og Lommen; hvordan Dorothy lurede paa ham overalt i Forventning om »at der skulde hænde noget«; hvordan Jane, Peter og Kokkepigen altid stirrede paa ham og rystede paa Hovedet ad ham, fordi han spiste saa meget. Og det værste af alt var, at jeg hele Tiden var saa sulten, sagde han. Og meget andet fortalte han, medens vi spadserede om i Maaneskinnet.

Tilsidst aabnedes Døren og Straffefangen kom ud. Han kom ikke straks hen til os, men stod og stirrede mod Floden; han strøg sig ogsaa flere Gange med Frakkeærmet over Øjnene. Men da han tilsidst kom hen til os, var hans Ansigt roligt.

— Traf De saa gamle Jasper? spurgte jeg.

— Ja, Sir.

— Har han det bedre nu?

— Meget bedre — han døde i mine Arme. Og nu er jeg beredt til at vende tilbage til Fængslet — jeg gaar selv og melder mig til Politiet.

Han tav, vendte sig om og stirrede mod de oplyste Vinduer; da han atter talte, var hans Stemme hæsere end før.

— Han troede, at jeg var kommet tilbage fra Udlandet, ja, det gjorde han, med Lommerne fulde af Guld og Sedler. Han kaldte mig sin Jorge, ja, det gjorde han! sagde han og fo'r sig atter over Øjnene med Ærmet.

— Sir, jeg ved ikke, hvem De er! fortsatte han; men jeg føler mig taknemlig mod Dem, ja mere end taknemlig. Og nu er jeg rede til at vende tilbage til Fængslet.

— Hvor lang Tid har De endnu tilbage?

— Tre Aar, Sir.

— Og naar De kommer ud, hvad tænker De saa paa at tage Dem til?

— Begynde fra Begyndelsen, Sir, forsøge at faa et hæderligt Arbejde og leve som et hæderligt Menneske.

— Tror De, at De kan det?

— Jeg ved, at jeg kan det, Sir. Ser De, han døde i mine Arme og sagde, at han var stolt af mig, ja, det gjorde han.

— Hvorfor da ikke allerede begynde i Aften?

Han fo'r sig med sin rystende Haand over sit sølvhvide Haar og saa paa mig med vantro Øjne.

— Begynde . . . i Aften? hviskede han.

— Jeg har et gammelt Hus i Kent, fortsatte jeg, for Tiden er der ingen Tilsynsmand, men der er Mulighed for, at jeg en Gang vil slaa mig ned der. Derfor vil jeg gerne have Haven gjort i Stand; tror De, at De kan paatage Dem det?

— Sir! sagde han med en mærkelig brudt Stemme, De gør vel ikke Nar ad mig?

— Jeg kan betale Dem et Pund om Ugen, hvad mener De om det?

Han forsøgte at tale, men hans Læber skælvede, og han vendte sig hurtigt bort. Jeg rev et Blad af min Notitsbog og skrev et Par Linier til den Mand, der havde Nøglerne til Huset.

— Her er Adressen, sagde jeg og klappede ham paa Skulderen. De vil ikke komme til at møde Vanskeligheder. Jeg skriver udførligere i Aften. De maa naturligvis have Penge til at komme derhen, og De bliver vel ogsaa nødt til at købe nogle nødvendige Smaating. Her har De en Uges Løn i Forskud, sagde jeg og stak ham et Pund i Haanden.

Han stod og stirrede paa Mønten og flyttede nervøst paa Fødderne.

— Sir, mener De virkelig . . . fremstammede han.

— Jeg mener, at i Aften har »Drengen Jorge« faaet Udsigt til at begynde et nyt Liv, Udsigt til at blive den Mand, hans Fader altid troede, han skulde blive. Muligvis er det taabeligt af mig at stole paa Dem; det maa Fremtiden vise. Men ser De, jeg nærede stor Agtelse for gamle Jasper. Og nu — da De har faaet Adressen — er De nok saa god straks at begive Dem afsted . . . Nej, De maa have noget paa Hovedet. Folk kunde undre sig — tag denne her, sagde jeg og gav ham min Hue.

— Sir, sagde han, jeg kan ikke takke Dem nu, jeg kan aldrig gøre . . . jeg . . . men . . .

Med en rask Bevægelse greb han pludselig min Haand, trykkede den mod sine Læber og forsvandt ned ad Vejen.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

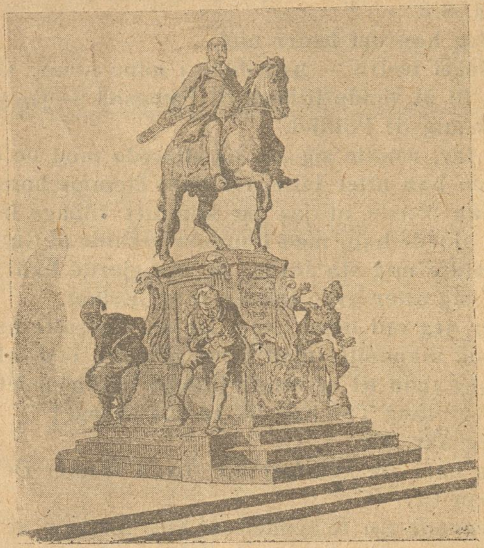

Sejrsmonumentet i Paris (Clemenceau til Hest, paa Soklen de besejrede Nationer.
(»Der wahre Jacob«).

Kolumbus' Æg. — Bare der er noget i det.
(»Le Journal«, Paris.)

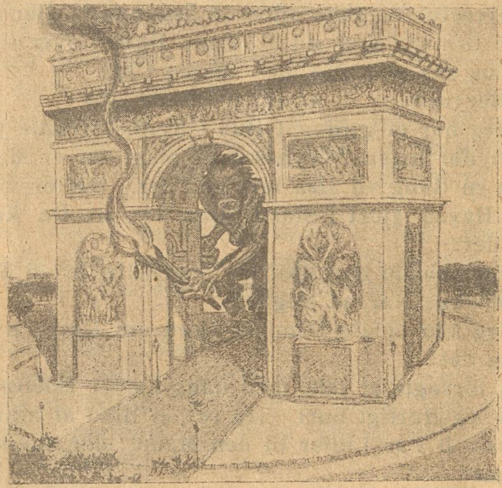

Bolschevismen viser sig under Paris' Triumfbue.
(»Lustige Blätter«).

Elefanten: Er der nogen, som stikker mig?
(»Punsh«, London.)

På kommunalstämman i Follnäs afhandlas frågan om reparation af kyrkans tornur. Lokförare Hökenström, smålänning, begär ordet och anser sig vara mannen att utföra reparationen. Kyrkoherden, fil. och teol. dr. Petterson anser vara klokast öfverlämna arbetet åt fackman.

Hr. H. (förolämpad): Ja ska säja doktorn, att ja ska kunna bygga en kyrka, å ja ska sätta klocka i 'na må, å ja ska jävlar i må predika i'na må, om då kniper! (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

— Hvad sidder Du dér og glor efter, Din væmmelige, tykke, sorte, beskidte Negertamp?

— Omforladelse, Herre, jeg sidder blot og venter paa at blive lidt mere civiliseret.

Japansk.

Uddrag af en Avis, der udkommer i Tokio:

Varerne ekspederes med en Kanonkugles Hurtighed.

Vort Papir er fast og haardt som Huden paa en Elefant.

Vore Varer indpakkes med den Omhyggelighed, hvormed en Moder svøber sin Førstefødte.

Vor Eddike er mere sur end den mest ondskabsfulde Svigermoders Galde.

Besøg vor Forretning. De vil blive modtaget som en Solstraale paa en mørk Regnvejrsdag, og vore Ekspedienter er saa elskværdige som Fædre, der søger at gifte deres Døtre bort uden Medgift!

1ste Zone.

Hr Birck kan ej stemme med sit Parti,
og ensom monne han trone.
Han lever i Tingets Periferi
omtrent ved den første Zone.

2den Zone.

Hr. Foss, der tog Taren med til Paris,
har svært ved at holde sin Tone.
Den falske Tone, der er hans Partis',
gaar langt over anden Zone,

3die Zone.

Men Vanggaards usøm'lige Landbegær
helt over i tredie Zone
og langt ind i Tidens farlige Skær
— det kommer han nok til at sone!

Underlige Notitser.

Klaverundervisning er som at lære at gaa . . . paa Hænder.

•

Ved en Frokost i Bredgade sagde Værtinden: Kære Hr. Hansen, vær saa god at lade de benfri Sild gaa rundt.

•

Samme Dag som Loven om Kvindens Ligeret var for i Rigsdagen, opførte det kgl. Teater »Fruentimmerskolen«.

•

En ung Mand og hans Svigermoder blev taget tilfange af Kanibaler, men det lykkedes den unge Mand at flygte. »Det skal han komme til at svide for,« sagde Høvdingen — og saa løslod han Svigermoderen.

•

Ved Premieren paa »Stump« paa det ny Teater tilbød Billetgrossereren en Herre en Plads i Parkettet for 4 Kroner, men Herren svarede, at han brød sig ikke om en »Sjover-Stump«.

Dansk Politi.

Birkedommer Neumann, Hillerød.

Kys.

At stjæle et Kys, er naturligt, at betale for det, er dumt. At kysse sin Søster er en Elskværdighed, at kysse sin Kone er en Pligt. At kysse en grim Dame er ridderligt, at kysse en gammel, rynket Dame er Ærbødighed. At kysse tre Piger paa en Dag er Overdrivelse, at kysse en rig Arvetante er Falskhed og at kysse sin Svigermoder er en hellig Opofrelse!

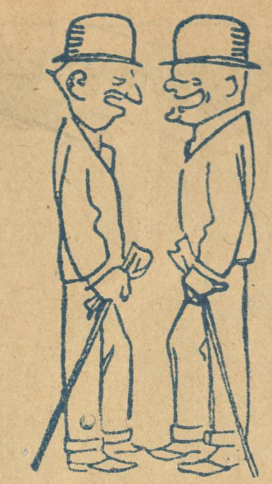

— Du kan ikke kende min Forlovede igen, naar Du træffer hende.

— Har hun forandret sig saa meget?

— Nej, men jeg har faaet en ny!

„En Nordmand“

Læreren: Hvad er ravnen for en slags fugl, Johan?

Johan: En sangfugl.

Læreren: Nei, vist ikke; hvordan kan du falde paa en slik idé?

Johan: Jo, pappa siger altid til mamma, at hun synger som en ravn.

„En Svensker“.

Det är dagen efter bröllopet och man er samlad vid frokostbordet. Man kommer att tala om gammalt folk.

— Jag har haft en släkting, som blev åttionio (89) år, säger den nygifte unge mannen.

— Och min mormor blev hundratre (103) år gammal, säger svärmodern.

Svärsönen med dyster min:

— Och det får jag veta först nu!

— — — —

„En Dansker“.

— Goddag, Du, tænk Du, jeg mødte lige nu i Ørstedsparken en Mand, der lignede Dig saa grangivelig, at han hilste paa mig!

Hørt paa Politikamret.

— De fandt altsaa Hundredkronesedlen?

— Ja, det gjorde jeg.

— Men gav den ikke tilbage.

— Jo, Hr. Assessor.

— Til Ejeren?

— Nej, til Samfundet i Almindelighed.

Politilæge Søren Hansen.

Hørt paa et Fæstekontor.

Fæstemanden til Ammen: Hvad forlanger De i Løn?

Ammen: To Kroner Literen.

Det borende X.

I »Scala« gik han uden Billet
og kunde i Guld sig drone.
Den Fyr maa ganske mangle det,
man kalder »Takt og Tone«.

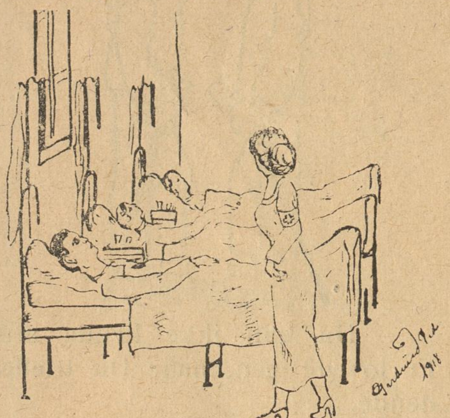

PAA DET MILITÆRE HOSPITAL:

Sygeplejersken til Patienterne: »Naar Overlægen viser sig i Døren, vil jeg se Dem som et Lyn ligge ret i Sengene, med Armene ovenpaa Tæpperne og Fingrene udstrakte, og saa ikke røre en Lem.

Kære »Ravn«!

Hvad mener Du om vedlagte?

Synes Du ikke det er lovlig militærisk?

Dette har jeg været udsat for paa et militært Sygehus.

Hvis Du kan gengive Tegningen haaber jeg at gense den i »Imellem os«.

Gudmund Pedersen.

Vi siger, at det er et Held, at Kvinden kan blive alt — undtagen Soldat!

Murermesteren: »Hvad skal det betyde, hele Huset er styrtet sammen?«

Mureren: »Ja det faldt saa snart jeg tog Stilladset væk.«

Murermesteren: »Ja men De er dog en Idiot sagde jeg ikke, at de ikke maatte fjerne Stilladset før vi havde tapetseret Væggene.«

Tegnet af B. Schmidt.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974

Telegramadresse: „NORDASSUCO“
VESTRE BOULEVARD 5—7

Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

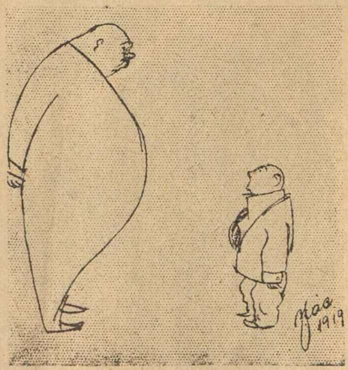

Chefen (til Drengen, der har tjent paa Landet og som nu søger Pladsen som Kontorlærlig): »Gav han Dig noget, Bonden, da Du tog fra Gaarden?«

Drengen: »Jo, han ga' me' et Lag Tæ'sk.«

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard.**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
HG VARE MÆRKE
Amagerbrogade 146
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

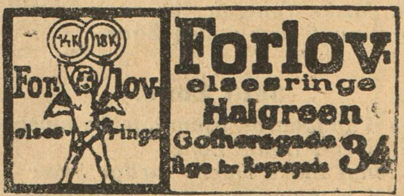

Tegning af Storm-Nielsen.

Betjenten (til Amor): Hov, Du er anholdt, — ved Du ikke, at i Følge den nye Lovgivning maa *Børn under 12 Aar ikke arbejde!*

Den vidunderlige Seng.

Forhenværende Handelsrejsende Müller var bleven gammel og havde derfor trukket sig tilbage til Privatlivets Hygge, men her gjorde han den ubehagelige Opdagelse, at det var ham umuligt at falde i Søvn i en almindelig Seng; han var jo vant til at sove i en rumlende Jernbanevogn.

Imidlertid havde samme Müller en Ven, som var Ingeniør, og som boede et Par Mil borte. Til ham vendte Müller sig i sin Nød, og denne lovede ham at konstruere en Seng, som kunde rumle ligesom en Jernbanevogn.

Da Sengen blev færdig, rejste Müller ud til Vennen for at lære dens Behandlingsmaade at kende. Men da de to gæve Helte endelig kom sammen, glemte de begge rent Sengen og drøftede i Stedet for ved adskillige Glas deres tidligere Bedrifter.

Tiden gik, og ingen tænkte paa Sengen, før Müller stod i Toget og der blev fløjtet »Afgang«.

Ingeniøren begyndte saa i Hast at forklare for den bortkørende Müller:

— Naar Du trykker paa den første Knap, gaar Sengen med jævn Fart, naar Du trykker paa den anden, gaar det pr. Ekspres. Og endelig naar Du trykker paa tre . . .

Mere fik han ikke sagt, saa var Müller ude af Syne. Müller kom imidlertid lykkelig og vel hjem og gik straks i sin nye Seng. Saa snart han havde lagt sig tilrette, trykkede han paa den første Knap. Sengen gik nu ganske rigtig med jævn Luntetrav. Da det var gaaet lidt paa denne Maade tænkte han, at det kunde være godt at faa lidt mere Fart paa; saa trykkede han paa den anden Knap. Nu suste Sengen af Sted, og Müller befandt sig ogsaa rigtig godt tilpas. Da det var gaaet lidt paa denne Maade, laa han og blev nysgerrig efter at vide, hvad der vilde ske, naar han trykkede paa den tredie. Maaske vilde det blive Ilekspres, maaske Flyvemaskine. Ved denne Tanke trykkede han straks paa Nr. 3. Men — i Stedet for denne behagelige og ham saa velkendte Bevægelse blev baade han og Sengen kylet op i Loftet for med det samme at danne en Ruinhob paa Gulvet. *Knap Nr. 3 viste sig at være — Togsammenstød!*

Kristen Madsen.

Politispionens Mesterstykke.

En kold Vinteraften besøgte jeg min gamle Ven Herbert Nicholson, der i mange Aar har haft Ansættelse ved det hemmelige Politi, og medens vi sad i hans hyggelige Arbejdsværelse, kom vi til at tale om Attentater paa Fyrster og fremragende Personligheder. Det gav mig Anledning til at spørge: Du, der har været med til saa meget, har vel ogsaa en Gang paa Embedets Vegne haft med saadanne Sager at gøre?

Han sad tavs en Stund og svarede derpaa:

— Jeg antager, at jeg ikke begaar noget urigtigt ved at fortælle dig en lille Episode, som jeg var med til i Aaret 1898, og som bragte mig baade Berømmelse og mere.

Den store Regatta skulde dette Aar som sædvanlig finde Sted i Coves, men den var den Gang af mere end almindelig Interesse, da Kejser Wilhelm deltog i Løbet med en Baad, eg saavel han som den daværende Prins af Wales, den senere Kong Edward, agtede at overvære Regattaen. Ikke saa faa Notabiliteter fra forskellige Egne af Europa og Amerika var kommen for at overvære det interessante Løb, og Festlighederne vilde overgaa alle tidligere.

Der skulde bl. a. gives store Banketter paa den engelske Kongeyacht og paa »Hohenzollern«. Nu havde imidlertid de anarkistiske Selskaber i Evropa og Amerika plejet hyppige Raadslagninger, efter hvad man havde faaet Nys om, hvoraf man sluttede, at noget maatte være i Gære. Politiet ansaa det følgelig for sin Pligt at træffe omfattende Forsigtighedsregler. Sammen med et Par Kolleger fik jeg Ordre til at begive mig ombord paa den kongelige Yacht og vaage over Prinsen under hans Besøg ombord.

Inden Prinsen ankom, blev jeg installeret ombord som hørende til Besætningen, og for at Matroserne ikke skulde nære nogen Mistanke, foreviste jeg falske Papirer.

Vejret var straalende smukt. Stemningen høj og alt syntes at skulle forløbe paa bedste Maade.

Og dog havde man ved denne enestaaende Lejlighed planlagt en Sammensværgelse, som, hvis den ikke var blevet opdaget i sidste Øjeblik, sandsynligvis vilde have haft de to Fyrsters Død til Følge. Et mægtigt Rige vilde have mistet sin Kejser og det andet sin Tronfølger.

Alt gik godt lige til Torsdag Aften. Der var bleven givet store Middage ombord paa den engelske og tyske Yacht, og vi Detektiver lykønskede allerede hverandre med, at der ikke endnu var hændt noget.

Torsdag Aften skulde den tyske Kejser give en Banket ombord paa »Hohenzollern«, og der var indbudt et udsøgt Selskab af Herrer og Damer, mest engelske og tyske, men ogsaa nogle amerikanske.

Prinsens Chalup forlod Kongeyachten præcis 10 Minutter før 9, bemandet med 8 Matroser, hvoraf jeg var den ene.

Ombord paa »Hohenzollern« fik Prinsen en hjertelig Modtagelse og blev straks ledsaget ned i Salonen. De øvrige Gæster ankom i hurtig Rækkefølge, og jeg, der stillede mig nær Falderebet, kunde tydelig se hver Person i det Øjeblik, han eller hun satte Foden paa Dækket.

De fleste af Gæsterne kendte jeg af Udseende, og da jeg holdt Indbydelseslisten i Haanden, strøg jeg efterhaanden de ankomnes Navne.

Da Klokken slog ni i Kirketaarnene inde paa Land fik vi Øje paa en lille Chalup, der førte det amerikanske Flag og hurtig fløj frem over det af utallige Lys oplyste Vand. Af Gæsterne manglede endnu Fru Bennet Gower, gift med den amerikanske Ambassadør i Petrograd, og da Chalupen lagde til ved Siden af Skibet, saa vi en Dame indhyllet i en kostbar Zobelpels.

Da hun med lette Trin skyndsomst steg op paa Dækket, hilste Officererne hende ærbødigt, og idet hun rakte sit Kort til den statelige Chef, der tog imod Gæsterne paa Kejserens Vegne, opfangede vi et Glimt af et straalende Diamantsmykke, der lynede paa en Hals saa hvid som nyfalden Sne. Jeg husker, jeg sagde til mig selv, at jeg aldrig havde set en smukkere Kvinde.

Hun begav sig straks ind i Salonen, hvor Kejseren og hans Gæster allerede havde taget Plads. Da hun forsvandt, lød en Summen af Beundring fra de tyske Officerer, der stod paa Dækket.

Nu, da den sidste Gæst var ankommen, var der ikke mere at holde Udkig efter, hvorfor jeg gav mig i Samtale med et Par tyske Matroser uden at bemærke, at en anden Chalup for fuld Fart kom styrende mod Kejserskibet. Først da en Matros raabte: Baad forude, blev min Opmærksomhed henvendt paa den.

I Baaden stod en Løjtnant i engelsk Marineuniform og gjorde Tegn til os, at han ønskede at komme ombord.

Da han et Par Sekunder efter skyndte sig op ad Falderebstrappen kom Sekondchefen ham i Møde og hilste høfligt. Der var noget i den unge Officers Udseende, der straks vakte min Opmærksomhed og lod mig ane, at han kom i alvorligt Ærinde. Jeg nærmede mig et Par Skridt for bedre at kunne se paa ham, og jeg hørte ham spørge i ivrig og oprørt Tone:

— Har en lille Chalup, der førte amerikansk Flag, lagt til ved Skibet her?

Han saa uroligt paa Tyskeren, da han fremsatte dette Spørgsmaal, og jeg fik uvilkaarlig den Følelse, at noget meget alvorligt var paa Færde.

Den tyske Officer svarede naturligvis bekræftende og tilføjede, at den amerikanske Dame straks var gaaet ind i Salonen.

— For sent! Saa er det altsaa for sent! stønnede den unge Officer og veg tilbage, som om han havde faaet et Slag.

— Hvad er det, der er for sent? spurgte Sekondchefen uroligt. Hvad mener De?

— Damen, der steg ombord, var ikke den, hun udgav sig for, svarede den engelske Løjtnant med stigende Ophidselse. Hun spiller en meget fremtrædende Rolle indenfor den amerikanske Anerkistliga, og De ved nok, hvem hun er, naar jeg nævner Navnet Theodora Goattee. Fru Bennet blev pludselig syg for en Time siden under ret mystiske Omstændigheder, og den berygtede Theodora Goattee optræder nu i hendes Sted for at fuldføre sine onde Hensigter. Det var ved en ren Tilfældighed, vi opdagede det.

Jeg indsaa straks, at der her ikke var et Øjeblik at spilde og at meget, ja alt beroede paa, at Sagen blev greben rigtig an. Jeg gik hen og forklarede i faa Ord for de overraskede Officerer, hvem jeg i Virkeligheden var, og bad om Tilladelse til at fremsætte min Mening. Da jeg havde faaet deres Samtykke, forklarede jeg, at alt vilde være tabt i det Øjeblik, de viste Tegn til Uro eller Sindsbevægelse; thi i saa Fald vilde man resikere, at Anarkistkvinden forstod, at hun var opdaget, og den planlagte Udaad vilde maaske blive fremskyndet. Medens jeg talte, dukkede pludselig en Plan op for mig, og da Tyskerne ikke lagde nogen Hindring i Vejen, skred jeg straks til dens Fuldførelse. Jeg vovede dog endnu ikke at nære Haab om, at jeg kunde afvende den truende Ulykke; thi jeg kendte Theodora Goattee, og jeg vidste, at hun ikke veg tilbage for noget som helst, og at hun endog vilde ofre sit Liv, om det var nødvendigt.

Saa ubemærket som muligt listede jeg mig ned i Køkkenet, hvor den kejserlige Mundskænk netop var ved at anbringe Champagneflaskerne i Iskølerne. Med nogle Ord satte jeg ham ind i Situationen, og en Minut senere havde jeg faaet en tysk Matrosfrakke paa, og i det næste stod jeg oppe i den kejserlige Salon med en Champagneflaske i den ene Haand og et hvidt Pulver, som jeg altid havde hos mig, skjult i den anden.

Et flygtigt Blik paa det lange, rigt dækkede Bord var tilstrækkelig til at vise mig, hvor overhængende Faren var. Thi skønt den foregivne amerikanske Gesandtfrue var kommen sent, havde hun dog faaet den Plads, der oprindelig var bestemt til hende, nemlig lige over for Kejseren og og hans kongelige Onkel. Kun Bordets Bredde skilte den farlige Kvinde fra hendes Offer.

Uden at vække Opmærksomhed banede jeg mig Vej til den smukke Dames Plads. Jeg stillede mig bagved hendes Stol, fast bestemt paa at gribe til et eller andet fortvivlet Middel, i Fald min Plan skulde mislykkes.

Første Ret var allerede serveret, og jeg vidste, at efter tysk Skik skulde Talerne tage deres Begyndelse, saa snart den anden Ret blev budt om.

Øjensynlig havde Anarkistdamen, som, efter hvad jeg havde hørt om hende, elskede teatralske Effekter, besluttet at udføre Attentatet paa de to Fyrster i det Øjeblik, Kejseren udbragte Hendes Majestæts — den daværende Dronning Victorias — Skaal. Naar jeg blot kunde holde mig kold og behersket, kunde jeg maaske afværge det planlagte Attentat, sagde jeg til mig selv. Store Sveddraaber perlede frem paa min Pande, men heldigvis rystede jeg ikke paa Haanden.

Naar man saa hende sidde der, straalende skøn, og smilende, idet hun førte en livlig Samtale med sin Bordkavaller, kunde man umulig forestille sig, at denne bedaarende Kvinde nærede en ond Tanke i sit Hoved, eller at hun var

nogen anden end den, hun gav sig ud for. Der var heller ikke nogen, der nærede den ringeste Mistanke til hende. Mange, der kendte Fru Bennet Gower, tror endnu den Dag i Dag, at hun deltog i Kejsermiddagen ombord paa »Hohenzollern«.

Under en lille Pause i hendes Samtale mente jeg, at min saa længe eftertragtede Lejlighed var kommen, og jeg betænkte mig ikke et Øjeblik paa at benytte den.

— Ønsker den naadige Frue mere Champagne? spurgte jeg over hendes Skuldre paa det bedste Tysk, jeg kunde stable paa Benene.

Hun bøjede samtykkende Hovedet, og jeg fyldte straks hendes Glas med den skummende Drik. Men idet jeg skænkede den i, listede jeg tre Gram af mit hvide Pulver ned i Glasset, uden at nogen mærkede det.

Jeg blev staaende ubevægelig bag ved hendes Stol. Sekund efter Sekund gik, men skønt hun holdt sine juvelprydede Fingre om Glassets Fod, førte hun det dog ikke til sine Læber.

Saa raabte pludselig Kammertieneren, der stod bag ved Kejserens Stol:

— Hans Majestæt Kejseren taler!

Alles Blikke var rettede mod Kejseren, der langsomt rejste sig op fra sin Plads.

I samme Øjeblik greb den smukke Dame foran mig sit Glas og tømte det. Denne uhøflige Handling forblev ubemærket af Gæsterne, men Resultatet svarede fuldstændig til, hvad jeg havde haabet og ventet.

Det kraftige Pulver virkede øjeblikkelig, og inden Kejseren endnu havde begyndt sin Tale, var hun sunken bevidstløs tilbage i Stolen, medens hun krampagtig knugede Hænderne.

Gæsterne troede, at hun var blevet ramt af et pludseligt Besvimelsestilfælde, og jeg hjalp til at bære hende ind i et tilstødende Værelse.

Tegning af Gustav Halldin.

Her ser man et Par, som er glade
— han til højre er afgjort en glad Mand —
men hvorfor disse talrige Blade?
Skulde Manden maaske være Bladmand?

I Overværelse af første Stewarden og en Officer, som Kejseren havde sendt for at spørge til hendes Befindende trak jeg to smaa seksløbede Revolvere af nyeste Konstruktion frem af hendes Lommer. De var begge skarpladte med Kugler, der ved en senere foretagen Analyse viste sig at være forgiftede.

Medens jeg lod et Par Haandjern klappe sammen om hendes hvide, smalle Haandled, forklarede jeg hele Sammenhængen for Officeren, der stod maalløs af Bestyrtelse. Hendes Maske var uovertruffen. Lige til de mindste Enkeltheder var det lykkedes hende at kopiere Fru Bennet Gower, og jeg tror ikke engang, den amerikanske Gesandt kunde have gennemskuet Bedrageriet.

Ingen af de tilstedeværende Gæster med Undtagelse af Kejseren og Prinsen af Wales anede, hvilken Tragedie der var bleven afværget i sidste Øjeblik. Der blev straks iværksat Efterforskninger efter den Chalup, der havde ført hende ombord, og efter de Personer, der havde udgjort dens Besætning, men man fandt ikke det ringeste Spor. Under saadanne Forhold ansaa man det ikke nødvendigt at afholde offentligt Forhør, og den store Offentlighed fik derfor aldrig noget at vide om Sagen.

Saa vidt jeg ved, lever Fru Goattee endnu, men hun er anbragt i sikker Forvaring et eller andet Sted, ingen ved rigtig hvor, for den tyske og engelske Regerings Regning.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

„En Amerikaner".

En gammel rusten Sporvogn, trukken af et spatbenet Æsel rumlede gennem den lille mellemamerikanske By. En ung Døgenigt hoppede op paa Vognen og gav sig straks i Snak med Kusken i Haab om at komme til at køre gratis gennem Byen.

— Saa Dokteren tror, at Din Fader har sprængt et Blodkar, sagde Sporvognskusken?

— De ved ikke noget! svarede den unge Mand. Doktoren i Pewaukee sagde, at Fader havde Vattersot, indtil han kom paa det rene med, at Vandet, som man vred ud af den gamles Klæder, var Søvand; og der var en Doktor paa Toget, som hørte til Sindssygehospitalet, han sagde, at saadan som Ansigtet saa ud, baade rødt og blaat, var det et Slagtilfælde; men en Dyrlæge, som var nede ved Stationen, da vi stoppede Gubben ind i Vognen for at faa ham hjem, sagde, at det var fordi han spiste for meget og drak for meget Whisky-Vand, naar han var varm.

— Man kan sige hvad man vil om Lægerne, der er ikke to, som siger det samme, svarede Sporvognskusken og bremsede Vognen for en barmhjærtig Søster og gav derpaa Mulæslet et Slag med Pisken i Haab om, at Søsteren skulde dratte ned fra Bagperronen.

— Hvorledes gik det til, at Din Fader faldt ud af Baaden? Vidste han ikke, at Søen var vaad?

— Han havde nok Mistanke om, at det var fugtigt, da han slog Ryggen i Vandet, tror jeg. Jeg skal sige Dem, hvorledes det gik til. Da min Kamerat og jeg stak af til Pewauke, troede min Moder, at vi gav os til at være Sørøvere, og hun sagde til Fader, at det var hans Pligt mod Samfundet, at sørge for, at vi kom hjem igen og blev hyggelige. Hun sagde, at Spark og Klø ødelægger flere Drenge end alt andet i Verden. Og Gubben kom ud til vor Lejer, omtrent to Mil oppe i Søen fra Pewauke, og han var lige saa venlig som om vi aldrig havde været Uvenner. Vi lod ham blive hos os hele Natten og gav ham et Lommetørklæde med rød Bort at sove paa under et Træ, for der fandtes ikke nogle Tæpper. Han vilde med os ud at fiske og sagde, at han skulde vise os, hvorledes man bærer sig ad med at fiske. Og saa fik han et Stykke Flæsk til Madding og satte det paa en Medekrog, og vi gik ned i en gammel Baad, og min Kamerat roede, og Gubben og jeg drev med Snørerne. Da Baaden svingede rundt, kom den gamles Garn under Baaden og dukkede op lige i Nærheden af mig. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig, men jeg fik Tag i Garnet og trak til, og Gubben rykkede til saa kraftigt, at Hatten faldt i Søen. »Stop«, raabte han, jeg har faaet en Hval paa! Ligner det noget af en Far at kalde sin lille kære Dreng for en Hval? »Hvalen« gav lidt efter, og Fader begyndte at hale ind. Jeg holdt fast igen og slap saa lidt igen, ganske som det var en Fisk, og han trak og svedte, og Solen brændte paa hans bare Isse. Garnet gjorde ondt i Haanden paa mig, saa jeg snoede det omkring Aaretolden, og Gubben trak saa haardt, at han var lige ved at vælte Baaden. Jeg burde ikke have løsnet Rebet, men da det gav efter, gik Gubben pladask over Bord! Hovedet kom under Vandet, men Benene hang fast i Rælingen.

— Hvad gør Du der, dykker Du efter Fisk? sagde jeg, da han kom op med Hovedet og nøs. Jeg troede Gubben hørte til de mere kristelige, men han sagde: »Din fordømte Usling«. Han talte nok til Fisken. Min Kamerat tog et Tag i Benene og Frakkekraven paa Gubben og lagde ham agterude, og saa roede vi til Stranden. Jeg har aldrig tænkt mig at et Par Bukser kunde rumme saa meget Vand! det var præcis, som naar de begynder at vande Gaden. Gubben tog Bukserne af sig, og min Kamerat og jeg halede i Bukserne og Sommervesten, saa Vandet pøsede ud. Den gamle var ikke videre selskabelig efter den Omgang, og gik op i Skoven og havde ikke andet paa end en Skjorte og et Halstørklæde. Lidt efter raabte vi til ham, at et lystigt Selskab var ved at stige i Land for at slaa sig ned netop der, hvor Bukserne hang til Tørring, og Gubben gav sig til at løbe ind i Skoven, bange for, at der skulde være nogle Kvinder med, som han kendte, og han tiggede og bad os om at komme med Bukserne til ham og lovede os en Dollar hver, og at han aldrig vilde blive vred mere, naar bare vi vilde komme med de Bukser. Vi gav ham dem, og De skulde have set, hvor krøllede de var, da han fik dem paa sig! Vi gik saa til Stationen og kom hjem med et Godstog, og Gubben nøs hele Vejen i Toget, men jeg tror ikke, at han sprængte noget Blodkar. — Ja, nu skal jeg af her! Han hoppede af og forsvandt uden at have betalt for Køreturen.

Hvordan man frier.

Dette vigtige Spørgsmaal skal her blive besvaret af en Fagmand. Altsaa:

Overil Dig ikke, unge Mand! Mangen en Pige har sagt »Nej« i Stedet for »Ja«, kun fordi hendes Tilbeder ikke har truffet den rette Tid og det rette Ord. Vælg en mørk Aften, Vinduerne maa være lukkede, Gardinerne nedrullede og Lampen stærkt nedskruet. Du maa sidde saa tæt ved hende, at Du kan holde Din Haand i hendes. Vent til Samtalen tynder ud, og sig saa ganske rolig:

— Poula, jeg vilde gerne spørge Dem om noget.

Hun bliver urolig, fjerner sig lidt og siger »saa—aa«, og efter en Pavse kan du fortsætte:

— Poula, min Opførsel maa have vist . . . det vil sige, De maa have set . . . jeg mener, at det maa være klart for Dem at . . . at . . .

Her gør Du en lille Pavse. Maaske hoster hun og forsøger at lede Samtalen hen paa noget andet ved at spørge, hvad Du synes om det nye Stykke, men hun gør det kun for at give Dig Mod.

Efterat der er gaaet ti Minutter kan Du begynde igen:

— Da jeg var paa Vej hertil, besluttede jeg, at inden jeg gik, vilde jeg spørge . . . det vil sige berøre det Spørgsmaal, som nærmest . . . jeg mener søge at faa Rede paa . . . Her tier Du atter og trykker sagte sendes Haand. Maaske forsøger hun at trække sin Haand til sig, og maaske gør hun det ikke. I begge Tilfælde er det et godt Tegn. Vent nu omtrent fem Minutter og fortsæt saa:

— Dette Aar har været meget lykkeligt, og dog haaber jeg, at det kommende Aar skal blive endnu lykkeligere. Men det beror helt og holdent paa Dem. Jeg er kommen her i Aften for at vide . . . eller for at spørge . . . jeg mener for at høre det af Deres egne Læber . . .

Gør nu igen en Pavse. Intime Sager skal man aldrig forhaste sig med. Giv hende god Tid til at komme i Ligevægt, læg derpaa Haanden paa Hjærtet og fortsæt:

— Ja, da jeg i Dag traadte ind i dette Hus, følte jeg tydeligt, hvor lykkelig jeg har været her, og saa sagde jeg til mig selv, at hvis bare jeg vidste, om hun vilde gaa ind derpaa . . . det vil sige jeg tænkte, at om bare jeg var vis paa at mit Hjærte ikke bedrog mig og hun var villig til at dele...

Stands her, det har ingen Hast! Giv Vinden Tid til susende at smøge omkring Husgavlen. En Følelse af Ensomhed skal trænge sig over hende og vække al Kærlighed til Liv i hendes Hjærte. Naar hun begynder at hoste og blive urolig, kan Du fortsætte:

— Inden jeg lærte Dem at kende, var denne Verden en Ørken for mig. Intet interesserede mig, og det var ligegylgyldigt, om Solen skinnede eller ikke. I Deres Haand ligger det at afgøre, om mine kommende Dage skal blive en solbelyst Eng fuld af smilende Blomster eller en tidselbevokset Ørken. Tal, elskede Poula, og sig . . . sig . . . at De vil . . . De . .

Nu giver Du hende yderligere to Minutter, og derpaa siger Du:

— Vil De . . . vil Du . . . vil De blive min Hustru?

Hun kommer til at rødme, ser paa Klokken, og saa siger hun, idet hendes Hoved trykker sig mod Dig:

— Ja, jeg vil!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
leverer
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Køb RAVNEN

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade
F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen.

Fredsduerne fra Versailles.

16 Sider

RAVNEN

18 Øre

Nr. 22 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 29. Maj 1919

En fysiognomisk Studie.

Tegning af Emil Poulsen.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

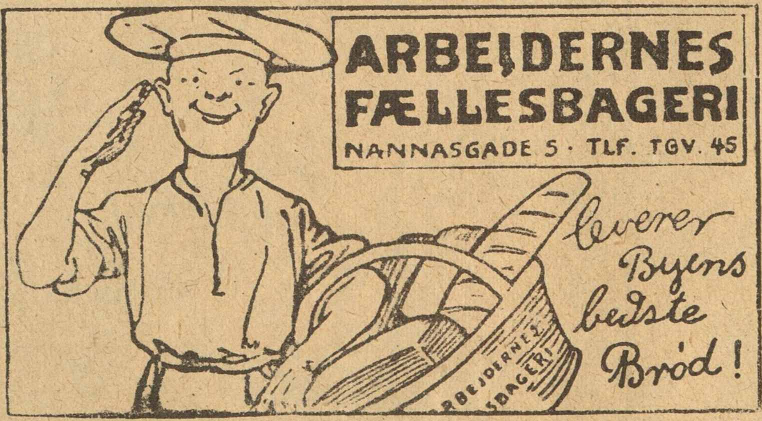

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C&G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

Tegning af G. Lagerstedt.

Grevinde Gyldenkrone spadserer i Rosenborg Have med sin lille Datter. Ved Synet af hende bliver gamle Niels rørt og siger:

Kom til Fa'r!

Den gode Læge.

Gamle Lindberg havde pludselig faaet et fælt Hold i Ryggen og gik op til en Doktor.

— Drikker De Spiritus? spurgte Lægen.

— Lidt, svarede Lindberg, engang imellem, paa min Bryllupsdag og ikke ugerne en Toddy om Aftenen.

— Alt det maa De stryge, hvis De vil blive rask paany, sagde Doktoren. Og saa skal De forøvrigt tage varme Omslag.

— Tak. Hvor meget er jeg Dem skyldig?

— Tre Kroner.

Lindberg betalte, og saa ringede Lægen paa Stuepigen og sagde:

— Bring lidt Whisky og Vand.

— Farvel, sagde Lindberg, som naturligvis højst ugerne saa paa, at en anden fik en Whisky.

— Nej, bliv lidt og drik en »Sjus« med mig, sagde Doktoren.

— Men De forbød mig jo lige nu at nyde Spiritus? —

— Ja vist, svarede den gode Læge — *men De skal dog have noget for Deres Penge!*

Uddrag af Forslag til en ny Ægteskabslov.

Udarbejdet af en gammel Filosof.

I. Om Ægteskab og Ægteskabs Indgaaelse.

§ 1. For at indgaa Ægteskab er det Betingelsen,
man føler Trangen, Kaldet og Bevingelsen;
desuden kræves gensidig Betagelse
og senere en stor Portion Forsagelse.
§ 3. At Konen har Formue er ikke hindrende.
Er hun grim, er det tilmed Pokkers lindrende.
§ 5. En Dag, ens Blod er tilstrækkelig kogende,
man renvasket — glem ikke Ørekrogene! —
gaar til Borgmestren. Om »Skabets« Velsignelser
han taler i kloge Ord og Lignelser;
hans Tale man nyder saa temmelig sovende
— og saa er man Ægtefolk efter Lovene.

II. Om Parternes Forhold i Ægteskabet.

§ 11. Manden skal bringe Pengene hver Uge hjem.
Konen skal bruge dem.
§ 13. Manden er Mand (— det forbydes Plato'er
at indgaa Giftermaal —) alle Datoer,
som kan deles med 7 og 17
— de andre Dage han holder Bøtten.
§ 17. Hvis Manden snorker trods Konens Besværelse,
kan tre Gange hun i Vidners Nærværelse
henstille til ham dermed at lade være,
og hjælper det ikke, Skilsmisse begære.
§ 23. Er Konen hindret i Husets Førelse
af Interesse for Tidens Rørelse
af Politik eller Stemmetællingen,
har Manden Pligt til at koge Vællingen.
§ 26. Vil Manden paa Grund af aand'lig Forfladelse
lidt ud at lufte sig, maa Tilladelse
samt Gadedørsnøgle i Baand udbedes
ærbødigst af Konen, som selv om hun vredes
og holder en Præken om Hjemlivs-Hyggen,
2 Gange om Aaret ham ikke kan nægte det.
§ 27. Har Konen Liv, som skal hægtes i Ryggen,
har Manden Pligt til at hægte det.

III. Om Ægteskabets Ophævelse.

§ 39 Hvis et Samliv sig ulykkeligt arter,
kan den af de interesserte Parter,
som er ked af evindelig Bekrigelse,
gi' den anden tre Maaneders Opsigelse,
hvorpaa han (hun) er forpligtet til Flytning.
Dog tillades ogsaa Bytning
mellem Naboer, Venner og lignende
— den virker til Tider velsignende.

IV. Om nyt Ægteskabs Indgaaelse.

§ 47. Om den, hvis første Ægteskab er havareret,
endnu ej er for den Slags Skab kureret,
men prøve vil at finde lidt Forstaaelse
ved andet Ægteskabs Indgaaelse,
skal dette nye Samlivs Stiftelse,
som — mellem os — betyder ny Forgiftelse
af Livet foregaa i polstret Celle
paa Bistrup, hvorved Samfundet formelde
vil Staklen den Advarsel, han har nødig,
og som i hvert Fald ej er overflødig.
§ 53 Om nogen Mand for tredje Gang vil trækkes
med Ægteskab, er Vielse tilstedelig,
naar uopholdelig derefter Manden lægges
paa Bistrup ind som ganske uhelbredelig.

Per Bonde.

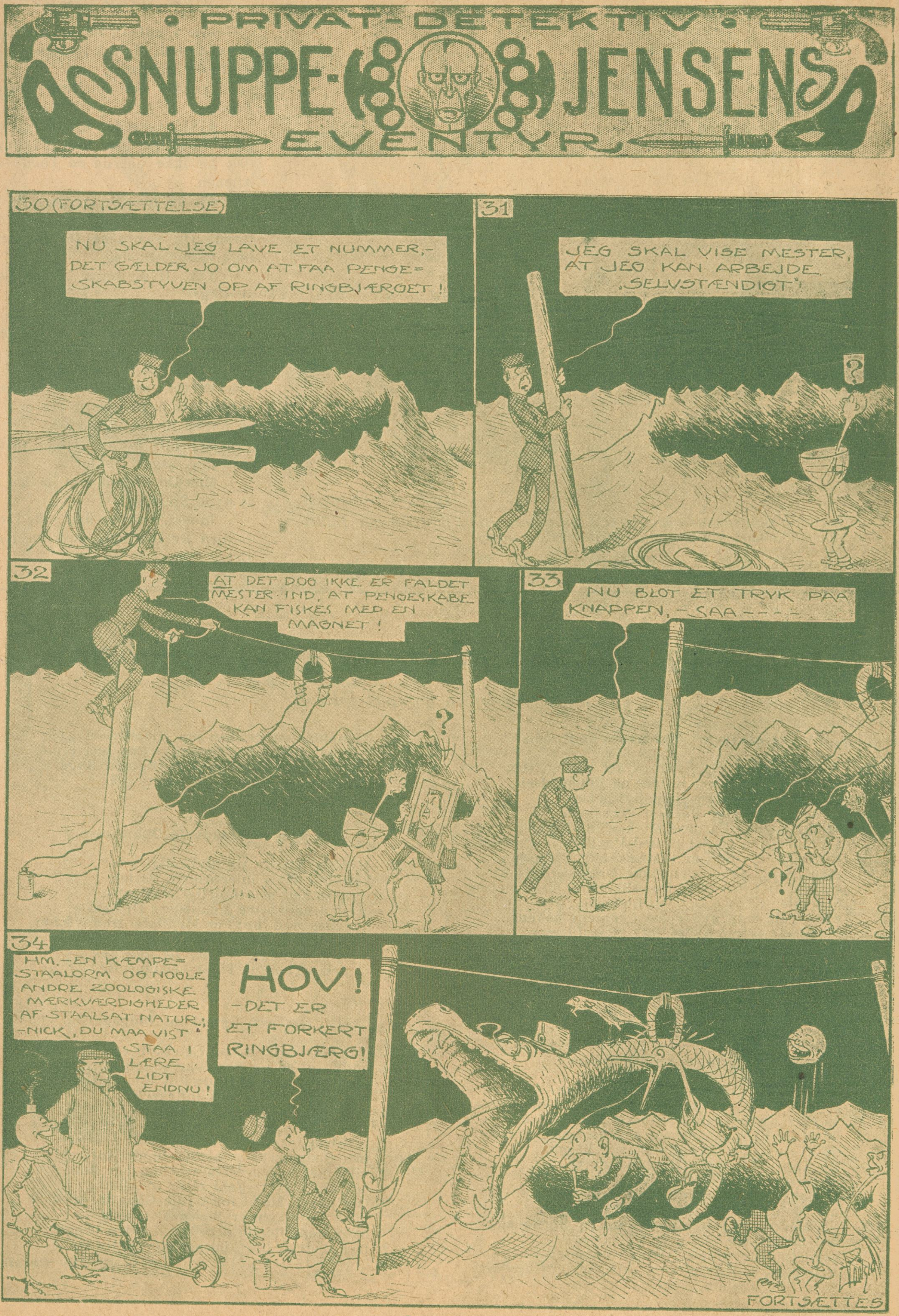

Tegning af Emil Poulsen

Han fik Pengene

Niels, der i mange Aar havde været Karl hos Købmand Laursen, kom en Dag ind til Principalen og bad om at faa et lille Beløb, da hans Kone var død og han havde ingen Penge til Begravelsen.

Laursen var imidlertid gnaven og vilde ikke ud med Pengene.

— Trænger Du til noget, saa kan Du tage det inde paa Lageret.

— Ja saa vil jeg gerne be' om en Tønde Salt, svarede Nils.

— Hvad skal Du med saa meget Salt?

— Jo, jeg bliver nødt til at salte den Gamle ned, til Hr. Laursen faar Penge, svarede Niels.

Saa fik han Pengene.

Nordisk Forfatterstævne.

(Et Referat af Teselskabet hos Kongen. Mulige Unøjagtigheder bedes undskyldt, da undertegnede Forfatter ved en besynderlig Forglemmelse ikke var blandt de indbudte).

Mel.: Grøn er Vaarens Hæk.

Hej, Du dumme Dreng
knyt min Lyres Streng,
jeg skal slaa den, saa den næsten revner:
Nordens Sangerkor
herligt Bro'r med Bro'r
mod vor høje Konges Bolig stævner!

Herr Johannes V.,
mangen køn Kop Te
han for Aand sig tillod at servere.
Han ser kløgtig ud
— jamen Herregud
lad ham det — blot han ej skriver mere.

Digt'ren Leopold
glad i Kongens Sold
føler sig i Himlen — i den syv'ne.
Se, i Gaarden smukt
og i Glideflugt
Lange lander, thi han kommer flyv'ne.

Hist i Krog'n en Knøs
buldrer voldsom løs:
Rørdam paa en Ridderrustning kigger.
En Lakaj ham by'r
Te — Ha! lumpne Fyr!
Te! — Guds Død, kun *Blod* en Viking
drikker!

Fru Thit Jensen ta'r
sig en Passiar
med vor høje Drot om Pigekvaler.
Paa en Kanapé
Gandrup drikker Te,
mens hans Ansigt underligt sig maler.

Jeppe Aakjær saa
man med Træsko gaa
og med Æg paa Slipset efter Davren.
Som han bulred' rundt!
raabte hvert Sekund:
›A haar Bjælder, a er nemlig Havren!‹

Blidt Fru Slangeland
snakker med Forstand,
hendes Ord som Kandis er og Melis.
Digterlaugets Drot
taler varmt og godt
— uden Ridderkors — ak, Michaelis!

— Før man skilles ad
læser Emma Gad
Scener højt af sine sidste Dramer.
Efter Scene to
Kongen vil ha' Ro,
si'r: ›God Nat, de Herrer og de Damer!‹

— *Jens Knark.* —

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Han glemte helt mig! sagde Nissen i en bedrøvet Tone.

— Nej, svarede jeg, han glemmer Dig aldrig, min Dreng.

— Han maa have synes forfærdelig godt om Onkel Dick, siden han kyssede Dig paa Haanden. Mig kyssede han ikke paa Haanden.

En Dør aabnedes og lukkedes meget sagte, og Lisbeth kom imod os, hvorfor Nissen skjulte sig i Hækken.

— Han er død, Dick! sagde hun, da jeg aabnede Laagen for hende. Han døde i sin Søns Arme — sin George, som han altid talte om.

— Stakkels gamle Jasper! sagde jeg.

— Hans Søn har jo været straffet.

— Ja.

— Hvor mærkeligt, at Sønnen kom tilbage lige i sidste Øjeblik; det ser ud som om Forsynet havde sin Haand med deri, ikke sandt, Dick?

— Jo!

Lisbeth stod og stirrede op mod Maanen, og jeg kunde se, at hun havde Taarer i Øjnene.

— Men hvor er Din Hue henne? udbrød hun, da hun tilsidst nedlod sig til at se paa mig.

— Paa en bortløben Fanges Hoved, svarede jeg.

— Mener Du . . .?

— »Drengen Jorge«, svarede jeg.

— Aa Dick.

— Ja, Lisbeth, jeg indrømmer, at det var ufornuftigt gjort. Enhver lovlydig Borger vilde føle sig rystet; jeg faar maaske ogsaa Lov til at undgælde for det, men jeg har nu en Gang gjort det?

— Du har vist aldrig været videre nøgternt tænkende. Og ved Du, jeg tror, at det netop er Grunden til . . . Min Gud, hvad er det der? udbrød hun og pegede hen mod Hækken.

— Det er bare Nissen, svarede jeg, men bryd Dig ikke om det — fortsæt blot — »netop Grunden til« — til hvad?

— Reginald, sagde Lisbeth uden at besvare mit Spørgsmaal, kom herhen, min Herre!

Meget forlegen kom Nissen listende frem fra sit Gemmested, stillede sig ved Siden af mig og smøg sin Haand ind i min.

— Reginald! gentog hun og saa fra den ene til den anden af os. Hvorfor ligger Du ikke og sover?

— Fordi jeg maatte gaa ud og made min Røver, Tante Lisbeth.

— Og, fremkastede jeg, jeg har nu opdaget Hemmeligheden med hans enorme Appetit. Den kan forklares med to Ord, nemlig »Drengen Jorge«.

— Mener Du virkelig . . . begyndte Lisbeth.

— Han har madet ham regelmæssigt to Gange om Dagen, fortsatte jeg, og har været nærved at sulte ihjel selv — Du husker nok det med det tørre Brød?

— Nisse! udbrød Lisbeth. Nisse! Og et Øjeblik senere laa han i hendes Favn.

— Men Onkel Dick gav ham mange Penge, Tante, begyndte han, og . . .

— Jeg sendte ham til et vist Hus i Kent, Lisbeth, sagde jeg, da hendes Øjne mødte mine, et Hus med en stor Rosenhave; jeg vilde have, at den skulde være i Orden, naar vi kom dertil, og . . .

— Og min Røver kyssede Onkel Dick paa Haanden, fortsatte Nissen.. Tror Tante ikke, at han maa have syntes godt om ham?

— Jeg sagde til ham, at han helst maatte være færdig om en Maaned, men jeg synes ved nærmere Eftertanke, at en Maaned er for lang Tid — hvad mener Du, Lisbeth?

— Jeg mener, at jeg hører Vognen komme, svarede hun, og meget rigtigt, et Øjeblik efter kom Peter kørende og stor var hans Forundring, da han fik Reginald at se.

— Peter, sagde jeg, Miss Elisabeth ønsker alligevel ikke at køre hjem. Og — hm! — jeg har hørt, at Reginald har købt en Frakke, en Skjorte og et Par Benklæder af Dem, og at han allerede har afbetalt seks Pens derpaa. De vil maaske være saa god at sige mig, hvad de er værd . . .

— Mr. Brent, imellem os sagt var Tøjet ikke meget værd, Frakken var lidt for snæver og Benklæderne for korte til mig.

— Men i hvert Tilfælde, sagde jeg, er en Frakke en Frakke og et Par Benklæder et Par Benklæder, saa jeg vil bede Dem om at være saa god ved Lejlighed at give mig en Regning.

— Som De ønsker, Mr. Brent, sagde Peter, løftede paa Hatten og kørte sin Vej.

— Nu, sagde jeg, idet jeg atter gik hen til Lisbeth og Nissen, vilde det glæde mig, hvis Du vilde være saa god at sige mig, hvor lang Tid det kan tage før min Have bliver smuk nok til at modtage Dig?

— Aa, det kommer an paa Gartneren — og Vejret — og en hel Del andre Ting, svarede hun.

— Nej, vist ikke, indvendte jeg og rystede paa Hovedet, det beror helt og holdent paa et Lune af den skønneste, den mest bedaarende . . .

— Lad os hellere tale om noget andet, sagde Lisbeth med at Suk!

— Onkel Dick har ikke fisket i lang Tid, indskød Nissen. Tror Du ikke, Tante, at Røveren maa have syntes godt om Onkel Dick, naar han kyssede ham paa Haanden?

— Jo, naturligvis maa han have det, sagde Lisbeth.

— Og hvis Du syntes rigtig godt om nogen, vilde Du saa kysse dem paa Haanden.

— Aa hm! — jeg ved virkelig ikke. Nisse, skynd Dig i Forvejen, vi er nu næsten hjemme.

— Nu ved Tante altsaa, at jeg ikke var saadan en Gris, at jeg spiste al Maden selv?

Lisbeth kyssede ham.

— Skynd Dig saa at komme i Seng.

— Og Du kommer saa og giver mig Godnatkysset, Tante?

— Ja, det gør jeg.

— Naa, saa gaar jeg, sagde Nissen, vinkede med Haanden og forsvandt ind ad Parklaagen.

— Dick, sagde Lisbeth og stirrede op mod Maanen, det var højst uklogt gjort af Dig at hjælpe en Forbryder til at genvinde Friheden.

— Jeg er bange for, at det var det, Lisbeth; men ser Du, jeg saa, at der var noget godt ved Manden, og . . .

— Dick, gentog hun og lo derpaa pludselig — Din nar-

agtige, gamle Dick, Du ved meget godt, at Du gjorde det for den gamle Jaspers Skyld.

— Stakkels gamle Jasper! sagde jeg.

Nu skete der noget mærkeligt; thi da jeg rakte hende Haanden, tog hun den pludselig i sin, og før jeg vidste et Ord deraf, havde hun trykket sine Læber mod den — og var forsvundet.

VII.

Jeg havde en Ordstrid med Lisbeth og jeg var fortvivlet. Det hele var et Lommetørklædes Skyld — Mr. Selwyns Lommetørklæde. Jeg har ofte set, at de ubetydeligste Ting kan blive Anledning til store Ulykker.

Forholdet var i Korthed følgende: Først og fremmest havde jeg fra Hertuginden af Chelsea faaet et Brev, som foruroligede mig mig ikke saa lidt. Det lød som følger:

»Min kære Dick!

Jeg har hørt, at Agathe Warburton, dette gemene Væsen, har truet med at gøre vor kære Lisbeth arveløs, hvis hun ikke opfylder hendes Ønske og gifter sig med Mr. Selwyn, før Aaret er gaaet.

Hvis jeg var Lisbeth og havde et saadant »Væsen« til Tante, saa skulde jeg nok lade være med at tage Hensyn til hende, men jeg glemmer, at det stakkels Barn intet ejer, og heller ikke De ejer noget videre, og det med Kærlighed og Kildevand duer ikke for længere Tid. Naturligvis tager det sig udmærket ud i Romanerne, men ingen af Jer tilhører Romanerne, og det er netop det værste. Hvis Forsynet havde fundet det for godt at gøre mig til Lisbeths Tante, vilde det hele være gaaet paa en anden Maade; men det er nu en Gang blevet anderledes! Under disse Forhold er det bedste De kan gøre for hendes og Deres egen Skyld at vende Idyllen Ryggen og forsøge at glemme det hele i Londons Vrimmel. Deres hengivne Veninde

Charlotte C.

P. S. Naturligvis er Romantiken død for længe, længe siden, men det vilde sandelig være morsomt, om De vilde flygte bort med hende!«

Nu var Ventetiden altsaa omme, Lisbeth maatte vælge mellem Selwyn og mig.

Denne Tanke beherskede mig, medens jeg gik hen ad Flodstien. Spørgsmaalet: »Hvem vil hun vælge«, fulgte mig. Fordi en Kvinde smiler til en Mand, betyder det ikke, at hun elsker ham. Hvem vilde hun bestemme sig for? Hvordan skulde hun vel kunne tvivle, naar Valget stod mellem Rigdom og Fattigdom?

Selwyn var rig og protegeret af hendes Tante, Lady Warburton, medens min Stilling var lige den modsatte. Og nu huskede jeg paa, at Lisbeth altid havde undgaaet at komme til at tale ud med mig og altid havde afvist mig under et eller andet Paaskud. Saa overfaldtes jeg af Frygt, og Tvivlen begyndte at rejse Hovedet; mine Skridt blev langsommere og langsommere, indtil jeg standsede ved Parklaagen. Med Opbyden af al min Energi gik jeg gennem Parken mod Frugthaven, hvor jeg vidste, at hun ofte sad om Formiddagen.

Jeg var gaaet et Stykke, da jeg paa Afstand opdagede to Skikkelser, som gik over Græsplænen, og jeg genkendte Lisbeth og Mr. Selwyn.

Synet af ham her og ved denne Tid var mig ubehagelig, og jeg forstærkede mine Skridt.

Under Lisbeths Yndlingstræ, et gammelt, knudret Æbletræ, stod en Bænk og et Bord, og paa Bordet laa der nu en Bog og et Lommetørklæde. Det var et stort Lommetørklæde, det maatte absolut tilhøre en Mand, og da mit Blik faldt paa det, saa jeg tilfældigvis et Monogram i et af Hjørnerne. F. S. stod der. Jeg forstod derfor straks, at Lommetørklædet tilhørte Mr. Selwyn.

Under almindelige Forhold vilde jeg ikke have tænkt videre over Sagen, men i Dag forholdt det sig ganske anderledes; thi der findes Dage i Menneskets Liv, hvor selv de ubetydeligste Bagateller synes en uhyre vigtige!

Saaledes forholdt det sig altsaa nu; jeg stod og stirrede paa Lommetørklædet og min Tvivl blev efterhaanden til Vished.

Jeg gik uroligt frem og tilbage indtil Lisbeth kom tilbage; hendes Kinder havde en stærkere Farve end ellers, og hendes Haand rystede, da hun rakte mig den.

— Men hvad gaar der dog af Dig, Dick? sagde hun. Du ser saa . . . saa besynderlig ud.

— Jeg fik et Brev fra Hertuginden i Morges.

— Fik Du det!

— Ja, og hun fortæller i Brevet, at Din Tante har truet med at . . .

— . . . at gøre mig arveløs, sagde Lisbeth og gik hen til Bordet.

— Ja.

— Naa?

— For Guds Skyld, Dick, hold nu op med at trampe saadan frem og tilbage som en . . . Bjørn i sit Bur! Sæt Dig ned.

Jeg satte mig ned og saa nu, hvorledes hun hurtigt rykkede Lommetørklædet til sig og stoppede det ind paa Brystet.

— Lisbeth, sagde jeg uden at vende Hovedet, hvorfor gemme det — paa det Sted?

Hun rødmede, hendes Læber skælvede, og hun kunde ikke straks svare; saa forsøgte hun at slaa det hele hen i Spøg.

— Fordi jeg . . . fordi jeg vil det!

— Ja, det lader det til! svarede jeg, idet jeg rejste mig og bukkede for at gaa.

— Vent et Øjeblik, Dick. Jeg har noget at sige Dig.

— Tak; men jeg tror, at jeg kan gætte hvad det er.

— Kan Du?

— Ja.

— Er Du ikke en Smule teatralsk, Dick? sagde hun, og idet hun talte trak hun Selwyns Lommetørklæde frem og begyndte at slaa Knuder paa det.

— Dick, fortsatte hun og fulgte nu med Fingeren Sylwyns Monogram, Du siger, at Du ved, at Tante Agathe har truet med at gøre mig arveløs — indser Du, hvad det betyder for mig?

— Ja, tildels, svarede jeg bittert; men det vilde naturligvis være kedeligt for Dig: Farvel med Selskabslivet og alt det andet — ingen Baldragter og Hatte fra Paris, og . . .

— Og naar Du ved alt dette, afbrød hun mig, og kender mig saa godt som Du gør, saa kan Du maaske gætte Dig til, hvorledes jeg vil handle?

Havde jeg været et Asen, vilde mit Svar være blevet et andet end det blev; men jeg var i dette Øjeblik ikke mig selv, og jeg kunde ikke lade være med at lægge Mærke til, hvor ømt hendes Fingre fulgte de to Bogstaver F. S. Med en temmelig brutal Latter svarede jeg:

— Du vil følge Dit Køns Instinkt — og holde fast ved Pariserhattene.

Jeg hørte hende snappe efter Vejret, vende sig bort og give sig til at blade i Bogen.

— Du har altid været saa dygtig til at gætte rigtigt sagde hun med bortvendt Ansigt.

— Ja, og det har sparet Dig for at komme med flere Forklaringer, og Du burde være mig taknemlig derfor.

Bogen faldt pludselig til Jorden, hvor den fik Lov til at blive liggende, og hun begyndte at le mærkværdig højt. Forbauset gik jeg et Skridt hen imod hende, men i det samme løb hun ind i Huset.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

HJÆLPEN FRA ENTENTEN

De arme Fisk har sultet længe nok — vi vil give dem lidt al spise!
(»Simplicissimus«.)

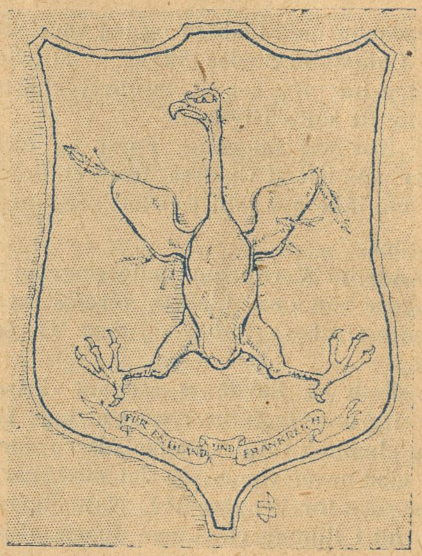

Plukket: Förslag till nytt tyskt riksvåpen.
(»Søndags-Nisse«)

AMERIKANSKE LEVNEDSMIDLER

Donnerwetter, der fik jeg min amerikanske Fedtportion under den ene Negl!

Hvad — er der Trikiner i det amerikanske Flæsk. Dem skal vi snart faa slaaet ihjel!
(»Berliner Illustrirte Zeitung«)

Skeppar Vesterbom. De jävligaste stormar ja har vari mä om, var på Röda 'Afvet, faens blod! Då var när ja seglade jungman mä »H'alma«. Vi 'öll till där i Röda 'Afvet nåra månar, för vi 'adde frakter där, men storm var' ä, så vi så botten jämt mellan sjöarna.

Skeppar Mattsson: Mellan vicka hamnar segla I då?

Vesterbom: Mella Hull å Antwerpen.

Mattsson: Va i 'Ålvitte 'adde I då hå göra i Röda 'Afvet?

Vesterbom: Dä va då ja sa te skepparn också: Va i 'Ålvitte 'ar vi 'är å göra?

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

8 8 8

Hør, Sejersklokken kimer,
vi vandt de 8 Timer.
Vi var fra første Kim
*godt sammenholdt med **LAm**.*

S S S

Jeg hører andre primer
om 7 og andre Timer,
men disse Sep'ratister
*er kun det bare **Klister**!*

— Flyverne er det eneste, jeg kan døje af Militærvæsenet.
-- Hvorfor det?
— Jo, ser Du, de sørger i Reglen for at blive af med Livet!

Hørt i Barnekamret.

Lille Pige: Mor, jeg er bange for at sove i Mørke.

Mor: Vist ikke, husk, at der staar smaa Engle paa Vagt ved din Seng.

Ti Minutter senere raaber den lille Pige: Mor, jeg kan ikke sove; en af de smaa Engle bider mig!

MAX BALLIN har med sin Bil Nr. 118 overkørt en Arbejdsmand paa Østergade.

Vi mindes et Par Linjer af en gammel Vise, som, let omskrævet, lød:

Det er ham, der kø'r i Hundrede og atten,
Østergade i sin nye fine Bil.

Underlige Notitser.

I Nansensgades Skole spurgte Læreren en Dreng, hvad en Vulkan var for noget og fik til Svar, at det var noget, man dansede paa.

•

Professor N. N. ved Universitetet vilde forleden spadsere en Tur med sin Kone, men kom saa i Tanke om, at han ikke havde nogen.

•

Skuespiller *Reenberg* er forleden gaaet til Operaen. Han kunde ikke faa nogen Vogn.

•

En kendt Student, der havde lovet at betale sin Skræderregning i Løbet af Vinteren, undlod dette under Henvisning til, at vi slet ikke har haft nogen Vinter i Aar.

•

Landets Ammer tænker paa at organisere sig og vil kræve højere Løn paa Grund af de stedse stigende Mælkepriser.

*

Manden, der vandt Øen i Svendborgsund, kan ikke faa den udleveret, men Giveren er villig til at forære ham en anden og har givet ham Valget mellem Korsika og Madagaskar.

Øl!

Ej Blodet flyder mere,
forlængst det bort er skyllet.
O, Borger, glæd Dig saare,
*thi atter flyder **Øllet**!*

Hørt paa et Kontor.

Grosserer (rasende): Er det kanske Dem som er Chefen?
Bogholder: Nej.
Grosserer: Naa, hvordan kan De saa bære Dem saa forbistret idiotisk ad?

Hørt paa Gaden.

— Hvordan gaar det, Madam Hansen, har De det lidt bedre?

— Ja Tak, i Dag er det meget bedre. Jeg har faaet Lov til at kravle lidt op a' Doktoren.

Ja eller Nej.

Til Spa de kom saa langvejs fra
Nej eller Ja?
Mon Guder Tysken Evnen ga'
at spaa i Spa?

Lægen: Hvad fejler Deres Mand?
Konen: Ja, se han er i Nat bleven stukken af en Loppe, og nu ligger han og venter paa at faa den spanske Syge!

„En Nordmand"

I et hjørne av parken stod et par og saa drømmende op mot den straalende aftenhimmel. Der faldt en stjerne. Og en til. Og endda en.

«Hvor vakkert det er!» sa den unge dame.

«Henrivende!» svarte den unge mand.

«Undres paa hvor mange stjerner der er?» spurte hun.

«En milliard, fire hundrede og ni og nitti millioner, ni hundrede og nitti tusen, ni hundrede og syv og nitti,» svarte han uten at betænke sig.

Hun saa paa ham fuld av beundring.

«Hvordan vet du det?»

«Jo, jeg læste i en avis idag at der er en og en halv milliard stjerner. Derfra trak jeg de tre, som faldt nu!»

„En Svensker".

Per Larsson: Go da' prosten. Ja skulle hälsa frå Mats Persa att han ä dö nu.

Den tankspridde (distraite) prosten: — Tack, tack, var god hälsa Mats Persson att han kan bli begraven vilken dag han själv önskar.

Hundekunster.

— Denne Hund har jeg megen Fornøjelse af. Naar jeg f. Eks. kaster en Skilling i Vandet, saa bringer han den straks tilbage med 500 Procent i Renter og Omkostninger.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

— Allerede saa tidlig og med Tornyster paa.
— Ja, tidlig maa det være, Du har kun faaet trukket fra det ene Glughul.
Tegnet af Herluf Kildegaard.

»Hvorfor« mon den Pige smiler,
naar der ej er Julebal,
hvorfor mon hun saadan iler
mon til Kæresten hun skal?
Nej min kære, ned til Havnen,
til Kiosken efter »Ravnen«
der hun finde kan de Svar,
som ellers ej parat hun har.
Hun siger »RAVNEN« er det bedste
Blad vi har,
følg med, bestil det fra den 1. Februar.
Tegnet af Henry Andersen.

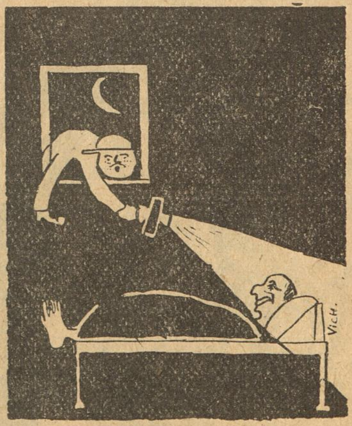

Herr Petersen vaagner ved, at en Indbrudstyv kravler ind ad Vinduet til ham. Han siger rolig, som om der Intet var i Vejen: »Hør min gode Mand, De vil blive fattig, hvis De bestjæler mig, thi her findes ikke andet end ubetalte Regninger.«
Tegnet af V. Hansen.

Man ska sku lede længe efter et fornuftigt Pigebarn her i Byen. Vi har kun en klog Kone og hun er spiltosset.
Tegnet af Anton Jessen.

Avertér i „RAVNEN".

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af Storm-Nielsen.

Frieren (til Slagteren med de mange Døtre): Jeg kommer for at fri til en af Deres Døtre, Hr. Slagtermester!

Slagteren: Fed eller mager?

„Krims-Krams".

Find de enslydende Ord.

Jeg — ham første Gang, da han var ved at —

saa — saa.

Jeg blev helt ilde til — da jeg saa denne —

Mode — Mode.

Gaader.

Imens man leder efter mig, og bryder sit Hoved for at finde hvor jeg er, er jeg Noget; men saasnart man har fundet mig, er jeg slet Intet.

En Gaade.

Et Ord, hvormed der sædvanlig betegnes
en Ting, der for ualmindelig regnes,
en Genstand, en Sum af mageløs Fylde,
skønt just ej altid paa rette Hylde.
Men skiller man Ordet i tvende engang,
man har en Genstand af mindre Rang,
en Skabning saa ringe og saa foragtet,
at kun faa den haver ret betragtet.

enorm — en Orm.

REBUSER

U. M. D.

Hvad staar her?

for dum (for D: U M).

Femti Øfeme.

Her skal findes et Dyrenavn.

Løve (50 = L 5 = V).

Ordsprogsopgave.

. . æ . . . . a . . . . y . i . . e .

Paa Prikkernes Plads skal indsættes Medlyde. Naar de rigtige Bogstaver indsættes, fremkommer et bekendt Ordsprog.

Brændt Barn skyr Ilden.

Mit *første* i Vest, men ikke i Nord,
mit *andet* i Bænk, men ikke i Bord,
mit *tredie* i Tale, men ikke i Spil,
mit *hele* hører Vinteren til

Sne.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
FIONA · SKINDERGADE 27

En skrækkelig Historie.

Paa den store Biudstilling i S. havde Anton Bumbe købt en Bidronning. Han fandt hende ligefrem idealistisk skøn med hendes »gyldne« Øjne og hendes sorte og gulrandede Ben. For at faa hende befordret til hans Bikube, konstruerede han et Slags Bur af en Tændstikæske, hvis ene Side erstattedes af et gennemstukket Stykke Papir. Her blev hans Dronning spærret inde, og for Selskabs Skyld blev der sat fire Arbejdsbier ind til hende.

Hvor store Forventninger stillede han ikke til den paatænkte Krydsning i hans Bikuber, og med hvilken Begejstring stoppede han ikke Æsken i Lommen paa sine ternede Benklæder! Han skyndte sig at sende et Telegram til den to Stationer derfra beliggende By, hvor han paa Gennemrejse tænkte at besøge sin Kæreste og hendes Moder. Derpaa skyndte han sig i største Hast afsted til Eksprestoget, der netop var i Færd med at afgaa, da han naaede Banegaarden.

Lokomotivet fløjter. Anton Bumbe styrter ud paa Perronen og ind i den nærmeste, næsten fuldt besatte Kupé. Han falder i Farten over en gammel Herres udstrakte Ben og slaar Hovedet haardt mod det spidse Knæ paa en skindtør gammel Frøken, der udstøder et hvinende Raab. Efter mange Undskyldninger lykkes det ham endelig at faa en Plads i Kupéen, medens et højlydt: »Manden er jo fuld« opfanges af den uskyldige Ynglings Øren og faar ham til at rødme dybt.

Han prøver at sidde stille og se saa uskyldig ud som muligt for at afværge enhver Mistanke om Fuldskab, men desværre mærker han i det samme et hæftigt Stik i højre Ben. Forskrækket famler Anton med Haanden paa det trufne Sted, hvorved han ulykkeligvis kommer i let Berøring med sin Nabo, en tyk Slagterfrue.

— Lad ikke det ske en Gang til, unge Mand, udbrød hun vredt.

Anton rødmer igen dybt, og i næste Øjeblik farer han i Vejret med et vildt Skrig.

— Aa Gud, hvad gør han nu? raaber den gamle Frøken.

— De burde skamme Dem ved at vise Dem for ordentlige Mennesker i en saadan Tilstand, siger den gamle Herre med et misbilligende Blik.

— Det er oprørende, at man skal finde sig i den Slags Ting, lyder det fra et Hjørne.

I dette Øjeblik føler Anton Bumbe et nyt hæftigt Stik, han farer sammen og putter derpaa forsigtigt Haanden i Lommen. Ih, Du store! Hans værste Anelser har ikke bedraget ham! Æsken er gaaet i Stykker, og der findes ikke Spor af Dronningen og hendes Hofetat.

— — —

Nu stikker det paa to Steder. Anton udstøder et vildt Skrig og farer igen i Vejret.

— Gud i Himlen, han bliver vanvittig, raaber Slagterfruen.

— Konduktør, Konduktør! Luk os ud! Et vanvittigt Menneske! raaber man i Munden paa hverandre.

— Jøsses, han falder i Raseri, skriger den gamle Ungmø.

— Rolig, formaner den gamle Herre. Hør, min Ven, hvad er der i Vejen?

— Jeg kan ikke holde det ud længere, raaber Anton. De er brudt ud allesammen, og de stikker. Jeg er allerede stukket. Gaa ud af Kupeen allesammen . . . jeg maa være alene . . . ellers stikker de Jer ogsaa.

— Han er vanvittig! Det er et bortrømt Daarehuslem. Konduktør, Konduktør! raaber de alle i Munden paa hverandre.

Konduktøren viser sig.

— Straks, mine Herskaber. Toget standser øjeblikkelig. Hvad er der paa Færde . . . En sindssyg? Naa, det skal straks blive undersøgt.

Man hører en skarp Fløjten, og Toget standser ved Banegaarden i Nabobyen.

Alle styrter ud i vild Flugt, og Stationsforstanderen, der har faaet Meddelelse af Konduktøren, nærmer sig. Efter at Døren er bleven lukket og laaset, ser han ind gennem det aabne Vindue.

— De indrømmer altsaa selv Flugten? begynder han Forhøret.

— Ja vist, ja vist, svarer Anton ivrigt. De er kommen ud allesammen.

— Alle! Hvor mange var der da!

— Fem, klagede Anton. Fire Arbejdere, men dem var det ikke saa stor Ulykke med, men selve Dronningen er forsvunden.

— Hva'be'ha'er! En Dronning? Hvorledes saa hun ud? vedblev Stationsforstanderen haanende.

— Ak, hun havde guldgule Øjne og sorte og gule Streger paa Benene.

— En skøn Dronning, lo Stationsforstanderen. Og de andre, hvordan saa de ud?

— Saadan som almindelige Arbejdere ser ud. Den ene Bi ligner den anden.

— Se saa, unge Mand, prøv nu at holde Tankerne samlet! afbrød Forstanderen ham strengt. Hold Dem til Sagen og prøv at slaa Bierne af Hovedet.

— Men jeg har dem jo ikke i Hovedet, klagede Anton, men i . . .

— Naa, hvor? opmuntrede Forstanderen.

— I . . . i . . . B . . .

Det sidste Ord hviskede Anton i Øret paa Jernbanemanden, der brød ud i en skraldende Latter.

— Der er gaaet Hul paa Lommen, og de maa være kravlet den Vej ud.

— Hvem?

— Dronningen og de fire andre.

— Ha, ha, ha! lo Stationsforstanderen. En Dronning og fire andre i . . . ha, ha, ha, naa, vær rolig, se, nu skriger De igen!

— Jeg holder det ikke ud længere, raabte Anton, jeg holder det ikke ud.

Der fløjtes Afgang. Stationsforstanderen træder leende tilbage og gaar ind og telegraferer til næste Station, for at den vanvittige kan blive paagreben dér.

Toget sætter sig i Bevægelse. Anton er alene. Han kan ikke længere holde Stikkene ud. Med en hurtig Beslutning trækker han »de tærnede« af og nærmer sig Kupévinduet. Tre, fire Bier snurrer lystigt ud i det fri, to er endnu tilbage. Væk med dem — og Anton ryster vildt Benklæderne ud af Vinduet.

— Farvel, troløse, lunefulde Dronning, raaber han med Smerte i Stemmen. I det samme glider Toget ind paa et Sidespor. Den stakkels Yngling føler sig til Mode, som om man har revet Hovedet af ham. Men det er ikke Hovedet, men Bukserne, han mangler. Idet han rystede dem ud af Vinduet, kom pludselig et stærkt Vindstød og rev dem fra ham. Og Bukserne vendte aldrig mere tilbage.

Anton Bumbe staar stiv af Skræk. Det blev Nat i hans Sjæl. Og saaledes staar han i flere Minutter, raadvild, uden at kunne tænke og uden . . .

Atter en Fløjten! Det skærer ham til Marv og Ben. For ham lyder det som Dødsklokkens Toner. Og saa damper Toget stolt ind paa Banegaarden, hvor Perronen er fuld af Mennesker.

Der ser han hende staa — hans Kæreste. Hun ledsages af sin Moder, en Del Venner og Bekendte. Gysende skjuler han sig i et Hjørne.

Døren aabnes, og Konduktøren viser sig. Han vinker, og Stationsforstanderen nærmer sig sammen med to Politibetjente.

— Ha, ha, ha! Nu har han gjort Toilette ogsaa, lo Konduktøren.

— Ja, nu er der ingen Tvivl længere, hører Anton Stationsforstanderen sige.

— Stille, hent en Kappe! raaber den ene Betjent.

Den anden Betjent trækker sin Kappe af og kaster den omkring Anton. Der opstaar nogle Sekunders rasende Kamp, derpaa springer den ulykkelige ud med et vildt Skrig — Politibetjenten griber ham, han river sig løs, og Kappen bliver i Betjentens Hænder.

Et rystende Udbrud fra to Par Læber. Rødmende og gysende vender Kæresten sit Ansigt bort. Svigermoderen staar som forvandlet til en Stenstøtte.

De ser, hvorledes Anton atter bliver paagrebet af sine Forfølgere, og hvorledes disse forsvinder med ham i en lukket Droske.

— — — Paa Politistationen skal det senere være gaaet meget muntert til.

Men Anton Bumbe har aldrig siden besøgt en Biudstilling, og sin Kæreste har han heller ikke set siden, da hun »ikke havde Lyst til at gifte sig med en Bukseløs«, som hun oprørt skrev til ham.

Et slemt Skaar i Glæden.

Gullaschmortensen, for hvem det er gaaet lidt tilbage, var bleven bedt til unge Simonsens Bryllup, og nu var altsaa Spørgsmaalet, hvorledes Bryllupspresenten kunde klares.

Lidt antikt er godt, tænkte Mortensen; det ser saa svært fint ud, og man kan aldrig bestemme Prisen.

Mortensen drev ind i en »antik Forretning«, hvis Ejer netop stod med Taarer i Øjnene og betragtede en Sévresvase, som laa paa Gulvet i saadan noget som 57 Stykker.

Den er go', tænkte Mortensen, og højt sa' han:

— Je' gi'r 5 Kr. for Stumperne.

— Men Vasen kan ikke sættes sammen igen!

— Gør intet, pak det hele pænt ind, læg det i en Æske og send det til Hr. og Fru Simonsen — nu skal De faa Adressen.

— Det var en storartet Idé, udbrød Mortensen henrykt, da han lidt efter befandt sig paa Gaden — 5 Kroner for en Bryllupsprseent! De tror, den er gaaet i Stykker undervejs!

Kort før Bryllupsmiddagen kom Brudgommen hen til Mortensen og sagde uden Spor af Omsvøb:

— Mange Tak for den mærkelige Present!

— Mærkelige!

— Ja, se selv — — —

Æsken kommer frem — — og dér laa de 57 Stykker af Vasen omhyggeligt indpakket — hver i sit særskilte Silkepapir. — —

Tegning af Gunnar Bryn

— **Skynd Dig at bli' færdig med det Kød, saa jeg kan faa de forlorne Tænder herover.**

Skole-Vid.

Læreren havde lige forklaret Børnene, hvad anonym betyder, nemlig en, der vil være ukendt. Derpaa raabte han:

— Hvem var det, der lo der nede?

— En anonym, svarede en af Drengene.

Lille Jørgen (peger paa Landkortet paa Væggen):

— Se, Hr. Lærer, der kravler en Væggelus over Holland?

Læreren: — Over Holland! Hm! Højst mærkværdigt. Hollænderne er jo ellers bekendte for deres Renlighed.

Da Hadet smeltede — —

Med Øjne, som lynede af Vrede og med alle Skinsygens og Hadets Dæmoner i Hjertet holdt den unge Mélie en lille Mælkeflaske fyldt med Svovlsyre i sin dirrende Haand, som hun skjulte under sit sorte Schjal. Paa den anden Side af den livligt trafikerede Gade oplystes Fortovet stærkt fra »Cafe du Progres«, som lokker med 2 Billarder, Øl for 25 cent pr. Glas og Høns stegt som Vildt, og Gasrampen, som ellers kun bliver tændt om Søndagen og andre Festdage, udbredte sine stærke Straaler over Porten. Hver Gang Glasdøren aabnedes, trængte Støjen af høje Stemmer og Latter ud fra Cafeen. Anatole er der — Mélie havde set ham gaa derind, hun var sikker paa det — Antole, Dekorationsmaleren, der forførte hende i Vaaren, og som havde lovet hende Ægteskab, men nu havde forladt hende og det ventede Barn — hun, der havde levet ærbart til 22 Aars Alderen, hun, som var forelsket i ham, der nu løb efter Boulevardens daarligste kvindelige Elementer.

I Gaar Aftes ventede hun paa ham ved det nye Hus, hvor han arbejdede i disse Dage. Hun standsede ham paa Vejen og bad ham med Taarer gøre det godt igen. Men han var brutal.

— Nej, ved Du . . . Nu kan det være nok, min Pige . . . Dit Barn . . . Kan jeg være sikker paa, at det er mit? Ja, han vovede at kaste hende denne Skam lige i Ansigtet! Derfor hader hun ham ogsaa nu, lige saa meget, som hun elskede ham før og hun vil hævnes, vær vis paa det! Og dog, hvor lykkelige kunde de ikke være blevet, hvis bare han havde villet! De kunde have faaet en lille Lejlighed, og de skulde have det saa godt! Anatole er meget dygtig i sit Fag, han maler Marmor og Dekorationer og tjener indtil otte Francs om Dagen. Hun kan, naar der er gode Aar, tjene tre til fire Francs ved at sy. Hvem ved, hvis de var sparsommelige, kunde de maaske naa at faa et Værksted. Anatole vilde blive Arbejdsgiver. Hvilken smuk Drøm! At ende som Borgfrue!

I Stedet for er hun nu en ugift Moder; og hun skal give sit Barn Liv paa en Fødestiftelse.

Og »Herren« er paa Kafe! Han spiller stolt ved Billardet. Han gør et vældigt Stød med Køen bag Ryggen, »paa Officersmaner«. Baade Understød — og Pistolstød! — og Doubleringer! Det bliver ikke ham, vær rolig for det, som om en Stund skal betale de mange tømte Glas paa Marmorbordet. Naar han har vundet sidste Omgang og en Tid har snakket med Kameraterne, vil han tænde en Cigaret og med Hænderne i Lommen gaa ud at opsøge sin nye Kæreste, den rødhaarede med Haaret ned i Øjnene. Men Mélie siger nej! Saadanne Nederdrægtigheder skulde ikke finde Sted! Nej, han skulde ikke saa hurligt glemme Mélie, den smukke Anatole. Hun har købt Svovlsyren, og hun staar paa Lur og venter paa det Øjeblik, naar Forræderen forlader Kaféen, for at kaste Indholdet af Flasken lige i Ansigtet! Thi nu afskyer hun hans snu Ansigt med dets smaa Barder, den samvittighedsløse forføriske Mine. Med Glæde skulde hun sønderrive hans Ansigt med sine Negle! Et dyrisk Raseri kom over hende. Hun vilde komme i Fængsel, det vidste hun. Men Du, Din Nidding, skal i det mindste ikke kunne dupere Pigerne som før! Du faar et Øje mindre og en forbrændt Kind. Hører Du det, Din Kanalje?

I sit feberagtige Raseri og sin hævngerrige Tørst følte Mélie Trang til at røre sig lidt. Hun forlader et Øjeblik sin Udkigspost og gaar nogle Skridt op ad Gaden.

Pludselig hører hun en Stemme bag sig:

— God Aften, Frøken Mélie!

Ligesom vaagnet af en Drøm, ser hun op og genkender sin Nabo Viktor, Mekanikeren, som bærer sin lille sovende Pige paa Armen.

Det er en Hædersmand, en Arbejder, som aldrig drikker og ikke har nogle daarlige Vaner. Hans eneste Fejl har været, at han, da han ikke mere var ung, giftede sig med en Kvinde som var betydelig yngre end han, og som havde forladt ham for at leve et lystigere Liv.

Hvilken Ynk! Han var kun i 40 Aars Alderen og dog aldeles hvidskægget og saa ud som en Gubbe. Han lever nu blot for sit Barn, og alle Mennesker beklager og agter ham. Mélie blev helt forvirret over at møde denne Mand i dette Øjeblik. De led af samme Ulykke, hun og denne stakkels Mand.

De gør nok ligesom vi, Frøken Mélie . . . De tager en lille Tur, inden de skal sove? . . . Ja, De ser nok, at Georgette allerede er falden i Søvn. Og med en øm Bevægelse bøjede han sit Hoved ned mod Barnets Pande og kyssede hendes Krøller. Mélie følte noget skælve i sit Hjærte. Thi hun skulde jo snart være Moder.

— Hvor De elsker Deres lille Georgette!

— Jeg ejer kun hende i Verden, svarede Arbejderen. Men at opdrage en lille Pige kan jo være svært nok for en ærlig Mand.

Da Mélie ser denne gode Fader, denne hæderlige Mand, saa lykkelig og saa mild, føler hun en velgørende Ro spredes i sin Sjæl. Ja! finde sig i sin Skæbne, arbejde og leve for Barnet, naar det kom. Det kunde hun gøre, og det burde hun gøre . . . Men imedens skal den Usling Anatole . . . Aa, nej, han skal ikke slippe udenom! Og hun klemte Fingrene haardt om Flasken under Schjalet og spurgte pludselig med bevæget Stemme:

— Har De virkelig aldrig tænkt paa at hævne Dem, saadan som De har maattet lide?

Han ser forbavset paa hende.

— Nej, det har aldrig faldet mig ind . . . Jeg havde en anden Tanke, som nok var grim, men jeg overvandt den til sidst. Ser De, Frøken Mélie, der findes Folk, som kun tænker paa at dø, andre tænker paa at gøre ondt. Jeg for min Part tænkte kun paa at dø, da min Hustru forlod os. Men det var jo umuligt, eftersom jeg havde den Lille . . . Og nu har hun trøstet mig for alt.

Denne Gang er Melies Hjærte og Øjne fulde. Aa, nu kan den smukke Anatole — som altid brillierer paa »Kafe du Progrés« — roligt sysle med sit Billardspil.

Den ulykkelige Pige tænkte ikke mere paa Hævn.

— — — —

— Nu gaar jeg, sagde Faderen med Barnet, og løftede som en Moder sin lille søvnige Pige op mod sin Skulder . . . For hun bliver tung, min Georgette, hun er allerede paa fjerde Aar . . . God Nat, Frøken!

— Nej, vent lidt, jeg følger med Dem, svarede Mélie ivrigt. Gaa foran, jeg naar Dem nok . . . Jeg skal bare købe et Lys . . .

Mélie forsvinder et Øjeblik ned ad en Sidegade for at kaste den lille Flaske med Svovlsyren i Rendestenen; derpaa skynder hun sig hen til den gamle Arbejder og strækker sine frie, sine uskyldige Hænder, som allerede skælver af Moderinstinkt, mod ham.

— Kære Viktor, siger hun, De maa da være træt af at bære det store Barn. Vil De ikke lade mig faa hende en Stund? — — — —

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✳ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 KLAFSILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

FREMAD Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
HTG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F. E. BORDING KØBENHAVN

En Sommerrebus.

Tegning af O. Hartig

En, der stikker af fra *Salatfadet*.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 23 · Redigeret af AXEL WESSEL · Torsdag den 5. Juni · 1919

Tegning af P. V. Hansen

Pinsetred i Danmarks Skyttegrave!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

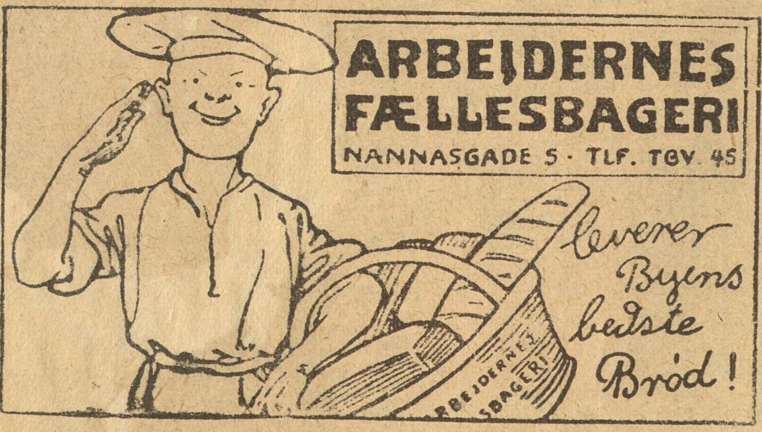

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35

Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Annoncer

til

Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49, Stuen

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.

Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

Avertér i Ravnen.

Uopdragen!

Tegning af Anton Hansen.

— Vil Du tænke Dig, da den unge Baronesse første Gang traadte ind i sit ny Hjem, saa takkede hun den Tjener, der lukkede Døren op for hende!

— Gud bevare mig vel! Sikken Uopdragenhed!

„TORDENVEJR“. Af *Kaj Knudsen.*

En Sommerdag jeg gik mig ud, for Fuglesang at høre, se Naturen i fineste Skrud, mine gamle Ben at røre. Da brød der løs et Tordenvejr med Lyn og Regn og meget mer. Ak ve, mit nye Sommersnit — Skrædderen jeg ej er kvit! Dog Himlen mig bønhører, i det fjerne sig afslører for mit Blik en Bondegaard; til dens Lade vil jeg vade, der for Regnen Ly jeg faar. Ind i Laden gaar jeg stille; men hvad ser jeg, Ih du milde, sikke dog et dejligt Syn. Bonden laver til et Baal, mon han skal koge Aal? Eller blot et kunstigt Lyn? Jeg ganske blidt mig rømmed' lidt, af Rædsel Bonden blegnede, paa Gulvet om han segnede. »Oh Hære, Naade, røb mæj æj, min bejste Hejst haar fuet Spat, min bejste Ku æ død i Nat, aa ødelavt æ jæj« Da smiled jeg og satte selv en Tændstik til hans Baal; det brændte godt. Forlad min Sjæl. Saa lavede vi »Skraal«. Og jeg kom fint til Ildebrand, jeg var selv med at slukke, selv smed jeg hundred Spande Vand for Ilden ned at dukke. Vi slukkede saa godt, at det hele brændte flot!

Den Bonde ekspedit mig hos Skræd'ren gjorde kvit. Og Bonden han bygged' saa flot sig en Gaard, som ingen har bygget i mange Aar. Og naar jeg nu kommer til den Bondegaard, de bedste Stykker Mørbradsteg jeg faar!

Højsommer.

De skrev forleden Dag, Hr. Redaktør!
og mindede mig om, at jeg i Tide
fik klemt min Muse — for — som ofte før —
et Sommerdigt til Bladets første Side.

Det har jeg altsaa nu. Men da man jo
skal passe alles Smag for bravt at sælge,
(hvad ogsaa gælder Vers) saa skrev jeg *to*.
Og spørger Dem: Hvilket vil De vælge?

I.

Fuldmaanen højt bag Bakkekammen staar,
langsomt dens Kugle over Krattet stiger
som Øjet af en vagtsom Kongetiger;
i Busken nær den Nattergalen slaar.

Selv anden jeg ad Mosestien gaar.
Da standser vi, hvor Bredden langsomt viger:
der svæver Taagerne som Elverpiger,
svøbt i det lange, silkebløde Haar . . .

Ja, du er skøn, du danske Sommernat,
naar Maanesølvet over Eng og Krat
sin spindelfine Straalekaabe svøber:

da mødes Læber, medens Hjerter ler;
og Pan, den lyse Gud, det hele ser,
men kun hans dybe Latterkluk det røber . . .

II.

Det kalder man »den danske Sommernat«:
Som træske Genfærd Skoven staar derude.
Vor Hund mod Maanen gør med løftet Snude.
Paa Taget hyler højt vor Naboes Kat!

Hvordan mon det med andre Folk er fat . . .?
Blot Flagermusen basker mod min Rude,
og værre: hvis et Uglepar maa tude,
jeg føler mig af Mørkefrygt besat . . .

Snart stiger Taagerne og Duggen falder,
og vaade Fødder faar man i hver Mose;
alt det, som bare giver Gigt og Snue.

Nej, vil man opnaa en anstændig Alder,
saa skal man blive hjemme i sin Stue
og bruge Hyldethe og Krydderpose! —

Frederik Skousbo.

Tegning af Emil Poulsen

Halvøret.

Paa en Restauration, hvor der er kvindelig Betjening, sad forleden Aften et muntert Selskab med cand. jur. Nicklason som Midtpunkt. Pokalerne gik flittig rundt, og ved Lukketid var Nicklason absolut ikke tørstig mere, og han bad en Kamerat om at hjælpe sig og give ham Nattelogi.

Efter at Selskabet havde aftalt at møde til Frokost sammesteds, begav Nicklason sig afsted, W.S.W. højrebet Kuling. —

Langt op paa Formiddagen mødtes Selskabet paany, men Nicklason var i et yderst daarligt Humør.

— Jeg ved Katten anamme mig ikke hvad det var for en Høkasse, jeg la' og sov paa hos Nielsen dér, op ad Vægge altsaa og ned ad Stolper, og saa var der noget, som skar ind i Ryggen paa mig, saa jeg vaagnede med en Følelse af at være skaaret midt over.

Da oplod en af Vennerne sin Røst og sagde:

— Det maa være væm'ligt at vaagne som *halv*, naar man ved, at man har lagt sig som *fuld!*

Pinseturen.

Mel.: Har De læst den Berlingske Avis.

Skov'n er grøn, og derfor skal man ud,
det er tilmed Pinse;
— sidde hjemme — deri kan ved Gud
man kun daarlig find' se';
skønt det er sgu' ikke bare Sjov,
naar med Børn og Konen
man ta'r aarle i den grønne Skov,
følger Traditionen:
Først en Kamp om Linje 15
— jeg blir graa, før jeg har glemt 'en —
ak — vor Frokost! — jeg fik klemt 'en
til Hachis paa Turen!

Lidt man strejfer rundt paa Kryds
og tvers
— ja, hvad kan man andet?
Sin Begejstring Luft man gi'r i Vers
viet Fødelandet.
Børnene er vilde. Med et Suk
Far, som man kan tænke,
snart maa holde for staa »Trold« og
»Buk«,
lege »Skjul« og »Enke«.
Middagshvil — ved Gud man har 'en
s'gu fortjent, da sent man tar 'en
— og saa finder man Cigaren
knust til Hø i Lommen!

Hvilket Mylder! hvor man kommer hen
Leen, Skraalen, Snakken!
Pludselig vil Mutter -- hillemænd —
absolut paa Bakken.
Dog jeg fik ej nogen Pinsebjørn;
Mutters Hjerte blødte:
hvor vi gik og stod, bortkomne Børn
stadigvæk vi mødte.
Og hun tog sig kærlig a' dem,
vilde ikke skilles fra dem!
Ud vi drog med fire — ja men
vi kom hjem med fjorten!

Sikken Hjemtur! Omkring mine Ben
Tøjet hængte laset,
og jeg fik min venstre Øjesten
af en Albu maset!
Men min Kone! — aldrig set jeg har
dog en saadan Maske!
og hun af vor mindste Unge bar
Resterne i Taske!
Naa skidt, ligned' man et Spøg'lse,
sligt man tar' med god Fordøj'lse,
glad ved at man lidt Fornøj'lse
skaffet har Familjen!

Jens Knark.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

Jeg vendte altsaa bedrøvet tilbage til »De tre muntre Fiskere«, fast besluttet paa at følge Hertugindens Raad og rejse tilbage til London med næste Tog. Og alligevel satte jeg mig — efter at have tilbragt en søvnløs Nat — ned paa min gamle Plads ved Floden og lod som om jeg fiskede.

Det var et herligt Vejr — og Sommerfuglene flagrede omkring mig, men alligevel var jeg meget nedtrykt tilmode. Saaledes sad jeg der og grublede over Kvindens Ubestandighed som saa mange har gjort før mig.

Mine tilbagevendende Tanker var følgende: Lisbeth havde bedraget mig; i Prøvelsens Time havde hun været svag; min Afgud var altsaa blot af Ler. Dog havde hun jo baaret sig klogt ad ved at vælge Rigdom fremfor relativ Fattigdom. Og hvad var jeg, at jeg vilde sidde her og sørge over det? Nioghalvfems af hundrede Kvinder vilde have handlet ganske paa samme Maade som hun; men paa den anden Side havde jeg altid betragtet hende som Undtagelsen — den ene af de hundrede Kvinder.

Alt dette sad jeg og tænkte paa, da min Tankegang pludselig blev afbrudt af noget blødt, der gned sig imod mig, og da jeg saa ned, opdagede jeg Dorothys forpjuskede Killing.

— Hallo, Onkel Dick — Little John, mener jeg! raabte en Stemme, og da jeg saa mig tilbage, fik jeg Øje paa Nissen. Jeg behøvede blot at kaste et Blik paa Buen i hans Haand, de tre Pile i hans Bælte og Fjeren i hans Hat for at sige mig selv, hvem han i Øjeblikket forestillede.

— Hvordan gaar det, Robin? spurgte jeg.

— Jeg er en besveget Mand, Onkel Dick! svarede han.

— Er Du det?

— Ja, det siger Bogen, og det er jeg ogsaa.

— Men hvor kan det være?

— Det er altsammen Tante Lisbeths Skyld! sagde han i en tragisk Tone.

— Sæt Dig ned, Nisse, og fortæl mig det altsammen.

— Jo, begyndte han, idet han lagde sit tro Sværd fra sig og satte sig ved Siden af mig, hun er rigtig væmmelig, og hun vil ikke lege med mig eller noget; da jeg bad hende om at være en Flodhest, fordi jeg var en vældig Jæger, saa sagde hun bare: »Gaa Din Vej, Reginald, og træt mig ikke saadan!«

— Det var mærkeligt, Nisse.

— Men det var ikke det værste, fortsatte han og rystede dystert paa Hovedet — hun kom ikke i Aftes og stoppede Tæppet om mig og gav mig Godnatkysset, som hun ellers altid plejer at gøre. Jeg laa vaagen mange, mange Timer og ventede paa hende, men hun kom slet ikke, og nu er jeg gaaet bort fra hende.

— Gaaet fra hende? gentog jeg.

— Ja, for evigt! sagde han og nikkede dystert. Hun bliver nok meget ked af det i Dag.

— Men hvor agter Du Dig hen?

— Jeg har tænkt paa Persien, sagde han mørk i Hu.

— Ah!

— Det er langt borte, men maaske træffer jeg Alladdin med den vidunderlige Lampe.

— Aa, kære Nisse, jeg er bange for, at Du ikke vil gøre det, sagde jeg og rystede paa Hovedet. Det tager ogsaa lang Tid at tage dertil — og hvor vil Du sove om Natten?

Nissen rynkede Panden og stirrede frem for sig, men derpaa klarede hans Ansigt atter op og han sagde følgende Ord:

— Herefter skal den uhyre Himmelhvælving være mit Tag og . . . og . . . vent lidt.

Her afbrød han sig og trak en laset Bog op af Lommen — Nissens Bøger er altid lasede — og bladede i den, indtil han standsede ved et bestemt Stykke, som han læste op:

»Herefter skal den uhyre Himmelhvælving være mit Tag, og alle Tyranner skal komme til at lære at skælve, naar de høre mit Navn udtale.« Lyder det ikke godt, Onkel Dick? Jeg forsøgte at faa Ben — Gartnerens Dreng — til at komme med mig og bo i den grønne Skov. Men han sagde. at han' var bange for at hans Moder skulde faa fat paa ham en Dag saa han vilde ikke, og derfor maa jeg gaa alene, hvis da ikke Onkel Dick vil komme med og være Little John ligesom en Gang før — aa, gør det!

Før jeg havde faaet Tid til at svare, hørte jeg Lyden af Skridt; jeg vendte mig om, og mit Hjerte bankede voldsomt, thi der kom Lisbeth gaaende hen ad Stien.

Hun gik med sænket Hoved og fraværende Mine. Da jeg stod og iagttog hende, glemte jeg alt andet end at hun saa bedrøvet ud og at jeg elskede hende. Instinktivt rejste jeg mig og løftede paa Huen. Det gav et Sæt i hende og i et Sekund saa hendes Øjne ind i mine, hvorpaa hun roligt fortsatte sin Vej. Hun tog ikke mere Notits af mig end om jeg havde været en Stork eller en Sten.

Side om Side stod Nissen og jeg og saa hende gaa, indtil det sidste Glimt af hendes hvide Kjole var forsvundet Da lagde han Armene over Kors paa Brystet og vente sig mod mig.

— Saa maa det ske! sagde han dystert. Og sig mig nu, hvad er en splintret Eg?

— En splintret Eg? gentog jeg.

— Forklar mig det.

— Naa ja, det er en Eg, der er ramt af Lynet

— Ligesom det Egetræ, hvor jeg gemte Tante Lisbeths Strømper?

Jeg sukkede og satte mig ned for at rulle min Fiskesnøre sammen.

— Det var rart, fortsatte Nissen tankefuldt. Robin Hood sagde altid til nogen: »Begiv til den splintrede Eg ved Middagstid!« Det er rart, at vi saadan et Egetræ.

Jeg tænkte, at under disse Omstændigheder kunde det være rart at have et Træ ved Haanden.

Hvorfor ser Du saa dyster ud, Onkel Dick — Little John, mener jeg? Er Tante maaske ogsaa vred paa Onkel Dick?

— Ja, svarede jeg og sukkede igen.

— Aa, sagde Nissen og stirrede paa mig. Føler Du det som om . . . som . . . vent lidt! — Han tog atter den lasede Bog frem raadførte sig med den. Føler Du det som om Du havde Lyst til at hænge Dig i Dit Sværdbælte paa Grenen af Træet der? spurgte han ivrigt, idet han holdt Fingeren paa et bestemt Stykke i Bogen.

— Ja, omtrent saadan, Nisse.

— Eller . . . eller som om Du havde Lyst til at styrte Dig ned fra den øverste Top paa den høje Klippe derhenne.

— Ja, jo højere, des bedre!

— Saa maa Du være forelsket ligesom Alan-a-Dale; han tænkte paa at gøre det, men saa sagde Robin Hood: Hvorfor ser Du saa dyster ud? og forhindrede ham i det — Onkel husker det vel nok?

— Ja.

— Og saa er Onkel virkelig forelsket i Tante Lis . . . i hende, er Onkel det?

— Ja.

— Er det derfor hun er vred paa Onkel?

— Antagelig.

Nissen tav fordybet i sine egne Tanker.

— Jeg er bange for, at det er galt fat med hende, sagde han tilsidst og rystede paa Hovedet; hun bliver altid vred paa alle for noget — paa Onkel og mig og Mr. Selwyn.

— Mr. Selwyn! udbrød jeg. Nisse, hvad mener Du?

— Jo, se hun blev først vred paa mig — og det var for næsten ingenting! Vi var i Haven og jeg kom til at spilde lidt Lemonade paa hendes Kjole — kun et halvt Glas — og da hun skulde til at tørre det af, havde hun ingen Lommetørklæde. Da bad hun mig om at gaa efter et, og jeg skulde netop gaa, men saa kom Mr. Selwyn, og jeg spurgte ham, om han vilde laane Tante Lisbeth sit Lommetørklæde, for hun trængte til et til at tørre sin Kjole af med. Og han sagde: Aa, med største Fornøjelse. Tante saa vredt paa mig og rystede paa Hovedet ad mig, da han ikke saa det. Men Mr. Selwyn tog sit Lommetørklæde frem, lagde sig ned paa Knæ og begyndte at tørre Lemonaden af og sagde noget om sit Hjerte og at han vilde ønske, at han kunde faa Lov til at ligge paa Knæ for hende til evig Tid. Tante blev rød i Hovedet og bad ham om at rejse sig, men han vilde ikke; saa saa' hun saa vredt paa mig, at jeg syntes det var bedst, at jeg gik min Vej. Jeg kunde se, at hun ogsaa var forfærdelig vred paa Mr. Selwyn.

Jeg rejste mig og tog Nissen i Skuldrene.

— Nisse, raabte jeg, er Du sikker — rigtig sikker paa, at hun var vred paa Mr. Selwyn i Gaar Formiddags?

— Det var klart. Jeg ved altid naar Tante Lisbeth er vred. Og lad os nu gaa hen og lege splintrede Ege.

— Alt hvad Du vil, Nisse, bare vi kan faa fat i hende.

— Onkel Dick glemmer sin Medestang og . . .

— Jeg er lige glad med det! udbrød jeg og gik hurtigt i samme Retning som Lisbeth var gaaet.

Nissen travede ved Siden af mig. Jeg skyndte mig afsted uden at give videre Agt paa ham, thi jeg var opfyldt af den Tanke, at jeg havde været en rigtig Nar og havde fældet en gal Dom over Lisbeth.

Saaledes gik vi i over en Time for at finde Lisbeth, men uden Resultat. Og da vi tilsidst spurgte hjemme i Huset, svarede man os, at hun var gaaet ud sammen med Miss Dorothy.

Tilsidst tabte ogsaa Nissen Taalmodigheden og foreslog, at vi skulde lege Sørøvere.

Under vore Undersøgelser naaede vi tilsidst den splintrede Eg. Vi satte os højtideligt ned ved Siden af hinanden.

— Det er vældigt morsomt at faa Tyranner til at skælve, er det ikke, Onkel Dick? sagde Nissen tilsidst.

— Jo, det maa det være.

— Men jeg vilde gerne have givet Tante Lisbeth et Afskedskys først, og Dorothy og Louise ogsaa . . .

— Hvad mener Du, Nisse?

— Aa, Onkel, jeg skal jo ud og slaas med Ildgerningsmænd. Og naar jeg kommer til Persien og faar fat i den vidunderlige Lampe, saa vil jeg ønske, at vi allesammen bliver lykkelige, Onkel og Tante Lisbeth og Dorothy og jeg, og at vi kommer til at bo i et stort Slot med mange Slaver. Aa, det vilde være morsomt.

— Ja, det var en udmærket Ide. Men forresten maa Du blive her, fordi jeg agter at rejse bort.

— Lad os rejse sammen, kære Onkel, lad os det.

— Umuligt, kære Nisse. Hvem skulde saa passe paa Tante Lisbeth, Dorothy og Louise?

— Aa, det glemte jeg, svarede han i en beklagende Tone.

— Det er meget nødvendigt, at der er nogen dertil, tilføjede jeg.

— Jeg er bange for det . . . Men vi har jo Peter, sagde han og hans Ansigt klarede op igen.

— Peter kan sikkert passe Heste, men det er ikke det samme. Laan mig Dit tro Sværd.

Han rejste sig, trak Sværdet ud af Bæltet og rakte mig det.

— Du husker nok, Nisse, at i gamle Dage, da Ridderne red ud for at kæmpe, var det Skik, naar de aflagde et højtideligt Løfte, at kysse Sværdhæftet for at vise, at de vilde holde deres Løfte. Og nu beder jeg Dig om at gaa hjem igen til Tante Lisbeth og beskytte hende mod alt ondt og aldrig glemme, at Du er hendes tro Ridder. Og kys nu Dit Sværd til Tegn derpaa, sagde jeg og gav ham Vaabnet tilbage.

— Ja, svarede han med straalende Øjne, jeg sværger paa Hæder og Ære, at jeg vil gøre det!

Og han kyssede Sværdet.

— Det er godt! udbrød jeg. Tak skal Du have!

— Men tænker Onkel virkelig paa at rejse bort? spurgte han og saa paa mig med en bekymret Mine.

— Ja.

— Skal Onkel absolut rejse?

— Ja.

— Men lov at komme tilbage en Dag — snart!

— Ja, det lover jeg.

— Paa Hæder og Ære?

— Paa Hæder og Ære! sagde jeg og kyssede det tro Sværd.

— Rejser Onkel i Aften?

— Jeg begiver mig afsted i Morgen tidlig, saa det er nok bedst, at vi siger Farvel til hinanden nu, kære Nisse.

— Aa, sagde han og stirrede mod Floden.

I Knaphullet paa min Frakke hængte en vissen Rosenknop, som Lisbet havde givet mig for et Par Dage siden, og lydende en pludselig Indskydelse tog jeg Rosen ud af Knaphullet.

— Nisse, sagde jeg, vil Du, naar Du kommer hjem, give denne her til Tante Lisbeth og sige hende . . . hm! . . . . Du behøver ikke at sige noget, giv hende den bare — vil Du det?

— Ja, Onkel Dick, sagde han og modtog Rosen, men holdt dog stadig Ansigtet bortvendt.

— Og nu Farvel, Nisse!

— Farvel, svarede han, stadig uden at se paa mig.

Han rakte en lille, snavset Haand frem, og da jeg trykkede den, saa jeg en stor Taare trille ned ad hans Kind.

— Onkel Dick lover at komme tilbage snart — meget snart, ikke sandt?

— Jo, jeg skal nok komme tilbage, Nisse.

— Paa Hæder og Ære?

— Paa Hæder og Ære!

Paa denne Maade kom vi under »den splintrede Eg«, og jeg husker, at jeg følte mig beklemt, da jeg forlod ham.

Da jeg havde gaaet et Stykke, standsede jeg og saa mig tilbage. Han stod der endnu med Ansigtet skjult i Hænderne og lænede sig imod Træet.

Billedet af den lille, trøstesløse Skikkelse blev ved at forfølge mig, og da jeg kom hjem, satte jeg mig ned og skrev et Brev til Nissen og lagde i Brevet min Pennekniv, som jeg ofte havde set ham betragte med længselsfulde Blikke.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

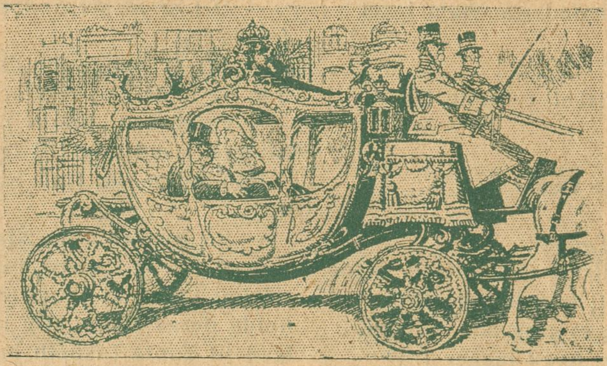

(Grosserer Mayer har købt den tyske Kejsers Galavogn ved en Auktion):
Mayer: Ja, Vognen er god nok, Rosalie, jeg er bare bange for, at Folk tror, vi er Kejserparret!
(»Lustige Blätter«).

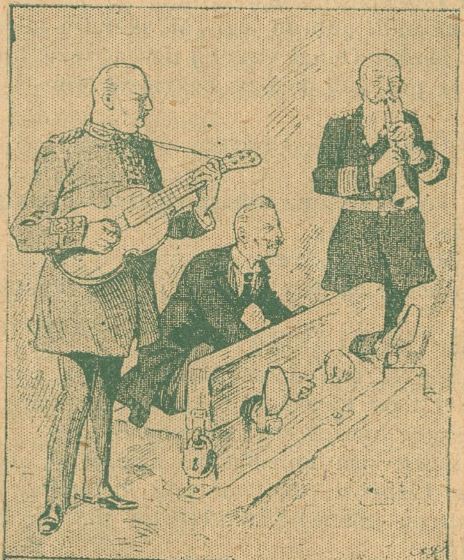

Den faldne Tyran og hans Trøstere (Ludendorff og Terpitz).
(»Der wahre Jacob«)

— Hår är all dans förbjuden.
— Dans! Min dam har svimmat! (er besvimet).
(»Søndags-Nisse«)

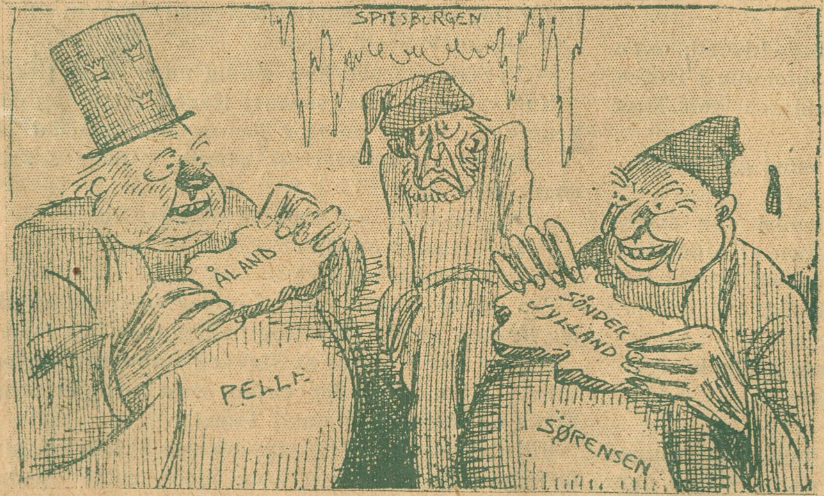

Pelle (Sverige) og Sørensen (Danmark) har faat hver sin godbit. — Hvad faar saa Ola nordmand, hr. Ihlen?
(»Veslefrik«, Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

— *Ve' De tænke Dem: Je' var altsaa hos en Vinhandler, hvor je' slo' Propper i og saadan no'et, og saa si'r han en Da' te' me': Hør, sier han, der skal være Mening i al Ting. Naar je' drikker, saa skal De være ædru, og naar je' er ædru, saa kan De drikke li'saa galt De vil.*

Men saa sa' je' — Nej, den gaar je' ikke mæ til. Je vil dog ikke gaa her og være Afholdsmand!

Gulasch-Børn.

— Mor, hvorfor skal lille Bror Adolf lære at gaa? Vi har jo dog vores Automobil.

Tidens Tegn.

En Rejsende henvendte sig forleden paa et af Raadhuspladsens Hoteller og spurgte om et Værelse, men fik til Svar, at alt var optaget.

Da den Rejsende, som var meget træt, udtalte sin Beklagelse, bemærkede Hotelportieren, at hvis den Rejsende vilde sove i Værelse sammen med en forhenværende Konge — saa kunde der jo blive Plads!

Hørt i Skolen.

Læreren: Kan Anton sige mig, hvilke Krater som i dette Aar har haft det største Udbrud?

Anton: Demokrater!

Underlige Notitser.

En herværende Operasanger, som om en Maanedstid kan vente at blive udnævnt til kongelig Kammersanger, gaar og ryster ved Tanken om, at Landet skal gaa hen og blive Republik til den Tid.

•

Det er nu fastslaaet, at Flyverne er meget forfængelige. De hæver bestandig sig selv til Skyerne.

•

Jeg holder af en Dam
med Fisk i.
Men mer af en Dam
med Whisky.

•

En herværende Barber har sat følgende Skilt op i sit Lokale:

Skulde jeg komme til at skære Dem, saa skrig bare. Mit Syn er nok daarligt, men Hørelsen er fremdeles ganske god.

•

Ved et Sogneraadsmøde i Nordsverige vedtog man at indføre Hundeskat. Spørgsmaalet om hvad disse Penge skulde bruges til medførte en lang Diskussion, men tilsidst vedtog man at dele Pengene mellem — Hundeejerne.

•

Den franske Skuespillerinde Sarah Bernhardt er nu bleven saa tør, at Folk kalder hende *Sahara* Bernhardt.

•

Hørt paa Trappen.

Fruen (til Tiggeren, som hun har givet en Portion Mad): Naa, smagte Maden Dem?

Tiggerer: Jo, Tak, udmærket. Hvad skal vi ha' i Morgen?

Sparsommelighed.

— Hvorfor bor Du paa Landet, Jensen?

— For at spare Penge.

— Er Maden billigere?

— Ikke synderligt.

— Hvad er der da?

— Ingen Teater: 200 Kroner om Aaret. Ingen Restaurationer: 400 Kroner om Aaret. Ingen Automobiler: 150 Kr. om Aaret — ingen Fornøjelse af nogen Art: Mange Penge spart!

— Tja, det kan der naturligvis være noget i. Men hør, Jensen, tror Du ikke Du sparede endnu mere ved at lægge Dig ned i Graven?

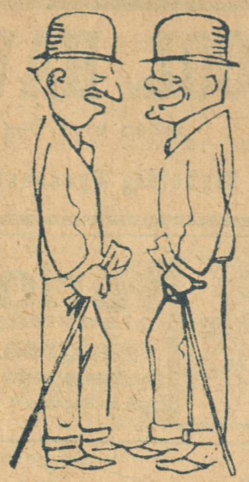

— Du ser saa sløj ud.

— Ja, jeg har været daarlig længe.

— Den spanske?

— Næ; hun er fra Stockholm!

„En Nordmand"

Hun: »Hvormange var klokken, da du kom hjem inat?«

Han: »Den var tolv, tænker jeg!«

Hun: »Nej, den var nærmere to!«

Han: »Klokken var ialfald tolv, da jeg var utenfor entrédøren, men det tar jo litt tid at finde nøklehullet!«

„En Svensker".

Hon: — Min käre älskade gubbe, om du visste så förskräckligt jag håller av dig! Här har du en kyss — —

Han: — Det är mycket snält av dig, Maria! Men nu i slutet av månaden har jag rysligt ont om pengar.

„En Dansker".

En Rejsende kører med en Bonde paa en sandet Hedevej.

— Vejene er noget lange her ude paa Heden siger han.

— Ja, svarer Bondemanden sindigt. Ellers kunde de jo ikke naa!

300,000 Liter Sprit er frigivet af England. Uhm! Vi begynder at glide ind i normale Forhold igen!

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Nabokonen: Det er ikke pænt af Dem Jokumsen, at De ikke har Medlidenhed med deres Kone. Den Stakkel er jo ved at forgaa af Tandpine.
Jokumsen: Snak, hun har bare bidt sig i Tungen. Lad hende kun smage, hvor giftig den er.
Tegnet af Harald Jensen, Esbjerg.

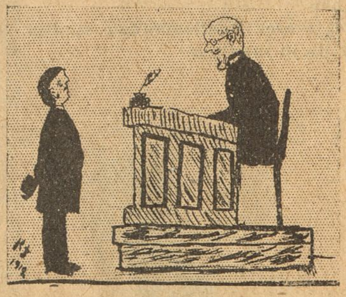

— De gentager altsaa at De kastede Ægget i Hovedet paa Hr. Petersen?
— Ja.
— Det var raat.
— Nej, det var kogt.
Tegnet af Knud Johannesen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310 7388 13319 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag, og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen»s Telefoner: 1189—7604.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

Idyl Pinsemorgen.

Tegning af Gustav Halldin

En Kukmand og en Bøhmand.

Læreren i Forberedelsesklassen var i Færd med at forklare et eller andet for Børnene, da han pludselig opdager, at de fleste af dem er urolige op uopmærksomme, og han standser da midt i sit Foredrag og siger: — Hør Børn, førend jeg gaar videre, maa I være ganske stille — saa stille, at man kan høre en Knappenaal falde.

I samme Nu indtraadte der en Pavse, hvor der herskede lydløs Stilhed; alt var ganske tyst, indtil man pludselig hører en spæd, utaalmodig Stemme fra Baggrunden af Klassen sige:

— Lad den nu falde!

— Saa hurtig, Du vokser, lille Stump, sagde Tanten fornøjet.

— Ja, næsten for hurtig, svarede »Stumpen«. Jeg tror de vander mig for stærkt — jeg maa tage Bad hver eneste Aften!

— Lærerinden: Hør, Jens, det ser ud, som om Du ikke vasker Dig hver Morgen, inden Du gaar i Skole?

Jens: Nej, ikke *hver* Morgen, for Far siger, at den maa være en farlig Gris som behøver at vaske sig hver Dag.

Hans (med Foragt): Din Mor lever jo af at vaske for andre.

Peter: Ja, det gør hun. Men hun turde ikke lade Vasken hænge ude om Natten, hvis ikke din Far sad paa Vridsløse.

Læreren: Hvilket Dyr er det mest haardføre, man kender?

Olaf: Loppen.

Læreren: Hvad mener Du med det?

Olaf: Jo, den maa da være haardfør, naar den hele Vinteren kan springe rundt i — bar Skjorte!

Lærer: Ja, det er rigtig Victor, Prinsen vækkede Tornerose. Men hvad vækkede han hende med?

Taushed.

Lærer: Naa, med det samme som din Mor vækker Dig med om Morgenen —

Victor: Naa—aa— med en Tallerken Havregrød!

Lille Anna sidder paa Fars Arm og skal sige Godnat til »Bedste«, og hun udbeder sig et Kys.

Anna: Jamen pas paa, at Du ikke kysser ved Siden af.

Bedste: Hvordan det, lille Anna?

Anna: Det kom Far til, da Pigen kom ind med mig til ham!

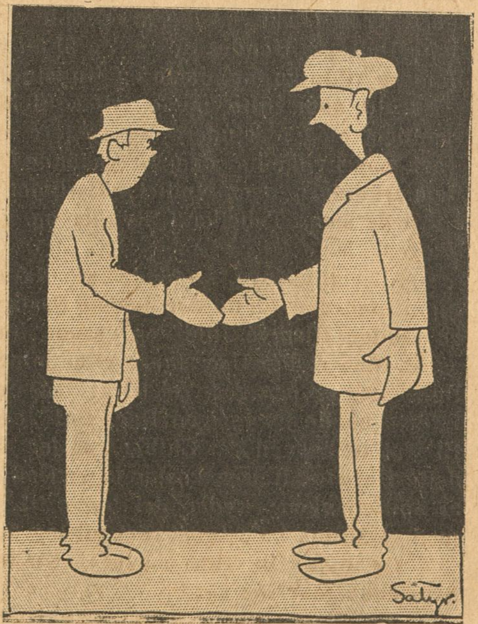

Tegning af Satyr.

— *Goddag.*
— *Goddag.*
— *Æh—Øh—Ja-a.*
— *Æh—æ—naa—naaja Farvel!*
— *Farvel!*

Spilledjævelen.

— Jeg holder ikke denne Levemaade ud længere, Harald, sagde Mary Odd en Dag til sin Mand. Jeg er som Luft for Dig, Du tænker kun paa Spil; selv i Søvne taler Du om Spillet. Se her paa min Arm, her rev Du mig saadan i Nat, at der er et blaat Mærke. Jeg vaagnede ved Smerten, Du holdt i mig og skreg: Croupier, giv mig tusind Francs i Guld!

— Saa, saa, lille Mary, har jeg virkelig været saa væmmelig mod Dig? svarede Harald Odd, en ung Mand med smukke energiske Træk. Kan Du tilgive mig?

— Ja, svarede Mary, jeg kan nok tilgive Dig, men det er nu snart tre Maaneder siden vi kom her, og Du taler aldrig mere om at afslutte vor Rejse. Vor Bryllupsrejse . . Jeg kan alle Dine Svar udenad. »Vi skal rejse saa hurtig, jeg har taget Halvdelen af mit Tab ind eller saa snart jeg faar en god Gevinst, begiver vi os af Sted.« Du bliver ved at kaste Skylden paa Skibet, som aldrig er den rette: Vi maa have en første Klasses Baad, siger Du, det her er et gammelt Skrog, som man ikke kan sejle over Atlanterhavet med. Men nu vil jeg hjem, Harald! Hører Du, jeg vil hjem!

Medens Mary talte sig varm paa denne Maade, sad Harald Odd, Ejer af en Mønsterfarm i Kalifornien, 27 Aar gl. og gift i fire Maaneder med den smukke Mary, om hvis Haand han havde haft flere Medbejlere end han havde Fingre paa sine Hænder, ved sit Skrivebord i den møblerede Lejlighed, som de for to Maaneder siden havde lejet, trætte af Hotelværelsernes ensformige Udstyrelse.

Gennem det aabne Vindue saas en Rosenalle, bugnende af gule Nizzaroser. Mary sad i en lav Gyngestol, klædt i en luftig, løsthængende Kjole, som paa en fortryllende Maade fremhævede hendes ungdommelige Legemes bløde Linier. Det rødbrune Haar laa i en Bølge over Panden, hvis Hvidhed Sydens Sol ikke havde formaaet at gøre brun. Hendes Øjnes Blaa kappedes med Himlens Azurfarve, og de smukke Øjenbryn gav dem en vidunderlig Dybde. Læbernes vagt tegnede Linier gjorde Munden lidt bedrøvet, men deres friske, røde Farve ophævede til en vis Grad dette Indtryk. Hendes Hoved og Skuldre med Vinduet som Ramme vilde kunne glæde en Kunstners Hjærte.

Harald, som stille havde lyttet til Marys Klage, var beskæftiget med at studere og sortere et Bundt af de smaa Kort, paa hvilke han den foregaaende Dag havde gjort sine Bemærkninger over Spillet i Casinoet. Af og til rev han en af de smaa Tabeller i Stykker og kastede den i Papirkurven.

— All right, Mary, mumlede han. Naturligvis skal vi rejse hjem med den første den bedste Baad, siden Du har faaet en saadan Hjemvé, lille Ven, sagde han og tændte en Cigaret. Men et Par Uger mere eller mindre spiller vel ingen Rolle. Jeg er paa god Vej til at faa det ind, jeg har tabt. I Gaar havde jeg en god Dag, Du! Jeg vandt 7000 Francs. Et Nul til bagved det Chiffer, og jeg skal gladelig forlade dette Paradis. Rejsen koster jo en Del, saa det skader ikke, at Spillebanken skyder det halve til. Men at tage herfra med et Minus i Casinoet, det vil jeg dog ikke!

— Og hvis Dit Tab vokser i Stedet for at mindskes, hvorledes gaar det saa?

— Pyt, Mary! Jeg har vel nok lært noget i denne Tid. Og nu spiller jeg ikke paa samme Maade. Jeg vinder flere Dage i Træk. Siden i Gaar har jeg ikke haft en Times Uheld.

— Men det kan jo vende sig naar som helst, sagde Mary.

— Saadan maa Du ikke sige. Da fremmaner Du mit Uheld med Din Mangel paa Tillid. Modig maa jeg være.

— Og taalmodig maa jeg være, svarede Mary. Men jeg er det ikke længere. Det er forbi nu med denne Levemaade. Jeg er ung og nygift, og Du forsømmer mig. Jeg længes efter Kærlighedsord, og Du taler kun om Tal. Jeg kan ikke en Gang sige, at jeg er et Nul for Dig, fortsatte hun med et Forsøg til Skæmt, thi et saadant findes paa Ruletten, og den betyder en hel Del mere for Dig, end jeg synes at gøre.

— Se saa, min Pige, sagde Harald, idet han rejste sig og trak Mary ind til sig. Det mener Du ikke, min Elskede. Har Du ikke længere Fortrolighed til mit sunde Omdømme. Det er jo for Dig, jeg arbejder. Jeg spænder alle Nerver for at holde mit Hoved koldt; og kun da kan man kæmpe mod den Satens lille Elfenbensdjævel i Casinoet.

— Men, Harald, svarede Mary med sagte Stemme, jeg er saa bange, naar jeg ikke har set Dig i flere Timer. Og mit Ildebefindende har sin Grund i — — — hun hviskede sagte i hans Øre.

Han trykkede hende heftigt ind til sig og kyssede hendes friske Læber og Haarbølgen, som laa ned over Panden.

For et Øjeblik glemte han alle Tanker om Gevinst og Tab, og det var med sin tidligere kærlighedsfulde Stemme, at han hviskede til hende, hvor lykkelig Nyheden gjorde ham. En Længsel efter at forlade de 80,000 Francs, han havde tabt og rejse hjem med Mary, greb ham for et Øjeblik, men allerede i næste Minut talte Haabets Stemme et andet Sprog. Det er fejgt af Dig at lade 80,000 Francs uden videre gaa fra Dig — Halvdelen af Din kontante Formue! Nej, dette maa ikke ske! Du har vel Energi og Udholdenhed? Det har Du vist før, at Du har. Og Mary ved jo ikke, til hvilken Grad Du har haft Uheld. Hun vilde blive forskrækket. Det kunde ogsaa skade hende. Aa nej, han skulde nok klare det inden ret længe. Vent bare til næste Serie paa fjorten, femten i Træk faldt paa hans Vej. Han skulde nok vise, at han kunde udnytte den. Han var vel heller ikke Amerikaner for ingen Ting.

— — —

Nu spillede han bare paa de enkle Chancer.

Og saa skete det, at Harald Odd ikke traf paa den Serie, han ventede paa, hverken i Uger eller Maaneder.

Han var begyndt at udtænke smaa hjemlige Systemer, snedige og indviklede. Han begyndte at observere sine Venners Spil, fulgte deres Metoder i al Hemmelighed, naar han saa, at de havde Held.

Men, hvorledes han end bar sig ad, steg hans Tab ved Ugens Slutning til mere eller mindre høje femchifrede Tal. Han førte endogsaa Konto over sine indbildte Gevinster for Marys Velbefindendes Skyld. Kontoen steg langsomt men sikkert. Og Mary vænnede sig til at kigge i den lille Kassebog, som hun snart betragtede som en Bankbog.

Hun talte nu ikke mere om sin Hjemvé. Om Formiddagene, naar Harald regelmæssigt besøgte Casinoet, sad hun i Timer og lod sig stege i det straalende Solskin, medens hendes Øjne i stille Nydelse saa sig mætte paa Farverne i det smilende sydlandske Landskab og Vinden legede med Bladene i den Bog, som laa paa Bænken ved hendes Side.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Hun var bleven gode Venner med et Par franske Børn, som daglig ved denne Tid legede paa Terrassen. Med dem drev hun Tiden bort, naar hun da ikke broderede. Harald spillede sin Rolle saa samvittighedsfuldt, at han af og til maatte drikke baade ęn og to Cocktails for at faa Mod til at sige de Løgne, i hvilke han mere og mere indviklede sig.

Og naar han af og til frygtede, at den glade ubekymrede Maske han satte paa sig, naar han nærmede sig Mary, skulde falde af ham, lagde han med en talende Bevægelse den lille Bog i hendes Skød, pegede paa Dagens indførte Gevinst, og foregav en eller Aarsag for at slippe bort. Den, som saa saa hans grublende, nedtrykte Træk, vilde have Besvær med at kende ham igen.

Hans Nerver begyndte at lide under den Spænding, for hvilken han daglig udsatte dem.

En spansk Kaptejn tilbød ham en Dag i Casinoet en Dosis Morfin. Straks følte han sig som forvandlet, modig, koldblodig og lykkelig. Men Dagen efter var han syg. Bevidstheden om hans Ulykke syntes ham fordoblet. Han kunde ikke en Gang gaa til Casinoet.

Mary blev urolig, da hun saa ham bleg og nedtrykt.

Da han en Dag slumrede i en Liggestol, drømte han, at han havde spillet sin sidste Femfrancs bort, og skreg derfor i Søvne: Jeg er ruineret, Mary! Jeg er ruineret! saa højt at Mary, som sad i Værelset ved Siden af og troede, at han var vaagen, blev saa bange, at hun blev heftig syg. Han vaagnede ved hendes Raab og søgte at berolige hende med, at han havde talt i Søvne. Men hun maatte gaa til Sengs, og Doktoren konstaterede, at Skrækken paaskyndede det ventede Øjeblik. Efter at have undersøgt hende, meddelte han Harald, at Situationen var kritisk.

Tegning af Alfred Proessdorf

De spejder saa ivrigt fremover, skønt ene om Strandens Øde.
De kigger kun, Læser, paa *Dig* og spør', om Du syns' de er søde?

I to Timer skreg hun med gennemtrængende Røst om Hjælp. Og da Doktoren endelig greb til med sit Instrument, kom en kraftig Dreng dødfødt til Verden, kvalt under Fødselen.

Mary kæmpede med Døden i fire Uger, men saa kom der en Bedring. Dagene gik langsomt og Doktoren befalede stadig Forsigtighed. Fremfor alt ingen Sindsbevægelser. I flere Timer laa hun ubevægelig paa en Divan, der var flyttet ud paa Terrassen. Der begyndte hun en Dag at made Spurvene. Det var det første Tegn paa vaagnende Interesse for Livet. Hun fik dem saa tamme, at de aad af hendes Haand.

En Dag, da hun laa derude, kom Pigen med Posten. Et Par Breve til hende fra Hjemmet og et til Harald fra »The National Bank«.

Da hun havde læst sine Breve, tog hun Papirkniven og aabnede Bankbrevet, nysgerrig efter at se, hvor rige de var nu; hun havde ikke i lang Tid fulgt Kassebogens Regnskab.

Saa begyndte hun at læse Brevet:

Harald Odd, Esq.

Eders ærede Brev af 6. Juni modtaget, og vi meddeler

at den af Dem indsendte Veksel først med et, af os godkendt, Navn, kan diskonteres.

Eders Konto viser, efter det Tab paa 20,000 Dollars, som vi gennem Kredit Lyonnais den 15. Maj lod tilstille Dem, et Saldo af 800 Dollars.

Vi forbliver med udmærket Højagtelse etc. National Bank, ved J. Burns.

Hvad var dette? En Fejltagelse fra Banken? Eller havde Harald placeret deres Formue i en anden Bank?

Men Vekslen, som han forlangte, hvad betød den? Hun rejser sig fra Divanen for at gaa ind. Og se, der staar Harald ved Bordet i sit Værelse.

Men hvor han saa ud! Hans Ansigt var rødt og opkogt. Haaret ligger i Uorden og foran sig paa Bordet har han en hel Bunke Seddelbundter. Hun bliver staaende i Døren uden at han ser hende. Han regner Sedlerne i Bundterne: Ti Tusind, ti Tusind, ti Tusind, siger han nitten Gange. Derpaa tager han Hænderne fulde af Guld, og ordner dem i Ruller. Saa faar han pludselig Øje paa hende, hun staar med Brevet i Haanden. Han ler, gør en hastig Bevægelse over de opstablede Seddelbunder og Guldet, og breder Armene ud mod Mary. Men just da vakler hun og falder og slaar Hovedet mod Kaminen.

Han styrter hen og løfter hende op, men hun er bevidstløs. Han bærer hende til Divanen og sender Bud efter Doktoren, som konstaterer Hjernerystelse.

Atter ligger Mary bleg med lukkede Øjne i sin Seng. Harald sidder ved hendes Seng, indtil Sygeplejersken afløser ham Klokken tolv om Natten.

Han gaar da til Hvile, efter at han endnu en Gang har kastet et Blik paa de 190,800 Francs, som han har lagt ned i Marys Taske, fordi hans egen Tegnebog ikke kunde rumme dem. Han laaser Skrivebordskuffen for sin Skat og tager Nøglerne med sig ind i Soveværelset, hvor han lægger dem i Natbordskuffen. Og saa sover han, træt efter de blandede Sindsbevægelser, han har været udsat for. Ded store Lykkedag i Casinoet, da han sprængte Banken ved en Serie paa 17 røde og tog 190,800 Francs hjem!

Og saa kom Ulykken med Mary — i samme Øjeblik som han vilde meddele hende sine Planer om for stedse at forlade Monte Carlo.

— — — —

Ved Firetiden om Morgenen blev han vækket af et højt Raab: Madame er borte!

Han styrter op og møder Sygeplejerskens forskrækkede Ansigt, som spørger om han har set Madame?

Hendes Seng er tom, siger hun. Jeg havde sovet et Øjeblik, undskyldte hun sig.

Han styrter igennem Lejligheden, lukker alle Døre op. Da han kommer hen til Skrivebordet, finder han Skuffen til Skrivebordet paa Gulvet. Tom. Nøglerne ligger bagved de udspredte Papirer, men Tasken med Pengene er borte.

Han faar i en Fart nogle Klæder paa og sammen med Sygeplejersken skynder han sig ud.

Gaderne ligger tomme. Han møder en Politibetjent: Har De set en Kvinde? En syg Kvinde, min Hustru? raaber han, men giver sig ikke Tid til at vente paa Svaret. Han løber gennem Parken. Der ligger noget lyst paa Marken. Et Lommetørklæde og et Brev. Han tager det op, og i det svage Morgenlys læser han sit eget Navn. Brevet fra Banken. Herre Gud, Herre Gud! Hun har læst det, mumler han. Har hun taget sig hans Bedrageri saa nær, at hun vilde søge Døden? Eller er det i Febervildelse, hun er sprunget ud?

Instinktmæssig gaar han ned mod Havet. Gaa til Politistationen siger han til Sygeplejersken, og meld det. Bed dem hjælpe os med at søge. Stor Belønning for hurtig Hjælp, raabte han efter hende. Jeg gaar ned mod Stranden, skreg han stadig løbende.

Pludselig tænker han paa Taskens Indhold. I den laa hendes Nøgler, en Bonboniere af Sølv og nogle smaa Toiletting. Sedlerne og de 800 Francs i Guld gjorde den tung nok til straks at synke, hvis hun har kastet den i Vandet.

Se der! Henne ved Badehuset skimtes en hvid Skikkelse, som just rejser sig i en Robaad. Det er hende. Han raaber af sine Lungers fulde Kraft: Stands, Mary, stands! Men hun syntes ikke at høre ham. Hun ror ud paa Havet, der ligger som et Spejl, over hvilken de rosenfarvede Skyer, som ovre ved Cap Martin bebudede Solopgangen, kastede sit Skær. Men Harald Odd er blind for Maleriets Skønhed. Han springer over Strandens Stene, for at naa en Baad, som ligger lidt længere borte. Da han naar den, ser han, at Aarene mangler. Han løber op til et Skjulested, hvor han mener de opbevares. Da han endelig finder dem og med sin Byrde igen vender sig mod Havet, ser han den hvide Skikkelse i Baaden rejser sig. Og med en mørk Genstand trykket imod Brystet gør hun et Spring og forsvinder i Dybet.

Med et Angstskrig, som giver Genlyd i den stille Morgen, springer Harald i Baaden: Mary, Mary, jeg kommer! Og han ror af al Kraft ud til Stedet.

Snart er han derude, hvor den tomme Baad driver, og hvor Havet nylig havde dannet Ringe, skinnende i Guld og rosa, som om det var smukke Kranse af Roser og Paaskeliljer paa den dybe Grav.

Han bøjer sig over Baadens Kant og stirrer ned i Dybet med et Blik af dyb Fortvivlelse. Mary, Mary, klager han, hvor er Du? hvor er Du?

Men Bølgerne glinsede gladere og mere straalende alt som Solen steg der borte ved Cap Martin: Tak for Skatten Du gav os, lo de. Det var vel den dyrebareste Du ejede, som blev vor? spurgte de og skvulpede legende mod Baadens Sider. Skam for den, som giver mere end han har, sagde de. Det var Dit Hjærte Du gav os, skænk os nu ogsaa Dine Tanker og Din Forstand. . .

Ved dette Sprog ler pludselig Harald Odd højt, og begynder med en høj Stemme at synge en gammel Sømandssang.

Jeg havde en Kæreste med gulgult Haar,
Hun fandt sin Død i Bølgen. Nu ligger hun paa Baar...
Oh hej oh hej. De faa tro mig om De kan,
men aldrig nogen Sinde skal jeg ægte en anden.

Og en Stund efter bliver der livligt ved Stranden. En Baad bemandes og man henter Harald Odd i Land. Han fægter med Armene, og søger at befri sig, men man faar ham med Magt til Hospitalet. Mændene ryster medlidende paa Hovedet ved hans Raab paa Mary, Mary! Derefter søger man i flere Dage efter Mary Odds Lig, men Havet beholdt, hvad det havde faaet.

Harald Odd udskrives fra Hospitalet som en ufarlig sindssyg.

Han bliver i Monte Carlo. Slægten, som har faaet Besked om hans Ulykke, sætter ham under Formynderskab. Renterne af hans Mønsterfarm giver ham en sorgfri Eksistens, som tillader ham at more sig med Hasardspil. Han spiller nu kun med Sølv, thi der er Metode i hans Galskab.

Han vandrer omkring fra Bord til Bord og raaber sine Indsatser ud. Naar han vinder lidt, smaaler han og mumler: Jeg skal føre det ind i Bogen, Mary. Kontoen vokser. Den vokser, sagte, men sikkert. . .

Men ofte kan den morgentidlige Vandrer ved Stranden se Harald Odd. Han stirrer da med Haanden over Øjnene ud til Havet, og nogle Gange finder han sig en Baad og ror syngende ud:

Jeg havde en Kæreste med gulgult Haar,
Hun fandt sin Grav paa Bølgen. Nu ligger hun paa Baar...
Oh hej, oh hej. De faa tro mig om De kan,
men aldrig nogen Sinde skal jeg ægte en anden...

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
8 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
KØBENHAVN K
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i „RAVNEN".

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre.
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Køb RAVNEN

Wolkes Caloric
A/s Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Magnus Kristensen.

Wilson: — **Hm — tja, saadan ligefrem ligne mig, det gør den jo egentlig ikke — —!**

TIVOLI.

Tivoli har siden Aabningsdagen haft en Række »store Aftener« med en Snes Tusinde gennem Tælleapparaterne — og det endskønt Nyhederne derinde hverken er store eller mange. Den dejlige Have og den gode Musik er — i Forbindelse med varmt Vejr — i Virkeligheden nok til at skaffe »fuldt Hus«.

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 24 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 12. Juni 1919

Tegning af Alfred Proessdorf

— Hvad svarede den engelske Kaptajn, da Du sagde, at han burde gifte sig?

— Han sa': Nu smigrer De, Frøken. Jeg har nok Medalje for udvist Mod, men der er dog Grænser!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

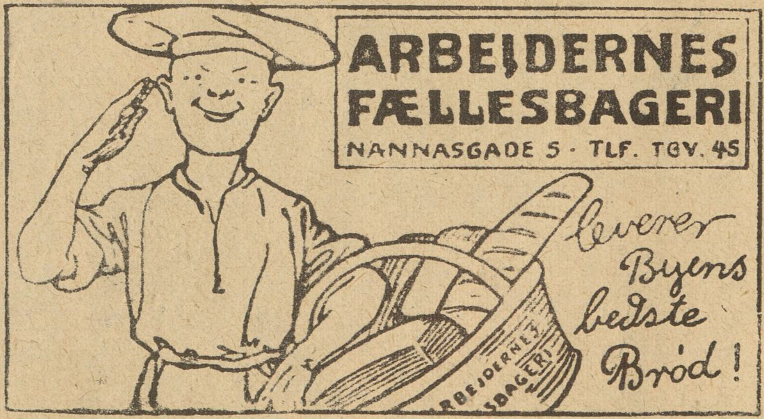

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

Tegning af Magnus Kristensen.

— Hvorfor stak Du ham den paa Tuden?

— Jo, det ærgrede mig, at han saa saa veltilfreds og fornøjet ud i disse forbandede Tider!

Granskoven.

En Spillemands Vise.

Jeg har sovet i Nat i den vilde Skov
og set Pan gøre Krumspring paa Bukkehov;
jeg har sovet som aldrig i Bondens Stue.
Jeg er frisk, og jeg vaagner i godt Humør.
Aa, den Granduft har gjort mig aldeles ør.
Jeg har sovet i Nat i en Myretue!

Og de Graners Koral har mig vugget ind,
de har sunget hver Sorg fra mit syge Sind,
jeg har følt i Behold endnu unge Kræfter.
Aa, men aldrig jeg hørte saa sjælfuldt Spil,
selv min Lire har lyttet andægtig til;
Nej, den Vise du gør dem dog aldrig efter!

Og nu kender jeg Sol i hvert Aandedræt,
og nu ved jeg, at Livet er lyst og let,
og de ældgamle Vunder jeg ænser næppe.
Ja, de tusinde Naale, der Sjælen stak,
de er muldnet som Granens og danner, ak,
for den ilende Fod kun det bløde Tæppe.

Jeg har sovet i Nat i den vilde Skov
og set Pan gøre Krumspring paa Bukkehov,
og jeg gør ham dem efter paa to og fire!
— Og jeg kommer, I Karle og Piger, hvor bedst
I blot favnes og kysses i Sol og Blæst'
se, der har I mig straks med min kaade Lire!

Per Bonde.

Den kendte han ikke.

Dille-Frederik, Stamgæst i »Den laadne Hue«, fortæller:

— Nu ska' Di høre en sjaav Histaarie. Ser Di, Kresjan me' Tomatnæsen, Di ve' ham, som har vaaren i Kaansul Hey's Lager, aa maj aa saa ham Søren Haltefa'en, vi sitter her aa faar vos en Genstand.

Aa Kresjan, han praler som se'vanli' a', a han har saa'en maarderli' Faarstand paa Vin.

— I ka' Fa'enme binne maj en Klu' faa Gluggerne, aa saa ska' je' enda si'e jer baa'e Navnet aa Prisen paa vaffen en Vin, I ve' ge' maj aa smave paa.

— Ja, naar a' vi ser paa din Tud, saa ku' vi jo gaat tro de' sa'e je'.

— Du ska'nte bekømre daj om en andens Maarenstjærne, som skreven staar i Bivlen, sa'e han, hver Mand har nog i sin Kamoflage, aa saa stak han maj et blaat Øje.

Men da je' ve' ge' igen, saa ligger Haltefa'en saj imellem aa si'er, a' de' ska' komme an paa en Prøve — han ha'e li'e faaen ujbetalt sin Allerdaamsunnerstøttelse.

Aa saa be Kresjan bunnen faa Øjnene aa fik et Glas Vin aa smave paa.

— De æ Madajra te' to aa en hal for Krusen, sa'e han, aa de' vaa ritte nog, aa lissedan gik de' me' de' næste.

Men saa taav Haltefa'en et Glas aa følte de me' Vand aa ga' ham de', aa saa sa'e han:

— Ves a du ka' si'e maj, hva de æ, saa ve' je' la' maj aapstelle mod Professor Berk i Aalbaarkresen.

Kresjan smagte paa'et aa satte et Ansigt aap, li'som en Milepæl, naar a der æ en Vaavse, der lætter et Bavben aap a'en, saa neppede han igen, aa hans Næse be helt blaj, aa saa en Gang te', aa saa kom de':

— Va' Fa'en i hede, hule æ de faa naa'et? De' har je' s'gu aller smagt før!

Seest Pico.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

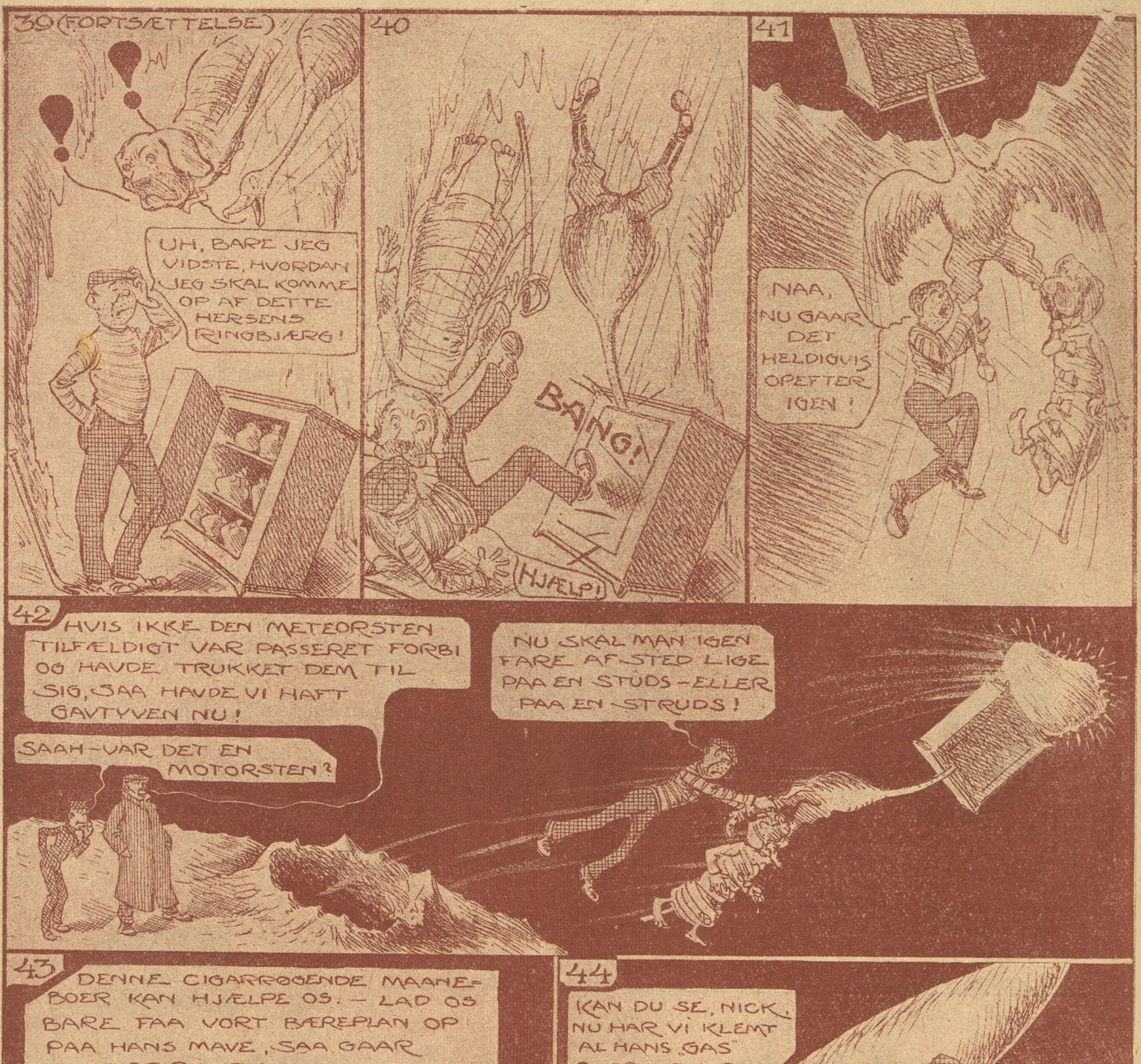

Tegning af Emil Poulsen

Sort — sortere — sortest!

Ved en Skole i en af de største Provinsbyer havde Gymnastiklæreren faaet den smukke Idé at lade Eleverne foretage Fodvask.

Da alle Drengene sad paa Gulvet med nøgne Fødder, holdt Læreren følgende Foredrag:

— Tja, vi kan inddele Klassen her efter Smudsighedsgraden i fire Grupper.

Først er der det lille Faatal som har rene Fødder.

Saa kommer de Drenge, som er ikke saa ganske lidt snavsede paa Fødderne.

Saa kommer Majoriteten: det er dem, som er *virkelig smudsige, sorte* paa Fødderne.

Og saa er der Carl Mortensen.

Primadonnaen.

Dit Rige har en Farve af rødmende Sol,
Du stiger festligt smykket mod din Herskerindestol,
dit Blik er som et Genskær fra en lynende Dolk,
Du er en Kejserinde, der hyldes af et Folk.

Vi knæler for Din Stemmes betagende Magt,
vore Hjerter er forseglet i en hemmelig Pagt.
Du byder — og vi lyder Dig paa det mindste Bud,
Du er en Aabenbaring af Skønhedssansens Gud.

Du føler Sejrens Almagt i dit syngende Blod,
paa et Tegn ligger alle for din plastiske Fod.
Du har bundet os til Dig med Kunstens gyldne Traad,
vi smiler, naar Du smiler og skælver for din Graad.

Men selv om Du kan herske, dit Smil er aldrig koldt.
og bærer Du en Krone, din Gang er aldrig stolt.
Dit Væsen har en Duft fra hvide Blomsters Flor,
et Kærtegn fra din Læbe er hvert bydende Ord.

Du leger med din Stemmes bedaarende Musik,
Du behersker Sorg og Jubel i en udtryksfuld Mimik.
Din Pande bøjes ikke af et tanketungt Problem,
dens rene Marmor smykkes af et ædelt Diadem.

Du har fundet, hvad Du søgte i Kunstens store Hal,
din Sjæl er ikke stivnet til en funklende Krystal,
dit Hjerte taler til os — det behøver ingen Tolk,
for Du er Herskerinden, der *elskes* af et Folk.

Viggo E. Jacobsen.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

Da dette var gjort, besluttede jeg ogsaa at sende Lisbeth en Hilsen — bare nogle faa korte Ord, som skulde aabenbare hende mine Tanker nu, da jeg stod i Begreb med at træde ud af hendes Liv for stedse. I mere end en Time sad jeg uden at kunne finde de rette Ord.

Klokken slog ni fra Kirketaarnets Ur, men endnu var min Pen uvirksom og Papiret foran mig tomt; desuden syntes jeg at høre en sagte Støj i Nærheden, en Støj, der irriterede mine ophidsede Nerver, saa at jeg maatte kaste Pennen fra mig og rejse mig.

Støjen kom ude fra og jeg gik derfor hen og slog Vinduet op. Udenfor opdagede jeg et rundt Ansigt med runde Øjne og en lille Kartoffelnæse og ovenpaa alt dette et strittende rødt Haar.

— Hallo, Hr. Onkel Dick!

Jeg behøvede blot at høre dette Udraab og kaste endnu et Blik paa det runde Ansigt for at overbevise mig om, at det tilhørte Ben, Gartnerens Dreng.

— Hvad er der nu, min ædle Benjamin? udbrød jeg.

— Næ — det er mig! svarede Ben. Han sagde, at jeg skulde give Dem dette her og sige: »Liv og Død«.

Med disse Ord rakte han mig en lille Papirrulle, ombundet med et Snørebaand, hvorpaa det runde Ansigt lavede en Grimace, nikkede og forsvandt. Jeg løste Snørebaandet, viklede Papiret ud og læste følgende Ord, skrevet med Blyant:

»Begi dig til den splintrede Eg, alt skal være glemt. Kom tilbage til dine Venner som elsker dig og alt skal blive godt igen. Kig ind i Hullet i Træet. Robin.

P. S. Jeg mener der hvor jeg gemte Strømperne!«

Jeg stod en Stund med dette virkelig hemmelighedsfulde Dokument i Haanden uden at vide, hvad jeg burde gøre. Hvis jeg begav mig derhen, havde jeg Udsigt til at træffe Nissen, og jeg vilde blive nødt til at tage Afsked med ham en Gang til, hvilket jeg i min nuværende Sindsstemning var lidet oplagt til. Paa den anden Side var det muligt, at jeg vilde faa noget at vide, som jeg gerne vilde høre.

Endelig sejrede min Nysgerrighed, og jeg tog min Hue og jeg gik ud.

Det var en vidunderlig Nat. Jeg gik langsomt, indaandende Nattens Vellugt og betragtede den store Sølvmaane, som langsomt krøb over den stjernebesaaede Himmelhvælving. Snart naaede jeg den splintrede Eg. Jeg stak straks min Haand ned i Hullet og fik fat i et sammenfoldet Papir. Holdende det tæt op til Øjnene lykkedes det mig med ikke ringe Vanskelighed at læse følgende:

»Rejs ikke Onkel Dick for Tante Lisbeth vil, at du skal blive og det vil jeg ogsaa. Jeg hørte hende sige det for sig selv i Bibjoteket og hun græd ogsaa og saa ikke mej, skønt jeg var der. Og jeg ved at hun græd for jeg saa Taarerne. Og dette er den rene Sandhed paa Hæder og Ære.

Onkels sande Ven og Ridder
Reginald Augustus.«

Et heftigt Omslag i Følelser greb mig, medens jeg læste dette. Aa, om jeg bare havde kunnet tro, at hun havde sagt saadanne Ord — min skønne, stolte Lisbeth.

Ak, min kære Nisse, hvor var det umuligt at tro Dig! Og fordi jeg forstod, at det var umuligt, at det kunde være sandt, og fordi jeg gerne vilde have givet mit Liv for at faa at vide, at det var sandt, begyndte jeg at læse Brevet om igen.

Pludselig fo'r jeg sammen og saa mig omkring. Det var Lyden af et Suk, jeg havde hørt! Men jeg kunde ingen se. Det var naturligvis Indbildning, og alligevel havde det været saa tydeligt.

Og hun havde sagt: »Aa, Dick, jeg længes saa meget efter Dig!«

Floden skvulpede sagte mod Stranden og Løvværket over mit Hoved susede dystert:

»Kære lille Nisse,« sagde jeg til mig selv, »blot det var sandt!«

Endnu en Gang naaede Lyden af et Suk mine Øren.

Paa den anden Side af Kæmpetræet opdagede jeg en Skikkelse, som sad i Skyggen, men da jeg bøjede mig ned, sendte den venlige Maane en Flod af Sølvlys og jeg saa et elsket Ansigt med bedrøvede Øjne.

— Lisbeth! udbrød jeg; ledet af en pludselig Tanke saa jeg mig hurtigt om.

— Jeg er ene, sagde hun.

— Men . . . her . . . . og . . . . og paa denne Tid, stammede jeg.

Med et Spring stod hun paa Benene og maalte mig et luende Blik.

— Jeg er kommet for at se efter Reginald. Jeg fandt dette her paa hans Hovedpude. Du vil maaske være saa god at forklare mig dette? og hun rakte mig et Stykke Papir.

Jeg læste følgende:

»Elskede Tante Lisbeth!

Onkel Dick rejser sin Vej fordi han elsker dig og du er vred paa den splintrede Eg hvor jeg gemte dine Strømper. Hvis du vil kysse mig og være god ved mig igen, saa kom til mig, for jeg behøver noen som er rar mod mig, nu da han er rejst.

Din hengivne og bedrøvede
Nisse.

P. S. Han sagde, han havde Lyst til at hænge sig i sit Sværdbælte paa Grenen af Træet og styrte sig fra den højeste Klippespids, saa jeg ved, han elsker dig.«

— Aa, den velsignede Nisse!

— Og hvor er han nu? spurgte hun.

— Det ved jeg ikke, Lisbeth.

— Du ved det ikke! Hvorfor er Du da her?

I Stedet for at svare rakte jeg hende det Brev, jeg havde faaet fra Nissen, og jeg stod og betragtede hende, medens hun læste de Ord, jeg ikke kunde tro.

Hun havde taget Hatten af og Maanen fremkaldte vidunderlige Lysreflekser paa hendes sorte Haar. Hun bar en Hjemmekjole, der fremhævede hendes smidige Figur.

Da hun var færdig med at læse, vendte hun sig pludselig bort, men jeg kunde dog se, at hun rødmede.

»Og hun sagde: Aa, Dick, jeg længes saa meget efter Dig!« citerede jeg.

— Aa, hviskede Lisbeth!

— Er det sandt, Lisbeth?

Hun stod med bortvendt Ansigt drejede Brevet mellem sine Fingre.

— Lisbeth! sagde jeg og gik et Skridt henimod hende. Hun talte ikke endnu, men hun rakte mig Hænderne, og hendes Øjne saa ind i mine, og disse Øjne var som ingen andens.

Og i dette Øjeblik forsvandt min Tvivl og Frygt for en overstrømmende Glæde og jeg glemte alt andet for det Faktum, at Lisbeth stod hos mig og at jeg elskede hende.

— Men . . . Mr. Selwyn? sagde jeg tilsidst stønnende.

— Naa?

— Hvis Du elsker ham . . .

— Men det gør jeg ikke!

— Men hvis Du gifter Dig med ham . . .

— Men det tænker jeg ikke paa at gøre! Det var min Mening at sige Dig det i Haven i Gaar, men du gav mig ikke Lejlighed dertil: Du foretrak at gætte, og naturligvis gættede Du helt galt. Jeg kunde se, at det gjorde Dig ulykkelig, og det glædede mig og det var min Mening at lade Dig forblive i Din Sindsstemning længe, meget længe; men da jeg for et Øjeblik siden saa Dig staa der bedrøvet og ulykkelig, Dick, saa kunde jeg ikke holde det ud længere, fordi jeg selv følte mig saa grænseløs ulykkelig.

— Kan Du nogensinde tilgive mig?

— Det kommer an paa, Dick.

— Paa hvad?

— Lisbeth bukkede sig, tog sin Hat op og gav sig til at sætte den paa.

— Beror — paa hvad? gentog jeg.

— Ikke langt fra Byen Down i Kent ligger et Hus, begyndte hun med sagte Stemme, et meget gammelt Hus med spidse Gavle, men nu er det tomt og øde . . . Du ser, at jeg husker det altsammen.

— Ja, svarede jeg forundret.

— Dick . . . jeg . . . . jeg ønsker, at Du . . . . fører mig derhen. Jeg har tænkt paa alt dette saa ofte — før mig derhen, Dick.

— Lisbeth, er det Dit Alvor?

— Det har været mit Livs Drøm i lang Tid — at faa Lov til at virke for Dig der, Dick — at komme til at vandre sammen med Dig i den gamle Rosenhave. Men jeg er en stakkels fattig Pige nu, det ved Du, skønt jeg slet ikke er ked af det — vil Du alligevel have mig, Dick?

— Vil have Dig! udbrød jeg og sluttede hende i mine Arme og kyssede hende.

Nu hørtes der pludselig ovenover os i Træet en vældig Knagen og Bragen af Grene.

— Hallo! Onkel Dick! raabte en Stemme, det er kun Grenene, bliv ikke bange!

— Nisse! udbrød jeg.

— Jeg kommer Onkel Dick, svarede han og sprang ned. Et Øjeblik stod han og saa fra den ene til anden af os og vendte sig derpaa til Lisbeth og sagde:

— Vil Du ikke ogsaa tilgive mig, Tante Lisbeth?

— Tilgive Dig! udbrød hun og faldt paa Knæ og sluttede ham i sine Arme.

— Det var da godt alligevel, Onkel Dick, at jeg ikke rejste til Persien, sagde han, henvendt til mig.

— Persien, gentog Lisbeth forundret.

— Javist, Du var saa vred paa Onkel Dick og mig, saa forfærdelig vred, saa at jeg tænkte paa at faa fat i den vidunderlige Lampe, saa at alt kunde blive godt igen og vi siden kunde leve lykkelige al vor Tid; men den splintrede Eg var lige saa god som Lampen, ja maaske ogsaa meget bedre?

— Ja, meget bedre, svarede jeg.

— Og Du vil aldrig mere være vred paa Onkel Dick og mig, vel Tante — det vil sige forfærdelig vred?

— Nej, aldrig mere.

— Paa Hæder og Ære?

— Paa Hæder og Ære! gentog Lisbeth smilende, men med Graad i Stemmen.

Nissen drog med højtideligt Alvor sit tro Sværd og adlydende hans Instrukser kyssede hun det.

— Og nu, udbrød han, er vi allesammen rigtig lykkelige, ikke sandt?

— Lykkeligere end jeg nogensinde havde haabet og drømt om at blive, svarede Lisbeth, endnu liggende paa Knæ. Aa, Nisse, kære lille Nisse, kom og kys mig!

VIII.

DET FORJÆTTEDE LAND.

Der har sikkert aldrig været nogen skønnere Morgen end denne. Fra Skovens Mørke blæste en mild Brise mættet af Vellugten af Jord og Blomster. Dugdraaber glitrede i Græsset og hængte ned fra hans Kvist. Alle Skovens Fugle sang.

Jeg klædte mig mere omhyggeligt paa end sædvanligt og gik derefter ned i »De tre muntre Fiskere«s Sal, kaldet den gule Sal. Jeg havde den foregaaende Dag bestilt Maden.

Da jeg havde spist, tog jeg Afsked med Værten, der lovede, at min Bagage nok skulde blive sendt afsted med Morgentoget.

Jeg gik derefter ned ad Baadetrappen, sprang i min Baad, som laa fortøjet derved, kastede los og roede ned ad Floden.

Der har sikkert aldrig været nogen skønnere Morgen end denne, thi i Dag skal jeg giftes med Lisbeth, og hvert Aaretag fører mig nærmere til hende og Lykken.

Længe før den fastsatte Tid naaede jeg Baadetrappen ved Fane Court, gjorde min Baad fast, tændte min Pibe og saa Røgen stige op i den stille Luft, medens jeg beflittede mig paa at være taalmodig.

Medens jeg sad der, drømte jeg mange lyse Drømme om mit ny Liv og fattede mange Beslutninger, som en Mand gør paa sin Bryllupsmorgen.

Tilsidst kom Lisbeth selv med hurtige, lette Skridt. Hun standsede et Øjeblik, lænede sig ud over Balustraden og saa ned paa mig. Jeg rejste mig og strakte Armene ud mod hende, men hun blev staaende og jeg saa, at hendes Kinder farvedes røde og at hendes Øjne var fulde af Ømhed.

— Dick, sagde hun, Du ved, at Tante Agathe har forbudt mig — gjort mig arveløs — har Du overtænkt alt dette?

— Ja.

— Og Du staar stadig fast ved min Beslutning?

— Ja! Det har jeg gjort hele mit Liv.

— Jeg er fattig nu, Dick, meget fattig, jeg ejer ikke andet end Klæderne, jeg har paa.

— Ja, sagde jeg og tog hendes Hænder i mine, min fattige Pige — den elskeligste, nobleste og sødeste, som nogensinde har nedladt sig til at skænke en Mand sin Kærlighed.

— Dick, hvor herligt alting er — Jorden, Himlen og Floden!

— Det er jo ogsaa vor Bryllupsmorgen! sagde jeg.

— Vor Bryllupsmorgen, sagde hun hviskende.

— Og aldrig har der været nogen skønnere Morgen, sagde jeg.

— Men Dick, ikke alle Dage kan være som denne — der maa komme Taage og Storm, og . . . og — aa, Dick, er Du sikker paa, at Du aldrig — aldrig vil komme til at angre . . .

— Jeg elsker Dig, Lisbeth, i Storm og Mørke saavel som i Solskin — elsker Dig altid, for evigt!

Og nu tøvede hun ikke længere med at komme ned til mig.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

›Den store Soldat‹ (Republiken gør Clemenceu's Uniform i Stand).

(›Le Journal‹, Paris.)

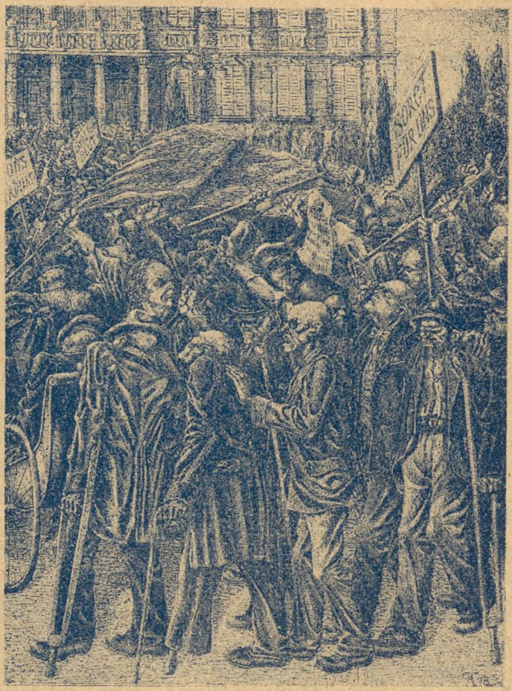

Krigen som jeg saa den (Invalidernes endeløse Tog).

(›Simplicissimus‹.)

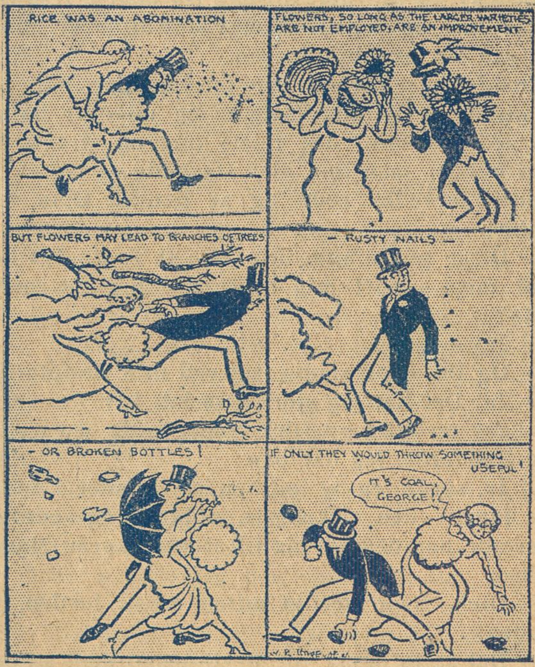

Kulmangel i England!

Billedet fortæller om alle de mærkelige Ting, man kaster efter et Brudepar: Ris, Solsikke, Søm, Glasskaar o. s. v., der skal bringe Lykke, men snarere bringer Brudeparret til Fortvivlelse. Kun hvor der kastes med *Kul*, gør Skikken Lykke. Brudeparret piller begærligt Kulstykkerne op!

(›Daily Mirror‹.)

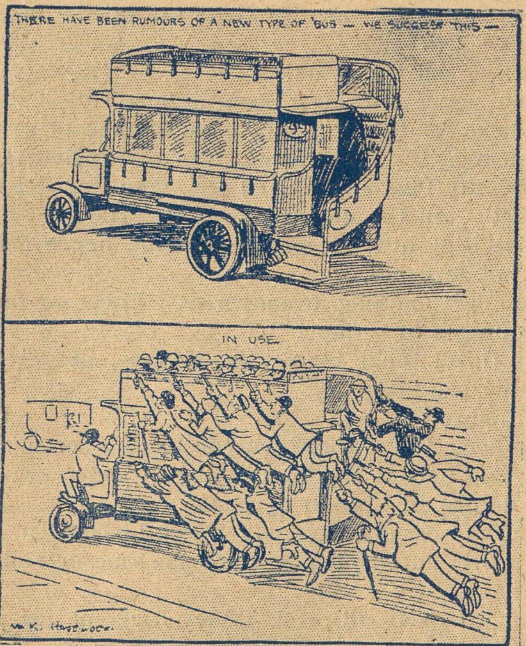

Forslag til en ny Slags Omnibusser med ›Hængestropper‹.

(›Daily Mirror‹, London)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Slesvig.

Hvornaar faar vi Slesvig tilbage?
Jeg er træt af at feste og flage
og har nu været med til at »brage«
i godt og vel hundrede Dage.
Og naar vi faar Slesvig tilbage,
skal atter vi feste og flage,
— jeg faar altsaa akurat Mage
til de nævnte hundrede Dage!

Fredsunderskriften.

Hvornaar bliver Freden underskrevet? Spørgsmaalet kan maaske besvares gennem efterfølgende mærkelige Regnestykke:

Man tager først Aarstallene fra den tysk-franske Krig 1870—1871 og behandler dem paa følgende Maade:

1870
1871
Tilsammen 3741

Saa adderer man:

3 + 7 = 10   4 + 1 = 5

— og Resultatet bliver: den tiende Dag i den femte Maaned. Den 10. Maj blev da ogsaa Freden sluttet.

Nu tager man Verdenskrigens Aarstal og behandler dem paa samme Vis:

1914
1919
Tilsammen 3833

3 + 8 = 11   3 + 3 = 6

altsaa: 11—6.

Den 11. Juni skal Freden altsaa underskrives!

Hørt paa Jagt.

En gerrig Mand var forleden for første Gang i sit Liv paa Jagt og saa en Jagtkammerat skyde en Fugl ned fra et højt Træ.

— Det er Spild af Krudt, raabte den gerrige — Faldet alene var jo tilstrækkeligt til at slaa Dyret ihjæl!«

Hørt paa en Restauration.

— Aa Kellner, gaa ud og find min Pels, den er meget fin og kostbar. I venstre Lomme ligger et Etui af Guld, 18 Karat, besat med Safirer i Platinindfatning, meget kostbart. Den er fuld af Havannacigarer af det fineste Mærke — tag den herind!

Underlige Notitser.

Naar Solen ikke dansede Pinsemorgen i Aar, skyldes det den Omstændighed, at Englene ikke fik deres Krav om højere Musikerløn opfyldt.

*

En herværende Malerisamler af Gullaschtypen har indkøbt flere »Studiehoveder« i den Tro, at Malerierne forestiller *Hoveder af Studenter.*

*

Da *Forsell* sang for sidste Gang paa det kgl. Teater her i Byen, var der saa stille paa Tilskuerpladsen, at man kunde høre et Lommetørklæde blive stjaalet.

Hørt i Vinter.

Gullascn-Petersen købte sig i Vinters en stor Landejendom, og da han kom derud med Madammen, udbrød hun:

— Gud, Petersen, hvor bliver det dejligt at køre i *vores egen Sne!*

Hørt paa Vinstue.

— Du, Henriksen, hende Fru Møller, hun er en stor Dyreven.

— Saa, hvorfor de'?

— Jo, Storken kommer saa ofte til hende!

Hørt paa Gaden.

— Næ, Vaskerierne er re'nok blevne daarlige nu om Stunder. Man faar sit Linned akkurat ligesaa kulsort tilbage som man leverede det!

Hørt ved et Bryllup.

Den nygifte Mand trykkede Præstens Haand og spurgte, hvormeget han skyldte.

— Det kan De selv bestemme, svarede Præsten, De kan bedst selv bedømme Værdien af den Tjeneste, jeg har gjort Dem.

— Naa, men saa vil jeg vente med Bedømmelsen til om et Aar. Ved den Tid ved jeg, om jeg skal give Dem hundrede Kroner eller ingenting.

— Nej, svarede Præsten (som selv er gift) stik mig en »femmer« med det samme!

Hørt hos en Urmager.

Dame: Jeg vil gerne ha' en Urnøgle.

Urmageren: Til Lommeur eller Vægur?

Dame: Nej, til Hudorme.

Gullaschfa'r: Hør mit Lam, kan Du sy mig en Knap i her, saa skal Du ved Lejlighed faa en Greve, li'som din Søster fik.

„En Nordmand"

Under eksamen spør professoren medicineren om de forskjellige virkninger av hede og kulde.

— Varmen utvider og kulden trækker sammen, svarte kandidaten.

— Ganske rigtig, kan De gi mig et eksempel?

— Om sommeren er dagene længere, om vinteren kortere.

„En Dansker".

Lille Peter opfører sig sig ikke pænt ved Frokostbordet. To Gange har han faaet en Tilrettevisning af sin Fader, fordi han pillede ved Platdemenagen, men det hjælper ikke. Drengen kan ikke holde sine Fingre fra den. Tilsidst gik det da ogsaa galt. Han væltede Platdemenagen, og Pebret faldt ud paa Dugen.

— Skam Dig, Peter! raabte Faderen vredt. Hvis Du havde kunnet høre, vilde det ikke være sket. Gjorde jeg Ret, burde jeg hælde Pebret i Munden paa Dig.

— Fa'r, spurgte Peter ufortrødent, vilde Du straffe mig paa samme Maade, hvis jeg kom til at vælte Sukkerskaalen?

„En Svensker".

Kunden: Hur i all wärlden kan ni kalla dessa här stolarne för »Lutherstolar«? Man kan ju inte sätte på dem.

Möbelhandlaren: Jo, ja' tinkte på att Luther sa': »Här står jag och kan intet annat!«

Hørt paa Landet.

Sognets Mærkværdighed, den 99-aarige Peter Madsen bliver forestillet for den ny Præst, som siger:

— Har Peter Madsen levet i dette Sogn i hele sit Liv?

— Næ, ikke endnu, svarede Peter Madsen.

Musikerne.

Der var Uro paa Dyrehavsbakken,
men Forliget blev hurtigt tilvejebragt.
Nu svinger sig Manden med »Pakken«,
der er atter — naa, Ro er meget sagt!

Sjældenheder:

En Kvinde, som har Penge nok.
En døvstum Barber.
En Hund med kun en Loppe.
En ung Pige, der kan gaa forbi et Spejl, uden at se sig i det.
En Urtekræmmer, der roser sin Konkurrents Rosiner.
En Mand, som har Skjorter nok.
En rig Konge, der øser Penge ud til Fattigfolk.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

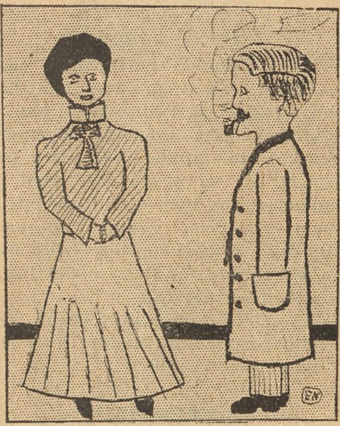

Hun: Lad os dog gifte os, Paul.
Han: Jeg er endnu ikke i Stand til at ernære en Kone.
Hun: Ak jeg spiser dog saa lidt.

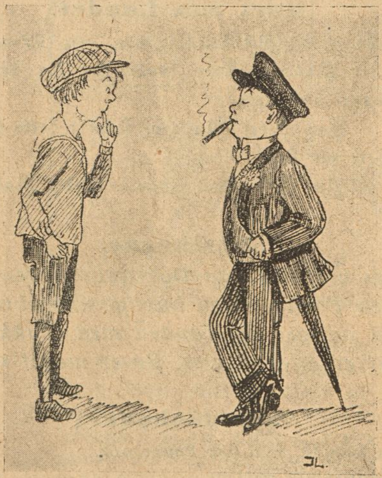

Konfirmanden: Du kan altsaa ikke gi til bages paa en Tikroneseddel, saa kan du altsaa heller ingen Skilling faa lille Ven; men du kan jo faa Lov og høre mit Guldur dikke.

Tegnet af J. Linnemann.

SPIRITUSFORBUD I DANMARK

Rundt om i Landet vilde Rygter gaar,
Danmark skal miste alle sine Kroer,
som fra Arilds Tid bestod
og gav Folket Kraft og Mod,
nu synes man, at det saa rart og
let sig gøre lod.

Naar vi nu siger, at der er
Brødkornsnød
og den fattige Mand for sin Snaps
vi snød,
men rør ikke Øl og Vin,
for det bliver ikke Grin,
skulde der gaa Svind i Dessaus og
Konsorters Pengeskrin.

Vi skal have nogle meget fine flotte
Hoteller
og saa nogle meget finere Bordeller,
men slaa Kroer og Kipper ned,
det er noget at vi ved,
at der er Arnested for alkens Last
og Uselhed.

For skal vi give os Bachus i Vold,
saa skal det være ved Campagnesold,
saa kan den gemene Hob
blive uden for som Job,
naar bare at vi Levemænd kan
tømme vores Stob.

Moralen den er derfor den,
du maa drikke alt, hvad du kan
min Ven
naar det bare ej er Sprit,
maa du tømme Glasset tidt —
vi passe maa at Bryggerne de ikke
gaar Falit.

En gammel Ravn.

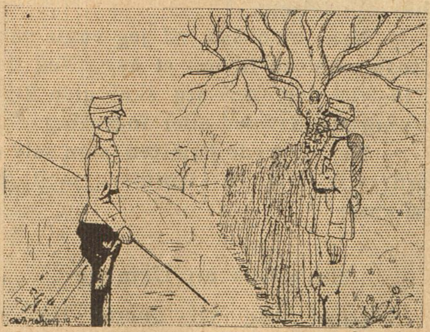

Løjtnanten: Længer tilbage 12.
12: A ka' et for æ Træ Hr. Løjtnant.
Løjtnanten: Jamen, saa vælt det Træ for H . . . . . .!

Tegnet af G. Hansen.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard.**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Hittegods“.

Den unge Frue: Idag har jeg ikke rørt Klaveret blot for selv at lave Mad. Hvad siger Du til det?

Den unge Ægtemand: Det smager rigtignok ikke videre godt, men man kan dog ikke høre Noget.

Den unge Frue: Sikke dejlige Kirsebær, Du har bragt med hjem, Carl. Skal jeg ikke lave en Kirsebærgrød?

Den unge Ægtemand: Nej, det er for risikabelt, Clara. Lad os hellere spise dem, som de er.

Værtshuskonen paa Landet en Dag, da der er meget at bestille:

— Peter! Herskaberne vil gerne have frisklagte Æg. Kan Du springe ind i Stalden og se, om Hønsene har lagt nogle. Tag saa en halv Snes Stykker. Naa, hvorfor gaar Du ikke?

— Du har jo ingen Penge givet mig Moer!

— Hvem var den Herre, Du talte med.

— Det var min Skræder. Jeg skylder ham for de to sidste Sæt Klæder.

— Saa vilde han vel have sine Penge?

— Nej! jeg saa paa ham med et saa knusende Blik, at han ikke havde Mod til at bede om en Tændstik.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Halløj, Peddersen, hva' for ligger Du der?

— Jo, min Kone har hældt en hal' Akkevit i Vasken, og saa stak jeg her ned i en Fart, for at se at redde lidt a' den!

Bogstavet *M*.

I Napoleonernes Historie kom Bogstavet *M* til at spille en ejendommelig Rolle. Den første, der opdagede den store Napoleons Begavelse, var *M*arboeuf. *M*ortier var Napoleons trofasteste Feltherre, mens *M*oreau forraadte ham. *M*arie (Louise) blev Moder til hans Arving. *M*oskva blev hans største Nederlag. Hans Overmand paa det diplomatiske Omraade blev *M*etternich. Fem Marskalker (*M*assena, *M*ortier, *M*acdonald, *M*oncey og *M*urat) og 26 Divisionsgeneraler under Napoleon havde Navne som begyndte med *M*.

Napoleon vandt Slagene ved *M*illesimo, *M*ondovi, *M*arengo ved *M*ontepeau og *M*ontmirail. Hans Krigstid betegnedes af to Hovedstæder *M*ilano— *M*oskva. Under sit sidste Slag stod Napoleon ved *M*ont-Saint-Jean (Waterloo). Hans Ledsager til St. Helena var *M*ontholon, og hans Kammertjener hed *M*archand. Den første, der svigtede ham, var *M*urat, derefter kom *M*armont. *M*allet stiftede en Sammensværgelse imod ham; *M*enon var Skyld i, at han mistede Ægypten. Hans sidste Residens var Slottet *M*almaison.

Ogsaa for Napoleon den 3die fik Bogstavet *M* en mærkelig Betydning. Han vandt ved *M*ontebello, takket være *M*ac *M*ahon, som han udnævnte til Hertug af *M*agenta. Efter 1859 bliver *M*'et skæbnesvangert. Først mislykkedes hans Æventyr i *M*exiko mod *M*aximilian. I 1870 blev han trængt fra *M*ain til *M*osel, og ved *M*etz var det forbi.

Hans Modstander var *M*oltke!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Kærlighed ved første Øjekast.

En sentimental Historie om ham og hende.

Det var en hed Augustdag. Den lange, snorlige Landevej laa hvid og støvet i den bagende Middagssol. — En ung Officer kom ridende alene hen ad Vejen; han kneb Øjnene sammen; al denne blændende Hvidhed gjorde ondt; havde han overhovedet haft et Ønske i dette Øjeblik, saa skulde det da være, at de unge Lindetræer ved Vejkanten maatte forvandles til Hundredeaarige Ege, for at beskytte ham og hans Hest. Men den unge Rytter gav sig ikke af med at ønske noget, der ikke kunde realiseres.

Resigneret tørrede han Sveden af sin Pande og klappede »Brune«, som med samme Resignation betragtede de hvide Størskyer, der hvirvlede op under dens Hove. Og Hest og Rytter fulgte Pligtens Vej, der ad denne støvede Landevej skulde føre til Landsbyen Halbenthal. Omsider saa det ud, som om de uendelige Kartoffelmarker vilde vige Pladsen for mere frodige Strækninger; grønne Enge kom til Syne, og mellem de skyggefulde Ege dukkede røde Tage frem.

— Endelig! udbrød den unge Officer, det skal smage. Hvad siger Du, Bruno?

Brune vrinskede gemytligt og dansede med sin Rytter hen ad en bred, skyggefuld Alle, der førte op til en større, vel vedligeholdt Gaard. Da han red op imod Hovedbygningen, kom en ung Knøs løbende ud af Stalden. Rytteren steg af Hesten, tog en Kvarterbillet frem og spurgte efter Hr. Halben, Ejeren af »Halbenthal«.

— Herren er i Marken, svarede Knøsen; men Frøkenen er hjemme.

— Vil De saa melde mig hos Frøkenen, her er mit Kort.

I Stedet for at tage Kortet, tog Karlen Tøjlerne og sagde sindigt: Gaa De kun ind, Hr. Løjtnant, ligefrem; Frøkenen sidder i Havedøren, der er ikke noget at tage Fejl af.

— Ja, vel, afbrød Officeren ham, før kun min Hest ind i Skyggen, jeg rider snart videre.

Han traadte ind i Huset, efter at være kommen igennem en kølig, luftig Forstue, gik han, følgende Staldkarlens Anvisning, ligefrem. Han passerede flere hyggelige Værelser paa sin Vej og befandt sig saa endelig i en høj, hvælvet Korridor, hvis ene Dør vendte ud til en meget stor, skyggefuld Have. Dette maatte vel være den omtalte »Havedør«; men nogen Frøken var der ikke at se. Derimod hørte han nogen fløjte en rask Marsch — saa nogenlunde rent.

— Naa, her findes da i det mindste Mennesker, der kan give mig Besked, tænkte han og gik videre. En lille Trappe førte ned i Haven; paa det nederste Trin sad en kvindelig Skikkelse. To brune Fletninger laa omkring et lille fint Hoved, der bevægede sig frem og tilbage i Takt. — Den unge Mand stod nu paa det øverste Trin. Der var ingen Tvivl mere; det var Frøkenen, der fløjtede. Imedens havde hendes Fingre uhyre travlt med at snitte Bønner. Dette dobbelte Arbejde optog hende i den Grad, at hun slet ikke hørte nogen komme. Han saa smilende ned paa hende; de flittige Hænder var hvide og fine, den fløjtende Mund sød og frisk. Han gik et Skridt frem. Sporerne klirrede lidt. Med et lille Skrig for den unge Dame op: et Par store mørke Øjne saa paa ham, halvt forskrækket, halvt leende.

— Undskyld Frøken, sagde han bukkende. Mit Navn er Løjtnant Karl Heyden.

Et Øjeblik saa hun forvirret og rødmende paa ham.

— Jeg er beordret til at bestille Kvarter her til en Officer og ti Mand, vedblev han smilende i en næsten tjenstlig Tone.

Frøkenen havde hurtigt overvundet sin første Forlegenhed.

— Aa, De er Indkvarteringen, som først skulde komme i Morgen, udbrød hun livligt.

— Nej, desværre er det ikke mig, men en af mine Kammerater, som følger efter i Morgen. Da Deres Fader ikke var til Stede, viste man mig her hen til Dem, Frøken.

I dette Øjeblik blev en Dør larmende aabnet. En stor, statelig Herre, meget varm og med Ridepisk i Haanden, kom med faste Skridt hen imod de to unge.

— Naa, der har vi jo Dem, Hr. Løjtnant, udbrød han, jeg saa Dem komme ridende og skyndte mig hjem. Vær hjertelig velkommen hos os!

Hr. Halben trykkede den Fremmedes Haand, og den unge Dame forsvandt bag sin Faders brede Ryg med samt sine Snittebønner. Ikke længe efter havde hun anrettet et delikat Maaltid til de to Herrer. Under dette Maaltid skævede Karl Heydens Øjne meget ofte hen imod Døren, som om han ventede, at en eller anden skulde træde ind; men den unge Dame var og blev forsvunden, og kort efter maatte han ride bort.

— Det er altsaa et Ord, raabte den gamle Halben efter den bortridende. Saa længe Manøvrene varer, spiser De til Middag hos os hver Dag!

I et af de øverste Vinduer viste der sig et lille, fint Hoved med brune Fletninger; men det forsvandt straks rødmende bagved en stor Begonia, da den unge Officers Blik tilfældigt netop forvildede sig op til dette Vindue.

— Hvad mon hun hedder, tænkte han. Hvilket Navn passer til en ung, landlig Frøken, der fløjter og har italienske Øjne? Smuk er hun; men det er dog egentig skrækkeligt, at en ung Dame fløjter. Jeg vil skam ikke have en Kone, der fløjter!

— — —

I mere end en Uge havde Karl Heyden været Gæst paa »Halbenthal«. Han vidste nu, at den unge Dame hed Annie, og han havde desuden gjort den Opdagelse, at ingen kunde le saa hjerteligt, og ingen kunde pludre saa elskværdigt som den samme Frøken Annie. Men han var desværre ikke den eneste, der havde gjort disse Opdagelser. Paa Halbenthal var der jo noget for enhver Smag. Værtens gode Humør, hans gamle Vine, hans fine Heste og smukke Datter; og de unge Officerer forstod udmærket at vurdere alle disse Goder.

Man havde besluttet at arrangere et Bal, naar Manøvrene var forbi, og da man en Aften i et større Selskab red bort fra Gaarden, faldt Talen derpaa. For Heyden, der havde deltaget i utallige Baller flere Vintre i Træk inde i Hovedstaden, var denne Plan ikke særlig tillokkende.

— Lad os hellere foranstalte en Kapsejlads, foreslog han. Jeg synes virkelig, vi har faaet nok af Støv og Hede i denne Tid.

— Men kære Heyden dog, protesterede en af de yngre Kammerater, paa et Bal fordriver man jo Heden ved den indre Glød, saaledes gaar det i det mindste mig. Naar jeg er i Selskab med gammel Vin og unge Damer, saa stiger

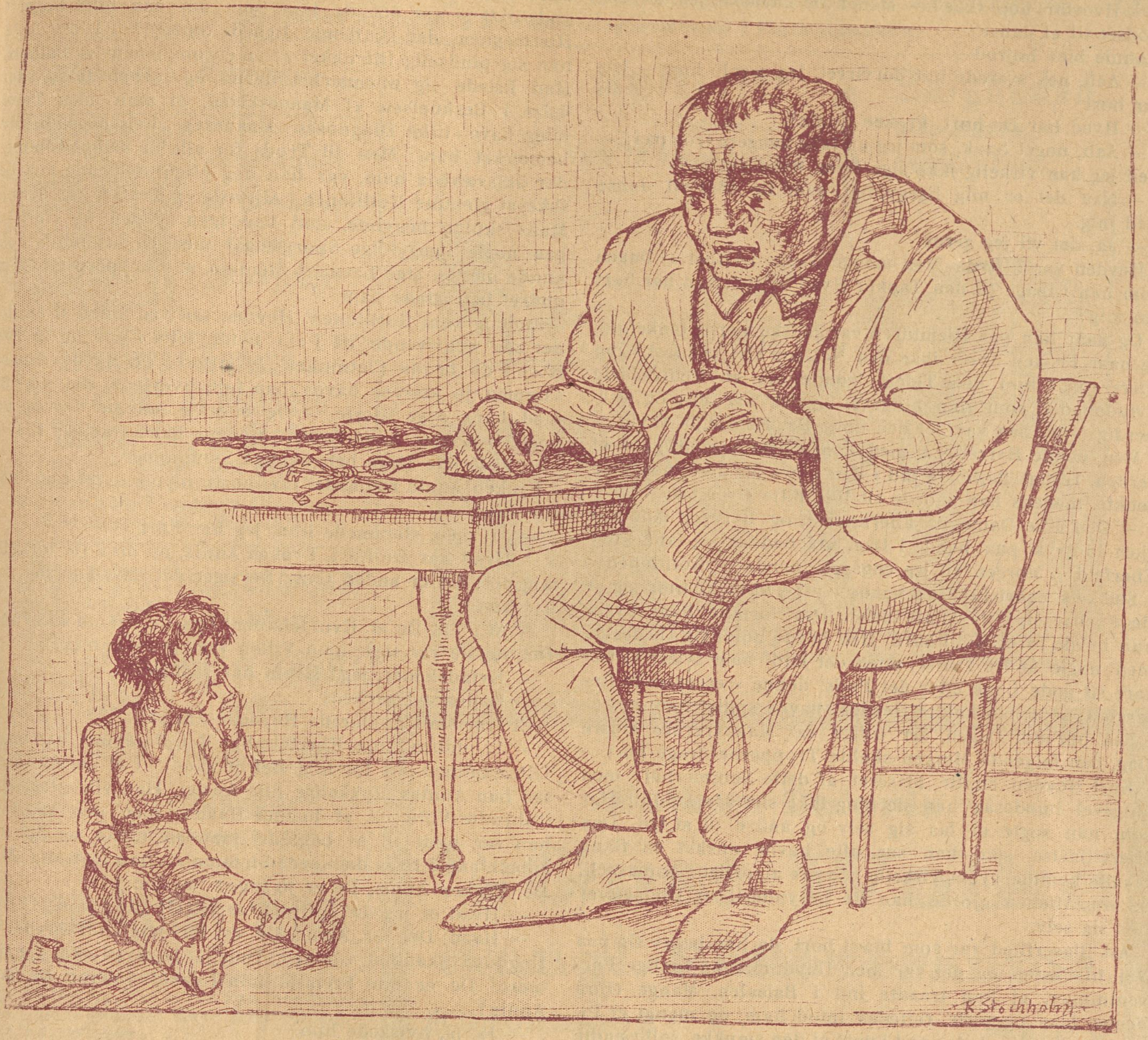

Tegning af K. Stochholm

Indbrudstyven: Hør min Dreng i Nat maa du arbejde med ved Indbrudet hos Direktøren.

Drengen: Det kan desværre ikke lade sig gøre Far, for nu er det blevet forbudt Børn at arbejde.

---

min Temperatur i den Grad, at Heden i Salen er mig ganske ligegyldig.

Heyden lo.

— Ja, naar man, som jeg, er nær ved de tredive, saa stiger den indre Temperatur ikke saa hurtigt, som naar man er tyve Aar, og jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke drikker gammel Vin, naar det er koldt, og endvidere, at en Baldame ikke har den ringeste Tiltrækningskraft for mig.

Næste Dag spurgte den tyveaarige Løjtnant Eberfeld Annie: Har De nogen Sinde set en Kvindehader? Hun saa forbavset paa ham, og han vedblev:

— Saa se paa Løjtnant Heyden, han er en af dem.

Annie saa vantro over imod det Hjørne, hvor Heyden sad.

— Heyden? sagde hun langsomt, hvoraf ved De det?

— For det første er han tredive Aar, i en brillant, uafhængig Stilling og endnu ugift. I Gaar sagde han, at han ikke brød sig om Damerne og i Særdeleshed ikke om Baldamer.

Dersom Hr. Elberfeld havde været mindre optaget af sig selv og den Fasan, der netop blev baaret rundt, maatte han sikkert have lagt Mærke til, at Frøken Annie ganske mod Sædvane var tavs og tankefuld. — Men naar denne Herre ikke spiste, saa havde han stadig selv saa meget at sige, at han slet ikke bemærkede hendes Tavshed.

Imidlertid var det blevet vedtaget, at Ballet skulde finde Sted, og Dagen var fastsat.

Da Selskabet efter Kaffen spredtes i Haven, stod Heyden pludselig ved Siden af Annie.

— Frøken Annie, vil De give mig Katillonen?

— Ja, svarede hun — det vil sige, stammede hun febrilsk — vil De da virkelig danse?

— Hvorfor dog ikke? — Mener De maaske, jeg er for klodset til at danse?

Annie blev højrød.

— Aah, nej, svarede hun forvirret, jeg mente kun — jeg har hørt — — — — —

— Hvad har De hørt, Frøken Annie?

— Aah, noget Snak, som jeg nu ikke længere tror paa; — men jeg kan virkelig ikke sige Dem, hvad det er.

— Naa det er mig ligegyldigt, naar De blot vil danse med mig.

— Ja, det vil jeg gerne.

Heyden var tilfreds. Men mange Gange i Løbet af Dagen kom han tilbage til den Tanke: Hvad er det, hun har hørt om mig?

Og naar han paa Hjemturen var ganske særlig tankefuld, og naar Frøken Annie ikke den Nat sov slet saa fast, som ellers, fordi hun hele Tiden drømte om en trediveaarig Kvindehader, som hun alligevel syntes var ung og elskværdig — ja, saa var det den unge Hr. Eberfelds Skyld.

Men denne Herre red med den bedste Samvittighed af Verden, lystigt fløjtende ind i den klare Maaneskinsnat og tænkte, medens han snoede sit lille bitte Overskæg:

— Den lille Dame er allerkærest, og hvis jeg ikke har gjort Indtryk paa hende i Dag, saa hedder jeg ikke Villy Eberfeld. I Morgen vil jeg engagere hende til Kotillonen.

Stakkels Eberfeld! Han havde ondt ved at komme sig af sin Forbavselse, da Annie næste Dag fortalte ham, hvem hun havde lovet Kotillonen. Han havde holdt sig skadesløs med nogle andre Danse; men det faldt ham svært at bevare sit gode Lune efter det Puds, denne »reserverede Reservist«, som han kaldte Heyden, havde spillet ham.

Saa oprandt Dagen, der tillige var Manøvrernes sidste Dag, den følgende Morgen skulde Tropperne drage bort.

Karl Heyden smilte blaseret af dette Sommerbal; men alligevel imødesaa han det dog ikke slet saa koldblodigt som han søgte at faa sig selv og andre til at tro. Den Hjertelidelse, som han saa ofte havde ønsket en Gang maatte komme, synes virkelig at være alvorligt i Anmarsch, og om Aftenen gjorde han de besynderligste Opdagelser hos sig selv.

Alt Blaserthed var som blæst bort, da han begav sig paa Vej til Festen, og det var med Ungdommens lønlige Forventninger, at han traadte ind i Balsalen. Mange Øjne brune, blaa og sorte, rettedes imod ham, og mangt et Pigehjerte tog til at slaa ved Synet af den smukke, solbrændte Officer, hvis slanke, kraftige Skikkelse fremhævedes af den funklende Galauniform. Men vor Ven mærkede ikke noget til den Forundring, han var Genstand for; han lod Blikket glide hen over den festligklædte Forsamling, og da han ikke fandt, hvad han søgte, nemlig: et lille fint Hoved med brune Fletninger, saa gav han sig til at studere Symptomerne paa den Hjertefejl, han sikkert havde. Saadan som det Hjerte havde banket hele Dagen; og nu — nu stod det helt stille; der kunde ikke være nogen Tvivl mere, for det var jo ganske meningsløst, at det skulde være, fordi Hr. Halben i dette Øjeblik traadte ind i Salen med sin unge Datter, og en let Trængsel af Uniformer opstod omkring dem.

Da saa denne Eberfeld dansede ud med Annie, da han under Dansen hviskede noget til hende, hvortil hun smilte yndefuldt — var det da ikke, som om han følte noget i Hjerteegnen, der skuffende lignede Smerte? Tilsidst følte han sig pludselig tiltrukket af en ensom, maanelys Balkon. Han listede sig ubemærket derud, og fordybede sig saaledes i Beskuelsen af Maaneskiven, at man uden Tvivl vilde have stillet Diagnosen: Maanesyge, hvis nogen havde bemærket ham. Men til Trods for alle de søde Drømme, der omsvævede ham, var han dog pligtopfyldende nok til ikke at glemme Kotillonen. Allerede et Kvarter før denne Dans skulde begynde, stod han igen i Salen og svarede paa nogle ligegyldige Spørgsmaal med en saa mild, man kunde næsten sige bevæget Stemme, at den spørgende forundret betragtede ham.

Endelig kom Kotillonen. Heyden sad ved Siden af Annie, der saa henrivende ud i sin hvide, lette Kjole og en rød Rose i de brune Fletninger. Jo oftere, de havde danset sammen, jo klarere havde han følt, hvorledes det stod til med hans syge Hjerte. — Og endelig trængte der sig da nogle Ord over hans Læber, medens hans stakkels Hjerte igen viste alle Slags betænkelige Symptomer.

Frøken Annie rødmede, tav, hørte til og — mishandlede sin Vifte.

— Ja, men, stammede hun, jeg har hørt —

— Hvad har De hørt, Frøken Annie, nu maa De fortælle mig det; det er anden Gang De siger det. Hvad er det, De har hørt?

— At — at De er Kvindehader! busede det ud af hende. Det værste var sagt; men Viften var ogsaa knækket.

— Kvindehader, jeg? Hvem har sagt det?

— Løjtnant Eberfeld!

Et lyst Smil opklarede Heydens Ansigt.

— Ja, udbrød han, Eberfeld har Ret, Baldamer har ingen Tiltrækningskraft for mig, det er sandt! I et eneste Glimt saa han Annies ulykkelige lille Ansigt. Han vilde tage den itubrudte Vifte ud af hendes Haand; men den sad fast, han var nødt til at beholde Haanden ogsaa, og der var Jubelklang i hans dæmpede Stemme, da han fortsatte: Men De, Frøken Annie, De er jo ingen Baldame!

— Hvad er jeg da? lød det taarekvalt fra Annie.

— Hvad Der er, Annie, De er for mig Indbegrebet af Ungdom, Skønhed, Godhed, Ynde — ja, hvad skal jeg sige mere! De er min Fremtid, min Lykke! — Tror De mig, Annie?

— Ja, ja, hviskede hun.

Hvad skulde hun ellers sige? Det eneste, hun havde at udsætte paa ham, var jo hans Had til Kvinderne, og kunde han give hende et bedre Bevis paa det modsatte, end at byde hende sin Haand og sit Hjerte?

Kotillonen var endt.

Annie fløj sin Fader om Halsen. — Papa Halben saa paa sin Datter, og derefter paa Heyden.

— Ho, ho, ho! klukkede han og — gav sit Samtykke. Og de unge Løjtnanter. Ja, der var jo enkelte lange Ansigter iblandt. Hr. Eberfelds Ansigt lader sig ikke beskrive; men da Champagnepropperne knaldede, og den gyldne Vin skummede i Krystalglassene, da var det den unge Hjerteknuser, der istemte et: Leve Reservisten og hans Hustru!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager **hurtigt og billigt.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt. Købmagergade.
F.E. BORDINGS KØBENHAVN

Tegning af O. Hartig.

Fredsenglen. **Jeg har vadet i Blod og af Fredsdokumenter læst en hel Million.**
Jeg kan ikke mere; det er paa Tide, jeg søger lidt Rekreation.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 25 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 19. Juni 1919

Tegning af O. Hartig.

— **Endelig kan en anden En da ogsaa faa en Smule Sommerferie for de fjollede Mennesker!**

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

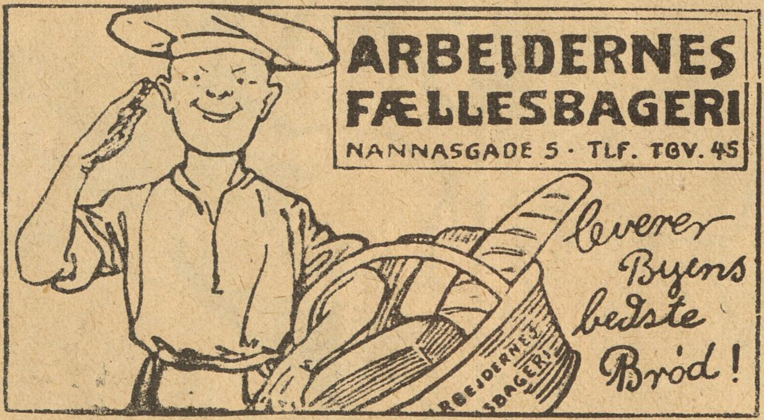

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Avertér i Ravnen.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Overbetjent PAETZ.

Elskov.

Der kom en Pige
til Somrens Bæk,
som risled' frisk
ved en grønlig Hæk,
mens Maanen blussed' i blide Linde
og Stjærnestøv daled' i Nattens Vinde.

Hun bandt en Krans
i en gylden Snor
af Duggens Blomster
fra Somrens Jord,
men stille brød gennem Nattens Luft
en fløjtende Tone, en mandig Duft.

Og Pigen bøjed
sig ned i Knæ,
det suste tavst
i det store Træ.
En Gren faldt ned og blev til en Pil
paa Pigens Bryst, hvor den fandt Hvil.

Men Bækken nynned'
sin Sommer-Sang
og Pan, han fløjted'
endnu en Gang,
og Pigens Kinder blev hvide og røde,
to Rosenblade og fløjelsbløde.

To Hjærter mødtes
i denne Nat,
for Livet er aldrig
af Elskov forladt.
Og Natten drukned' i Himlens Sø,
mens Bækken risled' om Somrens Ø.

Og Bækken nynner
endnu sin Sang,
for Elskov har
den samme Klang
til evige Tider blandt Somrens Vinde
— naar Pan stryger gennem de natlige Vinde.

Helge Bangsted.

Nemt klaret!

Fru Holgersen var meget ekstravagant med sine Udgifter til Husholdningen — det syntes i hvert Fald hendes Mand, og da han meget gerne vilde have lidt »Balance« i Pengesagerne, købte han en Dag en elegant lille Regnskabsbog, som han overleverede sin Kone samtidig med at han forklarede hende, hvorledes saadan en Bog skulde bruges.

— Her har Du hundrede Kroner, sagde han; skriv nu op paa Bogens ene Side, hvad Du har modtaget, og paa den anden Side indfører Du saa alle Udgifterne. Naar Du saa har brugt Pengene op, faar Du flere.

Et Par Dage efter bad Hr. Holgersen om Lov til at se Regnskabsbogen, og den unge Frue viste ham den med stolt Mine.

Paa den ene Side stod skrevet:

»Modtaget 100 Kroner af Poul.«

Paa den anden Side:

»Brugt dem op.«

Tegning af Satyr.

— Guj, De droner da vel ikke?

— Næ — ikke endnu, men kom igen om lidt!

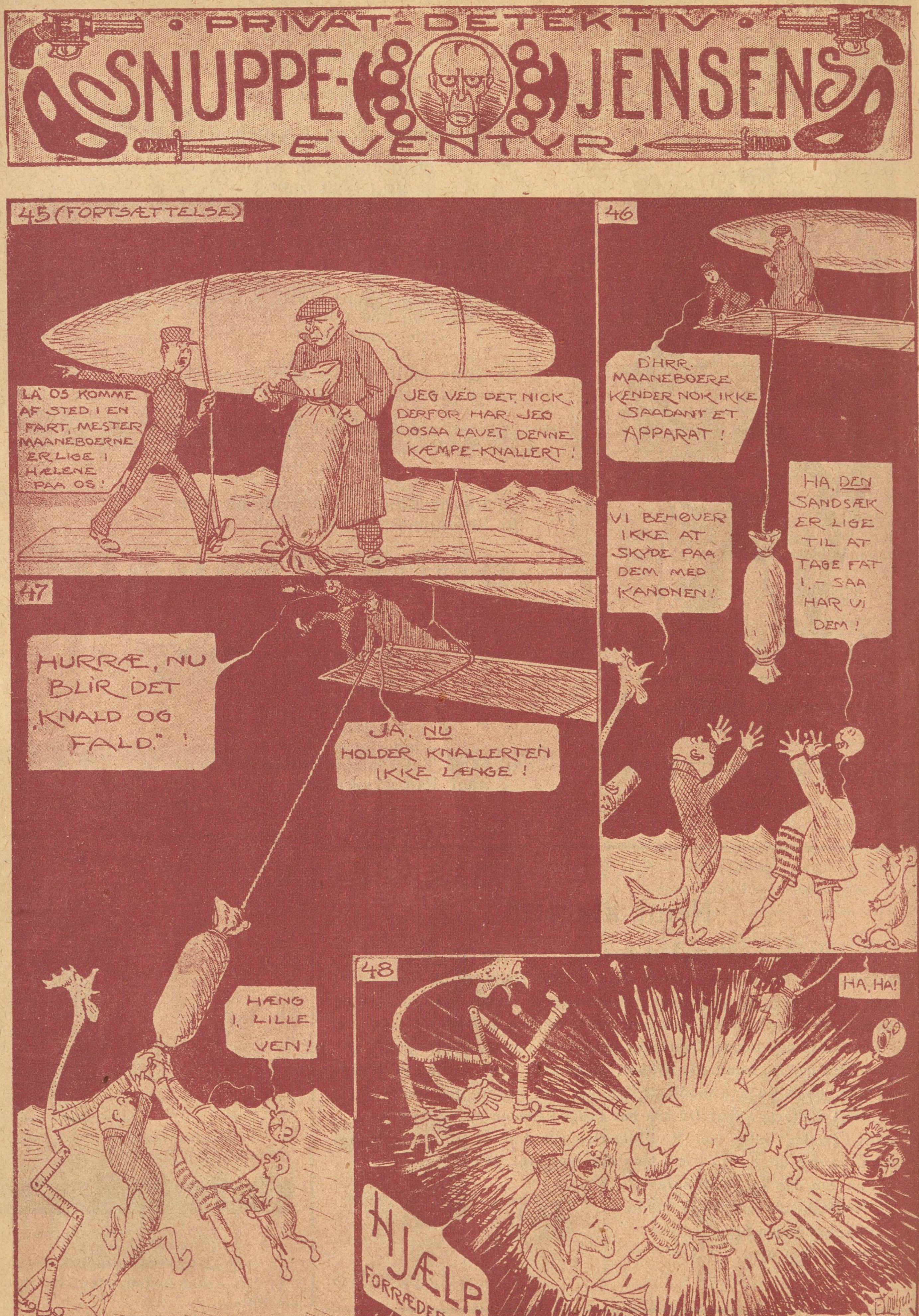

Tegning af Emil Poulsen

Paa Ægteskabskontoret.

De to omhyggeligt udvalgte Parter mødes hos Direktøren for Ægteskabskontoret. Den mandlige Kandidat tager Hatten af og siger til sin Maaske-Livsledsagerinde: Da jeg ikke vidste, hvilken Haarfarve De synes bedst om, saa har jeg taget mig den Frihed at indfinde mig skallet!

Enetale om Kvinder.

Nu har jeg været gift i 13 Aar og endda forstaar jeg mig ikke paa Kvinder. Har de Hovedpine, saa er det, det værste de ved, og har de Snue, saa er det, det værste de ved, og har de en Mand, som kommer sent hjem, saa er *det*, det værste de ved — at forstaa sig paa Kvinder, det er det værste, *jeg* ved!

„Sommerteater".

Mel.: »I Lille Kongensgade« og Slutningen af »Mit Sværmeri«.

Hvor er dog Byen stille,
naar alle Frikadellerne
aaja, aaja, aaja, aa singsalia,
har fundet sig et lille
Paulun imellem Nællerne
aaja, aaja — — —
Jeg rejser gerne hele Landet rundt,
saa jeg faar Ondt,
blot for at Øje faa
paa *Holger Reenbergs* Taa,
og jeg har rejst i Storm og Stille
over Kattegat
blot for at faa et lille Glimt
af *Reumerts* Hat.

Og jeg har ligget i Lemvig
for dér at se en lille Flig
af *Clara Wieth*'ses nye Kjole,
og De kan stole
paa den er fjong
(med nejs Facon!)
Og jeg har fanget i Løgstør
en Bid af Frøken *Rehni's* Slør.
Tænk i en Randers Omnibus
dér sad jeg skraas for
Hr. *Mantzius*.

At fange Scenens Helte,
det er nu ej det bare Sjov
aaja, aaja — — —
Se, Bladene de meldte,
at *Fred'rik* var i Hareskov
aaja, aaja — — —
Men det var Lyv, for Jensen gik
i Londons Stortrafik
og fandt med sikker Blik
»Revyen«s Mekanik.
Naa, heldigvis ved Holte saa jeg
Holger Rasmussen,
det Held forvoldte Trøst —
nu gaar den godt igen!

Med Hr. Tartuffe i en Tøf Tøf
saa jeg Hr. *Roose* — ved en Bøf,
i Holstebro saa jeg Hr. *Bewer*,
det Men'ske lever
skam ej af Vand
(og Levertran!)
I *Rønne* traf jeg *Ahnfeldt R.*,
han gik og plukked' Rønnebær.
— — —
Nu bli'r jeg hjemme af den Grund,
at jeg i »Grøften«
traf *Jørgen Lund*.

Nils Nejl.

Den lille Amor.

En Roman om Hjærter.

— Aa, aldrig har der været nogen skønnere Morgen end denne.

— Ohøj!

Det gav et Sæt i mig, jeg saa mig om og den stod med korslagte Arme »Røde Sam«, »Sydhavets Skræk«.

— Reginald! raabte Lisbeth.

— Stop! raabte han i en munter Tone. Hvor gaar Kursen henad?

Jeg saa hjælpeløs paa Lisbeth og hun paa mig.

— Hvorhen gaar Kursen? raabte han paany, men inden jeg havde fundet paa et Svar, kom Dorothy trippende med sin forpjuskede Kattekilling under Armen.

— Hvordan gaar det? spurgte hun paa sin gammelkloge Maade. Det er morsomt at staa saa tidligt op. Vi hørte Tante liste omkring paa Taaspidserne og saa stod vi ogsaa op. Reginald sagde, at Tante legede Tyv. Men jeg sagde, at Du kun skulde i Vandet og plaske. Skal Du ikke det, Tante?

— Nej, ikke i Dag, svarede Lisbeth.

— Saa skal Tante altsaa ud og ro sammen med Onkel Dick. Det er morsomt.

— Og Onkel Dick lader os følge med, ikke sandt? raabte Nissen ivrigt. Vi leger Sørøvere. Jeg er »Røde Sam«, og Onkel kan være »Timothy Bone«, Baadsmanden, ligesom sidste Gang.

— Umuligt, Nisse, sagde jeg bestemt.

Han saa tvivlende paa mig et Øjeblik, men da han mærkede, at det var Alvor, begyndte det at trække om hans Læber.

— Aldrig kunde jeg tro, at T . . . Temothy B . . . Bone vilde svigte mig, sagde han og vendte sig bort.

— Aa, lille Tante, lad os følge med! bad Dorothy.

— Nej, min Elskede — ikke i Dag.

— Skal I da sejle langt bort?

— Ja, meget langt bort, sagde jeg og saa utaalmodigt fra Nissens modfaldne Ansigt til Lisbeths.

— Hvorhen?

— Aaa . . . hm! . . . naaja, nedad Floden, stammede jeg forlegent.

— Javist, men hvorhen? sagde Dorothy.

— Jo til . . . hm! til . . .

— Til det forjættede Land, indskød Lisbeth, og naar jeg tænker nærmere over Sagen, saa kan I godt følge med, hvis Onkel Dick tillader det.

— Det gør han sikkert, hvis jeres Tante ønsker det, sagde jeg, kom derfor hurtigt ned i Baaden.

Et Øjeblik senere laa Nissens Haand i min og han smilede:

— Jeg vidste nok, at Timothy Bone ikke kan være en oprørsk Skurk, sagde han og hjalp derpaa Dorothy om Bord med en Mine som en Admiral.

Og nu da alt var klart, løste han Fanglinen og vi gled midt ud paa Floden.

— Et Fartøj har altid et Navn, sagde han tankefuldt. Hvad skal vi kalde dette her? Sidste Gang var vi Sørøvere og vort Skib hed »Den sorte Død«.

— I Dag maa det hedde »Det glade Haab«, sagde jeg.

Vi sejlede frem forbi mørke Skove og lyse Marker, indtil vi tilsidst kastede Anker foran en høj Trappe, som førte op til en gammel Stenportal.

— Men dette her er jo en Kirke, udbrød Nissen.

— Jeg tror det, min Dreng, svarede jeg.

— Men det er jo ikke Søndag i Dag, protesterede han, da han saa, at det var vor Mening at gaa i Land.

— Bryd Dig ikke om det, Nisse, man kan ogsaa gaa i Kirke andre Dage end Søndag.

Vi gik frem, Dorothy med den forpjuskede Kattekilling under Armen og Nissen med Sværdet dinglende fra Bæltet, medens Lisbeth og jeg dannede Bagtroppen; medens vi gik, smøg hun sin Haand ind i min.

Ved Indgangen stødte vi paa en gammel Kone med en Kost og en Støveklud. Ved Synet af Dorothys Kattekilling og Nissens Sværd tabte hun først Støvekluden og derefter Kosten og stod og gabede forbauset.

Og der i den gamle mørke Kirke aflagdes Løfterne og lystes Velsignelsen.

Efter at alle Formaliteter var ordnede og vi atter var kommet om Bord i »Det glade Haab«, opstod der en forlegen Pause, under hvilken Lisbeth saa paa Børnene og jeg paa hende.

— Vi maa bringe dem hjem, sagde hun tilsidst.

— Saa naar vi ikke Toget, Lisbeth.

— Men, sagde hun og rødmede, det haster jo ikke; vi kan jo rejse med et senere Tog.

— Lad gaa, sagde jeg og gav mig til at ro.

Vi var alle tavse en Stund. Nissen stod og holdt skarp Udkig, medens Dorothy sad og betragtede skiftevis Lisbeth og mig.

— Jeg tror, at Tante og Onkel har giftet sig med hinanden, sagde hun pludselig.

Nissen glemte pludselig at holde Udkig og stirrede forbløffet ud i Luften.

— Nej, vist ikke, sagde han tilsidst. Onkel Dick vil ikke gøre saadan noget — vel Onkel?

— Men kære Nisse, jeg har jo gjort det.

— Aa! udbrød han i en tragisk Tone. Og Du lod ham gaa hen og gøre det, Tante Lisbeth?

— Han var saa stædig, saa forfærdelig stædig, Nisse, sagde hun og blev blussende rød under hans bebrejdende Blik.

— Vær ikke for streng mod os, Nisse, bad jeg.

— Det kan vel heller ikke hjælpe nu, sagde han en Smule bevæget, men stadig med streng Mine.

— Nej, svarede jeg og saa paa Lisbeths rødmende Ansigt.

— Og Onkel lover aldrig mere at gøre det?

— Ja, Nisse.

— Saa tilgiver jeg Onkel . . . Men . . . hvorfor gjorde Onkel det?

— Jo, ser Du, Nisse, jeg har et gammelt Hus paa Landet og det er meget ensomt at bo der alene. Jeg har saalænge ønsket, at nogen vilde bo der sammen med mig, men der er ingen, der har villet det. Tilsidst lovede Tante Lisbeth at tage sig af Huset og mig. Du kommer nok en Gang til at forstaa, hvormeget det betyder for mig, Nisse.

— Men tager Onkel Tante Lisbeth fra os? udbrød Dorothy.

— Ja, men lille Dorothy, svarede jeg, men . . .

— Uh, det kan jeg ikke lide! udbrød Nissen.

— Men I skal komme og besøge os saa tit I vil, sagde Lisbeth.

— Det var morsomt! udbrød Dorothy.

— Men hvornaar? spurgte Nissen dystert.

— Snart, svarede jeg.

— Og vil Onkel saa være »Timothy Bone« og »Den sorte Ridder« og »Little John«?

— Det lover jeg. Og Du vil faa rigtige Sværd og Rustninger at se i det gamle Hus.

— Aa, lad os straks skynde os derhen, skreg han og havde i sin Iver nær faaet Baaden til at kæntre.

— Aa, Dick, udbrød Lisbeth i det samme, Dick — der er Tante!

— Tante?

— Ja, Tante Agathe, og hun har set os — se!

Jeg vendte mig om, og der mødte mig et højst uventet Syn. Roende lige imod os kom den gamle Baad, den samme usle Baad, i hvilken Lisbeth og jeg nær havde fundet Døden. Paa Rorsædet sad Kusken Peter og bagved tronede barsk og stiv i Ryggen med Lorgnetten for Øjnene — Lady Warburton.

At undkomme var ganske utænkeligt, og et Øjeblik senere laa Baadene ved Siden af hinanden.

— Elisabeth, begyndte hun paa sin eftertrykkeligste Maade, idet hun fuldstændig ignorerede min Nærværelse, Elisabeth, mit Barn, jeg rødmer over Dig!

— Kære Tante! udbrød Lisbeth, gør ikke det, og en stærk Rødme farvede i det samme hendes Kinder.

— Elisabeth, fortsatte Lady Warburton, jeg fik i Gaar Aftes dit skamløse og utaknemlige Brev. I Morges stod jeg meget tidlig op, rejste hertil med et modbydeligt Tog og her sidder jeg nu paa en fugtig og modbydelig Flod i en utæt Baad med vaade Fødder, men bestemt paa at frelse Dig fra en Handling, Du vil komme til at angre hele dit Liv.

— Undskyld, sagde jeg med et dybt Buk, men en saa heltemodig og opofrende Hengivenhed kan ikke respekteres og beundres nok. I Lisbeths Navn takker jeg Dem; men i hvert Fald . . .

— Mr. Brent? sagde hun, som om hun først nu lagde Mærke til min Nærværelse.

— Til Tjeneste, Madame, svarede jeg med et nyt Buk.

— Saa maa jeg bede Dem om øjeblikkelig at føre min Niece tilbage til Fane Court; hun og Børnene skal straks følge med mig til London.

— Min bedste Lady Warburton, sagde jeg, idet jeg trodsede Lorgnetten med beundringsværdig Tapperhed, det gør mig ondt, at jeg maa afslaa Deres Begæring, men tro mig, den er umulig.

— Umulig! gentog hun.

— Ja, svarede jeg. De ser her Skibet »Det glade Haab« destineret til det forjættede Land og vi er alle bestemte paa at fortsætte Kursen.

— Og Vinden frisker op, lad os nu lette Anker, Drenge, alle Mand paa en Gang — tag fat! skreg Nissen.

— Bevares vel! udbrød Lady Warburton og stirrede forbauset paa os. Elisabeth, Du vil nok være saa venlig at forklare mig, hvad alt dette betyder. Hvorfor har Du trukket Børnene ud af deres Senge for at lade dem drive omkring paa Floden paa denne Tid af Dagen?

— Undskyld, Tante, men hun har slet ikke trukket os ud af Sengene, protesterede Nissen og bukkede akkurat paa samme Maade som han havde set mig gøre for et Øjeblik siden.

— Nej da, vi kom af os selv, bekræftede Dorothy.

— Og vi er blevet gift, Tante, sagde Nissen.

— Og det var altsammen meget smukt, tilføjede Dorothy; selv Louise syntes godt om det, forsikrede hun og kyssede sin forpjuskede Kattekilling.

— Gifte! skreg Lady Warburton i en forfærdet Tone. Gifte!

— Ja, de kunde ikke lade være dermed, sagde Nissen sukkende.

— Og det var ogsaa rigtigt af dem, sagde Dorothy. Alle gifter sig altid med nogen en Gang, det er paa Moden nu. Mama gjorde det og jeg vil ogsaa komme til at gøre det, naar jeg bliver voksen.

— Men Gud bevare mig, Børn! udbrød Lady Warburton.

— Tante er vred paa dem for det, fortsatte Nissen. Det var jeg ogsaa i Begyndelsen — bare en lille Smule. Men ser Tante, Onkel Dick har et smukt Hus med Sværd og Rustninger men Huset er tomt, og han vil have nogen i det til at lave det hyggeligt og synge for ham. Tante Lisbeth kan synge, og hun vil rejse derhen, saa jeg har tilgivet dem.

— Nej virkelig, Reginald? sagde Lady Warburton i en ejendommelig Tone, og jeg kunde se, at Fløjene paa hendes lange smalle Næse skælvede paa en besynderlig Maade.

— Undskyld Lady, sagde Peter i dette Øjeblik, jeg forstaar mig ikke paa Baade, men jeg tror, at denne Baad er ved at synke.

— Ro da øjeblikkelig i Land, sagde Lady Warburton bestemt, og skulde jeg ikke komme fra det med Livet — her rettede hun Lorgnetten mod Lisbeth — jeg siger, at hvis jeg i Dag omkommer paa denne Flod, saa skal min Gravskrift være: Druknet ved en Søsterdatters Utaknemlighed.

Men dette skete ikke. Lady Warburton landede lykkeligt og paa et Vink af Lisbeth roede ogsaa jeg imod Bredden, og vi gik allesammen i Land.

Nu føjede det sig saa vel, at det Sted, hvor vi steg i Land, laa et Stenkast fra »De tre muntre Fiskere«; baaret af den milde Luft slog en vidunderlig Duft os i Møde — Duften af Flæsk, der er ved at blive stegt.

Lady Warburton vendte sig imod os.

— Dorothy og Reginald, sagde hun med en kort og skarp Kommandostemme, sig Farvel til Tante Lisbeth og følg hjem med mig.

— Nej, nej, udbrød Lisbeth og strakte bønfaldende Hænderne ud, det kan ikke være dit Alvor, Tante, at skilles fra os paa denne Maade — jeg beder Dig ved den Kærlighed, jeg altid vil nære til Dig, og . . . og . . .

— Elisabeth, jeg har plejet og sørget for Dig fra Du var et lille Barn. Utak er, hvad jeg har faaet til Løn. Jeg har set Dig vokse op fra Barn til Kvinde. Jeg lagde Planer for din Fremtid; Du har kuldkastet dem alle. Jeg kunde fortælle Dig, hvilken ensom og besveget gammel Kvinde jeg er, hvorledes jeg har elsket Dig mere end jeg selv troede, men jeg skal ikke besvære Dig!

— Kære, kære Tante Agathe, elskede Du mig virkelig saa varmt, uden at jeg havde nogen Anelse derom! Men Du vilde ikke have, at jeg skulde mærke det. Aa, tro ikke, at jeg er utaknemlig, men naar en Kvinde gifter sig, maa hun selv træffe sit Valg, saaledes som jeg har gjort. Og, kære Tante, jeg føler mig lykkelig og stolt over mit Valg — stolt over at have vundet en god og ædel Mands Kærlighed. Men tro ikke, at jeg er utaknemlig. Og selv om dette skal være en Afsked, saa lad os ikke skilles paa denne Maade — jeg beder Dig derom for min egen Skyld og . . . for min Mands Skyld.

Lady Warburton havde vendt sig bort og der opstod en forlegen Pause.

— Elisabeth, sagde hun pludselig, hvis jeg ikke tager Fejl, saa steger man Flæsk et Steds her i Nærheden, og jeg føler mig saa sulten som en Ulv.

— Jeg med! skreg Nissen.

— Og jeg med! istemte Dorythy.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

»Pengepolonæse« i Tyskland.
(»Simplicissimus«)

ÄNNU EN GULDÅLDER FÖR JOBBARNA?

— Hejsan, nu kanske man kan börja igen!
(»Søndags-Nisse«)

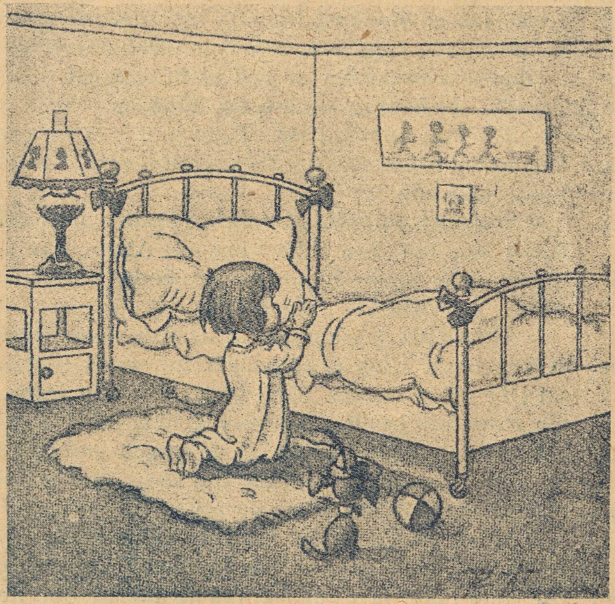

— Gode Gud, lad Prisen paa den udenlandske Konfekt gaa ned! (»Berliner Illustrirte Zeitung«)

I BOLIGNØDENS TEGN

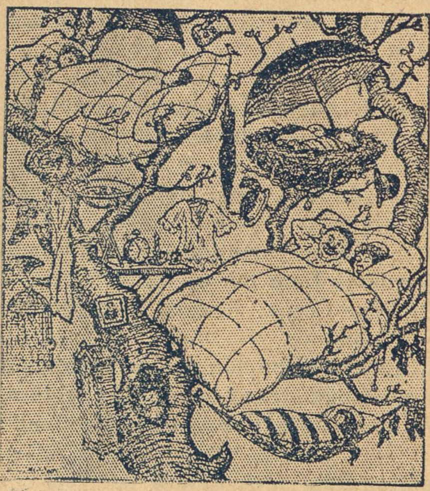

Hustræ for Mand, Kone og 7 Børn.
(»Morgenbladet«, Norge).

— Hurtig, Soldat, raab »Holdt«, og hvis den ikke standser, saa skyd!!
(»Lustige Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Med Juli Kvartal kommer der store Nyheder i »Ravnen«, bl. a. en original og morsom Gættekonkurrence med 10 Kr. som første Præmie. Se næste Numer!

Den ny Elefant.

›Jumbo‹ kan Kunster lave
og er fra en Mongol rendt.
Den er glad for Dreyers Have
og er allerede solbrændt.

Hørt paa Skagen.

— Nu har vi staaet her og sunget en halv Time, og *Ancher* vil ikke vise sig. Det synes jeg er uforskammet!

— Tys, ved denne Lejlighed bør der ikke være nogen Anker!

Mer Snaps.

Snart er Solen i vore Gader,
snart i Regn vi gaar og vader —
Termometret falder og stiger.
Selv om Varmen hæftig os bager,
fra de konstante 8 Grader
en Dansker dog aldrig viger!

Hørt paa Gaden.

— Vil De tænke Dem, Fru Hansen, Fru Petersen gaar rundt og praler med, at hun har sine Pensionærer længere end vi!

— Pyt! Hun har dem saamænd ikke længere. De er bare magrere, og derfor ser de længere ud!

Variation.

(*Efter Sigende digtet af J. C*)

Svær Tid er ej endt,
det bli'r *Ploug*-Tid paany,
*Vende*tid, Skændetid,
gro vil mit Ry.

Praktisk.

I Lyngby bor der en gammel Kone, som er et Mønster paa en sparsommelig og praktisk Husmoder. Hun har faaet et Par Strømper til at vare i femten Aar ved at strikke nye Fødder i dem om Foraaret og nye Skafter ved Høsten

De' si'r De ikke!

Det paastaas i Teaterkredse, at Dagmarteatret til næste Aar skal hedde ***Roosenborg.***

•

Direktør ***Skaarup*** *skal være bleven meget vred over, at hans kostbare Udstyr i ›Scalarevyen‹ ikke gør sig i Aar, og han skal have svoret, at til næste Aar faar Damerne* ***slet ingen Ting*** *paa.*

•

›Sydsjællands Avis‹ mener, at Jordbærrene vil blive billigere i Aar end de var forrige Aar, men alligevel dyrere, naar man tager de forhøjede Priser i Betragtning, som var mindre forrige Aar.

•

Operasanger ***Høeberg*** *var stolt over, at han var et Hoved højere end alt Operafolket.* ***Var*** *— thi i ›Salome‹ blev han jo et Hoved kortere.*

•

Direktør ***Hofman*** *saas i Søndags besøge Spaakonens Telt paa Dyrehavsbakken. ›Mennesket spaar —‹*

•

Paa en Restauration paa Strandvejen tager de Betaling for medbragt Smørrebrød, naar Antallet overstiger 5 Stykker pro persona.

•

Max Ballin *er kommen i Bestyrelsen for den ny Lufteksspres, men da man ikke slider Fodtøj i Luften, maa Meddelelsen være grebet ud af samme.*

•

Samtlige Restauratører i Nordre Birk har regnet ud, at da en Kop Kaffe kun koster dem 8 Øre, skal den i Fremtiden koste 20 Øre i Udsalg.

•

Et Medlem af ›Klassekampen‹s Redaktion saas forleden i en 1ste Klasses Kupé ved Roskilde. Da en lokal Syndikalist bebrejdede ham denne Flothed, undskyldte han sig med, at han under Kampen for at komme til var bleven skubbet op i en højere Klasse.

— Sig mig, rører Du om i Kaffen med højre Haand?

— Ja, det gør jeg.

— Det er noget Svineri. Jeg bruger altid en Ske!

„En Svensker".

Vid et skogshygga (Skovhugning) råkade Klas i Hyttan få ett träd öfver sig, och blev hemburen (baaret hjem) som liflös. Doktoren blev tillkallad.

— Här är intet att göra, Karn å ju död.

— Nä, jag lever! kvad Klas.

Klasens käring utbröt!

— Tyst du, da begripar vålan doktorn bättre!

„En Dansker".

— Signe: Jeg er i en frygtelig Forlegenhed.

— Gerda: Hvorledes det?

— Signe: Jo, Adolf har lovet at höre op med at drikke, naar jeg gifter mig med ham, og Henrik har truet mig med at begynde dermed, hvis jeg ikke vil gifte mig med ham.

„En Nordmand"

Livsforsikringsagenten: Saa min konkurrent har været her og prøvet at overtale Dem til at livsforsikre Dem i hans selskap? De kan naturligvis gøre, som De selv vil, men det er absolut fordelagtigst for Dem, hvis De forsikrer Dem hos os. Jeg er fuldt og fast overbevist om, at De dør mindst ti aar tidligere hos os.

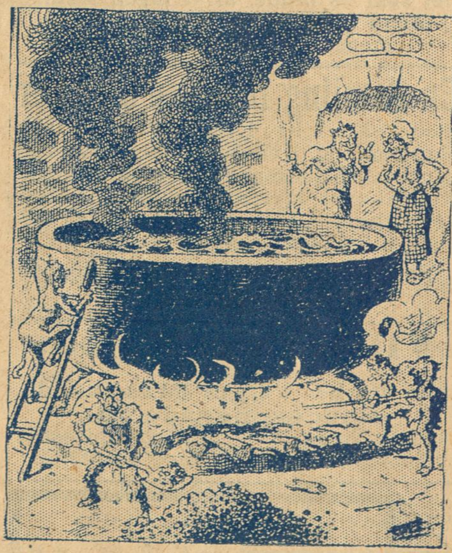

Fandens Oldermo'r: Hvorfor fyrer Du saa stærkt op?

Ham selv: Jo, nu skal Fredsvennerne i Versailles til at slaas, og saa gør jeg alt i Stand til deres Modtagelse!

— Ser Du, Stoffer, Rasmus, der døde, var nok en Skurk, men der var dog alligevel meget godt i ham.
— Hva' for noget?
— Jo, husk paa al den dejlige Spiritus, han har drukket i sin Tid!

Einer Mortensen.

ET HJERTESUK fra L. R. Næstved.

Det er saa dejlig at være glad,
men hvor er Glæden i disse Dage,
hvor kun til Nød man kan faa lidt Mad,
og ej en Snaps kan til Brødet tage,
det er jo Gammen, at sidde sammen
ved Arneflammen, med Lyst tilsammen
at faa en Taar.

I gamle Dage da drak man godt
og Spritten kosted ej mange Penge,
nu maa til Flasken man lugte blot
thi Indholdet skal jo vare længe.
Det vækker Harme hos alle arme,
med trange Barme, der vil sig varme
ved en lille Taar.

Ja, lyt nu Venner til det Suk
og lad os ikke ret længe lide;
gid Flasken atter maa sige Kluk
det vil os lette for megen Kvide.
Det skal os binde, at vi ingen sinde
ej Mand ej Kvinde, af Tanker rinde
mens Verden staar.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard.**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO“.
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

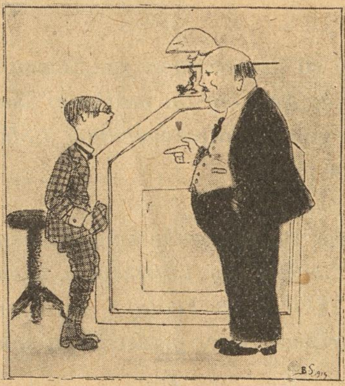

Købmand Petersen siger til sin yngste Kontorist:
— Stik ned paa Banegaarden og tag imod min Nevø.
— Ja, men hvordan skal jeg kende ham?
— Let, han ligner Dem som de staar og gaar.

Hvorledes den unge Mang løste Opgaven. Han ved øjensynlig ikke hvordan han selv ser ud.

Tegnet af Børge Schmidt.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand:

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
HG VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

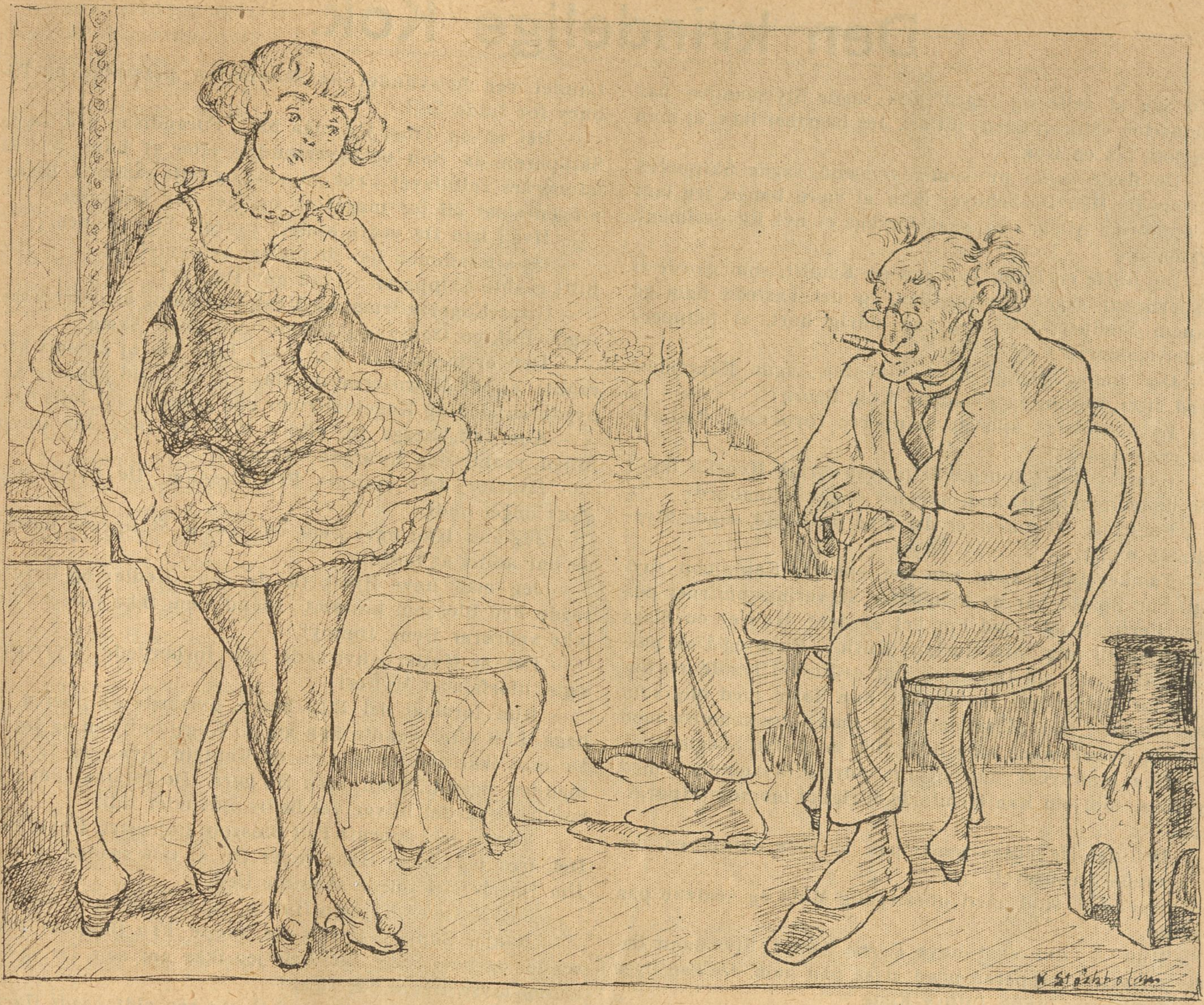

Tegning af K. Stochholm.

— Jo, Papa, han vil nok gifte sig med mig, hvis . . . han kan faa Medgiften udbetalt med det samme.

— Det kan han godt; men spør' ham, om han ta'r mod Frimærker.

„Tilfældigt Sjov".

En gammel Gnier laa paa sit yderste, og saa sendte han Bud efter ikke mindre end to Sagførere.

Disse kom og tog Plads paa hver sin Side af Sengen, tog deres Papirer og Skrivematerialier frem og ventede spændt paa, hvad den døende havde at meddele.

Den syge laa bare og kiggede fra den ene til den anden.

— Naa bliver det snart til noget? sagde den ene Sagfører, lad os saa høre deres Testamente.

— Der er ingen Ting, sagde Manden.

— Hvad, er der ingen Ting? Hvorfor har De da sendt Bud efter os? sagde Sagføreren utaalmodigt.

— Jo, sagde den døende, jeg vilde bare saa gerne dø ligesom Kristus; derfor har jeg ladet dem hente!

— Hvad Pokker mener De med det?

— Jo, midt imellem to Røvere!

En Herre, der var lidt generet i sin Tale, sagde i en Restauration til Opvarteren:

— Opv—v—v—varter, giv m—m—mig en Andest—st—steg.

Opvarteren svarede ligeledes stammende:

— V—v—vi h—h—h—ar ikke And.

Herren blev rasende herover, idet han naturligvis troede, at Opvarteren vilde gøre Nar af ham, og han sprang op for at slaa ham til Jorden, da en tredie Tilstedeværende standsede ham og sagde:

— De m—m—maa ikke s—s—slaa ham, han st—st—st—stammer l—ige saa s—s—slemt som jeg selv g—g—g—gjorde, før jeg b—b—blev k—k—kureret!

Fruen, der synes, at Mælken er lidt tynd, siger til Mælkemanden:

— Ser De, der er den Forskel paa en Ko og en Mælkemand, at Koen altid giver uforfalsket Mælk.

Hvortil Mælkemanden filosofisk svarer:

— Der er ogsaa en anden Forskel, Frue, Koen giver ikke Kredit.

Den kvindelige Kok.

Til Søs at sejle og ingen Kok, sagde Styrmanden paa Skonnerten »Stormfuglen« bittert. Jeg begriber ikke, at man ikke kan faa en Kok.

— De fleste sejler nu som Styrmænd, sagde Skipperen og smaalo. Men De behøver ikke at være bange, jeg faar en ombord i Aften. Jeg skal forsøge et nyt Eksperiment, Styrmand.

— Jeg hørte en Gang Tale om en Kemist, som gjorde et Eksperiment, sagde Styrmanden, og det kastede ham ud gennem Vinduet; men jeg har aldrig hørt, at Skippere eksperimenterer!

— Der findes mange Eksperimenter, sagde Kaptajnen. Hvad siger De om en kvindelig Kok, Georg?

— En . . . hvad? spurgte Skipperen forbavset. Ombord paa en Skonnert?

— Hvorfor ikke? spurgte Skipperen ivrigt. Hvorfor ikke? Der findes mange i Land, hvorfor saa ikke ombord?

— Først og fremmest er det ikke passende, sagde Styrmanden dydigt.

— Tænker De virkelig paa det, spurgte Kaptajnen spydigt. For Resten har de kvindelige Serveringsjomfruer paa store Fartøjer, og hvad Forskel er der? Hun er en Slags Slægtning til mig, min Hustrus Kusine, Enke og i en passende Alder, og da Doktoren har ordineret hende en Sørejse for Helbredets Skyld, skal hun følge med mig som Kogejomfru i seks Maaneder. Hun maa spise sammen med os, men Besætningen maa ikke vide noget om Slægtskabet.

— Naa, hvor skal hun ligge? spurgte Styrmanden med en Mine, som om han fremførte et rigtigt morsomt Spørgsmaal.

— Det har jeg ogsaa tænkt paa, svarede Skipperen, det er allerede arrangeret.

Styrmanden stod med ubevægelig Mine og ventede paa Besked.

— Hun . . . hun skal have *Deres* Kahyt, Styrmand Georg, fortsatte Skipperen uden at se paa ham. De kan ligge paa den gamle brede, luftige Kiste.

— Den der, som vi har Skorper og Løg i? spurgte Georg. Skipperen nikkede.

— Hvis det er Dem det samme, sagde Styrmanden med udsøgt Artighed, saa venter jeg til Smørtønden bliver tom og kryber derned.

— Det tjener ikke til noget, at De gør Dem ubehagelig for denne her Sags Skyld, sagde Skipperen, ikke et Døjt. Det er arrangeret, og der kommer hun.

Styrmanden fulgte hans Blik og saa op paa en korpulent middelaldrende Dame, som kom frem ved Kajen i Følge med et Bybud, som bar hendes Koffert.

— Jim! raabte hun.

— Hallo! svarede Skipperen og fo'r ængstelig sammen ved denne Tiltale. Vi har ventet paa Dem en hel Time.

— Der er Vrøvl med Kusken, sagde hun roligt. Det her Kvaj — Bybudet lo smøret — smed Kufferten ind gennem Vinduet, da han løftede den ned fra Vogntaget, og nu vil Kusken have, at jeg skal betale det. Han staar der henne og er utidig, og han kalder mig Bedstemor i et Køre . . . jeg vil ha', at De lader ham arrestere.

— Kom nu ombord, sagde Skipperen, Droskekusken skal vi nok ordne. Fru Blossom — min Styrmand. Georg, gaa ud og ordne det med Drosken.

Skipperen fulgte Fru Blossom ned i Kahytten, medens Georg brummende gik ud og indlod sig i en Ordveksling med Droskekusken.

Den nye Kogejomfru, som var lidt træt efter sin Rejse, gik tidligt til Køjs, og Solen var lige staaet op, da hun viste sig paa Dækket den følgende Morgen. Havnen og Landet var forsvundet, og Skonnerten passerede nu Tilbury for fulde Sejl.

— Det er en Ting, jeg maa have Forandring paa, sagde Skipperen, da han og Styrmanden, efter at have spist en udmærket veltillavet Frokost, stod og talte sammen. Besætningen staar alt for meget og hænger ved Kabyssen.

— Hvad kan De vente andet? spurgte Styrmanden.

— Og allesammen har de pudset og pyntet sig. — — Hej, Bill! raabte Skipperen. Hvad gør De der?

— Giver Kogejomfruen en Haandsrækning med Gryderne, sagde Bill, en tredsaarig Gubbe med graat Skæg.

— Der er ingen, der har bedt ham om at komme her, raabte en af Matroserne og stak Hovedet ud gennem Kabysdøren. Jeg og Kogejomfruen kan meget godt løfte dem.

— Kom ud, begge to, ellers skal jeg lade Jer smage Bøjen, raabte den forargede Skipper.

— Hvorfor det? spurgte Fru Blossom. De har jo ikke gjort noget ondt.

— Jeg kan ikke have dem der, sagde Skipperen hidsigt, de har andet at bestille.

— Jeg maa have Hjælp til de store Kedler og Gryder, sagde Fru Blossom bestemt. Bland Dem ikke i noget, der ikke vedrører Dem, Jimmy!

— Det er Mytteri, hviskede den forfærdede Styrmand, ægte, uforfalsket Mytteri.

— Hun forstaar det ikke bedre, hviskede Skipperen tilbage. Lidt efter vendte han sig til Kogejomfruen og sagde: De maa ikke tale saadan til en Kaptajn; hvad jeg og Styrmanden siger til Dem, maa De gøre. De forstaar det ikke endnu, men det bliver vel bedre lidt efter lidt.

— Bliver det? spurgte Fru Blossom højrøstet. Bliver det? Det tror jeg ikke. Hvor vover De at tale saadan til mig, Jim Harris? De burde skamme Dem!

— Mit Navn er Kaptajn Harris, sagde Skipperen bestemt.

— Naaja, Kaptajn Harris da, sagde Fru Blossom blussende; og hvad sker der, hvis jeg ikke gør som De og den anden tavse Herre dér siger?

— Vi haaber, at det ikke skal gaa saa vidt, sagde Harris med stille Værdighed, idet han standsede ved Kahytstrappen. Men Styrmanden har Kommandoen nu, og jeg siger Dem paa Forhaand, at han er meget streng. Læg ikke Fingrene imellem, Styrmand!

Med disse dristige Ord forsvandt Skipperen, og efter at Styrmanden havde kastet et Blik paa Fru Blossoms uforandrede og imponerende Holdning, gik han hen til Rælingen og blev meget interesseret i Studiet af en Damper.

En Summen af Forbavselse og Beundring lød fra Besætningen, og Kogejomfruen vendte tilbage, glad for sin Sejr, til Skuepladsen for sine Sysler.

I de næste fyrretyve Timer regerede Fru Blossom eneværldigt og lavede Mad med fem Matrosers Hjælp. Vejret var smukt og Brisen let, og begge de Øverstkommanderende grublede forgæves paa, hvorledes de skulde faa Besætningen til at makke ret.

— Hvorfor sætter De Dem ikke i Respekt? brummede Styrmanden, da en munter Latter hørtes fra Kabyssen. Tænke sig en Besætning, som ler paa den Maade! De bærer sig ad ganske som vi ikke eksisterede.

— Vil De hjælpe mig? spurgte Skipperen bleg men bestemt.

— Naturligvis, svarede den anden.

— Sesaa, Drenge, sagde Harris og gik hen mod dem, jeg kan ikke have Jer trængende omkring Kabyssen hele Dagen, I staar i Vejen for Kogejomfruen. Tag Jeres Knive frem, jeg vil have Masterne skrabede.

— Bliv bare, sagde Fru Blossom, hvis I er i Vejen, skal jeg nok sige til.

— Hørte I hvad jeg sagde? dundrede Skipperen, da Matroserne ikke rørte sig.

— Ja, ja, Kaptajn, mumlede Besætningen og luntede af.

— Hvor vover De at blande Dem i mine Anliggender? sagde Fru Blossom hidsigt, da hun saa, at Matroserne forlod hende. Lige siden jeg kom ombord paa denne her Skude, har De søgt at genere mig. Det forbavser mig, at ikke Besætningen giver Dem nogle Klø, De væmmelige, rødskæggede Ka'l!

— Fortsæt med Deres Arbejde, sagde Skipperen og tog til sit forulempede Skæg.

— Tal ikke til mig, Jim Harris, sagde Fru Blossom, dirrende af Vrede. Kom ikke og fortæl mig, hvad jeg skal gøre. *Hvem var det, som laante fem Pund af min stakkels salig Mand kort inden han døde og aldrig betalte dem igen?*

— Fortsæt Deres Arbejde, gentog Skipperen, nu meget bleg.

— *Hvis Onkel Benjamin maatte sidde inde i tre Uger?* spurgte Fru Blossom uforstyrret. *Hvis Onkel Josef maatte rejse udenlands saa hurtig, at han ikke fik Tid at pakke?*

Skipperen svarede ikke, men hans Frygt for, at Besætningen skulde faa disse Gaader løste, var saa tydelig, at han vendte den mandhaftige Frue Ryggen og gik hen til Styrmanden, som i dette Øjeblik hurtig bøjede sig ned for at undgaa at blive truffet af en vaad Karklud. Begge Mændene betragtede hinanden, blege af Rædsel.

En kunstbegejstret Herre.

Tegning af Hp. Hansen.

— Hvorfor i Alverden staar Du dér og glor paa den nøgne Mur?
— Fordi jeg elsker det nøgne.

— Ja, pak bare af, sagde Fru Blossom og kastede en ny Karklud efter dem. Jeg vil ikke have Jer staaende her og hænge omkring min Kabys. Hold Jer til Jeres egen Ende af Skuden.

Skipperen rettede sig stolt op, men Effekten mindskedes lidt, da han med det ene Øje opdagede endnu en Karklud, og efter en kort indre Strid gik han sin Vej, efterfulgt af Styrmanden. Wellington selv skal have dukket sig for en vaad Karklud i en uforfærdet Kvindes Hænder.

— Vi maa vel lade hende være, til vi kommer til Llanelly, sagde den forfjamskede Skipper, saa skal jeg nok sende hende hjem med Toget og fæste en anden Kok. Jeg vidste, at hun var slem at styre, men jeg vidste ikke, at det var *saa svært*. Hun er den sidste Kvinde, som sætter sin Fod paa mit Dæk — det er alt, hvad hun har udrettet for sit Køn.

I lykkelig Uvidenhed om sin frygtelige Dom gik Fru Blossom helt fornøjet til sit Arbejde, fulgt af Besætningen, hvis Beundring for hende steg for hver Time der gik, og det eneste, der voldte hende lidt Ubehag, var en atlantisk Søgang, som de mødte, da de drejede ind i Kanalen.

Den første Antydning af Atlanterhavet, Fru Blossom mærkede, var at Smaatingene i Kabyssen faldt ned. Efter at hun havde taget dem op og hængt dem paa Plads flere Gange, gik hun ud for at observere og opdagede, at Skonnerten dyppede Forstavnen i store, grønne Bølger og rullede med en Mængde klagende Lyde fra den ene Side til den anden. Et fint Skum, som brød ind over Rælingen og flød ind over Dækket, drev hende tilbage til Kabyssen, hvor der pludselig blev kvælende varmt — syntes hun. Men skønt Besætningen alle som en Mand raadede hende til at lægge sig og drikke en Kop The, afviste hun dem

med Værdighed og blev staaende med blegt Ansigt og sammenbidte Læber paa sin Post.

To Dage derefter lagde de til ved Llanellys Kaj, og en halv Time derefter kaldte Skipperen Styrmanden ned i Kahytten, gav ham Penge og sagde til ham, at han skulde betale Kogejomfruen og fæste en Kok. Styrmanden vægrede sig af alle Kræfter.

— De lyder Ordrer, sagde Skipperen arrigt, ellers faar De med mig at gøre.

— Jeg har Hustru og Børn, svarede Styrmanden.

— Bah! sagde Skipperen. Pyt!

— Og Farbrødre, lagde Styrmanden ømt til.

— Naaja, sagde Skipperen, vi kan jo først mønstre den anden Kok; saa kan vi lade ham klare den!

Styrmanden gik straks ind paa Planen, og da Fru Blossom, efter at have gjort nogle Indkøb i Land, kom tilbage til »Stormfuglen«, fandt hun Kabyssen besat af den fedeste Kok, som nogensinde havde lavet Mad til Søfolk.

— Jasaa, sagde hun og opfattede straks Situationen, hvad skal De her?

— Koge! sagde han muntert, idet han smaalo kærlighedsfuldt og blinkede til hende.

— Blink ikke til mig, sagde Fru Blossom arrigt. Ud med Dem, ud af Kabyssen!

— Her er Plads til os begge, sagde den nye Kok venligt. Kom ind og læg Deres Hoved paa min Skulder.

Fuldstændig uforberedt paa dette Angreb, tabte Fru Blossom Koncepterne, og i Stedet for at storme Kabyssen, som hun først havde besluttet, trak hun sig tilbage til Kahytten, hvor hun fandt en Skrivelse fra Skipperen indeholdende hendes Løn og en Opfordring til at tage med Toget hjem. Da hun havde læst dette, gik hun i Land igen og kom lidt efter tilbage med en stor Bylt, som hun lagde paa Kahytsbordet foran Harris og Styrmanden, der netop var i Færd med at drikke The.

— Jeg ønsker ikke at tage hjem med Toget, sagde hun, idet hun aabnede for Bylten, som indeholdt et Spritapparat og Madvarer, jeg følger med Dem tilbage, og jeg holder mig selv med Kost.

Efter denne Forklaring lavede hun The til sig selv og slog sig ned ved Siden af dem. Maaltidet foregik i Tavshed, men af og til forbavsede hun Selskabet med en hemmelighedsfuld Latter, som voldte dem en vis Uro. Men da hun iøvrigt ikke gjorde nogle fjendtlige Demonstrationer faldt de til Ro og lykønskede sig til at deres Held.

— Hvor længe tror De det varer, inden vi kommer til London? spurgte Fru Blossom.

— Vi sejler vel Tirsdag Aften, svarede Skipperen, og hvis denne Vind bliver ved, varer det nogle Dage. Til hans store Forbavselse satte Fru Blossom sit Lommetørklæde for Ansigtet og slog en højst mærkværdig Latter op, rejste sig fra Bordet og forlod Kahytten.

Begge Mændene saa forbavset efter hende.

— Sagde jeg noget særligt, Georg, spurgte Skipperen.

— Det hørte jeg ikke, sagde Styrmanden ligegyldigt. Jeg formoder, hun tænkte paa noget Nyt, som hun vilde have fortalt om Deres Familje. Hun kan da ikke være saa livlig for ingenting. Jeg er nysgerrig efter at høre, hvad det var.

— Hvis De passede Deres Arbejde bedre, sagde Skipperen let blegnende, vilde det være rart. En Styrmand, som er en dygtig Sømand, vilde ikke have ladet en Kogejomfru fare saadan frem . . . det strider mod god Disciplin.

Han gik sin Vej med rynkede Bryn, og de holdt sig fra hinanden, indtil de fik travlt med at paabegynde Sejladsen tidligt Onsdag Morgen.

Efter at de var kommet godt paa Vej, gik Dagen uden Hændelser; Skonnerten kravlede langsomt frem gennem Kanalen, og da Skipperen gik til Køjs, var det med den faste Overbevisning, at Fru Blossoms Sind var falden til Ro. I denne behagelige Tro vækkedes han pludselig ved at Vagten stampede haardt paa Dækket over hans Hoved.

— Hvad er der i Vejen? raabte Skipperen, idet han sprang op af Kahytstrappen, efterfulgt af Styrmanden.

— Jeg ved ikke, sagde Bill, som stod ved Rattet. Fru Blossom kom op paa Dækket for lidt siden, og siden har det plumpet i Vandet en tre, fire Gange.

— Hun er da vel ikke gaaet over Bord, spurgte Skipperen i en Tone, som han søgte at gøre lidt urolig. Nej, her er hun. Hvad er der sket, Fru Blossom?

— Der er ikke sket mig noget, svarede hun, idet hun gik forbi og gik ned.

— De har drømt, Bill, sagde Skipperen.

— Nej, jeg forsikrer, at jeg hørte det plumpe, sagde Bill. Jeg tror, at hun har lokket Kokken op paa Dækket og skubbet ham overbord. En Kvinde kan gøre hvad som helst ved en saadan Mand som den Kok.

— Det skal vi snart faa at se, sagde Styrmanden, stak Hovedet gennem Lugen og raabte paa Kokken.

— Ja, ja, svarede en søvnig Stemme, hvad vil De mig?

— Bill tror, at der er nogen gaaet overbord, sagde Styrmanden. Er de her alle?

De forskrækkede Matroser kom op paa Dækket og gned sig i Øjnene, medens Styrmanden forklarede Situationen for dem. Inden han var færdig med at fortælle, sprang Kokken hen til Kabyssen — og i næste Øjeblik hørtes fortvivlede Raab derinde fra.

— Hvad er der? raabte Styrmanden.

— Kom her! skreg Kokken. Se her!

Han tændte en Tændstik og holdt den med rystende Fingre i Luften, og Besætningen som var kommen i en panisk Forskrækkelse og ventede at faa noget frygteligt at se, stirrede en Stund forgæves og bad ham at udtrykke sig noget nærmere.

— Hun har kastet alle Gryder og Kedler overbord, sagde Kokken fortvivlet. Dette Laag til en Thekande er alt, hvad jeg har til at lave Mad i . . . .

* * *

Bemandet med syv udprægede Kvindehadere, ankom »Stormfuglen« til London seks Dage derefter. Skipperen havde vægret sig ved at lægge til ved nogen mellemliggende Havn for at købe nye Gryder. Det eneste, man kunde formaa ham til at gøre, var at forsøge at laane noget hos et medgaaende Fartøj, men at Kaptajnen paa en Brig skulde spilde to Timer for at laane Stormfuglen en Gryde, var et løjerligt Forlangende og de besluttede da hellere at underkaste sig en Diæt af Skibsskorper og Vand og salt Kød ristet over Ilden.

Fru Blossom, som ikke havde Lyst til at se, hvor de led, blev stadig nede i Kahytten, og da de kom til London, meddelte hun, at hun ikke vilde gaa i Land, førend hun fik et Dusin af de stærkeste Karle ved Havnen til at ledsage sig!

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
leverer
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i „RAVNEN".

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Køb RAVNEN

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Den store Afgørelse.

Tegning af Magnus Kristensen.

Frieren (Tyskland): - Kunde det bare nytte, saa gik jeg hellere ind i et Løvebur!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 26 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 26. Juni 1919

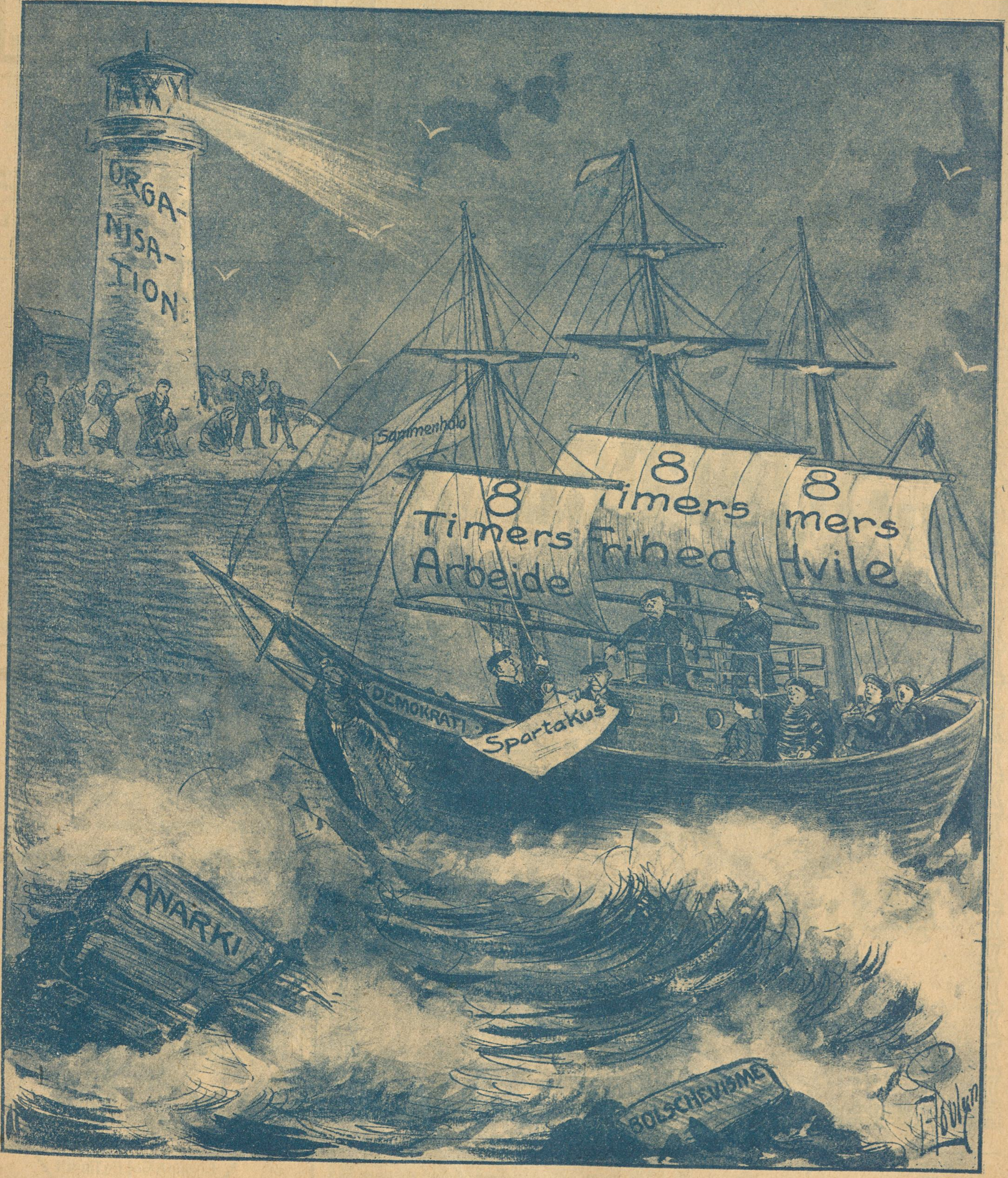

Tegning af Emil Poulsen.

Hver ægte Demokrat! husk Havet har en farlig Bund!
Sæt ej vor gamle Skude helt hensynsløst paa Grund!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jonsens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

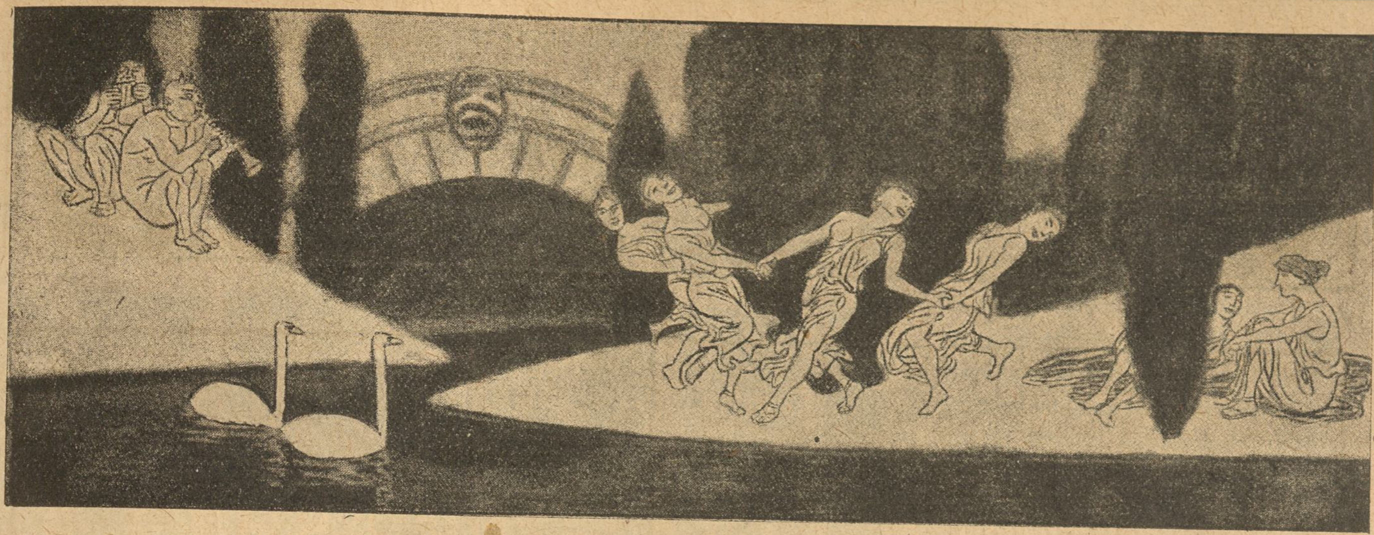

Frøken Sommer.

Jeg mødte den léende Sommer
en Dag, da Sol stod i Brand,
hun sad paa en Skrænt og drømte
med Udsigt til Have og Strand.

Et Sjal med brogede Mønstre
var om hendes Skuldre lagt
og gav hendes knejsende Holdning
en dronninglignende Pragt.

Hendes Mund, der var formet saa barnligt,
krusedes haanligt og fast,
imens den smiled mod Solen . . .
. . . en æggende, pinlig Kontrast!

Jeg lokked og tigged om bare
et Blink fra de mørke Øjne —
hun vendte mig blot sin Nakke,
den brune, vidunderligt nøgne.

Aa, frække, letsindige Pige
med Sløjfer paa sorte Sko!
Se: Solen han kyssed din trodsige Mund,
indtil den sitred og lo!

Alt vilde jeg saligt ofre,
mit Blod, mit Hjærte, min Kunst . . .
Men Solen, den Stortyrk, den Horkarl,
har daaret dit Sind med sin Brunst!

Kom ind og sæt dig i Skyggen
af hvid og uskyldig Jasmin,
saa synger jeg dig en Vise,
forstandig og tugtig og fin!

Jeg mødte den léende Sommer,
hun sad paa en blomstrende Skrænt
og lytted til Solen, som hviskede Ting,
der ikke kan sættes paa Prent.

Saa løste hun Sjalet fra Brystet
og slængte sit Tøj i Græsset,
mens jeg, den forsmaaede Elsker,
laa og lured bag Næsset.

Men jeg vil forkynde Alverden,
at Somren, den skamløse Kvinde,
med Roser i Haaret og brunbrændt Hud
er Solens Elskerinde!!!

Thorkil Barfod.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

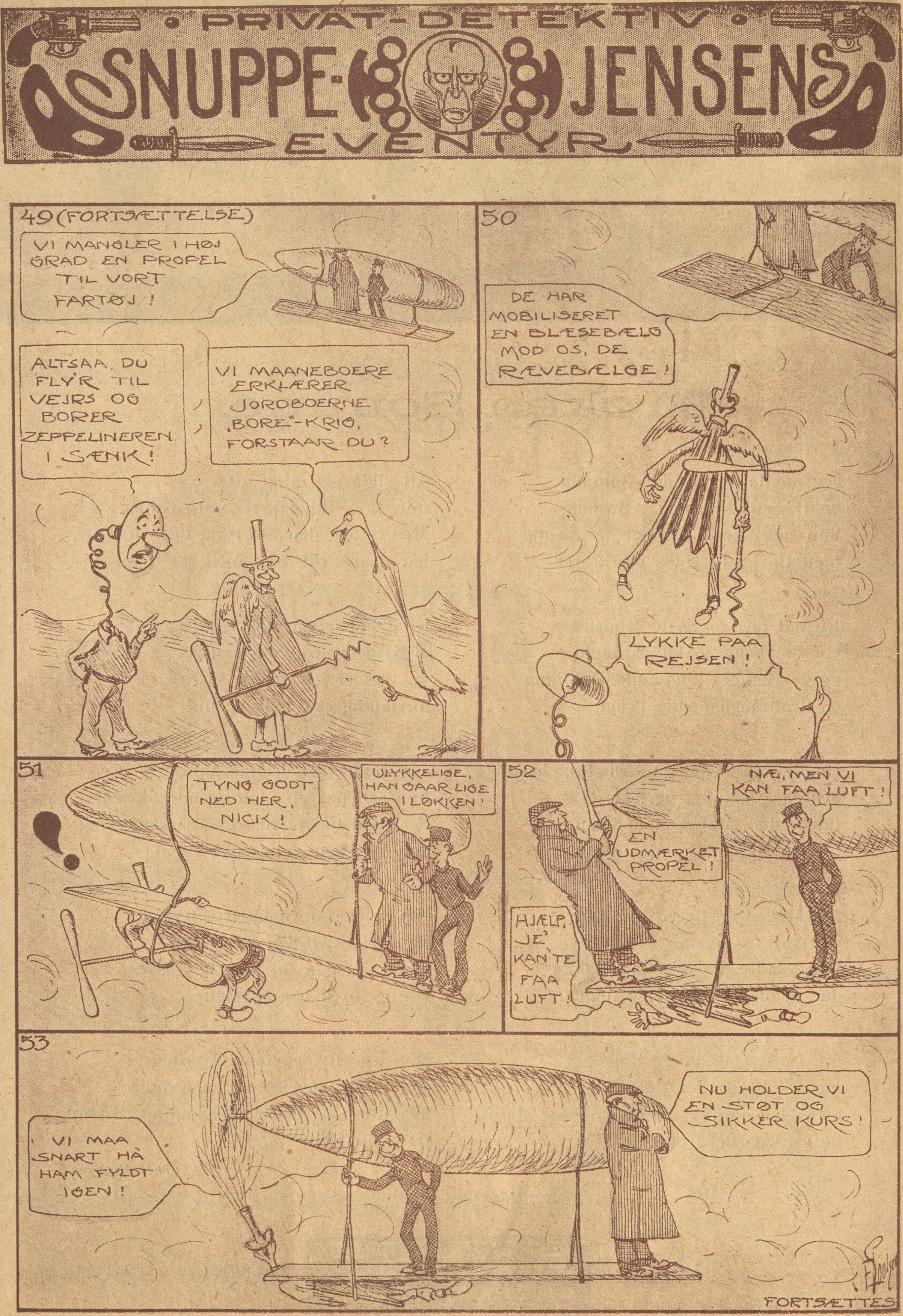

Tegning af Emil Poulsen

„Ravnen"s Sommernumre.

Med næste Uge begynder **„Ravnen"s Sommernumre,** som vil byde paa **et særligt udsøgt og underholdende Stof.** Af Nyheder nævner vi **„Store Mænd i Harnisk"**, Tegneserie, **Mathæus Bechs galante Æventyr,** humoristisk Digtcyclus af **Per Bonde, „Kendte Mænds Klatpapir",** en original og morsom **Gættekonkurrence** med **25 Præmier,** første Præmie **10 Kroner kontant.**

Vi gør Regning paa, at De tegner Dem som Abonnent paa „Ravnen" for Juli Kvartal!

Skandinavisk Stævne.

Mel.: »Aarhus Tappenstreg«.

Se vi er ganske slaviske
begejstret skandinaviske,
i Kunst og i agrariske
Problemer mødes vi.
Ja, sikken Fest i København,
jeg husker hverken Sted og Navn,
men jøsses hvor de buldrede,
vi blev en Smule kuldrede,
for en svensk, for en norsk for en
dansk ha, ha, ha,
Tralala lalala lala lalala!

Se, først i Fodboldparkerne
vi saa paa Fodboldsparkerne,
for Unge og for Knarkerne
er det en festlig Leg.
Jeg husker Bolde fløj omkring
med Kraft og Hiv og sære Sving,
bevares hvor de »maalede«,
hverandre tit de aalede
for en svensk, osv.

Saa kom Musiken sejlende,
den skønne, aldrig fejlende,
til vore Øren bejlende —
det var en smuk Ide!
Et Stød i Hornet gør nu godt,
især naar det er gult og blaat,
og Dirigente-Pindene
tog Magten over Sindene,
for en svensk, osv.

Saa kom de sangbegavede,
fra Kor til Kor vi travede,
og sikken Fest de lavede —
det var et blandet Kor!
De sang om hvad der dur i Nord
med dyben Bas og høj Tenor,
med stor Appel de skraalede
med dito og de skaalede
for en svensk, osv.

Nu takker vi for Goderne
for Bolde og for Noderne,
de render rundt i Ho'derne
en frygtelig Kerraus!
En *Dirigent* i *Maalet* staar,
til Stockholm hele Skraalet naar,
en *Musiker*, som *sparker* vred,
en *Bold* gaar i Basunen ned
for en svensk, for en norsk, for en
dansk ha, ha, ha,
Tralala lalala lala lalala!

Nils Nejl.

Den lille Amor.

(Sluttet).

— Lad os saa se at faa lidt Frokost? foreslog jeg, og det varede knapt saa længe som det tager at sige det før jeg gik i Spidsen med Lady Warburton støttende sig til min Arm — ja, støttende sig til min Arm. Alt foregik saa hurtigt, at kun Gud og Lisbeth ved hvordan det hele gik til. Og hvilken Frokost blev det ikke! Ganske vist sagde ingen af os forfærdelig meget, men det var fordi vi var saa sultne.

— Formodentlig er I begge umaadelig lykkelige, sagde Lady Warburton tilsidst og saa paa os over sin Kaffekop.

— Ganske urimeligt lykkelige! svarede Lisbeth og blev blussende rød.

— Rent ufornuftigt! istemte jeg.

— Naturligvis, sagde Lady Warburton og sukkede, idet hun satte Kaffekoppen fra sig; jeg sad og tænkte paa, hvilke Minder hun vel selv havde.

— Onkel Dick, sagde Nissen pludselig, tror Du, at »Røde Sam« nogensinde spiste Blaabærsyltetøj?

— Uden Tvivl, Nisse, svarede jeg, og dette syntes at berede ham stor Lettelse, for han tog en Portion til.

Men alting maa have en Ende — selv en Frokost som denne, og snart var vi atter ude i Solskinnet; et Stykke henne ad Landevejen kunde vi se Peter komme kørende med Vognen.

— Og nu formoder jeg, at I rejser? sagde Lady Warburton.

— Der gaar et Tog Klokken elleve, svarede jeg.

— Ja, vi er rede, Onkel Dick! udbrød Nissen.

— Men I vil da vel ikke lade mig blive ganske alene tilbage? spurgte Lady Warburton og over hendes skarpe Ansigt gik en smertelig Trækning.

— Nej, sagde Nissen med et Suk, men . . .

— Vi maa blive og sørge for hende, Reginald? sagde Dorothy bestemt.

— Ja, jeg skal beskytte Dig, Tante, med min Landse, Stridsøkse og Sværd Dag og Nat, sagde Nissen. Men . . . jeg vilde saa gærne se Onkel Dicks mærkelige Hus med rigtige Sværd og Rustninger.

— Det skal Du ogsaa komme til, udbrød Lady Warburton og bøjede sig ned og kyssede ham og derpaa Dorothy. Det var lidt spidse Kys, men det var i hvert Fald virkelige Kys.

— Richard, sagde hun og rakte mig Haanden, vi kommer og besøger jer i det mærkelige Hus — kommer alle tre — i næste Uge; vær forberedt paa det . . . Og se nu til at I kommer afsted.

— Kære Tante, sig at Du tilgiver mig! bad Lisbeth.

— Jeg ved endnu ikke, om jeg kan gøre det, Lisbeth. Men jeg vil fortælle Dig noget, som jeg aldrig har fortalt noget Menneske: havde jeg for 40 Aar siden handlet paa samme Maade som Du i Dag, vilde jeg have været en hel anden Person end den tvære, vredagtige gamle Kone, Du anser mig for at være. Her . . . her har Du et Kys — men hvad det angaar at tilgive Dig — ja, det er en helt anden Sag. Jeg maa have Tid til at overtænke det hele. Farvel min søde Pige! Og Du, Richard, opfyld hendes Liv med den Lykke, som aldrig blev mig forundt — hvis Du kan. Børn, sig nu Farvel til Tante — og Onkel Dick!

Nissen forsøgte at smile, da han sagde Farvel, men det lykkedes ham ikke, og han trak sin Haand ud af min og vendte sig bort. Dorothy snøftede.

Derpaa hjalp jeg Lisbeth ombord i »Det glade Haab«. Vi kastede los og gled ud paa Floden.

Der stod de, de to Børn med den hvidhaarede Dame imellem sig. Dorothy løftede Kattekillingen op og Nissen svang sit Sværd indtil en Bugtning af Floden skjulte dem for os.

Saa sejlede Lisbeth og jeg videre i den herlige Morgen til »det forjættede Land«.

Kærlighed med Forhindringer

I.

EN FATTIG SLÆGTNING.

Jeg er en fattig Slægtning i Huset. Hvis De har prøvet at være det, behøver jeg ikke at beskrive det. Og hvis De ikke har gjort det, ja, saa kender De nok ikke mere til den Ting end jeg gjorde, da Fa'r levede og jeg endnu var Mademoiselle Elise Florence Marie de Vauquéres de Clugny med et lille chikt Hjem ved Boulevard Moleshertes og en lille chic Medgift i Banken. Nu er jeg »Kom herhen, Lili!«

Det er imidlertid slet ikke min Mening at beklage mig. Ingen Filosof beklager sig, og jeg vil være Filosof. Alle store Filosofer bedømte Personer og Forhold uden forudfattede Meninger, Sentimentalitet og deslige. De tænkte ikke et Øjeblik paa hvad Folk vilde tænke, saaledes som Tante Elisabeth og Pigebørnene gør. Og dog havde de Fremgang i Livet! Jeg vil ogsaa frem, og derfor har jeg besluttet mig til at blive Filosof.

Hvad jeg først og fremmest har at gøre, er naturligvis at samle mine Data og ordne dem koldt og videnskabeligt. Lad os altsaa gribe Værket an.

Fader.

Hvis jeg formaar at gaa helt videnskabeligt til Værks her, saa ved jeg, at alle Bøgerne i min Onkels Bibliothek ikke har noget at lære mig. Thi — ak! Fader var min kæreste Ven, og det er kun femten Maaneder siden, han døde.

Naturligvis siger min Forstand mig, at man har fuldstændig Ret i alt, hvad man overfor mig har antydet eller aabenlyst forklaret om ham i denne Tid. Han greb fejl, min stakkels Fader. Han fødtes som Markis de Vauquéres de Clugny med tre Millioner Francs i Arv, et stateligt Hus i Paris og tre Slotte. Og han efterlod sig ikke en Gang en Søn, der kunde arve Titlen, men kun en Datter, der ikke arvede noget — med Undtagelse af nogle Bøger, et Bundt gamle Breve og et gammelt Miniatureportræt i en Medaillon af Guld.

Det var ikke min Moders Portræt. Stakkels Fader var ikke blevet gift med den rette. Da han var meget ung, knapt ældre end jeg nu er, blev han forlovet med en Amerikanerinde, i hvem han var grænseløst forelsket. Saa kom Krigen i 1870, og Fader drog i Felten mod Tyskerne,

blev saaret og rapporteredes som død. Da han endelig kom tilbage til Paris, var hun rejst tilbage til Amerika til sin Familie, og da han langt om længe fik opsporet hendes Adresse, var hun blevet gift med en anden.

Saaledes gik det ene Aar efter det andet, han giftede sig med min stakkels Moder — selv om hun ikke var den først udvalgte, saa talte hun i det mindste samme Sprog. Mon hun nogensinde har vidst, at hun kun havde anden Plads i hans Hjerte, og mon hun har sørget derover. Sandsynligvis ikke, thi hun var Englænderinde. Jeg slutter mig dertil af de Englænderinder jeg kender, thi — ak, hende husker jeg ikke. Hun døde, da jeg var et ganske lille Barn.

Men da Fader døde, var det ikke hendes Miniatureportræt, man fandt paa hans Bryst; det var ikke hendes Navn, han hviskede tilsidst: »Godnat, Harriet!« Moder hed Florence Mary. Men Harriets Navn stod indridset paa Medaillonen og Harriet Wilson er det Navn, som staar under de gamle Breve, jeg fandt i et Sølvskrin i Faders Skrivebord før Slottet i Fontainebleau blev solgt og jeg kom til England til min Moster, Tante Elisabeth.

Min Tante, som antager, at min Fader har været en udsvævende Franskmand, fordi han har sat sin Formue til, vilde nok jage mig ud af Huset, hvis hun anede, at jeg gemte Harriets Breve. Mon hun har Ret i sin Dom over ham og at hans Liv var et Fejlgreb fra Begyndelsen til Enden. Sikkert skaffede det ham ringe Lykke. Han var altid melankolsk, men ak, hvor venlig, god og ædel. At han indlod sig i Kobbermineaffærer, som han ikke havde Begreb om, skyldtes blot hans Ønske om at fordoble min Arv. At han senere lod sin Formue gaa til sidste Øre skyldtes den Omstændighed, at han vilde holde sit Ord til den Ven, som havde overtalt ham til at gaa med til denne Affære.

Vauquéres tieut parole — Vauquéres holder Ord — er Mottoet i vort Vaabenskjold, og det gjorde Fader. Han holdt sit Ord, koste hvad det koste vilde. Tante Elisabeth ler ad dette Valgsprog og siger, at det er noget sentimentalt Sludder fra Korstogenes Tid. Maaske har hun Ret, thi hvis man anlægger videnskabelige Metoder og dømmer alt efter dets ydre Virkning, saa er det nok et uomstødeligt Faktum, at det Valgsprog har gjort det sidste Skud (i lige Linie) til »en stakkels Slægtning i Huset« og en Landflygtig.

Men selv en Filosof har sin lille Svaghed. Og her er min: af hele mit Hjerte elsker jeg min Families romantiske Traditioner, den lysende, ufornuftige Heroisme, der hellere gaar til Guillotinen end tigger for Livet, eller som hellere gaar Bankerot end bryder et givet Ord. Og med hele min Sjæl og hele mit Hjerte tilbeder jeg min Faders Minde.

Mine Vauquéres-Onkler og Tanter i Paris.

Om disse holder fast ved vort Slægts Valgsprog og holder deres Ord kan jeg ikke sige. De havde nemlig aldrig lovet at gøre noget for mig, og de har sandelig heller aldrig gjort noget. Men de er alle sammen meget chice og meget fornemme, og ved Faders Begravelse kom de alle i elegante Sørgedragter og med overordentlig kostbare Kranse. Siden glemte de helt, at jeg var til. I Stedet for at forøge min Temperatur ved at ærgre mig, vil jeg hellere glemme, at de eksisterer.

Tante Elisabeth.

Min Tante Elisabeth er en helt igennem prægtig Kvinde ligesom alle de andre engelske Damer, jeg har truffet, siden jeg kom til Brent Castle. Da hun hørte, at jeg var blevet hjemløs, glemte hun mig ikke. Nej, jeg var hendes eneste Søsters Barn, sagde hun, selv om jeg ogsaa havde været saa usmagelig at vælge en gal Franskmand til Fader, og hun var rede til at gøre sin Pligt overfor mig, hvor besværlig den end maatte blive. Hvilket jo var pænt af hende, naar man betænker, at min Onkel trods Navn og Titel undertiden har det smaat med Hensyn til Kontanter.

Guvernanten fortalte mig, at han havde en stor Gæld og at det store prægtige Slot var prioriteret til op over Skorstenene.

Tante Elisabeth er Hertuginde af Porthoven. Skønt hun er lille og tyk og gammel, synes hun at være den vigtigste Person i hele Londonsocieteten næst efter Dronningen.

Hendes Afsky er gamle, ugifte Piger, ubetalte Regninger og Fader; hendes Ærgerrighed at faa sine Døtre godt gifte.

Døtrene.

De er seks — Portia, Muriel, Ermentrude, Elisabeth, Florence og Violet Beauchamp. Portia er 28 og Violet 14 Aar. Det passer sig ikke rigtig for en Person som jeg, der arbejder efter videnskabelige Metoder, at sige, at de udelukkende bestaar af Næser.

Da deres ældre Broder faar alle Pengene og alt det andet, naar Onkel dør, er det klart, at Pigerne ikke faar en Øre i Medgift.

Her i England faar forresten ingen noget i Medgift. Den, der gifter sig med en, maa gøre det af den ene Grund, at han er blevet vanvittigt forelsket.

Det er noget besynderligt at vente sig saa meget af sin Mand — baade Kærlighed og Penge. Naar jeg sidder og ser paa Pigerne, de stakkels Væsner, i de lange Timer, hvor jeg har Samtaleøvelser med dem (to Timer om Dagen med hver) synes jeg, at det er Synd for Tante Elisabeth. Og jeg forsøger at være filosofisk, naar hun er kølig og ubehagelig overfor mig. Naar man allerede har 6 grimme, medgiftsløse Piger at gifte bort, min Gud, saa kan man virkelig ikke være videre glad, naar der pludselig en skønne Dag kommer en syvende til!

Lili (det er mig selv).

To store, sorte Øjne som Pletter fra et overfyldt Blækhus, Haar som Halen paa en sort Hest, Hud ligesaa mørk som Høstarbejdernes i Sydfrankrig og — som om dette ikke var tilstrækkeligt — Kinder lige saa røde som paa en normannisk Fiskerpige! Aa, alle de Nætter jeg har grædt mig i Søvn hjemme og senere i Skolen.

Sort som en Muldvarp — det forekommer mig, at disse Ord er de første, jeg mindes. Naturligvis blev de med nødvendig Respekt hvisket bag Mademoiselle Vauquéres Ryg. Men senere, i Sanct Veronicaklostret var Pigerne min sandten ikke saa fintfølende. Sort som en Muldvarp hed det ogsaa der. Der fandtes ingen Pige i hele Skolen — med Undtagelse af en fra Ile des Sauvage — der var saa sort som jeg. Og — ak, der fandtes et Par rigtige Blondiner!

Skønne Væsner var de med blegt, halmgult Haar og snehvid Hud — og, aa, saa stolte var de. Hvad gjorde det, at deres Ansigter var lige saa fede som Tante Elisabeths, og at den ene af dem kun havde to Huller i Stedet for Næse. De var jo blonde, og det var nok.

I Operaen var Primadonnaen altid blond, og alle i Korene bar smukke, lokkede, gule Parykker. Den mørke Kvinde i Stykkerne dræbte sig altid selv i sidste Akt. I Romanerne jeg læste (hjemme i Faders Bibliothek, naturligvis ikke i Skolen) var det ganske det samme.

Heltinden fortryllede altid Helten med sit gyldne Haar og sluttede ham senere (i tyvende Kapitel eller der omkring) i sine mælkehvide Arme. Men — uh! hvilken Helt attraaede vel at blive favnet af Arme, der var kaffebrune? Den skønne Helena havde været blond, Harriet paa Miniatureportrættet var ogsaa blond. Alle Lykkens Yndlinge var Blondiner, det var jo klart. Det var saa meget mere oprørende, som jeg i Spejlet kunde se, at jeg ikke vilde have været saa ilde, hvis jeg bare ikke havde været saa sort som en Muldvarp.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

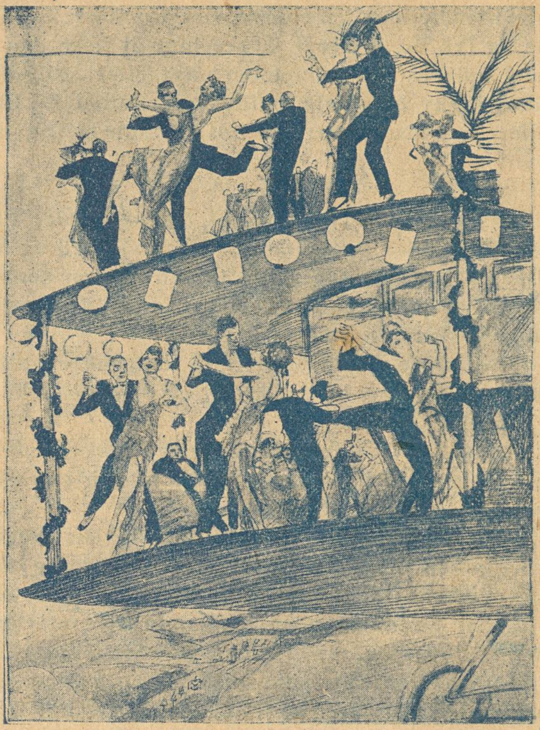

Højden! Te-Selskab med Dans i en Flyvemaskine. (»Lustige Blätter«).

De norske bolsjeviker slutter sig til Lenin.

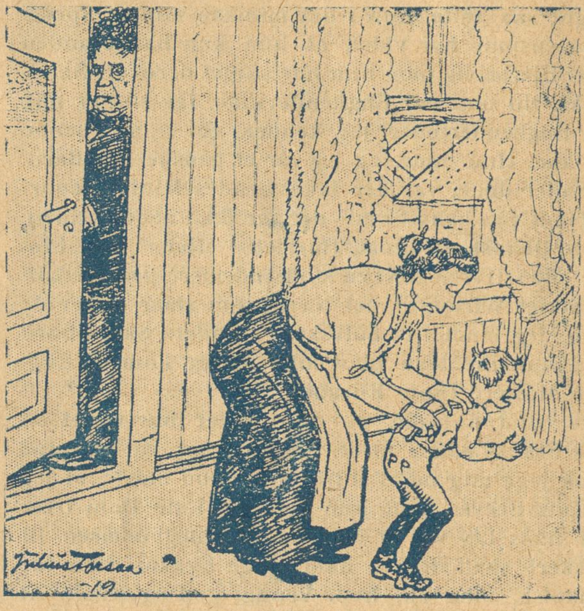

Petter har klinket en vindusrute hos familien i første etage, og faren, basunist Olsen har lovet ham en herlig omgang.

Madam Olsen syns synd paa sukk're' sit og tar ham like før eksekutionen bort i en krok og skriver paa buksebaken hans med kritt og store bokstaver: P. P. (Piano pianissimo).

(»Tyrihans«, Norge.)

Lille Stang og Kyrre har taat en fremmed kjær.
Sig mig, hvem du omgaas, saa vet jeg, hvem du er.

(»Tidens Tegn«. Norge)

— Hvorfor vil Svinene ikke ind i Slagterhuset?

— Nej, for det er Svine-Patrioter; de vil ikke tjene som Føde for Tyskerne!

(»Der wahre Jacob«).

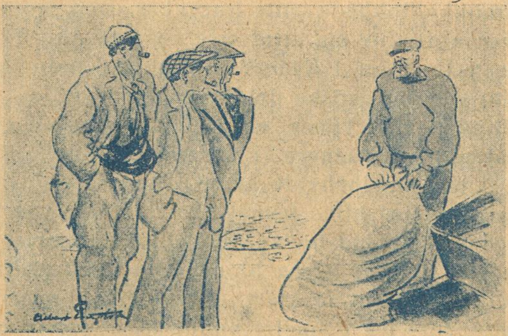

Hamnarbetaren Kalle Revelj, något kunnig i sjömansengelska, arbetade förgäfves med att få upp en säck på en kärra. Han får se några engelska sjömän och anropar dem: — Do you speak english?

— Yes!

— Ja, då kan ni hjälpa mig på med den här säcken!

(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

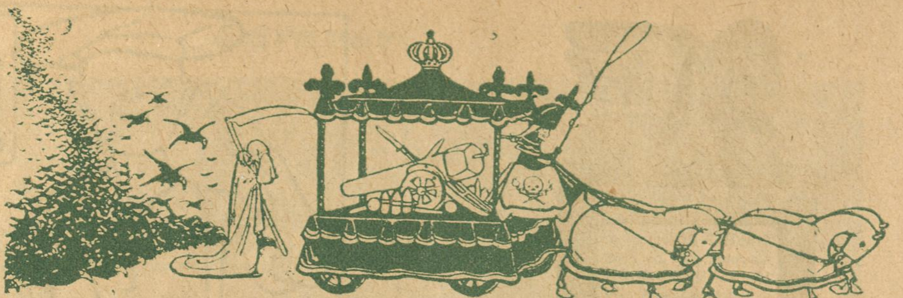

Sørgetog i Anledning af Militarismens snarlige Ligbegsængelse.

Digterkvad.

Han følte sig som lyrisk Person,
et af Guder benaadet Asen.
Nu mangled' han kun en Inspiration.
(lidt Følelses-Vemod, lidt Ømheds-Rasen)
til at stimulere Pegasen.

Og endelig fandt han sit Ideal.
Hans Udvalgtes Navn var Julie.
Men hvem beskriver vor Digters Kval
(det var ogsaa det allermest gruli'e):
det sikreste Rim var — Semulie!

Frederik Skousbo.

Musikfester.

Efter at den skandinaviske Musikfest er vel overstaaet, har Folk, som er med paa Noderne, allerede lagt Hoderne i Blød for at finde paa noget endnu mere raffineret til »Et Musikstævne 1923«.

Foreløbig er følgende Numre fastslaaede:

1) Flere Orkestre med 1 Dirigent.
2) Flere Dirigenter, 1 Orkester.
3) Et Orkester uden Dirigent.

Griegs Suite:

»Morgenstemning«, Dirigent *Steen Jensen.*
»Aases Død«, Dirigent *Carl Godtschalcksen.*
»Solvejgs Sang«, Dirigent *Hans Ishøj.*
»I Dovregubbens Hal«, Dirigent *G. Rygaard.*
»Tusche«, Dirigent *Victor Jørgensen.*

Slutningsnumer:

En Musiker i Uniform fra hvert Land dirigeret af Kanibalernes Overtrommeslager..

Hørt ved Manøvre.

Skilvagt: Holdt, Hvem der?
Soldat: Det er mig med Øl til Generalstaben!
Skilvagt: Her kommer ingen frem — og forresten saa er de allerede fulde af Cognac!

Gamle Jens Ole, slem til at bande og glad for alt godt paa Flasker, er kommen til Bønnemøde, og ved Mødets Slutning kommer Foredragsholderen hen til Ole og spørger, om han vil frelses.

Saa svarer Ole vred: Jeg holder ikke af *Agenter.* Jeg henvender mig direkte til *Firmaet!*

Gullasch.

— Deres Søn er jo en ren Tusindkunstner!
— Million-Kunstner, om jeg maa be'!

De' si'r De ikke!

Aarsagen til den megen Blæst her i Sommer skyldes den Omstændighed, at »Tivolis Rist« er bleven lukket, og Blæsten saaledes er bleven fri.

•

Naar **I. C. Christensen** *ikke er Minister, er man »paa Hat« med ham. Saasnart han har erhvervet sig en Taburet, er man paa Kasket med ham.*

•

»Valdemarsdagen« fejredes med stor Pragtudfoldelse paa Amalienborg Plads. Havde **Dannebrogsgade** *ikke været nok saa passende?*

•

En Sangerinde paa »Dyrehavsbakken« har fundet paa at foredrage sine Sange staaende paa Hovedet med Benene i Vejret.

Det kgl. Teater har straks engageret hende og i næste Sæson vil hun komme til at optræde i Operaen ***»Det levende Lig«.***

•

Paa Grund af de mange ***»Dage«,*** *vi har faaet herhjemme, vil man til næste Aar indføre en* ***Fridag.*** *Den skal afsluttes med en stor Fest.*

•

I en Kro nær ved Øresund kan man faa The paa Maskine, men det varer en Time, før man faar det. Det kaldes ***»Udsigt til Vandet«.***

•

Hørt ved Jærnbanen.

— Kan jeg faa „Danmarks Kommunikation« mellem Hillerød og Frederiksværk?
— Vil De ikke ha' en Globus over Nordvestsjælland ogsaa?

Hørt paa en Kafe.

Gæst: Der staar jo 2,50 for en Portion Steg, og nu forlanger De 3 Kroner?
Opvarter: Ja, De maa undskylde, men den Steg steg mens den blev stegt!

Om faa Aar vil *Sølvbryllup* forsvinde fra Bladenes Spalter og Festligheden *Gift for 25. Gang* vil blive indført i Stedet for.

„En Svensker".

FANGAD. — Varför har ni aldrig gift er, fröken? frågede han tanklöst.

— Därför att ni aldrig friat förr, svarade hon och kastade sig om hans hals.

„En Dansker".

— Jeg saa en Gang et Vinterlandskab, som var saa naturligt malet, at man blev kold om Fødderne, naar man havde set paa det i fem Minutter.

— Man jeg saa i Sommers et Maleri, der hed »Flugten«, og det var saa naturligt, at man maatte stikke af fra det ved første Øjekast!

„En Nordmand"

Hr. Petersen: Vet du hvad, Thora, Kristofersens søn er da ganske ualmindelig grisk! Han vil ha alt, hvad han ser!

Fru Petersen (henrykt): Aah, saa lad ham endelig se vor ældste datter!

Krigshumør.

Sygeplejersken: Naada, Bill, jeg maa sige, De er en Helt. Jeg ser De har tatoveret Kong George paa den ene Side og Dronning Mary paa den anden Side af Deres Bryst!

Soldaten: Aa, jeg er mere patriotisk end det, kun kan jeg ikke vise Dem det. Jeg sidder paa Kejser Wilhelm og von Hindenburg!

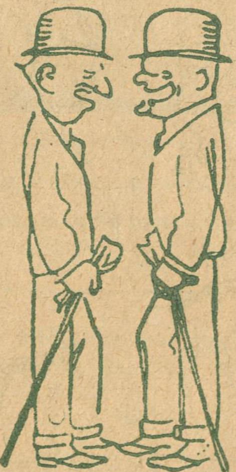

— Det lader til, at Fredsforhandlingerne skal ende i de rene Pedanterier; nu kives de endogsaa om Hærenes Forbindssager.

— Den kan jeg ikke.

— Jo, jeg ser, Frankrig paastaar at have Ret til et *Saarbækken.*

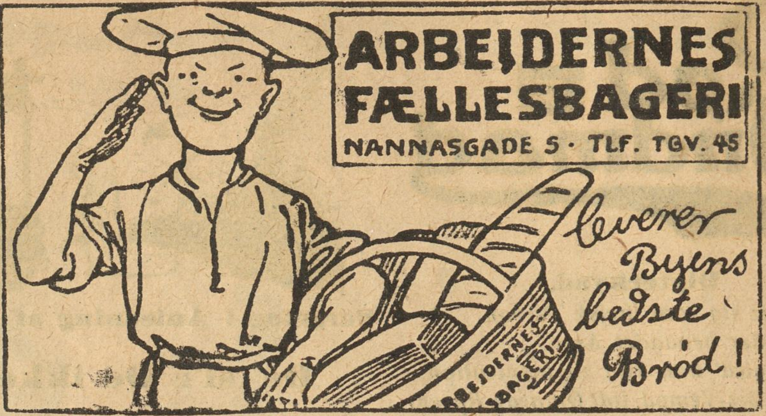

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** **TEL. 3684. 3349**

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Et ungt Gullaschpar. (Konfirmander.)
Tegnet af S. Nielsen.

Kære Hr. S. Nielsen!
Gør dette Gulaschpar virkeligt et saa opstødende Indtryk paa Dem, at De maa benytte Plankeværket?

— Ondskyld lille Hr. Betjent — Di sku vel ikke ha' en Tændstik?
— Nej unge Mand, det har jeg ikke.
— Tak for Oplysningen!
Tegnet af Chr. Larsen.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Endnu

findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

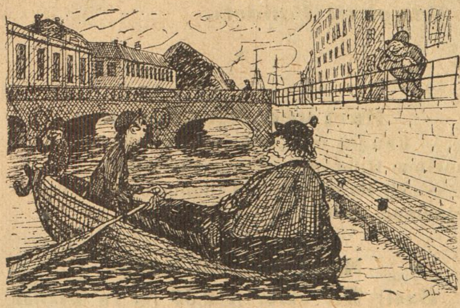

Halløj Christian har Du inte Brug for en Medhjælper!
Tegnet af H. Linnemann.

Vil De spise godt

paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 **Elektr. Drift Telf. Nora 1799**

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Tilfældigt Sjov.

— Far! sagde lille Peter tankefuldt og trak Vejret saa dybt, at hans Fader kunde se paa ham, at nu vilde han igen komme med et af sine umulige Spørgsmaal.

— Det ved jeg ikke, sagde Faderen og begravede sig i sin Avis.

— Hvad ved Du ikke Fa'r?

— Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare paa det, som Du skal til at spørge mig om.

— Ja, men Du ved jo slet ikke, hvad jeg vil spørge Dig om. Ved Du vel Fa'r?

— Nej, det ved jeg ikke.

— Ja, men naar Du ikke ved det, hvor ved Du saa, at Du ved, at Du ikke ved, hvad Du vil svare mig?

— Fordi jeg ved, at jeg ikke ved det. Jeg ved ikke, hvor det kan være, af saa mange Folk med store Hoveder gaar med smaa Hatte, og hvorfor man ikke spiser med Maven, og hvor mange mange er, og hvorfor vi ikke har Øjne rundt omkring paa Kroppen, og hvorfor Tante Rikke har Overskæg —, jeg ved i det Hele taget ikke, hvad jeg skal svare paa alle Dine tossede Spørgsmaal, men det ved jeg, at hvis Du ikke lader mig være i Fred, saa kommer Du paa Hovedet i Seng med alle Dine fjollede Spørgsmaal!

— Jamen, Fa'r, det jeg vil spørge Dig om, er ikke fjollet.

— Naa, ja, spørg om det da. Men kun et eneste Spørgsmaal, saa ikke mere!

— Nej! Hvis det nu blev Dommedag, og Jorden gik helt under, og der saa var gaaet en Mand op i en Luftballon eller med en Flyvemaskine, hvor skulde han saa gaa ned, og hvor skulde han blive begravet, naar han døde?

Agrarer.

Tegning af Magnus Kristensen.

— De æ sgu snart ikke til a klare sig længer. Her kommer den ene og byder langt højere end den anden for ens Gaard; man ved sgu snart ette hva man ska'!

Læreren har forklaret Skabelseshistorien meget udførligt, og har særlig dvælet ved, at Hustruen skabtes af Mandens Ribben. Den lille Max, der altid, naar han hører om Sygdomme, troer, at han selv lider af dem, kommer meget ængstelig hjem, og idet han holder sig i Siden, siger han disse mystiske Ord:

— Aah Mo'er, jeg har saa ondt i det venstre Ribben. Bare jeg ikke faar en Kone!

— Men hvorfor prygler Du Din Hund?

— Naturligvis for at gøre den en Fornøjelse.

— Tror Du da, det fornøjer Hunden, at Du prygler den!

— Nej, men naar jeg slipper den, bliver den saa glad, det Skind.

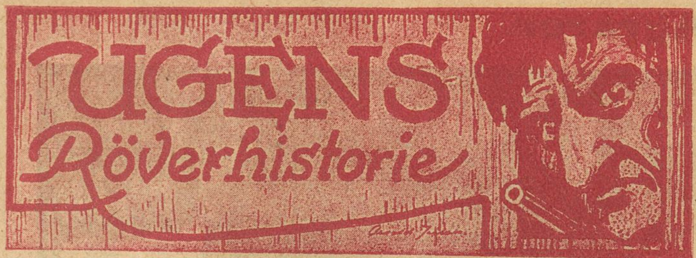

Døden i Haandtrykket.

Jeg var paa Besøg hos min gamle Ven Brown i hans Ejendom i Leicestershire, og da vi en Aften havde siddet og talt en Stund foran Kaminen, begyndte han pludselig i afbrudte Sætninger at fortælle mig, at han var sikker paa, at han snart skulde dø.

— Dumheder! sagde jeg. Du ser ganske vist lidt overanstrengt ud, men ellers synes Du at være helt frisk. Eller er det maaske en indvendig Sygdom?

— Nej, men hver Morgen staar jeg op med en Følelse af, at det bliver min sidste Dag, og naar jeg lægger mig om Aftenen, er det i den Tro, at jeg ikke vaagner mere. Denne Frygt gør mig fuldkommen syg. Det er ganske rigtigt, at Du ler af mig, men ser Du, jeg har nøje fulgt med, hvad der er sket i de sidste fire Aar, og den Mand, som allerede har dræbt nitten Personer, vil ikke betænke sig paa at faa Snesen fuld.

— Hvem er det forskrækkelige Menneske?

— Branton.

— Den Karl, hvis enorme Held hele Verden taler om? Han, som arvede fire Ejendomme paa fire Aar?

— Ja netop. Han er min Fætter, og han tager Livet af mig inden Aaret er gaaet.

Min Vens Ansigt var ganske blegt og Sveden perlede paa hans Pande. Der var ingen Tvivl om, at han for Alvor var bange.

— Fortæl mig noget nærmere om den Branton, sagde jeg.

— Min Bedstefader havde fire Sønner og en Datter, begyndte Brown, og det gik dem godt alle sammen undtagen min ældste Farbror Dick. Min Bedstefader var meget rig. Min Tante og mine to andre Farbrødre giftede sig Penge til, og min Fader arvede denne Ejendom her efter en afdød Slægtning. Saa hændte det, at Farbror Dick en Gang kom i en voldsom Strid med Bedstefader og blev jaget paa Porten, hvorefter han forandrede sit Navn til Branton, giftede sig og døde kort efter. Hans Hustru var italiensk, og de havde en Søn, som hed Rudolf.

Denne Rudolf hørte vi ikke noget til førend for et Par Aar siden. Efter hvad han selv fortalte, havde han levet i Italien som Kunstner, og han havde giftet sig dér og vendte først tilbage til England efter Hustruens Død. Da han kom hertil, foregav han at være ganske ubemidlet og tog derfor paa Besøg rundt omkring hos sine Slægtninge. En Maaned efter hans Ankomst begyndte Ulykkerne — først med Bedstefaders Død og siden fulgte de andre Slag i Slag.

Det første Dødsfald kom jo ikke saa uventet, men da Bedstefader døde uden at have skrevet noget Testamente, tilfaldt hele hans store Formue hans ældste Søns Barn.

Dødens pludselige Indtræden, forklarede Doktoren, skyldtes Hjertelammelse, derfor havde han ikke faaet Tid til at gøre noget Testamente.

Den næste, der døde, var Onkel Lesters eneste Søn, derefter døde Onkel Georg — begge to af samme Sygdom — Hjertelammelse.

Derpaa fulgte Onkel Georgs Datter — og Rudolf Branton arvede Ejendommen.

Saa mistede Tante Maud først sin Mand, derefter sine to Sønner og tilsidst døde hun selv, saa at der atter blev en Arv til Rudolf. Men der gik et Stykke Tid, inden han kom for at tage det i Besiddelse. Det hed sig, at han opholdt sig i Italien og var uvidende om alle de Ulykker, der fandt Sted.

Jeg var nu mistænksom. Jeg rejste til Italien og besøgte de Steder, hvor han paastod, han havde været, men der var ingen, som kendte noget til ham, og da jeg kom tilbage til England, forvissede jeg mig om, at han ikke havde været udenfor Landets Grænser.

Seks Maaneder senere døde Onkel Lester. Atter var Dødsaarsagen Hjærtelammelse, og atter var Branton nærmeste Arving.

Siden den Tid har jeg levet med Døden lurende paa mig, hvor jeg gaar og staar. Nu er der kun min Ejendom, som denne Djævel kan arve, og jeg ved, at han tilsidst vil faa den i sin Magt. Og jeg har opdaget, at han desuden har dræbt ti andre Mennesker, som stod ham i Vejen.

Jeg forsøgte at trøste min Ven.

— Selv om det nu er sandt, hvad Du har fortalt mig, behøver Du da ikke at være bange, sagde jeg. Du har jo ingen Børn og følgelig er han nærmeste Arving; men testamenter Din Ejendom til en anden, saa kan Du være lige saa sikker som et Fattighusmedlem mod hans Anslag.

Han lo bittert.

— Ejendommen er et Fideikommis, kære Ven. Der findes intet Haab, jeg maa dø ligesom alle de andre.

— Nej, det skal Du ikke! udbrød jeg. Tag Dig sammen, for Fanden! Hvis Du gaar her og grubler, saa ender det med, at Du dør af Frygt inden seks Maaneder. Tag Tyren ved Hornene og bed Branton komme her, saa kan I gøre Sagen op Mand mod Mand.

— Vil Du være her, medens det staar paa?

— Ja, det vil jeg gerne.

— Saa skal jeg skrive i Morgen og invitere ham.

Tre Dage senere kom Rudolf Branton. Han var en høj, blond Mand, meget talende og med et vindende Væsen. Brown holdt sig af Frygt saa langt tilbage fra ham som muligt.

Jeg saa, at Branton lagde Mærke til det, og da jeg var bange for, at han straks kunde udføre sine morderiske Forsøg, hvis det nu forholdt sig saadan som Brown troede, besluttede jeg at faa Sagen afgjort med ham samme Aften, og inden jeg gik til Bords, stoppede jeg en ladt Revolver i Lommen.

Fru Brown trak sig tilbage efter Middagen, og vi tre Herrer gik ind i Rygeværelset. Jeg begyndte Samtalen og førte den straks ind paa Sagen. Jeg fortalte, hvad Brown havde berettet for mig og fremhævede særlig alle disse Dødsfald, der havde medført en betydelig Fordel for den Mand, jeg talte til. Et Stykke Tid hørte han roligt paa mig med Hænderne i Lommerne og et foragteligt Smil paa Læberne, men saa afbrød han mig:

— Jeg maa indrømme, at det er et mærkværdigt Sammentræf, men det er jo Galskab af Dem at tro, at jeg har haft nogen Andel i disse Menneskers Død. Da Maud Brown, hendes Mand og Sønner døde, opholdt jeg mig jo i Udlandet.

— De ved ligesaa godt som jeg, at De ikke har været udenfor England, sagde jeg. Hr. Brown har fulgt Deres Spor.

Nu syntes han at blive lidt urolig og tog Hænderne op af Lommen. Paa højre Langfinger bar han en tyk Guldring, formet som en Slange, hvis Hoved var besat med smaa Smaragder. Han gabede og rejste sig.

— Jeg antager, at det er Dem, min kære Brown, som jeg har at takke for disse Ubehageligheder, sagde han, idet han langsomt nærmede sig min Ven, som sad ved et Bord et Stykke fra os. Men hvad jeg egentlig har gjort, siden De betragter mig som en Morder, begriber jeg ikke. Tænk dog paa, at vi er Slægtninge, og lad os være Venner.

Derpaa lagde han sin Haand let paa Browns, som hvilede paa Bordet.

Min Ven trak Haanden til sig med et Ryk.

— Djævelen ta' Jer, Branton! raabte han. Deres Ring stak mig i Haanden.

Med et stod den frygtelige Sandhed klar for mig. Jeg tog min Revolver, sigtede paa Branton og tvang ham tilbage til Kaminen. Derpaa raabte jeg til Brown:

— Hug øjeblikkelig Fingeren af, ellers er Du død inden fem Minutter!

Min Ven stirrede et Øjeblik vildt paa mig, tog derpaa en Kniv og med et kraftigt Snit skilte han Fingeren fra Haanden, idet han udstødte et Skrig af Smerte. Jeg havde vendt mig halvt om, men opdagede i samme Øjeblik, at Branton strakte Haanden med Slangeringen mod mig.

— Ned med Haanden, Morder, eller jeg skyder Hjernen ud paa Dem! raabte jeg.

Han lo til mig med sine gule Tænder, men forholdt sig derpaa rolig.

— Og nu, sagde jeg, kan De ligesaa godt aflægge en fuldstændig Bekendelse.

Han lo bittert.

— Det ser ud, som om Spillet er tabt, sagde han, og jeg vil da ligesom Taskenspilleren forklare, hvorledes det altsammen er gaaet til. Denne Ring har tilhørt Familien Borgia, og jeg fandt den i et Palads i Florens blandt noget gammelt Skrammel. Tilfældigvis døde min Hustru — det eneste Menneske jeg nogensinde har holdt af. Indtil da havde jeg troet, at Ringen var en ganske almindelig Ring. Men saa undersøgte jeg den nærmere og fandt, at Slangens Tunge var lavet af en skarp, udboret Spids. Ringen er ligeledes hul og indeholder en hastig dræbende Gift. Jeg var den Gang meget fattig og havde mistet det eneste Menneske, som bandt mig til Italien. Jeg længtes efter Rigdom og Magt. Saa begav jeg mig til England, og det har ikke været uden Resultater.

— Og Listen over Deres Ugerninger skulde vel være blevet endnu længere, dersom jeg ikke havde afsløret Dem, sagde jeg.

— Knapt. Giften er næsten brugt op. Men der er dog tilstrækkeligt til endnu et Offer. Se!

Med en hurtig Bevægelse trykkede han Slangehovedet mod sin Pande og slyngede derefter Ringen ind i Ilden. — Han blev hurtig ligbleg.

— Det sortner for mig, stønnede han. Jeg har ofte tænkt, hvorledes mine Ofre har følt det — nu ved jeg det. Hjertet presses op, og saa Tanken om — ah! Dette lange Suk var den sidste Lyd, han gav fra sig — et Øjeblik efter segnede han død om.

Brown laa længe syg, men en Maaned senere var det kun Tabet af Fingeren, som mindede ham om hans Redning fra en skrækkelig Død.

Tegninger af G. Lagerstedt.

Man har hidtil forestillet sig, at Freden skulde komme som en lille Due,

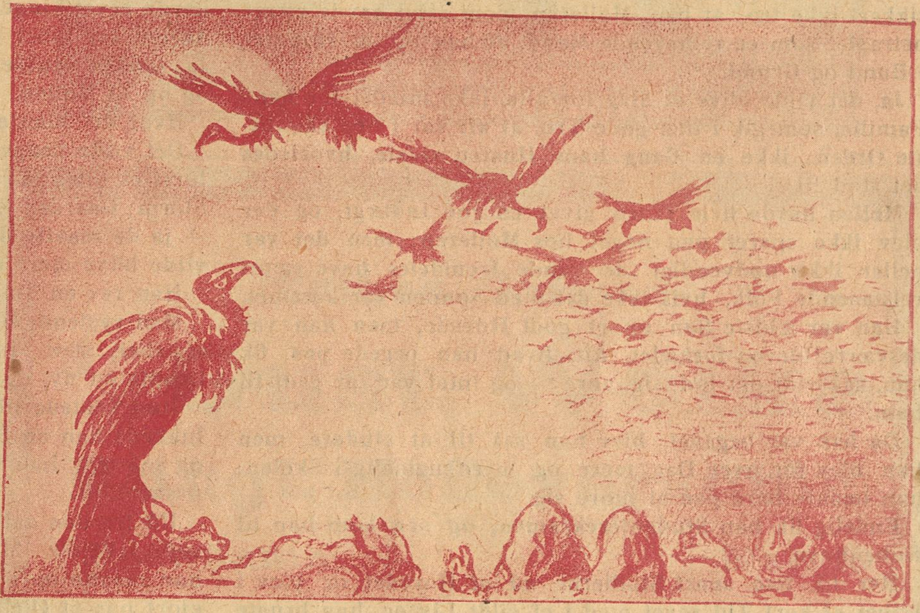

men indtil nu har der kun vist sig en Flok sorte Gribbe.

Faderkærlighed — — —

Det var en forrygende Storm, Vinden fo'r henover Vejen og hvirvlede Støvet op.

Oppe paa en lille Høj laa en Gaard med en Vindmølle. Det var en underlig Mølle, lav og fladtrykt, for bedre at kunne modstaa Stormen; ja, den var saa lav, at det nederste af de store Vinger næppe var mere end et Par Meter fra Jorden.

Men stærk og solid var den; den saa ikke ud til at ville falde for det første det bedste Vindstød.

Gaarden, der laa op til Møllen, saa gammel og faldefærdig ud, som den laa der i Mørket.

Der var Lys i et Vindue i Stuebygningen, og bag det nedrullede Gardin saas Skyggen af en Mand, som sad bøjet over en Bog. Manden var Mølleren, en svær, firskaaren Skikkelse. Han sad med en Regnskabsbog, og efterhaanden som han vendte Blad for Blad, blev Furene i hans Pande dybere og dybere.

Han kunde ikke længere skjule hverken for sig selv eller andre, at han var en ruineret Mand, som kun kunde komme ovenpaa igen, hvis der blev stillet en stor Sum Penge til hans Raadighed. Efterretningen om hans Ruin vilde komme som et Lyn fra en klar Himmel, og mange vilde sikkert ikke tro, at han, Mølleren, som altid havde været betragtet som en velhavende Mand, at han nu var ruineret i Bund og Grund.

Ja, det vilde blive et Slag for alle, ikke mindst for hans Familie, som gik i den gode Tro, at alt var i den skønneste Orden: ikke en Gang hans Hustru vidste, hvorledes det stod til.

Møllen havde hele Tiden givet en god Indtægt, og der blev ikke sparet paa noget hos Mølleren; men det var heller ikke nødvendigt, de kunde fremdeles have været velstaaende Folk, hvis ikke det med Sønnen var kommet.

Han var ældste Søn og et godt Hovede, men han var desværre bleven forkælet. Alt, hvad han pegede paa, fik han, saa vidt det lod sig gøre — og intet var for godt til ham.

Da han var begavet, blev han sat til at studere, men han blev for hver Dag mere og mere ugidelig i Skolen; han tænkte bare paa at more sig.

Endelig fik han Studentereksamen, og saa kom han til København.

Her fik han snart Studierne ud af Hovedet og blev i Løbet af kort Tid revet med i et vildt Liv og han brugte Penge i Massevis.

Da Mølleren tilsidst sagde Stop, af den Grund, at han ikke længere kunde forstrække Sønnen med Penge, greb han til det gamle Middel: han skrev Faderens Navn paa falske Veksler.

Og det var ikke Smaapenge, det drejede sig om. Nej, det var mange Penge, altfor mange Penge til at Mølleren kunde taale at miste dem.

Da saa Tiden for Vekslernes Forfald nærmede sig, kom Sønnen grædende hjem og bad Faderen om Tilgivelse.

Det havde været et haardt Stød for den gamle Mand at se sin Søn synke saa dybt, men Faderkærligheden sejrede over alle andre Følelser, og han tilgav ham og forsynede ham med Penge til en Rejse til Amerika for dér at begynde et nyt Liv.

Og nu sad den gamle Møller tilbage med Smerten og Skammen. Men han kunde jo reddes, naar bare han fik tilstrækkelig mange Penge. Men hvem vilde laane ham Penge nu?

Han vendte Blad for Blad i Regnskabsbogen, og hans Pande blev furet, mens Øjenbrynene trak sig sammen som i Trods.

Der faldt et Stykke blaat Papir ud af Bogen. Han tog det op og saa, at det var en Kvittering for Assurancepræmien.

Assurance — ja, Gaarden var godt, *meget* godt assureret, og vilde den bare brænde — — ja, saa kunde det hele gaa i Orden, uden at nogen Mors Sjæl vilde faa Anelse om, at han havde været saa nær den sikre Ruin. Men der var jo ingen Mulighed for, at det kunde ske! — — Skønt man kunde jo — —

Nej, det maatte ikke ske!

Nøden var nok stor, men at den skulde bringe ham til selv at stikke Ild paa sin Gaard — — nej, saavidt var det dog ikke kommet endnu. Og desuden vilde det jo snart blive opdaget, og saa — ja saa blev det sidste værre end det første. Nej, hellere tigge end at gøre det!

Og alligevel — for sin Kone og sine Børns Skyld kunde han nok forsvare det; han kunde ikke taale at se dem lide Nød.

Og mon det nu ogsaa kunde opdages?

Alle paa Gaarden sov trygt og troede, at han var gaaet i Seng for længe siden, saa hvis han nu stak Ild paa Møllen og løste Møllevingerne, vilde man tro, at Stormen havde revet Vingerne løse og at Ilden var opstaaet ved, at Akslen var løbet varm; ingen vilde fatte Mistanke til ham. Ja, saadan skulde det gøres. Han gik forsigtig ud af Døren og op til Møllen.

Hvor det blæste!

Det vilde fænge i Løbet af et Øjeblik, og begyndte det først at brænde, stod den ikke til at redde i en saadan Storm; Gaarden vilde brænde ned til Grunden, og Folkene — ja de maatte da vaagne ved Støjen af Vingerne, og der vilde blive mere end Tid nok til at redde Kreaturerne.

Han rev en Tændstik af.

Med rystende Haand satte han den hen mod nogle Høvlspaaner, som laa i en Krog. Tændstikken gik ud. Han tændte en ny, og denne Gang fængede det.

Han ventede til Ilden havde bredt sig rigtig godt, saa lukkede han en Luge op, for at det bedre kunde trække, og saa gik han vaklende ned ad Trappen og ud i den friske Luft.

Ud fra den aabne Luge slog der allerede en tyk Røgsøjle i Vejret. Men han havde jo glemt at løse Vingerne, han maatte op i Møllen for at skære Tovet over. Det var gjort paa et Øjeblik.

For ikke at blive ramt af en Vinge, tog han fat i den, som var nærmest Jorden, for at holde den til han kunde komme udenfor Rækkevidden, men Stormen var for stærk. Den store Vinge hævede sig majestætisk i Vejret med Mølleren, som i Angst og Spænding havde faaet den ene Arm ind i Vingens Sejl. Fortvivlet og rædselsslagen kæmpede han for at faa Armen fri, men Baandene snørede sig bare fastere om ham, og i sin Angst klamrede han sig til Vingen baade med Arme og Ben for ikke at blive slynget ud i Rummet.

Farten blev vildere og vildere; de store Kæmpevinger snurrede rundt i Luften, og den dødsdømte Møller klamrede sig med en sidste rasende Kraftanstrengelse til Vingen.

Det varede dog ikke længe, lidt efter lidt slappedes hans Tag — nu mistede han fuldstændig Kræfterne, og idet han udstødte et hæst Skrig, blev han med frygtelig Kraft slynget mod Jorden.

I Løbet af Natten brændte Møllergaarden fuldstændig ned. Baade Mennesker og Dyr blev reddet, og ved Daggry fandt man ved Ruinerne af Møllen et Menneske med knust Hjerneskal. — —

Det var Mølleren.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

Ikke en Femøre! Alle disse Musikstævner ødelægger Forretningen!

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 27 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 3. Juli 1919

Hvad kan bringe Alexander Foss i Harnisk?

Tegning af P. V. Hansen

Tanken om 8-Timers-Loven.

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse $4\frac{1}{2}$ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1,35

Nørre Farimagsgade 57.

MØBLER faas billig

paa Kredit

fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.

Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

Telefon

1848

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

I

Første Fortælling,
i hvilken Helten præsenteres, og som forøvrigt handler om et Væddemaal og en Skovtur.

Min Helt Mathæus Hannibal Lysander Nielsen Beck
jeg hermed Æren har, min Læser, Dem at forestille:
Hans første Ungdoms Charme er desværre ganske væk,
han er lidt fed og mavet, dertil overmaade lille.
Saa venter De en Helt i Dramastil, da blir De snydt;
men han er rar og hyggelig, et ejegodt Gemyt.
Og Ungkarl er han; hidtil har han undgaa't Amors Snarer.
Af Næringsvej han er Grossist i Smør- og Fedevarer.

Han sidder denne Aften ved sit Stambord i Cafe
»Den gyldne Bjørn« og snakker med sin Ven Lars Hansen,
som nylig har til Jorden fulgt sin Hustru Nummer tre
og af sit korte Samlivs Lykke endnu mindes Glansen.
»Jeg siger Dig Mathæus, Du maa tro mig paa mit Ord,
foruden Ægteskab der er ej Lykke her paa Jord«.
»Det er Dit gamle Præk«, Mathæus svarer, »tro Dig Fanden!«
»Jeg taler af Erfaring Ven, der er sgu ingen anden.

Og naar man er et Mandfolk — ja, som for Eksempel jeg,
saa kan man ikke tænke sig at leve uden Kone.
Tre allerkæreste smaa Piger krydset har min Vej,
og alle har de efter Tur beklædt mit Hjertes Trone.
Og dette vil jeg sige Dig, at aldrig et Minut,
ja, ej en Brøkdel af det har jeg angret og fortrudt.
Og naar med Spot og Haan Du Ægteskabet gennemgarver,
Du taler hen i Vejret som den blinde Mand«.

»Ja alt det har Du præket for mig saagu mer end tit;
vi har nu hver sin Mening, de kan være gode begge«.
»Forresten,« griner Hansen, »naa'de Du sgu næppe vidt
paa Kærlighedens Veje, Du som mangler Kvindetække«.
»Naa, hvad, et Pigebarn man fik vel til at hænge paa!«
»Gu' om Du gjorde, Beck! Hæ, jeg begynder at forstaa,
hvorfor Du vil som Pebersvend bestandig kukkelure;
Du har det li'som Ræven: Rønnebærrene er sure!«

Men dette var at ta' vor Helt just paa hans ømme Sted,
det skal ej nægtes, hans Forfæng'lighed sig følte saaret;
thi rejser han sig hurtigt: »Ha, Lars Hansen«, si'r han med
en Stemme fuld af Harme, »ved Du af, Du har Dig baaret
ad netop som en Tølper! Du har haanet mig, men godt,
jeg tvinge skal Dig til at ta' tilbage denne Spot!
Og naar vi ses igen« — her tog hans Øjne til at flamme
»skal jeg ha' gjort Din Haan i Aften ynkelig til Skamme!«

»Naa, hvorfor saa højtidelig? Godt Ord, godt Ord igen!«
»Javist, det er den gamle Snak, nu skal der glattes, bødes.
I Dag vi har den tredje Juli, naar vi har, min Ven,
den tredje i September, vil vi her ved Bordet mødes.
Og da, Ven, mærk Dig dette, jeg en Kone med mig har.
— Min Tilflugt til Büreauer og Aviser ej jeg ta'r!
Jeg finder hende selv og undgaar derved Overtegning.
Og Du kan drikke Dig plakatfuld, Hansen, paa min Regning

tre Gange daglig Aaret rundt, hvis ej jeg holder Ord!
At Ægteskabets jammerlige aandsforladte Prosa
for mig er uopnaaeligt er skændig Løgn, min Bror«.
— Men Hansen ler ved Tanken om den megen Spirit'osa:
»Ja, godt, lad os da vædde — hm — altsaa vi faar at se,
imod Dig sætter jeg en Bryllupsmiddagsmad til tre!«
»Top«, svarer Beck, og hurtig han den anden Haanden rækker.
Derpaa han iler hjem, hvor straks han sig i Køjen lægger.
— — —

Den næste Morgen vaagner han og vaagner temlig brat.
Det banker paa hans Dør, og med et Sæt — o Rædsel! — mindes
han Aft'nens Ubesindighed, hans Løfte — mindes, at
han var et Fæ! — Det banker atter; det er hans Værtindes
purunge Datter Rosa, som ham bringer Havregrød
— vor Helt af Hensyn til sin Sundhed daglig denne nød —.
Og medens Rosa nejer smilende, Mathæus tænker:
Nu ja, hvorfor ej hende, naar man lægges skal i Lænker?

Men hvordan Pokker man til saadant Pigebarn gør Kur,
det har han ej Ide om. Dog helt modig han begynder:
»Hæ, lille Frøken Rosa, skal vi — skal vi ta' en Tur
i Dyrehaven? Solen skinner. Og naar vi os skynder,
saa naar vi Toget ti og seksten. Jeg et Frokostbord
bestille vil paa Bellevue?« »Ja, jeg skal spørge Mor.
Selv har jeg voldsom Lyst dertil, saa hvis blot Mama finder,
at det gaar an —« en Rødme lægger sig om Rosas Kinder.

Da Mama fandt, at det gik an, de drog til Skovs de to.
Og Frokosten paa Bellevue fik snart nedbrudt hvert Panser
af Reserverthed. Rosa i de bitte, bitte Sko
og i sin hvide Sommerkjole gennem Skoven danser,
saa Beck blir helt betaget, og det underlige sker,
hans Hjerte, som var før af Sten, blir nu det bløde Ler:
»Javist har Hansen Ret,« han mumler ved sig selv, »en Psyke
som Rosa kan sgu fylde en med Sommersol og Hygge«.

»Min lille Frøken Rosa, vi paa denne grønne Skrænt
os hvile vil en Stund, og her jeg vil betro Dem noget«.
Han sig i Græsset strækker. Mens han en Cigar faar tændt,
hun sætter sig, og hendes Øjne smiler: Ud med Sproget!
»Hvis De tillader, at jeg samler mig, faar tænkt mig om,
thi dette, Frøken Rosa, det er noget — noget som —«
han grunder og han grunder, og da Dagen er lidt lummer,
han grunder sig desværre snart i blid og rolig Slummer!

Og da han atter vaagner, ser han sig fortabt omkring:
»Jeg tror, at jeg har sovet! Højst besynderligt i Grunden!
Jeg ser kun Træ'r og Græs og Træ'r og ellers ingenting!
— men Rosa? hvor er hun? Den søde Trold er rent forsvunden!«
Og da han hende ventet har en Timestid omtrent,
saa rejser han sig med et Sæt, en Ed, et »Djævelblændt«,
begir sig hurtig til Fortunen, men som han skal sætte
sig ved en ensom Middagsmad her magelig til Rette,

udstøder han paany en Ed! Nu har han saagu nok!
Der — i et Lag Studenter — Rosa mer end lyk'lig troner!
hun hyldes som en Dronning af den hele kaade Flok,
og gennem Snakken, Støjen hendes klare Latter toner.
Hun ser vor Helt og sender ham et Smil, et venligt Nik.
Dog han behersker sig — selv om det kneb et Øjeblik.
Og medens Rosa præsiderer ved de unges Taffel,
gør han et mægtigt Indhug paa sin Mad med Kniv og Gaffel.

Og siden drev han ene om. Han hørte hende le
bag Busk og Krat. Det rørte ej, angik ham ikke mere.
Paa Turen hjem kom Rosa og vor Helt i en Kupe,
og Rosa tog straks oprømt fat paa ham at konversere.
Men Beck kun lytter halvt uvillig til den lange Snak,
hvis Indhold kort er dette: »Tag min allerbedste Tak
for Turen! Jeg har nyttet Tiden vel og ikke sovet.
Tænk, med en ung og kæk Student jeg blevet er forlovet!«

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

Troligt nok.

Nogle unge Fyre, der paa Grund af deres Alder lige netop har turdet vove sig paa Værtshus, vil ikke gærne have, at de andre Gæster skal vide, at de for første Gang er ude paa egen Haand. De forsøger derfor at give den Erfarnes Rolle.

— Jeg nyder sjældent andet end Tuborg Pilsner, naar jeg er ude, erklærede den første.

— Øl har aldrig smagt mig, sagde den anden. Whisky og koldt Vand synes jeg bedst om for mit Vedkommende.

En tredie Person i det unge Selskab synes udelukkende om Portvin — han nyder aldrig andet, erklærer han. En fjerde kan kun drikke Kaffe med Cognac.

Den gamle Vært har imidlertid snart gennemskuet de unge Mænds Pral og han slutter da Diskussionen med følgende Salut:

— Det gør s'gu lige meget, unge Mænd, hvad Pokker I drikker, for det smager altsammen lige godt — naar I skal brække Jer!

Freds-Vise!

Mel.: Lisbeth, Lisbeth —

Freden, Freden
kom til Lufts, til Vands, til Lands
til Sancte Hans.
Rheden, Rheden
smykket blev med festlig Krans.
Hele Byen lignede en Karussel,
at der ej blev Krig, jeg kalde maa et Held.
Freden, Freden
slog mig næstendels ihjel!

Freden, Freden
greb hver »Poilu« og »Boy«,
ja det var Spøj!
Heden, Heden
den blev ualmindelig høj.
Engelskmænd gik paa med næsten irsk
Facon,
franske Mænd de hyled bare »Madelon«,
Freden, Freden
slog forgæves paa Gongon!

Freden, Freden
skabte i et Øjeblik
total Panik.
Glæden, Glæden
standsede al vor Trafik.
Alle Men'sker raabte himmelhøjt Hurra,
Øl der kom paa Bordet, ingen ved
hvorfra.
Freden, Freden
fredet blev fra Bunden a'!

Freden, Freden
gør i Hytte og i Slot
nu li'godt godt.
Æden, Æden
vil nu blive fed og flot.
Selv i Højre vil der blive Fred og Ro,
og vi skal forgylde hele Fredens Bro.
Freden, Freden
den blev hyldet to og to.

Freden, Freden
vil forvandle alle raa
til Engle smaa.
Vreden, Vreden
vil nu ud af Verden gaa.
Tænk, det siges, Resta'tører uden Snak
Prisen nu vil sætte ned paa Øl, Tobak.
Freden, Freden
kan Du klare *den* — saa Tak!

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

Naa, der var intet at gøre derved — undtagen ved Hjælp af Pudder og Haartinktur, og den Slags Ting passer jo ikke for unge Piger. Jeg trøstede mig derfor ligesom alle andre grimme Kvinder ved at forsøge paa at blive intelligent.

Det vilde nok gaa lettere. I Skolen gjorde jeg mine Lærere ude af sig selv ved mine Spørgsmaal; hjemme fik jeg ofte min kære Faders Haar til at rejse sig paa hans Hoved. Da jeg kom hjem fra Klostret for to Aar siden (jeg var den Gang atter Aar) læste jeg hver eneste Bog i Faders Bibliothek. Da vi kom til Paris, kopierede jeg de amerikanske Piger, jeg saa i Teatrene (»chice Typer, disse Amerikanerinder«, sagde Fader). Og selv om det ikke lykkedes mig at blive chic, blev jeg dog ikke en saadan lille hvid Gaas som de andre franske unge Piger — aa nej, det tør jeg nok sige.

Hvilken Lykke var det ikke ogsaa, naar nu Skæbnen førte mig bort fra mit elskede Frankrig, hvor ens Forældre sørger for Ægteskabskandidaten i det belejlige Øjeblik. Et chic Bryllup i Madeleinekirken og — man er etableret for hele Livet. Men her i England er det nødvendigt, at man selv udfører hele Arbejdet, naar det gælder om at fortrylle en ung Mand (og tilmed en ung Mand med Penge), og faa ham til at fri til en for ens egen Skyld, uden at Forældrene har sørget for det hele i Forvejen. Jo mere Erfarenhed, selv om det er gennem Bøger, man har skaffet sig, des bedre.

Hvad Herrerne her angaar, saa synes disse, efter de Eksempler jeg har set her paa Brent Castle, ikke at længes efter Ægteskabet. De gaber, snakker om Politik og interesserer sig ikke for de unge Piger og deres Tennis, deres The og deres Forsøg paa at være fortryllende.

Faktum er, at i de to Maaneder, jeg har opholdt mig her, har ikke en eneste ung Mand, rig eller fattig, friet til Lady Portia eller Lady Muriel eller Lady Ermentrude eller Lady Elisabeth eller Lady Florence eller Lady Violet.

Og sikkert er det, at ingen har bedt om Lilis brune Lab.

Det er nedslaaende, ikke sandt? — naar man betænker hvad et Ægteskab betyder for en ung Pige; i og for sig er det øjensynlig en Ildprøve ligesom en Eksamen, men nødvendig, hvis man vil blive en Verdensdame. Aa, hvis der blot fandtes en anden Udvej for en ung Pige til at opnaa en Stilling og Frihed!

Men der findes ingen anden Udvej. Og i England findes den vel ikke en Gang. Det er frygteligt at tænke paa, at jeg maaske i 80 lange Aar (jeg er saa rask, at jeg nok bliver hundrede Aar), skal sidde her i Brent, flettende mit Haar og talende Fransk med de seks Piger, to Timer om Dagen med hver.

Aa, min Ægtehalvdel, hvor Du end befinder Dig, kom og gift Dig med mig! Selv om Du ogsaa er skaldet, har Dobbelthage og er dum og flov — hvordan Du saa end er, saa flov og uudholdelig kan Du sikkert ikke være som Livet her i Brent.

II.

EN BEGIVENHEDSRIG DAG.

Jeg maa holde venstre Haand paa Hovedet og skrive meget forsigtigt med den anden. For det løber rundt for mig. Min Gud! Hvor meget er der ikke sket i Dag!

Først Begivenhederne, siden Reflektionerne. Jeg vil skrive det hele i kronologisk Orden.

Først ankom der i Morges en forseglet Pakke fra Paris, adresseret til Mademoiselle de Vauquéres de Clugny hos Hertuginden af Porthaven. Indeni laa noget endnu vigtigere — to af Bank of Englands Sedler paa hundrede Pund hver, altsaa ca. 5000 Francs. Endvidere fandt jeg deri en lille Rulle Guldsouvereings, næsten 1000 Francs. Aldrig i mit Liv havde jeg set saa mange Penge paa en Gang — — og Faders Sagfører, der sagde, at jeg var fattig!

I det Brev jeg fandt i Pakken fortalte han mig, at den Sum han havde sendt var alt, hvad der var blevet tilbage efter at Faders Gæld var blevet betalt. Brevet var fuldt af Undskyldninger, som om det kun havde indeholdt 1 Sous. Fem tusind Francs! Tænk hvad man kan faa for en saadan Sum! Elskede Fader, hvor Du saa end er, saa tænker Du dog paa din Lili! Du efterlod hende jo ikke fattig.

Efter at jeg havde modtaget den omtalte Pakke, følte jeg slet ingen Lyst til at følge med til Blomsterudstillingen i Brentpool, hvorhen Tante Elisabeth havde lovet at tage mig med samme Eftermiddag. Hun var imidlertid stædig og forklarede, at en Dame i dyb Sorg meget godt kunde tage derhen uden at Folk talte derom (som om jeg brød mig en Smule om det) og at Folk, hvis jeg ikke viste mig ude, vilde paastaa, at hun ikke opfyldte sin Pligt mod sin Søsters Barn.

Forresten, tilføjede hun, vilde den ny amerikanske Skønhed, som man hele Vinteren havde kappedes om at indbyde, og som ved Sæsonens Aabning næste Uge skulde præsenteres ved Hoffet, komme derhen. Alle Pigerne var henrykte over at komme til at studere hende indgaaende og om muligt komme paa Spor efter, hvad der gjorde hende saa attraaværdig for Mændene. Thi det saa ud, som om alle Mænd kappedes om at faa Lov til at gifte sig med hende, skønt hun var fattig (tænk blot, en fattig Amerikanerinde!) og som om hun kunde blive Hertuginde eller Marquise hvad Dag hun behagede at vælge.

Tante Elisabeth skar formelig Tænder, da hun talte om hende.

Hvorfor bliver de ikke hjemme og gifter sig med deres egne Mænd, disse amerikanske Piger? spurgte hun med Taarer i Øjnene. Jeg kan ikke forstaa, hvad der bliver af alle de Mænd derovre. Kunde de ikke hellere komme herover og gifte sig med vore stakkels Piger!

Enden blev, at vi alligevel kørte til Blomsterudstillingen. Blomsterne var sikkert smukke, men ingen gav sig Tid til at se paa dem. Der var ca. 500 Damer tilstede, alle klædte i blege Farver.

Der var desuden omtrent 25 Herrer. Aa, hvor længselsfuldt betragtede de ikke af Tante, Pigerne og de andre Damer! Men de syntes ikke at lægge Mærke dertil. De stod alle i en Klynge henne i et Hjørne med Ryggen mod Blomsterne — og mod Hertuginden.

Hvis jeg havde været Tante Elisabeth, vilde jeg have samlet mine Flok grimme Pigebørn og vendt lige hjem.

Men hun blev og samlede omkring sig en Gruppe opvartende Damer — samt en Del Præster.

— Der er Amerikanerinden! udbrød hun bittert. Det er jo en ren Skandale!

Den amerikanske Skønhed! Jeg strakte Hals som en

Trane, men Væggen af sorte Rygge og skarlagenrøde Ridedragter var altfor tæt til at jeg kunde opfange et Glimt af den vidunderlige Magnet, der holdt Mændene fangne.

Jeg havde imidlertid ingen at gaa til og tale med, og derfor blev jeg hvor jeg var og ventede, medens jeg tænkte paa, hvor mærkeligt det dog maatte være at være en saadan Skønhed, der blot havde at vælge om hun vilde være Hertuginde eller Marquise Resten af Livet. Hvordan mon hun saa ud, denne berømte Skønhed? En henrivende, guldhaaret Skabning, hvid og skær?

Pludselig skiltes Væggen af Rygge og alle begav sig til Vinterhaven, hvor Buffeterne stod. Og nu saa jeg hende, den berømte Skønhed — sort Haar, sorte Øjne og kaffebrun Hud. Sort som en Muldvarp, ganske som jeg.

Hvis jeg i Morges blev sat ud af Sindsligevægt ved Synet af alle de Penge, jeg havde faaet, tænk Dem saa blot hvor rystet jeg blev nu. Var det muligt, kunde det være muligt? Der findes Ting, man ikke kan fatte. Jeg spurgte Tante Elisatabeth om en hel Del Ting, medens vi kørte hjem i det store Automobil.

Pigerne, som har en Mani for at spadsere, gik hjem til Fods sammen med en lille tyk Baron og en brystsyg Millionær fra Sydafrika.

— Tante Elisabeth, spurgte jeg, hvordan kan man dog kalde den Amerikanerinde for en Skønhed?

— Spørg mig ikke! hvæsede Hertuginden. Du har aldrig hørt mig kalde hende saaledes. Skønt jeg tilstaar — ja, maa tilstaa, at hun hører til den Type, der gør Mænd tossede. De store smægtende Øjne — hvor ruller hun ikke med Øjnene, den Kokette!

— Sorte Øjne! udbrød jeg. Men det er netop det, der forbauser mig. Hun er jo ganske sort — sort som en Muldvarp. Hvordan kan nogen kalde en mørk Type for smuk?

Tante Elisabeth stirrede en Stund fremfor sig som om hun grublede over Sagen.

— Lys eller mørk, svarede hun, hvad betyder det vel med Hensyn til en Kvindes Skønhed? Amerikanerinderne er ikke smukke — aldeles ikke.

— Er det muligt, stammede jeg, at en ung Pige med sort Haar og olivenbrun Hud kan anses for en Skønhed?

— Vær nu ikke nogen Gaas, Lili, svarede Tante skarpt. Jeg kender nok Franskmændenes Sværmeri for blonde Folk. Men det kommer af, at I selv er mørkhaarede. Her i England overfylder de blonde Markedet. Mine stakkels Piger!

— Aa, de har saa smukt Haar, udbrød jeg, ganske som dit!

Hertugindens Ansigt klarede op.

— Ja, de stakkels Piger, bare de ikke havde haft fuldt saa store Næser. Men det har alle i Familien Beauchamp, sukkede hun. Apropos, fortsatte hun, saa slog Du an idag, Lili. Naturligvis kunde jeg ikke præsentere Dig for nogen, da Du endnu ikke er blevet introduceret, men der var mange, der spurgte mig, hvad det var for en smuk Zigøjnerske, som var sammen med mine Døtre — Carmen, ja, det kaldte Lady Helenas Mand Dig. Jeg har derfor tænkt paa . . .

— Jeg, Lili, kaldt en Skønhed! Den fortryllende uheldbringende Carmen — jeg!

Mit Hoved snurrede. Jeg følte Lyst til at græde og le paa en Gang. Hvad vilde der nu ske? Hvad var det, Tante Elisabeth havde tænkt paa?

— Jeg har tænkt paa, fortsatte hun roligt, at simpel Retfærdighed overfor mine stakkels Døtre forbyder mig at udsætte dem for Sammenligninger med deres Kusine. Du ser, at jeg er aaben og ærlig overfor Dig, mit kære Barn. Du saa jo selv, hvorledes Miss Carol lagde Beslag paa alle Herrerne i Dag — hver eneste en! Du er ligesom hende bare endnu smukkere eller bliver det idetmindste, naar Du bliver velklædt. Dit Haar er bølget og fint, medens hendes er stridt som en Indianers, og Du har en god Figur . . . Ja, med andre Ord, min kære Skat, Du er en Skønhed af den mest iøjnefaldende Type. At beholde Dig her i Huset vilde være det samme som for altid at ødelægge mine stakkels Døtres Fremtidsudsigter. Simpel Retfærdighed overfor dem har derfor ladet mig fatte den Beslutning at sende Dig ud paa Landet.

— Ud paa Landet, Tante Elisabeth! Men er vi da ikke paa Landet?

— Ja nu, men Sæsonen staar for Døren, og da vil alle begive sig til London. Jeg havde haft til Hensigt at tage Dig med, men nu indser jeg, at det vilde være urigtigt. Du maa derfor blive her sammen med Portia — stakkels Portia! Naar saa Jagtsæsonen begynder og Slottet bliver fuldt af Folk, vil jeg sende Dig til en gammel Kusine af din Onkel — en gammel rar Dame, der er helt døv, men som bor for sig selv paa et stateligt Gods i Norfolk.

— Og blive der — hvor længe, kære Tante? spurgte jeg.

— Kære Barn! Du kan godt komme og besøge os en Gang imellem. Og naar alle dine Kusiner er gifte, vil jeg tage Dig med til London og lade Dig blive der en Sæson — bliver det ikke morsomt, kære Lili! Hvilken Succes og hvilket Parti bør Du ikke gøre med din Skønhed!

Jeg sad ganske stum af Forfærdelse. Seks Ægtemænd med Penge maatte skaffes til seks grimme, forskræmte Pigebørn — og indtil den sjette af disse sjældne Fugle var fundet, skulde jeg sidde i Fængsel! Det gamle Slot midt inde i Skoven, den gamle døve Kone — skulde det blive mit fremtidige Liv? Jeg kunde ikke holde det ud, det var umuligt.

— Hvilken Farve dit Ansigt fik, kære Lili, bemærkede Tante og løftede sin Lorgnet med en beundrende Mine. Og hvor dine sorte Øjne lyner og flammer! Ja, sandelig, en ægte Carmentype! Og, o Himmel! udbrød hun pludselig, næste Uge kommer Stockenville hertil! Tænk, om han blev forelsket i Dig! Den prægtige Fyr er saa følsom og blødhjertet — det var da godt, at jeg i Tide kom til at tænke paa den Fare. Hør Du, vi bliver nok nødt til at sende Dig bort allerede i Morgen. Og da jeg har inviteret Sir Frederick og Mr. Krüger til Middag i Dag, er det nok bedst, at vor lille Carmen bliver paa sit Værelse og spiser til Middag sammen med Gouvernanten.

Samme Aften efter at Guvernanten havde øvet sig i Fransk paa mig og endelig sagt Godnat, sad jeg længe og grublede. Min stakkels gamle Génevieve, som først havde været min Barnepige og derefter min Kammerjomfru og som havde fulgt med mig fra Frankrig, kom ind for at ordne mit Haar. Det var ikke ofte hun havde Lejlighed dertil efter vor Ankomst til Brent.

Tante Elisabeth havde taget hende til Kammerjomfru for Muriel og Ermentrude — naturligvis har en Hertuginde Ret til at bestemme i sit eget Slot, men det er for haardt for stakkels gamle Génevieve.

Jeg fortalte hende i faa Ord, at jeg i Stedet for at følge med hende og Frøknerne til London vilde blive sendt ud paa Landet. Aldrig har jeg set nogen blive saa rasende som Génevieve.

— Og indbilder denne Fru Hertuginde sig virkelig, at jeg vil modtage en Maaneds Løn af hende og lade mig skille fra Frøkenen? udbrød hun. Lad hende blot sørge for sig selv, denne Hertuginde! Jeg behøver ikke at lade mig behandle som hun lyster — jeg har min Sparekassebog i Fontainebleau. Og naar Frøkenen rejser paa Landet i Morgen, saa følger jeg med. Og hvis Frøkenen vil lytte til mit Raad, saa begiver vi os ikke til den Kirkegaard, hvor man vil begrave Dem, men til . . .

— Hvorhen, Génevieve?

— Hjem til Frankrig eller til Maanen! Hvad ved jeg? Det er Frøkenen, som skal bestemme det, og jeg, Génevieve, følger bare med.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Jærnkorset var let at bære. Men dette her er tungere.
(»Korsaren«, Norge.)

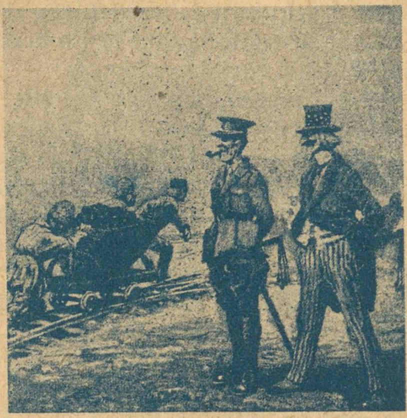

Amerika og England spekulerer i det russiske Marked.
(Russisk Karikatur).

HUSDEMONSTRATION.

Professor Groller, Berlin, giver hver Dag sin Globus en knaldende Ørefigen! (»Simplicissimus«.)

ØLLET KOM I GAAR.

Bayerøllet fik ben at gaa paa.
Gid jeg hadde hat ben at staa paa.
(»Tidens Tegn«. Norge)

— Maa jeg kondolere Dem; men det var jo en Forløsning for Deres Mand. — Maa jeg spørge, er Lejligheden her ledig?
(»Simplicissimus«.

Fånriken: Hvad har 83 fått i ansigtet?
83: Då å en skråma, fånrik.
Fånriken: Ja, jag ser det, men var har 83 fått den?
83: I ansigtet, fånrik. (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Gullasch.

— *Fa'r, hvad er Skepsis?*

— *Det er et Fremmedord!*

Hørt paa Landet.

Jens: De' var da skræk'lig, saa dine Grise er magre, Peter; pas paa, de ikke kryber ud gennem Tremmerne.

Peter: Næ, de' ka' de ikke, for jeg har slaaet Knuder paa deres Haler!

Sproglærer Petersen: Det er mig ufatteligt, at de franske Søfolk kan gøre sig forstaaelige overfor disse Pigebørn, der end ikke ejer det elementæreste Begreb om Franskmændenes udstrakte Anvendelse af le subjonctif i afhængige Sætninger!

Hørt hjemme.

Moder: Nu har Du jo igen ikke renset dine Negle.

Barn: Nej, for der er En, der har neglet min Renser!

„Holmens Stok".

Farvel Du gamle Holmens Stok,
nu gik Du da i Stykker.
Det gaar endda — jeg tænker nok,
Du ej har Brug for Krykker.

De' si'r De ikke!

*Præsident Poincaré vil trække sig tilbage, saasnart Freden er endelig sluttet. Som hans Efterfølger nævnes **Philip Canaut** — en Mand, der besidder Muligheder for at kunne gyde **Olie** paa de oprørte Bølger.*

•

Der er Plads selv i det mindste Hjerte for den største Elskovssmerte.

•

En Mand har i disse Dage taget Patent paa en fuldkommen Proptrækker.

Den Mand er kommen for sent til Verden!

•

*Komponisten **Hoppe** har skrevet en **Heste**-Galop.*

*Den vil blive en Lande-**Plage**.*

•

*Politiet har alle Dage været Kampens Mænd herhjemme. Den ny Politibygning er derfor bleven tegnet af **Kampmann**.*

Lars Peters Enetale:

— Ja, da jeg kom til Snupperup havde jeg ikke en Gryde at koge i og ikke en Ske at æde med, men Vorherre, der styrer og raader for alt, han ordnede det saa, at jeg heller ikke havde noget at koge.

Til Bunds!

At Tyskland »sank« sin Flaade,
kunde Britten ej forhindre.
Jamen pyt! saa er da Verden *de*
Mordmaskiner mindre!

Sandhed.

Søn: Mor, hvad er det for en Slags Høns, der lægger Guldæg?

Mor: Enhver Høne, der lægger Æg!

Arbejderkorets Dirigent Sextus Miskow.

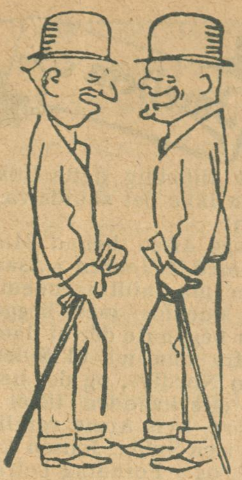

— I Dag havde jeg den Glæde at møde din Svigermoder.

— Hvordan kan det være Dig en Glæde?

— Jo, derfor at hun er *Din* og ikke *min* Svigermoder!

„En Svensker".

En liten Missägning. En fransk borgmästare, som förut varit brottmålsdomare (Straffedommer) skulle förena två kontrahenter i civilläktenskap.

— Fröken X., sade han, vändande sig till bruden, vill ni taga denne herr Z. till er äkta mann?

Sedan den unga damen svarat ja, vände sig borgmästaren till brudgommen med frågan:

— Anklagade, vad har ni att säga til ert försvar?

— — — —

„En Nordmand"

Fabrikanten: — Det, vi skal ha, det er en nattevakt, som merker det mindste tegn paa, at indbrudstyve nærmer sig, et menneske, som kan sove med det ene øie og samtidig ha begge øren spidset og ikke er ræd for at angripe hvad som helst.

Den pladssøkende: — Jeg forstaar — det vil være bedst, at jeg sender min hustru herbort.

„En Dansker".

Præsten: Hør nu, min kære Peter Andersen, De maa ikke bande saa fælt. Har ikke Andersen læst, hvad der staar i Brevet til Romerne?

Andersen: Nej, jeg læser ikke andres Breve!

Rim.

Hvor faar de Laxe-Fade Plads?
Paa Faxe Ladeplads!

Sagt af en Mester:

— Ja, nu er din Læretid forbi, Jens, nu behøver Du ikke mere at finde Dig i noget. Ikke før Du bliver gift, altsaa.

Deutschland!

Tyskland skal knaldes,
deles og skrælles —
det kan maaske kaldes:
Deutschland *über alles!*

Jeg saa tilfældig dette Udklip i en Avis; mon ikke det skulde være Snuppe-Jensen?

Pinsedags Aften henad Midnat opdagede Smed M. Jensen i Asaa en klar Streg, der gik midt igennem Maanen og langt udenfor med begge Ender. Lidt efter begyndte der at flamme Lysstrimer fra den ud til Siderne, omtrent som Nordlys, og det hele udviklede sig efterhaanden til et klart lysende Kors, hvis Arme var lidt buede og endte i en Spids. Jensen kaldte paa sin Kone, og i Forening betragtede de en halv Snes Minutter den mærkelige Fremtoning, der holdt sig saa længe de saa paa det. Det viser sig, at ogsaa andre har set det samme Naturfænomen.

— Det har ganske utvivlsomt været Snuppe-Jensen!

Kære »Ravnen«!

Kan Du bruge vedlagte Tegning med denne Vittighed:

— Naah, saa Du ve' gi' mig en Omgang?

— Ja, hvis Du er fræk!

— Maa jeg saa bede om en »Stjærne«?

Tegnet af Otto Fredriksen.

En Samling franske Billeder med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad“ København S.

Vil De spise godt paa Nørrebro, saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA·H·NIELSENS·CIGAR·OG·TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

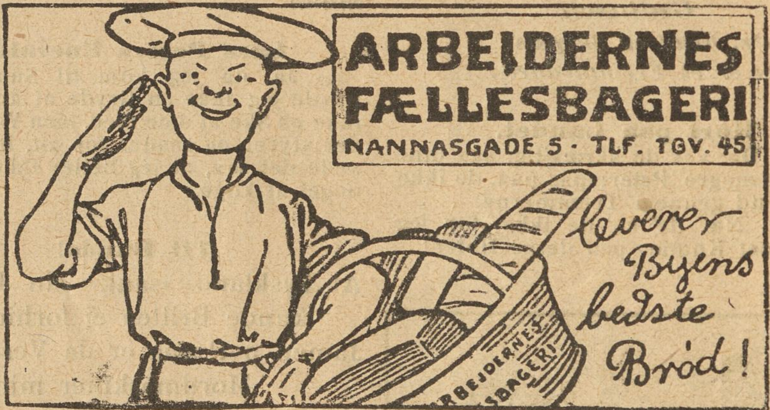

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Forlov
elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

„Guldregn".

Stor Trang og stor Overflod har svært ved at tage mod Fornuft.

*

Haabet er et Æg, hvoraf en faar Blommen, en anden Hviden, en tredie Skallen.

*

Efter flere Aars Forløb tog Vagabond-Peter sig endelig et Sommerbad, og da han saa skulde tage Klæderne paa igen, viste det sig, at de var altfor store til ham'

*

Nød bryder alle Love, sagde Pigen, hun pudsede Lampeglasset med Kattens Hale.

*

Naar en Tyv ingen Lejlighed har til at stjæle, anser han sig for en ærlig Mand.

*

Bagvendt: Folketaleren: Mine Herrer, ogsaa Taburetten kan under visse Omstændigheder blive en Tornekrone!

*

Det er med store Mænd som med en Gaade: de begribes først efter deres Opløsning.

*

Selv Kvinder med de skønneste Øjne skeler, naar deres Rivalinde nærmer sig.

Tegning af Johannes Flor.

Ræven og Gaasen.

Naar der rejses en ny By, skal Præsten og Værtshusholderen snart finde den. Og naar de kommer til den, saa er Sagføreren der allerede.

*

Kvinden, Katten og Fluen er de Væsner, som bruger mest Tid til deres Toiletter.

*

Klassikerne køber man, men læser dem ikke. Novellisterne læser man, men man køber dem ikke.

*

Det er bedre at redde et Menneskeliv end at rejse et Tempel.

*

Det er kedeligt at blive gammel, men det er den eneste Maade at leve længe paa.

*

Naar en Kvinde elsker, saa siger hun det til sin bedste Veninde; naar en Kvinde bliver elsket, saa fortæller hun det til enhver.

*

Der gives Ægtemænd, som føler sig hjemme overalt — kun ikke i deres eget Hjem.

*

Naar to gifter sig, saa glæder sig ofte — en tredje.

*

Et Lod Gærning er bedre end et Pund Præk.

Det var en Aften i Tivoli —

I de lune Sommeraftener er Tivolihavens smukke Gange Samlingsstedet for glade Københavnere og Provinsfolk, som nyder Lyset, Musiken og Sangen i fulde Drag. Tivoli venter i Aar et Besøg, der naar et godt Stykke over 1½ Million — det bedste Bevis for Etablissementets Uundværlighed.

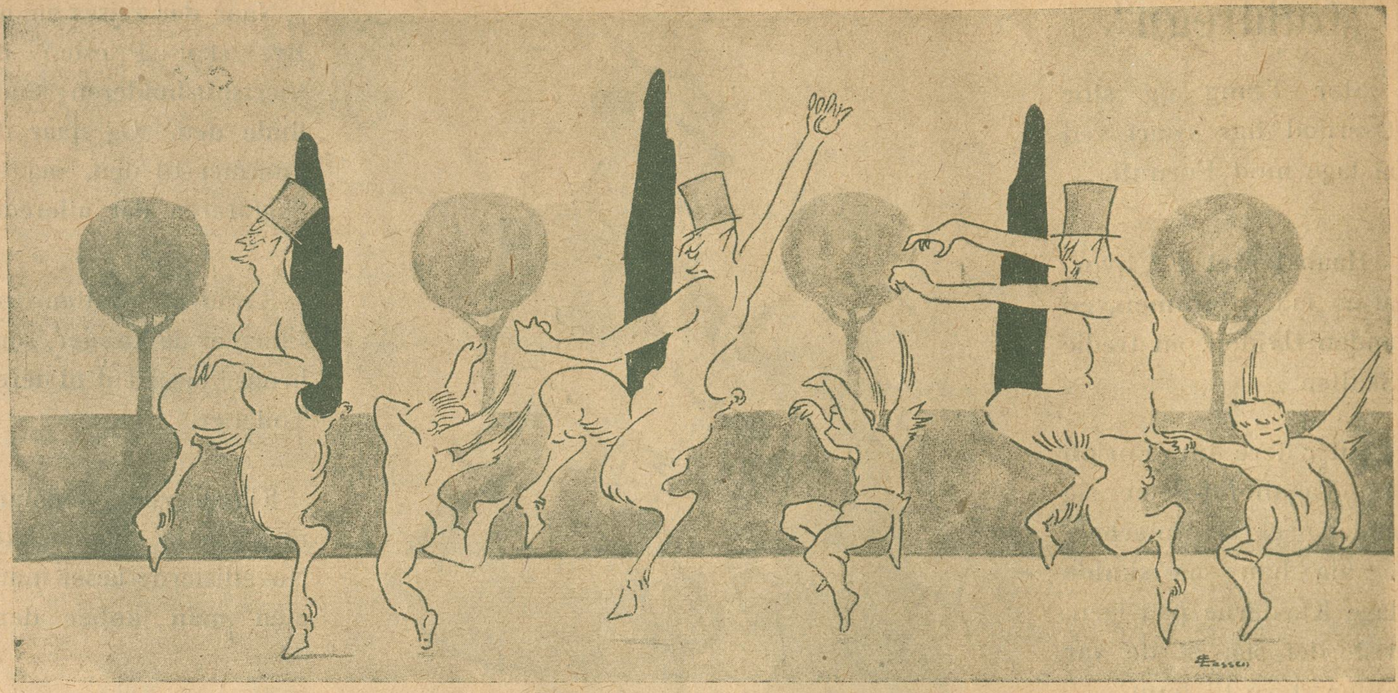

Talenternes Vanskeligheder!

Charles Mairval havde nu i tre Aar vandret fra Teater til Teater med sit Stykke. Han havde egenhændigt skrevet tre Eksemplarer, som alle tre var blevet mere solfalmede og krøllede efter hvert nyt Forsøg.

Ti Direktører havde allerede nægtet at opføre Komedien.

For hvert Afslag havde Charles' Forhaabninger krympet sig mere og mere. I Begyndelsen havde han haft den største Tro til sit Værk. Han troede, at det var kvikt og rørende, at det vilde tiltale baade det kræsne Publikum og det store folkelige Publikum. Men hans Tro begyndte at vakle. Han turde ikke gennemlæse det paa ny; han følte, at de Mangler, som fandtes i Stykket, umuligt kunde rettes.

En Junieftermiddag begav han sig til Teatret Universel og gav Portneren et Stykke Papir, hvor han havde skrevet sit Navn.

Teaterdirektører er lunefulde Mennesker. I fire Maaneder havde Direktøren for dette Teater, Augustin Voiguerol, ikke været hjemme for Forfatteren, men denne Gang lod han ham faa Foretræde endog uden at vente.

Charles fandt ham siddende ved et stort Skrivebord, fyldt med Papir og Dokumenter. Han var betydelig skaldet, og i det rødmossede Ansigt lyste to smaa Griseøjne.

— De kommer angaaende deres Stykke, sagde han. Jeg har læst det — jeg har skænket det min Opmærksomhed. Men, min gode Ven, De bør ikke tænke paa Teatre. Deres Begavelse ligger ikke i den Retning. Men De har Talent — stort Talent endda — dog ikke som Dramatiker. Min Portner, som for Resten er en stor Idiot, ved hvad der kræves — men vor store Anatole France har ikke Spor af Anelse om det . . . Naa ja, De er som Anatole France — trøst Dem med det!

Han ledte mellem sine Papirer og tog en Rulle frem, ombunden med rødt, som han gav Charles med den faderlige Afskedshilsen:

— Skriv Romaner, for Fanden! De vil blive en udmærket Romanforfatter!

Højst mismodig trak Mairval sig tilbage, og da han kom hjem, havde han mest Lyst til at kaste sit Stykke i Ilden.

Tre Dage senere rejste han til Biarritz, der var hans Fødeby.

Foruden sin Kuffert havde han taget en lille rød Rejsetaske med sig, gammel og forslidt; den indeholdt hans Papirer, hans første poetiske Udgydelser og dramatiske Udkast samt det Eksemplar af hans Komedie, som han havde faaet tilbage af Voiguerol.

I sørgmodig Sindsstemning betraadte han sine Forældres fordringsløse Bolig. Da Bybudet kom med hans Bagage, opdagede Forfatteren, at hans gamle røde Taske var bleven ombyttet med et fint Toiletetui af Ruslæder.

Bybudet tog Etuiet med sig tilbage og svor paa, at han nok skulde finde den røde Taske. Men han fandt den ikke, og Charles besluttede den næste Dag selv at lede efter Tasken, da han fik et Brev med Anmodning om at indfinde sig i »Bestonian Palace«.

Elevatorkonduktøren førte ham op til tredie Sal og viste ham ind i en elegant Salon, hvor han til sin store Forbavselse fandt Direktøren for Teatret Universel.

— Sikke Krumspring Tilfældet kan gøre! udbrød Voiguerol. Jeg fik Deres Rejsetaske — den gik op af sig selv, og jeg saa Deres Adresse. Jeg tænkte straks paa at sende den til Dem, men saa fik jeg Øje paa deres Manuskript. Og saa — ja, man har jo god Tid om Aftenerne — saa gav jeg mig til at læse det, samvittighedsfuldt og — —

Han begyndte pludselig at le, saa de smaa Griseøjne næsten forsvandt i Hovedet.

— Hvad sagde jeg forleden? Jo, at De burde forsage Teatret — at Deres Begavelse ikke laa i den Retning. Det siger jeg altid. Og det har jeg god Anledning til at sige, thi med de ni Hundrede ni og halvfems af Tusind er det virkelig saadan. Naaja, jeg læste det som sagt, og De har Begavelse i den Retning, min kære Ven — det vil give Penge —!

— De havde altsaa ikke læst det forud? spurgte Mairval naivt.

Voiguerol slog en Latter op.

— Læst! Som om *jeg* læste, kære Ven — *naar* skulde jeg saa faa Tid til at lede et Teater? Mine Skuffer er ved at sprække af Teatermanuskripter — jeg maatte behøve baade Dag og Nat til at læse det! Jeg læser ikke, og ingen hos mig læser. Af Princip! Det er unødvendigt. Naar nogen har Talent, ender det altid med at han kommer frem — ***altid,*** siger jeg Dem.

Han viftede med Mairvals Manuskript og raabte begejstret:

— *Her er Beviset!*

Kendte Mænds Klatpapir.

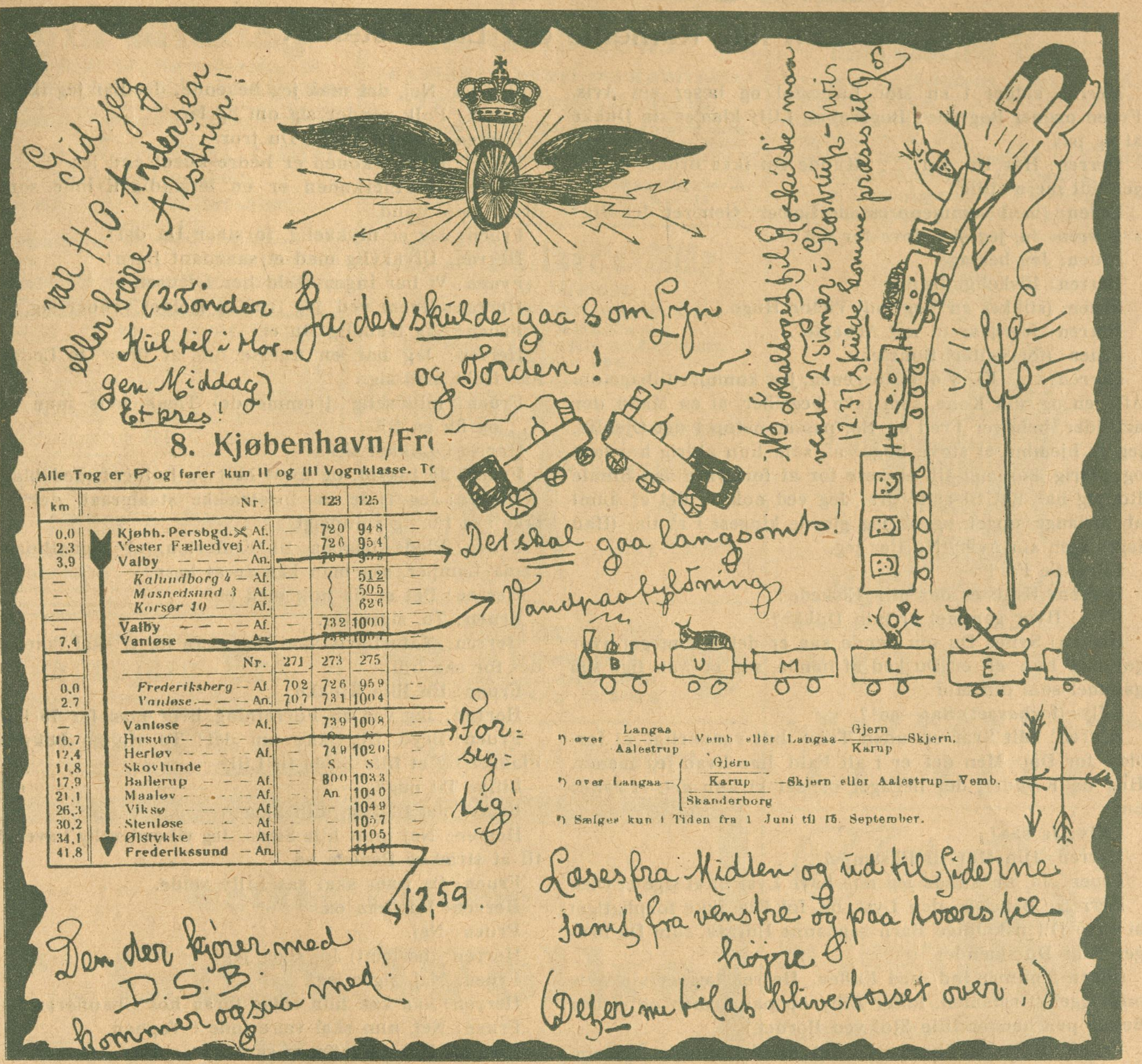

„RAVNEN"s Sommerkonkurrence 1919

Ved et lille pudsigt Tilfælde er „**Ravnen**" kommen i Besiddelse af **fire kendte Mænds Klatpapir**, Papirstumper, som Vedkommende har kastet væk, efter »i Tanker« at have forsynet dem med mærkelige Tegn og sære Skrifter.

Efter Reglen »Lad mig se dit Klatpapir, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er«, vil det nu blive vore ærede Læseres Sag at gætte, hvem de efterhaanden her i »Ravnen« gengivne Papirstumper har tilhørt.

Skriv disse Ejeres Navne op paa et Stykke Papir og rubricer dem med 1—2—3—4, vedføj tydeligt Afsendernavn og Adresse og send saa den samlede Gætning ind til „**Ravnen**"s Redaktion, Nørre Farimagsgade 49, København K., inden Udgangen af Juli Maaned. De bliver da Deltager (hvis Gætningen er rigtig!) i en Lodtrækning om følgende Præmier. **1ste Præmie: 10 Kroner kontant, 2den Præmie: 5 Kroner, 3die Præmie: 3 Kroner, 15 Originaltegninger og 7 komplette Aargange af Ravnen 1917.**

Resultatet af Lodtrækningerne vil foreligge i et af „**Ravnen**"s August-Numre.

Det er vort Haab, at denne lille originale Gættekonkurrence vil more vore Læsere. Vi skal tilføje, at Opgaverne ikke vil blive vanskelige at klare!

„**Ravnen**"s Redaktion.

Bag Ægteskabets Kulisser.

En lille Komedie om Luftkasteller.

Herren sidder i en stor Lænestol og læser sin Avis. Fruen ordner Bøgerne i Bogskabet. Lilly klæder sin Dukke af og paa.

Herren: Hør Du, Du . . .! Kunde Du ikke ordne de Bøger lidt mere stille.

Fruen: (med sammenpressede Læber) Generer det Dig?

Herren: Ja, jeg skal love for det!

Fruen: Jeg beklager.

Herren: Elskeligt Humør!

Fruen: (stikker en Bog ind) Victor Hugo.

Herren: Jeg gaar til mit Arbejde . . .

Fruen: (fortsætter) Rousseau.

Herren: . . . Kl. 8 om Morgenen, jeg kommer tilbage om Aftenen og min Kone, som ikke begriber, at en Mand, der arbejder, behøver Fred og Ro, passer netop i det Øjeblik, jeg er hjemme, at støve Bøger af, som hun aldrig har læst og aldrig kommer til at læse for at forstyrre den Smule Ro, jeg har Ret til at fordre. Jeg ved nok, at det er dumt at forlange noget, og at jeg gjorde klogest i at tie. (Han tager igen sin Avis). Nu tier jeg.

Lilly: Se Far!

Herren: Hvad er der min Elskede?

Lilly: Hvor gammel er min Dukke?

Herren: Synes Du om hende, saa er det lige meget hvor gammel hun er, er Du ked af hende, saa er hun lige saa gammel som din Mor.

Lilly: (forbavset) Saa—aa!?

Herren: Mit Svar er uden Tvivl lidt vanskeligt at forstaa for Dig. Men det er i alt Fald lige hvad jeg mener. Hos de Kvinder, der behager os, ser vi kun *det*, vi synes om . . .

Lilly: Ja saa!

Herren: Din Mor til Eksempel . . .

Fruen: Ja, nu kunde jeg nok have Lyst til at sige et Ord.

Herren: Behersk den Lyst og føl Dig ikke forpligtiget at lære Dit uskyldige Barn saadanne Udtryk, som Du bruger naar Du skændes.

(Pigen kommer ind med Kaffen. Herren lægger sin Avis omhyggeligt sammen, løfter Lilly op paa Armen og sætter hende paa hendes lille Stol ved Bordet.)

Fruen: (tørt) Du har vel i det mindste husket at købe den Lotteriseddel, jeg bad Dig om.

Herren: Jeg glemmer aldrig noget, naar det gælder at tilfredsstille Dine Ønsker. Her er den. Jeg har betalt to Kroner paa den. Hvis vi har Held, kan vi faa den højeste Gevinst; det er en Million.

Fruen: Tænk, saa behøver man ikke længere at leve saa tarveligt!

Herren: Beklag Dig ikke, 500 Kr. om Maaneden er ikke saa daarligt.

Fruen: Du har da heller ingen Ærgerrighed.

Herren: Jeg er et beskedent Menneske, som er fornøjet med lidt.

Fruen: Har Du set paa mine Støvler, hvordan de ser ud?

Herren: Ja, det har jeg!

Fruen: Naa . . . .

Herren: Jeg trøster mig med at se paa mine egne, de ser endnu værre ud.

Fruen: Jeg har ingen Klæder.

Herren: Det havde Eva heller ikke.

Fruen: Og min Hat, har Du set paa den?

Herren: Nej, det maa jeg bekende, det har jeg ikke.

Fruen: Folk vender sig om og ler.

Herren: Det er noget, Du tror.

Fruen: Portnerkonen er bedre klædt end jeg.

Herren: Portnerkonen er en letsindig Kvinde, som bedrager sin Mand.

Fruen: Jeg er ulykkelig, forstaar Du det?

Herren: Ulykkelig med et saaadant Barn!

Fruen: Vi har ingen Held her i Huset.

Herren: Hvem ved, jeg tror at Heldet vender sig.

Fruen: Saa taabelig Du er!

Herren: Jeg har en Anelse om, at disse to Lodsedler har Held med sig.

Fruen: (pludselig drømmende) Tænk hvis man vandt! . . . og fik en Bil.

Herren: Lukket Bil.

Fruen: Ja lukket, og foret helt og holdent med blaat.

Herren: Jeg vilde da foretrække staalgraat, det bliver ikke saa hurtig smudsigt.

Fruen: Plads bagpaa til Kufferten, et Signalhorn, to smaa Lamper, saa man kan se at læse.

Herren: Det er da nok med en.

Fruen: *To*, siger jeg.

Herren: Naturligvis skal der være to, vi skal ikke skændes for saa lidt.

Fruen: En lille Klokke.

Herren: Jeg ved en Forretning, hvor man for 75 Kr. . . .

Fruen: Bryd Dig ikke om det! To rigtige bekvemme Pladser og et lille Sæde til Lilly.

Lilly: Til mig?

Fruen: Ja, til Dig, min Skat!

Herren: Nej intet lille Sæde. Jeg vil ordentlig have Plads til at strække Benene ud.

Fruen: Og hvor skal saa Lilly sidde.

Herren: Imellem os.

Fruen: Nej.

Herren: (bestemt) Jo, siger jeg!

Fruen: Nej, siger jeg!

Herren: Saa kan hun sidde foran hos Chaufføren da.

Fruen: Nej, hun skal være inde i Vognen.

Herren: Hos Chaufføren skal hun sidde.

Fruen: Du vil have, at hun skal faa Lungeinflammation.

Herren: Vær nu ikke urolig for det, hun skal naturligvis være klædt derefter.

Fruen: Jeg vil nu ha', at hun skal sidde inde i Vognen.

Herren: (med knyttet Haand) Nej, hos Chaufføren!

Fruen: Nej, inde i Vognen!

Herren: Jeg siger hos Chaufføren!

Fruen: Er det Dit sidste Ord?

Herren: Absolut.

Fruen: Nu faar vi at se.

Herren: Det bliver som jeg har sagt.

(Fruen kaster Servietten paa Bordet og rejser sig op.)

Fruen: Farvel! Jeg vil ikke leve sammen med en saadan Bøffel!

Herren: Og jeg heller ikke med et saadant Fjols.

(Hun gaar ud til højre, han til venstre. Barnet bliver alene tilbage i sin Stol. Hun tror, at det er en Leg, ler og klapper i Hænderne.)

Lilly: Mere, mere! . . .

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn Malmö

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Køb RAVNEN

Carl Jacobsen & Co

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Emil Poulsen.

Ja!

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 28 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 10. Juli 1919

Hvad kan bringe Provst Fenger i Harnisk?

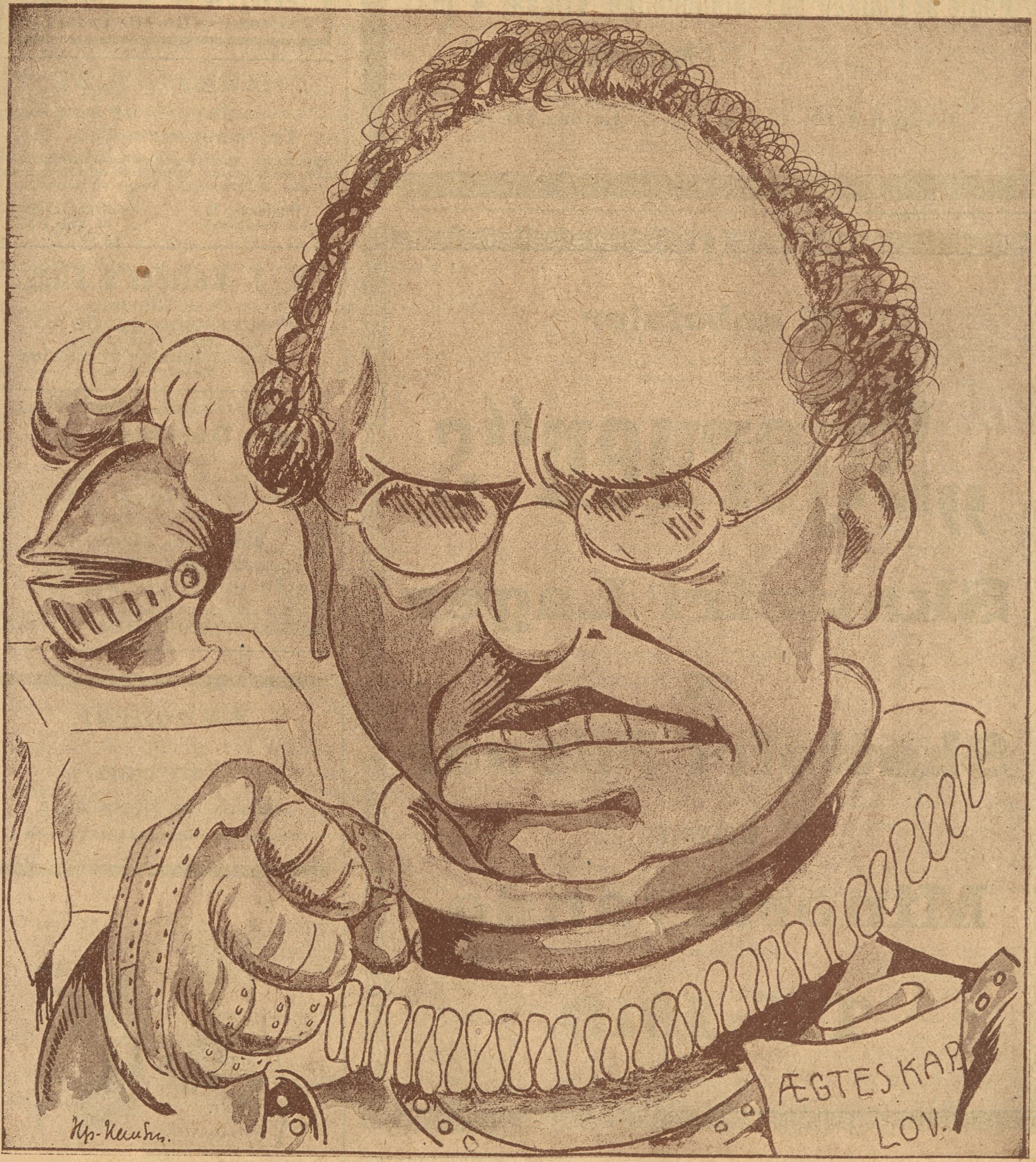

Tegning af Hp. Hansen.

Tanken om den ny Ægteskabslov!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Hensyn t. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

II

Anden Fortælling,

som er en nøglern og troværdig Beretning om Heltens Eventyr en Sommeraften i Tivoli.

O kom I ædle Muser, staa mig stakkels Digter bi,
og lad det lykkes mig min Helt, Mathæus Beck, at skabe
hos Læser, Læserinde den fornødne Sympathi!
Han er ej nogen fløset Flab og ingen Palmeabe,
men god og nyttig Borger og en brav gemytlig Fyr,
som kun et Væddemaal har drevet ud paa Eventyr.
Lad os af Hjertet haabe, det maa lykkes ham at vinde
til Ægtefælle en elskværdig, from og huslig Kvinde.

— — —

En Ugestid er svundet, og vor Helt forvundet har
sit første Uheld og har Mod paa atter at forsøge.
En ej uvigtig Ting han blev i Mellemtiden var:
Udgiften til sin Skrædder maa han klækkelig forøge.
Før var han ligegyldig, det er Pebersvende tit,
men, jøsses kors, hvad er en Helt, hvis Klæder mangler Snit?
At hans Figur er mindre heldig, har jeg pointeret,
det gælder derfor dobbelt, at han flot er ekviperet.

Thi ser vi ham en Sommereftermiddag henad fem
ved Tivoli, hvor netop han Billet til Haven løser;
og mens han faar den, Læser, parentetisk vil jeg Dem
betro, Besøget gælder ej Teatrets Ballettøser,
som maaske De har tænkt Dem. Det er heller ej en Tur
for Morskab blot. Han søger sig en Dame med Kultur.
At ej hans Plan er ganske vild, med mig De sagtens tænker,
naar nu De ser, i Tivoli Koncertsal han sig bænker.

Og medens her han venter, sidder han fordybet i
Betragtninger, skønt Snakken rundt omkring bli'r babylonisk.
En Dame, som har Sans for Hr. Beethovens Symphoni,
med hende maa et Saamliv kunne forme sig harmonisk!
Se, den Betragtning viser dog, at Helten tænker sundt.
Nu vender han sig, lader Blikket søge Salen rundt;
mens skiftevis det dvæler hos de mange Abonniner,
hans Ansigt lægger sig i kloge andagtsfulde Miner.

Da finder Blikket Hvile — ja, det nagles fast med eet,
ak, til et aandfuldt Ansigt, ikke smukt, skønt det er præget
af Højhed og af Sjæleadel. Og lidt efter lidt
Mathæus Beck sig føler i sit Indre dybt bevæget;
thi dette Ansigt sidder paa en Kvinde. Hun har Plads
paa Rækken bag ham. Og ved Gud, De maa ham kalde Mads,
om ikke hun er værdig til den Lykke, han kan byde,
saavidt da hendes ædle Træk han ret forstaar at tyde.

Hun er en dannet Dame, dertil overmaade chic,
just ikke ung, men moden Kvinde i sin bedste Alder.
Han fanger hendes Øjne, og hun sender ham et Blik,
der som en frodig Vaarregn i hans Hjertes Ørken falder.
Nu er han fast besluttet, og nu ved han, hvad han vil,
hun er bestemt for ham, og ved et lyk'ligt Skæbnespil
de mødes her i Aften! Og da Symphonien slutter,
behændig efter hende han igennem Vrimlen smutter.

En Holdning, Gang saa majestætisk aldrig før han saa;
en saadan Dame kunde man i Selskabslivet føre.
Men hvordan Pokker, tør han vove? tør han prøve paa —?
og hvis han var saa dristig, vilde hun saa paa ham høre?
— Naa, skal han hele Aft'nen følge hende op og ned
i Havens Gange for at vente paa en Lejlighed,
saa opgi'r han dog ikke, nej, den Ting er ganske givet,
før hun er hans, og han er hendes Ejendom for Livet!

Hvis der var Ret i Verden, burde slig Taalmodighed,
som Helten her udviser, ha' sin Løn. — Jeg vil ej lyve,
men nøgternt og sandfærdigt kun berette, hvad jeg ved,
— at vor Mathæus nødes til at lade Fuglen flyve.
Hun fløj i Favnen paa en Mand, hun kaldte »kære Thor«,
han kaldte hende »Kone« og »sin egen Tuttemor«.
At de to var et Par, det kunde Helten hurtig læse,
saa det var ikke underligt, han tabte Mund og Næse!

Sit skønne Haab, sin gode Plan han ynk'lig strandet ser,
og Aftenen er ødelagt, det vil han ikke nægte.
Og dog — hvem Fanden er det Pigebarn, som ler og ler?
den Latter klinger saagu helt forfriskende og ægte.
Han vender sig og overraskes ved et herligt Syn:
to smukke Solskinsbørn og Blomster begge to af By'n!
Og efter nogen Underhandling, Latter, Snak med mere
indvilger begge i med ham hos Wivel at supere.

Dernæst de turer Haven rundt, vor Helt er kaad og varm
— ja, hvorfor skal han ikke een af disse tvende vælge?
Mon Inger ved hans højre eller Ruth ved venstre Arm?
Naa, foreløbig vil han blot med dem i Glæder vælge.
En Tur i Kastegynge, og dernæst trods Skraal og Spræl
han Turen fjorten Gange rundt maa ta i Karusel,
Derefter vil de unge Piger Rutsjebanen prøve,
et Forslag hvorimod han længe kæmper som en Løve!

Dog gaar de af med Sejren. Ak, vor Beck er ikke mer
til Trods for Helterollen end et Mandfolk, kan man vide.
Saa rutsjer de og rutsjer noget over tre Kvarter,
til Helten næsten ligger Lig ved skønne Ingers Side!
Man bar ham bort og fik ham varsomt læsset i en Bil!
det sidste han kan mindes var den lille Ingers Smil.
Han samler sig just til en Ed, en Ed med Gift og Galde,
saa bliver alting taaget — og vi maa la' Tæppet falde.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Tegning af Emil Poulsen

En Amerikaner.

Amerikanerne er — som bekendt — praktiske Folk, og de amerikanske Soldaters praktiske Maade at tage »Sagerne« paa i Frankrig, har ofte vakt vild Opsigt blandt de gennemgaaende bureaukratiske Franskmænd.

En fransk Soldat skulde ledsage en Amerikaner ud til Frontlinjen. Amerikaneren sad paa Motorcyklen, Franskmanden skulde sidde i Sidevognen.

Denne var imidlertid fuld af Regnvand, og efter franske Begreber skulde Vognen nu have været trukket til Depotet, være spændt fra, pumpet læns, beset og beskrevet paa et stort Ark Papir. Men her gik det anderledes. Amerikaneren trak sin Revolver frem, fyrede et Skud af ned i Bunden af Vognen — og paa et Øjeblik var denne fri for Vand.

Afgang!

Tyske Mark!

(Mel.: »Spinn, spinn« og Slutningen af »Madelon«.)

Jeg er af Tysken led,
og gærne saa jeg dem gaa ned.
Slaa ham baade blind og lam,
bort med alt det tyske Kram.
Men hvad er det,
jeg ser en lille Chance,
hold nu igen
paa Skrig og Spyt og Hark,
der kan vistnok bli' en Leverance
tyske Mark, tyske Mark, tyske Mark!

Det tyske Folk er slet,
fortjener ej at blive mæt.
Lad det gaa i Dybet ned,
intet Tysk jeg rører ved.
Men først og fremst
man passe maa Ressourcen,
nu i Stettin
jeg købe skal en Bark,
derfor maa jeg passe godt paa Kursen:
tyske Mark, tyske Mark, tyske Mark!

For Tysk jeg nærer Had,
og aldrig bli'r for Tysk jeg glad,
slaa dem alle i en Ruf,
hele den Nation er — uf!
Det var dog svært —
se dog hvor Marken falder,
nu gælder det
at være frisch und starck!
Hør den Klang, som stadig paa mig kalder:
tyske Mark, tyske Mark, tyske Mark!

Især er jeg dog ked
af denne raa *Begærlighed*,
som de Tyske lever paa,
den gør hvèr Germaner raa.
Al tysk Facon
er Men'skehedens Svøbe,
al Tyskeri
fortjener kun et Spark
— — —
Jeg har travlt, for jeg skal hen at købe
tyske Mark, tyske Mark, tyske Mark!

Farvel du tyske Land,
Farvel du arme tyske Mand,
ingen vil — det si'r jeg frit —
røre ved, hvad der er dit.
Men Død og Kridt
jeg maa til Børsen løbe,
jeg skal ha' købt
en Ejendom med Park — —
den fik jeg, fordi jeg kunde købe
tyske Mark, tyske Mark, tyske Mark!

Peder Paul.

Kærlighed med Forhindringer

En skarp Banken lød paa Døren.

— Génevieve, hvad gør De her? Lady Muriel spørger efter Dem.

Génevieve skar Tænder og gik.

Men hun havde dog givet mig en Idé.

Jeg er ikke fattig. Jeg har 6000 Francs, mine egne Penge, som jeg kan gøre med hvad jeg lyster. Jeg er ikke grim, tværtimod en Skønhed — idetmindste udenfor mit kære Frankrigs Grænser. Vende Ryggen til det Fængsel, man holder i Beredskab for mig og sammen med Génevieve flygte bort ud i den store, vide Verden for at forsøge min Lykke — hvorfor ikke?

Men hvorhen? Ikke til London, thi der kommer Tante Elisabeth, og naar hun træffer mig der, vil hun straks sende mig ud paa Landet til den gamle døve Dame.

Heller ikke til det elskede Frankrig, thi der vilde mine Vauquéreslægtninges skarpe Øjne opdage mig inden en Uge var gaaet og sende mig tilbage til Tante Elisabeth, som slet ikke vil have mig i sin Nærhed. Thi der er meget faa Penge i dette prægtige gamle Slot, altfor faa, men der er mange unge Piger, altfor mange.

Her er jeg en Byrde; jeg tager Brødet ud af Munden paa mine Kusiner, og der er øjensynlig ogsaa stor Risiko for at jeg skal berøve dem deres Ægtemænd endnu før de har faaet nogen.

Jeg er en Byrde her i Brent. Og hos Lady Sucatia vilde Forholdet naturligvis blive det samme, selv om jeg ogsaa blev der hele mit Liv. At tilbringe alle mine Ungdomsaar i en Afkrog af Landet, læsende højt af engelske Bøger for en gammel døv Dame — nej, det kan jeg ikke. Jeg er et levende Væsen og ikke en benet Statue som Portia og Ermentrude. Tante Elisabeth kaldte mig i Dag for Carmen. Det kan nok være træffende, skønt jeg ikke tror, at jeg nogensinde vilde kunne optræde mod nogen som Carmen gjorde. Men Carmen levede dog, hun levede.

Aa, Kærlighed og Forlovelse — aa, Dans og Taarer og Latter! Det er det, Livet skal bestaa af, ikke af lange indholdsløse Aar. Nej, jeg bliver ikke — jeg løber min Vej i Morgen den Dag!

Men hvorhen? Det var det Spørgsmaal, jeg ikke kunde besvare. Jeg aabnede mit Skrivechatol og tog Faders Miniaturportræt frem, det eneste han havde ejet og som forestillede ham som ung Mand, og foran hvilket jeg bad, naar jeg var fortvivlet.

— Elskede lille Fader, hviskede jeg, ingen har Brug for din Lili her, ingen bekymrer sig om hvorvidt hun er god eller ond, levende eller død. Nu tænker de paa at sætte hende i Fængsel — hvorhen skal hun flygte? Sig hende det, elskede lille Fa'r!

Jeg syntes, at Miniaturportrættet smilede mod mig — det gamle kære Smil, som jeg kendte saa godt, Taarerne steg mig op i Øjnene og da jeg forsøgte at tørre dem bort, sænkede jeg Blikket og det faldt paa det gamle Brevbundt, ind i hvilket jeg plejede at stikke Portrættet. Og jeg læste en Adresse, skrevet med en fin gammeldags Haandskrift, bleget af Aarene, men endnu ganske tydelig.

»14, East Tenth Street, New-York City«.

Naturligvis er jeg ikke overtroisk — jeg, som forsøger paa at blive Filosof. Men de Ord kom som et Svar fra Fader, og jeg kunde ikke tage dem for noget andet.

Harriets Adresse! At jeg ikke før havde tænkt paa hende! Den Kvinde, som havde kendt og elsket Fader og som han havde elsket — aa saa trofast! Hvor skulde jeg i hele den vide Verden kunne finde en bedre Ven end hende!

»Harriet, som vil elske dig evigt, stod der under Brevet og paa Adressen stod: Harriet Wilson.«

Jeg tog hendes Billede frem og betragtede det længe. Hvor lyst var ikke hendes Smil, hvor gode ikke hendes Øjne! Ja, paa hende kunde jeg stole, det følte jeg. At hun ikke var blevet gift med Fader skyldtes et rent ulykkeligt Tilfælde. Hun vilde blive god mod Faders Datter, det følte jeg.

Aa Harriet, smukke Harriet, bliv min Ven, min eneste Ven i den store Verden, og jeg vil elske dig ligesaa højt som min Fader gjorde det!

Naar en druknende blot ser en eneste Mulighed for Redning, griber han efter den. Om Harriet er død eller befinder sig paa den anden Ende af Jordkloden eller om hun har forandret sig og ikke længere er den Engel, som min Fader elskede — den Risiko maa jeg løbe! Nogen Bekymring for mit Udkomme behøver jeg ikke at nære med den store Pengesum, jeg nu ejer. Og naar den er brugt — nuvel, saa kan jeg arbejde og det kan Génevieve med. Jeg er flink til at brodere, kopiere Akvareller og jeg kan ogsaa synge. Alt det kan man tjene Penge ved. Og forresten, enhver i Europa ved jo, at i Amerika tjener man Penge som Græs. Lilly, du behøver altsaa ikke at nære nogen Bekymring!

Da den stakkels Génevieve en Time senere bankede paa Døren for at sige Godnat, greb jeg hende ved Armen og trak hende ind.

— Génevieve, hviskede jeg, kom ind — vi skal pakke vore Kufferter i Nat! Og i Stedet for at rejse ud paa Landet i Morgen, tager vi med første Tog til London. Og paa Lørdag rejser vi til Amerika!

III.
PAA HAVET.

Min Gud! Hvor sælsom blev ikke den Rejse over Atlanterhavet — lige fra den første skrækkelige Dag, da jeg følte Dækket hæve og sænke sig under mine Fødder og den stakkels Génevieve lænede Hovedet mod Rælingen og raabte, at hun var ved at dø, indtil den sidste Dag, da Naw-York pludselig dukkede frem af Havet.

Mellem disse to Dage skete der dog mærkelige Ting. Naar jeg siger »Ting« mener jeg Miss Ethelbert V. Cobt.

Den første Dag var jeg altfor syg til at lægge Mærke til noget. Men den følgende Dag kunde jeg ikke undgaa at bemærke Damen, der hele Dagen omgaaes af en Masse Mennesker — Kammerjomfruer og Tjenere og Hovmestre, ja selve Kaptajnen gjorde hende sin Opvartning.

Hun saa imidlertid slet ikke ud som et stakkels svagt Væsen, man maa drage Omsorg for. Det var en stor kraftig Kvinde, indsnøret i et Korset. Hendes Hoved var ikke saa ilde med det smukke bølgede Haar og hendes Ansigt var emaljeret, men dog ikke smukt nok til at retfærdiggøre, at alle gerne vilde tækkes hende. Deraf forstod jeg naturligvis, at hun maatte have Penge.

Skønt min Stol stod tæt ved hendes, lagde hun ikke Mærke til mig den første Dag. Den anden Dag tog Blæsten mit Lommetørklæde — et af de smukt broderede, som jeg

havde taget med mig fra Frankrig — og det faldt ned paa Armlænet af hendes Stol. Da jeg drejede Hovedet, saa jeg hende sidde og stirre paa Lommetørklædet, saa at de lyseblaa Øjne var ved at trille ud af Hovedet.

En pludselig Tanke for som et Lyn gennem mit Hoved. Hun har genkendt Initialerne, tænkte jeg ved mig selv. Det er naturligvis Harriet.

I næste Øjeblik indsaa jeg imidlertid, at det vilde være at drage Faders gode Smag i Tvivl. Det var ikke paa Initialerne hun stirrede, men paa den broderede Krone over dem. Efter at have set hvor Folk snobbede for Tante Elisabeth, fordi hun var Hertuginde, forstod jeg hvad en Krone vel betød for en Dame som hende.

For at gøre endnu mere Indtryk paa hende var jeg meget kort og kølig i mine Svar paa hendes Spørgsmaal. Jeg satte mig atter med en Holdning, som om jeg havde haft Masser af uldne Tæpper at svøbe mig ind i ligesom hun, og Millioner af Francs i Banken.

I Virkeligheden frøs jeg ganske forfærdeligt. Thi hvorledes kan man vel tænke paa at tage Vintertøj med sig, naar man rejser i Juni Maaned? Og hvad Penge angaar — naturligvis havde jeg skrevet til Tante Elisabeth, at jeg var vel forsynet, men efter at jeg havde købt en Del Klæder i London og købt Billetter til Génevieve og mig, havde jeg kun 500 Francs i min Pung. Hvem skulde have troet, at Penge smelter bort saa hurtigt? Naa vi vilde snart være hos den Dame, som Fader havde elsket saa varmt og som ogsaa elskede ham. Og saa forsøgte jeg at indbilde mig, at jeg slet ikke frøs i min hvide Piquedragt.

I næste Øjeblik følte jeg et blødt, varmt Rejsetæppe sænke sig ned over mig, medens et andet blev svøbt om mine Skuldre. Jeg aabnede Øjnene — det var Madame Cobbs to Kammerjomfruer, der sørgede for mig. Selv lænede hun sig frem mod mig og rakte mig et Glas Champagne.

— Det er det bedste Middel mod Søsyge, mit kære Barn, sagde hun. De tilgiver vel, at jeg har tilladt mig at lade mine Kammerjomfruer lægge Tæpperne om Dem. En tropisk Skønhed som De taaler vist næppe for megen Kulde. Sig mig forresten, er De ikke den Frøken de Vauquéres de Clugny fra Paris, hvis Navn staar paa Passagerlisten?

Jeg blev forbavset over saa let at blive genkendt. Det var naturligvis Initialerne paa Lommetørklædet, der bar Skylden. Men tænk blot hvor opmærksomt hun maa have studeret Passagerlisten for straks at gætte sig til mit Navn, saasnart hun saa Bogstaverne paa Lommetørklædet! Jeg havde jo ingen Anledning til at benægte min Identitet og svarede derfor i en kølig Tone ligesom Tante Elisabeth:

— Ja.

— Ah! hendes Øjne udvidedes, da hun stirrede paa mig. Sig mig blot, var det en af Deres Forfædre, hvis Navn staar under Marie Antoinettes paa Ludvig den XVI's Grav? Og er Vicomte de Vauquéres de Clugny, Præsidenten i Ile de Puteaux Klubben i Familie med Dem?

Jeg bejaede begge Spørgsmaal, skønt Onkel Dominipue virkelig ikke havde vist mig saa stor Familiekærlighed, at jeg lagde nogen Vægt paa at regne mig i Slægt med ham. Men man kan jo dog ikke fornægte sin Familie, og komisk var det at se min ny Venindes Henrykkelse over at høre, at jeg var i Familie med Ile de Puteaux. Hun aabnede straks en stor Æske med glaserede Frugter og erklærede, at jeg lignede den skønne Lina Caveliéré, men at jeg blot var meget smukkere. (Jeg, der er sort som en Mulvarp).

Efter dette blev Rejsen behageligere. Tante Elisabeth vilde naturligvis være blevet forskrækket over, at jeg paa en saadan Maade gjorde Bekendtskab med en helt fremmed Person, og jeg maa tilstaa, at Madame Cobbs ikke er saa aristokratisk som Damerne paa Brent Castle. Hun er meget chic, det kan ikke bestrides, og meget finere end en parisisk Torvekone. Maaske er det netop det, der bevirker Forskellen: hun er næsten altfor fin, altfor sirlig, altfor elegant.

Selvom hendes Øjne smiler, er de dog stadig paa Vagt selvom hendes Hænder er gavmilde og venlige, synes de dog altid beredte til at gribe fat. Gribe fat? Hvordan og hvorfor? Naarsomhelst der tilbyder sig en Lejlighed. De huggede straks Dagen efter vort første Bekendtskab ned paa Tante Elisabeths Visitkort. Hendes Øjne havde jo været nær ved at rulle ud af Hovedet ved Synet af en Krone paa et Lommetørklæde, man kan saa forestille sig, hvor de udvidede sig, da de fik Øje paa et Visitkort med en Hertugindetitel.

— Kender de den Dame? spurgte hun med samme halvkvalte Stemme som Génevieve, naar hun taler om Frankrig.

Hvorfor skulde jeg ikke sige hende Sandheden? Jeg rejste jo ikke incognito, og der var jo ingen Risiko for at blive forfulgt. Og desuden, en Rejsende med mindre end 500 Francs i Pungen maa anvende sine bedste Triumfer.

— Hertuginden af Porthoven er min Moders Søster, svarede jeg.

Crac! Det blev Vendepunktet i mit Livs Historie. Enden paa mine gamle Bekymringer og Begyndelsen til ny.

Mis Cobbs var blevet blussende rød og stirrede paa mig som om hun vilde give et højt Udraab fra sig.

— Deres Moster! sagde hun. Hertuginden af Porthoven, Dronningens fortrolige Veninde!

Hun tav en Stund og syntes at anstrænge sig for at genvinde sin Selvbeherskelse.

— Jeg har færdedes indenfor Londonersocieteten i de sidste Maaneder og har hørt saa meget om Hertuginden, men jeg har aldrig truffet hende.

Hun sukkede og betragtede mig med et besynderligt Blik.

Hvad der vilde være indtruffet, hvis ikke en Aksel var sprunget i Maskineriet, kan jeg ikke sige. Der gik imidlertid noget i Stykker og vi opholdt os midt ude paa Oceanet. Kaptajnen fortalte os det hele ved Middagen og opfordrede os til at have Taalmodighed indtil den Belgierdamper, han havde telegraferet efter, ankom fra New York.

Nogle af Passagererne blev gnavne, men jeg blev det sandelig ikke. Jeg havde allerede begyndt at føle mig hjemme om Bord. I Brent havde jeg været en Slags Undergouvernante. Her paa Skibet begyndte jeg, takket være Mis Cobbs Tunge, at føle mig som en vigtig Person. Hvem skulde vel have kunnet drømme om, at Tante Elisebeths Navn var saa mægtigt? De Damer, der tidligere havde overladt mig til min Ensomhed, begyndte nu at gøre mig deres Opvartning. De unge Mænd, som havde stirret paa mig, naar jeg spaserede paa Dækket eller sad ved Middagsbordet, blev nu præsenteret for mig af dere Mødre.

Og det var Hertuginde her og Hertuginde der og Hofmænd og Ile de Puteaux, indtil jeg virkelig maatte le af det hele.

Tænk bare, mine fine Slægtninge kom den stakkels Lili til Hjælp, hvad enten de saa vilde eller ej. Det kedeligste ved det hele var, at de paa denne Maade hurtigt vilde faa at vide hvor jeg var og Følgen vilde blive, at jeg maaske blev nødsaget til at rejse hjem igen ligesom en dresseret Hund.

Inden kort Tid blev jeg nemlig berømt paa en højst ubehagelig Maade. Næppe var Bugserdamperen kommet til før den traadløse Telegraf begyndte at sysselsætte sig med mig — tænk blot, med mig, Lili! Hver eneste Dag blev jeg interwievet; der syntes at være en hel Reporterskole om Bord. Jeg vægrede mig ved at besvare Spørgsmaalene, men Mis Cobbs sagde, at det gik ikke an; hvis jeg ikke svarede, vilde de selv lave en Del sammen.

En Ting nægtede jeg imidlertid at oplyse, og det var Maalet med min Rejse til Amerika.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

DEN DANSKE RIKSDAG I OLE OLSENS ØINE

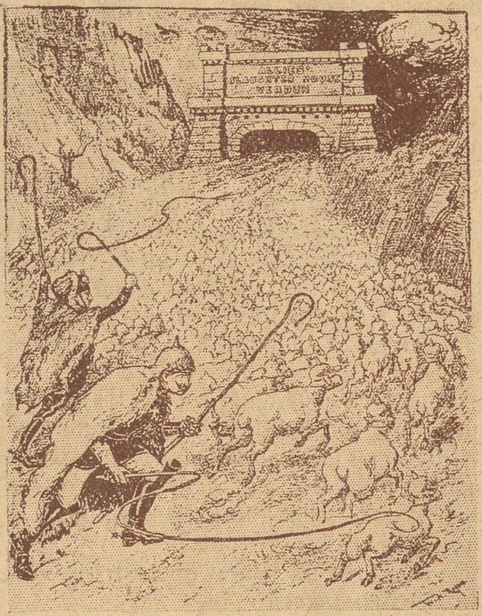

Gammel amerikansk Karikatur af Kampene ved Verdun.
(»New York Herald« 1916).

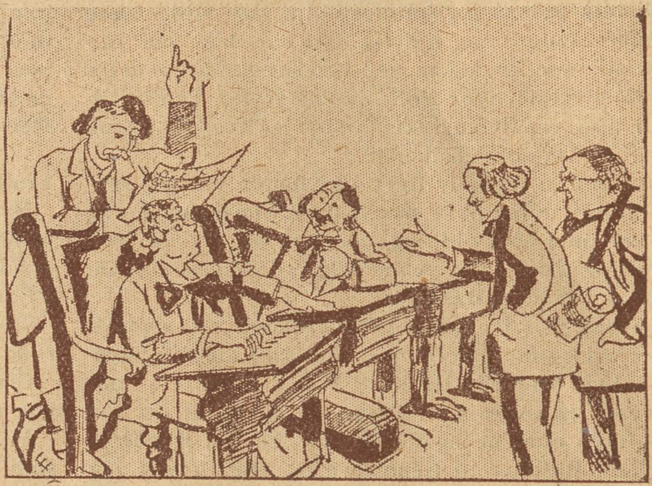

Ole Olsen: En skaal for verdens mest musikanerkjendende og harmonisk avstemte riksdag!
(»Tidens Tegn«, Norge).

— Hvor har De lært Deres Kone at kende?
— I en Sporvogn ved en Kurve!
(»Lustige Blätter«).

EFTER MATCHEN MOT DANSKARNA

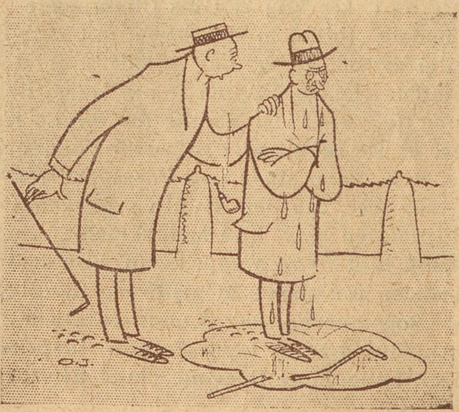

— Käre vän, vad har hänt? Hur mår din fru?
— Det vete faen?
— Och barna då?
— Angår mig inte!
— Ja men du själv då? Tala människa!
— *3 mot 0 . . . . !*

— Så små vackra fötter du har Ottilia!
— Ja, de ska jag bara säja dej att när jag var ung så träffa jag en gång en berömd bildhuggare som ville ta en byste av dom!
(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

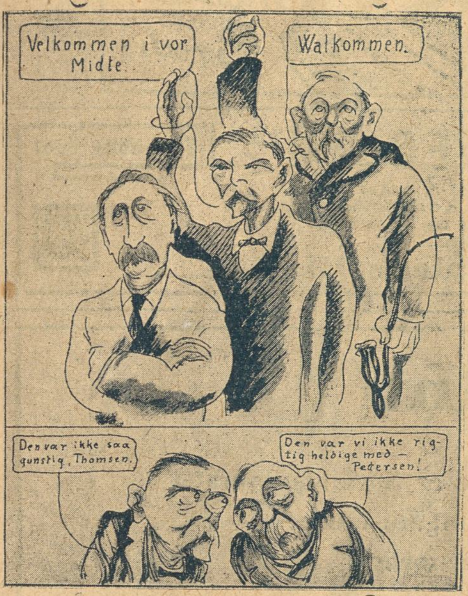

Da Hansen-Nørremølle blev budt velkommen i den danske Rigsdag!

Tilbage til Danmark!

Hr. Redaktør!

Spørgsmaalet om Afstemning i 3die Zone (kan der forresten ikke være Tale om en *4de* Zone?) har rørt mig dybt, men vore Patrioter har alligevel ikke Øjnene tilstrækkeligt med sig. Jeg ved med Sikkerhed, at der opholder sig mindst 2 Danskere paa Sandwitchsøerne, og jeg har lige nu faaet oplyst, at der bor *en dansktalende Mand i Peking*. Jeg opfordrer herved Ministeriet til navnlig at faa iværksat en Afstemning i Peking, for at det kan blive afgjort, *om den derboende Dansker ønsker at tilhøre Danmark eller Kina.*

Med Tak for Optagelsen
ærbødigst
Sydwestenhclz.

Hørt i Skolen.

Lærer: Kan Du sige mig, Sofus, hvad der blev af Ludvig d. 14. Børn?

Sofus: De er døde allesammen.

*

Lærer: Kristian, hvad er Rygraden for noget?

Kristian: Rygraden er et langt Ben med mange Hvirvler. Paa den ene Ende sidder min Hue og paa den anden sidder jeg.

De' si'r De ikke!

Smedelinjen vil i den nærmeste Tid faa Navneforandring. Den skal hedde: ***Rænkesmedelinjen.***

•

Jærnbanedirektør Andersen - Alstrup køber for Tiden Kul i ***lange Baner.***

•

En herværende Præst mener, at først naar de udenlandske Skibe er borte, vil de unge Piger have løbet ***Linjen ud.***

•

Direktør Falck vil holde Foredrag paa Bornholm om Fluernes Skadelighed og samtidig bygge Sommerhuse. Den Mand kan slaa ***to Fluer med et Smæk.***

•

Paa Røde Kros Plakat havde en Spøgefugl forleden paaklistret en rød Papirstrimmel, hvorpaa stod, »at Kongen med Følge i Aften vil overvære Forestillingen«.

•

En kendt Videnskabsmand har statistisk paavist, at hvis Postbudene havde strejket blot i 8 Dage, vilde Fødslernes Antal gaa ned med ca. 6000 i Løbet af Aaret.

Saamange Frierier foregaar der altsaa pr. Post!

„En Nordmand“

Manden: »Jeg indrømmer, at du tar dig for tryllende ut i den kjolen, men alle de pengene den har kostet —.«

Fruen (avbrytende): »Kjære dig August, hvad bryr jeg mig om penger, naar det gjælder at gjøre dig en glæde.«

„En Svensker“.

Jag kommer för att hämta mitt paraply, som du lånade för en tid sedan, sade Andersson en regnig dag till sin vän Johansson.

— Gör mig ont, sada Johansson, men som du ser står jag just i begrepp att gå ut.

— Men vad skall jag då göra? utbrast Andersson, något häpen över denna oförskämdhet.

— Göre! Gör som jag — låna dig ett!

„En Dansker“.

Nevtral. — Hør, Jens, paa hvis Parti var Du, da Søren og Peter var oppe at slaas?

— Jeg, aa, jeg var nærmest nevtral — det vil sige, jeg fik Klø af dem begge to.

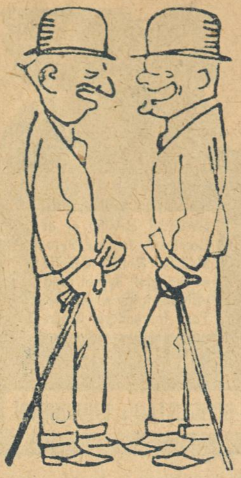

— Du, naar I. C. Christensen vil slaa større udenrigspolitiske Brød op, end han kan bage, ved Du hvad saa?

— Næ.

— Saa skal han holde sig til *Bagerstræde* og blive borte fra *Smedelinjen*.

Hørt paa „Møen“.

En Passager sejlede med Damperen »Møen« over Bøgestrømmen, hvor Vandet sine Steder er saa lavt, at Skibet tager Bunden. Passageren havde læst Vittigheden om Skibet, »der ikke stak dybere, end at det kunde sejle over Græs, naar der bare var falden Dugg« — og han afleverede prompte denne Vittighed til Styrmanden.

— Ja, sagde Styrmanden, for en Sikkerheds Skyld vil jeg dog sende en Mand foran med en Vandkande!

Rim.

Bornholmske Ture
tit give vil
bornholmske Ure,
bornholmske Sild!

En Maalestok.

I en Jernbanekupe sad en Murersvend og læste »Ravnen«. Lige overfor ham sad en bekendt Snob og Højremand. Højremanden sad en Tid og stirrede paa Mureren; saa sagde han:

— De er Socialdemokrat kan jeg tænke.

— Det er lige, hvad jeg er, svarede Mureren.

— Naa, bemærkede Snobben — ved De saa, hvor lang Afstand der er mellem en Røver og en Socialdemokrat?

Mureren tog sin Tommestok frem og maalte Afstanden imellem dem.

— 75 Centimeter, min Herre!

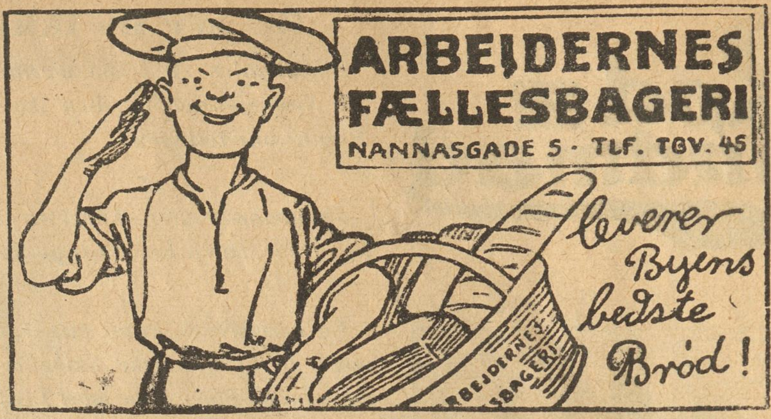

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. sam Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

I SKÆRSILDEN.

Hvorfor viser hun saa meget, næsten alt,
man forstaar — for *ristet* Lammekød
bli'r godt betalt.
Hun er saa vant til Turen, skriger
ej Gevalt —
og at Lam kan faa Faar — man før
har hørt saa galt.

Tegnet af Julius Larsen.

— Saa rød har Din Tud da aldrig før voren?

— Nej, Stoffer, men de har sku heller aldrig før kommen rød Farve i Spiritussen.

Tegnet af L. Th., Odense.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Avertér i „RAVNEN".

Arne F. R., Randers. Tak for tilsendte Vers. Maaske ved Lejlighed.

Østerbye, Aarhus. Tegningerne kan ikke benyttes, da de *ikke* er udført i *Sort*.

Georg L., Kastellet. Tegningen vil blive benyttet.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Egat Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Den ny Minister.

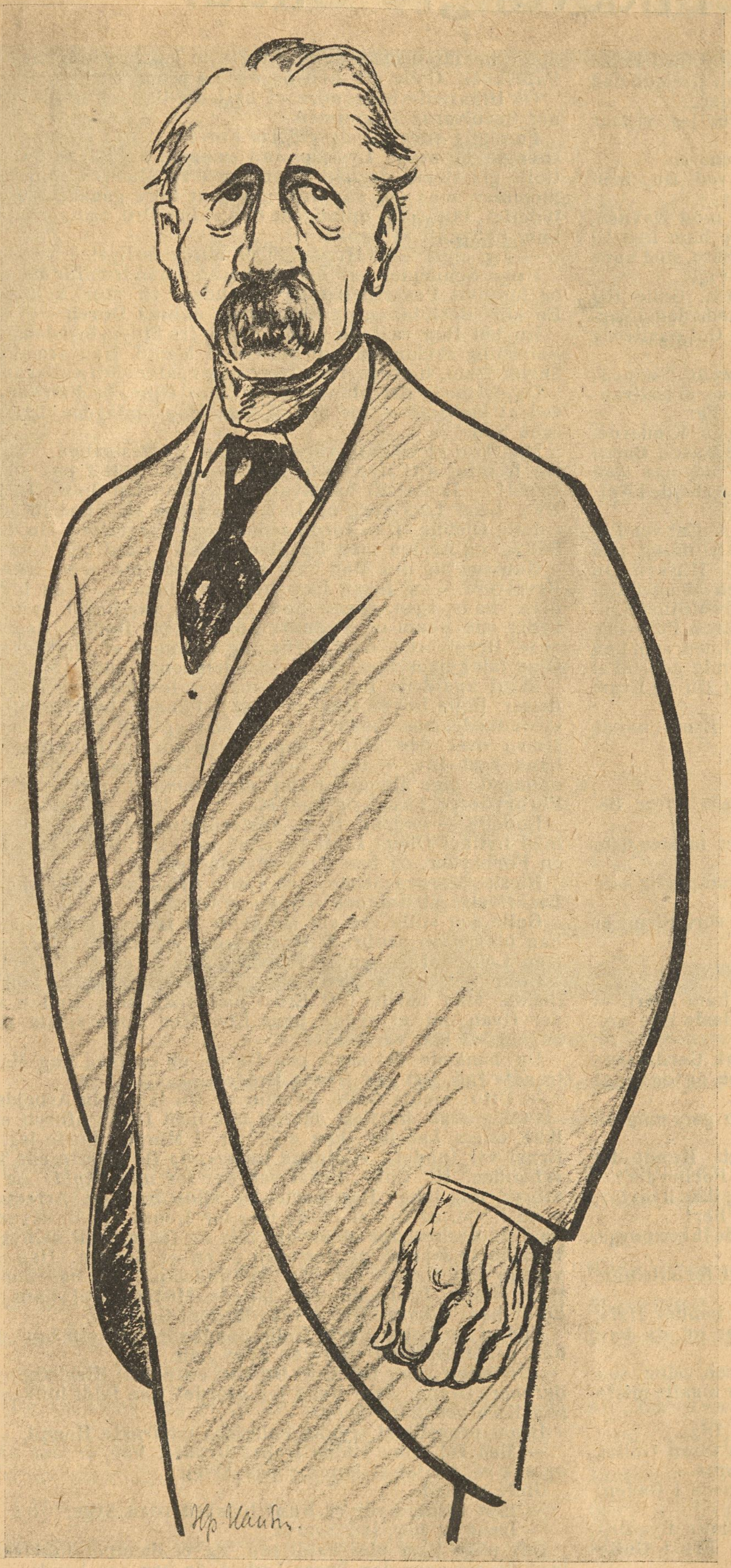

Tegning af Hp. Hansen

H. P. Hansen-Nørremølle.

Idyl i en Kolonihave.

Vi sad blandt røde Bær og saa
en Sommer gennem Haven gaa,
mens Solen dybt i Himlen laa.

Enfoldigt sang mit Sejerssind
i Solens Lys, i Solens Spind:
O, Eros, kom kun ind, kom ind.

Men ingen svared, ingen kom.
O, Psyke laa saa søvnefrom
og drømte, ingen ved, hvad om.

Da hørte jeg bag Tremmens Blad
en Satyrstemme, sommerglad
tilhviske mig, den drevne Rad:

Lad Psyke sove. Stjæl et Kys!
Hun drømmer det er Blades Drys...
og Draaber Regn, der drypped nys

Jeg kyssed Pigens Blomstermund
som røde Bær af Jordens Bund —.
Der blinked Lyn i Psykes Blund...

Der drog et vældigt Uvejr hen —.
Jeg hvisked ømt: Min Ven, min Ven —
mens tunge Byger Hagl drog hen...

Emil Bønnelycke.

For og bag.

En meget fin Baron paa Fyn var i Vinter ude at køre i Kane og fik tilfældigt Selskab af Husmand Hans Mortensen, som kørte bagefter i sin gamle Slæde.

Da de har kørt en Tid lang, vender Baronen sig om og raaber til Hans Mortensen:

— Det er fint *Føre* i Dag!

— Tja, svarede Hans — det er da ligesaa fint *bagefter!*

Det skæbnesvangre Skud.

En kølig Foraarsaften gik Detektiven Golle med raske Skidt nedad en af Wiens Hovedgader. Da han drejede ned ad en Sidegade, mødte han tilfældig sin Tjener.

— Vent mig Klokken ni, Franz. I Aften tror jeg, vi faar Held med os!

— Det vilde være paa Tide, brummede Tjeneren.

— Det er et vanskeligt og farligt Arbejde, ved Du, men af den Grund maa vi ikke vige tilbage.

Tjeneren nikkede og Golle gik videre hen mod Havnen, hvor han sprang paa en Sporvogn, som førte ham lige til hans Hjem. Da han kom ind i sit Arbejdsværelse, stod hans Søn i en munter Passiar med en smuk ung Pige.

Hun sprang glad overrasket op fra sin Plads. Golle tog begge hendes Hænder kærligt i sine og trykkede dem hjærtelig. Sønnen hjalp ham af med Frakken, og Golle satte sig i en magelig Stol.

— Jeg har taget Irene med hjem, forklarede Sønnen; Vejret er saa daarligt, at vi ikke kunde tage vores sædvanlige Spadseretur. Hun har lavet Teen til dig, Far.

Golle smilede og klappede den unge Pige paa Kinderne.

— Ja, gør Dig det bare hyggeligt paa bedste Maade, Barn! En Kop Te skal smage godt, før jeg drager ud paa den spændende Ekspedition. Det bliver et haardt Arbejde i Nat!

— En Arrestation, Far?

— Ja, i to Maaneder har jeg ventet paa den. Enhver Politimand vilde give meget for at bringe en Afslutning paa denne Sag, og i Nat skal det lykkedes mig. Husker Du Falskneriet i »Unionsbanken«? Og Tyveriet en Maaned tidligere hos Baron Polowiec paa næsten en halv Million Kroner? De er begge udført af samme Bande. Baron Polowiec har udsat en Belønning paa 50,000 Kroner til den, som kan fange Banden, og nu, Irene, hvis Lykken er mig god, skal der ikke længere være nogen Hindring for at Du og Ernst kan gifte Jer, naar I vil!

Irene saa paa ham med straalende Øjne. Ernst havde rejst sig og var gaaet hen til Vinduet.

— Hører Du, Ernst! raabte Irene.

Ernst rømmede sig.

— Hvad var det, Du sagde, Far — Du talte vist om Bedragerne — sig mig, kender Du Navnene?

— Deres Navne? gentog Golle. Ja, vi kender næsten dem alle, — hvorfor?

Ernst for sammen, og hans Hænder tog krampagtig omkring en Stol.

— Det siges jo, at en af Funktionærerne i vort Firma er med i Spillet.

— Ja din Chef Hartwieg er sikker paa det.

— Ved han, hvem det er?

— Nej men vi haaber at kunne afsløre ham snart. — Han saa paa Klokken. — Jeg maa gaa og klæde mig om. Farvel saa længe!

Da han var gaaet, tændte Ernst Lys og trak Gardinerne for Vinduerne. Saa satte han sig hen til Irene og tog begge hendes Hænder i sine.

— Irene; hans Stemme skalv. Irene, vil Du gøre mig en Tjeneste?

Hun saa angst paa hans forstyrrede Ansigt. Kunde det være mulig! Var han — hendes Ernst — en Forbryder?

— Det er nødvendig, at jeg gaar, men spørg ikke hvorfor. Jeg maa af Sted før Far. Men Du maa blive her!

Irene saa forfærdet paa ham. Men hun turde ikke spørge. Det forbød Udtrykket i hans Ansigt hende.

— Min Far maa ikke vide, at jeg er gaaet ud, fortalte han. Vil Du blive her, som jeg bad Dig om?

Hun svarede ikke. Ordene blev siddende i hendes Hals. Ernst havde ikke talt om, at han vilde ud, før nu da han hørte Tale om den forestaaende Arrestation.

— Tyv — Bedrager, lød det for hendes Øren. Men saa tog hun sig sammen. Hun var den sidste, der maatte miste Tilliden til ham.

— Ernst, hviskede hun, jeg vil gøre alt for Dig.

Klokken slog ni, da Franz, Tjeneren, stod foran Golles Hus. I samme Øjeblik aabnede Detektiven Døren.

Nogle civile Politimænd ventede længere nede i Gaden. De satte alle Kursen mod »Goldene Gasse«.

»Goldene Gasse« var en Gade med store flotte Bygninger, og nederst i Gaden laa den Fabrik, hvor Ernst Golle var ansat.

Detektiven og hans Folk gik hurtig og spejdende til alle Sider henimod et bestemt Hus, som laa lige i Nærheden af Fabrikken. Golle gik hen og tog i Porten. Den var laaset.

De tilkastede hverandre et bestemt Blik og holdt fastere om Revolverne i Lommen.

Forsigtig sneg de sig videre. For Enden af en lang Gang trængte et svagt Lysskær ud gennem en Revne i Døren. Golle gik straks derhen. Han hørte en Mængde mumlende Stemmer, men det var kun mulig at høre ganske faa Ord tydeligt. Pludselig opfangede han et Par Ord, og hans Hjærte kom heftig til at banke.

— Jeg siger Dig, Hugo, det er altfor farligt!

Hugo Schneider var den Mand, som han fremfor alt søgte, og for hvis Paagribelse der var udsat en stor Belønning. En kort Beslutning, og han havde aabnet Døren.

En tæt Røg væltede ham i Møde fra Stuen, og i den svage Belysning skeldnede han henved ti Mænd. Han traadte et Skridt frem, hævede Revolveren og raabte — Hænderne op!

Da sortnede det pludselig for hans Øjne, og han var nær ved at besvime — for midt i Mængden opdagede han sin egen Søn.

Men kun et Øjeblik varede denne Magtesløshed, — Pligten fremfor alt! Han følte sin Søns Øjne rettet paa sig. — Ernst! — Ernst! Et halvkvalt Skrig undslap hans Læber. Hele hens Livs Sorg og Lidelse aftegne sig klart for ham i dette Øjeblik. Han formaaede ikke at arrestere sin egen Søn — og Armen med Revolveren faldt slapt ned.

Han saa sig om. Bag ham stod hans Folk med hævede Revolvere — og foran ham hele Tyvebanden — og blandt disse hans egen, eneste Søn. Men der var noget, som var bedre end Skam og Skændsel, og det var Døden! Han hævede Revolveren mod Ernst og trykkede af. Og for hans Øjne faldt hans Søn om — tilsyneladende død.

Skud knaldede her og der, og der lød Eder og Forbandelser. Golle havde faaet et Saar i Panden, hvorfra Blodet strømmede, men hans Sind var kun opfyldt af en Tanke: Hævn over den Mand, som havde ødelagt hans Søns og hans eget Liv, — Hugo Schneider! Han saa sig om — og opdagede sine Mænd i Kamp med ham, og straks efter var Forbryderen bastet og bundet.

Endelig — endelig. Hans Anstrengelser var lykkedes, men med hvilket Offer! Livet herefter var værdiløst. Hans Søn en Forbryder, og han sin Søns Morder!

Næste Morgen læste man i alle Aviser den skrækkelige Beskrivelse af Kampen i »Goldene Gasse«.

Golle sad stille ved sin Morgente. I Løbet af Natten var han bleven en nedbrudt Mand. Irene sad bleg og forgrædt i en Lænestol — hendes Ernst en Tyv — en Bedrager!

Golle vidste ikke, hvorledes han skulde faa sagt det til hende. Man havde ført Ernst paa Hospitalet. Endnu var der Haab om at redde hans Liv. Men Irene vidste ikke engang, at han var saaret.

Da bankede det sagte paa Døren, og en bleg ung Mand traadte ind. Det var Irenes Broder.

— Otto! raabte Golle, hvorfor er Du ikke paa Arbejde.

— Jeg maa hurtigst muligt tale med Dem. Afbryd mig ikke, ellers kan jeg ikke sige alt. I Morges hørte jeg, at Ernst var fundet i »Goldene Gasse«, da De arresterede Tyvebanden. Hr. Golle, Ernst var der for *min Skyld!* Aa — afbryd mig ikke! Han hørte, De vilde foretage Arrestationen i Nat, og for at redde mig for Irenes Skyld, skyndte han sig derhen for at advare mig og faa mig til at flygte. Han hørte ikke til os, men *jeg* er en af Banden. Han advarede mig i rette Tid, saa jeg undslap, men han kunde ikke slippe, fordi Banden fattede Mistanke til ham og holdt ham tilbage. Det er Sandheden, Golle!

Endnu en Gang hørte Golle Sandheden af sin Søn, da han paa Hospitalet stod ved hans Leje.

— Himlen være lovet, at Du har en pletfri Ære! Og min dyrebare Dreng, glem hvad jeg gjorde! Han faldt hulkende paa Knæ ved hans Seng.

Ernst prøvede at trykke Faderens udstrakte Haand.

— Men Du maa redde Irenes Broder, han er saa ung, og saa er det let at komme paa Afveje!

Golle nikkede.

— Men Irene, hvor er hun? hviskede den Syge.

— Irene er her, lød Svaret.

Den unge Pige blev kaldt ind, og et dæmpet Jubelraab trængte sig over den Syges Læber, da han saa hende.

— Jeg glæder mig til Livet! hviskede han, idet Irene bøjede sig ned og kyssede ham kærligt.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Kendte Mænds Klatpapir.

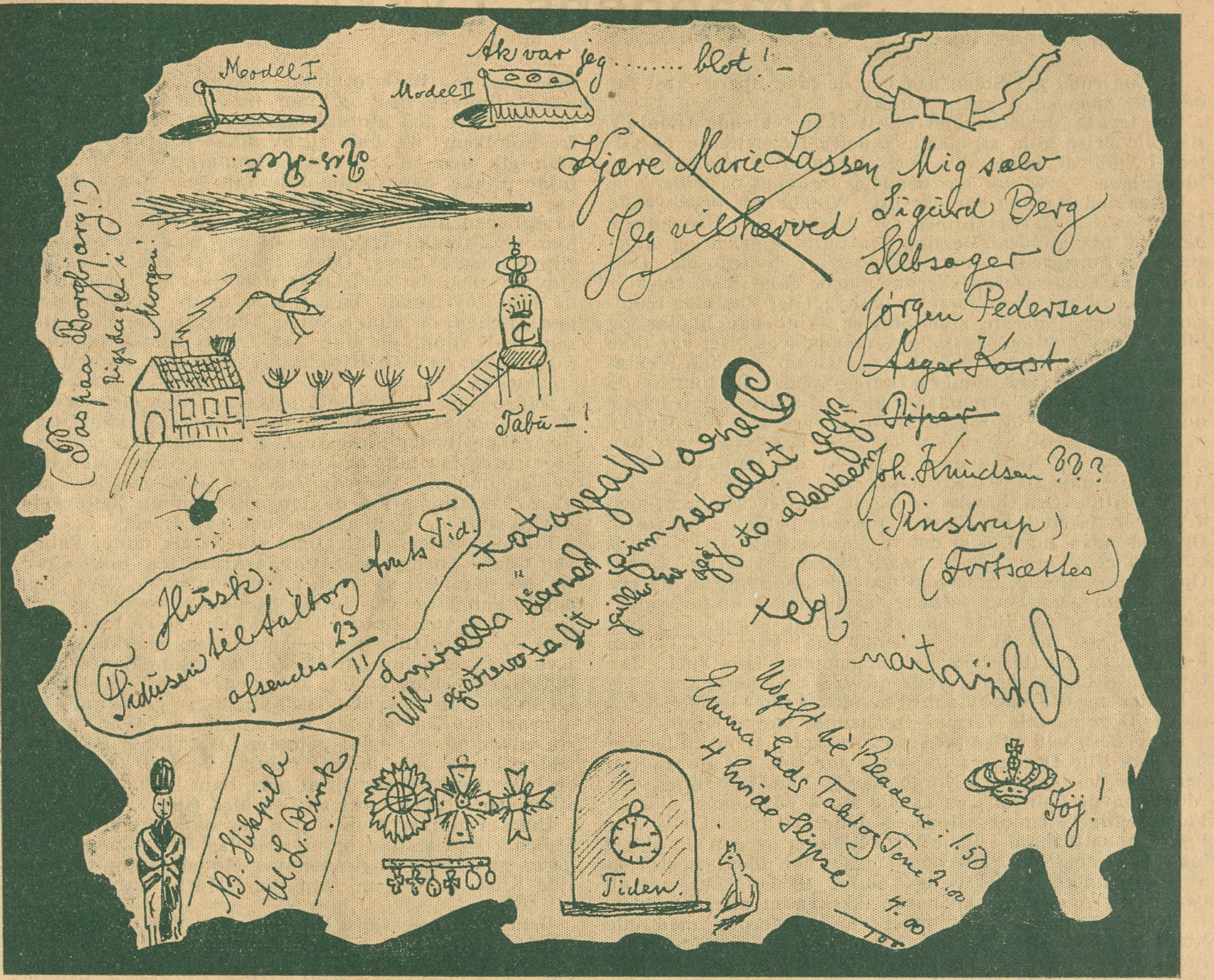

„RAVNEN“s Sommerkonkurrence 1919

Vi gentager endnu i dette Numer Forklaringen paa Konkurrencen, Præmierne og Betingelserne:

Ved et lille pudsigt Tilfælde er **„Ravnen“** kommen i Besiddelse af **fire kendte Mænds Klatpapir,** Papirstumper, som Vedkommende har kastet væk, efter »i Tanker« at have forsynet dem med mærkelige Tegn og sære Skrifter.

Efter Reglen »Lad mig se dit Klatpapir, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er«, vil det nu blive vore ærede Læseres Sag at gætte, hvem de efterhaanden her i »Ravnen« gengivne Papirstumper har tilhørt.

Skriv disse Ejeres Navne op paa et Stykke Papir og rubricer dem med 1—2—3—4, vedføj tydeligt Afsendernavn og Adresse og send saa den samlede Gætning ind til **„Ravnen“s** Redaktion, Nørre Farimagsgade 49, København K., inden Udgangen af Juli Maaned. De bliver da Deltager (hvis Gætningen er rigtig!) i en Lodtrækning om følgende Præmier. **1ste Præmie: 10 Kroner kontant, 2den Præmie: 5 Kroner, 3die Præmie: 3 Kroner, 15 Originaltegninger** og **7 komplette Aargange af Ravnen 1917.**

Resultatet af Lodtrækningerne vil foreligge i et af **„Ravnen“s** August-Numre.

Det er vort Haab, at denne lille originale Gættekonkurrence vil more vore Læsere. Vi skal tilføje, at Opgaverne ikke vil blive vanskelige at klare!

„Ravnen“s Redaktion.

Sømandens Lykke.

Rød og rund gik Solen ned bag de lave Bjærge vest for den lille spanske Havneby Aquilas.

Den trykkende Hede blev afløst af en svalende Aftenluft. En lille Brise kom strygende indefra Højsletterne og viftede i Vinløvet, inden den fortsatte ud over Middelhavets blaa Flade. — Alt var saa uendelig fredeligt og stille.

Ogsaa ved Havnen var der Ro. Winchernes øredøvende Larm og Klokkernes Kimen var forstummet. Renspulede og med blankpudset Messing laa Lastdamperne og majestætiske, højriggede Langfartsskuder og hvilede sig. Ombord paa Fuldriggeren »Verna« gjorde John Berg sig klar til at gaa i Land. Han børstede omhyggeligt sine blaa Landgangsklæder, pudsede sine Støvler skinnende blanke og Slipset blev knyttet paa ægte Sømandsfacon. Det var ikke for ingen Ting, han fiksede sig saadan op, for ude i »Vindruen« gik Værtens smukke Datter Sylvia. Og hun havde taget hans ærlige Sømandshjærte med Storm. Han havde nu i et Par Uger tilbragt hver Aften oppe paa »Vindruen«, og hver Gang var han mere og mere forelsket, naar han gik derfra. Og han syntes ogsaa, at det Smil, hun hver Aften gav ham til Afsked, stadig blev varmere. Nogle tilfældige stille Ord havde de ogsaa vekslet sammen, men det var vanskeligt, for Værten passede paa som en Smed, Og ligesaadan Jairo, som det var bestemt at Sylvia skulde giftes med. Mange Gange havde John set Jairos mørke Øjne lyne mod sig, naar han prøvede at nærme sig Sylvia. Ogsaa hun saa det og fjernede sig hurtigt. John forstod, at blev Sylvia Jairos Brud, saa var det ved Tvang. — Jairos Brud, nej det var ikke til at tænke paa! Bare ved Tanken for Trodsen og Raseriets Bølger gennem hans Sjæl. Han forstod, at han elskede Sylvia af hele sit Hjærte.

I Aften maatte han tale med hende, se ind i hendes dybe, mørke Øjne og føle Varmen fra hendes vævre Krop.

John Berg var i Grunden en ulykkelig Mand. Lige fra han som lille Dreng maatte trælle for sine Plejeforældre i den lille Vestlandsby i Norge havde han følt sig ensom. Aldrig havde han hørt en kærlig Mors Vuggesang eller en Fars venlige Stemme. Moderen døde ved hans Fødsel, og Faderen satte ham i Pleje for bestandig og gav sig aldrig mere tilkende. Saa John var glad, da han blev saa stor, at at han kunde faa Hyre og komme til Søs. Der var nu gaaet tolv Aar, men han havde ikke været hjemme siden. I disse Aar havde han flakket rundt i Verden med alle Slags Skuder. Af og til boede han paa et Sømandshjem i nogle Uger, men saa for han atter af Sted paa en lang Rejse. Aldrig Fred eller Ro, ikke *et* Sted havde han, hvor hans Tanker kunde søge hen for at hvile.

— Da han kom op i »Vindruen« den Aften, var der vældig mange Mennesker. En Australia-Farer havde lagt til midt paa Dagen og Mandskabet opholdt sig nu i »Vindruen«, hvor de bød alle de tilstedeværende paa lige saa meget at drikke, som de vilde have. Og det blev ikke afslaaet. Den hede Vin flød i Strømme. Flasker blev trukket op og Glassene klirrede. Talen blev mere og mere højrøstet og der blev sunget Sømandssange akkompagneret af det gamle, slidte elektriske Piano.

De fleste tilstedeværende var Søfolk, men ogsaa Jairo med nogen af sine Venner var med i Festen. Værten gik halvfuld rundt og serverede. Men Sylvia kunde John ikke opdage, hun var ikke tilstede.

Da det blev lidt ud paa Aftenen, gav Værten Tilladelse til at danse — det var jo Lørdagaften. Stole og Borde blev ryddet hen i den ene Ende af Stuen, og saa begyndte Livet for Alvor.

John sad sammen med en gammel Stavanger-Baadsmand og drak og saa til, men han drak ikke for meget, han tænkte paa Sylvia, som ikke kom.

Endelig kom hun alligevel. Saa sød og smuk som aldrig før, syntes John. Da Værten saa hende, raabte han:

— Kom nu Jairo og dans med Din lille Pige! Og Jairo gik hen imod hende for at gøre som Værten havde sagt.

Da for der en Djævel i John. Han sprang op, banede sig Vej gennem den drukne Mængde, for forbi Jairo og rev Sylvia med ind i Dansen. Først stod Jairo som lynslaaet, men saa tog Raseriet ham. Ansigtet blev fortrukket, Øjnene glimtede vildt og han trak sin krumme Kniv frem for at dræbe den uforskammede. Men en truende Mumlen fra Søfolkene fik ham til at stikke Kniven i Skeden igen. Han gik hen til et Bord og tømte et Glas Vin. De hadefulde Blikke, han sendte John, spaaede dog at Legen ikke var forbi. Men Sylvia og John dansede! Og John følte Livsglæden bruse i sig. Ør af Vin og Forelskelse trykkede han den slanke Skikkelse til sig, som vilde han aldrig slippe hende mere. Ogsaa Sylvia glemte alt og lagde sit Hovede med det sorte bølgende Haar til Johns Bryst. Og da John hviskende bad hende møde sig udenfor senere paa Aftenen, da kunde Sylvia kun svare Ja. Men efter Dansen skalv hun, da hun saa Jairos vilde, skinsyge Øjne følge John, og i sit Hjærte bad hun om Beskyttelse over sin kække Ven.

Dansen og Drikkeriet fortsattes. Det elektriske Piano lirkede om og om igen de gamle slidte Stykker. Og hæse, fordrukne Røster forsøgte at følge med. Vinstanken og Cigaretrøgen laa tung og kvælende over Stuen. Men Humøret var kommet op. Det var Fest for Søfolkene. Nu skulde de have Erstatning for de lange, ensomme Nattevagter, de havde slidt sig igennem der ude paa Havet.

En Time efter mødte John sin Sylvia under Palmetræet ved Gaardsporten. Med aabne Arme tog hun imod ham. Og de mødtes i et langt, altforglemmende Kys. Kun det gamle Palmetræ saa Johns første Lykkesmil og hørte de første Ord, som havde Klang af den store Kærlighed. Og lille Sylvias slanke Krop skalv i hans stærke Arme. Som Kvinde forstod hun, at det var en ensom Mands hele Kærlighed, som blev ødslet over hende, og hun elskede ham igen som kun en sydlandsk Kvinde kan gøre. I den smukke stjerneklare Nat gik de ned mod Søen. John fortalte om sin ensomme Vandring gennem Livet. Uden Hjem og Forældre havde han flakket rundt i Verden. Og Sylvia følte en brændende Trang til at gøre ham lykkelig. Lokke Solstraalerne frem i hans ærlige, blaa Øjne.

Uden rigtig at vide af det, var de kommet helt ud paa Molen. Drømmende og mystisk laa Middelhavet. Dønningerne skvulpede sagte henover Molen. Af og til hørtes et lille Kluk, naar Søen slog ind i Murhullerne. Ellers var alt stille.

Betaget af den store Kærlighed og den orientalske Nats Skønhed stod John og Sylvia uendelig lykkelige.

John kunde næsten ikke tro, at det elskelige Væsen ved hans Side havde lovet ham hele sin Kærlighed, ja sig selv. Det blev næsten for meget for ham. Han som aldrig før var bleven elsket af nogen her i Verden. Pludselig hørte de en Støj bag sig. Og før de vidste et Ord af det, stod Jairo med en blinkende Kniv i Haanden. Han havde, uden de anede noget derom, fulgt bag efter dem ned til Molen.

Med en vild Ed borede han sin Kniv i den forsvarsløse Johns Bryst. Uden saa meget som et Suk faldt John bagover ned i Søen. . . . .

Den store Lykke var ham ikke forundt. Da han virkelig skulde begynde at leve, tog Døden ham.

Men Havet favnede ham. Havet, som havde været hans eneste Ven i de ensomme Aar. Stille og kærligt lukkede det sig om ham.

Som lamslaaet havde Sylvia staaet og set det hele, lige indtil John var forsvundet i Dybet. Først da greb Fortvilelsen hende, og med et hjærteskærende Skrig kastede hun sig i Søen. Hun vilde følge ham paa den sidste store Rejse.

Men nogle Fiskere, som roede i Nærhed, havde hørt Skriget og fik reddet hende. Uden at ane noget om det natlige Drama, roede de den blege, skønne Kvinde i Land.

Sylvia blev aldrig mere sig selv igen. Hun lignede en knækket Rose, og man saa aldrig mere det livsglade Smil om hendes Læber. Hun længtedes kun efter at møde John igen. — — —

Jairo blev aldrig senere set i Aquilas. Han forsvandt sporløst.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

FREMAD Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet „Enigheden."
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1595 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Morderen I.

Tegning af Gunnar Bryn

Morderen.

Planen fattes.

Udspejdning.

Mordet.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 29 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 17. Juli 1919

Hvad kan bringe Frederik Jensen i Harnisk?

Tegning af Emil Poulsen.

Tanken om, at Melbye skulde gaa hen og blive gammel!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse $4\frac{1}{2}$ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1,35.

Nørre Farimagsgade 57.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.

Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

Telefon 1848

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

III

Tredie Fortælling,

i hvilken Helten søger bort fra Hovedstaden, og som ellers omhandler, hvorledes han har Lykken med sig i Roskilde — og saa dog alligevel er uheldig.

O Læser, sæt Dem magelig til Rette i en Stol,
belav Dem paa at høre en Beretning, smuk, stilfærdig,
om tvende Men'skehjærter — aa, en herlig Straale Sol,
hvis Slutningen Begyndelsen blot havde været værdig.
Det er den ikke. Men da Sandhed er for mig en Lov,
(skønt tit den spænder min Pegas som Trækdyr for en Plov!)
Samvittigheden tilla'r mig ej nogen Art af Prutning;
De derfor, Læser, vil undskylde mig den triste Slutning.

Vor brave Helt med Morgentoget 8,10 forlod
i ædel Harme Hovedstaden, tog til Roarskilde
(Roskilde mener jeg, men som min Læser ser, en Fod
jeg uden denne Udtryksform i Verset mangle vilde).
Han gaar omkring i Byen, og vi la'r ham gaa i Fred;
og det saa meget mere, som vi ganske sikkert ved,
at han om nogen Tid i Byens Kirke ind vil drive.
Imidlertid, min Læser, skal jeg Byen Dem beskrive:

Roskilde er en By som andre Byer her til Lands,
den ligger ved sin Fjord, med sine teglstensrøde Tage.
Man kommer derigennem, hvis man ender paa Sanct Hans;
dog didhen vil vi ikke, kære Læser, os umage.
Tolv Tusinde Indvaanere har Byen godt og vel,
som mere eller mindre alle gaber sig ihjel.
To Ting man i Forbindelse med By'n at nævne plejer!
dens »Oldenborrer« og, om ej jeg husker fejl, dens Rejer.

Og dermed vender vi tilbage til vor Helt, og som
jeg sagde før, i Byens Kirke vil vi Manden finde.
Men hvad er det? Jeg frygter næsten, vi for silde kom:
vi finder ham i Passiar — og med en Lærerinde!
Vi mønstrer hendes Skikkelse fra Sko til Hattens Fjer;
at hun er Lærerinde, straks vort Kenderøje ser.
Hun taler lidt docerende, en Smule katheketisk;
forøvrigt er hun tækkelig, særdeles sympathetisk.

Hun taler, mens hun peger rundt, om gothisk, romansk Stil,
og Heltens Ansigt sig i Andagt mer og mer forflader.
En Flok halvvoksne Pigebørn imedens ta'r et Hvil
omkring i Skibets Gange og i Kirkens Stolestader.
Vor Helt paa Bygningskunsten har kun grumme lidt Forstand
(hans Specialitet er Fedevarer, mindes man),
og Frøknen, som med megen Lærdom ud sin Viden krammer,
erobrer hurtig sig en Plads udi hans Hjertekammer.

Og snart Forelskelsen at læse i hans Øjne staar.
Hun rammes af hans Blik og aner hurtig Mandens Tanker,
og hendes stakkels Hjerte, som har aldrig kendt til Vaar,
det svulmer nu af Lykke, saa det rent ustyrligt banker.
Og da han hende Haanden rækker til Farvel og Tak,
da trænger over hendes Læber sig et Suk, et Ak.
Og mens hans Haand om hendes fast og dvælende sig lægger,
et Skær af Rosenrødme hendes Kind og Hals bedækker.

Det falder svært — ja, rent umuligt at faa sagt Farvel.
Vor Helt sig mander op: »Min Frøken, maa jeg med
Dem følge?«
»Ja, hvis De ønsker! Vi skal hen paa Petersens Hotel.«
Her skyller Rødmen over hendes Ansigt som en Bølge.
»Jeg er med Pigebørn paa Udflugt, som De ser.
Forældrene os venter der med Aftensmad. Jeg ber
Dem, hvis De tage vil til Takke, om min Gæst at være.«
Han raaber himmelhenrykt: »Frøken det er mig en Ære!«

Saa gi'r hun Tegn til Opbrud, og den hele Pigeflok
snart ned ad Byens Gader i Bevægelse sig sætter.
Hun hvisker undervejs til ham: »Ja De forstaar jo nok,
at jeg Dem præsentere maa som Slægtning, som min Fætter!«
Jo, han forstod det, og hans Hjerte skjalv af Fryd derved.
— Og Aftensmaden man indtog i landlig Munterhed.
Og siden i et Lysthus under Elmens tætte Grene
vor Helt fik set sit Snit at blive med »Kusinen« ene.

Mens i Hotellets Sal man svinger sig i landlig Dans,
de to har her en tête à tête. Hun bly sit Hoved bøjer
og sidder tavs forventningsfuld, hun har sin Haand i hans.
»Hm, Frøken, De maa tilgi' mig, men jeg saa bandsat døjer,
at forme mine Ord — min Skolelærdom har jeg glemt;
den bør man ikke glemme — ja, jeg ved nok det er slemt.
Men, Frøken, der er intet, jeg forsikrer Dem, jeg mere
begærligt brænder efter end med Dem at repetere.«

Hun trykker varmt hans Haand og lægger Ho'det ømt og blidt
imod hans Skulder. Han derved sig føler gennemglødet.
»Aa, tag mig« hvisker hun, »mit hele Liv, det er jo Dit.«
O Fryd! — i næste Øjeblik han hende har paa Skødet:
Han føler hendes Arme om sin Hals og ser en Mund,
som nærmer sig til hans — et Kys! — en paradisisk Stund!
Han kysser hende og hun ham, han atter hende kysser
— mens Maanen smukt sit Sølverspind ned gennem
Løvet drysser.

— Ja, er det ikke kønt! Og med et sjælfuldt dejligt Digt
til Elskovs Pris vi burde slutte her og give Fanden
i Sandhed! Dog jeg kan ej vige fra min tunge Pligt,
som byder mig de kære to at vriste fra hinanden;
og ikke varsomt, nej, brutalt, ja, med et voldsomt Sæt,
med nogle højst uklædelige drabelige Spjæt.
Thi bedst som med sin Trutmund hun betaler Sejersprisen,
da lyder gennem Løvet en højst uærbødig Fnisen!

De farer fra hinanden? og vor Helt i fire Spring
er udenfor, og af Buskadset frem han hurtig trækker
to Pigebørn! Og skønt de skriger, at de ingenting
har gjort, han deres Kinder til med Ørefigen dækker.
De vræler op som fjorten Knive sad i Halsen fast.
Tre fire andre Tøse redder sig derfra i Hast,
mens Fædre, Mødre hurtig til igennem Haven stimer,
den stakkels Lærerinde blegner, skriger og besvimer!

Vor Helt er ingen Bangebuks, dog selv en Helt har Lov
at skælve, naar han trues af en saadan Samling Næver!
En Kone bruger Mund, og Gud skal vide den er grov;
mens seks og tyve Knoer sig mod Heltens Øjne hæver!
At han faar læsterlige Klø, jeg ikke skjule kan.
I Rendestenen udenfor en Stund derefter han
befinder sig med Nederlaget, Smærten, Svien, Skammen.
— Og det er med Besvær han samler sine Knogler sammen.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

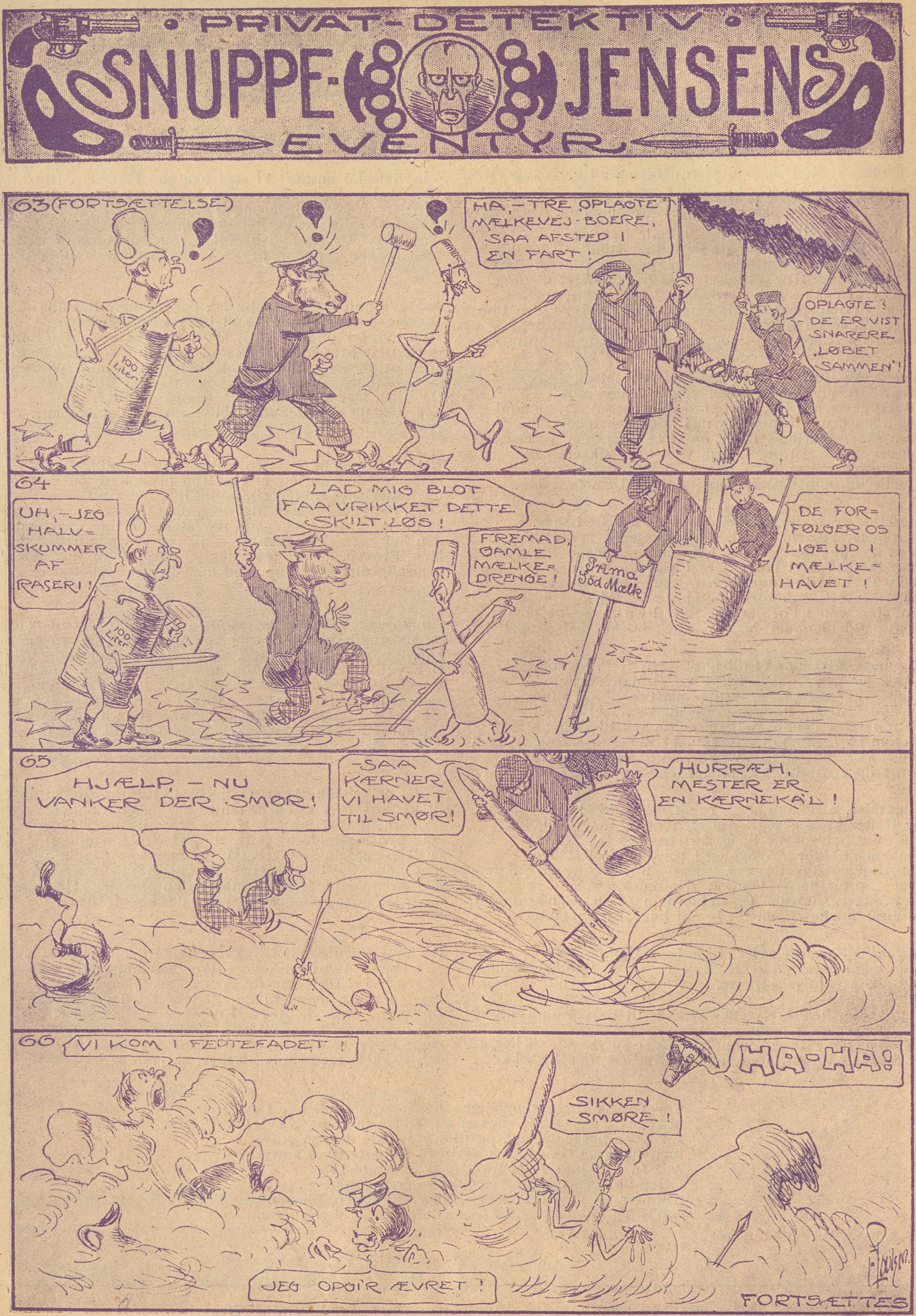

Tegning af Emil Poulsen

Kort og Godt.

Driftsbestyreren for Vestbanen var en Mand, der ikke yndede hverken mange Ord eller mange Dikkedarer, og da der blev ansat en ny Stationsforstander, sagde Driftsbestyreren til ham:

— Brug nu ikke mange unyttige Ord, naar de skriver deres Rapporter. Tjenesteskrivelser er ikke Kærestebreve!

Faa Dage efter blev der stor Oversvømmelse; Floden var gaaet over sine Bredder og havde revet en stor Del af Banelegemet med sig.

Saa modtog Driftsbestyreren følgende Rapport fra den ny Stationsforstander:

Hr. Driftsbestyrer!

Dér, hvor Jærnbanen før gik, gaar nu Floden. Ærbødigst

N. N. Stationsforstander

Bestandighed.

(Mel.: »Santa Lucia«).

I Flugt for Solens Brand
ses alle Mænd af Stand,
en vil til Polens Land
og spille Bandy.
Jeg ser, Witzansky gaa,
han vil til Skagen naa.
Gid saa han blive maa
dér for bestandig.

Et Lys i Tidens Graa
at Prisen ned maa gaa,
man billig Sprit kan faa
samt Cherry Brandi.
Vi vil ej la' os flaa,
Prisen vi ned skal slaa.
Gid at den glide maa
nedad bestandig.

Hr. Fønss for Filmeri
har særlig stort Geni,
der ligger noget i,
han er saa mandig.
Hos Betty spiller han
rigtig Komedje — Mand
bliv i det *stumme* Land,
bliv der — bestandig!

Hr. »Chang«'ses Bur stod tom,
men saa forleden kom
der en (med Kæmpevom)
ung Elefant i.
Og Dyret mumled' glad:
»Kone og dejlig Mad —
her vil jeg tykke Rad
blive bestandig!

I »Scala« er den skral
trods Tøj og Lys og Bal,
Hr. Skaarup si'r, der skal
lidt mer pikant i.
»Fint paaklædt Lammesteg
og lidt erotisk Leg,
det trækker — tro I mig —
fuldt Hus bestandig!«

Hr. Pay er Hesteven,
han rider ofte, men
han klarer ikke den
Grøft, han forsvandt i.
Dér ligger han saa tit
under sit Hesteridt.
»Der vil jeg«, si'r han blidt,
»blive bestandig«!

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

»En Verdensdames mystiske Rejse« skrev en af Rapporterne til sit Blad. Harriets og Faders Navne blev dog heldigvis ikke indblandet. Jeg nævnte ikke engang Harriets Navn til Miss Cobb. Fortroligheden mellem hende og mig var forresten blevet stor de sidste Dage.

Det var Dagen efter Maskinskaden, at hun tilbød mig Plads ved hendes Bord. Næste Dag indbad hun mig til Te i hendes Dagligstue — en henrivende lille Salon. Hun proppede mig med store Chocoladekager, saa at jeg næsten blev syg, og viste mig et Miniaturportræt af salig Cobb — et tyndt, skarpt Ansigt, næsten bar Hage. Det ser ud som om han har arbejdet sig ihjæl for fem Aar siden og har efterladt hende 25 Millioner Dollars. Hun omtalte ham uden at blive det ringeste bevæget.

Det var dog først den følgende Dag, da hun havde bed mig om at flytte fra min lille mørke Kahyt til et af hendes Sovekamre, at hun begyndte, at tale om hvad der laa hende paa Hjerte.

Først og fremmest en Stilling i Selskabet og dernæst hendes Søn, det var hendes to Passioner. Naar hun talte derom maatte hun fugte Læberne med Tungen, og hendes Øjne lyste som paa Heltinderne i Romanerne, naar de taler om deres Elskede i Novellerne i Onkel Porthovens Bibliothek, som jeg læste uden at bede om Tilladelse dertil.

Den tredje Dag efter Ulykken var Miss Cobb og jeg allerede intime Venner. Og da vi om Aftenen sad paa vore Dækstole foran hendes Kahytsdør, talte hun paany om de to Maal for sin Ærgerrighed.

— Jeg skal ind i de højeste Kredse, selv om jeg saa skal dø snart efter, sagde hun og smækkede Kæberne sammen.

Det ser ud som om hun efter Mandens Død er flyttet til New York og har installeret sig i et stort hvidt Marmorpalads i den fineste Del af Fifth Avenue. Men trods alle hendes Anstrengelser vilde det fine Selskab ikke vide noget af hende. Hun var med til Velgørenhedsbasarer og deslige men der var aldrig nogen der indbød hende — undtagen gamle Bekendte fra Montana, der ligesom hun var flyttet til New York for at komme ind i Selskabet og som ikke ønskede at træffe hende mere end hun dem.

Nu og da kunde det hænde, at en af disse gamle Venner kunde krybe ind under Rebet som Børn ved en Fest, og de andre Børn udenfor stod tilbage og gabede indtil den lykkelige var forsvundet i den lysende Vrimmel derinde, og undrede sig over hvordan han vel havde baaret sig ad. De stakkels smaa udelukkede vidste, at de aldrig mere vilde træffe den kære Ven, hvis det ikke lykkedes dem selv engang at følge efter.

Det lod til at Selskabet havde den Lighed med Paradiset, at den der engang kom indenfor, aldrig kom tilbage for at fortælle de udenforstaaende hvordan der var derinde, og at den eneste Maade at faa det at vide paa var at følge efter — hvis det lykkedes. Og hidentil var det ikke lykkedes for Mis Ethelbert V. Cobb.

For en Filosof som mig var det mærkeligt at se hvor ivrigt hun eftertragtede hvad Tante Elisabeth ejede akkurat som Tante Elisabeth brød sin Hjerne og drømte om det Mis Cobb ejede.

Men hvad Ret havde jeg til at sætte mig paa min høje Hest. Jeg kaldte mig selv Filosof, men var jeg ikke paa Jagt efter en Mand? Det var idetmindste om ham alle mine Tanker drejede sig — den træge, fede, rare Gentleman (alle Ægtemænd er saadan, at dømme efter Romanerne), som skal gøre Lili til Madame, give hende en Loge i Operaen, henrivende Toiletter, Masser af Beundrere og alt det andet som gifte Kvinder faar.

Jeg fortalte en Dag Mis Cobb alt dette. Først saa hun forbavset paa mig, dernæst skød Blodet op i hendes Ansigt akkurat paa samme Maade, som da hun første Gang saa Tante Elisabeths Visitkort. Hun saa skarpt paa mig et Øjeblik med sine fremstaaende Øjne og begyndte derpaa at tale om sin Søn.

— Aa, min gode Victor! Hvor godt kendte jeg dig ikke, langt for mine dødelige Øjne fik den Naade at hvile paa dine Fuldkommenheder! Hvilket sødt Barn var du ikke med dine 24 Aar — blond og rar. Hvilken vidunderlig Dreng du var — saa glimrende begavet, at du kunde være blevet hvadsomhelst, du havde Lyst til, men at du var saa sart, at al Læsning gjorde dig syg. Høj, smuk, elegant og i Stand til at knuse mange Pigehjerter, synes du at være en Søn, som enhver Moder maatte være stolt af. Den eneste Fejl var dit varme, umistænksomme Hjerte, som saa let gjorde dig til et Offer for hensynsløse Personer, naar — — her standsede Mis Cobbs Ordstrøm, og hun tav med et Suk.

Da en Telegrafdreng et Øjeblik senere bragte hende et traadløst Telegram, for hun frem mod ham, som om han havde været den dyrebare Søn i egen høje Person. Men Telegrammets Indhold skænkede hende ringe Glæde. Et Øjeblik senere var det krammet sammen til en Bold og slynget ud gennem Vinduet, medens Mis Cobb løb frem og tilbage i sin lille Salon som en rasende.

Pludselig vendte hun sig mod mig.

— Hvad skal jeg gøre med Victor? spurgte hun.

Da jeg naturligvis ikke kendte Victor og ikke selv var Moder syntes Spørgsmaalet mig mærkeligt. Jeg svarede derfor.

— Telegrafere til ham!

— Ja, men hvad?

Det kunde jeg naturligvis ikke svare paa, og derfor tav jeg.

Mis Cobbs sad og stirrede lige frem for sig og hendes Halsmuskler svulmede. Hendes Ansigt havde et besynderligt Udtryk; det var som om hendes Sjæl var afklædt, og trods vor Ulighed i Alder, Race og Livserfaringer syntes hun et Øjeblik at staa mig ganske nær — meget nærmere end nogen af mine egne Blodsfrænder i Brent nogensinde havde gjort, thi disse havde aldrig vist mig deres Sjæl eller ogsaa havde de slet ikke nogen at vise undtagen en lille Lap med »Ladylike« paa.

Et er sikkert; at Mis Cobbs Sjæl i dette Øjeblik ikke bar noget saadant Mærke: Udtrykket var strængt og beslutsomt, næsten grumt. Men der var noget gribende og rørende deri, thi man saa, at hendes Tanker kredsede om noget som hun elskede højere end sig selv.

Og da jeg betragtede hende, opdagede jeg, at ogsaa jeg var Kvinde. Og for et Øjeblik aabnedes i min Sjæl et dunkelt Perspektiv ned mod mystiske Dybder, der maaske en Dag vilde vaagne til Live og i mit Ansigt genspejle det samme som jeg nu saa i hendes — dette Udtryk af grænseløs Længsel, Længsel efter noget, en Længsel, der var dybere end Tante Elisabeths efter Penge og Lilis efter en Mand.

Er dette hvad man forstaar ved at blive Kvinde, spurgte jeg mig selv — at længes efter noget, man holder mere af end sit eget Liv, og vide at man aldrig, aldrig vil vinde det? Men saa ophørte min Tankegang som med et Trylleslag, thi Mis Cobb begyndte at tale.

— Jeg har gjort alt for den Dreng, sagde hun, Herren ved, at han ikke har behøvet at bede to Gange om en Ting, men nu . . . .

Hun aandede dybt, knyttede Hænderne og satte sig saa pludselig ved Siden af mig.

— Det nytter ikke at tie stille, sagde hun. Jeg maa tale med nogen om Sagen og trods Deres unge Alder er der saa meget distingueret og arristokratisk hos Dem, at jeg næsten synes at De er i Slægt med mig. I samme Øjeblik jeg fik Øje paa Dem blandt alle disse Parvenuer følte jeg, at vi vilde blive gode Venner. Og derfor mit kære Barn agter jeg at aabne mit Hjerte for Dem!

Hun tav og tørrede Øjnene med et Lommetørklæde, der var ganske stift af Kniplinger og Broderier og derfor gjorde hendes Øjne forfærdelig røde. Hun trak Vejret dybt og sagde:

— Victor vil gifte sig med en Statistinde ved Broddway-operetten.

— Skrækkeligt! udbrød jeg, skønt jeg for at sige Sandheden ikke havde Idé om hverken hvad en Statistinde eller Broadway var for noget. Saameget var dog klart, at den Pige, det drejede sig om ikke var en Svigerdatter af den Art, som behagede en saa ærelysten Moder som Mis Cobb. Den stakkels Kvinde fortalte i samme fortvivlede Tone, som Tante Elisabeth plejede at anvende, naar hun kom ind paa Kapitlet om hvor svært hendes Døtre havde ved at blive gifte:

— At tænke sig at Victor vil handle paa den Maade, — han der er saa smuk og fin! Aa, jeg havde regnet med ham, havde regnet med, at han med alle Millionerne vilde gøre et virkeligt fint Parti — en rigtig Knaldeffekt! Aa, regnet med, at jeg gennem ham skulde komme ind i Selskabet!

— Crac! Der havde vi Sandheden. Det drejede sig altsaa om begge Mis Cobbs Passioner. Victors Giftermaal skulde ikke alene have ham selv, men ogsaa hans Moder. Intet Under at hun saa saa ophidset ud og bed sit Lommetørklæde i Stykker, medens hun fortsatte:

— Skal jeg i Tavshed se paa dette? Nej! Nu er Timen kommen for mig til at spille mit sidste Kort ud. Himlen maa vide, at jeg hader at gøre det, men jeg maa redde min Dreng. Heldigvis efterlod hans Fader hele sin Formue til mig. Mr. Cobb kendte sin Søn og gjorde ham helt afhængig af mig. Nu er min Beslutning fattet. Jeg vil øjeblikkelig sende ham et traadløst Telegram som Svar. Hvis Victor gifter sig med det Pigebarn, vil han aldrig mere faa en Cent af mig og ved min Død vil alle Millionerne gaa til Hjemmet for Vanføre eller til noget andet. Synes de ikke, at jeg handler ret?

— Jo, svarede jeg begejstret, thi jeg holder af resolute Folk, selvom jeg ikke synes om hvad de foretager sig. Men i dette Tilfælde holdt jeg dog med Mis Cobb. Denne dumme Victor som blandede Kærlighed og Ægteskab sammen paa samme upraktiske Maade som i England! Langt inde i min Hjerne dukkede en Tanke op — eller rettere Skyggen af en Tanke.

— Naar jeg har faaet Hertugindens Søsterdatters Billigelse, sagde Mis Cobb med stolt Mine, er jeg vis paa at handle ret. Vil De, Mademoiselle, være saa venlig at trykke paa Knappen der ved Siden af Dem, saa skal jeg skrive et Telegram til min elskede Søn og meddele ham, at han ikke faar en eneste Cent efter mig.

IV.
VIL DE HAVE MIN SØN?

Før jeg var kommet op af Badet næste Morgen, bankede Mis Cobb paa min Dør.

— Nyheder! raabte hun. Jeg har gode Nykeder, Mademoiselle, kom saa hurtigt De kan, saa skal De faa at høre!

Jeg krøb i en Fart op af Badekarret og svøbte mig ind i en lyserød Silkemorgenkaabe, som jeg havde købt i London — en henrivende Tingest. Jeg gav mig ikke engang Tid til at sætte mit Haar op, men skyndte mig ind i Salonen.

Der sad Mis Cobb og viftede med et Papir. Hun var endnu ikke friseret og hendes Ansigt var endnu ikke pudret, men hun saa alligevel bedre ud end nogensinde før.

— Han giver efter! raabte hun. Victor giver tabt. Det var Pengene der bevirkede det. Han kunde ikke udholde den Tanke at blive fattig, forstaar De. Og nu lover han sin Moder at gøre alt hvad hun forlanger og ikke at gifte sig uden med hendes Samtykke, blot han til Gengæld faar sit Underhold og Arven efter Faderen. Aa, hvor jeg er lykkelig. Min elskede Søn er reddet.

Vi spiste Frokost sammen. Mis Cobb bestilte ikke andet end at lykønske sig selv til sin lille Søns Redning og lagde Planer for hans Fremtid.

Jeg har aldrig set noget Menneske saa ganske ude af sig selv af Glæde. Hun beskrev mig for tiende Gang Victors Karakter. Derefter fortalte hun om sit tidligere Liv. Det ser ud som om hun begyndte under meget smaa Forhold — hendes Fader havde haft et Slags Værtshus ved en Guldgraverlejr i Colorado, og selv havde hun været Lærerinde ved en Landsbyskole. Men saa var hun blevet gift med Mr. Cobb, og han tjente Penge — mange Penge. Saa var hun flyttet til New York, og de sidste Maaneder havde hun tilbragt i London, hvor en Grevinde havde lovet at indføre hende i Selskabet. Denne havde imidlertid nok taget imod hendes Penge, men kun indført hende i nogle fattige Huler og Kroge.

Hvad mente hun vel med Huler og Kroge? Jeg skulde netop til at spørge hende derom, da hun pludselig gav Samtalen en anden Vending og begyndte paa at forsøge at liste ud af mig hvorfor jeg rejste til Amerika.

— En saadan lille Skønhed som De! Hvor kunde Deres Familie dog tillade Dem at rejse alene, henkastede hun forsigtigt. Jeg er sikker paa, at der her om Bord ikke findes en eneste ung Mand, som ikke er vanvittig forelsket i Dem. Hvad mon de vilde sige, hvis de fik Dem at se med Haaret faldende ned over de mælkevide Skuldre og med den lille Fod i rosenrøde Silketøfler — — —

Det gav et Sæt i mig. Den Art Konversation var jeg ikke vant til. Men Mis Cobb syntes at finde alt i sin Orden, og derfor blev jeg ikke vred, som Portia vilde være bleven.

— De tilhører helt og holdent den spanske Type, fortsatte Mis Cobb. De farlige Øjne og det fyrige Blik! Hvilken Opsigt vil De ikke gøre i New York — jeg antager, at De vil deltage i Selskabslivet?

— Det ved jeg ikke rigtigt endnu, svarede jeg forsigtigt. Mis Cobb gik nu lige løs paa Sagen.

— Apropos, Mademoiselle de Vauquéres, De har slet ikke fortalt mig hvem de skal besøge? spurgte hun.

Det var et svært Spørgsmaal. Jeg svarede derfor.

— En af Faders Venner.

Min Stemme indbød ikke til at fremkomme med flere Spørgsmaal. Mis Cobb indskrænkede sig derfor til at sige:

— Men Mademoiselle De vil vel nok give mig Deres Adresse i New York!

Dette kunde jeg ikke sige nej til uden at vække Mistanke, og derfor svarede jeg:

— Naturligvis!

— Og saa vil jeg komme og hilse paa Dem, og til Sommer haaber jeg at faa Dem at se hos os som Gæst. Naturligvis bliver vi da ikke i New York; jeg har en Ejendom i Senox og en i Bor Harbor, hvor De vel nok vil komme og hilse paa os. Og hvor vil det ikke blive morsomt at forestille Dem for vore Venner — og for min Søn.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

England, Tyskland og Verdensmarkedet.

England: Kom her med Krykken, jeg maa have Sikkerhed for, at Du ikke kommer før mig! (»Simplicissimus«.

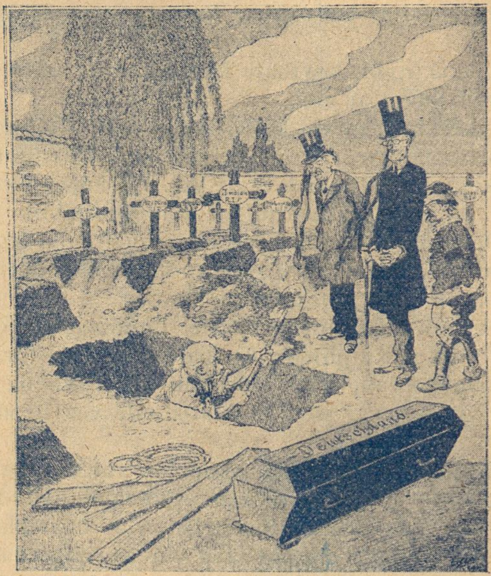

«Hvo, der graver en Grav for andre, falder selv i den».

(»Der wahre Jacob«)

Ententen vil stadig Krig, men hindres deri af den sociale Revolution.

»(Krasjnaja Gazet»«. Petrograd).

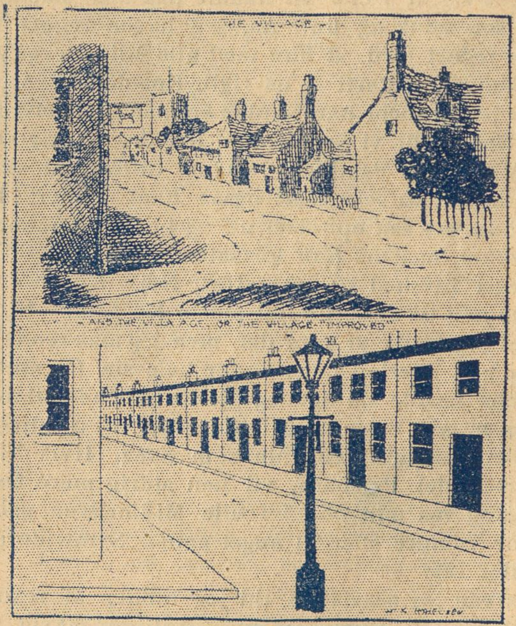

Hvorledes en lille Landsby saa ud før Krigen, og hvorledes Nybygningerne til de hjemvendende Soldater ser ud.

(»Daily Mirror«.)

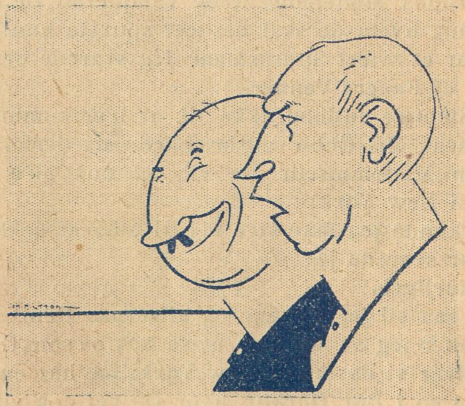

— Förra månan va ja ner i Köpenhamn ett slag.

— Hade du gumman din me dej?

— Nä då, visst inte, det var bara en nöjes-resa (Fornøjelsesrejse).

(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Gammel Sukkeraktionær har været paa »Bimbel« og faaet for meget Brystsukker. Kan nu ikke finde hjem og anholder derfor en Betjent med følgende Forespørgsel:

— Hør, lille — hik — Betjent — De har vel ikke tilfældigvis — — et Lommekompas?

Lægevidenskab.

Forleden fik man paa Universitetet at vide, at Solbad er skadeligt. En amerikansk Videnskabsmand har samtidig regnet ud, at det er meget sundere at bo i Byerne end paa Landet. Om kort Tid kan man sikkert vente at se følgende Annonce i Bladene:

Smukt og sundt Sommerophold kan faas i Vognmagergade. Absolut solfrit Lokale med tilspigrede Vinduer og Udsigt til en lille og mørk Baggaard. 300 Kr. om Maaneden.

Anbefaling fra flere Læger forefindes. Billet mærk. »Sundhed«.

De engelske Tanks, som gjorde saa megen »Nytte« i Verdenskrigen, benyttes nu dels som »Slæbere«, dels i Markarbejdet og som Skærveknusere.

— Der kan man altsaa se: ***Nye Tider — nye Tanker!***

De' si'r De ikke!

En Mand paa Nørrebro har faaet Vand i Knæene, fordi han hele forrige Vinter gik med Hul i Støvlesaalerne.

•

Kvinden og Vinen har hver deres Gud, Venus og Bakkus, men Tobakken mangler sin. En ældre Student har foreslaaet: ***Nikodemus?***

•

Jens Sørensen, som i to Aar har kørt for en bekendt Læge, har nu faaet Plads hos en Slagter. Han si'r, at hon kan ikke mærke Forskellen.

•

Børn holder meget af Juli, fordi der er ***Jul*** *i.*

•

Bøden for at trække i Nødbremsen er nu sat op til 30 Kr. paa Grund af den stigende Arbejdsløn.

•

Der er udkommen en ny Udgave af Trap's Danmark, og nu hedder det ikke mere »Kender Du Danmark«, men »Kender Du ***Trap!***«

•

Hvornaar kan man møde sin egen Cigar? Naar man gaar ***ind*** *ad en Dør, og Ens Cigar i samme Øjeblik gaar* ***ud.***

Langelinje.

Fordi de danske Piger var kaade,
den danske Panser staar nu som en Los
og passer kæk paa Englands Panserflaade,
som næsten havde overgivet sig til os!

„En Dansker".

Boghandleren: »Har De husket at sende Grosserer Petersen det Eksemplar af Straffeloven, han bestilte?«

Medhjælperen: »Ja, men da var det for sent — han var allerede arresteret.«

„En Nordmand"

Opsynsmanden paa museet: »Dette porcelænet er flere hundrede aar gammelt.«

Fru Pettersen: »Tænk, at der fandtes saa forsigtige piker dengang!«

„En Svensker".

Hon: »Ska vi inte ut och dansa nu herr Pettersson?«

Han: »Jo, nog ska vi det alltid, — men fröken Göransson jag har en bön till Er — som ni inte får avslå. — Kalla mig inte herr Pettersson.«

Hon (blygt): »Men jag förstår virkligen inte — vi äre ju så litet bekanta — inte går det an! — Varför vill ni det egentligen?«

Han: »Ack jo — jag ber Er därom.«

Hon: »Men säg mig varför Varför skall jag inta kalla Er herr Pettersson?«

Han: »Därför att jag heter Anderson.«

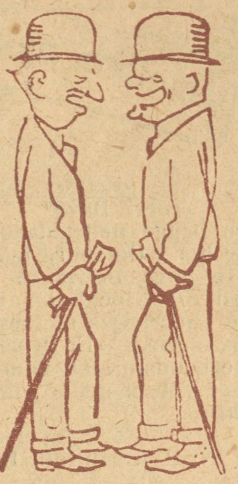

— Du, naar jeg nu stjæler et Spillebord og et Skrivebord fra Dig, hvad er jeg saa?

— *Den kan jeg!* — Saa er Du *Boretyv!*

Hørt paa Vinstue.

Petersen: Bliv og ta' en Toddy til.

Andersen: Nej, det er umuligt, jeg maa hjem nu, for jeg har noget at udrette derhjemme.

Petersen: Det kan Du jo besørge i Morgen.

Andersen: Næ, det kan jeg ikke. Jeg skal sige Dig, hver Aften naar jeg kommer hjem, saa maa jeg træde en Synaal for min Kone!

Hørt i en Butik.

Kone fra Landet: Jeg vil gærne ha' et Spejl.

Ekspedient: Ja. Skal det være et Haandspejl?

Konen: Nej, et til Ansigtet.

En rigtig Gut til en Forkert.

Gøteborg, Juni 1919.
Kære Ravn!
Kan Du bruge nedenstaaende, som passerede her i Gøteborg igaar.
Vi er to unge Danskere som skal rejse med S/S Stockholm til U. S. A. Vi skulde undersøges af Lægen og han spurgte paa svensk: »Er De vaccinerat«. Min Kollega misforstod ham og sagde: »Om jeg er vokset nedad? nej ikke det jeg ved af!

Med Agtelse
N. P. Staahltoft, Roskilde.

V. Ekelund. Tegningen skal nok komme frem ved Lejlighed.

C. Boer. Den lille Tegning skal blive vel anbragt.

— »Du kan ikke se mig lige ind i Øjnene og sige det en Gang til!«
— »Jo — — — «
— »Næh — — for du er skeløjet—!

Tegnet B. E. H.

Renlighed.
Jeg befinder mig ikke vel, naar jeg er snavset. Jeg gaar derfor i Bad 2 Gange om Aaret, enten jeg trænger til det eller ej.

Tegnet af Axel Brüel.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974

Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7

Assurer hos os.

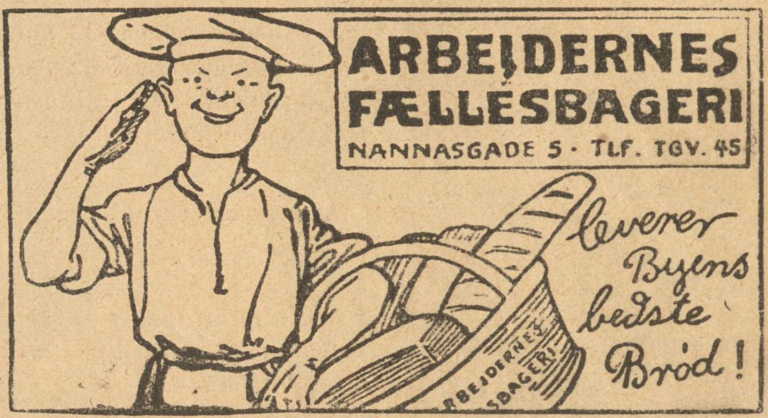

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Annoncer til Ravnen modtages paa Ekspeditionen, Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Vil De spise godt paa Nørrebro, saa gaa hen i Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af K. Stochholm.

Konen: Jeg synes, vi skulde holde op at slaas og slutte Fred. Naar Stormagterne kan gøre det, saa kan vi vel osse!

„Krims-Krams“.

Gaadespørgsmaal.

Hvad er det for Folk, som lever af Luft og Vand?

Møllerne.

Hvilken Ret faas kun ud af Huset?

Fortovsret.

Regneopgaver.

Man skal udfinde to Tal, hvoraf det ene er dobbelt saa stort som det andet. Multiplicerer man det første med 59, det andet med 82, skal Summen af begge Resultater give Tallet 1000.

10 — 5.

Tre lige (positive) Tal giver som Sum 100. Multiplicerer man det første Tal med 12, det andet med 30, det tredje med 52, saa udgør Summen af de tre Produkter 2000. Hvilke tre Tal menes der?

58 — 40 — 2.

Omflytning.

R	L	N
E	L	A
E	A	A

Byt Bogstaverne om saa der fremkommer nye Ord. Læst lodret og vandret giver de det samme, nemlig: En Fisk, et Pigenavn, en Jordart.

Aal — Ane — Ler.

Find det manglende, enslydende Ord.

Børnene sagde: — Dig godt —

Mor — Mor.

Barnet — ikke trække den snavsede —

bør — Bør.

Det kan — det bliver en dyr —

ske — Ske.

Det hemmelighedsfulde Mord.

Det var en usædvanlig mørk og uhyggelig Aften, Regnen piskede ned paa Banegaardens Glastag, Stormen hylede og sled i de Personer, der indpakkede fra Hoved til Fod ilede hen ad Perronen for at tage Plads i Nat-Iltoget, der netop kørte frem. De, som var hurtigst i Vendingen, fik snart Plads, men de, som havde givet sig bedre Tid, blev staaende paa Perronen for at vente paa Konduktøren, der ogsaa indfandt sig og med et forekommende Smil lovede at gøre sit bedste for at skaffe Plads.

— Her er jo en første Klasses Kupe, udbrød en Herre, netop hvad vi søger. Luk Døren op, Konduktør!

— Det kan desværre ikke lade sig gøre, Deres Excellence, svarede denne, som godt vidste, at han stod overfor en af Landets Ministre, de to Kupeer er, som De ser, optaget, og de andre to er optaget — jeg ved ikke rigtig af hvem. Jo, jeg kan for Resten godt sige det, tilføjede han sagte, vi skal overføre Liget af en Herre til Lydmouth og har været nødt til at lægge Beslag paa den ene Kupe i den Anledning — den anden er forbeholdt Kassereren i den kongelige skotske Bank, der skal Nord paa med Mønt.

Ministeren saa surt til denne Meddelelse, men blev snart igen tilfreds, da Togføreren, der i fuldt Løb fo'r forbi, tilraabte ham, at der vilde blive rigelig Plads, da der skulde kobles flere Vogne ind i Toget.

Et Par Minutter før den for Toget fastsatte Afgangstid blev en Trækvogn kørt frem til den omtalte første Klasses Kupe, og en Ligkiste, overtrukken med sort Fløjl, aflæsset og sat ind i Kupeen. Omtrent samtidig indfandt Kassereren Hr. Skodmore sig, medførende to velbeslaaede Egetræskasser, der blev anbragt i samme Kupe som han selv.

— Det er et Hundevejr i Aften, sagde han til Konduktøren og spejdede forsigtigt om til alle Sider, han var nemlig altid ængstelig, naar han rejste med Penge for Banken.

— Ja, svarede Konduktøren, men De kan da være glad over at have en Kupe for Dem selv, skønt det kniber med Plads. Havde vi ikke haft et Lig med til Lydmouth, havde vi heller ikke kunnet imødekomme Deres Ønske.

— Ikke det, kom det temmelig ligegyldig fra Kassereren. Ja, jeg for mit Vedkommende synes for Resten bedst om at rejse i Selskab med andre, men Direktørerne anbefaler mig altid at rejse alene, naar jeg har Penge med. Man kan ikke være forsigtig nok, Catesby.

Lidt efter blev der givet Signal til Afgang, og Toget satte sig i Bevægelse. Hr. Skodmore satte sig nu mageligt til Rette, omskiftede sin Hat med en bekvem Rejsehue, og lænede sig tilbage paa Sædet, oplagt til at tage sig en lille Lur oven paa Dagens Anstrengelser. Men Tanken kunde ikke slippe de velbeslaaede Kister, han blundede et Øjeblik, fo'r saa op for at se, om de stod paa Plads, blundede saa atter og vaagnede igen, indtil han endelig, overmandet af Træthed, faldt i en dyb og tung Søvn.

Uhret paa Lydmouth Station viste 11,23. da Iltoget rullede frem paa Perronen, hvor kun en enlig Person befandt sig. Catesby kom strax til Stede for at udlevere Kisten, og da dette var besørget, kastede han et Blik til Kassererens Kupe, som var umiddelbart ved Siden af den, hvori Kisten havde staaet. Men hvem kan vel skildre hans Forfærdelse, da han fandt Vinduesruden knust og Kassereren ligge sammenbøjet i et Hjørne, medens begge Kasserne var forsvundne.

Catesbys Hjerte hamrede, som om det skulde sprænge hans Bryst, ba han aabnede Kupedøren og lagde sin Haand paa Hr. Skodmores Skulder. Nej, der var ingen Fejltagelse, han var død, et Revolverskud havde gjort Ende paa hans Liv.

Det var tydeligt, at der var forefaldet en Kamp mellem den Afdøde og Morderen, eller Morderne, men hvorledes kunde disse skaffe sig Adgang til Kupeen? Toget kørte med Iltogsfart, og en forrygende Storm var det, hvorledes kunde en Forbryder da bestige Toget, slippe ind i Kasserérens aflaasede Kupe og ud igen, medførende to svære Kasser, hvis Indhold bestod af 8000 Pund Sterling i Guld?

Toget skulde imidlertid videre, saa der var ikke andet for Catesby at gøre end at tilkalde Stationsforstanderen og efter Samraad med denne telefonere til Edinburg for at meddele, hvad der var sket. Lyset blev slukket og Gardinerne trukket for i den Kupe, hvor Forbrydelsen var begaaet, og Toget ilede videre i den mørke uhyggelige Nat.

— — —

Det vakte selvfølgeligt et voldsomt Røre, da Mordet kom til Folks Kundskab. Aldrig havde man hørt noget lignende, og aldrig havde man staaet saa fuldstændig hjælpeløs overfor en Forbrydelse. Ikke det mindste Spor var der at gaa efter, thi Catesby kunde ikke give nogen som helst Oplysning, der kunde lede til Opdagelse.

Sagen blev overgivet til Politiinskpektør Mervyn, en af Schotland-Yards dygtigste og mest udholdende Opdagere, men der syntes ikke at skulle komme noget ud af det. Han rejste uafbrudt frem og tilbage ad den omtalte Rute, men uden at opdage noget som helst. Det eneste, der stod ham klart, var, at Pengekasserne maatte være blevet kastede ned fra Toget paa et af Forbryderne og deres Medhjælpere aftalt Sted og derfra transporterede til Skjulestedet, hvor dette nu maatte være.

— — —

Paa Markstrækningen langs med Essex og Norfolk, hvor der aarlig indfanges store Mængder af Fugle ved Hjælp af Net, var der blevet fundet Liget af en Mand, som ingen kendte, men som naturligvis ikke kunde have noget at gøre med det meget omtalte Mord. Politiinspektør Mervyn fik det at vide af en Arbejdsmand, som sad og spiste Frokost i en Beværtning.

— Hvad er det for Net, De taler om? spurgte Mervyn.

— Net til at fange Fugle i, naturligvis, lød Svaret. Nættene er opstillede i milelange Strækninger langs Kysten, og netop paa denne Tid af Aaret indfanges der Vildænder og andre Fugle i Massevis. Har De aldrig set dem fra Toget?

Jo, det huskede Mervyn godt, men det interesserede ham ikke i Øjeblikket, hvor han var optaget af saa meget andet, der forekom ham langt vigtigere.

Der var ganske vist ikke noget forbavsende i, at Liget af en druknet Person var blevet hængende i et af Nettene, men selv om det ikke havde det mindste med Mordet paa Hr. Skodmore at gøre, besluttede Mervyn dog at tage det i Øjesyn.

Samme Dags Eftermiddag tog han til Little Warlington, den By, hvori Liget af den Ubekendte laa til Eftersyn, og henvendte sig strax til det stedlige Politi om Assistance.

— Efter min Mening maa han være en Udlænding, sagde Betjenten, der fulgte med som Vejviser. Han ligger for Resten bagved »Det blaa Anker«. (Forts. S. 462)

Kendte Mænds Klatpapir.

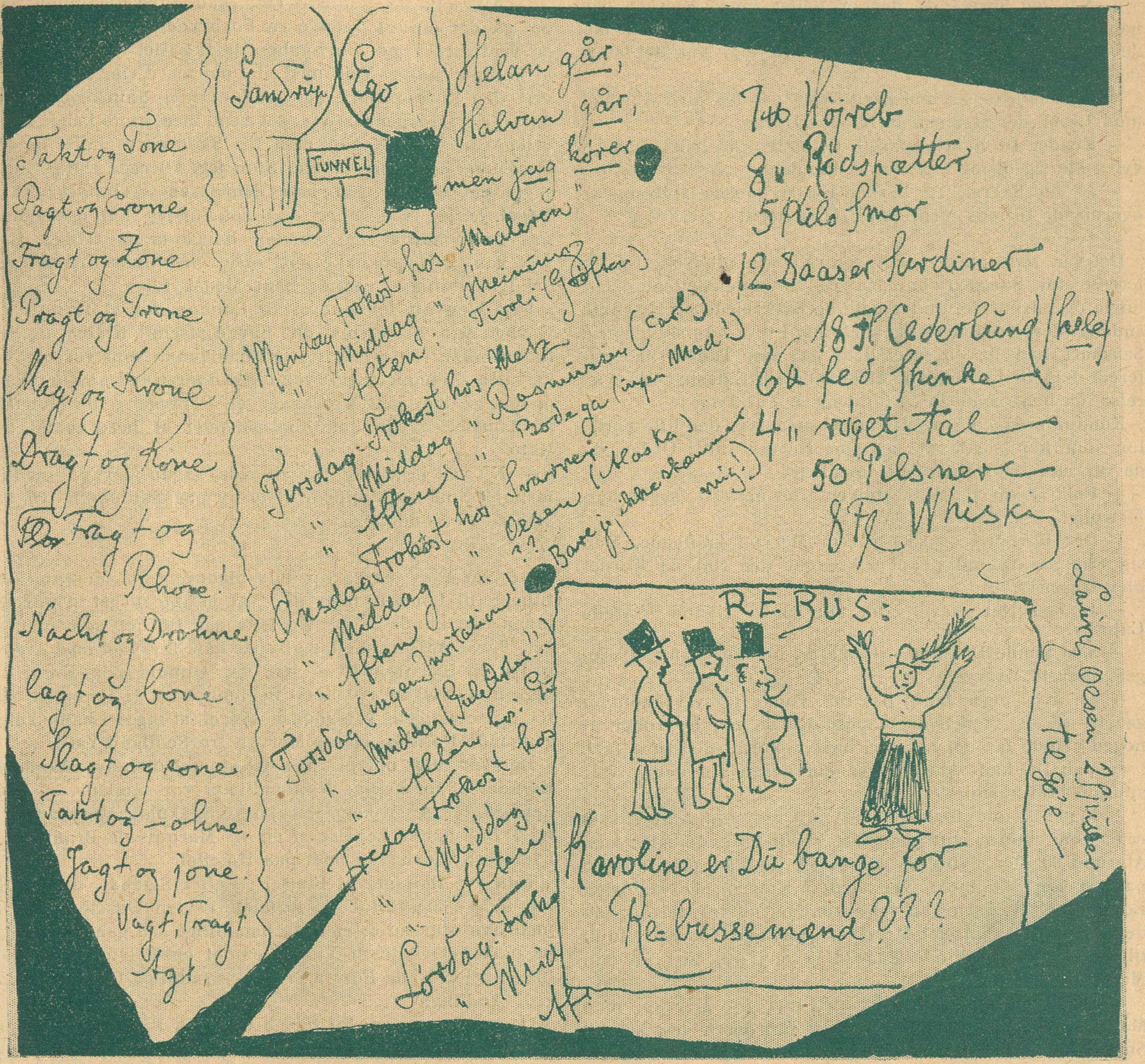

— „RAVNEN"'s Sommerkonkurrence 1919 —

Hvem har dette Stykke Klatpapir tilhørt?

Angaaende Betingelser og Præmier — se forrige Numer!

Flyveudstillingen i Pærekjøbing.

(Af et Referat i Pærekjøbing Tidende.)

Endelig kom den store Dag, hvor Flyvesportens store Sejersgang skulde ses paa nært Hold i Luften høj oppe i Pærekjøbing. — Nede paa Affaldspladsen var Pladsen anlagt og Kl. 2 kunde man gaa igennem den Festlige Port med to flyvende Engle grupperet paa to Renovationsvogne. Straks gik man ind i Teltet tilhøjre hvor Modeller af Flyvemaskiner fra Tevedor Taarngren i København var opstillet. Udenfor var vor Bys egen Flyvemaskine som er opfundet af vor Degn opstillet, og som giver Passagerflyvninger hver halve Time (ganske vist staaende paa stedet) men man havde følelsen af at blive hævet til Himmelen ved de Salmer Degnen gav i Købet. Prisen herfor var 5 Kr. pro Person. — Kl. 5 kom Dagens Sensation, en usynlig Prik blev større og større ude i Horisonden, man gættede først paa en Vildand, saa paa en Vildmand, tilsidst for at se en lille Mand paa en Flyvemaskine dale ned midt paa pladsen i Hovedet paa Folk. — Det var den berømte Flyver Himmelrup. — Og nu gik det store Verdens pust over Folk. Først lavede han noet, der hed det faldende Blad — Han smed vor Avis ud i 30 Alens Højde. De dalede ned over vore Hjublende Tilskuere. Dernæst laved han Flyvning med vores Præst, og vendte pludselig Maskinen nedaf, saa de fløj paa Hovedet, til alt Held var det Præsten, saa han gjorde alt for at faa Flyveren omvendt. Kl. 5 skulde den smukke Toldinspektør Rabstrups Frue op og flyve, og Flyveren kom ogsaa men sikken en Skandale! Flyveren satte sig op i Maskinen til Fruen, og førend nogen aned af det hæved han hende til Skyerne med Maskinen. Man ventede paa at han skulde komme igen men de forsvandt ude i Horisonten og ved Redaktionens Slutning var Fruen ikke nedkommen endnu

Nesthort.

— Er der fundet noget paa Liget, som er værd at bemærke? spurgte Mervyn.

— Nej, lød Svaret, og der er heller ingen Mærker paa hans Klæder eller hans Linned. Formodentlig er han faldet over Bord fra et eller andet Skib den Nat, det stormede saa stærkt.

Mervyn bøjede sig ned over Liget, der laa med Ansigtet mod Lyset, der strømmede ind fra Døren.

— Kender De ham? spurgte Betjenten, da han saa Mervyn rette sig op og tage sig til Panden.

— Ja, lød Svaret, jeg kender Fyren ganske godt og er overmaade tilfreds med, at jeg kom hertil.

— — —

Det var rent ubegribeligt, som Mervyn pludselig fik Interesse for Sumpstrækningen og for Fuglenettene. Han hørte og udspurgte, undersøgte og overvejede og begyndte endelig at vejre den rigtige Retning, hvori han skulde gaa. Saasnart han havde faaet Rede paa sine Tanker, telegraferede han til London for at udbede sig Catesbys Nærværelse, da han havde Brug for ham et Par Dage.

Konduktøren kom og var meget glad over den lille Ferie, for, som han sagde, at faa sine Nerver lidt i Orden, då de var mere end almindelig medtaget.

— Folk af vor Bestilling bliver altid nervøse, sagde han fortroligt.

— Det bliver vi ogsaa, svarede Mervyn smilende. Men sig mig, saa De ud gennem Vinduet den Nat, da Mordet blev begaaet?

— Ja, den Nat saavel som alle andre Nætter, svarede Catesby.

— Saa kunde De altsaa ogsaa se, om nogen forlod Toget? spurgte Mervyn.

— Ja, hvis nogen fandt paa det, kunde jeg vel ikke undgaa at se det, lød Svaret, men det er næppe troligt, at nogen skulde faa det i Sinde, naar vi kører med Iltogsfart.

— Men De kan ikke se gennem begge Vinduer — vel? spurgte Politimanden videre.

— Ingen kunde forlade Toget fra den anden Side, svarede Konduktøren, thi saa vilde Vedkommende falde i en Afgrund 90 Alen dyb eller mere. Og jeg kan gøre min Ed paa, at Hr. Skodmore var alene i Kupeen, da vi forlod London, og at ingen kan være kommet udefra derind, medens vi kørte. Nej, det Mord er saamænd for gaadefuldt til, at det nogen Sinde kan blive opklaret, det er min Mening.

— Deri tager De fejl, kom det tørt fra Mervyn, men Maaden, min Ven, Maaden, hvorpaa Morderen har set sit Snit til at slippe bort fra Toget, den er det, vi skal se at faa Rede paa.

— Ja, deri stikker hele Hemmeligheden, paastod Catesby

— Nej, ikke saa ganske, svarede Mervyn, jeg er nær ved at hitte ud af, hvorledes Morderen slap fra Toget, men hvorledes han kom paa det, er mig endnu en Gaade. Hvorfor rejste Skodmore ikke i en af Boggievognene?

— Han plejede altid at tage en første Klasses Kupe, svarede Konduktøren, det holdt han mest af. Og denne Gang voldte det os ingen Vanskelighed at skaffe ham en, thi vi havde fra en Begravelseskommissær i London faaet Anmodning om at transporterede et Lig til Lydmouth og holdt saa en Waggon rede.

— Behøvede De at gøre saa store Anstalter for den Sags Skyld? sgurgte Mervyn.

— Jo, svarede Catesby, men saa var vi jo ogsaa saa heldige at slaa to Fluer med et Smæk.

— Hvornaar fik De Meddelelsen fra Begravelseskommissæren?

— Samme Morgen, som vi fik Meddelelse om, at Hr. Skodmore skulde rejse til Edinburgh, lød Svaret.

— Hvorfor har De ikke tidligere fortalt mig det? spurgte Politimanden barskt.

— Fordi jeg antog det for at være uden nogen som helst Betydning, kom det yderst spagfærdigt fra Catesby.

— Alt, selv de mindste Ting, kan have Betydning, naar det gælder om at opdage en Forbrydelse, sagde Mervyn i en venligere Tone. Forhaabentlig skal det nok lykkes mig at komme under Vejr med de nærmere Omstændigheder ved den Ligtransport, og hvad endelig Skurkene angaar, da er jeg fuldstændig paa det rene med, at de længe i Forvejen har vidst Besked med Hr. Skodmores Rejse og derefter har lagt deres Plan. Som jeg allerede tidligere har sagt Dem, ved jeg, hvorledes Morderen er sluppet bort fra Toget, ja, jeg ved mere end det, thi jeg har ogsaa Rede paa, hvem han er, og hvordan han kom paa Toget. Ham selv kan min Arm ikke naa, men med Guds Bistand skal det lykkes mig at ramme hans Medskyldige.

Der blev nu telefoneret til London for at forhøre om Navnet paa det Firma, der havde afsendt Kisten, og Svaret lod ikke vente paa sig. Firmanavnet, som var opgivet, lød paa Lincoln & Co., men Snedkeren af samme Navn mente, at der maatte foreligge en Fejltagelse, da han ikke i Maaneder havde haft Ligtransport at besørge ad den Rute.

— Nu ved jeg, hvad jeg vil vide, sagde Mervyn med et fornøjet Smil og klappede Catesby paa Skulderen. Og saa af Sted til London!

— — —

Det var i en meget oprømt Stemning, at Mervyn kom tilbage til London, men der var endnu meget at udrette, inden han kunde lægge Kortene paa Bordet, som man siger. Først Anden Juledag afrejste han, forsynet med Arrestordre til Brighton, hvor han tog Ophold paa Hotel Regina under Navn af Oberst Beaumont fra de Forenede Stater og selvfølgelig saa godt maskeret, at ingen i ham skulde genkende Politiinspektør Mervyn fra Scotland-Yard.

Der var fuldt optaget paa det store Hotel, hvor Mænd og Kvinder af forskellige Nationaliteter var samlede, og hvor der, samme Aften som Mervyn kom, skulde være Juletræ med Bal under Ledelse af en vis Marquis de Branza, der i længere Tid havde boet paa Hotellet.

Han var Italiener af Fødsel og efter Sigende umaadelig rig, hvilket ogsaa lod sig formode af den Ødselhed, hvormed han optraadte; men da han tillige saa ganske godt ud og havde et vindende Væsen, er det en Selvfølge, at han blev Sjælen i alle Foretagender og samtlige Gæsters erklærede Yndling.

Og solid var han; thi han betalte sin Regning, saa snart den blev præsenteret ham, og altid med Guldpenge.

Disse Nyheder kom til Mervyns Kundskab, inden han havde opholdt sig ret længe paa Hotellet, hvor alle Gæsterne gjorde Indtryk af at være en stor Familie, og hvor ogsaa Oberst Beaumont — alias Mervyn — snart følte sig hjemme. Marquis'en havde budt ham velkommen med en Mine, som om baade Hotellet og alle Gæsterne stod under hans Beskyttelse, og opfordret ham til at deltage i Festen, der da ogsaa var meget vellykket og sluttede af med en glimrende Kottillon, som Marquis'en alene havde Æren for.

Klokken henad to om Natten trak Damerne sig tilbage, medens Marquis'en med nogle faa udvalgte, deriblandt Mervyn, søgte ind i Rygeværelset for at forfriske sig lidt med Cigarer og Whisky. Marquis'en var lutter Liv og Lyst og fortalte en Mængde Historier, som Mervyn allerede kendte fra Politistationen i London.

— De kunde være blevet en fortrinlig Opdager, udbrød han beundrende, thi De har baade Øjne og Øren aabne, som det synes. Men siden De kender saa meget, kender De vel ogsaa alt vedrørende det Mord, der for nogen Tid siden blev begaaet i Kystbanetoget.

(Sluttes i næste Nr.)

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Postervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
leverer
DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Hol bergsgade 6.

Køb RAVNEN

Wolkes Caloric

A/s Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tslf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 | **S. JOHANNESSON'S** | TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt. Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Morderen II

Tegning af Gunnar Bryn

Flugten.

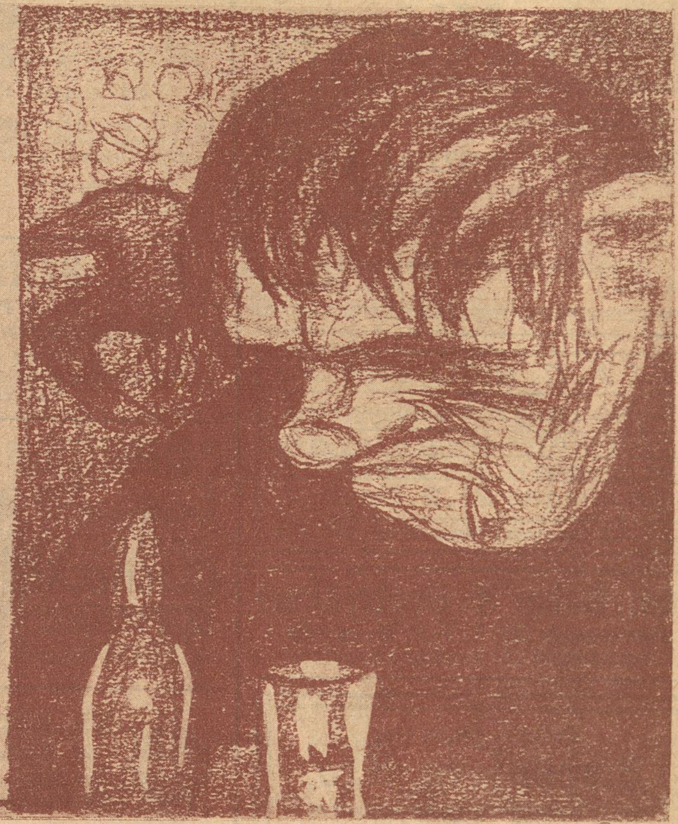

Samvittighedsnag.

Fanget.

Hængt!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 30 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 24. Juli 1919

Hvad kan bringe Max Ballin i Harnisk?

Tegning af O Hartig.

Tanken om, at Skotøjspriserne skal gaa ned!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Postervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C & G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

IV

Fjerde Fortælling,

Hvis Handling er henlagt til det idylliske Maribo og en øde Ø der i Nærheden.

En Helt maa gennemgaa af ondt en voldsom Mængde, før
han naar sit Maal (se nærmere i samtlige Romaner),
men hvad vor Helt skal gennemgaa, før han sin Dør
kan aabne for en Kone, heldigvis han ikke aner.
I Maribo, det skønne skovomkranste Maribo
i Pensionatet »Søro« falden er vor Helt til Ro.
Endnu en Gang han har paa Frierfødder kækt sig vovet,
og da vi finder ham, han er — o pris hans Held! — forlovet.

Forlovet som sig hør og bør med Jaord og med Ring
og Svigermors Velsignelse og Kys af Jomfru-Tanten!
Og har han efter Lykken søgt i Landet vidt omkring,
han takker Gud, at her i fuldest Maal han end'lig fandt den.
Hans Kærest' er en lille buttet Skabning, sød og sund,
med Rosenkinder, kære Øjne og en ditto Mund;
Amalie er den sødes Navn, lidt kælent udtrykt Malle.
Og Svigermor er ganske fri for Gift saa vel som Galle.

Og Tanten, en lidt vissen Jomfru som er gaaet i Frø
— en saadan findes der almind'ligvis i hver Familje —
er overmaade lykkelig og stolt af sin Nevø,
som bøjer sig galant i et og alt for hendes Vilje.
Med disse tre han sidder denne Morgen ved et Bord
og spiser Frokost, mens der veksles hyggelige Ord,
og mange dulgte Haandtryk fra den skønne Malle lover
en Lykke ham saa stor, han ej den gennemtænke vover.

For Ferien de trende Damer har sig slaaet ned
i Maribo — et pudsigt Indfald De, min Læser, tænker,
men røber derved kun, at intet De om Byen ved
— med Deres Skuldertræk, Højstærede, De Byen krænker.
Den ligger smukt ved Sø og Skov, et paradisisk Sted,
en drømmende Idyl i al sin Uopdagethed,
hvor ingen sig ved Drik og Spil ved Dans og Flirt fordærver
— en By i Ro — og Ro behøver Svigermoders Nerver.

Hver Morgen efter Frokost gaar vort Selskab sig en Tur
langs Banelinjen over Engen ud i Lysemose,
ja, det vil sige uden Svigermor, som ta'r en Lur,
for hvilken hun af Tante Mille døjer mangen Skose.
Og mens nu denne Dag de vandrer muntre alle tre,
faar Helten — gid han aldrig havde faaet den! — en god Ide:
»I Eftermiddag«, raaber han, »vi ror en Tur paa Søen!
Vor Aftensmad vi kan ta' med og spise den paa Øen.«

Af Tante og af Malle straks hans Forslag Haandklap fik,
og da det siden forebragtes Svigermor af Tanten,
hun gav det straks sit Bifald. Efter Middagen man gik
til Søen alle fire, bagest Beck med Provianten.
En Baad blev lejet, og det hele Selskab kom ombord;
med Beck ved Aarerne og med hans Kæreste ved Ror,
gled Baaden flot fra Broen og ud over Søens Vande,
imens vor Helt som Opsang kvad: »Ohej, oheja Manne«.

Mod Hestø Kursen sattes — Hestø, her jeg maa ha' Lov
i Parenthes oplyse Dem, min Læser, Hestø hedder
en Ø paa et Par Tønder Land, som dækkes helt af Skov,
og ligger tre Kvarters Sejlads fra Søens nordre Bredder,
men vel at mærke, hvis man ror, med Motorbaad man naar
den let paa knap en Snes Minutter, Læseren forstaar.
Men ubeboet Øen er, her aldrig nogen kommer,
undtagen nu og da et Selskab i den varme Sommer.

Didhen man Kursen satte, naa'de lykkeligt til Land.
Vor Helt faar kastet Baadens Reb om Anløbsbroens Pæle.
Saa hjælper under Hvin og Latter kavalerisk han
sin Kæreste i Land, dernæst de tvende ældre Sjæle.
Med Kurven paa sin Arm han fører muntert Troppen an
igennem Skoven, til man finder paa den søndre Strand
en Plet, hvorom man enig er, den næppe har sin Lige
paa denne Jord, til Nød maaske i Paradisets Rige.

En Timestid man strækker sig i Græsset, har det rart,
derefter med sin Kæreste vor Helt langs Bredden sopper.
Saa mener Tante Mille, at det er paa Tide snart
at spise, og hun pakker ud Tallerkener og Kopper.
Og Dugen blev i Græsset bredt, man lægger sig omkring
og spiser, mens vor Helt fortæller spøgefulde Ting.
Da Maaltidet er omme, blir han sendt til Skovs at skaffe
nødvendig Kvas til Baal, og over dette varmes Kaffe.

En herlig Dag! En dejlig Tur i Aft'nens svale Vind
langs Stranden! Og man bliver her til Solen alt er nede.
Man glæder sig til Turen over Sø'n i Maaneskin,
dog er det tem'lig sent, før man til denne Tur er rede.
Og under munter Sang og Latter søger man sin Baad.
Ak, Himmel, da forvandles Latteren til Hyl og Graad;
thi Baaden, den er borte!! — Svigermor med eet forstener.
Vor Helt staar uden Mæle, indtil endelig han mener:

»Det hvide, som man øjner drivende der langt til Søs,
er Baaden.« Resolut han kaster Hatten, Jakken, Vesten.
Da skriger Tante Mille, som om Pokker selv var løs,
vor Helt gør nemlig Mine til at kaste ogsaa Resten.
»Hvad vil han?« »Svømme ud og bjærge Baaden!«
»Jeg faar ondt!
han er jo uanstændig!« og hun daaner et Sekund.
Men Malle raaber op: »Du er fra Sans og Samling kære
og tror Du virkelig, at her vi tør alene være!«

»Saa maa vi blive her i Nat, thi førend Dagen gry'r,
vi kan ej vente Hjælp«. — O store Himmel, hvilken Jammer!
Jeg mægter ej at gengi' de Forbandelser, man spyr
udover vor Mathæus, de som skarpe Spyd ham rammer
i Hjertet! Dog i Modgang, har vi ofte set, er han
sin Helterolle værdig, han sig viser som en Mand.
Et Sted, hvor der er lunt og Læ, en Dynge Siv han breder
i Græsset ud, for Natten han Familjens Leje reder.

Her lægger man sig. Svigermoder bruger stadig Mund.
Vor Helt forsøger blidt og ømt sin Malles Haand at stryge,
hun ta'r den arrig til sig! Ikke een faar mindste Blund.
Og ud paa Natten falder der en heftig Tordenbyge!
Ak, tilgiv mig, min Læser, men jeg mægter ikke at
beskrive denne rædselsfulde, gruopfyldte Nat!
Fra Dagen gry'r vor stakkels Helt fra Stranden sig nolerer,
men først ved Middagstid i Byen man ham observerer.

Der kommer Hjælp. Det lille Selskab bjærges af en Baad,
forkomne, skælvende af Kulde og til Skindet vaade.
Et Anfald undervejs Amalie faar af Krampegraad;
forgæves Heltens Øjne ber sin Kæreste om Naade.
Og da de gennem Byen gaar, hun vender sig omkring
og kaster for hans Fødder med Foragt den gyldne Ring,
mens hun samt Svigermor og Tante stolt med Nakken knejser.
— Med Aftentoget vor Mathæus Beck fra Byen rejser.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

Jim og Mary.

(Mel.: »Irmelin Rose«.)

Kender De Mary,
Kultorvet 10?
sytten Aar ung
og ret ærgerri',
lystig og munter
samt fordomsfri,
saadan — omtrent da —
det var *Mary*.

Jim er de tyve —
tredive Aar,
havde en Gang
haft Berri—Berri.*)
Jim har kun jævne,
bramfri Kaar —
han er Matros kun
paa »*Queen Mary*«.

Jim kom fra England
— 10 Miles Fart —,
gik først en Tur
langs opad Sverri.
Piger det saa han,
det er jo klart,
men allerdejligst
det var *Mary!*

Ude paa »Linjen«
mødtes de sent,
tidsnok dog til
et fint Glas Sherry.
Her spurgte Jim saa
(hvad har han ment?)
om hun vil være
hans »*Queen Mary?*«

Naa, de var glade,
spiste og drak,
Jim holdt af smaa
Portioner Charri.
Dernæst saa holdt han
— Ve ja og Ak! —
vist lidt formeget
af skøn *Mary*.

Jim han stak af med
10 Miles Fart,
fedtet han var
og væm'lig gærri'!
Alt hvad den Fyr
her gav for sin Part
— det var en Dengse
til skøn *Mary!*

Mary har sagt al
Letsind adjøs.
Hun er forlængst i
god Balance.
Drengen — det svor hun —
skulde til Søs.
Han endte som Kok
paa — »*Konstance*«.

Nils Nejt.

*) Berserkergang til Søs.

Fin Mand.

Olsen og Hermansen sad og spillede Kort paa Beværtningen.

De havde siddet ret længe og »luret« paa hinanden, og der var utvivlsomt »Narrestreger« i Luften. Og saa skete ganske rigtig Katastrofen.

Olsen spiller »Spar Es« ud.

— Hva' er det? udbryder Hermansen yderst forbavset — hvor har Du faaet »Spar Es« fra? Det laa jo *i Bunden af Stammen!*

Saa rejste Olsen sig op, smed Kortene og sagde:

— Næ, Kraftstejle mig, om jeg vil spille med en Mand, *der kigger i Bundkortet!*

Kærlighed med Forhindringer

Vore Øjne mødtes. Og i hendes syntes jeg i Brøkdelen af et Sekund at skimte en Reflex af mine Tanker.

Knak, knak, knak! bankede det. Telegrafdrengen kom atter med et Telegram. Mis Cobb for op.

— Hvad har Victor nu at sige? udbrød hun nervøst.

— Det er til den unge Dame, sagde Drengen og rakte mig Telegrammet. Min Haand skælvede. Jeg læste Adressen:

»Mademoiselle de Vauquéres de Clugny,
Dampskibet Wilhelm den Store«.

En vild Idé dukkede op hos mig. Det kan ikke være fra nogen anden end Harriet. Mine Fingre skælvede da jeg rev Konvolutten op. Derefter brast jeg i Graad. Jeg havde nemlig læst følgende Ord:

»Kom straks hjem. Vend tilbage med »Manretania« paa Lørdag.

E. Porthoven«.

Taarerne steg mig op i Øjnene. Jeg kastede Telegrammet paa Bordet og gik hen til Vinduet.

»Jeg vil ikke rejse tilbage! Jeg vil ikke! Jeg vil ikke!« mumlede jeg og knyttede Hænderne.

— Ingen daarlige Nyheder, haaber jeg? udbrød Mis Cobb ivrigt.

— Læs Telegrammet, om De behager, svarede jeg med halvkvalt Stemme. Tilbage til Brent for at konversere Fransk med seks unge Piger, to Timer med hver — og ikke engang til Brent, men til det uhyggelige Slot paa Landet med den gamle døve Kone i den uhyre Park!

Pludselig hørte jeg en svag Lyd fra Miss Cobb — en mærkelig Lyd langt nede fra Struben. Jeg vendte mig om. Hun stod med Telegrammet i Haanden og stirrede paa det. Saa talte hun med hæs Stemme:

— Det er altsaa sandt — hun er altsaa Deres Tante — Hertuginden af Porthoven!

— Hvad nu? udbrød jeg fortørnet. Troede De, at jeg løj Madame?

— Kæreste lille Mademoiselle! Bliv ikke stødt! Naturligvis troede jeg paa hvert eneste Ord De sagde. Men ser De indtil jeg fik Telegrammet at se, havde jeg saa svært ved at fatte . . . .

Hun standsede overvældet af Bevægelse. Naturligvis indsaa jeg nu, at hun hidtil havde betragtet mig ikke som en Bedragerske, men dog med den Tanke, at ikke alt stod rigtigt til. Thi en Søsterdatter af en Hertuginde og en Datter af en Markis, som rejser alene (Génevieve kunde ikke regnes med) og som ikke vil fortælle hvorhen hun rejser — det var dog ikke et Fænomen, man træffer hver Dag. For en Person, der vil være Filosof, vilde det derfor være underligt at vredes paa Mis Cobb fordi hun havde været mistroisk.

Jeg nøjedes derfor med at smile bedrøvet og beklagende at bemærke:

— Stakkels Tante Elizabeth!

— Hendes Højhed holder altsaa meget af Dem? bemærkede Mis Cobb med Ærbødighed i Stemmen.

— Hun har ofte sagt, at hun betragter mig som en Datter, svarede jeg, og dette var sandt.

— Ah!

Mis Cobbs Svar var et langt Suk, og hun blev ved at betragte mig med forbavsede Øjne.

Hvad var det der rørte sig i hende. Det var det samme Blik, som jeg første Dag havde set hos hende, Blikket hos en Kat, der gør sig rede til at slaa ned paa en Fugl. Og jeg havde en dunkel Fornemmelse af, at jeg var Fuglen. Men hvordan vilde hun gribe fat i mig og for hvilket Formaals Skyld?

Jeg er ikke let at bringe ud af Fatning, men jeg erkender, at jeg i det Øjeblik blev forvirret.

— Det vilde interessere mig at vide hvorfra hun har faaet Nys om mit Opholdssted, udbrød jeg.

Men i samme Øjeblik kom jeg til at tænke paa Aviserne og Interwieverne til de amerikanske Aviser. Naturligvis var Nyhederne senere blevet telegraferet tilbage til England, og Tante Elizabeth havde blot behøvet at aabne Morning Post for at faa Underretning om sin elskede Søsterdatter. Aa, hvor ærgerligt! Tante Elizabeth vidste nu hvor jeg var, og Miss Cobb havde nu faaet at vide, at jeg var løbet hjemme fra.

— Hvorledes! udbrød hun. De rejste altsaa hjemme fra uden at fortælle Hertuginden hvorhen De begav Dem?

— Ikke netop det stammede jeg. Hun troede jeg var i Besøg hos en Tante paa Landet, og jeg — jeg lod hende være i den Tro. Men jeg havde altid længtes saa meget efter at se Amerika.

— Javist, ja, jeg forstaar saa godt, svarede Mis Cobb, skønt man kunde se paa hendes vagtsomme Øjne, at hun ikke forstod en Smule af det hele, men haabede senere at komme til Klarhed. Hun saa ud som Skæbnen, der ventede paa mig. Jeg skælvede og lukkede Øjnene. Sæt, at jeg ikke fik fat i Harriet?

Næste Dag saa jeg ikke meget til min Værtinde. Hun opholdt sig paa det øverste Dæk oppe ved Telegrafen. Da hun gik ned for at spise sin Middag, kom Budet løbende efter hende med et Marconitelegram. Det saa ud som om der holdtes en livlig Diskussion vedlige mellem hende og hendes kære Victor gennem Telegrafen.

Mis Cobb sagde intet og jeg gjorde hende naturligvis ikke Spørgsmaal. Jeg havde mine egne Bekymringer, og de var store, det maa Himlen vide.

Aa, den Dag, da New Yorks haarde Staalsilhuet rejste sig af Havet!

De yderste Øer med Fyrtaarnene var passeret om Natten. Vi gled sagte ind i Havnen. Rundt omkring os sejlede store og smaa Fartøjer, Bugserbaade og Færger.

Men det var ikke Synet af alt dette der forvirrede mig, men Buldret og Larmen. Alle var de forsynede med Dampfløjter, der aldrig tav og alle for de frem med en Fart, som om der intet laa i Vejen for dem. En sælsom Tanke greb mig. Hvorfor var jeg kommet til Amerika, drevet af Haabet om at finde en Person paa samme Sted, som vedkommende havde opholdt sig for 30 Aar siden?

Jeg vendte Blikket fra Vandet til det faste Land for der at finde Trøst, men Synet af selve Byen var ikke egnet til at opmuntre. Hvor mægtig rejste den sig ikke — ikke rolig som Paris, men mættet med Energi, rede til at sluge enhver der kom den nær. Vilde den ogsaa opsluge Lili? Eller hvad vilde der blive af hende, naar de 500 Francs var brugt op og Harriet ikke var bleven fundet?

At vende tilbage til Brent var umuligt. Nu efter at jeg havde faaet en lille Forsmag af Livet, kunde jeg ikke udholde det Fængsel, man havde truet mig med. Jeg kunde ikke tænke mig at tilbringe mit Liv i Ensomhed indtil mit Haar blev graat og mine Tænder faldt ud.

Og desuden hvordan skulde jeg kunne udholde at blive ført tilbage til Brent som et ulydigt Barn for at se Portia løfte Øjenbrynene og høre Onkel Porthoven fyre en af sine Vittigheder af?

Nej, jeg kunde ikke vende om, jeg kunde ikke udholde den Forsmædelse! Naturligvis vilde jeg faa fat i Harriet, og for Faders Skyld vilde hun tage mod mig med aabne Arme.

Denne Tanke havde syntes mig saa simpel dengang jeg i Brent havde staaet med Harriets Breve i Haanden. Men nu da New York steg frem for mig med sine Myriader af Skyskrabere og sine Millioner af Mennesker — hvor umuligt og daareagtigt syntes mig nu ikke det barnagtige Haab om blandt disse Myriader af Fremmede at finde netop den jeg længtes efter!

— »Jeg ved ikke engang hvordan hun ser ud, jamrede jeg. Jeg ved ikke engang om hun vil vide noget af mig«.

Jeg følte Graaden stige op i min Hals.

»Lili, hvor er du dog ulykkelig!« hørte jeg mig selv sige højt. Bagefter kunde jeg godt have bidt mig selv i Tungen for de Ord.

— Min lille Ven! Hvad er der i Vejen? lød Mis Cobbs Stemme i mit Øre.

Jeg vendte mig om. Der stod hun, paaklædt til at gaa i Land i en henrivende Dragt af Crépe de Chine og med en chic Hat. Og ved Siden af hende Lili i sin hvide Piquedragt Jeg følte at alt var tabt.

Mis Cobb saa Taarerne i mine Øjne, og i hendes saa jeg i Brøkdelen af et Sekund det Glimt, som jeg havde lagt Mærke til før — det flammende Blik som hos den, der foran sig ser, hvad han længes efter, og som han længe har smedet Planer for at vinde.

Med en Haandbevægelse sendte hun de to Kammerjomfruer ud. Derefter satte hun sig ved Siden af mig i Sofaen og sagde med ivrig Stemme.

— Sig mig nu, lille Mademoiselle, hvad der trykker Dem

Jeg hader at blive kærtegnet, jeg hader at blive beskyttet, men hvad skulde jeg gøre? Jeg sad tøvende. Mis Cobb hviskede:

— Fortæl nu alt til en gammel Veninde. Det varer endnu en Time før Damperen kan gaa i Dok, og Himlen maa vide hvorlænge vi kommer til at vente ved Toldstedet. Ser De i de sidste Dage har jeg lagt visse Planer — — —

Hun standsede med et lynsnart Sideblik paa mig, som om hun havde villet læse i min Sjæl! Nu først opdagede jeg, at hun var ligesaa oprørt som jeg. Hendes Nervøsitet gav mig Mod. Hvorfor skulde jeg ikke kunne fortælle det hele til den eneste, der havde vist mig Venlighed om Bord.

— Jeg er en Smule beklemt, sagde jeg usikkert. Det er første Gang jeg ser New York, og jeg havde ingen Forestilling om, at Byen var saa stor. Og Adressen — er en Smule gammel —

Hun sendte mig paany et lynsnart Blik.

— Hvad er Navnet? sagde hun. Fortæl mig det, saa kan jeg maaske hjælpe Dem.

— Adressen, svarede jeg undvigende, er East Tenth Street, New York City.

— Men, min kære!

Mis Cobbs Stemme var fuld af Forfærdelse, som om jeg havde nævnt Navnet paa et Tugthus. Min Usikkerhed voksede. Sæt at stakkels Harriet var blevet fattig, maaske havde giftet sig under sin Stand og ikke kunde beskytte mig. Aa, hvorfor havde jeg ikke skrevet først!

— East Tenth Street — jeg tror næppe, at Hertuginden af Porthoven vilde have syntes om, at hendes Søsterdatter besøgte East Tenth Street.

Jeg var som lammet. Og saa blev jeg grebet af en pludselig Lyst til at betro mig helt til Mis Cobbs·

— Adressen er meget gammel — jeg ved ikke engang om Familien bor der mere. Maaske er de flyttet derfra for længe siden, eftersom De siger, at det ikke er nogen fin Gade . . . .

Min Stemme kvaltes af Sindsbevægelse. Pludselig følte jeg Mis Cobbs Haand gribe om min og hendes Stemme lød fast og beslutsom i mit Øre. Ved Hjælp af nogle korte Spørgsmaal var hun blevet klar over Situationen. Derefter rejste hun sig og gik i nogen Tid frem og tilbage i Salonen.

Jeg sad tavs og tænkte paa Dagen efter Begravelsen, da Génevieve og jeg forlod Fontainebleau. Trods alle mine Forsøg paa at være Filosof, er der dog Stunder i Livet, der næsten er altfor tunge, selv for en Filosof.

Pludselig satte Mis Cobb sig atter ved Siden af mig.

— Min kære Ven, sagde hun. Lad os nu tale aabent med hinanden. Det lader til, at jeg bør gøre noget for Dem. Og jeg tilstaar aabent og ærligt, at der ogsaa er noget De kan gøre for mig. Skal vi forsøge at indgaa paa en Akkord.

Jeg sad tavs, thi jeg anede hvad der vilde komme.

— I de sidste to Dage, fortsatte Mis Cobb, har jeg, som De nok har lagt Mærke til, staaet i livlig Forbindelse med min Søn. Jeg har endelig faaet ham til Fornuft. Ved at true ham med at gøre ham arveløs, har jeg faaet ham til at opgive et Giftermaal, der vilde blive til hans Ulykke. Ved at tilbyde at ville overlade ham Halvdelen af den Sum, hans Fader efterlod sig, har jeg faaet hans Samtykke til et Ægteskab efter mit eget Valg. Min kære Ven, hvad vil De synes om at blive min Datter?

V.

AFGJORT

Ventede jeg dette Spørgsmaal? Maaske, men alligevel løb det rundt for mig. Min Mand! Var det muligt, at jeg har fundet dig allerede før jeg har sat Foden i den ny Verden?

— Kære Madame, hvad mener De? udbrød jeg forvirret.

I Stedet for at svare tog Miss Cobb en tung Sølvramme fra Bordet og viste mig et Portræt. Jeg tilstaar, at min Haand rystede en Smule, da jeg tog det. Mit Blik faldt paa en meget blond, blaaøjet ung Mand — hvis han ikke havde været slet barberet, vilde han have lignet de smukke unge Mænd paa Kortene, der sælges paa Jernbanestationerne. Mit Indtryk var hverken godt eller daarligt — altsaa en Idealmand!

— Min kære Dreng, sagde Mis Cobb, idet hun ømt betragtede Billedet. Ser han ikke aristokratisk ud? Lige siden han begyndte at tale har han været saa fin af sig. Hans Hud var saa ømfindtlig, at han kun kunde taale at bære en særlig Slags Silketøj. Han har heller ikke villet sidde for Fotografer — han siger, at de er saa tarvelige. Jeg har kun dette Portræt og saa et legemstort paa vort Gods i Bar Harbor. Naa kære, hvad siger De saa?

Jeg kunde ikke selv fatte hvorfor jeg følte mig saa forlegen, naar det kun drejede sig om en saa simpel Sag som et Giftermaalsforslag. Her stod jeg jo ved mit Livs Maal, ved enhver ung Piges Maal. Uden Øres Medgift uden alle de Besværligheder, som Kærlighed afstedkommer, her fik jeg Tilbud om en Mand, en Stilling og Millioner. Selvom Cobb ikke var saa fint et Navn som Vauquéres de Clugny, saa var det dog agtet, at dømme efter den Ærbødighed Kaptajnen paa Kæmpedamperen havde vist den Dame, der tilbød mig sit Navn.

Jeg tænkte paa min stakkels lille Pengepung, som ikke engang indeholdt 500 Francs. Derefter tænkte jeg paa Diamanterne, Automobilerne, de elegante Dragter og paa hvorledes Tante Elizabeth og Pigebørnene vilde gabe.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Det næste Slag!

(»Die Freie Welt«, Berlin.)

ERFARING

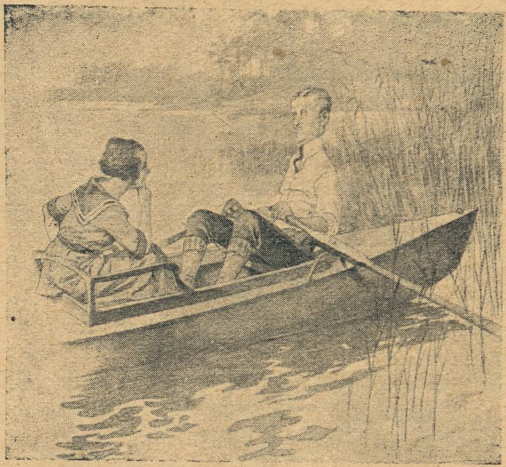

Hun: Nu vil De røve et Kys fra mig!
Han: Hvorfor tror De det?
Hun: Fordi De ror ind i Sivene!

(»Fliegende Blätter«).

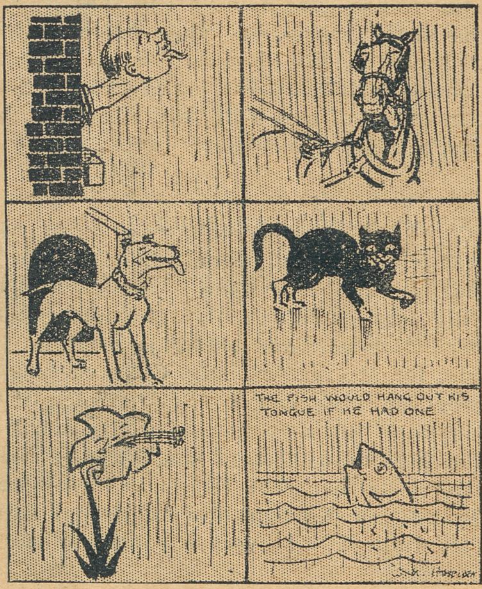

Endelig kom der da Regn!

(»Daily Mirror«.)

— Här har ni en slant — men hur gick det till att ni förlorade benet?

(»Søndags-Nisse«)

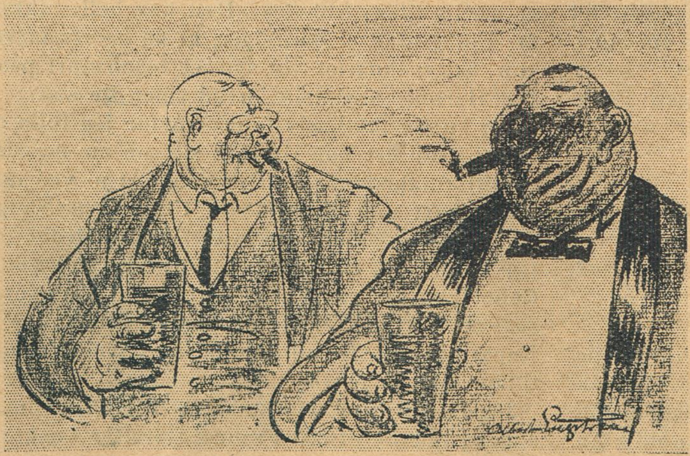

BAKOM BRATT

— Jag vill bara tala om för dig, att den här whiskyn är 76 %.

— Nå, då bör man ju egentligen inte blanda opp den med vatten — — —

(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Eks- Kejser Wilhelm skal føres til London og indsættes i Tower Fængsel paa Livstid.

„En Dansker".

Manden (kommer hjem): Jeg troede, at jeg skulde finde Dig i Virksomhed i Køkkenet; i Stedet for sidder Du ved Klaveret og fantaserer.

Fruen: Naa, det er vel bedre end hvis jeg fantaserede ude i Køkkenet.

„En Nordmand"

Verten: Vi serverer Dem ikke mere drikkende. De er jo fuld som en svamp.

Gjesten: Kast mig ut om De vil, men fornærm mig ikke! Vær saa snild at husk paa, at svamper aldrig er fulde av andet end vand.

„En Svensker".

Den ena tjänsten den andra värd. Kaptenerna Nordqvist och Nordstrøm vid Karlskrona kustartilleriregemente, söner till hovkapellmästaren Nordqvist i Stockholm och punschfabrikör Nordstrøm i Karlskrona, supera tillsammans en kväll å stadshotellet. Vid kaffet och punschen säger Nordström till Nordqvist: »Då du besöker musikrestaurangerna kan du vara vänlig och i reklamsyfte för min pappa begära »Nordstrøms punsch«! »Gärna det«, svarar Nordqvist, men tillägger, »då kan du, när du är ute i samma ärende, göra mig en återtjänst, nämligen att begära få höra Carl XV's sorgmarsch«!

Politiblokade.

Politiblokade — mægtig Ballade — dundrende Skade — i hver en Gade — Tyvene glade — Borgerne flade i mange Slags Tab maa vade — Bonden mister sin Hakke, sin Skovl og sin Spade.

1ste: — Hvorfor gaar Du altid og ryger om Afteningen?

2den: — De' ska' je' sige Dig: Myggene er saa slemme te' aa' sitte paa min Næse.

1ste: — Saa sku' Du anskaffe Dig saadan en Tud som min. Den sitter sig ingen Myg paa.

2den: — Hvorfor ikke.

1ste: — Næ, de vil ikke ræsikere, at faa brændt Benene a'.

Hørt inde ved Siden af.

Fruen er vaagnet midt om Natten og ser sin Mand staa med Brændevinsflasken for Munden.

— Hvad i Herrens Navn skal det betyde, Olsen? Drikker Du Brændevin paa denne Tid?

— Ja, ser Du, jeg har lige drømt, at jeg spiste Flæskesteg — og den var saa morderlig fed!

Slag i Slag.

Den gamle Kaptajn Petersen var et Mønster paa Nøjagtighed og kom aldrig forsent. Forleden havde hans General tilsagt ham til Møde fem Minutter før Klokken 1 — og for første Gang i sit Liv kom Kaptajn Petersen forsent. I det Øjeblik han traadte ind til Generalen slog Væguret et Slag. Rasende slog Kaptajnen Uret i Stykker med sit Sabelhæfte.

— Hvad er det, raabte Generalen — De har slaaet mit Ur i Stykker!

— Ja, Undskyld, Hr. General, *men Uret slog først!*

Hørt udenfor „Palads".

Ældre Dame: I Aften kommer Sørensen for at fri til Dig, og jeg *ber* Dig om at sige Ja. Den Mand er mig nemlig saa modbydelig, at jeg har den voldsomste Trang til at blive hans Svigermoder!

Krigsskibe tilsalgs.

Vi er godt paa Vej til at faa hele vor »Kæmpeflaade« solgt. Af de allerede solgte Skibe kan nævnes: »Delfinen« (sejler med Ansjoser), »Makrellen« (Sildeskib), »Tordenskjold« (fragter Tændstikker), »Valkyrien« (er bleven Balsal) og »Vindhunden« (er solgt til Hønsehus).

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

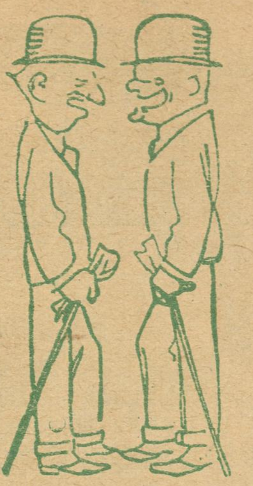

— Hvad Forskel er der paa en Flæskesteg og en Vært, der serverer Stegen?

— Ved det ikke.

— Jo, ser Du, Værten tjener fede »Knapper« paa Stegen, men Stegen fedter Værtens Knapper!

Direktør Osterhammel er bleven idømt en Bøde for at have beregnet sig 128 Procent paa Skurepulver.

Af Retten et ordentlig *Pulver*
han fik,
skønt han tro'de sig frifunden pure;
men Dommen ham næppe til
Hjærtet gik
— han bli'r vel ved i selvsamme
Skure.

Af det kgl. Teaters Repertoire for den kommende Sæson kan nævnes: Aladdin (uden Appelsiner), „Kærlighed uden Strømper" og „De Danske i Paris" (uden Pas).

Det lukkede Eden.

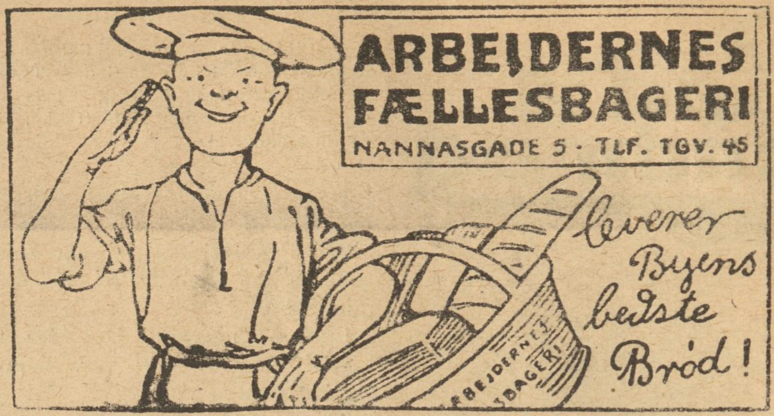

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. sam **Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.**

13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Principalen: Nu ved De altsaa Hr. Christensen, at vi kun skriver paa hveranden Side i Bøgerne.

Kontoristen: Hvorfor det, Hr. Principal.

Principalen: Af den Grund, at vi skal spare paa Blækket i disse daarlige Tider.

Tegnet af H. S. Nielsen.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

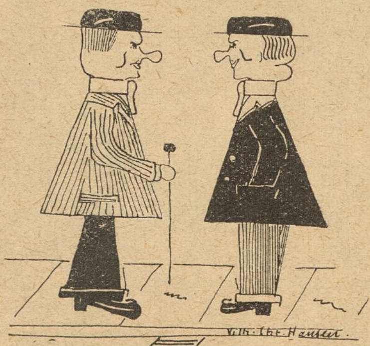

Hr. A.: Naa hvorledes syntes Du saa om min Søsters Sangstemme?

Hr. B: Udmærket, det mindede mig om mit Barndomshjem.

Hr. A.: Saa hvorledes det?

Hr. B.: Jo, for ser du, der havde vi en Kat, som skreg ligesaa kønt som din Søster.

Tegnet af V. Hansen.

Køb RAVNEN

Egot Fabrikat Tolf. Nora 1799

Elektr. Drift Tolf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Hvem har udført den største Bedrift i Verdenskrigen?

Svar:

Københavns Damer, som har slaaet den forenede engelsk—franske Flaade paa Flugt. C. O.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Børn.

Fruen: »Den Medicin, som lille Peter fik, er allerede opbrugt.«

Doktoren: »Det er da umuligt. Jeg sagde jo, at han skulde have en Theskefuld hveranden Time.«

Fruen: »Ja, men baade jeg, min Mand og Barnepigen maatte tage hver vor Theske først, for at faa ham til at tage en«.

»Hvad vil Du have af mig til Din Fødselsdag?« spurgte Faderen for at opmuntre sin lille Datter, som havde den frygteligste Tandpine.

»Jeg vil have saadanne Tænder som Moder, som jeg kan tage ud, naar de gør ondt,« svarede Patienten.

En Telefonhistorie. Telefonen er kommen i Uorden, og da Telefonarbejderen indfinder sig for at reparere Skaden træffer han Familiens seksaarige Søn, der interesseret iagttager Manden.

»Hvad gør Du der?« spørger lille Karl.

»Jeg reparerer Telefonen!«

»Hvorfor gør Du det?«

»For at man skal kunne tale tydeligere!«

»Kan Du saa ikke ogsaa reparere min lille Søster, saa at hun kan komme til at tale tydeligere? Jeg forstaar ikke et Ord af hvad hun siger!«

Læreren: »Svinet er et af vore nyttigste Dyr. Hovedet bruger man til Sylte, Laaret til Skinke og Børsterne til Børster. Kan Du nævne mig mere, Anton?«

Anton: »Navnet bruger man som Skældsord!«

Moderen: Tager Du ikke din Dukke Lise med til Fru Hansen!

Barnet: Nej, Mor, Lise kan ikke lide Fru Hansens lille Piges Dukke Julie!

— Harald, hvad gør Du?

— Staar foran Spejlet. Jeg vil se, hvordan jeg vilde se ud, hvis jeg havde været en Tvilling.

Læreren efter mange frugtesløse Spørgsmaal.

— Hør nu, din Dumrian, ved Du mod hvem selv Guderne kæmpede forgæves.

Eleven (haaber at redde Situationen) — Mod Hr. Læreren!

Opgivet!

Mor: »Nej, lille Hans, Du har ikke godt af at spise flere Kager. Du faar ondt i Maven af det.«

Hans: »Jamen, Mor, det er Kagerne ogsaa værd!

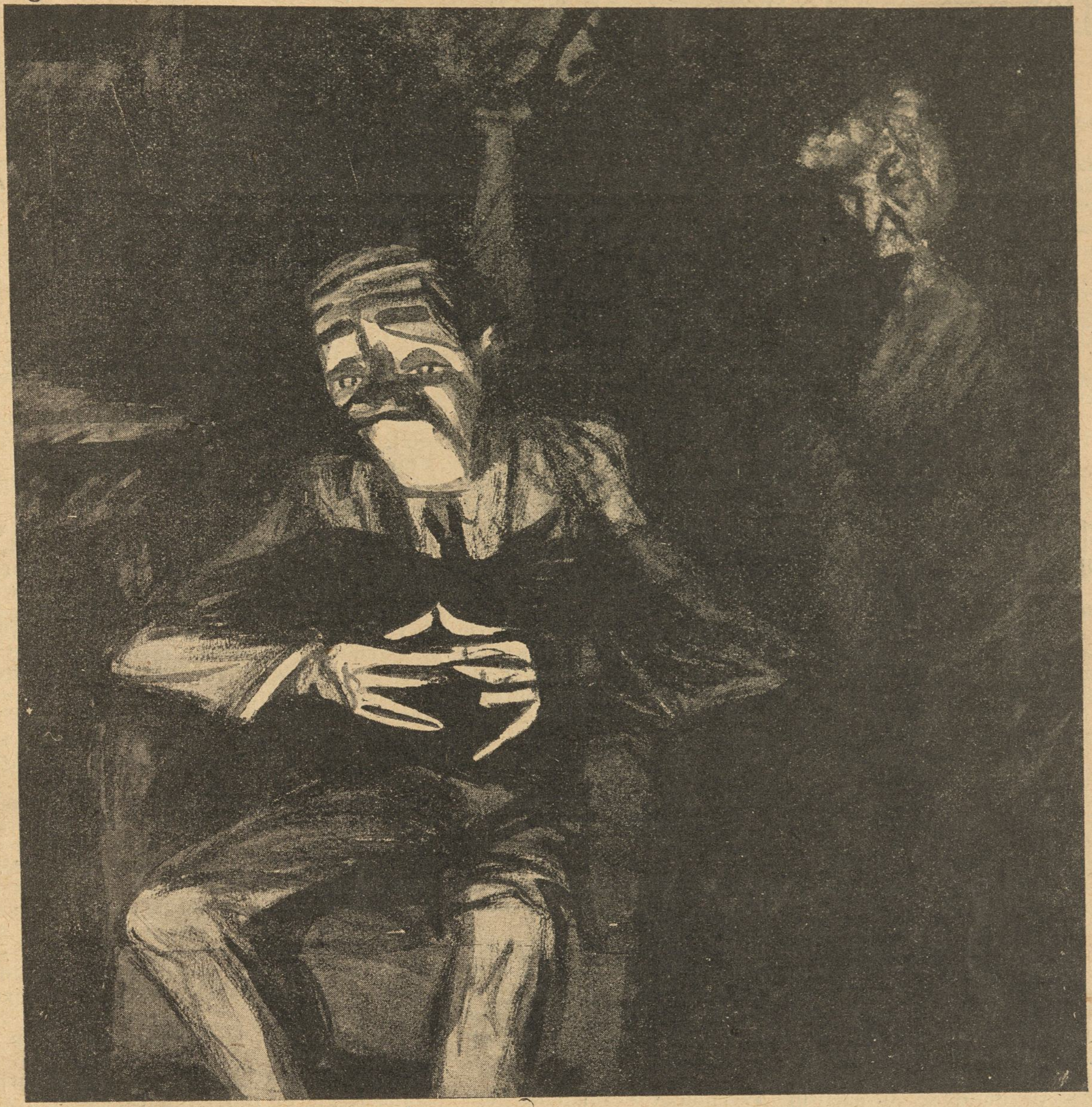

Tegning af Gunnar Bryn.

Konen: Den Mand, jeg gav Afslag, er nu en rig Mand, medens den Mand, jeg gav mit Ja, nu er fattig.

Manden: Kære Kone, Resultatet var sikkert blevet det samme, hvis Du havde været gift med den anden!

Det hemmelighedsfulde Mord

(Fortsat fra Nr. 29.)

Marquis'en studsede og saa spørgende hen paa Mervyn, der imidlertid saa ganske rolig og ligegyldig ud.

— Ja, naturligvis kender jeg den Sag, svarede han, man har jo ligefrem ikke kunnet blive fri for at læse om den. Men sandt at sige, har jeg tabt Interessen for den, da den synes mig for mystisk — med mindre at han, Konduktøren, Catesby hedder han vist, selv skulde være Gerningsmanden.

De Tilstedeværende brød nu op en efter en, kun en Gæst, der var falden i Søvn paa en Stol, og saa Mervyn og Marquis'en blev tilbage til usigelig Ærgrelse for en Tjener, der bleg af Søvnighed af og til kiggede ind.

— Vi gør vel ogsaa bedst i at gaa til Ro, sagde Marquis'en og gabede ugenert, i Morgen kan vi maaske fortsætte Samtalen.

— Nej, svarede Mervyn kort og bestemt, jeg foretrækker at fortsætte den nu med det samme. Sæt Dem ned!

Marquis'en syntes noget ilde berørt ved den bydende Tone, hvori Obersten talte, men føjede sig dog efter Opfordringen og tog Plads, idet han tændte en frisk Cigar. At hans Sind var i Oprør, saa man dog strax paa de røde Pletter, han havde faaet paa Kinderne, og af de Lyn, hans Øjne skød.

Ønsker De at tale med mig, Hr. Oberst? spurgte han endelig.

— Ja, meget gerne, Hr. Marquis; thi De synes at være saa overordentlig indsigtsfuld og kan muligvis hjælpe mig, lød Svaret. Jeg vil nemlig betro Dem, at jeg er meget interesseret i det før omtalte Mord i Kystbanetoget og har i de sidste to Maaneder saa godt som udelukkende beskæftiget mig med at faa det opklaret.

— Uden Held, min kære Oberst, uden Held, lo Marquis'en spottende.

— Nej, tværtimod, min kære Marquis, med et heldigt Resultat, svarede Mervyn, ligeledes smilende, og jeg er vis paa, at den Historie, jeg nu vil fortælle Dem, vil vække Deres Interesse i højeste Grad.

— Mon, ytrede Marquis'en tvivlende. Det er i hvert Fald smukt af Dem, Hr. Oberst, tilføjede han efter en kort Pavse, at ville gøre mig til Deres Fortrolige.

— Jeg skal ikke trætte Dem med nogen lang Indledning, tog Mervyn nu atter fat, men gaa lige til Mordet, der blev begaaet i Iltoget, samtidig med at der forsvandt 8000 Pund Sterling. At Forbryderen har været med Toget ved dettes Afgang fra London, er soleklart, lige saavel som at han efter at have udført Mordet og Tyveriet har set sit Snit til at slippe bort.

— Alt dette er jo egentlig overflødigt at fortælle, henkastede Marquis'en tørt.

— Aa, nej. ikke saa ganske, svarede Mervyn, jeg har nemlig i Sinde at meddele Dem, hvorledes jeg mener, at Morderen har baaret sig ad baade med at komme med Toget og med at forlade det efter Udførelsen af sin Gerning.

— Kan De virkelig forklare mig det, tror De? spurgte Marpuis'en med et ondt Blik.

— Ja, det mener jeg, svarede den anden roligt. Ser De, Hr. Skodmore havde en Kupe for sig selv, og denne Kupe blev aflaaset før Togets Afgang fra London, altsaa kunde ingen faa Adgang udefra. Men i den tilstødende Kupe var der anbragt en Ligkiste . . .

— Det har der ikke været talt om før, udbrød Marquis'en, i højeste Grad nervøs.

— Nej, men nu kommer vi til det, lød Svaret. Altsaa i den tilstødende Kupe var der anbragt et Lig i en Kiste, Gardinerne var trukket for, og der var selvfølgelig bælgmørkt. Men mærkeligt nok kender Firmaet, som skal have haft med Transporten at gøre, slet ikke noget til den Historie og paastaar slet ikke at have haft nogen Ligtransport paa det Tidspunkt, i alt Fald ikke ad den Rute. Nu ligger det jo altsaa nær at antage, at hele Arrangementet er lavet for at faa Lejlighed til at komme i Besiddelse af en Kupe ved Siden af Hr. Skodmores. Min Slutning er følgende: Morderen laa skjult i Kisten. Er De med Hr. Marquis? Aa, jeg ser, at Deres Cigar er gaaet ud, maa jeg give Dem Ild?

— Tak, jeg vil ikke ryge mere, jeg bliver saa tør i Halsen, stammede Marquis'en. Og saa . . . ?

— Ja, saa staar Manden selvfølgelig op af Kisten, som han fylder med nogle tunge Genstande, der har været skjult under Ligklædet, skruer Laaget til og gaar langs Gangbrættet til den næste Kupe. Muligvis havde Forbryderen ikke til Hensigt at begaa et Mord, men da der formodentlig er opstaaet en Kamp mellem ham og Hr. Skodmore, er Hidsigheden løbet af med ham. Hvad der senere er fulgt paa, er heller ikke vanskeligt at gætte Først er Guldpengene blevet stoppede i Læderposer, lad os sige 1000 Pund i hver, og derefter har Forbryderen ladet dem dumpe ud af Vinduet paa et forud aftalt Sted. De kan tro, den Vej er bleven tilbagelagt adskillige Gange, inden Sagen er kommen i behørig Orden. De opbrudte Pengekasser er sandsynligvis gaaet samme Vej som Poserne. men formodentlig i en eller anden tæt Skov, hvor de saa er fundet og gravet ned. — Finder de ikke min Historie meget interessant?

Marquis'en snappede efter Vejret, som om han stod paa Nippet til at kvæles, men fik dog endelig Kraft til at fremstamme:

— Det lyder alt for utroligt, selv om det virkelig er genialt udtænkt. Men Vedkommende Forbryder kunde da umuligt anbringe sig selv i Kisten og atter skrue denne til efter at være kommet tilbage til sin egen Kupe. Og Faren for at blive opdaget i Lydmouth maa da ogsaa tages med i Betragtning!

— Ja, bevares, indrømmede Mervyn, det er interessant at finde saa megen Forstaaelse. Naturligvis truer der Farer fra alle Kanter, Toget kunde f. Ex. være standset, eller andre Forhindringer være indtruffet, det havde vor Forbryder ogsaa regnet ud, og derfor valgte han at stige ud.

— Medens Toget løb med fuld Fart! udbrød Marquis'en med en tvungen Latter. Nej, ved De hvad, det er umuligt.

— Ja, for almindelige Individer, svarede Mervyn, men ser De, Vedkommende var ikke noget almindeligt Individ. Han var, lad mig sige, en Akrobat, en Mand med stærke Nerver, der ikke veg tilbage for et Spring ned i et Sikkerhedsnet.

— Ret, min kære Oberst, nu drømmer De, afbrød Marquis'en ham. Hvor skulde han finde det?

— Paa Kysten af Norfolk i Nærheden af Little Warlington, lød Svaret. Der er i milelange Strækninger udspændt Net for Fuglefangstens Skyld, og i disse Net kan en Akrobat udmærket godt springe ned, at sige, hvis han forstaar at beregne Stedet og Afstanden. Jeg har selv været paa S edet og overbevist mig om, at det godt kunde lade sig gøre. Og saa var jeg desuden saa heldig at finde Liget af den Paagældende, der vovede Springet, og genkendte i ham . . .

— Genkendte! faldt Marquis'en ham i Talen. Havde De set ham før?

— Ja, svarede Mervyn og saa skarpt paa Marquis'en. Hans Navn er Luigi Bianca, og han optraadte som Trapezkunstner i London sammen med sin Broder Joseph. Den ene af Brødrene indviklede sig dengang i nogle Uregelmæssigheder, der førte ham ind paa Forbryderbanen, og Synet af Luigis Lig overbeviste mig strax om, at jeg her stod overfor en af Deltagerne i Mordet paa Hr. Skodmore. Fyren har dristig nok udført Springet, men ikke beregnet, at Storm og Højvande havde bragt Nettene i Ulave, hvorfor han faldt paa Sandet og knækkede Halsen. Det var altsaa den ene Forbryder, den anden har jeg i al Stilhed været paa Spor efter . . .

— Den anden Forbryder! raabte Marquis'en ude af sig selv. Mener De at ville paastaa . . . ?

— Jeg paastaar intet, svarede Mervyn koldt, jeg har kun sat alt ind paa at finde Joseph Bianca, den Person, som opsøgte og fandt Lærredsposerne med Guldpengene og hos Firmaet Moss & Co., Regent Street, London, lejede en Vogn for et Tidsrum af en Uge og deri transporterede Byttet til et bestemt Sted. Altsaa gik jeg ud for at finde Joseph Bianca og — fandt ham.

Marquis'en sprang op, men samtidig vaagnede Manden, der tilsyneladende havde siddet og sovet.

— Gør ingen Støj, kommanderede Mervyn, De skal nok inden ret længe faa Lejlighed til at forklare, hvorledes det gaar til, at De optræder her som Marquis, samt hvorledes De er kommet i Besiddelse af de mange Guldpenge. Lad mig med det samme gøre Dem bekendt med. at jeg er Politiinspektør Mervyn fra London, og at den Mand, De ser der, er Politibetjent Matthew . . . . . . Joseph Bianca, jeg arresterer Dem herved som medskyldig i Mordet paa Hr. George Skodmore! . . . . Skaf os saa en Vogn, Matthew!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Kendte Mænds Klatpapir.

„RAVNEN"s Sommerkonkurrence 1919

Hvem har dette Stykke Klatpapir tilhørt?

Angaaende Betingelser og Præmier — se Numer 28!

Med dette fjerde »Klatpapir« er Serien sluttet, og man behager at indsende Løsninger til ›*Ravnen*‹s Redaktion.

Vindernes Navne vil blive offentliggjort i et senere udkommende Numer.

Gaasen.

Sølvbrudemiddagen var vel overstaaet, og Gæsterne sad hyggeligt og passiarede ved Kaffen.

En af de yngste i Selskabet bemærkede en udstoppet Gaas, der stod ovenpaa et Skab og spurgte nysgerrigt, hvad det var for en.

— Tja, svarede Brudgommen, jeg har vist aldrig fortalt Historien, men nu kan jeg jo godt gøre det . . . . Jeg blev forelsket i min Kone i en Jernbanekupe, hvor hun sad ved Siden af sin Mor. Da Toget kørte igennem en Tunnel, sprang den smukke unge Pige, jeg sad ved Siden af, op med et Raab og beskyldte mig for at have knebet hende i Benet! Almindelig Opstandelse! Jeg bedyrede min Uskyldighed, men blev naturligvis ikke troet — før Toget kørte ud af Tunnelen og en Gaas stak sit Hoved frem under Bænken, hvor den unge Pige havde siddet. Gaasen tilhørte en Bondekone som skulde til Marked med den.

Nu laa min Uskyldighed klart for Dagen, vi kom i venskabelig Passiar, og jeg inviterede Damerne paa Kaffe og Bekendtskabet var gjort. Men af Taknemmelighed købte jeg Gaasen og lod den udstoppe.

— Men hvorfor har Du dog aldrig fortalt den morsomme Historie før, raabte flere af Selskabet.

— Det skal jeg sige Jer, svarede nu Sølvbruden med et Smil: Af Hensyn til mig har han tiet. Han vilde ikke fortælle, *at han kan takke en Gaas for hele sin Lykke!*

En smuk Kone for 5 Guldstykker.

Det var paa den Tid af Døgnet, hvor Natten afløser Dagen. I det frembrydende Stjærnelys saa vi Charles Well gaa forbi med sin unge Hustru og Gresyl sagde bittert til sin Ledsager Morville:

— Hvad i al Verden kan den Dumpap have gjort, siden han kan kalde denne smukke, elegante og fortryllende unge Kvinde sin? Du husker vel hvordan hun under sin Enkestand afviste de bedste Partier fra Videnskabens og Aristokratiets Verden og til Slut tog denne pluskæbede Tyksak?

— Aa, han havde den udmærkede Ide at redde hendes Liv, bemærkede Morville.

— Ja, men vi kunde vel ikke alle sammen tage Fru de Langre op af Vandet!

Morville begyndte at le.

— Jeg fik tilfældigvis at høre i Gaar, hvorledes det virkelig var gaaet til. Well har vundet Fru de Langre for fem Guldstykker — saa at sige. Historien er ikke saa ligetil, men den indeholder en god Moral, som siger: Et Milligram Lykke er bedre end et Tons Visdom.

Det skete for nogle Aar siden. Den Gang lagde Fru de Langre mere an paa Sport end paa Flirt. En af hendes Favoritfornøjelser var at glide over Bølgerne i en Kajak. Hun roede som en Indfødt fra Canada. Paa Vandet følte hun sig lykkelig — det vil sige i Skumringen. Thi hvor ivrig en Sportskvinde, man end er, sætter »man« dog altfor stor Værdi paa en smuk hvid Hud til at udsætte den for de brændende Solstraaler?

Saa skete det, at hun en Dag efter Middag foretog sin Favoritsport og fløj som en vild Svane ned ad Elven. Samtidig sad Well i en lille Have der ved Vandet og røg sin Cigar. Den fede, klodsede Karl var lige saa forelsket i den smukke Enke som nogen af os, og selv om han ikke lyser af Intelligens og Skønhed, saa ejer han Temperament og en Smule Følelse. Han sad altsaa og røg og tænkte netop paa den smukke Enke, da han saa hende paa Afstand fare hen over Vandet i sin Baad. Dette Skuespil opæggede ham. Han røg ivrigere paa sin Cigar og rejste sig op for bedre at kunne se hende.

Maaske havde han »det onde Øje«, for han havde knapt rettet sit Blik mod Baaden, førend den kæntrede, og det var saa uheldigt, at Fru de Langre ikke kunde komme ud af den, hvor dygtig en Svømmerske hun end var. Efter nogle Rykninger saa han hende ligge der urørlig, eller rettere sagt, han saa kun hendes Klæder, for Hovedet og Brystet kunde han ikke se.

Nu var Øjeblikket kommet til at vise sig som en Helt. Han følte sig stærkt fristet til at spille denne Rolle saa meget mere, som han var en god Svømmer. Han løb hurtig ned til Stranden, men her blev han grebet af en større Kærlighed til sin egen fede Person end til den smukke Dame, thi han blev pludselig staaende.

Fru de Langre vilde utvivlsomt have været druknet, hvis ikke en daarlig klædt Mand, en stakkels Landstryger pludselig dukkede op.

Uden Interesse eller Menneskekærlighed, kun af ren Instinkt sprang han i Vandet, fik med et godt beregnet Spark Baaden paa ret Køl igen, tog den Skibsbrudne i sine Arme og svømmede i Land med hende.

Well, der havde deltaget i Redningen som sympatisk Tilskuer, bøjede sig ned over Fru de Langre og saa, at hun var bevidstløs. Der er Folk, som paastaar, at Geniet kommer ved langvarigt Taalmod — men jeg er mere tilbøjelig til at tro, at det pludselig en skøn Dag farer gennem ens Hjærne som et Lyn. Saa meget er i hvert Fald sikkert, at Well nu fik sit Livs største Indskydelse. Han saa Landstrygeren lige i Øjnene, tog fem blanke Guldstykker op af Lommen og sagde med en Diplomats korftattede Veltalenhed:

— Her har De hundrede Francs, min Ven. De gaar straks Deres Vej, uden at tale om til nogen, at De har taget Damen op af Vandet.

Hvis Landstrygerens Instinkt før havde budt ham at redde et Menneske, saa følte han ved Synet af Guldmønterne et endnu stærkere Instinkt —: han blev forfærdelig bange for, at den fine Herre skulde tage sine Ord tilbage, greb hastigt Pengene og forsvandt uden at afvente flere Forklaringer. Med den Fart, hvormed han stak af, kunde Well forstaa, at han allerede havde forladt Byen samme Aften og Egnen næste Dag. Nu tog vor Helt hurtig sine Sko af, gjorde sig dygtig vaad, saa at Vandet drev af ham og begyndte saa at foretage de nødvendige Eksperimenter for at kalde Damen tilbage til Livet.

Det lykkedes hurtig. Efter fem, seks Minutters Forløb kom Fru de Langre til Bevidsthed, erindrede sig Ulykken, saa den af Vand dryppende Mand og tvivlede ikke et Øjeblik paa, at det var hendes Redningsmand. Han lod hende selvfølgelig være i den Tro og de fulgtes sammen hjem til hendes Villa. — Herefter havde han frit Spillerum og kunde opvarte den unge Enke saa meget han vilde, og efter nogle Maaneders Forløb kunde han fejre sit Bryllup med hende, til stor Forargelse og Forbavselse for utallige vrede Rivaler.

— Havde jeg saa Uret, naar jeg sagde, at Besiddelsen af Fru de Langre havde kostet ham fem Guldstykker? — —

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON No 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus Tilskæring af Mønstre Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

FREMAD Frederiksborggade 33
Bog- & Papir-handel.
Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145
HG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

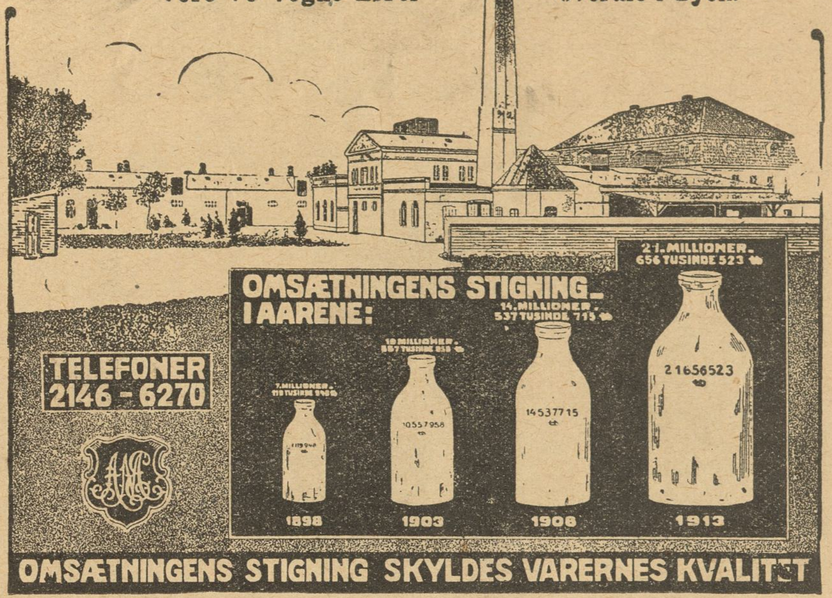

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Tølf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen.

Gott strafe England!

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 31 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 31. Juli 1919

Hvad kan bringe J. C. i Harnisk?

Tegning af K. Stochholm

Tanken om, at han ikke bliver Minister i Aar!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35

Nørre Farimagsgade 57.

MØBLER faas billig **paa Kredit** fra 5 Kr. mdl.

Henst. t. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

Telefon

1848

Annoncer

til

Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

V

Femte Fortælling,

som omhandler, hvorledes Afholdsbevægelsen i Svendborg vandt et nyt Medlem og mistede det igen.

Vor Helt, som paa en Snaps til Aftensmaden sætter Pris
saa vel som et Par Aftensjusser, holder altid Maade,
og De, min Læser, som formodentlig gør ligevis,
som gerne ta'r et Glas, men altid la'r Fornuften raade,
vil se med Sorg vor Helt i Afholdsfanatismens Klør
forbande Snaps og Wisky, Kognac, Kaloric, Likør,
forsværge deraf mer at nyde blot den mindste Draabe;
— ak, Kærlighed kan ofte gøre selv en Helt til Taabe!

Den Kærlighed, som førte Herr Mathæus Beck saa vidt,
blev født en Formiddag i Svendborg henved Klokken el've,
da Jomfru Lund gik Morgentur, og hendes Øjnes »Tit«
fik alle brave Ungersvendes Hjerter til at skælve.
Og ak, imellem disse Hjerter var Mathæus Becks
Han stod som ramt af Lynet; end'lig stammed han perpleks:
»Det kalder jeg en Pige!« — Død og Pine det var Lykke,
en saadan dejlig Skabning til sit Heltebryst at trykke!

Han er ej nogen Sværmer, bli'r han i en Pige skudt,
saa handler han, som det en Helt sig sømmer, ufortøvet;
og denne Gang han tøver heller ikke et Minut,
før han forfølger Pigen, som hans Hjerte har ham røvet.
Og efter at ha' vandret rundt i Byen et Kvarter
forsvinder hun ind i en Villa. Beck omkring sig ser:
Her bor hun altsaa, her paa en af Byens Villaveje!
Og overfor han ser et Hus med Værelse til Leje.

Ham Lykken rækker Haanden, og Mathæus straks slaar til·
Han lejer Værelset, og medens han betaler Lejen
udspørger han Værtinden — og hun gerne sludre vil —
Om Folkene i Villa'n paa den anden Side Vejen.
I denne bor en Enkemand, Herr Malermester Lund,
en Afholdsagitator, som har viet hver en Stund
af Liv han har tilbage til at vinde Folk for Sagen.
Han har en Datter, Inger, som er smuk som Sommerdagen,

Den hele Eftermiddag Helten holder trolig Vagt
ved Vindvet og belønnes atter med et Glimt af Inger.
Da sværger han højtidelig, at ingen jordisk Magt
skal standse ham, før hjem som Brud han denne Skønhed bringer.
Saa lægger han en Plan, som selv han finder ganske god,
endskønt den nøder ham til at forsage Drueblod;
dog gerne vil al Verdens Snaps og Wisky han forsage
imod til Gengæld hendes Læbers Honningdug at smage;

De undres, kære Læser, Deres Undren jeg forstaar,
at ikke slig Forsagelse hans hede Elskov køler!
Men ak, vor Helt til trods for det snart halve hundred Aar,
han har paa Bagen, som en tyveaarig Yndling føler.
Saa vidt har disse Uger, disse Eventyr ham bragt,
at straks han bukker under for to milde Øjnes Magt!
— Dog lister han den samme Aften til Hotellet »Freden«;
I Aften en gevaldig Rus — i Mor'n Afholdenheden!

Den næste Morgen vækkes han af Lærkens glade Sang;
han i en Høstak finder sig paa Engen tæt ved Stranden.
han gaber tungt og strækker sig og mindes paa en Gang,
hvorledes han i Aftes drak — ja, drak som bare Fanden.
Han strækker sig endnu en Gang, gaar hjem, og Klokken to
han staar ved Malermestrens Dør og banker med sin Kno.
Da Frøken Lund den aabner, han galant sig præsenterer
og spørger: »Træffer jeg Herr Lund?« — »Ja, værs'go', Herr Grosserer«.
Det søde Smil! — han følte sig som Sejerherre smaat.
Hun aabner til Kontoret; ham i Døren venligt møder
Herr Lund, en lille Skikkelse, hvis Haar og Skæg er graat,
og dog hans Øjne af en hellig Fanatisme gløder.
Med ham han passiarer nu en Stund i Ro og Mag.
»Saa vidt jeg har forstaaet Dem, De støtte vil vor Sag«,
afslutter Lund omsider. »Er det ikke Deres Mening?
De vil endnu i Dag indmelde Dem i vor Forening«.

Vor Helt bekræfter dette. Og med et Par smukke Ord
indbyder Lund, som Interesse for Grosser'en fatter,
ham at blive. Siden ved et prægtigt Aftensbord
vor Helt sig underholder mest med Husets unge Datter.
Og Dagen efter kommer han der atter paa Visit
og vinder fremad mod den lilles Hjerte Skridt for Skridt
— det mener han da selv. Forsigtig gaar han frem med Lempe.
Paa Søndag ved en Skovfest skal det store Slag han kæmpe!

Søndagen kom. I Procession med Banner og Musik
drog Afholdsfolkene til Skovs, med dem vor Helt, hvis Tanker
i Procession helt nydelig mod Ingers Hjerte gik,
mens han ved hendes Side hadefulde Blikke sanker
fra Fjender og Misundere. Dog værdig han sig kror,
— men ak, hvor ufuldkomment er ej alt paa denne Jord?
thi ligesom alt tegner lyst og godt for Heltens Planer,
saa krydses disse af en Skurk — en Dansk-Amerikaner.

Dog Skurk og Skurk — bevares Manden var vist meget god,
men da han gaar mod Helten, faar han tildelt Skurkens Rolle,
endskønt hans Skurkestreg i dette ene blot bestod
at danse med skøn Inger! Ak, vor Helt det maatte volde
al Jalousiens Kval at se, hvordan galant og flot
han svinger den tilbedte i en Boston og Fox-trot!
Men da vor Helt ej danser selv, kan han det ej forhindre.
Sin Smærte ved en Kroneøl han prøver paa at lindre,

mens skrapt han holder Udkig. Og det lønner sig, han ser
dem pludselig forlade Dansen, liste bort i Skoven.
Se, Arm i Arm de følges, og det synes Skurken be'r
om noget, som hun nægter. Ha, nu bliver han forvoven
og stjæler, halvt med Magt, et Kys fra hendes Rosenmund.
Vor Helt gir først et voldsomt Brøl, og i den næste Stund
han farer ind paa Skurken, som han straks vil massakrere.
Men Skurken siger roligt: »Naa, saa han vil duellere?«

Derpaa han haler to Revolvere af Bæltet frem:
»Værs'go' min Herre, tyve Skridt, og selv De vil behage
at tælle tre! — Den Ordning forekommer mig bekvem«.
Mens stakkels Inger flygter under Graad og Jammerklage,
af Heltens Pande Sveden ned i store Draaber randt.
»Jeg maa dog først udbede mig en — hæh — en Sekundant«.
»All right« den anden svarer, »mens De her paa Pletten venter,
jeg hurtig tvende Sekundanter hid fra Festen henter!«

Og Helten venter, mens han gør med denne Verden op,
opdager saa, at han har ringe Lyst til just at skydes.
Saa sniger han sig væk, men gør ved Balestraden stop,
i samme Øjeblik som op til en Galop der bydes.
Og Inger suser ham forbi i Armen paa en Smed!
O ve, da flygter han i Huj og Hast til Byen ned.
Her drukner han sin Kærlighed i Kognac — fire Flasker.
Og næste Morgen med sin Kuffert han til Toget trasker.

Tegning af Emil Poulsen

A.F.B. A/S
KUL
A.F.B. A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~ 19-AN-18 ~

Lige for Lige.

Pastor Mikkelsen er kendt for sin Gerrighed. Han er rig og har et stort og godt Stykke Jord.

En Dag ser han en af sine Høstkarle sidde paa Ploven, medens Hestene hviler lidt ud. Præsten, som synes at det er Synd at spilde den dyrebare Tid, siger derfor:

— Kan Johan ikke tage en Havesaks og klippe Hækken der mens Hestene hviler sig?

— Aa jo, svarede Johan, men kunde ikke ogsaa Præsten tage en Kurv Kartofler med op paa Prækestolen og skrælle dem, mens Salmen bliver sunget!

Visen om Pillen

Mel.: »Ding Dang«
af »Cornevilles Klokker«.

Skal vi ha' en lille
Vise om en Pille,
der til Verden kom
udi »Det lille Apotek«.
Den var gjort af »Dille«
tilsat lidt »Persille«
og blev skør den første Gang,
den ud i Verden keg.
Ellers var den hvid og rød,
ingenlunde ilde,
nok en Smule blød,
ellers ganske sød.
Men den var jo ung og hed,
lige til at kilde,
men af Apoteker-Pilleri
var den nu ked'
henad Aften trillede den tyst
ad Trappen ned.
Stakkels lille Pille,
ak, hvor er Du dum:
det vil gaa Dig ilde
mellem Publikum!
Det er let at trille,
medens man er rund
— Aften sund, men kaput
næste Morgenstund!

Den blev traadt og sparket,
ofte overharket
og paa »Strøget« overhalet
af en Omnibus.
Skønt at det var silde,
Folk var ganske vilde
(Det var »Fredens Dag«) og der var
rigtignok tændt »Blus«!
Og paa Gammel Torv den laa
træt og mat og stille — —
da med ét den saa
andre Piller staa.
»Dér vil nu jeg ile hen,
bort med alle Griller!«
Til det gamle Domhus nu
forsigtig triller den,
hilser pænt »Go'maaren Hr.
Kollega-Pille-Ven!
Her er ikke ilde,
her jeg gærne bor,
og jeg vil mig bilde
ind, at jeg er stor!«
— — Tænk, en Mand med Trillebør kom nu forbi:
Pille — habs! — endte i
— et *Pillekompagni!*

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

Men alligevel følte jeg ingen rigtig Glæde. Jeg var sørgmodig, næsten ligesaa sørgmodig som den Dag jeg forlod Fontainebleau og stod foran det ukendte.

— Jeg ved ikke, stammede jeg. Jeg takker Dem, Madame, for den Ære, De har bevist mig, men . . . .

— Men hvad. Er De allerede forlovet?

— Nej, men . . . .

— Men min Familie er maaske ikke tilstrækkelig fin, hvæsede Mis Cobb pludselig vredt, jeg kan imidlertid forsikre Dem at jeg er en født Mc. Nabb fra Missouri, og at Mr. Cobbs Farfar . . . .

— Bliv ikke vred! udbrød jeg uroligt, thi skønt jeg ikke straks vilde binde mig, ræddedes jeg ved Tanken om, at hun vilde trække sig tilbage. De forstaar vel, at Sagen er saa vigtig, at jeg har svært ved straks at beslutte mig — ganske paa egen Haand. Jeg har jo min Familie — min Tante —

Mis Cobb blev atter blid.

— Deres Tante, ja naturligvis, sagde hun. Vi maa jo have Deres Tantes Tilladelse. Kære, jeg taler rent ud. Tror De, at Deres Tante er tilbøjelig til at give sit Samtykke til Ægteskabet og underskrive Indbydelseskortene?

Ah, nu forstod jeg. Mis Cobbs Motiver, som jeg hidentil havde taget udelukkende for en Moders, der vil ordne et Ægteskab for sin ustyrlige Søn, stod nu tydeligt for mig. Det planlagte Ægteskab skulde ikke alene blive til Nytte for den kære Victor, men ogsaa til Fordel for hans kære Moder. Hertuginden af Porthoven vilde aabne de fineste Kredse for sin Søsterdatters Svigermoder.

Aa, jeg har for længe siden opdaget, at det ikke er godt at være en Idealist, der tror, at alle Mennesker er Engle. En Filosof tager Folk som de er, og naar han ser, at de er egoistiske og beregnende gør han sig Umage for, at betale med samme Mønt. Og forresten var det saa ikke morsomt at vide, at jeg havde et saadant Kort som Tante Elizabeths Indflydelse at spille ud mod de Cobbske Millioner?

Jeg satte derfor en reserveret og kølig Mine op i Lighed med min Tantes, medens Mis Cobbs fortalte mig om sine Planer:

— Vi bliver i New York i nogle Dage for at gøre en Del Indkøb og rejser derfra direkte til vor Ejendom i Bor Harbor — et fortryllende lille Sted, hvor De min kære Ven, straks vil føle Dem hjemme, Victor vil saa slutte sig til os der. Den stakkels Dreng er saa optaget af en Forretning netop nu, at jeg er bange for, at han ikke kan møde os nu ved Skibet. Men senere . . . . Nuvel, vi deklarerer Forlovelsen saa snart som muligt. Og i August, netop som Sæsonen begynder, holder vi Bryllup!

— Aa, sagde jeg forskrækket over denne Hast.

— Ja, kære Ven, i August Maaned. Hvedebrødsdagene tilbringes paa vor Yacht »Brunhilde«. Senere — lad mig se, hvad der er mest chic! — Maaske Skotland i et Par Maaneder. Jeg vil leje en Jagtvilla i Højlandene, og De skal indbyde Deres Onkel og Tante og Deres Venner, som Gæster.

— Ah! udbrød jeg paany. Men hvorfor ikke. Det var blot i Egenskab af fattig Slægtning og Døtrenes Rivalinde paa Ægteskabsmarkedet at Tante Elizabeth ikke havde syntes om mig, og hvad Onkel Porthoven angaar, vilde han rejse til et hvilketsomhelst Sted, naar blot han kunde komme til at jage.

— Ja, sagde jeg, de kommer sikkert.

Mis Cobbs Øjne straalede, medens hun fremførte sine Planer.

— Siden skal Deres Tante anmelde Dem til næste Nytaarskur ved Hoffet. Det gør hun vel. Ja naturligvis. Tænk hvor morsomt det kommer til at lyde: »Mrs Ethelbert Victor Cobb fra New York, præsenteret af sin Tante, Hertuginden af Porthoven« og senere: »Mrs Cobb fra New York præsenteret af sin Svigerdatter«. — Aa! og hun lukkede Øjnene med samme vellystige Udtryk som Hundene paa Brent, naar man kløede dem bag Ørene eller som Tante Elizabeth, naar hun talte om Penge, mange Penge.

— Saa Paris og Deres fornemme Slægtninge der, fortsatte min Svigermoder in spe. Derefter tilbage til London til Sæsonen; næste Sommer i Bor Harbor og Aaret derpaa vil alle Husene ved Fifth Avenue være aabne for vort store Felttog.

Hvor længe maatte hun ikke have gaaet og grublet over alt dette! Jeg følte mig som en Hare under en Klapjagt.

Tilbudet var jo glimrende nok, hvordan saa end denne Victor var. Jeg kunde se Tante Elizabeth og Pigebørnene smiske for Lili, som de fornylig havde foragtet. Jeg kunde forestille mig Scenen fra Blomsterudstillingen i Brent gentaget i større Stil i nogle fornemme Londonersaloner. Og jeg saa Lili i et kostbart Toilette med Diamanter, uddelende Smil og Skuldertrækninger til en Ring af Beundrere, der er ligesaa tæt som omkring den berømte amerikanske Skønhed paa Blomsterudstillingen. Hvad Lilis Mand angaar, stod han et eller andet Sted i Baggrunden. Men ak, han var der alligevel!

Det var jo besynderligt, at jeg gyste tilbage for at svare ja paa noget saa enkelt og simpelt som Mis Cobbs Forslag. Men jeg tøvede. Jeg skælvede. Med en ufrivillig Bevægelse førte jeg Haanden op til Brystet, hvor jeg bar den Medaillon, der var min Talisman. O, Harriet, du som min Fader elskede, hjælp mig nu!

— Naa! sagde Mis Cobb og hendes Stemme lød som en pyrenæisk Bondes, naar han driver paa sin Okse. Naa, kære Ven, hvad svarer De saa?

— Jeg maa have Betænkningstid, sagde jeg forlegen. Jeg trænger til at raadføre mig med nogen. Jeg maa træffe den Dame, jeg havde tænkt at opsøge . . . .

— Aa, Damen ved East Tenth Street! Ord formaar ikke at udmaale den Foragt, der laa i Mis Cobbs Tonefald. Trods min Kærlighed til mine Drømmes Dame, rødmede jeg for Harriet.

— Er det en saa forfærdelig Gade? spurgte jeg. Men saa bor hun der sikkert ikke mere.

— Ikke? Men hvor gammel er Adressen da?

Jeg bøjede forlegent Hovedet.

— Mange Aar gammel, Madame.

Hun betragtede mig medlidende.

— Mange Aar! Er Barnet tosset? Tror hun, at et Hus New York ligner et Hjem i Faubourg Saint-Germain, fra hvilket Familien kun flytter, naar der bliver Revolution? Men maaske kan vi alligevel komme paa Spor efter hende. Hvad hedder hun?

I samme Øjeblik hørtes en Banken paa Døren. En Mand kom ind og meddelte.

— Alle første Klasses Passagerer maa begive sig til Spisesalen for at undergaa Toldvisitation.

— Hvad er der paa Færde? udbrød jeg forskrækket, efter at han havde lagt den trykte Ordre paa Bordet og var gaaet igen.

— Det er Deres første Skridt ind i U. S. A., svarede Mrs Cobb ondskabsfuldt. Men snart er De i Land, og der vil Deres Veninde vel nok tage sig af Dem — bedre end jeg kan gøre, haaber jeg — bare De faar fat i hende. Hvad var det hun hed, søde Ven?

Denne Gang kom der ingen Afbrydelse og hjalp mig. Jeg kender kun hendes Pigenavn, stammede jeg forlegen. Hendes Navn som gift — har — har jeg aldrig hørt.

— Og naar blev hun gift?

Jeg sænkede Hovedet. Hvor fantastiske og dumme forekom mine Drømme mig nu ikke.

— Hun var gift før jeg blev født, svarede jeg hviskende.

I det samme begyndte Bugserdamperen paany at arbejde, og jeg hørte Larmen fra New Yorks Havn. Det var her, jeg havde troet, at det vilde være let at finde Harriet! Jeg havde været stolt over min Intelligens, jeg havde kaldt mig selv en Filosof og set ned paa Tante Elizabeth og min Vauquéreslægtninge i Paris — og dette var alt hvad min Filosofi og min skarpe Forstand havde skænket mig! Den Aften jeg havde forladt Fontainebleau, troede jeg at vide, hvad Ensomhed var. Men i dette Øjeblik syntes det mig, som om jeg aldrig før havde vidst, hvad det virkelig betyder at staa ene.

Da Mrs Cobb atter tog til Orde, var det med en blød og indsmigrende Stemme:

— Og hvor mange Penge har De hos Dem, kære Barn!

— Omtrent 500 Francs, hviskede jeg.

— Og Kammerjomfruen er afhængig af Dem?

— Ja — stakkels Génevieve.

— Hvis De ikke finder den Dame maa De vende tilbage til Europa, ikke sandt? De og Génevieve maa da følge Hertugindens Anvisning og rejse tilbage til England med næste Skib?

— Til England! Det var som om Gulvet gled bort under mine Fødder. Hvis jeg da idetmindste kunde komme tilbage til mit elskede Frankrig — men i Frankrig var der ikke noget Hjem for mig.

— Nej, mumlede jeg, jeg vil ikke tilbage, jeg kan ikke rejse tilbage!

— Naa, saa er den Mulighed at faa fat i Damen den eneste, der hindrer Dem i at modtage mit Tilbud.

— Ja, Madame, De ser, at det ikke skyldes Utaknemlighed. Jeg er tværtimod meget, meget taknemlig. Men hvis jeg kunde finde hende — — — —

Mis Cobb bøjede sig frem mod mig. Hendes Ansigt udtrykte Viljekraft.

— Naa, kære Frøken, det er altsaa en Overenskomst, at De følger med mig, hvis det ikke lykkes Dem, at finde den Dame?

Jeg aandede dybt. Jeg vilde ikke tilbage til England og jeg kunde ikke sulte ihjel i New York.

— Ja, svarede jeg fast og jeg følte, at det Ord var bindende som en Lænke.

— De følger med mig — paa de Betingelser, De har omtalt? Lover De det?

— Ja, jeg lover det, Madame.

Hun betragtede mig mistroisk.

— Godt, De lover det, Mademoiselle, men unge Piger er saa lunefulde — og skønt Victor er en fin og statelig Dreng og alle unge Piger han træffer syntes om ham — saa, hvem ved, naar jeg har truffet alle Forberedelser og præsenteret Dem som hans Forlovede, maaske De da i den sidste Time træffer en De synes bedre om og forlader Victor og mig.

Dette Spørgsmaal besvarede jeg ikke. Jeg gik hen til Kahytsvinduet og saa ind mod Byen, Jernbyen, hvor jeg maaske ikke havde en eneste Ven — medmindre jeg bandt mit Legeme og Sjæl til det Venskab, der tilbødes mig. Naar alt kom til alt, hvorfor saa tøve? Havde jeg vel andet Valg i den Stilling, jeg befandt mig i?

— Madame, sagde jeg, i omtrent 1000 Aar, thi i saa lang Tid har vor Familie været kendt, har aldrig nogen af min Æt brudt et givet Ord. Kender De vort Valgsprog? »Vauquére holder sit Ord!« Naar jeg har givet mit Ord, Madame, saa holder jeg det, selvom jeg ogsaa blev tvungen til at gaa til Guillotinen som min Oldefar.

Der blev stor Opstandelse. Mis Cobb blev yderst harmfuld over at høre mig sidestille hendes elskede Søn med Enken Guillotine. Jeg maatte forklare mig tydeligere, og kun tilgav mig, og efter at vi begge havde grædt, gav vi hinanden Haanden paa vor Overenskomst og tilsidst kyssede vi hinanden akkurat ligesom Tante Elizabeth og en af hendes Døtre, naar der var en eftertragtelsesværdig ung Mand i Nærneden.

Resten af Dagen var der en Vrimmel af Reportere, af Toldinspektører og af højrøstede, meget elegante Damer, der hilste Mis Cobb velkommen. (Victor kom ikke, noget jeg var ham meget taknemlig for).

Senere kørte vi gennem en snavset, larmende By til det mest snavsede, — aa min Gud! — mest uhyggelige Kvarter, jeg nogensinde har set, værre end *Quartier Latin*. Paa Husene hang der Skilte med Bogstaver i skrigende Farver. Vi standsede foran et Hus, ved hvis Port, der hang en gammel Klokkestræng, som et snavset Barn med en Blikkrukke i Haanden forsøgte at naa op til. En gnaven Kvinde kiggede gennem Vinduet ned paa Bilen, da den standsede og Tjeneren aabnede Døren for mig.

— Hvad? Er vi hjemme? udbrød jeg foruroliget.

— Hjemme hos mig? Nej, mit søde Barn. Det er din Venindes Adresse. Sig hendes Navn til Ludovic saa kan han spørge Husbeboerne om hun bor der endnu.

Inden fem Minutters Forløb var den fornærmede Ludovic kommet tilbage med den Underretning, at der ikke i hele Huset var en Sjæl, der havde boet der mere end ½ Aar og alle der boede der var russiske Jøder.

— Aa Harriet! Jeg var kommet for sent. Over denne snavsede, slidte Tærskel havde den Fod, som min Fader havde elsket saa højt gaaet, og hvem kunde sige hvor den nu vandrede? Jeg græd, da jeg lænede mig tilbage i mit Hjørne i Bilen og tænkte paa alt det jeg havde haabet at faa at høre af Harriet om Fader og hvordan han var, da han var ung.

Mis Cobb var yderst hensynsfuld, det maa jeg indrømme. Hverken med Ord eller Blikke lod hun mig forstaa, hvor dum jeg havde været. Men hendes Øjne straalede af Triumf.

Foran en Telegrafstation holdt Bilen og vi afsendte et Telegram, der lød saaledes:

»Hertuginden af Porthoven
Brent Castle
Devonshire
London

Giver I jeres Samtykke til et Giftermaal med Millionæren Victor Cobb? Vil du og Onkel komme herover til Bryllupet i August? Mine Kusiner Brudepiger. Telegrafer Svar. Mrs Cobb betaler alle Udgifter.

Lili
Fifth Avenue, New York.«

Før der var gaaet 12 Timer modtog jeg følgende Svar:

»Ja. Velsignelse!
Porthoven.«

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Fru Lovisa Andersson i Uppsala anträffede på morgonen den 2 maj en herre med studentmössa i den situation bildet visar. Hon utbrast: — Att inte kandidaten skäms att ligga här i stället för att vara flitig och läsa!
Den förmenta kandidaten, argt: — Ti kärring, jag är docenten Kasklander, och jag behöfver aldrig läsa mer!!

(»Strix«)

— Hvad er der i Vejen med Dig?
— Vi har leget Indianere, men Fredspiben var for stærk for mig.

(»Meggendorfer-Blätter«).

Den gode Borger drømmer om Spartakus!

(»Simplicissimus«)

Optikus: Vil fruen ha celsius eller reamurtermometer?
Fruen: Hvilken forskjel er det paa de to da?
Optikus: Jo med celsius koker vandet paa 100 grader, men med reamur paa 80.
Fruen: Aa kjære la' mig faa reamur da. Det gjælder at spare nu da baade brændslet og gassen er saa dyr.

(»Tyrihans«, Norge)

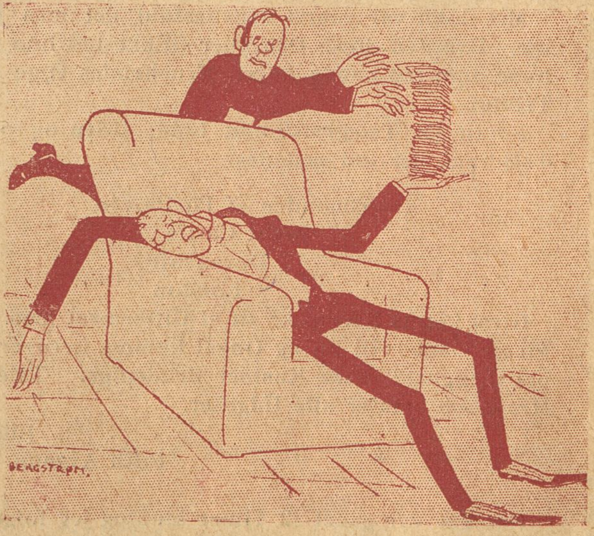

DEN ORDENTLIGE DON JUAN.
— Ordna de här kärleksbreven alfabetiskt och lägg dem sedan på elden.

(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Nyt Fotografi af »*Folkenes Forbund*«. Yderst tilhøjre er der levnet en lille Plads til Tyskland.

Tandlægerne.

Af et Møde under Tandlægekongressen, som ikke blev refereret, ser vi os i Stand til at bringe følgende Uddrag:

Tandlæge *Tang* foreslog, at man under de nuværende Forhold skulde anvende Skomagersyle ved Tandudtrækninger i Stedet for de kostbare Tænger.

Dentist *Plombe* anbefalede Brugen af Bombe ved »Rydning af Mundhulen«.

Tandlæge *Bor* var selv bleven taget med Tang og holdt paa de gamle Metoder.

Dirigenten meddelte, at han med stort Held havde indsat forlorne Tænder paa et Tandhjul og sluttede Forhandlingerne med at skære Tænder af Raseri over, at Bolscher og andre Sukkersager stadig blev holdt i en saa meningsløs høj Pris.

Under den efterfølgende Fællesspisning blev enkelte Deltagere let *bedøvede*.

Opdager-Chefen.

Chefsposten Hakon Jørgensen fik overladt for alle Danmarks Detektiver — men nu haaber jeg, man ikke siger, at det gaar tilbage Hakon Jørgensen.

Hørt ved Hulerød.

Fru Petersen: Tænk, kære Fru Hansen, jeg var i Morges i den største Livsfare. Min Badedragt fløj ud fra Altanen i anden Etage og lige ned i Vandet. Tænk om jeg havde haft den paa, saa var jeg da druknet!

De' si'r De ikke!

Man skal ikke skyde Lopper med Haandgranater.

•

Vekselerdreng Jacobsen, som for Tiden tilbringer Dagene i Sandet ved Hornbæk i Selskab med en Skare unge Damer i Badedragter, har til en herværende konservativ Avis indsendt en harmdirrende Artikel om »Livet paa Langelinie«.

•

En Matros paa »Tordenskjold« beklager sig over, at to af hans Veninder var udeblevne fra et Stævnemøde.

Det kommer maaske noget deraf, at »Tordenskjold gærne bliver »brændt af«.

•

*Ved Præstø Strand klager de unge Damer over, at der har vist sig **Hansæler** uden Badedragter.*

•

Hansigne Nielsen, der venter et engelsk Matrosbarn, har bestemt, at det skal hedde Line, hvis det da bliver en Pige.

*Hun er sikker paa at blive kaldt: **Lange Line.***

•

Naar Begravelsernes Antal i den senere Tid er steget saa stærkt, ligger det i, at det er saa dyrt at leve.

Gulasch.

Gæst: Kære Hr. Sørensen, hvor dog deres tre Døtre ligner hverandre.

Hr. Sørensen: Ja, som den ene Million den anden!

„En Dansker".

Fruen: Det er forgalt, Antonie, med det Griseri. I Dag kan jeg ikke se mit eget Ansigt fordi Spejlet er støvet.

Pigen: Kan det ikke være fordi Ansigtet er pudret?

„En Nordmand"

Hr. E. er en liketil mand, som aldrig smigrer nogen Han fik besøk av en herre som saa meget fornem ut.

»Vær saa god, at ta en stol og sit ned!« sa E.

»Det later ikke til, at De vet hvem jeg er«, sa den fremmede, »jeg er baron Y.«

»Jasaa! Vær saa god, at ta to stoler da«, sa E. uten at la sig imponere.

„En Svensker".

En självklar sak. Frun: — Du är inte på långt när så uppmärksam mot mig nu, som innan vi blev gifta.

Mannen: — Kanske. Men har du någonsin sett en människa springa efter en spårvagn — när han sitter i den?

Hørt i Butik.

Dame: Maa jeg se Deres Prisliste.
Ekspedient: Værsaagod.
Dame: Jamen den er jo fra 1914.
Ekspedient: Det gør ikke noget, Frue, De skal bare multiplicere med 3!!

Af en Annonce ses det, at en Mand har tabt en Pung med 200 Kr. paa en Mark.

Han er ikke den eneste, der har tabt Penge paa *Marken*.

Navneforandringer.

Salmonsens Konversationsleksikon forbereder en Del betydende Navneforandringer, af hvilke vi skal hidsætte nogle enkelte:

»Tyske Klumper« betegnes herefter med »*Tysk Luftsteg*«, hvorimod »Franske Nathuer« forandres til »*Franske Helte*«, »Dronningemølle« mellem Hornbæk og Gilleleje vil faa Navnet »*Enkefrues Mølle*«, »Prinsessebudding« skal hedde »*Fru Eberts* Budding«, »Kejserlys« forandres til »*Partikulierlys*« og »Dyrenes Konge«, Løven, skal i Fremtiden betegnes med »Dyrenes *Præsident*«.

Dansk Politi.

Politilæge Søren Hansen.

EFTERMÆLE.

Der var engang tre Pigebørn fra
Staden København
— jeg husker ikke For- og Efternavn —
den ene fik en Oberst og den anden
en Grosser',
den tredie — o, min Læser, rødm
ikke, jeg Dig be'r —
den tredie gik saamænd fra Favn
til Favn
og gjorde hverken Skade eller Gavn.

De første to de kedede i Længden
sig ihjel
til megen Sorg — dog bare for dem
selv.
Den tredie drak Champagne, spiste
Østers og var glad,
et sorgløst Liv hun leved i mange
Aar paa Rad,
indtil det, ak! med hende gik paa
Hæld
og hun kreperede en sildig Kvæld.

Saa vandred hun til Himlen op
tilsammen med de to;
paa Vejen der hun spøged og hun lo.
de andre som var mavesure, sagde
ingenting;
men hun forkorted Vejen med Løb
og Hop og Spring
og standsede tilsidst ved Himlens Kro
hvor Englene var ved at gaa til Ro.

Sct. Peder lukked Himlens Porte op,
dog kun paa Klem
og saa de sure to — og vraged dem.
»Jeg hellere end jeres Ansigt skuer
jeres Hæl;
men du, min Tøs, kom ind, du har
en lystig Sjæl,
som passer her i Salighedens Hjem!«

— — —

Moralen er: 2×2 = 5. H. M.

Kære Ravn!
Jeg er kun en Digter foruden Rang
Ukendt i Bladenes Spalter.
Jeg beder Dig aabne for Favnen
og skænke mig Ly for en enkelt Gang
ja, optage Digtet i Ravnen.

SOMMERNAT

Annemoner, Annemoner
Skoven staar i Sommerdragt
se de lyse Bøgekroner
se Naturens Farvepragt.

Tanker kommer, Tanker svinde
fredfuldt falder Maanens Skær
og min Tanke gaar til hende
jeg et Navn i Træet skær.

Stjerner lyser, Stjerner funkler
minder mig om Øjne to
som de Stjerner rent fordunkler
naar til mig de stille lo.

Natten svinder, Dagen kommer
vifter alle Drømme bort
herlig er den danske Sommer,
ak, men bare al for kort.

Aage Andersen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

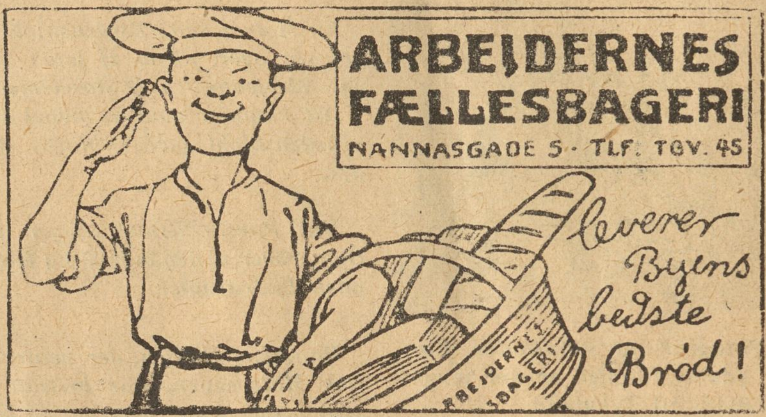

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Forlov elsesringe Halgreen Gothersgade 34

J. C.

Tegnet af Henning Thomsen.

Børge Hansen. Tak, ved Lejlighed.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53
Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Vil De spise godt paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser Stort Bladhold.

Tegning af Satyr

Den danske Avislæser.

„Krims-Krams".

Solen og Uret.

Her er en Tabel, som viser i hvilken Retning Solen befinder sig paa et bestemt Klokkeslet:

Kl. 6 Form. — Solen i Øst.
Kl. 7½ Form — Sydøst i Øst
Kl. 9 Form. — Sydøst.
Kl. 10½ Form. — Syd Sydøst.
Kl. 12 Middag — Syd.
Kl. 1½ Eftm. — Syd Sydvest.
Kl. 3 Eftm. — Sydvest.
Kl. 4½ Eftm. — Sydvest i Vest.
Kl. 6 Eftm. — Vest.

Geografiske Gaader.

Skær F'et bort, saa finder Du en Ting,
Om hvilket hvert et Hjul maa gøre Sving.
Til denne Plads en Murer nok vil se',
Naar han skal have noget paa sin Ske.

Faxe.

Hvis Du skal mit Første faa
paa Værket naar Du Hø skal slaa,
da Du mit Andet bruge maa.

Has—Le—Hasle.

Vendt om jeg dristig regner det til Fæet.
Dog kan det stundom ogsaa true Træet.

Øxen—Nexø.

Termometrene.

Paa en Væg hang der tre Termometre. Det ene var et Celsius-, det andet et Reaumur- og det tredie et Fahrenheit-Termometer.

Tilsammen viste de 122 Grader Varme. Hvor mange Grader viste saa hvert Termometer?

20 R. 25 C. 77 F.

Gaader.

Mit Første, det er glad
mit Andet, det kan nydes.
Mit Hele, det er Mad,
som ej til Aften bydes.

Frokost.

Jeg spirer under Himlens Blaa;
Regn og Solskin maa jeg faa,
og min Kerne, frisk og sund,
trives vel i Danmarks Grund.
Men kun ved et Bogstav blot
faar jeg det slet ikke godt,
thi ved det jeg Skade led
og blev ofte slaaet ned.

Byg—Bygge.

Rebusser.

Sig selv enhver

Enhver er «sig selv» nærmest.

F F F F F
F **Hed** F
F F F F F

Fromhed (F'er om hed).

Naar Hjertet gaar med Iltogsfart!

— Jeg gad vide, om jeg nogensinde vil faa Lejlighed til at fortælle hende, hvad jeg har paa Hjerte? lød det Spørgsmaal, som Jim Moore med mørk Mine stillede sig selv, medens de sammen gik langs Stationens Platform. Her har jeg tilbragt hele den lange Dag med hende ude paa Landet uden at være kommet et Fjed videre — men det er jo muligt, der tilbyder sig en Lejlighed til at sige hende det, naar vi sidder i Toget! fortsatte han sine tavse Reflektioner.

— Jeg formoder, at han, naar alt kommer til alt, slet ikke elsker mig, sagde Nellie Brown bedrøvet i samme Øjeblik. Hvis han gjorde det, vilde han have sagt mig det i Dag. Eller er det mon muligt, at han ikke kan faa det sagt?

— Aa, hvilken Trængsel her er, udbrød hun højt.

— Ja, det er skrækkeligt, stønnede Jim, som saa Udsigten til at komme frem med sit vigtige Spørgsmaal mellem saa mange Mennesker slippe sig af Hænde — thi mindst to Tusind andre unge Par havde ogsaa benyttet sig af denne første varme Søndag til at søge bort fra den kvalme By.

Hør, Mr. Moore, kunde De ikke tage min Portemonnæ i Deres Lomme; jeg er altid saa bange for Lommetyve, naar jeg er i en saadan Folketrængsel.

— Jo, med Fornøjelse, svarede Jim, rødmende af Glæde over at kunne gøre hende en Tjeneste.

De banede sig Vej gennem Menneskemylret og naaede frem foran paa Perronen, da Toget med otte Pullmansvogne kom susende ind paa Stationen, og Jim pludselig fandt en ny Anledning til at yde Nellie en Tjeneste.

— Lad mig skynde mig i Forvejen og skaffe Dem en Plads; thi ellers kan vi risikere at komme til at staa op hele Vejen, udbrød han, og uden at vente paa Svar trængte han sig frem og sprang op paa en af Jernbanevognenes Platforme, endnu før Toget var standset. Toget medførte tre Extravogne, der var reserveret Passagererne paa denne Station, og Jim Moore kom ind i en helt tom Vogn. Efter at have forvisset sig om, at Vognens bageste Platform kom til at holde lige ud for Nellie, vendte han sig derfor med et fornøjet Smil mod den bageste Del af Vognen for at finde en god Plads der og afvente hendes Ankomst. Passagererne begyndte at strømme ind, og et Øjeblik efter var Vognen fyldt, overfyldt. Andre unge Mænd indtog deres Pladser og reserverede Plads til Kæresten, saaledes som han selv havde været den første til at gøre — men ingen Nellie kom.

Leende og raabende strømmede Passagererne ind og var himmelhenrykte over blot at komme med, selv om de stod sammenstuvede som Sild i en Tønde.

Hele Tiden søgte Jim med et venligt: »Denne Plads er optaget!« — Ord, som han uophørligt maatte gentage, lige til Toget satte sig i Gang — at redde en Plads til sin Dame.

Han kastede endnu et forskende Blik ud over de sammenstuvede Passagerer; men ingen Steder kunde han opdage Nellies ranke Skikkelse eller røde Hat.

Med en ubehagelig Følelse af, at han maatte lade begge sine Pladser i Stikken for at finde Nellie, gjorde han dog endnu et Forsøg paa at opdage hende ved at stige op paa Bænken — men han saa intet Spor af Nellie.

Sæt hun slet ikke var kommet med Toget! Men hun maatte sikkert være med, det gjaldt blot om at slaa sig til Ro — hele Rejsen varede jo kun en halv Time. Alligevel albuede han sig frem for om muligt at finde Nellie, og hans Pladser blev øjeblikkelig optagne. Saa hurtigt det lod sig gøre, banede han sig Vej indtil de to næste Vogne, medens han ivrigt saa sig om til begge Sider. Men da han naaede til den sidste Vogns bageste Platform uden at have set et Glimt af Nellie, sank Hjertet i Livet paa ham! Hun maatte endnu være paa Banegaarden, hvor hun maatte vente halvanden Time til næste Tog afgik.

— Og saa — for at gøre Uheldet fuldkomment gaar jeg jo med hendes Portemonnæ og hendes Billet i min Lomme!

Først nu slog den Tanke ned i ham og han blev ganske bleg af Skræk.

Men i samme Nu blev han grebet af en Ide, som udelukkede alle andre Tanker; han maatte af Toget og tilbage til hende øjeblikkelig.

Toget kørte med fuld Fart; men desuagtet begyndte Jim at klatre over Rækværket paa Platformen for at springe af Toget for at vandre tilbage til Stationen, hvor han troede at have efterladt Nellie. Efter at have kastet et hastigt Blik ned paa den sex Fod høje Banevold, som var beklædt med et yppigt og blødt Græsdække, foretog han Springet, inden nogen kunde forhindre ham deri.

Han rullede nogle Gange rundt, inden han naaede ned til Grøften, men ved det voldsomme Stød, som han fik dernede, tabte han Bevistheden, som først vendte tilbage efter at han var blevet løftet op paa Toget, som nu satte sig i Bevægelse igen.

Har De stødt Dem? spurgte en eller anden Idiot og fik til Svar et forvirret: Nej! Men hvor er jeg?

Inden han endnu fik et Svar var han imidlertid ved fuld Bevisthed og paa Benene igen.

— Slip mig! raabte han, jeg vil af — jeg har ladet en ung Pige i Stikken paa den anden Station; jeg maa tilbage for at hente hende. — Slip mig!

Men Konduktøren spærrede Vejen for ham og holdt ham fast ved Skuldrene.

— Nu bliver De vær saa god her i Toget, til det holder ved Jersey City. Det er et Vidunder, at De ikke slog Dem ihjel.

— Men jeg maa tilbage til den unge Dame; jeg har hendes Penge og Billet i min Lomme.

— De kan telegrafere fra næste Station, og Stationsforstanderen vil klare Sagen for Dem.

Jim Moore tænkte sig om et Øjeblik og raabte saa pludselig:

— Jamen, der er jo ingen Telegrafstation aaben i Midwood om Søndagen!

— Naa, ja — saa er der intet Raad; men i hvert Tilfælde faar De ikke Lov til igen at springe af Toget, før det standser. Hallo, Jones! Vil De holde Øje med denne Fyr, som jeg antager er forrykt eller fuld.

Disse sidste Ord var rettet til en tyk Mand, der stod ved Bremsen, og som med et bredt Grin lovede, at han nok skulde gøre, hvad man bad ham om.

Men han behøvede ikke at anstrenge sig; thi Jim følte sig nu saa ophidset, at han næsten ikke kunde holde sig paa Benene, og en af de Medrejsende, som saa hans Tilstand, rejste sig og tvang ham til at tage hans Plads. Det var imidlertid Jims pinlige Tanker, som var Skyld i hans udmattede Tilstand.

Uophørligt maatte han tænke paa Nellies ubehagelige Stilling — om det lykkedes hende at komme hjem. Med mild Fortvivlelse tænkte han paa den unge Pige, der var bleven efterladt uden en Øre i Lommen. — Gid han dog ikke havde taget imod hendes Portemonnæ! Og hvor forbitret maatte hun ikke nu føle sig paa ham! Nu havde han rimeligvis for altid mistet hende.

Hun vilde næppe nogen Sinde tilgive ham, at han havde ladet hende i Stikken. Sæt at hun fandt paa at tro, at det var sket med fuldt Overlæg!

— Jersey City! raabte nu Konduktøren og tilføjede til Jim Moore: Nu kan De godt stige af, hvis De foretrækker det.

Ja, nu var det paa Tide at handle. Han maatte i hvert Fald prøve paa om han ikke kunde faa et Telegram afsendt og høre efter, hvornaar der gik et Tog tilbage. Selv om alle hans Forhaabninger var knuste og det for altid selv om Nellie var saa vred paa ham, at hun aldrig kunde tilgive

ham — saa maatte han dog gøre alt, hvad der stod i hans Magt for hurtigst mulig at fri hende ud af hendes pinlige Stilling.

Han rejste sig stiv og mør i alle Lemmer og steg ud af Toget for at begive sig hen til Telegrafstationen, da han pludselig hørte en kær og kendt Stemme raabe hans Navn.

Han vendte sig med et Sæt og stod som forstenet. Der stod Nellie paa Forbrædtet til den næste Vogn.

— Men hvad gaar der dog af Dem? De ser jo ud, som var De blevet malet mellem et Par Møllesten og bagefter havde set et Spøgelse? Hvad har de foretaget Dem? Jeg saa Dem gaa gennem Vognen, hvori jeg sad, for at søge efter mig Men De gik lige forbi uden at lægge Mærke til mig. Aa, Du gode Gud, hvilken Trængsel der var, snakkede hun videre. Jeg blev ligefrem maset ind i den anden Kupe, inden jeg vidste et Ord af det.

— Men Deres Billet da — jeg havde jo baade Billetten og Deres Penge! Hvordan bar De Dem ad med alligevel at komme med?

— Det kan jeg ikke saa lige sige. Lagde De ikke Mærke til, at Toget pludselig standsede mellem Stationerne. Konduktøren var netop paa Vej hen til mig for at billettere, men ilede saa pludselig bort for at se, hvorfor Toget med et standsede. Og da han igen kom tilbage begyndte han at billettere ved næste Bænk. Aa, jeg er ganske fortumlet. Sidder min Hat rigtigt?

Men nu blev det Jim Moore for stærkt et Stykke; denne Kontrast var for stor! Forbitret udbrød han:

— Deres Hat! De kan ogsaa gøre en stakkels dødelig gal! Spørge mig om, hvorledes Hatten sidder, medens jeg for kun nogle faa Øjeblikke siden har været nærved at tage Livet af mig og sørge mig Forstanden fra af Angst for at noget ondt skulde hænde den eneste unge Pige, jeg nogen Sinde har elsket. Det er saa —

Men her brød Jim Moore pludselig af og blev blodrød i Ansigtet. Nu havde han jo i sin Hidsighed faaet det sagt, som han den hele dejlige lange Sommerdag havde gaaet og ønsket, han kunde faa sagt!

Nellie rødmede ogsaa: men hun saa samtidig glad ud.

— Ja, Nellie — jeg mente virkelig, hvad jeg sagde, hørte han tilsidst sig selv sige med skælvende Stemme. Og nu var det naaet saa vidt, at han ogsaa vovede sig frem med Resten.

Da de endelig havde faaet talt ud med hinanden om, hvor lykkelige de følte sig, udbrød Nellie med en fornøjet Latter:

— Ved Du hvad, Jim — jeg tror sandelig ikke, Du vilde have faaet Mod til at fri til mig, hvis jeg ikke havde spurgt Dig, hvorledes min Hat sad?

Men hun tog sig vel i Agt for at lade ham vide, at hun havde taget sin Hat af og skjult sig, da han søgende gik gennem Jernbanevognen — ene og alene, fordi hun gerne vilde se, om han virkelig brød sig saa meget om hende, at han vilde gøre sig Bekymringer for hendes Skyld.

Tegning af Ove Meier.

Beklag den stakkels franske Mand,
han lære ej det danske kan.
To Ord ham gi'r Besværlighed,
de kendte: »Sjus« og »Kærlighed«.

Onklen fra Amerika.

En Morgen fik Hr. Wolfram ved Frokostbordet et Brev fra Amerika. Han beskuede Brevet fra alle Sider, men han kunde ikke kende Haandskriften. Endelig aabnede han Brevet og kastede et flygtigt Blik deri.

— Aa, fra Onkel Edvard — udbrød han med glad Forventning. Fru Hermine og Tante Malle, som lige var kommet ind og havde sat sig ved Bordet, saa nysgerrige ud.

— Han kommer tilbage til Europa, — raabte Hr. Wolfram jublende — for at slaa sig ned i Fred og Ro hos sine Slægtninge. Hvad siger I om den Nyhed?

— Jeg kender ham jo ikke og ved knapt noget om ham, sagde Fru Hermine.

— Jeg heller ikke — sagde Tante Malle. — Jeg var jo kun tre Aar, da han rejste. I alle de Aar har han ikke givet noget Livstegn fra sig.

— Ja, han har da altid beredt os Overraskelser, mente Hr. Wolfram. Da han rejste, var jeg knapt ti Aar, og da sagde han: »Naar jeg bliver rig, saa kommer jeg tilbage, før faar I ikke noget at høre fra mig«. Jeg formoder, at han kommer hjem som en rig Mand. Hvad siger Du om det, lille Kone?

— Du kan jo ikke vide, om den Rigdom kommer os til Gode — sagde Fru Hermine.

— Hvor skal han bo? Vel ikke her? — spurgte Tante Malle. I med Jeres store Familje bor tilstrækkeligt sammenpakket i Forvejen. Det er da bedre, han bor hos mig, jeg bruger jo ikke mere end Halvdelen af min Villa. Hendes Broder lo højt. — Min kære Søster har nok faaet Giftegriller i Hovedet nu igen, maa jeg tro.

— Dril mig ikke, Ernst, det frabeder jeg mig. Han er mellem halvtreds og treds, og jeg er nogle og tredive.

— Ja, ja, det er meget elskværdigt af Dig, at Du pludselig faar saadan en Omsorg for Onkel, men han skal bo her og dermed Basta!

— Farvel da, — sagde Malle kort og godt og gik.

Da de var blevne alene, sagde Fru Hermine:

— Det er vel bedst, at jeg gør begge Gavlværelserne i Stand, der vil han nok faa det godt.

Og saaledes blev det. Et ubeskriveligt Arbejde opstod nu for at faa alt saa fint og rent som muligt, og til sidst skinnede alt af Sæbe og Renhed.

Nu kunde Onklen komme naar som helst. Men der gik næste Dag og næste Dag igen, en hel Uge, og ingen hørte noget fra Onkelen.

Hr. Wolfram havde ikke før vidst, hvor mange gode og trofaste Venner og Bekendte han ejede. Men nu fik hele Familien pludselig det ene Bevis paa Venskab fra baade kendte og ukendte.

Endelig efter fjorten lange Dage skete det!

Den amerikanske Onkel kom kørende i aaben Droske. Han var pænt men ikke overdreven elegant klædt, og han havde kun en ganske lille Haandtaske med; det var hele Bagagen.

Paa Trappen til Wolframs Villa stod hele Familien samlet for værdigt at modtage den kære, længe ventede Gæst. Den første Hilsen var naturligvis en Smule fremmet, man havde jo ikke set hverandre i saa mange Aar, men Onkelen slog straks en frisk og gemytlig Tone an:

— Naa, kære Venner — sagde han smilende — jeg kommer maaske til Besvær?

— Vist ikke, kære Onkel Edvard, sagde Herren i Huset, alt er i Orden til Din Modtagelse, vi har ventet Dig længe. Onkelen nikkede kærlighedsfuldt: — Det var meget, meget smukt af Jer.

— Jeg haaber, at Rejsen er gaaet godt, kære Onkel, sagde Malle ømt.

— Jo, Tak, Overfarten var nok en Smule stormende, men ellers gik det godt, svarede den gamle Herre en Smule forlegen.

Hr. Wolfram viste nu Onkelen Gæsteværelserne og sagde

— Vi har jo gjort det saa godt, vi formaar, og vi haaber ikke, at Du er mere forvænt, end at Du kan finde Dig til Rette her.

— Udmærket! hvorfor saa mange Ord om den Sag? sagde Onkel Edvard.

Hr. Wolfram blev glad og fjernede sig med Anmodning om, at Onkel snart vilde komme ned til Frokost. Ti Minutter derefter sad Familjen samlet, og Gæsten spiste med god Appetit, hvad Huset formaaede.

— Kan De tænke Dem, hvad der hændte mig i Hamborg? sagde han omsider; min Koffert blev stjaalet fra mig! Frygteligt, ikke sandt? Heldigvis havde jeg hverken Papirer eller Penge i den, men mine Klæder og Linned og Presenterne, som jeg havde til Jer, de er borte. Det ubehageligste er det med Klæderne.

— Det kan vi hurtigt faa ordnet, sagde Wolfram, jeg skal vise Dig et Par Forretninger, hvor Du kan ekvipere Dig. Onkel Edvard syntes særdeles tilfreds ved at faa nye Klæder, og Wolfram førte ham til et Varehus, hvis Chef var en god Ven til ham. I Løbet af en Time var alt ordnet og Onkelen første Klasses udstyret. Straks efter Middagen tog han Wolfram afsides:

— Kære Ernst, jeg har saa lidt Kontanter og maa skaffe mig Penge paa et Par Checks. Hvorledes skal det gaa til?

— Det skal jeg nok ordne, giv mig Papiret, saa løser min Bankier det straks ind.

Wolfram fik en Check paa 500 Mark paa en bekendt Bank i New York, og en halv Time efter havde Onkel Edvard i Haanden fem store Sedler,

Efter Middagen aflagde han Tante Malle et Besøg, hun blev lykkelig over saa hurtig at se ham hos sig, førte ham igennem hele Huset og beskrev alt saa nøje, at han straks følte sig fuldkommen hjemme. Hun sagde rødmende, at hun var villig til at gøre alt, hvad der stod i hendes Magt for at gøre det saa hyggeligt for ham, hvis han bare vilde slaa sig ned hos hende.

De paafølgende Dage gjorde Gæsten flittige Besøg i Forretningerne og altid tænkte han paa sine Værtsfolk, ligesom paa Malle. Det var med Blomster og Konfekt og meget mere, og hver Dag besøgte han Malle en Timestid.

En Uge var gaaet, da et Telegram kaldte Gæsten til Hamborg. Hans Kofferter var komne fra Amerika, men der var noget Vrøvl med Tolden som gjorde, at hans Nærværelse var nødvendig. Onkelen blev meget oprørt og udbrød:

— Jeg, som troede, at jeg skulde faa Fred og Ro, og saa maa jeg atter begive mig paa en Rejse! Jeg kender de Driverter til Toldembedsmænd, der vil nok gaa en Uge, inden jeg kommer tilbage. Jeg tror, jeg skriver en Klage og sender den ind, den maa da kunde gøre samme Nytte.

Wolfram var imidlertid af modsat Mening; der blev anskaffet en elegant Kuffert, som blev pakket, og samme Aften rejste Onkelen til Hamborg. Allerede to Dage efter fik Wolfram Meddelelse fra Hamborg: Der var meget Besvær med den Told, og der vilde gaa en Uge, inden Sagen kom i Orden.

Man ventede altsaa taalmodigt. Men da Ugen var gaaet og der ingen Onkel kom, blev man urolig og skrev til den Adresse, som Onkelen havde opgivet ved Afrejsen. Efter fem Dage kom Brevet tilbage som ikke modtaget. Nu stod man aldeles raadløs.

En Dag traf Wolfram sin Bankier.

— Ved De, sagde denne, hvis Deres Søster havde hørt paa mig, havde hun tjent en god Portion og ikke haft nødig at sælge sine Værdipapirer, som jeg fraraadede hende.

— Det har min Søster ikke talt om, sagde Wolfram bestyrtet.

— Nej, nej, hun har vel lovet sin Onkel det — sagde Bankieren smilende.

— Onkel Edvard?

— Javel. Han var jo hos Deres Søster hver Dag og har vel været hendes Raadgiver, thi kort før hans Afrejse, solgte han hendes Papirer til mig.

Det sortnede for Wolframs Øjne, og han gik direkte til sin Søster. Begge Søstrene var som slagne af Rædsel over, hvad der var sket. Og da Wolfram tilsidst aabnede en lille Pakke, som han skulde opbevare for Onkelen, bestyrkedes hans bange Anelser. Der stod følgende i et Brev, som laa i Pakken, der ellers indeholdt gamle Aviser, samt nogle Dokumenter:

»Naar Du læser disse Linier, er jeg forlængst paa den anden Side Oceanet, thi jeg forlod Europa samme Dag, jeg ankom til Hamborg.

Naturligvis er Jeres rigtige Onkel Edvard for længe siden død og begravet i Fattigdom. Før sin Død fortalte han mig sin Historie og gav mig sine Papirer for at jeg skulde sende dem til Dem. Jeg stolede paa min Erfaring og Menneskekundskab, og min Tro har ikke svigtet. Jeg takker for Gæstfriheden hos Dem. Det Ord maa jeg give Dem, at man bor og spiser ypperligt hos Dem. Jeg skal anbefale Dem til mine Bekendte, i det Tilfælde de rejser til Europa.

Den falske Onkel Edvard«

Der kom en ubehagelig Tid, da Onkel Edvards Regninger hos Juvelerer, Ekviperings- og Blomsterforretninger skulde betales, og det mest ubehagelige var, naar de tro Venner og Bekendte kom for at spørge, om ikke Onkelen fra Amerika snart kom igen. Tante Malle rejste bort for at slippe for de nærgaaende Spørgsmaal, og Wolfram maatte opfinde en Historie om, at Onkelen ikke kunde realisere alle sine Ejendomme i Amerika og derfor maatte blive borte, til det var sket.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Cafe
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 153 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE.
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Holbergsgade 6.

Køb RAVNEN

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Naturens sælsomme Veje.

Tegning af P. V. Hansen

Videnskaben har konstateret, at Mennesker og Dyr, som lever sammen, kommer til at ligne hinanden.
— Saa vil jeg straks sælge min Moppe og anskaffe mig en slank Mynde!

— Se, saa, nu er det besørget. Men haardt, forfærdeligt haardt var det at skilles fra den kære »Bob«. Farvel Du søde, trofaste Dyr!

— Jeg begynder at blive bange for, at den gode Professor har faaet mig til at gaa paa en Vildmand!

— Deres Videnskab, min kære Professor er noget forfærdelig Humbug!
— Undskyld, men jeg synes dog, at der er betydelig Lighed nu!!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 32 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 7. August 1919

Hvad kan bringe Betty Nansen i Harnisk?

Tegning af K. Stochholm.

Tanken om at skulle optræde for „en sammenløben Hob!“

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

VI

Sjette Fortælling,

i hvilken Helten debuterer paa Teatret og pibes ud.

Hav Tak, min kære Læser, som har trofast fulgt min Helt.
og endnu vil et Stykke Vej imod hans Maal ham følge!
O, gaa da med ombord i Færgen over Lille Bælt,
og stir, som han, tungt melankolsk i Havets grønne Bølge.
Og følg ham dernæst rundt i Frederits en Ugestid,
og De vil finde, at vor Helt sig gør særdeles Flid
for at erholde Adgang til de allerførste Kredse.
Det lykkes — og her træffer i et Selskab han Therese.

At se Therese og at elske hende det er eet.
Hun er en sjælden Skønhed og besidder alle Dyder,
har Masser af Talenter: spiller, synger, maler lidt.
Hun denne Aften læser op et Digt, som Helten nyder
i hvert Tilfælde lader, som han nyder, ak, thi han
paa Poesi og Digtekunst har grumme lidt Forstand.
Dog tar han paa et Ansigt, hvor i varmeste Forening
man læser Aand og Kløgt. Therese spørger om hans Mening.

»Fortræffeligt! Det er mit Yndlingsdigt!« (han aldrig før
det havde hørt, men det er den Slags Ting, man nødig røber.)
»Og dog er det, min Frøken' som De aabnet har en Dør
til dybere Forstaaelse. Ja, naar De Digtet svøber
i Deres Stemmes bløde Melodi, De aander Liv
i Digtrens Ord, De skaber Himmel, Luft og Perspektiv.
Man overgi'r sig, lytter med en aaben Sjæl betaget.
Ak, smukt var Digtet, endnu smukkere var Foredraget.«

Therese rødmer, som sig hør og bør, ved disse Ord;
det hele Selskab straks begejstret Helten aplauderer,
og han blir Dagens Mand. Provstinden senere betror
ham, at han minder hende om de *fødte* Kavalerer,
man fandt i hendes Ungdom, men som man nu sjælden ser.
Borgmesterinden ham til Middag næste Onsdag be'r.
Hvorhen han vender sig og staar og gaar, han ikke finder
en Krog, hvor ej han straks omringes af Beundrerinder.

Man vide vil, hvordan han synes Rødt Fru Frandsen klæ'r,
om Frøken Sand sig ikke bravt til Fugleskræmsel egner,
om han Postmesterinden finder vigtig, og især
om ej han give hende kan et virksomt Raad mod Fregner
— og hundred slige Ting! Vor Helt, som næppe har Talent
for saadan Tale, klarer sig med Ja og Nej omtrent,
mens Damerne ad Stolper op og ned ad Vægge snakker
— og siden for Konversationen ham forbindtligst takker.

Dog Festens Clou for Helten blev den smukke Aftentur,
da han Therese fulgte hjem til Villa »Lykkens Bolig«.
Han hende Armen bød galant, diskret han gjorde Kur,
og hun blev efterhaanden mere aaben og fortrolig,
betro'de ham, at hun til Scenen altid havde Lyst,
og at hun med Forældrene har taget mangen Dyst
for at faa Lov at gaa den Vej, som hendes Evner viste
— forgæves! — og hun vil ej være Fjæl til deres Kiste.

»Jeg spiller lidt Komedie nu og da; vi har en Klub,
som dyrker det dramatiske, jeg er dens Formandinde.
Paa Torsdag skal vi spille første Gang »Hr. Ridder Stub«
et Drama, som — men De maa love mig, De ingensinde
det røbe vil for nogen — som jeg selv forfattet har.
Hør, ved De hvad, De er saa klog og dog saa god og rar;
hvad om jeg bad Dem overvære vore sidste Prøver?
Vi sikkert Deres gode Raad og kloge Vink behøver.

»Ja, hjertensgerne Frøken, og jeg vilde være glad,
hvis jeg paa nogen Maade kunde være Dem til Nytte«.
Hun takker ham. »Paa Gensyn!« ler hun, da de skilles ad.
Vor Helt be'r alle Himlens Engle hende at beskytte.
— Den næste Dag til Prøven paa »Hr. Ridder Stub« præcis
han møder, og i dette Dramas Rædsler han indvi's:
i Ha'er og i Oh'er og i Kærlighedstirader
han gennem fire lange indholdsløse Akter vader!

Og dog han har kun lutter Anerkendelse og Ros,
da hjem fra denne Prøve, Digterinden han ledsager,
mens hun forklarer op og ned, og som en kyndig Lods
ham fører gennem Stykkets Handling. Den er nok lidt mager
men — aa, saa voldsom tragisk! — Og han trykker hendes Haand:
»Det Skuespil er skabt af en højt kultiveret Aand!
Selv spiller De Heltinden, saa man næsten taber Sansen;
De græder, hulker, snøfter som en anden Betty Nansen«.

Til næste Prøve møder Beck udrustet med Kritik.
Den gælder navnlig Heltens Spil. Hans Interesse glæder
Therese, medens Helten med et fælt skurkagtigt Blik
ser Beck med hende genta' alle Stykkets ømme Steder
for ham at vise, hvordan man sin Elskte ta'r i Favn,
hvordan man stryger hendes Kind og hvisker hendes Navn,
hvordan mod lumske Niddinger man hendes Uskyld værger!
— Og Stykkets Helt vor Helt sin Hævn ved all Helgen sværger!

Saa kommer da den store Dag; og alting er parat
paa begge Sider Rampen, hist et Publikum, som fylder
til sidste Plads Lokalet, her en Stab, som føler, at
i Aften maa den vise, hvad den du'r til; det den skylder
ej blot Forældre, Tanter, Onkler, men sig selv især!
Therese lidt nervøs, men ikke mere end hvad klæ'r,
gaar et Par Gange op og ned just paa Teatrets Scene,
da vor Mathæus kommer: »Frøken endelig alene!

Det er aldeles givet, at i Dag De vinder Sejr;
lad, Frøken, denne Dag for mig da ogsaa Sejrens blive!
Se, her jeg med min Kærlighed for Deres Fod slaar Lejr,
jeg rejser mig ej, før De lover mig et Ja at give!«
Hun rækker begge Hænder ham, og i den næste Stund
hun ligger ved hans Bryst, og nænsomt mødes Mund med Mund!
»Mathæus, min Mathæus!« »O, Therese, min Therese!«
Saa følger Kys paa Kys indtil de tælles kan i Snese.

Da lyder der en Bifaldsbragen! Med et halvkvalt Skrig
besvimer Digterinden! Himmel! Tæppet er alt oppe!!
Og i Kulissen Stykkets Helt sig glæder ved sin Svig,
mens Beck man ser med tusind Krumspring rundt paa Scenen hoppe.
»Jeg er Prologen,« stammer han, »og Damen, som De saa
var Digterinden — nej — jo, det vil sige — hm — forstaa
mig endelig — jeg lovet har den hulde at forkynde
det høje Publikum, at nu kan Dramaet begynde«.

En Piben og en Hyssen faar ham hurtig jaget ned,
Og til Therese han med bange Anelser sig skynder.
En Læge standser ham. Patientens Tilstand kræver Fred
— han ser et Glimt af hendes Ansigt paa de bløde Hynder.
Saa ta'r han Flugten gennem Salen, hvor med djævelsk Larm
man giver ham en Afsked, jeg — mildt udtrykt — kalder varm:
Med Skældsord og med raadne Æg han bliver bombarderet
— de sidste Værten har i samme Øjemed leveret!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

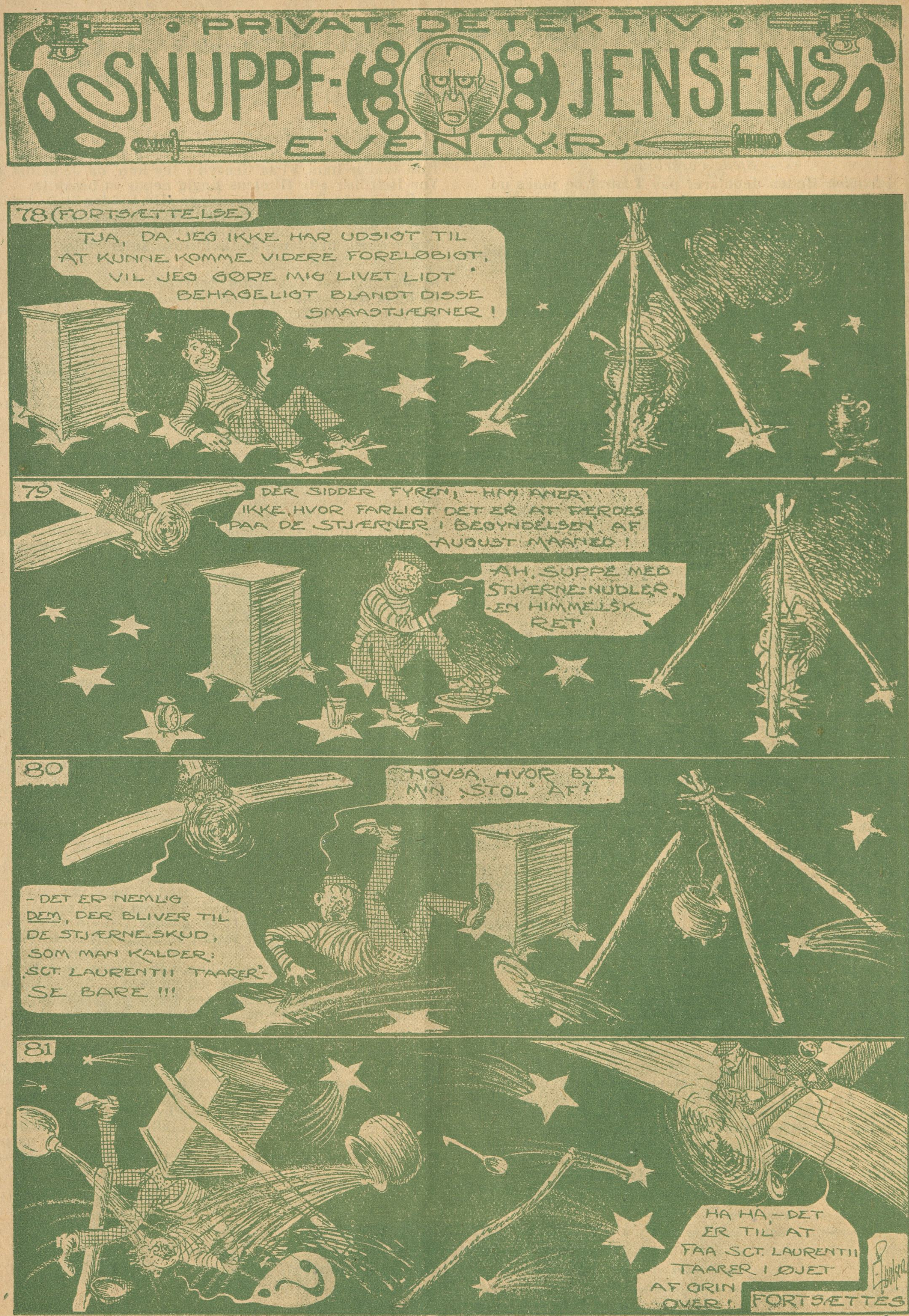

Tegning af Emil Poulsen

A.F.B. A/S
KUL
A.F.B. A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068

Manden og Kvinden.

En Kvinde kan nøjes med det mindste Værelse i Huset og i dette Værelse faa Plads til Æsker af alle Størrelser og Former og indeholdende Bluser, Strømper, Hatte, Baand, Lommetørklæder, Støvler, Smykker og hele Bundter af gamle Kærestebreve, Sager, som ingen Mand kender Navnene paa, alle mulige Slags Prydelser og Smaating — og paa en hvilken som helst Tid paa Dagen eller om Natten kan hun gaa ind i Værelset og finde netop den Ting, hun behøver, uden at bringe Uorden i de andre Sager.

En Mand derimod, som lægger Beslag paa Husets største Værelse, faar dér kun Plads til 3 Strømper, 6 Flipper, et gammelt Tørklæde, 2 Pakker Tobak og en Pibe, og om det saa gjalt hans Liv kan han ikke skyde en Skuffe ind, uden at der hænger flere Baandstumper ud end der findes Sager i den!

Metalvise.

Mel.: »Der er et Land —«

Først nu forstaar jeg, hvad det er at digte,
der kræves ikke nogen større Aand:
men en Pistol man blot skal staa og sigte
og ha' et Knojærn i den venstre Haand.
Den Aand skal kunne slaa en Mand paa Bælden
(man bruger ikke mer den *galliske*)
man være skal selvstændig, stærk og »sjælden«
— derfor er *mine* Vers *metalliske*.

Tænk hvis et Digt fik Smag af *Messing*suppe
og med Gesvejsning i hver Linje lagt,
med Rim som *Staal*, der rigtig kunde svuppe,
saa god en »Suppe« har De aldrig smagt!
Og for at pynte bli'r der indlagt *Kobber*,
en fiks Ide, som vel fortjener Ros —
og mangen Læser sikkert paa den hopper
— naar Digtet handler om en *Bly*-Matros.

Se, min Matros var en letsindig Herre,
velsignet med det fine Navn *Platin*.
Men ak og ve, Matrosen stjal desværre,
fordi hans Kone brugte Medicin.
Han stjal en Klump af *Guld* og mumled' stille:
Jeg stjæle maa kun for min Kones Værn;
i næste Maaned skal hun ha' en Lille
og trænger til en vældig Masse *Jærn*.

Med Klumpen i sin Lomme gik Matrosen
paa Beverding og købte sig en Øl.
Dér talte han igennem Stegeosen,
hvorfor? — fordi at tale det er *Søl'*,
Men ak han taalte ikke *Radiummen*,
og Munden gik paa ham som paa en Kværn;
tilsidst saa blev han kastet ind i »Brummen«,
og der var det skam *ham* der fik lidt »*Jærn*«.

Da han kom hjem til Konen, stærkt for-*sinket*,
saa stak hun ham et Seveøje ud,
og Hr. Platin forstod jo ogsaa Vinket,
han kløede sin lidt for skrappe Brud.
»Skal Du bestandig gaa omkring og svire«,
hun sa' — og ramtes derpaa af en Ve.
En dejlig Dreng hun fik, da den var fire,
saa let som *Alluminium* h..n ble'.

En Taare fik Matrosen i sit Øje,
endskønt at de var let for-*linnede*,
han svor hver Nat at ligge i sin Køje,
og Konen skreg: »Gud hvor det linnede!«
Nu er det Slut, der er ej fler Metaller,
skønt jeg har gravet baade nær og fjærn.
Hvor blir jeg glad, hvis Visen Dem gefaller
— — —
for jeg har solgt den kun som — *gammelt Jærn!*

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

VI.

PERLER OG DIAMANTER

Crac! Her er Lili — ikke længere en fattig Slægtning i Huset, men en Person af Betydning!

Efter at jeg har slugt daarlige Postejer et halvt Aar, har jeg fundet ud af, at man spiser udmærket her i Fifth Avenue. Det er behageligt at faa ti Toiletter om Dagen og ikke have andet at gøre end at køre omkring i Bil og vælge Hatte og Halsbaand.

Mit Perlehalsbaand gaar to Gange rundt om Halsen og hænger ned til Knæene. Det bevirker, at min Hud ser endnu brunere ud. Jeg har derfor bestemt mig til kun at bære det til Eftermiddags- og Teaterdragter (mine nye Dragter, der er saa henrivende!) Til Aftenbrug har jeg et Diamanthalsbaand — og en Del andre Smaating.

Men alt hvad vi nu køber, siger Mis Cobb, er blot Forberedelser. De virkelige Indkøb vil finde Sted lige før Bryllupet. Hvilken Pragt, hvilke Toiletter, hvilke Juveler, hvilke Hatte! Hvad mon Tante Elizabeth og Pigerne vilde sige, hvis de saa den lille sorte Rotte til Lili. Idetmindste vilde det ikke være raadeligt om de nu kom med deres: »Kom herhen, Lili!«

Det ser virkelig ud, som om jeg indtil videre ikke skal have nogen Gavn af min Filosofi. Det er virkelig Skade . .

Der er bare et lille Punkt, overfor hvilket jeg føler mig en Smule usikker — min Mand!

Jeg hører ikke til den Slags upraktiske Dukker som Portia og de andre Kusiner, der spejder efter en, der skal blive vanvittigt forelskede i dem. Men jeg formoder, at denne Victor agter at kysse mig, naar han er blevet min Mand. Nuvel, saa maa min Filosofi hjælpe mig. Jeg skal da bare tænke paa Brent og Konversationstimerne i Fransk — og jeg vil forsøge at være lige saa modig som min Oldefar paa Guillotinen.

Det er forresten heller ikke sikkert, at Victor er saa forfærdelig. Og eftersom han vægrer sig ved at træffe mig, er det maaske ganske unødvendigt at jeg foruroliges ved Tanken om hans fremtidige Opmærksomheder.

Ja, det ser virkelig ud til, at min Brudgom endnu gemmer Statistpigens i sit Hjerte.

Stakkels Fyr! Jeg vil virkelig ikke le af ham. Det maa være forfærdelig at blive tvungen til at gifte sig med en og elske en anden. Jeg er idetmindste forskaanet derfor, og jeg synes, at det er Synd for Victor.

Naar vi er gifte, er jeg sikker paa, at jeg ikke vil have noget at indvende derimod, hvis han nu og da længes efter Fay (Fay er hendes Navn, og man paastaar, at hun har den smukkeste Figur af alle dem, der optræder paa Broadway — efter hvad Mis Cobb siger).

Forresten har det vel ingen Betydning om jeg har noget at indvende derimod eller ej, det lader jo til, at alle Ægtemænd gør det, efter hvad jeg hørte paa Brent. Og Fruerne kan ogsaa tage sig Friheder, blot de er forsigtige. Hvordan mon jeg selv vil blive? Jeg tvivler dog om at Fader vilde have raadet mig til noget saadant og heller ikke Harriet. Nuvel vi faar se. Først og fremmest gælder det nu om at faa min tilkommende Mand at se.

Men han vægrer sig uheldigvis (eller heldigvis) ved at træffe mig. Han har givet sit Samtykke til det Giftermaal, som hans Moders Ærgerrighed har arrangeret for ham. Men da han skulde begive sig fra Atlantic City til et Sted, som man kalder det hvide Bjerg, rejste han ikke gennem New York, skønt det var den nemmeste Vej for ham. Nej, han lod sin Automobil køre en Omvej.

De var altsaa i Nærheden af mig, De min tilkommende Mand. Naa, jeg faar Dem snart at se. Det er ordnet saaledes, at Victor og hans brudte Hjerte rejser til Bor Harbor og modtager os der om 14 Dage.

Aa, den Tanke vækker ingen Glæde til Live i mig. Men Livet er ikke saa rart, og man kan ikke forlange at faa alt hvad jeg nu ejer, uden at betale for det.

Bryllupet er udsat til den 10. August. Den 6. August afgaar den Cobbske Yacht »Brunhilde«, til New York for at hente mine høje Slægtninge, naar de ankommer til Amerika. Onkel og Tante Porthoven og tre af Pigerne har allerede telegraferet om, at de modtager Indbydelsen, Luxuskahytterne og Mis Cobbs Gæstfrihed i en Maaned.

Min Onkel Philippe og Tante Félicité i Paris (ikke Markisen Familiens Overhoved, men hans yngre Broder, Greve de Vauquéres de Clugny) havde ogsaa lovet at forene sig med Selskabet. Aa, det bliver et glad Selskab, alt er paa Mis Cobbs Regning, og hun er den gladeste af dem alle.

Skønt det endnu ikke er offentliggjort, naar Bryllupet skal finde Sted, begynder de amerikanske Aviser allerede at indeholde Antydninger om Mis Cobbs forestaaende Forherligelse. Hele Dage igennem ringer man paa Sideporten til Fifth Avenue Paladset (Hovedporten er aflaaset; det ser ud som om man i New York i alle de fornemme Huse holder Huset aflaaset de 11 Maaneder af Aaret), og mandlige og kvindelige Reportere marschere ind med deres Notitsbøger, sultne efter Nyheder.

Og hver eneste Dag kommer der hele Pakker fra Udklipbureauerne, og Mis Cobb og jeg gennemgaar dem med Blaakridt og Saks.

Det saa sandelig ud som om jeg allerede var kendt lige fra Atlanterhavet til det Stille Hav over hele den ny Verden, som *den skønne Pariserinde*, den skønne franske Aristokrat, som Mis Ethelbert V Cobb, Oliekongens Enke havde fanget og lagt Beslag paa. Mine personlige Ynder, mine store, sorte Øjne osv. . . . var alle katalogiserede og beskrevne, saa at man skulde tro, at jeg var en ny Operasangerinde eller en kongelig Person. Vær rolig for, at mine høje Slægtninge baade paa fædrene og mødrene Side fik Lov til at dele min Berømmelse, ligesom det ogsaa var almindelig bekendt, at Mis Cobbs Landsted i Sommer vilde blive Samlingssted for en Masse adelige Fester.

Hun fnyser og lader selv overfor Reporterne, som om hun er træt af alt det Avisskriveri. Men ak! jeg har set hende lægge et Brev fra Victor til Side for at kaste sig over et nyt Bundt Avisudklip, som blev bragt hende.

Og jeg, Midtpunktet for denne Hvirveldans — er jeg lykkelig? Hvis jeg for en Maaned siden havde kunnet ane hvad min Rejse vilde føre til, var jeg da rejst over Atlanten?

Jeg ved ikke. I hvert Tilfælde er det for sent at gruble over det Spørgsmaal, efter at Lili nu engang har givet sit Ord og hendes Skæbne er bestemt. Inden en Maaned er gaaet vil jeg bære en ny Visitkortbog af Guld, fyldt med Kort, hvorpaa der staar:

»Mrs Ethelbert Victor Cobb
Fifth Avenue«.

Jeg vil faa nye Ringe paa Fingrene, nye Smykker paa Hovedet og — ak! nye Kys paa Læberne! Hvordan mon det vil være, naar Victor kysser mig for første Gang? Jeg formoder, at man senere bliver vant til den Slags Ting, men første Gang maa det være forfærdelig.

Nuvel, det er ikke mere end hvad enhver Kvinde maa gennemgaa, naar hun vil have et »Madame« foran sit Navn. Og de fleste af dem faar ikke Perlebaand og Lystyacht til paa Købet.

Hvordan det saa end er, saa ser det i hvert Tilfælde ud som om jeg er en Slægtning; man kan være stolt af, at dømme efter et Brev, jeg fik fra Tante Elizabeth i Morges. Hun tilbyder tilmed uopfordret at præsentere mig ved Hoffet ved næste Nytaarskur — min Svigermoders Bryllupsdrøm rykker altsaa sin Virkeliggørelse nærmere.

Hvad Victor angaar — saa hvem ved? Maaske bliver jeg straks vanvittigt forelsket i ham ligesom en af Marcel Prevosts Heltinder. Og maaske, og det er langt sandsynligere, maaske vil han slet ikke kysse Mrs Ethelbert V Cobb, thi han har jo taget hende for de 25 Millioners Skyld, og han er jo forelsket i Frøken Fay!

Hvem ved? Mod, Lili!

VII.

EN BORTFØRELSE

Hvem ved? Mod, Lili! Det er kun 14 Dage siden, jeg skrev de Ord, og nu! nu ved jeg. Nu ved jeg — og hvor er dit Mod Lili?

Men ved jeg virkelig? Er det ikke snarere det usikre Indtryk af et flygtigt Øjeblik, et Glimt, jeg har set af hvordan Livet burde være.

Min Lili, lille Stakkel, du fantaserer! Kom til dig selv igen, samt dine Data og beret med Ro og Værdighed, som det sømmer sig for en Filosof!

Først vor Afrejse fra New York! Prægtig! Mrs Cobb og jeg i pragtfulde Dragter i den kolossale ny franske Bil.

Bagefter os kom en anden Bil med Mrs Cobbs Personale. Ikke de almindelige Tjenestefolk, thi de bor i de forskellige Husholdninger, men vigtige Folk som hendes Sekretær, den ny Tjener fra Paris, hendes Massøse osv. Paa de to smaa Sæder i vor store Bil sad Mrs Cobbs Kammerjomfru og den stakkels gamle Génevieve, den sidste med mit ny Juvelskrin paa Skødet og stirrende forbavset omkring sig ligesom en Ko, der betragter et forbifarende Tog.

Den Aften, da vi paabegyndte Turen, kørte vi ikke langt. Vi sov i en By, der hedder Springfield — en lille hyggelig Vraa ikke langt fra det larmende New York! Det var mærkeligt, at se Gæsterne i det lille Hotel. De stod i dobbelte Rækker, gennem hvilke vi passerede ind og ud til vor Bil og sloges om Pladserne i Nærheden af vort Bord i Spisesalen. Jo, det er virkeligt rart at rejse som en Dronning — selv med en Victor i Baggrunden.

Næste Dag tidligt op og af Sted — en herlig Junidag, Vejene var ujævne og støvede, men Landskabet var smukt. Det mindede mig om Normandiet. Husene er hvide med grønne Vinduesskodder og smaa spidse Tage. Og der er en Mængde smaa Haver og en Masse Høns.

Men Bondebefolkningen, jeg er ked af at skulle sige det, er ikke saa tiltalende som den franske. Bønderne er høje og knortede (nogen Nationaldragt findes vist ikke; Kvinderne bærer alle lyserøde Bluser og elegante Hatte og Mændene . . . .) Men de er korte for Hovedet, ja næsten uhøflige. Naar Auguste, Chaufføren spurgte dem om Vej, trak de blot paa Skuldrene; Smaadrengene kastede med Sten, og flere Bønder kørte midt ud paa Vejen med deres Vogne og vilde ikke lade Bilen passere.

Men Luften er dog frisk og herlig, de smukke smaa Piger kastede Blomster, og jeg synes godt om alt det vi fik at spise paa de smaa Hoteller. Mrs Cobb paastaar, at Maden er uspiselig, fordi vi kun faar kogte Bønner og Flæsk (hvor dumt!) og hvilken Mængde forskellige Kager faar vi ikke! De kalder dem Postejer, men jeg synes alligevel godt om dem. Og jeg synes i det hele taget godt om Amerika.

Henad Aften paa Rejsens anden Dag blev Luften friskere. Nu og da opfangede vi et Glimt af Havet.

— Vi er snart naaet vort Bestemmelsessted, sagde Mrs Cobb. En rød Plet brændte paa hendes Kinder, og jeg forstod, at hun tænkte paa sin elskede Søn. Blodet skød ogsaa op i mine Kinder; jeg følte hvor de brændte. Men — ak! Det var ikke af Glæde! Hvad vilde jeg vel faa at se nu da Øjeblikket endelig var kommet, det Øjeblik, hvor jeg skulde se min tilkommende Mand?

Det var derfor let at forstaa, at jeg ikke blev lige saa fortvivlet, som de andre, da Motoren i vor Bil henimod Klokken 6 kom i Uorden. Jeg blev tværtimod henrykt. Endnu en Times Frihed, før Skæbnen vilde gribe mig og aldrig mere slippe sit Tag i mig!

— Hvad skal vi nu tage os til? spurgte Mrs Cobb, som var lige ved at græde.

Enden blev, at Auguste maatte begive sig til Byen for at hente det nødvendige til Reparationen, thi da det var en fransk Bil, var der ikke andre end ham der forstod sig paa den. Ludovic, Elektrikeren, skulde følge med som Tolk. Det var en slem Knibe vi befandt os i! Naturligvis kunde Mrs Cobb ikke blive siddende her paa Landevejen, naar hendes elskede Søn sad og ventede paa hende en Times Vej derfra.

Medens vi lagde Hovederne i Blød for at udfinde en Udvej, naaede Bilen med Personalet hen til os, og tilsidst blev det bestemt, at Mrs Cobb og de to Franskmænd skulde fortsætte Rejsen i den anden Bil.

— Og De, mit kære Barn? spurgte Mrs Cobb og sprang ned af vor Bil og op i den anden med en Lethed, der overraskede mig.

— Jeg gør som De ønsker, svarede jeg, da jeg ikke vilde sige hende, at jeg helst vilde blive, hvor jeg var. Det forekommer mig, som om en Tredjemand ikke bør være til Stede, naar en Moder og hendes Søn mødes efter saa lang Tids Adskillelse — — —

Mrs Cobb saa lettet ud. Rimeligvis forudsaa hun en heftig Scene og mente, at det vilde være det bedste om ingen fremmede overværede den. Med Glæde modtog hun derfor mit Forslag om, at jeg kunde blive og passe paa den beskadigede Bil indtil Auguste kom tilbage.

— De kan beholde Génevieve, min kære Ven, sagde hun venligt, og lad mig se — Kusken maa jeg have med mig, men min Massøse kan jeg undvære. Hun er meget stærk, hvis der skulde indtræffe noget.

— Er der da Indianere i Nærheden? spurgte jeg uroligt.

Mis Cobb skyndte sig med at forsikre mig, at alle Indianere af den farlige Art var uddøde, og desuden var vi i Nærheden af hendes Hjem.

— Vi er allerede ude paa Øen, sagde hun. Det var Broen vi passerede for fem Minutter siden. Der er ikke engang en halv Times Rejse til Bor Harbor. Om halvanden Time kan De vente Auguste tilbage. Eller — hvorfor ikke? Hvis Victor er hjemme og jeg faar ham sat i godt Humør, vil jeg sende ham herhen for at hente Dem.

Jo, det var rare Udsigter! Jeg skulde være alene med min tilkommende Mand ved vort første Møde. Hvad skulde vi tale om — og tænk, hvis han vilde kysse mig! Jeg følte, at jeg blev ganske kold ved Tanken derom. Nu var det for sent at trække sig tilbage.

— Farvel, kære Barn! raabte Mrs Cobb, idet hun viftede med Haanden. Et Stød, et Signal og de var forsvundne. Jeg sad der alene mellem stakkels gamle Génevieve, der holdt krampagtigt fast i mit Juvelskrin og Massøsen, der gned sine lange Fingre og var ærgerlig over Uheldet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

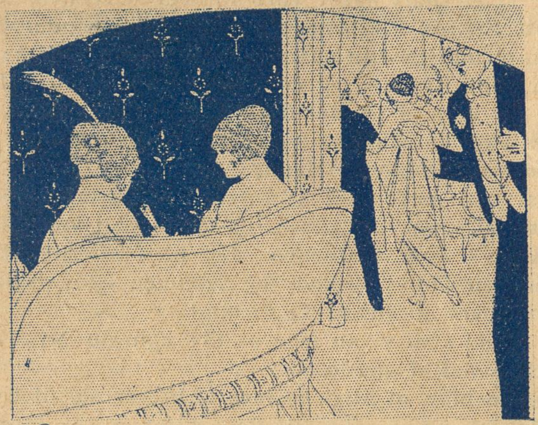

Den nærsynede Herre: Omforladelse! Jeg er nok kommen ind i Badeværelset!

(»Fliegende Blätter«).

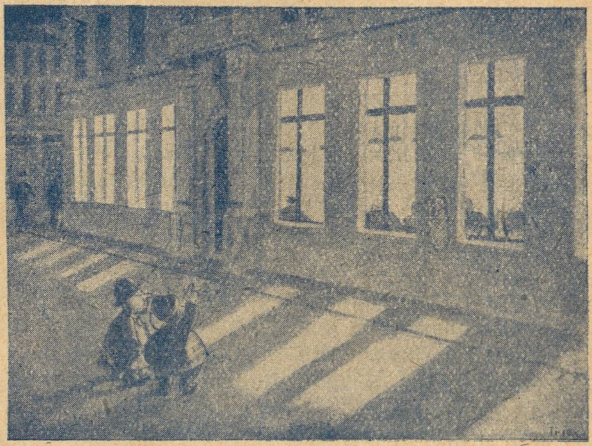

— Hvad er det for en Fest? De har haft Blus hele Natten.
— Det er en Gasbesparings-Kommission!

(»Lustige Blätter«).

— Men, lille Hans, vil Du da aldrig lærr, at man ikke kan svare sine Forældre med Haandgranater!

(»Simplicissimus«.)

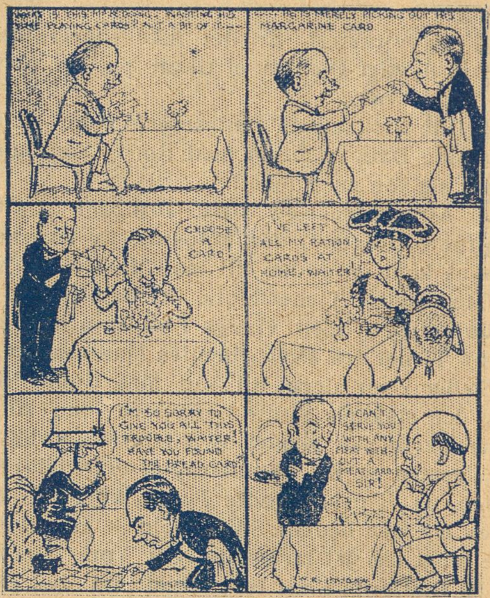

Rationeringskortene, sete med engelske Øjne.

(»Daily Mirror«, London).

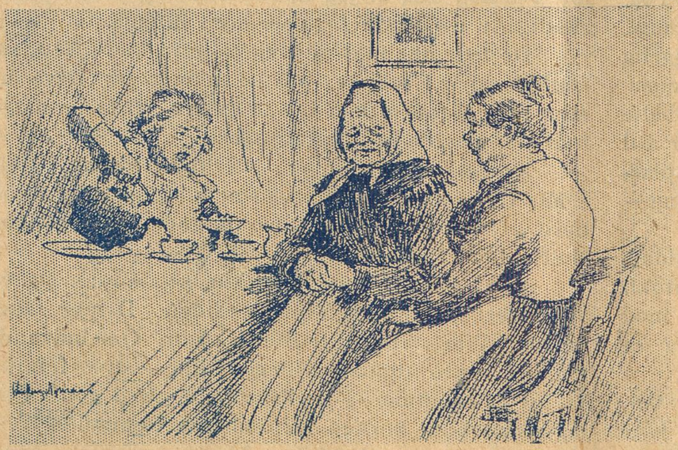

Anna Per Nels får besök af Johanna Ola. Kaffet kommer fram och serveras af 10-åriga dottern Karna. Detta märker Johanna icke utan forsätter samtalet. Karna vill icke vara oartig och afbryter dem icke. Men då kaffet håller på att rinna öfver i Johannas kopp, brister tålamodet, och hon stampar i golfvet sägande: — Si tack, människa!

(»Strix«)

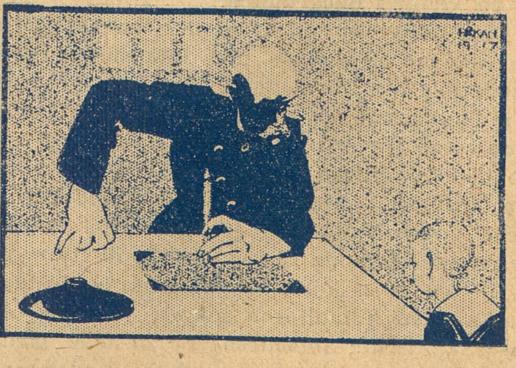

— Jag skulle bälsa från mamma och be få låna polishunden, för våran kanariefågel har flugit bort.

(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Dansk Politik.

I politisk Fryd og Gammen
I. C. og Neergaard sammen
har mikset saa grimmig en Drik.
Man bli'r lidt rød i Kammen,
naar de to skal være Rammen
om Danmarks Storpolitik!

Engelske Matroser.

Ved Toldboden steg de Matroser i Land,
for Danmark de vare saa glade,
men de kunde ej taale det danske »Vand«
og de laved' saa sær en Ballade.
Men »dansk Politi« gør som England før,
da vi maatte for *Nelson* os bøje:
det lukker med Sindsro og godt Humør
det ene — historiske — Øje!

Vel roet!

Den gamle nervøse Lærerinde ankommer paa sin Landtur til en ret stor Sø og henvender sig til en ældre Mand:

— Kan man blive roet over her?

Manden: Ja, men det er ikke saa ganske let. Hvis De vil give tre Mand en Krone hver, saa kan det maaske lade sig gøre.

Lærerinden: Tre Mand?!

Manden: Ja, ser De, der maa en til at ro, en til at øse og en til at raabe om Hjælp!

Je' skal ikke ha' indført 8 Timers Normalarbejdsdag i min Geschæft, 2 Timer er sgu mer end nok!

De' si'r De ikke!

I. C. Christensen har startet et nyt Slagord: »Ros din Zone!«

•

Det er nu konstateret, at det modsatte af en Loppe er Antilope.

•

Ved den filosofiske Eksamen ved Universitetet lyder Opgaven i Aar: Slaar Duggen sig, naar den falder?

•

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse har sin Opmærksomhed henvendt paa Direktør Gibson, som har været ansat ved: Hagenbecks Dyrepark, »Vildkatten«, »Svarta Kat«, »Flagermusen« og »Edderkoppen«.

•

I 1807 skød Englænderne vore Skibe. I Aar »skyder« de vore Piger!

Tragedie!

Petersen er den fødte Foreningsmand — han er efterhaanden bleven Medlem af saa mange Foreninger, at han kun har en eneste Aften fri om Aaret.

Saa skete der det, at han ogsaa blev Medlem af Ligbrændingsforeningen, og den holdt netop Generalforsamling paa hans eneste Friaften.

Da hængte hans Kone sig af Fortvivlelse.

Og saa var han da ikke mere Medlem af den Forening.

„En Nordmand".

Provsten er paa skolevisitation og spør en gut med et kvikt ansigt:

»Kan du si mig hvad det menes med et under?«

»Nei, det vet jeg ikke.«

»Hvis jeg sa dig, at solen lyste midt paa natten, hvad vilde du saa si?«

»Jeg vilde si, at det ikke var sandt, for det var maanen.«

»Men, hvis jeg holdt fast ved min paastand?«

»Da — da vilde jeg si at — at provsten ikke var rigtig ædru.«

„En Svensker".

Svart. Första passageraren (argt): — Var har ni ögonen?

Andre passageraren (artigt): — I huvudet.

Första passageraren: — Nå, kan ni då inte se mina fötter!

Andre passageraren: (ännu artigare): — Nej, ni har ju skor på er!

„En Dansker".

Ombord paa Færgen trækker Opvarteren en Flaske Rødvin op og skænker i Hr. Petersens Glas, saa der kommer rigelig med Korkstumper i.

Petersen: Er der Fare for, at vi skal forlise?

Opvarteren: Næ-æh, Herre.

Petersen: Jeg mener, siden de serverer mig Svømmebælte sammen med Rødvinen.

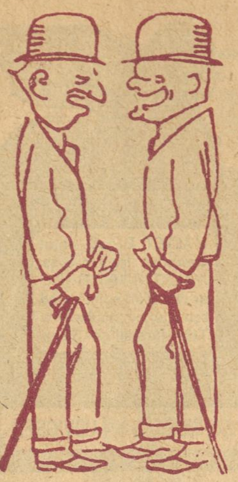

— Saa, nu har England ingen drivende Miner mere!

— Ikke det?

— Næh, jeg læser netop i Bladene, at alle engelske Miner staar stille.

Hørt paa et Kontor.

Ung Mand, der mener, at han har maa tet vente meget længe paa at blive ekspederet —: Ja, her kan man lære at vente.

Gammel Ekspedient: Hvis De kunde lære at holde Kæft ogsaa, saa var Opdragelsen fuldendt!

Hørt i Kastellet.

Kaptajn: Er der nogen af Jer, som har haft saameget med Kogning at gøre, at han kan være Kok?

75: Jeg, Hr. Kaptajn!

Kaptajn: Hvad har De kogt?

75: Jeg har været et halvt Aar ved Asfaltkogning!

— Hr. Petersen, lad mig se, om De kan gaa tre Gange paa Hænder rundt om Lygtepælen.

— Ja, bevares, Frøken, det er der ingen Ben i: det er lige ud ad Landevejen!

I ZOOLOGISK HAVE.

Jeg staar og ser paa Tranen naar
langs Bassinets Kant den vanker.
En enkelt Gang den stille staar,
den har vist underfulde Tanker.

Ja — ofte drømmende den staar
hist henne under Pilen —
Jeg tror den drømmer om en Vaar
langt bort mod Syd — ved Nilen.

Da drog over Indelukket hen,
en Fugleflok fra Norden.
Den skal til Nilen ned igen,
me'ns Tranen bli'r ved Jorden.

Den stirrede mod Fugleflokken hen,
og løftede paa Vingen lidt bange.
Men sænked' den dog snart igen,
da huskede Tranen den var — Fange.

Georg Nielsen.

Kære »Ravn«!

I denne Tid hvor Langlinie-Moralen drøftes saa meget i Byens Blade, sender jeg Dig her en Tegning, som jeg haaber Du kan bruge.

Tegnet af C. Bolt.

Tak for Tegningen. Det har ikke været os muligt at opdage noget umoralsk ved Tegningen, hvad der har beroliget os særdeles.

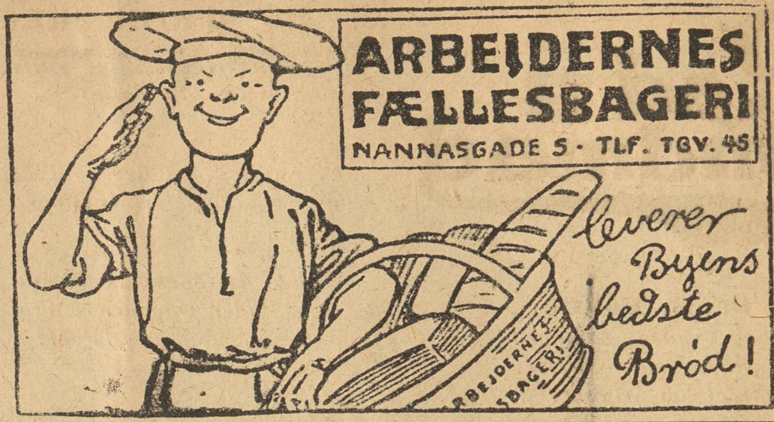

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand:

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN".

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

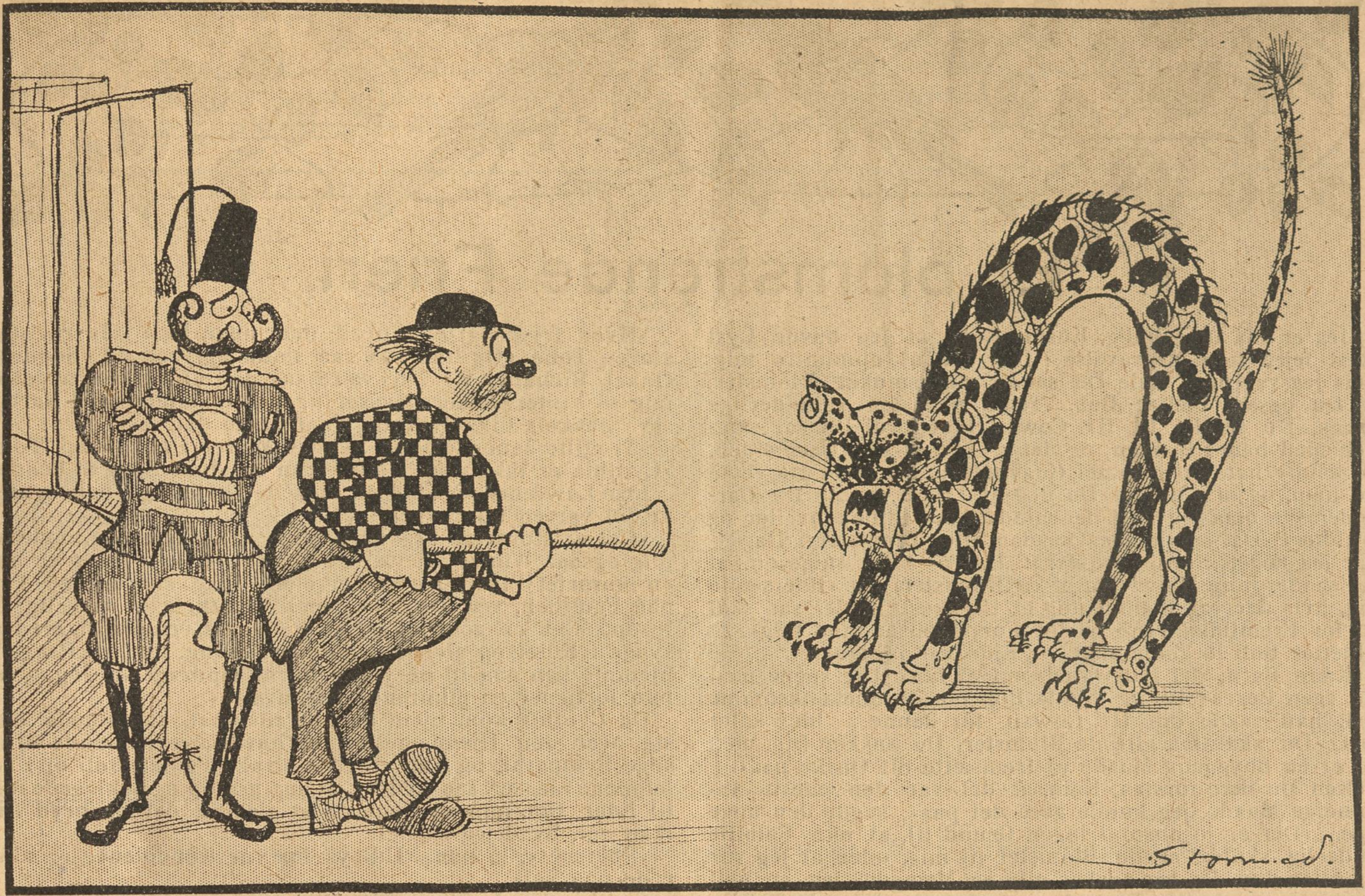

Tegning af Storm-Nielsen.

Tigeren er sluppen ud af sit Bur, og Menageriejeren siger til sin bevæbnede Hjælper:

— **Skyd den lige paa Pletten!**

— **Ja, men paa hvad for en Plet??**

„Tilfældigt Sjov".

I HARETIDEN

Far har taget sin lille Søn med ud i Mark og Skov, pludselig faar Drengen Øje paa et Dyr.

— Far, er det en Kat eller en Hare, der løber derhenne?

— Det kommer an paa Tillavningen, svarede Faderen.

I et amerikansk Blad hedder det om Udgiveren af et meget indiskret konkurrerende Foretagende: Han var igaar ude for at løbe paa Skøjter. Isen brast, og han faldt i Hullet til Ørerne. Men Hullet var dog ikke saa stort, at de kunde komme igennem. Da han endelig blev taget op, var Ørerne frosne. De blev nu amputerede for at benyttes som Dørmaatter.

— Jeg kan sgu' desværre ikke laane Dem de 1000 Kroner, hvor gerne jeg saa vilde.

— Saa laan mig i hvert Fald deres Automobil en halv Times Tid. Med den kan jeg nok faa Pengene andetsteds.

Vinhandleren til den utilfredse Gæst: Hvis De ikke er tilfreds med min Rhinskvin, kan De gaa et andet Sted hen. *Kritisere*, det kan Alle — men *lave* den bedre!

Herren (til Tjeneren): Hvad Forskel er der paa en Middag til tre Kroner og en til to Kroner?

Tjeneren: En Krone.

Damen (til Ridelæreren): Sig mig oprigtigt, synes De virkelig, jeg gør Fremskridt?

Ridelæreren: Ja, bevares, De falder langt mere yndefuldt af Hesten nu, end da De begyndte.

Vort internationale Tivoli.

Der begynder at komme den gode gamle Façon paa Tivoli igen! August Maaned har hidført nogle af de »rigtige« Turister, engelske og tyske Lystrejsende, som Etablissementet har maattet undvære i 5 lange Aar. Saasnart Kulmanglen er afhjulpen, vil Livet i den verdensberømte Have antage de gamle festilluminerede Former.

Et blomstrende Frieri.

»Jeg er saa tungsindig, Kusine Kate, at jeg havde Lyst til at fejre min Begravelse i Dag for at opmuntre mig. Hvis jeg var død, vilde Du sende mig smukke Blomster, og Du ogsaa, Fætter Bob. Tænk paa den vidunderlige Krans, Du sendte til Hr. Cowan, blot fordi Du var sammen med ham i Banken, og det er kun et Par Uger siden, Du kaldte ham en gammel Gnavpotte! Du brød Dig ikke om ham, og mig holder Du dog af. Ham sendte Du Gardenier, saa maa jeg da i det mindste faa Lilliekonvaller og Orkidier! Og jeg længes saadan efter Blomster i Dag — faar jeg nogen Fornøjelse deraf. Lad os blive enige om, at Du sender mig Halvdelen af de Blomster, Du vilde sende mig, hvis der var tilstødt mig et Ulykkestilfælde, saa skal Du for Fremtiden være fri for Forpligtelser mod mig«.

Fætter Bob lo godmodigt, og Kate var indigneret.

»Kære Barn, det lyder rædsomt at høre Dig spøge med Din egen Begravelse og minde Bob om de ubetænksomme Ord, han sagde om Hr. Cowan, før denne — blev kaldt bort. Du skal faa alle de Blomster, Du ønsker Dig, men det er en uhyggelig Maade at fremsætte dit Ønske paa«.

»Kan Du ikke forstaa, Kate, at det var den eneste anstændige Maade, jeg kunde gøre det paa«, sagde den unge Pige. »Der er jo absolut ingen Grund til, at min Familie pludselig skulde sende Blomster til mig, uden at jeg var syg eller død. Og jeg ønsker mig en Mængde, jeg er helt syg af Længsel efter Blomster og at nyde deres Duft ligesom i Haven hjemme. Aa — Foraaret i en By — særlig saadan en hæslig, lille By som denne — er en Parodi — en Haan.

Jeg fik den Indskydelse, da jeg sang i Koret i Dag ved Hr. Cowans Begravelse. Ingen brød sig om ham, da han levede, og i Dag vrimlede det af Blomster paa hans Kiste. Dersom han havde faaet nogle af dem, medens han var i Live (maaske ikke netop Blomster, men Beviser paa Hengivenhed eller Venskab), vilde han ikke have været en gammel Gnavpotte. Saa kom jeg til at tænke paa, hvor smukke Blomster I alle vilde sende, hvis jeg var død eller var bleven opereret, indtil Taarerne trillede ned ad min Næse, og jeg besluttede mig til at gaa lige herhen og bede Jer — ikke vente. Du holder jo saa meget af at være i god Tid med al Ting, Kate. Tro ikke, at jeg er bleven skør, jeg har kun Hjemve. Farvel!

Cynthia løb ud af Stuen, og Fætter Bob saa venligt smilende efter hende.

»Hvor hun dog er et stort Barn! Hun var lige ved at græde. Jeg vilde gerne opfylde hendes Ønske, og jeg vilde have gjort det for længe siden, hvis jeg havde vidst det. Med hendes store Uafhængighedstrang har det næsten ikke været muligt for os at gøre noget for hende, siden hun er kommen her til Byen. Hvad var det hun sagde vi skulde sende?«

Han tog Telefonen og ringede til en Blomsterhandler og bestilte Lilliekonvaller og Orkidier, som skulde sendes til Frk. Cynthia Ruthledge med hans Kort.

»Vent et Øjeblik. Skal jeg bestille noget fra Dig, Kate?« Hans Søster nikkede bekræftende.

»Roser«, bestemte hun, »skønt hun vilde have rigtig godt af, at jeg sendte hende en Krans af Kameliaer og Tuberoser«.

»Fire Dusin Roser!« forlangte han. »Hvilke? Killarney! Det er udmærket. Samme Adresse, med Fru Richard Lawrences Kort«.

»Hvem er det til?« spurgte Jane Lawrence, der netop kom ind i Stuen med sin Broder Dich.

»Cynthia«, svarede hendes Moder fraværende.

»Hvor frygteligt!« udbrød den unge Pige i en rædselsslagen Tone. »Og hun saa saa smuk og rask ud i Søndags. Onkel Richard, vil Du være saa god at bestille noget til mig — Vintergækker, Masser af dem, sammen med Narcisser. Stakkels lille Cynthia. Naar skete det —«

»Ti stille Jane«, afbrød hendes Moder i en skarp Tone. »Cynthia er ikke død. Det er kun en dum Spøg af hende«.

Fru Lawrence forklarede dem det hele, og Dich syntes, at det var en udmærket Ide.

»Det er storartet. Jeg vil bestille dem, Jane, og nogle fra mig ogsaa. Violer vil være udmærkede. — Hvor er hun en storartet Pige. Jeg sætter ellers ikke saa megen Pris paa Familien, ved Du nok, men Cynthia er virkelig en Knop. Det er godt gjort af hende at ernære sig ved at synge i Koret og give Musikundervisning for at Pengene hjemme kan gaa til de yngre Børns Opdragelse. Jeg synes hun fortjener en glimrende Begravelse«.

Da Cynthia kom hjem til sit Pensionat, skammede hun sig over den Hjemlængsel, der havde drevet hende til at søge Sympathi, og hun ringede straks Fætter Bob op i Telefonen. »Jeg er saa ked af, at jeg gik op og beklagede mig til Eder. Gør mig en Tjeneste at glemme det, og bryd Dig ikke om, hvad jeg sagde«.

»For sent«, lo han. »Udtryk for vor Kondolence er allerede paa Vej«.

Cynthia havde ingen Timer at give den Eftermiddag, og hun var glad ved at blive hjemme, og det var en mørk og trist Dag. Hun for skyldbevist sammen, da Blomsterhandlerens Vogn standsede udenfor Huset, og fire store Æsker blev baaret ind. Saa glemte hun alt andet af lutter Glæde over at aabne Æskerne og svælge i deres duftende Indhold.

Hun begravede sin Næse i de lyserøde Roser, hun kyssede Vintergækkene og Lilliekonvallerne, fordi Havegangene hjemme var indrammede af dem. Hun stillede Orkideerne i sin smukkeste Vase og undskyldte sig for dem, at den ikke var smagfuld nok, og hun ordnede Narcisserne i Skaale paa japansk Facon, hver Blomst enkeltvis, som om den voxede op af Skaalen, og den store Buket af Violer fæstede hun paa sin Kjole. Hun legede med sig selv og havde en lige saa lykkelig Time som den Gang, hun legede med sin Dukkestue.

Efter at alt var ordnet efter hendes Smag i den lille Stue, og hun var gaaet ud for at kaste Æskerne og Papiret bort, ringede det paa Entreklokken, og Pigen lukkede en Besøgende til Frk. Ruedge ind.

Han var høj og slank med den Lærdes lette Foroverbøjelighed, og bag hans Briller saa hans Øjne venligt, men lidt fraværende paa Verden. — De antog nu et overrasket Udtryk, da han blev vist ind i Cynthias Stue og saa den saa opfyldt af Blomster. En underlig, beklemt Følelse betog ham. Modtog hun allerede saa mange Opmærksomheder i Byen? Stuen saa ud som den tilhørte en nyopdukket Primadonna. Det var højst forbavsende og endog lidt nedtrykkende.

Han vendte sig om med et Glædesudbrud, da Cynthia kom ind i Stuen.

»Men er det Dem, Dr. Holbrook? Hvad bringer Dem hertil?«

»Et Møde for Forstmænd«, svarede han.

Hun blev slaaet af den underlige Tøven i hans Stemme, som om han følte sig usikker.

»Hvis jeg var Forstmand, vilde jeg aldrig vælge denne Aarstid til at holde Møder i de grimme snavsede Byer. Jeg vilde ikke undvære Skoven saa længe«.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Dagspressen skriver angaaende Forslaget til den ny Beværterlov om Tilføjelsen til § 24, der af Arbejderne stemples som en Klasselovparagraf, fordi den er direkte rettet mod Arbejderne:

»Afholdsfanatikerne fralægger sig Ansvaret for at have lavet Undtagelsesparagraffen og mener, at det er Maadeholdsmændene, der har indsat denne Bestemmelse i Lovforslaget. Arbejderne svarer, at det er dem ligegyldigt, hvilken Gren af Afholdsbevægelsen, der har anbragt dette Gøgeæg i Afholdssagens Rede, men de forlanger bestemt at faa Ægget ud af Reden.«

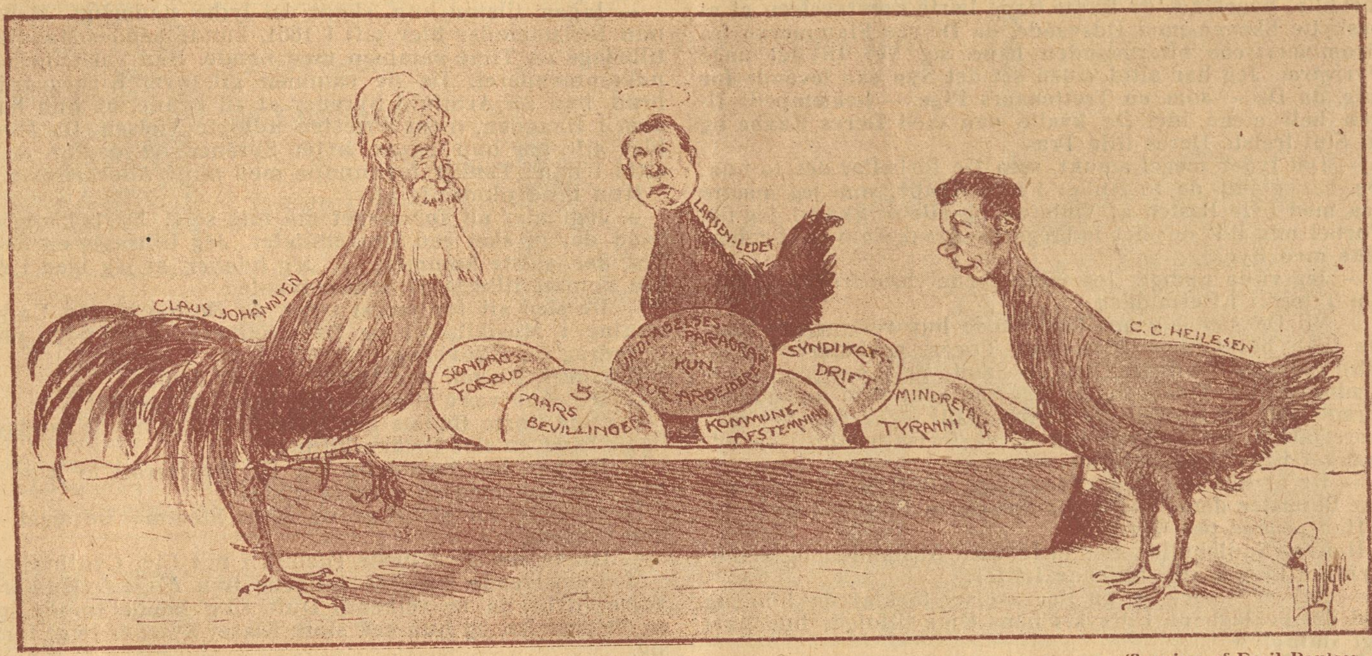

Tegning af Emil Poulsen.

— **Hvem har dog lagt dette modbydelige, grimme Æg i Afholdssagens Rede?**

Hotel Paradis.

Fanden gaa i Byens Gader
med dens vamle Asfalt-Lugt,
hvor hvert Drag af Luft, man aander,
af en anden først er brugt!

Fanden staa i Slaveriet
med dets Støv og Os og Røg!
Ud et Sted, hvor Himlen skinner
bred og dyb og blaa og høj!

Ud et Sted, hvor hvide Piger
vader i det vaade Sand,
til de langsomt bages brune
af den store Sommers Brand!

Jeg gav Fanden i det hele,
jeg var fattig, ung og fræk.
Med en Koffert, tom for Indhold,
flygted jeg befriet væk.

Jeg har fundet Paradiset,
hvor en dejlig Eva stod,
Alle hendes Figenblade
laa for hendes hvide Fod.

Bølgerne var glatte Slanger.
Jeg forstod dem, hver og en,
da de sloges om at bugte
sig om hendes slanke Ben.

Aldrig blev saa runde Bryster
kysset af saa blaat et Vand!
— Dybt, paa Bunden af en Bølge,
druknede jeg min Forstand.

Jeg og Eva syntes begge,
at det var et Paradis,
og den bibelske Fortælling
fristed os naturligvis.

Vi har dagligt badet sammen,
og vi laa i Klittens Læ,
og vi spejded for at finde
det berømte Æbletræ.

Fanden véd, hvor Træet voxed!
Men blandt Marehalm og Sand
fandt jeg *dog* to runde Æbler,
modnede i Solens Brand.

Jeg og Eva nød de Æbler.
Aa, den friske, sunde Frugt! —
— Og mærkværdigvis: En Time
efter fandt jeg min Fornuft!

Og jeg skælved for Jehova
og hans strænge Tugtens Ris —
— *Regningen for fjorten Dage
her paa »Hotel Paradis«!*

Thorkil Barfod.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

— Møder bringer ogsaa altid Skuffelser, indrømmede han træt. Det er altid de samme Mennesker, man træffer — den samme akademiske Gruppe — medens Landmændene, som vi vil have i Tale, aldeles ingen Interesse har for dem.

— De har for travlt hjemme med at hugge Træ og sælge Tømmer, sagde hun medfølende.

— Jeg vilde ønske, at Landmændene kunde høre Dem fortælle, hvorledes de første Gang lærte Forstaaelsen af at beskytte Skoven mod Ildsvaade, da De saa Flammerne fra Brombærrisene efterhaanden bane sig Vej til det unge Fyrretræ. Jeg har altid siden set det Syn saa levende for mig, da De — som en Trettenaars Pige — bekæmpede Ilden helt alene, idet De kvalte den med Deres Kaabe og til Slut frelste Deres lille Træ.

— Det lyder meget smukt, som De fortæller det, lo hun. De har glemt de to Huller i min Kaabe, som jeg maatte gaa med hele Resten af Vinteren, og alle de Skænd, jeg fik. Fortæl mig lidt om det indhegnede Areal, som De beplantede med Fyr.

— Jeg vilde nødigt. Jeg vilde gerne være fri for at tale om Træer i Eftermiddag.

— Vil De saa tale om Veje, sagde hun resigneret. Naar De ikke beskæftiger Dem med Træer, spekulerer De jo altid paa at forbedre Veje — Sand- og Lervejene løser Problemet for Tiden, det er lige saa godt som makadamiserede Veje og er billigere at fremstille — en god Vej maa være farbar de 365 Dage om Aaret, fortsatte hun i en udmærket Efterligning af hans Stemme.

— De er lige saa impertinent som altid! Men jeg vil tale om Blomster denne Gang. Er det Deres Fødselsdag?

Han pegede paa Vaserne.

Hendes Smilehuller kæmpede med Anstanden og vandt. Cynthia lo med en smilende Latter.

— Det er — det er en Begravelse, forklarede hun, og ved det beklagende Udtryk i hans Øjne tilføjede hun hurtigt »min«!

Dette forklarede ikke Sagen synderligt, derfor kom hun med en nærmere Udvikling.

— Jeg var lige ved at dø af Længsel efter Blomster, jeg har aldrig før vidst, hvad det vil sige. at se Foraaret komme uden Blomster og Blomsterduft. Jeg har været utaknemlig overfor min herboende Families Venlighed. De giver mig altid noget, som jeg ikke bryder mig om. Til Jul gav Kusine Kate mig en meget imponerende Paraply med et indlagt Skaft, og —

— Og De bruger aldrig Paraply. Naar det regner, tager De en Regnfrakke og en blød Hat paa, afbrød han.

Hun saa meget overrasket ud over, at han kunde huske en saadan lille dagligdags Ting om hende.

— Fætter Bob tager mig med til Operetter, og den kære, søde Jane giver mig elegante Toilettesager, som jeg ingen Brug har for, og Dich, som er en Knop, sender mig Masser af Bøger, som jeg ikke har Tid til at læse. De vil forfærdelig gerne gøre noget for mig, derfor bad jeg dem sende mig Begravelsesblomster i Dag, for at jeg kunde glæde mig over dem i levende Live. Jeg havde Hjemve efter Moder og Haven, sluttede hun skamfuldt.

Hun troede, at Dr. Holbrook vilde le ad hende, men intet syntes fjernere fra hans Tanke.

— Jeg antager, at hver af Deres Slægtninge sendte de Blomster, de syntes passede bedst til Dem, sagde han eftertænksomt. Narcisser — det er Glæden i Dem, det uimodstaaelige Skælmeri og Foraaret. Og de lyserøde Roser og Deres Ungdom, dugfrisk og rosenfarvet, og Vintergækkene forklarer Dem i Deres Navn. Men — Orkideerne? sagde han panderynkende. Jeg finder Dem ikke i nogen duftløs Blomst. — Det er Joubat, som siger: Blomsternes Duft er deres Sjæl. Men jeg vilde ikke have valgt nogen af disse Blomster. Han saa fraværende paa hende, som om han tænkte højt. »Hvor er Telefonen?«

— I Entreen, svarede hun.

Hun troede, at han vilde sende Bud til Mødesalen, og da han igen kom ind i Stuen, sagde hun:

— Jeg sagde jo nok, at De ikke ret længe kunde blive nede fra Trætoppene.

— For en Gangs Skyld tager De fejl. Jer har telefoneret til den nærmeste Blomsterhandler, og jeg forskrækkede ham næsten med mit udtrykkelige Ønske, at faa Blomsterne tilsendt med det samme. Den Blomst mangler nemlig, som jeg altid sætter i Forbindelse med Dem. Det er maaske, fordi den er saa frisk, saa sejrsbevidst, og dog er den saa sød og yndig. Hvilken af disse Blomster er Deres Yndlingsblomst?

— Ingen, tilstod hun, skønt det lyder underligt. Men da min Bedstemoder blev gift i 1861, kunde hendes Mand kun tilbringe en Time sammen med hende. Han var Officer og udkommanderet. Da de sammen gik over Kirkegaarden, brød han en Armfuld Syrener af til hende, og hun holdt dem i Haanden, mens Præsten udførte Vielsen. Da Moder blev gift, bar hun ogsaa hvide Syrener, og derfor er de altid i mine Tanker forbundne med mine Allerkæreste.

Hun brød pludselig af.

— Jeg taler alt for meget om mig selv. Fortæl mig alt, hvad der er sket ved Universitetet. Jeg tilbragte en dejlig Tid der sidste Sommer. — Jeg haaber, at jeg igen i Aar kan komme tilbage til Sommerskolen.

— De sled alt for meget i det, da De tog al den Undervisning i Musiktheori og Harmonilære, og desuden mine Foredrag om Skovbrug.

En stærk Ringen paa Døren afbrød dem.

— Det maa være Blomsterne. Maa jeg se efter?

Cynthia hørte Budets henrykte Tak, han havde sandsynligvis faaet en flot Drikkeskilling.

— De ser saa højtidelig ud, Hr. Professor, lo hun, da han kom ind med en mægtig Æske.

Hans Øjne var alvorlige og hans Stemme bevæget, da han svarede:

— Det er det alvorligste Øjeblik i mit Liv, Cynthia!

Med skælvende Hænder aabnede hun Æsken. Hun trak Vejret dybt, da en velkendt Duft slog hende imøde som en Velsignelse, og hun saa store Klaser Syrener ligge foran sig.

— De ved nok, at jeg havde bestilt dem, før jeg drømte om, at de vilde blive Deres . . . Deres Brudeblomster.

Han greb hendes Haand i begge sine og holdt den fast.

— Synes De, at jeg er en rigtig forbenet Forstmand, Cynthia? Er der ikke noget Haab om, at De en Gang vil bære mine Syrener op ad Kirkegulvet?

— Men . . . men . . . stammede hun. Jeg havde ingen Anelse om, at De skænkede mig en Tanke.

— Jeg var heller ikke rigtig klar over det, sagde han lykkelig, endnu vantro over den vidunderlige Ting, der var hændet ham. Jeg bildte mig ind, da jeg hver Dag savnede Dem i Klassen, at det var fordi jeg savnede Deres Begejstring. Jeg . . . ja . . . jeg talte ogsaa med den unge Davidson om det, og jeg mindes, at han . . . at han smilede. Han forstod Grunden, og skønt jeg er saa meget ældre, forstod jeg det ikke selv. Jeg troede ærlig talt, Cynthia, at jeg tog hertil til et Forstmøde, skønt jeg hele Vejen tænkte paa, at jeg havde Deres Adresse, og at jeg snart vilde faa Dem at se. Hans Stemme tiltog i Klang og Styrke. Da jeg saa alle disse Blomster, fik jeg en pludselig Rædsel for, at nogen anden havde vundet min Pige, hvilket i et pludseligt Lysglimt gjorde mig det klart, at De var den Kæreste i Verden for mig.

— Paa gode eller daarlige Veje, hviskede hun.

Hendes Stemme var sikker, men der var en Taage for hendes Øjne.

— Dersom jeg havde vidst, at jeg skulde gaa op og fri til Dem i Eftermiddag, vilde jeg have kommet med Angst og Bæven, og jeg er sikker paa, at jeg var kommet daarligt fra det. Men det er den simpleste Ting af Verden og utrolig dejligt.

Uden at tage Hensyn til hendes Blomster havde han taget den slanke Skikkelse i sine Arme.

Fastholdt der som en Fange spurgte Cynthia paa den mest ærbødige Skolepigefacon:

— Er det virkeligt sandt med den forstenede Skov? Jeg tror ikke længere paa en forstenet Skov!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 H. LAFSILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

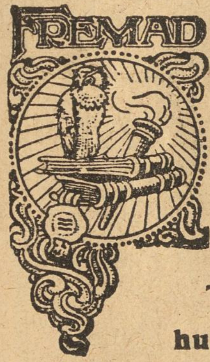

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager **hurtigt og billigt.**

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

HTG VARE MÆRKE

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“ Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Interessante Bøger.

Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN“!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt. Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Verdenskrigens Resultater!

Tegning af Gunn r Bryn

(To Statuer, rejst til Minde om det, Mennesket vandt ved Krigen her paa Kloden. To Symboler: Ordene „Mordlyst“ og „Pengegriskhed“ er hugget dybt i Foden.)

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 33 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 14. August 1919

Tegning af O. Hartig

Af Kærlighed er hun betagen: „Mon Amor mig bønhøre vil?"
Men Amor er lidt uopdragen, han vender ej sit *Øre* til!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35.
Nørre Farimagsgade 57.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Telefon **1848**

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

VII.

Syvende Fortælling,

som handler om Kærlighed, Tandpine og meget andet ondt.

Jeg skal ej nævne Badestedets Navn, man bad mig om
at skjule det, man frygter jeg skal misrekommandere
Hotellet. — Hvilken Dumhed! — Hvad jeg her fortæller, kom
til at betyde kun en Attraktion for Stedet mere.
Ej sandt min Læser, Læserinde, tilstaa De kun frit,
De gad nok se det Sted, hvor Helten Beck har lidt og stridt?
Der blev en Valfart, som Udvidelse snart gjorde nødig!
Nu tier jeg; Udvidelse blir derfor overflødig.

Fru Dampskibsreder Muus har paa et vestjydsk Badested
for Ferien sig slaaet ned med Døtre, samt Gemalen
— og denne sidste er kun i allerhøj'ste Grad kun »med«,
da Fruen selv ved hver en Lejlighed vil føre Talen.
Fru Muus er Hustyran, despotisk, gnaven, lunefuld.
Herr Muus, naar han er hjemme, kryber i et Musehul;
og han faar sjældent sagt et Ord; til Gengæld faar en Masse
han sagt paa sit Kontor, hvor han er frygtet Bulderbasse!

Med otte Døtre Skæbnen har velsignet dette Par!
den ældste snart er tred've og den yngste netop sytten.
Og Mama store Planer med sit Badeophold har,
forstaar med det behagelige at forene Nytten.
Hun ser med Glæde Herrer gøre til de otte Kur,
kun fordrer hun bestemt at faa dem afsat efter Tur.
— Naa, alt er hyggelig Idyl, da Beck til Stedet søger;
og i den første Tid vor Helt Idyllen smukt forøger.

Hver Formiddag med Mama han sig faar en Passiar,
naar i sin Strandkurv hun sig sunder, gispende af Badet.
Han sværmer for den yngste Frøken Muus. Endnu han har
ej øvet sig at røbe og fra Munden at ta' Bladet.
Og Fruen snakker om den ældste Datters Fortrin væk:
»Hun ligner mig, er god og huslig. Kæreste Herr Beck,
den Mand, der hende faar til Kone, har blir' ikke narret.«
»Det gør han sikkert ikke, kære Frue«, lyder Svaret.

En solvarm Eftermiddag, medens paa Hotellet man
sin Eftermiddagskaffe nyder, har vor Helt i Klitten
et Stævnemøde med den yngste Muus — og se, hvordan
det nu gik til, i Løbet af en Snes Minutter »Bitten«,
saaledes hed hun mellem Søstrene, sig hængte om
sin Bejlers Hals og hvisked ham i Øret noget, som
fik ham til atter at betro den skønnes lille Øre
en Hem'lighed, som ingen anden maa i Verden høre.

Og et Par Dage efter kan den ældste Frøken Muus
fortælle Mama, »Bitten« laver rent ud sagt Skandale
med Herr Grosserer Beck! — Og Mama blir en Del konfus
og holder for Gemalen samme Dag en Tordentale:
»Du tale maa med Beck! — Aa, Herregud, er du en Fa'r,
og kan du rolig se paa, han vor yngste Datter ta'r;
det Barn som »Bitten« er!« — »Nej vist, nej, hvem har vel hørt Mage?
— Dog lad os nu se Tiden rolig an i et Par Dage.«

Men samme Nat Herr Muus blir vækket, just ej særligt blidt,
af Fruen, som med alle Nerver anspændt lytter: »Stille!
tys, hører du paa Gangen nogen lister. — Hør nu Skridt!
Aa Gud, jeg skælver! Sæt nu denne Beck har valgt saa silde
med »Bitten« at ha' Stævnemøde!! Aa, jeg synes før,
at nogen aabnede med stor Forsigtighed en Dør;
hvis det var »Bitten«! — »Snak, du drømmer«, piber Muus i Dynen,
hvorpaa han atter borer dybt i Fjer'ne Sovetrynen.

— Vor Helt, Mathæus Beck har Tandværk: ak, hans hule Tand,
thi selv en Helt kan undertiden have hule Tænder,
ham lader ej ha' Ro om Natten, og den stakkels Mand
torpint af Smerter op og ned i Korridoren render;
thi naar det borer ham i Tanden ubarmhjertig haardt,
er Gulvet i hans eget Værelse ham alt for kort;
han maa ha' Plads, maa kunde op og ned i Stormskridt jage;
det lindrer, synes han, en Smule denne Helveds Plage!

Nat efter Nat, før han faar Ro, han tager sin Motion,
Nat efter Nat Fru Muus i Rædsel til hans Vandren lytter,
Nat efter Nat hun skælder sin Gemal ud for Kujon,
som vel sit eget Skind, men daarligt kun sin Datters bytter;
til endelig Gemalen bli'r saa irriteret, at
han sværger, at nu skal en Stopper han ved Gud faa sat
for dette Spøgeri, som bragte Fruen af Balance!
Først sørger han i Stilhed for behørig Assistance.

Den femte Nat, da Helten atter pint af Tandværk gaar
sin vante Tur i Korridoren, aabnes et Par Døre,
og førend han faar sanset, samlet, og før han forstaar,
er han indviklet i et Tæppe, som man med en Snøre
saa fast omkring ham binder, at han næppe røre kan
et Lem. Og som et Barn i Svøb tre fire stærke Mand
ham bærer ned til Stranden, lægger ham i Badehuset,
hvor Stak'len end'lig lulles blidt i Søvn af Bølgebruset.

Men nu vil Skæbnen netop, at den yngste Frøken Muus
den næste Morgen særlig tidlig vandrer ned til Stranden,
og at hun just benytte vil det samme Badehus,
hvor Kæresten befinder sig! Hun hjælper hurtig Manden.
Mens højt sin Nød han klager, store Taarer Frøknen faar
i sine klare Øjne, hvorpaa Helten foreslaar,
at hun med ham skal flygte hen et Sted, hvor de kan bygge
i Fred for onde Mennesker et Hjem i Fryd og Lykke.

I Huj og Hast bli'r Planen lagt. Han lejer Hest og Vogn,
og samme Eftermiddag han sin Kæreste bortfører
fra Far og Mor og Søstre. Hej! det gaar fra Sogn til Sogn
i strygende Galop! — og som en øvet Kusk han kører.
— Men knap en Time efter Flugten bli'r Hotellet bragt
i Oprør: alt er røbet! — Til Forfølgelse og Jagt
man hurtig gør sig færdig, taaler ikke Spor Opsætning;
— fire Vogne jager hastig bort i hver sin Retning.

De lykkelige Kær'stefolk alt priser deres Held.
Da hænder det, at Hesten, Pokker ved hvorfor, bli'r stædig.
Trods gode Ord og Klap, trods Klaps og skarpe Piskesmæld
den flytter ej en Fod, og stakkels »Bitten« bli'r fortrædig.
Da skimter man en Støvsky og i den en Vogn og — ak,
i næste Øjeblik er »Bitten« uden Vrøvl og Snak
erobret af sin Mor, mens Muuse-Søstreflokken piber.
For Næsen af Hr. Beck til hastig Flugt man hjemad griber.

Vor Helt bli'r ladt alene. — Nej, ved Himlen, man har glemt
den ældste Frøken Muus! Hun smiler til ham helt fornøjet,
Beck bukker kavalerisk: »Gud, min Frøken, det var slemt
man glemte Dem! Dog jeg Dem gerne afstaar Køretøjet.
Jeg skal den anden Vej og foretrækker selv at gaa!«
Endnu en Gang forførisk med sit Smil hun paa ham saa:
Forgæves! — Helten gik! — og hun var overladt for Resten
til flere Timers haabløs og fortvivlet Kamp med Hesten!

Tegning af Emil Poulsen

Runddans.

Nogle gamle Venner sad forleden Aften paa en af Kongens Nytorvs Vinstuer og snakkede om Krig, Vin og Kærlighed, og mange halve Portvin forsvandt ind- og nedefter i Timernes Løb.

En af Selskabet rejste sig flere Gange, gik hen til Vinduet og kiggede ud over Torvet.

Tilsidst spurgte en af Vennerne:

— Er der Nogen, Du venter? Hvorfor staar Du og kigger ud paa Gaden.

— Jo, svarede Vennen, jeg skal sige Dig, at jeg kigger paa »Manden paa Hesten« derovre. For, ser Du, naar han begynder at ride omkring, saa er det paa Tiden, at jeg kommer hjem!

En Sang om Kul.

Mel.: »I Natten klam og kold«.

Jeg konstaterer her:
det gaar med Vintervejr,
skønt mange mener,
vi er Sommertiden nær.
Og blot ved Ordet »Frys«
der gaar et *Kul*degys
igennem hvert et Hus
— hvor Vinterfrakker sys.
August kan være dejlig,
og det kan være hedt,
jeg finder det belejlig
at tænke lidt paa *et:*
Paa *Kul* det tænker jeg,
kan det undværes — Nej
for Kul det maa der til
i Livets Hurlumhej!

Og ejed jeg lidt Jord,
jeg fast og sikkert tror,
at allerhelst lidt Kul
jeg saa blandt det, der gror.
En Grube kold og graa
med mange Lejer smaa,
den vilde der vist komme
mange Lejer paa!
Naturligvis er Jordbær
behageligt at ha',
og Ribs og Sol- og Morbær
saa man kan ta' og ta'.
Men Frugt for mig er Nul,
næ, jeg vil ha' et Hul
hvori der ligger Vognmandslæs
af Nøddekul.

Ja, Kul det maa der til
til Damp- og andre Spil,
foruden Kul man ikke
koge kan en Sild.
Foruden Kul er Nød
og Sorg og Savn og Død,
men heldigvis er Nøddekul
i Jordens Skød.
Og jeg vil gaa og grave,
til jeg gaar rent om *kul'*,
for Bunden af min Have
af Kul er sort og fuld.
Det burde være Skik
at Kul »et Leve« fik,
for Kul er Liv i hele
Jordens Mekanik.

Peder Paul.

Kærlighed med Forhindringer

Hvad mig selv angaar, da havde jeg ikke noget imod Situationen. Omegnen var ganske vist vild og lignede slet ikke mit elskede Frankrig, men jeg syntes alligevel godt om Landskabet. Det forekom mig som om jeg sad rundt i Bjærgene. Trods de smaa Huse, der laa strøede hist og her og trods Bilerne som nu og da susede forbi, syntes jeg, at jeg aldrig havde været et saa øde Sted.

Skønt det var i Juni, var det dog køligt, idet det blæste fra Havet.

Pludselig nærmede en Støvsky, der lignede et stort hvidt Havuhyre, sig os.

Génevieve korsede sig skælvende.

— Aa, hvorfor forlod vi vort kære Frankrig for at komme til dette vilde Land? sagde hun.

— Stille! udbrød jeg.

Det var dog kun en Bil, der kom. Den strøg tæt forbi os og vi saa et Glimt af en lav graa Væddeløbsmaskine med et Par Øjne, der stirrede ud gennem Taagen. Tøff! Tøff! Tøff! — den forsvandt igen. Tøff! Tøff! Nu hørte jeg den komme tilbage.

Et Sekund senere kløvedes Taagen, og den graa Maskine skød op ved Siden af vor Bil.

En ung Mand sad paa Førersædet. Han tog Brillerne af saa at jeg kunde se hans blaa Øjne, medens han forsøgte at læse hvad der stod paa Navnepladen paa hvor Bil.

— Det er en fransk Bil, saa maa det være den! sagde han til Mekanikeren, der sad ved Siden af ham. Saa tog han Huen af, sprang ned og bukkede for mig.

Jeg kan ikke nægte, at mit Hjerte bankede voldsomt. Saa var Øjeblikket altsaa kommet.

— Moder sendte mig ud for at hente Dem, sagde han smilende, idet han rakte Haanden frem.

Ah, Victor! Efter al den Telegraferen og Parlamenteren skulde vi altsaa endelig mødes. Men det sagde jeg ikke højt Jeg lænede mig ud af Vinduet og rakte ham Haanden.

— Hvordan gaar det Hr. Victor? var jeg lige ved at sige men jeg formaaede ikke at sige det. Jeg kan ikke forstaa, men det var ligesom disse blaa Øjne syntes at trænge igennem mig.

Hvor forskellige var de ikke fra Miniaturportrættets — saa forskellige og dog saa lig dem! Farven og Formen var den samme, men paa det lille Billede lignede de en hoven Spradebasses — men i de levende Øjne, hvilken Ild, Kraft og Godhed!

Det var imidlertid kun Øjeblikkets Indtryk. Jeg kunde selvfølgelig ikke sidde og stirre vedholdende paa ham. Og derfor spurgte jeg saa høfligt, jeg formaaede:

— Deres Moder naaede altsaa lykkeligt og vel hjem?

— Ja, og hun sendte mig straks herhen for at hente Dem. Hvor skammeligt var det ikke at forlade Dem paa denne Maade! Hvad maa De ikke tro om Gæstfriheden her i Bor Harbor?

Han syntes ude af sig selv over den Maade, hvorpaa jeg var blevet behandlet. Hvor var det ikke rart at se en saa stor og stærk Mand blive vred for ens Skyld! Og han var tilmed hvad min Fader vilde have kaldet en »chic Type« denne Victor!

Jeg lo imidlertid og sagde:

— Det var min egen Skyld, thi jeg tilbød selv at vente. Og De ser jo, at der ingen Skade er sket. De fandt mig jo tilsidst!

— Ja, svarede han, skønt det lod til at være vanskeligt nok — i en veritabel Bor Harbor Taage at finde en Dame man aldrig har set. Men min Moder havde beskrevet Dem for mig.

Jeg kunde ikke lade være med at le:

— Har hun beskrevet mig for Dem!

— Og jeg vidste, at De havde mørke Øjne, udbrød han.

— Og jeg vidste, at De havde blaa Øjne, sagde jeg.

Men da jeg mødte Glansen fra disse blaa Øjne, indsaa jeg straks hvor upassende et saadant Udraab var. Hvad mon han tænkte om mig? Ikke engang til sin tilkommende Mand passer det sig at sige noget saadant ved vort første Møde. Jeg følte hvor jeg blev rød, flammende skarlagensrød, ildrød.

Men hvor venlig var han ikke, denne Victor — en virkelig Verdensmand! I Stedet for at le af mig eller komme med dumme Komplimenter, som de unge Kavallerer om Bord havde gjort, aabnede han Bildøren for mig.

— Og nu, sagde han, kører jeg hjem med Dem. Jeg lader min Mekaniker blive tilbage for at passe paa Bilen. Hvad Jomfruerne angaar, maa de holde ham med Selskab Følger De saa med?

Jeg tøvede. Den graa Maskine saa saa æventyrlig og farlig ud med dens lange, lave Linjer. At køre paa denne Maade, alene med en ung Mand i Taage og Halvmørke — hvad vilde min Tante Elizabeth og min Tante Félicité have sagt derom?

— Vær saa god! De kan jo ikke blive her i Taagen. De forkøler Dem jo.

Skønt hans Stemme var mild, havde den dog et befalende Tonefald, der fik mig til at føle mig som et Barn. Hvor gammel kunde han vel være. Maaske lidt ældre end jeg havde troet efter Portrættet. Tredive Aar var dog det højeste han kunde være — altsaa meget yngre end Tante Elizabeth, og alligevel havde hun altid vakt min Oppositionslyst, naar hun fremkom med sine Befalinger! Men da Victor sagde: Kom! var det paa samme Maade, som Fader sagde det, og jeg adlød.

Han hjalp mig ind i sin Bil og stoppede et Tæppe om mig. Vinden havde løsnet nogle Lokker af mit Haar, hvilket var meget ubehageligt! Jeg førte Haanden op for at stoppe dem ind under Sløret, men Victor sagde:

— Nej, lad være med det!

Det var virkelig mærkeligt, at naar han havde sagt en Ting, var det umuligt at gøre noget andet. Den Tanke for gennem mit Hoved: »Saadan bør en Ægtemand være«.

Efter at have gjort det bekvemt for mig, gik Victor tilbage og gav sin Chauffør de sidste Ordrer samt opmuntrede den stakkels snøftende Génevieve og den gnavne Massøse. Han talte saa smukt Fransk, at det var en Fornøjelse at høre, efter at jeg havde hørt saa mange Amerikanere radbrække mit Sprog.

Medens han stod henne ved den beskadigede Bil, vovede jeg et Øjeblik at løfte Blikket og betragte hans Ryg.

Og i det Øjeblik, da mine Øjne hvilede mod den lange, lige Ryg og den solbrændte Del af Nakken, som stak frem mellem det kortklippede, blonde Haar og Kraven paa den engelske Bildragt — i det Øjeblik stod det klart for mig,

at jeg vilde være gift, inden 6 Uger, og at denne Mand vilde blive min Ægtemand. Men nu indtraf noget mærkeligt — denne Tanke, som hidentil havde pint mig, gjorde det ikke mere. Og det gik op for mig, at jeg, hvis jeg mellem alle Verdens Mænd skulde søge en Ægtemand, vilde mit Valg være faldet paa denne, som Skæbnen allerede havde udvalgt til mig.

Saa hoppede han ind i Bilen og satte sig ved min Side, og saa kørte vi af Sted.

Taagen lagde sig tæt om os. Jeg tænkte ved mig selv: Naar jeg skal giftes med ham, tror jeg ikke, jeg er for det. Saa dukkede den Tanke frem, at dette var noget jeg var blevet drevet til med List, ja betalt for: at sidde ved Siden af Victor og dele hans Liv Resten af mit Liv. Tænk, hvilken Farce! At blive betalt for at gøre noget, der behagede mig mere end alt andet! Det var saa mærkeligt, at jeg lo højt.

Victor vendte sig hurtigt mod mig:

— Hvad ler De af? spurgte han, og hans Øjne lyste mod mine.

Jeg kunde jo ikke sige ham Sandheden. Derfor fandt jeg straks paa et andet Svar:

— Jo Taagen presser Taarerne frem, og derfor maa jeg le, for at De ikke skal tro, at jeg græder.

— Bliv ved! bad han.

— Med at græde? Vilde De synes om, at det var virkelige Taarer?

— Maaske, sagde han, og hans Øjne lyste. Hvem ved. Hvis jeg troede, at jeg kunde faa Privilegium paa at borttørre dem . . . .

Nu siger han nok noget, tænkte jeg ved mig selv. Men det gjorde han ikke. Han vendte sig atter mod sit Rat, alvorlig og optaget. Men saa lo han:

— Jeg har en Bekendelse at gøre, sagde han. Jeg kører kun med halv Fart. Jeg kan ikke forklare det, men det er dog et Faktum — jeg har intet Hastværk med at komme hjem. Hvad synes De?

— Deres Moder venter, sagde jeg løftede Fingeren paa samme Maade som min Kusine Ermentrude plejede at gøre . . . .

Victor saa paa mig med et besynderligt Blik, og saa hændte der noget mærkeligt. En Rødme bredte sig over hans solbrændte Ansigt — lige op til Panden. Og pludselig svulmede Aarerne paa Tindingerne.

— Nu siger han noget, tænkte jeg paany. Nu er Timen, jeg har været saa bange for, kommet! Nu — nu — kysser han mig maaske.

Men det gjorde han ikke. Han vendte sig atter mod sit Rat. Og for anden Gang i mit Liv, syntes jeg, at jeg kastede et Blik ind i Livets Mysterium, det Mysterium, som kaldes »en Kvindes Hjerte«. Det første Indblik havde jeg faaet gennem Mrs Cobb dengang hun i Kahytten afslørede sin Kærlighed og Ærgerrighed for mig.

Og nu, hvad følte jeg selv? Jeg havde med Uro, ja næsten med Skræk imødeset det Øjeblik, da min tilkommende Mand forlangte at kysse mig. Men nu — vær ærlig, Lili! — nu, da det Øjeblik var kommet, da jeg troede, at det vilde ske og det ikke skete, gik en pludselig Smerte gennem mit Hjerte. Hvad betød det? Hvordan var Forandringen sket og hvad var dette for at Under?

Pludselig bøjede han sig frem mod mig.

— Deres Slør er kommet i Uorden. Maa jeg faa Lov til at binde det?

— Men Bilen? hviskede jeg. Det var kedeligt Stemmen svigtede mig og jeg formaaede blot at hviske. Han syntes imidlertid ikke at lægge Mærke dertil.

— Jeg kan godt køre med en Haand, sagde han smilende, og binde Sløret med den anden. Jeg er Sømand, ser De, og det første, vi lærer, er at slaa Knuder med en Haand.

Sløret, som var blevet fugtigt af Taagen, havde klæbet sig fast til mit Ansigt. Men Victors vaade Haand, rørte ved mit Ansigt spredte en sælsom Varme i mine Kinder. Hvad var der ved denne Berøring der gjorde, at den føltes helt anderledes end naar andre havde rørt ved mig, selv Fader? Den vakte en stærk Glæde og føltes samtidig som en heftig Smerte. I næste Øjeblik syntes jeg, at jeg vilde glide ned i noget hemmelighedsfuldt og gyldent, som fyldte min Sjæl.

Det hvide Flor slikkede mit Ansigt og svøbte sig omkring Victors Haand, da han forsøgte at faa det i Orden. Det mærkeligste var, at jeg havde en klar Fornemmelse af Udtrykket i Victors Øjne, at han følte noget lignende som jeg. Pludselig erindrede jeg mig Onkel Porthovens Bibliothek og de Bøger, jeg havde læst der. Og da jeg har faaet den Vane at analysere alt, forsøgte jeg ogsaa nu at tvinge mig selv til videnskabeligt at analysere denne Følelse. Det er Kærlighed, tænkte jeg ved mig selv. Det er ikke saa mærkeligt, det er den naturligste Ting. Vi er blevet forelskede.

Victors af Taagen vaade Haand syslede stadig ved min vaade Kind og det var som om nogen strøg over mig med varmt Fløjl. En lille Lok af mit Haar rev sig løs og snoede sig omkring hans Finger. Og — aa! det var som om en Sommervind blæste sagte paa mit Haar — en varm Sommervind mættet med Blomsterduft! Aa, sælsomme Øjeblik! Oh, hvilket skønt og bittert Øjeblik, hvor jeg i det ene Øjeblik syntes, at jeg var Dronning og i det næste, at jeg var Slavinde!

Jeg lo.

— Hvad ler De af? spurgte Victor.

— Af ingenting, svarede jeg. Det var en Nødløgn, men hvordan skulde jeg have kunnet fortælle ham, at jeg var kommet til at tænke paa al min Uro og Rædsel ved Tanken om det Øjeblik, da min tilkommende Mand første Gang skulde kysse mig? Nu var den Tanke slet ikke skrækkelig. Nej, nej, tværtimod, ved den blotte Tanke følte jeg mig varm og ør.

Hvordan kunde jeg vide det? Det ved jeg ikke. Men jeg ved, at samme Tanker ogsaa rørte sig i hans Hoved. Blikket fra hans blaa Øjne gled fra mine Øjne til mine Læber og tilbage tilbage til mine Øjne. Aa, hvor herligt var Livet ikke i dette Øjeblik! Aa, store og herlige Liv.

Men det hele var snart forbi. Automobilen styrede ind paa en bred, stenlagt Vej, fløj frem ad en lang Sidevej mellem Rækker af høje Træer og standsede foran et Hus, der var bevokset med Vildvin som en engelsk Præstegaard — det var meget smukt!

I næste Øjeblik aabnedes Døren og en gammel Tjener kom ned ad den brede Trappe. Han bukkede dybt for mig og vendte sig derefter mod Victor og hviskede noget til ham

— Nej, udbrød Victor. Det er dog for galt. — Aa, om Forladelse, han vendte sig mod mig. Men kan De tænke Dem min stakkels Moder har faaet et Telegram fra Baltimore om at hendes Broder er blevet syg — Apopleksi, stakkels Mand. Han er meget sløj, vil sikkert ikke komme til at leve mere end et Par Dage endnu. Stakkels Morbror jeg er ked af det, virkelig ked af det. Min Moder rejste med 6 Toget. Det var ikke videre høfligt mod Dem, men De forstaar nok.

Han syntes at være ivrig for at faa mig til at forstaa det. Men skal jeg erkende Sandheden, saa var jeg, trods min Medfølelse for den gamle Herre, som laa for Døden — ikke videre bedrøvet over Udsigten til i et Par Dage at være fri for min vordende Svigermoders Selskab og Konversation.

Vi var imidlertid kommet ind i Hallen — et vældigt Rum som det i Porthoven — overalt Huder og Gevirer, og en aaben Kamin.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Bondgumman (i menageriet): — Säljer I djur här?

Menageriägaren: — Ja vars, men hvilken sort skall det vara? Ett lejon — en giraff — — —

Gumman: — Nä, si ja sulle bara be te å få köpa en bloigel . . .

(»Strix«)

Järnarbetaren Ernst Friberg är uppkallad till prästen på grund af faderskap till ogifta Emmas väntade barn. Efter att till en början äfven nu vilja slingra sig undan (til en begyndelse vil han lyve sig fra det) blir han emellertid af prästens manande gripen och bekänner.

Efter ett på grund häraf vänligt afsked vänder han sig i dörren och säger: — Hörnu pastorn, om då skulle vara nåra fler som inte har nån far till sina barn, så skrif opp dom på Arnst Fribärr! Går.

(»Strix«)

— Vi forlanger 5 Mark daglig, ellers gaar vi ikke mere i Skole!

(»Simplicissimus«.)

Det ryska statsskeppet med kapten Trotskij vid ratten.

(»Søndags-Nisse«)

— Du synes mig bekendt, Pikkolo. Har Du haft en anden Stilling før?

— Nej, men man si'r, at jeg ligner Goethe!

(»Fliegende Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

En kold En.

Under Ølstrejken blev *Is*manglen mere og mere følelig, for til sidst at gaa over til fuldstændig Fortvivlelse.

Isen var i høj Grad usikker.

Konditorierne serverede Vaniljeis uden *Is*, og paa Restaurationerne fik man opvarmede i Stedet for *is*afkølede Snapse. Samtlige *Is*-enkræmmere blev hede om Ørene, og — med det samme vi er ved Øerne — Telegrafen til *Is*land blev afbrudt.

Med-*is*-terpølser blev afskaffede og mange Mennesker tog Bad i *Is*sefjorden. Medens Patienter, der led af *Is*-chias, følte sig betydelig lettede, blev alle, der bekendte sig til *Is*lams Lære, udviste.

Alle Folk følte en *Is*nen fra Hoved til *Is*se og Skøjteløberforeningen gik fallit under alle disse *Is*bryderier.

I. C. Isaksen.

Øl Mangel.

Tom var hver Flaske og tom var hvert Fad.
ikke en Pilsner at faa til sin Mad.
Hvad nytted' Dit Raab om, at Du vil ha' Øl,
der var ikke Øl til et hal't Fingerbøl.

Søsyge.

Under en Storm paa Atlanterhavet blev en ung Mand saa forfærdelig medtaget af Søsyge, at han sendte Bud efter Doktoren. Denne saa straks, hvad der var i Vejen med ham og raabte med et lille Smil paa Læben: — De maa straks staa op, unge Mand; Skibet er stødt paa en Mine og synker i Løbet af ti Minutter!

— Ti Minutter, stønnede den unge Mand, tror De ikke, De kunde faa det til at synke lidt hurtigere?

Prisforhøjelse.

Se, Cigarrøg gør Myggenes Dans fidt svær, derfor sir' Hirschsprung: »Op med 5-Øren her!«

De' si'r De ikke!

En dansk Mand i Sønderjylland har ansøgt den tyske Regering om Tilladelse til at lade sin Papegøje fløjte »Kong Kristian«.

•

En herboende Læge raader sine Patienter til at holde Øje med de Bylder, de faar i Nakken.

•

De offentlige Toiletter skal nu lægge 5 Øre paa i Anledning af Prisstigningen paa Levnedsmidler.

•

I en herværende Spejlforretning tager de ikke Spejle tilbage, naar Kunderne har kigget i dem.

•

Oberstløjtnant Holbøl, som idømte Soldaten 5 Dages Arrest i Bøjen, har i et privat Selskab udtalt, at han selv, hver Gang Kongen kom til Værløselejren, har maattet staa flere Timer i **Bøjen.**

•

Under Typografstrejken i Stockholm blev sletingenting trykket, undtagen Stemningen.

•

En Mand ved Navn Barfod tog Navneforandring da Metersystemet blev indført og kalder sig nu **Barometer.**

Sommer-Sensation.

Den russiske Kejser er set paa Visborggaard i Jylland, Kong Peber af Serbien er observeret paa en Beværtning i Nyhavn, Kejser Wilhelm er bleven Gartner paa »Hvidøre«, den tyske Kronprins Chauffør ved »Autotaxa« og Ex-Kejser Karl af Østrig er Natportier ved Missionshotellet i Farvergade.

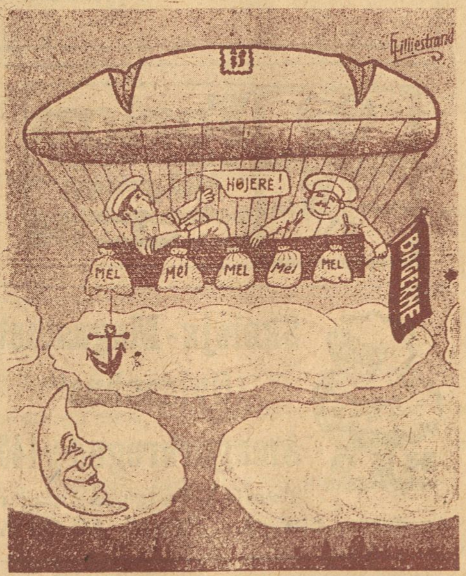

Nu gaar Ballonen.

Bagermestrene har igen forhøjet Brødpriserne, og yderligere Stigning er i Vente.

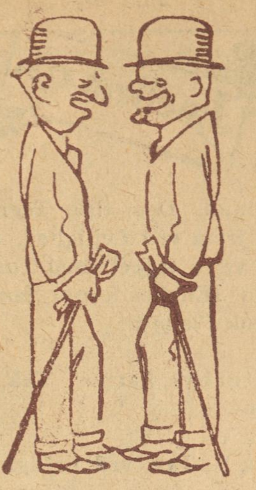

— Du, ved Du, hvorfor det hedder *Motorcykle* og ikke *Motorcykle*?

— Nej.

— Jo, ser Du, der maa ikke være Tryk *bagi* — det faar man nemlig nok af, naar man kører paa dem!

„Stjærnen".

Mangen en Mand er nu »Stærne«-Tyder,
først nu han sig ret ved »Stjærnerne« fryder!

„En Nordmand"

»Aa, Adolf,« sukket hun fortvivlet, »du elsker mig ikke længer — du har glemt, at det er min fødselsdag idag, du har ikke git mig nogen present!«

»Du faar sandelig ret,« svarta han. »Men saken er den, ser du, at du ser saa ung ut, at det aldrig et øjeblik har faldt mig ind at du er blit et aar ældre.«

Hun var lykkelig og han smilte tilfreds som en mand smiler naar han vet at han ved sit diplomati har sparet en betydelig utgift.

„En Dansker".

— Deres Fætters medicinske Praksis er vel ikke stor endnu?«

— Nej, det er den ikke. Alle hans Slægtninge søger naturligvis at hjælpe ham, men de kan ikke være syge hele Tiden!

„En Dansk-Svensker".

En Svensker kom herover paa en af vore store Cigarfabriker og blev vist rundt af Varkføreren. Svenskeren spurgte:

— Hvormange Cigarer ruller De nu her om Dagen.

— Ni Hundrede.

— Det var Tusan.

— Nej! Det var kun ni Hundrede.

For sent.

En Mand kom forpustet op til Værten i Ejendommen og raabte: En af Deres Beboere er kørt over af et Automobil og blev dræbt. Kan jeg faa hans Lejlighed?

— Det kan De ikke, sagde Værten. Den er allerede lejet ud til Chaufføren, der kørte ham over!

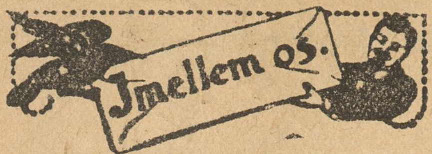

H. Olsen. Den lille Tegning kan komme frem ved Lejlighed, men den skal jo være tegnet med *Tusch*! Versene om »Englænderne« faar vi vel ogsaa nok Plads til.

C. Østerby, Aarhus. Tak, den ene benyttes.

Børge H. Tak, ved Lejlighed.

C. Christensen, Nykjøbing. Tak for det tilsendte, men den Slags Bagateller kan der desværre ikke høstes synderligt paa.

Werner Nielsen. Tak, én benyttes.

Jens Andreasen. Ved Lejlighed.

J. B. Vi skal se at faa Plads til det lille beskedne Digt.

V. H. Christensen. Visen gentager ganske vist, hvad der er sagt tusinde Gange før — men lad gaa — ved Lejlighed!

Victor Ekelund. Bliver benyttet.

Georg A. Odensegade, Aarhus. De tilsendte Skitser er for løse, til at man kan skønne om Deres Tegne-Evne. Returporto maa vedlægges, naar indsendte Bidrag ønskes tilbage. Hvis vi ikke havde dette Princip, vilde det koste os en Formue pr. Aar. Ulejligheden paatager vi os med Fornøjelse.

Som do da blywar stue, dit bette Skidt!

Tegnet af S. Nielsen

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

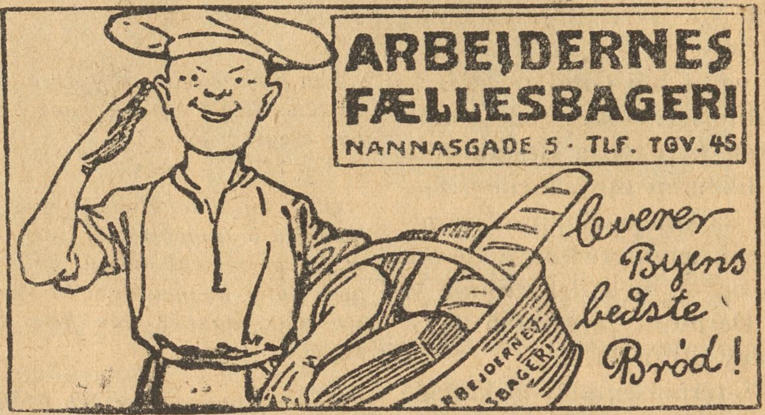

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

Forlov elsesringe Halgreen Gothersgade 34

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Vil De spise godt paa Nørrebro, saa gaa hen i Cafe Blaagaard. Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Guldregn".

Det er ikke godt at leve, naar ingen dør, sagde Graveren.

*

Mærkeligt, sagde Ægtemanden, jo flere Tænder, min Kone mister, jo mere bidende bliver hun!

*

Hellere miste en rig Far end en fattig Mor.

*

Det, som gaar Moderen til Hjærtet, gaar kun Faderen til Knæet.

*

Det skal smage, sagde Konen; hun kom Avner paa Suppen.

*

En Ræv var en Gang saa sulten, at den krøb op i Kirketaarnet for at faa fat i — Vejr*hanen!*

*

Et aabent Ansigt er ikke altid Tegn paa et venligt Sindelag. En Krokodilles Ansigt er f. Eks. meget aabent, naar den belaver sig paa at sluge En.

Tegning af Hp. Hansen.

— Husker Du Sagnet om „Volmer og Tovelille?"
— Nej, men har Du hørt den rædsomme Skandale med Volmer og vores Stuepige?

*

Vil Du være gode Venner med en Mand, saa klap hans Kæphest.

*

En brav Mand sagde til sin Kone: Naar en af os dør, saa flytter jeg paa Landet!

*

Fattigdom er den eneste Byrde, som bliver tungere, jo flere der er om at bære den.

*

Noget af det værste er at vaagne om Morgenen med »Tømmermænd« og ikke vide, hvad Dagen bærer i sit Skød — med Henblik paa Gaarsdagens Begivenheder.

*

Det er lettere at tude med Ulvene end at synge med Nattergalene.

*

Der er Folk, som fører Dagbøger, skønt de kun »lever« om Natten.

Mange skriger efter Retfærdighed, men bliver rasende, naar det gaar dem efter Fortjeneste.

*

Hvem der vil spille en Rolle i Livet, maa først og fremmest sætte sig selv i Scene.

*

Det er slemt for Hjorden, naar ogsaa Hyrden er et Faar.

*

NYHED! **NYHED!**

Den saa stærkt efterspurgte
interessante
franske Billedserie

„Figures au naturel“

2 Samlinger - Nedsat Pris - pr Samling Kr. 1,30

Af den sjældne franske Billedserie „**Figures au naturel**“ er der endnu kun et mindre Pari tilbage. Bestillingerne modtages og ekspederes derfor i den Orden, de indløber, saa længe Oplaget rækker. Serien bestaar af to forskellige Samlinger meget smukke og interessante Fotografier i hel Figur, optagne efter Naturen. Hver Samling bestaar af 10 Stykker af disse Fotografier i Kabinetsformat og de sælges kun gennem os.

*

Denne Serie maa ikke forveksles med de i Handlen forekommende Fantasi- eller Prospektkort.

„**Figures au naturel**“ har endnu ingen i noget Land solgt saa billigt som vi, og skønt de paa Gund af de nuværende høje Materialepriser egentlig skulde koste mange Gange mere end tidligere, sælger vi dem dog for den nedsatte Pris af **Kr. 1,30** for hver Samling. Vi vil imidlertid samtidig henlede Opmærksomheden paa, at denne lave Pris kun gælder en kort Tid, nemlig saa længe det nuværende Lager strækker til. Det er samtidig meget uvist, om Serien atter kan fremskaffes grundet paa Importvanskelighederne, hvorfor alle, som kunne ønske at komme i Besiddelse af den, maa indsende Ordren **snarest muligt.**

Saafremt begge Samlinger af Serien „**Figures au naturel**“ rekvireres samtidig, sendes desuden

aldeles gratis

en Serie interessante Spøge-Kort. —— Meget eftertragtede.

R. 4.

BESTILLINGSSEDDEL
indsendes til
Importmagasinet SKANDIA
København B.

De bedes mod Efterkrav + Porto og 10 Øre til Emballage sende mig:

.......Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 1 Kr. 1,30
.......Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 2 Kr. 1,30
(Gratis medfølger en Serie Spøgekort, naar begge Samlinger tages)

Navn: ....

Adresse: ....

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Skriv i Dag! Vi garanterer at De bliver tilfreds. Ordren ekspederes diskret og punktligt mod Efterkrav, eller mod Forudindsendelse af Beløbet.

Benyt Bestillingssedlen her!

Importmagasinet Skandia,
København B.

Det blev aldrig opklaret.

Der sidder to Bønder og snakker sammen paa et Hotel i Svendborg. Den ene er høj og alvorlig, den anden lille og lun.

Det kniber for sidstnævnte at klare sig i Diskussionen, hvorfor han slutter med følgende Ord: — Næ, Per Andersen, dej ka' je' øvmøvli' klare mej taa'; men du æ ju ossê enj studeret Manj.

Efter en Pause spørger den lille: — Vaadden ka' de' e'enli' værre, a du'tte blev Skolelærer?

— Ja, ser du, je' vaa ju te Opta'elsesprøve paa Semenariet aa vaa aappe i Geografi, aa saa spør' enj a' di Mænj, dæ sitter: Vaa manne Mennesker bor dæ i Aarhous; aa dæfaa blev je'tte Skolelærer.

Den lille betænker sig lidt, saa spørger han: — Vaa manne vaa dæ da?

— *Det blev aller aapklaret.*

Seest Pico.

Tegning af P. V. Hansen.

Badeliv i Baggaarden.

„Ravnens Sommerkonkurrence".

Opløsningen paa *Ravnens* Sommerkonkurrence: *›Kendte Mænds Klatpapir‹* er følgende: 1: Generaldirektør *Andersen Alstrup,* 2: Folketingsmand *I. C. Christensen,* 3: Skuespiller *Oscar Stribolt,* 4: Forfatteren *Johannes Dam.*

Opgaven har aabenbart været vore Læsere lidt for svær. Der indkom en Mængde Besvarelser, men kun 4 var helt rigtige. Mellem disse fire blev der trukket Lod om Pengepræmierne, og Lodtrækningen fik følgende Udfald.

10 Kroner vandt *C. A. Palm,* Hjultorvet 10, Næstved. **5 Kroner:** Sygepasser Nr. $^{48}/_{19}$ *Petersen,* Garnisonssygehuset, Rigensgade. **3 Kroner:** *Chr. Jensen,* Forhaabningsholms Allé 17 E. St.

Georg Nielsen, Istedgade 91, hvis Løsning ogsaa var rigtig, men som ikke ›kom ud‹ i Lodtrækningen, har faaet tilsendt en særlig fin Originaltegning.

De fleste Fejlgætninger er faldne paa Nr. 3 og 4, som er betegnede henholdsvis med Forf. *Gandrup* og *Max Ballin* — den italienske Støvle i Nr. 4 har lokket mange til at tænke paa den berømte Skomagermester, skønt intet i Teksten iøvrigt kunde pege paa ham. Bemærkningen ›Tak Støvle‹ kommer fra Forfatteren *Johannes Dam,* hvis alvorlige Muse skylder Italien saa meget.

Andre 4, der var Maalet nær, har hver faaet tilsendt som Trøstpræmie en Aargang af *›Ravnen‹ 1917.*

Med Tak for den store Tilslutning slutter vi Konkurrencen — for snart at tage fat paa en ny.

Gal Adresse - men rigtig alligevel.

Jeg var lige blevet færdig med at skrive mine Breve, da min Ven Rossier med et Smil spurgte mig:

— Er du ikke bange for at forveksle alle disse Breve?

— Hvorfor det? Jeg er jo saa vant til at ekspedere mange Breve paa en Gang, svarede jeg.

— Ja, men det kan gaa galt for den bedste. Jeg faldt en Gang i Tanker, og dette Øjeblik forandrede hele mit Liv.

Han vedblev:

Jeg var omtrent 30 Aar gammel. Mit ensformige Liv havde allerede sat sit Præg paa mig, og jeg fik Lyst til at skabe mig mit eget Hjem.

Jeg kendte kun to unge Damer, som jeg kunde fri til uden at risikere en Kurv, og jeg holdt lige meget af dem begge. Den ene var en Barndomsveninde. Vi var vokset op sammen, og Therese og jeg var efter alt at dømme bestemt for hinanden. Man kunde af den familiære Tone mærke, at jeg betragtedes som Søn af Huset.

Men paa den anden Side behøvede jeg blot at se og tale med Frøken Lucie Chardon for at forstaa, hvilket Svælg der findes mellem Venskab og Kærlighed.

Lucie var Datter af en fattig Officer og boede hos sin Moder. Jeg var heller ikke rig. Mine beskedne Indkomster, der knap slog til for en Ungkarl, tillod ikke at stifte Hjem og forsørge en Hustru. Det var, ræsonnerede jeg, bedre at leve alene end gøre en ung Pige ulykkelig.

En Maaned randt. Saa blev jeg tvungen til at tage en Bestemmelse. Fru Doreau, Thereses Moder, undrede sig over min Tavshed. Hendes Datter, skrev hun, var nu 25 Aar; Løjtnant Maurice — en Husarofficer, de havde truffet Aaret forud — besøgte dem ofte, og nu kom der en Mængde Antydninger om, at i Morgen vilde det være for sent.

Hvad skulde jeg gøre? Jeg holdt meget af Therese, hun havde altid været min Ven, min gode lille Kammerat. Det vilde være et Forræderi, en Forbrydelse at svigte hende. Den anden havde jeg blot kendt i to Aar.

Den næste Morgen skrev jeg til Fru Doreau og bad om Undskyldning. Vigtige Forretninger havde holdt mig hjemme. Jeg vilde gerne komme Kl. 5 næste Dag. Vi kunde da tale om Fremtiden. Kort sagt, jeg skjulte ikke min Hensigt. Da det var gjort, skrev jeg til Fru Chardon: Et vigtigt Anliggende, skrev jeg, gjorde, at jeg straks maatte rejse til Udlandet. Jeg vilde blive borte to a tre Maaneder og udtalte Ønsket om, at hendes Datter gennem et godt Parti maatte finde den Lykke, som jeg fattige Advokat ikke kunde skænke hende.

I det Øjeblik, jeg var færdig med det andet Brev, ringede det, og min Ven Kunstneren traadte ind. Han vilde gerne have mig med paa en Udstilling.

Jeg lagde hurtigt Brevene i Konvolut og puttede dem i en Postkasse.

Den næste Dag ved 5-Tiden begav jeg mig til Doreau. Den gamle Portner lukkede op.

— Goddag, er Damerne hjemme?

Han saa forbavset paa mig.

— Nej, de er gaaet ud.

— Hvornaar gik de? spurgte jeg bestyrtet.

— Straks efter Frokost.

— Godt, saa venter jeg.

— Damerne kommer ikke saa snart tilbage. De skulde spise til Middag i Selskab med Oberst Maurice, Løjtnantens Fader.

— Jamen, jeg skrev jo, at jeg vilde komme. Det var da højst mærkeligt.

— Jeg har ikke modtaget nogen Besked. De har vist ikke ventet Dem i Dag.

— Det var ikke noget vigtigt, men sig Fruen og Frøkenen, at jeg er ked af ikke at have truffet dem.

Med disse Ord gik jeg min Vej. Jeg forstod ikke, hvorledes det hang sammen. Uden at vide det, havde jeg naaet den Gade, hvor Fru Chardon boede, og pludselig fik jeg det Indfald at aflægge Familien en Afskedsvisit.

Den lille Tjenestepige modtog mig med det mest elskværdige Smil. Hun viste mig ind i Stuen, hvor Frøken Lucie sad.

— Vær saa god og tag Plads, sagde hun; Mo'r kommer snart. Hun er ude at gøre Indkøb til Middagen.

— De venter maaske fremmede?

— Fremmede, ja, en Herre!

— Kender jeg ham?

— Ja, men jeg forstaar ikke, at De kan spørge saadan. For det første kommer De en Time for sent . . .

— De ventede mig altsaa?

— Naturligvis.

— De troede maaske, jeg vilde rejse til Italien uden at sige Farvel?

— Til Italien? Tænker De paa at rejse til Italien?

— Ja. Har De ikke modtaget mit Brev?

— Jo, vist har vi det!

— Naa!

Det løb rundt for mig.

— Men jeg har jo ikke skrevet, at jeg vilde komme.

Hun tog et Brev op af Sykurven.

— Læs selv!

Jeg tog Brevet. Det var det, jeg havde skrevet til Fru Doreau. Jeg havde lagt Brevet i en forkert Konvolut. Nu forstod jeg det hele.

Jeg svarede hende med en Stemme, der lignede en Hvisken, og som syntes at komme dybt inde fra:

— Det var blot min Spøg! Jeg elsker dig, Lucie!

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Wolkes Caloric
A/s Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Køb RAVNEN

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589 CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen.

›Ravnen‹ udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 34 Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 21. August 1919

Tegning af Alfred Proessdorf

To søde smaa Katte, hvis sælsomme Hatte er lidt for svære at fatte.
De kære smaa Ho'der maa bære Pagoder — saa byder de nyeste Moder!

A/S Arbejdernes LANDSBANK Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl. Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen, Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen

Frederiksborggade 32.

à la Carte hele Dagen.

Foreningslokaler anbefales.

Telefon 144.

Gift Dem aldrig —

før De har besøgt

Snedkermester Chr. Jensens

4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87

(ligefor Sølvgade)

Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.

Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.

samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.

Danmarks største Afbetalingsforretning.

Annoncer til Ravnen modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.

Postordreforretningen „Fremad"

København S.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Mathæus Becks galante Eventyr

fortalte af PER BONDE.

Ottende Fortælling,
i hvilken Helten endelig vinder en Brud og dermed ogsaa Væddemaalet.

Saa tit Mathæus Beck betænker — og det gør han tit,
at Væddemaalet med et kraftigt Nederlag maa ende
for ham, da bli'r hans Ansigt som en Dødnings blegt og hvidt.
En Kone maa han ha'! Men ak, hvorhen skal han sig vende?
Han ofte stod ved Maalet selv parat og redebon,
da smutted' Sejren som en slimet Aal af Heltens Haand.
O ve! tilbage har han kun en enkelt stakket Uge,
og skal i den han holde Bryllup, maa han Tiden bruge!

I Aarhus sidder han en Dag ved Riis Skovs Pavillon
og drikker Whisky, medens graat i graat hans Tanker maler.
Og foran ham to Fruer, trivelige af Facon,
højt debatterer Byens Nyt, den sidste Tids Skandaler.
Da slaar paa een Gang Talen om, saa vidt han fatte kan,
de taler om en Dame, som haardt trænger til en Mand.
»Ja, blev hun bare gift,« den ene siger højt og sukker.
Da rejser Helten sig, ærbødigt for de to han bukker:

»Ja, undskyld mig, mit Navn er Beck, De talte, Frue, om
en Dame, som — ifald jeg ej har misforstaaet — leder
just efter en Gemal. Det træffer heldigt, eftersom
jeg søger mig en Hustru. Jeg Adressen mig udbeder
paa denne Dame, som jeg hjertensgerne gør til Viv!«
Ved denne Tale begge Fruers Øjne sprudler Liv:
»Adressen skal De faa, trods det, vi Dem ej kender nøj're.
Østbanegade 21, Mezzanin tilhøjre.«

Og didhen jager Helten med en saadan voldsom Hast,
at han bogstavelig med Døren ind i Huset falder.
Han træffer der en Enke: Theodora Rigmor Kvast
— hun er ej nogen Skønhed, tilmed temlig sat af Alder.
»Min Gud, hvad vil De?« spørger hun. »Min Engel, hvad jeg vil?
De ser vel, at jeg elsker Dem, den Sag er ligetil.
Ja, jeg vil gifte mig med Dem og kommer for at bede
Dem til vort Bryllup første Tirsdag at ha' alting rede!«

»Men,« stammer hun. — »Nej intet »Men«, det bli'r, som jeg har sagt:
paa Tirsdag har du alting klart. Du faar i alle Maader
en Mand, som du kan være tjent med — vel ved Mønt og Magt!«
»Men hør, min Herre —« »Sludder, Engel! gør som jeg dig raader!
Og saa, min egen Sukkerbasse, er det sagtens bedst,
jeg sørger for et Kongebrev, for Kirke og for Præst.
Hold dig nu klar; paa Tirsdag skal jeg dig for Altret føre.
Bliv ej urolig, om du ikke før vil fra mig høre!«

Derpaa han iler bort. Og denne Gang, det sværger han,
skal ingen Djævel Sejrens Palmer ham af Hænde vriste;
af al den megen Skade fik han heldigvis Forstand,
og dette Forehavende bli'r tilmed Heltens sidste.
Saa taber han igen, uvægerligt er alting tabt;
men at det skulde gaa saa galt, det tænker han dog knapt,
skønt Sejren tit ham slap af Hænde, som han bedst den priste.
Han ej i disse Dage for sin Kæreste sig viste.

Først Tirsdag Formiddag, da alting klappet er og klart,
da møder han i Bryllupsklædning for at hente Bruden.
Hun rødmer, da hun ser ham. »Du er færdig, det var rart!
For Himlens Skyld, min Engel, lad nu vær' med denne Tuden!«
Hun fik hans Arm; han hende fører ømt til Vognen ned,
hun prøver paa et »Men —«, men Helten rynker Panden vred.
»Nej, ej et Ord!« han siger i bestemt, lidt bøsig Tone,
»før vi, som det sig hør og bør, er blevet Mand og Kone!«

Saa blev de viet. Og med allerbedste Appetit
de indta'r Middag paa »Royal«, hvor Helten Velkomst byder
og klinker med sin Kone: »Nu, min Ven, er Ordet frit!«
og se, den dybe Rødme over hendes Kinder flyder:
»Min kære Mand, at jeg er Enke, haaber jeg, du ved!«
»Ja, Tuttemor, derom forlængst jeg faaet har Besked!«
»Men ved du ogsaa,« hendes Stemme her ta'r til at skælve,
»at jeg har Børn?« »Hvad Pokker, Børn! — Hvormange, kære?« — »El've!«

Mens hendes vaade Øjne søger rundt fra Sted til Sted,
han sidder tavs en Stund, men derpaa brister han i Latter:
»Det var lidt lovlig mange, Kone, at begynde med!
Du imponerer mig!« Og her sit Glas han hæver atter:
»Naa, never mind, min Pige. Sørg for, at den hele Flok
i Søndagspuds og kæmmet, vasket — du forstaar mig nok,
parate er til Rejse Klokken tolv i Nat med Baaden.«
»Tak,« hvisker hun og smiler lykkelig igennem Graaden.

— — — —

I København i Cafe »Gyldne Bjørn« har Heltens Ven,
Agent Lars Hansen, ved sit Stambord alt sig sat til Rette,
imens til Urets Viser nu og da han skotter hen.
»Jeg tænkte det!« Og hvad han tænkte, Læser, det var dette:
Mathæus faar sgu aldrig nogen Kone, det er klart.
Jeg vinder Væddemaalet, Fristen er udløbet snart.
Men netop som han føler allersikrest sig i Sagen,
gaar Døren op. Nej, Død og Pine, har man før kendt Magen?

Ind triner Theodora, dernæst Helten, værdig, streng,
med Aksel, Thora, Inger, Peter, Ludvig, Anna, Ole,
Hansigne, Villy, Kaj og Else! — »Nej, men gamle Dreng!«
udbryder Hansen. »Hvor har du dog hentet denne Skole?
Gi'r du dig ogsaa af med rundt at vise Landsbybørn?«
Men Helten stikker Næven ud: »God Aften, gamle Bjørn!
Forresten maa jeg be' dig om en mer respektfuld Tone:
det Mylder der er mine Børn, og Damen er min Kone!»

»Da har du Søren jens'me ogsaa nyttet Tiden vel!!
Naa sæt dig! Gratulerer! — Vi en dobbeltvæget tager!
Imens din brave Kone, som den moderlige Sjæl
hun er, kan fylde Børnene med Kaffe og med Kager.«
— — — —
Ja, hermed, kære Læser, er Beretningen forbi.
Vor Helt er ført til Maalet, han er lyk'lig havnet i
et Ægteskab. Lad os til Slut da varmt hans Hænder trykke
og ønske ham et velment og et hjerteligt »Til Lykke!«

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

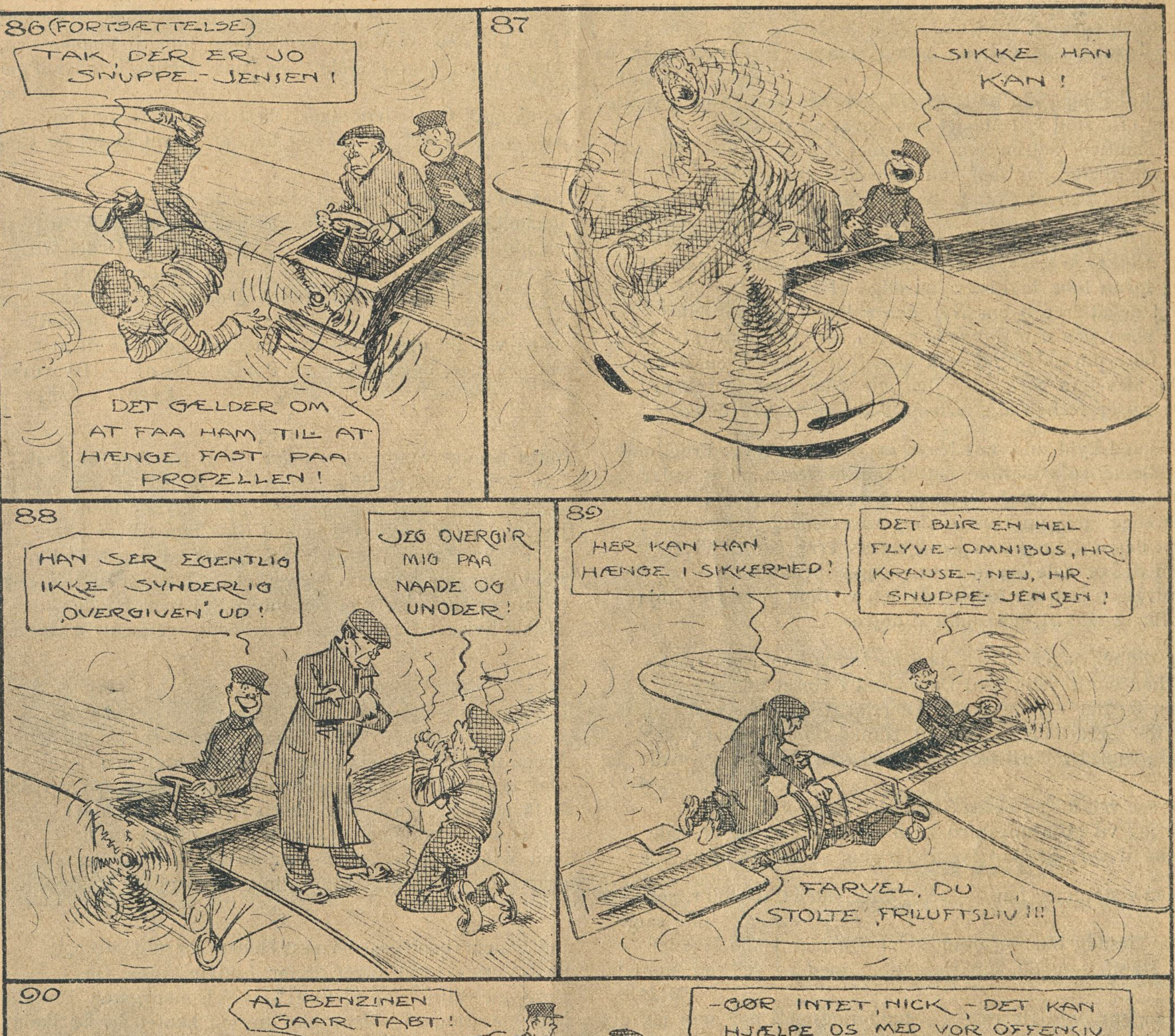

Tegning af Emil Poulsen

Lokkende.

Amerikanerne har deres egen, lokkende Maade at reklamere paa, og særdeles karakteristisk i saa Henseende er følgende Annonce fra Dagbladet »Guldfisken«:

— Vort Blad koster 2 Dollars. Det er Røverkøb. Abonnenterne faar hvert Kvartal gratis et Portræt af en eller anden Skurk, til Paaske en Sommerfrakke og til Efteraaret en ny Hat. Desuden kan Abonnenten hver sjette Maaned faa sit Haar klippet gratis og blive frit vakcineret. Dem, der betaler for 3 Aar i Forskud, faar ved sin Død en berømmende Nekrolog eller et halvt Dusin Sølvteskeer efter eget Valg.

Vise om den mystiske Flyver i Sverrig.

Mel.: »At kjøre vatten«.

Den sidste nye er vældig go',
og den blev laved' paa Maskine.
Men jeg kan ikke faa Sans og Ro
og daarlig lade vær' at grine!
For den Idé at la' en Flyver ta'
sit hele Kluns og derpaa stikke a',
tænk, hvilket Puds —
Luftomnibus — —
den er da lige over Byen.

I Sachsen sad der en graaned' Drot,
en af den gode gamle Slagsen.
I fordums Tid havde han det godt,
nu var han kommen slemt i *Saksen.*
Han havde Massevis af Sølv og Guld
og Diamanter i sin Hattepul.
Han syntes, at
den tyske Skat
var mildest talt for nedersaksisk.

Saa engagerte han Flyver *Wied*
(en Fyrste, som har bidt i Græsset).
Og Wied han mødte ved Nattetid
og hældte godt paa Flyttelæsset.
Det gik med Iver, Fut og Smæld og Sang,
saa satte Manden sin Propel i Gang,
fløj saa med Klem
til Klokken fem,
da saa han ganske tyd'lig Sverig.

En Gumma stod ved den svenske Strand
og saa den Flyver midt i Skyen,
og Gumman tænkte, hvad vil vel han,
og fik saa set et jævla Syen.
Til Jorden røg en guldforsiret Hat,
en ny Servante og en gammel Kat,
to Skjorter smaa
med Kroner paa,
en guldbroderet ny Chemise.

Der dumped' stadig en Masse ned,
saa Luften syntes ganske ulden.
Den Gang den Flyver saa drog afsted,
saa mødte op den svenske »Tullen«.
Og han noterede et Septer og
en Statu' af en Vægter og
et Andeæg,
to falske Skæg —
det var som Fa'n, saa tænkte »Tullen«.

Hvordan det ender, det Himlen ved,
men Lykke gjorde den Metode,
og fler og fler fatter Kærlighed
til denne nye Flyvemode.
Hvis Kejser Wilhelm redde kan sin Knap
ved blot at la' den falde ned ved Kap
— sit Flyveflid
kan saa Hr. Wied
faa ekstra *kongeligt Patent paa!*

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

En net Kammerjomfru nærmede sig.

Victor aandede dybt, som om han pludselig følte sig lettet.

— Det er sandt, Tante er her jo. Hun kan tage imod Dem og sørge for Dem.

Han vendte sig mod Kammerjomfruen, som tiltalte ham paa Fransk:

— Aa, Monsieur, har De hørt Nyheden? Madame modtog et Telegram og rejste straks. Hun bad mig fremføre sine Undskyldninger overfor Mademoiselle. Hun vilde skrive, saasnart hun kunde komme til det.

— Jeg ved alt, indskød Victor. Gaa op og bed Madame Vanhuysen om at være saa venlig at komme ned.

— Ja Monsieur, svarede Pigen og forsvandt.

Tjeneren kom ind med Te, og Victor og jeg slog os ned foran den store, flammende Kamin.

Han serverede Teen for mig, og hvor opmærksomt ordnede han ikke Tæpperne, saa at mine Fødder kom til at hvile paa selve Kamingitret. Hvor var det ikke behageligt! Vi drak vor Te sammen, medens han opgjorde sine Planer for Sommeren — Automobiler og Aeroplaner og Væddeløb. Men om den betydeligste af alle hans Planer nævnte han ikke et Ord. Det var pænt gjort af ham, thi at tale om det nu, vilde have været at ødelægge Stemningen.

Pludselig hørtes raske Skridt bagved mig og Knitren af Silke. Jeg vendte mig om og saa en lille spinkel, meget distingveret Dame, der slet ikke lignede Mrs Cobb. Jeg sprang op.

— Du har allerede hørt Nyheden, min kære Henry, sagde hun. Din Moder var saa forfærdelig ked over, at hun skulde rejse. Men hendes stakkels Broder! Hun sukkede. Jasaa, dette er den unge Dame, sagde hun og vendte sig mod mig med et blegt Smil. Velkommen til Stornoway, mit kære Barn.

Henry! Hvorfor i Alverden kaldte hun Victor for Henry? Det svimlede for mig. Og i næste Øjeblik hørte jeg den lille Dame sige:

— Men her maa foreligge en Fejltagelse. Min kære Henry, jeg troede, at vi ventede Fanny Corroll!

— Javist, Miss Corroll, Tante Mary!

Drømte jeg? Hørte jeg ret, eller var der blevet vendt op og ned paa hele Verden?

— Miss Corroll? stammede jeg. Men jeg er Lili de Vanquéres.

— Hvad?

Min nye Ven stirrede paa mig og jeg paa ham. Hans Øjne var ganske forvandlede og gennemborede mig. Følte han i dette Øjeblik, hvad jeg følte? Aa, de skønne Drømme, som dunkelt havde svævet mellem os — hvor var de nu, efter at Victor ikke var Victor?

— Og Fanny, hvor er hun saa? Og denne unge Dames Venner, hvor urolige maa de ikke være! De har ordnet det hele godt, det maa jeg sige.

Henry vendte sig mod mig, og hans Øjne var saa sørgmodige.

— Hvordan skal jeg kunne forklare mig? sagde han bønfaldende. Ser De, jeg kom først hjem i Dag, og Miss Corroll havde allerede begivet sig ud paa en længere Udflugt. Jeg havde aldrig set hende, ser De — hun tilbringer jo det meste af sin Tid i London, og jeg er fastnaglet til mit Kontor i New York. Da der derfor kom Telefonbesked om, at Vognen var gaaet i Stykker ved Broen, var jeg lidt betænkelig ved at begive mig ud for at hente hende. Men Moder gav mig Beskrivelsen — Carmen, forklarede hun, Carmen, der har slaaet sig ned paa vor Ø. Det var da ogsaa forfærdeligt! han gjorde en fortvivlet Bevægelse. Hvordan var en Fejltagelse mulig? Thi De tilgiver mig vel, Frøken — hm — Skønheder er saa sjældne, særligt af den spanske Type, saa at man ikke venter at finde mere end en, der trænger til Hjælp.

Han smilede mod mig, og jeg smilede blegt tilbage.

— Godt, dette kan saa gælde for en Undskyldning, indskød Madame Vanhuysen muntert, men imidlertid sidder den stakkels Fanny stadig og venter i Taagen, og den unge Dames Venner venter paa hende.

Hun vendte sig pludselig mod mig med et saa spørgende Blik, at jeg følte mig helt skyldbetynget.

— Tilgiv mig, stammede jeg. Jeg gæster Mrs Cobb — Mrs Ethelbert V. Cobb. Jeg er Fremmed, ser De. Og da jeg var blevet ladt alene tilbage, og man havde lovet at hente mig, saa troede jeg naturligvis — — —

— Ja, naar alt kommer til alt, er Fejltagelsen ganske naturlig. De antog altsaa mig for Mrs Ethelbert V. Cobb og min Søstersøn for hendes Søn?

Skønt hun var overordentlig høflig, kunde jeg dog af den Maade, hvorpaa hun udtalte Mrs Cobbs Navn, se, at denne Dame tilhørte Selskabet — det Selskab, som det hidtil ikke var lykkedes min Svigermoder at komme ind i. Og jeg, jeg Lili, skulde aabne Dørene for hende. Hvor ynkeligt var dog ikke hele Livet.

Saa stod jeg der som en Idiot, medens den raske, lille Dame sendte sin Søstersøn hen for at telefonere til Mrs Cobb, at jeg var der, og samtidig give Ordre til, at Bilen skulde føres frem, for at jeg kunde komme til mit rette Bestemmelsessted. Derefter skulde han saa atter ud i Taagen for at søge den anden Carmen.

Pludselig lød et Bilsignal udenfor. En Ringen paa Hoveddøren, Stemmer og Latter. I næste Øjeblik fo'r en Dame, iført flagrende Slør og Silkekappe ind gennem Døren og hen til Mrs Vanhuysen.

— Aa, raabte hun, jeg kommer sent. Er det ikke mærkeligt. Bilen gik i Stykker, ser De . . . .

— Ja, De telefonerede, svarede den lille, amerikanske Dame, og vi sendte straks Bud ud for at søge Dem. Min Søstersøn gjorde sig imidlertid skyldig i en lille Fejltagelse. Tillad mig at præsentere ham? Mrs Corroll, min Søstersøn Henry Stuart. Og Miss Corroll og — — Hun vendte sig mod mig med udsøgt Høflighed, men dog med en lidt kølig Mine, som anviste mig min Plads som Mrs Cobbs Veninde. Jeg løftede Hovedet.

— Mademoiselle de Vanquéres de Clugny, sagde jeg højt og tydeligt.

Mrs Corroll, som var i Færd med at løse Sløret, rakte sin Haand ud med en Hjertelighed, som nær rørte mig til Taarer:

— Vi har alle hørt Tale om Dem. De er allerede en Berømthed, udbrød hun. De gæster Mrs Cobb, og De skal giftes med hendes Søn den 10. August.

Der fulgte et Øjebliks Tavshed. Min nye Vens Øjne rettedes mod mig. — Jeg kunde ikke tale. Men han talte.

— Jasaa, De er Victor Cobbs Forlovede, sagde han. Tillad mig at gratulere Dem, Demoiselle.

Jeg kunde ikke tale, jeg kunde ikke engang tænke. Men jeg hørte Fru Vanhuysen sige:

— Og De antog min Søstersøn for Mr. Victor Cobb. Det er virkelig interessantere, end vi først troede.

— Aa, udbrød Miss Corroll, jeg har ikke alene hørt Tale om Dem, men jeg har ogsaa set Dem før.

Med en energisk Bevægelse rev hun den lille Automobilhue af og stod i Skæret fra Ilden. Og nu genkendte jeg hende — jo, det var den amerikanske Skønhed fra Blomsterudstillingen i Brent, den Carmen, som tilmed Tante Elizabeth sagde, at jeg lignede, og som var den første, der aabnede mine Øjne for Muligheder, jeg ikke tidligere havde drømt om.

— I Brent, husker De det ikke? Paa Blomsterudstillingen. Man viste mig Dem. De var der med Deres Tante, Hertuginden af Porthoven!

— Hvad? sagde Mrs Vanhuysen. Er denne unge Dame en Slægtning af Hertuginden af Porthoven?

Aa, Tante Elizabeths magiske Navn! Paa et Øjeblik var Parvenuen Mrs Cobbs ukendte lille Veninde blevet en æret Gæst. Overfor Søsterdatteren til Englands fornemste Dame (næst efter Hendes Majestæt Dronningen) blev den lille, stive, amerikanske Dame blød, mild og føjelig som en gammel Handske. Ah! I dette Øjeblik forstod jeg, hvilken udmærket Forretning Mrs Cobb havde gjort. Og jeg forstod ogsaa, hvor fast jeg var bundet og for hvilken Pris.

Henry kørte mig hjem. Vi talte ikke meget, men da vi passerede en vældig Indgangsportal, forsynet med Tinder og Taarne, og kørte frem ad en lang Havevej — alt nyt og spøgelsesagtigt, bøjede han sig frem mod mig.

— Frøken, De skal altsaa giftes med Victor Cobb?

— Ja, svarede jeg med sænket Stemme.

— Og alligevel, Frøken — ja, De maa tilgive mig, men hvad der slog mig var, at De alligevel antog — mig for ham. For ham Deres Forlovede.

— Jeg har aldrig set ham, svarede jeg med brudt Stemme. Jeg skammede mig. Hvad vilde han tænke om mig, denne Fremmede, som allerede var mere for mig end en Ven?

— Men! Undskyld — men hvordan . . . .

— Det var Mrs Cobb, der ordnede Giftermaalet. Og min Tante gav sin Tilladelse, og saa — — hvad kunde jeg vel gøre?

Nu standsede Vognen foran en kolossal Bygning med normanniske Taarne og mauriske Kupler. Min ny Ven hoppede ud af Bilen og rakte mig Haanden for at hjælpe mig ned.

Pludselig bøjede han sig ned mod mig:

— Sig mig en Ting, Mademoiselle — De antog mig for Deres Forlovede. Sæt — sæt, at De havde haft Ret, vilde De saa have været meget ked af det?

Hans blaa Øjne lo mod mig, men der var noget dybest inde i dem, der ikke saa saa smilende ud. Og mine Øjne blev pludselig slørede. Henrys Billede vidskedes ud og blev mørkt, men jeg hørte hans Stemme sige sagte og aandløst:

— Naa? Naa?

Chaufføren var gaaet over paa den anden Side af Vognen. Huset laa som et hvidt Spøgelse i Taagen. Og pludselig gjorde Henry et hastigt Skridt hen imod mig, og jeg fik det Indtryk, at han vilde kysse mig. Kun et Sekund — det skønneste og forfærdeligste i mit Liv — var jeg under Indtrykket.

I næste Øjeblik aabnedes den store Dør, og en bred Lysstribe slyngedes ud. En Tjener skyndte sig ned ad Trappen. Og saa kom Mrs Cobb selv farende ned, endnu iført Automobilkappe og Slør.

— Er det hende? Er det Dem, Lilli?

Ja, jeg følte mig virkelig rørt — trods alt følte jeg mig rørt over hendes Hengivenhed, da hun omfavnede og kyssede mig.

— Aa, hvor har vi ikke været urolige for Deres Skyld, raabte hun. Man fandt Bilen, men De var røvet af et vildtfremmed Menneske. Vi har telefoneret over hele Øen nu.

Henry traadte frem med mange Undskyldninger og Forklaringer. Henry! Med hvad Ret kaldte jeg ham Henry, selv om det blot var i Tankerne? Da jeg saa ham ved Siden af Mrs Cobb, slog det mig, hvor langt jeg var fløjet bort i Drømmenes Land. Den Herre, jeg saa foran mig, var en Fremmed — og bagom denne Dør ventede min Mand — min Mand!

Mr. Stuart rørte ved min Haand, sagde et Par venlige Ord, og i næste Øjeblik havde Taagen opslugt ham. Mrs Cobb, som nu pustede og stønnede efter sine Anstrengelser, trak mig med op ad Trappen.

— Kom, mit kære Barn! Han er derinde. Kom! Kom!

Vi traadte ind i Hallen — blændende Glans fra elektriske Lys, Forgyldninger og mangefarvet Marmor. Mine af Lyset blændede Øjne saa kun dunkelt en høj Skikkelse, der kom imod os.

— Min elskede Dreng, kom! Det er Lili! Og Lili, det er Victor!

VIII

MR. VICTOR COBB

Ved Begyndelsen af den statelige Middag samme Aften, serveret paa Guldtallerkener af guldgallonerede Lakajer, spiste jeg en ny Slags Muslinger. De var baade salte og bitre. — Havsmag, sagde Mrs Cobb, men jeg syntes, de smagte af Tørv.

— Hvilke henrivende Muslinger! Du, Victor! Naar alt kommer til alt, er der dog intet, der kan sammenlignes med amerikansk Mad. Lili, nu maa De hædre Deres ny Hjem ved at lade Maden smage. Parker, byd Mademoiselle!

Det var det værste af alt: at blive nødt til at spise, smile og vise sig glad — sammen med Victor, den rigtige Victor, som sad lige overfor mig.

Han saa ud som et Barn, og tilmed som et gnavent Barn. Hvordan kunde jeg nogensinde have antaget den anden for ham — for denne fede, klodsede Bondetype, klædt i en strikket, hvid, ulden Trøje med uredt, gult Haar. Hans Haand, som hvilede paa Bordet, var tyk og rund, fregnet og bevokset med strittende Haar. Henrys Haand var smukt formet og med umiskendeligt Racepræg. Hans Holdning var rank og fri og hans Blik aabent!

Visselig — og det var jeg glad over — lignede de to unge Mænd ikke hinanden meget. Maleren, der havde malet Victor, havde givet ham et Idealansigt, og Henry Stuarts var netop et saadant. Derfra skrev min Fejltagelse sig.

Men hvad Uligheden angaar, saa var den meget stor! Og disse afskyelige Muslinger, jeg var tvungen til at sluge! Efter den Tid har jeg ikke kunnet taale at se Muslinger.

— Vicky, dumme Dreng! Hvad mener du med at komme til Middagsbordet i Sweater? Og hvorfor har du ikke ladet dit Haar klippe?

— Vi er paa Landet, mumlede Victor vredt og tog flere Muslinger — den Ædedolk! Sikken en Masse han slugte! Og hvad mit Haar angaar, fortsatte han, tænker jeg paa lade det vokse, indtil det er saa langt, at jeg kan bide i det.

— Bid saa en Lok af til mig, min søde Dreng, og en til Lili med!

En Lok til mig, jeg betakker mig. Det stod der ikke noget om i Købekontrakten. Jeg skulde gifte mig med Victor og være ham tro, da dette er en Vane i vor Familie, men hvis Billede jeg bærer i mit Hjerte og hvis Lok i min Medaillon — det angaar ikke andre.

Og jeg tænkte paa det Hoved, der nylig havde bøjet sig ind mod mig. Men ak, det var en Drøm, den Tur gennem Taagen. Og her havde jeg Virkeligheden.

(Fortsættes)

EUROPAS SMILEBAAND

Evropa og Verdensrevolutionen. (Tegning af Honoré Daumier, gengivet i (»Die freie Welt«, Berlin)

PAS DEM FOR RUSSERNE!

Hvor end De ser en russer, saa pas paa, forsigtig vær!
Ti manden vet nok ikke selv hor frygtelig han er.
(»Tidens Tegn«, Norge).

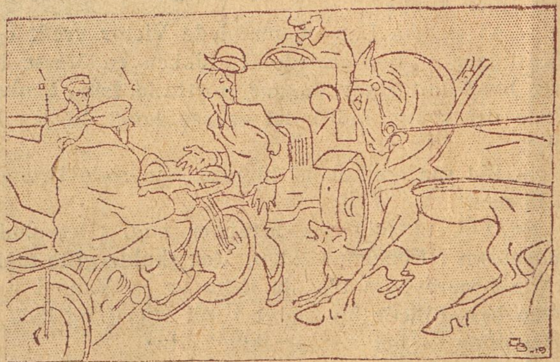

BORNHOLM: — Jeg kan kun bade i nevtralt Vand — min Hud er saa ømfintlig!
(»Lustige Blätter«).

FREMTIDSBILLEDE.

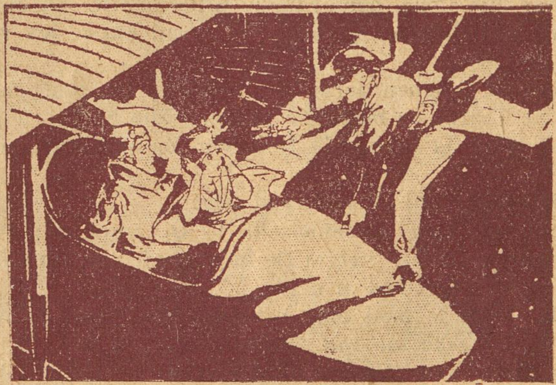

Et luftrøveri 1924.
(»Bystander« England).

HOVEDSTADENS FARER.

Hvordan det føles at gaa paa gaten første dag efter landopholdet. (»Morgenbladet«, Norge).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

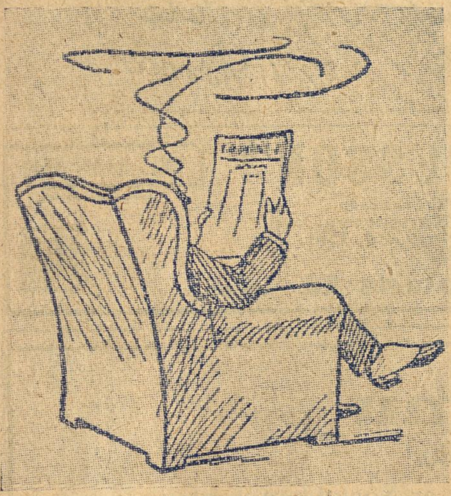

De' si'r De ikke!

*Samtidig med at Forterne og Hærens Automobiler nedlægges, anlægger **Ford** en Automobilfabrik.*

*

*Folk, der tager i Skoven, kan ikke faa andet at drikke til deres Mad end **Mosekonens Bryg**.*

*

*Til Efteraaret udkommer der en Bog med Titlen: ›Kan Kartofler bevirke Tromme-**hind-hede**?‹*

*

*En pæn ældre Mand har udtalt, at naar saa mange unge Piger har givet sig i Lag med de udenlandske Sømænd, er Grunden den, at Pigerne ikke vidste, hvad **Nej** hed paa Fransk og Engelsk*

*

*En Grosserer sendte forleden en Ven et Kort med et Dødningehoved paa. Det viste sig at betyde, at han var bleven **gift**.*

*

En yngre Digter, der sidder smaat i det, bad forleden Konen paa Toiletrummet, om han maatte skrive et Digt paa Væggen i Stedet for et betale

*

*En kendt Professor har regnet ud, at naar det skvulper i Maven paa en Mand, saa er han ikke **helt** fuld endnu.*

*

*I ›Edderkoppen‹ optræder en tysk Zigeuner-Virtuos med et meget langt Haar. Og han er dog lige kommen ud af **Sachsen**.*

„En Nordmand"

Dommeren: «De er anklaget for at ha været beruset og under rusen slaat Deres kone.»

Den anklagede: «Beruset indrømmer jeg, at jeg var, men hvad det angaar, at ha slaat min hustru, da paastaar jeg, at jeg kun viftet hende litt med mit lommetørklæ.»

Hustruen: «Ja visst, men maa jeg saa oplyse, at min mand altid bruker fingrene som lommetørklæ.»

„En Svensker".

ANDAKTSFULLT. I skumrasket på söndagskvällen sitter Sven i Hytta och läser i bibeln, då gumman säger:

— Sitt nu inte, Sven å ansträng ögona längre!

Sven tycks inte höra, varför hon upprepar (gentager) förmaningen.

Sven: — Tig å håll käften — ja har gett mej jäkeln på att ja ska läsa ut böna, om de blir allri så svart!

„En Dansker".

Gullasch-Petersen udbryder fortvivlet: Det bliver værre og værre med al den Selskabelighed. Nu har jeg ialt modtaget 32 Middagsinvitationer til Februar Maaned, og den har kun 28 Dage!

FOR SPORTSMÆND.

Efter at »Politiken« har arrangeret Bilvæddeløb paa Fanø Strand, vil andre Blade optage Tanken og foranstalte:

Cykleløb paa Rundetaarn.
Kapsvømning i Storkespringvandet.
Fodboldkamp i Glassalen.
Flyvning under Boulevardbanen.
Boksning i Tuborgflasken.
Præmieskydning i Fugleburet i Zoologisk Have.

Hørt i en Skole.

Læreren: Peter! Hvis en Person er født 1889, hvor gammel er saa vedkommende?
Peter: Er det en Dame eller en Herre?

KRIGSHUMØR.

To Irlændere havde skaffet sig en Flaske Whisky, som skulde drikkes den næste Dag i Skyttegraven. Patty ventede, til Mike var falden i Søvn. Saa listede han sig op og tømte Flasken.

Lidt efter vaagnede Mike og kravlede ud af Sengen. Da han famlede omkring i Mørket, spurgte Patty:

— Hvad leder du efter, Mike?

— Aa, efter Ingenting, sagde Mike.

— Det kan du finde i Whiskyflasken, lød Svaret.

Fæstningerne.

Fæstningernes Nedlæggelse vil give Anledning til mange betydelige Forandringer. *Charlottenlundsfortet* skal, som allerede meddelt, være *Tivoli-Filial*. *Batteriet-›Sixtus‹* skal være Koncertlokale for *Sextus Miskows* ›Sextinerkor‹, ›*Prøvestenen*‹, bliver Mærkepæl for søgaaende Handelsrejsende, ›*Lynetten*‹ Budekspres for *Flyveposten*, ›*Trekroner*‹ *Laanekontor for Søfarende* og ›*Middelgrunden*‹ indrettes til Æresbolig for Dr. *Hindhede*.

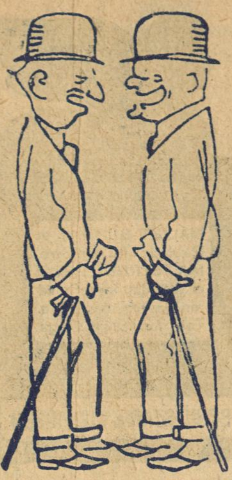

— Har Du hørt, at Restauratørerne har nedsat — — —
— Det er umuligt!
— Lad mig tale ud, — nedsat et Udvalg til Drøftelse af Priserne.

Skat.

›Min lille søde, henrivende Skat‹
man udbryder atter og atter.
Indtil man en skønne Dag opdager, at
der ogsaa er Forskel paa Skatter.

I Gaar jeg modtog en ny Variant
paa det noksom bekendte Tema,
idet jeg nemlig i Postkassen fandt
en Selvangivelsesskema.

Der staar, jeg skal opgive alt, hvad jeg har
af Indtægt og alle de Dele.
Hvis det bliver ved, saa tror jeg, jeg ta'r
en Dag og — opgi'r det Hele!

Agder.

Første: Det var en mærkelig Farve, Du har valgt til din Ridedragt.
Anden: Det var min Ridelærer, der sagde, at jeg skulde vælge en Farve, som faldt sammen med Jorden.

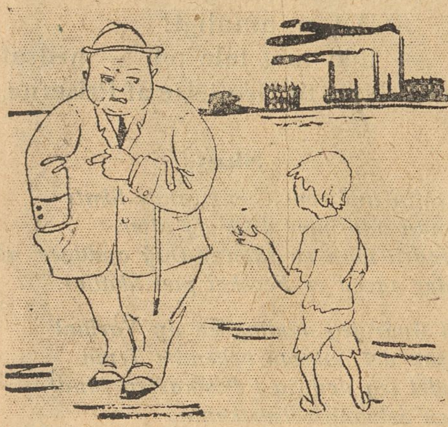

Drengen: Aa Herre, giv mig lidt, Mor siger at Flæsket er saa dyrt!
Den tykke: Flæsk; hvem Fa'en siger ogsaa, at I skal spise Flæsk!

Tegnet af R. Bondesen.

VANVID.

Jeg klager jer an,
Hver eneste Mand,
Og forresten ogsaa hver Kvinde,
Som hyler saa højt paa Sejrens Dag,
Og svælger i „Konge“ „Land“ og „Flag“
Mens i Hjerterne, dybest inde, —
Der kæmpes en Kamp mellem Had og Trods,
Og Sorgen og Tvivlen om Sjælen slaas,
Tungt, Fortvivlelsens Taarer rinde. —

Saa ser vi en Dag
Paa Gaderne Flag,
Højt, lader man Jubelen klinge,
Hallo! og Hurra! Vi vandt den Dyst
Vi stod os saa kækt med aaben Bryst,
Fluks! Lad Sejersklokkerne ringe. —
Men Enken savner sin herlige Søn,
Dog græd ej, han fik jo Krigerens Løn,
Han raadner til Samfundets Ære. —

Sæt Foden i Jord,
Slaa Næven i Bord,
Lad os kæmpe mod „Vanviddet“ sammen,
Vi tordner „NEJ“ naar de raaber ud,
Rører ej Vaaben, løsner ej Skud,
Vi vil leve med Fred og Gammen,
VI fødtes ikke til Hærværk og Krig,
VOR Jord skal ej gødes med Blod og Lig,
Vi vil kæmpe med Ploven, Amen. —

Frode L. P.

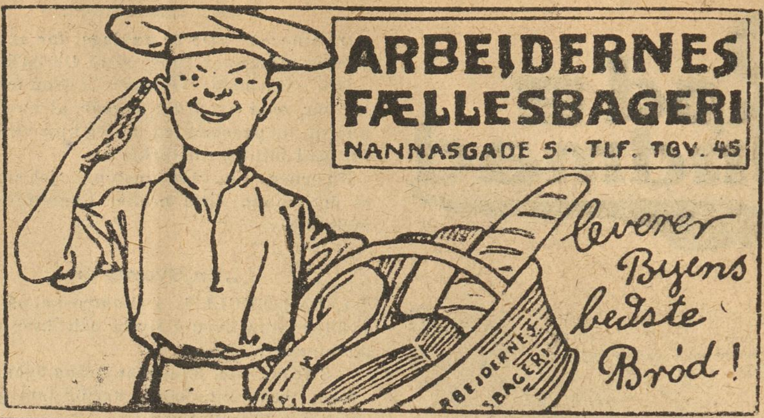

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

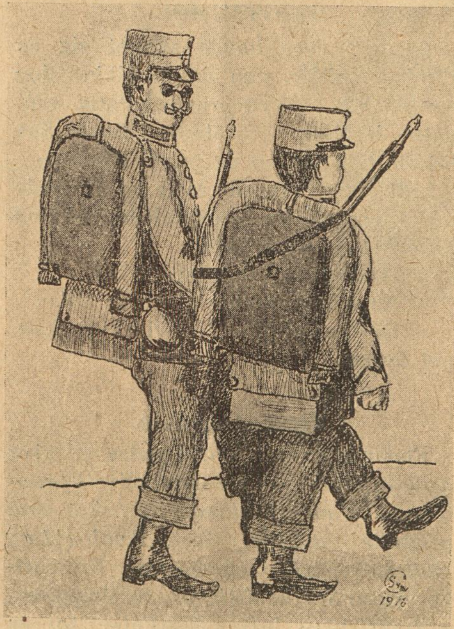

MELLEM SIKRINGSMÆND!
— Jeg er personlig lige glad, hvor længe jeg skal ligge inde — — naar jeg bare snart bliver hjemsendt!

Tegnet af Nr. 345

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

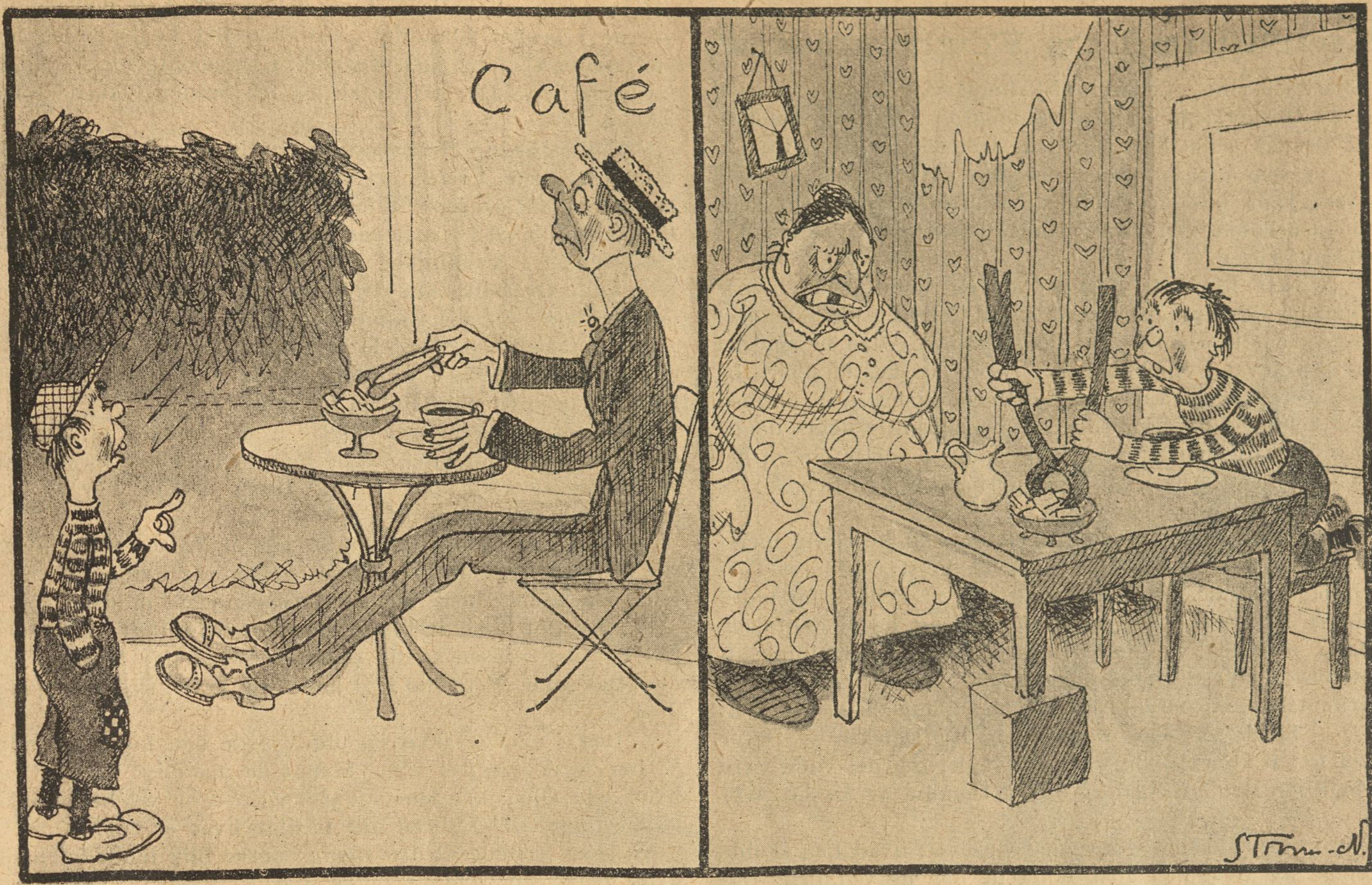

Tegning af Storm-Nielsen.

Han fik lært noget!

„Krims-Krams“.

Find de manglende, enslydende Ord.

Der staar en — ude i —

Kornet — Kornet.

Det — ikke til, hun kunde bære det tunge — lod — Lod.

Et Ordsprog.

. ø . i . . e . a . . e . i . æ . . e .

Naar de rigtige Medlyde indsættes paa Prikkernes Plads fremkommer et bekendt Ordsprog.

Køb ikke Katten i Sækken!

Rebusser.

Nr.
Jeg
Mand
1

(Vanskelig at løse!)

Numerorden! (Numer Ord 1)

De
O

En kendt Politikers Navn. Hvilken?

Ove Rode. (Over O De).

IX IX V

Hvad staar her?

Ninive.

N 1 ØL E R

En Efternøler.

Ak! Ak! Ak! Ak! Ak! Ak! Ak!

Hvad kan de Ak'er blive til?

Barakker.

Visitkortopgave.

VERA GAD	JENS AAE

Disse to er forlovede. Ved at ombytte Bogstaverne i begges Fornavne og derefter i deres Efternavne faar man at vide, hvor de bor.

Arnesvej — Aagade.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Kærlighed og Forbrydelse

Charles Berthon, Lederen af Kriminal-Afdelingen, saa med spændt Opmærksomhed paa et Fotografi i Forbryderalbummet. Derpaa gennemlæste han de Optegnelser, som var tilføjet, og som angav Legemsstørrelsen, Brystvidden, Arm- og Hovedlængde paa det afbildede Individ. Derefter ringede han og befalede den indtrædende Retsbetjent at kalde paa Detektiv Wilson.

— Wilson, begyndte Berthon, da en Mand med et ungdommeligt Udseende var traadt ind i Værelset, jeg har noget ganske pænt til Dem — De skal nemlig i Aften besøge det store Karneval i Apollohallen — som Maske, forstaar sig, Domino. Det er jo Aarets sidste Karnevalsfest, saa dermed ender heldigvis den Komedie, og forhaabentlig ogsaa denne forbandede Rickhofs Roverier. Jeg har en Anelse om, at det vil lykkes Dem, Wilson, at gribe Forbryderen i Aften.

— Javel, Hr. Kommissær.

— Denne Rickhof, fortsatte Berthon, skal jo særlig hjemsøge Karnevallerne, og da han er en højst raffineret Forklædningskunstner, er alle Forsøg paa at gribe ham hidtil strandet. Se her er hans Fotografi, Wilson, og de vedføjede Notater — Detektiverne Henricksen, Kruse og Schilling afventer Dem i Restaurationslokalet.

Kriminalkommissæren rejste sig og klappede venlig Wilson paa Skulderen. Læg Deres Plan, Hr. Detektiv — De er Mand for at kunne opdage slige Slyngler, og det vilde være en Sejr for Menneskeheden! Altsaa Domino og Maske, Wilson!

Wilson blev tilbage og spekulerede over, hvad han skulde foretage sig. Rent mekanisk noterede han de vedføjede Opgivelser og stirrede paa Rickhofs Fotografi. Denne hørte til de »elegante Tyveknægte«, der som bekendt har et saa fornemt Udseende og forstaar at føre sig saa flot, at det næsten er umuligt at opdage dem. Med stor List havde denne Rickhof hidtil forstaaet at udslette sine Spor paa Gerningsstedet. Man vidste, at han, for ikke at efterlade skæbnesvangre Fingeraftryk, »arbejdede« med Handsker. Med Forkærlighed besøgte han Maskeballerne, hvor han spillede Don Juan og plyndrede sine Ofre lige saa behændigt som skændigt.

— Et besynderligt Tilfælde, mumlede Detektiven. Godt — det skal gaa — maaske slaar jeg ogsaa to Fluer med et Smæk. En Stønnen, som kun passede daarligt til disse Ord, fulgte efter.

En bitter Selvbespottelse laa i Ordene, som rigtignok kun den talende selv hørte, og han følte sig beklemt om Hjertet; thi ogsaa en Detektiv har et Hjerte, og denne følende Muskel havde i den sidste Tid givet Wilson nok at bestille. Han var ung og havde i tre Maaneder været forlovet med den henrivende Lucy Valentin. Hun var ansat i et fotografisk Atelier, og hendes smukke Selvportræt i Udhængsskabet havde været den bedste Reklame for hendes Chef. Men Lucy var noget let paa Traaden, og Detektiven vidste det.

At han, den alvorlige Mand, alligevel havde valgt hende til Livsledsagerinde, beroede paa, at han ikke kunde modstaa det Trylleri, hun øvede paa ham. Dog var hendes Letsindighed en stadig nagende Pine for ham, og hans Haab om at gøre hende til sin Hustru var ved at briste, da han erfarede, at hun var ham utro. Nogle af hans Bekendte havde set hende i et Herreselskab paa flere Velgørenhedsballer og Karnevaller. Og Wilson havde, grebet af Skinsyge og Vrede, spurgt Lucy, om det passede, men hun havde paa det bestemteste nægtet det. Wilson havde dog ikke troet hende. Nu besluttede han imidlertid selv at indhente Oplysning om, hvorledes det forholdt sig. Denne Fest dannede nemlig Afslutningen paa Vinterens Karnevaller.

Havde hans Bekendte talt Sandhed, vilde Lucy uden Tvivl ogsaa være tilstede ved dette Karneval; og det havde været hans Hensigt at bede Kriminalkommissæren om at være fri denne Aften for at faa Lejlighed til at besøge Karnevallet. Nu var han blevet stillet overfor en dobbelt Opgave, som var yderst vanskelig, men som maatte løses.

Gennem Apollohallens store, dekorerede Sale bølgede Maskerne i broget Blanding. Musikken lød koglende og indsmigrende, Champagnen perlede i Glassene, forføriske Blikke kastedes fra Maske til Maske, og fra Scenen lokkede Kabaretten.

Det tilstødende Restaurationsværelse var ved Portierer skilt fra Salene. Forhænget var trukket tilside, saa Gæsterne kunde se paa Dansen. Buffetten var næsten belejret af Folk. Ved et lille Bord i Nærheden sad tre Herrer i Smoking med Masketegnet i Knaphullet. Fra denne Plads havde man et glimrende Overblik over de Dansende, og de tre Herrer var ogsaa yderst opmærksomme Iagttagere.

Der optraadte en Mængde Dominoer. En rød, mandlig Domino syntes særlig at interesse de tre Herrer; thi de havde ikke et Øjeblik Øjnene fra ham.

Den ældste af dem trak sit Ur frem. Klokken er allerede to, og stadig er der intet, sagde han dæmpet. Jeg frygter for, at han ogsaa undgaar os denne Gang. Wilson har en forbandet vanskelig Opgave.

— Ja, det er sandt. Dog finder jeg, at Wilson interesserer sig vel meget for de kvindelige Masker. Af hvilken Grund? faldt den anden Herre ind, og det lød noget ophidset.

— Bliv dog ikke irriteret derover, Schilling! sagde den tredje. Naar Wilson særlig søger de kvindelige Masker, har det utvivlsomt sin Grund i, at han tror, Tyven skjuler sig bag dem.

— Den Tanke er ikke saa ilde, sagde den første talende. Vi har jo ikke vejret noget blandt de mandlige Masker, og hvad seks Øjne ikke kan opdage, vil Wilson vel heller ikke kunne finde. Men, afbrød han hastigt, hvad er det?

Lynsnart rettede de tre Herrer deres Blik mod det Sted, hvor den røde Domino netop havde tiltalt to kvindelige Masker. Den ene af disse var iført et langt, hvidt, sølvskinnende Gevant, som var smykket med talrige Fotografier. Ogsaa Hovedpynten, som var af grøn Silke og med langt, sølvindvirket Slør, var besat med Fotografier.

Langt højere og kraftigere var hendes Ledsagerinde, som bar Marie Stuarts Kostume. Denne Marie Stuart var aabenbart en lidenskabelig Natur, som hendes berømte Navnesøster var. Kun havde hun i Mangel paa en Greve af Leicester kastet sin Kærlighed paa sin kvindelige Ledsager; thi ømt laa hendes Arm om den skønne Fotografidames Liv.

For Detektiven er Taalmodighed under Iagttagelsen af ligesaa stor Betydning som hurtig Handling i det rette Øjeblik, og Wilson havde regnet hermed. Dog en saa haard Taalmodighedsprøve som denne var han endnu aldrig blevet sat paa i sin Embedsvirksomhed. En næsten umulig Opgave skulde det synes blandt flere tusind Masker at finde en bestemt Personlighed; men det vilde uden Tvivl være lykkedes hans medfødte Sportalent, hvis Forbryderen havde befundet sig her. Men Wilson mente ikke, han var til Stede paa Karnevallet. Og ligeledes havde han for faa Minutter siden vidst, at hans Forlovede ikke var her. Hendes skælmske, kokette Bøjning af Hovedet, det guldblonde Haar og hendes lette, flygtige Skridt vilde have været ham ubedragelige Kendetegn. Nej, Lucy havde indtil for faa Minutter siden ikke været der. Da var der pludselig traadt endnu to Masker ind — Fotografidamen ledsaget af Marie Stuart. De sene Gæster havde vakt megen Interesse, dog særlig hos den røde Domino. I hvilken som helst Dragt, Lucy end havde været, vilde han have været i Stand til at kende hende.

Men ogsaa hendes Ledsagerinde fængslede straks hans Opmærksomhed, og hans Nerver anspændtes til det yderste. Barmhjertig skjulte Masken hans forpinte Ansigtsudtryk, og hans ofte prøvede Vilje sejrede ogsaa nu.

— De kommer sent, skønne Maske, og jeg ved, uden Deres Forlovedes Tilladelse!

Med disse Ord og en forandret Stemme var han traadt hen til Fotografidamen.

Ubehagelig berørt havde hun vendt sig bort fra ham og bøjet sig ind mod sin Ledsagerinde.

— Hvad De aldeles ikke kan vide, Domino! havde hun raabt. Gaa, vi behøver ikke Deres Ledsagelse.

— Aa, jeg tænker De er her for at blive underholdt, og jeg vil underholde Dem, lød Svaret.

— Jeg takker for Deres elskværdige Underholdning, Domino; men De skal vide, at min Veninde Marie Stuart er mig den kæreste Ledsager!

— Se, De er nok dydigere end jeg tænkte, skønne Maske! Det vil Deres Forlovede sikkert glæde sig over. Maaske er Deres Veninde mere tilgængelig. Tillad jeg ledsager Dem, Dronning af Skotland!

Med disse Ord var den røde Domino lynsnart ilet hen til Marie Stuart og havde slynget sin Arm om hende.

De tre Herrers Opmærksomhed var da som tidligere omtalt blevet spændt til det yderste.

Den junoniske Skikkelse snoede sig formelig i den røde Dominos jern haarde Favntag.

— Uforskammede! udstødte hun, og ogsaa hendes Organ lød fordrejet.

Men de omsluttende Arme slap ikke sit Tag.

— Det staar slet til med din Dyd, Marie Stuart! Tænk paa de Kys, dine Elskere har skænket dig! Skænk mig et Kys, jeg beder dig! Du vil ikke? Godt, saa røver jeg det!

Under Ølstrejken.

Tegning af Gustav Halldin

En Handelsrejsende iler over mod en Restauration, hvor der endnu findes Øl. Han gribes i Farten af Bolscheviken, der raaber:

— **Prøv paa at gaa derind! Tørste ska' Du som vos andre!**

Lynsnart, som hele denne Scene havde afspejlet sig, havde Dominoens Læber presset sig mod Marie Stuarts kraftige Nakke. I samme Øjeblik undslap en mærkelig Fløjten Dominoens Læber, og ved denne Lyd begyndte Skikkelsen at kæmpe for at komme løs. Men det var forgæves. Raabet: »I Lovens Navn arresterer jeg Dem!« lød for hendes Øren, og øjeblikkelig saa Marie Stuart sig omringet af Detektiverne og lænket.

I Salen var der opstaaet Panik. Følsomme Sjæle flygtede. De andre trængte sig frem. Raabet: »Det er Rickhof! Den farlige Rickhof er arresteret!« forplantede sig fra Sal til Sal. Den eneste Time, i hvilken Mennesket havde sejret over Forbryderen, havde kostet Rickhof Friheden.

Detektiven Wilson havde saaledes virkelig slaaet to Fluer med et Smæk. Kriminalforvaltningen gav ham en stor Belønning. Men da hans Venner kom for at ønske ham til Lykke, saa de, at der manglede noget paa hans Haand — hans Forlovelsesring.

Dagen efter Karnevallet havde Detektiven nemlig hævet sin Forlovelse med Lucy Valentin.

En rigtig Sømandshistorie.

Svenssons Kalle var den værste Spilopmager i Byen. Præst og Degn og Forældre gjorde alt for at sætte Skik paa ham, men lige meget hjalp det. Han begik alle de gale Streger, der kan dukke op i en vilter Drengehjerne, og de gamle Koner var slet ikke glad ved at møde ham paa afsides Steder. Hvor tindrede ikke hans smukke, mørkeblaa Øjne, hvor trodsigt rystede han ikke det dristigt formede Hovede, og hvor skælmsk spillede Smilet ikke om hans friske Læber, naar han havde fuldbyrdet et vellykket Puds. Svenssons Kalle var en køn Dreng, det maatte alle indrømme, og da han blev voksen, var der mere end en af Byens unge Piger, der tilkastede ham veltalende Blikke.

Da Kalle var bleven myndig, døde Faderen, der var Landsbyens Skomager. Kalle havde aldrig sværmet for en Skomagers Indendørs-Liv, men havde i Stedet for taget Tjeneste hos den nærboende Fisker, Matts. Og det frie Liv ude paa Østersøens brusende Bølger, se det var noget, der faldt i den raske Ynglings Smag. Og han havde snart Ord for at være den dristigste og den dygtigste Sømand, der fandtes langs Kysten i flere Sogne.

Da Faderen som sagt var død, var Kalle som eneste Barn Arving til baade Huset og de til Skomagerhaandteringen hørende Nødvendighedsartikler. Ved at undersøge gamle Svenssons Dragkiste hittede Kalle nogle hundrede Kroner. Vips afhændede han Skomagersagerne og kunde til sin store Glæde købe en af Fatter Matts' Baade, som han længe havde haft et godt Øje til. Hvem der var glad, det var Kalle. Han var sin egen Fisker, og han dansede længe om paa Gulvet i sin lille, pæne Stue.

Men pludselig formørkedes hans smukke Ansigt, og han mumlede bedrøvet frem for sig:

— Hvad kan det nytte at være glad. Jeg faar dog aldrig Gertrud!

*

* *

Vildt skummede Østersøen for den rasende Nordøstenstorm. Det er i og for sig ikke noget ualmindeligt for Beboerne paa Østkysten af Øland, men i det foreliggende Tilfælde var Spændingen i Tiltagende som Følge af, at et stort Skib, der befandt sig et godt Stykke fra Kysten, uophørlig hejste Nødsignal.

Blandt Tilskuerne paa Strandbredden befandt ogsaa Grosserer og Skibsreder Peter Bångstrøm sig; han var paa Gennemrejse til sin i nærmeste Sogn beliggende Ejendom. Efter at han en Stund havde staaet og iagttaget det næsten redningsløse Skib, udbrød han forfærdet:

»Det er »Sylfide«, mit eget Skib, paa Rejse fra Reval til Kalmar og ikke assureret. Stormen har drevet det ud af Kurs, og hvis ikke nogen kan lodse det ind i Havnen derhenne, er jeg en ruineret Mand. En stor Belønning udloves til den, der kan føre Skibet i Sikkerhed!«

Der var mange, der forsøgte, men uden Held. To Fiskere gik ynkelig til Bunds, uden at man kunde gøre noget for at redde dem. I den almindelige Forvirring, der opstod som Følge heraf, gav ingen Agt paa, at et lille, slankt Fartøj skød ud et godt Stykke nord for Samlingsstedet og sikkert styrede Kursen ud mod det nødstedte Skib. Fortvivlet fortsatte Patron Bångstrøm sin Rejse ad Hjemmet til for om muligt at finde villige Hjælpere her. Paa Turen slog den Tanke ham uvilkaarlig: »Mærkelig nok saa jeg ikke noget til Svenssons Kalle, Stedets dristigste Sømand. Hvad mon han tager sig for?«

Den lille Baad fortsatte imidlertid sin Færd, og snart stod den kække Svenssons Kalle paa »Sylfide«s Dæk, dryppende af Vand, men i Besiddelse af et hurtigt Hoved.

— Hvad er du for en forvoven Fyr? spurgte Kaptajnen. Du har — —

— Er Roret i Orden? afbrød Kalle ham brat.

— Ja, men — —

— Lad mig saa om Resten!

Og med kraftig Haand greb han fat i Rattet. De fornødne Sejl blev sat op, og snart gik det smukke, stærkt byggede Skib sikkert mod sit Maal, den lille, trygge Havn. Saa snart Ankret var kastet, og Kaptajnen havde ordnet sine Sager, tog han Kalle med sig, rejste straks til Patron Bångstrøms Gaard, hvortil de ankom næste Dags Formiddag.

Fra denne Gaard havde man en vidtstrakt Udsigt over Østersøen, dog kunde man paa Grund af nogle Banker ikke se den lille Havn, hvor »Sylfide« laa sikkert fortøjet.

Tidlig om Morgenen havde Peter Bångstrøm været oppe og kastet urolige Blikke ud over Havet. Intet Skib var at øjne.

— Maaske det lykkelig er kommen i Havn, bemærkede hans skønne Datter Gertrud, idet hun kyssede Faderen paa Kinden. Stol paa Gud, Fa'r.

— Ja, det er godt nok, det, udbrød Patronen knarvornt, og da hans onde Lune nu en Gang var kommen op i ham, kom han frem med et Spørgsmaal, som han længe havde tænkt at fremsætte, men som han af Ømfindtlighed hidtil havde holdt inde med.

— Grete i Tången, sagde han, har hvisket mig i Øret, at du er Kæreste med Kalle Svensson. Det er vel ikke sandt?

En blussende Rødme dækkede den unge Piges Ansigt. Efter et Par Minutters Forløb sagde hun:

— Jo, det er sandt!

Peter Bångstrøm fo'r op, men lige som han skulde til at udlade sin Vredes fulde Skaaler, bankede det paa Døren, og ind traadte Kaptajnen paa »Sylfide« sammen med Kalle.

— Reddet! raabte Peter Bångstrøm. Og Skibet.

— Alt er reddet, takket være ham der! Med Fare for sit eget Liv lodsede han os til sikker Ankerbund, og nu er han her for at faa den udsatte Belønning.

— Hvad forlanger du? spurgte Peter Bångstrøm med grødet Stemme.

Kalle gav kun dette ene Ord til Svar:

— Gertrud!

Peter Bångstrøm, der ikke var noget hjerteløst Menneske, svarede efter nogen Tids Betænkning:

— Ja, naar du bliver Kaptajn!

— Godt, sagde »Sylfide«s Kaptajn, jeg tager ham med mig, og det skal ikke vare længe, inden han har sit eget Skib.

Denne Spaadom gik i Opfyldelse. Da »Sylfide« et Par Aar efter var paa Rejse i Troperne, afgik dens gamle Kaptajn ved Døden. Styrmanden, Svenssons Kalle, førte derpaa Skibet lykkeligt hjem, og der blev Glæde, da Peter Bångstrøm straks udnævnte den kække Søgut til den hensovede Kaptajns Efterfølger. Inden Sommeren var runden, var Kalle og Gertrud et lykkeligt Par, og naar Egnens Befolkning siden talte om den unge Kaptajn, sagde de:

— Hvem skulde have troet, at Svenssons Kalle var bleven en saadan Mand!

— Jo, jo, udbrød Peter Bångstrøm og nikkede, de største Vildbasser i Ungdommen bliver tit de bedste Mænd, for dem er der en god Kerne i, maa I vide.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 KØBENHAVN K. TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis.**

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Interessante Bøger.
Mandens og Kvindens Slægtsliv 2 Kr.
Forbuden Frugt, pikant 1 Kr. 25 Øre
Kærlighed og Sundhed 1 Kr.
Evadatteren 35 Øre.
Postkort, franske, engelske og danske.
Stort Katalog. Alt sendes.
Henningsens Forlag.
Lille Kongensgade 39, København.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132 J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354. NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Kornloven gaar i Udvalg.

Tegning af Hp. Hansen

**Hr. Pinstrup sig føler som Landets Herre
de Store skal leve, de Smaa kan snærre.
Hr. Pinstrups politiske Hvedebrødsdage
fylder Fru Dana med Pine og Plage.**

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 35 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 28. August 1919

Tegning af Hp. Hansen

— Ved Du hvad der er det allerbedste paa saadan en rigtig hed Sommerdag? Det er at spørge en Venstremand hvad han mener om den nye Valglov — saa faar man nemlig et meget køligt Svar!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Telefon 1848

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Tegning af K. Stochholm

— Fa'en a' ikke osse Politiet strejker!

Hymne til Tørsten.

Nu risler der sommerlig Varme
ned over den støvede Jord —
— Kom med en Ølbajer, Drenge!
Min Tørst er uslukkelig stor!

Kom med en Favn fuld af Flasker
fra Isskabets mørkeste Dybder!
Min Hals er saa vissen, som var den
en femtusindaarig Ægypter!

Mit Hjerte er sygt, og det hamrer
i Angst mod sit Ribbens-Stakit,
men Flaskernes iskolde Floder
kan gøre det roligt og frit!

Aa Sommer, aa dalende Varme,
der fylder min Krop med Tørst!
Den Visdom, du lærer mig Synder,
er saligst og hidsigst og størst!

Naar alt, hvad jeg ejer af Porer,
er fyldt af en piblende Sved,
naar Øjnene sløres og sløves,
naar Armene træt synker ned . . .

Naar Benene nægter at bære
mit Muskel-omspundne Skelet,
naar Tankerne rører sig, sløve
som Fisk i et strandtrukket Net . . .

Da laller min buldnende Tunge
de svage, uhørlige Ord —
— Kom med en Ølbajer, Drenge!
Min Tørst er uslukkelig stor!

Spræng voldeligt Døren til Isskabet!
Drenge, brug Øksen og Filen!
Mit Sind er som selve Ægypten,
der gisper af Tørst efter Nilen!

Saa svupper de saftige Propper,
og Flaskernes Bund vendes op,
og grødefuldt blomstrer, fornyes
min arme, fortørrede Krop.

Da er det, som Palmer suser,
mit Blod bliver levende Kilder,
og alle de tømte Flasker
i Pyramider vi stiller!

Og Dagen gaar hen med Lovsang,
mens Skummet ustandseligt fraader.
— Tilsidst er jeg selve Sfinxen,
der taler i dunkle Gaader!

I Sjæle, der aldrig tørster!
Det er som et Under, der sker . . .
. . . Og Fanden kan ta' mig, den Morgen
jeg ikke er tørstig mer!

Thorkil Barfod.

Det gælder om at regne den ud.

Jeppe Husmand, der var en snu og forslagen Fyr, som nok skulde vide at klare sig i en vanskelig Situation, var paa Vej til Marked med en Ko, som han ønskede at sælge.

Undervejs blev det et frygteligt Vejr med Lyn og Torden — saa voldsomt, at Jeppe tilsidst troede, at saavel hans som Koens Dage var talte.

Saa fandt Jeppe paa Raad. Han lovede Vorherre, at de Penge, der vankede for Koen, vilde han give til de Fattige i Sognet, hvis Uvejret maatte holde op.

Om det nu var Jeppes Løfte, eller det var af anden Grund — Uvejret holdt i alt Fald op. Men saa fortrød Jeppe naturligvis sit Løfte til Vorherre. Dog ogsaa dette Skær klarede han uden at komme paa Kant med sin Samvittighed.

Paa Markedet erklærede Jeppe nemlig, at Koen og Grimen skulde sælges samlet. Og saa solgte han Koen for 2 Kr., men for Grimen fik han 498 Kr.

Næste Søndag lagde Jeppe, smilende over hele Ansigtet, 2 Kr. i Sognets Kirkebøsse.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

Den adelsgale Præst.

Det hændte for mange Aar siden, da Adelen endnu blev betragtet som noget over alle andre dødelige højt hævet, at en Adelsmand og Excellence under et Besøg paa et af sine Godser blev syg og døde.

Egnens Præst, der var bekendt for sin Enfoldighed og sin Ærbødighed for alt Adelskab, skulde besørge det fornødne ved Begravelsen, og han syntes, at det var upassende ved en saadan høj Herres Jordefærd at fremsige det sædvanlige Ritual.

Ved Jordpaakastelsen udtalte derpaa Præsten:

— Af Jord er Hans Ekscellence kommen, til Jord turde Hans Ekscellence blive, og Vorherre skal selv have den Ære at opvække Hans Ekcellence fra de døde!

Ugerevy.

Mel.: Snart er Natten svunden.

Snart er Som'ren svunden,
jeg si'r Tak for mig —
glad er maaske Bonden,
det er ikke jeg!
Jeg er vaad til Skindet,
og i Sindet flad;
Aaret har mig mindet
om et Styrtebad.

Englands bedste Bladmænd
Danmark skulde se,
jeg var meget glad, men
sikken en Kop Te!
Landet sku' de snuppe
— knapt de saa en Stad;
men de lærte Stubbekøbing udenad.

England har Matroser,
som kan lave Sjus,
her i Byen oser
de af Spiritus.
De hinanden laver
om til »Lobeskovs«,
og ved Hjælp af Staver
faar de »engelsk Sovs«!

Hver en Tysker, Russer,
Engelsmand m. m.
nu med »Omnibusser«
fylder Luften her.
Himlen fuld af Klatter,
Vandet li'saadan,
man for »Goliatter«
daarligt spytte kan.

Snart er Maven svunden,
jeg er som en Aal,
ingen »Øl til Munden«,
ingen »fugtig Skaal«.
Ak, jeg er saa mager,
trods min gode Mad,
thi jeg mangler »Lager«
og en frisk fra Fad!

Ja, man gaar i Fare,
hvor man staar og gaar,
mangen farlig Snare
lægges just i Aar,
Freden tag i Vare,
at den ikke flyr'
ud paa mindre rare
Kriger-Eventyr!

Jørgen Grønsvær.

Kærlighed med Forhindringer

Som en Protest mod det Giftermaal, der blev ham paatvunget (saaledes havde hans Moder forklaret mig lige før Middagen) havde Victor tilkendegivet, at han vilde vise sig som en vild overfor sin Forlovede og den elegante Verden herude ved Bar Harbor. Det var derfor, han kom til Middagsbordet i den mærkelige Dragt, og det var af samme Grund, han sad her som en stor Byldt, medens de elegante Lakajer vartede ham op.

Saa tog man Muslingerne bort, og Suppen blev serveret.

— Nu, Lilli, sagde jeg til mig selv, er Øjeblikket kommet til at vise, at du er Filosof. Den skønne Tur der ude i Taagen var en Drøm, som du skal begrave i dit Hjerte, ligesom Fader saalænge har baaret sin. At Victor ikke falder i min Smag, nuvel, var det andet, end alle Piger (jeg undtager naturligvis saadanne smaa Gæs som Portia og Ermentrude) ventede?

For at erkende Sandheden, var Victor dog ikke saa helt uelskværdig. Nej, jeg er sikker paa, at jeg i den forfærdelige Tid paa Brent, da jeg ønskede at blive gift for at blive befriet, slet ikke vilde have fundet ham saa afskyelig. Og blot for nogle Timer siden, før jeg havde lært den anden at kende, vilde jeg sandsynligvis have taget ham. Men nu — aa hellige Elisabeth, min Skytshelgen staa mig bi og giv mig Styrke den Dag, min Mand første Gang vil kysse mig! Senere bliver jeg maaske vant dertil, men første Gang . . .

Mrs Cobb, som havde betragtet sin Søn med Øjne, der straalede af Glæde, udbrød pludselig:

— Aa, Victor. Hvilken prægtig Dreng er du ikke alligevel. Jeg kunde næsten ønske, at der var mange som dig! Og saa fortsatte hun, henvendt til mig: Naa, Lili, De har endnu intet sagt, hvad synes De om min Dreng?

Med et Ryk tvang jeg mine hvirvlende Tanker tilbage til Virkeligheden, der sad han ved Bordet, tyk i sin Sweater, med sin røde og hvide Hud og sine blaa, sløve Øjne. Men et Øjeblik, da disse Øjne mødte mine, flammede de op og fik et paa en Gang arrogant og beundrende Udtryk. Og i det Øjeblik syntes jeg, at en Sjæl blottedes for mig — en Sjæl hos et Menneske, der altid før havde fulgt sine Luner og aldrig havde taget Hensyn til andres Ønsker, men som nu var blevet hindret i Opfyldelsen af et af sine kæreste Ønsker, og som havde besluttet at lade mig, der var Skyld i det hele, undgælde derfor. Og som paa den anden Side heller ikke fandt Situationen saa forfærdelig, thi de tunge, sløve Øjne sagde, at de ikke fandt mig grim.

Nej, jeg kan ikke skildre, hvad det Blik sagde! Men den aabnede for mig et Perspektiv over Ting, som ligger skjulte under Livets Overflade, Ting, som gifte Kvinder hvisker om, naar de har sendt de unge Piger ud af Værelset. Og det gøs i mig, da jeg saa paa Victors Hænder, der var røde og haarede, og paa hans Øjne, der saa granskende paa mig med fræk Nysgerrighed som hos den, der har betalt Prisen og holder paa sine Rettigheder.

Det var altsaa min Mand! Det Ord betyder mere, end jeg havde tænkt. Selvom jeg ikke havde mødt den anden om Eftermiddagen, vilde dette Blik fra min ny Ejer have faaet mig til at gyse!

Men alt dette var kun et Øjebliks Indtryk, og Mrs Cobb ventede Svar paa sit Spørgsmaal. Men jeg kunde ikke faa andet over mine Læber end Faders gamle Frase: »En chic Type!« Tænk, hvor var det dumt!

Victor lo, og atter fløj hans Blik hen til mig. Hvad hans Moder angaar, saa var hun henrykt.

— Aa, Lili, vendt bare til De har lært ham nærmere at kende, og De vil blive endnu mere forbavset!

Efter Middagen blev Victor virkelig en Smule mere behagelig. Hans Moder havde udtalt Haabet om at faa hans Stemme at høre efter saa mange Maaneders Fraværelse, og en gammel, tysk Dame (Victors tidligere Gouvernante, der nu var en Slags Husholderske) blev kaldt ned og slog sig ned foran det store Koncertflygel. Hun hamrede saa voldsomt løs, at selv en kraftig Stemme ikke kunde have trængt igennem Spektaklet — og endnu mindre Victors, der var meget hæs og spinkel, skøndt han sang med vidtaaben Mund. Men det betød ikke noget, thi hans Moder lyttede med Øjnene hævede mod Loftet og i dyb Ekstase, og hvad mig angaar, saa kendte jeg Sangene udenad.

Efter et Par Timers Forløb holdt Victor endelig op med at synge, og han begyndte nu paa en lang Historie om, hvordan han en Gang under et Fodboldspil havde været ved at slaa en anden Dreng ihjel. Medens han fortalte, sagde hans Moders straalende Øjne til mig: »Er han ikke storartet!« Og da han var færdig, foreslog hun, at vi alle tre skulde begive os op paa Galleriet for at se det berømte Portræt af hendes Søn, malet af Chartrau.

— Nej, raabte den kære Søn (han raaber altid ligesom en Skipper). Jeg gi'r Fanden i Portrættet. Jeg gaar ud i Stalden for at se paa mine nyfødte Kalve. Ved du, at Folly har kælvet?

— Men kære Dreng, Lili bryder sig ikke om Kalve. Og du kan vel ikke forlange, at en ung Dame skal begive sig ud i den Taage.

Hans Blik svarede: Hvis Lili ikke bryder sig om Kalve, saa gi'r jeg Fanden i hende.

Men jeg skyndte mig med at opretholde Husfreden ved at sige, at jeg var henrykt for Kalve. Og saa begav vi os ud i det vaade, kolde Mørke for at se paa de smaa Stakler.

Paa Vejen tilbage trykkede Mrs Cobb henrykt min Arm:

— De har været meget heldig i Aften. Jeg ser tydeligt, at den kære Dreng er henrykt for sin lille Kæreste! Hold bare Modet oppe, lille Ven. Vi to skal nok faa ham til at glemme den Statistinde, skal De se!

Glemme denne Statistinde — ah! troede hun, at jeg var bange for den Sags Skyld! Jeg følte Lyst til at le højt — men jeg kunde ikke, thi i hendes Stemme laa samme ægte Klang, som under vor første Samtale havde vakt min Sympati, og som ogsaa havde faaet mig til at føle, at jeg ogsaa var Kvinde. At Formaalet for hendes Dyrkning var prosaisk, tilmed grotesk, betød intet. Naar alt kom til alt, var hendes Følelse saa mere ufornuftig end den, der i Dag havde bemægtiget sig mit Hjerte?

Derpaa begyndte Mrs Cobb at tale om ham, jeg tænkte paa.

— Jasaa, det var Henry Stuart, der kørte Dem hjem? Traf De Mrs Vanhuysen? Jeg formoder, at De ved, hvem hun er — nej, naturligvis ikke, hvordan skulde De kunne vide det. Men jeg kan forsikre Dem, at Navnet Vanhuysen . . . . hun trak Vejret dybt og fortsatte: Naa, var hun venlig?

— Hun var meget elskværdig. Hun sagde, at hun kendte Tante Elizabeth . . . .

— Jasaa, De sørgede for at tale om Hertuginden? Det er meget taktfuldt af Dem, mit Barn — udmærket, ganske udmærket. Og Mrs Stuart — traf De ogsaa hende? Mrs Mecklenburgh Stuart, oh! Hun smaskede med Læberne, da hun andagtsfuldt udtalte Navnet.

— Mrs Stuart var ikke hjemme. Hun var netop blevet kaldt til sin Broder i Baltimore, der ligger for Døden.

— Hendes Broder, Biskoppen! Aa, tænk om det var min Broder, søde De! Hendes Øjne lyste glubske overfor al den Herlighed. Saa trak hun Vejret dybt: De kommer vel for at hilse paa Dem, kære Barn?

—Ja, det sagde de. Det vil sige, Miss Corroll spurgte, om hun maatte komme, og Mrs Vanhuysen sagde, at hun haabede, de fik mig at se igen.

— Ah! Naturligvis gælder Indbydelsen ogsaa mig som Deres Forklæde. Skønt jeg tror ikke, at jeg vil tage med første Gang. Nej, jeg vil hellere vente. Og Miss Corroll — Fanny Corroll, der har gjort saa megen Succes i London?

— Ja, jeg saa hende i Brent, da jeg var der med min Tante.

— Saa—aa, hun saa Dem i Hertugindens Selskab? Aa, det er jo ganske fortræffeligt. Og Henry Stuart! De troede jo, at han var Victor?

— Ja — De forstaar, han troede jo, at jeg var Miss Corroll.

— Meget romantisk — et henrivende lille Æventyr, som skaffede Dem ind i netop den Familie, jeg særlig ønskede, at De skulde lære at kende. Henry Stuart! Han er ved at blive berømt paa Grund af sine Flyvninger. Man paastaar, at han vil slaa Rekorden fra Boston til New York. Vi faar ham at se i den kommende Flyveuge. Blandt de yngre Jurister skal han ogsaa være en af de aller dygtigste. Det ene med det andet bevirker, at han anses for det bedste Parti her paa Øen — efter min Victor. Ja, de ligner hinanden meget.

Og hendes Blik gled hen til hendes elskede Søn, som sad med sine sømbeslaaede Fodboldsko paa en broderet Silkepude og røg paa en lille Pibe, der lugtede afskyeligt.

— Victor, du kender jo Henry Stuart, ikke sandt?

— Ja, alle Drengene var tossede efter ham ved Sunvesselet Skolen, jeg kunde ikke forstaa det. Jeg kaldte ham en snobbet Fyr.

— Ja, min kære Dreng, du har aldrig holdt videre af Howarduniversitetet. Jeg forsikrer Dem, Lili, at det ikke er min Skyld, thi jeg gav den kære Dreng 50,000 Dollars om Aaret, for at han skulde have det behageligt der og ikke staa tilbage for nogen. . . . . Nu lader det Gud ske Lov til, at vi kommer ind i Selskabet alligevel.

IX

PAA FLYVEPLADSEN

Ja, det saa virkelig ud, som om hun vilde faa Ret. Takket være sin Energi, takket være de Chancer, jeg gav hende, syntes det, som om Mrs Ethelbert V. Cobb vilde komme til at overskride Selskabets magiske Kreds. Blandt dem, der hilste paa os i de følgende Uger, og af den Masse Indbydelser, der haglede ned over os, kunde jeg naturligvis ikke skelne det uægte Guld fra det rene, men det saa virkelig ud, som om Bar Harbors, det vil sige Amerikas højeste Kredse, aabnede sine Døre for Mrs Cobb.

— Det er Hertuginden, jeg har at takke for det, udbrød hun en Dag, Hertuginden og Deres Skønhed. Ved De, hvad man kalder Dem, min søde Ven? »Den skønne Scheherezade« — det hørte jeg, Oberst Appleby kaldte Dem forleden Aften.

Hun saa op og ned ad mig paa samme Maade som den Gang om Bord paa Skibet.

— Og det er sandelig et træffende Navn, fortsatte hun, for Deres originale orientalske Type, forenet med virkelig parisisk Chic. Disse Øjne — deres Dybde og Tegning — der er virkelig noget berusende, noget satanisk ved dem! Jeg antager, at De allerede er klar over, at der ikke paa hele Øen findes en Mand, der ikke er forelsket i Dem til langt op over Ørerne — gamle og unge, fra Præsidenten i Poloklubben til den mindste Fiskerdreng. Paa Grund af Deres fine Fremtræden har De ogsaa taget Damerne med Storm, eller er det maaske Herrerne, der har trukket Damerne med.

— Tror De vel, fortsatte hun, at Mrs Vanhuysen fornylig vilde have været saa elskværdig overfor os, hvis ikke hendes Søstersøn havde været forelsket, ja vanvittig forelsket i Dem? Tænk, at De troede, at han var Victor, det var mærkeligt. Et heldigt Tilfælde, thi derigennem lærte De jo Miss Corroll og Mrs Vanhuysen at kende — skønt jeg paa den anden Side ikke kan fatte, hvorledes De kunde forveksle min prægtige Dreng med nogen anden . . . .

Ja, jeg har virkelig truffet Mr. Stuart igen — hver Dag. Morgenen efter vort Æventyr kom han for at aflevere sit Kort hos Mrs Cobb og høre, om jeg ikke var blevet forkølet. Næste Dag kom han om Eftermiddagen paa Visit sammen med Miss Corroll og medførte et Kort fra Mrs Vanhuysen og Indbydelse til Te til den næste Dag. Den følgende Dag havde han truffet Aftale med Mrs Cobb om, at vi skulde træffes paa Tribunen ved Poloturneringen og samme Aften til et Bal, til hvilket Mrs Vanhuysen havde skaffet os Kort.

Det var besynderligt, hvor urolig jeg var i Tiden før disse Møder. Jeg sprang op og ned ad Trapperne. Jeg skændte paa den stakkels gamle Geneviéve, fordi hun var for længe om at ordne mit Haar. Ved Bordet spiste jeg meget lidt og i en forfærdelig Fart — og paa Vejen, naar Victor tog Rattet fra Chaufføren, smigrede jeg ham paa en Maade, som ellers er ganske fremmed for mig; jeg sagde, at han kørte langt bedre end de professionelle Chauffører, og bad ham om at køre hurtigere! hurtigere! indtil Mrs Cobb skreg op og Bønderne bandede.

Hvad betød vel denne Feber? Det var, som om noget brændte i mit Blod — eller som om noget bagved mig drev mig frem.

Og altid havde jeg et Billede for mine Øjne og en Tanke i min Hjerne. Og — vær ærlig, Lili! — i samme Øjeblik, Mr. Stuart sagde Farvel, begyndte jeg at lægge Planer og bryde min Hjerne med, hvorledes jeg kunde faa ham at se igen.

Og naar Øjeblikket kom, hvor jeg skulde træffe ham, glemte jeg alt andet. Aa, disse Glædens Stunder, da jeg følte, at jeg levede! Aa, herlige, stærke og skønne Liv!

Det var paa Flyvepladsen to Uger efter min Ankomst, at jeg begyndte at tænke.

Bar Harbor sværmede ligesom alle andre Steder i Verden for Flyvninger. Da der paa Øen var altfor mange Bjærge og altfor megen Blæst, havde man indrettet Flyvepladsen 20 engelske Mil inde i Landet.

Skønt Victor ligesom alle andre unge Mænd havde en Flyvemaskine, var han endnu ikke begyndt at flyve. Hans Moder skreg op ved den mindste Antydning i den Retning, og jeg ser meget godt, at han er glad for at kunne gemme sig bag hendes Frygt; han siger dog stadig, at han vil begynde, naar hans Lærer fra Paris ankommer. Henry Stuart flyver derimod, og i forrige Maaned vandt han en Pokal for en Flyvning fra New York til Philadelphia.

Da vi var naaet derhen, og Mrs Cobb og jeg steg ud af Bilen sammen med Victor (der ved den Lejlighed var nyklippet og iført en smuk, ny, matgraa Dragt), skyndte Henry sig straks hen til os. Vi kom lidt sent, og man var allerede begyndt at flyve. Men Henrys Tur var ikke kommet endnu. Hvor smuk, hvor kæk saa han ikke ud i sin tætsiddende røde Dragt og med Læderhjelmen i Haanden.

— Giv mig Deres Lykønskninger med paa Farten gennem Luften, Mademoiselle, sagde han.

Jeg hader Flyvemaskiner — disse lumske Tingester!

— Modtag mine Lykønskninger, mit Hjertes varmeste Lykønskninger, og tag dem med paa Deres Fart. De vejer blot saa lidt til!

Trods min Glæde over at gense ham, kunde jeg ikke forhindre, at min Stemme lød sørgmodig. Og til min Overraskelse blev han ogsaa pludselig alvorlig.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

ENTENTEN OG RUSLAND.

Den engelske Krigsminister til den russiske Arbejder: Tag disse og alt skal tilgives Dig! (»Daily Herald«, England.)

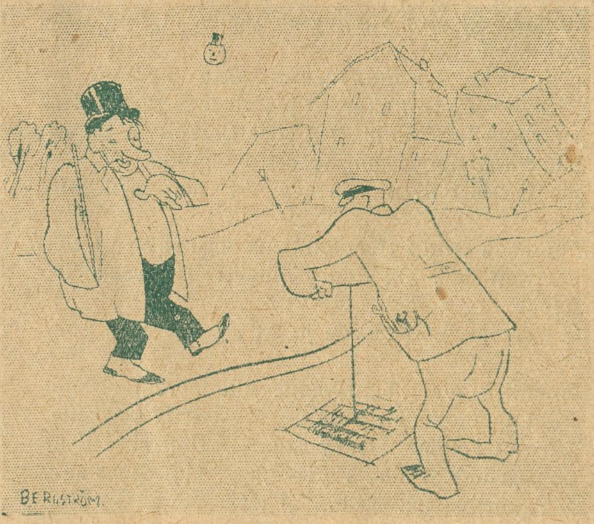

— Jaså, de å du, din jäkel, som vrider jorden runt! (»Söndags-Nisse«.)

Ungkarlene har faaet deres egen Organisation, og nu organiserer Svigermødrene sig ogsaa! (»Lustige Blätter«)

Käringen: Ja begriper rakt inte va dä ä fatt mä soggo (Soen). Ho grömta som besatter hele guss långe dan.

Gubben: Än sen då? Ho har la rösträtt — ho som du! (Ja, hva, hun har jo Stemmeret li'som Du! (»Strix«).

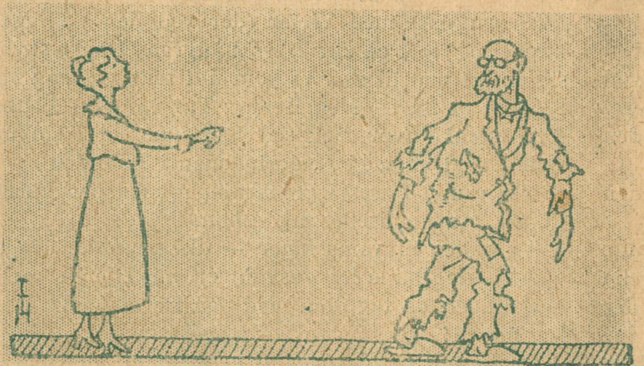

— Far, nu synes jeg snart, du skulde lade dine Klæder vende! (»Simplicissimus«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Sidste Damemode:

Englands-Frisuren.

De' si'r De ikke!

Den værste Maade at blive narret ***April*** *paa maa være den: Midt i Kærlighedens* ***Maj****, en smuk* ***Juniaften*** *at se sin* ***Julie*** *i Armene paa* ***August****.*

*

Ved et Provinsteater optræder en Skuespillerinde, som om Dagen er Sypige. I en Rolle som Hertuginde var hun saa uheldig at tabe Traaden.

*

Den tyske Mark daler for Tiden omtrent som den gik ned med Faldskærm

*

Børn, der indleverer tabte Sager paa Politistationen, kaldes ***Hittebørn****.*

*

En Mand har paa Fyn købt et forhenværende Missionshus og fyldt det med Roer. Over Døren stod der »Bedehus«. Nu har Manden ladet male ***Roe*** *foran* ***Bede****-hus.*

*

En ældre, sjælden hæslig Jomfru sagde forleden foran sit Spejl: Det faar være, hvad det vil — jeg hører nu i al Fald til »det smukke Køn«.

Hørt paa et Postkontor.

Ældre, let beskænket Mand, der lige har faaet et afvisende Svar af Postkontrolløren:

— Men saa vil De maaske have den Godhed at sige mig, om dette Brev kommer til Hellerup i Morgen?

Postmand: Ja, naturligvis.

Ældre Mand: Bliver det bragt ud i Hellerup i Morgen?

Postman: Selvfølgelig.

Ældre Mand: Næ, der er ikke noget selvfølgelig, og det er nu anden Gang, at jeg griber Dem i Løgn — for Brevet skal til Korsør! (Hilser og gaar).

„En Svensker".

NATURALISM. Vännen: — Jag har hört talas om en målare, som målade frukter så naturliga, att fåglarna komme och hackade på dem.

Målaren: — Det var väl ingenting. Jag målade för några veckor sedan en schweizerost, och nu är der mask (Orm) i den!

„En Nordmand"

Et nygift landsens par tok ind paa byens bedste hotel og forlangte en flaske »a' den fineste vin dere har«.

»Hvilken sort?« spurte kelneren.

»A' den sorten som er slik at korken flyr i lufta og de' som er indi' ser ut som sæpeskom!«

„En Dansker".

Bondedrengen (ser en fin Jagtvogn køre forbi):

— Du, Far, hvordan kan det være, at den fine Herre kører selv, mens Kusken sidder bagpaa med Armene over Kors?

Bonden: Du kan da nok forstaa, at han strejker!

OPTIMISME

Hvad er Optimisme?

Det er, naar en fuldstændig haarløs Mand køber en Flaske Haarvand hos en Barber og derefter anskaffer sig en Haarbørste og en Kam i den Tro, at han faar Brug for disse Sager i Løbet af et Par Dage.

Pist!

1. Overkelner: I det Hotel i Chikago, hvor jeg arbejdede, der havde vi ikke mindre end to Hotellæger.

2. Overkelner: Pyt! Er det noget at tale om. Jeg har haft Plads paa et sydamerikansk Hotel, som havde sin egen Kirkegaard!

Hørt paa Musikinstitutet.

Klaverlæreren: De maa klippe deres Negle, Frøken, ellers bliver det ikke Klavermusik, men Hornmusik.

Hørt ved Kapellet.

Præst: Hør, Hansen, De maa anskaffe en ny Ligvogn. Den gamle her ryster jo aldeles forskrækkelig.

Graver: *Er der nogen, som har klaget?*

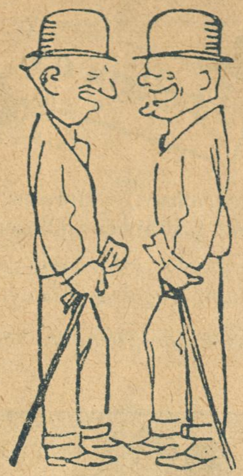

— Hvad hed Statsministeren i 1913?

— Han hed Klaus Berntsen.

— Nej, han hed Zahle.

— Jamen det hedder han, som er det nu.

— Jamen han hed da ogsaa Zahle i 1913!!

Hørt paa Kvindemøde.

... »Og naar jeg hører Manden sige: »Hvilken Kvinde har vel frembragt et stort Drama?«, saa vil jeg svare: Hvilken Mand har født Tvillinger?«

Hørt paa Kontor.

Chef: Hvad er det for en Klo, De har? Det Brev, De har skrevet, kan jo intet Menneske forstaa. Et Menneske, der ikke formaar at udtrykke sig forstaaeligt, *er et Æsel.* Forstaar De mig?

Kontorist: *Nej!*

Historien om Prinsen af Wieds nedkastede Skatte har givet Kresjan Hareskaar (Adr. Fælleden) en fortrinlig Idé. Han har indrettet sig et »Opsamlingssted« og henleder ved Hjælp af et Skilt forh. Kongers og Kejseres Opmærksomhed paa sig.

Alf Henrichsen, Horsens. Deres Fættre stod i »Ravnen« allerede i Maj Maaned.

Hans Holm. Tegningen benyttes.

Omer og *Ejnar Theodor*. Ved Lejlighed.

— Hva' døde han a'?
— Han drak sig ihjel.
— Ja, han har altid vaaren hældi!

Tegnet af Børge E. Hansen.

Lille Else: Mor, nu har Musene taget alt Brødet uden at aflevere Brødkort!

Tegnet af P. Henry Andersen, Nørre Sundby.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

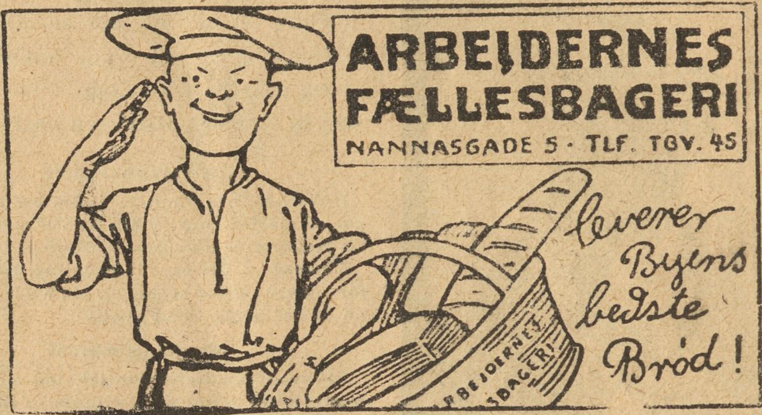

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —

men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Forlovelsesringe Halgreen Gothersgade 34

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst. Telf. 10,795.

Sygeplejeartikler billigst, reelle Varer sendes overalt. Frimærker eller Efterkrav. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Vil De spise godt
paa Nørrebro, saa gaa hen i Cafe Blaagaard. Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Tegning af Satyr

Nærsynet og døv Herre: — Undskyld, vil Herren ikke være saa god at sige mig, hvilken Vej, der gaar til Ballerød? — Hva'bar? — Naa, begge Veje fører dertil — tusind Tak!

„Tilfældigt Sjov".

En Dreng kom ind paa Apoteket og sagde:

— Maa jeg faa for 25 Øre Opium?

Farmaceuten betragtede ham skarpt og spurgte:

— Hvad vil du have Opium for?

— For 25 Øre! svarede Drengen uden at fortrække en Mine.

Enken: Jeg vil gerne gøre en Sørejse for at lette mit sorgbetyngede Sind. Men jeg ved ikke, hvor jeg skal rejse hen.

Veninden: Rejs til det sorte Hav.

Drengen: Kan jeg faa for 10 Øre Levertran? Men den skal være frisk!

Provisoren: Frisk! Du tror maaske, vi slagter en Hval, hver Gang en Kanin som du kommer og vil have for 10 Øre Levertran?

Sagfører Jantzen er berømt for sit mesterlige Forsvar, der har frelst mangen Synder ud af Rettens Kløer.

En Ven siger til ham:

— Hvorfor giver du altid dine Klienter den venstre Haand, naar de kommer for at takke dig?

Og Svaret lyder:

— For at jeg kan holde paa min Portemonnæ med den højre.

SMAG OG BEHAG!

I en Restauration gaar det elektriske Lys pludselig ud. Da det atter bliver lyst, hvisker en ung Dame til sin Veninde:

— Gud, jeg blev kysset!

Hvortil den anden svarer:

— Og min Kalvekotelet er forsvunden.

Bonden, der er lige ved at blive kørt over af et Automobil:

— De forbandede Indretninger. Man er da heller aldrig mere sikker paa Liv og Lemmer, siden vi har faaet dem. De skulde i hvert Fald forbydes, indtil Folk var døde.

Gamle Niels Petersen har været paa Marked, kvor han har købt et Barometer i dyre Domme. Hans Kone bliver arrig, da hun ser, hvad han har købt.

— Og saa gaar du hen og køber et saa dyrt Barometer; min Gigt er naturligvis ikke god nok mere.

— Hvad, laver De ogsaa Mad paa Deres Automobilture?

— Ja, vi har altid en meget praktisk Kogeindretning med. Blødkogt Æg koger 20 Kilometer.

Han: Kan du tænke dig, lille Kone, i næste Uge bliver en Komet synlig om Natten!

Hun: Ja, du faar nu alligevel ikke Portnøglen!

I en af de store Restaurationer i Ostende sad et ungt Par og spiste Middag. Parret var paa Bryllupsrejse og i den syvende Himmel.

Pludselig blev de revet ned fra denne Himmel og ud af deres kulinariske Nydelse ved, at en Tjener kom for at gøre Regnskab op. Efter hver Post, han førte paa, gentog han mekanisk Spørgsmaalet: Er der mere, Herre?

Kan du huske, om vi har faaet mere, min Due? spurgte den unge Ægtemand med et ømt Blik til sin Hustru.

Tjeneren, som kun hørte det sidste Ord, noterede straks paa Regningen: En Due, 3 Kr.

— Det var da et Held, jeg ikke sagde *»min Gaas«*, da han præsenterede Regningen, for saa havde han da nok beregnet 30 Kr. for den.

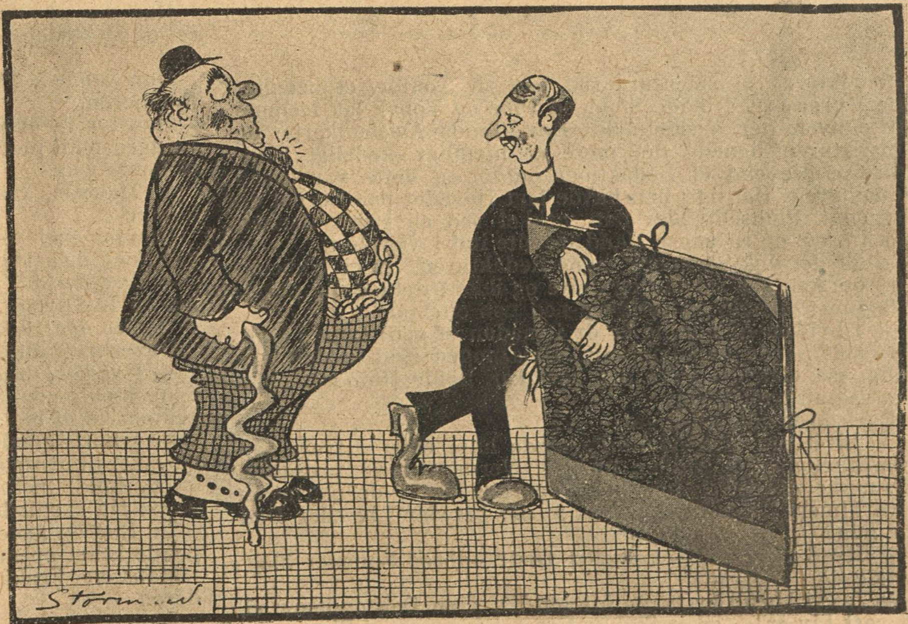

Tegning af Storm-Nielsen.

— Forstaar De Dem noget paa Træsnit?
— Det skulde jeg mene — min Fa'r havde et Savværk!

Dødspennen.

Dagslyset trængte svagt ind i det skumle Kammer i et Hus i Chicago, hvor der stod fire Mænd midt paa Gulvet og undersøgte en Fyldepen, som en af dem holdt i Haanden.

— Er det den? spurgte en af Mændene hæst. Han var betydelig yngre end de andre og syntes staa paa et højere Dannelsestrin. Han bar mørke Briller, formodentlig for at gøre sig ukendelig, thi der syntes ikke at være nogen Fejl paa Øjnene. Han tog med rystende Haand Fyldepennen fra den anden.

— Den er skrækkelig, sagde han, idet han rystede paa Hovedet.

— Den er ikke særlig smuk, lød Svaret. Men fat dig, du ryster jo som et Æspeløv! Hold den stille — den anden Ende opad — saafremt du ikke vil blive sprængt i Stumper og Stykker.

Han lagde den hurtig tilbage i den Talendes Haand.

— Hvor længe varer den, Dick? spurgte han. Jeg mener, hvor meget kan man skrive med den?

Manden, som kaldtes Dick, smaalo.

— Aa, sagde han, den skal holde ens Livstid ud — ha, ha! Men hvor længe *det* varer, det bliver et andet Spørgsmaal! En halv Time eller lidt mere, alt eftersom der trykkes haardt eller svagt paa Spidsen, antager jeg.

— Kun en halv Time, mumlede den anden nervøst. Ah —! Dick lagde Fyldepennen i en Æske og rakte den til Manden med Brillerne.

— Dawson maa undertegne sin Dødsdom med denne Fyldepen inden en Uge, sagde han. Og du skal give ham den, du er jo hans Ven, saa du kan gøre det uden at vække Mistanke, og naar du har gjort det, maa du underrette os.

— Ja, det er let nok, svarede han hæst. Men det er virkelig haardt at sende en gammel Ven ind i Evigheden, fordi at hans politiske Sympatier — —

— Dumheder! raabte han, som kaldtes Dick. Naar du er saadan en stakkels blødhjertet En, hvorfor befinder du dig saa her hos os?

Han svarede ikke noget herpaa, men tog Æsken og lagde den forsigtig i Lommen.

*

Redaktøren af »Mercur« sad paa sit Kontor, et kedeligt lille Værelse med bløde Stole, og Pibe og Tobak laa fremme for enhver, der ønskede lidt Røg. Trods Avisbunkerne og Korrekturen lignede det mere et hjemligt, kedeligt Ungkarleværelse end et Redaktionskontor, og dette var ogsaa Redaktørens Hensigt; han havde lagt Hovedet paa Bordet og sov godt. Pludselig blev han vækket ved en stærk Banken paa Døren, og en yngre Mand traadte ind i Værelset.

— Er det dig, Sommer? sagde Redaktøren. Du er lykkelig, du, som kan gaa saadan og drive og ikke foretage dig noget. Sommer smaalo og satte sig ned paa en Stol.

— I hvilken Anledning er du i saadan et godt Lune i Dag, Dawson? sagde han langsomt. Hvis nogen skal kaldes lykkelig, saa maa det være dig, som kan holde Humøret oppe i et saa afskyeligt Vejr.

Dawson tændte en Cigar.

— Livet er saa romantisk, sagde han, eller snarere saa uberegneligt. Her sidder nu jeg, Verdens mest prosaiske Menneske og bæver for, hvad der kan ske i de nærmeste tyve Timer. Hvem skulde ane, at det betyder Liv eller Død for mig?

— Hvad siger du — Liv eller Død? udbrød Sommer blegnende.

— Ja, vi Mænd er nogle Idioter. En skøn Dag opdager vi, at vort Liv er — er et Stykke Legetøj for en ung Pige — — Men hvad gaar der af dig, Sommer?

— Ha, ha, ha! lo Sommer og sank tilbage i Stolen, halvkvalt af Latter. Ha, ha, ha! Du — en ung Pige — —!

Saa hold nu op, udbrød Dawson. Jeg anede ikke, at Meddelelsen skulde gøre det Indtryk paa dig. Du har sandsynligvis nylig faaet en Kurv.

Sommer rejste sig og tog sin Hat, hans Øjne blinkede nervøst bag Brillerne.

— Jeg maa gaa nu, sagde han. Men — det er sandt, jeg har noget at vise dig. Det er — det er en ny Opfindelse — en Fyldepen.

Han tog Pennen op af Æsken, og Dawson holdt den op mod Lyset.

— Hvad nyt er der ved den? spurgte han.

— Jo, svarede Sommer, det paastaas, at den kan holde ens Livstid. Den behøver ikke at fyldes. Forsøg den!

— Den ser ejendommelig ud, sagde Dawson. Lad mig se, hvorledes den skriver.

Han satte sig og tog et Ark Papir. Sommer blev ligbleg og skælvede af Skræk, medens han stod og saa til.

— Den er udmærket, sagde Dawson, idet han skrev nogle Linier med Fyldepennen. Hvad er den lavet af?

Sommer svarede ikke, og da Redaktøren saa op, fandt han Stuen tom.

*

Den følgende Dag vandrede Sommer rastløs omkring i Parken med sænket Hoved og et bedrøvet Træk omkring Munden.

Anarkismen var nu i Færd med at lære ham, hvad den virkelig var.

Han havde opgivet alt — Stilling, Venner, Familie — for det, som han en Gang ansaa for en retfærdig Sag, og nu begyndte den frygtelige Tanke at gaa op for ham, at han stod i Begreb med at begaa en fejg Ugerning, et lumsk Mord.

Hans Hjerte krympedes, naar han tænkte paa Dawson og hans lille Kærlighedshistorie — den var maaske forbi nu, afsluttet paa en ny og frygtelig Maade. Og den unge Pige? Maaske havde hun mørke Øjne og sort Haar ligesom — —

Med ét standsede han som lamslaaet. Paa Bænken et lille Stykke foran ham sad hun, som han havde svigtet, da Anarkismens vilde Idéer greb ham og fik ham til at forlade hele sin Familie.

— Else, stammede han, er det virkelig Dem? De har forandret Dem meget.

— Ja, svarede den unge Dame med sænket Stemme, men det er fordi, at jeg *nu* er lykkelig.

— Hvor det glæder mig, stammede han.

— Jeg har faaet en Stilling ved »Mercur« og tjener mange Penge.

— »Mercur«! raabte han hæst. De kender — kender saa Redaktør Dawson?

— Ja, svarede hun rødmende. Jeg — jeg er endda forlovet med ham.

Han saa et Øjeblik forvirret paa hende. Saa sprang han op og styrtede af Sted gennem Parken som en forfulgt Morder.

Han aabnede Porten til »Mercur« og løb som en Gal forbi Portneren.

Han tog i Forbifarten fat i en Brandspand, som hang paa Væggen fyldt med Vand, og styrtede ind til Redaktøren uden at banke paa.

— Dawson, raabte han — men saa standsede han som lammet.

Dawson sad ved sit Skrivebord og skrev — skrev raskt væk med den frygtelige Fyldepen.

— Læg den fra dig! forsøgte han at raabe, men kunde ikke faa en Lyd frem. Han gjorde en voldsom Anstrengelse.

— *Slip den! skreg han. Slip den!*

Dawson vendte sig roligt om.

— Hvad —, begyndte han, men Ordene forstummede paa hans Læber, da Sommer styrtede frem og rykkede Fyldepennen ud af hans Haand.

Man hørte pludselig en snurrende Lyd som af en Klokke, der skal til at slaa. Sommer vaklede baglæns, Dawson sprang op og holdt instinktmæssig begge Hænder for Ansigtet — i næste Nu eksploderede Fyldepennen.

Da Røg og Aske lettede, stod Sommer ligbleg og bloddryppende lænet op mod Væggen.

Hans ene Frakkeærme var tomt og hang i Laser ved Skulderen. —

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Et Æventyr paa Langelinie
eller
Den standhaftige Blymatros.

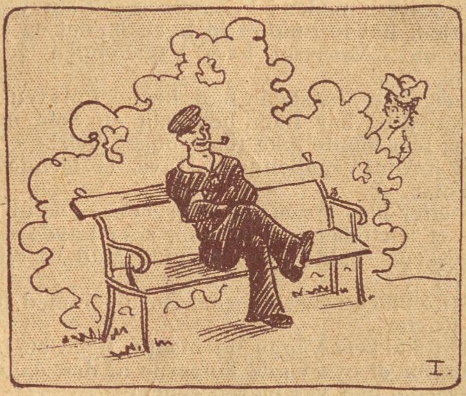

Her ser paa Langelinie man den engelske Matros;
han sidder helt alene her, det siges til hans Ros.

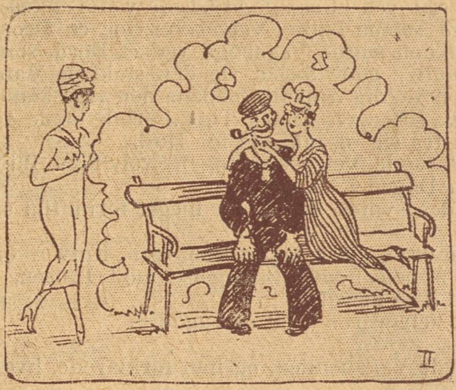

Men Jim faar ikke Lov at sidde længe dér i Ro:
først kommer Pige I og siden kommer Pige II.

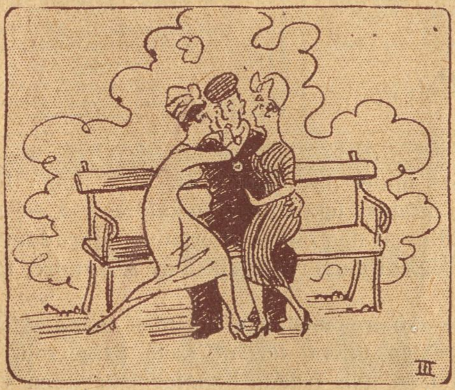

De filmer som Rivaler for at vinde Mandens Gunst,
men atter til Matrosens Ros: de filmer her omsonst.

Nu bli'r imellem »Misserne« der Kamp med Raseri,
men Jim er himmelglad, fordi for Kvinder han slap fri·

Men ak, min Gut, saan' gaar det ikke til i København,
her ses han blive trukken ind i Fru Amandas Favn!

Tegninger af Svend Rosschou.

Gal Mands Mad.

Paa en af New Yorks Hovedgader vandrede en Dag en pelsklædt Herre frem og tilbage.

En udsultet Vagabond, elendig i Tøjet, kom stavrende hen ad Gaden.

Den pelsklædte Herre gik hen imod ham og spurgte, om han var sulten, om han vilde have lidt at spise — en bedre Middag?

Vagabonden var ved at skrige af Glæde ved Tanken om at faa sine tomme Tarme fyldte. Velgøreren tog en Droske, og snart efter sad den sultne Vagabond ved et Bord, som bugnede af alle mulige gode Sager. Og den stakkels Mand aad og drak med en vældig Appetit, medens den rige Mand med et Smil saa til. Efter en Times Tids Forløb lagde Gæsten Kniv og Gaffel fra sig og takkede for Mad.

— Allerede? sagde Velgøreren og lo velvilligt. Bliv bare ved! Husk paa Dagen i Morgen!

Ja, Vagabonden syntes, at det var meget fornuftigt sagt og begyndte igen.

Men fem Minutter efter lagde han igen Kniven og forklarede med en betegnende Bevægelse mod Halsen, at nu formaaede han ikke mere!

Men da blev Velgøreren vred og sagde:

— Du skal!

— Nej! svarede Vagabonden, og han forklarede, hvor mæt han var.

Da tog Velgøreren en Revolver op og sagde:

— Hvis du ikke spiser det hele op, som findes paa Bordet, faar du en Kugle i Maven — og den bliver maaske sværere at fordøje, sagde han bistert.

Med skælvende Hænder greb Vagabonden igen Kniv og Gaffel og fik et Kalkunben og to Kartofler proppet i sig, men saa maatte han opgive det igen.

— Jeg kan ikke mere, stammede han og gabede som en Høne, der har faaet et Fiskeben i Halsen.

— Saa skyder jeg, skreg Velgøreren. En — to — tre! Derpaa skød han, og den overmættede Vagabond følte en heftig Smerte i Maven, medens Velgøreren gik sin Vej.

En Betjent havde imidlertid hørt Skudet og styrtede ind i Huset og ind i Værelset, hvor Vagabonden laa og stønnede af Smerte.

— Jeg er skudt, hviskede han, her — i Maven, — aah — —

Politibetjenten bar ham hen paa en Sofa og undersøgte ham, men han kunde ikke finde noget Mærke efter en Kugle. Derimod havde Vagabondens Mave en ejendommelig svulmende Form.

Dagen efter blev Husets Ejer greben, og man opdagede, at han var et bortløbet Galehuslem, som havde den fikse Idé, at Menneskene skulde proppes med Mad — ellers vilde de sulte ihjel!

I hans Lommer fandt man en Revolver med fem Patroner — uden Kugler.

Men den stakkels Vagabond maatte ligge en lang Tid paa Hospitalet for at overvinde Følgerne af den gale Mands Mad — han troede, han var bleven skudt!

Han vilde hellere sulte ihjel end en Gang til proppe sig paa denne Maade, sagde han.

Og det var et Held for ham, mente Lægerne, at han ikke revnede, den Gang Skudet knaldede!

Sjuka.

Skitse af *Seest Pico.*

Det var ikke lykkedes mig fuldt ud at faa opklaret, hvorfra Navnet Sjuka oprindelig stammer; men den Sjuka, jeg kendte, havde arvet det efter sin Hund, der forresten allerede længe før min Tid var afgaaet ved en tidlig og sandsynligvis af Fedt paa Hjertet fremkaldt Død. Hvordan Hunden havde faaet Navnet, ved jeg som sagt ikke; men dens Ejermand syntes, at dette Hundenavn var saa overmaade grinagtigt, at han den Gang, da den levede og stadig færdedes i hans Nærhed, ikke kunde lade være med fortroligt at meddele enhver, han traf, hvad den hed. Folk delte hans Mening om Navnet, derfor klæbedes det efterhaanden ogsaa paa ham selv, og ved Hundens Død blev han alene om at bære det.

— — —

Der blev altid Larm og Fnisen i Klassen, naar Sjuka gik forbi ude paa Vejen, og ingen af Lærerne, næppe nok Skolens Bestyrer, formaaede at bringe Ro, før han var ude af Syne.

Han havde en ualmindelig sindig Gangart, og for hvert femte eller sjette Skridt, enten der var noget at se efter eller ej, vendte han sig om for med et lunt Smil at tage et Overblik over den tilbagelagte Vejstrækning.

Det var dette i Forbindelse med hans rødviolette Ansigtsfarve, stærke Haarvækst og snurrige Paaklædning — tidt var han i Skjorteærmer, og da kunde vi mellem Vesten og Bukselinningen se en to Tommer bred Stribe af en rødlig Uldtrøje —, der fremkaldte vor Munterhed. Vi kendte jo ogsaa alle hans Hang til spirituøse Drikke, af hvilke han særlig foretrak Akts. D. d. S. F.s 43 pCt.s Fuselbrændevin, og vi kendte Historien fra den Gang, han var Graver paa Kirkegaarden.

Da der en Gang skulde være en Begravelse, og man kom bærende med Kisten, fandt man nemlig Sjuka liggende nede i Graven under Indflydelse af, hvad hans Familie kaldte hans »Ligfald«, og dette fremkaldte hos en af de mindre sorgmodige af den dødes efterladte Udbruddet: »Ja, der kan man se; hvem der graver en Grav for andre, falder tidt selv i den.«

Denne Affære medførte foruden hans Afskedigelse fra Graverposten ogsaa det, at hans Svigersøn, Byens eneste Købmand, af hvis Naade han for Eftertiden var henvist til at leve, satte ham paa Ration med Hensyn til de vaade Varer. Rationen var til at begynde med ret rigelig: halvanden Pægl om Dagen og en Romtoddy ekstra Søndag Aften; men saa kom Krigen, og den kære Spiritus steg i Pris, saa at Rationen blev indskrænket først til een saa til en halv Pægl, og da endelig Spiritusforbudet kom, faldt den naturligvis helt bort.

Sjuka bar det som en Mand. Efter Sigende søgte han sin Trøst i at spise megen sur Sennop til Maden, noget kradsende maatte der til.

En klar Frostdag stod Sjuka, der som sædvanlig havde god Tid, i Svigersønnens Gaard og betragtede en af Kommiserne og Gaardskarlen, der var i Færd med at rulle en stor Jerntønde med Petroleum fra en Vogn ned i Kælderen.

Netop da de havde faaet den over Bagsmækken, knækkede Ladets ene Stang, Tønden styrtede ned og knuste den ene Kælderlem.

Den Aften var Sjuka usædvanlig længe om at spise sin Aftensmad; bagefter gav han sig mod Sædvane i Snak med Tjenestepigen og forlod først Folkestuen, hvor han spiste sit Naadsensbrød, da han havde set de to Kommiser, Handelslærlingen og Gaardskarlen samlede om Aftenkaffen.

Den følgende Morgen fandtes han død i Kælderkrogen foran den lille forseglede Tønde med Mærket D. d. S. F.

Seglet var brudt.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Tlf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 200.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Hr. Jensen, ægte Ungkarl, havde blandt andre Vaner ogsaa den, at han altid før Maaltidet pudsede Kniv og Gafel af med sin Serviet.

En Dag, ved en større Middag, begyndte han sin sædvanlige Aftørring. Værtinden gav straks Befaling til, at der skulde sættes en ny Kuvert frem for Hr. Jensen. Ny Aftørring og ny Ordre af Værtinden. Men saa blev han vred og snærrede til Jomfruen:

— Det er vel ikke Meningen, at jeg skal sidde her og tørre Knive og Gafler af til hele Selskabet?

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn — Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 4 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Betinget Godgørenhed.

Tegning af P. V. Hansen

— **Var det ikke Dig, der hentede Madrester her, da din Søster var syg?**

— **Jo.**

— **Men nu har hun jo været rask i flere Dage.**

— **Ja, men hun spiser alligevel.**

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 36 Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 4. September 1919

At Storagraren vil Befolkningens Vel, derom tvivles der næppe.

Tegning af P. V. Hansen

Beskedent sætter det store Hartkorn her sit Lys under en Skæppe.

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig — før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Løjtnanten: Hvad er Disciplin?
Rekrutten: Hvis Hr. Løjtnanten siger, at jeg er et Fæ, og jeg svarer: Javel, Hr. Løjtnant!

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

En Jernbaneembedsmand, der inspicerede en Station, fandt i Regnskabet følgende Post:

Udgift til Kød til Katten, der skal æde Stationsrotterne.

Embedsmanden overstregede Posten og gjorde følgende Bemærkning:

Hvis Katten æder Rotter, saa behøver den ingen Kød. Hvis den ikke æder Rotter, behøves ingen Kat.

Farvel til Sommeren.

Farvel til denne Sommer! — Dens Dage forgik
umærkeligt og lydløst, som Tiden har for Skik,
mens den læmpeligt — vi aner ej hvornaar og hvor-
dan —
faar bleget vore Hovedhaar og løsnet os en Tand!

Nu kommer Blæsten ridende. — Den brogede Jord
staar nøgen og tungsindig, hvor den hærged og fo'r.
Dens langstrakte Fløjten og dens flakkende Stød
er som klagende Varsler om en Verden i Nød.

En graa og regntæt Klamhed formørker vort Sind.
Skønt vi hungrer efter Lys, maa vi lukke den ind
i vort Hjerte, der fryser, i vor Tanke, der véd
ingen Vej gennem Taagernes Uendelighed!

Vi arme Jordens Blomster, der elsker at staa
under Sommerens Himmel, der er lykkelig og blaa!
Hvor har vi nu den Trods, som vi pralede med,
og som skulde jage Vinterens Mismod af Sted!

Hvorfor prale i sin Lykke, hvorfor tude i sin Vé,
naar det frejdigste: Jeg vil! kan tørre ind til et: Maaske!
Vi er Jordens arme Blomster. Lad os værne om vor Rod,
selv om Kulden hærger Toppen i sit krigerske Mod!

Og vor Trods skal ikke dø, den skal vokse sig stærk
til en ny Vaars Befrielse og Skabelsesværk! —
Farvel til denne Sommer, hvis Dage forgik . . .
. . . Men vi frygter ikke Vintren og dens barske Taktik!

Thorkil Barfod.

Trøst.

Pastor Hakkebøf i Østsvindinge, udrustet med en sjælden tyk Mave, udtrykker sig overfor en sørgende Enke, der søger hans Trøst, paa følgende Maade.

— Jeg forstaar saa godt deres Sorg, kære Fru Jensen. den er stor og svær, jeg fatter det saavel. Men hvad Vorherre har paalagt os, det maa vi bære. Min Mave er minsandten ikke saa let, men jeg maa alligevel slæbe paa den!

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Byfoged H. PRAHL, Helsingør.

Tegning af Emil Poulsen

AFB A/S KUL AFB A/S
BRIKETTER
KØB BRÆNDSEL HOS
ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068 KOKS TELEFON 6068
19-AH-18

Med Reservation!

Baronen plejede i sine Velmagtsdage at spise til Middag paa Grand, hvor han altid blev betjent af den samme Opvarter. Men siden er Baronen kommen paa Knæerne og maa nu indtage sine Maaltider i en tredje Klasses Restaurant. Der træffer han en Dag sin gamle Opvarter.

Baronen: Hm . . . er De her?

Opvarteren: Ja, jeg arbejder her, *men jeg spiser ikke her!*

Jeg vil hellere —

Fjernt mod Syd du skønne Spanien.

Læser, er du tør i Ganen,
det er nemlig ogsaa jeg!
Man er kommen ud af Vanen
med at gaa og læske sig.
Man har budt mig dejlig »Skum«,
Sherry, Dom og Perikum
samt Madeira og Tokajer
— — —
— *jeg vil hel're ha' en Bajer!*

Konsul *Pay*'ses Millioner
fik nok Ben at løbe paa.
Ej paa »Bangsbo« mer han troner,
han maa ganske stille gaa.
Lejen dér var lidt for høj,
og der var saa megen Røg.
— »Saa'n et Gods til ingen Nytte
— — —
jeg vil hel're ha' en Hytte!«

Anna Bjørner gaar og døber
Folk i Sundets klare Vand;
koldt det mig ad Ryggen løber,
tænke sig, at Damen kan!
Mig har hun skam budt til Daab,
men jeg svared' med et Raab:
»Jeg til Vand mig ej vil prisgi'
— — —
— *jeg vil hel're ha' en Whisky!«*

Fred'rik Jensen røg i Vejret
— Tusind Fod — forleden Dag.
Der var »Sus i Atmosfæret«
li'som i et Dueslag.
Men den folkekære Mand
kunde daarlig holde Stand,
og han sang — kun lidt forsoren —
— — —
—*jeg vil hel're gaa paa Jorden!*

Kejser *Wilhelm* gaar i Holland,
venter paa sin tyske »Arv«.
Mens han spiser sig en kold And,
tænker han paa »Rigets Tarv«.
»Arven« er dog tem'lig stor,
men han render rundt og glor,
mumler i en arrig Tone
— — —
— *jeg vil hel're ha' en Krone!*

Jørgen Grønsvær.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Kærlighed med Forhindringer

— Jasaa, De tror, at Deres Lykønskninger vejer saa lidt — tror De det, Mademoiselle?

— Hvem ved, svarede jeg.

Til Trods for Stimlen omkring os, til Trods for, at Victor stod lige ved Siden af os, til Trods for, at selve Luften over os var befolket, syntes det mig, som om vi var alene mellem Stjernerne, da mine Øjne mødte hans. Og hans Stemme lød i mine Øren.

— Men, hvis De tror, at Deres Lykønskninger ikke er tilstrækkelige, Mademoiselle, saa giv mig noget mere materielt.

— Tag mine Roser! udbrød jeg.

— Tak! svarede han og smilede, og ligesom Heltene i Ridderromanerne vil jeg bære dem højt oppe.

— Aa, sagde en Stemme bagved mig — og jeg hørte andre Stemmer gentage Udraabet, indtil det lød over hele Pladsen. Jeg saa op. I kort Afstand svingede en Bleriot mærkeligt frem og tilbage i Luften.

— Det er Morten, sagde Henry ophidset. Det ser ud til, at han ikke er Herre over sin Maskine.

I samme Øjeblik svingede Maskinen rundt og styrtede til Jorden. Det var et uhyggeligt Syn. Jeg slog Hænderne for Ansigtet. Midt i Larmen fra Folkemængden styrtede Henry bort.

— Bah! En lille Koldbøtte! sagde Victor vigtigt. Men jeg saa, at hans røde Ansigt var blevet ganske blegt, og at hans Hænder rystede. Kun 15 Fod? Og alligevel skaber Folk sig, som om han var faldet fra en Mils Højde.

— Aa, min elskede Dreng! Du maa aldrig gaa op i nogen af disse skrækkelige Maskiner, det siger jeg dig, skreg Mrs Cobb.

Victor saa glad ud, men fortsatte dog:

— Vent blot til Wettman kommer fra Paris og giver mig Lektioner, saa skal jeg vise jer, hvordan man skal flyve!

— Der har vi Henrys Maskine! hørte jeg Mrs Vanhuysens tørre Stemme sige ved min Side.

— Stakkels Mrs Stuart, udbrød Miss Corroll. Det er godt, at hun ikke er her i Dag.

— Ja, det er en enerverende Sport, bemærkede Mrs Vanhuysen tørt.

I dette Øjeblik skiltes Mængden ved Tribunen, og vi saa den styrtede Flyver blive baaret bort — ganske hvid med en Bandage om Panden.

— Det er ingenting, udbrød en ung Mand, som sluttede sig til vort Selskab. Nogle Skrammer, det er alt.

Det var godt, men det uhyggelige Indtryk blev dog tilbage. Og til Trods for den Mængde Mennesker, der ligesom ellers omgav Miss Corroll og mig, sad jeg tavs med Øjnene rettede i Vejret. Over os svævede Henrys Monoplan, og jeg saa mine røde Roser, som han havde fæstet til sin Hue. Den snurrende Lyd af Motoren lød tydeligt, men blot et Øjeblik, derefter døde den langsomt bort, efterhaanden som Maskinen steg højere og højere.

— Det kan man kalde Flyvning! Han forstaar sine Sager! Rundt om lød henrykte Stemmer. Men jeg vovede ikke længere at se op af Frygt for at komme til at se Maskinen snurre rundt og styrte til Jorden ligesom den anden.

Det gik imidlertid godt. Han gav en glimrende Opvisning — en Rekord i Højdeflugt. Og hele Tiden bankede mit Hjerte, som om det vilde sprænge Brystkassen. Aa, hidindtil havde jeg ikke vidst, hvor kær han var mig — hvor uudsigelig kær.

Naturligvis var det ikke passende af mig — jeg var jo en Fremmed og en anden Mands Forlovede — men da han tilsidst kom tilbage, bleg, rødøjet og smilende for at give mig mine Roser igen, formaaede jeg ikke at sige Tak, jeg havde noget helt andet at sige:

— Monsieur, De sagde for en Stund siden, at mine Ønsker betød noget for Dem!

— Ja, meget, svarede han.

— Og De bad mig blot om at ønske!

— Ja.

— Nuvel, Monsieur, flyv aldrig mere! Lov mig, at De aldrig mere vil flyve!

Folkehoben, der tiljublede den populære Flyver, trængtes omkring os. Hvert Øjeblik toges hans Opmærksomhed fangen. Tilsidst vendte han sig atter smilende mod mig:

— Mademoiselle, se her er Deres Roser. De vilde kunne fortælle Dem om, hvor herligt der er der oppe!

— Ja, men de er døde. Bladene er visnede og faldet af. Det er Synd, vi er ikke skabt til at leve saa højt oppe. Lov mig! Lov mig!

— Men hvorfor?

— Fordi jeg besværger Dem — fordi jeg ikke kan udholde det. Lov mig!

Aldrig før i mit Liv har jeg følt mig saa ophedet, aldrig før har min Viljeskraft koncentreret sig saadan om et Punkt. Mine Øjne saa ind i Henrys. Hvad han læste i dem, ved jeg ikke. Men han smilede med et sælsomt Udtryk, og hans Øjne syntes at afspejle mine egne Følelser, som om jeg havde set ind i et Spejl.

— Eftersom De forlanger det, saa lover jeg det, sagde han. Jeg skal aldrig flyve mere!

I næste Øjeblik bar hans Venner ham bort, og Mrs Cobb lagde Beslag paa min Opmærksomhed ved at meddele mig, at Victor, den stakkels Dreng, mente, at han blev forsømt.

Ah! Victor! Ham havde jeg ganske glemt. Alt Lys syntes at forsvinde. Hvor havde mine Tanker været? Hvorfor havde jeg forlangt af denne Amerikaner, som jeg knap kendte, at han skulde undlade at drive sin kæreste Sport, og hvorfor havde han opfyldt mit Ønske?

*

— Min kære Lili, sagde Mrs Cobb samme Aften, skønt jeg er henrykt over den kolossale Succes, De har gjort her og det ved første Øjekast, maa jeg dog bede Dem om at være lidt mere opmærksom mod min kære Dreng, naar vi alle er sammen. Mr. Stuart — naa, naturligvis er han forelsket op over begge Øren i Dem ligesom hver eneste Mand her paa Øen — De lille fortryllende Carmen! Men — glem ikke den 10. August! Det er sandt, Indbydelseskortene er kommet fra New York. Vil De ikke se dem?

Naturligvis maatte jeg sige ja. Og saa fulgte jeg med tunge Skridt Mrs Cobb til Biblioteket, hvor de hvide Papæsker var opstillede. De var meget smukke, syntes jeg. Kortene til Kirken var udfærdigede i Tante Elizabeths Navn, Kortene til den følgende Frokost i Mrs Cobbs. Næste Dag skulde Sekretærerne begynde paa Adresseskrivningen. Naar jeg mærker, at mine Tanker vil flyve for langt bort, kan jeg altid gaa ind i dette komfortable, mørke Rum, hvor Pennene kradser mod Papiret, og den lille Piccolo klistrer Konvolutterne til. Det er et Syn, der bør virke overbevisende.

Dette er Succes, tænkte jeg ved mig selv. Ja, jeg har gjort Succes. Tænk, hvor stolt og glad jeg vilde have været, hvis

jeg for 3 Maaneder siden i Brent eller for 6 Uger siden paa mine fortvivlede Dage om Bord paa Skibet, da jeg nærmede mig New York, havde haft en Vision, der viste mig al denne Herlighed! Men — ak! hvorfor har Skæbnen, da den opfyldte alle mine Bønner, samtidig givet mig en Anelse om en anden Lykke, en Anelse, der har forvandlet min Succes til vissent Græs i mine Hænder?

Formodentlig har jeg ikke fortjent bedre. Jeg indsaa nu, hvor urigtigt jeg havde handlet, og derfor havde jeg nu faaet min Løn.

Skulde jeg gaa til Højre eller til Venstre? Skulde jeg gøre, hvad man vilde drive mig til at gøre, eller hvad jeg burde gøre? Efter at Mrs Cobb har advaret mig, har jeg søgt at undgaa Mr. Stuart. Men hans Øjne — hvor bebrejdende og sorgfulde har de ikke set ud, naar de mødte mine! Og Miss Corroll kalder mig leende for »den lille Kokette«. Aa, aldrig, aldrig vil jeg blive en Kokette! Men en saadan maa han tro, at jeg er, og jeg kan se, hvor det piner ham. Stakkels, stakkels Henry? Mon han finder mig halvt saa ussel som jeg selv? Og det værste af det hele er, at han holder sit Ord. Og jeg, hvad har jeg givet ham til Gengæld.

Man undrede sig i nogen Tid over, at Henry Stuart havde holdt op med at flyve, efter at han havde vundet sin store Triumf. Han havde vægret sig ved at flyve, skønt han allerede havde meldt sin Deltagelse ved et større Stævne; han var blevet ked af det, forklarede han. Hans Maskine var blevet ført hjem og indsat i Garagen ved hans Villa. Og den Sport var dog hans Passion. Jeg havde berøvet ham alt, selv hans gode Tanker om mig.

Men jeg holder ogsaa mit Ord. Mine Roser, som visnede, fordi de fløj for højt, beholder jeg som et dyrebart Minde.

Visnet, fordi de fløj for højt! Men — o Lili, har du ikke gjort det samme, du, som gør Fordring paa at kaldes for klog og praler af, at du tager Livet forstandigt! Tror du ikke, at du har baaret dig saa dumt ad, som du kunde?

X

I HAVSNØD

Henry har imidlertid brudt sit Ord til mig. I det mindste tror jeg det — det vil sige, hvis ikke alt, der er sket i Dag, blot er en Drøm.

Aa, hvilken Dag!

Det mærkeligste af det hele er, at der endnu findes en Lili, der kan fortælle, hvad der er sket, og græde over sin Skæbne. Græde, ja findes der noget grummere end af Skæbnen at modtage alt, hvad man har længtes efter og drømt om — modtage det i samme Øjeblik, hvor ens Hænder er bundne, og man ikke kan modtage det?

Men behersk dig, stakkels Lili! Begynd fra Begyndelsen.

Nuvel, for at begynde med Begyndelsen, saa var det hele ubestrideligt Victors Fejl. Han tog mig med ud at sejle i den modbydelige Baad. Og som om dette ikke var slemt nok for mig, som hader Søen og altid føler mig ilde tilpas paa Vandet, saa lod han mig oven i Købet falde i Vandet, der hvor det var dybest og koldest.

Det værste af det hele var, at det slet ikke var nødvendigt, thi det blæste ikke meget, og Victor var en dygtig Sejlsportsmand — eller burde i det mindste være det, thi han forlader næsten aldrig sin Baad. Men da vi gled forbi den Klippe, paa hvilken Mrs Vanhuysens Hus er bygget, saa vi Henry sidde der melankolsk foran sin Garage, og Vingerne paa hans Bleriot lyste i Solen gennem den aabne Dør. Mit Hjerte bankede heftigt, og jeg tænkte paa, om han nu havde modtaget Indbydelsen til mit Bryllup. Kortene var Aftenen forud blevet sendt med Posten, en hel Automobil fuld! Og samtidig holdt han sit Ord til mig!

— Han der henne er ikke saa lidt selvglad! sagde min Forlovede pludselig. Tror han, at han er den eneste her paa Øen, der kan styre en Baad. Jeg skal minsandten vise ham, at der findes andre.

Og fra det Øjeblik begyndte Victor at udvikle sin Dygtighed.

At sejle kan være ubehageligt nok, naar Baaden krænger, og ens Mave vil flytte sig op til Halsen. Men naar Styrmanden i Stedet for at passe Sejlene fremfor alt vil vise, hvor modig han er, og lader Vandet gaa hen over Skibet den ene Gang efter den anden . . . .

— Aa, Victor! skreg jeg Gang paa Gang. Vær forsigtig! Jeg beder dig! Jeg beder dig!

Men han sad stadig ubevægelig ved Roret med sin væmmelige Pibe i Munden. Rundt om os laa Bugten øde, thi alle var taget til en Sportsopvisning. Vi skulde ogsaa derhen, naar det lykkedes os at komme ud af Havnen. Men Vinden var lige imod os, og vi drev frem og tilbage uden at komme videre.

— Han skal faa noget andet at se, den vigtige Fyr! sagde Victor, da Baaden skælvede og dukkede med Rælingen under Vandet. Han skal faa noget andet at se!

Men hvad fik han at se? Jo, hvorledes Baaden i Stedet for at dukke op, kæntrede. Sejlet pressedes ned i Vandet. Og alt, hvad jeg husker i det Øjeblik, jeg faldt, var, hvor løjerlig Victor saa ud med Munden vidtaaben til Raab og den lille, sorte Pibe, som han derved tabte.

Det salte Vand stak mig i Halsen og var ved at kvæle mig. Det var koldt — aa, saa koldt som i det Indre af en Kælderhvælving. Et Øjeblik syntes det mig, som om jeg var ophørt med at eksistere. Ned — dybere ned i det kolde Vand gled jeg. Saa fik min Haand fat i noget. Jeg kan naturligvis ikke svømme, men jeg kan i det mindste fægte med Arme og Ben. Saa dukkede mit Hoved op af Vandet, og jeg saa, at jeg havde klamret mig fast til Baadens Kant. Paa Kølen af den red Victor med sit vaade, gule Haar fastklæbet til Panden og Munden aaben. Saa fik jeg endelig Luft.

— Victor! raabte jeg. Hjælp! Hjælp! Victor!

Nu gjorde jeg en nedslaaende Opdagelse, thi efter at jeg atter kunde se og tænke, indsaa jeg. at fra ham var der ingen Hjælp at vente. God Vilje manglede han dog ikke. Et Par Gange strakte den stakkels Victor sig ned fra sin Siddeplads og gjorde frugtesløse Forsøg paa at naa mig med Haanden. Men han var bange — mon dieu! Hvor var han bange! Og hver Gang han bøjede sig ned mod mig med Blikket fastnaglet til Kanten, var han ved at faa Overbalance og skyndte sig atter med at klynge sig til Kølen af Frygt for selv at glide ned.

Tilsidst lykkedes det ham dog at tilkaste mig en Stump Reb, som kom drivende fra Sejlet, og nu syntes han, at han havde gjort alt, hvad Pligten bød ham:

— Se her, Lili, hold dig fast i Rebet. Og vær ikke bange! Fremfor alt vær ikke bange! Jeg skal redde dig, Lili! Jeg skal skrige!

Og saa begyndte han igen at skrige med Munden aaben som et Svælg og med Blikket rettet mod Kysten.

Hvad mig angaar, greb jeg den lille Stump Reb og forsøgte at komme op paa Kølen, hvor han sad i Sikkerhed. Men Træværket var saa glat, at det ikke lykkedes mig at blive der, men jeg gled ned Gang paa Gang — og for hver Gang det iskolde Vand sluttede sig over mit Hoved, følte jeg, hvorledes mine Kræfter aftog mere og mere.

Hver Gang mit Hoved løftedes op af en Bølge, fik jeg et Glimt af Kysten at se, ak! saa langt borte og ingen Baade i Nærheden af os. Og selv om der ogsaa kom en Baad, vidste jeg, at det vilde være for sent, thi jeg følte, at jeg blev svagere og svagere. Jeg forsøgte at bede, men det løb rundt for mig. Og da jeg hævedes op af en Bølge, hørte jeg min egen Stemme raabe:

— Det er alligevel Synd, at jeg forlod Brent!

Og hele Tiden vedblev Victor med at skrige. Skønt jeg ikke gerne vil sige noget ondt om nogen, allermindst om min Forlovede, kan jeg dog ikke lade være med at sige, at han bar sig ad som en Stakkel.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Per Ola läser för sin gumma om hur Jesus spisade 5,000 män med fem bröd och två fiskar och ändå fick tolv fulla korgar över.
— Ser du Maja, det är sånt som jag kallar för hushållning! (»Söndags-Nisse«)

Karlsson mä träbenet: — Nä, nu ä dä lögn alt ja går ett steg längre.
Jonson: — Ä du kan inte va mer än hälften så trött som jag. (»Strix«).

MODERNE FORRETNINGSAAND.

— Hjælp! Hjælp!
— Hvormeget kan De betale i Rednings-Løn?
(»Simplicissimus«)

— Thora, bring Kaffen ind med dette »Kaffe-hovede«.

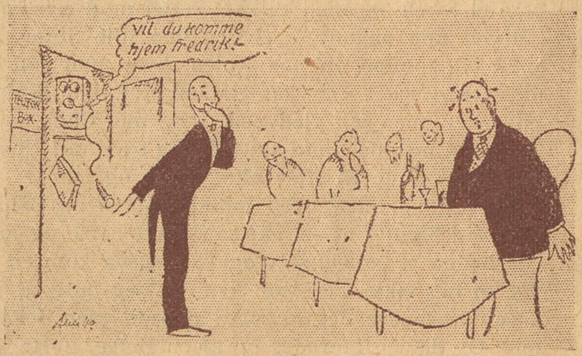

Den højttalende Telefon i Praksis.
(»Tidens Tegn«, Norge)

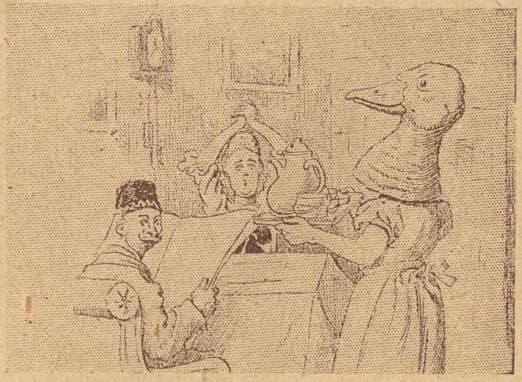

Hvordan Thora misforstod Ordren!
(»Fliegende Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

„Klassekampen“.

Farvel du kære »Klassekamp«,
pak ind din store Kasse Tamp
og dine ringe Skrupler.
Du saa vel nok en Masse Svamp,
det blev kun til en Masse Damp
— som lugtede af Rubler.

Under Bryggeristrejken henvendte en Deputation sig til den bekendte Mosekone og opfordrede hende til at lægge sig efter Pilsnerbrygning.

Uddrag af en Logerendes Dagbog.

5. August. I Morges erstattede Værtinden mit Divantæppe med et Stykke Sækkelærred, tog en smuk Reproduktion af en Rembrandt ned fra Væggen og hængte Gottschalcksen op i Stedet for. Dertil beklagede hun, at der i Lejen ikke var beregnet Maaneskin om Natten og lagde yderligere 5 Kroner paa.

8. August. Da jeg i Eftermiddag kom hjem, var Gulvet fyldt med Sand, i hvilket Værtindens fem Børn gravede Huler. Hen paa Aftenen blev en ny Seng stillet op, og jeg blev præsenteret for en ny Logerende, som jeg skulde dele Værelse med. I den Anledning lagde hun yderligere 3 Kroner paa (for *Selskabelighed*), og jeg er nu oppe paa 87 Kr. pr. Maaned.

10. August. I Dag maatte vi flytte ned i Kulkælderen, da vort Værelse skulde benyttes til et Fødselsdagsgilde.

Efter at jeg havde gjort Vrøvl over Væggetøjet, har hun faaet Børnene til at samle en Snes Skarnbasser, og de er nu sluppet løs inde hos mig.

13. August. Værtinden tog i Dag mine Lagener og satte dem paa Laanekontoret.

Jeg har faaet Ordre til at være hjemme hver Aften inden 9. En Gang om Ugen kan jeg dog købe mig fri.

17. August. Værten beklager sig over, at mine Cigarer er daarlige, og truer med ikke at ville ryge flere af dem. Han viste mig samtidig en Revolver.

20. August. De vil smide mig paa Gaden, men ved at betale 10 Kroner ordnede Værten det saaledes, at jeg kommer til at sidde en af hans Bøder af.

Saa har jeg da Logi saa længe.

De' si'r De ikke!

En tysk Professor har gjort en Opfindelse, som forhindrer Jern fra at ruste.

Desværre har han ikke samtidig fundet en Metode der forhindrer ny Kærlighed fra at ruste.

*

»Konen med Ferskenerne« blev ikke saa stor en Succes som ventet. Naa, den gaar vel heller ikke saa nær ved Grøntorvet.

*

Skuespiller Seemann har faaet overladt Hovedrollen i en Operette, og hans Parti er bygget over Gis.

Bare han nu ikke bliver kaldt for Gis-Seemann.

*

Doktoren blev forleden kaldt til en af Vridsløselilles Fanger, der skal »sidde« i 5 Aar. Lægen fandt ikke Tilfældet særlig farligt, men raadede dog Fangen fra at gaa ud foreløbig.

*

— Vil Du med i det ny Teater i Aften?

— For Alvor — Nej.

— Godt, saa sparer jeg de Penge.

*

En bekendt Svindler agter at udgive en Bog med Titlen: »2 Aar udenfor Fængslets Mure«.

*

Hørt paa Gaden.

— I Gaar havde vi stor Fødselsdagsfest hjemme hos os.

— Naa, var der mange med?

— Næ, ikke andre end min Kone — ja, og saa Jordemoderen.

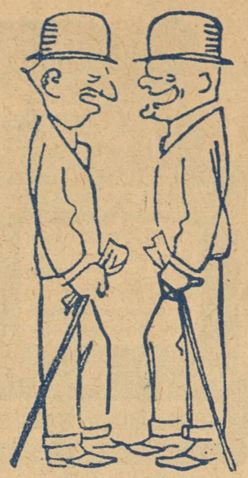

— Det er dejligt; nu kan vi atter faa »Tapioca« fra England.

— Ja, det er storartet. Hvad er forresten »Tapioca«?

— Det ved jeg ikke!

„En Nordmand“

Obersten kommer hjem kl. 5 morgen efter en glad aften i Militære samfund.

Fruen jamrer: «Herregud, Otto, jeg har ikke faat blund paa øinene i hele nat.»

Obersten: «Ja men kjære dig, Ragna, det har jo ikke jeg heller.»

„En Svensker“.

Två tjuvar, av vilka den ene hade stulit en klocka och den andre en ko, förpassades till samma fängselsrum, men som de inte kunde tåla varandra, försökte de göra livet surt för motparten. Kotjuven (Kotyven) frågade därför i försmädlig ton:

— Jag undrar vad klockan kan vara?

Den andre fann sig genast och svarede:

— Jag vet inte, men jag tror det är mjölkdags (Malketid).

„En Dansker“.

Læreren: Tænk Jer, Børn, hver Gang I trækker Vejret, saa dør der 2 Kinesere.

(Almindelig Uro paa de bageste Bænke).

Læreren: Hvad er det I gør, Drenge?

Kor: Vi slaar Kinesere ihjæl!

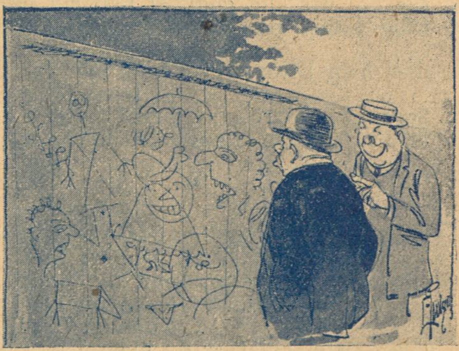

— Du, hvad Lighed er der mellem Genforeningslaanet og det Plankeværk dér —?

— ? ? ?

— De er begge to stærkt *overtegnede!*

LILLE SØREN

Har du aldrig set en lille stakkels pjaltet Dreng
staa og fryse i en Gadedør?
en der, selv om Livet ta'r ham baade haardt og strengt,
altid er i straalende Humør.
En af dem, der prøver fra de første Barneaar
Livets haarde, mørke, triste, sørgelige Kaar,
og hvis I vil høre efter, synger jeg en Gang
stakkels lille Fattig-Sørens sørgelige Sang.

Lille Søren er Familien Hansens yngste Skud;
en af Proletariatets smaa,
og om Morgenen Klokken fem saa tumler Søren ud
fra en Baggaards skumle Mure graa,
for ved Bager Rubows Dør at faa lidt gammelt Brød,
som kan lindre lidt paa Dagliglivets Kval og Nød;
Søren, lille Søren, jeg har ondt af dig, min Dreng,
sulten staar du op, og sulten gaar du i din Seng.

Sørens Mo'r hun ligger syg, og Sørens Fa'r er død;
Sørens Fa'r var Gydens Gru og Skræk,
drak og svired Dagen lang, mens Børnene led Nød,
saa det var kun godt, at han gik væk.
Lille Søren han er kun en Gut paa elleve Aar,
men hvor Livet prøver ham med tunge, triste Kaar!
Søren, lille Søren, jeg begriber bare ej,
at dit prægtige Humør det aldrig siger Nej!

For om Livet daglig prøver dig med Hug og Stød,
og du næsten nøgen gaar, din Rad;
selv om bare kun af Navn du kender dagligt Brød,
alle — alle Tider er du glad,
frit og muntert springer kækt du hele Dagen rundt,
mærker ikke, at de frosne Fødder gør ondt!
Søren, lille Søren er mit Drenge-Ideal!
mer end den, der har til Legeplads en Rigmands Sal.

Erik Feveile.

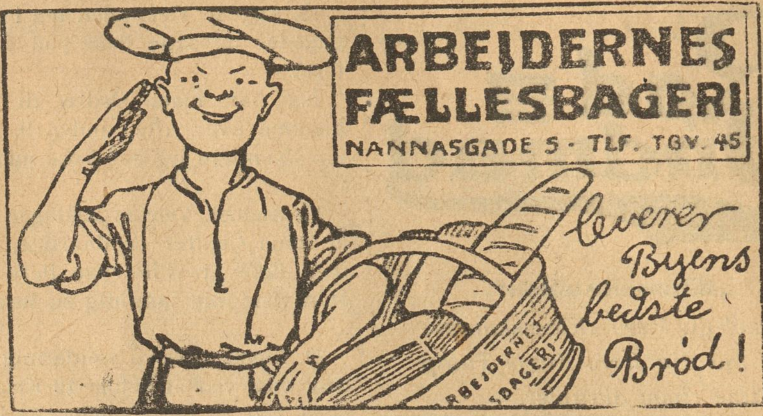

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Hr. Redaktør! Som De vil se af hosstaaende Annonce, der fandtes i »Nationaltidende« d. 8. ds., finder man i Anledning af Bolignøden stadig paa nye Tricks — — tænk at indrette elektriske Ruller med Beboelse og Telefon!

Elektr. Rulle med Beboelse, Tlf. tilsalg for 2200. Tlf. Byen 1841 v.

Nedenstaaende Annonce fandtes i samme Blad paa samme Dag. Uden at have særlig Dyreforstand tør jeg vel nok antage, at det maa være noget i Retning af Dyrplageri, naar man sælger blodige Hopper.

En blodig, svensk Hoppe, 10 Kv. 3 Tm., lige hjemkommen. Bjelkes Allé 11.

Venlig Hilsen

N. N.

Kaj Møller. Den ene benyttes. Naar De kigger op paa Kontoret, falder »Dyrtidstillæget«.

V. N. Nej, Tegninger, udførte med *blaat* Blæk, kan absolut ikke bruges og gaar uvægerlig i Papirkurven.

G. Albrechtsen, N. Sundby. Tak for det tilsendte, men find paa noget Nyt, saa vanker der »klingende Mønt«.

Osvald Olsen. Ja, den med Præsten, som skal nævne de »4 Esser« paa Prædikestolen, er god nok, men den er kendt af alle Mennesker i hele Verden.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN".

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Folkenes Forbund.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Min ældste Datter har faaet et Barn med en *engelsk* Midshipman og min næstældste har faaet et med en *fransk* Matros. Min Kone har taget to *svenske* Feriebørn til sig; — saa maa jeg vel tage mig af vores egen *danske* Petermand!

„Tilfældigt Sjov".

Negerdrengen har faaet fat i en stor Kokesnød, men han kan ikke faa den knækket. Saa opdager han, at hans sorte Fa'r sidder i en Stol og slumrer blideligt. Drengen faar en lys Idé: anbringer Kokesnødden paa Faderens Hoved, griber en Økse og skal til at slaa til. —

I det samme kommer Negermo'r løbende, river Øksen fra Drengen og raaber:

— Er du gal, Dreng, Fa'r kan jo gerne vaagne!

En Herre slaar gemytlig en anden Herre paa Skulderen og siger derefter forskrækket:

— Undskyld, jeg troede ikke, det var Dem!

— Det er det heller ikke! lyder Svaret.

Turisten (som med sin Bjergfører spiser til Middag i Hotellet): Er det sandt, at Værten her har været en fattig Djævel?

Føreren: Det passer! Han begyndte som *Ekko*.

— Hvor mange Hestes Kraft har Hansens Bil?

— Da han kørte ud i Morges havde den 40. Men da han kom hjem, havde den kun en — den Hest, der trak den.

Den unge Dame: Tusind Tak for Laan af Deres Digte — de er henrivende.

Digteren: Men — men Bogen er jo ikke engang opskaaren.

Damen: Ja, der ser De, hvor den interesserer mig —. Jeg glemte at skære Bogen op —. Jeg slugte den hel.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Et Eventyr i Luften.

Jeg har i mange Aar foretaget Ballonopstigninger paa de engelske Markeder for et stort Publikum, som betalte Entré for muligvis at se mig styrte ned med min Ballon og brække Halsen.

En Gang blev jeg anmodet om at foretage en Opstigning ved en stor Fest i en By inde i Landet. En stor Mængde Mennesker var mødt for at overvære Opstigningen, og lige som jeg skulde til at stige op, spurgte jeg, om nogen havde Lyst til at være med. Det var der ingen, der havde Lyst til, skønt jeg havde forklaret, at der ikke var Spor af Fare ved det.

Jeg beredte mig da paa at gøre Turen alene, men i sidste Øjeblik, lige som jeg skulde give Tegn til at løsne, trængte en Herre sig frem og sprang uden videre op i Gondolen.

Overrasket ved at faa Selskab trykkede jeg kraftigt hans Haand, og et Øjeblik efter gik Ballonen til Vejrs under Tilskuernes Hurraraab.

Vi var snart højt oppe, og Vinden førte os mod Nord.

— Er her ikke en herlig Udsigt her oppe fra? spurgte jeg min Ledsager.

— Jo, svarede han. Hvor højt er vi nu?

— Femhundrede Meter, svarede jeg.

— Hvor højt mener De, vi skal stige? var hans næste Spørgsmaal.

— Til Tusind Meter.

— Ikke højere?

— Det er højt nok til mig, svarede jeg stødt.

— Hvorfor ikke stige til Maanen?

Jeg kastede et hurtigt Blik paa ham og tænkte for mig selv, han maa jo være tosset!

Hans Maade at udtrykke sig paa tydede paa en lærd Mand, og han saa intelligent ud. At hans Spørgsmaal ikke havde været Spøg fremgik af hans alvorlige Tone.

— Hvorfor ikke besøge Nattens Dronning, den skønne Fru Luna? gentog han med samme højtidelige Alvor.

— Det lader sig ikke gøre, svarede jeg med en tvungen Latter. Maanen befinder sig paa en Afstand af 385,000 Kilometer fra Jorden, og det højeste, en Ballon kan stige, er 10—15 Kilometer.

— Hvad bruges det der til? spurgte han lidt efter og pegede paa Sandsækkene, som tjente til Ballast.

Da jeg forklarede det for ham, tog han en af dem og kastede den overbord.

— Hvad er Meningen? spurgte jeg alvorligt.

— At jeg vil højere op, svarede han.

— Det er mig, der bestemmer det, svarede jeg rasende.

Ved disse Ord saa han saa vildt paa mig, at jeg ansaa det for raadeligst at trække i Ventilsnoren for at faa Ballonen til at sænke sig.

— Hvorfor gør De det der? spurgte han og rejste sig.

— Jeg vil aabne Ventilen, svarede jeg.

— Og naar den er aaben, hvad sker der saa?

— Saa gaar vi ned.

— Jeg vil blive heroppe, skreg han i en vanvittig Tone og med gnistrende Øjne, idet han greb mig om Haanden og tvang mig til at slippe Linen.

Nu var jeg fuldt og fast overbevist om, at han var gal. Jeg skælvede ved Tanken om, at jeg befandt mig Tusind Meter oppe i Luften med et vanvittig Menneske, som oven i Købet saa ud til at eje Jættekræfter. Selv er jeg lille og spinkel, saa jeg vilde staa mig daarligt i en Kamp med ham. Pludselig syntes Galskaben rigtig at bryde ud hos ham. Han stirrede vildt og gav sig til at skrige:

— *Til Maanen! Til Maanen!* Vi to — nej, *jeg alene!* Jeg vil alene foretage den første Rejse til Maanen og derved gøre mit Navn berømt. Nede paa Jorden holder de mig i Fangenskab for at hindre mig i at fare op til den skønne Fru Luna, men nu farer jeg — nu er jeg paa Vej derop!

Inden jeg kunde hindre det, kastede han sig over Ballasten og smed den ene Sandsæk ud efter den anden. Ballonen steg med en rivende Fart. Mit Instrument viste, at vi befandt os i en Højde af femtusind Meter. Da vi var naaet op til syvtusind, kastede han ogsaa mit Instrument overbord.

Jeg tog nu Mod til mig og bad ham høre paa mig et Øjeblik.

— Vi kan ikke komme højere, begyndte jeg. Gassen i Ballonen er af altfor daarlig Beskaffenhed. Hvis vi vil til Maanen, maa vi skaffe bedre Gas. Lad os gaa ned og faa Ballonen omfyldt med en bedre Gas.

— Tror De ikke, at jeg kan komme højere, hvis jeg kaster Dem overbord? spurgte han.

Jeg forsøgte ikke at vise, hvor forfærdet jeg blev, og gav ham i saa rolig en Tone, jeg formaaede, et benægtende Svar.

— Kan De virkelig skaffe os bedre Gas, naar vi kommer ned? spurgte han.

— Ja, det kan jeg meget nemt, svarede jeg.

— Naa, lad os saa gaa ned da!

I næste Øjeblik havde jeg aabnet Ventilen, og Ballonen sank med rasende Hastighed.

Jeg er ikke bange for at tilstaa, at jeg svimlede, da jeg satte Foden paa Marken.

Da jeg igen kom til Bevidsthed, fandt jeg mig omgiven af en Skare Bønder, hvoraf en Del havde bjerget Ballonen, medens andre pyldrede om mig. Min sindssyge Ledsager var forsvunden — ingen havde set noget til ham.

*

Et halvt Aars Tid efter kom jeg i et Selskab, hvor en Herre fortalte om en Ven, som en Gang havde moret sig storartet ved at spille gal paa en Ballonfart. Alle Enkeltheder passede paa ham, der nær havde gjort mig tosset, og det lykkedes mig at faa Mandens Navn og Adresse. Den næste Dag sendte jeg ham en Regning paa det tredobbelte Beløb af de Værdier, jeg havde mistet paa hin skrækkelige Himmelfart — og to Dage efter fik jeg Beløbet tilsendt.

Det var ikke saa tosset gjort af den »gale« Mand.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af O. Hartig

En Fredens Engel i Ungdommens Vaar — en Margueritte med Hud og med Haar!

Rosen.

— Nu er vi der da endelig, sagde Fru Gerboth til sin gamle, fortrolige Selskabsdame, som sad lige overfor hende i Jernbanekupéen.

— Jeg gad vide, hvem af mine kære Tilbedere, der vil finde paa at søge mig i Partenkirchen! Du har da vel aldrig sladret?

— Ikke et Ord! Men alle har de vel ikke ladet sig narre! Enten den ene eller den anden opdager os nok her.

— Tror du det? Det er Skabningens Herrer ikke snu nok til, trods al deres Visdom.

— Heller ikke Hr. Hilgenau.

En let Rødme bredte sig over den smukke, unge Enkes Ansigt. — Paa ham har jeg slet ikke tænkt — erklærede hun næsten trodsigt. Hvorfor nepop ham?

— Fordi jeg synes, at han er fornuftigere end alle de andre, sagde den gamle Dame leende, hvortil Fru Gerboth tankefuld svarede:

— Ja, det tror jeg ogsaa, at han er. Alligevel anstiller han sig til Tider, som om han ikke kunde tælle til fem. Det er utaaleligt, synes jeg.

— Tilsidst bliver De dog alligevel Fru Hilgenau! sagde den gamle Dame roligt.

Men det havde samme Virkning som en Gnist i en Krudttønde.

— Aldrig, siger jeg dig, aldrig! Det manglede blot. Forresten er det en Evighed siden, han sidst var hos os.

— Var det ikke i Dag for otte Dage siden, han sidst var hos os?

— Det er fjorten Dage siden!

— Jeg troede, det kun var en Uge siden.

— Nej, det er endogsaa tre Uger siden — paastod Fru Gerboth.

Lokomotivføreren gjorde en Ende paa Striden ved at give Ankomstsignal. Det var, som om en Alarmfanfare havde lydt for sovende Krigere. I Løbet af faa Sekunder stod Begge i

Fortsættes Side 574.

fuld Rustning, d. v. s. bevæbnede med alle Slags Sager, Tasker og Æsker m. m., og ventede at slippe ud af Kupéen.

Det var en underlig »Konduktør«, som endelig aabnede Kupédøren. Hans kønne, solbrændte Ansigt havde ubestridelig et militært Udseende. Mustachen var elegant, og den højre Haand, som hvilede paa Kupédøren, var iført en graa Glacéhandske.

Den lette Rejsedragt sad fortræffeligt, ligeledes den grønne Filthat med den dristige, lille Fjer paa Siden. Men Fru Gerboth havde endnu ikke set noget af alt dette. Hendes Iver efter at opdage den bestilte Hotelvogn havde gjort hende blind for alt andet, indtil den unge Mands Stemme ligesom ved et Trylleslag aabnede hendes Øjne.

— Hjertelig velkommen i det Grønne, kære Fru Gerboth, udbrød Døraabneren muntert, medens Selskabsdamen smilende begav sig til det Sted, hvor Vognene holdt. Det er nu tredie Gang i Dag, at jeg patrouillerer paa Stationen! Naa, nu er De endelig her, og jeg skal straks telegrafere til Partenkirchen . . .

Hidtil havde den smukke Flygtning ikke kunnet finde Ord, men nu udbrød hun i komisk Forfærdelse:

— Hr. Hilgenau, det lader De være med — for alt i Verden!

— Ja, hvis De til Gengæld giver mig Lov til at følge Dem til Hotellet?

— Ja, det maa jeg vel, sagde hun med forstilt Fortrydelse og gav sit Faktotum et Vink om at tage den lettere Bagage med i Vognen. Der er vel ikke langt til »Den romerske Kejser«? spurgte hun derpaa.

— Kun et Kvarters Gang og en skyggefuld Vej, oplyste han.

Langsomt gik de ved Siden af hinanden.

— Fortæl mig, hvorledes De kom efter, at . . . . .

— Aa! svarede han glædestraalende, man er vel ikke saa dum.

— Dem har jeg altsaa ikke ført bag Lyset! smaalo hun muntert.

— Men derimod min Fætter Vildstein og Schierstedt og mange flere, som havde ladet sig narre. Men jeg saa, da jeg var hos Dem sidste Gang for en Uge siden, som De maaske erindrer . . . . .

— Er det akkurat saa længe siden? afbrød hun ham uden at føle mindste Samvittighedsnag.

— Ja, bekræftede han, i Dag for otte Dage siden. Det ved jeg sikkert. Da saa jeg den nyeste Harz-Rejsehaandbog ligge hos Dem. Siden den Dag har min Tjener staaet paa Vagt, indtil Deres Kufferter i Forgaars blev ekspederede, og da han, takket være sin landlige Skolemesters Bestræbelser, er temmelig sikker i A. B. C., og jeg igen er i Besiddelse af nogle fordringsløse Kundskaber i Geografien, saa kom jeg naturligvis efter det.

— Hvilken Snildhed, De dog er i Besiddelse af, Hr. Hilgenau, sagde den fortryllende unge Dame spottende. Men hvad har dog bragt Dem hen i denne ensomme Krog af Verden?

— Og hvad har bragt Dem herhen?

— Jeg? Aa, Lysten til at føle mig fri og lykkelig og nyde Livet, svarede hun leende.

— Og en Kammerat fører De da ikke med? spurgte han, og hans Stemme skælvede let.

— Har jeg da ikke min gamle, prægtige Thekla? spurgte hun saa uskyldigt, hun kunde.

— Du lille Hyklerske! tænkte han. Du skal alligevel ikke undslippe mig. Højt tilføjede han:

— Ja rigtigt, den gamle, prægtige Thekla har De jo. Det tænkte jeg ikke paa. I ethvert Fald tillader De mig vel af og til at være tredie Mand i Forbundet?

— Ja, hvis blot Thekla spillede Kort, indvendte hun skalkagtigt.

Det var mere, end han kunde holde ud.

— Hvorfor haaner De mig, Fru Gerboth? Maa jeg da atter sige Dem, at jeg beundrer Dem som . . . . . som . . . . . at jeg, hvis De ønsker det, vil hente Stjernerne ned fra Himlen til Dem?

Hun var bleven rød, og hendes Hjerte bankede. Men saa let vilde hun ikke lade sig fange.

— Ja, det kan De roligt sige, sagde hun irriteret. Om Dagen lyser de jo ikke.

— O, Fru Gerboth, vil De da aldrig tage mig alvorligt? spurgte han saaret.

— Tage Dem alvorligt? Ak, det kender man nok, min kære Herre, spøgede hun. Hvor mange tusinde Mænd har ikke lovet os Kvinder Himlens Stjerner. Men saa snart man tager dem paa Ordet, saa er det forbi. Men lad gaa! Ser De den smukke Rose paa Balkonen dér? Er Deres Kærlighed saa varm, som De forsikrer, Hr. Ridder, saa hent den Rose til mig; jeg synes om den!

De var naaet til en stor, elegant Villa, og en nysudfoldet Rose lyste paa Balkonen.

Et skælmsk Smil brød over hans Læber:

— Hvis det nødvendigvis maa ske, skal jeg hente Rosen deroppe ned til Dem.

— Det *er* ikke nødvendigt, sagde hun spodsk.

— Vilde De heller ikke tage imod den? spurgte han sagte.

— Jo, hvorfor ikke? svarede hun, vis paa, at han vilde vogte sig for det dristige Vovestykke.

— Saa maa jeg bede Dem have Taalmodighed i fem Minutter. Rosen tilhører Dem! forsikrede han triumferende og forsvandt med hurtige Skridt gennem Indgangen til Villaen, inden hun naaede at faa sagt et Ord for at holde ham tilbage.

— Hvilken taabelig Fyr! mumlede hun. Og ham skulde jeg gifte mig med? Aldrig! . . .

Støjen af en Glasdør, der aabnedes, standsede uvilkaarlig hendes hurtige Gang. Hun vendte sig om, og en Purpursky gød sig over hendes Ansigt lige op til det prægtige, blonde Haar. Paa Balkonen var nemlig en gammel Dame i Færd med at klippe den smukke Rose af det lille Træ. Hun kunde have sunken i Jorden. Straks efter aabenbarede Hilgenau sig paa Gaden og rakte hende med et overmodigt Smil det duftende Rov.

— Hvad synes De nu? spurgte han lystigt, idet han snoede sit kønne, brune Overskæg. Brillant gjort, ikke sandt?

— De er gyselig, Hr. Hilgenau, sagde hun, endnu aldeles tilintetgjort af dette Eventyr. Hvordan i Alverden bar De Dem dog ad?

— Det var jo saa let som noget. Jeg ringede paa deroppe. En gammel Frue kom og lukkede op. Jeg bukker og siger: Naadige Frue, ude paa Balkonen blomstrer en fortryllende Rose, som jeg maa eje . . .!

— Hvad sagde hun til det?

— Først spurgte hun mig, om jeg var forrykt.

— Det havde hun ogsaa god Grund til.

— Hun var ingen »naadig Frue«, sagde hun. Naa, saa kaldte jeg hende »lille Mo'er«, og det syntes hun bedre om. Jeg forklarede hende, at der nede paa Gaden stod en smuk, drilagtig, lille Dame, som rimeligvis vilde gifte sig med mig, hvis jeg kunde overrække hende den omtalte, underfulde Rose, og bad hende derfor om at give mig den!

— Virkelig? Sagde De det?

— Mit Æresord derpaa!

— Skam Dem at spøge paa den Maade. Fortæl nu blot. Gav hun Dem da straks Rosen?

— Nej. Hun spurgte først, hvem den Dame var, og om jeg virkelig elskede hende saa højt . . .

— Og saa sagde De mit Navn?

— Hvad skulde jeg vel gøre. Narre hende? Saa vilde De have foragtet mig dobbelt saa meget. Jeg sagde Sandheden: Leonore Gerboth, og jeg elsker hende vanvittigt.

— Forfærdeligt!

— Saa spurgte hun mig, om vi vilde blive lykkelige med hinanden, hvilket jeg troede at kunne sige ja til, og saa gav hun mig Rosen.

— Og det har De virkelig gjort — udmærket!

— Ja, ikke sandt. Hun bad mig ogsaa, om vi vilde komme op sammen, naar vi var bleven enige, og det lovede jeg hende af Taknemmelighed.

— Jasaa? Saa maa De hilse hende fra mig.

— De vil jo gaa med, Leonore!

Fru Gerboth veg tilbage.

— Hvad tænker De paa, Hr. Hilgenau, spurgte hun koldt. Imellem os er alt forbi for stedse. De har gjort mig umulig her ved denne Drengestreg. Jeg rejser herfra allerede i Dag.

— Umulig, hvorfor dog? spurgte han koldblodigt.

— Fruen der vil sladre om mig til alle her paa Stedet.

— Tro blot ikke det. Det er hun alt for god til.

— Naturligvis — fordi hun har føjet Dem.

— Nej, ikke derfor. Hun glæder sig virkelig til at lære Dem at kende. Da jeg endnu stod paa Trappen, raabte hun efter mig: Lad det nu ikke vare for længe, Barn.

— Virkelig. Det er jo rørende! Uden Tvivl vil hun adoptere Dem, haanede Leonore.

— Som om hun behøvede at gøre det, sagde Hr. Hilgenau blidt.

Fru Gerboth betragtede ham forbavset.

— Hvem er hun da? spurgte hun hurtigt.

— *Min Moder* — lo han.

— Aa, De Skælm, som fører mig bag Lyset paa den Maade, Boer Deres Moder da her?

— Altid om Sommeren. Maa jeg føre dig til hende, Leonore?

— Ja, hvad andet er der vel at gøre, spurgte hun sukkende, som om hun underkastede sig sin Skæbne; men Lykken, som lyste ud af hendes Øjne, talte et andet Sprog.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Pr menadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade
33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager
hurtigt og billigt.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Skotøjs-Magasinet
„Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VAREMÆRKE
Største Udvalg paa Amager
og derfor billigst. **Telf. 10,795.**

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 70 Vogne kører overalt i Byen.

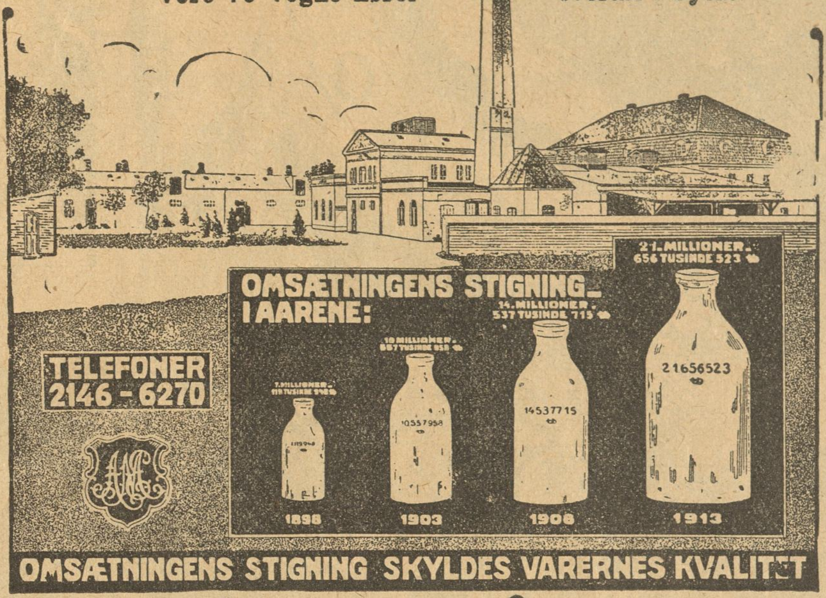

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · **NYØSTERGADE 2** · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog.

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

Den nye Tivoligarde trækker op.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 37 Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 11. September 1919

Tegning af Kurt Wenzel.

Det Billed her bevise vil, at Rygtet ej har løjet:
De danske Piger kan man let faa til at gaa i Tøjet!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig **paa Kredit** fra 5 Kr. mdl. Henst. t. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,
Falkonerallé 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35.
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon
1848

En Samling franske Billeder med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Tegning af Hp. Hansen

— Man skulde næsten tro, at en 3die-Zone-Mand maa faa Kuldegysninger af at læse om Genforeningslaanets Succes i disse Dage.

Karen og Søren.

Der var engang i fordums Tid
to raske Bønderbøren.
Karen var den enes Navn,
den andens Navn var Søren.

Og da begge vokste til,
det holdt ej længe, førend
at Søren blev i Karen glad,
og Karen glad i Søren.

Derfor man saa en skønne Dag,
at Karen med sin Søren
som Brud og Brudgom fulgtes ud
af Landsby-Kirkedøren.

Og Søren med sin Karen fik
i Tiden mange Børen,
som alle kunde kendes paa
de tem'lig lange Øren. —

Forlængst den gamle Slægt har endt
sin Virken og sin Gøren;
og Karen hviler under Muld
ved Siden af sin Søren.

Men hvis du møder paa din Vej
smaa Børn med lange Øren,
saa tør du tro, de er i Slægt
med Karen og med Søren!

Fr. Skousbo.

Højst ubehageligt.

Chefen for Skotøjsfirmaet »Den gyldne Taasnude« kaldte forleden sin Handelsrejsende Carl Mortensen ind paa sit Privatkontor for at give ham en »Omgang« i Anledning af det daarlige Resultat.

— Deres første Optræden overfor Kunderne er naturligvis ikke egnet for et første Klasses Firma som mit. Nu skal jeg vise Dem, hvordan De skal optræde. Nu er De altsaa Købmand og jeg den Rejsende.

Chefen gik udenfor og bankede paa Døren.

— Kom ind! raabte Carl Mortensen.

Chefen traadte ind, bukkede dybt og sagde:

— Mit Navn er Carl Mortensen, Repræsentant for det kendte Firma »Den gyldne Taasnude« . . . .

— Kan De komme ud! skreg Carl Mortensen — jeg vil ikke købe for en Øre i Deres Humbugsfirma —!

(Chefen blev lamslaaet, Carl Mortensen forlod Scenen med et lunt Smil).

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

En „Lejligheds"-Vise.

Guld og Diamanter har jeg ej til dig.

Guld og Diamanter
har jeg, kære Ven,
og en Del Kontanter
har jeg ogsaa, men
sig, hvad kan det nytte.
Pungen er saa fin,
ingen vil jo flytte
fra sin Mezzanin.
Nu har jeg en Brud, en lille Dejlighed,
men jeg mangler, Søren ta' mig —
Lejlighed!

Naa, der er vel andre,
som har samme Tort,
J. C. maa jo vandre
ganske ene bort.
Hvordan skal dog *Zahle*
han faa ekspedert?
Selv en fin Kabale
ender dog forkert!
J. C. haaber dog at kunne faa ham ned,
venter bare paa en lille *Lejlighed!*

Tænk, vi faar en dejlig
Trustlov i vort Land.
At den kom belejlig,
godt jeg mærke kan.
Hele »Industrien«
føler sig beklemt,
Foss kan ikke li'en —
tænk paa hans Cement!
Men at han en Gang af *den* blev tyk og fed,
det vi huske skal en Gang *ved Lejlighed!*

Krudt og Bajonetter
bli'r vi snarligt kvit,
ikke mer vi sætter
Lid til »Kæft og Tridt«.
Men *Witzansky* fnyser
vildt af Raseri,
han ved Tanken gyser
— Danmark fæstningsfri!
Men vi river dog den gamle Fæstning ned —
han skal ikke gøre sig *U-Lejlighed!*

Peder Paul.

Vingrossereren siger til den unge Mand, der er kommen for at fri til en af hans Døtre:

— Ja, min unge Ven! Jeg vilde være meget glad ved at faa Dem til Svigersøn. Men Louise er saa ung endnu. Tror De ikke, at De kunde finde Behag i en af mine ældre Aargange?

Manden (til sin Kone): Hvad! Skulde jeg behandle Drengen skaansommere, han, som har siddet over i hveranden Klasse? Hvem har gjort sig mest Umage med hans Opdragelse, jeg eller Du? Hvem sender ham 80 Kr. om Maaneden, jeg eller Du? Hvis Faderhjerte er det, der bløder, mit eller Dit?

Kærlighed med Forhindringer

Pludselig, da vi løftedes op af en høj Bølgekam, og jeg havde faaet Kræfter nok til at aabne Øjnene, saa jeg et Par Aarer blinke. Men — ak! saa langt borte! Mine Hænder var stive, aldrig, aldrig vilde jeg kunne holde mig fast, indtil Baaden kom. Og i samme Øjeblik saa jeg noget skyde op mod Himlen.

Aa, i en varm Skælven forstod jeg, hvad der var paa Færde. Henry kom i sin Flyvemaskine!

Jeg trak Vejret dybt — jeg fik næppe Tid dertil, før den store Drage kom susende imod mig. I næste Øjeblik saa jeg Henry staa opret paa den smalle Styreplads, og i et Nu dukkede Maskinen ned i Vandet lige i Nærheden af os.

Hvor klamrede mine Fingre sig ikke fast om den kolde Baadkant! Sagte begyndte jeg at tælle. Hvis jeg kunde tælle til tyve, og Henry ikke var dukket op af Vandet endnu, vilde jeg slippe Taget og forene mig med ham i det kolde Dyb. Hidtil havde jeg aldrig forstaaet, hvor sandt det kan være, naar man siger, at en Person er en kærere end ens eget Liv.

— Sejsten — sytten —. Naar alt kommer til alt var det en Trøst at skulle forenes med ham dernede i det klare, grønne Vand, hvor der ikke var nogen Victor eller noget Vrøvl om social Stilling og den Slags.

Med et saa jeg i en 3 a 4 Meters Afstand Henry svømme mod mig. I næste Sekund slap mine Fingre sit Tag, og jeg gled bort. Dybere og dybere sank jeg; alt omkring mig var grønt, og jeg tænkte: Hvor var det sørgeligt. Hvis jeg blot kunde have holdt mig oppe et Par Sekunder endnu!

Men saa sloges en Arm omkring mig. Jeg følte atter Luften trænge ind gennem mine Næsebor. Og da jeg aabnede Øjnene, saa jeg Henrys Ansigt tæt ved mit.

Tænk, hvor disse Amerikanere er besynderlige! Her var en Mand, som jeg vidste elskede mig, og som netop var ved at vove Livet for at redde mig. Men han hverken græd, kyssede mig eller skreg. Nej, det eneste han sagde med den roligste Stemme af Verden var:

— Vær rolig, Elskede. Der kommer en Baad! Men da hans Blik mødte mit, tilføjede han: Gud være lovet!

Paa Kølen over os vedblev Victor at skrige og gestikulere mod den kommende Baad. Han syntes ikke at have lagt Mærke til Aeroplanen eller Henrys Ankomst. Han skreg stadig: Hjælp! Hjælp!

Over Vandets Brus hørte jeg Henrys Stemme i mit Øre:

— Jeg brød mit Løfte, Elskede. Tilgiver De mig?

Men jeg kunde kun sige:

— Deres stakkels Blériot! Det var Synd! Deres stakkels Blériot!

Det var mærkeligt! Taarerne strømmede ned ad mine Kinder, Saltvandet løb ind i min Mund. Jeg lo og jeg græd paa en Gang. Saa kom det, jeg havde fantaseret om dernede i Dybet, i Kulden, i Mørket. Men hvor forskellig var ikke Virkeligheden!

Henry kyssede mig! Skønt hans Læber var kolde af Vandet, brændte de mig dog som en Berøring af smeltet Voks; og Varme gennemstrømmede mit Legeme. Jeg følte, at jeg skælvede, men ikke længere af Kulde. Oh, det var herligt at blive kysset af Henry.

— Elskede, lille Barn, sagde han, jeg elsker dig — aa, hvor jeg elsker dig!

Det var mærkeligt at se ham saa oprørt. Ja den Gang var i det mindste al hans Selvbeherskelse borte. Han gentog Gang paa Gang de samme Ord, og hans Arm trykkede mig saa haardt, at jeg næsten tabte den Smule Vejr, Saltvandet havde ladet mig beholde. Men jeg følte ingen Trang til at aande, lige saa lidt som jeg følte Trang til at tænke. Det begyndte at løbe rundt for mig, jeg følte, at jeg sank hen i en Slags paradisisk Henrykkelsestilstand, hvor Victor og alt det andet var glemt og med Henrys varme, vaade Kind mod min.

Derefter kom en stor Bølge, som skyllede over os, og jeg følte, hvorledes jeg sank. Jeg klyngede mig fast til Henry med al min Styrke, men ak! hvad betød den mod det iskolde Vand og alt det uhyggelige. Jeg havde ikke en Gang Kræfter til at hviske Farvel. I næste Minut var jeg borte.

Hvor? Hvor befandt Lili sig, da Lyset slukkedes, og alt blev stille? Hun kunde i det mindste ikke huske det, da hun kom til sig selv. Og ak, hvor uvilligt kom hun ikke til sig selv!

En Kniv gennem mine Lunger, en forfærdelig Vægt paa mit Bryst, Hænder, der gned og rullede og pinte mig af lutter Ondskab: det var det første, jeg blev klar over.

Jeg forsøgte at bede dem om at lade være, men jeg kunde ikke tale. Hvad hjalp det forresten at gøre Modstand? Og saa resignerede jeg, medens Hænderne blev ved med at pine mig — i endeløse Timer uden Afbrydelse!

Efterhaanden begyndte jeg at føle mig lykkelig. Smerterne forlod mig, Aandedrættet blev saa mildt, at det var en Lise at aande. Jeg forsøgte at aabne Øjnene, men Øjenlaagene var meget tunge. Saa laa jeg i en Slags Dvale og tænkte paa, hvor varme og bløde Tæpperne var. Saa hørte jeg Stemmer forvirrede og fjerne. Det er ikke rigtigt at lytte, men det forekom mig ganske naturligt, at jeg hørte den Stemme, der sidst havde talt til mig.

Det var Henrys Stemme: Hvad siger Doktoren?

En Kvindestemme svarede ham — en saa god og mild Stemme, at jeg ønskede, at jeg kunde løfte Øjenlaagene for at se hende:

— Al Fare er overstaaet. Søvn og Hvile er alt, hvad der behøves. Og Mr. Cobb . . . .

Henry sagde i et saa harmfuldt Tonefald, at jeg var glad ved, at mine Øjne stadig var lukkede: Den fordømte Slyngel! Han har det godt. Men du kan tro, at jeg læste ham Teksten.

Saa forandredes hans Stemme. Han hviskede saa mildt, at jeg næppe kunde høre ham:

— Saa roligt hun sover! Se Mor, har du nogensinde set noget saa smukt?

Der blev stille et Øjeblik. Saa hørte jeg paany Kvindestemmen hviske:

— Min stakkels Dreng!

XI

JEG FINDER HARRIET

Det var nogle Timer senere, da jeg sad op i Sengen og drak en Kop varm Chokolade, at jeg paany hørte Kvindestemmen. Men denne Gang saa jeg hende ogsaa, lille af Vækst og noget fed, men med en Profil som paa en Statue og det skønneste lokkede, hvide Haar. Hun fortalte mig, hvad hendes Søn havde udsat sig for, og hvor bange hun havde været, men at hun nu var glad og stolt over ham, særlig efter at hun havde set mig. Og saa smilede hun til mig.

— Det var ikke blot en sød lille Frøken, min Søn havde reddet, men ogsaa en meget berømt, sagde hun. I de sidste

Maaneder har Aviserne haft saa meget at berette om Mademoiselle de Vanquiéres de Clugny.

Hun smilede atter til mig. Og for første Gang kom jeg til at tænke paa, at Mrs Cobbs Pressefelttog, som forekom mig som Europæer usmageligt og vulgært, ogsaa maatte forekomme Amerikanere saadan — det vil sige Amerikanere af den Slags, Mrs Stuart tilhører. Jeg følte, at jeg rødmede.

— Jeg har ikke haft den Fornøjelse at lære Deres Tante, Hertuginden af Porthoven, at kende, fortsatte Mrs Stuart. Det er mange Aar siden, jeg var i Europa. Men Deres franske Slægtninge . . . .

Hun strakte en lille, hvid Haand ud, og paa Tæppet foran mig faldt en lille Høj Smykker.

— Da Kammerjomfruen klædte Dem af, tog jeg mig af Deres Juveler, sagde hun, se her, min kære Ven, her har De dem allesammen.

Her laa Perlebaand og en hel Del andre Smykker, som Mrs Cobb havde strøet over mig, og den store Diamantring, som Victor i sidste Uge havde sat paa min Finger. Med Øjnene fæstede paa de store, blaa Øjne foran mig, begyndte jeg mekanisk at tage Ringene paa. Men Ringene — aah! hvad betød de mod den kære gammeldags Medaillon af mat Guld med Miniaturebilledet i, som Mrs Stuart havde lagt ved Siden af.

— Miniaturerne er ganske uskadte, sagde hun. De maa undskylde, at jeg aabnede Medaillonen, men jeg var bange for, at Vandet var løbet ind, og det var maaske nødvendigt straks at faa det ud, for at Billederne ikke skulde tage Skade.

Saa fortsatte hun med en Stemme, der vidnede om, at hun var bevæget:

— Tilgiv mig mit Spørgsmaal, Mademoiselle, men vil De ikke sige mig, paa hvad Maade De har faaet denne Medaillon?

Jeg saa paa hende. Men der var noget i hendes Ansigt, der gjorde, at jeg maatte sige hende Sandheden:

— Jeg tog den fra min Faders Bryst, da han var død, sagde jeg.

Hun førte Haanden op til Halsen.

— Ah! sagde hun. Ah! Saa fortsatte hun med Besvær: Deres Fader var altsaa — De er altsaa Etienne de Vanquiéres Datter?

Jeg nikkede, halvt forbavset over den nye Idé, der var dukket op i mit værkende Hoved. Og pludselig laa den distingverede Dame paa Knæ ved min Seng. Hendes Ansigt, som nu var i Højde med mit, syntes mig nu at være et helt nyt, oplyst af en indre Lampe, ungt, skønt og henrivende under dets Krans af hvide Lokker.

— Se paa mig! raabte hun. Har jeg forandret mig saa meget.

Aa nej, nu genkendte jeg hende. Jeg begyndte at le og græde.

— Aa min Gud! De er Harriet!

Det gav et Ryk i hende, men hun svarede ganske roligt:

Harriet Wilson — saaledes hed jeg før. Nu er jeg Harriet Stuart. Da jeg var ung, var jeg forlovet med Deres Fader. Saa kom den forfærdelige Krig. Vi forlod Frankrig. Min Fader havde altid været imod, at jeg giftede mig med en Franskmand. Vi hørte, at han var faldet i Krigen. Aa, sig mig, udbrød hun pludselig, dadlede han mig meget? Tilgav han mig aldrig?

— Jo, det gjorde han, svarede jeg, thi han gemte Deres Breve — jeg har dem alle i min Kuffert. Og Deres Navn var det allersidste, vi hørte ham hviske, før han døde.

Taarerne steg op i hendes Øjne.

— Og De er hans Datter! sagde hun. Ak, hvor sælsomt er Livet dog ikke! Hjulet snurrer, og jeg mister Etienne. Hjulet snurrer paany, og hans Datter kommer til mit Hus lige op fra Havet. Etiennes Datter efter 40 Aars Forløb! Og De er ikke længere noget Barn. Jasaa, han ventede! Han glemte ikke lige saa let som jeg.

Hendes Hoved sank ned mod Sengen, og hun begyndte at græde.

Ak, stakkels Harriet! Hvor meget, meget maa hun ikke have elsket Fader — næsten lige saa meget som jeg — for at kunne græde saa fortvivlet efter saa mange Aars Forløb! Men naar hun elskede ham saa varmt, hvorfor giftede hun sig saa med Mr. Stuart? Saa kom jeg til at tænke paa Henry, og mit Hjerte krympede sig sammen. Behøvede jeg at undres over noget, jeg som skulde giftes med Victor Cobb?

Henrys Moder! Dette var altsaa Henrys Moder, og hun var ogsaa den Harriet, som min Fader havde elsket. Det hele var saa sælsomt og ejendommeligt, at jeg ikke vilde have kunnet tro, at det kunde finde Sted andre Steder end i Romanerne. Og hvor skønt vilde det hele ikke have været, hvis ikke, hvis ikke . . . Jeg saa paa Brillanten, der glitrede paa min brune Haand. Skønt Tankerne hvirvlede rundt i mit Hoved, kunde jeg dog overskue min Stilling. Jeg skulde jo giftes med Victor Cobb!

Men det var noget, jeg maatte tænke paa senere. Mrs Stuart begyndte at tale om Fader og spørge mig ud om ham — aa, med hvilken Agtelse og Ømhed! Efter alle de haarde Domme, jeg havde hørt udtalt om min elskede Fader af mine Slægtninge paa Brent, var det næsten som atter at have ham hos mig, naar jeg laa og lyttede til hans smaa Anekdoter fra hans Ungdom, hvilken høj Stjerne han havde ved Napoleons Hof, om en Duel, han udkæmpede, og om alle de Damer, der var forelskede i ham.

Til Gengæld fortalte jeg hende om hans sidste Aar, om hans Tab og Bekymringer, om hvor modigt han havde baaret dem, og om hendes Breve, som jeg havde reddet og ført med mig — aa, om alt! Om alt undtagen om en Ting, som min Følelse som Kvinde forbød mig at undgaa. Hun talte kun om min stakkels Moder en Gang, da hun spurgte, om jeg lignede hende.

— Thi De ligner slet ikke Deres Fader, sagde hun og sukkede.

— Nej, udbrød jeg, han var saa smuk og distingveret, min elskede Fa'r. Og jeg er, som De ser, Madame, »saa sort som en Muldvarp«!

Uh, den væmmelige Frase, hvor den stak og saarede mig endnu!

Men Mrs Stuart rystede smilende paa Hovedet:

— Aa, sagde hun, de blonde er altfor almindelige. Hvis De blot anede, hvor ked man er af at være blond! Men De med Deres vidunderlige østerlandske Hudfarve og disse Øjne! Jeg vilde dog have ønsket, at De havde lignet Deres Fader mere. Det vilde — det vilde have givet mig mine Ungdoms Dage tilbage.

— Dette her er ikke rigtigt, hviskede hun heftigt. De burde være blevet min Datter.

Samme Tanke fløj ogsaa gennem min Hjerne, og den brændte mig — som Henrys Læber fornylig. Jeg følte Blodet stige op i mit Ansigt, og jeg følte, at hans Moders klare Blik læste mine Tanker. Den ungdommelige Ild i hendes Øjne slukkedes; jeg forstod, at hendes Tanker rettedes mod hendes Søn, og hun smilede til mig:

— Hvem ved? sagde hun. De kan jo alligevel blive min Datter!

Jeg saa paa hende. Samme Ord som Mrs Cobb havde sagt til mig for 2 Maaneder siden! Saa begyndte jeg at le. Naar nu en Gang Skæbnen havde faaet hende til at være spøgefuld, saa burde jeg ogsaa vise, at jeg forstod at opfatte en Spøg.

— Har De faaet Mrs Cobbs Kort? spurgte jeg, stadig leende. Jeg ved, at hun har sendt et hertil. Jeg skal giftes med hendes Søn Victor om 14 Dage.

Men det hjalp mig ikke — jeg begyndte at græde. Saa kom Doktoren og bebrejdede hende, at hun havde foruroliget hans Patient. Og saa lodes jeg ensom med den gamle Geneviéve, som man havde skyndt sig at sende Bud efter.

Jeg vred min Brillantring rundt og betragtede Skyggerne under Loftet, indtil jeg faldt i Søvn.

RAVNEN

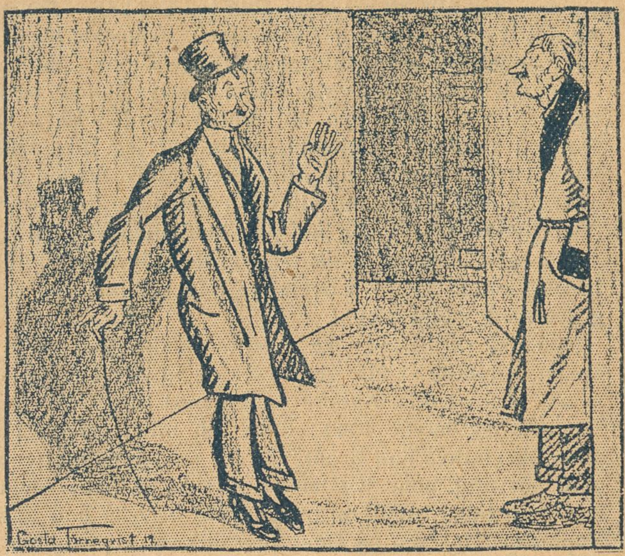

En god stund efter de skilts åt, knackar det på Jonssons dör. Det är Lövlund.
— Jo, jag glömde, at jag skulle hälsa dig från Sjövinder.
— Tack, tack.
En kvart senare knackar det igen Det är Lövlund.
— Jo, hick, jag skulle hälsa dig från Sjövinder.
— Tack, men du var ju alldeles nyss här och hälsade från honom.
— Ja, men han sa, att jag skulle hälsa tusen gånger.
(»Strix«)

Den åldrande kolingen berättar om sin sista orgie på Brattsystemet:
— Brännvin fik vi inte, men du kan ge dej faen på att vi fick senap som va stark. (»Strix«).

Rædslen for Folkenes Forbund.
(»Der wahre Jacob«)

— Ofte ved jeg ikke, hvordan jeg skal ernære min Familje. En anstændig Cigar koster nu 1.50
(»Simplicissimus«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

— Vil I væk med Jer, modbydelige Kryb! Kan I heller ikke lade mig i Fred nu, da jeg staar i »Det blaa Kors«.

Navneforandring.

De Allierede er i Færd med at vedtage, at Norge herefterdags skal hedde Rusland, Rusland Blodrus-land, Tyskland Brydsk-land og Frankrig Frank-fattig. I Anledning af, at de tyske Mark allerede har holdt deres Indtog i England, skal dette Land i Fremtiden hedde Mark- og Eng-Land.

»Ravnen« ser sig i Stand til at røbe nogle af de Priser paa Mad- og Drikkevarer, som bliver de endelige.

Her er et lille Udtog:

En Kop Kaffe uden *Tilsætning* (for Værten) 40 Øre.

Paa *Missionshoteller*, hvor *Bønnerne* er rigelige, 30 Øre.

1 Glas Rom (halvfuld) 1,00 Kr.

1 Glas Rom (helfuld) 2,00 Kr.

2 Hundekiks 50 Øre.

1 Ormekage 35 Øre.

Schweizerost beregnes efter Antallet af Hullerne.

Tartar (fremstillet af Mus) 2 Kr. pr. Gang.

Sause og Kartofler serveres gratis, hvis Gæsten spiser noget til.

Publikum anmodes om selv at medbringe Vægte, hvis de ønsker at veje Bøfferne.

De' si'r De ikke!

En Professor har regnet ud, at hver Fisk, man trækker op af Vandet, efterlader sig Kone og ca. 20,000 uforsørgede Børn.

*

En københavnsk Journalist, der ikke kan vænne sig af med at ryge og trues af en Nikotinforgiftning, har anmodet om Lov til at arbejde paa Donse Krudtværk.

*

Hos en herboende Greve maa Tjeneren tage Cigaren ud af Munden paa Herren, hver Gang han skal gabe.

*

En bekendt Dame henvendte sig i Gaar til en Læge og søgte Hjælp for »Kleptomani«, men Lægen kunde ikke sige, hvad hun skulde ta' — —

*

En Vekselerer havde givet sin Klient sit Æresord paa, at han skulde skaffe ham et vist Antal tyske Mark til laveste Kurs. Efter at de tyske Mark var købt, faldt imidlertid Kursen med 4—5 Øre pr. Mark, og Klienten blev rasende. Vekselereren trøster sig med, at han faldt paa Ærens Mark.

*

Hvis Balletten rejser til Amerika, skal den ikke tage Familien Price med, for overalt — ikke mindst i Amerika — raaber de: Ned med Priserne!

*

v. Ludendorff: — Saa blev jeg dog Verdenserobrer alligevel!

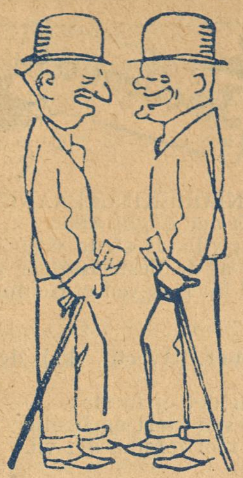

Du, nu er der ingen Tyve i Danmark.

— De' si'r du ikke!

— Jo, ser du, der er jo ingen Lejlighed at faa, vel? og Lejlighed, ved du nok, *gør Tyve* —!

„En Nordmand"

EN SVAK MULIGHET. Jørgensen fortæller ved middagsbordet, at han har truffet sin ven Ottesen, der netop er bjemvendt fra Amerika, og at Ottesen var meget ilde berørt av et ulykkestilfælde, idet en mand var faldt overbor i Norsjøen. Og man hadde ikke set noget til ham senere.

«Druknet han da, siden han ikke kom op,» utbryter fru Jørgensen forfærdet.

«Det vet man ikke med sikkerhet,» svarte Jørgensen rolig. «Det kan naturligvis godt være, han kun har forstuvet benet.»

„En Dansker".

Han: »Hvem er det gamle Fugleskræmsel?«

Hun: »Det er min Moder.«

Han: »Aa jeg beder tusinde gange om Forladelse; jeg lagde ikke Mærke til Ligheden!«

„En Svensker".

En gammel Vagabond, Bäckstedt, er bleven Aarsag til en Proces mellem to Landskommuner, af hvilke ingen vil have Forsørgelsespligten med Bäckstedt.

En af Kommunens Mænd møder B. og spørger:

— Nå, vem tror Bäckstedt vinner den här processen?

Bäckstedt: — Vinner! Hur i helgotte kan Johanssen fråga så dumt?! Vinner! Dä gör, den som får mej naturligvis.

Af en engelsk Journalists Rejsebrev: »Vi blev overalt modtaget med stor Venlighed, men jeg foreslaar, at vi, naar vi næste Gang kommer til Danmark, tager engelske Uniformer paa, saa man kan se, vi er Englændere, thi saa er vi først sikre paa ikke at gaa Glip af noget.«

GENFORENINGSLAANET

I min Avis der daglig staar
om Sønderjyllands slette Kaar.
Hvorledes at de fleste hænger paa 'en
og nu skal hjælpes ved et Genforeningslaan.

120 Millioner. Hvortil skal de Penge gaa?
Mange kan det ej forstaa.
Ak, det er saa klart og ligetil,
naar man blot forstaa det vil.

Se, først er der Smeden dernede i Tønder,
fattig han er som enhver Begynder.
Staten skal skaffe ham Ambolt og Hammer,
Føde og Klæder, Lys paa hans Kammer.

Saa er der Jordemoderen i samme By,
aldrig hun høres klage og kny.
Hun maa ha' Hjælp, thi i hendes Hunger
det hænder, hun æder de nyfødte Unger.

En Spillemand i Byen man knapt gider høre,
og som daglig spiller for døve Øre,
skal Staten skaffe en Polka og Vals,
der kan høres fra Skagen og ned til Als.

Saa skal der skaffes Munke til Løgumkloster,
ligegyldig hvor meget det koster.
Flensborg skal være vor Orlogshavn,
og derved vinde et Verdensnavn.

En Bager i Haderslev maa ej heller lades i Stikken,
han ønsker en Kringle til at hænge ud fra Butiken.
Store Mængder af Kaffe og Te
skal skænkes til dem, der har »Sorrig og Vé«.

Saadan fremdeles, det er ikke saa lille en Sag,
der kunde nævnes til Dommedag.
Derfor jeg henstiller, at Folk tegner væk,
indtil der ikke i Danmark er mere Blæk.

Harry Hansen.

UNDER ØLMANGLEN.

(Falck kommer tudende ned ad Gaden)
A. Nu er der nok en, som er kommen til Skade.
B. Næ'e, Falck er nok ude efter en Bajer . . . H. Olsen.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974

Telegramadresse: „NORDASSUCO"

VESTRE BOULEVARD 5—7

Assurer hos os.

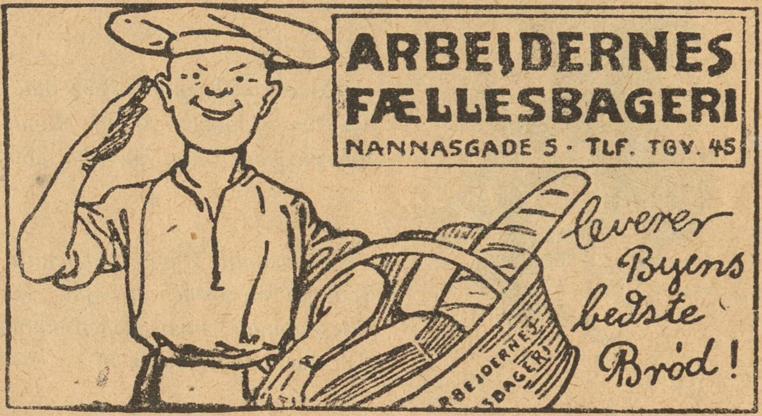

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Raskere mit Blod det glider
Altid gennem Kroppen min;
Vittigheder alle Tider
Næsten gør: jeg dør af Grin,
Eller gør: Humør jeg faar,
Naar jeg ser, hvad i den staar.
Ejnar Theodor.

Carl Østerbye, Aarhus. Et Par Stykker af dem skal blive benyttede.

Hans Hansen, Hillerød. De skal nok faa det lille Digt optaget.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af Storm-Nielsen.

Professor i Historie, Hansen-Grammatikus: — Højst interessant, gammelt Murværk. lagt i Munkeskifter, — her har aabenbart i den ældre Middelalder staaet en Ridderborg!

„Tilfældigt Sjov“.

En Søndag skulde en fremmed Præst prædike i en Kirke, hvor der var ansat en kvindelig Organist, der var meget stolt over sin Dygtighed i at behandle Orgelet. Hun vilde gerne give den fremmede Præst et ordentligt Bevis paa sin Dygtighed.

Hun skrev derfor en lille Billet til den døve Bælgetræder, men denne tænkte, at det var til Præsten, og gik straks op med den til ham.

Man kan tænke sig den fremmede Præsts Forbavselse og Harme, da han umiddelbart før sin Prædiken fik følgende Anmodning:

— Vær saa god at pumpe saa meget, De orker, til jeg giver Dem Tegn til at slutte.

— Min Søn, sagde den økonomiske Fader, du ved, at et Iltog gaar med stor Hast. Lyset gaar saa hurtigt, at det er blevet et Ordsprog, og der skal være Kometer, som tilbagelægger Millioner af Mile paa én Dag. Og dog er al denne Hastighed proportiononalt set kun Sneglefart imod, hvad der kan hænde dig i det daglige Liv.

Sønnen saa forbavset paa sin Fader og spurgte:

—Hvad er da det, der gaar hurtigere?

— En Tikroneseddel, min Dreng! Naar den først er byttet!

Den unge Frk. B. stiftede Bekendtskab med en Kunstner, der netop stod i Begreb med at rejse udenlands, og affordrede ham det Løfte at sende hende Postkort.

En Tid efter fik hun et af Kunstneren selv malet Vuekort.

— Maler han sine Vuekort selv! Saadan er Gnier!

Bjergføreren: Paa dette Sted styrtede vor dygtigste Bjergfører i Fjor ned og slog sig ihjel paa Stedet.

Turisterne betragter hinanden noget benovede, og en af dem vover endelig at sige:

— Men det forekommer mig ikke, at Stedet ser saa særlig farligt ud.

— Nej, men han styrtede ogsaa ned af Forfærdelse over de lurvede Drikkepenge.

Den gamle Forretningsmand dikterer Sagføreren sin sidste Villie:

— Hver Mand, der har været i min Forretning i over tyve Aar, skal have 10,000 Kroner.

— Er det ikke lidt rigeligt?

— Der er ingen af dem, der har været hos mig over ti Aar, men det vil se godt ud for Forretningen.

Fra den gode, gamle Tid.

Rekrutten, der vender tilbage fra Orlov:

— Fader og Moder sender mange Hilsener.

Sergenten: Mange Tak! Forhaabentlig har du ikke ædt dem alle op paa Vejen.

Et Ægtepar fra Landet kommer ind paa et Hotel og forlanger et enkelt Værelse. Portieren vil anvise dem et Værelse paa tredje Sal og beder dem gaa ind i Elevatoren.

Manden: Ved du hvad, Amalie, dette Værelse synes jeg er lige lille nok til os to.

En døvstum Vagabond blev forrige Uge visiteret af Politibetjenten paa Landevejen ved Wusterhausen. Han foreviste et Legitimationspapir, men tabte uheldigvis samtidig et anderledes lydende paa Jorden.

— Hvilket af Papirerne er det rigtige? spurgte Gendarmen.

— Døvstummeattesten, svarede den uforsigtige Vagabond med høj og klar Stemme.

Første Professor: Goddag bedste Kollega. Hvor har du været?

Anden Professor: Jeg har netop været henne og anholde om Kancelliraadens Datters Haand.

Første Professor: Naa, maa man gratulere!

Anden Professor: Gratulere? Tak! Jeg kan desværre ikke i Øjeblikket erindre, om hun svarede Ja eller Nej!

En munter Historie fra Paris' Belejring 1871

Nytaarsdag med alle dens Presenter har faaet mig til igen at tænke paa en Episode fra Paris' Belejring, som jeg nok tør sige gjorde mig Ære.

Blot rolig, kære Læser: jeg skal hverken føre Dem til Volden eller til Forposterne, men ganske simpelt til Rue de Trévise, ind hos min gamle Ven Dutailly, Ejer af en stor, kemisk Fabrik, en fortræffelig Kones Mand og en henrivende Datters Fader, dygtig i sit Fag, bidt af en gal Politiker — alt i alt den braveste Sjæl under Solen.

Da Tyskernes Kordon om Paris var sluttet, havde han netop staaet i Færd med at pakke og lukke sine Kufferter — nu trøstede han sig med, at Byen ikke vilde holde sig i 8 Dage. Fru Dutailly, som saa klarere, sørgede derimod skyndsomst for Husets Proviantering og ophobede en saadan Overflod af Fødevarer, at Familien Dutailly ikke vilde have kendt til Hungersnød, om Belejringen saa havde varet et helt Fjerdingaar længere. For at sætte Kronen paa Værket indrettede hun i deres Stump af en Have baade Kostald, Svinestald og Hønsehus, hvis Beboere tre Maaneder senere knap var til at veje op med Guld.

Allerede i Oktober velsignedes hun for sin Betænksomhed, ikke mindst af mig, som havde min Plads ved Dutaillys Middagsbord hver Torsdag og Søndag og der holdt mig skadesløs for, hvad jeg maatte nægte mig de andre Ugens Dage. Hvem vilde ikke i disse Udhungringens Tider blive hensat i Ekstase ved Synet af en Skinke eller af et fedt Stykke Gruyère, fugtede af 1. Klasses Vine, som — hvad der virkelig bør anmærkes — ikke havde det ringeste at gøre med Husets kemiske Fabrikata!

Jeg var ikke den eneste Stamgæst ved dette indbydende Bord: ved Siden af mig var der altid dækket til den unge Anatole Buchaut, den øverste Funktionær paa Fabrikken, senere Dutaillys Kompagnon og Svigersøn. Denne brave, melankolske, lidt svagelige og tilbageholdne Fyr, var meget indtaget i sin Chefs Datter, Frk. Gertrud, som ikke syntes ufølsom for hans Kærlighed, og da de gamle Dutaillys saa med tilstrækkeligt venlige Øjne paa Sagen, var Buchauts Kandidatur, skønt ingensinde udtrykkelig forebragt, noget, som stiltiende anerkendtes. Ulykkeligvis forhaledes den endelige Afgørelse ved Belejringen: Buchaut, som var Korporal i Seine-Væbningen med Kaserne i St. Denis, maatte gøre sin Pligt som Soldat og gjorde det — som han gjorde alt — med Samvittighedsfuldhed, men ganske vist uden Begejstring; thi han bandede denne Belejring uden Ende, som kom mellem ham og hans Lykke, og hvis Operationer han kritiserede paa sin stille Maade, der dog ikke var fri for Bitterhed.

Dutailly, som begejstret svor til General Trochu, kunde ikke lade være at blive opirret af denne Kritik, men hvad der var endnu værre: »Le Temps« bragte en Række Artikler, hvis Forfatter ud af sin delirerende Fantasi konstruerede Armeens Bevægelser ude i Landet, og disse Hjernefostre tog nu Dutailly au serieux: han stak smaa Flag fast paa Kortet ved de af »Temps«s Strateg udpegede Punkter, fulgte spændt disse foregivne Marcher og Kontramarcher og spaaede os afgørende Sejre i den allernærmeste Fremtid. Buchaut vovede da at ytre sin Vantro i en beskeden Indvending, — det havde ikke anden Virkning, end at Dutailly fo'r op og blev hidsig. Jeg lagde mig imellem, tidsnok til at dæmpe Striden, men i sit stille Sind blev min gamle Ven ved at ærgre sig over alle de Slag, som hans Underordnede forhindrede ham i at vinde.

En ny Stamgæsts Tilstedekomst forplumrede yderligere Stillingen. En Dag, da jeg kommer for sent til Middagen, finder jeg til min Overraskelse min Plads paa Fru Dutaillys højre Side optaget af en mig ubekendt Person, en højttalende Mand med selvbehagelig Mine, blussende i Ansigtet og en grim, fed Nakke. Han bar Kaptajnsdistinktioner paa en selvkomponeret Uniform fra en eller anden Teatergarderobe og gav Helten i et Par umaadelige Støvler a la Karl XII.

— Hr. Robillard, præsenterede Dutailly, Kaptajn ved Strejfkorpset i Courbevoie.

Jeg havde ikke faaet Suppen til Livs, før jeg havde set mig gal paa bemeldte Hr. Robillard. Denne Fyrs Gerning angaves at bestaa i at tømme forladte Huse i Terrænet foran Fæstningen og bringe, hvad han fandt, i Sikkerhed for Fjendens Begærlighed paa Steder, som end ikke de respektive Ejermænd kendte. Jeg spurgte ærgerlig mig selv, hvorledes denne Røverkaptajn, denne Slughals, kunde være kaldet til at skære sig vor Part af Gruyèren; Fru Dutailly gav mig Forklaringen ikke uden Spor af synlig Bevægelse: i Skumringen var hun i det glatte Føre falden temmelig slemt paa Boulevard Poissonniere; Robillard, der i det samme kom forbi, havde bragt hende til det nærmeste Apotek og sluttelig ledsaget hende — passende ør i Hovedet — til hendes Hjem, hvor det konstateredes, at hun alligevel var sluppen med nogle Hudafskrabninger, — af Taknemmelighed havde hun ment ikke at kunne gøre mindre end at invitere sin Redningsmand til Middag. Denne Forklaring beroligede mig; jeg tænkte, at vi med i Aften kunde blive af med min Karl XII.

Dum var han ikke, den sære Knægt. Han gav sig Udseende af at være med i en Kulforretning, der nødte ham til at fare hele Europa rundt, og med stort Liv fortalte han os sine Rejseoplevelser. Krigen — sagde han — havde ført ham tilbage til Paris, hvis Frelse bydende fordrede hans Nærværelse, og det siger sig selv, at hans Heltegerninger ude i Terrænet, i Spidsen for Strejfkorpset, overgik enhver Beskrivelse. «Fjenden var gjort mat, mør — færdig! . . . Med saadanne 5000 raske Drenge som hans *maatte* der skydes en Bresche o. s. v., o. s. v.« Fru Dutailly ligefrem svælgede i alle disse Uhyrligheder; hendes Mand vilde grumme nødig lade være at tro dem, kun Gertrud forholdt sig ganske ligegyldig, og den smaa Væbningsmand, som den Aften var blegere end nogensinde og næsten blev borte i sin folderige Uniformskavaj, og som oven i Købet havde tabt Humøret over den jo egentlig ikke flatterende Syge, man kalder Snue, han syntes fuldstændig trykt flad ved Siden af denne Stortyrk, som hverken skaanede ham for ubehageilge Stikpiller eller drillende Øjekast eller lidet smigrende Sammenligninger.

Jeg tabte ganske Vejret ved denne Münchhausens Skryderier, og efter Kaffen fandt jeg paa et Paaskud til at forlade Selskabet, idet jeg troede for bestandig at have sagt Farvel til Manden. Men heri tog jeg fejl; thi Søndagen efter fandt jeg ham paa samme Plads — og igen om Torsdagen, og Enden blev, at der altid var dækket til ham.

Huset Dutailly var taget med Storm. Robillard havde bedaaret Fruen ved sin Oprømthed og dette næsten ømme Galanteri, som ingen Kvinde, der har passeret en vis Alder, kan staa for, og Fader Dutailly ved den Interesse, som han syntes at vie »Temps«s militære Operationer og de smaa Flags Anbringelse paa Kortet. Anatole, der var mere forsnuet end nogensinde, tabte øjensynligt for hvert Maaltid Terræn i samme Omfang, som denne Ordskryder vandt. Hans Kredit kom især til at staa paa svage Fødder efter Affæren med Bourget, hvor den stakkels Fyr tappert havde gjort sin Pligt, og hvorfra han vendte tilbage med saaret Underarm. Han fortalte os om Sammenstødet, og Baroche, der var faldet ved hans Side, om hvordan de maatte opgive Stillingen og slaa Retraite og om hele denne sørgelige Udgang paa en heltemodig Kamp, og han gjorde det med en saa altopgivende Modløshed, at Kaptajnen var paa det allernærmeste ved at udskælde ham for Kujon og Forræder; naar han ikke gjorde det, var det alene af Hensyn til Huset, og han gav saamænd alligevel sin Mening tilstrækkelig tydeligt til Kende. Og med hvilken ædel Harme paaviste han saa ikke, at hvis blot han og hans Strejfkorps-Drenge havde været med, vilde det hele have taget en ganske anden Vending! Han hidsede sig selv op og udviklede for os i store

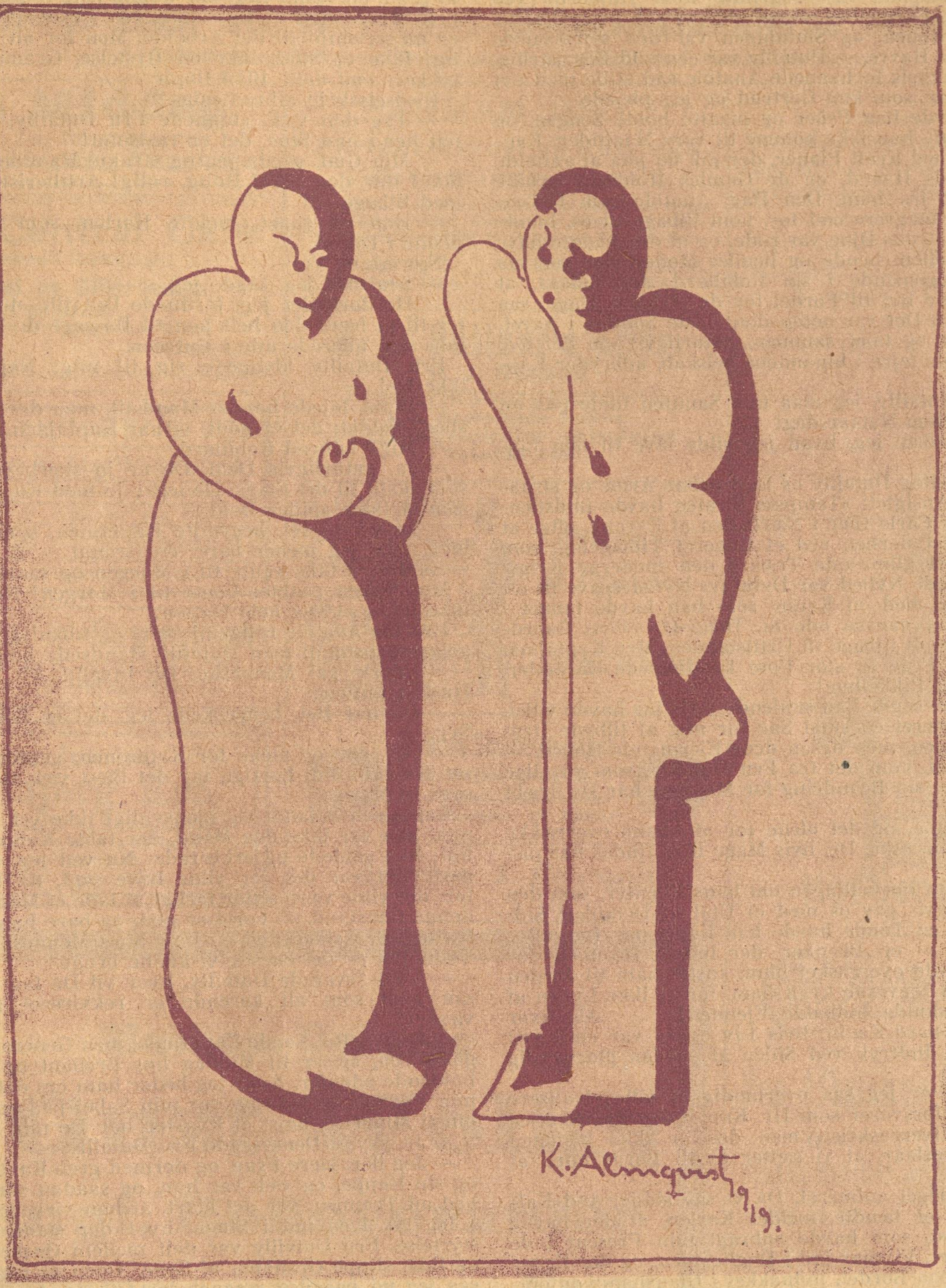

Tegning af K. Almqvist.

– Jeg kunde ikke forstaa hende, for hun havde ikke en Tand i Munden.
– Saa kunde Du jo ha' ta'et dine ud, saa havde I vel nok forstaaet hinanden!

Rundskuedag i Pærekjøbing.

(Af et Referat i Pærekjøbing Tidende).

Som længe bebudet forløb Aarets største Fæstdag i støste Fæstlighed. Hvormeget har egentlig Pærekjøbings Beboere set? thi hvormeget ser vi hver Dag, uden dog at se, hvad vi ikke har set! Kuponheftet var sandelig fyldigt, hvor skulde man begynde og hvor skulde man ende, nogle foretrak at køre frem og tilbage paa Rangerlocomontivet, andre at bestige Prædikestólen inde i Kirken hvor der i Dagens anledning var sand trængsel. Man benyttede de gratis Billetter til Byens Toilet, og man gik hen paa Bryggeriet for at se dem tilvirke Øl, men paa grund af Streike, var der ikke noget at se — Ja, hvor man ser meget saadan en Dag! Arresten blev ogsaa forevist med ledsagelse af Fangerne der viste rundt (desværre gik flere af Fangerne med ud, og vor Øvrighed beklager at en Mand som Apotheker Revaas blev indelukket paa Grund af sin store Lighed med en Rovmorder dersteds).

I Jansens Hotel var der Matine af forskellige saasom Borgmesterfruen i en Dans hver Kvarter. Kanonfotograf Ferup som Kuponerne gav gratis Adgang til, havde faaet den glimrende Ide, at forstyrre Kong Kristian i Legemshøjde rækkende en Haand ud, udklippet, saa enhver kunde prale af at være fotograferet med Kongen i Haanden, med Garantie for to Aar. Men videre som en lærd historisk Konge engang sagde da han skulde til at gaa — Dagens Cloug hvor en masse Baand hæftet til smaa Tøjrekøller blev smidt ud fra Byens Kirketaarn, hvoraf den første der blev indbragt paa Baaraaets Kontor gratis fik et Billede af Solnedgang ved Bronnerupsø ved Nat tegnet af Borkop.

Desværre ramte en af Køllerne i Hovedet paa en Mand, der blev liggende sandsligløs i flere Minuter. (Man mener han overvejede hvilken Vej han hurtigst kunde naa Baaraaet).

Endvidere er kun at meddele Rejsen til Hjallerup Marked og Turen til Østs-Asies Fabrik blev vundet af en af Beboerne paa Fattiggaarden.

Om Aftenen blandede de fremmede Matroser sig i Mængden, og satte præg paa Byens Fysiomi forresten ogsaa paa Betjent Heeps, der fik sig en blodig Tud, som vil kunde ses hver Dag i lange Tider efter Rundskuedagen.

Nesthort.

Træk en Udfaldsplan, der begyndte med Højderne ved Montmorency og Cormeilles, saa skulde vi gaa over Oise og marchere mod Rouen, og Slutningen var den sejrkronede Hærs Indtog i Le Havre, — Dutailly var een vild Begejstring, alt mens den stakkels forhaanede Anatole sad stille med det endnu friske Saar, som kun Gertrud og jeg plejede.

Næste Dag havde han Feber og maatte holde Sengen, og i flere Uger kunde han ikke komme til vore Maaltider. Kaptajnen dyrkede med Kraft Planer, der gik ud paa at anholde om Frk. Gertruds Haand, og de Gamles Holdning skulde ikke tage Modet fra ham. Den Dag, Anatole som Rekonvalescent, endnu magrere end før, kom tilbage til os, kunde jeg nok se, at Gertruds Øjne var røde, og at der maatte have staaet et Slag mellem hende og hendes Moder, der var saa forgabet som nogensinde i sin Robillard. Jeg indsaa, at skulde man skride ind til Fordel for de stakkels Unge, saa var Tiden der nu. Det var netop den sidste Søndag i Aaret, og som vi sidder og taler sammen, naturligvis om det nye Aar, som vi skulde fejre i hinandens Selskab, udbryder Kaptajnen:

— Kære Fru Dutailly, jeg maa min Sandten finde paa en Overraskelse til Dem Nytaarsdag!

I det samme vidste jeg, hvad *jeg* vilde lave til den Lejlighed.

Nytaarsdag modtog Dutailly os med aabne Arme og straalende over hele Ansigtet: »Temps«s Strateg havde fuldstændig oprevet Prins Carls Hær i Nærheden af Evreux, efter at Prinsen var lokket derhen ved et fingeret Tilbagetog, som var et af de mest glimrende Træk i den moderne Krigshistorie. Denne gode Nyhed var Dutaillys Nytaarsgave til os. Anatole mødte op med en Kanin, som han havde fanget i Snare paa den nu ganske øde St. Denis-Ø, — en Gaard-Kanin, som var vendt tilbage til Urtilstanden. Men Kaptajnen overrakte Husets Frue en stor Pose kandiserede Kastanier, anbragte i en tysk Pikkelhue!

— Naadige Frue, sagde han smilende, hvis jeg havde villet, skulde det have været en smal Sag for mig at tilbyde Dem ikke blot Pikkelhuen, men ogsaa dens Ejermands Hoved. —

— Milde Himmel, kom det fra Fru Dutailly, som var lige ved at blive kvalt i sin Beundring for Manden, har De dræbt ham?

— Ja, min Skønne, og det alene for at kunne overrække Dem denne Bonbonsæske, De, hvis Mage ikke findes her paa Jorden!

Jeg skænker Dem Fortællingen om hans Eventyr, som den Charlatan naturligvis gav os med et Utal af Detailler: Siddende paa Hug i en Tønde havde han ligget paa Lur efter Pikkelhuemanden — en Blænker, der havde vovet sig for langt frem —, havde overrasket ham, kastet ham til Jorden og i en Kamp paa Næverne kvalt ham, for at ikke Lyden af et Revolverskud skulde hidkalde Fjenden! . . . . Ak, hvor gjorde den lille Gaard-Kanin, hvis Liv ogsaa var endt ved Kvælning, et sølle Indtryk ved Siden af saadan glorværdig Trofæ!

Jeg sagde: Ikke er jeg saa overmodig at ville rivalisere med en Fødelandsforsvarer som Hr. Kaptajnen; dog har jeg ogsaa *min* lille Overraskelse, men den er ikke kommen endnu, og jeg foreslaar, at vi sætter os til Bords uden at oppebie den.

Middagen var meget animeret. Da vi saa sidder ved Kaffen, og Cigarerne er tændte, melder Karlen, at der havde været en Artillerist, som havde anbragt min Present inde paa Dagligstebordet. Vi gaar ind i Dagligstuen, og der ligger Genstanden midt paa Bordet, indpakket i Glanspapir og omvunden med blaa Silkebaand.

— Hvad mon det kan være? spørger Fru Dutailly.

— Se ikke efter, kære Frue, det er en Granat!

— En Granat!

— Ja, Dutailly har flere Gange udtrykt Ønsket om at eje en Granat, det vil sige en rigtig Granat, en, som havde gjort Tjeneste, og paa min Anmodning har min Ven, Artillerikaptajn Roland, sendt mig dette Eksemplar, som er faldet udenfor et af Forterne, men glemte at springe.

Alt mens jeg snakkede, havde jeg løst Baandene op og taget Papiret fra, og der laa Granaten, sort, skummel og truende.

— Du er brillant! erklærede Dutailly, — den vil jeg bruge som Pendul inde hos mig.

— Ja, men, indvendte hans Kone ængstelig, den er jo ikke eksploderet . . .

— Aa, vær De ganske rolig, det var en Aftale, at Roland skulde uskadeliggøre den først. Her har vi hans Brev.

Jeg lavede mig til at læse Brevet højt; men ved den første Linie maa mit Ansigt have udtrykt Forbavselse, der steg til Uro; thi hele Forsamlingen udbrød:

— Hvad er der i Vejen?

— Gode Gud, jeg . . . nu skal De høre Brevet: Kære Ven! Hermed den ønskede Granat; kun har det været mig umuligt at finde en Mand her, der kunde tage Sprængstoffet ud. Lad den bringe hen til Bøssemageren i Passage de l'Opéra, som er meget snild til det Arbejde. Men for alt i Verden: forsigtig! Ikke et Stød, ikke en Rystelse, Granatvæggen er ikke tykkere end dette Blad Papir . . .

Rædselsskrig afbrød mig.

— Tag den væk, stønnede Fru Dutailly, en levende Granat her i min Stue, det er rædsomt!

— Min Gud, sagde jeg og strakte Haanden frem. Rør den ikke! Rør den ikke! Rolig, rolig! Artilleristen kan tage den med tilbage.

— Han er gaaet, meldte Karlen, som stod og rystede henne i Døren.

Nye Ak og Ve!

— Saa maa jeg, sagde jeg.

— Det forbyder jeg, tordnede Dutailly, du har ikke Kræfter til at bære den helt hen til Passage de l'Opéra, du vilde tabe den allerede ude i Entréen.

Fru Dutailly klyngede sig til mig: Nej, nej, ikke De, ikke De!

— Dette, føjede hendes Mand til, maa der en Soldat til, en stærk Soldat; det er godt, vi har Kaptajnen.

— Mig? udbrød Robillard.

— Ja, naturligvis Dem, De er jo stærk som en Tyrk og som skabt til det Slags. De leger jo med Kugler og Granater, som et Barn spiller Bold.

— Ja vel ja vel, begyndte Kaptajnen, som var bleven let bleg, men jeg mener bare: en Granat — fy for en Ulykke! — skulde vi ikke vente til i Morgen og saa lade den hente?

Men Fruen raabte: Vente til i Morgen! Nej, jeg vilde da ikke lukke et Øje hele Natten.

Her tog Anatole roligt til Orde og tilbød at fjerne den sørgelige Genstand; men Dutailly standsede ham og sagde:

— Er De gal Menneske, De Invalid, vil De sprænge os Huset i Luften?

— Du har Ret, bemærkede jeg, det er ikke noget for en Syg.

— Nej, ene og alene for Kaptajnen, gentog Dutailly, kom nu, Kaptajn, lidt hurtigt, tag det Bæst væk, den tynger os jo som en Mare.

Kaptajnen befandt sig øjensynligt ikke vel i dette Øjeblik; men han var ikke den Mand, der tabte Koncepterne for saa lidt; han smilede og erklærede: Nu ved jeg, hvad der er at gøre. Det var det, jeg vilde have sagt, da De afbrød mig før: det vilde være altfor farligt at lade et Menneske gaa med denne Genstand. — Føret er glat, og bare han kommer til at træde fejl, risikerer vi en halv Snes Menneskeliv —, nej, en Vogn, det er det eneste, vi kunne bruge.

— Vogn, svarede Dutailly, hvor vil De faa den fra, nu da saa godt som alt kørende er rekvireret af Ambulancevæsnet?

— De har Ret, sagde Kaptajnen, men General Schmutz, min gode Ven, spiser til Middag hos Brébant og har sin Vogn holdende udenfor. Naar jeg beder ham om det, vil han laane mig Vognen, — jeg spænder min Sabel paa og løber derhen; om ti Minutter, højst et Kvarter har De mig igen.

— Ja, skynd Dem, sagde Fru Dutailly.

— Jeg iler, kære Frue, og dermed greb Kaptajnen sin Kepi og sin Kappe, og væk var han, og saadan som han væltede ned ad Trappen, var det klart, at han virkelig ilede.

Jeg gik igen ind i Stuen, hvor der stadig herskede Bestyrtelse. Fru Dutailly var delt mellem Ønsket om at flygte og ikke slippe Granaten af Syne. Uden at tage Notits deraf saa jeg ud paa den maanebelyste Gade. Anatole sagde som for sig selv:

— Det vilde være den simpleste Sag at lade mig tage den.

— Aa Snak, gentog Dutailly, som dog blev lidt forbavset over Fyrens rolige Mod. Kaptajnens Plan er meget bedre.

— Naar bare han ikke lader vente for længe paa sig, kom det rystende ud af Fru Dutailly.

— Lade vente paa sig, kære Frue, sagde jeg til hende og viste et fornøjet Ansigt, jo, *det* kan De stole paa, han gør, *for han kommer overhovedet ikke mere tilbage.*

— Kommer ikke tilbage?

— Nej, vilde han til Brébant, maatte han være drejet til højre, men jeg saa ham lige gaa ned ad Gaden til venstre, oven i Købet med lange Skridt.

— Nu har jeg aldrig . . ., hvad betyder dog det?

— Det betyder, kære Venner, at eders Kaptajn er en Løgnhals, og at det glæder mig, at jeg har demaskeret ham til Fordel for denne brave, unge Kriger.

Jeg tog et Album og lod det falde tungt ned paa Granaten, som sprang i tusind Stykker . . . Chokolade og spredte en Regn af Konfekt og Nødder ud over Tæppet!

En Lattersalve hilste denne Eksplosion, denne — kan jeg kalde det — Knudens Løsning, thi tre Maaneder efter holdt Anatole Bryllup med Gertrud.

Og Kaptajnen har ingen senere set noget til.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1527 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftfg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

— De maa tage den Hat væk! sagde Teaterkontrolløren høfligt til en Dame, der sad paa forreste Række i Parkettet med et mægtigt Uhyre paa Hovedet.

— Generer min Hat maaske den lille Herre bagved? spurgte Damen med et bittersødt Smil.

— Ja netop!

— Saa er det vist meget lettere at tage den lille Herre væk!

Gammel Jomfru (til en Fisker): Taber De aldrig Taalmodigheden, naar De ikke faar Bid.

Fiskeren: Nej — og De?

Holbergsgade 6.

Carl Jacobsen & C°

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.
TEL. 3684. 3349

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E.BORDING KØBENHAVN

Radiumist.

Tegning af Hp. Hansen.

— **Hvad i Alverden er det dog, De foretager Dem?**

— **Tys, vær stille! jeg taler med New Jork over den nye traadløse Station i Lyngby.**

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 38 Redigeret af AXEL WESSEL ❊ Torsdag den 18. September 1919

Tegning af Hp. Hansen.

**Her ses en Mand, der er saa dansk, saa dansk, saa ren og gæv,
fundere paa en Alliance imellem Ørn og Ræv.**

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

— Naa, hvad siger De til Mathiesens nye Slagmaleri?

— Han skulde straffes for Soldatermishandling.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3 00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Konen: Skammer du dig ikke ved at komme hjem i en saadan Tilstand — — og med en Gulerod i Munden!

Manden: Hvad — — min — — er den Cigar en Gulerod! — — Saa nu skulde — da ogsaa Pokker tage Petersen. Han vilde give en fin Cigar, naar jeg vilde gi' endnu en Flaske. — Jeg syntes — — jo nok, at den — smagte mig løjerligt!

Tegning af K. Stochholm.

Den rige Bonde har overrasket en Københavner, der var ved at hænge sig af Sult. Rasende udbryder Bonden: — Sikken uforskammet Ka'l! At sige, at De hænger Dem, fordi De er ved at dø af Sult — som om vi ikke hver Dag sender Masser af Fødemidler til Byen!!

Dragen og Barnet.

Som Dragen ved din Yndes Helligdom
er Gaarden, som
med Tagrendsøglearme om din Tanke fatter,
o, skønne Pige, blomsterløse Afgrunds Datter.

Som Øjne brustne Ruder stirrer i din Sjæl,
o, drøm og dvæl,
o Barn, ej ved den store Drages grimme Øjne,
dens Blik er Ondskab og dens Ord er Løgne . . .

Se, du bevæger dig nær Dragens Øgleham
i Gaardens Slam
med mér end fornemt sød Rococcoynde,
en Gave, givet dig for lettere at synde . . .

Vogt dig, o Danserinde, skønne Barn
for dette Skarn —,
for dette Slam, der giftigt om din Ynde hænger.
Dans, Barn, til Solen i din Afgrund trænger . . .

Thi Dragen, sammenlignet med en Gaard,
hvis Arme naar
om dig, henrivende Barnlille, vil dig dræbe —.
Den frister dig engang, din Mund, din Læbe . . .

Kys ingen; thi enhver med Dragens Fristersæd
ej gør dig ræd,
men taler sødt ind i dit Barneøre . . .
Det er kun Slangetunger, du kan høre. —

Emil Bönnelycke.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

Ræve-Vise.

Mel.: Vi Haandværkssvende.

Vi gamle Ræve,
vi gamle Ræve,
vi laver den rigtig med Smuthuller i.
Vi er fødte Diplomater,
raader Land og sælger Stater,
i de store Verdensdele i de smaa og hvorsomhels'
dér sidder der en rigtig gammel Rævepels.
Det er li'saadanne her,
det er meget værre her —
De kan bande paa, at vi har Rævepelse!

Vi Rævepelse,
vi Rævepelse,
vi lusker saa stille i Krogene ind.
Ingen hører vore Poter,
ingen læser vore Noter,
op ad Trapper, ind ad Døre, et Par Ord, et lille Nik,
se, det er, hvad man kalder Diplomat-Taktik.
Det er li'saadanne her,
det er meget værre her,
for den *danske* Rævepels er første Klasse!

Men Rævesakse,
ak Rævesakse,
dem stiller de op paa vor hem'lige Vej.
Vi bli'r revet ned af Soklen,
mister Pelsen og — Monoklen,
vil en Smule Konvention man med de Tyske ha' i Stand,
saa er det, som man solgte *hele* Danmarks Land.
Ak jeg arme stakkels Ræv,
jeg er fuld af Angst og Bæv —
jeg er bange for, at der er Lus i Pelsen!

Peder Paul.

DAARLIG ARBEJDSKRAFT

En Dansker, der besøgte Veststaterne i Amerika, besøgte en Farmer, som beskæftigede en stor Del Folk paa sin Gaard.

— Mange af dem har været Soldater! sagde Farmeren til den Besøgende.

— Har nogen af dem været Officer?

— De fleste af dem har været Menige, men en af dem har været Korporal, og en endog Oberst.

— Og hvordan er De tilfreds med dem?

— Soldaterne er brillante Folk, og Korporalen er ogsaa en flink Fyr.

— Og Obersten?

— Ja, ser De, jeg har foresat mig som Fremmed ikke at sige et ondt Ord om en Mand, der har tjent i den amerikanske Hær, men det ved jeg, at en General tager jeg min Salighed ikke.

Kærlighed med Forhindringer

XII

TO LYKKELIGE DAGE

Ikke i lang Tid, ikke siden min Fader levede, har jeg oplevet saa lykkelige Dage som de sidste to.

Doktoren (den rare Mand!) udtalte, at jeg ikke maatte flyttes. Og saa blev jeg og var glad ved det.

Aa, hvor elsker jeg ikke dette Hus! Her er ingen Forgyldninger, intet Fløjl, ingen guldgalonnerede Lakajer, men alt er saa luftigt og lyst. Her er ingen Larm, ingen Modtagelser eller noget andet af den Slags. Selv Mrs Vanhuysen er behagelig, skønt hun ikke er i Besiddelse af Søsterens indtagende Væsen. Hun besøger mig daglig, og Miss Corroll fylder Værelset med sin glade Snak om Folkene i Brent og Bor Harbor og gør undertiden ogsaa en Smule Nar ad Mrs Cobb — men paa en saa fornøjelig Maade, at man ikke kan blive vred paa hende. Hun taler ogsaa om Henry — hvilket Vidunder han er, hvilken dygtig Advokat og hvilken berømt Flyver, skønt han nu af ukendte Grunde har holdt op med at flyve.

— Maaske kan De sige mig, Mademoiselle, om han er bundet af noget Løfte, eftersom han blot gjorde en Undtagelse, da det gjaldt om at redde Dem?

Jeg kunde virkelig tro, at hun elskede ham, thi hun kan ikke se ham ind i Øjnene og kalder ham Henry ligesom en Kammerat. Men forresten skal hun til Efteraaret giftes med en ung Mand, som bor i Chicago, og hvis Portræt hun bærer i sit Armbaand.

Og Henry — ak, han og jeg kan heller ikke se hinanden ind i Øjnene. Men naar han ser bort, kigger jeg paa ham, paa hans rene, energiske Profil. Og naar jeg ser bort, føler jeg, hvorledes hans Blikke nagles fast til mig, og i det Blik føler jeg samme Uro — Uro — og samme Længsel, som jeg selv har lidt under i de sidste forfærdelige Uger.

Han er ulykkelig — aa, min elskede Henry, som har ophørt med sin Yndlingsfornøjelse for min Skyld, og som har reddet mit Liv. Han er ulykkelig for min Skyld, og jeg kan ikke hjælpe ham.

Han taler ikke meget, og jeg ser ham ikke ofte. Og han har ikke senere talt til mig paa samme Maade som den Dag i Vandet. Hvor ussel er jeg ikke, naar jeg kan ønske — ønske — — Og alligevel kan jeg ikke lade være med at ønske. Det er netop det forfærdeligste.

Imidlertid bor jeg i samme Hus som han og faar i det mindste et Glimt af ham at se hver Dag.

Og hans Moder, hvis Øjne ligner hans, hvor god er hun ikke mod mig! Hun kommer flere Gange om Dagen ind til mig med gode Ting. Og hun taler om sin Ungdom i Paris og om det andet Kejserpars Hof og om Fader.

Saadan, siger jeg til mig selv, vilde Livet have været, hvis ikke det andet var til. Ingen Larmen op og Praleri, men leve fredeligt hos disse to, hvis Hoveder kun nærer skønne Tanker, og hvis Hjerter er fyldte af Godhed mod mig. Nej, jeg kan ikke — nej, jeg kan ikke forlade dem og vende tilbage til Cobbs! Jeg kan ikke! Men jeg maa!

Mrs Cobb har været og hilst paa mig hver Dag — henrykt over at eje det »Sesam, luk op«, som fører hende ind i et Hus som dette.

Ogsaa Victor kommer. Hans ene Kind er hoven som Følge af Tandpine, der igen er en Følge af det kolde Bad. Hans Moder finder ham stadig lige smuk trods Tandpinen. Men nej! Jeg bør ikke le ad hende. Victor er jo hendes eneste Søn ligesom Henry er Harriets. Hun er fuldt og fast overbevist om, at han er et Under af Intelligens og Skønhed og tror paa de udførlige Beretninger om hans Heltemod den Dag, da han reddede mit Liv.

Det er morsomt at se, hvorledes Victos Læber skælver, og hans Sideblikke tigger mig om ikke at afsløre ham. Han er bange for, at jeg skal fortælle hans Moder, hvorledes han i Virkeligheden bar sig ad overfor mig. Som om jeg kunde være saa taktløs! Men det er morsomt at se ham være bange.

— Og saa reddede Victor sin lille Bruds Liv, siger hans henrykte Moder Gang paa Gang. Aa, jeg bliver bleg, bare jeg tænker derpaa! Hvilket Heltemod! Hvilken Koldblodighed! Hvilken Romantik! Aa, jeg er stolt over min elskede Søn! Og min Kammerjomfru siger, at jeg er en fuldkommen Type paa en fransk Markise, den højeste Ros hun kan give. Og hvad Henry angaar — »Aa, om det var den Monsieur, som skulde blive Mademoiselles Mand i Stedet for den anden,« siger hun, indtil jeg er lige ved at blive vred paa hende.

For Øjeblikket er det imidlertid noget andet, der faar hende til at se hemmelighedsfuld ud.

— Naa, hvad er der, Géneviéve?

— Mademoiselle, jeg maa vente, til Madame Stuarts Bil er kørt bort, thi hun bad mig vente, til Madame Stuart og Monsieur Henry var gaaet ud.

— Men hvem er det da, Géneviéve?

— En ung Person, som ønsker at tale med Mademoiselle!

— Er det en Dame, der vil tale med mig?

— En Dame? Géneviéve skar Ansigter. Ikke netop en Dame — snarere en Halvverdensdame. En Person, som Madames Tjener vilde vise Døren. Hun tryglede imidlertid indtrængende om at faa Lov til at træffe Mademoiselle . . . .

Det var ved at blive interessant! Damer havde jeg gjort Bekendtskab med i hundredevis efter min Ankomst til Bor Harbor; men Halvverdensdamer! Hverken i Amerika eller i Frankrig var der nogen af den Slags, der hørte til min Bekendtskabskreds, og jeg følte mig derfor meget nysgerrig.

— Men hendes Navn, Géneviève? Opgav hun ikke, hvad hun hed?

— Aa undskyld, her er hendes Kort!

Géneviéve rakte mig et stort, stærkt parfumeret Kort, hvorpaa der stod: »Miss Fay Mortin, Sixth Avenue«.

I et Nu forstod jeg det hele.

— Lad hende straks komme ind, Géneviéve.

— Men hvis Damerne kommer herind, Mademoiselle.

— De sagde jo lige, at de var ved at køre ud i Bil, og Mrs Vanhuysen fortalte mig for lidt siden, at hun ikke vilde komme tilbage før i Aften. Og forresten har Mrs Stuart bedt mig om at føle mig som hjemme her. Lad Damen komme op straks!

Et Øjeblik senere traadte en lille Frøken, elegant klædt i hvidt og med en Rigdom af rødt Haar under den lille Hat, ind i Værelset. Skønt jeg ikke var opfyldt af Kærlighed til min tilkommende Mand, maa jeg dog alligevel tilstaa, at det var med stor Nysgerrighed at jeg betragtede hende.

Hvad mon det var for en Kvindetype, som kunde trænge igennem Victors Egoisme og vække Interesse hos en saa sløv Person?

Mit første Indtryk var en Skuffelse. Trods sin broderede Empiredragt forekom Miss Fay mig ved første Blik langt fra

forførerisk — mager og bleg som hun var. Men da hun løftede Øjnene imod mig, fik jeg et andet Indtryk. Disse Øjne var meget store, sælsomme og besnærende med stærkt farvede sorte Øjenhaar.

Jeg trak Vejret dybt. Hvis jeg kunde tro Mrs Cobb, stod jeg overfor en Æventyrerske af reneste Vand. En ny Erfaring, en ny Sensation.

Mademoiselle de Vauquiéres de Clugny, formoder jeg? sagde den nyankomne med slæbende Stemme, udtalende mit Navn paa den mærkeligste Maade og med en besynderlig Næsetone.

Jeg nikkede.

— Vær saa god at tage Plads, Mademoiselle!

Hun slog sig ned og lagde det ene Ben over det andet, idet hun fremviste de skønneste hvide Silkestrømper.

— De maa undskylde, at jeg er trængt herind, sagde hun, men det er umuligt at komme ind hos Mrs Cobb. Den gamle Frue — undskyld, jeg mener Mrs Cobb — holder sin lille Søn i saa korte Tøjler, at det er ganske umuligt at faa fat i den stakkels Dreng paa Gaden. Og at komme ind hos hende og træffe Dem, Mademoiselle, nej, det gik ikke for lille Fay. Derfor tænkte jeg, at det var bedst at passe paa, medens De var paa neutralt Sted, det vil sige i en andens Hjem. De tilgiver mig vel, ikke sandt?

Maaske var jeg ikke saa streng, som jeg burde have været overfor denne Person, der udtalte sig paa en saa fri Maade om min tilkommende Mand og hans Moder. Jeg svarede dog med en vis Kulde:

— Hvad ønsker De, Miss Mortin?

Hun syntes forvirret. Mellem Tænderne vred hun et Kniplingslommetørklæde af tvivlsom Renhed.

— Jeg er virkelig — en Smule — forvirret. Nu, da jeg er her, ved jeg ikke, hvordan jeg skal begynde. Men ser De, indtil for ganske nylig var jeg halvt forlovet med Victor Cobb. Jeg er Statistinde, som De maaske ved. I »Dollarsprinsessen« havde jeg tre Linier at sige. Det var der, jeg mødte Victor — Mr. Cobb. Han friede straks, og jeg svarede ja. Saa kom hans Moder og blandede sig i Sagen og truede med at berøve Victor hans Fædrenearv, hvis han giftede sig med mig. Victor vilde have, at jeg skulde gifte mig hemmeligt med ham, men, nej Tak, den Slags ligger ikke for mig. Jeg elsker den stakkels Dreng altfor højt til at ville gøre ham fattig.

Hendes grønne Øjne udsendte Lyn, og jeg kunde ikke gøre for, at jeg trak lidt paa Smilebaandet. Pludselig sprang hun op og stod med højt løftet Hoved og med Haanden paa Hjertet.

— Mademoiselle, udbrød hun dramatisk, forestil Dem mine Følelser i sidste Maaned, da jeg i Aviserne læste, at Victors Moder var kommet hjem fra Europa, og at han skulde giftes med — giftes med Datteren af en Hertug! Jeg græd hele Natten. Saa kom det forfærdelige Brev fra Victor, hvori han talte om Gift og Revolver — godt, De forstaar! Saaledes er Sagen blevet værre og værre, indtil jeg besluttede at komme herhen og tale med Dem under fire Øjne som en Kvinde til en anden. Hvad tænker De nu paa at gøre?

Det Spørgsmaal gjorde mig forvirret. Hvad jeg tænkte paa at gøre? Jeg følte mig fristet til at svare, at jeg ikke havde Anlæg for Skinsyge, og at det vilde være mig en Lettelse, hvis min Mand havde andre Bekendtskaber. Men jeg kendte Mrs Cobb altfor godt til ikke at indse, at Miss Fay Mortins Sag var haabløs.

— Mademoiselle, sagde jeg træt, hvad vil De have, at jeg skal gøre? Forlanger De, at jeg skal bryde Forlovelsen? Som De vel ved, er Bryllupskortene allerede sendt ud for to Dage siden. Næste Uge ankommer min Familie fra England for at overvære Vielsen. Hvad tror De vel, at jeg under saadanne Forhold kan gøre?

— Hvordan skulde jeg vide det. Hvad Nytte har man af at være saa højt paa Straa, naar man ikke kan gøre, hvad der behager en? Og for at tale rent ud, saa troede jeg, at De vilde undslaa Dem for at blive gift med Victor, naar De fik at høre, at han holdt af en anden Pige.

— Hvad Betydning kan det vel have? udbrød jeg. Men saa kom jeg i Tanker om Portias og Ermentrudes Idéer om, at vore Ægtemænd maa skænke os en stor Formue og et kærlighedsfuldt Hjerte. De vilde sikkert blive oprørte over Sammenligningen, men deres Anskuelser faldt sammen med den lille Statistindes. Og mit Hjerte skælvede af Smerte, naar jeg tænkte paa Henry.

— Nogle Piger gaar til Kirke og laver Scener Dagen efter Brylluppet, fortsatte hun.

Géneviéve kom i det samme farende ind:

— Damerne kommer tilbage, og jeg tror, at Mrs Cobb er sammen med dem.

— Saa gaar jeg, ubdrød Miss Fay Mortin og greb sin langskaftede Parasol. Jeg bryder mig ikke om at møde Mrs Cobb — jeg afskyer Scener. Men, Mademoiselle, tænk paa, hvad jeg har sagt.

Hun holdt Haanden paa Hjertet. Man kunde se, at hun indbildte sig, hun stod paa Teatret. Men til Trods for hendes mærkelige Attitude var der noget i hendes Stemme, der indgav mig Respekt. Hvad enten hun nu ledtes af virkelig Kærlighed eller af Længsel efter de Cobbske Millioner, var det tydeligt, at hun længtes efter at blive gift med Victor Cobb. Og at virkelig nogen vilde have ham, brændte af Længsel efter at faa ham og ikke kunde faa ham — min Gud! Det var virkelig til at græde over.

— Madame Cobb kommer! hviskede Géneviéve gennem den halvaabne Dør.

— Farvel saalænge, Mademoiselle, sagde Miss Fay Mortin, og til Trods for sin Frygt for Scener marscherede hun modigt ud gennem Døren.

Halvt forskrækket, halvt haabende, at det vilde komme til en heftig Scene, laa jeg og lyttede, men jeg hørte kun lette Skridt og Knitren af Silke. Og i næste Øjeblik kom min tilkommende Svigermoder ind i Værelset i et Virvar af Fjer, Silke og Parfume.

XIII

LAD MIG SLIPPE FOR AT BLIVE GIFT

Uden en Gang at give sig Tid til efter Sædvane at give mig et Kys paa Kinden begyndte Mrs Cobb aandeløst:

— Hvem var det, jeg mødte i Døren, Lili?

Efter den halvt afsluttede Samtale med Miss Mortin følte jeg et Haab vaagne til Live i mig. Idet jeg fæstede Blikket mod Mrs Cobb, svarede jeg i fuld Overensstemmelse med Sandheden og med Tonvægt paa hvert Ord:

— Den unge Skuespillerinde, som De har fortalt mig, at Deres Søn er forelsket i.

— Fay! udbrød hun og sank ned i Sofaen.

— Ja, svarede jeg.

— Jeg vidste det, udbrød hun heftigt. Noget sagde mig det. Det vil sige, jeg genkendte hende efter Fotografier. Victors Værelse er tapetseret med dem — det vil sige var det før, han blev forlovet med Dem. Og nu kommer hun herhen! Hvad vilde hun her?

Jeg holdt mig stadig til den rene Sandhed, da jeg kort og godt svarede:

— Hun kom for at bede mig om at give Afkald paa Victor, fordi hun elskede ham og han hende.

Mrs Cobbs Ansigt blev næsten lige saa grønt som hendes kolossale Hat. Det saa næsten ud, som om hendes Blod pludselig var standset og stivnet til Is.

— Hvad svarede De? spurgte hun med halvkvalt Stemme:

Det var tydeligt, at jeg ikke maatte være altfor aabenhjertig, hvis jeg vilde benytte mig af den Situation, som saa pludselig var skabt. Jeg svarede derfor forsigtigt:

(Fortsættes)

EUROPAS SMILEBAAND

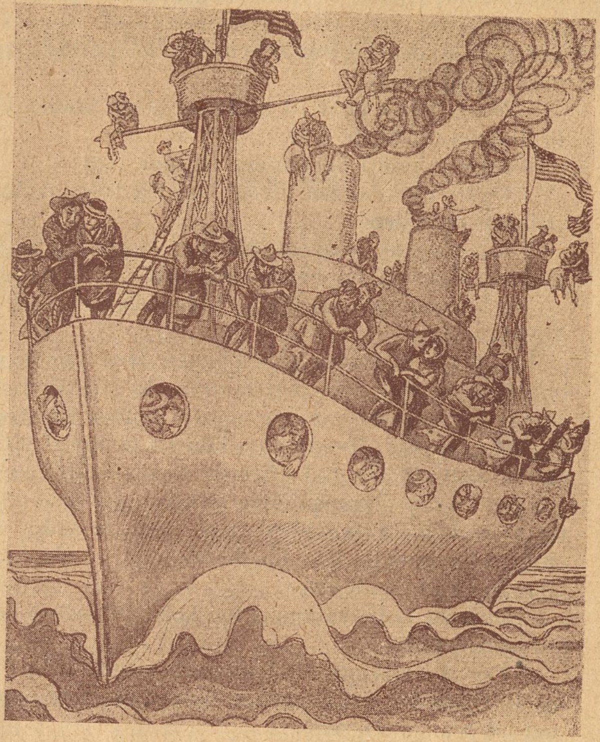

Tusinder af amerikanske Besætningstropper har forlovet sig med tyske Piger.
Det bliver en fornøjelig Bryllupsrejse!

(Lustige Blätter).

»Ur svenska hjärtans djup« (fra et skandinavisk Stævne.) (»Tidens Tegn«, Norge).

— Jag tror vi få regn.
— Vi! Du vet ju att jag inte vill ha något sammen med dej (»Söndags Nisse«)

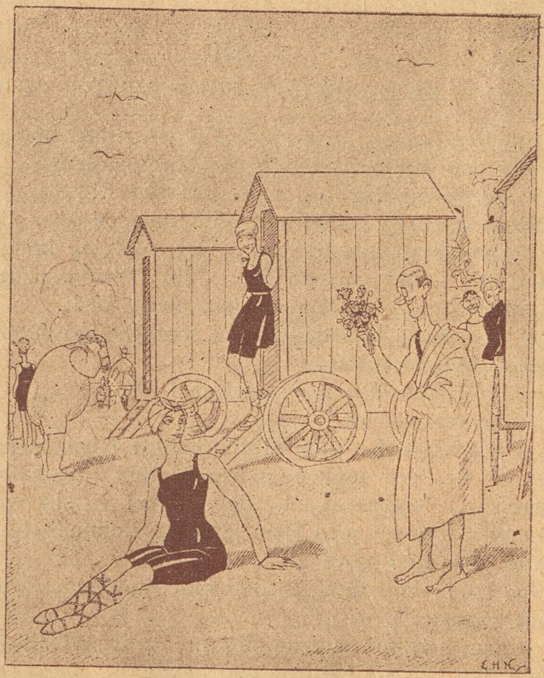

Værsaaartig, Frøken, maa jeg overrække Dem den sidste Nye, mit eget Patent — en Badebuket, vaskeægte, imprægneret, med Korkblomster — kan bruges som Svømmesele!

(»Meggendorfer-Blätter«).

Fru Andersson: — Jaså, Kalsson har fått sluta nu, den slackaren!
Fru Karlsson: — Ja, han ä dö nu, då kräket, men säja hva en vill om 'en . . . far te sina barn, då va han!

(»Strix.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Slægtens Sidste.

Efter Nydelser var han en Stræber,
en Hund efter kostelig Vin,
og kysset de rødeste Læber
det har han — det gamle Svin.

HØRT VED EN SKAK

A.: Hvorfor flytter du ikke?

B. (i dybe Tanker): Fordi jeg ikke kan faa nogen anden Lejlighed.

Pensionatværtinden rækker Bogholder Jensen Kaffen og siger:

— Det ser ud som Regn i Dag, Hr. Jensen.

— Det gør det ja, men det lugter da lidt af Kaffe.

MÆRKELIGT NAVN

En Husmand, der skulde have noget Medicin fra Løveapoteket, skrev et Brev til dette med Udskriften

Her Løveabetiger,
Køvenhavn.

Nye Ordsprog.

Den, der drejer en Lirekasse, er sjælden Musiker.

*

Hvor der findes Badehoteller, findes der ogsaa Rikkerter.

*

Ingen kender Dagen, før Maanen staar op.

*

Hvo sig selv ophæver skal lande i Glideflugt.

*

Ved en Motorcykle findes to Glæder: Den Dag, man faar den og den Dag, man bliver af med den.

Paa et herværende Ministerialkontor sendte man, i Anledning af Papirknapheden, forleden tre Skabe fulde af gamle, beskrevne Blade til Papirmøllen.

Men Papirerne blev naturligvis afskrevne først.

TIL NEERGAARD

O, du med de mange Patroner
(for henved de to Millioner)
hav Tak for den store Portion!
Er Pengene gaaet herunter,
er *Varen* just ej særlig munter
— saa er *du* en grinagtig Patron!

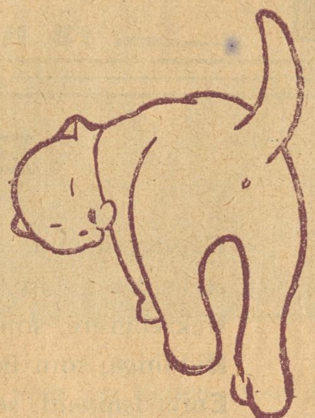

De' si'r De ikke!

Det er konstateret, at af de fem menneskelige Sanser er Sanseløsheden den stærkeste.

*

Eksperter i Malkning har faaet kgl. Tilladelse til at kalde sig Ekspatter.

*

Skuespilkunsten kunde først opfindes efter, at Barberkniven var opfunden.

*

En Officersfrue paa Østerbro kan ikke faa sin Mand til at staa op om Morgenen. Nu har hun anskaffet en Fonograf, der spiller »Kong Christian« — og det hjælper!

*

En fiffig Mand har skaffet sig en god Næringsvej ved at gaa rundt og opsøge aldrende Skønheder, til hvem han sælger Almanaker, der er et Par Aar gamle.

*

Tivolis Fælleapparater vil, efter Forlydende, til næste Aar blive omdannet til Stearinapparater.

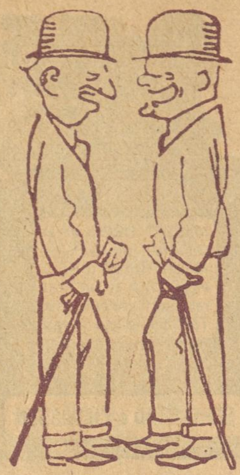

— Du, saa du, at Politiet forleden eftersøgte en Mand ved Hjælp af en Flyvemaskine?

— Ja. Det maa ha' været en *meget høj* Mand!

„En Nordmand".

En tynd badedragt. Fruen (fra badehusets indre): — Tænk, Peter, jeg kan ikke finde min badedragt.

Herren: — Se efter en gang til. Kanske du har den paa, uten at du vet om det

„En Dansker".

Bogholderen: Jeg vil gerne bede om at maatte faa fri paa Lørdag; jeg skal begrave min Svigermoder.

Chefen: Ja, bevares — jeg er sgu snart fortrolig med, at Forretningens Interesser maa vige for Personalets Fornøjelse!

„En Svensker".

Direktør Svensson, kolonialvaror en gros, måste underkasta sig en operation med oviss utgång och talar till sin maka:

— Kära Amalia, går jjag inte igenom, så ärver du naturligtvis affären. Men oerfaren som du är låt ej mitt livs verk gå ikull (i Stykker). Skulle vi inte kunna tänka oss att du gifte om dig med min prokurist — jag skulle då kunna dö lugnt? (rolig.)

— Lilla Ludde, var nu inte så upprörd. Du kan dö lugnt så, vi äro redan så gott som förlovada!

HØRT PAA MARSCH

Løjtnant: Naa 54, ved De, i hvilken Retning vi marscherer nu?

Nr. 54: Mod Syd, Hr. Løjtnant.

Løjtnant: Hvorfor tror De det?

Nr. 54: Fordi det bliver varmere, jo længere vi gaar!

HØRT I GARDEROBEN

Biskop O. har været paa den fine Restaurant og skal nu hjem. Tjeneren rækker ham Hat og Paraplyen; Biskoppen stirrer lidt paa den sidstnævnte Genstand og siger i en barsk Tone:

— Det er ikke min Paraply!

— Det er meget muligt, svarede Tjeneren, med De havde den med, da De kom!

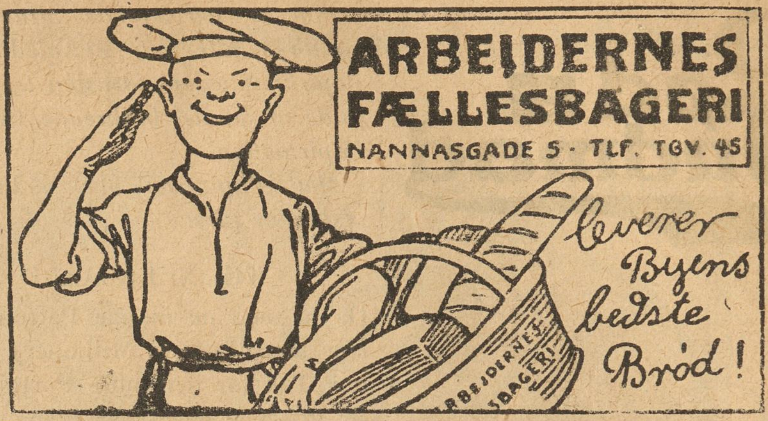

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg. Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater.
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige.
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

I Amerika boede en Mand, og det var en kristen Mand. Denne Mand saa Splinten i andre Menneskers Øjne saa stor, at den blev til en Bjælke; han tog denne Bjælke og byggede sig et Skib uden Forstavn, Bagstavn og Midterskib. Saa tog han dette flotte Skib og sejlede ud i Atlanterhavet, da han kom midt ud i Atlanterhavet, led han Hungersnød; han tog denne Nød, knækkede den, spiste Kærnen og sejlede i Nøddeskallen ind til en nærliggende Kyst. Da blev han overfaldet af en ualmindelig stor Sult. Men da der i det samme kom tre Høns forbi, skar han Hovedet af den ene og spiste den med Fjer og Hale. De to tiloversblevne vilde han jo gerne have med sig, men han havde ikke noget at bære dem i; han friede da til den ene og fik en Kurv, saa tog han denne Kurv og bar dem i. Da han havde gaaet et lille Stykke, faldt han i en Afgrund, og nu hang hans Liv i en tynd Traad, saa klatrede han op af denne Traad, men Traaden brast. I sin Fortvivlelse kom han til at tænke paa sin Urnøgle, saa tog han den og trak sig op med. Da han kom op, var han saa uheldig at falde i en Brønd, nu var han Fortvivlelsen nær, men saa sang han en Salme, og paa Sangens Tonestige steg han op af Brønden og gik videre, og siden har jeg ikke hørt noget til ham.

Ærbødigst hans bedste Ven

H a l v o r O l s e n,
ugentlig Holder af »Ravnen«.

Kære »Ravnen«, vær saa venlig at optage denne Vits for mig.

Læreren til Drengen: Kan du stadig ikke huske, at Thyra Dannebod er Gorm den Gamles Gronning, og at Harald Blaatand er deres Søn; du husker det nemmest ved at lade din Fader være Gorm den Gamle, din Moder Thyra Dannebod og dig selv Harald Blaatand.

— Næste Dag beder Læreren Drengen fortælle noget om Gorm den Gamle.

— Ja, Hr. Læreren kan tro, den var gruelig gal i Gaar Aftes, da Gorm den Gamle kom hjem og var fuld, han pryglede Thyra Dannebod, og hvis ikke Harald Blaatand var spænet, havde han ogsaa faaet Høvl.

D. J o h a n s e n.

I. B., Slagelse. Ved Lejlighed.

P. H. Andersen, Nørre Sundby. Den ene af Tegningerne bliver optaget.

Alf Henrichsen, Horsens. Kommer paa ved Lejlighed.

En ældre, meget pirrelig og gnaven Grosserer havde paa sit Kontor faaet antaget en Elev, der med sine Spilloper og Paafund voldte ham Tantaluskvaler. Saaledes kommer han ed Dag farende ind ad Døren raabende:

— Hr. Grosserer — Hr. Grosserer, i Dag præcis Kl. 3, 33 Minutter og 15 Sekunder er der nede i Byen hændet en frygtelig Ulykke — aa en saa — — —!

Grossereren farer op af Stolen, og rystende over hele Kroppen raaber han:

— Hvad siger du, hvor, hvorledes, fortæl, fortæl!

— Aa, Hr. Grosserer, en saa frygtelig Ulykke, at — — —

Grossereren, hvis Haar rejste sig paa Hovedet af ham, raabte:

— Aa, saa fortæl dog!

— Jo, Hr. Grosserer, præcis Kl 3, 33 Minutter gd 15 Sekunder hændte den frygtelige Ulykke, at — — —!

— Naa!

— At en sort Høne lagde et hvidt Æg!

M. C. S.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard.**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tegning af G. Madsen.

En Spækhøker bliver vækket midt om Natten af sin Kone, som hvisker: »Guj' staa op, Mand, der er nogen, der rumsterer nede i Forretningen. Der er bestemt Tyve.«

»Ta' den med Ro, Amalie. Det er sku'nte Tyve. Det er naturligvis bare de gamle Oste, jeg har faaet hjem, der gaar i Søvne.«

„Tilfældigt Sjov".

Lærerinden: Ja, kære Børn, naar vi en Gang alle, som vi haaber, kommer op i Himlen, saa faar vi nok mange af de hellige Mænd at se, som vi har læst om i Bibelen. Hvem vil du helst træffe, lille Karl?

Et stort Smil oplyste Karls Ansigt, da han svarede: — Goliat!

— Jeg vil gerne gifte mig, Doktor, men jeg vil først spørge Dem: Er Frost i Næsen arvelig?

— Nej, men Tørst!

— Det forekommer mig rigtignok, siger den unge Frue, at Grøntsagerne er temmelig dyre her ude paa Landet. De tager jo ligesaa meget for dem som inde i Byen.

Hvortil Grøntkonen svarer:

— Det er blot for, at De skal befinde Dem som hjemme herude, Frue.

Fruen, i hvis Familie der samtidig er indtruffet to Dødsfald:

— Nu har jeg tænkt over Sagen, lille Mand. I den gamle Silkekjole vil jeg sørge over den rare Tante Lise og saa købe en ny til Sorg for den lille Kusine Louise.

Læreren: Hvad døde din Fader af, Jens?

Jens: Det ved jeg ikke rigtigt, jeg ved blot, at det ikke var noget alvorligt.

En ældre Dame: Det er en meget smuk Hest, men bliver den ikke let sky?

Prangeren: Nej, det har jeg aldrig mærket, men det er maaske alligevel bedst, at De ikke gaar hen foran den.

Badegæsten (sveddryppende): De har averteret, at Huset kun laa fem Minutter fra Stationen, og nu har jeg gaaet over en halv Time.

Hotelværten: Jeg mener naturligvis med Automobil.

To Herrer besøgte en Gang Kronborg, og da de havde benyttet den paa Bastionen anbragte Kikkert, vilde de give den vagthavende Soldat en Drikkeskilling.

— Nej Tak, min Herre, sagde Soldaten, jeg maa ikke modtage Drikkepenge, men alt, hvad der ligger paa Kikkerten, er jeg pligtig at fjerne.

Manden sidder og arbejder, medens Konen vil prøve paa at synge Barnet i Søvn.

Pludselig udbryder Manden rasende:

— Nej, det er ikke til at holde ud. Enten skriger Barnet, eller ogsaa skriger du.

En Automobilist ligger og reparerer paa Landevejen, efter at hans Ring har punkteret. Der samler sig et lille landligt Opløb, og medens Automobilisten sveder af Anstrengelse sammen med sin Chauffør, siger han til en Bonde, som har standset sit Køretøj for at se med:

— Er Deres Heste ikke bange for Automobiler?

— Nej, de har allerede kørt for mange af dem hjem! svarer Bonden med et lunt Smil.

Den gamle Tyvs Overmand

Den berygtede Lommetyv Bardo begyndte at blive gammel. I flere Dage havde han været plaget af Samvittighedsnag, hvilket undertiden hænder med forstokkede Forbrydere — naar en vis Potentat bliver gammel, gaar han i Kloster, hedder det. Han besluttede, at inden han helt kom paa Faldrebet, vilde han skaffe sig et ærligt Arbejde, han, som aldrig før havde forstaaet at tjene sit Brød paa ærlig Maade.

Som tænkt, saa gjort. Han tog Plads som Tjener i en stor Restauration. Her var det imidlertid fristende at fortsætte den gamle Sport.

En Aften kom der en Juvelerer, som skulde træffe en rig Sydamerikaner. Juvelerens Udseende var et saadant, at fiffige Folk uvilkaarlig troede at kunne tage ham ved Næsen.

Sydamerikaneren indfandt sig ved Midnatstid. Han saa ud som en virkelig Gentleman omkring de tredive Aar og havde et distingveret Udseende, selv om Ansigtet var vel meget rødblisset. Bardo, som var en stor Menneskekender, mønstrede ham og kom til det Resultat, at han maatte være af samme Slags, som han selv havde været. Han vilde holde godt Øje med de to Herrer.

Sydamerikaneren hilste meget korrekt paa Juveleren og sagde:

— Min Hustru har ønsket at købe en Del Juveler her i Paris, men paa Grund af Sygdom har hun maattet blive i London.

— Men der er vel ikke noget i Vejen for, at De selv kan udsøge nogle Juveler, foreslog Juveleren.

— Nej, min Hustru har givet mig frie Hænder. Men netop nu har jeg ikke min Checkbog paa mig, og —

— Ja, det kan vi jo tale om senere, afbrød Juveleren. Lad os nu først spise, saa kan jeg bagefter vise Dem min Samling.

Sydamerikaneren bestilte en lækker Souper med Champagne, hvorefter Bardo serverede Kaffe og ekstra fine Cigarer i et særligt Kabinet. Juveleren aabnede sin Æske. Hvilke Rigdomme! Der var Diamanter for Tusindvis af Francs, det kunde den sagkyndige Bardo straks se.

— Den Ring der tror jeg med Sikkerhed, at min Hustru vilde synes om, sagde Sydamerikaneren. Hvad koster den?

— Titusind Francs.

— Jeg tager den uden at prutte, sagde Sydamerikaneren, som derpaa udsøgte to pragtfulde Halssmykker og en lille Brosche.

Det hele løb op til omkring halvtredstusind Francs.

Bardo lo i sit Skæg og var spændt paa, hvorledes det hele vilde gaa for sig.

— Nu maa det vist være tilstrækkeligt, sagde Sydamerikaneren. Men det er sandt, jeg kan jo ikke betale nu, jeg glemte helt, at jeg ikke har min Checkbog.

Juvelerens Smil forsvandt.

— Jeg kan jo telegrafere Pengene til Dem fra London, i Fald De har Fortrolighed til mig — —

Juveleren lod, som han ikke hørte det.

— Jeg kan meget godt sætte mig ind i Deres Tanker, sagde Sydamerikaneren; det var jo dumt af mig at tro, at De vilde risikere — lad os derfor ikke tale mere om den Sag. Min Hustru har maaske ogsaa gjort sine Opkøb hos Oksley paa Strand i London. —

— Men jeg kan jo sende Dem Varerne, naar jeg faar Postanvisningen.

— Nej Tak, svarede den anden i en gnaven Tone. De har ikke Fortrolighed til mig. Vi taler ikke mere om det.

— Som De behager, sagde Juveleren, melankolsk over Udsigten til, at Forretningen ikke skulde blive til noget.

— Nu faar jeg en udmærket Ide, udbrød Sydamerikaneren pludselig. Jeg har et ganske fortrinlig lille Etui med her, endda med Sikkerhedslaas. Her skal De se. Han tog Etuiet frem, aabnede det og bad Juveleren lægge Juvelerne deri. Juveleren gjorde det, ikke saa lidt spændt. Derpaa laasede Sydamerikaneren Etuiet og ringede.

Bardo ilede frem fra sin Udkigspost, fik Befaling til at anskaffe noget Lak og trykkede Næsen mod Dørsprækken, da han igen kom udenfor.

Sydamerikaneren pakkede Etuiet ind i et tykt Stykke Papir, forseglede Pakken og gav Juveleren den.

— Aa, nu forstaar jeg, sagde Juveleren i en tilfreds Tone. Saa snart De telegrafisk sender mig Pengene, sender jeg Dem denne Pakke, og De er sikker paa, at Juvelerne er ganske de samme, som De har udvalgt.

— Rigtigt! Gaar De ind paa det?

— Naturligvis.

Juveleren var saa henrykt, at han ikke sagde Mærke til, hvorledes hans Kunde, medens han pakkede Etuiet ind, behændigt ombyttede dette med et lignende, medens han lod Juvelerne forsvinde i Frakkeærmet.

— Og nu har jeg den Ære at rekommandere mig, sagde Sydamerikaneren. I Morgen Aften har De Pengene, og da —

— Vær bare rolig, sagde Juveleren og stoppede Pakken i Lommen, De skal faa Deres Etui uberørt tilsendt.

Ombytningen af Etuierne var foregaaet saa hurtigt, at Bardo ikke havde kunnet opfatte, hvad der var sket, og derfor følte han en dyb Ringeagt for Sydamerikaneren, som han ansaa for at have tabt Spillet. Han hilste ogsaa meget reserveret paa ham, da han skulde gaa.

Da det dernæst blev Juvelerens Tur til at faa Frakken paa, »fiskede« Bardo behændig Etuiet til sig og forsvandt fra Hotellet en halv Time før, Tyveriet blev opdaget og Politiet alarmeret.

. . . . Ord kan ikke beskrive det Raseri, der greb gamle Bardo, da han opdagede, at Etuiet var tomt! Den gamle Tyveknægt var altsaa bleven taget ved Næsen af den forbandede Sydamerikaner — *det* skulde hævnes!

Efter moden Overvejelse gik Bardo til Juveleren og fortalte ham aabent og ærligt, hvorledes det hele var gaaet for sig — men hverken Juveleren eller Politiet troede paa den gamle Forbryders Historie. Da Sydamerikaneren langt om længe blev fundet, forstod han at gøre sig saa uskyldig som nyfalden Sne — medens Bardo kom fem Aar i Tugthuset, fulgt af sine »Standsfællers« dybeste Foragt!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

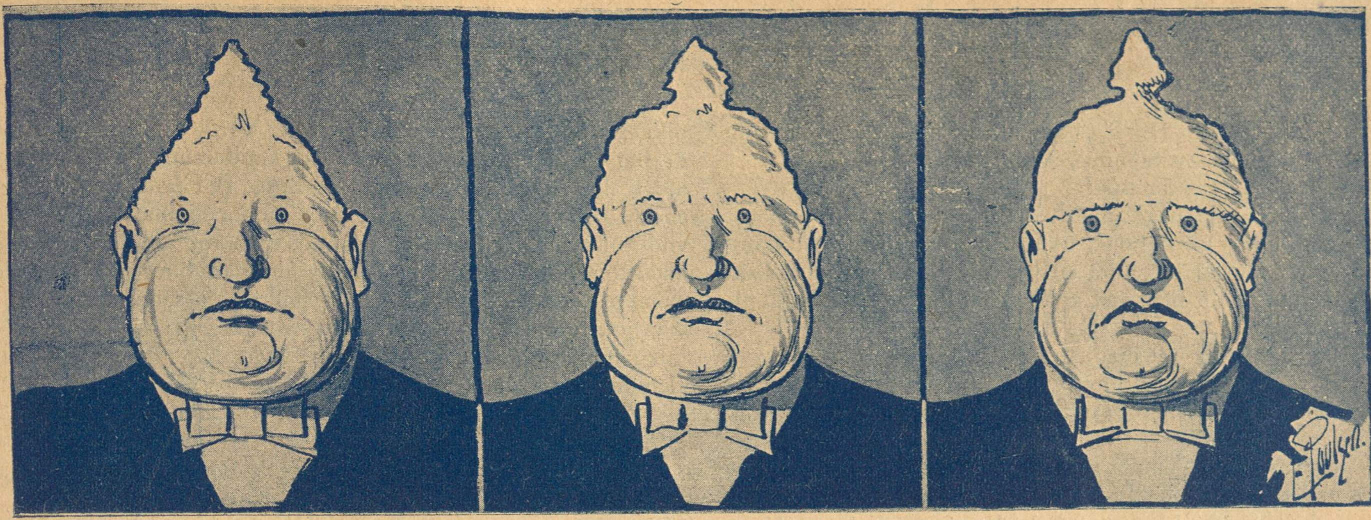

Forvandlingsbillede. (Ny Serie.) Tegninger af Emil Poulsen.

Pyh!!!

Der staar i Butikken en Herre med en underlig lav og utydelig Stemme. Herren be'r om at faa Varerne sendt hjem.

Hvad er Navnet? spørger Ekspedienten.

— Johannesson.

— Johansen?

— Nej Johan-nes-son. Jagtvej 47.

— Forbogstav?

— Aa — K.

— Aa K. Johannesson — det var maaske O?

— Omforladelse. Det var ikke Aa K., jeg sagde bare »aa!«

— Altsaa Aa. Johannesson.

— Nej, ikke Aa: bare K.

Ekspedienten ser lidt ærgerlig ud.

— Vil De være saa venlig at sige mig deres Forbogstav en Gang til?

— Jeg sagde K.

— Omforladelse. De sagde Aa K.

— Jeg sagde Aa —

— Jamen De sagde lige i dette Øjeblik K.

— Mit Navn er Karl Johannesson.

— Aa!!

— Nej *ikke Aa* —! Lad mig faa et Blyant — —!

Marie Lassen søger at redde, hvad reddes kan —
(Frit efter Stephan Sinding.)

Kampen for Tilværelsen.

Jeg spadserede en Dag i Champs Elysées, da jeg pludselig bagved mig hørte en Stemme, som sagde:

— Men det er jo Champa!

Jeg vendte mig om og saa, at det var min gamle Kamerat Lartignon, »lille Lartignon«, hvis Bekendtskab jeg en Gang havde gjort i Quartir Latin, en prægtig Kamerat, men altid i Pengeknibe, altid nær ved at »gaa fallit« og altid parat til »Narrestreger«.

— Hvordan gaar det dig?

— Snavs — jeg har altid Ulykken med mig!

Og min Ven Lartignon begyndte at fortælle sine Hændelser.

— Jeg var gode Venner med en Sagfører, som ulykkeligvis kom i Konflikt med Politiet. Denne Mand var slaaet ind paa en helt anden Livsbane: han drog omkring paa Markedspladser med mærkværdige Naturfænomener. Han havde skaffet sig et Telt, i hvilket han foreviste to Havvidundere, som han »selv« havde fanget paa sine Opdagelsesrejser i Polarkredsene. Disse Havvidundere udgjordes af hans Hustru, som han udklædte til »Havnymfe«, og af en Søløve, som han, saa godt det lod sig gøre, fodrede med Sild. En skøn Dag døde imidlertid Søløven enten paa Grund af Sorg eller af fordærvet Mad — det er nu lige meget, hvad det var af — og da min Ven ikke havde noget andet Amfibie ved Haanden, foreslog han mig at agere Søløve for seks Francs om Dagen. Jeg skulde desuden have fri Kost og Logi samt — Klæder, de sidstnævnte bestod i den afdødes Hud! Uden at prale tør jeg paastaa, at jeg gjorde umaadelig Lykke som Søløve. Denne Fremgang blev imidlertid min Ulykke, thi »Havnymfen« blev misundelig over den Beundring, jeg gjorde hos Publikum; hun fik et dødeligt Had til mig og besluttede at ødelægge min Stilling. En Dag, da min Direktør opfordrede mig til at hilse paa Publikummet og vise, at jeg kunde tale, slyngede denne »Hejre«, som arbejdede i samme Bassin som jeg, en Fornærmelse lige i Ansigtet paa mig. Da glemte jeg min Rolle, rejste mig op, og i Stedet for efter Programmet at sige »Mamma . . . Pappa« raabte jeg højt — Findes her ingen, som kan befri mig for dette afskyelige Udyr? Til Svar kaldte hun mig et gammelt Kadaver. Publikum blev først forbavset — thi saadanne Samtaler er jo ikke helt almindelige blandt Havets Indvaanere — men derefter blev Tilskuerne forargede og raabte, at det hele var Bedrageri. Der blev en forfærdelig Skandale; Folk forlangte Pengene igen, og Direktøren maatte opfylde deres Fordring. Men jeg blev sat kastet paa Døren, og Direktøren paastod, at jeg havde ruineret ham og desuden sat Søløvernes agtelsesværdige Klasse i Miskredit.

*

— Ja, det maa jeg sige, min stakkels Lartignon, Ulykken har forfulgt dig! sagde jeg.

— Nej, ikke altid. Kort Tid efter lykkedes det mig at faa en Stilling som Bademester ved en Badeanstalt i Vichy. Noget efter, at jeg havde tiltraadt min nye Plads og begyndt paa min nye Virksomhed, indtraf der en meget lykkelig Hændelse i mit Liv.

I Mangel af bedre Plads havde jeg stillet mine Støvler udenfor et Baderum, og tænk dig min Overraskelse, da jeg senere i Stedet for mine egne gamle Støvler, som jeg havde haft i mange Aar, finder et Par meget elegante Lakstøvler. Sikkert en Millionærs Støvler! . . . Mig tilhørte de ikke, derom var der ingen Tvivl . . . Du kender mig og ved, at jeg aldrig kan begaa en uærlig Handling. Det faldt mig ikke et eneste Øjeblik ind at tilegne mig de fornemme Støvler. Jeg vilde blot have mine egne tilbage; men for at faa fat i dem maatte jeg, saafremt jeg ikke vilde gaa barfodet, tage de fremmede paa. Det gjorde jeg ogsaa, de passede mig saa udmærket, som om de havde været syet til mig.

Jeg havde knapt begivet mig af Sted, førend jeg hørte en Stemme raabe:

— En Tyv har taget mine Støvler! . . . Hvor er mine Støvler?

— De søger Deres Støvler, Mylord. Besvær Dem endelig ikke! Jeg har dem her, og jeg skal bringe dem tilbage.

Den Fremmede traadte rasende ud imod mig, men lidt efter forandredes Udtrykket i hans Ansigt til den største Forbavselse. Han bøjede sig ned, saa, at jeg havde Støvlerne paa, følte paa mine Fødder, undersøgte dem noget og mumlede saa:

— Ah! . . .Det er mærkværdigt! . . . Højst mærkværdigt!

Saa spurgte han mig:

— Er det virkelig Deres Fødder, som befinder sig i mine Støvler?

Jeg sagde naturligvis ja.

Han gentog:

— Det er højst mærkværdigt!

Han undersøgte igen mine Fødder, rettede sig op og spurgte, om jeg vilde træde i Tjeneste hos ham for femhundrede Francs om Maaneden.

Jeg blev meget forbavset, men jeg mærkede nok, at jeg ikke, som jeg i første Øjeblik havde troet, havde med en forrykt Person at gøre.

Sagen forholdt sig saaledes, at denne kolossal rige Engelskmand havde en frygtelig Skræk for nyt Fodtøj. De smærtede ham, fordi han havde meget ømme Fødder, og han havde derfor søgt efter en Tjener, der havde Fødder af samme Størrelse som hans egne, og som saa skulde træde hans nye Støvler til og gøre dem bekvemme for ham.

Nu havde han i mig fundet den rette Mand, og han var derfor glad ved at kunne fæste mig som sin Tjener. For øvrigt var min Virksomhed ganske omfattende. Foruden at træde hans Støvler til, skulde jeg prøve hans Handsker og Benklæder, gaa med hans nye Skjorter og Flipper, prøve hans Frakke, ryge hans Piber til, og, da hans Madrasser blev omstoppede, skulde jeg først prøve at sove paa dem. Det var en god Plads og ikke særlig anstrengende. Jeg havde sikkert haft den endnu, hvis ikke følgende Hændelse indtraf: Min Engelskmand havde faaet en Svulst i Maven og raadspurgte sig med tre Læger, som alle efter en Undersøgelse forklarede, at han straks maatte opereres.

Han gjorde ingen Inndvendinger og lod alle Forberedelser til Operationen foretage. Men i sidste Øjeblik sagde han, idet han pegede paa mig:

— *Vil De begynde med ham der?* Det er mit Eksperiment-Felt. Naar De har forsøgt med ham, skal jeg afgøre, hvorvidt jeg vil lade min Mave skære op.

Jeg maa virkelig tilstaa, at jeg ikke ejede Mod til at være Forsøgsobjekt i dette Tilfælde — og saa stod jeg atter paa Gaden uden Plads. Alligevel gør det mig ofte ondt, thi en saa prægtig Husbond træffer man ikke saa let igen!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottig. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis.**

— Har du taget dig af den fulde Mand, der ligger ude i Grøften? spørger Bonden og faar til Svar:
— Ja, Husbond, jeg har stillet en Staldlygte ved Siden af ham, for at han ikke skal blive kørt over i Nat.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. — Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

— Opvarter, skal dette her forestille Tunge med Champignons? Det er jo Saalelæder med Bukseknapper!

Mælkeriet Enigheden.

Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2
TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Teori til Lands og til Vands.

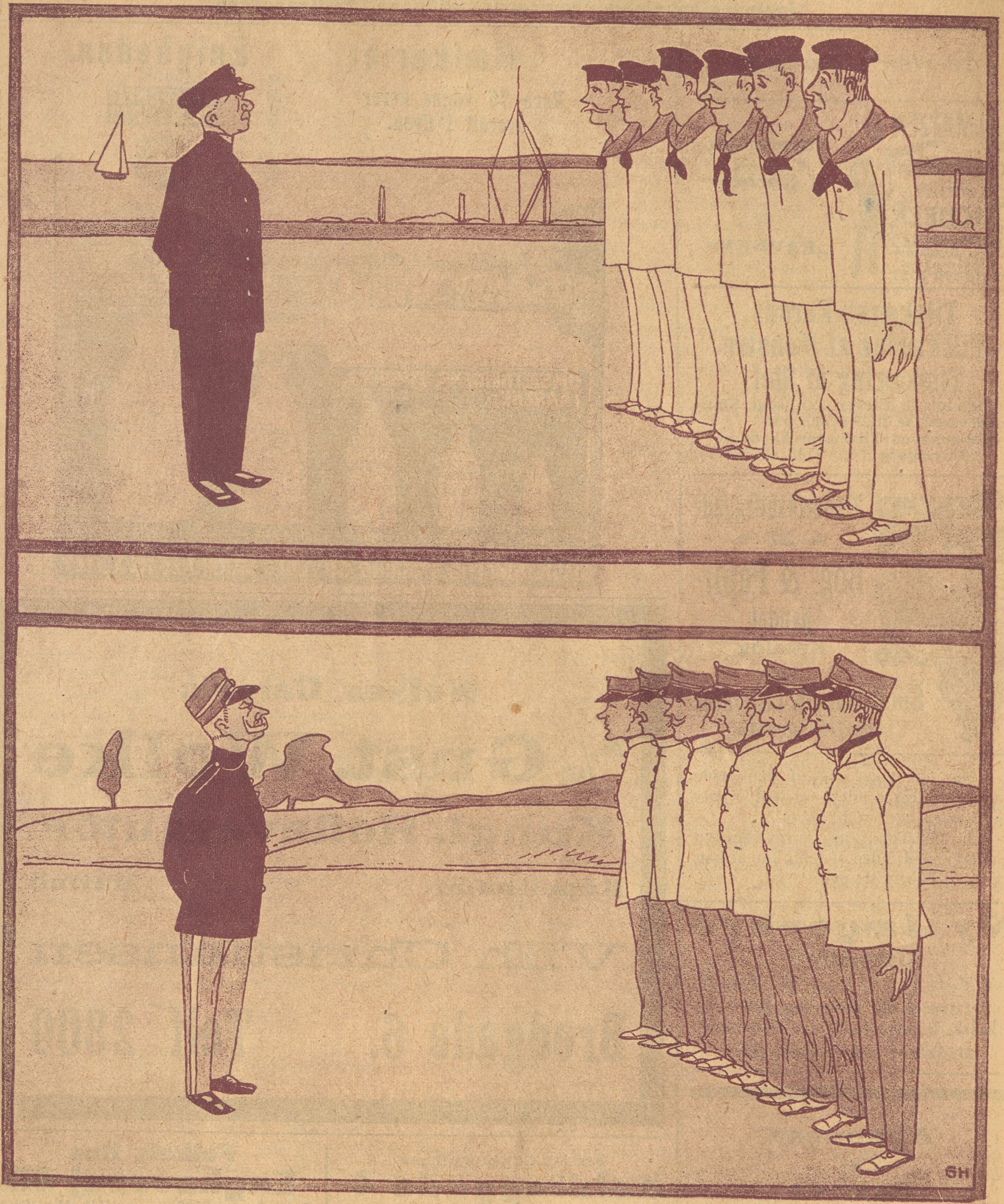

Tegning af Gustav Halldin

1) *Baadsmanden: Ser I Gutter, i Tilfælde af Krig kan vi ikke udrette noget med Flaaden; det er Hæren, vi skal klare den med!*

2) *Officeren: Husk saa Folk, at i Tilfælde af Krig betyder Hæren ikke ret meget; det er Flaaden, vor udmærkede Flaade, vi skal stole paa!*

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 39 Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 25. September 1919

Tegning af Osvald Jensen.

Kan Du da ikke faa Sandheden ind i dit tykke Hoved!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon **1848**

En Samling franske Billeder med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Tegning af Emil Poulsen.

Hovedpersonerne i „Barken Margrethe" paa Sønderbros Teater.

I Æbletræet.

Jeg sad som en Røver deroppe
i det gyngende Æbletræ
med Haand om de barkede Grene
og barket Gren under Knæ.

Da var jeg (fortrolig med Solen
og Vinden og Løvet og alt)
omtrent som et ophængt Æble,
paa hvilket Duggen faldt.

Og Solen, der har i Alverden
den ene og eneste Pligt
at give mig Lysets Fortrøstning
og Stof til et dagglad Digt,

den laa paa sit Bolster af Himmel
og gav mig med Glæde Forlov
til at tage dens Børn, dens Æbler,
som sødt og værgeløst Rov.

Men Vinden, den lovløse Spotter,
der trodser al gængs Moral,
han smidsked, at det med Solens
Paternitet var Pral! —

Thi Træet, betynget med Blomster
saa unge, saa hvide som Vat,
det havde *han selv* befrugtet
en uforglemmelig Foraarsnat!!!

Da mumled de falmede Blade
(som Jomfruer, stive af Gigt) —
—: Du Skaber! At unge uskyldige
Æbler skal høre paa sligt!!

Fy, skam Dem, Hr. Vind! . . . Men Vinden
var flagret til andre Kanter
og kered sig ikke om Æblernes
sølle forargede Tanter. —

Men jeg, der var Vidne til Striden,
jeg holdt fornuftigt min Kæft
(hvad man kan, naar man fredeligt sidder
i flittig og lovlig Geschæft!)

Jeg røved blot Stridens Genstand
til Glæde for Hvermands Mund.
Før Aften havde jeg plukket
trehundredogtyve Pund.

Og Solen gik ned bag Skyer
at skjule Forsmædelsen dér,
og Vinden fløj over Alverden
til andre Æbletrær.

Og Bladene mumled stadigt.
Men Æblerne blev — trods alt Nag —
pakket og afsendt til Byen
og sælges paa Torvet i Dag!

Thorkil Barfod.

Et Kig bag Kulisserne.

General *Joffre* henter selv Fløde og Brød om Morgenen.

Tegninger af Richard Christensen.

Lloyd Georges tager sig en Omgang Boksning, inden han gaar i Parlamentet.

Clemenceau passer sit Barnebarn, naar Forældrene er i Teatret.

Præsident *Poincaré* er bange for koldt Vand paa sit skaldede Hovede.

Men hvem havde tænkt sig, at *Lenin* var religiøs?

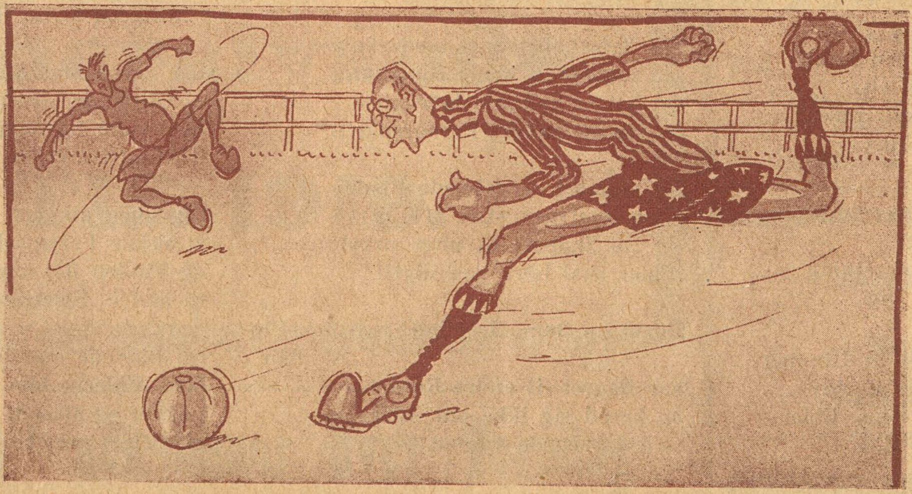

Præsident *Wilson* spiller Fodbold for at styrke Nerverne.

Store Mænds smaa Øjeblikke!

To Amerikanere.

En Amerikaner pralede af, at der i hans Fødeby fandtes en Kirke, der var saa stor, at man maatte anlægge Jernbane fra Indgangsdøren til Koret.

— Det er da ikke noget at snakke om, sagde en Tilhører, der var bleven mæt af hans Pral. Hjemme, hvor jeg er fra, har vi en Kirke, der siger Sparto til jer. Den er saa stor, at da jeg var bleven døbt i den, naaede jeg ikke ud af Døren, før jeg var bleven Forretningsfører og gift med min anden Hustru.

En Kirke i Medugan i Amerika er en halv Snes Gange bleven ramt af Lynet. Naar Præsten viser Tegn til at blive for langtrukken og gaar over fra det syvende til det ottende Afsnit af Prædikenen, begynder Organisten sagte at efterligne Tordenens Rullen. Resultatet er, at Præsten straks slutter sin Prædiken og skynder sig at blive færdig med Bønnerne.

Menigheden har forhøjet Organistens Løn.

Paa Fornemmelsen.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Det drysser med Frugter i Danas Muld
og særlig med yndige Blommer,
og Folk de faar »Pine« — med Maven fuld,
og spø'r hvorfra Smærterne kommer?
Af *Blommer* kommer vistnok Klemmelsen —
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

Nu flytter de Danmarkses Monument,
som *Hasselriis* laved' saa »laber«.
Og nogle er glade for det, der er hændt,
mens andre beklager dets Skaber.
At *han* sig finder i Neddæmmelsen,
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

For Fæstningen kæmper endnu en Del,
som daglig med Krudtos os piner.
En vil ha' den halv og En ønsker den hel:
»O, skærm dog de skønne Ruiner!«
At den skal væk, er vist Bestemmelsen —
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

Trods Forbund og Fred gaar en dansk Kornet
omkring med sin Næse i Skyen.
»Der er,« siger han ved en Cigaret,
»for faa Generaler i Byen.«
Og at han venter paa Forfremmelsen,
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

Der kæmpes for *J. C.* i Venstres Flok,
saa mærk'lig det end monne lyde.
At ikke de Væsner har faaet nok,
saa kan man jo *alting* dem byde!
Men at han drukne vil i Væmmelsen,
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

Mens Nordhavet bruser, er Havnen tom,
den Syndikalist bliver hjemme,
af Skældsord han sender en brusende Flom
mod *Lyngsie*, der ret skal sig græmme.
Men at han kommer sig af Græmmelsen —
det har jeg li'som paa Fornemmelsen!

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

— Madame, jeg fik ikke Tid til at svare. Da hun havde fremført sin Begæring, fik hun at vide, at De var kommet, og saa løb hun sin Vej.

— Men hvad vilde De have svaret hende?

Nu forholder det sig saaledes, at jeg altid har haft yderst ringe Sympati for den Slags Romanheltinder, der, fordi de ikke formaaede at sige det rette Ord i det rette Øjeblik, lader deres Livsinteresser fare. Forresten havde Mrs Cobb, efter at jeg var kommet i hendes Vold, ikke vist mig saa megen Taktfuldhed, at jeg behøvede at genere mig for at tale rent ud. Og en pludselig Vrede kogte i mig, naar jeg tænkte paa den hjælpeløse Stilling, hvori jeg nu befandt mig, takket være hendes ærgerrige Planer og Tilfældets Magt. Nu vilde jeg endelig kæmpe og anvende de Midler, Skæbnen havde givet mig i Hænde.

— Kære Madame, svarede jeg med den blideste Stemme, har De nogensinde hørt Tale om nogen af fransk Blod, der med Vidende og Vilje har villet skille to elskende Hjerter ad?

Hun stirrede paa mig med et forbavset og forvirret Udtryk. Øjensynlig havde hun ikke ventet et saadant Svar. Og jeg skyndte mig at benytte mit Overtag.

— Aa, hvor den stakkels Pige elsker Deres Søn, Madame! Mon dieu! Hvor hun elsker ham!

Men — ak, der skød den stakkels Lili forbi Maalet. Mrs Cobb fnyste, bogstavelig fnyste som en Droskehest i koldt Vejr.

— Elsker ham? Ja, naturligvis. Det er jo klart, at hun elsker ham — en saadan Dreng som Victor.

— Men han elsker ogsaa hende, udbrød jeg fortvivlet over at have mistet mit Overtag.

— Han skal elske sin Hustru, svarede hun barskt.

— Hans Hustru! Ordet skurrede i mine Øren, og i mit Hjerte svulmede Fortvivlelsens Mod. Madame, sagde jeg, vilde det ikke være bedst, før Skridtet bliver taget fuldt ud, at tale aabent og rent ud med hinanden.

— Jo, som De behager, svarede hun, skøndt jeg paa min Ære ikke fatter, hvad der findes at sige mere om det Emne. Og hun rystede energisk paa Hovedet.

— Blot det, at alt er forandret siden den Dag, vi talte sammen om Bord paa Skibet, sagde jeg.

— Hvorledes? sagde hun med et mørkt Blik. Jeg er i det mindste ikke forandret.

— Heller ikke jeg, svarede jeg fast. Men derpaa udbrød jeg ivrigt: Jo, det er jeg. Den Gang var jeg en fransk Pige — thi de Maaneder, jeg har tilbragt i England, regner jeg ikke med — ja, netop en lille Gaas, som ingenting forstod og i et arrangeret Giftermaal saa den naturligste og uundgaaeligste Ting i Verden. Ganske vist fandtes der visse Omstændigheder, der gjorde mig tvivlraadig, men selve Idéen at gifte sig med en Mand, der var udset til mig af en ældre og forstandigere Person — ja, det var jo netop det, jeg altid havde tænkt mig.

— Men nu, fortsatte jeg, er jeg ganske vist stadig fransk — ja, selv om jeg bliver lige saa gammel som Verden selv, vil mit kære Frankrig altid for mig være det første og bedste — men jeg begynder at føle, at jeg ogsaa er blevet en Smule Amerikanerinde. Jeg synes saa godt om Amerikanerne — deres Maade at tænke, tale og ordne alt paa. Og jeg kan ikke gøre for, at jeg begynder at se med deres Øjne. At man bør kende og elske sin Mand, før man gifter sig med ham, det er en amerikansk Idé, ikke sandt? Nuvel, Madame, den Idé har jeg ogsaa nu.

— Allreight! svarede Mrs Cobb, hvis De endnu ikke har lært Deres Forlovede at kende, saa er det Deres egen Skyld, eftersom De bor i samme Hus som han — under passende Beskyttelse naturligvis. Og hvad det angaar at elske ham — aa, min smukke Dreng!

— Ja, svarede jeg, det er sandt, at den unge Pige, som var her, elskede ham.

— Og De selv, Lili?

Da jeg ikke svarede, rejste hun sig og kom hen imod mig. Jeg syntes, at hun rejste Børster:

— Elsker — De — Victor — eller — elsker — De — ham — ikke? spurgte hun, idet hun slog hvert Ord fast, som om det havde været et Søm.

Hvem vilde have vovet at sige Sandheden til denne Moder. Jeg famlede forvirret efter Svar.

— Elsker ham? Det beror paa, hvad man lægger ind i det Ord. Hvis De mener Amour, saa . . . .

Mrs Cobb lod sin Haand falde ned paa det lille Bord ved Siden af Sofaen, saa at alle Medicinflaskerne hoppede. Pludselig forandredes hendes Udseende, hendes Underkæbe faldt ned, og man skimtede i hende Pigen, hvis Fader solgte Spiritus til Arbejderne, og som selv havde kæmpet sig frem gennem Livet.

— Kærlighed! udbrød hun i en foragtelig Tone. Hvem taler vel om Kærlighed. Vi taler ikke derom, men om Forretninger. Da vi gjorde vort Mellemværende op, nævntes Ordet Kærlighed da mellem os to? Skænkede De det vel en Tanke, før denne lille Idiot til Statistpige trængte sig herind og fyldte Deres lille Hoved med disse nye vulgære Idéer, som De, efter hvad De nylig sagde, ikke havde kendt til før. Hvordan kom hun forresten ind? Hvordan i Alverden kom hun ind? I et ordentligt Hus havde hun ikke faaet Lov til at sætte Foden over Dørtærskelen. Jeg maa virkelig tilstaa, at jeg ikke forstaar, at Mrs Stuart . . . .

— Kære Madame! udbrød jeg forskrækket. Døren staar aaben — hvis nogen hørte . . . .

Mrs Cobb, som blev afbrudt midt i sin Veltalenhedsstrøm, betragtede mig med et gennemtrængende Blik. Jeg kunde ikke gøre for, at jeg rødmede. Disse metalhaarde Øjne syntes at bore sig ind i de skjulteste Kroge i min Sjæl.

— De ser saa forvirret ud, Lili, sagde hun. Hvad mon Aarsagen kan være. Og hun gik hen til Døren og lukkede den. Derefter vendte hun tilbage til mig. Jeg forstaar, sagde hun med Betoning, nu forstaar jeg det meget godt. De er bange for, at nogen skal høre mig tale om Mrs Stuart. Hvem mon denne nogen er?

Hendes Stemme var hæs.

— Disse nye romantiske Idéer, fortsatte hun, denne pludseligt opdukkende Tvivl lige inden Brylluppet under Skin af, at det sker for Victors Skyld! Ah, jeg begynder at ane. Hør, jeg vil vide Sandheden. Er De gaaet hen og blevet forelsket i denne Henry Stuart?

Hvilket Spørgsmaal! Den blotte Tanke om den ny Følelse, som rørte sig i Dybet af mit Hjerte, havde faaet mig til at skælve af Skræk, og nu tog denne min Hemmelighed Form i saadanne grumme Ord, slyngedes mig midt i Ansigtet! Jeg kunde ikke svare. Jeg skjulte Ansigtet i Hænderne.

— Godt, sagde Mrs Cobb tørt. Det er Synd baade for Deres

og for Victors Skyld. Men jeg indser ikke, at det forandrer noget i Arrangementerne.

For første Gang fo'r det som Lyn gennem min Sjæl, at disse Arrangementer betød: Victor Cobb Lilis Mand, Verdens og Hjemmets Midtpunkt, Herskeren over hver Dags Gøren og Laden, Fader til Lilis Børn, Lilis Følgesvend fra Ungdommen til den sene Alderdom! Denne skrigende Stemme, disse fregnede og haarde Hænder!

Nej, jeg kunde ikke! Jeg kunde ikke!

— Mrs Cobb, sagde jeg med Graad i Halsen. Jeg beder Dem, gift mig ikke med Victor! Han elsker en anden. Og jeg — ja, jeg elsker ogsaa en anden. Og hvis De tvinger os til at gifte os med hinanden, vil De gøre os begge grænseløst ulykkelige.

— Og Deres Ord, svarede hun, Deres Ord, som De gav mig og jeg modtog, da jeg antog Dem i Datters Sted. Aa, den Gang var De henrykt; De græd ved den blotte Tanke om at rejse tilbage til Deres Tante, der altid skældte paa Dem. De gav mig Deres Ord paa, at hvis De ikke kunde finde den, De var rejst til Amerika for at besøge . . . .

— Men det er jo Mrs Stuart, raabte jeg fortvivlet. Hun genkendte straks mit Navn. Det var hende, som kendte min — min Familie, da hun var i Frankrig som ung Pige. Brevene, Miniatureportrættet var hendes. Det var hende, forstaar De det ikke, det var hende, jeg kom til Amerika for at besøge.

— Men som De ikke traf, udbrød Mrs Cobb. De fandt mig i Stedet, og De var glad ved at benytte Dem deraf og lade mig tage sig af Dem. Aa, hvilken svag Dame var jeg da ikke! Jeg tog Deres Løfte alvorligt og aabnede mit Hjerte for Dem, kostede Tusinder af Dollars paa Dem og gjorde Deres Navn kendt over hele Landet og gav Dem min elskede Søn, mit eneste Barn! Og saa i sidste Øjeblik vægrer De Dem, fordi De bilder Dem ind, at De synes bedre om en anden Mand end om Victor. De lader os i Stikken nu, da Indbydelseskortene er sendt ud og Hertuginden paa Vej!

Og før jeg én Gang fik Tid til at aabne Munden til Svar, sank hun til min grænseløse Forbavselse ned paa Knæ ved min Sofa. Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder og gravede Kanaler i hendes diskrete Sminke. Hendes Stemme sank fra Vrede til Bøn, og jeg saa, at min Modstanderinde var forvandlet til en Tiggerske.

— Kære lille Lili, sagde hun, kære lille Datter, thi det haaber jeg, at De vil blive, jeg besværger Dem inderligt af hele mit Hjerte, lad os ikke i Stikken nu! Da jeg traf Dem første Gang, ledes jeg udelukkende af Tanken om min Søn, hvis Liv jeg ikke vilde have ødelagt ved et Giftermaal med denne Æventyrerske, men nu gælder det ogsaa mig selv. Jeg erkender aabent for Dem, at jeg har benyttet mig af denne Forbindelse til selv at komme frem og faa Indpas i det aller højeste Selskab — og det er lykkedes mig, det er lykkedes mig — næsten. Til den lille Souper hos Sherry den Aften, Hertuginden ankommer, har jeg indbudt Repræsentanter for det fineste Selskab i Amerika, og de har alle svaret ja — Folk, som ikke en Gang vilde have modtaget Diamanter af mig, det tilstaar jeg aabent, og de kommer kun for Deres og Deres Tantes Skyld.

— Og hvad Bryllupsfrokosten angaar, fortsatte hun — Listen over de Indbudte vil faa Dem til at græde af Glæde. For mig betyder dette alt — det sidste Aaretag, der fører mig frem over Maallinien. Og Bryllupspræsenterne, Guldet og Juvelerne, som er kommet, medens De har været borte — hvis De bare kunde se disse lange Rækker af Fløjlsetuier, vilde Synet deraf faa Deres Hjerte til at smelte.

— Og Kortene, som er fæstede ved dem — alt hvad der er lysende i Amerika. Herre Gud, Lili, tal ikke om at sende dem tilbage! Spar mig for at skulle udsende Kort, hvorpaa der staar: »Brylluppet opsat«, medens Rygtet fortæller, at Bruden er rejst bort og agter at gifte sig med Henry Mecklenburgh Stuart.

— Tænk paa Victor og mig! Det vilde være bedst, om vi gik hen og hængte os. Thi aldrig mere kunde vi vise os offentligt hverken her eller i New York, fordi alle vilde haanle af os. Og min Søn kommer i Kløerne paa denne Statistpige! Aa Lili, tænk paa dette, tænk paa dette! At klatre saa højt blot for senere at falde dybere end der, hvor man før stod, saa dybt, saa dybt, at jeg aldrig kan tænke paa at komme op igen.

Hun snøftede heftigt — hun, den haarde, den koldt beregnende, den ubøjelige.

— Aa Lili, hold Deres Ord! Aa Lili, jeg beder og besværger Dem, forlad os ikke nu!

Medens hendes Trusler ikke paavirkede mig, gjorde hendes Taarer mig magtesløs. Jeg havde jo lovet! Og Ord, som en Gang er givet, maa holdes.

— Madame, sagde jeg, vær ikke bange! Naar De fordrer, at jeg skal staa fast ved mit Ord, saa skal jeg ogsaa gøre det.

Til Trods for min Beslutning om at lade, som om jeg var rolig, kom Ordene dog kun frem under en Hulken. Og for at faa Mod rørte jeg ved min Medaillon — den kære Medaillon, som nylig havde skænket mig Venner, og som nu dømte mig til for altid at forlade dem. Thi paa det matte Guld stod det Vanquiéreske Valgsprog: »Vanquiéres holder Ord«. Ja, den sidste Ætling burde ogsaa holde fast derved. Det lyder maaske teatralsk, men det er sandt, at Tanken om alle de af Slægten Vanquiéres, der var gaaet i Døden for at kunne holde deres Ord, hjalp mig til at bide Tænderne sammen og holde mit Løfte. Og saa længe, Miss Cobb holder fast paa, at jeg skal holde mit Ord, skal ingen Magt hverken i Himlen eller paa Jorden kunne redde mig fra at blive en Løgner og Forræder, hvis jeg ikke holder mit Løfte.

Mrs Cobb havde knapt opfanget mine sidste Ord, før hun sprang op, straalende glad.

— Naa, nu er alt jo godt igen, udbrød hun, og da det bare vilde forurolige ham, behøver vi jo ikke at fortælle noget derom til Victor — hm — om Fays Besøg, vel søde Ven?

— Nej, naturligvis ikke, hvis De ikke ønsker det, Madame.

Hun drog et Lettelsens Suk.

— Godt, sagde hun, mit kære Barn, jeg lover Dem, at jeg aldrig skal glemme Deres ærefulde Opførsel. De skal faa alt, hvad De ønsker — Toiletter, Automobiler, Smykker! Deres ny Safirgarniture er nylig ankommet. Vent bare til De faar det at se — det kan nok trøste Dem lidt. Der er ogsaa en stor Æske Chokolade — og et Brudeslør af Brysselerkniplinger, kniplet af den Kniplerske, som arbejder for Dronningen af England. Og hvor Victor længes efter Dem. Jeg forsikrer Dem, at han virkelig har savnet Dem, nu efter at han er blevet vant til Deres Selskab, og han er urolig for Deres Skyld. Og hvad Kærligheden angaar, søde Ven, saa kommer den med Ægteskabet, det vil De komme til at sande. De kommer til at elske Deres Mand, vær vis paa det. Og naar De saa senere faar nogle søde Smaabørn . . . .

— Aa hellige Jomfru — aldrig dette, derom bønfalder jeg dig!

Naar man skal guillotineres, er det bedst straks at lægge Hovedet paa Blokken. Jeg rakte derfor Haanden ud mod Klokken.

— Géneviéve, sagde jeg, da min gamle Kammerjomfru kom ind, du skal straks pakke mine Kufferter. Og saa skal du spørge Mrs Stuart, om jeg maa komme ind og sige Farvel til hende, thi Mrs Cobb er kommet for at hente mig!

Men nej! Mrs Stuart kom straks ind til mig og satte sig bestemt imod, at jeg flyttede saa hurtigt. Hvor Livet dog er besynderligt! Lili, som blot for et Par Maaneder siden kun var en fattig Slægtning, en Byrde, som alle betragtede som sin Løbedreng, og som ingen trængte til, var her blevet en eftertragtet Person, om hvilken to elegante Damer med Diamanter i Ørene formelig stredes.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

»Affald« fra Tyskland.

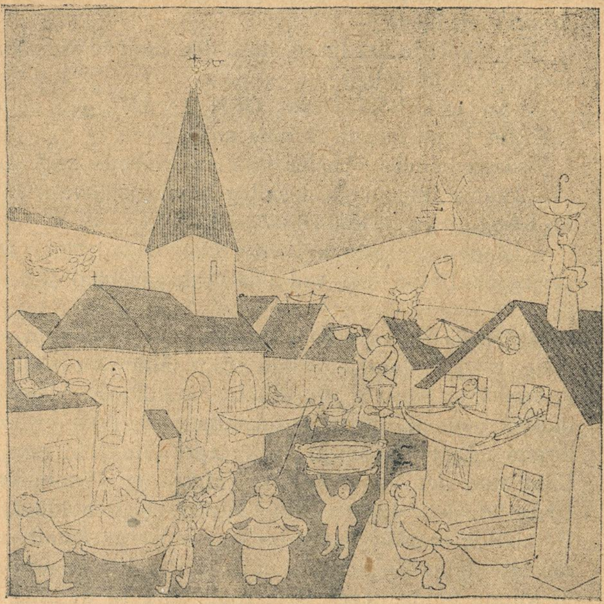

Seit aus dem Wiedschen Luftchiff Millionen herabgewerfen wurden, hat Dänemark keine ruhige Stunde mehr.

(»Ulk«).

(Det tyske Blad ved ikke bedre, end at Affæren med Fyrsten af Wieds Millioner er foregaaet i Danmark!)

Tre trommeslag pr time, pr. minut 1 tone. Saa og saa mange triller de spiller for 1 krone.

(»Tidens Tegn«, Norge)

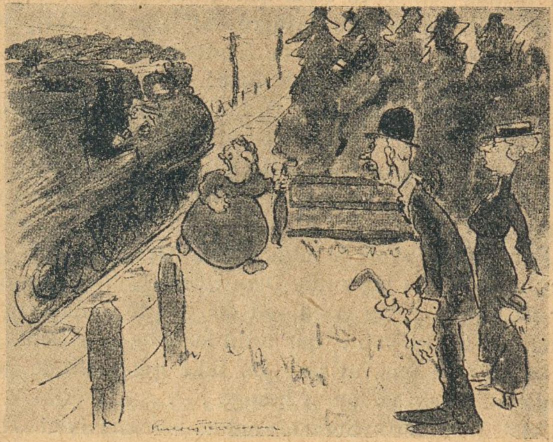

(»Strix.«)

Det var paa pippen, att Alnarydståget hade kört ihjäl skomakare Johanssons svärmor. Gumman slank undan en meter fremför lokomotivet.

Johansson: — Förbannade tåg, som altid ska vara försenadt!

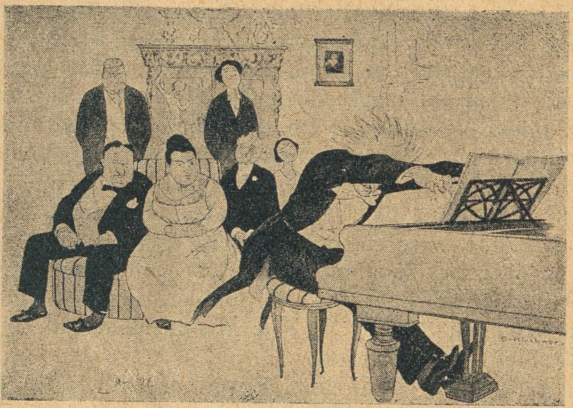

Kommerseraadinden: Det er forfærdeligt, saa den Virituos slaar løs paa vores dyre Flygel — altid Fortissemo. Var det hans eget Instrument, saa skulde han nok spille Pianinissimo! (»Fliegende Blätter«

— Nå, men varför har De egentligen inga barn?

— Ja se, vi ha hela vårt hjem i Louis den 16des Stil å det är ju så förfärligt svårt att få några barn som passer till det!

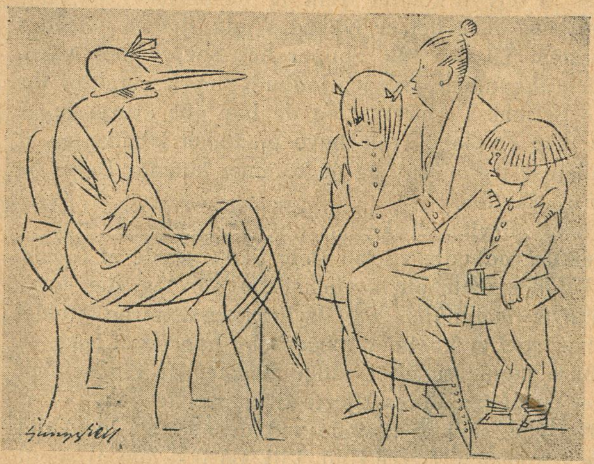

(»Söndags Nisse»)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

En af Sejr og Portvin
beruset
engesk Matros
kan gøre Hovedet
kruset
paa sin Admiral.
Et Rygte opdukker:
Naar Tivoli lukker
og slukker,
er det Ordre fra
en gal
og højst unevtral
engelsk Admiral.

„En Svensker“.

I Fläskaby är tungomålstalaremöte (Tungetalermøde) och kolportören Blomberg gestikulerar om eld och svavel (Svovl) så de beskedliga Fläskabyborna svettas svårligen. Till slut anmodar han menigheten att stå upp och tala. Ingen tycks dock at ville. Så reser sig gamle Per Efraim.

— Det var roligt, säger Blomberg, nu få vi höra vad en av våra äldsta vänner har at säga. Var nu tysta, så att intet av hans tal går förlorat.

Per Efraim valkar tuggbussen (vender Skraaen) och utbrister:

— Ja sulle bare säje, att lampa därborta — ho ruker! (den ryger).

„En Dansker“.

En Landmand, der følte sig lidt utilpas, gik til en Læge og fik af ham et Par almindelige Raad.

— Og saa vil jeg gerne have en Recept, sagde Landmanden.

— Det behøves ikke, svarede Doktoren.

— Aa jo, Doktoren skal jo ogsaa leve, svarede Landmanden.

Han fik saa en Recept og betalte 5 Kroner.

Saa gik han hen paa Apoteket og købte Medicinen, for, som han sagde, Apotekeren skal da ogsaa leve. Men da han noget efter kastede Medicinen i Vasken, sagde han til sig selv:

— Jeg skal da ogsaa leve!

„En Nordmand“.

Skuespiller X skulde spille elsker i en fransk komedie. En av hans replikker lød saaledes:

«Elskede, bestandig bærer jeg dine breve ved mit hjerte.»

«Virkelig» var den elskedes noget mistroiske replik.

«Ja, se her!» sa X ifølge rollen og trak en pakke breve frem — av baklommen paa sin kjole, hvor han i tanker hadde lagt den.

Publikum moret sig ustyrtelig.

SKUESPILLER-FODBOLD

Det er en god Ide at lade Skuespillerne optræde som Fodboldspillere med Pjerrot og Mester Jakel fra »Bakken« som Back'er og Sven Lange som Dommer.

Kunde vi nu faa Forfatterne til at give en Kricketkamp, Operasangerinderne til at spille Tennis og Billetsjøverne til at spille — Fallit, saa var Bægeret fuldt, og Tæppet kunde gaa ned!

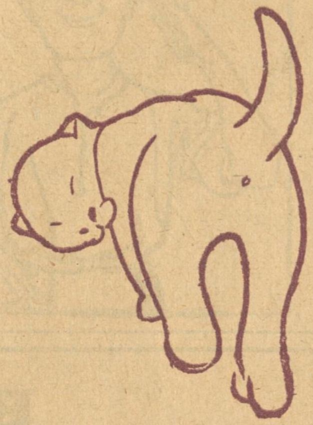

De' si'r De ikke!

Man har længe ikke vidst, hvorfor det hed »Det hellige Ægteskab«, men nu ved man det — det er fordi der findes saa mange Martyrer i det.

*

I en herværende Pibeforretning findes et Skilt, efter hvilket det forbydes Kunderne at stikke Piberne i Munden. Der staar ikke noget om, hvor man ellers skal stikke dem.

*

I Amerika bliver Bankrevisorerne indbudt til Frokost, naar de kommer for at revidere. Mens Frokosten spises, gaar der Bud til Nabobanken efter det Beløb, som mangler i Kassen.

*

Unge Mænd, som i denne Tid aftjener deres Værnepligt, bliver let angrebne af Flaade- og Hær-Værk.

*

En af de smukkeste Livsstillinger, som findes, maa være Indkassatorens. Folk beder ham altid komme igen.

*

Det paastaas, at den, der køber dyrt, køber billigt. Men den, som paa en af vore Restaurationer spiser dyrt, han spiser ikke billigt.

*

En retsmedicinsk Professor holdt forleden Foredrag om det uhygieiniske ved at bære Skæg og omtalte, at han ved Obduktionen af en gammel Mand havde fundet Kolerabaciller fra 1853 i hans Skæg!

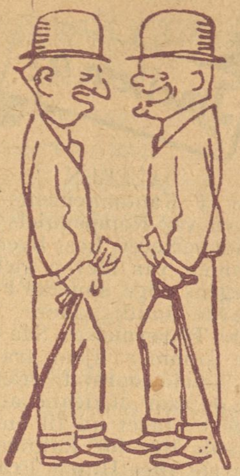

— Du, Kasino kommer til at standse »Ridderen af Randers Bro« paa Grund af Havnestrejken.

— Hvorfor det?

— Jo, »Niels Ebbesen« kan jo ikke komme til Randers —!

Hørt ved et Bord.

— — Jeg udbringer da gerne Damernes Skaal. Hvad skal vi med de mange malede Skønheder her paa Væggene (peger paa Familjeportrætterne) naar vi har saamange siddende her omkring Bordet . . .

EROBRERE

d,Annuncios Erobring af Fiume har givet danske Poeter Blod paa Tanden.

Vi har saaledes bragt i Erfaring, at *Sophus Michaelis* sysler med Tanken om at erobre »*Æbelø*«, *Martin Andersen Nexø* vil sikre sig hele *Bornholm*, *Georg Brandes* vil med væbnet Magt tilrive sig *Læso* (vistnok paa Grund af de dér passerende *Hovedstrømninger*), *Skjoldborg* har Kig paa en Ø skraas for Aalborg, *Valdemar Rørdam* haaber uden Sværdslag at kunne underlægge sig *Hjælm*, *Helge Rode* vil opkaste sig til Herre paa *Langeland* (for at faa Plads til sine Ben), *Harald Raage* tænker paa *Anholt*, og Digter-Astronomen *Kronstrøm* vil erobre — *Maanen!*

Tegn Dem som Abonnent paa »Ravnen« nu fra Oktober Kvartal — det bringer meget godt og nyt: En Tegnekonkurrence, nye morsomme Børnesider, brillant Roman- og Underholdningsstof og meget mere!

DALEREN

Det var i Kantonnements-Tiden. I Provinsbyen var Kompagniets Løjtnant bleven indkvarteret hos Byens Læge, og Løjtnanten var bleven vældig indtaget i Lægens unge, smukke Frue, men denne havde indtil videre undgaaet Løjtnantens Tilnærmelser. Saa en Aften, da denne kommer hjem fra et lille Gilde en Smule oprømt, træffer han Stuepigen og faar af denne at vide, at Lægen lige er taget ud til en Patient. Dette passede lige for Løjtnanten, der straks spurgte efter Husets Frue. Og da Pigen med et lille Smil siger ham, at Fruen lige er gaaet ovenpaa, iler han straks derop. Men til alt Uheld glemmer han, at det er den tredie Dør til venstre, og banker paa den forkerte Dør. Men som han nu staar og banker, springer Døren op, men der er saa mørkt, at han ikke kan se noget. Han famler sig frem og støder mod en Arm, griber den og bedækker den med Kys, medens han forsikrer hende om sin Kærlighed. Men han faar stadig ingen Svar, men hører hende sukke og stønne, og bliver derfor ved med sine Forsikringer. Endelig glider der et Smil over hans Ansigt. Han tager en 2 Krone op af sin Portemonnæ og lægger den i Haanden og hvisker ømt til hende:

— Tag denne, min Elskede, og køb en Erindring til Minde om mig, hvorpaa han listede ud af Stuen.

Næste Morgen, da Løjtnanten vaagner og kigger ud af Vinduet, ser han Lægen gaa nede i Haven og se saa bekymret ud. Han iler med bange Anelser ned i Haven og finder der Lægen ganske utrøstelig. Da denne efterhaanden falder til Ro, udbryder han:

— Tænk Dem, Hr. Løjtnant, har De hørt den skrækkelige Nyhed i Aftes.

Men denne ryster forvirret paa Hovedet.

— Ih du gode Gud, udbryder Lægen, tænk Dem, min gode, gamle, rare Oldemoder, der var 89 Aar, er død i Nat, og kan De tænke Dem, Hr. Løjtnant, hun, som var saa god mod de fattige, tænk Dem, i sin Dødsstund tænkte hun paa dem, hun laa saamænd med en Daler i Haanden.

Men Lægen kunde senere aldrig forstaa, hvorfor Løjtnanten forandrede Kvarter den samme Dag.

Carl Jensen.

I en Landsbyskole var Læreren aldeles ude af sig selv over, at han ikke formaaede at bringe de simpleste Kendsgerninger ind i sine Elevers dumme Hoveder. Han talte og talte, forklarede og forklarede, lige meget hjalp det. En Dag tog han i sin Fortvivlelse en Femøre op af sin Lomme og gav den til den Dreng i Klassen, der af ham blev anset for at være den dummeste. Til ham sagde han saa:

— Gaa hen paa Apoteket og køb for 5 Øre Hjerne, før kan det ikke nytte, at vi to taler mere sammen!

Drengen gik, men vendte et Øjeblik efter tilbage:

— Skal jeg sige derhenne, at det er til Dem, Hr. Lærer, spurgte han.

Med forud Tak for Optagelsen

Barber F. Andersen,
Romshøj, Vejle.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974

Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7

Assurer hos os.

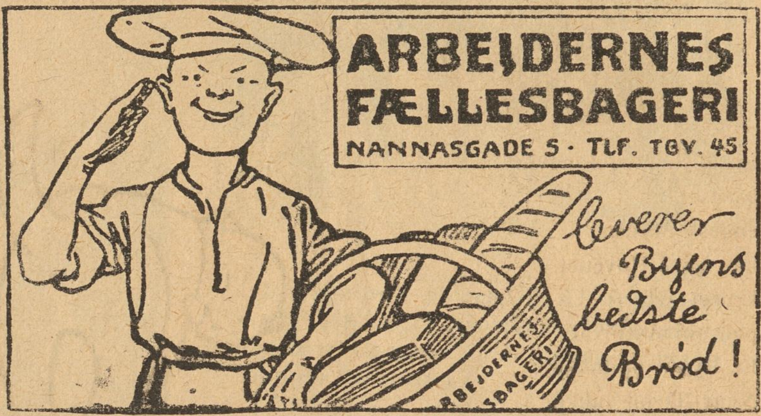

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —

men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Ejnar Theodor. Tak for Venligheden, men Versene er desværre lidt for »løse«.

Aage Rasmussen. En benyttes.

Arbejdsmand *Petersen,* Rosenvænget. Tegningen kan ikke benyttes, da den ikke er udført i *Sort.*

Hans Lund. Tak, ved Lejlighed.

I. B, Slagelse. Ved Lejlighed.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

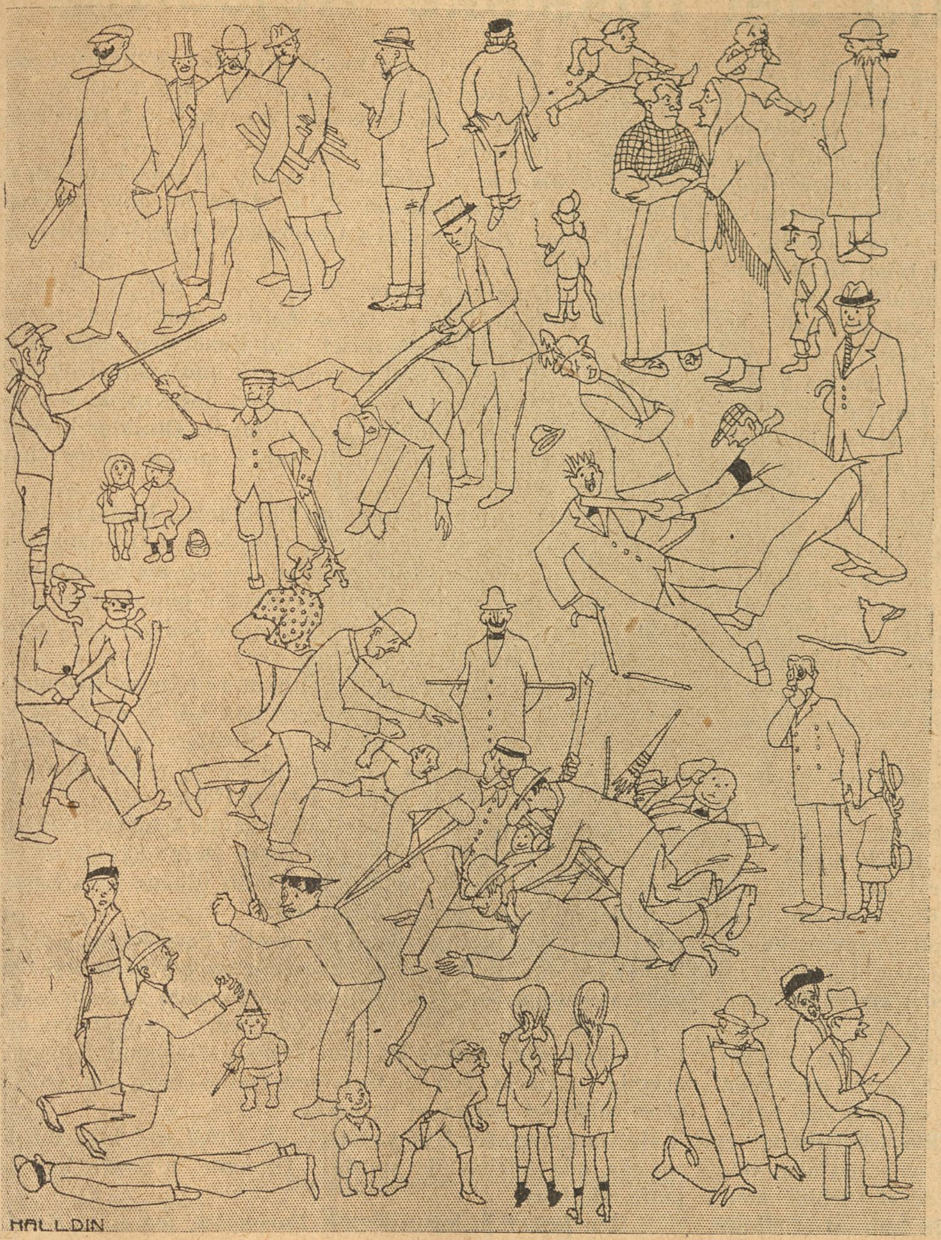

Tegning af Gustav Halldin.

Hvis der bliver Afstemning i 3die Zone.

„Krims-Krams“.

Gaader.

Den tilfredse savner mig,
den fattige ejer mig,
den gerrige giver mig ud,
den ødsle sparer mig,
og alle ta'r mig med i Graven.
Hvad er jeg?

Intet.

I Smedjen er det ej,
men vel i Smedens Hammer.
I Byen er det ej,
men findes i hvert Kammer.

Bogstavet A.

Gaadespørgsmaal.

Hvad er det, der er lavere med Hoved end uden Hoved?

Hovedpuden.

Hvilket Slag kan man modtage uden Smærte?

Omslag.

Rebusser.

1 V N

En Vogn.

LLL S LLL Y LL N LLH

Heller til Gennemsyn.

Søger han — Himmel alt Jord

Han undersøger alt mellem Himmel og Jord.

Præmiekonkurrence for Amatørtegnere.

Vore mange udmærkede Amatørtegnere maa atter spidse Blyanten, thi vi udskriver i Dag en ny og interessant Præmiekonkurrence.

Hvem kan tegne Efteraaret?

Opgaven er aktuel og lyder: *Hvem kan tegne „Efteraaret“?*

Denne ubehagelige Aarstid kan fremstilles symbolsk paa mange forskellige Maader. Man kan f. Eks. tegne Frugter, et oprørt Hav, en Kakkelovn, Snue, nedfaldende Blade, Blæsevejr, eller den første Sne — der er Motiver nok, det gælder blot om at udføre dem paa en morsom og fiks Maade.

Send os smaa originale »Efteraars-Tegninger« — alle Amatørtegnere fra det hele Land er velkomne, og vi sætter den sidste Frist for Indleveringen til den *15. Oktober*. Tegningerne maa være udført i *Sort*, altsaa *uden* Farver, og i Størrelser som man selv kan vælge.

20 Præmier!

Vi udsætter *20 Præmier*, der fordeles efter Redaktionens Skøn mellem de bedste Tegninger. 1. Præmie **10 Kroner**, 2. Præmie **5 Kr.** og 3. Præmie **3 Kr.** Desuden 7 Aargange af *„Ravnen“* 1917 og *10 Originaltegninger* til Indramning.

Alle Tegnere er velkomne!

En Historie fra det russiske Kejserhof.

— Det var en kold Dag henimod Slutningen af Efteraaret, fortalte en russisk Officer, at jeg, Alexis Pletneff, Løjtnant ved Kejserindens Livgarde, overgav mig selv i Hænderne paa den bekendte Petersborg-Frisør Deleuri og med Kval i Hjertet anmodede ham om at afrage mit Overskæg, Genstanden for saa megen Pleje og Omhu. Jeg havde desværre ingen anden Udvej. Jeg havde nemlig været saa uheldig at tabe et Væddemaal til min smukke, men i høj Grad ondskabsfulde, lille Kusine Vera Orloff, og hun havde været lav nok til at benytte sig heraf og aftvunget mig det Løfte, at hun skulde faa mit Portræt i kvindelig Dragt.

I Løbet af faa Minutter var mit Overskæg, som det havde taget mange, lange Aar at faa til at gro, faldet for Barberkniven, og Deleuri var i Færd med at arrangere mit Haar paa det klædeligste. Til Slutning anbragte han paa mit Hoved en uhyre Rubens-Hat, smykket med en stor, gul Fugl med rødt, aabent Næb. Jeg havde i Forvejen iført mig en nydelig, sort Silke-Spadseredragt og en Fløjlskaabe, og havde det ikke været for min høje Skikkelse og noget klodsede Bevægelser, kunde jeg godt have gaaet for en, paa ingen Maade ilde udseende ung Dame. Deleuri og min Tjener hjalp mig ned ad Trapperne og ud paa Gaden til min Vogn, hvorpaa jeg kørte saa hurtig, som Hestene kunde løbe, til Hoffotografen Lewitzky, idet jeg lagde mig saa langt tilbage i Vognen som muligt for ikke at blive set.

I mindre end en halv Time kom jeg til mit Bestemmelsessted, og idet jeg skjulte min skamfulde Rodmen under Sløret, begyndte jeg langsomt at stige op ad Trappen, der førte til Fotografens Atelier paa anden Sal. Jeg havde naaet den første Trappeafsats, da jeg hørte en Dør blive aabnet paa første Sal, og ved at kaste Blikket op ad, fik jeg til min Forfærdelse Øje paa Czaren, der kom ned ad Trappen, knappende sin lange Militærkappe over Uniformen. Jeg var kun nitten Aar gammel, og det gik mig, som det vist vilde være gaaet mange ældre i en saa uheldig Stilling: jeg tabte fuldstændig Hovedet. I Stedet for at trække mig tilbage og hilse som Dame, saa godt det lod sig gøre, idet Kejseren passerede forbi, rettede jeg mig som ved en Parade og førte den højre Haand op til min Hat til en korrekt militærisk Hilsen.

Kejseren, der blev højlig forbavset ved at se en ung, velklædt Dame opføre sig saaledes, standsede et Øjeblik, men gik derpaa tæt hen til mig, betragtede mig omtrent et Minut fra Hoved til Fod og udbrød omsider:

— Hvad skal det betyde? Hvem er De?

— Alexis Pletneff, Løjtnant i Hendes Majestæt Kejserindens Livgarde, Sire, svarede jeg med Frygt og Bæven.

— Og hvad betyder denne Maskerade? spurgte han i en streng Tone.

— Deres Majestæt, jeg har tabt et Væddemaal til min Kusine Vera Orloff og er bleven dømt til at betale det ved at lade mig fotografere i Damedragt.

Før jeg endnu havde udtalt, havde Rynkerne paa Czarens Pande glattet sig, og om hans Mund spillede det glade, vindende Smil, som ingen, der har set det, nogensinde kan glemme.

— Godt, gaa saa op og bliv fotograferet i Henhold til Deres Løfte; derefter skal De indfinde Dem hos den kommanderende General ved Deres Regiment i den Dragt, De nu bærer, og sige ham, at De kommer efter min Befaling for at melde Dem. Dermed gik han videre ned ad Trappen, efterladende mig fuldt og fast overtydet om, at det for bestandig var ude med min militære Løbebane.

Jeg forstaar næppe, hvordan jeg kom op ad Trapperne til Fotografen og var i Stand til at sidde rolig saa længe, til Billedet var blevet taget. Det blev imidlertid, som Lewitsky forsikrede mig, særdeles vellykket, og en Time efter ringede jeg paa Klokken til General, Baron H.s Hus. Ordonnansen, som aabnede Døren, spurgte høfligt:

— Hvilket Navn skal jeg melde, Frøken? og han var nær ved at gaa bag over, da jeg svarede i en vred Tone:

— For Pokker, din Idiot, kender du mig ikke? Meld Løjtnant Alexis Pletneff.

Manden stirrede et Øjeblik paa mig, og idet han derpaa stoppede sit Lommetørklæde i sin Mund for ikke at brøle højt af Latter, gik han ind i Generalens Arbejdsværelse for at melde mig.

Jeg hørte Generalen svare:

— Bed Løjtnant Pletneff om at komme ind.

Da jeg traadte ind i Værelset, bad Generalen, uden at se op, mig om at tage en Stol og vente, til han var færdig med et Brev, han var i Færd med at skrive. Jeg sad og ventede nogle Minutter, alt andet end vel til Mode. Omsider kastede Generalen Pennen og løftede Blikket. I samme Nu fo'r han op og udbrød:

— Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Madame, fordi jeg har ladet Dem vente; men jeg forstod paa Ordonnansen, at det var en af mine Officerer, der lod sig melde hos mig.

Der var ingen anden Udvej; rettende mig i min fulde Højde som nylig paa Fotografens Trappe og med den højre Haand til den store Hat sagde jeg:

— Deres Ekscellence, jeg er Løjtnant ved Deres Regiment. Paa Grund af et Væddemaal var jeg paa Vej til en Fotograf for at lade mig fotografere i dette Kostume og mødte da Hans Majestæt. Han gav mig Ordre til at melde mig hos Deres Ekscellence i den Dragt, jeg var iført.

— Hvad? udbrød den fortræffelige, gamle General, der var meget tyk, hvad siger De? Saa Kejseren Dem? Kejseren? Du gode Gud, Knægten er fortabt. Han faldt tilbage i sin Lænestol, idet han stønnede: Vand! Vand!

Da jeg saa, at den gamle Mand stod i Fare for at kvæles, raabte jeg om Hjælp, rev Klokkestrengen i Stykker og forsøgte at knappe hans Uniform op. Imellem de Personer, der paa Grund af mine Nødraab styrtede ind i Værelset, var ogsaa Generalens Hustru. Da hun saa sin Husbond halvt afmægtig i Armene paa en fremmed Dame, blev hun greben af et voldsomt Anfald af Skinsyge.

Idet hun greb fat i mig paa en alt andet end blid Maade og gav mig allehaande smukke Tilnavne, forsøgte hun at puffe mig bort.

— Men jeg er jo ingen Dame, Baronesse, jeg er et Mandfolk, udbrød jeg næsten grædende af Ærgrelse.

Ved dette Udbrud stirrede Baronessen et Øjeblik paa mig, genkendte mig og brød derpaa ud i den mest irriterende Latter, som tænkes kan. Generalen kom til sig selv igen efter nogle Minutters Forløb, og efter at have beordret mig til at forblive under Arrest i Spisestuen indtil hans Tilbagekomst, spændte han sin Sabel om sig og tog til Vinterpaladset.

Imidlertid havde, takket være Ordonnansens Indiskretion, Historien om mit Eventyr spredt sig som en Løbeild til alle Sider, og i mindre end et Kvarter var alle mine Officerskammerater samlede i Spisesalen nær ved at forgaa af Latter, og uagtet min alvorlige Bekymring for Fremtiden maatte jeg dog tilsidst tage Del i den almindelige Munterhed. Efter at der var gaaet to Timer, i hvilke jeg efter Tur havde maattet danse Vals eller Polka med alle mine Kammerater, vendte Generalen tilbage og underrettede mig paa sin sædvanlige velvillige Maade om, at Kejseren havde taget Sagen paa den velvilligste, mest overbærende Maade.

— Hans Majestæt har beordret, at De skal have to Dages Arrest, fordi De har vist Dem offentlig uden Sabel, og at De, saa snart som Fotografiet er færdigt, skal indfinde Dem i Vinterpaladset og præsentere Kejseren det.

Da jeg nogle Dage efter meldte mig hos Hans Majestæt, drillede han mig paa den godmodigste Maade for min Optræden i Skørter og fandt saa stort Behag i Billedet, at han beholdt det.

En Diplomat.

Et Aars Tid før Verdenskrigen begyndte sad Clémenceau i en Pariserrestauration i Samtale med en Ven.

En ung Mand nærmede sig Bordet, bukkede dybt og sagde:

— Hr. Clémenceau, maa jeg tale med Dem et Øjeblik?

— Gærne, svarede Clémenceau og rejste sig.

Den unge Mand førte nu Clémenceau gennem det store Lokale til det fjernest liggende Hjørne, og da han endelig standsede, hviskede han i Øret paa den berømte Politiker:

— Jeg er fra Bladet »Soir« og jeg vilde gerne spørge Dem hvad, De ved om den politiske Situation i Øjeblikket.

Clémenceau stirrede en Stund forbløffet paa den unge Mand og sagde saa:

— Vær saa god at følge mig!

Derpaa førte han den unge Mand gennem Spisesalen, Billardsalonerne, Vestibulen og ind ved Garderoberne.

Efter at have forvisset sig om at der ikke var nogen i Nærheden, førte han den unge Mand bag en Skærm og hviskede ham i Øret:

— Jeg ved ikke et Muk!

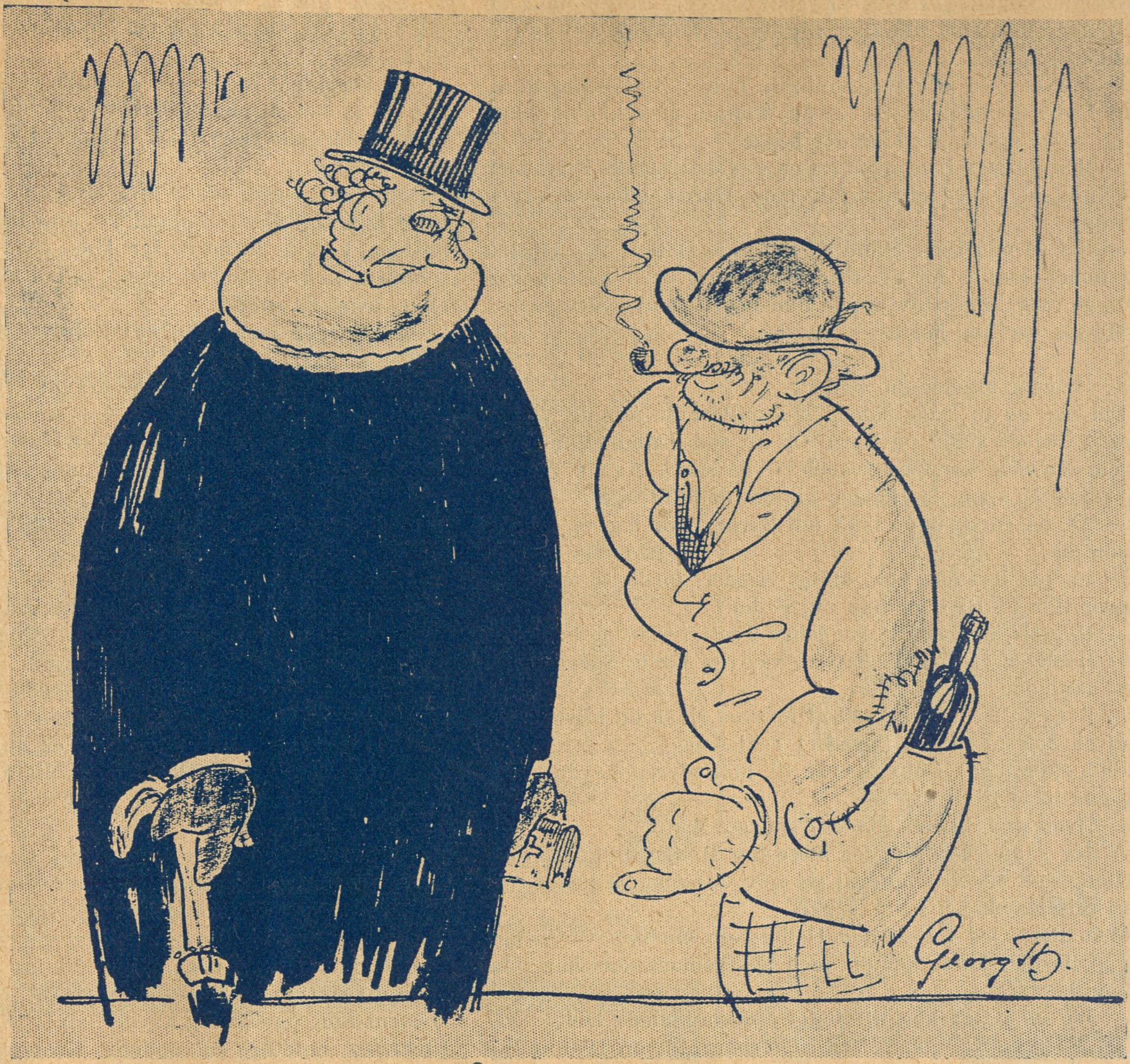

Tegning af Georg Thuesen.

— De skulde tage Dem i Vare, min gode Mand! Ved De ikke, at Spiritus er Menneskets værste Fjende?

— Jovel, Hr. Pastor — men man skal vel ogsaa elske sine Fjender!

Bag Hjærtets Kulisser.

— Tilgiv mig, Arthur! Har jeg da mistet al Ret til din Kærlighed og Agtelse? Vil du da ikke tilgive mig nu, da jeg er kommet tilbage til dig. Gør det for Barnets Skyld!

Minnie Vining faldt paa Knæ foran sin Mand og strakte Hænderne bønfaldende mod ham, men Arthur Vining vendte sig om — for ikke at blive berørt af det bønfaldende Blik i Hustruens Øjne.

— For to Aar siden fortalte du mig, at du havde bestemt dig til at vende tilbage til Scenen, sagde han strengt, og jeg lod dig vide, at det vilde betyde det samme som Skilsmisse. Derfor, Minnie, lønner det sig ikke at komme tilbage nu. Du har faaet Teaterfeberen i Blodet, og selv om jeg nu tilgav dig og tog dig hjem, vilde det vel ikke vare længe, førend du igen rejste fra mig. Du maa gaa tilbage til Scenen, og Dolly og jeg maa prøve at leve uden dig!

Han rejste sig, og det saa ud, som han ikke formaaede at

fortsætte Samtalen. Hustruen rejste sig ogsaa og omfavnede den lille Pige, som uforstaaende og bønfaldende betragtede hende.

— Farvel, min lille Pige, hulkede hun — Farvel for altid. Din Fader handler i den bedste Mening, men han forstaar ikke, hvor jeg længes efter jer begge.

— Men du maa ikke rejse fra os, raabte den lille Pige efter Moderen, som med et Suk gik mod Døren uden at svare hende.

— Farvel min kære Mand og min lille Datter. Den Hustru og Moder, som er Jer uværdig, skal aldrig mere kaste nogen Skygge over Eders Liv, sagde hun med Graad i Stemmen.

Og saa var hun borte.

— — —

— Hvorfor græder du, Fader?

Det var nu to Dage siden, Skuespillerinde Minnie Vining havde forladt Mand og Barn. Og nu sad Arthur Vining og græd, saa hele Kroppen rystede — en stærk Mands Taarer, som ikke en Gang Stoltheden kunde holde tilbage.

— Aa, det forstaar du ikke, mit Barn, sagde han og løftede hende op.

— Jo, jeg forstaar nok, at du græder, fordi du vil have Moder tilbage. Hvor er hun nu, Fader?

— Hun spiller paa Det kongelige Teater, svarede Faderen.

— Hvad er et Teater, Fader? var det næste Spørgsmaal, hun gav ham.

— Det er du altfor lille til at forstaa. Naar du bliver stor, skal du nok faa at vide, hvad et Teater er.

Lidt efter lagde Dolly Mærke til, at Faderen havde klædt sig paa til at gaa ud.

— Hvor skal du hen, Fader? spurgte hun.

— Jeg gaar i Teatrert for at se din Moder spille, svarede Arthur, som om han talte til sig selv. Jeg maa se hende, før hun rejser væk.

Med disse Ord forlod han Dolly, som om han var bange for at Barnet skulde komme med Spørgsmaal, som han ikke kunde besvare.

— Jeg vil ogsaa gaa til Moder, smaamumlede Dolly, saasnart Faderen var gaaet. Jeg skal spørge, hvor Teatret ligger, saa finder jeg det nok.

Noget efter stod Dolly udenfor Det kongelige Teater. Hun stirrede først lidt forbavset paa alle Lysene udenfor, men gik saa modig hen til en af Kontrolørerne.

— Undskyld, men jeg vil gerne træffe Moder, sagde hun.

— Hvem er det? Er det en af Skuespillerinderne?

Dolly nikkede — det er Minnie Vining, sagde hun.

Manden spekulerede et Øjeblik, men saa syntes der pludselig at gaa et Lys op for ham.

Det er sandt, det er jo Primadonnaens Privatnavn, erindrede han. — Gaa hen til den Dør derhenne, sagde han til Pigen og spørg efter hende der. Men hun spiller nu, saa du maa vente paa hende.

Dolly løb hen til Døren, som han havde vist hende. Det var Indgangen til Scenen. Hun forstod ikke, hvad Manden mente, da han sagde, at hun spillede. Hun standsede et Øjeblik foran Døren, som tilfældigvis stod aaben, og gik saa uden videre ind i den smalle Korridor. Her var al Ting saa fremmed og uvant for hende, og hun syntes, at hendes Moder boede i et forfærdelig uhyggeligt Hus.

— Dette er dog det værste Hus, jeg nogensinde har været inde i, tænkte Dolly, mens hun stadig gik fremad i Korridoren forbi en hel Del Døre paa begge Sider af Korridoren.

Hun betragtede nysgerrig nogle Kulisser, som var stillet op mod Væggen. Men der var ingen, som talte til hende eller brød sig om hende, for Forestillingen var i fuld Gang, og alle, der gik forbi Dolly, havde saa travlt, at ingen tænkte paa at spørge, hvad hun vilde.

— Saa mange Mennesker her er, tænkte Dolly, idet hun gik videre. — Og saa mange Mennesker, som gaar i Skjorteærmer!

Hun nærmede sig Scenen. Dolly standsede forbavset. Hun saa sin Moder, sin egen Moder — sidde ved et Bord sammen med en elegant Herre og ved deres Fødder legede et lille, smukt Barn.

Dolly saa endnu mere forbavset ud. Hun forstod jo ikke, hvad Skuespil var for noget, og hun troede, at det var Dagligstuen i dette forfærdelige Hus, hvor hun saa sin Moder sammen med en Herre og en lille Pige. Hun lyttede ivrigt efter, hvad de sagde.

— Min egen kære Hustru! Behøver jeg at sige, hvor jeg holder af dig!

Og Dolly saa ham løfte Moderens ene Haand op til sine Læber og kysse den.

— Men min Moder er ikke hans Hustru! raabte Dolly. Hun er min Faders Hustru! Han dér er en styg, væmmelig Mand, og jeg skal sige det til Fader. — — Men før Dolly havde faaet Tid til at sige, hvad hun vilde, rejste det lille Barn paa Scenen sig og sagde sin Replik:

— Kære, kære Mama!

Men det var mere, end Dolly kunde taale, og i næste Øjeblik sprang hun ind paa Scenen og slog Armene om Halsen paa sin Moder.

— Hun er ikke din Moder, hulkede hun, puffede Barnet væk og trykkede sig ind til Moderen.

— Hun er ikke din Moder, hun er min.

Forbavsede Raab hørtes fra Publikum — en Del forstod straks Sammenhængen. Men Dolly var altfor opbragt til at forstaa noget.

— Og min Moder er ikke Deres Hustru, sagde hun til Skuespilleren, som spillede Minnies Mand.

Tæppet gik ned, førend hun fik sagt mere, og Regissøren skyndte sig frem.

Oppe i Logen havde Arthur Vining fulgt Optrinet paa Scenen i stor Spænding. Hele første Akt havde han fulgt sin Hustrus Spil, og skinsyg havde han iagttaget de Scener, hvor Hustruen modtog en andens Kærlighedserklæringer. Og netop som hans Følelser haved naaet Kulminationspunktet, ser han sin egen lille Pige styrte frem paa Scenen og forbavse Publikum med dette Melodrama. Febrilsk forlod Vining sin Plads og styrtede ind paa Scenen.

Regissøren raste og bandte, og Publikum applauderede demonstrativt, mens Dolly holdt fast paa Moderen og nægtede hende at nærme sig det andet Barn og Skuespilleren.

Jeg vil ikke være rolig og ikke gaa bort, hulkede hun, da Regissøren prøvede at berolige hende og fjerne hende fra Minnie.

— Nej, nej, sagde Minnie bestemt — dette er det virkelige Livs Drama, og det betyder mere for mig end Tusind Skuespil! Dette Barn er mit eget!

Nu traadte Arthur Vining frem fra Kulisserne. Han kunde ikke beherske sig længere.

— Denne Dame er min Hustru, sagde han rolig til Regissøren, mens de forbavsede Skuespillere stimlede om dem, — og jeg antager, at De fra i Morgen af maa skaffe Dem en ny Primadonna.

Familien Vining begav sig saa ind i Minnies Paaklædningsværelse.

— Minnie, sagde hendes Mand ømt, — dette er sidste Gang, du benævnes Moder og Hustru af andre end Dolly og mig. I min Stolthed viste jeg dig bort og bad dig vende tilbage til Scenen, da du var villig til at komme igen til mig. Men mit eget Barn har lært mig, at jeg handlede galt. Spil Stykket til Ende nu, men fra og med i Aften bliver det ingen andre end vor lille Pige og jeg, som kan gøre Krav paa dig!

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁕ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves
uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbel
stoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Fruen: Men hvordan turde De dog vove at kysse min Datter ude paa Verandaen i Aftes?

Kandidaten: Nu, da jeg har set hende ved Dagslys, kan jeg heller ikke selv forstaa det.

Advokaten, efter at han har faaet Sagen forklaret:

— Naa, men sig mig nu rent ud: Er Dr skyldig eller uskyldig?

Klienten: Ja, hvad er billigst?

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af O. Hartig.

Den stakkels J. C. maa døje haarde Ord fra samtlige Fløje, fordi han betragted' Tysklands Ørn som sin private Papegøje!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 40 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 2. Oktober 1919

Tegning af O. Hartig.

p. t. Verdens Bomærke.

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.
Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ "
Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler
„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

— Kære Professor, De maa endelig sige mig, hvad jeg skal gøre for at faa min Datters Sangstemme rigtig frem! siger en Moder, der har faaet en musikalsk Autoritet til Bords.

— Det ved jeg virkelig ikke, lyder Svaret, med mindre det kunde hjælpe at sende hende til de kanariske Øer.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Lægen: Jeg tror ikke, at det er noget alvorligt, men De maa blive liggende til Sengs i en 14 Dages Tid.

Patienten: Men ved De, Doktor, at dette er et meget dyrt Hotel?

Lægen: Jo! Jeg er Ven af Ejeren.

Tegning af Gunnar Madsen.

Hun kom med Kinder røde
og fuld af Tanker, skønne, søde
og har ved Træet længe staaet.
Men for sin Tøven maa hun bøde,
hun kom for sent til Stævnemøde
og nu er Sofus nemlig gaaet!

Liremanden.

Jeg sidder herinde med Vindvet paa Klem,
bag en af de stoppede Piber.
Da kører den gamle Liremand frem
og afdrejer: »Ach, du lieber . . .!«

Og jeg lægger tilbage den dyppede Pen.
Der er noget tykt, som jeg synker,
mens jeg giver mit Smil og faar et igen
af to Øjne blandt dybtskaarne Rynker.

Velkommen, du Gamle, af Hjærtens Grund;
dit Selskab maa ret mig passe:
jeg føler saa klart just i denne Stund,
at vi er af selvsamme Klasse.

Du har dit Lem i den blodige Daab
til »Fædrelandsalteret« givet.
Jeg gav en Del af mit frejdige Haab
og Ungdommens Tro paa Livet.

Begge vi blev under Fødder traadt
i Livets planløse Virke,
hvor »Synden murer sit taarnede Slot
tæt ved Dydens prunkløse Kirke«.

Begge i Hverdagens fladtraadte Sko
taalmodig vi drejer vor Lire
under haanligt Smil fra hver Stymper paa to,
men som bedst burde kravle paa fire. . . .

Velkommen, du Kunstens graa Proletar!
Dit Selskab maa just mig passe.
Synes du ikke, at Ret jeg har
til at regnes med til din Klasse?

Frederik Skousbo.

Ti Bud for gifte Kvinder.

1) Vogt Dig for den første Strid, men nærmer den sig, kæmp den tappert til Ende. Det er af Betydning, at Du sejrer.

2) Glem ikke, at Du er gift med en Mand og ikke med en Gud, for at hans Ufuldkommenhed ikke skal overraske Dig.

3) Plag ham ikke altid om Penge. Prøv at klare Dig med de faste Uge- og Maanedspenge.

4) Hvis din Mand ikke har noget Hjerte, saa har han i hvert Fald en Mave. Du gør vel i at erhverve dens Gunst ved at lave god Mad.

5) Af og til — ikke ofte — skal Du lade ham have det sidste Ord. Det glæder ham og skader ikke Dig.

6) Læs foruden Meddelelser om Forlovelser og Dødsfald ogsaa Avisens øvrige Indhold og vid Besked om, hvad der foregaar i Udlandet. Han vil ved Lejlighed forbavses over, at han kan snakke Politik og Dagens Begivenheder i sit Hjem uden at gaa paa Café.

7) Vær altid — selv under en Strid — høflig mod ham. Husk paa, at Du saa op til ham, da han var din Forlovede.

8) Lad ham en Gang imellem vide bedre Besked end Du. Det styrker hans Selvfølelse, og det er til Gavn for Dig selv en Gang at indrømme, at Du ikke er helt ufejlbar.

9) Vær en Veninde for din Mand, dersom han er en klog Mand. Er han det ikke, saa prøv at gøre ham til din Ven. Hæv ham op til Dig, men stig ikke ned til ham.

10) Hold af din Mands Slægt, især hans Moder. Hun elskede ham længe før Du.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

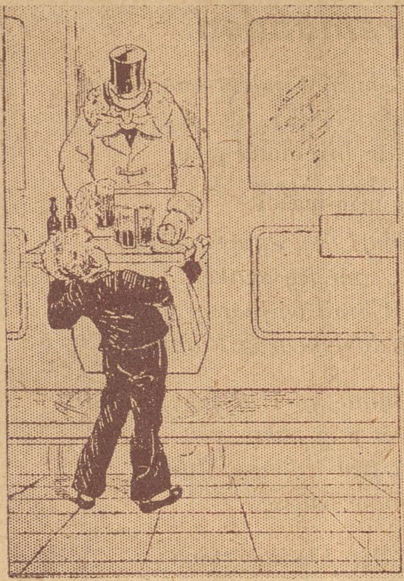

Et Glas Øl og et Æble.

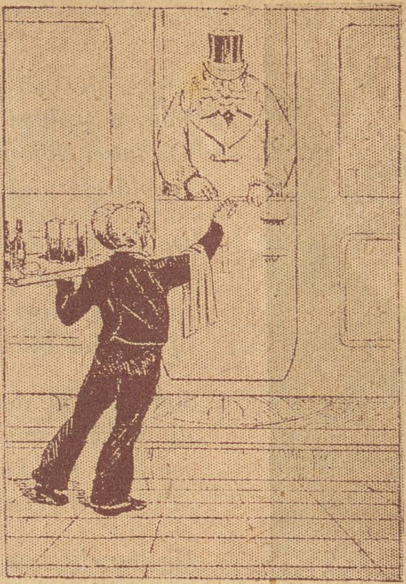

Værs'go', der er 2 Kr.

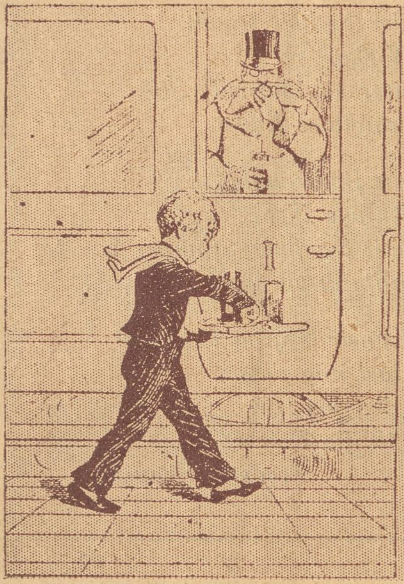

Toget sættes i Gang.

1 Kr. og 10-20-

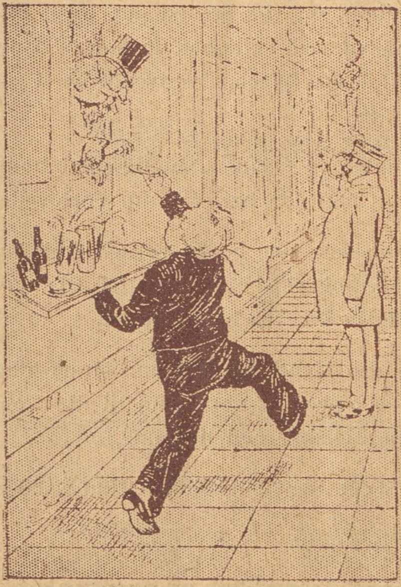

Værs'go' 1 Kr. 25 Øre —

«Det *slog* lige til!»

Hvorledes Stamherren blev levende igen.

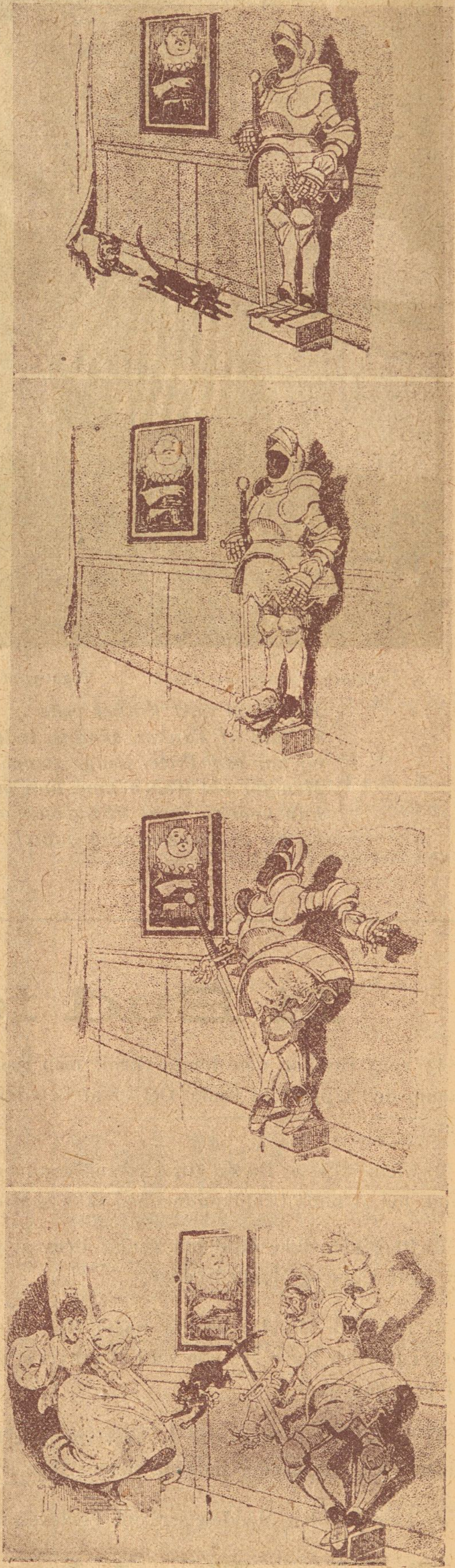

MELLEM TO ELSKENDE

— Arthur! Den unge Piges Røst lød lidt ængstelig.

— Ja, Elskede, hvad er dér?

— Der staar noget i Bladet i Dag, som gør mig urolig.

— Hvad er det?

— Niagaravandfaldet taber sig i Højden med 12 Tommer om Aaret, og om nogle Hundrede Aar vil det være helt forsvunden.

— Naa, og saa?

— Jo, det skal være saadan et herligt Sted at tilbringe Hvedebrødsdagene, og dér vilde jeg saa forfærdelig gærne hen paa vor Bryllupsrejse.

— Ja, men —

— Nu har vi været forlovet i fire Aar. (Hun lagde sit Hoved til hans Skulder og sukkede). — I den Tid er Faldet bleven 48 Tommer lavere, og jeg er bange for, at det er aldeles forsvunden, inden vi — — —

— Vær rolig, min Pige, vi skal nok naa det, inden det er helt borte. Hvad mener Du om nu til Maj —?

Og saa smilede hun lykkeligt.

Skue-Skruebrækkere.

(Mel.: »Stakkels Hanne«).

Jeg maa sige,
jeg maa sige,
jeg var lige ved at skrige,
da man mældte,
Scenens Helte
var paa Nippet til at vælte
— *ikke* Fodbold (o, de kække!)
nej, jeg tænker paa den *Strikke*,
som med Nød og som med Næppe
blev undgaaet her for aabent Tæppe.

Kan De tænke,
kan De tænke
Dem en Bunke tomme Bænke?
Ih, du gamle,
grimme Ælling,
hvilken væm'lig Bænkevælling!
Ingen Sminke, ingen Rampe,
(bare flinke Fodboldkampe!)
Efter »Udsolgt« ingen søgte,
bleg i Krogen stod den røde Lygte.

Folk er gale,
splittergale,
hør nu bare en Skandale:
Direktøre
saa man køre
rundt til Folk, som vil udføre,
hvad Slags Roller det skal være,
fra Statister til de svære.
Har De nogensind' hørt frækre:
Tænk, der mældte sig seks Skrue-
brækre!

Hr. Certosa,
Hr. Certosa,
vilde spille i »Capriciosa«.
Tjener Spare
uden Fare
»Hendes Type« kunde klare,
og et Stykke, hvor de slaas i,
fik man let *Alex Foss* i.
Hvem der ikke vilde skuffe,
det var da *J. C.* som ham »Tartuffe«.

Der sig mældte
flere Helte,
som paa Scenen kunde smælte.
Hr. *Witzansky*
vilde prisgi'
sig og spille »Det store Vi«(sky).
Franz von Jessen, fin og sleben,
mældte sig og vil beleven
i »Grevinden« spille Greven,
her maa man vist sige: Tak for Seven!

Jørgen Grønsvær.

Kærlighed med Forhindringer

Mrs Cobb, som ellers lige saa lidt vilde have tænkt paa at trodse Mrs Stuarts Vilje som Pavens, var blevet modig for sine Livsinteressers Skyld. Hun havde genvundet mig. Vilde det mon lykkes hende at vinde mig paany, hvis hun lod mig tilbage i sine Fjenders aabne Gab?

Jeg saa tydeligt, hvad hun tænkte, og jeg kunde ikke lade være med at smile. Jeg smilede endnu mere, da jeg hørte Mrs Stuart, den kære, rare Veninde, invitere Mrs Cobb og hendes Søn til Middag.

— Jeg tror, at Henry kender Deres Søn fra Howord Universitetet, sagde hun forbindtligt. Han bliver glad ved at træffe ham igen. Efter Middagen vil jeg da give Dem det kære Barn tilbage, og De kan da føre hende hjem. Det bliver udmærket, ikke sandt? Altsaa Klokken 8! Paa Gensyn!

XIV

EN MODER TIL SOM FRIER

Vilde jeg mon være blevet, hvis jeg havde anet, hvad der vilde indtræffe? Vilde jeg mon, efter at have kæmpet med mig selv mod den tungeste Fristelse, have ønsket at kæmpe igen? Ja, maaske alligevel — hvor svage er vi ikke, navnlig naar vi tror os stærkest! — maaske anede jeg, hvad der vilde komme, og længtes derefter.

Mrs Stuart slog sig ned ved Siden af min Sofa.

— Nuvel, sagde hun, jeg vandt alligevel tilsidst! Aa, hvor vilde jeg ønske, at jeg kunde vinde en endelig Sejr og erobre Dem helt.

Pludselig kom der et nyt Udtryk i de blaa Øjne, som saa venligt saa paa mig under den hvide Haarkrone, et paa en Gang sørgmodigt, alvorligt og ømt Udtryk:

— Det er vel for sent, formoder jeg, at tale om dette, sagde hun.

Hun tog min Haand mellem sine. Jeg vendte Ansigtet bort. Alt, hvad jeg kunde sige, var:

— Jeg skal giftes den 10. August.

I samme Øjeblik følte jeg, at det bløde Greb omkring min Haand blev haardt, og de blaa Øjne var ganske nær mine, da hun sagde:

— Hør Lili! Vi maa en Gang tale helt ud med hinanden, ikke sandt? Det er første Gang, Lili, at jeg taler med et andet Menneske om, hvad der ligger mig paa Hjerte — for første Gang i hele mit Liv.

Et langt Suk trængte sig frem mellem hendes Læber, som om de Baand endelig var brudt, der havde holdt hendes Hjerte bunden. Og Blodet strømmede op i hendes fine, blege Ansigt og fik det til at straale ligesom den Dag, da hun talte om Fader.

— Lili, jeg elskede Deres Fader. Aldrig i hele mit Liv har jeg elsket nogen anden, som jeg elskede ham, med Undtagelse af min kære Henry — min prægtige Dreng. Men — aa Kærligheden til Etienne var af en ganske anden Art. Jeg husker en Aften, da jeg sneg mig bort fra min gamle Selskabsdame og mødte ham nede ved Floden. —

Hendes Øjne udvidede sig og syntes at se det skønne Syn fra længst forgangen Tid. Aa, den Aften nede ved Floden, da min Fader og Harriet var unge. Jeg følte varmt med dem, skønt det maaske ikke var rigtigt overfor min stakkels Moder.

— Men jeg var ikke stærk nok til at fortjene en saadan Lykke, ser De. Jeg er svag og har altid været det. Da vi hørte, at Etienne var død, da vi kom tilbage til New York, og jeg traf Mr. Stuart, og min Fader og Moder trængte ind paa mig — De ved, hvor indtrængende ens Familie kan være — Lili — saa gav jeg tilsidst efter. Jeg giftede mig, og min Mand var altid meget rar mod mig; han døde for 10 Aar siden.

— Men — aa Lili! udbrød hun, min kære lille Pige, som skulde have været min Datter, hvis jeg havde været stærk og trofast mod ham, for en Gangs Skyld vil jeg aabne mit Hjerte og sige: Gift Dem ikke med en Mand, De ikke elsker! Det betyder intet, at han er god mod Dem, det gør blot Sagen værre; De kan da ikke faa den Tilfredsstillelse at komme til at hade ham — De hader da kun Dem selv. De hader Livet! Hvad bliver vel Livet for den Kvinde, som er gift med en Mand, hun ikke elsker? Ydmygelse! De daglige Intimiteter . . . . .

Hun afbrød sig selv og førte Haanden op til Munden ligesom for at dæmme op for sin Selvbekendelses Strøm. Saa fortsatte hun:

— Lili, naar jeg siger Dem dette, er det blot for at lade Dem forstaa — De, et uerfarent Barn, som staar i Begreb med at gøre et af Livets aller alvorligste Skridt — hvad dette Skridt betyder. De har ingen Moder, De befinder Dem langt fra Slægt og Venner. Den lille Rettighed kan jeg i det mindste tage mig ved Mindet om Deres Fader. Og derfor beder jeg Dem være aabenhjertig overfor mig, ligesom jeg nylig var overfor Dem, og svare mig oprigtigt paa mit Spørgsmaal: Lili, elsker De Victor Cobb saaledes, som man bør elske den Mand, man skal ægte?

At have nogen, som tænkte paa mig og for mig — for mig, Lili — ikke for egen Fordels Skyld — aa det var længe siden, nogen havde gjort det! Det forefaldt mig saa mærkeligt, at jeg et Øjeblik glemte mine Bekymringer ligesom det lille Barn, der gemmer sig hos sin Moder.

Mrs Stuart gentog Spørgsmaalet. Jeg vendte Ansigtet bort.

— De glemmer, svarede jeg hviskende, at jeg er en fransk Kvinde. I mit Hjemlang indgaar man Forstandsægteskaber og ikke Ægteskaber af Kærlighed.

— De er Fransk, svarede hun, men De er Deres Faders Datter. De ligner ham maaske ikke, men De har hans Øjne, og naar jeg ser ind i dem, synes jeg at se hans Sjæl.

Hun trykkede min Haand krampagtigt.

— Ja, udbrød hun, De har hans Karakter, alt hos ham, der vækkede min Kærlighed. De var stolt over ham og bange for at krænke hans Følelser, ikke sandt?

— Ja, ja, svarede jeg aandeløst. Det var jeg.

— Nuvel, mit kære Barn, De kan tro mig, som kendte og elskede ham, og som nu elsker hans lille Datter — hvad han ikke kunde bære, det kan De heller ikke bære. Lili, netop fordi De er hans Datter, er De en Kvinde, der ikke kan sælge sig for en Stilling uden at betale mere, end den fineste Stilling er værd. Og dersom De ikke elsker den unge Mand, De staar i Begreb med at gifte Dem med, og som — tilgiv mig min Aabenhjertighed, som jeg ikke tror, at De kan elske . . . .

— Aa, udbrød jeg ude af Stand til at udholde det længere. Sig ikke, at jeg agter at sælge mig for en Stillings Skyld! Aa, tro ikke, at jeg er saa lumpen! Ser De, Omstændighederne var saa besynderlige . . . .

Og før jeg vidste et Ord af det, havde jeg aabnet mit Hjerte paa vid Gab og fortalt hende alt — om mit Liv hos Tante Elizabeth og hendes Døtre, for hvem jeg var en Byrde, om min lille Arv og min Beslutning om at rejse til Amerika for at finde hende, om min Fortvivlelse ved Ankomsten til New York, om Mrs Cobbs Tilbud og om vor Aftale.

— Men det er jo umuligt, afbrød Mrs Stuart mig. Hun tvang Dem til at sælge Dem selv, ene og uden Beskyttelse som De var.

Det var den samme Tanke, som undertiden paatrængte sig mig. Da jeg nu hørte den udtalt i en øm og medlidende Tone, kom jeg næsten til at græde, men jeg tvang mig dog til at svare:

— Ja, Mrs Stuart, saadan kan man jo se paa Sagen, men det er min Pligt at sige, at den ogsaa kan ses fra en anden Side. Hun tvang mig ikke til at gaa ind paa Overenskomsten: jeg kunde jo vende tilbage til England, hvis jeg vilde. Tante Elizabeth havde telegraferet til mig, og der var allerede bestilt Pladser til mig og Géneviève til næste Skib, der afgik til England. Men jeg valgte ikke at vende tilbage. Jeg vilde blive i Amerika, og det Liv, som Mrs Cobb tilbød, var for mig det ideelle.

— At en Mand fulgte med paa Købet, fortsatte jeg, gjorde mig en Smule tvivlraadig. Men kun et Øjeblik — hvis Fader havde levet, var jeg blevet gift ganske paa samme Maade: »Monsieur har saa og saa mange Tusind Francs i Rente, Mademoiselle er Datter af en Marquis og faar saa og saa mange Tusind Francs i Medgift«. Og her var en Mand, som vilde tage mig uden en Øres Medgift. Kunde jeg blive andet end glad over, at Mrs Cobb vilde tage mit Navn og mine fine Slægtsforbindelser som Erstatning for den Formue, jeg savnede? Og hvad enten man holder med hende eller ej angaaende Sønnens udmærkede Egenskaber, bør man alligevel erkende, at hun ved at tilbyde sin Søn ikke ønskede at gøre mig andet end godt. Thi Victor er jo hendes eneste Søn. Og skønt jeg ikke har Børn, kan jeg dog forestille mig, at en Moder altid maa anse sine Børn for Underværker.

Mrs Stuart klappede min Haand, og jeg syntes at se Taarer i hendes Øjne.

— Dumme lille Lili, sagde hun, kære, rare lille Lili. Et henrivende Navn for en henrivende lille Pige. Ja, De har Ret, en Moder ser paa sine Børn med en Moders Øjne. Og ogsaa jeg ser i min Henry . . . .

— Ja — Henry! udbrød jeg. Det er en hel anden Sag.

Jeg følte hendes Øjne hvile paa mig gennemtrængende, forskende, skønt milde. Og da jeg løftede mine Øjne for at møde dem, forstod jeg, at min Stemme havde forraadt min Hemmelighed. Thi det Blik, det følte jeg, trængte tværs igennem mig til den fjerneste Krog i min Sjæl og til det Sted, hvor jeg bærer Mindet om min elskede Fader og Tanken om Henry.

Henry! Hele Dagen lang, hvad enten jeg var vaagen, eller jeg sov, var han i min Drømme! Og eftersom jeg følte, at hun allerede vidste det, lod jeg mine Øjne afspejle al min Længsel, al min indre Strid.

— Det er et meget besynderligt Forhold, sagde hun med forandret Stemme. Maa jeg — maa jeg fortælle det til Henry? Han er Jurist, som De ved. Han anses for at være dygtig. Jeg ved, at han har ordnet de tvivlsomste Retssager. Maa jeg fortælle ham det?

— Nej! udbrød jeg.

Men saa gav jeg mig til at tænke over det.

Var min Vægring ikke overdreven Finfølelse? Og vilde det ikke være heldigst for mig, om der kunde aabnes en Vej til Redning for mig?

— Jo alligevel, sagde jeg. Vær saa god at fortælle ham det. Men — aa, rare Mrs Stuart — ikke til nogen andre! Tænk, om Folk fik høre Tale om Køb og Tvangsmidler og lignende — hvordan vilde det da gaa med de sociale Forhold, Mrs Cobb havde beregnet at faa af Giftermaalet. Jeg beder derfor, ikke et Ord til andre!

Mrs Stuart strøg mig henover Kinden — hvilken blød Haand, hvilket ømt Kærtegn!

— Ja, sagde hun, De er Etiennes Datter; det mærker man — samme ømfindtlige Samvittighed, samme Finfølelse.

— Og alligevel, udbrød jeg med Graaden i Halsen, søger vi blot efter en Udvej, som kan befri mig fra at holde mit Løfte!

Hun syntes forvirret.

— Nej, sagde hun, jeg vilde aldrig raade nogen til at bryde sit Ord. Men ser De, jeg synes, at jeg har første Ret til Dem; thi det var jo for at opsøge mig, at De kom til Amerika. Tænk paa det!

Hun saa paa mig som grebet af denne ny Tanke.

— De kom for at opsøge mig! Etiennes Datter søgte mig, men jeg var der ikke! Aa, mit elskede Barn, hvis jeg blot havde været der! Det er altfor grumt, at vi først skulde finde Haanden, da det var for sent! Det maa ikke være for sent! Lili, De tilhører mig; jeg slipper Dem ikke! Jeg vil ikke lade Dem gifte Dem med denne Victor Cobb — aldrig, aldrig! Men der er ingen Fare, Henry skal nok finde paa Raad. Han er saa dygtig, Henry!

Hun lænede pludselig sit Ansigt tæt ind til mit.

— De synes godt om Henry, min kære lille Datter, nægt det ikke? hviskede hun.

— Ja, svarede jeg, og vore Øjne mødtes.

Jeg forstod, hvad disse Ord betød. Hun havde tilbudt mig sin Søn, og jeg havde svaret Ja. Men hvor uligt var det ikke den anden Moders Frieri for 2 Maaneder siden!

Hvilket besynderligt Land er Amerika dog ikke. Ingen tænker der paa Penge, og alle Mødre vil have Lili til Svigerdatter, skønt hun er sort som en Muldvarp og ikke har en Øre i Medgift!

I det mindste er det sket to Gange i Løbet af to Maaneder — og ak! i dette Tilfælde føler jeg, at Sønnen vil have mig og jeg ham — aa, hvor gerne vilde jeg ikke have ham!

Var Fristelsen nu blevet for stor! Stod den sidste Ætling af Slægten Vanquiére nu i Beredskab med at forlade sin Slægts Traditioner, ligesom hun havde forladt Frankrig? Var hun ikke længer stærk nok til at holde sit Ord? Hvilken Skam — hvilken oprørende Skam!

Og alligevel længtes jeg efter Henry, længtes efter ham med hele min Sjæl paa en Maade, jeg aldrig tidligere havde troet mig i Stand til — en Kærlighed, der maaske vilde vise sig stærkere end min Vilje.

Jeg havde jo haft Kraft til at forny mit Løfte til Mrs Cobb. Hvorfor udsatte jeg mig da paany for Fristelsen og genoptog hele Striden? I dette Øjeblik ønskede jeg inderligt og af hele mit Hjerte, at jeg var fulgt hjem med Mrs Cobb.

— Nu Lili, Henry venter paa mig med sin Bil. Jeg ringer derfor paa Génevieve. Og naar vi kommer tilbage en Time før Middag, vil jeg fortælle Henry det hele. Han skal nok finde en Udvej, skal De se. Skønt han er min Søn, maa jeg dog sige, at han er ualmindelig dygtig.

XV

DEN SIDSTE KAMP OM LILIS HAAND

Det udartede sig til en Gladiatorkamp, hvor Lilis brune Haand var Prisen. Striden stod om Eftermiddagen mellem to Mødre, og om Aftenen mellem to Sønner.

Ved Middagen anbragte Mrs Stuart mig med sin sædvanlige Taktfuldhed ved Siden af min Forlovede. Skønt hun havde talt om en Familiemiddag, var vi dog et stort Selskab. Mrs Cobb med Søn, Mrs Vanhuysen og Miss Corroll med et Par Veninder samt et Par af Henrys Venner var indbudt.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Tysk-slesvisk Agitator i Berlin.

I Anledning af den dansk-norske Fodboldkamp bringer «Tidens Tegn» ovenstaaende Tegning af det danske Hold. At Tegningen er af gammel Dato kan bl. a. ses deraf, at Brysting og Castella er Bagmænd paa Holdet.

«Skolebørnene er blevne Gadesælgere — hvordan gaar det saa med A B C'en? Tilegnet Kommissoriatet for Folkeoplysning». («Krasnaja Gazeta», Petrograd).

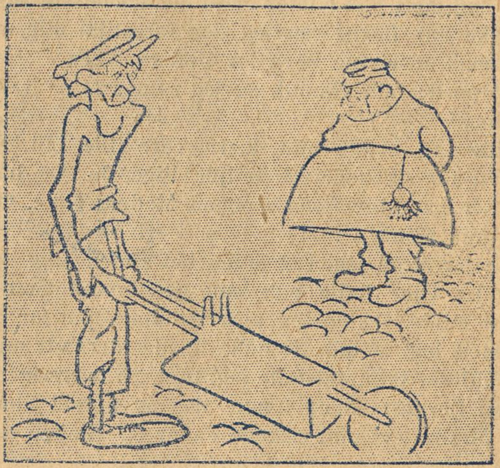

Hospitalsvaktmästaren: — Va' fan kör du så för? Hvårfør vänder du inte kärran?

Dåren (som hjälper till med handtlangning): — Jo, det gjorde jag i går, men då plocka dom jäklarna tegelsten i den.

(«Strix»)

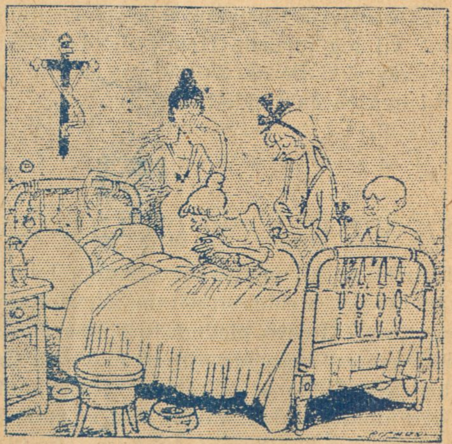

— De' var re'nok sørgeligt, at den gamle skulde dø, netop som der er kommen en ny Chaplin-Films til Byen.

(«Campana de Gracia», Barcelona).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

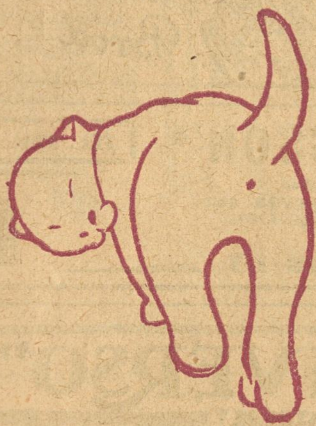

De' si'r De ikke!

Under Magistratens mange Nævn vil der nu blive oprettet en Afdeling for Næringssorger.

*

Bølgerne paa Sønderbros Teater lagde sig forleden under »Barken Margrethe«. Drengen forlangte 15 Øre ekstra pr. Bølge, 25 med Skum.

*

En herboende ældre Pianofortefabrikant solgte forleden et Klaver og spurgte Køberen, om det skulde bringes, eller om han vilde have det pakket ind med det samme.

*

Den næste sensationelle Fodboldkamp bliver efter Forlydende mellem Pianisterne og Garderobekonerne.

I Pianisternes »Maal« vil der blive anbragt en Plakat med Paaskriften: »Skyd ikke paa Pianisten!«

*

En herværende Avis skrev forleden om »Skildpadden« paa Nørrebros Teater, at »den gik med Liv og Fart over Scene«.

Det lyder utroligt!

*

Husk, hvis De skal se »Medea«, det er ikke noget at le a'.

*

Uhyggeligt.

En Indbrudstyv har lige faaet Døren brækket op og ser nu Husets unge Datter flygte skrækslagen med sin Elskede.

Da Tyven har staaet lidt og kigget paa de flygtende, siger han ved sig selv:

— Gud ved, hvad hendes Forældre vil tænke om de to, naar jeg nu har været derinde?!

EN IRLÆNDER

Pat, uforfalsket Dubliner, havde brugt sine sidste Penge til en Amerikabillet og havde nu vandret forgæves rundt i New York en Ugestid uden at kunne faa Arbejde.

Sulten og ikke videre høj i Hatten gik han omsider ned til Dokkerne og satte sig mismodig paa en Bænk.

Pludselig fik han Øje paa en Dykker, som netop kom op til Overfladen og begyndte at skrue sin Hjælm af og puste tungt.

Pat, som aldrig før havde set en Dykker, udbrød:

— Det var som bare Fanden! Havde jeg anet, at man kunde spadsere herover, saa havde jeg sg'u sparet Billetten!

Sport.

Johannes Poulsen som Fodboldbanens Fokin.

SMED FOR BAGER

En Papirkugle, godt dyppet i Blæk, kommer susende gennem Luften og træffer den altid gnavne Overlærers Næse. Han springer op og stirrer vildt ud over Klassen, men møder overalt uskyldige Barneøjne.

— Hvem gjorde det?

Selvfølgelig intet Svar. Overlæreren lover hele Klassen Klø, hvis ingen vil tage Skylden paa sig, men alle tier. Saa gaar han i Gang med det besværlige Arbejde, og sveddryppende kommer han til Peter Olsen, sidste Mand i Klassen.

— Hvis Du, Peter, siger mig, hvem der gjorde det, saa skal Du slippe for Klø.

Peter: *Det var mig!!!*

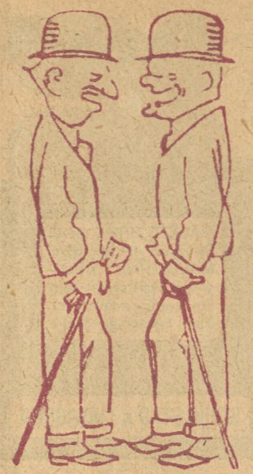

— Du, naar der nu blever Blikkenslagerstrejke, hvad saa?

— Saa bli'r det *Blik*-stille.

„En Nordmand".

Han: «Alle store mænd har været røkere, ved du da ikke det?»

Hun: «Jo, men hvis du bare vil la være med at røke, til du blir en stor mand, forlanger jeg heller ikke mere.»

„En Dansker".

Petersen: Kan Du laane mig 10 Kroner?

Sørensen: Min bedste Herre, vi er dog ikke saa intime Venner, at vi kan laane hinanden Penge.

Petersen: Her er ikke Tale om at laane hinanden Penge — jeg ønsker bare, at De skal laane mig dem!

„En Svensker".

Fem glada Köpenhamnare kommo härom dagen in i en hattbutik för att prova hattar.

— Äro alla herrarne gifta? frågade hattmakaren och han fick et jakande svar.

— Gott! då skänker jag en hatt till den av herrarna, som utan att ljuga kan säga att han efter sit bröllop inte har kysst någon annan än sin hustru.

— Hit med hatten sade den yngste.

— Hur länge har ni varit gift?

— Sedan i söndags.

En av de övriga herrarna som var med i butiken, berättade denna historia, när han sat och drack kaffe hos sin hustru i går, och de hade mycket roligt åt hattmakaren.

Men han blev plötsligt allvarlig, när hans hustru utbrast:

— Men Carl, då! Varför fick inte du också en ny hatt?

HØRT PAA POLITISTATIONEN

— Kan man stævne sin Mand, naar han har slaaet paa En?

— Ja, vel kan man det.

— Om en Maaned?

— Hvorfor vente saa længe?

— Jo, se, jeg slog lidt igen, og nu maa jeg vente, til han bliver rask!

FOLDER

Han farer ud og solder
med nye Pressefolder
paa Buksen, fin og ren.
Men *hjemad* Kval det volder,
hans *Pande* har de Folder
som før hans Bukseben.

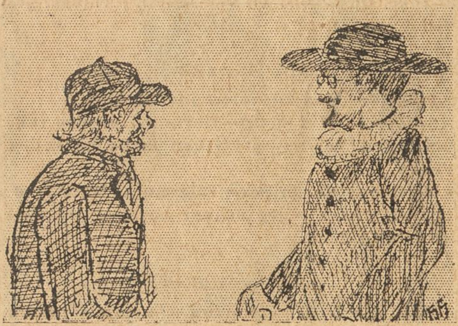

Præsten: De skulde ikke drikke Spiritus min gode Mand, drik hellere Mælk, det indeholder de samme Bestanddele som Blod.

Per: Det kan være meget godt, Hr. Pastor, men for mig, se — æh — jeg er nu slets inte blodtørstig.

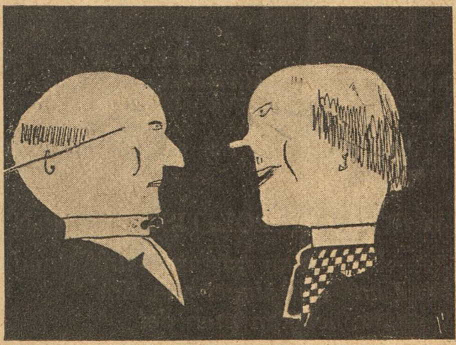

Chefen (til den Pladssøgende): Kan De Sprog:

— Ja!

Chefen: Tysk, Engelsk og Fransk?

— Nej, men Dansk, Røversprog og Fingersprog.

Tegnet af V. Chr. H.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

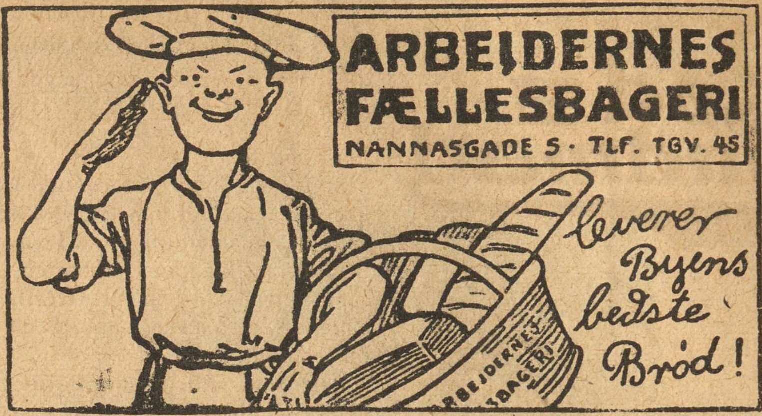

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„EL UNIVERSO"
MØREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

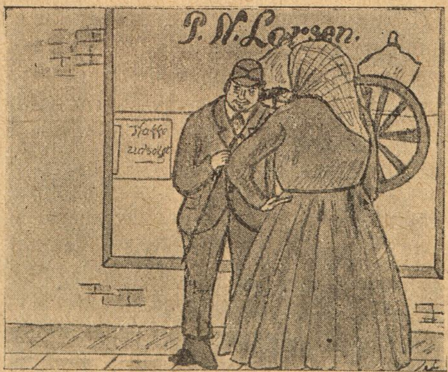

Hanna: De' er skrækkelig med de Bønner, de er et' til at faa mere.

Morten: Do sku ta' og gaa i Frelsens Hær, der slipper Bønnerne aldrig op.

Tegnet af A. Jensen.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN".

Badeliv.

Nysgerrigheden er stor, men . . .

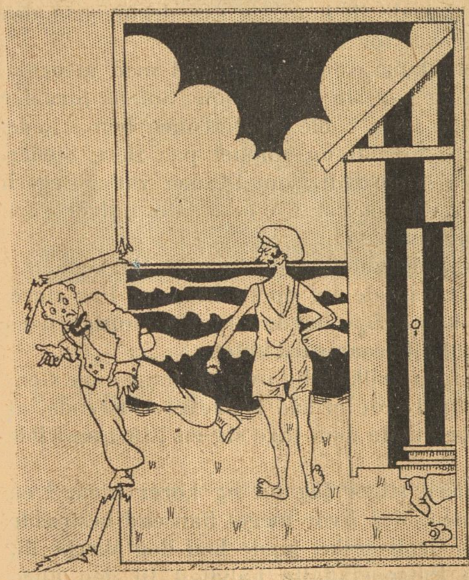

Tegninger af O. Barsted.

Skuffelsen er dog større!

„Tilfældigt Sjov“.

En Bonderepræsentant i det norske Storting, der havde faaet en grov Behandling af Minister Michelsen, gik bagefter hen til Ministeren og sagde:

— Du, Michelsen, kan ikje Du laane meg den Kjæften Din en halv Times Tid, saa jeg kan faa svare Deg.

— Mine Herrer Studenter, sagde Professoren: Hvis De vil have Gran af Talent for Diagnose, saa maa De paa denne Patients Øjne kunne læse hans Sygdom, der forøvrigt ogsaa fremgaar af Overkæbens Stilling til Underkæben.

Ingen af Studenterne svarede.

— Det overrasker mig, sagde Professoren. Det er dog ganske tydeligt, at Manden er døvstum.

— Næh, tillad mig, Hr. Professor, kom det pludselig med dyb Ølbas fra Objektet: Det er min Broder. Jeg skulde blot sige, at han var undskyldt. Han havde nemlig altsaa brækket det ene Ben.

— Det er ogsaa en underlig Idé af Dig at komme trækkende hjem med en fremmed Herre, naar Du ved, at Huset er fuldt af Fremmede, siger Husmoderen ærgerlig og tilføjer:

— Nu bliver vi Tretten til Bords.

— Ja, min Pige, jeg er slet ikke overtroisk. Det vil aldeles ikke genere mig at være Tretten til Bords.

— Maaske alligevel, naar Du ser, hvor lille den Steg er, som Slagteren har sendt.

Præsten havde efter Brudeparrets Ønske forrettet Vielsen i sit Hjem, skøndt baade Brud og Brudgom var ham personlig ukendt. Da Ceremonien var forbi, sagde Brudgommen, at han gerne vilde tale et Par Ord med Præsten alene.

De gik ind i et Sideværelse.

— Ja, undskyld, men jeg beklager meget, at jeg ikke er i Stand til at betale Dem for Deres Ulejlighed, sagde Brudgommen. Men hvis De vil lade mig se Deres Gasmaaler, saa skal jeg lære Dem en Maade, hvorpaa De kan faa den til at vise for lidt!!

Dommeren: Hvem af Musikanterne var det, der gav Dem Slaget?

Klageren: Jeg ved det skam ikke bestemt, men Slaget var saa haardt, at jeg tror, det maa have været Trommeslageren.

I et Selskab blev der talt om Kikkerter, og hver paa stod, at han havde set i den største Kikkert i Verden. Det var en meget sagkyndig Diskussion, i hvilken tilsidst en hidtil tavs Tilhører blandede sig, idet han sagde:

— Jeg saa ogsaa en Gang i en Kikkert. Jeg ved ikke, om det var den største i Verden, men vi fik Maanen saa nær, at Manden slog ud med Armen af Rædsel og raabte: Lad være at skyde! Han troede, at det var en stor Kanon, der blev rettet mod ham.

Der blev ikke talt mere om Kikkerter!

Paa et Ægteskabskontor har en Herre endelig bestemt sig og siger:

— Ja, den Dame synes jeg om, hende tager jeg.

Ekspedienten, der nylig er kommen fra en Modeforretning, svarer af gammel Vane:

— Vil De tage hende med, eller vil De have hende bragt?

Smukke Anna kommer op til Tandlægen for at faa et Par Tænder plomberede. Tandlægen begynder Processen med at kysse Anna paa Munden.

Hun lader imidlertid som ingen Ting, og Tandlægen tager nok saa muntert fat paa Plomberingen. Da den er overstaaet, rejser Anna sig og gaar mod Døren.

Tandlægen: Det koster 10 Kr.

Smukke Anna: Det koster Kysset ogsaa. — Farvel!

— Hvis jeg nu laante Dig de Penge, Du bad mig om i Gaar, hvad Garanti har jeg saa for, at jeg faar dem igen?

— Du maa da tage en ærlig Mands Ord for godt.

— Naa ja! Lad ham komme!

Lægen: — I Malere har det saamænd nemt. Naar noget mislykkes for Jer, kradser I det bare af igen.

Maleren: — I Læger har det da endnu nemmere. Naar noget mislykkes for Jer, kradser Jeres Patienter selv af.

Astronomen: I Morgen kommer Euphymerides til os i en Time og tyve Sekunder. I 30 Aar har han ikke ladet sig se.

Husholdersken: Skal han spise med til Middag?

— Nej! jeg svarer kun paa Anmodninger fra værdig Trængende.

— Ja, hvem er værdig Trængende?

— De, der aldrig anmoder om noget.

En Forelskelse i Sporvognen.

En gammel Berlinerhistorie.

Solen straalede den 31. Marts i sin fulde Glans over Berlin. En broget Menneskemængde bølgede frem og tilbage paa Unter den Linden dels for at vente paa det Festtog, som Krigerforeningerne vilde bringe Fyrst Bismarck i Anledning af hans halvfjerdsindstyveaarige Fødselsdag, dels for at betragte det kolossale Køretøj, der var opstillet i Nærheden af Slotsbroen, og som om Aftenen skulde optage alle Slags allegoriske Mænd og Kvinder for at danne det store Fakkeltogs pièce de résistance.

Fru v. Armet og hendes Ægtefælle saa fra et Vindue i Poppenbergs Restaurant paa Festtoget, der nærmede sig.

— Der kommer de! udbrød Hr. v. Armet.

Hans to Fættere, som havde siddet ved Frokostbordet, rejste sig op og traadte ligeledes hen til Vinduet.

— I Grunden er det bestandig et og det samme, sagde den ene af Fættrene, Løjtnant, Baron Hans v. Bergen. Det er det tolvte Festtog, jeg ser i Dag.

— Ja, men Du maa dog indrømme, Hans, at Berlin er storartet i Dag. Paa hvert Gadehjørne træffer man noget nyt.

— Du lyksalige Menneske, hvem der endnu kan møde noget nyt paa Gaden. Vi andre lever her Dag ud og Dag ind og træffer allerhøjst Variationer over det gamle: intet nyt under Solen!

— De er virkelig forfærdelig blaseret, Fætter, bemærkede Fru v. Armet; jeg er overbevist om, at der gives Hundreder af Ting i Berlin, som De ikke kender endnu.

— Det falder mig vanskeligt at sige en Dame imod, særlig Dem, naadigste Kusine, men Sandheden frem for alt: jeg kender Berlin som min egen Frakkelomme.

— Det vil ikke sige meget, Fætter. De kender ganske sikkert kun Deres Frakkelomme som Indehaver af Deres elegante Cigarfoderal og Deres velspækkede Portemonnæ, men Foret i den har De uden Tvivl aldrig vendt ud og betragtet nøjere.

— Tror De da, at Foret er interessant, og at det vilde lønne sig at tage det nærmere i Øjesyn?

— Naar man er bleven ked af den udvendige Side af et Klædningsstykke, er det altid en Afveksling at betragte Foret, og naar man bestandig kun har betragtet Berlin fra sin Tillbury, faar man ganske sikkert noget nyt at se, naar man en Gang til Forandring kører i Droske eller Sporvogn.

— Sporvogn! Ja, ser De, Kusine, det vilde ganske vist være noget nyt for mig. I Sporvogn har jeg endnu aldrig kørt under mit lange Ophold her i Berlin.

— Der har De altsaa lige straks et Stykke ukendt Lommefoer.

— Men næppe noget interessant Stykke.

— Det kommer dog an paa et Forsøg.

— Befaler De, at jeg skal gøre det?

— Vi faar at se! . . . Der kommer de sidste i Toget; Forbimarchen har virkelig varet over en halv Time.

Selskabet vendte nu tilbage til det dækkede Bord. Da Frokosten var forbi, saa Baronen sig forgæves om efter sin Vogn.

— Det er første Gang, at Frederik lader mig i Stikken! sukkede han.

— Altsaa igen noget nyt! udbrød hans Kusine leende og foreslog, at man skulde gaa ned til Pariser-Pladsen og der tage en Vogn for at køre til Dyrehaven.

Baronen syntes ikke meget fornøjet over dette Forslag men bøjede sig for Majoriteten. Fru v. Armet fandt det overmaade morsomt at spadsere i det prægtige Foraarsvejr mellem alle de glade Mennesker og vilde endnu ikke høre Tale om at køre, da de var komne til Pariser-Pladsen.

Saa gik man da igennem Brandenburger-Porten. Fru v. Armet i stigende godt Humør, Baron v. Bergen i voksende daarligt Lune.

— Sporvognen! udbrød hun paa en Gang og lo. Ser De, Fætter, der kommer der en Vogn. Vil De ikke gøre et Forsøg med den?

Baronen saa i Vejret.

— Lad gaa! svarede han. Jeg vil køre med Sporvognen til mit Hjem, give min Kusk Frederik en ordentlig Tilrettevisning og saa afhente Dem med mit Køretøj hos Stern, saafremt det konvenerer Dem.

— Bravo! udbrød Fru v. Armet. Lykke paa Rejsen, og gid De maa opleve meget nyt!

Baronen sprang ærgerlig ind i Sporvognen, som netop i samme Øjeblik gjorde Holdt.

Staapladserne bagpaa var i det smukke Vejr mere optagne end det Indvendige af Vognen, og Baronen, som var en Hader af al Slags »Trængsel«, gik altsaa ind, blev ved at gaa forbi Passagererne hængende med Sporerne ved et eller andet, følte, at dette et eller andet gik itu ved hans Forsøg paa at frigøre sig, og satte sig tilsidst temmelig ærgerlig paa sin Plads. Han vilde ikke se til sine smilende Slægtninge, der stod paa Gaden og vinkede til ham, og saa derfor paa den Person, som sad lige over for ham.

Han fik Øje paa en Dame, som var i Færd med at ordne den løsrevne Garnering paa sin sorte Kjole. Solens Straaler faldt stærkt paa denne sorte Kjole, og Baronen bemærkede, at den var temmelig tyndslidt og stoppet paa flere Steder, og den Tanke, at den lange Rift, som Damen var i Begreb med at hæfte sammen med et Par Knappenaale, hidrørte fra hans Sporer, var ham ubehagelig.

— Jeg beder Dem undskylde, sagde han og bukkede.

Et ungt, lille Ansigt hævede sig op til ham, et Par store, graa Øjne saa paa ham. Han havde opfyldt Høftighedens Krav og saa derfor ud i Foraarssolskinnet.

Saa gled hans Blik igen uvilkaarlig over til hans unge Genboerske. Hendes Ansigt havde et saa bedrøvet Udseende, at han ærgrede sig. Hvor kunde man tage sig en Rift i en Kjole saa nær!

Ved Leipziger-Pladsen stiger jeg ud og kører hjem i en Droske, tænkte Baronen. Men hvor meget han end bestræbte sig for at se forbi sin Genboerske, lagde han dog Mærke til, at en ny tilkommen Passager talte halvhøjt til den unge Pige, som kun svarede ved at ryste paa Hovedet. Den Fremmede talte videre; den unge Piges Kinder farvedes blussende røde, hun rykkede sig lidt bort fra sin Nabo, og samtidig fløj der et Blik over til Officeren saa ængsteligt, saa bønfaldende, som om hun vilde anraabe ham om Beskyttelse.

— Leipziger-Pladsen! raabte Konduktøren.

Baronen blev siddende.

Hun var virkelig meget smuk, som hun sad der saa rødmende og hjælpeløs og saa over til ham.

— Her er Plads nok her, Frøken; Solen lader til at genere Dem, hvor De sidder, sagde Baronen og rykkede til Siden.

— Ja, jeg takker Dem.

Hun skiftede Plads. Hendes næsvise Nabo steg ud med et haanligt Blik til Baronen.

Denne saa det ikke, thi han mønstrede stjaalent sin Naboerskes Klædedragt og lagde Mærke til, at hendes Toilette var meget tarveligt, næsten fattigt, men alligevel i Besiddelse af en vis chic, der uden Tvivl for en stor Del var at tilskrive den unge Piges slanke Figur og fine Hoved.

Pludselig holdt Sporvognen, og Konduktøren viste sig i Døren.

— Passagen er spærret, sagde han til de i Vognen Siddende.

Vanens Magt.

Tegning af Emil Poulsen.

Da Bertel Krause optraadte første Gang efter Skuespiller-Fodboldkampen, tog han Fejl og „lavede Maal“ med Sufflørkassen!

Fine Folk.

Scenen er Familien Vanturs Spisestue. Fru Vantur venter sin Mand hjem til Middag. Hun bliver utaalmodig. Endelig ringer det.

Fruen: Det var ikke for tidligt! Josefine, server Suppen.

(Herren kommer ind med et blegt, ophidset Ansigt).

Fruen: Men er Du ikke rask? Hvad er der i Vejen?

Herren: Min Tegnebog . . . tabt den!

Fruen (taber Skeen): Din Tegnebog? . . . Har Du tabt din Tegnebog?

Herren: Med 40 Tusindkronesedler, som jeg lige har hævet i Banken.

Fruen: Fyrretyve Sedler! . . . I sidste Uge tabte Du en hel ny Paraply — i Dag er det din Tegnebog . . . Fyrretyve! Men hvor? Og naar?

Herren: Det ved jeg ikke.

Fruen: Han ved ingenting . . . Aah!

Herren: Der er endnu et lille Haab . . . min Adresse laa i den. Maaske den, der finder den . . . . .

Fruen (ironisk): Leverer den tilbage. Hvis Du finder 40,000 Kroner paa Gaden, vilde Du maaske levere den tilbage, hvad?

Herren: Ak, jeg vilde gerne betale Halvdelen i Findeløn, hvis . . .

Pigen (kommer ind): Der er en Mand derude, som ønsker at tale med Herren . . . om Penge.

Fruen: Sig, at Herren er gaaet ud!

Pigen: Det er Penge, han vil levere Herren . . . en Tegnebog.

Herren: Min Tegnebog! Lad ham komme ind.

En fattig (kommer ind): Jeg har fundet en Tegnebog uden for Porten.

Herren (river Tegnebogen ud af Haanden paa ham): Det er den! Det er virkelig den! Aah, kære Ven, hvor jeg er taknemmelig.

Fruen (mistænksom): Du gjorde bedst i at se efter, om de er der alle.

Herren: Det er sandt. 1, 2, 3, 4 — — . . . 39, 40. Stemmer, de er der alle.

Fruen: Er Du sikker paa, at der kun fandtes 40 i den?

Herren: Lad os ikke tale om det. (Til den fattige): Se her, min Ven, jeg vil gerne . . . . (han roder i sin højre Lomme) . . . give en lille Findeløn (han roder i sin venstre Lomme). Ingen Smaapenge. (Han trækker en Seddel ud af Tegnebogen). Kan De give tilbage paa 1000 Kroner?

Den fattige: Aah, det er ikke værd . . !

Herren: Jo, jo! Selv om De ikke har Smaapenge, vil jeg alligevel bevise Dem min Taknemmelighed. (Ringer). — Josefine! Tag den her prægtige Mand med ud i Køkkenet og giv ham en Tallerken Suppe.

(Den fattige gaar uden at sige noget).

Fruen: En Tallerken Suppe, ja, det maa være Betaling nok. Han har ikke taget nogen Skade af at gaa op ad Trapperne.

Herren: Og derude kan han vaske sine Hænder.

Fruen: Hvorfor det?

Herren: Han har sat Pletter paa min Tegnebog med sine snavsede Hænder . . . . en Tegnebog, der har kostet 15 Kroner! Saadan en Landstryger!

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Masser af Mennesker trængte sig paa begge Sider af Fortovet, bag den første Sporvogn holdt snart andre Køretøjer i en lang Række, og over Mængdens Hoveder vajede Krigerforeningens Faner helt ned ad Wilhelmstrasse. Toget havde gjort Holdt udenfor Rigskanslerens Palæ, Deputationerne var blevne modtagne, og nu holdt man Taler. Saa havde Toget igen sat sig i Bevægelse, og det første Musikkorps passerede Wilhelmstrasse, da Sporvognen, hvori Baronen sad, kom til Stedet.

— Saa, nu kan vi faa Lov til at vente en god halv Time, sagde Baronen ærgerlig.

— Min Gud, det er umuligt! udbrød den unge Dame og fo'r op; saa lang Tid kan jeg ikke forsømme.

Hun greb en Papæske, som stod ved Siden af hende, og vilde stige ud.

— Bliv hellere siddende ganske rolig, Frøken, sagde Konduktøren. Fodgængere kan ligesaa lidt komme over Gaden som Vogne, og hvis De vil gaa rundt om hele Wilhelmstrasse, kommer De dog senere, end hvis De venter her.

Hun satte sig igen. Der perlede et Par Taarer i hendes Øjne.

— Det er ret en uheldig Dag i Dag! sukkede hun.

— Har De noget særlig vigtigt, De forsømmer? spurgte Baronen.

— Ak ja, svarede hun, min Moder er syg og ængster sig, naar jeg bliver borte, og vi kan ikke blive færdige med vort Arbejde til Forretningen, naar jeg spilder saa megen Tid. Jeg havde allerede regnet Tiden ud paa Minutter, og naar Moder arbejder til over Midnat, kan hun ikke sove.

— Og saa strængt maa De arbejde?

Hun rødmede. Nu først mærkede hun, at hun havde været langt mere meddelsom, end hun plejede at være.

— Kom De med mig, Frøken, sagde Baronen. Vi gaar til Leipziger-Pladsen; der tager jeg en Vogn og kører Dem til Deres Hjem.

Hun betænkte sig lidt.

— Skænk mig denne lille Oprejsning, vedblev han. Jeg har jo ved min Uforsigtighed foraarsaget Dem yderligere Arbejde. Derfor beder jeg Dem, kom med. Eller ser jeg saaledes ud, at man ikke kan betro sig til mig?

Sky og tøvende gik hun i Begyndelsen ved Siden af ham. Men lidt efter lidt blev hun mere tillidsfuld og svarede uden Betænkning paa hans Spørgsmaal.

— Siden De er saa flittig, har De vel heller ingen Tid til at se paa Fakkeltoget i Dag? spurgte han.

— Ak nej, svarede hun; paa sligt tør jeg ikke tænke.

— Saa har De vel ved andre Lejligheder set lignende Ting her i Byen.

— Hvor skulde jeg det? Moder er lam i den ene Fod og gaar aldrig ud, og jeg tør ikke gaa ene paa Gaden om Aftenen.

— Er Deres Moder saa stræng, og adlyder De hende saa punktlig?

— Moder er saa god, og hun har fundet sig i saa mange Savn, blot for at jeg kunde gaa i en ordentlig Skole, at jeg aldrig kan gøre tilstrækkeligt for at lønne hende derfor. Og hun har ogsaa Ret: der er altfor mange slette Mennesker i en saa stor By som denne. Jeg er aldrig rigtig glad, før jeg kommer hjem fra Forretningen og sidder igen hos Moder.

— I hvilken Forretning arbejder De?

— Vi laver Halsbind og Halstørklæder for et stort Hus, men vi har ogsaa private Kunder. Vi kan naturligvis levere vore Ting meget billigere end de store Forretninger.

Den Alvor, hvormed hun sagde disse Ord, morede Baronen.

— Nej, virkelig? . . . Vil De da ogsaa have mig til Kunde?

— Ja, hvorfor ikke det? Vi har flere Officerer blandt vore Kunder, og Moder bliver saa glad, hver Gang vi faar en ny. Min Fader var nemlig ogsaa Officer.

— Saa? Var Deres Hr. Fader Officer?

— Ja, han døde i samme Aar, som jeg blev født. Det var som Følge af et Saar, han fik i Krigen 1866.

— Og De bor ganske ene med Deres Moder?

— Ja, ganske ene.

De var nu komne hen til det Sted, hvor Droskerne holdt paa Liepziger-Pladsen.

— Her er vort Kort, saafremt De vil være vor Kunde, sagde hun smilende og stod i Begreb med at stige ind i den Vogn, han havde taget til hende.

Han saa flygtigt paa Kortet.

— Bergen! udbrød han paa en Gang. Det er mærkværdigt, De har samme Navn som jeg, kun ikke Titlen.

— Ja, vi hedder egentlig ogsaa »von«, men Moder har ment, at i vor Stilling er det fornuftigst at lægge Adelsskabet bort.

— Saa maa vi vist være i Familie med hinanden! Jeg er Lehnsbesidder Baron von Bergen. Men sæd Dem ind, jeg følger med, og saa kan vi undervejs tale derom.

Vognen rullede af Sted med den blaserte Lehnsbesidder, for hvem Berlin ikke mere havde »noget nyt«, og som dog nu fik en Nyhed at vide: at han her havde fattige Slægtninge, som var for stolte til at søge Understøttelse hos ham, saa længe de selv kunde tjene deres Brød. Vognen holdt foran et Hus i den gamle Del af Byen. Han fulgte den unge Pige ind i en mørk Gaard, igennem lave Døre, op ad snævre, sorte Trapper, hvor han spurgte sig selv, om han virkelig befandt sig i Berlin.

Endelig stod han i et lille, renligt Værelse foran en læderbetrukken Lænestol, i hvilken der sad en Dame, hvem han trods hendes fattige Klædedragt ikke skammede sig ved at kalde Kusine. Der fløj en flygtig Rødme over den ældre Dames smalle, sympatiske Ansigt.

— Eftersom De kalder mig saaledes, saa vær mig af ganske Hjerte velkommen, Fætter, sagde hun og rakte ham sin Haand. Min Datter Else, tilføjede hun og pegede paa den unge Pige, som smilende gjorde et Kniks for Fætteren.

Da man om Aftenen var ude for at se paa det glimrende Fakkeltog, fandt Fru von Armet sin Fætter endnu mere blaseret og kedsommelig end nogensinde. Hendes Drillerier angaaende Sporvognen besvarede han med et adspredt Smil, og som Svar paa alle Spørgsmaal trak han kun paa Skuldrene.

— Han er uforbederlig, sagde Fru von Armet.

Seks Uger senere skrev han til hende:

— Kære Kusine! Jeg har gjort de mærkværdigste Opdagelser i det omtalte »Lommefoer« paa Frakken. I de sidste seks Uger ser og hører jeg hver Dag »noget nyt«. Berlin er en interessant By fuld af Seværdigheder, Verden synes mig skønnere for hver Dag, der gaar, Dyrehaven og Grünegarten er i Besiddelse af en Mængde landskabelige Skønheder, hvorom jeg tidligere ikke havde den ringeste Anelse. Nok muligt, at der i det store og hele ikke sker noget nyt, men for mig er alt, alt blevet som nyt. Jeg er bleven forlovet med Frøken Else v. Bergen; det er det egentlige Indhold af mit Brev, og Kærligheds- og Forlovelseshistorier er noget meget hverdagsagtigt, men for den, hvem det hænder, skaber det Livet og Verden om til noget helt nyt — til Trods for det gamle Ord: intet nyt under Solen!

Deres lykkelige Fætter

Hans v. Bergen.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

☛ Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales. ☚

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade
33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager
hurtigt og billigt.

— Go'e Herre! Lidt Hjælp til Nattelogi.

— Jeg har ingen Penge hos mig.

— Bevares, jeg kan godt gaa med Herren hjem.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Maleren (til en Vagabond, som han har valgt til Model): Har De siddet før?

— Bevares vel! Jeg har lige siddet tre Aar.

Mælkeriet Enigheden.

Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.

TELEFONER 2146 - 6270

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"!

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen.

Forslag: Nu, da Danmarksmonumentet alligevel skal flyttes afsides, var det maaske en Ide at gøre Figurerne lidt mere aktuelle og opstille Monumentet i — Ringkjøbing.

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 41 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 9. Oktober 1919

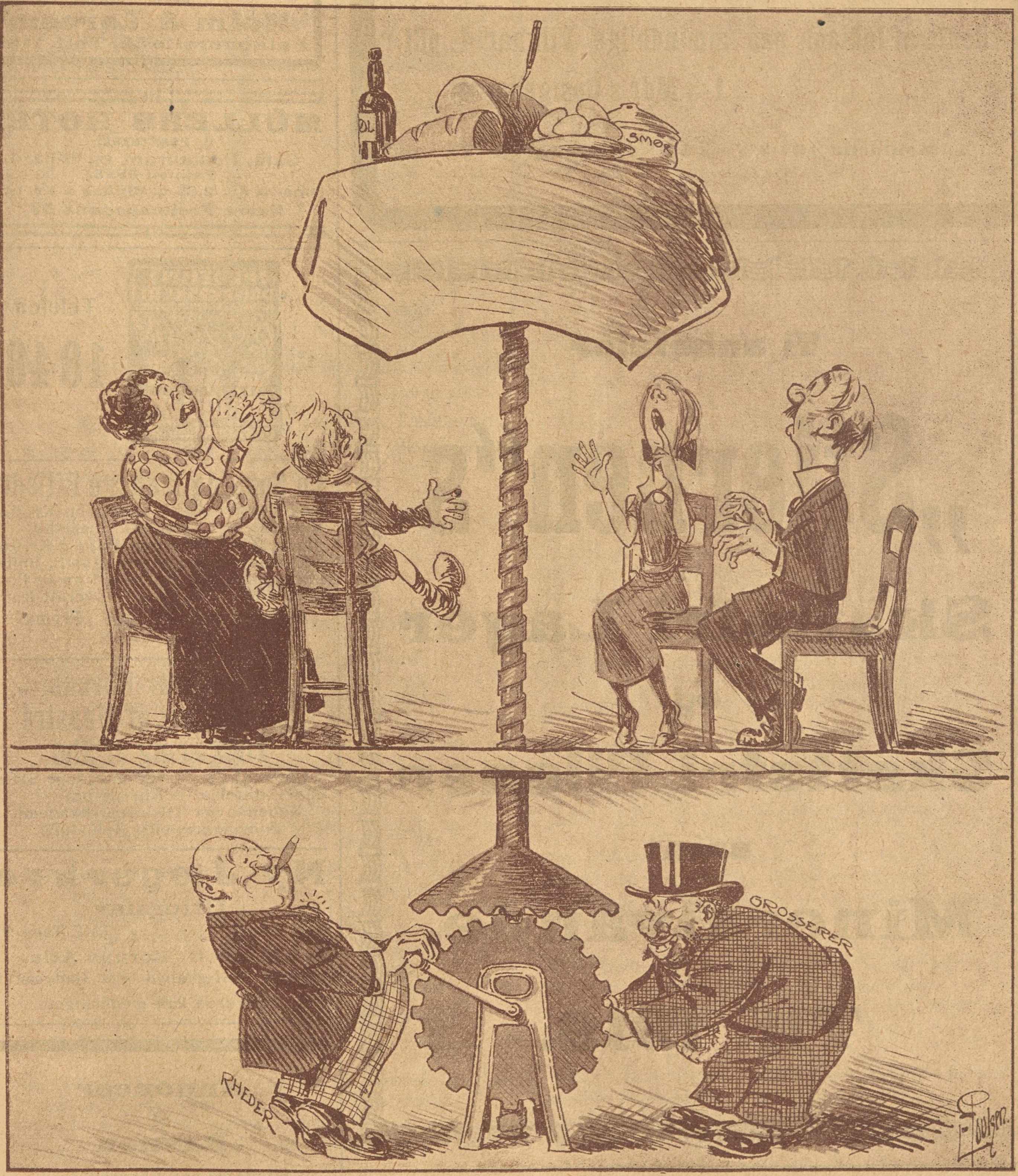

Tegning af Emil Poulsen

Du kaster paa *Ravnen* et spørgende Blik
og fatter ej straks denne ny Mekanik.
Men Tegningen her skal Forklaring Dig gi'
paa det forbandede skjulte — *Optrækkeri.*

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

" " " " 1-3 Mdr.s Opsigelse $4\frac{1}{2}$ "

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon 1848

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

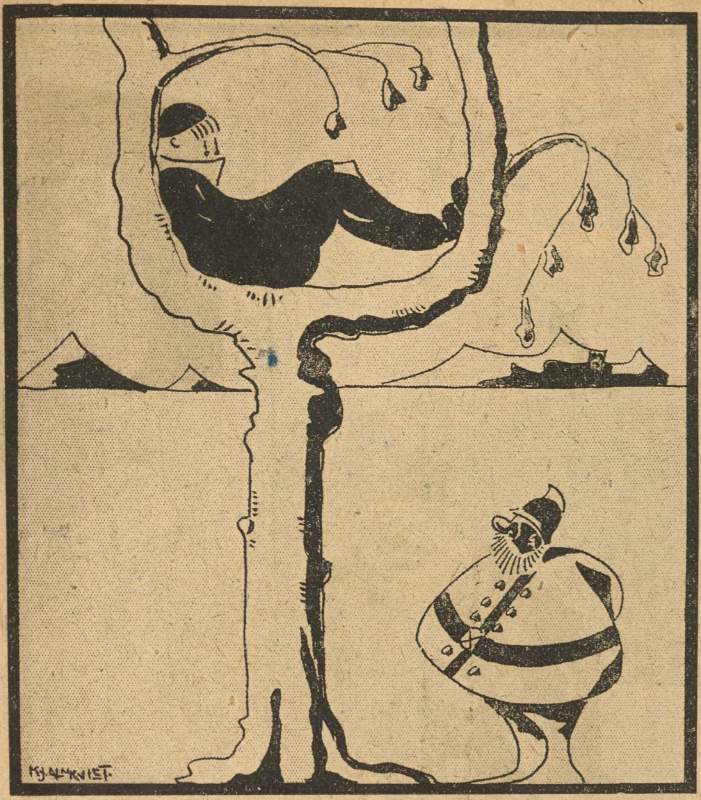

Tegning af K. Almquist.

Betjenten: Hov, De maa ikke kravle op i Træerne!

Manden: Je' er ikke kravlet op, je er falden ned fra en Flyvemaskine!

Ungkarlen.

En Landsbyhistorie af Per Bonde.

I Pjokkerup er Degnen en højst agtværdig Mand,
som har i Guds Velsignelse af Evner og Forstand,
men han er Ungkarl, Bæstet, endskønt paa elvte Aar
han sidder i sit Embed i ganske gode Kaar.

Af Degnekoneemner er der i Byen nok,
bestandig han omsværmet er af den hele Flok,
men se om han bedaares, det taabelige Fæ,
nej, han er saagu værre end een af Sten og Træ.

Da samles Byens Ungmør en Kvæld hos Trine Smed;
man debatterer Sagen, og snart bli'r Snakken hed:
»For Pigerne i Pjokkerup, ja for den hele Egn
det er en evig Skændsel at ha' en ugift Degn.

Men nu — ved alle Himle — det være skal forbi,
og da det ikke synes, han tænker paa at fri,
hvad mener I, Veninder, var det vel nogen Skam,
om vi nu tog os sammen og bejlede til ham?

Men hurtigt maa der handles og listeligt dernæst,
thi ved en Overrumpling vi ta'r ham sikkert bedst!
Endnu i Aften, Søstre, begynder vi vor Kur;
vi sniger os derover og bejler efter Tur.«

— Og Degnen sidder hjemme, fordybet i en Bog:
han er en vellærd Mand og studerer døde Sprog.
Da banker det paa Døren — og se, en lille fiks
Skønjomfru staar i Stuen og hilser med et Kniks.

Og Degnen hæver Blikket og gi'r et gnavent Grynt:
»God Aften, Grethe!« — Grethe faar endelig begyndt:
»Jeg kommer nok lidt silde, men i en vigtig Sag
— kort, for at høre om jeg — tiltaler Degnens Smag!

Ifald jeg gør det, bejler jeg herved til hans Haand.«
Men Degnen bare trækker paa sine Smilebaand:
»Beklager, Frøken Grethe, jeg renoncere maa —«
Og med et Slag med Nakken kan Grethe atter gaa!

Dog knapt vor Degn til Rette sig har i Stolen sat,
da banker det paa ny, og se, Døren aabnes brat,
ind træder Møller-Else, hun er saa grusom flov:
»Jeg kommer for at spørge — at spørge med Forlov —«

Hun staar en Stund og fniser og sprutter flov og rød:
Det er jo det, at Degnen, han er saa grulig sød,
og hvis han, hvad hun tænker, behøved' en Madam,
var hun kan hænde villig at gifte sig med ham.

Men Degnens Svar var køligt — et ærligt afgjort Nej;
det Else rent forvandled' — ja, som hun tog paa Vej!
hun skældte, banded', hyled' i samme Aandedrag
og hugged' Døren bag sig i med et Tordenbrag.

Ak, to Minutter efter laa Sognefog'dens Ruth
for Degnens store Fødder og hulked' uafbrudt!
Og da omsider lempeligt han fik sig kæmpet fri,
fik hun et heftigt Anfald ondartet Hysteri.

Og da saa langt om længe den lille Ruth var gaa't
— hvordan han hende slap, det har endnu han ej forstaa't —
indtræder Præstens Inger! — I yderst varme Ord
udbeder hun sig ydmygt en Plads ved Degnens Bord.

Vor brave Degn — tilgiv ham et noget arrigt Svar,
unødigt haardt og grusomt dog dette sikkert var;
thi Ingerlil besvimed' — pladask! Den arme Mand
om hende ivrig vimsed' med Draaber og med Vand.

Da end'lig lille Inger er kommet til sig sel',
er hendes første Tanke naturligvis: Farvel.
Og Degnen hende følger ned til sit Haveled
og render der i Favnen paa Jomfru Trine Smed!

Man paastaar, Degnen bandte godt tre Kvarter i Træk,
mens Trine stod uskyldig og kluklo i eet væk.
»Hvad Pokker, er der flere?« — »Ja, jeg er Nummer fem,
og en og tyve venter!« — »Gid Fanden hente dem!

Jeg overgi'r mig hel're til Dig med Hud og Haar!«
Og Trine sine Arme om Degnens Nakke slaar.
»Men vel at mærke, Trine, hvis Du mig skaffer Ro!«
Det loved' Trine gerne, mens lykkelig hun lo.

— Snart sidder Degnen atter fordybet i sin Bog,
imedens Trine hyldes som ualmind'lig klog.
En Maaned efter Degnen paa Kirkegulvet staar
og ved hans Side Trine med Myrtekrans i Haar.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

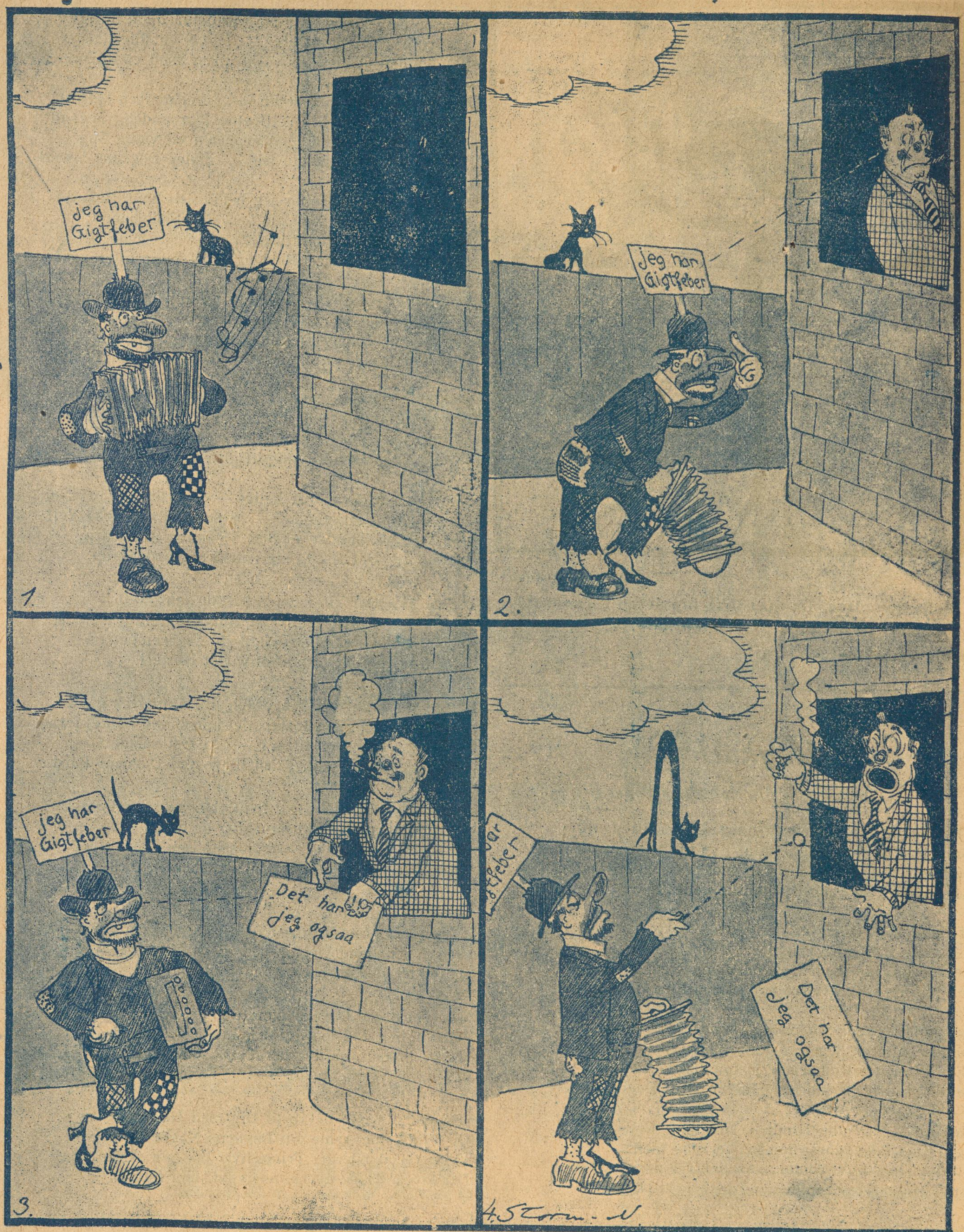

Tegning af Storm-Nielsen

Averter i „Ravnen“.

Hvad man maa finde sig i.

(Mel.: Langt højere Bjerge saa vide paa Jord).

Nu drejer det hen mod den rigtige Vej,
der kommer li'som Blidhed i Luften.
En Medborger bliver om Næsen lidt bleg
(her tænker jeg jo nærmest paa »Sjuften«).
At der er lidt »Muks«, skønt den Krig er forbi,
det er den Slags Ting, man maa finde sig i.

(Det vil sige, om man skal finde sig i at betale 2 Kroner for en Bil, der bare skal køre tværs over Gaden, det er jo altsaa et stort Spørgsmaal :)

Det maa være haardt for en fin »Restatør«,
de stikker til ham snart allevegne.
De Priser, han faar for sin simple Likør,
kan faa ham til at nyse og blegne.
3 Kroner for »Sjus« det skal Gæsterne gi',
det er den Slags Ting, man maa finde sig i.

(Men at vi skal betale 55 Øre for et Glas lunkent, tyndt og halvsurt Øl og saa alligevel høre paa, at Værten sætter Penge til — den er li'godt lidt for kanibalsk!)

Paa Landet det gror i den muldrige Jord,
og Bonden tjener øndige »Syle«.
Han synes dog ikke, Profitten er stor,
og ofte kan man høre ham hyle.
At Pengene vælter fra hans Svinesti,
det er den Slags Ting, man maa finde sig i.

(Men at vi skal give 35 Øre for et ganske almindeligt Æg, som Hønen gaar og taber rundt om paa Møddingen — det er Hanen gale mig dog et Par Numre for blødt!)

Den Skrædder han skær sig en mægtig Profit,
men gaar dog med en Taare i Øjet.
Han bander og sværger, han tjener for lidt,
og mange af os gaar vel i Tøjet.
At han tjener tykt paa et flot Liberi,
det er den Slags Ting, man maa finde sig i.

(Men at han skal have 2—300 Kroner for et almindeligt Sæt Tøj og samtidig ikke vil betale sine Arbejdere ordentlig — den er altsaa lige ved at være kriminel!)

Jørgen Grønsvær.

EN KEDELIG HISTORIE

— De er beskyldt for i Spidsen for en Flok Urostiftere at have fanget og hængt en sort Hestetyv, sagde den amerikanske Dommer til Anklagede. Hvad har De at anføre til Deres Forsvar?

— At jeg ikke paa nogen Maade har forset mig. Jeg skal nærmere forklare, hvorledes alting er gaaet til. Vi anholdt meget rigtig den sorte Slyngel, og vi bandt ogsaa hans Hænder og Fødder — er det maaske forbudt?

— Nej, ikke hvis det var absolut nødvendigt.

— Det var det. Da vi nu bar ham af Sted, begyndte det at regne, og da ingen af os havde Paraply, stillede vi ham op ad et Træ. Er der noget at sige til den Behandling.

— Ikke Spor, svarede Dommeren.

— Uheldigvis tog det til at storme, og da vi ikke gærne saa, at Fyren blæste bort fra os, slog vi et Reb om hans Hals, lagde Rebet op om en Gren, og vi trak ikke haardere til, end at han blev forhindret i at blæse fra os. Kan det kaldes at forsynde sig imod Loven?

— Nej, hvad tænker De paa? spurgte Dommeren.

— Ja, saa er der ikke mere for mig at svare paa —!

— Jo dog — hvorledes kunde det gaa til, at Fyren den følgende Morgen blev fundet hængt og død i Træet?

— Højst mærkværdigt. Men det regnede jo hele Natten, og saa kan det vel tænkes, at Rebet er krøbet af al den Fugtighed.

— — — Saa kan jeg maaske gaa.

— Værsaagod, svarede Dommeren.

Kærlighed med Forhindringer

Henry, som sad lige overfor mig, maatte vise sig elskværdig overfor en gammel, fornem Dame, hans Tante havde indbudt. Victor Cobb og jeg sad saadan, at der var Mulighed for os til at udveksle alle de ømme Ord, som to Mennesker i vort intime Forhold kunde antages at ville udveksle efter en ufrivillig Skilsmisse.

For at yde Victor fuld Retfærdighed, havde han klædt sig paa med Omhu. Øjensynlig var han klar over, at han ikke havde udmærket sig paa Sejlturen, og han var nu ivrig for at gøre et bedre Indtryk.

— Delikate Muslinger! sagde han.

Aa, disse væmmelige Skaldyr, der smager som Taarer.

— Udmærkede! svarede jeg, men det var mig ganske umuligt at spise dem.

Ligesom opmuntret af sit Held fortsatte Victor Konversationen.

— Jeg maa virkelig sige, at De selv ser meget delikat ud i Aften, og medens hans blaa Øjne saa paa mig, fik de det Udtryk, som den første Aften havde faaet Blodet til at stivne i mine Aarer — samme Øjne som hos en Sultan, der har købt og betalt en Slavinde og mener, at han har faaet noget for Pengene. De har en delikat Hals, Lili, havde han den Godhed at tilføje, og den blaa Dragt klæder Dem godt. Er det en af de — hm! . . . .

— Nej, skyndte jeg mig med at svare, dem bærer jeg ikke førend — hm . . . .

Han nikkede.

— Før bagefter. Nej, naturligvis ikke, sagde han.

Vi sad tavse et Øjeblik, og jeg tog en fortvivlet Beslutning. I Stedet for at anraabe Mrs Cobb, i Stedet for at vente paa den »juridiske Udvej«, som Henrys Moder havde været saa sikker paa, at hendes Søn vilde finde, burde jeg for længe siden have henvendt mig til højere Steder. Naar alt kom til alt, vilde den unge Mand ved min Side lige saa lidt gifte sig med mig som jeg med ham. Hvilken Interesse havde han vel for mig bortset fra den Fornøjelse offentlig at kunne prale med at eje den Pige, som maaske — maaske — andre vilde have?

Og hvis det virkelig var sandt, hvad den unge Pige sagde i Eftermiddags, saa maatte jo hans Interesse i at faa det umulige Ægteskab forhindret være næsten lige saa stor som min. I det Øjeblik indsaa jeg, hvor effektivt det Vaaben vilde have været, som Mrs Cobb havde berøvet mig ved at aftvinge mig et Løfte om ikke at fortælle Victor, at Fay var i Byen og havde opsøgt mig.

Min Svigermoder, som sad i nogen Afstand fra mig, betragtede det forlovede Par med et fornøjet, opmuntrende Smil. Hun gnitrede i Aften — Diamanter, Tænder og Øjne, alt udstraalede hendes Tilfredshed ved at befinde sig i et saadant Selskab. Dette havde hun jo tragtet efter i de sidste tyve Aar.

Hendes Triumf forøgede min Fortvivlelse. Det var, som om hele mit Væsen rejste sig til Oprør. Jeg kunde ikke spise. Nej, jeg maatte tale ud med Victor, nu straks uden at vente et eneste Minut. Hvis jeg havde Brug for Mod, kunde jeg hente det fra Henrys Øjne.

En pludselig Lattersalve brød løs, da Miss Corroll ved den anden Ende af Bordet begyndte at imitimere en Grønttorvskone i London. Jeg benyttede mig af Lejligheden til at henvende mig til min Forlovede.

— Victor, sagde jeg, der er noget, vi aldrig har talt sammen om. Burde vi ikke gøre det, før det bliver for sent?

— Hvad? spurgte han med et forbavset Blik i sine runde, blaa Øjne. Hvis De mener den Ulykke, saa var det virkelig ikke min Skyld. Det var Baadens. Den er saa lige. Jeg har allerede bestilt en ny . . . .

— Aa nej, jeg mener ikke Baaden! udbrød jeg; saa sænkede jeg Stemmen: Victor, har De tænkt paa, at vi skal giftes om nogle faa Dage? Sig mig aabent, hvad De mener om dette Ægteskab?

Victor greb sit Champagneglas og tog et Par Slurke, før han vendte sig mod mig. Hans Ansigt flammede.

— Jeg er en rar lille Dreng, som slet ikke tænker. Jeg adlyder bare min Moder, svarede han med et bittert Smil. Og forresten maa De jo selv vide — hvorledes De ser ud. Og paany gled hans Blik fra min Hals til Orchidéen i min Haand med det Udtryk, som jeg hader. Men jeg tvang mig til at vende mig frem mod ham med en Mine, som om jeg var meget interesseret i hans Vel:

— Tak for Komplimenten, Victor. Men jeg har faaet at vide, at De, selv om De nærer en Smule Venskab for mig, hellere vilde gifte Dem med en anden — en, som De virkelig elsker, og som elsker Dem . . . .

— Hvem da? Fay! Han talte heftigt, næsten højt.

— Ssss! mumlede jeg uroligt. Deres Moder lytter efter, hvad vi siger, og dette her, forstaar De, maa blive mellem os. Sig mig, er hun smuk, denne Mademoiselle Fay?

— Hun er lækker, svarede han med et pludseligt Glimt af Henrykkelse, ligesom naar han taler om sine Føl eller om Mad. Hun er saa livlig, ser De — slet ikke i Deres Stil, Lili. Blond. Spæd. Luftig. Ja jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive hende, men hun er nydelig, virkelig nydelig.

— Hun elsker Dem vel højt? hviskede jeg.

Vor fortrolige Samtale passede godt for et forelsket Par, og Ansigterne paa den anden Side af Bordet vendtes taktfuldt til Siden. Over Blomsterne følte jeg Henrys Øjne, alvorlige og bedende.

— Hun elsker Dem vel vildt, Victor?

I hans Ansigt kom paany dette Haremsudtryk, som jeg finder saa stygt — skønt, det indrømmer jeg, mindre naar den gælder Fay end mig selv.

— Hvor I Franskmænd alligevel er sentimentale, sagde han. Ja, der er ingen Tvivl om, at den stakkels Tøs er tosset efter mig. Hun vilde med Glæde have forladt sit lykkelige Hjem, hvis hun havde haft Held med sig.

— Stakkels Lille! min Stemme lød helt medlidende.

Han saa en Smule mistænksomt paa mig.

— Hvad er det egentlig, De mener, Lili?

— Intet, sagde jeg med et sukkersødt Smil. Jeg vil blot lade Dem forstaa, i hvor høj Grad jeg forstaar det Offer, som De har bragt, og hvis der er noget, jeg kan gøre . . . .

— Hvad skulde De vel kunne gøre andet end at trække Dem tilbage, afbrød han mig? Og hvis De indbilder Dem, at det Trick vil kunne gavne nu, da Indbydelseskortene til Kirken er udsendte og Bryllupskagen bestilt . . . .

— Men sæt jeg nu gjorde det, blev De saa glad? spurgte jeg, idet jeg forsigtigt følte mig for.

— Hvad? spurgte han skarpt. Tænker De virkelig paa at trække Dem tilbage?

Mon dieu! Jeg havde aldrig troet, at jeg gemte saa megen

List i Kroppen. Men jeg indsaa klart, at hvis han en Gang fik i sit Hoved, at jeg ikke vilde have ham, vilde han af lutter Genstridighed have mig. Derfor svarede jeg diplomatisk:

— Naar jeg gav mit Ja-Ord, før jeg havde set Dem, tror De saa, at jeg vilde trække mig tilbage, efter at jeg har set Dem? Men man skal ikke tænke paa sig selv alene; jeg maa ogsaa tænke paa Dem, Victor. Og jeg ved, hvor det strider mod Sædvane i Deres Land, at en Moder vælger Hustru til sin Søn — til Dem, en fri amerikansk Borger . . . .

— En fri amerikansk Borger, svarede han, med en Moder i Familien! Lad mig le!

Mit Mod begyndte at synke igen.

— Deres Moder er altsaa meget — hm — despotisk? spurgte jeg.

Han fortsatte.:

— En fri amerikansk Borger! Tror De, at min Fader var det? Hør, nu skal jeg fortælle Dem om Fader! Han var en volsom dygtig Mand, det var han. Han begyndte med en Hakke og endte med 50 Millioner Dollars, snarere mere end mindre. Men tal ikke om hans Frihed. Stemme gjorde han efter eget Behag, da Moder ikke kunde følge ham til Valglokalet. Politiet vilde ikke have ladet hende slippe ind. Men hjemme! Der var der intet Politi! Jeg skal fortælle Dem noget, som jeg husker fra min Barndom. Da jeg var en meget lille Dreng, havde Moder Brug for to store Værelser til en Kvindeklub. Saa tog hun Faders Værelser og vendte op og ned paa dem. Og Fader — hvor tror De, at hun gjorde af ham? Der var et Udhus i Gaarden; det lod hun tapetsere, og der maatte han sove. De skule have set ham om Vinteraftenerne kaste sin Aftenavis, tænde sin Lygte og begive sig til sit Udhus med en Sneskovl i Haanden, thi det hændte, at det sneede om Natten, og at han derfor om Morgenen maatte bane sig Vej til Huset.

— Dette, fortsatte han, indtraf, før Fader blev saa rig. Ti Aar senere var det lykkedes ham at skrabe saa meget sammen, at han kunde underkøbe den lovgivende Forsamling i Helena, og saa fik han Jernbanen ført til Little Henrietta, hans første Kobbergrube. Saa flyttede vi til Chicago, og nu fik han Lov til at sove i samme Hus som vi. Men jeg tror, at han ofte savnede den Ro, han havde i Udhuset.

Det var første Gang, jeg hørte Victor tale saa meget. Og gennem hans Tale forstod jeg, at han var meget bange for Moderen, og at denne Udvej altsaa var lukket.

Han var nu kommet ind paa et Emne, der interesserede ham, og han vedblev derfor:

— Og nu kommer vi til det vigtigste af det hele — Faders Testamente. Fordømt! Jeg dadler ham ikke, thi jeg kender Moder. Men det var uforskammet mod mig, en virkelig Skam, det var det, det var. Har De nogensinde hørt Tale om Faders Testamente? Det gik Verden rundt — ét Testamente, hvori der disponeredes over 50 Millioner i 9 Ord: »Jeg efterlader alt, hvad jeg ejer, til min Hustru«! Et opførende Testamente, naar man har en Søn, ikke sandt? Men alle Formerne var iagttaget. Naar derfor min Moder siger: »Kom«! saa kommer jeg. Naar hun siger: »Gaa«! saa gaar jeg. Naar hun siger: »Kryb«! saa — ja, hvorfor ikke?

Da Tjeneren nu atter fyldte hans Glas, gjorde han et Ophold for at drikke. Hans Stemme skælvede af Bitterhed, da han fortsatte:

— Det er Synd for mig! Det er forfærdelig Synd! Hør Lili, jeg vil være aabenhjertig overfor Dem. Jeg er ikke forelsket i Dem. De er en køn Pige, men jeg er ikke henrykt ved Tanken om at blive gift med Dem. Jeg er forelsket i Fay. Hun er en — hun er en Fugl, det er netop det, hun er. Men hvad mere? Moder har sat en Tommelskrue paa mig. Jeg er Millionærsøn, men jeg kan ikke betale en Jernbanebillet eller købe en Pose Bolscher uden at løbe hen og bede Moder om Penge, ganske som et toaars Barn. Og nu vil min Moder benytte sig af mig til at komme ind i Selskabet. Den Tanke er lige ved at tage Livet af hende. Det var paa den Maade, hun slog Fader ihjel. Slæbte ham til Chicago, derfra til New York, spærrede ham inde, indtil han blev leversyg og døde. Og glad var han, ved at komme bort, det er jeg sikker paa. Hvad brød han sig om Vanderbilterne? Men Moder? Hun vilde lade sig rive i Stykker af vilde Heste, hvis nogen af dem vilde tale med hende. Det er for at komme ind blandt de 400 fornemste, at hun har lagt disse Giftermaalsplaner. Og det var udmærkede Planer. Ved Hjælp af dem naar hun Maalet. Se bare paa Visitkortene, som er fæstede til Bryllupsgaverne! Det er Deres Tante Hertuginden, der har gjort Underværker. Hvis jeg derimod giftede mig med Fay . . .

— Ja, hvis De giftede Dem med den henrivende lille Fay? sagde jeg.

— Fay er en fuldendt Dame. Hun havde ikke behøvet selv at tjene sit Brød, men hun har altid sværmet for Teatret. Hun er ogsaa bestemt af sig: enten Præsten eller »Farvel, Charley!« har hun sagt over hundrede Gange. Og naar jeg er gift, kan jeg ringe paa hendes Gadedør en hel Dag, hun vil ikke saa meget som aabne Døren paa Klem eller stikke Næsetippen udenfor. Hun vil holde Ord! Og han sukkede tungt og angreb det Stykke And, der laa paa hans Tallerken.

— Naa, men Victor, hviskede jeg, naar nu Fay er en saa ædel Pige, lige saa ren som smuk, og De elsker hende saa højt, hvorfor gaar De saa ikke hen til Deres Moder og siger bestemt og aabent: »Jeg er en fri amerikansk Borger. Jeg kræver min Ret til selv at vælge mig en Hustru« . . .

— Til Moder? spurgte han tørt. De skulde i mit Sted gaa hen og sige dette til Moder? Hvis De tror, at det er saa let, saa forsøg bare — men jeg raader Dem til at skaffe Dem en Livsforsikring, før De vover Kuppet. Sæt, at jeg forsøgte! Jeg vilde blive kastet hovedkuls ud af Døren, og jeg fik ikke en rød Øre, medens hun levede, og naar hun døde, vilde hun skænke alle sine Penge til fromme Stiftelser. Alle sine Penge? Fars Penge — og efterlade hans Søn som en Tigger.

Han tog sig atter en Slurk af Champagneglasset, og hans Øjne fik et frygtsomt Udtryk.

— For en Tigger vilde jeg blive, Lili! Hvad skulde jeg kunne fortjene mit Ophold ved? Jeg har aldrig lært noget rigtigt: Jeg kan ikke begynde forfra som min Fader. Han var ingen Gentleman, men det er jeg. Jeg tager undertiden en Sweater paa for at ærgre min Moder, men jeg har ligget ved Universitetet og har kostbare Vaner. Jeg kan ikke bo i en uhyggelig Lejekaserne. Jeg maa enten sulte ihjel — eller gifte mig med Dem. Saaledes staar Sagerne!

Og han satte sit Champagneglas fra sig med et dybt Suk. Jeg sukkede ogsaa. Det var, som jeg havde tænkt mig; Victor var kun et brudt Rør, og nogen Hjælp hos ham var ikke at vente. Og naar alt kom til alt, kunde jeg ikke blive vred paa ham. Hvad andet kunde vel Faderens taabelige Testamente og Moderens Tyranni gøre ham til end til dette surmulende Barn uden egen Karakter og Individualitet. Og jeg kunde heller ikke dadle Mrs Cobb: hun var jo fast overbevist om, at hun arbejdede for hans Bedste. Og i hvert Tilfælde havde jeg ikke noget at vente af nogen af dem.

Imidlertid — var min Sag saa fortvivlet, at jeg ikke vilde opgive den uden at gøre endnu et Forsøg.

— Victor, hviskede jeg, jeg forstaar naturligvis, at Deres Moder aldrig vilde tilgive Dem, hvis De umuliggjorde Ægteskabet. Men hvis jeg gjorde det . . .

— Hvis De gjorde det? sagde Victor skarpt. Pludselig forandredes hans Ansigt. De matte Øjne og ubeslutsomme Træk blev pludselig levende — samme Smil, som jeg har set i mange andre Menneskers Ansigt, f. Eks. Tante Elizabeths, naar de taler om Penge. Den Victor, som jeg nu saa, var Sønnen af en Fader, der selv havde tilkæmpet sig en kolossal Formue, og af Moderen, hvis naive Ærgerrighed havde ført hende til den Plads, hun nu indtog.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Det sejrende Norge. Fodbold-karikatur. (»Tidens Tegn«, Norge).

Nyopfundet Gevær, der hindrer Vaade-skud blandt »Søndagsjægere«.
(»Daily Mirror«, London).

Fyrsterne gaar i Papirkurven!
(»Krasjnaja Gazeta«, Petrograd).

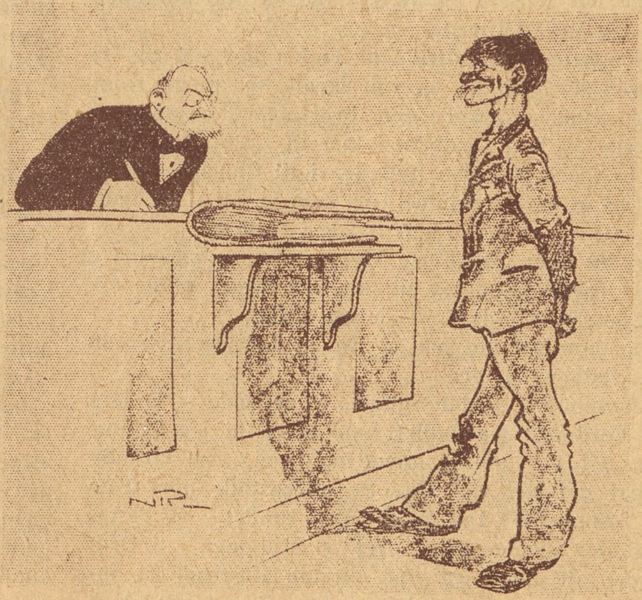

Hamnarbetaren Johansson är tilltalad för våldsamt motstånd.

Domaren: — Nu ska Johansson inta bråka, utan bekänn nu bara!

Johansson: — Nä, goa domarn, det gör jag inte. Nu för tiden är det domarna, som ska bekänna.
(»Strix.«)

Moderstolthed.

Se hvor beundrende Hunden ser paa vores Marie! (»Meggendorfer-Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

Moderniseret: Dagen gaar med raske — Propeller!

*

Angorakatten er bleven sat i Frihed i Zoologisk Have. Om nogen Tid vil man forsøge at gøre det samme med Løverne og Bjørnene.

*

Københavns Kommune har købt Komponisten Hartmanns Hus i Nærum. Huset vil efter Forlydende blive benyttet som Oplagsrum for d'Hrr. Borgerrepræsentanter Asger Karstensen og Beckers U-Noder.

*

I et Teater i Provinsen opførte de forleden et Stykke, hvori tilsidst alle Personerne hængte sig. Saa raabte Tilskuerne: Op med Forfatteren!

*

En kendt Maler har antaget en løsladt Tugthusfange til Model. Maleren gaar ud fra, at Vedkommende er vant til at sidde.

*

Hørt paa Restauration.

En Herre har skældt en Gæst godt ud og slutter med følgende Bemærkning: Nu har jeg sagt Dem min Mening, og det kan ikke nytte. at De forsøger et skælde ud igen, for uden Hørerør kan jeg ikke høre et Ord!

HØRT HOS SLAGTEREN

Fruen: Hør, Slagter, kan De forklare mig, hvordan det kan gaa til, at jeg i Gaar fandt et Stykke af et Gummihjul i en af Deres Pølser?

Slagter: Ja, hvad skal man sige, Frue — Automobilet fortrænger jo Hesten overalt!

LANG NÆSE

Paa en af vore allerstørste Fabriksvirksomheder kom der for nogen Tid siden en ny Chef, der er overordentlig nøjeregnende med alle Bagateller. En af de allerførste Dage, han befandt sig paa Fabrikkens Omraade, mødte han en Arbejder, som kom ind ad Porten lidt før Middag.

— Sig mig en Gang, sagde den ny Chef, hvad Tid skal de egentlig være her?

— Aa, svarede Arbejderen gemytlig, jeg kommer saadan mellem elleve og tolv.

— Naa, men saa arbejder De altsaa til langt ud paa Aftenen?

— Næ, jeg gør saamænd ikke; jeg gaar igen ved Halvet-Tiden.

— Jamen, saa gaar De jo, lige saa snart, De er kommen indenfor Døren! Hvilken Afdeling hører De til?

— Jeg er Urmager, svarede Arbejderen, og kommer hver Lørdag og trækker Urene op!

To Dyr, der har det værre end deres Lidelsesfæller i Zoologisk Have — nemlig den tyske Rigsørn og I. C.s Ræv!

Cigarfabrikanterne laver den rigtig. De forlanger stadig forhøjet Betaling for Varerne, og gør man dem opmærksom paa, at de betaler ikke nær saa meget i Arbejdsløn for en Formcigar som for en haandrullet, saa svarer de bare: La rulle!

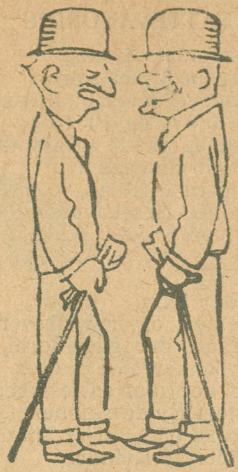

— Du, ved Du, hvorfor de nu tager 12 Øre for en røget Sild?

— Nej.

— Det er fordi, at Røgen er steget!

„En Svensker".

Hans och Fritz äro hos sin mormor på besök. Då de om aftonen gått till sängs, läser lille Fritz sin aftonbön och fogar plötsligt med väldig stämma denna sats till bønen: «Och så, kära Gud, skicka mig till min fødelsedag i övermorgon en gunghäst och en bilderbok!»

— Vad skriker du för så? Tror du att Gud är lomhörd? (tunghør) frågar Hans.

— Nä, inte Gud — men mormor! svarar Fritz.

„En Nordmand".

Hansen har maattet konsultere en øienlæge. Denne undersøker øiet og da han er færdig, sier han:

— De ser, saavidt jeg kan forstaa, alting utydeligt, ikke sandt? Likesom gjennem et slør? De har en fornemmelse, ikke sandt, som om alt de ser paa er omgit av taake? Se nu paa mig — hvorledes forekommer jeg Dem?

Hansen: Temmelig omtaaket.

„En Grønlænder".

En ung Eskimo var bleven forelsket i sin Nabos Datter, men det lykkedes ham ikke at komme overens med hendes Fader om Prisen.

De to Familjers Hytter var kun adskilt af en Aa, hvorover der førte en smal Bro.

En mørk Nat besluttede den forelskede Eskimo at bortføre sin Udkaarne. Han sneg sig ind i Hytten og løftede en af Soveposerne op paa sin Skulder, løb bort med sit skønne Bytte, ødelagde Broen og naaede kort efter sin Hytte.

Da han lukkede op for Soveposen og skulde til at kysse Indholdet, viste det sig, at det var hans — Svigermor!

Prøv om De kan tegne et lille Billede, der paa en eller anden Maade har lidt med „*Efteraaret*" at gøre. Send Tegningen ind til „Ravnen"s Redaktion inden 15. Oktober, og de kan komme med i Fordelingen af de tyve Præmier.

Første Præmie: *10 Kr. kontant.*

NATTEVANDRING

Lygten lyser mat og bleg,
Regn og Tøsne Lyset slører,
og jeg vandrer langsom hjem,
vadende i Snavs og Pløre.
Alt er koldt og vaadt og klamt,
og fra skumle Sidegader
høres af og til et Raab,
medens mørke Hus-Facader
tavse ta'r mod Sneens Daab.

— — — — —

I en Gadedør i Ly
staar Betjenten, og han skæver
til hver Mand, der gaar forbi,
mens han banker sine Næver.
— — — Se, der gaar en festklædt Mand,
Kravebrystets Hvide skinner,
vækker straks en Sum af Minder —
om et Galleri af Kvinder,
som jeg endnu huske kan: —
Lizzi, Doris og Katrain,
alle kommer de og banker
paa min Hjertedør og sanker
Mindets Blomst — strø't ud i Tanker —
— — — Blomsterne, der aldrig dør. —

— — — — —

Jeg har truffet smukke Kvinder
og har mange skønne Minder,
Minder, der bestandig svinder,
der bli'r blege og forgaar. —
— Livets Efteraar sig nærmer,
ikke mere vild og sværmer,
vild som i de unge Aar.

— — — — —

Og jeg vandrer her i Natten,
og et Mindetog af Kvinder
vandrer frem, imens jeg binder
Mindekransen.

Kai M. Voel.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlov elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
Lige for Regnegade

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater.
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige.
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

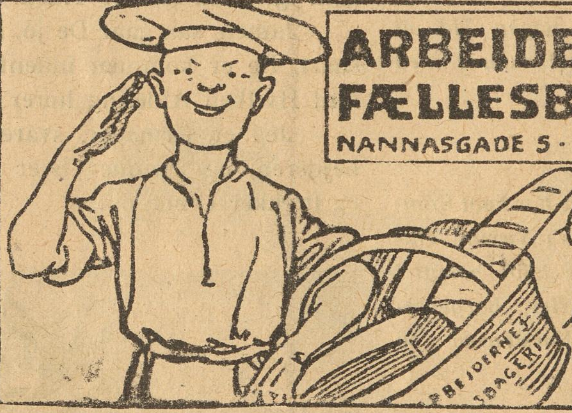
ARBEJDERNES FÆLLESBAGERI
NANNASGADE 5 - TLF. TGV. 45
leverer Byens bedste Brød!

Landbrugslotteriet
bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til
Værdi 1 Million 132,670 Kr.
Trækkes den 15. og 16. Oktober.
1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

„Krims-Krams“.

Regneopgave.

En Mand spurgte to Søskende, om de havde andre Søskende. Drengen sagde: »Jeg har dobbelt saa mange Søstre som Brødre.« Og Pigen svarede: »Jeg har lige saa mange Brødre som Søstre.«

Hvor mange Børn havde deres Forældre?

7. — 4 Døtre, 3 Sønner.

Gaader.

Den, som gør mig, vil ikke bruge mig,
den, som bærer mig, vil ikke beholde mig,
den, som køber mig, trænger ikke til mig,
og den, som faar mig, ved ikke, han har mig.

En Ligkiste.

Hvad er det, der først kommer ind i Kirkedøren?

Nøglen.

Hvor fløj Uglen hen, da hun var tolv Aar gammel?

Ind i det 13de Aar.

Hvad er det, der gaar til Vands paa Hovedet?

Træskosøm.

Hvorledes udtrykker man Talelt 100 ved Hjælp af seks 9-Tal?

$^{99}/_{99}$ 99

Fjerrejsende!

Tegning af N. P. Sørensen.

— Hør, min Ven, naar vi selv har udmærkede Indianerhistorier, saa skulde Du holde Dig for god til at læse saadan nogle tarvelige, bloddryppende — *Europæerhistorier!*

Socialiserings-Vise.

(Sunget ved Socialdemokratiets Kongres Oktober 1919).

Mel.: »En Skaal for den Mø —«

En Sang vil vi synge i enstemmigt Kor,
og Ild skal der være paa Essen!
Lad Gnisterne fare saa viden om Jord
og mælde om Liv paa Kongressen!
Jordens gamle Form er forandret enorm,
hver en Form og Norm forsvandt i Krigens Storm.
— Der vil komme god Facon paa den igen,
vi skal bare *socialisere* den!

Men Stormen har givet de Store et Chok,
den Klasse, som skummede Fløden;
af Konger der røg saa forskrækkelig en Flok,
at de kun forøged' Bolignøden!
Kejser Dit og Dat sidder nu lidt forladt
og ved ikke ret, hvor de nu skal ta' fat.
De kan godt bli' pæne Folk med Hus og Hjem,
— vi skal bare *socialisere* dem!

Den Dyrtid, vi har, kan paa frygtelig Vis
nu lægge en jævn Mand i Kisten.
Hvad nytter det vel, paa en Gris Du sætter Pris,
for Prisen den sætter Grossisten!
Kravetøj og Klæ'r koster »Knapper« især,
og lidt Saalelæ'r — hvis Du er Miljonær!
Syvti Øre koster en Cigar til fem,
— skal vi ikke *socialisere* dem?

Se, *J. C.* er ogsaa en farlig Patron
med Hensyn til dette at tuske.
Han laver privat sig en lille »Konvention«,
. . . dog, det kan han slet ikke huske!
Men han er paa Lur og vil nok efter Tur
sælge det, der dur fra Køge op til Fuhr,
og vi faar vist ikke let paa »Mikkel« Kram,
før vi helt har *socialiseret* ham.

I Danmark er Kamp mellem Mørke og Lys,
men støt vi paa Fredsværket bygger.
Der gaar gennem Højre et jagende Gys,
thi Fæstningen falder i Stykker!
Socialismens Rod stod dog støt, hvor den stod,
med fornyet Mod vi sejrer Fod for Fod.
Stauning præger hele Ministeriet,
— han har næsten *socialiseret* det!

A. W.

Blind Kærlighed.

Der lød Fodtrin i Gangen, og Døren blev aabnet og lukket. En slank, graaklædt Skikkelse med Ansigtet dækket af et tæt Slør gik langsomt ned ad Stien mellem Buksbomhækkene. Laasen paa den høje, gammeldags Havelaage klirrede højt, og den graa Skikkelse gik ned ad den stille, træbeplantede Gade i det begyndende Septembertusmørke.

Frøken Caroline Bascom vendte sig ved Vinduet, fra hvilket hun havde fulgt den unge Pige med Øjnene.

— Jeg kan ikke lide det, sagde hun til sin Søster, Frøken Emily.

— Det er Stolthed, kun Stolthed! Det er nu en Gang sket og kan ikke gøres om. Hun maa se at faa det bedst mulige ud af det, sagde Emily.

— Aa, Emily, hvordan kan Du tale saadan? Det er ikke lutter Stolthed. Bilulykken har forandret alt for hende, hun gruer for den Medlidenhed, hun føler, alle vil nære for hende. Dersom Du havde været saa smuk som hun og havde været Genstand for et lignende Ulykkestilfælde og faaet et saa vansirende Ar i Ansigtet — et Ar, som forandrede Dig fra den smukkeste Pige i flere Miles Omkreds til det, hun nu er, hvad vilde Du saa have sagt?

— Jeg vilde have faaet det bedst mulige ud af det. Forresten havde jeg aldrig villet køre med Frank Murchie. Den Maade, han kører sin Automobil paa, maatte en Gang ende galt.

— Jeg ved ikke rigtig, sagde Caroline, men hvis hun vedbliver at holde sig borte fra andre Mennesker, synes jeg næsten, at det havde været bedre — — —

— For noget Nonsens! afbrød Emily hende. Hun vil nok indse, at det var godt, hun slap fra det med Livet, selv om hendes Ansigt — jeg vil indrømme, at det var usædvanlig smukt — er skæmmet for hele Livet.

— Hun hører til den Slags unge Piger, som burde have en Flok unge Mænd omkring sig, sagde Caroline — og nu!

— Nu er der ingen Chancer for hende længer, fortsatte den anden. — Men hun vil nok lære at forstaa, at der er andet end Fornøjelser, som giver Livet Indhold.

— Ja, Emily, men det er saa sørgeligt at se hende gaa saa stille omkring og kun gaa ud, naar det er mørkt, og altid alene. Jeg har altid holdt saa meget af hende. Hun har været en Solstraale i vort Hjem! Hvorfor skulde nu dette hænde?

— Det Spørgsmaal kan vi ikke besvare, sagde Emily, men det er sørgeligt, at det gik ud over hendes Ansigt, og jeg er bange for, at der bliver en gammel Jomfru til i Familien.

*

Ved Enden af den korte Gade drejede Barbra Rapes ned mod Elven. Smaa, straalende Stjerner blinkede paa den skyfri Septemberhimmel. — Barbra nød det smukke Syn et Øjeblik. I de tre sidste Maaneder havde hun forsøgt at vise sine Tanter et smilende Ansigt, men kun hun selv vidste, hvad det havde kostet hende. Hun alene kendte den Rædsel, som betog hende, naar hun for laasede Døre stod foran et Spejl og saa paa det røde Ar, som løb over den højre Kind, det Ar, som trak det ene Hjørne af hendes højre Øre ned og den højre Mundvig opad.

Ingen af de muntre, sorgløse Mennesker, som havde fyldt det gamle Hus med Spøg og Latter, skulde se hende saaledes. Hun vilde ikke kunne holde deres medlidende Blikke ud. Det havde allerede staaet hende klart, da Tante Emily med bortvendt Ansigt rakte hende det Spejl, hun havde bedt om. Hun vidste, at hendes Liv vilde blive helt anderledes, end hun havde tænkt sig. Men hvordan hun skulde indrette det, vidste hun ikke selv endnu.

Hun drejede ned ad Vejen, som førte over de høje Skrænter ved Elven. Hun gik videre uden at have noget Maal og blev ved, indtil hun kom til et Havestakit. — Hun standsede og saa sig omkring. Inde mellem Granerne skimtede hun et smukt lille Hus. Barbra fik Lyst til at se Huset lidt nærmere og gik ind gennem Laagen.

Da hun nærmede sig Huset, hørte hun Pianospil og Sang. Hun standsede og lyttede. Det var en Mandsstemme. Det var ingen stor Stemme, men den var ren og klar.

Barbra listede sig forsigtigt nærmere for at høre bedre. Huset var omgivet af en bred Veranda, hvortil flere Glasdøre førte ud. Gennem en af disse aabne Døre lød Sangen, og netop som hun listede sig op ad Trappen til Verandaen, begyndte Sangeren paa hendes Yndlingssang, som vakte Minder om de gamle, lykkelige Dage frem hos hende.

Hun tænkte slet ikke paa, at hun havde trængt sig ind paa andres Enemærker. Hun glemte for en Tid de sidste bitre Maaneder. Hendes Øjne straalede.

Sangeren var lidt usikker i Teksten i Sangens sidste Vers. Han nynnede lidt og sang den saa til Ende med gal Tekst, og inden Barbra selv vidste af det, udbrød hun:

— Nej, nej, det er ikke de Ord!

Hun vilde til at løbe, men Sangerens Stemme standsede hende.

— Kender De den Sang? spurgte den — i saa Fald vilde jeg være Dem meget taknemmelig, hvis De vilde synge den for mig. Pianoet staar her til højre ved Døren. Jeg vil sætte mig hen i en Krog og være ganske rolig.

Han havde ikke spurgt, hvem hun var, eller hvorfor hun var kommen.

— De maa endelig gøre mig den Glæde at synge den, fortsatte Stemmen. Jeg elsker den Sang, og jeg vil saa gerne kunne den rigtig. —

Stemmen lød meget behagelig med en lidt melankolsk Klang. Barbra nølede lidt. Men saa tog hun en rask Beslutning og traadte ind ad Glasdøren. Pianoet stod tæt ved Døren. Hun kunde skimte en Skikkelse i Baggrunden af Stuen. Denne laa i dybt Mørke. Saa satte hun sig til Pianoet og sang med sin søde, rene Stemme.

— Saadan er den, sagde hun, da hun havde sunget det Vers, han ikke kunde.

— Mange Tak, sagde han, — men vil De ikke ogsaa synge de andre Vers for mig?

Hun sang, som hun aldrig havde sunget før.

Der lød et svagt Suk fra den fjerne Krog.

— Tak, sagde han kun, da hun havde sunget alle Versene. De har en dejlig Stemme.

Barbra blev pludselig helt forskrækket over sin ubesindige Opførsel og rejste sig hurtig og gik ud paa Verandaen.

— Vil De ikke komme igen og synge for mig, spurgte han. Jeg er undertiden meget ensom.

— Jo, svarede den unge Pige, hvis jeg maa komme som i Aften — ubekendt — og i Mørke.

— Aa ja, gør det, bad han.

*

Og siden sang de sammen i det mørke, lille Hus — og talte og lo sammen. Over dem begge hvilede Eventyrets og Romantikens Fortryllelse. Han sad altid i den fjerne Krog og hun altid tæt ved Glasdøren, parat til Flugt.

Hun fik at vide, at hans Navn var Vilhelm Rossmann, og at han hørte til Rossmann'ernes rige og ansete Slægt. Han spurgte aldrig om hendes Navn, og hun nævnede det heller ikke. Hun følte instinktmæssig, at han ansaa hende for at være meget smuk, — saa smuk, som hun havde været for fire Maaneder siden, og hun ønskede, at han skulde tænke sig hende saaledes, saa længe dette stakkels romantiske Eventyr varede.

Hjemme sagde Frøken Emily til sin Søster:

Johannes Poulsen kontra Bærentzen.

Tegning af Hp. Hansen

— Gaa paa ham, Johannes! Vi Kvinder i de fagre Riger lover at give ham 10 Naalestik for hvert Kaardestød, Du giver ham!

— Hvad sagde jeg: Barbra begynder at ligne sig selv. Hun ser helt glad og fornøjet ud.

— Der er sket noget med Barnet, sagde Frøken Caroline. Jeg haaber, Du har Ret, Emily.

*

Oktober Maaned kom. Aftenerne blev køligere, og de store Glasdøre var lukkede. Men stadig gled den slanke, mørke Skikkelse ud og ind ad dem.

Inde i Stuen brændte Ilden hele Dagen i Kaminen, men ved Aftenstid saas kun de glødende Kul, og foran Ovnen var anbragt en høj Skærm. Det var, som om han anede hendes uudtalte Ønske. To Gange var hun tæt tilsløret gaaet forbi Huset og havde tydeligt set ham. Begge Gange sad han paa Verandaen tilsyneladende sovende. Han var en høj, smuk Mand — med fine, regelmæssige Træk — brede Skuldre og tykt, brunt Haar.

*

En Oktoberaften aabnede Barbra Døren og traadte ind. Skærmen stod foran Gløderne, og en kold Aftenvind ruskede og tudede i Skorstenen.

Uden at sige et Ord satte hun sig ved Pianoet og begyndte at spille. Da hun var færdig, sagde han bedende:

— Aa syng Sangen fra den første Aften!

Hun sang den vidunderligt. De sidste Toner døde hen. Kun Stormens Tuden brød Stilheden.

— Holder De af at sidde i Mørke? spurgte han pludselig.

Hun troede at vide, hvad der vilde komme. Hun skjalv. Det var altsaa Slutningen.

— Ja, sagde hun. Jeg vilde ønske, det altid var mørkt.

— Saa vilde De altsaa ikke være bange for Mørket, sagde han blidt.

— Bange for Mørket? Jeg siger Dem, jeg elsker Mørket.

— Jeg maa rejse i næste Uge, sagde han — som for sig selv — og uden Dem.

Hans Ord kunde ikke misforstaas. Hun afbrød ham med et halvkvalt Udbrud.

— Nej, raabte hun.

— Nej, gentog han. Har jeg taget Fejl?

Hun havde taget sin Hat og Sløret af. En Tændstik blev revet af, og et Øjeblik efter havde hun tændt Lampen. Hun aandede tungt og greb fast om Bordkanten. Det var kun med det yderste Besvær, hun kunde blive Herre over sin Stemme.

— Jeg vidste, det vilde komme en Gang. Det følte jeg fra den første Aften. Det har været altfor smukt til at kunne vedvare. Se paa mig! raabte hun næsten.

— Min Elskede, aa min Elskede, mumlede han blidt.

Han rejste sig langsomt. Hun saa hans Fingre famle efter Væggen. Saa vendte han sig om og stod med Ansigtet vendt mod hende, men Øjnene var fæstet paa noget ubestemt. Han gik et Skridt mod hende, stødte mod Bordet og følte sig for langs Bordkanten.

Saa vidste hun, at han var blind —!

Han sank hulkende ned i en Stol — men for hende aabnede der sig med et en lys og lykkelig Verden — et Liv ved hans Side, og hun bøjede sig over ham, og deres Kærlighed mødtes.

Detektiven hjalp dem.

Hector Lambert var en beskeden ung Mand. Han var seks Fod lang, og under hans Jakke kunde man ane Muskler, værdige en Statue af Michel Angelo. Denne Jætte var ansat i det store Magasin »Galeri Lutece«, hvor han anvendte sine Kræfter og sin Intelligens til at sælge Naale og Traad.

Trods sin Styrke og sit smukke Udseende vilde det imidledtid ikke lykkes Hector at erobre sin smukke Kollega Germaine Deiny i Hvidevareafdelingen, en fortryllende blond ung Dame med skælmske blaa Øjne.

— Hvorfor kan De ikke beslutte Dem til at gifte Dem med mig? spurgte Hector for hundrede Gang sin lille Kammerat.

Det var en smuk Sommeraften efter Lukketid. De spadserede ved hinandens Side gennem de tavse Gader. Han maatte bukke sig dybt ned for at kunne se ind i de blaa Øjne under den store Straahat. Hans Stemme var bønfaldende og hans Blik som en stor bedrøvet Hunds. Frøken Germaine plejede ikke at svare paa den Slags Tale, men denne Gang besluttede hun det. Hun satte sin lille Næse i Vejret og sagde:

— Jeg kan ikke beslutte mig til det, Hr. Hector, fordi De bestandig ærgrer mig.

Den smukke Mand blev mørkerød og sagde:

— Hvad er det for Ærgrelser?

— Jo, hvorledes kan en Mand med Deres Styrke og Deres Udseende staa og sælge Garn og lede Naale op og aldrig sige andet end: Var der mere? Jeg finder det saa meningsløst og unaturligt, forstaar De!

— Men hvad er det da egentlig, som ærgrer Dem, min Beskæftigelse eller min Styrke?

— Hverken det ene eller det andet, men begge Ting tilsammen.

— Vil De maaske have, at jeg skal være Politibetjent eller Indbrudstyv?

Han forsøgte at skæmte, skønt han var højst forbløffet.

— Jeg mener ikke, at De skal forandre Stilling, sagde hun, men De er altfor beskeden og underdanig. Man skulde næsten tro, at De er bange for den lumpne Targette, Deres Chef. Jeg kan ikke elske en Mand, som hverken har Mod eller Karakter. Det er bare det, jeg vilde sige. Hvorpaa Frøken Germaine nikkede og forsvandt ind i Porten til det Hus, hvori hun boede.

Næste Dag indfandt Hector sig i Forretningen bevæbnet med en Masse gode Forsætter. Han skulde nok vise, at han ikke var bange for nogen, ikke en Gang for lille Targette.

Allerede om Eftermiddagen fik han Anledning til at prøve de gode Hensigter. Hector kom fra Kassen og hørte paa Afstand en velkendt Stemme, Germaines, som lød meget oprørt.

Han nærmede sig og fandt sin Sjæls Elskede aldeles bleg med fugtige Øjne, staaende foran en lidt ældre, højst elegant Dame, som skælvede af Vrede:

— De er en fuldkommen Idiot, Frøken!

Hvis Hector den foregaaende Dag havde hørt noget saadant, havde han ikke villet sagt et Ord, men havde nøjes med at ønske Himlens Vrede over den brutale Dame, men i Dag var han blevet et helt andet Menneske.

— Ah, dette er noget for mig! tænkte han straks.

Han stillede sig i sin fulde Højde lige foran den vrede Dame og sagde:

— Hvis det ikke er alt for indiskret, Frue, tillader jeg mig at spørge, med hvad Ret De er uforskammet mod denne unge Dame?

Germaine saa forbavset paa ham, og den vrede Dame sendte ham et hadefuldt Blik og udslyngede:

— Hvorfor blander De Dem i dette? Aldrig har jeg hørt noget Forretningspersonale opføre sig saaledes imod Kunderne!

— Det kan gerne være, sagde Hector roligt, men jeg har heller aldrig hørt en saa uforskammet Kunde. Tror De maaske, at denne unge Dame faar sin Betaling for at staa og tage imod alle de Grovheder, som taktløse Kunder finder paa at overøse hende med? Hun er jo næsten grædefærdig!

Man kunde virkelig se Taarer i Germaines Øjne, men samtidig straalede de af Beundring.

Den elegante Dame var ved at sprække af Raseri.

— Findes der ingen Stdeer, hvor man henvender sig for at klage over Ekspedienternes uforskammede Optræden over for Kunderne! skreg hun.

— Hvad er der i Vejen? hørte man Targettes Stemme. Hvad har De at gøre her, Lambert, i Stedet for at passe Ekspeditionen i Deres egen Afdeling.

— Han har forulempet mig! raabte den elegante Dame, groft forulempet mig.

Targette var ved at besvime.

— De — — vover — — forulempe en Kunde! stammede han bleg af Sindsbevægelse.

— Undskyld, Frue, men det er ikke mig, som forulemper Dem, det er Dem, som forulemper en af Firmaets Ekspeditricer og mig, som i forbigaaende giver Dem en Lektion i god Tone. Saaledes forholder det sig med Sagen.

— En Lektion i god Tone til en Kunde! udbrød Targette. Er De da splitter gal! De er overflødig i denne her Forretning! Gaa, og vov ikke at vise Dem mere paa dette Sted. Gaa til Kassereren, der kan De faa udbetalt Deres Gage! — En Lektion i god Tone til en Kunde!

Targette tørrede Panden og vendte sig til den sejerstraalende, elegante Dame:

— Jeg er fortvivlet over, hvad der er sket. Han har formodentlig faaet et Anfald af Sindsforvirring, men De kan være sikker paa, han skal nok faa sin Straf. — — Vil De ikke se paa disse Naale, nylig hjemkomne fra Irland? Herlige — —

Nu blandede jeg mig i Legen. — Hvem jeg er? Jeg er den Detektiv, som fortæller denne sandfærdige Historie!

— Undskyld, hviskede jeg til Targette, maaske De vil bede den Dame komme ind paa Kontoret?

Targette vendte sig heftig om.

— Hvad behager, hvad mener De?

Jeg gentog, hvad jeg havde sagt.

— Hvem er De, om jeg tør spørge? sagde han foragtelig.

— Gobert, Detektiv. Jeg vil bare underrette Dem om, at jeg agter at arrestere den Dame der paa Stedet! Jeg har nemlig i flere Dage holdt Øje med hende. Denne hyperelegante Dame er en af Paris' mest durkdrevne Butikstyve. Men jeg maa sige, at uden Deres Ekspedient, Hector Lamberts resolute Optræden havde jeg næppe faaet fat i hende. Hendes Arrestation vil spare Magasinet her for flere Tusind Francs!

Firmaets Chef fik nu den Opfattelse, at Hector Lambert havde en usædvanlig fin Næse med Hensyn til Butikstyve, og han blev derfor udnævnt til Inspektør med en betydelig Lønforhøjelse.

. . . . Seks Uger senere stod det unge Pars Bryllup, og jeg blev bedt med — glad over paa en meget mærkelig Maade at have skabt to unge Menneskers Lykke.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysteyse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Dommeren: Hvad har den Anklagede forset sig med?

Betjenten: Den Anklagede er truffet med en Helvedesmaskine.

Dommeren til den Anklagede: Er De Anarkist eller Automobilist?

Paa Afbetaling leveres Jakke-Habitter fra 150 Kr. Vinterfrakker fra 150 Kr.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132 J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Malerinden, der tillige en Husmoder: — Det er dog forfærdeligt, saa jeg bliver distræt. Nu har jeg strøet Salt paa Billedet og ferniseret Kødet.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefone Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Magnus Kristensen

Carlsen kommer et Par Timer for sent hjem og forlanger sin Mad.

Fru Carlsen: Mad — paa denne Tid — ikke Spor! Naar man selv vil ha' 8 Timers Arbejdsdag, skal man ikke byde sin Kone 12!

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

16 Sider

18 Øre

RAVNEN

Nr. 42 Redigeret af AXEL WESSEL ❋ Torsdag den 16. Oktober 1919

I Tyskland sælger man nu Hindenburgs Træ-Statue som Brændsel.

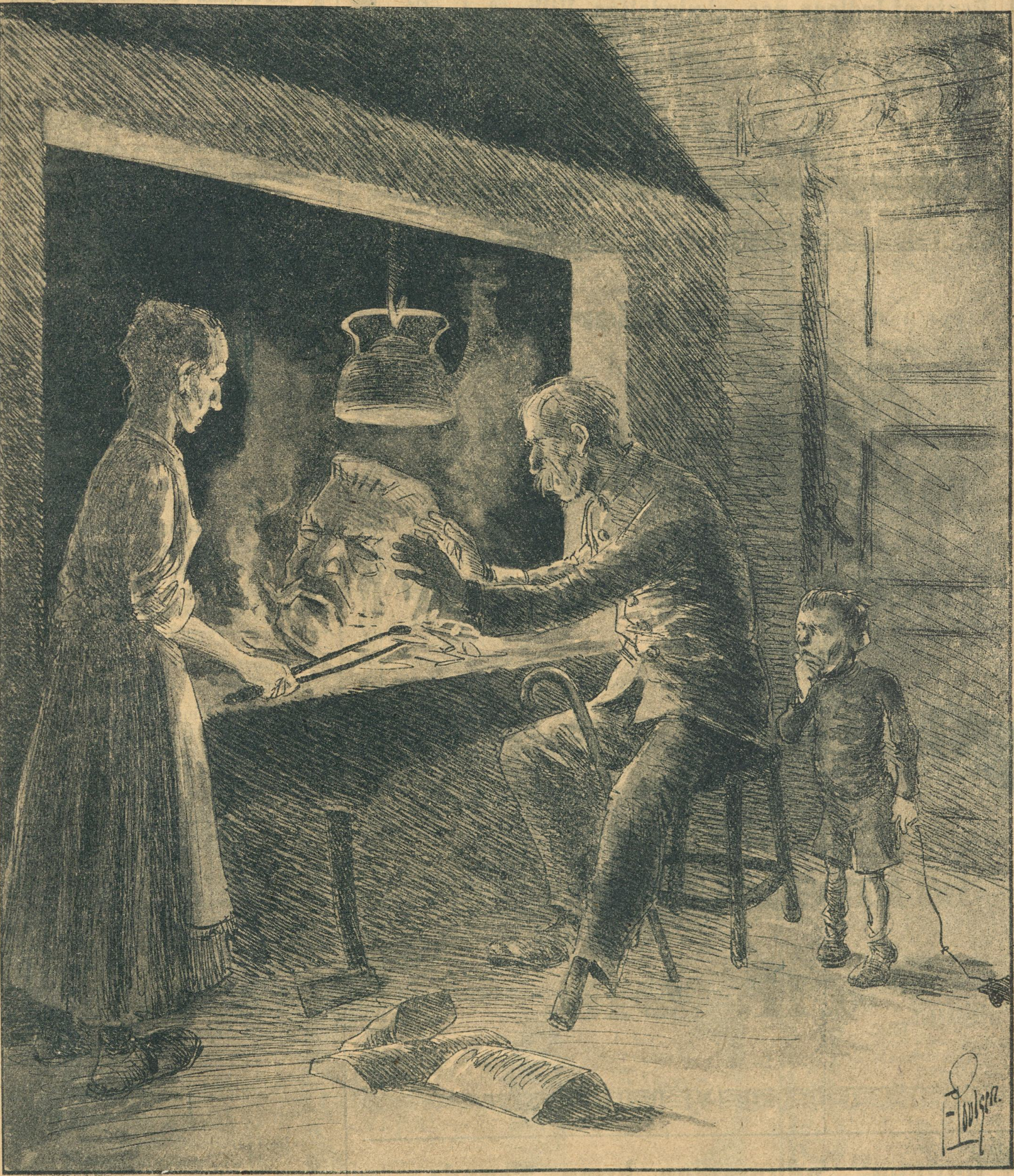

Tegning af Emil Poulsen

Saaledes gavner han vist ogsaa bedst sit Fædreland.

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

" " " " 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ "

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Politimanden: Hov, Cyklist, hvor er Deres Lys?

Cyklisten: Vinden har blæst det ud.

Politimanden: Det maa have været et ordentlig Vindstød, for det har taget Lygten med.

Ved De? at Bogen ›Livets Hemmeligheder‹ sendes overalt for kun 1,10. ›Kærlighed og Sundhed‹ 1,10. ›Ikke for Damer‹ 1,50. ›Forbuden Frugt‹ 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

— Jeg mistede i Gaar en smuk Silkeparaply.

— Det var da Skade.

— Ja, men det er jo altid en Trøst, at det ikke var min.

God daglig Indtægt
kan Enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art.
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

Pigen: Frue, her er en Krone, som jeg i Morges fandt paa Spisestuegulvet.

Fruen: Tak, Stine, det glæder mig meget, at Du er ærlig. Jeg har netop lagt den der for at prøve dig.

Pigen: Ja, det var nok det, jeg tænkte.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

1ste Doktor: Hvorfor skal dine Patienter altid beskrive Dig saa nøje, hvad de spiser? Kan Du derved lettere opdage, hvad de fejler?

2den Doktor: Nej, det vil jeg ikke sige. Men saadanne Oplysninger sætter mig i Reglen i Stand til at bedømme deres Formuesomstændigheder, og derefter retter jeg naturligvis Størrelsen af mit Honorar.

Ægte
CALORIC
PUNSCH
CARL ØSTBERG
&
SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Den pertentlige Frue: Jeg maa virkelig rydde op, før vi gaar, Hans. Tænk, om der kom Tyve, medens vi var borte, og saa den Uorden!

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Brug daglig
Aggerbeks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

Hymne.

Dette Digt er skrevet for at tilvejebringe den fornødne økonomiske Basis til Anskaffelse af en Flaske Whisky.

Dette Digt er en Hymne,
en straalende Sang
(jeg er Digteren, der digter af Guds Naade)
det skal lyse af en Elskov, der er skøn og eviglang,
af min Længsel efter Varerne de vaade;
det skal klinge ind til Hjerterne paa Taaberne, der tror,
man kan leve, aande, sanse paa vor stjernekranste Jord
uden Whisky —
hør det jubler som af Liv i dette Ord.

Dette Digt er en Klage,
en tryglende Bøn,
der kan maales med de bedste udi Skriften;
jeg har drukket en Pot Tevand, og endskønt det var i Løn,
gaar jeg endnu rundt og angrer paa Bedriften;
og min Bøn er ikke pralende og ikke særlig stor,
den er stille og anstændig uden sært forvredne Ord:
Kære Forsyn,
sæt en enkelt Flaske Whisky paa mit Bord!

Oskar Hansen.

C. M. Hess
Fabrikker
Vejle

Støbe
Gods

H. STEENSENS
AGA

Plante Margarine
er altid den bedste.

Lægen: — Foreløbig maa De ikke drikke Vin!

Patienten: — Det er haarde Betingelser, Hr. Doktor. Hvor længe skal jeg afholde mig derfra?

Lægen: — Indtil De har betalt min Regning?

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes
kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

To Rejsende i et Tog i Nærheden af Monte Carlo kom i Snak.

— De skal formodentlig til Monte Carlo?

— Ja, det er netop min Bestemmelse.

— Og De agter at spille lidt, formoder jeg.

— Jeg har intet andet Formaal. Det er min Levevej.

— Saa maa De jo have et særligt System. Det kunde jeg lide at kende.

— Det er ganske simpelt. Jeg spiller Violin i Orkestret.

Modersprøjten
„Noliber"

er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindingsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Den sidste Nye!

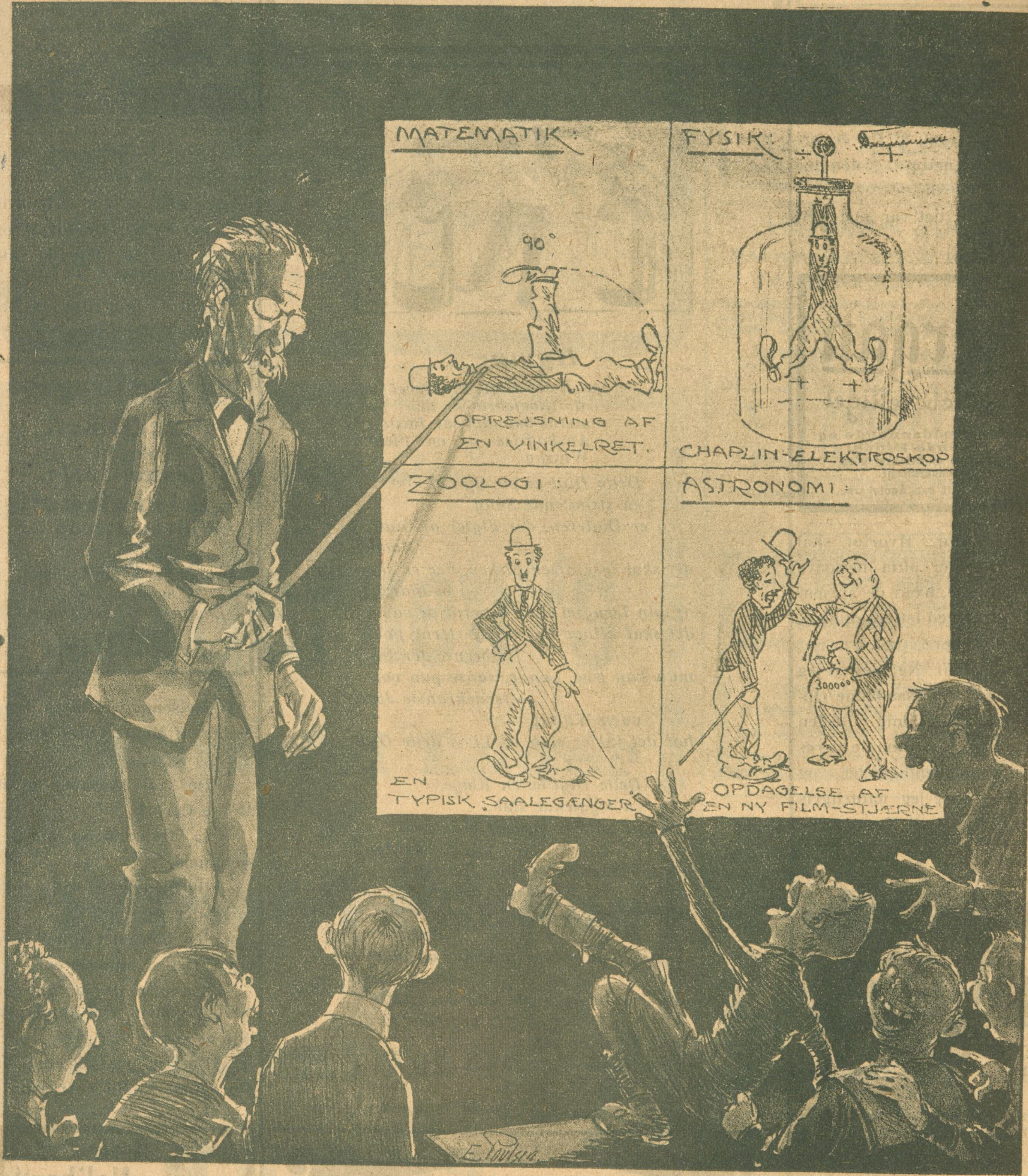

Tegning af Emil Poulsen.

Biografi og Pædagogik.

I næste Numer optræder paa denne Side Politibetjenten PETER BOLLE.
Han bliver go'!

LIGE TIL

En Husmoder, der skulde ud at rejse for at besøge sin gamle Moder, holdt før sin Afrejse en Formaningstale til sin Mand om, hvordan han skulde opføre sig under hendes Fraværelse. Særlig lagde hun ham paa Sinde, naar der var noget, han skulde bruge, men ikke kunde finde det, da at skrive til hende i Stedet for at vende op og ned paa hele Huset under sin dumme Søgen. Hvis han blot vilde skrive straks, skulde han nok pr. omgaaende faa tydeligt og kortfattet Besked. Saa rejste hun.

Nogle Dage efter kom en af hendes Veninder for at laane et Mønster til et Broderi hos hende, men traf altsaa kun Manden hjemme, og han vidste ikke, hvor Mønsteret laa. Følgelig skrev han til sin Viv om Sagen og modtog Dagen efter en saalydende tydelig og kortfattet Svarskrivelse:

Mønstret ligger paa en Hylde i Garderoben; det maa da ogsaa være en Blindebuk som Du, der ikke straks kan se det! Eller ogsaa ligger det i en af de store Æsker under Symaskinen i Ellens Værelse — enten i den grønne eller den brune, jeg husker ikke hvilken. Det kan forresten ogsaa være, at det ligger i mit Toiletbord, vistnok i den venstre Skuffe.

Fanny.

P. S. Hvis det ikke ligger der, saa er det i den nederste Skuffe i Chatollet i Entreen. Der gemmer jeg altid mine Mønstre. Men lad nu være med at løse alle Bundterne op. Det ligger i et af dem.

P. S. Naar jeg tænker nærmere efter, ligger det vist i Sovekammeret. Hvis det da ikke er det, jeg laante Anna forleden Dag.

Ja og Nej!

Vise om den norske Spiritusafstemning.

Mel.: Hurra min jente, her kommer jeg.

Jeg var i Norge den store Da',
da de stemte.
At raabe Ja og at hyle Nej
ingen glemte.
Jeg med en Jente gik glad min Vej,
for at faa hendes »*Ja*« hvad gjorde,
tror De, jeg?
Hende klemte!

Hver Mand med »Næse« han stemte
Nej,
rød i Kammen.
Men Præstemanden han stemte bleg
Ja — og Amen.
Ja, *Nej* det stemte hver Gut og Laps,
men allerflest af Stemmerne,
der faldt paa Snaps,
kom fra *Drammen*.

Ved Valget mødte en Masse graa
Rumlepotter.
Og Folk, som dingled' paa deres smaa
»Undersaatter«.
Jeg saa Asketer, helt fuselfri,
og jeg saa mange Folk, som blev
smidt ud, fordi
de saa Rotter.

Smaa Afholdsdamer de mødte med
Ja i Øjet.
Hver Skipper fik, før han drog afsted,
Sprit paa Tøjet.
Ved Stemmebordet dèr mødte bold
personligt selveste Hr. *Peder*
Tordenskjold
— han var *strøget*.

Hr. *Sincklar* drog over salten Hav
— han er Skotte —
for Snapsen vilde han slaa et Slav
a' de flotte.
Men han blev afvist, det gik ej an,
at dèr han stemte — ak, hvor var
det Synd, at han
ikke maatte!

Og *Jonas Lie* raabte: Lad os faa
Ro om Spritten!
Og *Henrik Ibsen* holdt ogsaa paa
Akkevitten.
Kun gamle *Bjørnson* var Afholdsmand,
han slog et Slag i Bordet og sa':
Ta' og brænd
hele Skidten!

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer

— Hør Lili! sagde han beslutsomt. Det gælder her 25 Millioner Dollars; forstaar De, hvad dette betyder? Paa Grund af mit Giftermaal skænker Moder mig denne Sum paa min Bryllupsdag — Faders halve Formue, som burde have været min fra den Dag, jeg var bleven myndig. Dokumenterne er sat op — lige til at underskrive, hvilket vil ske den 10. August, lige før vi kører til Kirke. Hun overgiver mig hele P- og L-Selskabet, der regnes for at være 12 Millioner værd — endvidere et Bundt Obligationer og en hel Del Smaating — en Automobilfabrik, en mindre Jærnbane i New Orleas o. s. v. Forstaar De, hvad det betyder, Lili? Det betyder, at jeg endelig bliver en fri Mand!

Og han lod sin knyttede Haand falde paa Bordet, saa at Champagnen flød over i hans fyldte Glas, og Gæsterne paa begge Sider af os smilede diskret.

— Der han De Situationen, Lili, sluttede han. I Begyndelsen vilde alt maaske kunne være ordnet, men nu er Bryllupsdagen for nær. Det vilde blive en forfærdelig Sludren over hele Amerika. Vi vilde blive nødt til at sende alle Bryllupsgaverne tilbage og forlade Byen. Vi vilde ikke faa Ro noget Sted. Og jeg vilde alligevel ikke faa Fay — og Pengene vilde gaa min Næse forbi.

Han blev ganske bleg, og hans Stemme skælvede ved den blotte Tanke.

— 25 Millioner! Nej, Lili, nu kan De ikke slippe. Jeg skal sætte en Million hen til Dem som Deres Privatformue — to Millioner, om De vil, men for Guds Skyld træk Dem ikke tilbage.

Mit sidste Kort var udspillet og Spillet tabt. Thi hvad vilde vel Henry kunne udrette med al sin juridiske Dygtighed?

XVI

VANQUIERES HOLDER SIT ORD

Jeg maatte imidlertid erkende, at Henry vakte min Beundring. Jeg saa ham tale et Øjeblik med Miss Corroll. Hun er saa rar og behagelig og slet ikke koket, som Tante Elizabeth paastod. I næste Øjeblik kom hun hen til Victor og mig og indbød os til at følge med for at bese den Samling Modelbaade, som Henrys Fader havde efterladt sig.

— Der findes alle mulige Slags Modeller, Mr. Cobb, sagde hun, og jeg tænkte paa at bede Dem om at være saa venlig at fortælle mig lidt derom. Jeg har nemlig hørt, at De var inde i den Slags Ting.

Smigret og henrykt sagde Victor straks, at det vilde han med Glæde. Saa indbød hun et Par andre til at følge med, og hun ordnede det hele saa godt, at Victor, før jeg vidste et Ord af det, holdt Foredrag for et opmærksomt lyttende Auditorium af unge Piger i den ene Ende af et langt, svagt oplyst Galleri, medens Henry og jeg betragtede nogle sudanesiske Smykker i den anden Ende.

Henry saa koldt paa mig, og mit Hjerte snøredes sammen.

— De synes at have haft det behageligt under Middagen, Mademoiselle, sagde han.

Ah, jeg forstod. Han var skinsyg — skinsyg paa Victor! Jeg brast i Latter.

— Jeg forsøgte at formaa ham til ikke at gifte sig med mig, sagde jeg.

Han trak Vejret dybt, og jeg saa paa hans Ansigtsudtryk, at han gerne vilde have sluttet mig i sin Favn, ligesom han havde gjort det den Dag ude i Vandet. Blodet skød op i mine Tindinger, jeg syntes alt var saa lyst, lykkeligt og herligt. Vi smilede mod hinanden.

— Jeg er underlig, tilgiv mig, sagde han, men at se Dem sammen med denne Junker. — Hør Lili! afbrød han sig selv. Vi har kun nogle faa Øjeblikke at tale sammen og meget at tale om. De ved, hvad jeg føler, ikke sandt? Disse Dage, da De har været min Moders Gæst, har jeg forsøgt at respektere Dem og Deres Stilling som en anden Mands Forlovede. Det har været en svær Kamp, men jeg har holdt ud, har jeg ikke? Se paa dem her! Slibningen af disse Turkiser er meget indviklet.

Samtalen i den anden Ende af Salen var et Øjeblik gaaet i Staa, og Henry stak en Masse Sølvsmykker i min Hænder. Saa begyndte Samtalen paany, og Henry fortsatte:

— Min Moder fortalte mig før Middagen en meget mærkelig Historie, Lili. Hør! Har jeg opfattet den rigtigt? Først og fremmest forholder det sig saaledes, at Moder kendte Deres Familie for mange Aar siden, og at De kom til Amerika udelukkende for at træffe hende?

Min Familie! Ikke en Gang til sin Søn havde hun talt om Fader. Nej, hendes skønne Minder skulde forblive en Hemmelighed mellem hende og mig. Skønt denne Tanke forvirrede mig, drog den mig dog nærmere til hende. Aa, disse kære Venner, som jeg i Aften maa skilles fra for bestandig!

— Hør Lili! Er det sandt, at De agter at gifte Dem med denne Junker paa Grund af en Overenskomst, De indgik med hans Moder før Deres Ankomst til New York, og som havde det Indhold, at De, hvis De ikke traf Moder, vilde følge med Mrs Cobb, og at hun vilde sørge for Dem, naar De til Gengæld vilde gifte Dem med hendes Søn?

Jeg følte, hvorledes mine Kinder farvedes af Skamrødme. Hvor hæslig forekom ikke vor Overenskomst mig, nu da den klarlagdes af en Mand, hvis Agtelse betød mere for mig end alle andre Menneskers i hele Verden.

— Ja, svarede jeg og søgte at tvinge mig selv til ikke at forskønne Sandheden, saadan var vor Overenskomst. Men tænk ikke altfor ilde om mig. Ser De, jeg var opdraget i helt andre Ideer om Ægteskabet end dem, der er almindelige her i Amerika. Aa, jeg er blevet meget forandret, og jeg har lært meget, efter at jeg kom hertil. Men den Gang forekom det mig ganske naturligt at tage mod en Mand, som andre havde udset til mig. Jeg havde ganske vist aldrig set ham, men paa den anden Side var han villig til at tage mig uden en Øre i Medgift. Dette var min store Vanskelighed, forstaar De. Stakkels Fader havde haft store Tab, før han døde — og der stod jeg i New York uden at kende en eneste Sjæl, med Géneviéve at sørge for og kun 500 Francs i Portemonnæen.

— Stakkels lille Tøs! Henrys Stemme skælvede, og hans Ojne var — aa, saa milde, naar han saa paa mig, men der laa noget bagved, der fik mig til at skælve. Stakkels lille smukke Pige! Naar alt kommer til alt, kunde De være faldet i værre Hænder end Mrs Cobbs. Skønt Gud skal vide, at hun kan være slem nok. Hør — De er altsaa sikker paa, at den skændige Kontrakt blev indgaaet om Bord paa en tysk Damper før Ankomsten til New York?

— Den blev indgaaet i Havnen, før vi gik i Land. Jeg begyndte at skælve. Hvad mente han.

— Ombord paa Skibet altsaa? Det hele kom i Orden, før De forlod Skibet og ikke efter, at De var kommet i Land?

— Ja — ja!

— Lili, kom herhen! Det var Victors Stemme.

Jeg blev ærgerlig til Mode, men hvad skulde jeg gøre. Han kom hen imod mig med en lille Modelbaad i Haanden.

— Lili, se paa denne her! Er den ikke køn? Skulde vi ikke lade lave en saadan til Bryllupsrejsen i Stedet for »Brunhilde«?

Victor var oprømt, det var tydeligt. Champagnen, han havde drukket, Tanken om, at han snart skulde blive sin egen Herre, Miss Corrolls Skønhed og Smiger — alt dette havde medvirket til at sætte ham i høj Stemning, og han syntes næsten beredt til at gøre Krav paa mig som sin Ejendom for alle disse Mennesker. Aa, hvor jeg følte mig ulykkelig, hvor jeg led i det Øjeblik, da jeg af hans Ord og hans Blik forstod, at jeg ikke havde andet Valg end at underkaste mig og smile.

»Den skønne Scheherazade« kaldte man mig jo. Aldrig var Scheherazade halvt saa meget Slavinde som jeg, og jeg havde ikke Haab om at kunne vinde min Frihed, selv om jeg ogsaa fortalte Tusinder, ja Millioner af Historier.

Men hvad var det, Henry havde villet sige mig? Jeg brændte af Utaalmodighed. Jeg kunde have dræbt Victor i dette Øjeblik, da han talte videre om den dumme Baad, om vore kinesiske Hvedebrødsdage og om den Rotteragout, vi skulde spise sammen — usmageligt! Men Miss Corroll havde opfanget et bønfaldende Blik fra Henry og fik nu den lykkelige Ide at foreslaa Victor at glæde Selskabet med en Sang.

— Jeg har hørt, at De synger Sømandsviser saa udmærket, Mr. Cobb. Og jeg skal med Glæde akkompagnere Dem. Vil De?

— Javist! — Victor var altid rede, naar det gjaldt om at lade sin Stemme høre. Saa vendte han sig mod mig: De kommer vel med, Lili?

Det var Sultanens Blik og Tonefald. Jeg stod forvirret uden at vide, hvad jeg skulde gøre. Men Miss Corroll, vor gode Engel, viste sig Situationen voksen. Hun satte en allerkæreste Trutmund op og sagde:

— Nej, Mr. Cobb, De lovede at synge Dear Lezer for mig, og denne Gang var det for mig og ikke for Deres Kæreste. Jeg bryder mig ikke om, at De bliver skinsyg, Mademoiselle. Forresten paastaar man jo, at vi ligner hinanden, skønt det maaske kun er for at smigre mig. Vilde det mon være en altfor stor Opofrelse for Dem, Mr. Cobb?

— Jeg kommer straks, Victor, skyndte jeg mig at tilføje. Men Miss Corroll havde allerede ført ham bort.

I næste Øjeblik naaede de skrækkelige Melodier os. Vi var alene i Galleriet.

Henry bøjede sig frem mod mig.

— Hør, Lili, hvad jeg har at sige Dem: en saadan Kontrakt som den, De indgik med Mrs Cobb, og af hvilken De anser Dem for bunden, er ikke bindende efter de amerikanske Love.

Værelset snurrede rundt for mig. Det var Bevidstheden om, at Henry havde lagt sin Haand paa min Arm, der holdt mig oppe.

— Hvorledes? stammede jeg. Jeg er fri. De mener, at mit Løfte ikke er bindende. De mener — De mener . . . .

— Jeg mener, svarede han sagte, men med stærk Betoning, at en saadan Overenskomst er ugyldig. Det maa Mrs Cobb, der selv er Forretningsmand, vide, og det ved hun uden Tvivl ogsaa. Lili, har De aldrig hørt Tale om Contract Labor Law?

— Nej, svarede jeg og rystede paa Hovedet. Men jeg klamrede mig fast til hans Ord paa samme Maade, som jeg den Dag i Vandet havde hængt mig fast ved hans Arm.

— Naaja, det er jo ogsaa ganske naturligt. Jo, ser De, Lili, vi har her i Landet en Lov, der forbyder en Fremmed før sin Ankomst hertil at træffe nogen Overenskomst angaaende Ansættelse. Det er mod den Lov, De har forbrudt Dem, Lili!

— Aa, sagde jeg skælvende.

Var jeg, Lili, en Lovbryderske? Jeg begyndte at tale ganske usammenhængende.

— Er det sandt? Er Loven virkelig saadan? Men det var ikke om Ansættelse, vi kom overens, jeg lovede at gifte mig med Victor.

— De bandt Dem jo for hele Deres Fremtid, De lovede Deres egen Person bort mod pekuniært Vederlag, sagde Henry. Der var jo ikke Tale om Følelser fra nogen af Siderne?

Jeg rystede paa Hovedet..

— Jeg gav mit Æresord paa, at jeg vilde gifte mig med Victor og søge at formaa Tante Elizabeth til at præsentere Mrs Cobb ved det engelske Hof.

Henry afbrød mig triumferende:

— Der ser De! Det var en Kontrakt i den mest uforfalskede Form. Det var en gensidig Forpligtelse, der var Tale om, og hvis den ene Part ikke overholdt sin Forpligtelse, faldt den andens Forpligtelse bort . . . .

— Men hun har jo overholdt sin Del! udbrød jeg fortvivlet. Hun har jo bogstaveligt holdt sit Ord. Se her! Disse Perler, denne blaa Silkedragt, alt har hun givet mig. Hun har givet mig et Hjem, Automobiler, som jeg kører ud i, Pengene i min Pung. Hun har givet mig alt, tilmed sin egen Søn, som hun anser for den bedste Gave!

Jeg følte, at mit Kniplingslommetørklæde, der ogsaa var en Gave fra Mrs Cobb og sine 100 Francs værd, reves i Stykker under mine nervøse Fingre.

— Aa! udbrød jeg, naar hun holder sin Del af Overenskomsten indtil de mindste Detaljer, hvorledes skal jeg da vel kunne vægre mig ved at overholde min Del?

— Jo, Grunden er ganske simpel, svarede Henry ivrigt. En Kontrakt af den Slags strider mod Lov og Ærbarhed. Elskede, forstaar De det ikke? Det Løfte, som binder Dem, er ikke noget Løfte. De er fri, kæreste. Forstaar De ikke, at De er fri?

Jeg stod sløv og enfoldig uden at kunne tænke. Var det Enden paa det hele? Stod jeg nu pludselig og uventet ved det Maal, mod hvilket jeg havde stræbt i saa mange sorgfyldte Uger?

Jeg lod det kostbare Sølvsmykke, jeg havde haft i Haanden, falde til Gulvet og rakte begge Hænder mod Henry, som havde bredt Armene ud:

— Aa, jeg elsker Dem! sagde jeg. Det var naturligvis ikke passende at tale saaledes, før han havde sagt noget. Men jeg kunde ikke gøre for det, og det var jo sandt. Aa, jeg elsker Dem! Jeg elsker Dem!

Henry saa sig hastigt omkring. I det lange Galleri var der ikke andre end os. I næste Øjeblik følte jeg hans Arme omkring mig ligesom den Gang. Men nu var der intet iskoldt Vand omkring os, intet der skilte os ad. Et Øjeblik holdt han mig trykket ind mod sig — saa haardt, at jeg syntes, at mit Hjerte var hørt op med at slaa, og mine Læber var ikke mere mine, men hans.

Med et langt Suk gav han Slip paa mig.

— Min Elskede, min egen! hviskede han. Nu er alt Vrøvlet forbi, og nu gifter Du Dig med mig.

Om det nu var paa Grund af det, han nylig havde omtalt for mig, eller at det kom af den mystiske Magt fra hans Læber, kan jeg ikke sige, men vist er det, at al min Viljestyrke var borte; alle Samvittighedsskrupler, som før havde plaget mig, forekom mig nu at være dumme Fordomme, der allerede var glemte. I hele mit Væsen var der kun Plads for det dominerende Faktum: jeg var Henrys, og han var min! Mine Arme slyngedes omkring ham, mine Læber længtes efter hans Læber.

Jeg tænkte ikke, jeg følte kun. Vi var jo lykkelige, hvorfor da tænke? Og nu var jeg endelig lykkelig. Aa, herlige, berusende Øjeblik, da Henry stod ved min Side med Kærlighed i sine Øjne og gjorde min Vilje blød som Voks!

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Den hollandske Bonde: Det vælter ind med tyske Kongekroner; bare de ikke ødelægger min Kaal!
(«Der Telegraaf», Amsterdam)

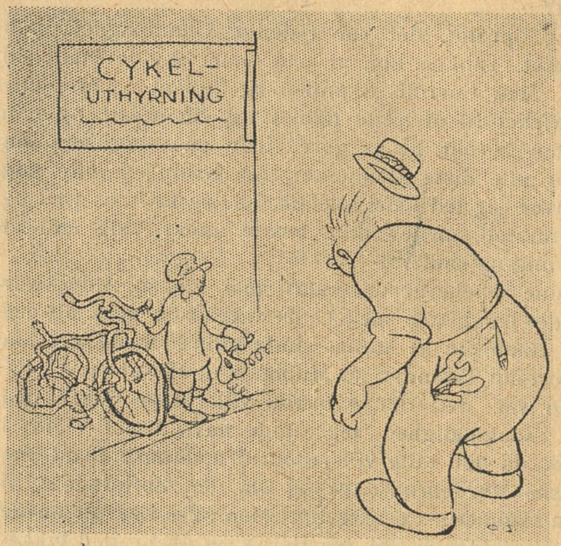

Grabben. Den gick sönder (i Stykker) alldeles av sig själv. («Søndags-Nisse»)

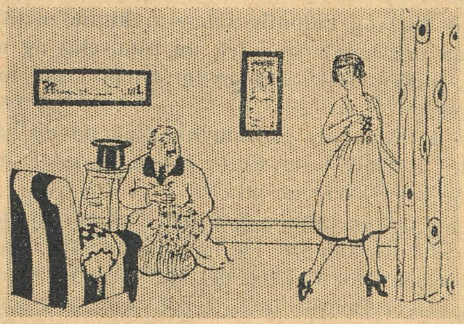

Afbrudt Frieri.
Damen: Undskyld mig et Minut, min Telefon ringer! («London Opinion»)

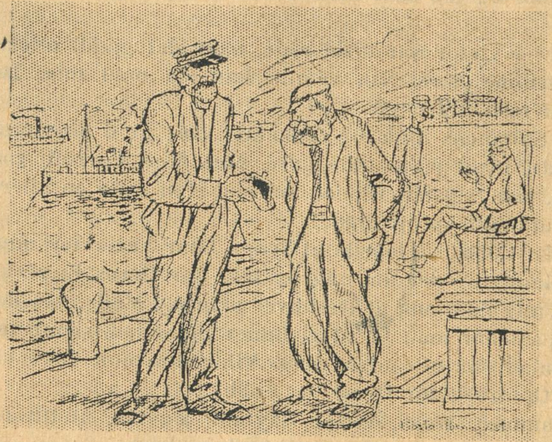

Ferdinand: — Hörrudu, nu ska' du se fan!
Ferdinand tar up en portmonnä. John betraktar den.
John: — Men den ä ju tom?!
Ferdinand: — Ja, ä inte de fan?
(«Strix.»)

Ny Ryge-Roulet.
Indsats 10 Pfennig. Vinderen har Ret til at tage et «Drag» af Cigaren! («Lustige Blätter»).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

Grynte vilde Grisene, i Fald de vidste, hvad en Flæskesteg koster!

*

VERS

Betjenten sloges med en Mand fra en
Skonnrt,
som havde en ganske forfærdelig
Donnert.

*

Direktør ved Det kgl. Teater *Johannes Nielsen* har nu slaaet Kontra med Hensyn til det at bande. Teatrets Skuespillere mener dog, at Direktøren er en Ven af *Kontrabande*.

*

Forleden gik »Ridderen af Randers Bro« for 25de Gang over Scenen paa Kasino, og samtidig gik paa Sønderbros Teater »Barken Margrethe« for et lignende Antal Gange *under* Scenen.

*

Sædelighedspolitiet tænker paa at anskaffe Automobiler til Persontransport. Det bliver Lastbiler.

*

Det Sprog, som Biografteatrenes Plakater anvender, kaldes *Biografi*.

*

I Tyskland siger de, at hvis man ladede »Tykke Bertha« med preussiske Diplomater, saa kunde man sige, at Ammunitionen bestod af *Dum-Dum-Kugler!*

ÆGTE BOLSCHEVIK

En af Lenins Tilhængere traf en Mand, der ogsaa erklærede sig for Bolschevik.

B. Nr. 1 vilde nu overbevise sig om B. Nr. 2's Oprigtighed og spurgte:

— Hvis Du har to Millioner Rubler, hvad gør Du saa med dem?

B. Nr. 2: Jeg gi'r naturligvis Dig den ene.

B. Nr. 1: Det er rigtig, man hører straks, at Du er en ægte Bolschevik. Men sig mig, hvis Du nu har to Huse, hvad gør Du saa?

B. Nr. 2: Selvfølgelig gi'r jeg Dig det ene.

B. Nr. 1: Ja, Du er god nok — men vent lidt. Hvis Du har to Grise, hvad saa?

B. Nr. 2: Dem beholder jeg selv.

B. Nr. 1: Hvad gør Du?

B. Nr. 2: Ja, for ser Du, jeg *har* to Grise!

„En Nordmand".

Han: «Det blir visst snart regn, for fluerne er saa utaalelige».

Hun: «Saa er det godt, at du ikke er en flue, for saa vilde det da regne uophørlig!»

„En Svensker".

Per Olsson: Sluta då Olle, du slår ju alldeles ihjäl bror din!

Lill-Olle: Dä gör ingenting för jag har ändå fyra kvar. (fire tilbage).

„En Dansker".

Fruen: Har De nu igen ligget og læst til langt ud paa Natten, Amanda De ser saa søvnig ud.

Amanda: Ja, jeg har saamænd. Jeg har faaet fat i saadan en dejlig Roman, men de fik ikke hinanden før Kl. 5 i Morges!

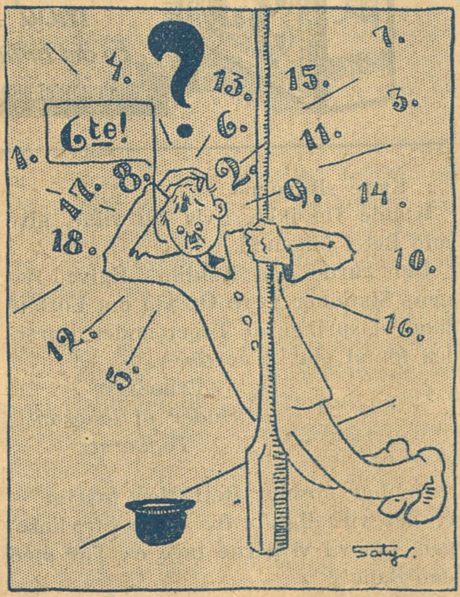

Et Offer for den nye Sporvejsordning.

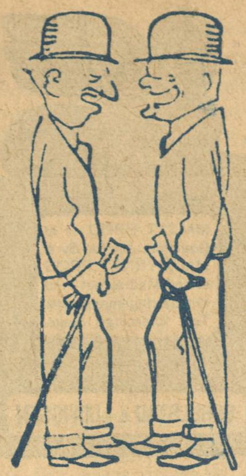

— Du, ved Du, hvad man kan se paa de magre tyske Børn her i Byen?

— Nej.

— At de er *madet* in Germany!

HØRT PAA KAFE

Dame: Kan De tænke Dem, Hr. Mortensen, forrige Aar sagde jeg Nej til sejsten Herrer!

Mortensen: Saa. Men sig mig, hvad spurgte de egentlig om?

HØRT I ÆLDSTE KLASSE

Læreren i Religionstimen: Og derfor skal I altid huske, at Herren er den *viseste*.

Lang Knægt: Hjemme hos os er der to *visere*.

Lærer: Hvor?

Knægt: *Paa vores Ur!*

TYSKE MARK

Hvor høj en Kurs tyske Mark staar i for Tiden, kan man erfare af følgende Historie.

En rig Englænder sendte for et halvt Aars Tid siden sin Søn til Tyskland for at ordne en Forretning. Sønnen havde Anbefalingsskrivelse med til en større tysk Finansmand, men denne fandt det efter nogle Maaneders Forløb nødvendigt at skrive til Papa i England og fortælle ham om Sønnens mere end flotte Liv i Tyskland.

Der kom straks følgende telegrafiske Forespørgsel fra Faderen:

— Hvor meget?

Svar:

— Hundredtusind.

Nyt Telegram:

— Pund eller Mark?

Svar:

— Mark.

Afsluttende Telegram:

— Af det Stads kan han bruge lige saa meget, han vil!

Helmuth Larsen. Bliver benyttet.

H. Olsen. Noget af det benyttes.

Alf H., Horsens. Vi haaber ved Lejlighed at faa Plads til Tegningen.

En Kritiker. Tak for Deres venlige Skrivelse — ja, Tegneren har virkelig tegnet en Fod for meget paa Soldaterne, og dette lille Uheld synes at have vakt Opsigt. Naar en Digter har en Fod for meget i sine Vers, gaar det derimod ganske stille af!!

De·: skal Du se, han maa s'gu ha' Tøndebaand om Panden for at kunne drikke »Radium«!
Tegning af Hugo Hansen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

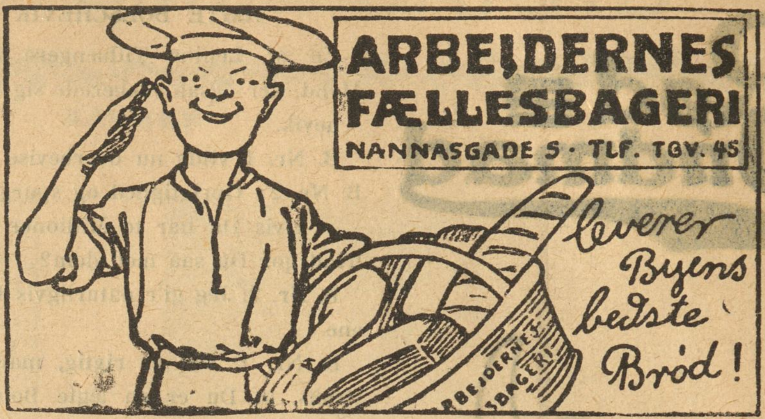

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

Kære »Ravnen«.
Kunde Du ikke, hvis Du vilde, give mig Ret i følgende:
Der burde paa Kolding—Egtved-Banens Stationer være Opslag om Forbud mod at springe af Toget under Kørselen for at plukke Jordbær.

Ærbødigst
Hader af langsom Togkørsel.

De har absolut Ret! Men iøvrigt — *er* der virkelig *Jordbær* paa Strækningen, saa vil vi gerne tage en Tur med den Bane!

Ravnen.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Tegning af Magnus Kristensen.

Grossereren: Indbrud ved højlys Dag — det er s'gu frækt, maa jeg sige.

Tyven: Tja, hva Fa'en, alle andre Fag afskaffer jo saa vidt mulig *Natarbejdet!*

„Tilfældigt Sjov".

— Underlæge Petersen, vil De saa sige mig, hvad der forstaas ved Respekt, spørger Løjtnanten.

— Ved Respekt forstaar den tilsyneladende Agtelse, som Soldaten er pligtig til enhver Tid og ved enhver Lejlighed at lægge for Dagen overfor en Overmand.

— Hvad er det for noget Sludder med tilsyneladende Agtelse? Om igen!

— Ved Respekt forstaas den tilsyneladende Agtelse, som — — —

— De bliver altsaa ved med Deres tilsyneladende — — —

— Ja, der kan da ikke godt være Tale om — — —

— Naa — det kan der ikke. Nu skal jeg sige Dem noget, Underlæge Petersen, De holder af at være vittig, men tag Dem i Agt. Foreløbig faar De ingen Nattegn, før Forholdet mellem os er blevet bedre. Forstaar De? Værs'go', saa kan Holdet træde af, Timen er endt. Træd af!

— Underlæge Petersen anmoder Hr. Løjtnanten om Nattegn — — —

— Hvad behager? Har jeg ikke nylig sagt, at De ikke faar Nattegn, før Forholdet mellem os er blevet bedre — og saa vover De — — Træd af!

Fem Minutter efter blev der banket paa Løjtnantens Dør.

— Kom ind!

— Underlæge Petersen vilde gerne forespørge, om Forholdet nu er blevet bedre, for jeg skulde gerne bruge et Nattegn i Aften — — —

— Nu har jeg nok a'et. Vil De herut — — —

Fire Dage senere holdt fjorten Drosker ved Sekstiden i Glaciet udenfor Hovedvagten. I hver af de tretten sad en Underlæge; den fjortende var tom. Det hele lignede noget henimod et Bryllupstog. Det var »Holdet«, der mødte for at hente Underlæge Petersen efter to Dages mørk Arrest for respektstridigt Forhold.

Festmiddag hos Wivel.

Backfischen: Hvorfor er De i saa daarligt Humør, Hr. von Stampe?

Kadetten: Det er skrækkeligt! Nu skal der indføres Skat paa Pebersvende, og mine Lommepenge slaar i Forvejen ikke til.

Den Besøgende: Falder Tiden Dem nu ikke lang, medens De ligger der?

Patienten: Aah nej! Det kan jeg egentlig ikke sige. Jeg sover, til jeg skal have Middag. Naar jeg har spist den, stiller jeg Uret tre Timer frem, og saa er den Dag snart forbi.

Kl. 3 om Natten kommer en Ægtemand meget oprømt hjem til sin bedre Halvdel. Hans Ord lyder saalunde:

— Det har trukket lidt længe ud, mit Lam, men Formanden i vor Forening vilde trække sig tilbage, og saa maatte vi tømme et Afskedsbæger. Vi fik ham alligevel til at modtage Genvalg, og i den Anledning fejrede vi Velkomstgildet med det samme. Det er saadan en dejlig Forening — Du skulde bare været med, saa var Du aldrig mere kommet hjem.

—Naa, Hr. Vært! Hvordan gaar Forretningen?

— Tak! Siden Vejen har faaet den bratte Krumning, har vi daglig et Par indbringende Automobilulykker.

Turisten staar paa en meget stejl Klippe, og medens han stirrer ned i Afgrunden, spørger han Føreren:

— Styrter Folk ofte ned her?

— I Reglen har de nok af én Gang! svarer Føreren med uforstyrrelig Ro.

Pensionatsværtinden: Jeg læste en Artikel i Avisen forleden Dag, hvor der stod, at over to Trediedele af Menneskenes Sygdomme skyldes Overernæring.

Pensionæren (ved den anden Bordende): Det er vist rigtigt. I hvert Fald er det mange Maaneder siden, at nogen har været syge her i Huset.

Fruen: Du kan ikke læse, Stine. Saa forstaar jeg ikke, hvordan Du har lært at lave saa udmærket Mad.

Stine med et polisk Smil:

— Det er vist, fordi jeg aldrig har læst en Kogebog, Frue.

Læreren: I Morgen skal jeg fortælle Jer om Amerikas Opdagelse. Jeg vil ved den Lejlighed ogsaa komme til at omtale Kolumbus' Æg. For at I bedre kan forstaa Sagen, kan hver af Jer tage et Æg med. De, der ikke kan faa Æg hjemme, kan i Stedet for medtage et kvart Pund Smør.

Doktoren: Det er ellers en slem rød Næse, De har lagt Dem til min gode Mand.

Patienten: Ja, ser De, Hr. Doktor, min Broder og jeg er Tvillinger, og da det ærgrer mig, at jeg saa ofte er bleven forvekslet med ham, saa har jeg lagt mig efter denne, for at man skal kunne kende os fra hinanden.

Dommeren: Klageren paastaar, at det var ægte fransk Kognak, som De har stjaalet fra ham.

Tiltalte: Ægte fransk Kognak! Det vil jeg nok sige. (Trækker en Flaske op af Lommen). Vil De ikke selv smage, Hr. Dommer.

Gennem Kloaken.

Jeg befandt mig i London i Forretningsanliggender og havde aflagt Besøg i en af Bankerne. En Dag hævede jeg 150,000 Kr. i Sedler. Det var i December Maaned, og skønt Klokken slog halvtre, da jeg forlod Banken, var det temmelig mørkt, for en tæt Taage havde lagt sig over Byen. Jeg havde ikke gaaet mange Skridt, før en Droske kom tæt bag efter mig. Jeg saa, den var tom, og raabte Kusken an og bad ham køre mig til Camberwell.

Da Køretøjet satte sig i Bevægelse, lagde jeg Mærke til, at en Person satte sig op ved Siden af Kusken, men jeg tænkte ikke videre over det, og de første fem Minutter anvendte jeg til at tage mine Banknoter ud af Tegnebogen og gemme dem i Inderlommen af min Vest.

Straks efter, at vi var kørt over Londonnerbroen, forlod vi Hovedgaden og kørte ud gennem en Række smalle Stræder. Jeg fik Mistanke om, at Kusken tog fejl af Vejen, og stak Hovedet ud for at spørge, hvor vi var, da Hesten i det samme styrtede og Vognen væltede. Jeg kravlede ud og havde ikke paadraget mig anden Skade end nogle Stød og en let Skramme i Ansigtet. Jeg var ikke kommen paa Benene, før en Kvinde traadte ud af et af de nærmeste Huse, og i det samme holdt hun en Krukke lige op for Næsen af mig, for »at kvikke Herren lidt op«, som hun sagde.

Inden jeg kunde støde Krukken fra mig, blev mine Lugtenerver ramt af en bedøvende, stinkende Lugt. Et Øjeblik efter befandt jeg mig i et lille, daarligt oplyst Værelse med begge Arme bundne sammen paa Ryggen, medens den nævnte Kvinde med en Raphed, der forraadte gammel Vane, befriede mig for min Tegnebog, mit Ur og min Kæde.

Jeg vilde bane mig Vej ud, og da en Mand spærrede Vejen for mig, gav jeg ham et Slag over Armen, saa den brækkede. Men i det samme sank jeg ned i en Afgrund.

Med et vældigt Skvulp sank jeg ned i en rindende Vædske. Dens Lugt forraadte, at jeg befandt mig i et Kloakrør. Heldigvis havde jeg ikke brækket noget Lem i Faldet. Jeg saa op, og i samme Øjeblik blev Faldlemmen, gennem hvilken jeg var styrtet, slaaet i. Jeg havde imidlertid ikke sluppet mit Tag i en Jernstang, og med den i Haanden begyndte jeg at famle mig frem i Mørket for at finde en Vej, ad hvilken jeg kunde undslippe. Jeg mærkede, at jeg stod midt i Kloakrøret, hvis Vand langsomt flød i én Retning — til Floden, formodede jeg. Vandet blev grundere paa begge Sider op ad Røret.

Snart opdagede jeg, at Mørket blev mindre uigennemtrængeligt. En svag Lysning trængte ud fra nogle af de mindre Tilløbsrør. Medens jeg saaledes slæbte mig fremad, spurgte jeg mig selv, hvorledes denne Dag skulde ende. Nu og da hørte jeg over mit Hoved Raslen af Hjul og Tramp af Tusinder af Fodslag.

Jeg ved ikke, hvor mange Timer jeg saaledes arbejdede mig frem uden Maal. Jeg begyndte at frygte for, at jeg snart vilde bukke under af Udmattelse, og Rotterne begyndte at gøre Angreb paa mine Ben.

Da saa jeg pludselig i kort Afstand fra mig Omridset af en Mand med en Lygte dinglende paa Brystet, en Kurv paa Ryggen og en Pose ved Bæltet, et Bur med levende Rotter i den ene Haand og en Stok i den anden. Ved Siden af ham gik en Buldogg, der nærmede sig mig med en vred Knurren. Laset og snavset, som Manden var, kunde jeg have omfavnet ham af Glæde over at finde en Befrier.

Han var aabenbart ikke saa glad ved at se mig. Han holdt sin Lygte op i en Arms Afstand og undersøgte mig fra Top til Taa.

— Hvorledes kommer De her? Er De gaaet vild? Hvor har De Deres Lygte? Det er et rent Under, at Rotterne ikke har ædt Dem op.

Jeg fortalte, at jeg ikke var kommen derned af fri Vilje, og lovede at betale ham hæderligt, hvis han kunde vise mig, hvorledes jeg skulde slippe ud.

— Følg mig, og jeg skal slippe Dem ud, saa snart jeg kan; men vi kan ikke komme ud, før Ebben indtræder, og det varer en Timestid endnu. Se her, tag en lille forfriskende Drik og fortæl mig, hvorledes De er kommen herned.

Medens han talte, trak han en Feltflaske frem, og glad var jeg ved at faa nogle oplivende Draaber.

Jeg fortalte min Oplevelse, og den vakte hans største Forundring.

— Men hvad kan *De* finde hernede foruden Rotter — og hvad Nytte kan De have af dem?

— Hvad jeg finder? Alt muligt. Pengestykker, Fingerbøl, Kæder og Ringe, der er kastet ud med Vaskevandet. Jeg har i Dag fundet en Ørenring og fire Stykker Læder. Desuden fanger jeg Rotter og faar 18 Øre for Dusinet. — Men nu tror jeg, Ebben er tilstrækkelig lav, og saa er det bedst, vi begiver os paa Vej. Følg mig i Hælene.

Han holdt sin Lygte op, og vi begyndte vor Vandring. Jeg fulgte lige efter ham, og Hunden sprang gøende i Spidsen. Da vi havde gaaet saaledes en god halv Times Tid, standsede min Fører ved et snævert Udløb, ikke mere end en Alen i Diameter, og efter at han havde befriet sig for sine Byrder, begyndte han at kravle gennem Aabningen og bad mig vente, til han kom tilbage.

Jeg blev slæbt op, mere død end levende, i en Gyde, hvor der havde samlet sig en Del Mennesker for at være Vidne til min Opstandelse.

Politiets Arbejde med at opspore Forbryderne blev lettet derved, at jeg kunde opgive et Par Genkendelsestegn, nemlig et blaat Øje for Kvindens Vedkommende og en knust Arm for Mandens. Resultatet var ogsaa, at de blev arresterede i Selskab med tre andre, der var delagtige i Overfaldet.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Hendes Navn.

Høstsolen skinnede endnu varmt over en af Colorados smaa Landsbyer. Nede ved Broen laa den lille Floddamper »Ternen« færdig til Afgang. Et Selskab af velhavende Sommergæster skulde, før de skiltes, foretage en Lysttur ned ad Elven. De vilde endnu en Gang beundre de skønne Omgivelser og havde i den Anledning lejet Lystdamperen — og de skulde samtidig vise, at de foruden Sport og Luksus ogsaa havde Interesse for Naturen.

I den dejlige Høstmorgen tog de Afsked med hverandre under Spøg og Latter, og saa drog de endelig af Sted. Kaptajnen gav Signal, Roret drejede, og »Ternen« gled sagte ned ad den blanke Flod, mens Stjernebanneret vajede fra Masten.

Overalt var der den gladeste Stemning. Snakkende og leende grupperede det fornemme Selskab sig paa Dækket. De kendte hverandre nøje og skattede hverandre akkurat saa meget, som den enkeltes Formue var værd.

De smukkeste og mest formuende Damer var omgivet af en Stab Kurtisører. Den uimodstaaeligste af dem alle var Mary — hende med de lynende Øjne og det gyldne Haar. Hendes ungdomsfriske Ynde forhøjedes af et yderst elegant Toilette.

At Mary forstod at holde alle sine Tilbedere i Aande, siger sig selv. Det er den eneste Fornøjelse, en ung, smuk Millionarving har, ellers keder hun sig. Ved Siden af andre menneskelige Egenskaber, som Frøken Mary havde, ejede hun en ubegrænset Selvtillid og meget lidt Respekt for sine Medmenneskers Værd. Hun var Midtpunktet for hele Selskabets Opmærksomhed. Alle stod til hendes Tjeneste, alle beundrede hende, og ingen vovede at modsige hende. Hun følte sin Magt, og dog var hun ikke fornøjet.

I dette Øjeblik var hendes Opmærksomhed henvendt paa en ung Mand, som stod i Nærheden og talte muntert og fortroligt med Kaptajnen.

— Hvem er den Herre der? spurgte hun i en ligegyldig Tone sin Ven Hr. Thow, som i sin elegante Dragt nærmest lignede en udklædt Abe. Hr. Thow fortalte, at den Fremmede var en Ven af Kaptajnen. Han havde faaet Lov at følge med Skibet, han skulde blot med et lille Stykke ned ad Floden, saa han skulde snart af.

Mary blev en Smule forstemt. Hun saa tankefuldt hen for sig. Saa løftede den Fremmede Haanden og pegede paa noget. Hun saa Diamanterne i Ringen paa hans Haand lyse i Solen. Mary smilede atter. Ringen fortalte, at Manden hørte til det bedste Selskab. Hun forlangte, at han skulde føres ind i Kredsen. Ham vilde hun ogsaa have for sine Fødder.

— Hent ham, han skal ikke føle sig alene, befalede hun Hr. Thow, og Hr. Thow adlød. Han var beredt til at hente hende alt, hvad hun bad om, hvad enten det var en ny Avis eller en ny Tilbeder. Mary iagttog hele Tiden den Fremmede. Hun saa hans smukke Øjne, men hun saa ogsaa hans Smil og ligegyldige Mine, da han lyttede til Hr. Thows Ærinde. Han vendte sig mod Mary og mødte hendes Blik. En svag Rødme lagde sig over hans smukke Ansigt, og med en fornem Bevægelse nærmede han sig ved Hr. Thows Side.

— Sir John, sagde han, idet han standsede foran Mary og bøjede sig let for hende.

Mary smilede, og han tog Plads ved hendes Side. Muntert fortsatte hun sin Pludren. Men saa begyndte han at fortælle om sine Rejser. Han

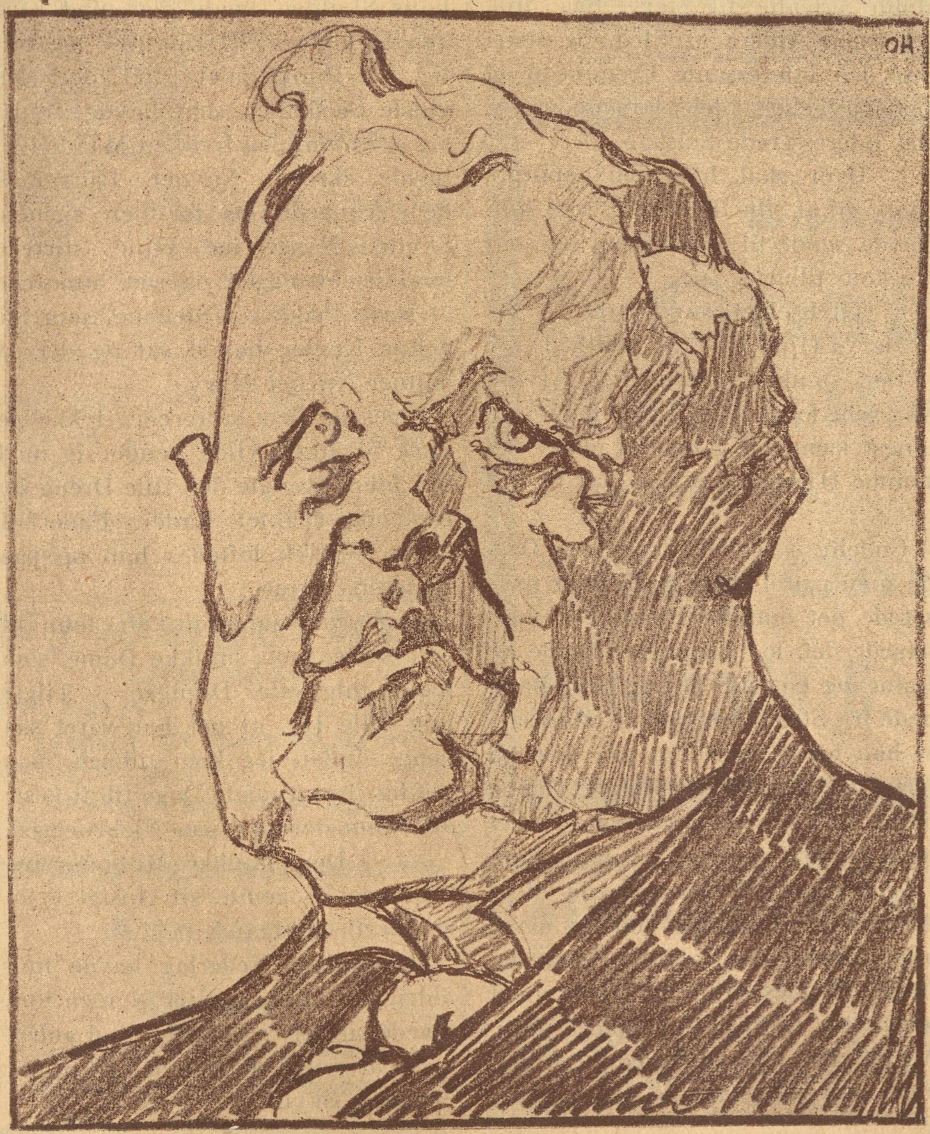

Tegning af O. Hartig

Den berømte Feltherre *J. C. Christensen* under Slaget ved *Lütcken* 1906—7. Skal ophænges i *Moltkes* Skole.

fortalte om Paris. Han kendte Byen som sin egen Lomme. Om Prærien, om Løve- og Bøffeljagt, om Indianerkampe og om Urskovens dystre Uhygge. Han talte roligt. Man forstod, at han havde været alle Steder, og at han havde mange Eventyr bag sig. Og man forstod ogsaa, at han ikke var uimodtagelig for Kvindeskønhed.

Nu boede han i New Orleans. Mary vuggede sig i stille Henrykkelse. New Orleans var endnu elegantere og endnu mere storartet end St. Louis, hvor hun hørte hjemme og altid havde boet. Hun vilde gerne leve i New Orleans ved den smukke, interessante Mands Side, følte hun. Mary byggede ganske vist ikke Luftslotte. Den levende Beundring, som Sir John viste hende, sagde, at han vilde hjælpe til at virkeliggøre hendes Planer.

Det var Eftermiddag. Man havde naaet et henrivende Sted nede ved Fjorden. Mægtige Bjergtoppe ragede op i Baggrunden, og længere fremme nærmere Bredden var der en mærkelig Fjeldformation med en herlig Vegetation under en dybblaa Himmel.

Kaptajnen gjorde Selskabet opmærksom paa en stejl Fjeldvæg.

— Det er Egnens Visitkortskaal, sagde han smilende, og virkelig, nede paa Fjeldvæggen var der mejslet et stort Antal Navne, som mere eller mindre kække Rejsende havde hamret eller hugget ind. Men paa en bestemt Højde hørte alle Navne op.

— Højere har nok intet Menneske sat sin Fod. Kun Ørnene har strejfet Fjeldets glatte Side med sin Vinge! Det var Mary, som havde gjort denne Bemærkning.

— Men der oppe er der ingen, som har skrevet sit Navn, tilføjede hun, idet hun pegede op paa den lodrette Væg.

— Nej, det er nok ikke lykkedes nogen. Der er indtil nu syv, som ovenfra han forsøgt at skrive deres Navn, men de fandt Døden derved, fortalte Kaptajnen.

— Og dog kunde man naa derop og med to Meter lange Bogstaver fortælle Verden, at man har været der, sagde Sir John, idet han tændte sig en Cigar.

Marys Øjne lynede. En Tanke fo'r igennem hendes smukke Hovede.

— Den Kvinde, som fandt sit Navn deroppe, kunde vist aldrig i Evighed nægte *ham* noget, som havde skrevet det!

Hun sagde det langsomt med en underlig varm Klang i Tonen, og mens Blikket strejfede Sir John.

Der gik et eget Smil over hans Ansigt. Han rejste sig, bukkede og gik op paa Kommandobroen. Her talte han med Kaptajnen, skrev nogle Ord paa et Blad i Notitsbogen og rakte ham det. Nogle smaa Huse dukkede frem ved Strandbredden. Skibet standsede, Sir John gik i Land. En af Matroserne bar hans Bagage, og endnu en Gang hilste Sir John ærbødig til Mary. Saa drog »Ternen« videre af Sted, og snart var den interessante Fremmede og det mærkelige Fjeld forsvundet for det interesserede Selskab.

— Hvor skal han hen? spurgte Mary en af sine Tilbedere, som hun havde sendt til Kaptajnen, og som nu kom tilbage.

— Til Fjeldet, var Svaret.

Marys Øjne lyste af Stolthed.

Den smukke, overmodige Arving var som forvandlet. Lykkefølelse og Angst kæmpede i hendes ellers saa tomme Hjerte.

*

Endelig — endelig kom den Dag, da man paa Tilbageturen atter passerede det omtalte Fjeld. Før man naaede det, lod Kaptajnen hente en Dame og en lille Dreng i en Baad nede fra Strandbredden. — Maa saa, at han hilste hjerteligt paa dem og førte dem ned i sin Kahyt. Denne borgerlige, smukke Frue var sikkert hans Hustru og Drengen hans Søn.

Endnu mere forførerisk end ellers var Mary i sit udsøgte Toilette, mens hun nu svævede mellem Angst og Haab. Hendes Øjne straalede med feberagtig Glans i det blege, lille Ansigt. Hun havde forlangt meget, men hun vilde ogsaa give meget. Fordi han havde vovet sit Liv for hendes Skyld, skulde han faa hendes dyrebare Person.

Med alle disse bevægede Tanker stod Mary paa Dækket. Netop som Fjeldvæggen kom til Syne, da dets Flade vendte sig mod Skibet, hilste Sir John paa den smukke Arving — Han saa meget munter ud. Hun var forvirret, men saa dog op og udstødte et Glædesskrig. Højt oppe paa den stejle Væg stod i stolt Ensomhed med store, slyngede Bogstaver: *Mary!*

Nu saa ogsaa Sir John derop.

— Hvor tankeløst, sagde han, jeg han glemt Punktum'et.

Alle, som havde hørt Sir Johns Bemærkning, ventede spændt paa, hvad der nu vilde ske. For i Sir Johns Mine læste man, at han vilde gøre sin Forglemmelse god igen. Han greb Bøssen, som hang ved hans Skulder, lagde den mod Kinden og sigtede. Et Knald — og rigtig — Punktum'et stod der! Nu vidste Selskabet, som havde samlet sig om ham, paa hvilken Maade han havde skrevet Navnet. Hurraraabene rungede løs for den sjældne Skytte. Nysgerrige Øjne stirrede mod Fjeldvæggen og saa hundrede af sorte Prikker i Stenene, som Sir Johns Kugler havde sat og derved dannet Navnet Mary.

Ligesom den smigrede, lykkelige unge Skønhed vilde vende sig mod Sir John, trængte den lille Dreng sig frem og raabte: Fader, Fader! I næste Øjeblik løftedes han op paa Faderens Arme.

— *Mary!* raabte nu Sir John til den enkle, men smukke Dame, som havde fulgt efter Drengen. — Tilgiv mig, lille Du, at det har varet saa længe, inden jeg kom tilbage, men jeg har brugt nogle Dage til at fæste *dit Navn* deroppe paa Fjeldvæggen.

. . . . Den smukke Millionarving blegnede og gemte sit Ansigt i sin ringprydede Haand.

Et saadant Nederlag havde hun aldrig tænkt sig muligt — men hun lovede sig selv i sit stille Sind aldrig mere at sætte en Mands Liv til for et Lunes Skyld.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
MI AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

FREMAD

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Katalog over

Socialistisk Litteratur

udleveres **gratis.**

Mælkeriet Enigheden.

Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.

TELEFONER 2146 - 6270

To unge Herrer staar og betragter en Motorcyklist, som summede og brummende kører dem forbi.

Den ene: Det var vist en »Elleham«-Brummer.

Den anden: Nej, det var en »*Indian*«-*summer!*

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn **Malmö**

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Ny Jægerkro

Utterslev

Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.

Linie 5 til Borups Alle.

Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.

Madkurve kan medbringes.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49. Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Paa Pinebænken!

Tegning af P. . Hansen

Aagermænd har travlt, det gælder om at „dække sig"
— og at se, hvor langt Befolkningen kan *strække sig!*

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 43 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 23. Oktober 1919

„Fra Edens Have".

Tegning af Satyr

Den gode Hyrde Wilson: Det kniber endnu lidt med Tonen i „Folkenes Forbund"!

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

„ „ „ „ 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl. Henst. t. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1,35.
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon **1848**

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Allé.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

Scenen er Linie 1.

En Dame takker Petersen, fordi han giver hende Plads i Sporvognen.

— Aaa, jeg be'r Frue, siger Petersen, tal ikke om det. Det er den Pligt vi skylder deres Køn. Somme Mennesker gør det kun, naar det er et nydeligt Pigebarn, men jeg siger altid: Petersen, siger jeg, det er Kønnet, Petersen, ikke Individiummet.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Er De fra Forstanden, Menneske! At komme og bede om saa mange Penge til Laan paa en Gang. Det er jo en hel Formue. Mindre kunde vel nok gøre det! Forresten har jeg ikke en rød Øre.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Lille Otto: Fader, er det døde Hav rigtig dødt?

Faderen: Ja, min Dreng!

Lille Otto: Ja, men hvad døde det da af?

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Brug daglig
Aggerbecks
flydende eller faste Brillantine.
Det bedste for Haaret.

Uhelbredelig!

Tegning af Gustav Halldin.

— Naa, hvordan gaar det med din Søster?

— Ja, Værgeraadet maatte jo tage sig a' hinner; hun var helt ødelagt.

— Saa? — Og nu —?

— Ja, nu si'r de, a' hun har ødelagt *Værgeraadet*!

Dommeren (til Vagabonden): Hvorfor arbejder De ikke?

Vagabonden: For 18 Aar siden var jeg hos en Læge, der sagde, at jeg ikke maatte arbejde.

Dommeren: Bliver han ved med at sige det?

Vagabonden: Jeg har ikke spurgt ham siden.

H. STEENSENS
AGA

Plante Margarine
er altid den bedste.

En Spadserende kaster Papir i Søen, hvorfor Opsynsmanden gør ham opmærksom paa, at det er forbudt at kaste nogetsomhelst i Vandet.

Spadserende: Saa — men hvis nu en Dame falder i Vandet og tager sig et ufrivilligt Bad, faar hun da Mulkt?

Opsynsmanden: Selvfølgelig. Her er forbudt at bade.

Spadserende: Naa — men hvis jeg springer ud og fisker hende op, faar saa jeg Mulkt?

Opsynsmanden: Selvfølgelig. Her er ogsaa forbudt at fiske.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

En Bondemand er med sin Kone gaaet op paa Charlottenborg-Udstillingen. Da han ser et Billede, under hvilket der staar: To Gange solgt, siger han: — Saadan er de Byfolk, Mutter, da jeg solgte Grisen to Gange, blev jeg indespærret

Modersprøjten

„Noliber"
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

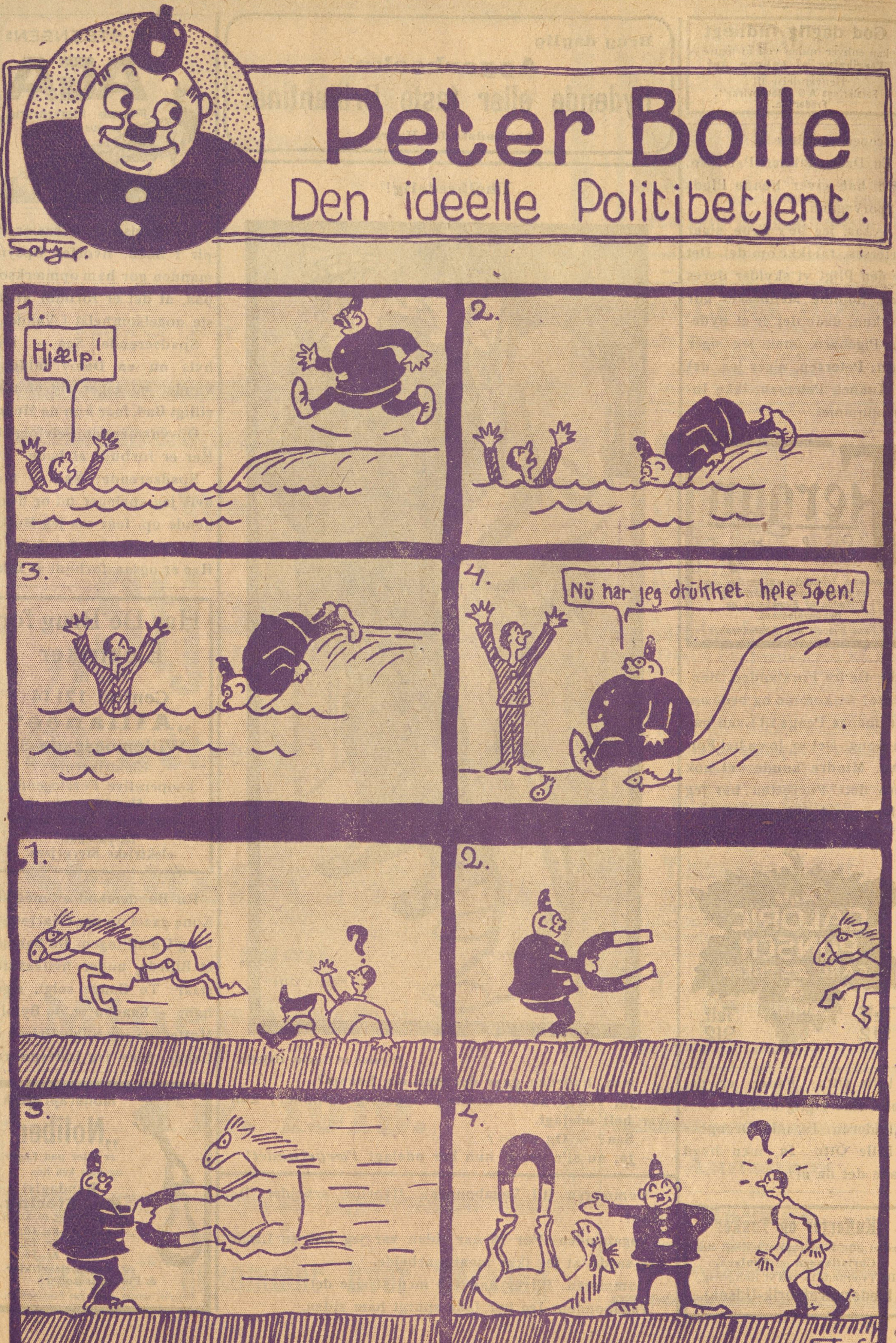
Peter Bolle
Den ideelle Politibetjent.
Satyr.
1.
Hjælp!
2.
3.
4.
Nü har jeg drükket hele Søen!
1.
?
2.
3.
4.
?
Satyr.

Juletræ, Træben og Lirekasse

(Deklamation).

Der gaar gennem Verden et smærtende Suk,
og Verden forstaar ej et levende Muk
af hele den store Komedje.
De Vise de taler og hist op og ned:
»Vent blot et Par Dage, da faar vi nok Fred«,
saa lød der fra Fredsraadets Smedje —
men det hele er bleven en Masse
Juletræ, Træben og Lirekasse!

Herhjemme hos os i Smørlandets Skød
har *Kunsten* i hvert Fald slet ingen Nød,
der er Run om Thalias Kærre!
Der hyles og synges og spilles i Kor,
og Pegasus gnaver sit blandede Foer,
der stadig bli'r værre og værre —
en kunstnerisk blandet Melasse:
Juletræ, Træben og Lirekasse!

Og Pressen er fin og bøder hvert Savn,
vær glad, at Du har et Blad — *»København«*,
et Blad med en staalsat Mening!
Witzansky er Tidens Foregangsmand,
en Pryd for sin Stand, sin By og sit Land
— og moden til politisk Stening!
Hil Dig, Ridder af første Klasse:
Juletræ, Træben og Lirekasse!

Ja, nu kommer Bladenes dejligste Tid,
og Højre vil gøre sig synderlig Flid
— sig selv og Julen til Blame!
»O, hjælp dog de Fattige her gaar omkring«,
(og stik mig et rigtig Julerefræng,
der kan virke som kraftig Reklame!)
Her er et, som maaske kan passe:
Juletræ, Træben og Lirekasse!

Og *Slesvig*, hvor bli'r det en yndelig Fest,
Du Danmarksbordets kæreste Gæst —
i Patriotisme vi raver!
Der males og digtes paa langs og paa skraa,
og »Broder«haand rækkes over Søndenaa,
hvor gavmild vi strør vore Gaver
. . . en rundhaandet, storstilet Masse
Juletræ, Træben og Lirekasse!

Peder Paul.

En General gav en Sergent Ordre til at møde hos sig i privat Anliggende.

— Jeg har ladet Dem kalde, begyndte Generalen, fordi jeg ønsker, at De hver Morgen skal gennemgaa en Times Geværgreb og Gymnastik med mig — min Læge har anbefalet mig Motion. De møder altsaa hos mig hver Morgen Kl. 7.

— Javel, Hr. General!

Næste Dag mødte Sergenten til det bestemte Klokkeslet, og Eksercitsen begyndte:

— Gevær i Hvil! Ved Foden! Tør jeg be' Hr. Generalen om at dreje Haanden lidt til —

— Sa'e jeg ikke, De skulde behandle mig som menig, udbrød Generalen.

— Jovel, Hr. General! Tør jeg be' Hr. Ge — —

— For S — —, Mand, forstaar De ikke Befalingen? tordnede Generalen. Siger De: Tør jeg be' til en menig? Jeg befaler Dem paa det strengeste at holde Dem til min Ordre.

— Javel, Hr. General! Giv Agt! Ret Knæerne! Ingen skæve Ben! Venstre Haand fladt til Laaret, og ret saa den krogede Tommelfinger der og lad den hvile paa Bukselinningen, Hovedet i Vejret og ret Ryggen — —

— Det gaar udmærket, udbrød Generalen fornøjet.

— Hold Kæft! brølede Sergenten, ingen Sludder i Geleddet! Tror Du, at Du sidder hjemme og passiarer med din gamle Bedstemoder? Brystet frem og Maven ind, Hælene sammen og Tæerne udad! Jeg skal F — — brodere mig nok lære saadan en Kanin, hvad det vil sige at være Rekrut!

Og i samme Dur fortsatte Sergenten Resten af Timen, til stor Fornøjelse for Generalen, der ved Afskeden trykkede ham en Daler i Haanden.

Kærlighed med Forhindringer

— Lili sig: »Jeg har været en lille Taabe!«

— Jeg har været en lille Taabe! gentog jeg. Derefter tilføjede jeg leende: Og det har jeg sandelig ogsaa været.

— Du er en henrivende lille Tosse med alle dine Skrupler og alt dit Vrøvl om Overenskomster, Løfter og Æresord. Nu skal jeg tage mig af din Ære, Lili! Hør, i Nat bliver Du her hos min Moder. Og i Morgen gifter vi os!

— Aa! udbrød jeg, og min Latter gik over til en Hulken. Det var for meget!

— Ja. I Morgen tidlig telefonerer vi rundt, indtil vi finder en Præst, som vil gifte os. Baade borgerlig og kirkelig Vielse, hvis Du vil, Elskede! Jo mere vi bliver gift, jo bedre! Siden af Sted i Bil — vor Bil — husker Du den? — til New York. Og saa med det første Skib til Frankrig. Bliver det saa godt, min Elskede?

— Aa, var det eneste, jeg formaaede at sige. Jeg var altfor lykkelig.

— Naa, saa er det jo i Orden. Jeg skal straks sende Adams til New York for at bestille Kahytter til os. Og i New York kan Du købe alt, hvad Du behøver til Rejsen. Thi Du beholder naturligvis ikke noget af alt det, den Kvinde har givet Dig!

— Aa! Mrs Cobb! Jeg begyndte at skælve. — Aa, Henry! Jeg er saa bange. Maaske slipper hun mig ikke, trods alt!

— Hun vil ikke blive forespurgt!

Han rettede sig op, stærk nok til at besejre et helt Regiment Mrs Cobb'er. — Aa, hvor jeg beundrede ham, hvor jeg længtes efter ham! Og han var min — min.

— Hør! sagde han, Du skal straks gaa i Seng. Jeg vil bede Moder meddele Gæsterne, at Du har Hovedpine og er gaaet i Seng. Imidlertid beder jeg Mrs Cobb om en Samtale i mit Arbejdsværelse og forklarer hende, hvordan Sagerne staar.

— Aa! Jeg saa paa ham, maalløs over et saadant Mod. Hvor talte han ikke anderledes end Victor for en Time siden! Han smilede til mig.

— For at faa Dig, min Elskede, var jeg beredt til at slaas med selve Apollo. Med Loven paa min Side skal jeg derfor nok faa Bugt med Mrs Cobb. Naturligvis siger jeg til hende, at hver eneste Øre, hun har lagt ud for Dig, skal tilbagebetales, selv Bekostningerne til Bryllupskortene og Bryllupskagen, hvis den allerede er bestilt. Bryllupskagen — fordømt! Tilgiv mig, min Elskede, men jeg taler rent ud i Aften.

Han stod og saa paa mig med fugtige Øjne, og jeg kunde se, at han mindst af alt havde tænkt paa at byde mig Godnat og lade mig gaa. Men detvar sent, vor Fraværelse kunde blive bemærket, Mrs Cobb kunde komme for at hente mig —

— Henry, sagde jeg, gaa straks derned. Forsøg straks at faa en Samtale med hende!

— Jeg gaar, Elskede, Du bemyndiger mig naturligvis til at være din Sagfører? Thi vi siger naturligvis ikke noget om vort Bryllup? Nej, det skal komme som en glad Overraskelse for hende.

— Som Du vil, kære Henry. Du forstaar det bedre end jeg. Nu maa Du hjælpe mig ud af mine Vanskeligheder!

— Ja ja, min Elskede! Se her! Her er en Dør, gennem hvilken Du kan komme op ovenpaa uden at behøve at træffe nogen af Selskabet. Er Fanny Correll ikke udmærket? Det er hende, der har holdt Gæsterne borte og givet os Lejlighed til at tale ud med hinanden. Min Elskede, min Tilbedte! Godnat!

Han kyssede mig, aabnede Døren, og jeg fløj op ad Trappen. Blodet bankede i mine Tindinger, og mit Hoved syntes fyldt af en tyk Taage. Stakkels gamle Géneviéve, som havde pakket alle mine Kufferter og nu sad og ventede paa mig, stirrede forbavset paa mig, da jeg kom farende ind og bad hende om straks at klæde mig af og lægge mig i den Seng, hvor jeg havde tilbragt de to foregaaende Nætter.

— Jeg føler mig ikke rask, Géneviéve. Vi er derfor blevet enige om, at det er bedst, at jeg bliver her i Nat og først rejser hjem i Morgen tidlig.

Til Trods for, at Géneviéve var en rar gammel Pige, vovede jeg dog ikke at indvie hende i min Fortrolighed. Nej, vor herlige Hemmelighed skulde forblive en Hemmelighed mellem min Elskede og mig i nogle skønne Timer endnu.

Ti Minutter senere, da jeg laa paa Sofaen, og Géneviéve var i Færd med at bade min Pande med Eau-de-Cologne, hørte jeg en let Banken paa Døren. Var det Mrs Stuart? Eller var det Mrs Cobb, som efter at have hørt Henrys Forklaring nu var kommet for at overtale mig til at følge med hende hjem? Men jeg var ikke hendes dumme Dreng, som hun kunde skræmme til hvad som helst. Jeg havde Henry paa min Side, og jeg var ikke bange for at staa paa min Ret.

Géneviéve havde imidlertid aabnet Døren, og til min Overraskelse var det ikke en, men to Skikkelser, der sejlede ind, den ene klædt i Lila og den anden i Malgraat. Men over de elegante Middagstoiletter glødede Mrs Stuarts Ansigt, medens Mrs Cobbs var ganske blegt.

Mit Hjerte, som nylig havde været opfyldt af en græsløs Glæde, krympede sig pludselig sammen. Jeg hørte Mrs Cobb tale med en Stemme, hvis blide Tonefald stak af mod hendes rasende Blik.

— Mrs Stuart, jeg er saa taknemmelig for al Deres Venlighed mod det kære Barn og ogsaa for Deres Godhed, naar De er bange for, at hun skal foruroliges af mit Besøg. Men jeg kan forsikre Dem, at Deres Angst er ugrundet. Lili, min kære lille Datter, hvordan har De det?

Men den venligste Mine af Verden kom hun hen og bøjede sig ned over mig, men Udtrykket i hendes Ansigt var saa ondt, at jeg lukkede Øjnene.

— Jeg har det bedre nu, mumlede jeg.

— Min lille Datter! Mrs Stuart, De har Ret; to Besøgende paa en Gang er for meget for hende. Min stakkels lille Pige! Ja, Mrs Stuart, De har ganske Ret.

Da hendes eget Vaaben paa denne Maade blev rettet mod hende, blev Mrs Stuart bleg og vred. Men hvad formaaede en saa mild og blid Skabning som hun mod den kraftige Kvinde, som bøjede sig ned over mig?

— Aa bliv! bliv! vilde jeg raabe. Men Mrs Cobbs Øjne hvilede paa mig; jeg følte dem gennem de lukkede Øjenlaag, og jeg vovede ikke at tale.

— Nuvel, 5 Minutter, hørte jeg Mrs Stuart sige i en usikker Tone. Og saa hørte jeg Døren blive lukket sagte efter hende.

— Géneviéve, er Mademoiselles Kufferter pakkede?

Den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet blev fremsat, denne hensynsløse Negligeren af mig og mine eventuelle Ønsker oprørte mig. Jeg skød derfor min Kammerjomfrus Haand til

Side og det parfumerede Lommetørklæde og satte mig ret op i Sengen med vidtaabne Øjne:

— Nej, bedste Mrs Cobb! Jeg har besluttet ikke at tage hjem i Aften. Mrs Stuart har været saa venlig og . . .

— Génevièvе, lad os være alene!

Selv om Mrs Cobbs franske Akcent var svær at forstaa, saa var hendes Gestus saa meget desto mere forstaaelig. Og i næste Øjeblik var vi alene.

Efter at Mrs Cobb forsigtigt havde aabnet alle Dørene og kigget ud, kom hun tilbage til Sofaen. Jeg kom til at tænke paa Udhuset og beredte mig til at kæmpe for min Ret. Denne Kvinde skulde komme til at mærke, at hun endelig havde faaet sin Lige!

Men da hun talte, var det i en rolig, behersket Tone.

— Jeg ser, Lili, at De venter paa en Scene ligesom Mrs Stuart, da hun fornylig ganske malplaceret forsøgte at forhindre mig i at komme ind til Dem. Jeg vil ikke lave nogen Scene, mit kære Barn, saa De behøver slet ikke at knytte Hænderne og rulle med Deres store, sorte Øjne.

— Jeg kommer blot, fortsatte hun, for at erindre Dem om den Situation, De sætter mig og min Søn i ved at forlade os i den ellevte Time. Vi uddebatterede jo Emnet i Eftermiddag. De ved lige saa godt som jeg, hvilken Ulykke det vilde blive, og det kan derfor ikke nytte at opholde sig ved den Side af Sagen. Mit Ærinde er nu blot at spørge Dem, om det virkelig er sandt, naar Mr. Henry Stuart nylig fortalte mig, at han optraadte som Deres Sagfører?

Hvor let kunde jeg ikke have forsvaret mig mod hendes Heftighed? Men denne Mildhed afvæbnede mig, og mit Hjerte skælvede, da jeg saa, hvor hun pludselig var blevet ældet. Ved Middagsbordet havde hun set ungdommelig ud, men nu — hvilken gammel, gammel Kvinde bøjede nu ikke sit Ansigt over mig!

— Det er altsaa Bestemmelserne i Contract Labor Law, sagde hun, som løser Dem for Deres Løfter til mig? Meget listigt paa min Ære, og den Idé vidner forbløffende om Mr. Stuarts Sagførersnuhed. Jeg mente dog ikke, at der var Anledning for mig til at vise mig endnu mere snu. Hvis jeg havde villet, havde det jo været let for mig efter vor Ankomst til New York at stadfæste vor Overenskomst gennem Oprettelsen af en Kontrakt. Det vilde jeg have gjort, hvis jeg havde truffet Dem mellem Mellemdækspassagererne og havde antaget Dem som Kokkepige. Men jeg antog Dem, ser De, for en fin Dame, og jeg bad Dem ikke om at blive min Kokkepige, men min Datter . . . .

Det var ikke saa let for mig at forsvare mig. Jeg besluttede dog at imødegaa nogle af hendes Anklager, nemlig dem, hun slet ikke havde udtalt:

— Jeg ved, sagde jeg, at De har haft en Masse Udgifter, Mrs Cobb, men det vil blive tilbagebetalt til sidste Øre. Og Juvelerne . . . . Jeg begyndte at rive i den vældige Diamantring paa min Haand.

Hendes Ansigt blev mørkerødt, og jeg blev pludselig skamfuld. Ved at tale om Penge havde jeg selv begaaet en Taktløshed, og den Omstændighed, at hun beholdt sin Selvbeherskelse selv nu gjorde min Stilling endnu pinagtigere.

— Nej, sagde hun. Betal mig Pengene tilbage, naar jeg har sendt Regning. Indtil da turde De være saa god at erindre, at jeg er en Dame ligesom Deres ny Veninde Mrs Stuart, selv om mit Blod ikke er lige saa blaat. Og hvad Juvelerne og det øvrige angaar, saa behold dem. Hvad skulde jeg med dem? Jeg kan ikke længere klæde mig i Blaat, mit Barn, og jeg bærer aldrig Perler. Og Diamantringen — ja behold ogsaa den, Lili, som Minde om Victor; det vil sige, hvis Deres nye Kæreste tillader det. Thi jeg tvivler ikke om, at Resultatet af det ny Paahit bliver, at De gifter Dem med Henry Stuart. Jeg gratulerer ham og hans Moder for den glimrende Maade, de har spillet Kort. De har erobret Sæsonens Skønhed. Og Hertuginden ogsaa, naar hun kommer — naar hun kommer til Brylluppet. Aa — Brylluppet!

Hun trak Vejret dybt, og det kom som en Snøften.

— Min stakkels Victor kastet til Side lige før Brylluppet. For alles Øjne! Vil han nogensinde kunne tilgive mig? Aa, Lili, hvor har De ikke handlet oprørende overfor den stakkels Dreng!

Hun bedækkede Ansigtet med begge Hænder og græd. Og Bitterheden i hendes Hjerte brød pludselig frem i et højt Raab:

— Aa, hvor kunde jeg ogsaa stole paa en fransk Kvinde!

Ah! Jeg sprang op. Nu havde hun virkelig fundet de Ord, som formaaede at træffe mit ømme Punkt. Jeg begyndte at tænke klart.

Jeg havde indbildt mig, at jeg var blevet Amerikanerinde, og at jeg havde glemt Frankrig. Jeg havde troet, at jeg havde forladt alle de forslidte Traditioner fra Riddertiden, der havde ført mangen en Vanquiéres i Døden, og som havde berøvet min Fader hans Formue, saa at hans Datter var hjemløs.

Ja, jeg befandt mig i Landflygtighed, men — den Opdagelse slog mig som et Lyn — jeg var endnu fransk, jeg var endnu en Vanquiéres. Min Haand famlede efter Medaillonen, som hang i en lang Kæde omkring min Hals. Valgsproget paa den slog Streg over alle Fornuftgrunde, alle moderne praktiske Ideer, Love og Fortolkninger.

»Vanquiéres holder sit Ord!«

Paa den ene Side stod Henry med Armene strakt ud mod mig. Paa den anden Side langt borte fra Fornuft, Love og Logik stod mit Ord — det Ord, jeg havde givet. Hvad vilde Fader have raadet mig til at vælge? Hvad vilde han selv have valgt? Loven havde ikke bundet ham, men han havde alligevel holdt sit Ord. Og ogsaa jeg var en Vanquiéres.

Pludselig brød Mrs Cobb Stilheden.

— Lili, sagde hun med en Stemme saa tonløs, som om hun havde været langt borte eller været meget syg, som De ved, har jeg ikke lavet Scener. Jeg har blot erindret Dem om det Faktum, at De gav mig Deres Æresord, og jeg modtod det. Nu er Timen kommen; agter De nu at indfri Deres Løfte eller bryde det?

Mine Læber formaaede ikke at udtale Ordene: »Jeg bryder mit Ord«. Jeg syntes, at Fader stod og lyttede. Jeg kastede Hovedet tilbage. Maaske var Bevægelsen en Smule teatralsk, men — ak! da mine Forfædre gik i Døden, gjorde de det jo under Trommehvirvler!

— Jeg skal indfri mit Løfte, naar De fordrer det, sagde jeg. Og nu, Mrs Cobb, vær saa venlig at føre mig hjem, saasnart Génevièvе har klædt mig paa!

XVII

HERTUGPARRET ANKOMMER

Der var gaaet en Uge — en forfærdelig Uge. Og Lili var flyttet fra Bar Harbor til New York.

For Mrs Cobb havde det været en Tid fuld af Triumf. Bryllupspræsenterne, som havde glædet hendes Sjæl, var kommet strømmende fra alle Sider med Visitkort, der bar de mest aristokratiske Navne. Ogsaa mine Slægtninge i Frankrig sendete kostbare Gaver. Smukke Smaragdørenringe (jeg ser forfærdelig ud i Smaragder, men hvad gør det), et Guldur, et Juveldiadem til Haaret — nu da jeg ikke trænger dertil, sparer de ikke paa Pengene.

Aa, hvor var Mrs Cobb ikke stolt over disse Præsenter, og hvor ivrig var hun ikke for at anbringe dem saaledes, at de straks skulde falde i Øjnene — Markis og Markise de Vanquiéres de Clugny — Grev de Vanquiéres de Clugny — Enkehertuginde de Brochefort og saa videre. Hvad Tante Elizabeth angaar, saa skulde hun have Præsenterne med sig. Det var for at modtage hende, at vi havde begivet os til New York.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

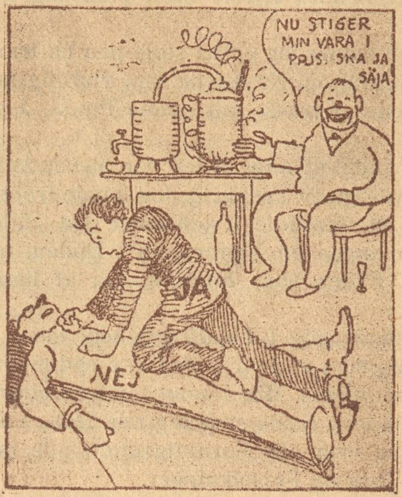

Spiritusafstemningen i Norge.
(»Svenska Dagbladet«)

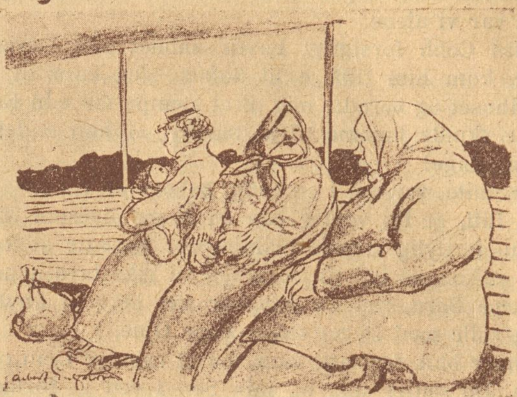

På en båt satt en dag i sommar Orrbo-Lena med sin ogifta dotter, Stor-Stina kallad, den senare med ett bylte innehållande en barnunga i knät.

Nämndemansmor (diskret och lågmält till Lena): — Vem ä far te dotterbarne?

Orrbo-Lena (högljudt): Ja, de va int godt veta! Dä ä mycke manfolk oppätter Vassdala!

(»Strix.«)

— Godt, Hr. Møller, jeg gaar med Dem i »Familjebadet«, men De maa love ikke at dykke mig!

(»Life.«)

Bolignøden.

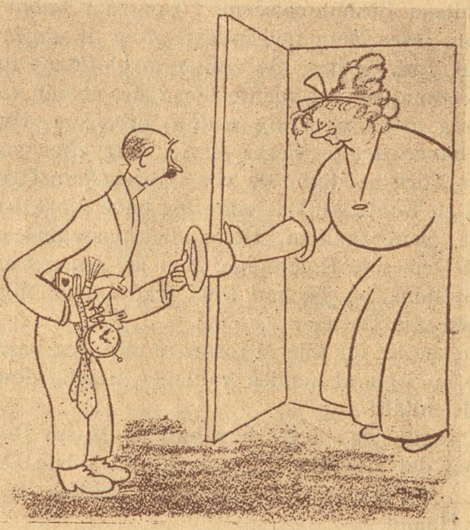

— Kan jag få hyra det rum som ni annonserat?

— Ja, på ett vilkor: att ni gifter er med mej.

— Kör till!

(»Søndags-Nisse«)

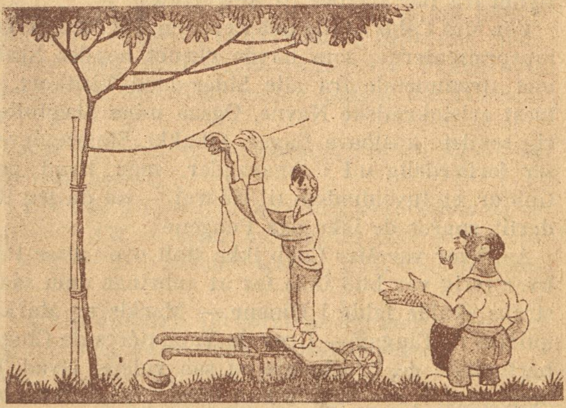

— Hvad gør De her, unge Mand?
— Jeg hænger mig.
— Jamen jeg skal bruge Trillebøren nu. Kan De ikke komme igen om en Time!
— Nej, saa skal jeg være paa Kontoret!

(Lustige Blätter).

Af alle Shagtebakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

Det er nu fastslaaet, at en Kulgrube er en Guldgrube.

*

Naar et kinesisk Ægtepar holder Guldbryllup, maler de sig røde i Ansigtet.

*

6 Kyllinger, der var sendt herind med Toget fra Slagelse, fandtes døde ved Ankomsten.

De havde faaet deres *Banesaar.*

*

TYPER

Denne Notits er sat af Typograf Ludvigsen, gift med Amanda Sørensen. Han var altsaa *hendes Type.* Ludvigsen arbejder for Bogtrykker Hansen — Notitsen er altsaa sat med *hans Type,* men *jeg* har bestemt, at Notitsen skal sættes med dobb. skudt Petit — for det er nemlig *min Type.*

Forf.

*

En Dreng, der forleden blev nappet i Færd med at stjæle Æbler fra et Træ, blev saa forskrækket, at han gav sig til at stamme.

Æblet falder ikke langt fra Stammen.

*

Paa en herværende Maleriudstilling kan Folk ikke se sig mæt paa et Maleri, forestillende et Frokostbord. Maleren haaber at faa Billedet solgt, saa *han* også kan blive mæt.

*

En Amerikaner er for Tiden beskæftiget med at faa Jordens Fart sat højere op.

Hørt i en Kælder.

Gæst: Og I annoncerer med et „udmærket Køkken" og saa er Maden ikke til at æde!"

Vært: Jamen har De set Køkkenet?

PRIVAT

Hun havde længe ventet paa, at han skulde gaa, og tilsidst sagde hun:

— Ved De, hvad De minder mig om?

— Nej.

— Om et Nürnbergur.

Han fik ikke nogen nærmere Forklaring, men den næste Dag gik han ind til en Urmager og spurgte, hvilken særlig Egenskab, der var ved Nürnbergure?

— At de aldrig gaar, svarede Urmageren.

NUTID

En drikker Vin, En drikker Blod,
En spiser Kage og En skal ha' Jod.
En bliver borte blandt de tusinde i Vrimlen,
En gaar med »Goliath« direkte til Himlen.

P. P.

En herværende Rigmand, som praler med sin Godgørenhed, er ikke til at slaa en Krone af, naar det kommer til Stykket.

Han bliver nu kaldt P. P. Det Bogstav er nemlig først i Pral og sidst i Hjælp.

Hørt paa Sommerbal.

Damen: Deres Ven, Løjtnant Falk, er nydelig. Finder De ikke?

Herren: (ilde berørt) Jeg kan vanskelig finde noget, som Frøkenen allerede har fundet!

J. C. Wilhelm.

— Du, *J. C.* bli'r vist ikke R. af D. dennegang.

— Men han *er* jo Ridder af Dannebrog.

— Ja, men jeg tænkte paa Ridder af *Dannevirke!*

„En Nordmand".

Den vakre unge dame hadde raadspurgt spaakonen og ledsaget sin begjæring om at bli spaadd med en større pengeseddel.

— Skjønne ubekjendte, sa den gamle. De skal besøke fremmede lande og omgaaes utsøkte folk. Ogsaa ved kongelige hoffer skal De mottas. De kommer til at triumfere over alle rivaler og gifte Dem med Deres utvalgte. Han er høj og mørk med aristokratisk utseende.

— Og ung? spurgte damen interesseret.

— Ja og meget rik

Den vakre Damen tok spaakonens haand og trykket den haardt.

— Tak, sa hun, og nu bare et spørsmaal til. Hvorledes skal det gaa min nuværende mand?

„En Svensker".

Den gamle Bethulander är sedan ett par människoåldrar ganska långt nere i alkoholet. En afton förtär han sådana kvantiteter, att hans vän stadsläkaren anser sig böra varna honum för ett djur, benämt flugan.

Bethulander: — Skål, aaah! Flugan, sa du, bror! Nää dä! När ja är full, sir ja aldrig mindre djur än trevåningshus! (Treetageshus) Skål! Aaaah!

„En Dansker".

En ung, moderne Sportsmand mødte en Dag, da har kørte i sin Avtomobil, en gammel Mand, som kom kørende med en simpel Vogn, der var forspændt et gammelt Æsel.

Sportsmanden fik Lyst til at drive lidt Halløj med den gamle og spurgte derfor:

— Kan Du sige mig, Gamle, hvad Forskel der er paa min og din Ekvipage?

Den Gamle saa et Par Minutter paa Spørgerer, inden han svarede:

— Forskellen er ikke særlig stor! Æslet gaar i Skaglerne for den ene og sidder i Vognen i den anden!

Den anden spurgte ikke videre.

AMERIKANER

I en af de smaa mellemamerikanske Stater blev der af Juryen afsagt en forbløffende Masse Dødsdomme, og Fangerne blev hængt i Snesevis.

Nu viser det sig, at en af Jurymændene handlede med Ligkranse, en var Begravelsesentreprenør, en Ligkistefabrikant og en fjerde — Rebslager!

FOR LIDT, FOR LIDT VI FAAR

I lille Kongensgade
der findes en Flok,
som inte er glade
for Verdens-Krigens Bløk,
Malere, som smører
af Vægge op og ned,
mens man dem hører
sjunge klagende o vé,
for lidt, for lidt vi faar.
mens Verdens-Krigen staar.

Sadelmager og Tapetserer
tumler Læder, Tøj og Tang,
dog kan de ikke mere
faa til dagligdags Trang,
selv Dyrtidstillæg, kære,
har for dem ingen Klang,
de stille attrapperer
de Malersvendes Sang,
for lidt, for lidt vi faar,
mens Verdens-Krigen staar.

De Snedkre bruger Saven
og Hammeren og Høvl,
dog er den immer gnaven,
si'r Mutter, hun gør Vrøvl,
selv Affalds-Træ og Spaaner
nu vejes op med Guld,
vort Værktøj ej de skaaner,
snart Bægeret er fuld —
for lidt, for lidt vi faar,
mens Verdens-Krigen staar.

Ja, der er mange flere,
ej alle nævnes kan,
som trænger haardt til mere
i By, saavel paa Land,
fra raske og fra svage,
selv dem, man troed' stor,
man hør' den samme Klage,
de vedmodsfulde Ord —
for lidt, for lidt vi faar,
mens Verdens-Krigen staar.

V. A. K.

I FÆNGSLET

— Hvorfor er du her?

— Fordi jeg har kørt for hurtigt, og hvorfor er du her?

— Fordi jeg har kørt for langsomt.

— Hvorledes det, det er da ikke forbudt!

— Det just ikke, men jeg blev indhentet, da jeg vilde køre bort paa en stjaalen Cykle.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7.
Assurer hos os.

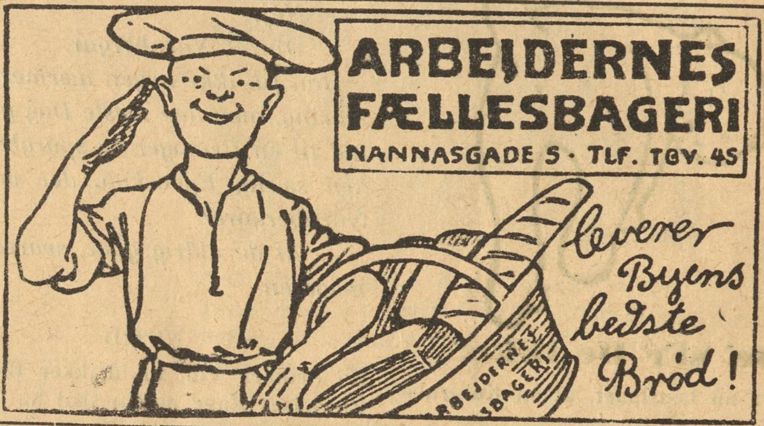

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Arne Ungermann J. Tak, bliver benyttet.

Hans Svendsen, Faaborg. Benyttes.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Moderen er meget ængstelig for sin yngste meget forkælede Søn. Hun har opdaget, at han gaar i Søvne, og hun siger til sin Mand:

— Tænk Dig, Jørgensen, at Jens er Søvngænger.

— Hvor naar er han begyndt paa det?

— Det ved jeg ikke. Jeg har først op daget det i Gaar Nat. Efter at han var gaaet til Sengs, stod han op, klædte sig paa og gik ned i Kælderen efter en Kasse Kul, som han bragte op.

— Gjorde han det i Søvne?

— Ja! Da jeg vækkede ham i Morges, vidste han intet af det. Kan Du forklare mig det, Jørgensen?

— Nej, jeg kan ikke. Men jeg vilde endnu mindre have kunnet forklare det, hvis han havde gjort det frivilligt, medens han var vaagen.

*

Den lille, lyshaarede Dreng i Matrosklæder hilste saa høfligt paa Parret, som kørte forbi i Automobilen, at de standsede for at give ham en halv Krone.

— Du er en høflig lille Fyr, sagde Damen. Hilser Du ligesaa pænt paa alle Fremmede?

— Nej, kun paa Folk i Automobil, slap det ud af Drengen. Far siger, jeg maa være høflig mod dem, for de er gode for hans Forretning.

Damen saa skuffet ud over denne Aabenhjertighed.

— Sig, hvad er din Faders Forretning. Reparerer han Automobiler?

— Nej, men han har Begravelseskontor, var det betegnende Svar.

*

En lille Dreng, der vilde ytre sin Uvillie over, at han altid var nødsaget til at overtage sin Broder Fritz' brugte Klæder, Legetøj o. s. v., gjorde det paa følgende Maade: Mama, hvis det bliver saaledes ved, bliver jeg vel en Gang nødt til ogsaa at gifte mig med Fritz' Enke.

*

Damen: Men hvad er dog det, Du kommer med der, min lille Dreng?

Drengen (bærende en Kat): Jeg kommer for at faa den Dusør, De har lovet for Deres Kanariefugl.

Damen: Jamen, det er jo en Kat!

Drengen: Jo! Men Kanariefuglen er indeni den.

Lille Peters Moder er bortrejst, og hans Moster er sat til at passe paa ham, medens hun er borte. Mosteren er imidlertid betydelig strengere og besværligere end Moderen, hvilket just ikke behager den unge Fyr.

En Dag ser Mosteren ham grave noget ned i Jorden, og ved nærmere Undersøgelse finder hun en Papirslap, hvorpaa der staar skrevet: »Søde Djævel, kom og tag Moster«.

*

Hans gaar ved sin Faders Side og hører andægtigt paa en meget ivrig Diskussion, som Faderen fører med en Ven. Der er et Udtryk, som stadig kommer igen, og som Hans bider Mærke i. Det er: Det springende Punkt!

Om Aftenen, da Hans har klædt sig af, ser han paa sin Skjorte et lille Dyr, der flyver til Vejrs med et Spring, og halvt forfærdet, halvt overrasket raaber han:

— Fa'er! Det springende Punkt!

*

Martin han faaet oplyst, at naar nogle af Børnene forlader Klassen i Religionstimen, saa er det, fordi de er Jøder og ikke tror paa, hvad Læreren fortæller.

Ved den næste Religionstime rejser Martin sig op og gaar, og da Læreren spørger, hvad det skal betyde, svarer Martin:

— Jeg tror ikke, hvad De fortæller — jeg gaar hjem!

*

Søren laver et forfærdeligt Rabalder paa Gulvet og forklarer, at han er »Lokomotiv«.

Kort efter kommer han ud at spadsere med sin Fader, og de gaar ind paa en Restauration, hvor Søren straks anmoder om Chokolade.

Faderen: Et Lokomotiv skal kun ha' Kul og Vand, ikke Chokolade!

Efter lidt Betænkning svarer Søren:

— Jamen Fa'er, nu er jeg ikke mere Lokomotiv, nu er jeg — Restaurationsvogn!

*

Det var ved Konfirmationen forleden, at en af Gæsterne var saa uheldig at slaa et Vinglas itu. Familiens yngste Pode fattede sig først og sagde:

— Tak Skæbne, det var endda et af de Glas, vi havde laant!

*

Lille Clara: Hvorfor skriver Papa bestandig?

Mama: Fordi han maa, mit Barn, Papa er Forfatter, og hvis han ikke skrev, saa fik vi ingen Mad at spise.

Lille Clara (næste Formiddag): Aa, skriv Pandekage med Jordbærsyltetøj i Dag, Papa!

*

Lille Else (der har faaet Mælk og Kaffe til Frokost): Mor, hvor er det, Mælken kommer fra?

Moderen: Fra Køerne!

Lille Else: Saa er det vel Tyrene, der giver os Kaffen!

*

— Naa, lille, hvor gammel er Du?

— Fem?

— Naa, og hvad skal Du være?

— Seks!

*

— Hvem kan Du bedst lide, Else, Katten eller Dukken?

Else: *Katten* — men sig det ikke til Dukken!!

*

— Tante, er Du gift med en Indianer?

— Men hvor falder saadan en Snak Dig dog ind, Hans?

— Jeg saa, der hang en Skalp paa din Sengestolpe!

*

Lille Anna: Hvorfor har alle Damerne Klæder paa, naar de gaar i Vandet?

Lille Peter: Det er for at de ikke skal gøre Vandet snavset!

*

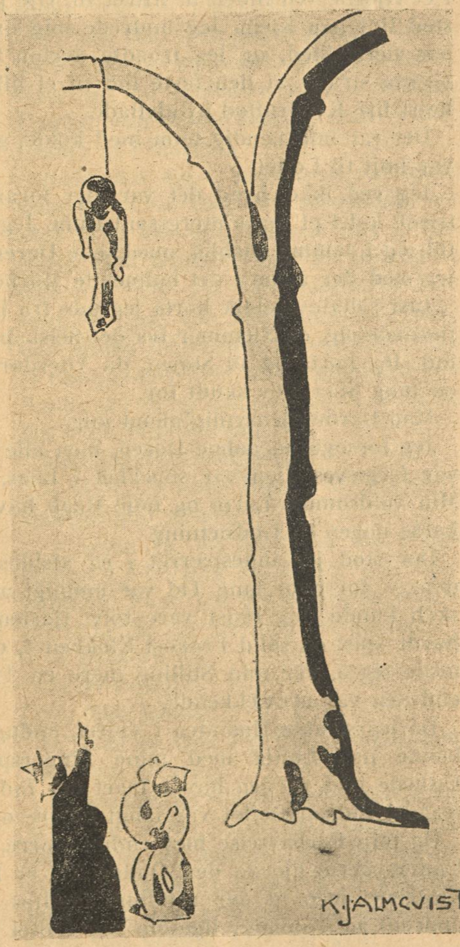

Tegning af K. Almquist.

1. Bolchevik: Hva' hænger han egentlig der for?

2. Bolchevik: Fordi han er betydelig klogere end os andre!

Mens Tiden gik —

Da jeg for nogle Aar siden foretog en Rejse i en afsides Egn af Spanien, kom jeg en Dag til en meget gammel Kirke. Dens ejendommelige og gammeldags Udseende gjorde mig nysgerrig efter at se dens Indre. Jeg gik hen til den ærværdige Bygning og traf til min Glæde en gammel Præst, der skulde til at vise en Flok Turister omkring derinde.

Uden at tale til nogen fulgte jeg med ind.

Den gamle Præst troede uden Tvivl, at jeg hørte med til Selskabet.

Kirkens Indre var unægtelig herligt. Jeg holdt mig bag ved de øvrige, medens de i Koret besaa den ene interessante Genstand efter den anden. Jeg ønskede nemlig at være alene og nyde den Fred og Ro, som man altid finder i en gammel Kirke. Efter at Turisterne havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed her, gav de sig til at bese andre Dele af den gamle Bygning. Jeg skulde lige til at slutte mig til Skaren, da jeg i et Hjørne ved Siden af Alteret fik Øje paa en lille Dør, der stod lidt paa Klem. Jeg undrede mig over at finde en Dør paa dette Sted, og jeg traadte derfor hen og kiggede ind og saa straks, at den førte ind til et lille Kammer, der var højst fire Kvadratfod i Gulvflade.

Det var fuldstændig tomt med kolde, glatte Vægge, og der var højt til Loftet.

Jeg ved ikke, hvad det var, der foranledigede mig til at træde ind i et saa uinteressant Rum. Jeg gjorde det imidlertid, og i samme Øjeblik smækkede Døren i med et Brag, og jeg stod der alene i det bulmende Mørke.

Just i dette Øjeblik hørte jeg ude fra Lyden af Skridt, der fjernede sig, og Stemmer fra det Selskab, som var fulgt med ind. Jeg hørte ogsaa Støjen, da Yderdøren sloges i igen, og en tung Slaa blev skudt for.

Man havde øjensynlig glemt mig.

Jeg forsøgte at aabne Døren, men alle mine Anstrengelser var forgæves. Den var smækket i Laas, og jeg var Fange. Min voldsomme Larm og høje Raab havde ikke Held til at kalde nogen til Undsætning.

Der stod jeg indespærret i en afsides beliggende Helligdom — for hvor lang Tid var umuligt at vide. Mit Fangenskab kunde dog højst vare tolv, fjorten Timer, og da jeg havde spist en solid Frokost Klokken 1, og Klokken nu nærmede sig 5, var min Stilling mere en Taalmodighedsprøve, end den var urovækkende.

Da jeg strakte Haanden i Vejret, opdagede jeg, at jeg lige kunde naa Loftet med mine Fingerspidser. Dette overraskede mig, da jeg havde faaet det Indtryk, den Gang jeg traadte ind, at Loftet var langt højere oppe.

Og min Forbavselse blev endnu større, da jeg ved fortsat Undersøgelse gjorde den Opdagelse, at Loftet ikke berørte Væggene, men at der rundtom fandtes et Mellemrum paa omtrent to Tommer, ligesom om Loftet var hængt op foroven.

Det var endnu mærkeligere end min Fejltagelse med Hensyn til Højden, og jeg begyndte at føle mig ret uhyggelig til Mode. Jeg satte mig ned paa Gulvet og søgte at udgrunde Mysteriet i denne ejendommelige Bygningsteknik, men kunde ikke erindre, at jeg nogen Sinde havde set eller hørt tale om noget lignende.

Efter at jeg havde siddet og spekuleret en god Stund og var bleven nødt til at erkende, at jeg ikke kunde løse denne Gaade, rejste jeg mig op for at undersøge Loftet endnu en Gang, og jeg blev helt forvirret, da jeg fandt, at jeg kunde naa det ved blot at hæve Armen i hele dens Længde, og endda med knyttede Hænder. Tog jeg fejl, eller var jeg Offer for en Sanseforvirring?

I højeste Grad forvirret satte jeg mig ned igen og søgte at samle mine Tanker. Efter en Stunds Forløb rejste jeg mig atter op og mærkede nu, at mit Hoved berørte Loftet.

Enten var jeg vanvittig, eller ogsaa fantaserede jeg.

Men efter at jeg igen havde siddet en Stund og rejst mig for tredie Gang, men kun for at konstatere, at jeg nu ikke en Gang kunde staa ret op, begreb jeg den forfærdelige Virkelighed.

Loftet sænkede sig lidt efter lidt!

Jeg prøvede at bilde mig selv ind, at jeg drømte, og at Mørket og Angsten havde bragt mit Sind ud af Ligevægt.

Idet jeg samlede alle Kræfter for at faa min Hjerne bragt i Lave igen, kravlede jeg op for fjerde Gang, fast besluttet paa, at dette Eksperiment skulde afgøre Spørgsmaalet en Gang for alle.

Jeg kunde næppe komme halvvejs op uden at støde mod Loftet!

Langsomt, lydløst, snigende sænkede Loftet sig ned paa mig!

Vilde det standse, inden det naaede Gulvet? Eller vilde det glide nedad — nedad — nedad, lige til det bøjede og knuste mig mod Stenene under mine Fødder? Min Hjerne og mine Lemmer stivnede af Skræk.

Cellen — eller hvad jeg nu skal kalde det — var ikke saa bred, at jeg kunde ligge udstrakt paa Gulvet. Følgelig satte jeg mig ned med Ryggen mod Væggen. En Gang imellem, naar Modet og Kræfterne tillod det, løftede jeg Haanden, og hver Gang konstaterede jeg, at det tomme Rum over mit Hoved var bleven yderligere formindsket.

Hele Tiden lyttede jeg ivrigt efter den gamle Præsts Trin, men ikke en Lyd røbede, at der fandtes noget menneskeligt Væsen i Nærheden. Gravens Stilhed herskede overalt. Det eneste, der var at gøre, var at vente og modig imødese den frygtelige Død, som jeg vidste hurtigt nærmede sig.

Langsomt sænkede det mystiske sig ned over mig, og jeg mærkede, at det berørte mit Hoved. Da det nu blev mig umuligt at sidde oprejst, bøjede jeg mig forover, saa at min Pande hvilede paa mine Knæ. I denne pinlige Stilling afventede jeg Dødens Komme. Den kolde Sved brød frem paa Ansigt og Hænder.

Blodet stivnede i mine Aarer; mit Hoved var ved at sprænges under den ulidelige Kval. Hver Nervemuskel og hver Fiber i mit Legeme skjalv og dirrede af den usigelige Angst.

Tilsidst mærkede jeg det — det skæbnesvangre Tryk paa min Ryg. Et sidste Øjeblik af grufuld Tortur — og saa mistede jeg Bevidstheden.

— Jeg kom til mig selv igen, da jeg hørte en ejendommelig, knirkende Lyd omkring mig. Jeg rakte Haanden op, og til min Glæde fandt jeg et tomt Rum over mit Hoved.

Jeg kom møjsommeligt paa Benene og ventede at tørne mod Loftet paany. Men nej! Jeg kunde staa ret op, og da jeg rakte Haanden i Vejret, opdagede jeg, at Loftet var fuldstændig uden for Rækkevidde.

I dette Øjeblik hørte jeg Stemmer blandet med den mærkværdige Knirken og Lyden af et Hængsel, der bevægede sig tungt.

Jeg raabte saa højt, som min udmattede Tilstand tillod.

Tjenstvillige Hænder kom mig snart til Hjælp og befriede mig af mit Fængsel.

Hvor jeg havde været?

Paa Bunden af et skorstenslignende Rum, hvor de tunge Lodder til det gamle Ur i Kirketaarnet gled op og ned.

Pateren og hans Medhjælper var kommen ved Daggry for at trække Uret op.

Reichsmarkens Flugt.

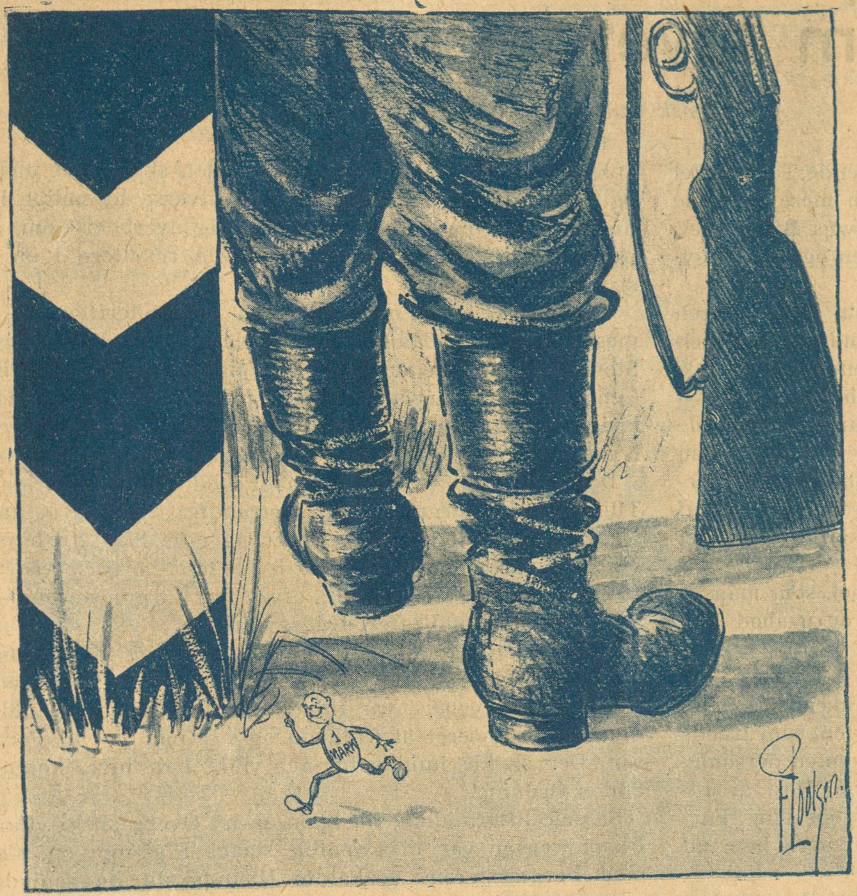

Tegning af Emil Poulsen

Godt at jeg er svunden saa stærkt ind, ellers var jeg aldrig sluppet over Grænsen!

Skæg og Ballade.

Jenks var en særdeles økonomisk og sparsommelig Natur, og disse Karaktertræk spillede ham en Gang et slemt Puds. Han var en særdeles nydelig ung Mand, og hans smukke Skæg var hans Stolthed og Damernes Glæde.

En Dag, da vi sad sammen, spurgte jeg for Spøg, om han ikke vilde sælge sit Skæg.

— Hvor meget vil Du betale for det? svarede Jenks glad ved Tanken om at gøre en Forretning.

— 25 Pund!

— Godt! jeg slaar til, sagde Jenks og skrev følgende Kvittering:

»Har modtaget 25 Pund af S. Swit som fuld Valuta for mit Skæg, som bæres af mig og afrages og gives til ham, naar som helst han ønsker det.«

Saa skrev han sit Navn under, gav mig Kvitteringen og modtog Pengene.

Jenks gik sin Vej meget glad over den gode Forretning. Siden fortalte han til alle sine Bekendte, hvorledes han fint havde narret mig. Jeg havde jo ganske smidt Pengene bort!

Hver Gang jeg mødte Jenks, spurgte han mig, naar jeg vilde have Skægget.

— Min Tid kommer nok, svarede jeg altid. Plej det bare godt!

Nogen Tid efter skulde der være et stort Bal, og jeg fik at vide, at Jenks var udpeget til at føre Ballet op. Om Morgenen samme Dag, som Ballet skulde finde Sted, traf jeg Jenks hos Barberen. Han stod foran Spejlet og ordnede Skægget.

— Det var godt, at jeg traf Dig, udbrød jeg, netop nu har jeg Brug for Skægget. Sæt Dig ned, saa kan Barberen tage det af med det samme!

— Kan det ikke være til i Morgen? spurgte Jenks uroligt. Du ved vel, at jeg skal til Bal i Aften?

— Ja, det ved jeg. Men Du kan nok gaa uden Skæg. Det faar Du i alt Fald gøre. Sæt Dig nu bare!

Jenks satte sig, men han var bleg og saa sur ud. Barberen sæbede ham ind, men netop som han skulde begynde paa Afragningen, stoppede jeg ham og sagde:

— Naar jeg nu tænker over Sagen, indser jeg, at det er bedre, vi venter et Stykke Tid endnu.

Jenks blev rasende over al den Ulejlighed.

— Nej, det er for galt, raabte han. Tag Skægget straks!

— Jeg gør, hvad jeg vil med min Ejendel, svarede jeg, og Jenks maatte skylle Sæben fra Hagen.

Ved Middagstid samme Dag samlede jeg Jenks' og mine Venner og Bekendte, og i samlet Trup, ledsaget af en Barber, vandrede vi op til Jenks' Bopæl.

Jenks blev i et særdeles daarligt Humør, da han saa os. Han var netop i Færd med at klæde sig paa til Ballet.

— Sesaa, lad det da i det mindste ske lidt hurtigt, sagde han nervøst. Der er flere Damer, som venter, at jeg skal følge dem til Ballet.

Barberen fik Befaling til at begynde, og snart sad Jenks atter indsæbet. Det varede ikke længe, førend hans ene Kind var berøvet sin Pryd.

— Skynd Dem, skynd Dem! sagde Jenks. Jeg har ingen Tid at give bort.

— Nej, vent lidt, sagde jeg. Jeg nøjes indtil videre med det, jeg *har* faaet. Naar jeg nu betænker, at der er flere Damer, som venter Dig, saa kan vi tage Resten af i Morgen.

Jenks saa sig i Spejlet og opdagede naturligvis, at han saa skrækkelig ud med Skæg kun paa den ene Side af Ansigtet. Han bønfaldt mig om endelig at tage det hele. Da han imidlertid forstod, at jeg var klippefast, begyndte han under Vennernes Jubel at foreslaa et Kompromis. Han tilbød mig først fem Pund, saa ti og gik saa op til 25, bare jeg vilde tage Resten.

Men jeg var urokkelig.

— Kan jeg købe Resten af Skægget? spurgte han tilsidst.

— Sesaa ja, nu begynder Du i den rigtige Ende! Jeg købte det paa Spekulation. Faar jeg det ordentlig betalt, saa skal Du faa det med det samme.

— Prisen?

— 50 Pund.

— Ikke mindre?

— Ikke en Øre. Jeg maa mindst have hundrede Procent.

Jenks var fortvivlet, men maatte betale. Og under hele Selskabets Jubel begav han sig skægløs som en Konfirmand af Sted til Ballet, hvor alle Damerne — det erfarede jeg senere — forfærdet vendte ham Ryggen.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Lidt om Livet i Piltown.

Amerikansk Humoreske.

Da unge Tim Healy en Dag efter en glimrende Tale ved et storartet Gilde blev valgt til at beklæde den mere ærefulde end egentlig paakrævede Stilling som Piltowns Bykasserer, blev han ikke alene grebet af stor Glæde, men ogsaa af Hovmodsdjævelen.

Glæden var maaske berettiget, for selv om Bykassereren ikke kunde hæve nogen betydelig Gage, saa udførte han heller ikke noget Arbejde. En Gang imellem hændte det jo nok, at en Bøde for ulovlig Whiskydestillering blev overgivet i hans Varetægt, men i saadanne Tilfælde var den betroede Mands Stilling endnu mere glimrende, idet han, hvor han gik, blev fulgt af to bevæbnede Mænd, som Sheriffen uopfordret plejede at stille til hans Disposition — om det var af Høflighed eller Mistro, er endnu ikke opklaret, men det sidste er det sandsynligste.

Om Hovmodet ogsaa var berettiget, er noget, som maaske ikke bør diskuteres. Det *var* der i alt Fald og paabød Tim at hæve sig over Folket.

Tim tænkte nærmere over Sagen en Aften i Johnsens Beværtning, og paa Grund af den uvante Tankeanstrengelse anlagde han et saa bekymret Udtryk, at Værten, som troede det var Kritik over hans Whisky, optog det som en personlig Fornærmelse og saa sig forpligtet til med høj Røst at udtale en Del ingenlunde smigrende Udtalelser om Tims Forfædre i flere Slægtled og sluttede med at invitere ham ud paa Gaardspladsen.

Dagen efter vakte Tim en glimrende Opsigt i Byen ved at forkynde, at han agtede at foretage en Studierejse til Chikago og New York for at komme i Kontakt med det høje Kulturliv, som blomstrer i disse Verdensbyer.

Nyheden havde to umiddelbare Følger. Dels en Revision af Bykassen, hvilket dog af ovenfor antydede Grunde ikke førte til noget Resultat; dels et livligt Slagsmaal med Johnsens Buffist, Jenkins, som en Gang i sin Ungdom havde været i St. Louis og nu saa sin Anseelse som Byens Globetrotter truet.

Intet formaaede dog at gøre noget Indtryk paa Tim Healys Ærgerrighed, og paa den bestemte Dag, men paa Grund af ni Timers Togforsinkelse ikke paa den bestemte Tid, tiltraadte han sin store Rejse, livlig hyldet af Byens Befolkning, som mandstæk havde samlet sig paa Stationen for at se, om han virkelig kom af Sted.

Tre Maaneder var gaaet, og imens gik Livet sin vanlige Gang i Piltown. Roligt og fredfuldt, hvis man ikke regner et Par almindelige Tyverier med paafølgende Begravelser, lidt Skarpskydning nu og da til Afveksling og andre uskyldige Fornøjelser. Naar man i det hele taget tænkte paa Tim Healy, blev han anset som tabt for Verden, og man talte om ham med samme milde Tonefald, som man bruger om en kær, afdød Slægtning.

Men en Dag viste Tim sig igen — Tim i New Yorkerudstyr, hyperelegant med Celluloidflip og Laksko. Hos enhver anden vilde dette Antræk være bleven betragtet med Mistro og ført Ejeren ind i alvorlige Vanskeligheder, men med Tim var det en anden Sag. Man forstod, at det, som Bykassereren gjorde, tjente til at hæve Byens Anseelse, og baade Tim og hans Dragt, især den sidste, blev Genstand for en varmhjertet Hyldest.

Jenkins, som saa sig totalt overfløjet, skummede af Raseri og vilde sikkert have tilføjet Tim diverse legemlige Beskadigelser, hvis han ikke havde følt sig overbevist om, at det mindste Forsøg i den Retning vilde resultere i en Katastrofe.

Tim tilbragte Aftenen i Selskab med Sheriffen og Borgmesteren og underholdt dem med malende Beskrivelser af Storbyens Herligheder og de Forpligtelser, som paahviler en Gentleman. Følgen var, at begge to blev omvendt og foretog ivrige Udgravninger i Tims Kufferter for at finde elegante Nyheder.

Dagen efter blev Piltown slaaet med Forbavselse, da dens Tillidsmand, Borgmesteren, optraadte nybarberet midt i Ugen, iført Frakke, graa Bukser og gule Sko. Forbavselsen gik imidlertid over til Forfærdelse, da Sheriffen viste sig i et Udstyr, som ikke væsenlig afveg fra Borgmesterens — altsaa Resultatet af Kuffert-Udgravningen.

Borgmesteren samlede Folket om sig og holdt med en aldeles nyanlagt Næselyd en Tale, hvori han paapegede, at Piltowns Indbyggere var tilbage i Udviklingen og fuldstændig var distanceret af Chikago og var paa Vej til Fortabelsen. Der skulde imidlertid, det vilde han love, komme en anden Ordning.

Samme Eftermiddag fik Byen en ny Overraskelse. Paa alle Plankeværker var der nemlig slaaet Plakater op, skrevet med Borgmesterens saakaldte Haandskrift og saalydende: — Gaa kun paa højre Side af Gaden!

Dette blev dog mere optaget som en Spøg, for hvis alle Mennesker gik paa *højre* Side af Gaden, havde man jo efter Indbyggernes Anskuelse ingen Brug for den *venstre* og kunde altsaa sælge den for en billig Pris. Men da en ny Plakat den følgende Dag tilkendegav, at: »Spytning paa Fortouget er forbudt! For Overtrædelse af Forbudet erlægges en Bøde af to Dollars« — syntes Folk, at det gik for vidt, og blev vrede.

Lad saa være, at Piltown aldrig havde haft noget Fortoug og ikke havde mindste Udsigt til at faa noget, men der var ingen Grund til, at Piltowns frie Borgere ikke skulde have Lov til at spytte paa dem. Der fremkom endog Forslag om at anlægge Fortoug paa venstre Side af Gaden, for at man skulde have noget at spytte paa.

Forslaget strandede bare paa, at man ikke kunde blive enige om, hvilken Side der var venstre. Johnsen paastod, at det var paa den Side, hvor hans Beværtning laa, og Pay, som havde sin Beværtning lige overfor, holdt paa det modsatte. Hvad var naturligere, end at der blev dannet to Partier og arrangeret et større Slagsmaal midt paa Hovedgaden.

Da dette havde staaet paa en halv Times Tid, ankom Borgmesteren og Sheriffen for at »holde Orden«. Efter at de to Embedsmænd var blevne godt »dekorerede«, blev de anbragte i en Brændekælder, hvor de højtideligt nedlagde deres Embeder.

Tim Healy, som imidlertid var ankommen til Skuepladsen, underskrev paa almindelig Opfordring et Dokument, efter hvilket Borgerne havde Lov til at spytte, hvor som helst de vilde — hvorpaa han enstemmigt blev valgt til Borgmester.

Averter i „Ravnen“.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN.

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Før Retsmødet siger Defensor til den Anklagede:

— Midt i mit Foredrag skal De lade som om De falder i Søvn.

Den Anklagede gør, som hans Defensor har paabudt ham, og idet Forsvareren derefter ligesom tilfældig ser hen paa sin Klient, peger han paa ham og udbryder med rørt Stemme:

— Se, høje Dommere! Den Anklagede er falden i Søvn. Og en saadan Samvittighed tror man kan være skyldbetynget!

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589 CHR. MADSEN.

TEL. 3084 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3084 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Restauratørprisernes Regulering.

Tegning af Hp. Hansen.

Det maa staa Dem klart, kære Borgmester, at hvis vi strækker os videre end til at nedsætte en svensk Sodavand med 5 Øre, vil alle vi danske Restauratører dø af Sult!

16 Sider 18 øre

RAVNEN

Nr. 44 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 30. Oktober 1919

Tegning af Emil Poulsen

En Komite af Damer skal, efter Forlydende, overtage Ledelsen at Zoologisk Have.

A/S Arbejdernes **LANDSBANK** Spare- og Laanebank.

Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.

" " " " 1-3 Mdr.s Opsigelse 4½ "

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbish.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

En amerikansk Institution, som i videnskabeligt Øjemed ligger inde med en stor Samling af berømte Mænds Hovedskaller, henvendte sig en Gang til Mark Twain for ogsaa at komme i Besiddelse af denne berømte Humorists Kranie. Paa Institutionens Henstilling gav Mark Twain følgende lakoniske Svar: »Da mit Hovede er gammelt og slidt, og jeg næppe efter Udgangen af indeværende Aar faar yderligere Brug for det, skal De faa det for en billig Penge. Skulde jeg imidlertid, hvad jeg næppe tror, efter den Tid faa Brug for Hovedet, er jeg selvfølgelig villig til at betale en rimelig Leje af det.«

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke“.
Fredericia.

Da Høkeren meddeler Fru Andersen, at Æggene koster 6 Kr. Snesen, udbryder hun:

— Men det er da umuligt. Det er jo 30 Øre for et Æg!

— Ja, Fru Andersen, sagde Høkeren høfligt, men Fruen maa huske, at et Æg er en hel Dags Arbejde for en Høne.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel i Tilfælde af Svækkelse og i Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

En Herre kommer for sent til en Koncert, og Kontrolløren siger med vigtig Mine:

— Ingen kan komme ind, medens et Koncertnumer udføres.

— Ja, Ja! siger Herren godmodigt. Naar man blot kan komme ud.

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

Jordens Herrer.

Hør, Præsterne messer og mumler,
og Junkeren pudser sin Slire,
og Hundene bjæffer paa Gaden
(Hunde paa to og fire!)

Hvad messer da Præsten den sorte,
hvad Daad gør den spraglede Junker?
Hvorfor er mon Dragten forskellig,
der skjuler de selvsamme Funker?

Der findes ej Mand paa Jorden,
der ikke blev Træl for en Kvinde,
der findes ej Kvinde paa Jorden,
der ikke af Mand lod sig binde!

Thi den, der behersker os alle,
er Lystens knudede Svøbe . . .
For *den* lod vi Templer bygge,
for *den* lod vi Guldpenge støbe!

Og ingen kan række mod Himlen
tre ærlige Fingre og sværge,
at han har sønderslidt Pisken
og sparket til Troens Bjærge!

Hér staar vi, med strammede Sener,
vi Jordens almægtige Herrer,
paa Spring for at kæmpe om Kvinder,
som Hunde, der skuler og snærrer!

Thorkil Barfod.

C·M·Hess Fabrikker Vejle

Støbe Gods

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

— Den vikarierende Præst: Hvor jeg glad over, at Deres Datter nu har det bedre. Det var mig en stor Fryd at se hende i Søndags i Kirken. For hendes Skyld gjorde jeg min Tale saa kort som muligt.

— Moderen til den kære Datter: Tak Hr. Pastor! Jeg haaber, jeg maa kunne have hende med hver Søndag.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance“
Willemoesgade 3,
Elektrikernes
kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende
elektriske Strygejern.

Knaspersen er uhyre økonomisk. Forleden Dag opdagede han en Knappenaal paa Gaden, og han bukkede sig for at tage den op. Hatten faldt i Rendestenen, Lorgnetterne røg mod Stenbroen, Selerne sprang og de forlorne Tænder trillede ud af Munden. Men Knappenaalen fik han.

Modersprøjten
„Noliber“
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksberg g. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler
& Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

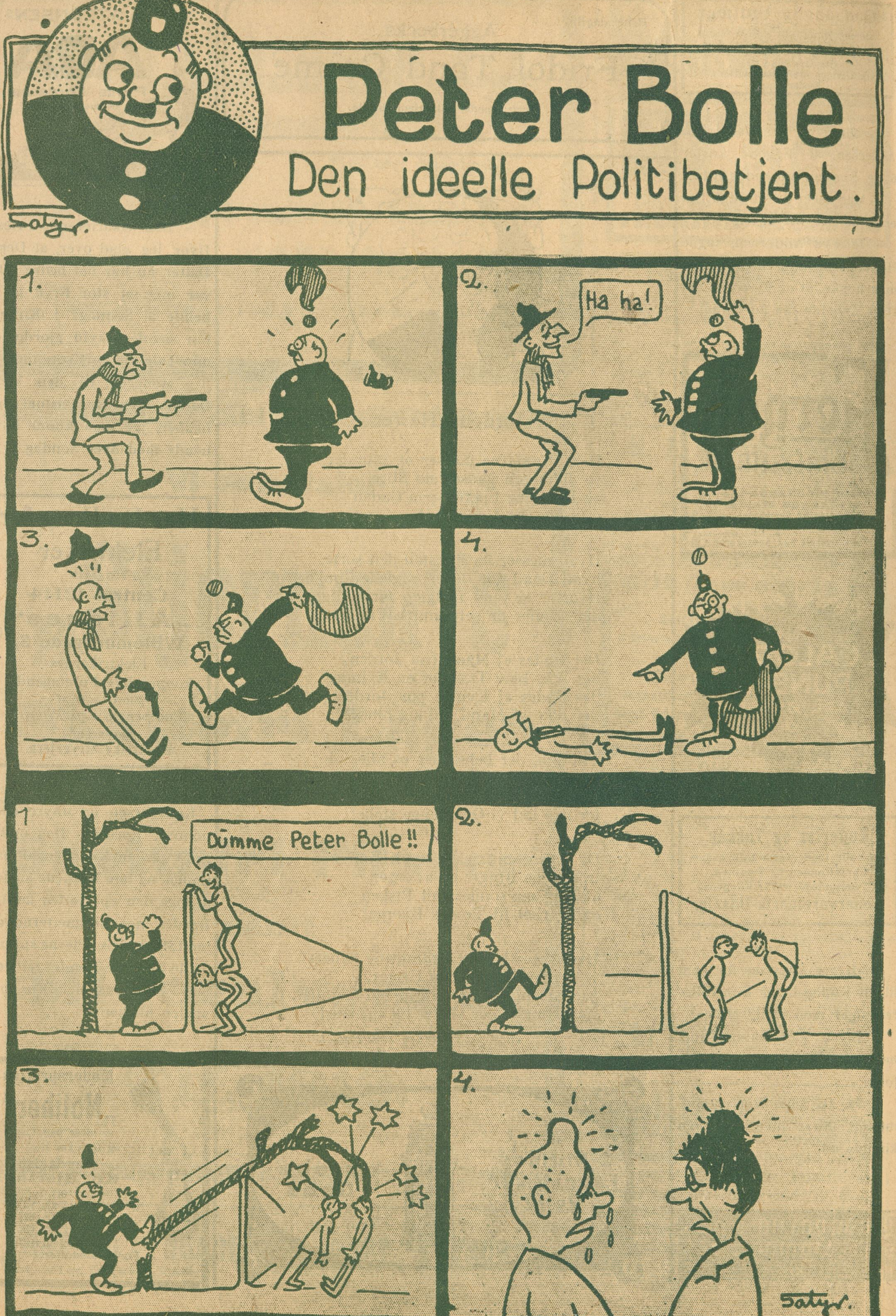
Peter Bolle
Den ideelle Politibetjent.
1.
2.
Ha ha!
3.
4.
1
Dumme Peter Bolle!!
2.
3.
4.

A.F.R. A/S

KUL

A.F.R. A/S

BRIKETTER

KØB BRÆNDSEL HOS

ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S

FREDERIKSBERGGADE 16'

BRÆNDE

TELEFON 6068

KOKS

TELEFON 6068

HATTEN

Jeg havde længe set, at der var noget i Vejen med min Hat. Jeg kunde ingenting bevise, men jeg nærede ikke den mindste Tvivl om, at Husassistenten tog sig Friheder med den. Hatte plejer f. Eks. da ikke at børste sig selv den gale Vej.

Forleden kom en Mand ved Døren og solgte Nødder. Jeg hørte forskellige Stemmer i Korridoren, ogsaa Husassistentens, og da der omsider blev Stilhed, gik jeg ud i Gangen — og fandt Hatten staaende paa Paraplystativet propfuld af Valdnødder. Jeg tog Hatten ind i Spisestuen og kaldte paa min Kone.

— Dette her er foregaaet i Aarevis, sagde jeg og pegede paa Hatten.

Hun smilte.

— Alt det kan jeg forklare Dig, sagde hun.

— Det tvivler jeg ikke om, men jeg skal ingen Forklaringer ha', og jeg vil ikke ha' den Hat mer!

Jeg tog Hatten og gav den et Spark, saa Foden gik igennem Pullen og alle Valdnødderne fløj hen ad Gulvet. I det samme hørte jeg en svag Klimpren paa Pianoet.

— Ja, sagde min Kone, det er Pianostemmeren. Han kom sammen med Frugtsælgeren og købte en Del Valdnødder, *som han lagde i sin Hat*, i *sin* Hat altsaa — ikke i din!!!

Bang!

Den er rigtig!

Mel.: Danmarks dejligst Vang og Vænge.

Har De set de sidste Moder,
sendte fra Paris?
Verdensstadens gode Ho'der
skal ha' første Pris!
Snart paa »Strøget« vil De grine,
Damerne har Krinoline,
Silkestrømpen gennemsigtig —
naa Tak, den er rigtig!

Herrerne ej staar tilbage,
Nyt er undervejs —:
Dragterne fra gamle Dage,
den er ogsaa »Nejs«!
Gamle *Reumert* klædt som Græker,
Peschcke Koedt som ulden Kvæker,
Schovelin som Pave vigtig —
naa Tak, den er rigtig!

Gulaschtiden er nu omme,
Rigmænd gaar i Kvas,
der er saamænd ogsaa somme,
som maa gaa i Las!
Guldet vil ej mere dryppe,
Skæbnen lader mange dyppe
i det Fedt, som *Pay* blev stegt i.
— Bravo, den er rigtig!

En af Verdens største Gaader
var *Witzanskys* Blad,
over hver en Fløj det raader,
alle — alt paa Rad!
Han er købt for Højres Penge,
men med Højre sig at mænge,
dertil er han ikke pligtig,
— jo Tak, den er rigtig!

Jeg var med til Fodboldstævnet
i vor Fællespark;
»K. B.« over »Frem« sig hævned'
med et vældigt Spark.
Jeg blev ogsaa ganske lammet,
min *forkerte* Haand blev rammet,
nemlig Haanden jeg har Gigt i,
— Av ja, den er rigtig!

Jørgen Grønsvær.

Kærlighed med Forhindringer

Hun ankom den 6. August med Onkel Porthaven og de 3 ældste af Pigerne (de yngste blev paa Brent). Samme Aften skulde der arrangeres Middag med efterfølgende Teaterbesøg til Ære for de nyankomne Gæster, og senere skulde der spises til Aften paa Waldorfs Terrace. Vi skulde derefter gaa om Bord paa den Cobb'ske Lystyacht »Brunhilde«, der skulde føre os til Bar Harbor, hvor der den 9. vilde blive afholdt en Gallamiddag til Ære for Hertugen og Hertuginden. Den følgende Dag Bryllup . . . . .

Men jeg tænkte ikke paa alt dette. Jeg levede i en Tilstand, hvor jeg ikke tænkte paa Dagen i Morgen.

Jeg havde gjort, hvad jeg ansaa for rigtigt. Det kunde der ikke være nogen Tvivl om. Men alligevel pintes jeg af romantiske Griller og Selvbebrejdelser i maaske lige saa høj Grad, som jeg havde gjort, hvis jeg havde handlet efter mit Hjertes Stemme. Hvor jeg gik, forfulgtes jeg af Udtrykket i Mrs Stuarts Ansigt og Henrys Øjne den forfærdelige Aften, da de saa mig følge hjem med Mrs Cobb.

Hvad tænkte de om mig? Vilde de nogensinde forstaa og tilgive mig? Jeg ved ikke; jeg havde ikke hørt et Ord fra dem — blot et lille, lille Brev fra Henry, hvori han meddelte mig, at han for at undgaa at deltage i de kommende Hændelser vilde forlade Bar Harbor, og at han vilde tage med »Lorraine«, hvor han jo hin Aften havde bestilt to Kahytter. Han vilde afrejse til Havre den 6. August og agtede at forlade Amerika paa ubestemt Tid.

Ak, min kære, elskede Henry — forlade sit Hjem, forlade Amerika, alene! Stakkels Harriet! Jeg havde lønnet hendes Venlighed og Trofasthed mod Faders Minde ilde. Hun sendte mig en smuk Bryllupspræsent — et lille forgyldt Skrivebord i Louis XV's Stil, en tro Kopi af et, der havde tilhørt min Fader. Ja, hun havde ikke glemt. Ogsaa hun havde elsket, stakkels Harriet. Og ligesom jeg havde hun været tvunget til at skjule sin Kærlighed. Jeg haabede derfor, at i det mindste hun vilde forstaa og tilgive mig.

Men en Gang Mrs Cobb og jeg i vor Bil mødte hendes Vogn paa Promenaden (jeg husker ikke Navnet) paa den anden Side Søen, sendte hun mig blot et ganske lille Nik, før hun vendte Hovedet bort. Ak, det var Moderen i hende, der ikke kunde tilgive, det forstod jeg. Men den anden Moder ved min Side lignede en Høne, der bryster sig over sine Kyllinger.

Da jeg kom hjem, kastede jeg mig paa min Seng og laa der længe, thi jeg troede, at mit Hjerte skulde briste.

Hvad Victor angaar, saa maa jeg tilstaa, at han opførte sig meget pænt i disse Dage. Nu, da Brylluppet staar for Døren, har han antaget en Ejermine, der vilde have faaet mig til at le — hvis den ikke havde været saa ydmygende. Men naar vi er alene, taler han kun lidt. Paa vor Rejse til New York om Bord paa »Brunhilde« sad han næsten hele Tiden tavs med den væmmelige Pibe mellem Tænderne eller skændte paa Matroserne.

Han faar »Brunhilde« og har planlagt en Bryllupsrejse til Sydhavsøerne. Mig er det ligegyldigt, skønt jeg saa let bliver søsyg. I disse sydlige Farvande ved jeg, at der er Mausuner, Tyfoner og andre skrækkelige Storme, der en skønne Dag kunde gøre en hurtig Ende paa Rejsen. Den Tanke har skænket mig Trøst — den eneste haabefulde Tanke, jeg har haft i den senere Tid.

Saa kom vi til New York. Hertuginden havde modtaget den Række Luksuskahytter, som min tilkommende Svigermoder havde tilbudt hende, og ankom nu med sin Mand og sine Døtre.

I Dokkerne var der stegende hedt. Men vi var nødt til at vente der i 3 Timer. Der var nemlig udbrudt Strejke blandt Mændene, der lossede.

Tilsidst kom vi dog i Forbindelse med vore Gæster. Mrs Cobb havde skaffet sig Tilladelse til at gaa om Bord.

Det er let nok at kritisere Slægtninge og løbe bort fra dem, men Blodets Baand er der dog. Og naar man træffer sin Familie i et fremmed Land, efter at man ikke har set dem i lang Tig — ja, saa snører Struben sig sammen, og naar man føler deres Arme slutte sig omkring en, syntes man, at man endelig er kommen hjem.

Da Tante Elizabeth kyssede mig, forekom det mig, at jeg aldrig havde været taknemmelig nok og elsket hende tilstrækkeligt.

Saa kom Onkel Porthaven og Pigerne. Og da de trængtes om mig, kyssede mig og forsikrede, at jeg saa sød og smuk ud, og lykønskede mig til det udmærkede Parti, ja, saa glemte jeg næsten i min Glæde over at være blandt mine egne den Sorg, der tyngede mit Hjerte. Aa, blot dette Besøg havde været foranlediget ved mit Giftermaal med Henry!

Jeg havde imidlertid ringe Tid til at gruble. Toldeftersynet kom med Spørgsmaal, Kaptajnen gjorde sin Afskedsopvartning hos Hertugen, og Passagererne trængtes for at tage Afsked med Hertuginden og fik kølige Blikke gennem Lorgnetten.

Det var netop den gamle Tante Elizabeth i sin sædvanlige Spadseredragt.

Pigerne var derimod meget chike. Portia var i rødt, Muriel i mat olivengrønt og Ermentrude i hvidt. Skønt deres Næser stadig var vel store, saa de dog meget friske ud i Sammenligning med Amerikanerinderne. Og da de paa fine unge engelske Damers Vis flokkedes om deres Moder, maatte det erkendes, at der var en vis Stilfuldhed over dem.

— Jasaa, din tilkommende Mand er her ikke, Lili? sagde Tante Elizabeth og saa sig omkring med Guldlorgnetten.

— Nej, Tante Elizabeth. Han — han er lidt genert anlagt. Men han anmoder gennem mig om at faa Lov til at gøre dig sin Opvartning paa Hotellet i Aften.

— Ah, en charmant ung Mand, formoder jeg?

Eftersom Mrs Cobb lyttede til, kunde jeg ikke svare andet end: meget charmant!

— Hm. Millionær, sagde Du!

— Ja, Deres Naade, indskød Mrs Cobb, som overfor denne ægte Hertuginde af Kød og Blod var nervøsere, end jeg nogensinde før har set hende. Om Morgenen paa min kære Søns Bryllupsdag underskriver jeg et Dokument, ved hvilket jeg overdrager ham 25 Millioner Dollars.

— Dollars? Hvorfor ikke Pund? Hvor meget er en Dollar?

— Fire Shillings og to Pens, Deres Naade.

— Bevares vel. Det er nogle kedelige Tal at regne med! William, hvor meget er 25 Millioner Dollars i rigtige Penge?

Onkel Porthavens Stemme, der ellers var meget slæbende, fik et interesseret Tonefald, da han svarede:

— Fem Millioner Pund, min søde.

— Aa, ikke saa ilde! Og af den Sum formoder jeg, at en passende Del afsættes til min kære Niece. Men det kan vi altid senere tale om. Kære Børn, her er en Landgang. Vær forsigtige! Muriel, Du gaar indad med Tæerne som sædvanlig! Portia, op med Hovedet!

Under Kørslen hjem betroede hun mig i Bilen, at hun var kommet til Amerika for i det mindste at lade 2 af Døtrene

blive der. Ganske vist vilde det blive svært for hende at skilles fra dem, men fattige Folk har ingen Valg. Portia havde nu deltaget i Selskabslivet i 8 Sæsoner og Muriel i 2 uden at have faaet andre Friere end et Par Præster og en Pair, hvis Navn var uhjælpelig ødelagt paa Grund af en Mængde vidtløftige Æventyr.

— Penge, kære Du, mange Penge, det maa mine stakkels Piger have, selv om vi saa ogsaa skal henvende os til Amerikanerne. Din Forlovede har vel en Mængde Venner blandt rige, unge Mænd, ikke sandt?

Jeg glædede Tante Elizabeths Hjerte og fik Portia, der sad lige overfor os, til at rødme ved at fortælle om, at der var en halv Snes unge Mænd med gode Navne og kolossale Formuer, der havde modtaget Mrs Cobbs Indbydelse til Teaterbesøget samme Aften og Rejsen hjem paa Yachten.

— Yachten! gentog Tante Elizabeth. Hørte Du, Portia! Meget kan hænde om Bord paa en Lystyacht. Godt, godt, Lili, at tænke sig, at min lille franske Pige har haft et saadant Held!

Vi forlod dem ved Regishotellet, hvor Mrs Cobb havde lejet en kongelig Suite Værelser til Familien. Hendes eget Palads, der blot blev benyttet en kort Tid af Aaret, var overfyldt af Blomsterhandlere og Dekoratører, der ordnede alt til Aftenens Fest, og kunde derfor ikke modtage de fornemme Gæster.

Tante Elizabeth syntes imidlertid ganske fornøjet med Hotelarrangementet. Og skønt hun ikke havde gjort andet under hele Kørslen gennem Byen end at fremkomme med uartige Bemærkninger om den græsselige Hede, Luftbanerne og Skyskraberne, var hun dog øjensynlig henrykt for det altsammen. Jeg har virkelig aldrig set hende saa elskværdig.

— Jeg lykønsker Dig, Lili. Du har spillet dine Kort godt. Din vordende Svigermoder er lidt simpel, men dog ganske præsentabel. Hvis blot hendes Søn er halvt saa god, er det tilstrækkeligt. Og forresten har han jo Penge, og det overskygger jo alt andet. Fem Millioner Pund! Ikke ilde! Hvis mine Døtre fik lige saa meget, vilde jeg være tilfreds. Og nu Farvel, Lili, og paa Gensyn i Aften! Du har været klog, og jeg er glad for det. Og — hm — Gud velsigne Dig!

Hun hoppede med forbavsende Lethed ud af Bilen, samlede sine Døtre om sig og svævede ind i Hotellet.

Reporterne, som havde fulgt efter Bilen i lejede Biler, skyndte sig ind efter hende med deres Notitsbøger i Haanden. Onkel Porthaven, som saa statelig og imponerende ud i sin graa Rejsedragt og med sit graa Overskæg, dannede Bagtroppen.

Mrs Cobb fulgte dem med Øjnene, indtil de var forsvundet i Hotellet. Saa sank hun tilbage paa Puderne med et Tilfredshedens Suk.

— I hver Tomme en Hertuginde! Og at tænke sig, at hun er min Gæst — min! Og efter at hun havde grublet i fem Minutter over den Ære, der var overgaaet hende, tilføjede hun, ligesom Tante Elizabeth nylig havde gjort: »Gud velsigne Dem, Lili!«

Efter saa mange Velsignelser burde jeg vel føle mig lykkelig, ikke sandt? Men — ak, den gode Gud synes at have besluttet, at jeg skulde blive et Middel til Udbredelse af Glæde og Tilfredshed hos alle undtagen hos dem, hvis Sorg var min Sorg og hvis Glæde skulde have været min Glæde. Og hvad kunde vel Alverdens Velsignelser hjælpe, naar jeg vidste, at de sørgede?

Da vi kom hjem, foregav jeg Hovedpine og lukkede mig inde i mit Soveværelse til om Aftenen. Vejret var trykkende hedt, saa at min Undskyldning lød meget forklarlig. Da jeg var kommet vel ind i mit Soveværelse og havde lukket Døren, kastede jeg mig paa min Seng. Jeg bar mig ganske vanvittigt ad. Var det ikke af egen fri Vilje, jeg havde handlet, som jeg havde gjort? Min Pude var vaad af Taarer og mit Lommetørklæde sønderrevet.

Aa, forfærdelige Timer!

XVIII
VICTORS KUP

Men ens Vilje formaar dog meget, naar vi ved, at vi maa gøre det uundgaaelige. Da Géneviéve kom ind for at klæde mig paa ved Sekstiden (vi skulde spise tidligt i Anledning af Teaterbesøget), fandt hun mig rolig og behersket, sysselsat med at polere mine Negle.

Hun klædte mig i et henrivende nyt Toilette, naturligvis hvidt, overspundet med Valenciennekniplinger, og jeg hængte alle mine Perler paa mig. To af dem var saa store som Kiselstene, og Baandet gik lige ned til Knæene. Mrs Cobb havde betalt en Formue for dem. Da Tante Elizabeth senere mønstrede dem, holdt hun Vejret urovækkende længe og gav derefter et henrykt Udraab fra sig. Fra det Øjeblik var hun Mrs Cobbs svorne Forbundsfælle.

— Du er lykkelig, Du Lili! sagde Muriel misundeligt.

Portia satte sin Lorgnet op for Øjnene ligesom sin Moder og var elskværdig nok til at sige:

— Han er virkelig ikke saa ilde, din Forlovede — af en Amerikaner at være!

Denne Portias Udtalelse var Udtryk for virkelig Henrykkelse. Og da vi faa Minutter senere traadte ind i den Balsal, som Mrs Cobb havde ladet forvandle til en Slags Have, eksploderede de: Nej, men se, Mama, se Orchideerne derhenne. De er ikke ilde, vel?

— Og den Fontæne derhenne — en besynderlig Smag. Men jeg forstaar, at den er udmærket i denne forfærdelige Hede!

Mrs Cobb lyttede med samme lyksalige Smil til deres Kritik som til deres Ros. Blomster var skjult i Væggene mellem de elektriske Lamper.

Selskabet bestod af omtrent 25 Personer, alle, som Mrs Cobb andagtsfuldt bemærkede, tilhørende de fineste Familier i New York.

Middagen blev en stor Sukces. Tante Elizabeths Gave til mig, et Kaschmirssjal, som salig Dronningen havde givet hende, blev tilbørlig beundret.

Og Hertuginden syntes at nyde med baade Sjæl og Legeme, skønt hun ved hver ny Ret, som serveredes af Mrs Cobbs Køkkenchef udbrød: Ja virkelig! Fuldstændig amerikansk!

Det bedste af det hele var, at den unge Mand, som Mrs Cobb havde faaet anbragt ved Siden af Portia, syntes at være bleven betaget af hende. Og jeg har virkelig aldrig set hende tage sig saa fordelagtigt ud: med Haaret stilfuldt opsat, med lidt Pudder paa den solbrændte Næse og en matblaa Dragt, der fik hendes Hals til at se hvid ud.

Efter at have krydsforhørt Mrs Cobb i en høj, hviskende Tone og efter at have faaet at vide, at den unge Mand havde en Søster, der var italiensk Fyrstinde, og en anden, der var fransk Marquise, samt at han selv ejede, ingen vidste hvor mange Guldgruber, Jernbaner og Dampskibsselskaber, straalede Tante Elizabeth af velvillig Naade mod det unge Par.

Onkel Porthaven talte om Verdenspolitik og forsynede sig med smigrende Energi af Mrs Cobbs Champagne. Ogsaa Victor, med hvem Muriel koketterede vildt, vaagnede op af sin Sløvhed; og da vi rejste os fra Bordet, foreslog han sin Moder, at vi i Stedet for efter Teaterbesøget at soupere paa Waldorfs Tagterrasse skulde begive os til en anden, en endnu nyere, der laa omtrent 20 Etager højere oppe, og som skulde være et Sted, hvor der var meget morsomt at være.

— Jeg forstaar, hvad De mener, siger Muriel. Aa, De væmmelige Fyr!

— Vær forsigtig, Lady Muriel! Afslør mig ikke for Lili.

Ja, vi opførte os ganske som et ideelt forlovet Par. Paa den mest forbindtlige Maade af Verden understøttede jeg hans Ændringsforslag. Men i Virkeligheden havde jeg ogsaa holdt med ham, hvis han havde foreslaaet at samle hele Selskabet om Bord paa »Brunhilde« og siden hugge Hul i Bunden med en Økse.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

DEN SLUMRENDE KÆMPE

(Europas Arbejdere raaber: ›Vaagn op!‹ til sine amerikanske Klassefæller.)

(›Social-Demokraten‹, Chikago.)

— Är det verkligen din man, som kostat på dig den där dräkten?

— Nej, kära du, den har jag fått betala själv, men nu får min man också betala nøjesskatt (Forlystelsesskat) bara för att få titta på mig.

(›Söndags Nisse›)

En slagter, som var kjendt for sin paatrængende reklame, kunde en dag sætte et Skilt med paaskriften: ›Kongelig hofleverandør‹ over sit vindu.

Dagen efter stod der skrevet nedenunder: ›Gud bevare Kongen‹.

(›Tyrihans‹, Norge)

MELLEM MENNESKEÆDERE

— Gud, hvor er det dyrt at leve, Fru Bimba-Zimba!

— Ja, det maa De nok sige, Frøken Bruma-Uma! Og før beklagede vi os, naar vi maatte give 15 Øre for Pundet af en engelsk Matros!

(›Le Rire‹, Paris.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

I Amerika kørte forleden et Ligtog Væddeløb til Kirkegaarden.

Liget kom ind som Nr. 1.

*

Paa næste Søndag vil en Mekaniker under Flyveopvisningen i Lundtofte skrue Propellen af under Farten, staaende paa et Ben paa en selvdrejende Lirekasse.

*

En Morder, der forleden blev fremstillet i Dommervagten, fik Lov til at gaa fri, til Dommen faldt, hvis han vilde afgive Løfte om ikke at slaa nogen ihjæl i 14 Dage.

*

I Kongens Hermelinskaabes Folder findes de bedste Reder for Snyltedyr.

*

Nu skal man til at lave Klæder af Ris. Børnene kan ikke lide dem; de kommer til at tænke paa en Dragt — *Klø.*

*

Nu har baade Automobilister og Motorcyklister faaet deres eget Blad.

Om kort Tid startes der et Blad for Folk i *Rullestole.*

FØR — NU

I gamle Dage gik Damerne med Handsker med en Knap og Kjolerne knappede helt op til Halsen.

Nu gaar de med kun en Knap i Kjolerne, men til Gengæld er der 12 Knapper i Handskerne!

Digteren Kipling behøvede blot at tage et Stykke hvidt Papir og skrive et nyt Digt paa det, og Papiret havde straks en Værdi af 10,000 Kr. — Det kaldes Geni!

Vanderbilt behøver blot at skrive nogle Ord paa et Stykke Papir, og det er fem Millioner værd — det er Kapital.

Regeringen tager saa og saa mange Gram Guld, trykker Kongens Billede paa det og erklærer det for at være et Guldtikronestykke — det er Penge.

En Mekaniker kan bearbejde et Stykke Staal af tyve Kroners Værdi til Urfjedre af Tusind Kroners Værdi — det er Dygtighed.

En Købmand kan for en Krone sælge en Artikel, der er 10 Øre værd — det er Forretning.

En Dame kan købe en klædelig Hat for 10 Kr., men hun foretrækker en, der koster 150 Kr. — det er Forrykthed.

HØRT PAA MARKED

Køb denne berømte Livseliksir! Eftersom De vil leve 5 — 10 — 20 Aar til, ta'r De bare 5 — 10 eller 20 Draaber!

Der var en Gang en Mand, som af bar Livslyst tømte hele Flasken i én Omgang — ham maatte de slaa ihjæl med en Kølle!

HØRT PAA BANEGAARDEN

— Var Du angst under Jordskælvet i Italien?

— Ja, jeg rystede jo lidt — men Jorden rystede da meget mere!

Dansk Jagt.

— De har vel ikke set en hvid Hest, Hr. Baron?

— Ak nej, lille Komtesse, jeg har ikke været til Jagtfrokosten endnu.

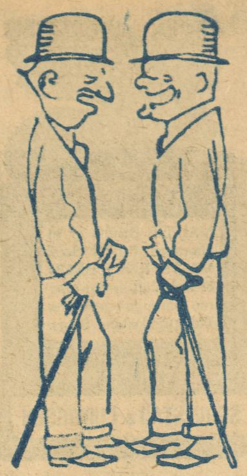

— Hvad er det dog for et Ansigt, Du laver?

— Hvis jeg kunde lave Ansigter, saa havde Du forlængst faaet et andet!

TIDENS TEGN

En ret stor Restauration har i lang Tid været drevet af to Indehavere, men forleden traadte den ene fra, og ved et lille Bæger skiltes de to Kompagnoner. Ved det sidste Farvel sagde Eneejeren af Restaurationen:

— Ja, jeg haaber, at jeg ser Dig jævnlig herinde.

Hvortil den tidligere Restauratør svarede:

— Ikke før, Du sætter Priserne ned!

HØRT PAA VINSTUE

Bager P. er Stamgæst paa H.s Vinstue og ser, at Værten dèr har faaet en bolden Finger.

— Naa, siger Bageren, Du har nok faaet Blodforgiftning af at stikke Fingeren ned i et af dine Vinfade.

— Næ, svarede Værten, jeg har saamænd faaet et af dine Franskbrød op under Neglen!

„En Svensker".

Professorn: — Jaså, herrn vet inte vor gallan sitter? Jo, ungetär der herrn har sitt lomur.

Studenten: — Nej, herr professor, det är omöjligt.

Professorn: Omöjligt? Vad menar ni?

Studenten: — Jo, herr professor, jag har min klocka på stampen.

„En Norsk-Amerikaner."

Hvis nogensinde den dag kommer da spøkefulde indfald blir belønnet eller spøkefugle faar pension for lang og tro tjeneste, da har vi en mand som burde staa først paa listen. Det er en irlænder som bar den samme bør mursten op og ned paa sin fjøl hele dagen med et ustanselig frydefuldt grin i tanke paa hvor godt han snøt arbeidsgiveren.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

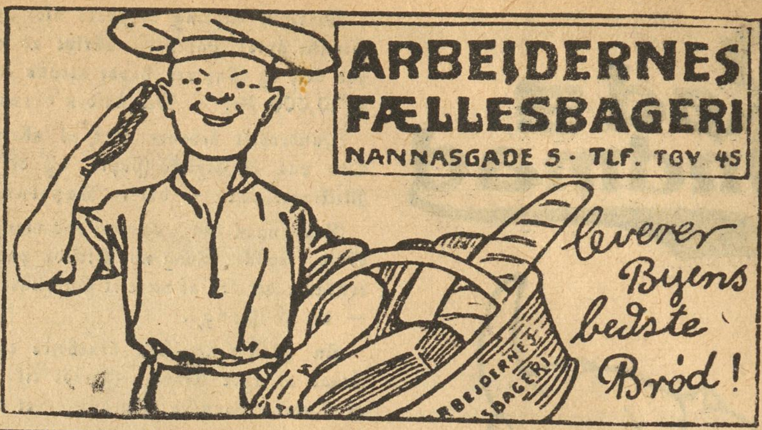

RISIKO

Peder og Stoffer, to Havnearbejdere, stod en Dag paa St. Annæ Plads og tog sig en lille Sludder. Om Sommeren forsøgte de at slaa sig igennem som Arbejdsløse, og om Vinteren havde de lidt Havnearbejde. Pludselig siger Stoffer:

— Du, Peder, je' fandt sgu' en 25 Øre i Lommen.

— Naa, det var sgu' godt, for je' har osse en 25 Øre. Det er lige te' en Snaps nede i Kælderen her, siger Peder.

De gaar ned i Kælderen og forlanger en Snaps, som straks bliver skænket. Saa siger Peder igen:

— Nu ka' du bide den over, Stoffer.

— Det holder je' sgunte saa meget af, men det gaar vel nok.

Han skal lige til at sætte den for Munden, idet han forsigtig stiller den paa Bordet igen, hvisker han til sin Kammerat:

— Du Peder, der kommer Kresjan, la' os invitere ham paa Snapsen, maaske han saa gi'r en Omgang.

Han løber op paa Gaden og raaber:

— Kresjan, Kresjan, vil du ha' en Snaps, her staar en til dig, vi har lige drukket vores.

Kristian springer ned og napper Snapsen. Da han har drukket denne, isger han til Kelneren:

— Gi' vos tre til.

De faar drukket dem i en Fart, og Kristian løber igen. Saa siger Stoffer ganske sagte til Peder:

— Den gik, men je' si'r re'nok, sikke en Risiko.

Julius Pedersen.

Kære *Julius Pedersen.* Det er en gammel »Svensker«, De her har serveret, men der er sikkert mange af vore Læsere, der ikke kender den.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

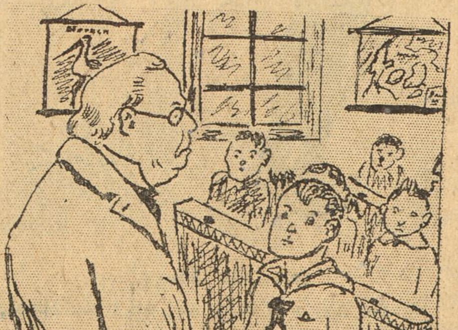

Lærer: Carl, kan Du sige mig: Hvad er Danmarks Rige?
Carl: Det er dem der har Penge nok.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

„Ravnen"s Efteraars-Konkurrence

Ja — vi maa begynde med en Kompliment til vore brillante, tegnende Amatørmedarbejdere, som atter ved denne Konkurrenc har præsteret det udmærkede!

Tilslutningen har været større end ved nogen tidligere Konkurrence, skønt Opgaven ingenlunde var let, og blandt de mange Bidrag findes

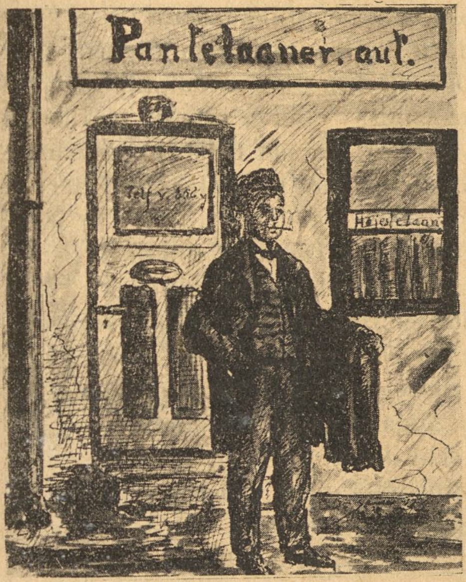

Studenten henter sin Overfrakke fra Laanekontoret.
Tegnet af *J. Samsøe-Andersen*, Enghavevej 6, 1.
Præmie: En Originaltegning.

Efteraar. Kulmanden.
Tegnet af *C. Østerbye*, Nørregade 25, Aarhus.
Præmie: 5 Kroner.

adskillige udmærkede og morsomme Tegninger, hvad der har bevirket, at vi, foruden de tre Hovedpræmier paa 10, 5 og 3 Kroner, har maattet give en 5 Kroner og 2 Gange 3 Kroner i Ekstrapræmier!

Desværre har en Mængde Indsendere leveret os *Blyants*tegninger — det *vil* aldrig gaa op for Folk, at saadanne Tegninger *ikke* kan gores til Klicheer. Kun Tegninger udfort i *Kulsort* (Tusch) kan anvendes til Bladklicheer!

Om disse forulykkede Tegninger skal vi iovrigt senere komme tilbage — i Dag aabner vi for Lykkeposen og offentliggør de tre første præmierede Tegninger. I de følgende Numre af »Ravnen« skal vi lade de mange morsomme Bidrag passere Revy til lige stor Glæde for alle Parter — — en lille Smule storre vel nok for de unge Kunstnere, som opnaar Præmie!

Efteraarsidyl.
Tegnet af *Henrik Jørgensen*, Bakkegaards Allé 14.
Præmie: En Originaltegning.

„Tilfældigt Sjov".

— Hvor er Deres Broder henne, som var Kasserer for det store Kulfirma. Jeg har ikke set ham længe?

— Han er bortrejst.

— Kommer han snart tilbage?

— Jeg ved ikke, om Brasilien udleverer.

*

SØREN KIERKEGAARD OG HØKEREN

Søren Kierkegaard gik altid med korte Benklæder. En Høker Syndergaard, hos hvem han af og til handlede, forelagde ham en Dag følgende Gaade:

Det første er en Kirke,
det andet er en Gaard,
det hele er en Mand,
der i korte Bukser gaar.

— Jo, den kan jeg nok løse, sagde Kierkegaard, men kan De løse den:

Det første er en Synder,
det andet er en Gaard,
det hele er en Flynder,
der sælger Hør og Blaar!

— Høkeren forelagde aldrig Kierkegaard Gaader mere.

*

— Sagde jeg ikke, at hvis Du blev borte en Nat til, vilde jeg rejse hjem til mine Forældre, udbrød den vrede Frue.

— Jo, kære Ven!

— Og hvorfor blev Du saa borte?

— Sagde Du ikke, at Du vilde rejse hjem til dine Forældre?

*

— Det trækker skrækkeligt her i Huset, sagde den misfornøjede Lejer til Værten. Naar jeg sidder midt i Værelset, blæser det, saa Haaret rejser sig paa Hovedet. Kan De ikke gøre noget ved Vinduerne?

— Tror De ikke, sagde Værten blidt, at det var bedre, De lod Haaret klippe?

Fulgt hjem.

En lille Komedie af PER BONDE.

Det er ud paa Aftenen. *Hun* har været i Teatret og nylig sagt god Nat til sin Veninde. Nu er hun paa Vandring hjem. Hun er sidst i Tyverne, høj, slank. *Han* er en midaldrende Gentleman i Pels og høj Hat. Han har taget Stade paa et Gadehjørne. Du hun kommer forbi, følger han efter hende. Pludselig er han med to, tre hurtige Skridt oppe paa Siden af hende.

Han: God Aften, Frøken, maa jeg ha' den Ære
at følge Dem? — Nej, tag den blot med Ro:
jeg gaar kun pænt ved Siden af Dem, kære,
og Vejen falder let, naar man er to.
Jeg haaber, De tillader — hvad behager?
Aa Herregud, hvor hun er bly, den Smaa!
De svarer intet? Sandelig beklager
jeg det, i Fald De nægter mig at gaa
ved Deres Side. Skønne Aabenbaring,
De synes maaske, det er lovlig frækt
af mig at tale til Dem? En Forklaring
De beder om? Naa, hvis De lægger Vægt
paa Takt og Tone, jeg mig præsenterer
med største Glæde: Peter Rasmus Stavn,
min borgerlige Næringsvej: Grosserer.
Nu, Frøken, tør jeg be' om Deres Navn?
— De bliver stadig lige stum, min smukke,
er dog ej snærpet, siger Deres Blik.
Vær ærlig, se, jeg ved jo paa en Prik,
at det er Dem imod saa fast at lukke
den røde Rosenmund; derved den faar
min Tro et Drag af Sippethed, som staar
til Deres friske Kind og gule Haar,
som tyve Graders Frost til sollys Vaar!
Hva' ba'r — vær nu lidt venlig! Lad Dem røre —
Hvad, er De træt? og ønsker De at køre?
Det er i Aften ej det bedste Føre,
De smudser Deres Sko i Gadens Pløre.
Naa — søde De — lad nu et Svar mig høre.
En Kvindes Røst er som en blid Musik.
Min Tullemor — hva' — dikkedikkedik!
— Aa vær nu ej saa Fa'ens uimodtagelig,
det klæ'r en Kvinde bedst at være svagelig.
Lad os to gaa i Spænd, jeg er fordragelig,
i Omgang jævn og ligetil, behagelig,
min Karakter er rank og upaaklagelig;
jeg trænger til lidt Ømhed, hovedsagelig
af den Slags, De mig næppe mere nægter.
— For Fanden, Frøken, føl dog hvor jeg smægter!
Og Deres Stejlhed bli'r sg'u snart usmagelig.
Tag nu min Arm, saa gaar De mere magelig.
— Nej, dette her gaar over alle Grænser,
De gaar, som om De ej min Ringhed ænser.
Min Kærlighed bli'r mer og mere varm;
jeg be'r med Taarer, tigger Dem, forbarm
Dem, Frøken, over mig og tag min Arm
og føl, hvordan mit Hjerte slaar Alarm!
— Nej se, hvordan De Næsetippen sætter
til Vejrs og slaar med Nakken! Jo, saagu'
De la'r mig vide, at mit Selskab trætter
og keder Dem! Men, Frøken, skal vi nu
ej lade al Komediespillet fare?
Hvad skal det til? Det mangled' Fan'me' bare,
at De og jeg ej sammen kunde klare
et Eventyr af disse muntre, rare,
man siden vil i Hjertets Dyb bevare
blandt Livets bedste Ting. — Forskræmte Hare,
min lille Kylling, overgiv Dem blot,
jeg vil Dem saagu' intet uden godt.
Har jeg Dem saaret, be'r jeg om Tilgivelse.
Jeg tilstaar Dem foruden Overdrivelse,
jeg trænger til et Eventyrs Oplivelse,
som gi'r til Hverdagsslid fornøden Stivelse.
For Pokker, Frøken, giv dog nu fortabt!
Smaa Pigebørn blev netop ikke skabt
til Stædighed, til Stejlhed og Bestandighed.
De overgi'r Dem til min djærve Mandighed.
Hvad? — ikke sandt? — det er sg'u da forklarligt.
Men gør det, Frøken, gør det helst lidt snarligt!

Hun (standser): Min Herre, Tak for Følgeskab! Her bor jeg.

Han: De aabner Munden! og De taler, tror jeg!
Det gi'r mig Mod; nuvel jeg haabe tør,
skønt det holdt haardt, De var dog overvindelig.
Naa her, her bor De, her bag denne Dør,
en Dør som andre Døre — højst almindelig,
endskønt den Adgang er til Himmerige.
Min Frøken, skal den store Fryd at stige
med Dem ad disse Trapper vederfares
min usle Ringhed?

Hun: Naar De vil — bevares!

Han: De bor hvor højt? paa anden, tredje Sal?
Naa her — nej, Frøken — kære, er De gal?
Giv mig dog Nøglen! De maa ikke ringe!

Hun: Min Pige venter mig.

Han: Javist — nuvel,
lad os saa kun paa Pigen klingelinge
og genne straks i Seng den smaa Mamsel.
(Hun ringer. Ægtemanden lukker op).

Hun: God Aften, Adolf. Jeg dig præsenterer
for denne Herre der: Herr Stavn, Grosserer,
som mig elskværdigst har ledsaget hjem!
Herr Stavn, maa jeg saa forestille Dem:
Herr Olsen, Sæd'lighedsbetjent, min Mand!

Han (noget konfus): Javist — vistsaa — jeg vil — jeg skal — jeg kan
— en Ære — sjælden Ære, glæder mig i Sand —
i Sandhed vil jeg sige. — Se, jeg saa,
Herr Olsen, Deres Frue ene gaa,
saa mente jeg — som Gentleman — forstaa
mig endelig — jeg mente nemlig, at
det var min Pligt — det vilde hver en anden
ha' gjort. — Nej ingen Tak, jeg be'r — God Nat!
(Idet han løber ned ad Trapperne):
Jeg store Idiot!
(han smækker Gadedøren i)
Av, av for Fanden!

Kineserens Hævn.

Counardliniens store 18,000 Tons Damper glider stolt og majestætisk frem over Oceanets blaa Vover. Vejret, som ved Afgangen fra Liverpool var en Smule stormfuldt, havde de to sidste Dage vist sig fra sin fordelagtigste Side med Sol og en let Brise.

— — Den femte Dag paa Havet er ved at gaa til Ende. Vi er et lille Selskab paa fire Herrer og to Damer, som har holdt sammen siden den første Dag. — Efter den sene Middag plejer vi at slaa os ned ved Spillebordet for at forslaa Aftentimerne med et Slags temmelig kunstigt Kortspil, som kaldes »Finishman«. Den dominerende blandt os var en 50aarig amerikansk Gentleman, Staalværksdirektør, Mr. Johnson-Green; til venstre for ham sad den lille, tyske Købmand i Bomuld Siegfrid Diecke; af de to andre var den ene en lysegul, rig Kineser Mr. Wu-hang-shu og undertegnede, der var paa Forretningsrejse til Chicago. Damerne var en Søsterdatter til Mr. Johnson-Green og hendes Guvernante.

Den sidste Dag om Aftenen var Selskabet atter forsamlet til den sædvanlige Aftenudnerholdning. Vi havde drukket temmelig meget til Middagen, Stemningen var høj, og Indsatserne i Spillet var derefter. Kineseren tabte ret store Summer, men tog det hele særdeles let og koldblodigt.

Da Amerikaneren og jeg under en Pavse i Spillet afsides tog en Drinks, foreslog Amerikaneren, at vi skulde gøre Grin med den Gule ved en skarp Kritik over hans Race og Land. — Uden Betænkning gik jeg ind derpaa, — det var jo baade dumt og grimt, men med en Del Sprit i Hovedet og i Kompagni med en vel anset ældre amerikansk Millionær mener jeg, at formildende Omstændigheder forelaa. Nogen videre Respekt for denne Race havde jeg ikke fundet noget Steds paa Jorden, hvorfor Forslaget om Spøgen med den Gule hos mig faldt i særdeles god Jord.

Sesaa — nu sad vi i Ro og Mag og begyndte Spillet paany.

— Er Mr. Wu-hang-shu i Slægt med den store Præsident Juanschikai, som nu leder Deres urolige Lands Anliggender, sagde pludselig Mr. Green sagte og spydigt.

— Oh nej, min Herre, svarede Kineseren og saa spørgende paa Amerikaneren.

— Naa, jeg spørger bare! Jeg synes nemlig, at De spiller lidt letsindig med »Kongerne« og »Dronningerne«, og jeg troede, det var en Vane, som alle Gule er født med!

Kineserens haarde Ansigtstræk stivner som en Gibsfigur, — han forstaar nu Spøgen, og jeg gør mit til for at lette Amerikanerens Arbejde. Tyskeren sidder som smilende Tilskuer og lægger stille og diskret alle fire »Konger« paa Rad paa Bordet. — Tilsidst havde vi opnaaet at faa Kineseren aldeles rasende. Alle Gæsterne ved de omgivende Borde fik nu deres Opmærksomhed henledt paa Mr. Wu-hang-shu. De troede naturligvis, at det var Spillet, der havde gjort Kineseren rasende, og vi lod dem være i den Tro.

Hvad vi egentlig sagde til Mr. Wuhang-shu har jeg glemt, men Følgerne af vor Ubetænksomhed glemmer jeg aldrig. — Mr. Wu-hang-shu bryder op, højst ophidset, siger nogle Ord om »europæiske Barbarer« og forlader Bordet med Fraaden i Mundvigene og med lynende Øjne. Vi andre bliver siddende en Stund endnu og bliver enige om at give Kineseren en Undskyldning næste Morgen og henlede Skylden paa den glade Middag, vi havde indtaget.

Da vi den følgende Dag mødtes ved Lunchen, havde Vejret igen forandret sig, Havet var uroligt, og den ene Regnbyge afløste den anden. Mr. Wu-hang-shu viser sig ikke, vi bliver enige om at opsøge ham i hans Kahyt for dèr at bede ham om Undskyldning for den foregaaende Aftens Overdrivelser.

Vi begav os paa Vej med Mr. Green i Spidsen. Efter nogle Bankninger aabnede Kineseren for os, og vi fremførte vore Undskyldninger, som synligt op-

En Banebryder.

(Fru Thit Jensen vil lære at flyve).

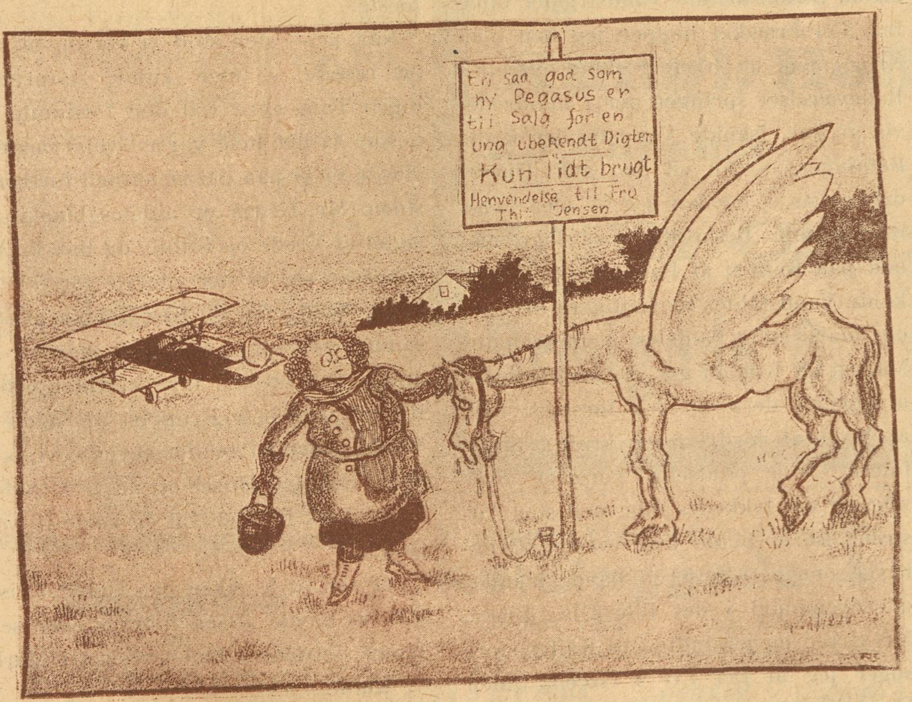

Tegning af Richard Christensen

— Farvel dit gamle Øg og Tak for godt Samarbejde. Jeg tror alligevel at jeg kan stige et Par Kilometer højere op i Æteren med min nye Fokker-Jager!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

toges meget naadigt, og Mr. Wu-hang-shu bad os selv glemme hans ubeherskede Optræden den foregaaende Aften. Det hele var jo ikke noget at fæste sig ved, nu skulde vi følges ad alle fire ned i Salonen for at fejre Forsoningen med et Par Flasker perlende Champagne.

Resten af Rejsen gaar under den bedste Stemning, ja, vi bliver endog saa gode Venner med Mr. Wu-hang-shu, at vi fik en Indbydelse af ham til en Middag næstkommende Torsdag i hans lille Palads ved 112te Gade. —

Ved Skilsmissen i New York om Lørdagen maatte vi helt og holdent love vor nye Ven endelig ikke glemme Torsdagen — det skulde blive en ægte kinesisk Middag med mange Lækkerier. I de mellemliggende Dage gjorde jeg en Afstikker til Chicago, udrettede en Del Forretninger og var saa atter i New York om Torsdagen, forespurgte for en Sikkerheds Skyld hos Mr. Green, om han stadig havde i Sinde at tage til Mr. Wu-hang-shus Middag, og jeg fik Ja til Svar. Jeg har endnu en svag Mistanke om, at Kineseren ikke er fuldt forsonet med den Spøg, han havde været udsat for paa Damperen, sagde jeg til Mr. Johnson-Green, som ler helt hjerteligt derved og tilføjer, at Wu-hang-shu ikke er nogen almindelig Kuli, men en kendt Hædersmand!

Jeg kørte saa derhen om Eftermiddagen. Bilen holdt ved et lille, hvidt Toetagers Hus i en ret fornem Del af Byen. Jeg modtoges med al den Hjertelighed, en Kineser kan udvise mod en Europæer. Green var allerede kommen, vi vekslede et Haandtryk og besaa saa Kineserens store Vaaben- og Porcelænssamling, medens vi ventede paa Tyskeren, som dog ikke kom. Efter en halv Times Venten slog vi os ned ved det pragtfuldt dækkede Bord. — Middagen var udmærket — en Mængde Lækkerier serveres, og Gud ved hvor mange Retter, der bydes paa til denne Middag og lige saa mange gode og første Klasses Vine.

Det er derfor ikke underligt, at vi er ganske oprømte, lidt øre, da vi forlader Bordet. — Efter en Kop sort Mokka og et lille Glas besynderlig, velsmagende, opalfarvet Likør indbyder Wu-hang-shu os til grundigt at bese Husets interessante Samlinger. Vi gik igennem en Mængde Værelser, og tilsidst naaede vi ned i Kælderetagen, hvor Badeværelset var indrettet. Et udmærket, pragtfuldt Badeværelse med Marmorbelægning fra Gulv til Loft, og alle Haner og Rør var sølvbeslagne. Jeg staar netop og beundrer et usædvnligt smukt Relief med Dragemotiv — da jeg pludselig hører Døren bagved mig smække i. Jeg vender mig om — Kineseren er forsvundet, Døren laaset. — Mr. Green sidder paa Kanten af Badekarret med Haanden under Hovedet og nikker — er ved at slumre ind. Jeg rusker i Døren, rusker i Mr. Green for at faa ham til at forstaa Situationen — det er tydeligt, at vi er gaaet i en af Kineseren omsorgsfuldt udregnet Fælde. Mr. Green begynder at synge en Slagsang og slaar med sløve Bevægelser Takt med Arme og Hoved. Forgæves søger jeg at faa Døren op — men nej, det gaar ikke. — I samme Øjeblik slukkes det elektriske Lys, og vi befinder os i kulsort Mørke. — Den fordømte Gule havde os nu rigtig i Fælden, og med Kendskab til den gule Races Grumhed kunde vi berede os paa det værste. — Jeg banker rasende paa Døren, men ikke en Lyd høres. Det er saa stille som i en Grav, kun Mr. Greens jævne, tunge Aandetræk siger mig, at han er slumrte ind. Saa hører jeg en langsomt raslende Lyd som af faldende Vandstraaler, og samtidig føler jeg en iskold Strøm af fine Vandstraaler oppefra. Forskrækket hopper jeg hen i en Krog, men det hjælper ikke, overalt i Badeværelset springer der i hundredevis af fine, iskolde Vandstraaler i alle Retninger. — Nu vil den gule Djævel drukne os — tænker jeg — men tager resolut min Beslutning og slaar mig ned paa Kanten af Badekarret. Det iskolde Vand falder nu heftigere over os, og snart er vi aldeles gennemblødte. Mørket og Kulden gør det endnu mere uhyggeligt dernede. Jeg forsøger med al Magt at fordrive en kraftig Søvnfølelse, som pludselig kommer over mig, og det lykkedes mig med stor Anstrengelse at holde mig vaagen. Overbevist om, at Kineseren havde blandet et Sovemiddel i det lille Glas Likør, Mr. Grren og jeg indtog til Kaffen, forsøger jeg at faa Liv i Green, inden Vandet stiger saa højt paa Gulvet, at vi maa krybe op paa Toiletbordet. Omsider faar jeg Liv i Manden, og vi kryber saa sammen op paa Toiletbordet og venter, hvad der nu skal ske. — Timerne er lange som Evigheder. Det iskolde Vand siver jævnt ned fra Loft og Sider og stiger i en urovækkende Grad paa Gulvet. — Jeg ved ikke, hvor længe vi har siddet der oppe — det forekom som Uger — men da Vandet var steget os til Brystet, begyndte det at dale igen, og snart kunde vi strække vore udpinte, gennemtrætte Kroppe paa Gulvet. Maaske havde jeg af Træthed sovet en Stund trods Kuldefornemmelsen — nok er det, da jeg atter blev fuldt vaagen, var Døren aaben, Lyset blev tændt, og Vandet var ophørt med at sive. Fire kinesiske Tjenere stod ved Døren, og med de alvorligst Ansigter bad de, om vi vilde være venlige at gaa ud. — De skulde hilse mange Gange fra deres Herre og meddele os, at det hele var et beklageligt Ulykkestilfælde, opstaaet paa Grund af, at den elektriske Kraft havde strejket. Alting blev drevet med Elektricitet — selv Døren lukkedes med Elektricitet. Deres Herre haabede, at ingen af de to europæiske Gentlemen havde taget nogen Skade, og bad Tusind Gange om Undskyldning for det Uheld, Ulykken havde foraarsaget os. Selv havde Mr. Wu-hang-shu taget sig Ulykken saa nær, at han var bleven daarlig tilpas og var gaaet i Seng, men sendte sin hjerteligste Hilsen til sine Gæster.

Naa ja — der stod vi ret op og ned og rasede — men kunde naturligvis ingen Ting gøre ved den fordømte Kineser. At det hele var en velarrangeret Hævn, er vi paa det rene med for længe siden. Mr. Green er aldeles blaa i Ansigtet af Vrede og Kulde, og han maatte beherske sig til det yderste for ikke at bruge Vold mod de fire Gule, som stod sammenkrøbne paa Rad bag hverandre. Jeg er selv ikke et Haar bedre. Ryster over hele Kroppen af Kulde og Vrede. Hurtigst muligt skyndte vi os af Sted, væk fra Huset og ud paa Gaden, hvor vi fik fat i en Bil og kørte til vort Hotel.

Jeg ser, at Klokken paa Hotellet viser 5,23, vi havde altsaa tilbragt over seks Timer dernede i Badeværelset i Mørke og Kulde.

Og endnu i ca. 14 Dage led vi begge over Kineserens Hævn — liggende i vore Senge med hver sin dundrende Forkølelse!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❋ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
NÆR SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No. 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

FREMAD
Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

— Hvorledes har De dog faaet den gamle, snu Forbryderske saa hurtigt tilbage, Hr. Herredsfoged, efter at hun var brudt ud af Arresten?

— Jeg udsendte et Stikbrev med Signalement: 25 Aar, smukke Træk! Saa meldte hun sig selv.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.
Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.
TELEFONER 2146 - 6270

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Pligtens Offer.

Tegning af O. Hartig

- Hvad er han bleven tosset af?
- Aa, han vilde afskaffe Krigen!

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 45 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 6. November 1919

Fredens Ratification.

Tegning af Emil Poulsen.

Bare den Fred nu kunde komme i Orden, for nu er jeg snart en gammel Pige!

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1 Md.s Opsigelse 4½ "
" " " " 3 Mdr.s Opsigelse 5 "

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1,35
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon
1848

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

— Det var nu Pokkers rask gjort af Fløjte-Peter.

— Hvad for Noget?

— Han snublede i en Banan-skal og faldt, og saa blev han anholdt for uberettiget Gadeforestilling og Standsning af Færdselen.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel,
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC
PUNSCH
CARL ØSTBERG
&
SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Gæsten: Hr. Vært, bider Deres Hund?

Værten: Nej min Herre, vær kun ganske rolig.

Gæsten: Det var Skade — jeg havde Lyst til at forsøge, om Bæstet kunde tygge den Bøf, De har serveret for mig.

Husqvarna svenske
Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
flydende eller faste Brillantine.
Det bedste for Haaret.

Tegning af Magnus Kristensen

— Hvormange Mennesker kørte Du saa over i Gaar?

— Det ved jeg ikke, jeg har ikke læst Aviserne fra i Dag!

Underofficeren: Hør De der, 47, De passer til Militæret som en Gammelost i en Parfumeforretning!

*

Læredrengen: Der har været En, som sagde, at han vilde knække Arme og Ben paa Dem, Mester.

Mesteren: Naa, hvad svarede Du ham?

Læredrengen: At Mester desværre ikke var hjemme.

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

I en hollandsk Universitetsby var der paa Stadens Port opslaaet et Skilt, hvorpaa der stod trykt:

»Her er Forretningens By, her sælges Sild og Doktordiplomer.«

En Dag kom en rig Engelskmand ridende til Staden. Han red lige til Universitetet og udbad sig en Doktortitel. Hans Ønske blev meldt til Professorerne, og der blev udstedt et Aktstykke, som gav ham Ret til at sætte Doktor foran sit Navn. Den ny Doktor betalte de 200 Gylden, som Titelen kostede.

Men derefter fik han det Indfald ogsaa at ville give sin Hest en Doktortitel. De krænkede Universitetsherrer holdt Raad og gav derpaa det Svar:

— Det gør os ondt ikke at kunne opfylde Deres Ønske. Vi kan gøre et Æsel til Doktor, men ikke en Hest.

Modersprøjten
„Noliber"
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Peter Bolle
Den ideelle Politibetjent.
Satyr.
1.
Hjælp - Ildebrand!
2.
3.
4.
Regnsky.
1.
2.
Bang
3.
4.
Satyr.

A.F.B. A/S KUL A.F.B. A/S

BRIKETTER

KØB BRÆNDSEL HOS ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S FREDERIKSBERGGADE 16'

BRÆNDE

TELEFON 6068 KOKS TELEFON 6068

DIREKTØRENS SOVEBIL

Generaldirektøren har selv faaet den virkelig geniale Idé med *Sovebilen*.

Bilen var indrettet med en behagelig Seng med Toiletbord, Læselampe og Varmeapparat. Han kom jo jævnlig til Hovedstaden i Forretningsanliggender, og ofte var Klokken nederdrægtig mange, før han kunde gaa til Sengs i Bilen, som saa kørte ham de mange Kilometer til Hjemmet, hvortil han ankom op paa Morgenstunden, udhvilet og forfrisket.

Men forleden var han lidt uheldig. Dagen i Hovedstaden havde været lang og den sene Aftensmad lovlig »varm«.

Langt ud paa Natten gik Generaldirektøren til Hvile i Bilen, men da han ankom til sit Hjem, saa han slet ikke morgenfrisk ud — tværtimod! Og det vakte betydelig Opsigt, at han luskede op til sit Værelse paa Strømpesokker.

Da han sent paa Natten havde lagt sig til Ro i Bilen, begik han den lille »Fejl« *at stille sine Støvler udenfor Døren!*

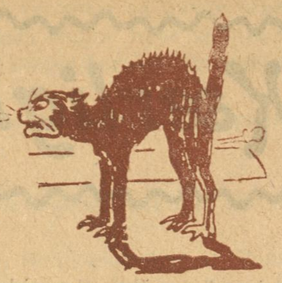

Lidt Fugle-Vildt.

Vi priser alle *Lærken*,
som svinger sig mod Sky,
skønt Lærkesangen hverken
er kunstig eller ny.
Vi hilser dog dens Toner
hver Vaarens Dag igen,
det er, som de forsoner
med baade den og den.

Og *Gøgen* er jo meget,
ja, yderst populær,
vi lytter glad bevæget,
thi da er Som'ren nær.
Og der er fler desuden,
vi sætter højt af Fugl,
fra *Stær* til *Spurv* ved Ruden
en Snevejrsdag mod Jul.

Og *Hanen* med sin Galen
og *Hønen* med sit Kluk,
og vi vil Sommers*valen*
her mindes med et Suk.
Og *Storken* — ja og *Anden*,
Fasan og *Rype*lil,
se, det er Mad for Tanden
med lidt at dyppe til!

Saa er der ogsaa *Viben*,
som synger over Jord —
og *Flagermusens* Piben
skal med i dette Kor.
Og der er *»Fuglen Phønix«*
— en tem'lig dyr Cigar,
især naar Du tilbage
kun *Asken* af den har!

Med al Respekt for *Gaasen*
og *Duesteg* — jeg si'r:
Man bli'r jo glad i Baasen,
naar *de* serveret bli'r.
ENSIDIGT alle glider
forbi mit Øje her —
thi *Ravnens SEJSTEN* Sider
er meget mere værd!

Onkel P.

Kærlighed med Forhindringer

Ja Gud ved, om ikke den sidste Idé vilde have tiltalt mig mest. Jeg havde nemlig hørt en af Herrerne under en Samtale med Onkel Porthaven om Havnearbejderstrejken sige, at »Lorraine« paa Grund af Strejken ikke kunde forlade Dokken før sent hen paa Aftenen.

»Lorraine«! Aa, Henrys Skib.

Jeg havde imidlertid ikke lang Tid til saadanne Betragtninger. Automobilerne stod udenfor Porten, og under Latter og livlig Samtale satte vi os op i dem for at køre til Teatret.

Det var ikke noget rigtigt Stykke, der gik, men en Slags Revy med Sange, Balletter og Optog, som satte Lattermusklerne i Bevægelse. Skønt vort Selskab egentlig syntes at le mere af sine egne Morsomheder end af det, der blev sagt paa Scenen. De stakkels Skuespillere gik og kom ganske upaaagtede, medens Tante Elizabeth diskuterede den amerikanske Piges Opdragelse og i næste Loge Portia og Prinsessens Broder hviskede sammen, glemmende hele Verden. Der var forresten en Hvisken og Fnisen i hver eneste Loge.

Og stakkels Henry sejlede maaske i dette Øjeblik alene ud fra Havnen med Blikket fæstet — hvem ved? — mod den Kyst, hvor Lili sad og morede sig uden ham.

Den eneste Trøst var imidlertid, at Fornøjelsen ikke varede længe. Vi havde siddet for længe ved Middagen og var først kommet til sidste Akt. Da Tæppet gik ned, vendte vi, stadig i glad Stemning, tilbage til Automobilerne, og paa kortere Tid, end det tager at fortælle det, førtes vi op til den ny Taghaveterrassse, som var blevet saa varmt anbefalet af min Kæreste. Under Tante Elizabeths alvorlige Protester og Muriels smaa Skrig susede vi op med Elevatorerne til den 45. Etage.

Mit Hoved var taaget, da vi steg ud paa Taget. Hvor ganske anderledes saa den ikke ud, end jeg havde tænkt mig. Et sælsomt, vidunderligt Sted! Overalt høje, grønne Palmer, og fra en lille Scene i den ene Ende var en Gruppe Sangere i Færd med at sende deres Røster op mod Himlens Stjerner.

Hvor nær var de os ikke disse Stjerner! Hvor sørgmodig sukkede ikke Nattevinden!

Gæsterne ved de andre Borde, for Størstedelen Forretningsmænd af et træt Udseende og med Sodavands- og Whiskyflasker foran sig, syntes at befinde sig under Aftenens Stemning.

Selv vort Selskabs glade Stemning syntes at tage af. Men Portia og hendes tro Beundrer hviskede sammen, og Tante Elizabeth talte stadig om den amerikanske Pige.

Victor, som syntes meget nervøs, uddelte sine Ordrer til Tjenerne og skældte ud over Præstationerne paa Scenen. Men ellers var Samtalen næsten gaaet i Staa, og man lyttede til Sangerne.

Pludselig lagde jeg Mærke til, at Victor, som lige siden vor Ankomst havde været nervøs, rejste sig halvt op af sin Stol og derefter atter sank ned i den. Fra hans røde, solbrændte Ansigt var alt Blodet veget bort og havde kun ladet Fregnerne tilbage. Jeg fulgte hans Blik og drejede Hovedet. Der paa den lille Scene foran os stod med det gullokkede Hoved skarpt aftegnet mod Palmernes mørke Baggrund Fay Mortin.

Forsigtigt saa jeg hen paa vort Selsakb. Ingen uden Victor og jeg — saa meget var sikkert — havde genkendt Sangerinden. Mrs Cobb, som sad i ivrig Samtale med sin ny Veninde Hertuginden, havde ikke haft Tid til at lægge Mærke til sin elskede Søns Nervøsitet. Hvis de andre havde mærket noget, tilskrev de sandsynligvis Champagnen Skylden.

Ingen anden end jeg forstod den virkelige Grund til, at han havde foreslaaet denne Have i Stedet for Waldorfs.

Paa Scenen begyndte Miss Fay at synge. Skønt jeg naturligvis har lidt svært ved at forstaa Engelsk, naar det bliver sunget, var hendes Udtale dog meget klar og skarp ligesom hendes Stemme. Jeg forstod derfor Ordene. De dryppede af Sentimentalitet og handlede om en, der havde givet en anden en lille Sølvring, hvorefter dog den første havde vist Falskhed, hvrfor den anden var død med bristet Hjerte o. s. v.

Det var tydeligt, at Victor ogsaa forstod Ordene, thi hans Ansigt forvandledes fra hvidt til rødt, og hans Øjne fik et Udtryk, som om han stod i Begreb med at græde. Ligesom et Barn foran et Marionetteater sad han med Blikket fastnaglet til Sangerinden og lagde ikke Mærke til, at Tjeneren serverede Hummer for ham og fyldte hans Vinglas.

Jeg maatte erkende, at den unge Sangerinde deroppe paa Scenen gjorde et meget tækkeligt Indtryk. Hendes hvide Dragt, der var højhalset og ikke havde anden Udsmykning end et rødt Skærf, gav hende et meget ungdommeligt, uskyldigt Udseende ganske forskelligt fra den Dag, da hun kom til mig i Bar Harbor.

Derefter iagttog jeg noget, der fik mig til at studse: hendes store, straalende Øjne fæstede sig paa Victor, hvis Oprørthed, hvad enten den skyldtes Samvittighedsnag eller almindelig Nervøsitet, voksede for hvert Øjeblik, der gik. Og det var til ham, kun til ham blandt hele Tilhørerkredsen, hun rettede sin klagende Sang med en Stemme, som syntes halvkvalt af Taarer.

Da hun var færdig, løftede hun pludselig Haanden og kyssede Ringen, som gnistrede paa den. I næste Øjeblik var hun forsvunden, fulgt af en svag Applaus. Og jeg hørte Victor sige:

— Herre Gud! Min Ring!

For nu at yde ham Retfærdighed, saa var det ikke en lille, billig Sølvring, men en ualmindelig stor Diamant, lige saa stor som min eller snarere endnu større.

Jeg saa mig omkring. Ikke en Sjæl uden mig havde lagt Mærke til dette lille Intermezzo.

Med et Suk, som næsten truede med at faa Knapperne i hans hvide Silkevest til at springe af, vendte han Hummeren paa Tallerkenen. Men det var tydeligt, at det gribende Syn, som var oprullet for ham ved Fays sidste Ord, stadig forfulgte ham: han spiste i Tavshed og maatte ofte søge Trøst i Champagneglasset. Aa, hvor jeg foragtede ham i dette Øjeblik, den Mand, som snart skulde blive min Ægtefælle.

Under Souper'ens Indflydelse var Stemningen nu atter blevet livlig. Ved det lille Bord, som udgjorde Midtpunktet i vor Gruppe, holdt Tante Elizabeth Forelæsning med høj Stemme, ganske som hun plejede at gøre, naar vi havde Middagsselskab paa Slottet i Brent.

— Ermentrude, søde Du, tag mere Salat. Den er ikke halvt saa daarlig, som den ser ud — men den er alligevel daarligt tillavet. Hummer, min kære Mrs Cobb, skal tillaves med smeltet Smør, Jamankapeber, Nelliker og almindeligt Peber. Portia, husker Du den udmærkede Hummer, vi spiste i den lille Gæstgivergaard paa Højderne ved Eastbourne i Sommer?

For første Gang var Portia altfor optaget til at besvare et

Spørgsmaal fra sin imposante Moder, thi Prinsessens Broder havde nu mødt sin Skæbne og sad allerede paa Krogen. Hans Vin stod urørt, medens han lænede sig frem mod hende med et hypnotiseret Blik, indsugende ethvert af hendes Ord med Begærlighed. Det stak i mit Hjerte, halvt af Misundelse, halvt af oprigtig Glæde. Stakkels Portia! Havde hendes grænseløse Længsel tilsidst naaet sit Maal, havde hun fundet den Mand, der vilde tilbyde hende sit Hjerte og en stor Formue til paa Købet?

Paa den lille Tribune var der imidlertid begyndt et nyt Nummer, og Musikken satte i. Over os lyste de tavse Stjerner — de samme Stjerner, som min elskede Henry maaske betragtede nu, medens Skibet gled ud af den mørke Havn.

Pludselig slog en Dame og en Herre sig ned ved et uoptaget Bord nær ved det, ved hvilket Victor og jeg sad. Maaske jeg ikke skulde sige Herre — det var en ældre, noget lurvet klædt Person med noget af Teaterduft over sig. Han bestilte kun et Glas Mælk. Damen derimod, som var klædt i en lang, sort Silkekappe og en meget fiks Straahat, indtog slet ingen Forfriskninger.

Paa en Gang genkendte jeg hende. Det var Fay.

Victor havde ikke lagt Mærke til hende. Hun fikserede ham med sine store, straalende, bønfaldende Øjne og ventede.

Pludselig vendte Victor sig om, som om han var blevet stukket, og mødte hendes Blik. Et Øjeblik sad de ubevægelige og stirrede paa hinanden, medens jeg diskret betragtede dem. Med en fortvivlet Anstrængelse, som om det gjaldt om at fjerne en Byrde, som oversteg hans Kræfter, vendte Victor Øjnene bort. Men Fays Øjne stirrede stadig paa ham.

Den Gang, hun var paa Tribunen, havde hendes Nærværelse haft en sælsom Indflydelse paa den Mand, som utvivlsomt elskede hende saa højt, som en Natur som hans formaaede at elske. Men nu, da hun sad tæt op ad ham, bøjet hen mod ham med halvaabne Læber og vidtaabne, straalende Øjne, der baade truede og bønfaldt — syntes den lille, ubetydelige Person fast besluttet paa at krydse en Klinge med Mrs Cobb. Thi uden at gøre mig skyldig i nogen Overdrivelse, kan jeg forsikre, at hendes Øjne i denne Stund var skarpe som en Klinge. Aldrig har jeg i noget Ansigt set en saadan sammentrængt Viljeskraft som den, der lyste ud af disse Øjne, der ikke blinkede en eneste Gang. »Kom!« befalede disse Øjne, »jeg elsker Dig — kom!«

Paa Æresord, det gjorde mig ondt for Victor. Han var langtfra nogen ideel Type, men han ejede Følelser, og i dette Øjeblik led han øjensynlig derunder. Led! Han formelig martredes, hans Ben slyngede sig omkring Stolebenet, og hans skælvende Haand vendte atter og atter tilbage til Champagneglasset. Og ligesom hans øvrige Krop var hans Hoved i stadig Bevægelse: snart drejede han det til Siden for at se, om Fay stadig saa paa ham, og snart tilbage igen. Men det varede ikke længe, før det som draget af en magnetisk Magt, atter droges til Siden for at møde hendes Blik — tilbage igen, uden Afbrydelse.

Dette lille Drama, som maaske havde varet ti Minutter, forekom mig, som om det havde varet i Timer. Saa saa jeg pludselig, at Victors urolige Ben dirrede og skælvede som paa et saaret Dyr. Uvilkaarligt saa jeg til Siden. I de straalende Øjne, som stadig var rettet mod ham, havde der samlet sig to Taarer. Hvad enten de nu var fremlokket ved Kunst eller af virkelig Rørelse, var Effekten fuldstændig. Saa forvandledes Udtrykket til dyb Sorg, og Øjnene sagde paany: »Kom, min Elskede, kom!«

Og pludselig sprang Victor op.

— Nu holder jeg det ikke ud længere, hørte jeg ham sige. Hans Stol, som han havde skudt fra sig, faldt med et Brag til Gulvet og henledte alles Opmærksomhed paa ham, medens han gik hen og tog Fay i Haanden.

— Kom Fay! sagde han med en Stemme, der var saa forandret, at jeg næppe kunde genkende den. Mo'r, nu gaar jeg. Farvel!

Hvis han pludselig var blevet vanvittig og havde taget en Revolver frem, vilde Opstandelsen næppe have kunnet være større. Hele Selskabet rejste sig under Larm af styrtede Stole og itusiaaede Vinglas.

Ermentrude, der var dum som en Gaas, begyndte at skrige:

— Aa, er der Ildløs!

Mrs Cobb, der stod bleg og ubevægelig, raabte til sin Søn:

— Victor! Kom herhen!

Victor vendte sig mod hende. Men opmuntret af Glansen i de Øjne, der havde besejret ham, fandt han for første Gang i sit Liv Styrke til at trodse disse staalkolde Øjne, der lige fra hans Barndom havde tvunget ham til Lydighed. For første Gang, efter at jeg havde lært ham at kende, fandt jeg ham beundringsværdig. Hans hængende Skuldre havde rejst sig, og der var Ild i hans Øjne. Han kastede Hovedet tilbage og svarede sin Moder som en Mand:

— Nej, Moder, jeg kommer ikke!

Mrs Cobb gav et højt Raab fra sig. Og idet hun glemte Hertuginden og hele det elegante Selskab, som hun havde indbudt, styrtede hun frem og greb sin oprørske Søn ved Haanden. Fay, som stadig holdt fast i den anden, stod med nedslagne Øjne.

— Victor, Du har drukket for meget. Slip den Piges Haand og følg med hjem!

Mrs Cobbs Gæster, der glemte deres Belevenhed i deres Interesse for den Scene, der udspilledes foran dem, stillede sig i en Kreds og strakte Hals.

Victor rystede sin Moders Haand af sig.

— Nej, Mo'r, min Beslutning er fattet. Jeg holder ikke dette ud længere. Lili ønsker lige saa lidt at gifte sig med mig som jeg med hende. Her er den Pige, som jeg vil have til Hustru — og, ved Gud! jeg skal ogsaa faa hende!

Det var uhyggeligt at se paa disse to Ansigter — Moderens og Sønnens — der begge udtrykte Vrede og Beslutsomhed. Mrs Cobb talte først:

— Du forlader mig, din Moder? Du forlader Lili? Du gifter Dig med — med denne Person? Victor, Du kender Følgerne!

Hendes Søns Stemme var som et Ekko af hendes, det var samme Tonefald, samme Heftighed:

— Behold blot dine Penge — eller rettere Faders Penge! Du har længe nok behandlet mig som et Barn! Nu er jeg en Mand, og ved Gud, jeg kræver ogsaa en Mands Rettigheder! Jeg kan vel arbejde for min Hustru, jeg som enhver anden. Vil Du gifte Dig med mig, skønt jeg ikke ejer en Øre, Fay?

I Stedet for at svare klyngede hun sig fast ved hans Arm. Ja, maaske elskede hun ham virkelig, thi hvad andet end Kærlighed kunde vel have gennemtrængt det haarde Panser af Egoisme og Sløvhed, som hidtil havde holdt ham fangen, og hvad andet end Kærlighed havde vel kunnet gøre Victor Cobb til det, han nu var, en Mand?

Jeg følte Lyst til at give Udtryk for min Beundring ved at raabe: »Bravo, Victor!« da han, stadig med Fay ved Haanden, beslutsomt gik hen mod Elevatoren. Hans Moder stod som forstenet og stirrede paa ham med angstfulde Øjne.

— Paa min Ære! hørte jeg en Stemme mumle i min Nærhed. Man kan ikke lade være med at beundre Drengen!

— De har Ret! vilde jeg raabe til Svar. Men en pludselig Tanke greb mig og gjorde mig fortumlet. Eftersom Victor nu af egen fri Vilje havde forladt mig, var jeg jo fri — fri, saa at jeg kunde skynde mig til Henry!

Aa Henry, min kære elskede Henry! Tanken om ham blev mig for overmægtig, og jeg brast i Graad.

Straks strømmede en Stormflod af Beklagelser mig i Møde fra alle Sider. Opmærksomheden var nu blevet afledt fra den deserterede Brudgom til den forladte Brud.

— Aa, stakkels Barn, stakkels Lille! — Kære Mademoiselle, forsøg at trøste Dem! — Det stakkels Væsen, hvilket Slag! — Og fra Baggrunden hørte jeg Tante Elizabeths høje, majestætiske Stemme:

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

— *Fjenderne skal jeg selv klare, men Himlen bevare mig for mine Allierede!* (»Le Journal«, Paris.)

Under Jernbanestrejken i England.
(»Punsh«, London.)

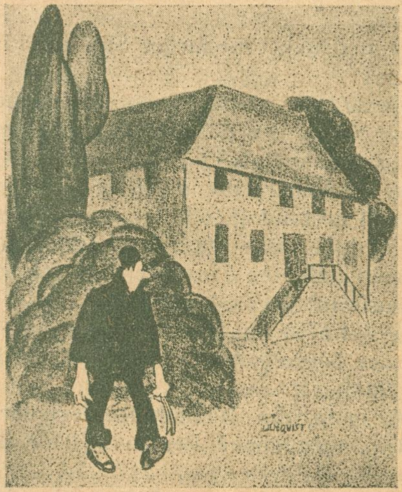

Den förhoppningsfulle unge tjuven (Tyv) Baldus Nikotinus, som i tre nätter försökt göra inbrott i ett hus i Diplomatstaden, men misslyckats:
— *Nää, nu går jag upp på kriminalmuseet å ser efter hur jag skall bära mig åt.* (»Söndags Nisse»)

— *Naa er det forbi mellem Dig og Baronen! Sender Du ham Brillantringene tilbage.*
— *Nej bevares! Brillanter er jo steget saa kolossalt siden. Jeg sender ham de Penge, han den Gang gav for Ringene!* (»London Opinion.«)

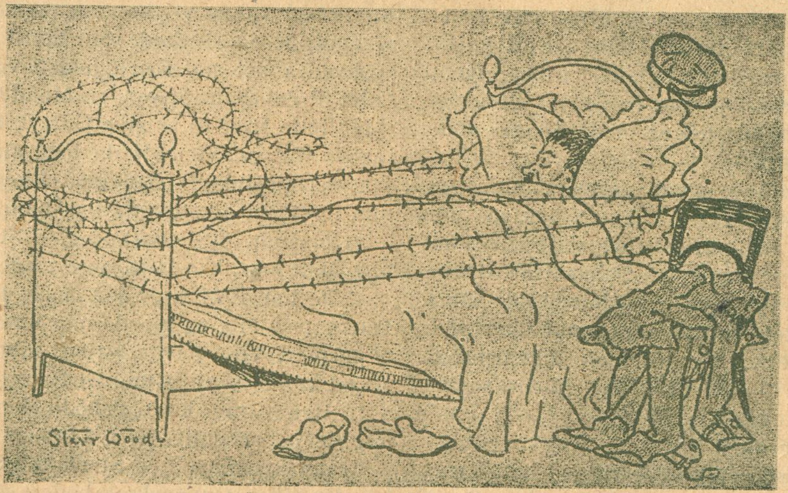

Den hemförlovade soldaten vill ogärna gå från sina vanor.
(»Søndags-Nisse»)

Af alle Shagtebakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

Naar Du frier, skal Du lukke Øjnene op. Naar Du er bleven gift, skal Du lukke Øjnene i.

*

Dr. *Mantzius* skulde optræde i »En Skavank«, men kom i Stedet for til at optræde paa et Bord og fik sig en slem Skavank.

*

De fleste Mennesker bruger mere Kærlighed, end de fortjener.

*

J. C. Christensen var forleden Aften inde for at se *»Blaaræven«*.

*

I Dag for 70 Aar siden skrev *Goldschmidt „Ravnen“*. Dertor skriver *„Ravnen“* i Dag dette om Goldschmidt.

*

Gudbevares, jeg bøjer mig for ›Goliatter‹ og ›Luftjagere‹, men en Karusseltur en Sommeraften paa ›Bakken‹ har ogsaa sin Charme!

*

Forleden da ›den røde *Hane* galede i Frederiksborggade, saa *Ravnen Falcken* bøde paa *Skaden*.

*

En Mand, som i ›Dommervagten‹ erklærede, at han ikke kunde huske et Cykletyveri, han var anklaget for, fordi han havde mistet Hukommelsen, fik 14 Dages Betænkningstid.

Fra „sjette.“

Forleden kom en Herre paa Besøg paa 6te Afdeling. Ved Indgangen mødte han en Patient, som sagde:

— Jeg er Kejser Nero.

— Saa! sagde den besøgende Herre og fortsatte sin Gang. Da han en halv Time senere forlod Afdelingen, mødte han den samme Patient, som nu sagde:

— Jeg er Napoleon!

— Hvor kan det gaa til, spurgte Herren, for en halv Time siden sagde De, at De var Kejser Nero.

— Det gaar meget nemt til, svarede Patienten, for min Mor var gift to Gange!

Hørt i en Guldsmedebutik.

Herren: Jeg vilde gærne levere den Ring tilbage som jeg købte i Gaar.

Ekspedienten: Passede den ikke?

Herren: Jo den passede nok, men jeg passede ikke!

Den bekendte Overbisse *Nils Novgerod* skriver for Tiden paa sine Memoirer, som han agter at udgive for at skaffe Midler til en større Rejse. Bogen kommer til at koste $13^1/_5$ Øre, og Rejsen gaar ikke Jorden rundt, men ottekantet.

MED PAA NODERNE

En gammel, svensk Kapelmester holdt meget af at »supa« i Pavsen, og han fandt derfor paa, hver Gang han skulde hænge Skiltet »Paus« ud, at bytte om paa Bogstaverne, saa der kom til at staa: SUPA.

Pæren i Orden!

— Je' kutte faa mer end som 1 Kr. for Pundet a' mine Ævler, og se saa maa je' jo sæl æde *alle de go'e*, inden a' je' sæller dem!

Du, hvad Forskel er der paa 4. Akt af »Barken Margrethe af Danmark« og saa Amerika?

— Kan den ikke!

— Jo, 4. Akt af »Barken Margrethe« er en *Stormakt*, men Amerika er en *Stormagt!*

„En Nordmand“.

Livsforsikringsagenten: ‹Vi ser os ikke istand til at forsikre Dem.›

Den gamle herre: ‹Hvorfor ikke?›

Livsforsikringsagenten: ‹Fordi De er 92 aar.›

Den gamle herre: ‹Det er da ingen grund. Det er jo statistisk bevidst, at der dør færre folk i 92 aars alderen end i nogen anden alder.›

„En Svensker“.

Bonden Jakobsson från Tulesbo jägar i Frosta härad. Deltagare i jakten är också Rigsdagsmannen, klockar Säfgren i Hedby,

Omkring Jakobsson ha några bønder samlat sig.

Jakobsson: — Hvem har ni te riksdagsman här?

bönderna: — Klockar Säfgren i Hedby.

J.: — Hur kan ni välja en klockare te riksdagsman?

Bönderna: — Jo, för han lovade oss så möcke godt!

J.: — Hur kan ni, tolftusen bönder i en så stor landbrukvalkrets välja en klockar te riksdagsman — för ni kan ge jer jäven på att tolftusen klockare inte väljer en bonde te riksdagsman!

„En Dansker“.

Paa et Udvandringskontor udspandt sig engang følgende Samtale mellem en Familiefader og Agenteu der solgte Billetter.

— Hvor mange er I? spurgte Agenten.

— Tre, svarede Familiefaderen, jeg selv, min Hustru og vor Søn.

— Godt. Deres Alder og Stilling?

— 35 Aar. Snedker. Min Hustru er 31, Syerske.

— Sønnen? spurgte Agenten.

— 7 Maaneder, svarede Faderen.

— Hans Stilling?

Faderen saa forbløffet paa Agenten og svarede intet.

— Jeg spurgte om hans Stilling? udbrød Agenten snærrende, og jeg har ikke Tid at staa her og vente paa Svaret i al Evighed.

Faderen betænkte sig et Øjeblik og svarede derpaa resolut:

— Ungkarl!

FOR 10 ØRE!

Hvis travlt du har,
er træt saagar,
med Sporvogn rask du ta'r.
Her sidder du i Klemme,
maa Hattenaalen gemme,
dog hvisker blidt din Stemme:
For 10 Øre!

Hallo, Central!
Min Hr. Gemal!
Hvad Numer? Den er gal!
Hvad hjælper det, man brummer:
Det var det gale Numer!
Man staar og kønt sig dummer
for 10 Øre.

Paa Vesterbro
den tidt er go'
paa Torvet, kan De tro.
Men er De ked af Legen,
Magistratens »Undernejen«
ta'r, hvad der er i Vejen
for 10 Øre.

Hvis du er tør
og træt og ør
af Sommerkulden skør.
Se Glæden, det er Havnen,
af den du høster Gavnen
ved blot at købe »Ravnen«
for 10 Øre.

P. M. Poulsen.

SKOLEGANG

Den lille Alfred Kohn har i Begyndelsen af Ugen forsømt Skolen og kommer først igen Fredag til Undervisningen. Han indvikler sig i følgende Dialog:

Læreren: Alfred, hvor var du henne i Mandags?

Alfred: Mandag? Mandag har jeg været i Skole.

L.: Mandag var du ikke i Skole.

Alfred: Aa nej, nu ved jeg det, Mandag havde min Moder slaaet en Krukke itu, saa jeg maatte stjæle en ny.

L.: Og hvor har du været henne i Tirsdags?

Alfred: Tirsdag? Tirsdag har jeg været i Skole.

L.: Nej, du var ikke i Skole i Tirsdags.

Alfred: Ak nej, Tirsdag Morgen vilde jeg gaa i Skole, da kom der en stor Hund og snappede min Frokost, saa kastede jeg mine Bøger efter den og sagde: Godt, gaa *du* nu i Skole!

L.: Og i Forgaars?

Alfred: Forgaars? Men i Forgaars har jeg været i Skole.

L.: Du har ikke været i Skole.

Alfred: Naa, nej, i Forgaars var jeg til Begravelse.

L.: Naa, men i Gaar?

Alfred: Jamen, Hr. Lærer, skal jeg da gaa i Skole *hver* Dag??

Dette er et sandfærdigt Referat, taget af Olaf Ditlevsen, Husumgades Skole.

Kære Olaf! Du er en køn Plante!

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, 7388, 13319, 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

ARBEJDERNES FÆLLESBAGERI
NANNASGADE 5 · TLF. TGV 45
leverer Byens bedste Brød!

Brug LEO 33 mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

Lauritz Petersen, Aalborg. For ubetydeligt.

W. Mortensen. Tak for deres venlige Skrivelse. Den var opdaget i Forvejen og omtales i denne Rubrik i Bladet Nr. 42.

M. Fremstillingen er fuldt korrekt, og De har Uret.

Alex Nielsen. Tak for tilsendte, som optages, men det bliver ikke »næste Gang«. De skal til den interessante Beskæftigelse at læse »Ravnen«.« Alting skal ha' sin Tid!

Forlov elsesringe Halgreen Østergade 34

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Efteraars-Konkurrence

Vi fortsætter i Dag Udstillingen af de mange indsendte »Efteraars-Billeder« og henleder allerede nu Opmærksomheden paa det overordentlige Bidrag, *Provinserne* har ydet. Næsten alle større Byer — og en Del smaa — har været repræsenteret i den Bunke af Tegninger, som Dommerkomitéen har haft at vælge imellem, og en stor Del af Præmierne er gaaet til Provinserne.

Efteraar.

Tegnet af *Gotfred Larsen*, (Købmand A. Nielsen), Østerbro 14, Skive.

Præmie: En Originaltegning.

Fru Dybvad som Medea.

(Unægtelig lidt ugalant).

Tegnet af *Mogens Koch*, Ceresvej 18.

Præmie: 3 Kroner.

I Dag er der altsaa falden en tredje Præmie (3 Kroner) og to Originaltegninger, men som allerede bemærket i forrige Numer har vi maattet udsætte tre Ekstrapræmier — og maaske falder der endda et Par af endnu!

Hovedgevinsterne er jo ikke faldet endnu!

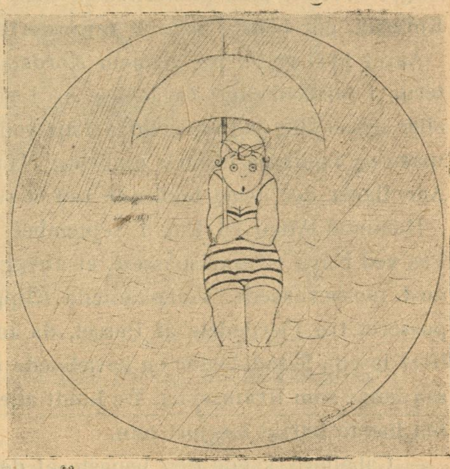

Det sidste Strandbad.

Tegnet af *A. Jørgensen*, Lohusgade (?) 66, Odense.

Præmie: En Originaltegning.

Sikkerhedsforanstaltning.

Denne lille Historie passerede i en midtsjællansk Købstad for en Del Aar tilbage, den Gang da de rejsende Skuespillerselskaber ikke rejste paa flyvende »Stjerneturnéer«, men slog sig til Ro i Byerne en Uges Tid ad Gangen. Da kunde det undertiden hænde, at det kneb for Skuespillerne at faa passende Logi, de boede gerne hos private Folk, der jo var betydelig billigere end Hotellerne.

Ved denne Lejlighed er der en Skuespiller og en Skuespillerinde, der løb omkring i Byen for at søge et Par Værelser, og efter længe at have gaaet forgæves, kom de ind til en Enke, der plejede at have Teaterlogerende. Hun havde netop et stort Værelse ledigt.

— Ja, men vi skal have to Værelser, vi er hverken gifte eller forlovede! sagde Skuespillerinden.

— Det kan sagtens arrangeres, sagde Værtinden, jeg deler Værelset, skiller det af med en spansk Væg, saa er den Sag i Orden!

Der var intet andet Valg, og man blev enige om at tage Værelset.

— Men De maa endelig skille det godt af! sagde Skuespillerinden.

Da de Logerende efter endt Forestilling kom hjem, blev de meget overraskede ved at se, at hele »Afskilningen« bestod i et lille Tæppe og et stort Europakort, der var hængt op midt i Værelset.

— Men Gud, det er virkelig alt for lidt! sagde Skuespillerinden.

— For lidt? svarede Værtinden forbavset. *Der er jo en hel Verdensdel imellem Dem,* — saa kan der da ingenting ske!

Orla Bock.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

Blandt meksikanske Røvere.

Kina og Meksiko er de Lande, hvor jeg foretrækker at rejse i, sagde Philippe Berguelot. Hvert af disse Lande er meget indbydende, dog paa forskellig Maade — en underlig Blanding af Vildhed og Civilisation. I Meksiko er det ikke meget bevendt med Sikkerheden; den, som er bange for et Knivstik, gør bedst i ikke at rejse dertil.

Aaret 1909 rejste jeg gennem Nordstaterne, tilbragte Nætterne i mistænkelige Værtshuse og i gæstfrie Bondegaarde, eller ogsaa slog jeg undertiden Lejr ved en Brønd, hvor Pumaen og Jaguaren luskede omkring. Naar man er tre og tyve Aar, ligger der noget lokkende ved et saadant Liv.

Henimod Aften en Dag i September drog jeg gennem et Pas ved Navn »Djævelspasset«, et uhyggeligt Sted, overstrøet med mosbevoksede, skarpkantede Klippeblokke. Jeg havde passeret tre Fjerdedele af Passet, da to Mænd dukkede op, iført lasede Skindklæder og bevæbnede med Gevær og Knive saa lange som Krumsabler. De holdt allerede Bøsserne parat. Jeg havde hurtig løsgjort min.

— Caballero, sagde den længste af dem, Livet er kort, og man lever ikke to Gange. Det er dumt at resikere det for hundrede Piaster, som vi nødvendigvis behøver.

— Af Vejen! raabte jeg, standsende min Hest, som viste mistænkelige Tegn paa Skræk. — I rammer mig ikke, men jeg skal puste Livet ud af jer begge to i et Skud!

Efter et Øjebliks Betænkning raabte den ene af Røverne i næsten grædefærdig Tone:

— Naavel da, *halvtreds* Piaster — hvad er halvtreds Piaster for en ædel Herre som De!

Jeg havde ham paa Kornet og skulde lige til at advare ham, da en alvorlig Røst lød mellem to Granitblokke:

— Denne ædle Herre skal give, hvad han har Lyst til! Jeg, Miguel Vergara, svarer for hans Liv!

Banditterne drejede Hovedet. En ung Mand, ret høj og med gnistrende sorte Øjne, en fuldkommen Type paa en spansk Amerikaner, viste sig. Han var iklædt en aldeles ny Skinddragt og havde som vi andre løsgjort sin Bøsse.

Ved Synet af ham raabte mine Angribere indignerede:

— Det, De gør, er ikke ret gjort af Dem, Don Miguel. De berøver to Familiefædre, hvad der tilkommer dem. Denne Herre skulde af sin egen gode Vilje give os noget til Mad til vore stakkels smaa Børn!

— Han kan give, hvad han har Lyst til! sagde Miguel Vergara i en befalende Tone.

Jeg tilkastede ham et taknemmeligt og sympatisk Blik. Da jeg forstod, at han vilde føle sig støt og finde mig tarvelig, hvis jeg ikke gav de to »Familiefædre« noget, sagde jeg:

— De skal faa *fire* Piaster hver!

Ved disse Ord var de to Røvere nær ved at falde i Støvet for mig, og da jeg kastede fire blanke Mønter til hver af dem, nedkaldte de den hellige Jomfrus, de tolv Apostles og Erkeenglen Mikaels Velsignelser over mit Hoved.

Ti Minutter senere red jeg bagved Don Miguel, som allerede behandlede mig som en gammel Ven. Vi kom efter en halv Times Ridt til Christo-Rosso og befandt os, efter at have redet over en Eng, udenfor en massiv Bygning, omgiven af en tyk Mur. Ude paa Gaardspladsen saa vi et sælsomt Syn. Paa en Baare laa en Mand udstrakt, fra hvis Ansigt og Bryst Blodet flød. Da jeg kom nærmere, saa jeg, at han havde udaandet sit sidste Suk.

Bagved ham stod en gammel Kvinde og en ung Pige. Den gamle lignede en Indianerkvinde. Den unge mindede mig om de fortryllende unge Piger i Murcia — de smukkeste, jeg nogen Sinde har set.

Skumringen var begyndt at falde, og i det gyldne Lys kom denne herlige Skikkelse, hvis gule Silkesjal gled ned fra Skuldrene, som en Skønhedens Aabenbaring.

Mænd i forskellige Aldre stod i Grupper omkring hende og den Døde. Et Stykke derfra stod nogle Kvinder og sang Salmer.

Den unge Pige kastede sig paa Knæ, græg og raabte:

— Min Faders Morder hedder Herman Serrano. Min Haand skal tilhøre den, som bringer mig hans Hoved, hvor gammel han end maa være!

— Er det sandt, Donna Luz? sukkede en dyb Røst. Miguel Vergara stod foran hende med skælvende Mund og opspærrede Øjne.

— Saa meget bedre, om det bliver Dig! svarede hun. Hun trak sit Sjal over Hovedet og begyndte at bede.

Natten var kommen. Jeg havde spist Aftensmad sammen med Haciendans Indbyggere, siddende bagved Husfaderens tomme Plads. Efter Maaltidet gik jeg ud og satte mig paa Gaardspladsen under den stjerneklare Himmel.

Der gik to Timer. Der var Lys i Vinduet til det Værelse, hvor den Døde hvilede. Jeg drømte om den straalende Luz, om hendes ejendommelige Løfte, om Miguel Vergara, om den blodige Vendetta, som skulde opstaa mellem de paagældende Familier. Jeg havde ingen Lyst til at sove.

Endnu et Par Timer var gaaet, da en Lyd bagved mig fik mig til at dreje Hovedet, og jeg saa da Miguel Vergara komme over Gaardspladsen. I Haanden holdt han et stort Fad; paa dette laa en rund Genstand, paa hvilken jeg snart skimtede et kortklippet Haar og et ligblegt Ansigt.

Der var flere end mig, der havde set det. Et højt Raab anmeldte Miguels Ankomst, og pludselig aabenbarede Luz sig i Hovedindgangen. Hun blev staaende en Stund urørlig, trækkende efter Vejret. Da udbrød hun:

— Hellige Jomfru! Det er ham — det er Herman Serrano!

Hun havde nærmet sig, hun betragtede nysgerrigt det afskaarne Hoved af sin Faders Morder. Derpaa rakte hun Miguel sin Haand. . . . Han faldt paa Knæ for hende.

Foran dem laa det blodige Hoved, og over dette tilsendte de to hinanden et brændende Blik — et Blik, der som et Lyn fortalte mig om, hvor vild og heftig Kærligheden er paa Meksikos Breddegrader!

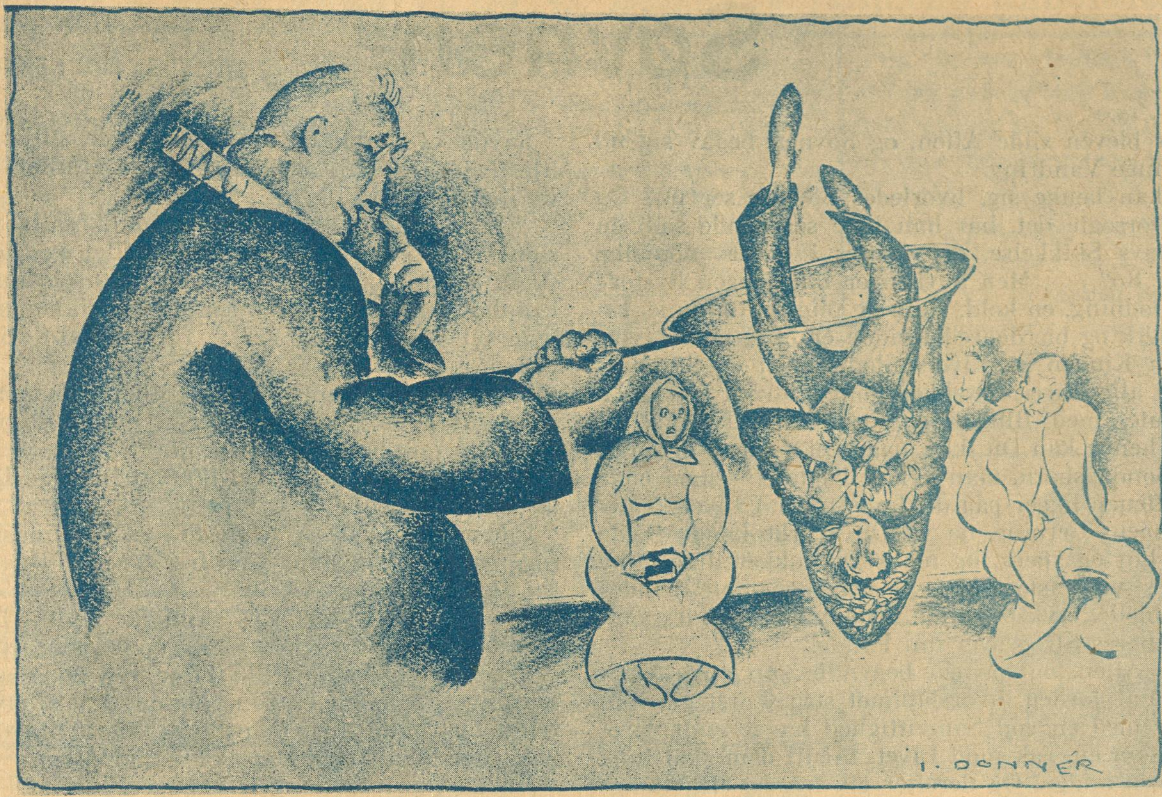

Tegning af Ivar Donnér

Let symbolsk Fremstilling af en virkningsfuld Maade, efter hvilken Præster kan forøge deres Lønning!

Da der ingen Dommervagt var.

Der boede en Gang to Brødre i en og samme By, den ene af dem var rig, men den anden var fattig. Det blev et Aar en haard Vinter, og det kneb for den fattige med Brænde. Saa købte han et Læs i Skoven, men saa var det om at faa en til at køre det hjem.

Endelig sindede den rige Broder sig da til for Tak og gode Ord at laane ham Hest og Vogn at hente det med. Men da Læsset var lidt stort, gik Seletøjet i Stykker. Og som han nu stod og grundede paa, hvad derved var at gøre, faldt det ham ind, at han dog havde et lille Stykke Reb i Lommen.

Saa tog han det og bandt dermed Hestenes Haler fast til Hammelstokken og begyndte saa at køre igen. Men saa rykkede den ene Hest Halen af. Brændet maatte han nu lade staa og ride hjem til sin rige Broder med Hestene og faa at vide, hvad han nu skulde gøre. Men da den rige saa det, blev han saa gal i Hovedet, at han øjeblikkelig løb til Øvrigheden efter en Indkaldelse.

Dagen før de skulde møde, fik den fattige lidt Smørrebrød i Lommen og traskede ganske modfalden af; thi der var saa langt til Staden, at den Rejse ikke kunde gøres paa en Dag. Da han havde gaaet Stykke, saa han den rige foran sig. Han raabte da, at han skulde bie lidt, saa kunde de jo følges ad, for Vejen var jo lige lang for dem begge. Om Aftenen gik de ind i en Kro under Vejs, hvor den fattige straks satte sig og aad lidt af sit Smørrebrød og kom saa til Sengs. Men den rige skulde have varm Mad, han havde jo Penge nok at ty til.

Nu stod der en Vugge uden for den fattiges Seng, og om Natten fik han saa urolige Drømme over den Proces, at han faldt ud af Sengen og ned i Vugget og slog Barnet ihjel. Saa blev der jo et Hus om Morgenen, og Kromanden fulgte øjeblikkelig med til Øvrigheden for at klage med det samme.

Som Kromanden og den rige Broder nu gik og snakkede sammen om, hvorledes de bedst skulde belægge deres Ord for Øvrigheden, kom den fattige, som var lidt foran, over en Bro. Nu staar han og læner sig ud til Rækværket og venter efter de andre, mens han staar og betragter en Baad, som to Mænd kommer sejlende med op mod Broen. Men ligesom den naar Broen, bøjer han sig saa langt ud, at han falder paa Hovedet ned i Baaden og slaar den ene ihjel, men tager selv ingen Skade. Saa blev den efterlevende jo gal i Hovedet; det var hans Fader, han havde slaaet ihjel, og han sprang straks op og vilde ogsaa med til Øvrigheden.

— Nu gælder det at holde Ørerne stive, tænkte den fattige og gav sig til at fylde sine Lommer med Smaasten.

Saa kom de ind til Øvrigheden. Herredsfogeden saa skarpt paa dem allesammen. Men da den fattige stod og ringlede med alle de Smaasten, som han havde fyldt Lommerne med under Vejs, saa troede Herredsfogeden, at han havde Lommerne fulde af Specier, for han stod nu saa kækt med det. Saa fattede han Godhed for ham og dømte i Sagen om Hesten, at den fattige skulde beholde den, indtil Halen voksede ud paa den igen. Angaaende Barnet dømte han, at den fattige skulde være Mand i Kroen, indtil Krokonen fik et Barn igen, men til Straf fordi, han havde slaaet den gamle Mand ihjel, skulde han selv sejle ind under Broen og lade Klageren dumpe ned paa sig.

Med disse Kendelser var naturligvis ingen af Modparterne tilfreds, og de begyndte derfor straks, de kom uden for, at underhandle om andre Vilkaar. Den rige Broder gav 100 Rigsdaler for at beholde sin Hest, som den var, og saa vilde han endda i Tilgift køre ham Brændet hjem. Kromanden gav ham 200 Rigsdaler for selv at vedblive at være Mand. Og Baadsmanden gav ham 50 Rigsdaler for at slippe fri for at lade sig dumpe. Saaledes skiltes Parterne endelig forligte ad med den Erfaring, at »et magert Forlig er bedre end en fed Proces«.

Søvnen.

Det var bleven silde Aften, og Søvnen begav sig ud paa sin lange Vandring.

Hvem kan tænke sig, hvorledes Søvnen ser ud? Og den, der forsøgte det, har han ikke set hende som en bleg og tavs Skikkelse, der færdes i lydløs, ubøjelig, taalmodig Ro? . . . Men Søvnen er ikke nogen livsforskønnet Dødning, en kold, stum og pligtfuld Mumie. En høj og stærk og hærdebred Kvinde er hun, med Livets Farve paa Kinden og Livets Glød i Øjet og Styrkens Pulsslag i alle Aarer. Trækkene om Munden er stærke og bestemte, men Blikket er forunderlig lysende og mildt. Se hende kan Du ikke, naar Du da ikke netop er et af de Søndagsbørn, man kalder Digtere — men naar Du om Aftenen ligger paa dit Leje, træt af Livets Tanker og Dagens Gerning, da vil Du mærke hende træde Dig nær, høj og stærk, og mens Du lukker dine Øjne for hendes viljefaste Blik, vil Du fornemme hendes Hænders bløde Tryk paa dine Øjenlaag og hendes varsomme Fingres Strøg over din Pande. —

Det var Aften, og Søvnen begyndte sin lange Vandring over al Jorden, hvor Mulmet steg. Først gik hun til de, der med en god Samvittighed havde endt deres Dagværk som en Tak mod Livet, thi til dem skal hun, før til nogen anden. Og derefter gik hendes utrættelige Fjed videre. Til de syge og de sunde, de gode og de slette, de taknemmelige og de utaknemmelige — som Lovens Bud er. Lyset — Søvnen — Døden: det, der giver, bevarer og tager Livet, har ingen Ret til nogen Vilkaarlighed.

Søvnens Vej er lang, og den er tillige tung. Til den ærgerrige kom hun, men han skulde arbejde videre. Til den lykkelige naaede hun, men han vilde nyde Lykken helt ud. Til de sorgfulde fandt hun frem, men de vilde vaage over deres Lidelser. Og dertil havde hun alle de at sørge over, hvis smertetunge Legemer hun ikke ejede Magt til at give Glemsel og Hvile, trods alle de bedende og kaldende Arme, der holdt hende tilbage paa Vandringen.

Ogsaa til Landets Straffeanstalt kom hun — i Ly af Kirken laa den. Og dèr var hendes Gerning let nok; alle disse Væsener derinde havde allerede i Timevis ligget paa Briksene og spejdet efter hende gennem Mulmet.

I en enkelt Celle var der stadig Lys. Det var de dødsdømtes.

Da Søvnen traadte ind, sad Fangen paaklædt paa Sengebriksen og rugede over sine forfærdelige Tanker. Dette skulde være hans sidste Nat. . . . Men henne i den mørkeste Krog stod Døden og grinte gult. Manden saa ham ikke; men Søvnen fandt ham straks.

— Det er godt, Du kom, hviskede Døden, han har kaldt saa længe paa Dig, at jeg var ved at faa lidt Medlidenhed med ham. . . . Jeg kunde jo nok have hjulpet ham, lo den med sit lydløse Grin, men jeg maa jo lystre Instruks og vente.

Søvnen gav ikke Svar. Den bredte stille sine barmhjertige Arme ud, og den frygtede Morder sank fredelig ind til hendes Barm.

— I seks Dage, blev Døden snakkesalig ved, har de siddet deroppe i den høje Ret og filet og filet paa hans skøre Livstraad. I seks Dage har jeg selv maattet sidde i pinlig Venten. . . . Men nu er han sikker nok. Ser Du, hvor tynd hans Traad er? . . . I Morgen tidlig, saa klipper vi . . . saa klipper vi . . .

Endnu et langt, medlidende Blik kastede Søvnen paa den slumrende Fange, over hvis Pande de onde Drømmes Tog jagede. Saa maatte hun videre.

— I Morgen behøver Du ikke at ulejlige Dig, grinede Døden efter hende.

Ude var det Nat, og de fleste Lys i Menneskeboligerne var slukkede. Søvnens Gerning for det Døgn var mod sin Slutning.

Kun et eneste stort Lys skinnede endnu højt derude i Natten. Det lyste oppe fra Kongeborgen, hvor Landets Hersker sad i denne stille Time ved en af sine mange Gerninger. Allerede én Gang denne Aften havde Søvnen været hos ham, men den gamle Mand havde kort betydet hende, at hans Dag ikke var endt.

Nu maatte hun Gangen om igen.

Kongen sad som før ved Skrivebordet med mange Dokumenter foran sig. Og ovenpaa dem alle laa der en Dødsdom til Underskrift. Den gamle Mand sad der med Pennen dyppet. Hans Mine var mørk og forpint, mens han sad her i den dybe Stilhed og vejede dette Liv, der laa i hans Haand. Aldrig maaske havde Søvnen set en saadan Alvor i en Mands Aasyn. Og hun bøjede sig ned og forskede hans Tanker. Hans hele Væsen var fyldt af dirrende Tvivl. Før — før havde det været saa let, dette Kongens: mene têkel —! vejet og fundet for let til Naaden. . . . Men nu var han gammel og vidste, at han, ogsaa han om en ringe Tid skulde stedes for Evighedens Port. . . . Før havde det været saa blændende klart, at Loven var Retfærdighed, og at Retfærden var Livets sikre Lov. Men nu . . . i denne Time . . . kom det med denne mærkelige Tvivl, der sagde det højere og højere: at intet Menneske ejede Ret til at tage et andet Menneskes Liv — ligemeget hvorledes. Ja, dersom nu det mulige Forsyn deroppe krævede disse Liv — dette Liv af ham . . .? Dersom det blev blæst om som et Korthus, denne hans hele Tilværelses Støtte: at Kongen kun var et viljeløst Redskab i Folkeviljens Hænder? . . . Om Ansvaret var hans, kun hans, fuldt og helt . . .?

Da bøjede Søvnen sig af egen Vilje over den gamle, graa Mand, mens hans trætte, tunge Øjne faldt i, som hun bød. Og Pennen faldt ud af hans pludselig slappede Haand. Men netop dèr, hvor hans Underskrift skulde have staaet, slog den en stor, en prægtig stor Klat, der aldrig vilde kunne slettes ud.

Kongen kunde rolig sove. . . . .

Frederik Skousbo.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR KOLDBARNED
FIONA · SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN.

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Eftarkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

En berømt, fransk Maler havde strengt forbudt sine Elever at ryge i hans Atelier. Da han en Dag kom ind, saa han ikke desto mindre, at en af Eleverne havde en tændt Cigaret mellem Fingrene, og at han gjorde fortvivlede Anstrengelser for at skjule den.

— Det var en snurrig Pensel, De har der, bemærkede Maleren. Tør jeg spørge, hvad De maler med den?

— Skyer, svarede den rapmundede og ikke uvittige Misdæder.

Hølbergsgade 6.

Paa Afbetaling leveres Jakke-Habitter fra 150 Kr. Vinterfrakker fra 150 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3884 3349
S. JOHANNESSON'S
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.
TEL. 3884. 3349

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

Risikoforsikring.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.

Faas overalt hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 46 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 13. November 1919

Tegning af Hp. Hansen.

Mellem disse to har *Folkenes Forbund* levet sit første Aar — er det da saa sært, at han er bleven en Vantrivning?

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
„ „ „ „ 1 Md.s Opsigelse 4½ „
„ „ „ „ 3 Mdr.s Opsigelse 5 „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opspræhtning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

I en engelsk Provinsby spillede Dilettanter »Hamlet«. Forestillingen, der skulde gentages, blev saaledes anmeldt i et af Bladene:

Der har i Pressen staaet en voldsom Diskussion om, hvorvidt det er Shakespeare eller Bacon, der er Forfatter til »Hamlet«. Spørgsmaalet vil nu meget let lade sig løse. Man bør aabne begges Grave og give dem Tilladelse til at overvære Forestillingen i Aften.

Den, der ikke gaar i Graven. inden Forestillingen er til Ende, er Forfatteren.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3.00.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

— Jeg hører, at Du er bleven afskediget.

— Ja! Det vilde jeg dog ikke tage mig saa nær, dersom de ikke havde føjet Spot til Skade.

— Hvordan det?

— De har averteret efter en Dreng til at udfylde min Plads.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC
PUNSCH
CARL ØSTBERG
&
SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og **Poulsen,**
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

En ung Læge, der er uden Praksis, ser sin Skræders Søn, som er hans eneste Klient, gaa forbi ved Vinduet og udbryder:

— Det er dog forbavsende, saa den Dreng bliver stor.

Hertil svarer hans lille Kone spydigt:

— Ja, det er Din Praksis, der vokser.

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

Vise.

Forbi er den fejende Sommer
og sejled de solfyldte Dage;
der blinker kun sparsomme Straaler
fra Solhavet, hvide og svage.

Det blæser kun koldt gennem Gaden,
og Vejret gi'r Ruskregn og Kulde,
nu falmer al Sommerens Farver.
Et Liv kun, og vi skal forsmulde.

Paa Markerne hvæser de Krager,
der søger i Plovfurens Rand,
mens Solen gaar frostkold i Havet,
og Skovene tændes i Brand.

Fra Marken gaar Køerne langsomt paa Stald,
og Bonden tænder sin Pibe
og klapper vel og tilfreds sin Bag,
mens han ser til den sejlende Vibe.

Men inde i Byen, hvor Smaafolk bor,
der fryses der bittert og længe,
naar Vinteren viser sin hvide Haand,
bli'r Dagene kolde og strenge.

Mens Træerne blæser den nøgne Top,
lyder der Sang kun fra Spurvenes Skjul,
og Sneen falder og hvisker sin Sang:
Aa, Dage og Nætter bær os mod Jul. . . .

Helge Bangsted.

C·M·Hess
Fabrikker
Vejle

Støbe
Gods

H. STEENSENS
AGA

Plante Margarine
er altid den bedste.

Der skal være Bal hos den tykke Vekselmægler Brun i næste Uge. Jeg vilde Pokkers gerne med, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad.

— Jeg skal give Dig et godt Raad. Se blot at faa hilst paa Fru Brun, og fortæl hende en passant, at Du er bortrejst hele næste Uge. Jeg tør vædde paa, at Du vil faa en Invitation.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes
kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

Familien skal paa Koncert, og Husherren er ved at gaa ud af sit gode Skind af Utaalmodighed over, at det varer saa længe med hans Damer.

Endelig raaber han ud i Gangen:

— Det er da ogsaa Pokkers til Tid, det tager. Kan I ikke gøre som jeg! Lidt Vat i Ørene, saa er jeg færdig at gaa paa Koncert.

Modersprøjten

„Noliber"
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

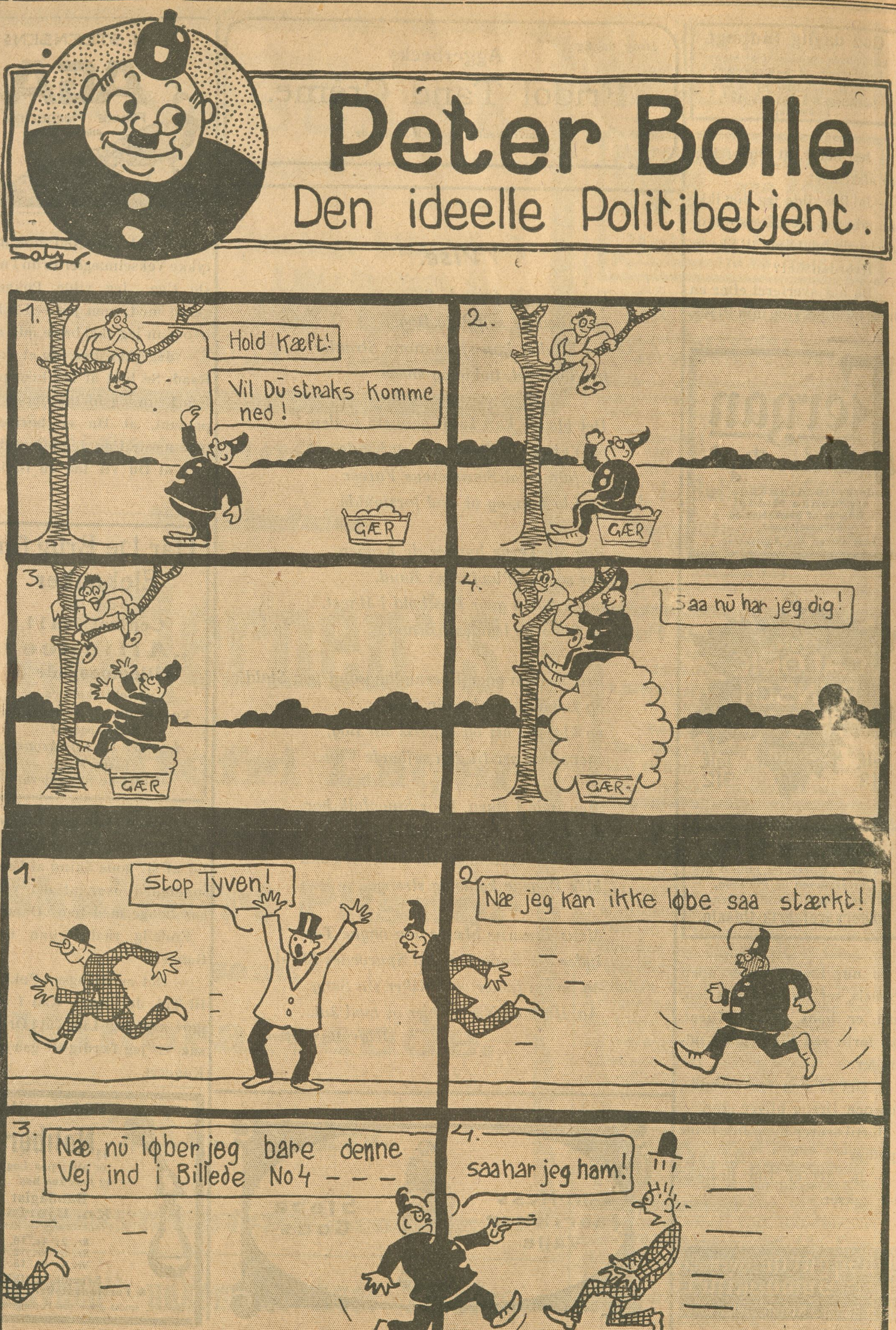
Peter Bolle
Den ideelle Politibetjent.
Satyr
1.
Hold Kæft!
Vil Du straks komme ned!
GÆR
2.
GÆR
3.
GÆR
4.
Saa nū har jeg dig!
GÆR
1.
Stop Tyven!
2.
Næ jeg kan ikke løbe saa stærkt!
3.
Næ nū løber jeg bare denne Vej ind i Billede No 4 – – –
4.
saahar jeg ham!
Satyr

Et af To!

(Mel.: »Malle«).

Jeg med Malle gifted mig
— saadan gammelda's —
men jeg ser, hun er en Streg
eller to for hvas.
Jeg har aldrig nogen Ro
Dag saavel som Nat,
hun forlanger Silkesko
eller Fløjelshat.
»Jørgen, Jørgen,
vil Du, jeg skal bli' Dig tro,
maa Du, maa Du
gi' mig et af to!«

Om en anden hamber Tøs
vil jeg synge her,
Freden kaldes hun pompøs,
skønt et gammelt Lær'.
Staklen render rundt med Skrig,
angst fra Sted til Sted,
»Er der«, spø'r hun, »stadig Krig,
eller er der Fred?
Wilson! Wilson!
gør dog op dit store Bo,
Krig — Fred — Fred — Krig?
Skaf os et af to.«

Hr. Witzansky er saa kær
— flere fandt ham rar —
men desværre ingen her
ved, hvor man ham har.
Snart er han i højre Spænd,
snart i rød Kulør,
Foss han siger: »Lille Ven,
hvor er det, vi kør'?«
'zansky, 'zansky,
snart skal vi ha' Valg, min Tro,
det bli'r haardt at
vælge et af to!

Forbudstanken rejser sig
nu med vældig Magt,
Du faar ingen »Bajser«, nej,
det har »Ledet« sagt.
Ned med Drik og Svir og Sold,
ingen maa »gi' los«,
ikke Spor af Maadehold
levnes der til os!
Larsen-Ledet
vil ha' Kirke eller Kro,
man maa — værsgo'
vælge et af to!

Jørgen Grønsvær.

NEGEREN

Paa et amerikansk Sygehus laa paa 3die Uge en Neger, som satte Overlægen i en Tilstand, der nærmede sig Fortvivlelse.

Lægen var sikker paa, at Negeren simulerede, men smide ham ud kunde han ikke saa godt, og Negeren lod, som Alverdens Sygdomme hærgede hans sorte Krop.

Saa bad en Dag en af de yngre Læger, om han maatte forsøge sig med Negeren — han skulde nok faa ham paa Porten.

Forsynet med et Metermaal gik Lægen hen til Negeren og spurgte med en bedrøvet Mine, hvordan det gik.

— Aa, Massa, stønnede Negeren, jeg være saa syge, saa syge.

Lægen rystede bedrøvet paa Hovedet og begyndte at tage Maal af Negeren, der lidt efter lidt rystede af Skræk.

Da Lægen vilde gaa, rejste Negeren sig op og skreg, at han vilde ha' Besked om, hvad Meningen var.

Lægen bøjede sig ned over den sorte Lurifaks og hviskede til ham: — Stakkels De, vi ved, at De aldrig kan blive rask, men det er en altfor stor Udgift for os at ha' Dem liggende her, og nu har jeg derfor taget Maal til Deres Ligkiste, og i Morgen Aften skal De faa en virkelig nydelig Begravelse — det plejer vi altid at gøre i saadant Tilfælde!

Den næste Morgen var den sorte Hallunk sporløst forsvunden.

Kærlighed med Forhindringer

— Jeg har hørt meget, Mrs Cobb, ogsaa om amerikanske Børns Ulydighed, men jeg maa sige, at Deres Søn . . . .

Og saa Portias tynde og korrekte Stemme i mit Øre:

— Græd ikke, stakkels Lili! Det er virkelig meget kedeligt. Jeg beklager Dig af hele mit Hjerte!

Men gennem disse medlidende Ord forstod jeg dog hendes egen hemmelige Glæde. Var vore Roller ikke blevet ombyttet i Løbet af et Par Timer? Og Portia ynkede mig, triumferede over mig! Tanken var virkelig altfor komisk, og jeg gav mig til at le. Latteren blandedes med Taarer, og da jeg vilde holde op, kunde jeg ikke. Men det mærkeligste af det hele var, at jeg lo af pur Lykke. Henry! Henry! Endelig var jeg fri, saa at jeg kunde tilhøre ham!

Larmen omkring mig voksede. Stakkels Lili. — Hun har faaet et hysterisk Anfald — det er ikke saa underligt. — Se her, min Lugteflaske! — Nej, koldt Vand er det bedste. — Saa strænge, velkendte Stemmer: Mademoiselle, De bærer Dem ad som en Tosse! Hold øjeblikkeligt op med det! — Saa hjælpeløse, bekymrede Stemmer: En Sygeplejerske! Tjener, skaf en Sygeplejerske!

XIX

ENDELIG FRI

Naa, det var i det mindste en fornuftig Idé, thi jeg følte, at jeg straks vilde blive rolig igen, hvis jeg blot kom bort fra denne Larm og alle de nysgerrige Øjne.

Saa kom Sygeplejersken — en hyggelig, korpulent, myndig Person, som straks tog min Arm. Og det var virkelig komisk! Den gamle Herre, som tog min anden Arm — en rar gammel Oberst med hvidt Overskæg, en af Mrs Stuarts gode Venner, som fornylig havde givet sin Beundring for Victors Handlemaade Luft — hviskede i mit Øre:

— Kom, kom nu, min lille henrivende Lady! Deres Følsomhed gør Dem Ære, men De indbilder Dem da vel ikke, at vi tror, at De tager Dem det saa nær?

Jeg næsten lo højt. Og sikkert er det, at saasnart Sygeplejersken havde anbragt mig i en Sofa i et Sideværelse og derefter var gaaet et Øjeblik, ophørte mine Taarer som ved et Trylleslag. Nogle Øjeblikke laa jeg ubevægelig som et Dyr, der er styrtet under sin Byrde og nu henrykt opdager, at Byrden ikke længere tynger det. Nu var jeg fri og kunde elske Henry af hele mit Hjerte og lade ham elske mig.

Jeg sprang op. Jeg havde faaet en Idé.

Jeg raabte paa Sygeplejersken, og hun kom straks ind.

— Har De det bedre nu, Frøken?

— Ja, ja! Min Haand skælvede, da jeg aabnede min Taske og tog en Pengeseddel frem.

— Se her! Vil De have denne 5 Dollars?

Hendes Haand sluttede sig om Sedlen, og hun hviskede:

— De vil maaske sende en Hilsen til en af Herrerne, Miss?

— Nej, nej! Men før mig straks ned, skaf mig mit Overtøj og en Bil. Saa hurtigt som muligt!

Saa fo'r vi ned med en af Elevatorerne. Maaske havde »Lorraine« ikke forladt Dokken endnu! Jeg hørte jo ved Middagsbordet, at Afrejsen var opsat til om Aftenen! Aa, disse velsignede Strejkende! Hvem ved? Maaske kan jeg naa at forhindre, at Henry rejser!

Nede i Vestibulen maatte jeg vente længe, en fortvivlet lang Venten, før Sygeplejersken fik fat i min Silkekappe. Jeg kunde have begivet mig af Sted uden den, men jeg kunde tænke mig, hvordan Folk vilde se efter mig. Desuden var det sent, og jeg vilde ikke sætte den stakkels Henry i Forlegenhed — hvis Skibet endnu ikke var afgaaet — ved at komme til ham som et flygtet Galehuslem.

Tilsidst fandt man Kappen, og den blev svøbt om mig. Saa ny Venten før der kom en Bil. Saa tilsidst — — aa den vilde Fart gennem Byens snavsede Gader bagved en Chauffør, som forsøgte at tjene en Tidollarsseddel ved at naa Dokken paa 10 Minutter.

Da vi var naaet derud, hørte jeg en Dampers Afgangssignal. Chaufføren raabte til en Mand:

— Hør, er »Lorraine« sejlet?

Manden svarede gnavent:

— Nej, det forbandede Skib ligger der endnu!

Aa, det var et Budskab, der var en Belønning værd. Jeg aabnede min Taske og rakte ham en Seddel for at give Afløb for mit Hjertes Glæde. Jeg steg ud. Bagved mig hørte jeg Hornsignalet fra en anden Bil. Jeg tøvede et Øjeblik. Hvilken Vej skulde jeg gaa for at træffe Henry? Saa styrtede jeg blindt af Sted i den Retning, hvorfra jeg havde hørt Afgangssignalet. Pludselig hørte jeg en Stemme bagved mig:

— Lili! Lili!

Jeg vendte mig om. Det var Mrs Cobb.

Synet af hende havde aldrig været mig videre behageligt, og nu var det mig i højeste Grad ubehageligt. Men jeg maatte alligevel sagtne Farten, for at hun kunde naa op paa Siden af mig. Hendes Øjne var forvirrede, hendes blottede Skuldre var kun bedækkede med et lille Kniplingsslør. I min Heftighed rakte jeg Haanden ud og sagde:

— Det nytter ikke, at De kommer. Jeg vender ikke tilbage!

Hun greb min Haand mellem begge sine. Og sammen skyndte vi os fremad langs den lange Række Magasiner, medens Mrs Cobb forpustet talte til mig.

— Lili, stakkels Barn! De forrykte Barn, der har begivet Dem ud alene! Det var Hertuginden, der holdt paa, at jeg skulde skynde mig efter Dem. Og selv længtes jeg ogsaa efter at træffe Dem og forklare mig. Den gale Dreng! Hertuginden er rasende. Hun taler om brudt Ægteskabsløfte og den Slags. Mit elskede Barn, kan De tilgive mig, og tror De, at Hertuginden nogensinde tilgiver mig?

— Hurtigt! Hurtigt! Men kære Madame, hvordan kunde De vide, at De vilde træffe mig her?

Jeg var virkelig vred. Det kogte i mig af Raseri, medens jeg slæbte hende efter mig. Jeg kom sikkert for sent!

— Jo, ser De, det var, da vi sendte Bud for at høre, hvordan De havde det, og fik at vide, at De var taget af Sted. Jeg maa virkelig erkende, at alle smilede og sagde: »Hun er taget af Sted for at træffe Henry Stuart.« Og Oberst Appelby — De husker ham nok? — sagde: »Mrs Cobb, tag en Bil og kør til den franske Dok. Hvis »Lorraine« ikke har lettet Anker, saa er jeg sikker paa, at vi alligevel kommer til at spise Bryllupskagen.«

— Skynd Dem! Skynd Dem!

I næste Øjeblik — aa, Gud være lovet! — styrtede vi ud i et blændende elektrisk Lys. Ved Enden af en Landgang stod en Gruppe uniformerede Mænd; Bærere og Matroser kom og gik. Foran mig hævede en mægtig Damper sit sorte Skrog. Mit Hjerte bankede, som om det skulde sprænges.

— Monsieur! Jeg fo'r hen til den uniformerede Gruppe. Monsieur, jeg ønsker at tale med Monsieur Henry Stuart, en

Passager om Bord paa Skibet. Vær saa god at oplyse mig om, hvor jeg kan træffe ham!

Den ældste og myndigste af dem saa undersøgende paa mig og svarede derpaa tvært:

— Skibet er netop i Færd med at lette Anker. Desuden ligger alle Passagererne og sover. Er det meget vigtigt?

Aa, han var Franskmand, naturligvis. Jeg havde glemt dette. Hurtigt som et Lyn begyndte jeg at tale det Sprog, der var mit. Monsieur, for Guds Skyld, send Bud efter ham! Det gælder Liv eller Død! Nej, De forstaar, mere end Liv eller Død!

Hans tvære Ansigt oplystes af et Smil; han saa fra mig til Mrs Cobb, saa paa hendes elegante Dragt og de gnistrende Juveler og derpaa atter tilbage til mig.

— Mademoiselle, der er kun en Ting, der er vigtigere end Liv og Død. Ogsaa jeg ved, hvad det er.

Og han gav straks en af sine Underordnede Besked.

— Jeg er ked af, at det er for sent til at invitere Dem om Bord, Madame. Men om et Øjeblik vil De kunne træffe Mr. Stuart.

Med Haanden presset mod Brystet sank Mrs Cobb forpustet ned paa en af Pakkasserne. Hvad mig selv angaar, saa bankede mit Hjerte heftigt! Hvordan vilde han mon modtage mig? Havde han mon tilgivet mig min fejge Opførsel den Aften? Mon han endnu . . . . .

Pludselig udbrød Mrs Cobb:

— Aa Lili, Lili, hvad skal jeg gøre? Tror De, at jeg nogensinde mere i Livet faar ham at se?

Jeg vendte mig mod hende.

Ham! Men naturligvis mente hun Victor! Og mit Hjerte grebes af Medlidenhed, da jeg saa, hvor gammel hun saa ud under sit Diadem, saa træt og fortvivlet.

— Aa, Lili, hvor nobel saa han ikke ud, da han rejste sig og trodsede mig. Ja lige saa ubøjelig som jeg, et ægte Stykke af den gamle Blok. Det sagde alle. Ja Lili, det var det mærkeligste af det hele, at de allesammen syntes at beundre ham. Det saa jo ud, som om han havde forkastet Dem, og ikke Dem, som havde forladt ham. Ja, min Dreng vakte alles Beundring — undtagen Hertugindens. Men jeg tror, at hun vil tilgive mig, naar hun ser, at De alligevel blev lige saa godt gift.

— Hvem ved? Jasaa, De vil tilgive Victor?

Hun gjorde en fortvivlet Bevægelse.

— Hvem skulde have troet, at han var i Stand til at gøre noget saadant! Men han er min Søn — min eneste Søn! Det bliver jo svært at modtage denne Kvinde. Men hvis hun virkelig elsker min Søn . . . .

Aa! Mrs Cobbs Jernvilje, der endelig havde mødt sin Lige, var blevet bøjet som enhver elskende Kvindes. Og forresten var hun jo stolt af Victor. Jeg var glad derover, thi naar man selv føler sig lykkelig, vil man ogsaa gerne se andre lykkelige.

— De taler vel godt for mig hos Hertuginden, Lili? Hvis hun bare vil gaa ind paa at komme til Bor Harbor!

— Jeg skal tale Deres Sag, eller, hvis De vil give mig Deres Kort, skal jeg skrive nogle Linier til hende, som De kan sende hende allerede i Aften.

Jeg tænkte paa Portia og smilede. Der var ingen Fare for, at Rejsen til Bor Harbor ikke skulde blive til noget, naar der var saadanne Udsigter.

— De kommer naturligvis ogsaa, Lili? De skal stadig være min Datter.

— Lili!

Det var Henrys Stemme. Høj og bleg i det elektriske Lysskær kom han farende ned ad Landgangsbroen. Han kyssede mig ikke, skønt jeg ikke vilde være blevet vred, hvis han havde gjort det. Han greb blot begge mine Hænder og trykkede dem haardt, som om det havde været hans Mening at knuse dem.

— Lili, hvad betyder dette? Hvad er der sket?

— Aa Henry, jeg er fri. Jeg vilde straks træffe Dig. Jeg er fri. Aa Henry, rejs ikke!

— Hvad? stammede han forbavset som et Barn, der pludselig bliver vækket af sin Søvn.

Jeg forsøgte at fortælle, hvad der var sket, men jeg blandede alt mellem hinanden. Mrs Cobb overtog da Forklaringerne og forsvarede Victor, skønt sandelig ingen havde tænkt paa at anklage ham.

Henry hørte dog ikke efter, hvad hun sagde. Han saa ikke en Gang paa hende. Han stirrede kun paa mig, som om han vilde sluge mig med Øjnene, og trykkede mine Hænder.

— Du smukke, prægtige Pige! Du straalende Stjerne, som pludselig er faldet ned som et Stjerneskud til mig! Du mener, at Du er kommet til mig for at tilhøre mig? Du er min nu — kun min?

— Ja Henry, ja, af hele mit Hjerte, hvis Du endnu vil have mig.

Han syntes at gøre en Kæmpeanstrængelse for at afryste den Dvale, der holdt ham bunden.

— Aa Henry, rejs ikke! Aa Henry, bliv hos mig!

Han trak Vejret dybt.

— Nej Lili, nu er det for sent at blive!

Det var, som om en Kniv havde gennemboret mit Hjerte, thi nu saa jeg, at han var klar og handledygtig igen. Vilde han ikke have mig? Vilde han ikke have mig?

— Nej Lili, jeg kan ikke blive, men Du følger med.

— Aa, stammede jeg, medens jeg hørte Mrs Cobb protestere energisk:

— Er De gal, Mr. Stuart? Hun kan vel ikke begive sig af Sted uden en kvindelig Ledsager som Forklæde? Og som hun staar og gaar? Skibet gaar jo straks . . . .

Han henvendte sig dog stadig til mig, som om han slet ikke havde hørt Mrs Cobb.

— Hør, Elskede! Jeg gaar til Kaptajnen og søger at formaa ham til at udsætte Afrejsen en Times Tid. Jeg er juridisk Konsulent for vedkommende Dampskibsselskab. Jeg tror nok, at man vil gøre mig den Tjeneste. Desuden er han Franskmand, og naar han hører, at der er Tale om Bryllup . . . .

— Bryllup, Mr. Stuart?

— Aa Henry, Bryllup?

Mit Hovede svimlede. Jeg begyndte at le højt, ganske som et Barn.

— Aa Henry! Henry!

Han fortsatte:

— Kom Elskede! Vi vil tage en Bil og opsøge en Præst, der vil vie os paa Stedet. Naar vi saa kommer til Frankrig, gifter vi os igen, saa mange Gange som Du behager — skønt dette efter De forenede Staters Love er tilstrækkeligt.

Mrs Cobb protesterede.

— Men er De da ganske gale, Børn! De kan da ikke naa at blive gift paa en Time! Hvor vil De faa Tilladelsesbeviset fra?

Henry saa paa hende paa denne aabne, beslutsomme Maade, som jeg synes saa godt om:

— Vær ikke urolig for det kære Barn, Mrs Cobb. Jeg beder Dem husker paa, at jeg er en Gentleman og desuden Jurist. Et Tilladelsesbevis er ikke nødvendigt, for at Ægteskabet skal være lovligt, det forsikrer jeg Dem.

Henry var allerede faret hen til Kaptajnen. Aa, Henry var en indflydelsesrig Mand, det kunde jeg se nu, hvis jeg nogensinde havde betvivlet det.

— En Time altsaa. Men kun en Time, Mr. Stuart!

— En Time, Kaptajn, ikke et Minut længere!

Og Henry tog min Arm og begyndte at løbe med mig.

Mrs Cobb pustede efter os. Skønt hendes Modstand og Indvendinger havde irriteret Henry, var jeg dog taknemmelig. Hun søgte at være i Moders Sted for mig, stakkels Mrs Cobb!

(Slutles)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Det evropæiske Jernbanemateriel.

— Tager De med Toget? Vorherre holde sin Haand over Dem!

(»Le Journal«, Paris.)

— Hvorfor mon de alle sammen spørger mig, hvor den store Ølhalle er?

(»Fliegende Blätter«)

Doktorinnan: Kära Karl, jag skulla behöva en ny vinterkappa!

Doktoren: Jaså, ja, jag skall gå igenom mina patienter och se om jag kan hitta en blindtarm!

(»Kaspar«).

Fadern: Min son, du är nu 18 år och skall ut i livet — här har du ett par fotbollstövler, låt nu se att du gör ditt namn ärat och berömt!

(»Söndags Nisse«)

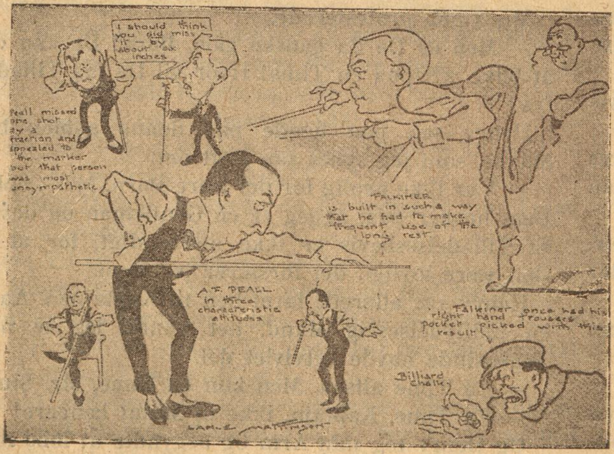

Billiard-Studier.

(»The Daily Herald«, New York).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

KVINDEN

Hver virker efter sin Natur,
én i Slot og én i Skur,
i Dalens Skød, i Byens Larm,
én kølig klar, en anden varm,
én svag og mild,
én rank og høj.
En virker ved sin Køkkenild,
én ved sit Strikketøj.
En gi'r vor Ungdom Livets Mod,
én lærer den at fæste Rod.
En ved sin Kunst kan plante ind
en Haabets Blomst i mange Sind.
En bringer Syge Hjælp og Trøst,
én med sin Haand, én med sin Røst.
En stopper Strømper til sin Mand,
én bær til Hesten Hø og Vand.
En vasker Gulv, én pudser Sko'
— hver lige nyttig er og go'!

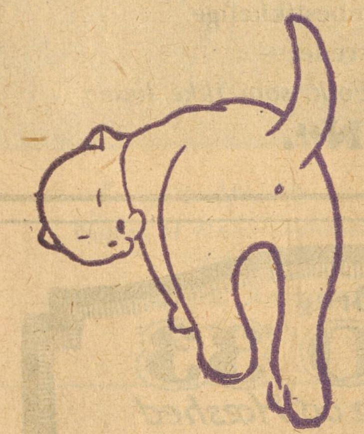

De' si'r De ikke!

Man siger, at der ikke kommer en Kat i Betty Nansen-Teatret. Hvem skulde nu tro, at Kattene var saa intelligente?

*

Ved en herlig Aftenfest hos en bekendt Gulaschgrosserer udbrød en af Gæsterne ved Midnat:

— Nu kulminerer Stemningen, Hr. Grosserer.

— *Guldminerer*, om jeg maa be', svarede Værten.

*

Det ser net ud, at en Mands Køer følges ad, især naar han kun har en!

Forleden var *J. C. Christensen* oppe hos en Skrædder og fik taget Maal af et Sæt Tøj. Da Skræddermesteren gjorde J. C. opmærksom paa, at *Zahle* netop havde bestilt et Sæt af samme Stof, svarede J. C., at han ikke havde noget imod, at Zahle *gik med det samme.*

*

En kendt komisk Skuespiller, der lider af Sukkersyge, nægtede for nogen Tid siden at spille i den bekendte Farce »Poppedrengen« — fordi den skal ha' *Sukker.*

*

Til Patentkommissionen indkom i forrige Uge Anmodninger om at opnaa Patent paa følgende Genstande: Punktérfri Taburetter, Sovevaggoner til Flyvemaskiner, Automatiske Neglerensere, Traadløs Barbering, Lydløse Pianoer, Rød Grønkaal og Alkoholfri Kæferter.

*

„En Nordmand“.

Olsen hadde jobbet og blit braarik. Men saa døde han og fruen sat igjen med alle pengene og snobbefaktene. Hun kjøpte et stort hus i utkanten av byen og levet saa flot hun bare kunde. En dag visste hun nogen veninder sine herligheter og de kom da ogsaa til hønsehuset.

«Hvilke prægtige høns!» ropte de besøkande.

«Ja, det er førsterangs fugle,» sa hun stolt.

«Lægger de eeg hvar dag?» var det næste spørsmaal.

»Aa, det kunde naturligvis gjøre,» var svaret, «men det er ikke nødvendig for dem at gjøre i vor nuværende stilling.»

„En Dansker“.

Læreren vil øve Eleverne i logisk Tænkning. Han vælger i den Anledning en ufuldendt Sætning, som Eleverne skal fuldende og spørger:

— En Statue har Øjne, men kan ikke . . .

— Se! raaber hele Klassen.

— En Statue har Øren, men kan ikke . . .

— Høre!

— En Statue har Mund, men kan ikke . . .

— Tale!

— En Statue har Næse, men kan ikke . . .

— Pille sig i den!

En gammel „Englænder“

Under Stridighederne mellem Henrik af England og Frans den Første af Frankrig besluttede Henrik at sende en Gesandt til Frans med Depescher af et meget truende Indhold. Han valgte dertil Biskop Bronner.

— Sire, bemærkede denne, at aflevere de Depecher kan komme til at koste mig Hovedet!

— Slaar Frans Hovedet af Dig, lader jeg alle Franskmænd i mit Rige halshugge! raabte Henrik rasende.

— Ja, det er godt nok, svarede Bispen, men jeg er skam bange for, at intet af de afhuggede Hoveder vil passe til min Hals.

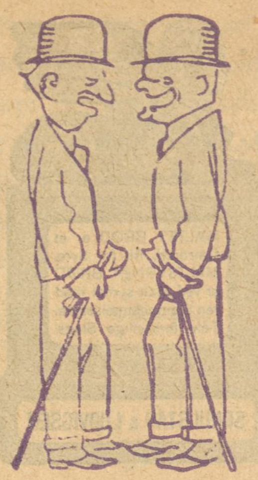

— Bare jeg vidste, hvad jeg skulde lade min Søn uddanne til.

— Lad ham blive et ærligt Menneske — der er ikke stor Konkurrence i den Branche!

HØRT I EN GRØNTBUTIK

Kunde: Nej, de Priser er virkelig for høje!

Grønthandler: Ja, ved De hvad, naar nu en stakkels Grønthandler og Jordbruger skal kunne det botaniske Navn paa det, han dyrker, det zoologiske Navn paa de Insekter, som æder det op, og det kemiske Navn paa det, der slaar Insekterne ihjel — saa man sandelig Folk betale for det!

Skyldspørgsmaalet.

d'Annuncio: Hvorfor skulde ikke ogsaa jeg kunne lave en lille Krig og bagefter skrive en Bog, der beviser, at jeg er ganske uden Skyld?

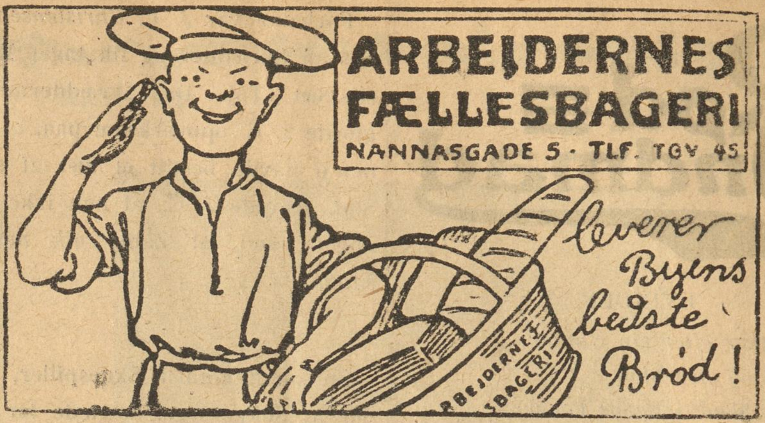

TLF. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Jmellem os.

Gulvskruppemo derens Samvittigheds-kvaler.
Tegnet af Alf Henrichsen, Horsens.

Endnu

findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

Amelie Kirkegaard.
Tegnet af Albert Rasmussen.

Johs. Jensen, Enghavevej. Den ene benyttes ved Lejlighed.

Kunde »Ravnen« ikke bruge følgende: Ind paa en Restauration kommer en Karl og en Pige fra Landet og forlanger to Kopper Kaffe. Tjeneren spørger, om det skal være med Brød. »Ja, a ka' godt spis' æ Brød; men æ Pig' ska' ha' Kaag,« siger Karlen.

Deres *»Figga«.*

Køb RAVNEN

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN".

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen“s Efteraars-Konkurrence

Paa tredje Uge fortsætter vi med vor fornøjelige »Efteraars-Udstilling«, og foreløbig er der altsaa falden ialt *ni Præmier* eller ikke Halvdelen! Der er en Mængde morsomme Tegninger i Bunken, og Hovedgevinsten (de *10 Kroner* kontant) saavel som de mange Ekstrapræmier ligger og venter paa de Lykkelige!

I denne Omgang er der, som det vil ses, to Provinsianere og en Københavner.

„Bladfald“
Tegnet af *Hans Svendsen*, Faaborg.
Præmie: En Aargang af „Ravnen“.

„Efteraar“
Tegnet af *Børge E. Hansen*, Minorkagade 5 A
Præmie: 3 Kroner.

Nu er det Efteraar — ka' man mærke!
Tegnet af *Aage Rasmussen*, Guldbjerg St. Fyn.
Præmie: En Aargang af „Ravnen“.

„Tilfældigt Sjov“.

Fru F. var en meget streng og viljestærk Dame, og af sine Børn fordrede hun ubetinget og blind Lydighed. En Eftermiddag begyndte det at storme, og hun befalede sin Søn John straks at gaa op og lukke Døren til Altanen i Laas.

— Ja men, Mama, begyndte John.

— Hørte Du ikke, hvad jeg sagde? Gaa op og luk Døren af!

— Jo, Mama, men —

— Gaa og luk Døren af, siger jeg, og kom saa straks ned og læs dine Lektier!

John gik hurtigt ovenpaa og lukkede Døren.

Det blev Aften, og Stormen tudede og peb og ruskede i Huset. To Timer efter samledes Familien ved Tebordet, og man var allerede naaet noget ind i Maaltidet, uden at Tante Marie, som boede i Huset, endnu havde vist sig. Fru F. begyndte at undre sig og spurgte, om nogen vidste, hvor Tante var. Svaret lod ikke vente paa sig, det fo'r ud af John:

— Jo, Mama, hun er oppe paa Altanen!

Den nyankomne Arrestant: Jeg kan saa daarligt lide at komme i Bad, Hr. Arrestforvarer. Kunde De ikke bare nøjes med at lade mig gaa lidt efter med en af disse hersens . . . Støvsugere?

*

En Herre siger til sin Ven Lægen:

— Det var da en ualmindelig smuk Naal, Du har der.

— Ja, den fik jeg af min første Patient.

— Som Arv?

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Broder Peter og hans Menighed.

Den Negerkirke, som laa i Fyrreskoven ved den lille Landsby Oxford Cross Roads i Sydvirginien, havde til Hyrde en ældre Mand, som til daglig Brug var bekendt i Menigheden under Navnet »Onkel Pete«, men som Menigheden om Søndagen hædrede med Navnet »Broder Peter«. Onkel Pete — eller Broder Peter — var en alvorlig, flittig Mand og havde, skønt han hverken kunde læse eller skrive, i mange Aar udlagt den hellige Skrift til sine Tilhøreres Tilfredshed. Han havde en god Hukommelse, og de Stykker af Bibelen, som han ved en eller anden Lejlighed havde hørt læse op, blev fortrinsvis benyttede i hans Prædikener, ofte med stor Virkning. Hans Udlægning af Skriftstederne var i Reglen ganske original og afpasset efter hans Tilhøreres Tarv, eller hvad han ansaa for deres Tarv.

Enten han virkede som Onkel Pete i Haven og paa Marken eller som Broder Peter i Kirken, var han afholdt af alle — undtagen en Person, og det var hans egen Kone, et hidsigt og gnavent Fruentimmer, som var faldet paa den Idé, at hendes Mand i alt for høj Grad ofrede sig for Kirken og havde for lidt Tid til overs til Fremstillingen af Korn og Svinekød. En skønne Dag skældte hun ham ganske forfærdelig ud, og dette havde en saa stor Indflydelse paa den gode Mands Stemning, at han besluttede at forandre Temaet for sin Søndagsprædiken.

Hans Menighed var vant til Overraskelser og holdt af dem, men Sindene havde aldrig været saa rystede, som de blev den Søndag, da Præsten forkyndte, hvilket Tema han vilde lægge til Grund for sine Betragtninger. Han lagde ikke nogen særlig Tekst til Grund — det var i det hele ikke hans Skik — men opstillede den dristige Paastand, at ifølge Bibelen var ethvert Fruentimmer i denne Verden besat af syv Djævle. De Ulykker, som dette havde medført for Verden, skildrede han med stor Varme og dyb Følelse. Han havde Stof nok til at begrunde sin Paastand med, og han syntes særlig at hente det fra sine ægteskabelige Erfaringer. Naar hans Slutningers Rigtighed lod sig godtgøre, saa var Kvinderne uden Undtagelse Skabninger, som ifølge deres syvfoldige Besættelse var uskikkede til selvstændig Tænkning og Handling og ydmyg og sagtmodig burde overlade sig til det andet Køns Ledelse og Indflydelse.

Da Broder Peter saa omtrent var færdig med sin Prædiken, lukkede han med et kraftigt Klap Bibelen, der altid laa opslaaet foran ham, skønt han ikke kunde læse et eneste Ord i den, og endte sin Tale med følgende Formaning:

— Men, kære Brødre i denne Menighed, I maa nu slet ikke tro, at den Prædiken, som I nu har hørt, skulde kunne berettige Eder til den Tro, at I selv er Engle. Ingenlunde, Brødre! I er jo alle født og opdraget af Kvinder og maa bo sammen med dem, og naar der i denne Verden er noget, som smitter, saa er det Djævlebesættelsen. Og efter hvad jeg har set hos mange Mænd, formoder jeg, at de saa omtrent maa være besat af alle de Djævle, som de har Plads til. Men Bibelen siger ikke noget bestemt om Antallet af de Djævle, Manden har, og jeg tror, at det retter sig efter Omstændighederne; ogsaa skulle vi være taknemmelige, mine kære Brødre, fordi Bibelen ikke siger, at vi alle er besatte. Men hos Fruentimmerne er det anderledes; de har nøjagtig syv Djævle, og sandelig, mine Brødre, jeg tror, det er nok.

Medens jeg tænkte paa det Tema, som i Dag har lagt Beslag paa os, kom jeg til at tænke paa noget, som jeg for en halv Snes Aar siden hørte ved et stort religiøst Møde. En Præst fortalte Historien om Syndefaldet saaledes: Slangen kom først hen til Eva med et rødt Æble og sagde: »Giv det til din Mand. Det vil smage ham saa godt, at han, naar han har spist det, vil give Dig alt, hvad Du beder om, blot Du siger ham, hvor Træet er.« Eva bed i Æblet og kastede det saa bort. »Hvad vil Du egentlig med det Æble, dumme Slange?« sagde hun. »Det duer jo kun til Most.« Saa hentede Slangen et gult Æble til hende, og hun bed i det og sagde: »Gaa bort, dumme Slange! Hvorfor kommer Du med et Æble, som ikke smager af noget?« Da troede Slangen, at hun vilde have et surt Æble, og bragte hende et grønt. Hun bed i det, rynkede Panden og sagde: »Tror Du, at jeg vil give Adam et Æble, som han bliver syg af?« Saa hentede Djævelen hende et Marieæble, men hun sagde, at hun ikke vilde give sin Mand saadan noget Tøjeri, bed i det og kastede det bort. Saa hentede han hende to andre Æbler, det ene gult med røde Striber, det andet rødt paa den ene Side og grønt paa den anden, rigtig smukke Æbler til to Dollars Kurven. Men Eva vilde ikke have noget af dem og kastede dem begge bort, efter at hun havde bidt i dem. Saa kløede den gamle Djævel sig bag Ørerne og sagde til sig selv: »Denne Eva er forfærdelig kræsen med Æbler. Jeg vil vente til Efteraaret og saa bringe hende et rigtig godt.« Og han ventede saa til Frugthøsten og hentede hende da et Paradisæble, og da hun havde bidt i det, spiste hun det helt op, Kærnehus, Kærner og det hele.

»Hør, Slange!« sagde hun, »har Du et Æble til i Lommen?« Og Slangen tog et op og gav hende. »Død og Pine!« sagde hun, »nu maa jeg have fat i Adam, og hvis han ikke vil vide, hvor Træet, som det er vokset paa, staar, skal han tjene Dig.«

— Og nu, mine kære Brødre, sagde Broder Peter, netop som jeg tænkte paa, hvorfor Fruentimmerne just skulde have syv Djævle pr. Styk, kom jeg til at huske paa denne Fortælling om Eva og

De dyre Begravelser.

Tegning af O. Hartig

Stine: Nu tror jeg snart, det er forbi.

Ole: Ja, Du har jo aldrig spurgt, hvad det kosted'!

Slangen, og jeg tror, at den forklarer, hvordan Djævlene er faret i Fruentimmerne. Slangen har hentet syv Æbler til Eva, og hver Gang hun bed i et, er der faret en Djævel i hende.

Denne Prædiken gjorde, som man kunde vente, stor Opsigt og et dybt Indtryk paa Menigheden. Mændene var gennemgaaende ganske tilfredse med den, og da Gudstjenesten var forbi, gjorde mange af dem Prædikenen til Genstand for frygtsomme, men temmelig tydelige, spidse Bemærkninger om deres kvindelige Slægtninge og Bekendte.

Men Fruentimmerne syntes ikke rigtig om Prædikenen, og mange lagde ikke Skjul herpaa. Om deres Sjælesørger havde anset det for passende at holde en saadan Prædiken hjemme for sin egen Kone — hun havde, i Forbigaaende sagt, ikke været i Kirke — kunde det have været i sin Orden, forudsagt dog, at han ikke havde gjort nogen Hentydning til andre, men at prædike sligt for den hele Menighed, det var for meget for deres Langmodighed og Taalmodighed. Hvert enkelt Fruentimmer vidste med sig selv, at hun ikke havde syv Djævle i sig; det var kun faa, som vilde indrømme, at en anden kunde være besat af *saa mange*. De lagde ikke megen Vægt paa den Forklaring, deres Præst havde givet om den Maade, hvorpaa Fruentimmerne var komne til at være besatte netop af saa mange Djævle; hvad de fandt skrækkeligt, var Grundlaget for hans Prædiken, nemlig Paastanden om, at Bibelen erklærede, at ethvert Fruentimmer var besat af syv Djævle. De kunde ikke tro, at Bibelen sagde noget saadant, og nogle af dem dristede sig endogsaa til den ondskabsfulde Bemærkning, at Onkel Pete vel havde hørt denne taabelige Paastand af en af Advokaterne ved det sidste Retsmøde, hvor han havde været til Stede som Medlem af Juryen. Det var meget betegnende, at de fleste af Fruentimmerne kaldte deres Sjælesørger »Onkel Pete«, skønt det knapt var Søndag Middag. Det var et stærkt Bevis paa, hvor dybt han var sunket i deres Yndest og Agtelse.

*
* *

Om Eftermiddagen kom en fortørnet Deputation, der for Størstedelen bestod af Fruentimmer, til deres Præsts lille Hus, men traf kun hans Kone, den gnavne Tante Rebekka, af hvem de hørte, at hendes Mand ikke var hjemme.

— Han er gaaet over til Oberst Martin, sagde hun. Han skal hele Ugen hugge Brænde for ham. Det er flere Mil borte, og var han først gaaet hjemme fra i Morgen tidlig, havde han næsten spildt en Dag. Saa sagde jeg ogsaa til ham, at han fik sin Aftensmad der, hvis han kom der endnu i Aften. Men hvad vil I ham? Vil I betale ham for hans Prædiken?

Enhver saadan Hensigt blev straks og paa den mest bestemte Maade afvist, og Tante Rebekka fik Besked om den Sag, som de saa gerne rigtig tydelig og klart vilde have talt med hendes Mand om.

Mærkelig nok! Forkyndelsen af dette nye, forunderlige Dogme gjorde øjensynlig ikke noget daarligt Indtryk paa Tante Rebekka; tværtimod, den gamle Kone syntes at glæde sig ikke lidt over denne Efterretning.

— Tænk dog! Ja *han* maa jo bedst vide det, sagde hun. Han har allerede haft tre Koner og er endnu ikke færdig med den fjerde.

Af den Maade, hvorpaa Tante Rebekka lo og nikkede, da hun sagde dette, skulde man have troet, at hun var rigtig stolt af, at hendes Mand tiltroede hende Evnen til hver evige Ugedag at vise en ny Slags Djævelskab.

Anførerinden for de opbragte Menighedsmedlemmer var Susan Henry, en Mulatinde med en meget selvstændig Karakter. Hun gjorde sig til af, at hun aldrig arbejdede ude, og det gav hende en vis Anseelse mellem hendes Søstre. Susan delte ikke alene den almindelige Uvillie over den gamle Peters forbavsende Paastand, men hun havde ogsaa en bitter Følelse af, at hendes Stilling i Menigheden vilde blive truet ved Forkyndelsen af denne Lære. Naar alle Fruentimmerne var besatte af syv Djævle, saa var hun i denne Henseende hverken bedre eller værre end alle de andre, og derfor var hendes stolte Hjerte oprørt. Hvis Præsten havde sagt, at nogle Fruentimmer havde haft otte Djævle og andre seks, vilde det have været langt bedre. Hun havde da kunnet indtage den Plads, hun selv ønskede, og det vilde til en vis Grad have trøstet hende. Men nu var der ingen Mulighed for det. Præstens Ord havde gjort alle Fruentimmer lige slette.

Næste Aften samlede de misfornøjede Menighedsmedlemmer sig i Susan Henrys Hus eller rettere i den lille Gaard foran; for Huset var ikke stort nok til

at rumme alle de Mennesker, som deltog i Mødet. Forsamlingen blev ikke ledet parlamentarisk, men enhver sagde, hvad hun havde paa Hjerte, og Resultatet var et stort Spektakel og forøget Vrede mod Onkel Pete.

— Hør en Gang! sagde Susan Henry efter nogle energiske Bemærkninger. Er der nogen her, som kan regne?

Man foreslog en Undersøgelse i Forsamlingen, og nogle Øjeblikke efter blev en fjorten Aars Negerdreng skubbet frem som forfaren i Regnekunsten.

— Naa Jim! sagde Susan. Du har gaaet i Skole og kan regne. Ifølge Kirkebogen hører der 47 Fruentimmer til vor Menighed, og naar nu enhver af dem har syv Djævle i Kroppen, kunde jeg nok ønske at vide, hvor mange Djævle der hver Søndag gaar i Kirke for at høre den gamle Onkel Pete prædike.

Denne Opfattelse af Begivenheden gjorde Sensation og vakte megen Interesse for Udfaldet af Jims Beregninger, der blev udførte ved Hjælp af en Papirslap og en Blyantsstump. Omsider blev det meddelt, at 319 var Resultatet, hvad der i alt Fald kom Sandheden nogenlunde nær og tilfredsstillede Forsamlingen.

— Og tænk nu en Gang rigtig over det! sagde Susan. Over 300 Djævle er hver Søndag i Kirken, og vi Fruentimmer bærer dem derind. Er der nogen, som mener, at jeg vil tro denne taabelige Snak?

En Mand i sine bedste Aar tog Ordet og sagde:

— Jeg har overtænkt Sagen og er kommet paa den Tanke, at Præstens Ord skulde være billedlige, og at han ved de syv Djævle har tænkt paa Børn.

Denne Bemærkning blev ikke optaget gunstigt af Forsamlingen.

— Aa, Snak! sagde Susan. Din gamle Mutter har ganske vist syv Børn, og sande Djævle er det, kan jeg tænke. Men det passer ikke paa alle andre Fruentimmer her, særlig ikke paa de unge, som endnu ikke er gifte.

Saa slaaende denne Logik end var, kunde den dog ikke stille de fornærmede Mødres Vrede, og et Øjeblik var den ulykkelige Taler truet af et Amazoneangreb. Dette blev vel afværget, men nu fulgte der et rent Oprør. Man var i Almindelighed af den Mening, at der maatte gøres noget for at vise den dybe Harme, som den forfærdelige Beskyldning havde vakt hos Mødre og Søstre i Menigheden. Der blev stillet mange voldsomme Forslag, og nogle af de unge Mænd gik saa vidt, at de tilbød at brænde Kirken af. Sluttelig blev det dog enstemmig vedtaget, at den gamle Pete uden videre Snak skulde fjernes fra den Plads paa Prædikestolen, som han i saa mange Aar havde beklædt.

I Løbet af Ugen talte nogle af de ældre Mænd, som var venlig stemt mod deres gamle Kammerat og Præst, om Sagen, og det lykkedes dem endelig i Forening med mange andre Mænd at formaa hele Menigheden til at gaa ind paa, at Onkel Pete skulde have Lov til at udtale sig og angive Grundene til sin for Kvinderne saa krænkende Udtalelse. Naar han kunde anføre Bibelen som sin Autoritet, var Sagen naturligvis afgjort; i modsat Fald maatte han vige fra Prædikestolen og for Resten af sine Dage tage Plads i en af de bageste Kirkestole. Dette Forslag blev modtaget med saa meget desto større Bifald, som alle var nysgerrige efter at høre, hvad den gamle Mand vilde anføre til sit Forsvar.

*
* *

Medens man saa bittert førte disse Forhandlinger, huggede den gamle Peter i al Ro og Mag Brænde hos Oberst Martin. Han var i en behagelig og fredelig Stemning; han havde nemlig ikke alene i den sidste Prædiken frigjort sig for de bitre Følelser mod Kvinden, som i Løbet af de mange Aar havde samlet sig hos ham, men hans Fraværelse fra Hjemmet havde ogsaa skaffet ham Ro for Tante Rebekkas skarpe Udfald, saa at der ikke var opdukket nye Tanker hos ham om Kvindens Slethed. Han havde fuldstændig slaaet Tanken om den Historie ud af Hovedet og tænkte paa en Prædiken om Daaben, der, som han haabede, skulde virke overbevisende paa nogle af de yngre Medlemmer af Menigheden.

Sent om Lørdag Aften kom han hjem og opsøgte sit tarvelige Leje uden at ane noget om de frygtelige Storme, der i Løbet af Ugen havde samlet sig og næste Morgen skulde bryde løs over hans intet anende Hoved. Men næste Morgen, længe før Gudstjenesten, blev han mere end tilstrækkelig gjort opmærksom paa, hvad der forestod ham. Enkelte Personer og hele Deputationer samledes i og udenfor hans Hus, nogle for at fortælle ham alt, hvad der var sagt og gjort, andre for at skælde ud og atter andre for at true, men desværre ingen for at opmuntre ham, ingen, der kaldte ham »Broder Peter« — Søndagstiltalen, der klang saa sødt i hans Ører. Men, den gamle Mand var modig og ikke saa let at kyse.

— Hvad jeg har sagt paa Prædikestolen, sagde han, vil jeg ogsaa forsvare paa Prædikestolen. Gaa I bare til Kirke! Jeg skal komme, naar Gudstjenesten skal begynde.

Dette Raad blev ikke straks fulgt; men efter en halv Times Forløb var dog næsten alle Folk i Byen paa Vejen til Kirken, og da Onkel Pete havde taget sin høje, sorte Hat paa — den var lidt medtaget, men saa dog præsentabel nok ud for hans Menighed — og pudset sine Støvler, begav han sig ad den vante Vej til Trækirken, hvor han saa ofte havde prædiket for sin Hjord. Lige saa snart, han traadte ind i Kirken, meddelte en Komité, der bestod af Menighedens mest formaaende Medlemmer, ham kort og godt, at han forinden Gudstjenesten maatte bevise Menigheden, at hans Paastand om, at ethvert Fruentimmer var besat af syv Djævle, var en bibelsk Sandhed og ikke et ugudeligt, afsindigt Foster af hans egen Hjerne. Kunde han ikke det, vilde de ikke høre en eneste Prædiken af ham.

Onkel Pete svarede ikke, men stod op paa den lille Prædikestol. Han lagde sin Hat paa den sædvanlige Plads paa Bænken bagved, tog sit røde Bomulds Lommetørklæde op, pudsede som sædvanlig sin Næse og saa sig derpaa om. Huset var fuldt; selv Tante Rebekka var der.

Efter at Præsten betænksomt havde set paa sine Tilhørere, begyndte han saaledes:

— Jeg ser her nede foran mig Broder Bill Hines, som kan læse i Bibelen og har en Bibel. Er det ikke saa, Broder?

Efter at Bill Hines havde nikket bejaende, fortsatte Præsten:

— Og der er Tante Priscillas Søn Hans. Han kan læse Bibelen strygende og har mere end en Gang læst op af den for mig. Er det ikke saa, Hans?

Hans grinede, nikkede og hang saa med Hovedet; han holdt ikke rigtig af, at man paa den Maade nævnte hans Navn.

— Og der er den gode, gamle Tante Patty, som kender Skriften bedre end nogen anden, som her er til Stede; hun har jo faaet Undervisning hos Oberst Jaspers lille Pige og Frue. Jeg tror nok, at hun kender Bibelen fra Ende til anden, fra Edens Have til det nye Jerusalem. Der er ogsaa andre til Stede, som kender Skriften, nogle et Stykke, andre et andet. Og nu sporger jeg alle Eder, som kender Skriften, om I husker, hvad Bibelen fortæller, at Vorherre uddrev syv Djævle af Maria Magdalene, da han var her nede paa Jorden.

Man hørte en bifaldende Mumlen fra Menigheden; de fleste kunde huske det.

— Men har nogen af Jer nogen Sinde læst, *at Vorherre har drevet dem ud af nogen anden Kvinde?*

Almindelig benægtende Mumlen og Hovedrysten antydede, at der ikke var nogen, som havde hørt Tale herom.

— Vel, sagde Præsten med den uskyldigste Mine, *saa har alle de andre Fruentimmer fremdeles Djævlene i Livet.*

Der blev ganske tyst i hele Menigheden. Efter et Par Minutters Forløb rejste en af de ældste Mænd sig og sagde:

— Broder Peter! Jeg tror, at Du nu kan begynde paa Gudstjenesten.

Og dermed var Sagen afgjort.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres gratis.

Læreren: Hvad ved Du saa at fortælle om Karl den 12.?

Eleven: Karl den 12. var meget tapper, men selvraadig. Rigsraadet vilde forhandle med ham, — men de traf ham sjældent hjemme.

— Hvor blev han da truffet?

— Ved Frederikshal.

— Af hvem?

— Af en Kanonkugle.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49. Stuen

Mælkeriet Enigheden.
Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.
TELEFONER 2146 - 6270

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen. og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Satyr

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 47 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 20. November 1919

Tegning af Alfred Proessdorf.

Hvorfor er Pelsværk saa dyrt, kan nogen angive Grunden? Saa spørger den lille, stærkt videbegærlige Else.
*ørst flaar man **Dyret** og derefter **Kunden** — det er paa den simple Maade, man laver Pelse!*

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
„ „ „ „ 1 Md.s Opsigelse $4\frac{1}{2}$ „
„ „ „ „ 3 Mdr.s Opsigelse 5 „

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen“s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35.
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon
1848

Hele Serien for kun 6 Kr.!!!
Kærlighed & Ægteskab, Ungkarlens Billedbog, Evadatteren, Den rigtige Spaabog, Albertinebogen, Kærlighed & Sundhed, Lady Hamiltons Elskere, Bryllupsnatten, De 10 Bud for Fruer, dito for Mænd, Gnister, Kærlighedens A. B. C. Hele denne Bogserie sendes (kun samlet) for 6,00. Efterkrav 85 Øre mere.
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ny Jægerkro
Utterslev
Telf. Taga 86. Telf. Taga 86.
Linie 5 til Borups Alle.
Idyllisk Beliggenhed ved Gadekæret.
Madkurve kan medbringes.

Køb RAVNEN

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke“.
Fredericia.

Hun (som er overtroisk): Jeg vilde aldrig fri til en Dame paa en Mandag. Det bringer Ulykke.

Han: Ikke altid! Jeg havde en Ven, som gjorde det, og Damen gav en Kurv.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

— Pigen: Frue! Bob vil ikke spise det Sukkergodt.

— Fruen: Aa! Det lille kloge Dyr. Saa maa der være Noget i Vejen med det. Giv det til Børnene.

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Jens (som skal ind at tjene Kongen og nu tager Afsked med Kæresten, der er ved at forgaa af Sorg): Malene, Malene dog! Græd inte. Jeg faar nok Tag i en an'.

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
flydende eller faste Brillantine.
Det bedste for Haaret.

Tegning af Johannes Flor.

Husassistenten: Skomageren er her med deres Støvler. De koster 18 Kroner.

Baronen: Jeg har ikke saa mange Penge hos mig i Øjeblikket; De kan sige til ham, at jeg er gaaet eller at jeg er i Bad . . . men hvis det er Dem meget imod at sige en Usandhed, saa kunde De maaske lægge Pengene ud for mig!!

GULDREGN

Ægteskabet er en vanskelig Kunst. Det er maaske derfor, saa mange prøver det flere Gange.

*

En Hustrus Kærlighed er mere værd end ti forelskede Pigebørns.

*

Kærligheden forlader os for tidligt, Skinsygen for sent.

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

Præsten: Jeg har hørt, at De skal skilles fra Deres Kone, Lavs. Det er ikke rigtig af Dem.

Lavs: Jamen, Hr. Pastor, det er skam ikke min Skyld. Jeg har gjort alt, for at hun skulde blive. Jeg har pryglet hende, jeg har sparket hende, jeg har spærret hende inde, men hun vil alligevel ikke bli' hos mig.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance“
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

— Hør, sig mig nu, Ole Olsen, hvorfor drikker du egentlig saa voldsomt?

Ole (vemodigt): Det gør jeg egentlig kun for at drukne mine Sorger.

— Naa, bliver du dem saa kvit?

Ole: Nej du. Jeg kan ikke tro andet, end de har lært at svømme.

Modersprøjten
„Noliber“
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Tegning af Satyr

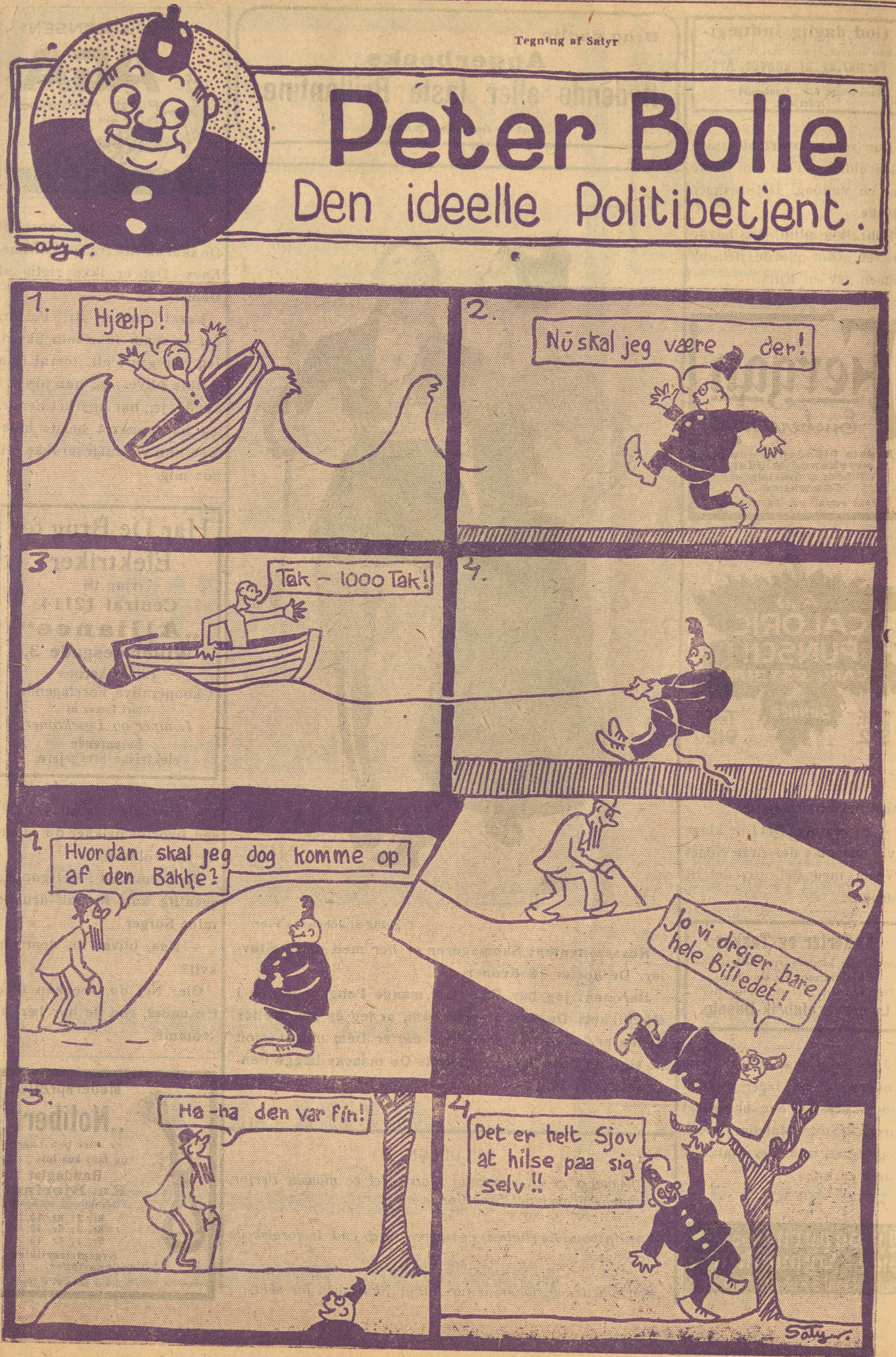

HØRTE DU, HANNE?

Ind i en Forretning i en mindre By paa Sjælland traadte forleden en ung Dame i Følge med en ung Herre. Damen, som havde stærkt røde Kinder, spurgte med dirrende Stemme, om hun maatte laane Telefonen.

Ekspedienten lukkede Lemmen i Disken op og viste det unge Par ind i Kontoret bag Butiken og pegede bukkende paa Telefonen.

Fra Butiken hørte man nu følgende Telefonsamtale:

. . . Er det Dig, Hanne? . . . Goddag Hanne! . . . Jo, vist kan Du høre, hvem det er. . . . Det er jo *mig* . . . det kan Du vel nok gætte! . . . Ja, vist er det *mig*. . . . Hvordan gaar det? . . . Jo, jeg skal fortælle Dig noget forfærdelig morsomt, Hanne. Jeg er bleven forlovet! . . . Nej, jeg spøger virkelig ikke! . . . Jo, Du, Frans er med *her*. . . . Jamen, naar jeg nu siger, at det er sandt — — Frans, kom her hen. (Nu høres Lyden af et voldsomt Kys og derefter den unge Dames Stemme):

— *Hørte Du, Hanne?*

X

(Mel.: O. Dagmar).

Hør, hvor det pusler i Skov og Krat
og paa mit Loft baade Dag og Nat.
Opdagerchefen og hanses Stab
sidder paa Vagt ved mit Pengeskab.
Tys, kan De se denne sorte Rad,
det er jo, som han ku' skilles ad!
Dirke han har i sit Lommefoer,
i Ærmet han skjuler et Bor.
Paa Sokker, paa Sokker
han lister sig frem som en Trold eller Heks.
For Pokker! for Pokker!
— det er jo *det borende X!*

Vort Politi fik ej paa ham Kram,
ak nej, for *Borte* har taget ham.
Dagen derpaa staar han med sit Bor
og roder saa frækt paa et fint Kontor.
Panser og Staal er for ham en Leg,
han gennem alt kan sig skaffe Vej,
Penge han »negler« saa vidt paa Jord,
og aldrig saa *exer* hans Bor.
Han borer, han borer,
om Pladen er tyk og konkav og konvex,
det morer, det morer
vist ham, *dette borende X!*

Men *Tage Jensen* har nok et Spor;
ved han, hvor Manden med Boret bor?
Snushaner flyver med Vindens Hast,
dygtigt forsynet med Baand og Bast.
Sidst blev han set tæt ved Middelfart,
hvor han sig bored' en dejlig Part.
5000 Krus fik han i Korsør,
og tænk, nu mod *Bor*-up han kør'!
O Jammer, o Jammer,
af Skræk hver Borgmester bli'r lam og perplex,
de rammer, de rammer
dog ikke *det borende X!*

X han er fræk som en Slagterhund,
borer et Skab, der har dobbelt Bund,
borer sig frem gennem tykt og tyndt,
naar han behøver lidt Skillemønt.
Og De skal se, her en skønne Maar'n
borer han tværs gennem Rundetaarn.
Livet for ham er en munter Dans,
og *Bor*-dans er hans bedste Tjans.
Til Sommer, til Sommer
der laves et Pengeskab til *Christian Rex*
—dér kommer, dér kommer
en skøn Dag *det borende X!*

Nils Nejl.

Kærlighed med Forhindringer.

— Men hvorfor skal man da have Tilladelsesbevis, naar det ikke er nødvendigt, Mr. Stuart? spurgte hun.

Uden at sagtne Farten, svarede han:

— Jo, fordi det aldrig skader, Mrs Cobb, og man derfor bør forsyne sig dermed, hvis man ikke har saa fortvivlet et Hastværk som Lili og jeg. En Præst, som vier uden et saadant Bevis, maa betale Bøder, hvis han bliver anmeldt — men hvis ikke De, Mrs Cobb, bliver Anmelder, saa kan jeg forsikre Dem, at Lili og jeg ikke tænker paa at blive det. Og for alle Eventualiteters Skyld overgiver jeg ham en Check saa stor, at han kan betale 6 Bøder, om det skal være. Og hvad enten Præsten maa betale Bøder eller ej, er Ægteskabet dog et lovligt Ægteskab. Forstaar De. Ægteskabet staar fast! — Skynd Dig, Elskede, skynd Dig!

— Aa Henry, udbrød jeg, jeg skammer mig saa forfærdeligt over den Aften, Du ved. Men hvad skulde jeg gøre?

— Onde, stygge Lili! Jeg er dog glad over, at Du skammer Dig. Nej, tusind Kys formaar ikke at afbetale dette Forræderi! Ved Du, den Aften, da Du gik, var det ikke langt fra, at jeg havde skudt mig en Kugle for Panden. Og min stakkels Moder! Jeg har aldrig set hende saa fortvivlet. Det lader til, at hun har holdt meget af din Familie. Hvor vil hun ikke blive lykkelig. Aa, kære Moder, blot Du var her!

Automobilen ventede. Vi fløj af Sted.

En Time senere susede vi tilbage. En Time, det var alt — en lille, kort Time, og hvor meget var ikke forandret for to Mennesker.

Dampskibet laa der stadig.

Saa blev jeg ført om Bord af min Mand — min Mand, som jeg nu endelig havde fundet. Og fundet paa den mest mærkværdige Maade; ved et Tilfælde — jeg, som pralede af min Intelligens og min Filosofi.

Aa, min stakkels Filosofi. Hvad er den, naar alt kommer til alt, andet end en ringe Trøster, naar vi ikke faar, hvad vi vil have. Og naar vi en Gang har faaet, hvad vi tragtede efter, hvad tjener det saa til at filosofere! Hvem trænger til Filosofi, naar man har Kærlighed?

Ende.

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

I

FØR GIFTERMAALET

Udenfor St. Jermyns-Klubben piskede Regnen ubarmhjertigt mod den tomme Stenbro. Mr. Robert Grell støttede sig mod Bordet og stirrede et Øjeblik ud gennem de duggede Vinduer.

— Et forbandet Vejr i Aften! udbrød han med Overbevisning.

Han talte med let Brydning — en næsten umærkelig Slæben paa Ordene, som er kendetegnende for Amerikanere, der har rejst meget og er kommet i Berøring med Mennesker af alle Samfundslag.

Manden, han var sammen med, hævede Øjenbrynene og tog et Drag af sin Cigar.

— Ja, indrømmede han. Men din Maade at sige det paa ligner mere den gamle Bob Grells fra gamle Dage end den elegante Mr. Robert Grells, Politikeren, Millionæren og Diplomaten og den lykkelige Vinder af den højeste Gevinst paa Londons Ægteskabsmarked.

Grell tyggede paa sit nedhængende, staalgraa Overskæg.

— Nuvel, sagde han, vi er heller ikke til Sammenkomst i den kongelige Klub. Her i min egen Klub vil jeg som fri Borger sværge Vé og Forbandelse over Vejret — eller over noget andet — paa hvad Maade, det behager mig. Herregud, Fairfield, Du kan vel ikke forlange, at jeg stadig skal se lige højtidelig ud. Jeg maatte eksplodere, hvis jeg ikke en Gang imellem kunde give mine Følelser Luft.

Sir Ralph Fairfield nikkede. Han forstod. I mange Aar havde de været gode Venner. Begge havde kæmpet sig frem i Verden, begge havde kendt den ubetvingelige Vandringslyst, som kan faa et Menneske til at taale Sult og Tørst og Savn i fremmede Lande blot af Kærlighed til Æventyret, og begge var blevet kendte ud over deres Lands Grænser, Fairfield som Etnograf, medens Grell havde udøvet stor Indflydelse paa De forenede Staters politiske og finansielle Liv. Mere end en Gang var han blevet anvendt i vanskelige Anliggender for sin Stats Regning og altid havde han haft Held med sig. Han havde haft en glimrende Stilling i Udsigt, da han pludselig havde trukket sig tilbage og slaaet sig ned i England for at nyde sit Otium. Han havde købt et Gods i Sussex og havde lejet et Hus i Grosvenor Garden.

Da havde han mødt Lady Eileen Meredith, Datter af Hertugen af Burghley, og ligesom alle de andre var han faldet som Offer for hendes graa Øjne. Den unge Piges pikante Skønhed, fuldendte Gratie og betagende Charme havde gjort ham vanvittigt forelsket i hende. Han havde besluttet at vinde hende, og da han var en Mand, der altid havde gennemført sine Maal, havde han ogsaa naaet det ved denne Lejlighed. Det var nu sidste Aften, han sad som Ungkarl her i Klubben.

Han var en statelig Mand paa 45 Aar, og hans Klædedragt fremhævede hans muskuløse Skikkelse. Hver Bevægelse, han gjorde, mindede om en Tigers, fuld af Smidighed og Kraft. Hans kortklippede Haar var graat ligesom hans Overskæg, og han havde en Maade at se paa den, han talte med, gennem de halvtlukkede Øjenlaag, som gav en overfladisk Betragter det Indtryk, at han halvsov. Ansigtet var firkantet, Hagens Form tydede paa Egensindighed og Læberne, som delvist skjultes af Overskægget, var tynde og sammenpressede. Han var Typen paa en Mand, der er vant til at sejre enten med Hjernen eller med Musklerne.

Et Vindstød piskede Regndraaberne mod Ruden. Sir Ralph Fairfield lagde Benene over Kors og sagde:

— Du er en stor Mand, Bob. Du tager det som den naturligste Sag af Verden, at Du har vundet den smukkeste Pige i alle de tre Riger tilsammen. Hvordan mon Du vil befinde Dig som gift. Du ved selv, at Du ikke er skabt for Hjemmet.

Deres Blikke mødtes. Det humoristiske Glimt, som lyste i

Baronens Øjne, fik intet Gensvar i den andens. Han rejste sig og saa paa sit Ur. Den var halvti.

— Du tager Fejl, Fairfield, sagde han leende. Eileen og jeg holder af hinanden, og Du skal faa at se, at det vil gaa godt. Vil Du se en Gave, jeg tænker paa at give hende i Morgen?

Han stak Haanden i Brystlommen og trak et aflangt Etui af mørkeblaat Maroquin frem. Han trykkede paa en Fjeder. Skinnende hvidt mod det mørke Fløjlsunderlag laa et Perlebaand, som Fairfield straks kunde se var overordentlig værdifuldt. Hver Perle var et fuldendt Kunstværk. Grell tog det op og hængte det paa sin Pegefinger, saa at det elektriske Lys brødes i Perlerne.

— Ret net, ikke sandt? bemærkede han. Jeg gav Streeters Ordre til at tage det bedste, han kunde.

Han lagde Perlebaandet tilbage i Etuiet og lukkede det. Fairfield rystede betænkeligt paa Hovedet.

— Du er gal, naar Du gaar med saadanne Kostbarheder paa Dig. Herregud Dreng, Du ved, at der findes Mennesker, som ikke er bange for at myrde for et saadant Smykkes Skyld.

Den anden lo.

— Vær ikke bekymret af den Grund, Fairfield. Du er den eneste, jeg har vist det til, og jeg haaber, at Du ikke tænker paa at slaa mig ihjel. . . . Men, fortsatte han, idet han pludselig skiftede Samtaleemne, der er en Person, jeg maa træffe. Vil Du ikke svare i Telefonen, hvis nogen ringer mig op? Sig, at jeg er her, men at jeg er optaget af en meget vigtig Sag.

— Tilgiv mig, Bob, protesterede Baronen forbavset, men hvorfor da ikke hellere sige Sandheden, at Du er gaaet ud?

Grell var øjensynlig en Smule forlegen.

— Aa, sagde han undvigende, det er bare af gammel Vane. Jeg bliver ikke længe ude. Vil Du, eller vil Du ikke?

— Naturligvis vil jeg, svarede Fairfield stadig forbavset.

— Det er godt. Tak. Jeg er tilbage i Løbet af en halv Time.

Han nikkede hurtigt og gik sin Vej. Kort Tid efter hørte Fairfield en Bil rulle bort. Han lænede sig tilbage i Stolen og blæste den ene Røgsky ud efter den anden. Han følte sig nedtrykt til Mode uden at kunne blive klar over hvorfor. Han tog en Aftenavis, men kastede den straks til Side og begav sig ned i Spilleværelset, hvor han forsøgte at interessere sig for et Parti Bridge. Men Spillet trættede ham blot. Pludselig kom Tjeneren hen til hans Plads. Han rejste sig straks og gik hen til Telefonen. Der var nogen, der vilde tale med Mr. Grell.

— Hallo! Er det Dig Elskede? Det er Eileen. . . . Jeg kan ikke høre. . . . Hvad siger Du?

Det var Robert Grells Forlovede, der talte. Fairfield var ikke klar over, om hans Ven havde forudset dette.

— Det er ikke Mr. Grell, sagde han. Det er Fairfield, Sir Ralph Fairfield, der taler.

— Ah! Han kunde paa Udtrykket i hendes Stemme høre, hvor skuffet hun blev. Er han der? Det er Eileen Meredith.

Fairfield blev med et klar over det falske i sin Stilling, og skønt han ellers var en snarraadig Mand, stammede han dog forlegent:

— Ja . . . nej . . . ja. Han er her, Lady Eileen, men han taler med en Person, han umuligt kan forlade. Jeg tror, at det drejer sig om et vigtigt diplomatisk Anliggende. Maaske er det noget, jeg kan gøre?

Nej Tak, Sir Ralph. Stemmen var blevet kold og afvisende. Han kunde forstille sig, hvor vred hun var blevet, og han forbandede i Aanden sin Ven. Har han været der længe? Naar tror De, han bliver færdig?

— Det kan jeg ikke sige med Bestemthed. Han har været her siden Klokken syv.

Han hængte Telefonen op. Han havde ikke ventet, at han skulde blive nødt til at lyve overfor Grells tilkommende Hustru, da han lovede at hemmeligholde Vennens Bortgang fra Klubben. Det var ikke pænt af Grell. Hans Blik faldt paa Uret, og han konstaterede forbavset, at Klokken var omtrent elleve. Grell havde været borte i halvanden Time.

— Mærkeligt Menneske! mumlede han, idet han tændte en ny Cigar og sank ned i en bekvem Stol i det tomme Rygeværelse. Ganske vist er han forelsket i hende, men det er mærkeligt, at han vilde have mig til at føre hende bag Lyset paa en Aften som denne. Hvad mon det skal betyde? . . .

*

To Timer senere kom en Tjener, barhovedet og med vildt stirrende Øjne, løbende gennem Regnen og fortalte stammende til Gadebetjenten i Grosvenor Garden, at Mr. Robert Grell var fundet myrdet i sit Arbejdsværelse.

II

GAADEN MED MR. GRELL

Telefonen ringede, og Heldon Foyle fo'r op af sin Søvn. Der kunde kun være en rimelig Anledning til at ringe ham op Kl. 1 om Natten, og han begyndte derfor straks at klæde sig paa, medens han svarede.

— Er det Dem? . . . Stemmen i Traadens anden Ende sagde: Det er Scotland Yard — det er Flack. Mr. Grell, den rige Amerikaner, er fundet død . . . ja myrdet . . . i sit Hus ved Grosvenor Garden. Hovmesteren fandt ham.

Naar en Mand i 30 Aar har staaet i Scotland Yards Tjeneste, er hans Nerver i Reglen hærdede. Det er yderst faa Begivenheder, der kan ryste ham — ikke en Gang Mordet paa en saa fremragende Mand som Robert Grell, og Heldon Foyle gabede blot let, efter at han havde faaet Meddelelsen.

— All reight, jeg kommer med det samme. Jeg antager, at Afdelingschefen allerede er dernede. Send Bud efter Overinspektør Green og Inspektør Waverley og varsko Fingeraftryksafdelingen. Jeg behøver en af deres paalideligste Mænd. Sig til en af vore Fotografer, at han møder mig udenfor Huset. Send desuden Bud efter Professor Harding og telefoner efter Kommissæren. Sig til alle, der opholder sig i Huset, at intet maa røres, og at alle uvedkommende holdes borte. Og Flack — Flack. Ikke et Ord til Journalisterne endnu.

Han hængte derpaa Telefonrøret op og fuldførte metodisk sin Paaklædning, thi han var metodisk i alt, hvad han foretog sig. Han tænkte slet ikke over Mordet, da han vidste, at det ikke nyttede at opbygge Teorier, før han havde Fakta at holde sig til.

I ti Aar havde Heldon Foyle været Chef for Scotland Yards Kriminalafdeling. Han havde aldrig ejet en Slaabrok, og han havde aldrig spillet paa Violin. Men derimod holdt han af en god Cigar, og hans Klæder var altid af sidste Snit.

Hans brede Skuldre og hvælvede Bryst forraadte overordentlig Styrke. Hans firkantede, ejendommelige Ansigt og fremskudte Underkæbe gav ham et barskt Udseende, men et Glimt i de dybtliggende Øjne talte dog om, at han var i Besiddelse af en stor Portion Humør. Denne hans Sans for Humor havde ofte reddet ham fra Fejltagelser, skønt denne Egenskab ellers er sjælden hos Detektivromanernes Helte. Hans Skæg og Haar var velplejet. Der var noget af Bulldoggens sejge Energi over hele hans Skikkelse, og ingen uden hans nærmeste Venner vidste, hvilken skarp og smidig Intelligens der skjulte sig under hans dorske Ydre.

Da han var færdig, standsede en Bil nede paa Gaden. Den var bleven sendt af Scotland Yard.

— Bryd Dem ikke om det, hvis De skulde køre lidt for hurtigt, sagde han til Chaufføren, idet han satte sig op. Jeg tager Ansvaret paa mig. Kør til Grosvenor Gardens saa hurtig, De kan.

Chaufføren gjorde Honnør, og Bilen fo'r af Sted. En Mand med svagere Nerver end Foyle vilde have fundet Farten uhyggelig. Vognen formelig fløj frem, Gaderne var tomme, ingen standsede dem.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Karikatur fra det engelske Vittighedsblad »Fun« 1882. Billedet viser, at man allerede den Gang talte om en Tunnel mellem Frankrig og England — og at man straks havde Øje for den »militære Fare«, som er forbunden med en saadan Tunnel!

— Lasse lilla, om det fortsätter att regna, så kan du snart foxtrott!

(»Søndags-Nisse«)

Sakføreren: Ja, personlig tror jeg paa Deres uskyldighet, det kan jeg si Dem.
Klienten: Koster det no' ekstra?

(»Tyrihans«, Norge.)

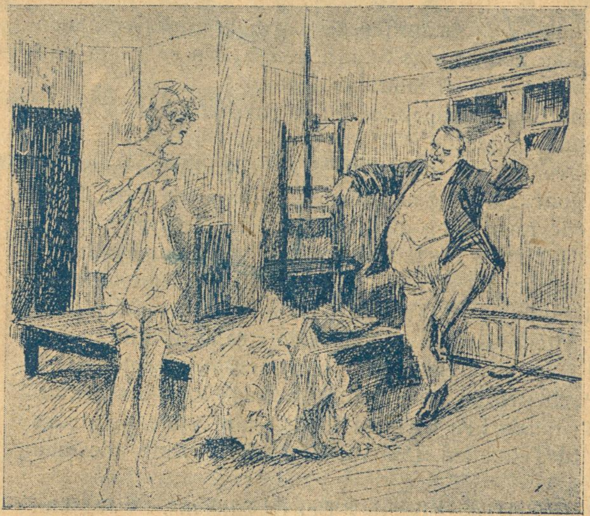

Maleren: Ser De, jeg vil male Dem som badende Venus, saa De maa endelig staa gratiøst — som nu jeg!

(»Lustige Blätter«).

Nils-August var nere i Stockholm på ett kort besök och bodde hos sin rika moster, som gav honom en 100 lapp att roa sig på. Han gjorde så. En morgon intervjuades han af gumman

— Hör du Nils-August, morbror Karl Fredrik har sett dig på operakällaren i förrgår kväll — och du och en till hade druckit 19 flaskor punsch tilsammans. — Kan det vara sant, min lille gosse?

— Ja det är så tillvida (forsaavidt) sant, att det var 21.

(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

Det er nu oplyst, at Wienerschnitzel stammer fra Wienerforfatteren *Arthur Schnitzel.*

*

Hvorfor har mon Tivolis Direktør sat sine Penge i »Paladsteatret«. Her har man i fjorten Dage kunnet set Hr. *Arnes* Penge.

*

Politiet har nægtet Faustinus at lave Aandemaning, og Forbudet skal have bragt ham i stor *Aande-nød.*

Vi haaber for Faustinus, at alle gode Aander maa holde sin Haand under ham, og at Aanden vedblivende maa være over ham.

*

»De fire Store« skal efter Forlydende holde en speciel Fredskonference i København. Lloyd George skal bo i *Fredensgade,* Wilson paa *Amerikavej,* Sonnino paa *Nøjsomhedsvej* og Clemenceau i Zoologisk Have hos sin Fætter *Tigeren.*

*

Saa, nu skal min Sandten ogsaa Klasselotterikollektørerne strejke. De klager bl. a. over, at det *trækker* paa deres Kontorer, og at Luften aldrig bliver *fornyet.* Forhaabentlig falder det i deres *Lod* at vinde den store *Gevinst.*

*

Paa Betty Nansen-Teatret — ogsaa kaldet »Et Krukkehjem« — hvor Kræfterne slaas og skændes, hver Gang Direktricen vil dukke dem — dér opføres nu — *Et Dukkehjem!*

*

Sælsomt.

Forleden blev en Mand kvalt i en Strikke.

Han er død

Dagen efter fik en Mand kvalt en Strikke.

Det var i Fødslen.

HØRT PAA KAFE

Gæst: Tjener, sig mig, hvad er det, Musiken spiller nu?

Tjener: Jeg ved det sandelig ikke, Herre, for der er kommen saa mange nye Musikere i den sidste Tid.

Hørt hos en Gullaschmand.

Husassistenten: Hr. Grosserer, jeg fandt denne Sølvske i Morges i Korridoren.

Grosserer: I Korridoren! Naa, saa er det en af Gæsterne, som har haft Hul i Lommen.

HØRT PAA TRAPPEN

Fru Andersen: Ja, nu er altsaa min Mand bleven rent umulig, siden han er bleven Goodtemplar. Han afleverer aldrig en Øre i Husholdningspenge. Før kunde jeg i det mindste pille lidt ud af ham, naar han var fuld!

Vagabonden: Jeg har taget Støvlerne af for at spare paa Saalerne men derhenne kommer en Landbetjent, og hvis han nu ser mig med de Støvler, saa er jeg bange for, at han tror, det er et Par af Grevens, som jeg lige har været oppe paa Herregaarden og hugge!

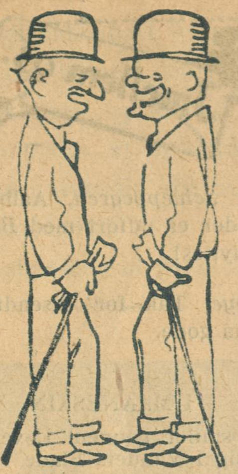

— Du, ham Faustinus har er jo kras til at mane Aander frem og tilbage, men ved Du, hvilken Aand han ikke kan mane væk?

— Nej.

— Den fra 48!

„En Svensker".

Den gamle lasarettsvaktmästaren Carlsson hade fått order att från sa en utbära en afliden gammal man Carlsson stegade in, tog liket på ryggen och knegade iväg. Kommen halfvägs i en trappa upphof plötsligt »bördan« sin röst:

— Snälla, go'a, ja' ä' inte dö'er — —

Varpå Carlsson kort och bestämt genmälde:

— Töst, gubbfan, den saken begriper doktorn bättre än du.

„En Nordmand".

GODT RAAD

— Naa, gutten min, sa den gamle sakfører til sin søn, som hadde faat sin juridicum, naar du nu skal tjene dit eget brød, saa vær aldrig et fæ; — men vær altid paa utkik efter fæ.

„En Dansker".

Grosserer (paa Landet): Hvad laver egentlig deres Svin her?

Bonde: De bliver fedede.

Grosserer: Det er en langsom Maade at fede dem paa. Jeg har set et Sted, hvor de holdt dem i Ørene, mens de fodrede dem med Majs. Det sparede en god Del Tid.

Bonde: Tid! Hva' Pokker er Tid for Svin!?

HØRT I EN KUPE

— Undskyld at jeg spø'r, men hvad har De givet for den Flaske Brændevin?

— 12 Kroner.

— 12 Kroner! Jeg har aldrig betalt saa meget som 12 Øre for Brændevin.

— Næ, det er jo meget almindeligt, at man lader andre betale for sig — men De kan stole paa, af denne her Flaske faar De ikke en Draabe!

HØRT VED TELEFONEN

En Mand ringer op og meddeler glædestraalende i Telefonen, at han er bleven forlovet.

— *Gal Forbindelse!* blev der svaret.

Albert Schleppegrell, Aalborg. Tegninger, der er udført med *Blyant*, kan *ikke* benyttes!

Østerbye. Tak for tilsendte; de er knapt saa gode.

I MAANESKIN

Maanen smiler gennem Løvet,
spejler sig i Vandets Flade.
Stemmer høres, varme, glade,
— jeg alene er bedrøvet.

Hvorfor er Du da bedrøvet?
spørger Du maaske og smiler,
jo, for ser Du, Tiden iler,
men min Sorg har den ej døvet.

Vil Du vide, hvad der trykker,
vil Du vide, hvad der tynger,
hvorfor aldrig mer jeg synger,
hvad det var, der gik i Stykker?

Jeg et Tempel havde bygget
i en Have skøn som Eden,
Templets Gud var Kærligheden,
og med Roser var det smykket.

Templets Gud var Kærligheden,
og med Blomster var det smykket,
men den Grund, hvorpaa jeg bygged,
— var ej til i Virk'ligheden.

Thi jeg levede paa Drømme,
og jeg troede paa Løfter,
men se Løfter bli'r til Kløfter,
hvori Glemsels Elv bortstrømme.

Hvad er stort, hvad Bagateller?
jeg ej længer er bedrøvet!
Maanen smiler gennem Løvet!
lad kun ramle Luftkasteller.

J. B., Slagelse.

— Far, er Kongen Beslagsmed?
— Sludder Dreng.
— Jo, Far, der staar her at han har lagt Beslag paa to Heste.

Tegnet af Vernon Nielsen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
Nordisk Assurance
Compagni Aktieselskab
Telef. Central 7310, „ 7388, „ 13319, „ 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

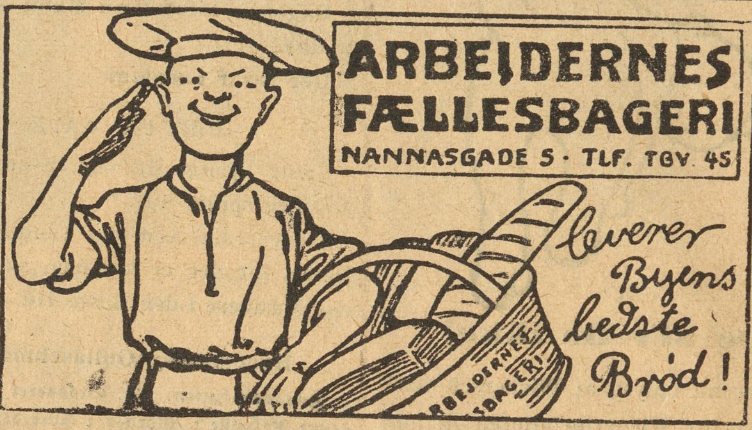

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN".

G. Danielsson og mange flere. Tak, men Fristen for Indlevering af »Efteraars«-Tegninger er forlængst udløben.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
Forlov

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

„Ravnen“s Efteraars-Konkurrence

Vi præsenterer i Dag tre nye, præmierede Efteraars-Tegninger. Hr. *Kildegaards* Tegning har faaet tildelt en Ekstrapræmie paa 5 *Kroner;* der er altsaa, efter Løfte, endnu en Ekstrapræmie paa 3 Kroner tilbage

„Efteraar“
Tegnet af *Ella Andersen*,
Nørrebrogade 42
Præmie: En Originaltegning.

„Efteraar“
Tegnet af *H. Kildegaard*,
Palnatokevej 14, Odense.
Ekstra-Præmie: 5 Kroner.

— foruden selvfølgelig *Hovedpræmien*, den paa de *10 Kroner*, som ikke er faldet endnu.

En Mængde ærede Medborgere har forøvrigt aabenbart fortrudt, at de ikke straks deltog i den fornøjelige Konkurrence, og har nu bagefter »skyndt sig« at indsende Bidrag — som imidlertid alle uvægerlig bliver kasserede!

Husk næste Gang at passe Tiden!

„Frk. Efteraar“
Tegnet af *Georg Nielsen*,
Istedgade 91.
Præmie: En Originaltegning.

Den fiffige Romanforfatter.

Ved et herværende Blad var en ung Romanforfatter engageret til at skrive den spændende Føjleton, og Honoraret var fastsat til 10 Øre pr. Linje.

Imidlertid opdagede Redaktøren, at Romanskribenten benyttede det, iøvrigt ikke ukendte Kneb at fylde hele Sider med Enstavelsesord — som disse:

— Jeg venter.
— Du?
— Ja.
— Paa hvem?
— Paa Dig.
— Naar?
— I Morgen.

Eller som for Eksempel:
Han kyssede hende.
Hun lo.
Han kyssede hende igen.
Hun lo en Gang til.
— Elsker Du mig?
— Ja.
— Varmt?
— Glødende.
— Aa.

Paa denne Maade gik det Spalte op og Spalte ned — og saa blev Redaktøren vred og meddelte Forfatteren, at herefter vilde han blive betalt ikke efter Linie, men efter Antallet af Bogstaver.

Forfatteren lod sig dog ikke forbløffe; i et af de første Numre optraadte pludselig to Personer, som stammede, og de underholdt hinanden i timevis paa følgende Maade:

H — v — o — o — r — r — r f — o — r — r k — h — o — o — m — m D — u — u — u i — i — k — k — e i — i — g — aa — aa — r — r?

Redaktøren vendte omgaaende tilbage til Liniebetalingen, og de to stammende Personer blev kørt over og dræbte af et Automobil i det følgende Numer.

Paa Ørnerov.

Gamle David boede sammen med sine tre Sønner i en By ved Østkysten af Skotland, nogle Mil fra Dundee. En Morgen laa den gamle Mand i sin Seng, plaget af en brændende Feber og ventede længselsfuldt paa sin Søn Donald, som var taget af Sted for at hente en Læge. Endelig kom han, og snart efter kom Doktoren ind. Han undersøgte omsorgsfuldt Patienten, følte paa hans Puls, saa paa hans Tunge og sagde, idet han klappede den Gamle paa Skulderen:

— Der er ingen Fare, min Ven, De bliver snart rask igen! Men samtidig gjorde han et Tegn til de tre Sønner, som stod omkring Sengen. Alle fire trak sig tilbage til et Hjørne af Værelset, og Doktoren sagde, idet han rystede paa Hovedet:

— Det er et slemt Angreb — et meget slemt Angreb. Han skal have Kinin.

— Hvad er det, Doktor?

— Kinin er en meget dyr Medicin, som De kan købe i Dundee. I Løbet af 24 Timer maa Deres Fader i det mindste tage Halvdelen af det, som man faar for et Pund Sterling. Jeg skal skrive en Recept.

— Tak, Doktor.

Da Lægen var gaaet, betragtede de tre Brødre, Sandy, Donald og Malcolm, under Tavshed hverandre. Deres hele Pengeforraad bestod kun af en Shilling og nogle Pence, og alligevel maatte Medicinen straks skaffes.

— Hør en Gang, sagde Sandy, jeg ved en Maade at skaffe Penge paa inden Natten.

— Hvad mener Du?

— Jeg har opdaget en Ørnerede i en Bjergrevle. Der bor en Herre i Dundee, som gerne vil købe Ørneunger; det er meget farefuldt at tage dem, men det betyder jo ikke noget, naar det gælder Faders Liv. Vi har dem maaske i Løbet af nogle Timer.

— Jeg skal plyndre Reden, sagde Donald.

— Nej, nej, lad mig gøre det, sagde Malcolm, jeg er den yngste og letteste.

— Jeg maa da have største Ret dertil, sagde Sandy, jeg opdagede den.

— Kom, svarede Donald, lad os trække Lod. Skriv tre Tal, Malcolm, og læg dem i min Hat. Den, som faar Numer et, skal plyndre Reden.

Malcolm rev et gammelt Kort i tre Stykker, skrev et, to, tre paa dem og lagde dem i Hatten.

Deres Hjerter bankede, medens gamle David laa skælvende i sin Seng, og hver af Sønnerne var parat til at vove sit Liv for at redde sin Far. Loddet faldt paa Sandy, som havde opdaget Reden. Han gik hen og omfavnede Faderen og sagde:

— Vi maa forlade Dig en Stund, Far, men vi gaar ikke langt.

— Hvorfor gaar I?

— Vent til vi kommer tilbage, jeg kan ikke sige det nu.

Donald tog en gammel Sabel ned fra Væggen; den havde tilhørt Faderen fra hans Soldatertid. Malcolm skaffede et Reb, og saa gik de ud.

Snart var de ved Randen af Dybet, hvor Reden fandtes. Foretagendet var i Sandhed overordentlig farligt. Rebet kunde jo svigte, eller hvad der var meget værre, Ørnene kunde jo faa Øje paa Røveren og overfalde ham. I hvert Tilfælde vilde hans Liv være i største Fare.

Sandy, som trodsede disse Farer, var en velbygget ung Mand paa to og tyve Aar. Efter at have maalt med Øjnene den Afstand, som han skulde nedstige, bandt hans Brødre Rebet omkring hans Liv og firede ham ned. Han holdt Sablen i sin Haand og nærmede sig langsomt Stedet, hvor Reden fandtes. Der var to gulbrune Ørneunger i den, og hans Hjerte bankede af Glæde ved Synet af dem. Han greb Fuglene med venstre Haand og raabte saa til sine Brødre:

— Jeg har dem! Hejs mig op!

Oppe ved Fjeldtoppen havde de to andre Brødre lyttet i den største Spænding, og nu begyndte de forsigtigt at hale til — da de pludselig saa to mægtige Ørne komme brusende. Med rasende Skrig, der beviste, at de var Ungernes Forældre, styrtede de sig over Sandy.

— Bare rolig, Sandy! vi har Dig oppe inden et Minut! raabte hans Brødre.

Sandy holdt Ungerne tæt ind til sig og svingede ivrigt Sablen over sit Hoved.

Nu opstod der en frygtelig Kamp. Ørnene skreg, Ungerne svarede dem med en klagende Piben, og Sandy slog og svingede sit Sværd. Han traf Fuglene nogle Gange, men deres Saar gjorde dem endnu mere rasende. Af og til ramte Sværdet Klippen, saa at Gnisterne sprang ud fra den haarde Sten.

Pludselig mærkede han et Ryk i Rebet. Da han saa op, opdagede han, at han havde ramt Rebet med Sværdet, saa at det var ved at gaa midt over. Bleg som Døden betragtede han Rebet — saa lukkede han Øjnene. En kold Gysen gennemfor ham, og han var lige ved at tabe baade Ørneungerne og Sværdet.

I dette Øjeblik slog den ene Ørn sig ned paa hans Hoved og begyndte at hakke i hans Ansigt. Sandy anstrengte sig til det yderste og slog fortvivlet omkring sig. Han tænkte paa sin gamle Far og fattede Mod.

Rebet gik langsomt opad. Venlige Stemmer raabte ivrigt til ham, men Sandy kunde ikke svare. Da han nærmede sig Kanten af Klippen, holdt han endnu Fuglene tæt ind til sig. Hans Haar, som for en Time siden var mørkebrunt, var nu blevet aldeles hvidt, saa at Donald og Malcolm knapt kendte ham igen.

— — — —

Ørneungerne viste sig at være af en sjælden Art og indbragte Brødrene en ret stor Sum Penge, og i største Hast ilede de til Faderens Sygeleje med den helbredende Medicin. Efter et Par Dages Forløb var han frelst.

De nye Vintermoder.

Tegning af Emil Poulsen.

Værten: Hva' Pokker laver De dog dér, Student Jensen?
St. Jensen: Bare rolig, — jeg er kun ved at udvide Indgangsdøren lidt — ellers kan min Kæreste ikke komme ind med sit nye Kostume paa!

Den fattige Drengs Hævn.

— Vær barmhjertig, Herre! Fader kan ikke denne Gang betale Forpagtningsafgiften. Høsten slog fejl sidste Aar — ogsaa paa anden Maade har vi haft Uheld — kan De ikke vente til næste Kvartal?

Den fjortenaarige Drengs Ansigt bar Udtryk af den mest pinefulde Angst, som han stod i Godsejer Schøndorffs elegante Arbejdsværelse overfor den strenge Herre. Hans store, alvorlige Øjne fæstede sig bønfaldende paa den stolte Mands haarde, usympatiske Træk.

— Kære Franz, det er jo meget pænt af Dig, at Du kommer og beder for din Fader — men — Visen om næste Kvartal kender jeg allerede! Den synger Du nu for tredie Gang! Jeg skulde ikke have eftergivet Jer Gælden fra først af! Nu er den vokset Jer over Hovedet! Enten betaler din Fader i Slutningen af Maaneden — eller han kan gaa!

— Det overlever han ikke, sagde Drengen stille. Hans matte Øjne funklede; han knyttede sine Næver.

— Hr. Baron — Bedstefader var Forpagter her paa Schøndorff, Fader er født her — med hver Fiber af sit Hjerte hænger han ved den hjemlige Jord. Driv os ikke fra Gaarden — hav Medlidenhed med os! Fader er sygelig — skal han ogsaa være hjemløs?

— Naa, Dreng! Jeres private Anliggender interesserer mig ikke! Enten hele Beløbet ved Slutningen af Maaneden — eller I bliver smidt ud. Farvel!

Et hovmodigt Nik, og Franz Werner maatte gaa. Forpagtningsafgiften blev ikke betalt. Den Dag, den gamle Forpagter skulde forlade det Hus, hvori hans Fader havde boet, og hvor han selv var født, fandt man ham hængt paa Loftet.

Ved Kirkegaardsmuren begravede man ham. Da den lille Venneskare, som havde fulgt Werner til hans sidste Hvilested, skiltes, satte Franz sig i timevis ned paa den friske Gravhøj. I det Blik, med hvilket Drengen betragtede den Plet Jord, som skjulte det dyrebareste, han ejede, laa der noget usigelig haardt og bittert. Ikke en Lyd kom over hans fast sammenbidte Læber. Lydløst mumlede han noget hen for sig selv. Var det en Ed, en Forbandelse?

Der gik Aar. Den lille Franz Werner, som efter sin Faders Død var forsvundet pludselig, saa man stadig intet til. De faa, som skænkede den stakkels forældreløse Dreng en Tanke, troede, at han var død.

— Er Du bedrøvet, Papa? spurgte Baronesse Alice von Schøndorff en Dag sin Fader, som en Stund havde siddet tavs overfor hende. Det var ved Frokosten. Kaffekopperne stod endnu urørt.

Ved sin Datters Ord fo'r han pludselig op og saa ind i det smukke, blomstrende Pigeansigt, som bar Præg af Angst og Bekymring.

— Se ikke saa bekymret ud, Lise — det er jo intet, sagde han afværgende.

— Pappa! Du skjuler noget for mig — jeg har længe mærket det. Du har Bekymringer, Fader!

Den gamle Baron sænkede Hovedet for den unge Piges forskende Blikke.

— Ja, Lise, Du har Ret — hvad hjælper det at skjule det længere? Du maa være tapper! Vi er — færdige, Alice!

— Færdige? Hvad skal det betyde? Hun saa uforstaaende paa ham.

— Forarmet, Alice, sagde den gamle Mand stille. Jeg har haft Uheld, og saa tilmed de daarlige Tider — tilsidst vidste jeg hverken ud eller ind. Jeg vilde friste Lykken, jeg begyndte at spekulere — og nu er vi færdige. Gæld — Schøndorff prioriteret til op over Skorstenen! Og nu — jeg ved ikke, hvorledes det er sket — men der staar en bag ved, som skaanselsløst vil ødelægge mig. Det skal være lykkedes ham at samle alle Veksler, som er i Omløb. Og han er en Djævel, det Menneske! Han hader mig, han vil ødelægge mig! Og jeg spørger mig stadig: hvorfor —

hvorfor? Jeg kender ham ikke — har aldrig gjort ham nogen Fortræd! Jeg overlever ikke at skulle sælge Schøndorff — vort gamle Gods!

Den gamles Bryst hævede sig og sank under hans stønnende Aandedrag.

— Hvad hedder din Fjende, Fader?

— En Mr. Francis fra Venezuela er det.

— Aa! Kun en svag Lyd, men Baron Schøndorff hævede Hovedet og saa forstyrret ind i sin Datters askegraa Ansigt.

— Alice — Du kender ham!

— Ja, Papa — han kommer hos Kørners, der blev jeg præsenteret for ham. Han undgaar mig, taler aldrig til mig — og er dog overalt, hvor jeg er! Han gør mig rasende, det Menneske! Hvad har Du gjort ham, Fader?

Baron Schøndorff hævede modløst Hovedet.

— Jeg? Jeg kender ham ikke! Han sprang op og styrtede ud.

Alice sad ubevægelig. Hvem var den unge Mand, hvis tungsindige, mørke Øjne forfulgte hende, ophidsede hende og gjorde hende hvileløs? Var det Had, som laa i hans Blik? Hun maatte have Vished.

* * *

En Tjener i Livré traadte ind i Bankdirektør Francis' elegante Arbejdsværelse.

— Mr. Francis, en Dame ønsker at tale med Dem!

— Privat — mig? Vel, lad hende komme ind.

Tjeneren forsvandt, og den unge, elegante Mands mørke Øjne rettedes nysgerrigt paa Døren.

— Aa! Manden var sprunget op og stirrede med foroverbøjet Hoved paa den slanke Pigeskikkelse.

— Baronesse Schøndorff?

Ved den halvt hviskende Lyd hævede Alice Hovedet og saa Manden, som var blevet bleg af Ophidselse, fast ind i Ansigtet. Langsomt, Skridt for Skridt, traadte hun nærmere og stod tæt foran ham. Hans Blik hvilede betaget paa hende.

— Ja, Mr. Francis! Jeg — hos Dem! Og dog vil jeg ikke gøre Forretninger med Dem!

— Hvad — naar det ikke er Forretningsanliggender — skaffer mig den uventede Ære? sagde han rolig, idet han trak en Stol frem til Frøkenen.

Alice rystede paa Hovedet, og pludselig skreg hun med halvkvalt Stemme:

— Mr. Francis, hvad har vi gjort Dem, min Fader og jeg, siden De hader os?

Al Farve var veget fra Mandens Ansigt. Han lænede Hovedet tilbage og betragtede den skønne Pige med et Blik, som fik hende til at bøje Hovedet.

— Jeg — hader Dem, ja — Dem og Baron Schøndorff, begyndte han sagte og ensformigt. Jeg hader Dem, som man hader det, som har ødelagt ens Liv, røvet ens Ungdom, udstødt en i Jammer og Elendighed, med Spot, uden Barmhjertighed — saaledes hader jeg Jer begge!

— Mr. Francis! Den unge Pige var sunket ned i Lænestolen og stirrede forstyrret paa Manden.

— Mit Navn har ikke altid været Francis, Baronesse Schøndorff. Den Gang — da jeg lærte at hade — hed jeg ret og slet Franz Werner!

— Søn af gamle Werner? lød det tonløst fra Baronessens skælvende Læber.

— Javel! Den Mand, som Deres Fader uden Barmhjertighed jagede fra Hus og Hjem! Ser De, Baronesse. Livet har gjort mit Sind haardt, jeg har sultet og lidt Nød, men der var noget i mig, som drev mig frem. Ved min Faders Grav havde jeg svoret at hævne ham. Min Hævn! Den var Drivfjederen i al min Stræben og Virken. Da jeg var blevet fri og økonomisk uafhængig, sagde jeg: »Øje for Øje og Tand for Tand!« Jeg vendte hjem til mit kære, gamle Fædreland, og — der gives dog en retfærdig Verdensstyrelse — fik at vide om Deres Faders økonomiske Vanskeligheder. — Skæbnen hjalp mig, førte mig sammen med den Mand, som jeg ønskede Ulykke over. I aarevis havde jeg drømt om Hævn — og nu er jeg saa vidt!

Alice sad sammensunken med dybt sænket Hoved.

— Derom har jeg intet vidst, stammede hun ganske svagt.

Manden betragtede hende med et sælsomt Blik.

— De var Barn den Gang, skærmet og vogtet mod alle Livets Storme. Og netop derfor hadede jeg Dem, netop derfor æggede den Tanke mig at kaste Dem, den fine, stolte Dame, ud paa Landevejen, hvad man en Gang gjorde med mig.

— Saa grusom kunde De være! Der laa et forfærdet Barns rasende Angst i Pigeøjnenes Blik, som borede sig ind i Mandens Ansigt.

Et blidt Smil gled et Øjeblik over Franz Werners skarptskaarne Træk. Men han blev straks alvorlig igen.

— Det gaar mig nu, som det saa ofte er gaaet mig her i Livet. Det, hvorefter jeg har stræbt, hvad der var mit Livs Indhold, Længslen efter at hævne min Fader, er nu, da jeg staar ved Maalet, løbet i Sandet. Egentlig har jeg levet forgæves — thi jeg naaede kun til Maalet, men opfyldte ikke min Ed — og nu — —

Han tav og aabnede en hemmelig Skuffe i sit Skrivebord, hvoraf han tog en Mængde Papirer ud, som han forsigtig gennembladede.

— Mit Livsmaal, sagde han klangløst, efter at jeg har kæmpet og stridt! Jeg, Herre paa Schøndorff, fra hvilket man har drevet mig bort! Og saa behøves der kun et Par uskyldige Pigeøjne — og alt blev ham revet ud af Hænderne. Jeg har værget mig mod Dem, Baronesse. De var dog den stærkeste! Jeg har skammet mig for disse stolte Øjnes klare Blik, som saa ofte spørgende søgte mit, jeg har været bange for, at De kunde se ind i min sønderrevne Sjæl, hvor mit saa sent vakte bedre Jeg kæmpede med mit længe nærede Had!

Han rejste sig op og tændte hurtigt et Lys. Da tog han Papirerne frem og holdt dem i Flammerne. Knitrende blussede de op, og et Øjeblik efter laa der i Askebægeret en Smule Aske, paa hvilken Franz Werner stirrede med et sørgmodigt Smil.

— Aske! Mit Livs Indhold! Han rejste sig op og traadte nærmere hen til Alice, som havde fulgt ham med forvirrede Blikke.

— Sig til Deres Fader, Baronesse, at den gamle Fjende er besejret. Han skylder mig intet mere. Sig ham, at saaledes hævner den lille Franz Werner sig, som han en Gang skaanselsløst gjorde til Tigger. Baronesse —. Han gjorde en bitter Bevægelse. Hun saa, at Manden næsten var afmægtig.

Alice rejste sig hurtigt. Hun saa paa ham — de var ejendommelig straalende, disse store, klare Øjne. Før han vidste, hvad der skete, følte han paa sin højre Haand et Par hede, bløde Læber — og han stod alene.

Han stod en Stund og stirrede ubegribeligt paa Portieren, som var faldet sammen efter hende.

Der gik en Gysen gennem hans Lemmer. Han lukkede Øjnene. Sagte, næsten sky gled hans venstre Haand over det Sted paa den højre, fra hvilket det sydende hedt strømmede gennem hans Legeme.

— Sonet! Hun har sonet — alt! mumlede han sagte. Og saa aandede han dybt som befriet.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN.

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Klienten: Jeg maa bede Dem om at laane mig Øre et Øjeblik.

Sagføreren (uden at se op): Med Fornøjelse, men kun mod Kavtion og til seks Procent.

— En rask Dreng klager aldrig, sagde Læreren.

— Men hvis han nu brækkede Benet? indvendte Eleven.

— I saa Tilfælde vilde en rask Dreng være taknemmelig for, at han ikke havde brækket Halsen.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

S. JOHANNESSON'S
TLF. 3684. 3349 TEL. 3684 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Det gaar tilbage Hakon —!

Tegning af O. Hartig

Interiør fra Kongernes Alderdomshjem.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 48 Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 27. November 1919

Forholdene paa Betty Nansen-Teatret er nok ikke de fredsommeligste. (Dagspressen).

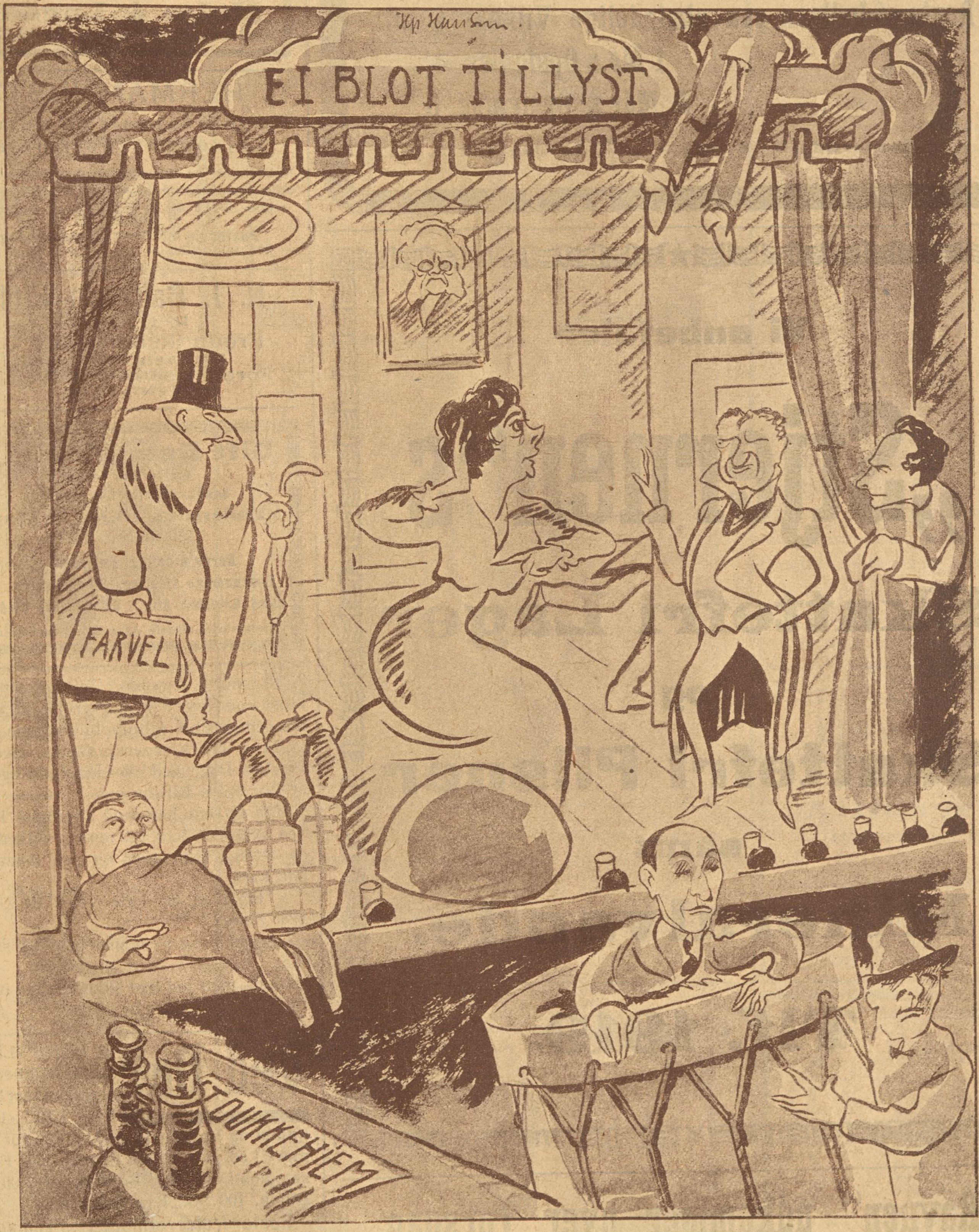

Tegning af Hp. Hansen.

Et Dukkehjem i Frederiksberg Allé.

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.
Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1 Md.s Opsigelse 4½ "
" " " " 3 Mdr.s Opsigelse 5 "
Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler
„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Det var i London. En rig Automobilist kom kørende, udstyret i det allermest moderne Automobilkostume. Indsvøbt i en Bjørneskindspels med en Pelshue langt ned over Ansigtet og med et Par store Birller paa.

Han styrede hen mod Zoologisk Have. Saa sagtnede han Farten og vinkede ad en Dreng, som stod og saa forundret paa ham.

— Sig mig, er dette Vejen til Zoologisk Have?

Drengen saa nøje paa ham og sagde saa:

— Ja, men jeg tror ikke, de har noget Bur ledigt!

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke“.
Fredericia.

— Hvorfor sidder Jensen i en Gyngestol?

— For bedre at kunne faa Øllet ned!

. . . . Han har nemlig haft en stiv Hals i de sidste 14 Dage og kan derfor ikke bøje Hovedet!

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Hansen: — Jeg gad vide, hvad Nytte det er til, at Georgina gaar paa Kogeskole.

Fru H.: — Al den Mad, hun laver, bærer hun hjem.

H.: — Ja, men ingen af os kan jo spise den.

Fru H.: — Nej, hun giver den til Tiggere.

H.: — Ja, hvad gavner det os?

Fru H.: — Saa kommer de ikke igen.

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

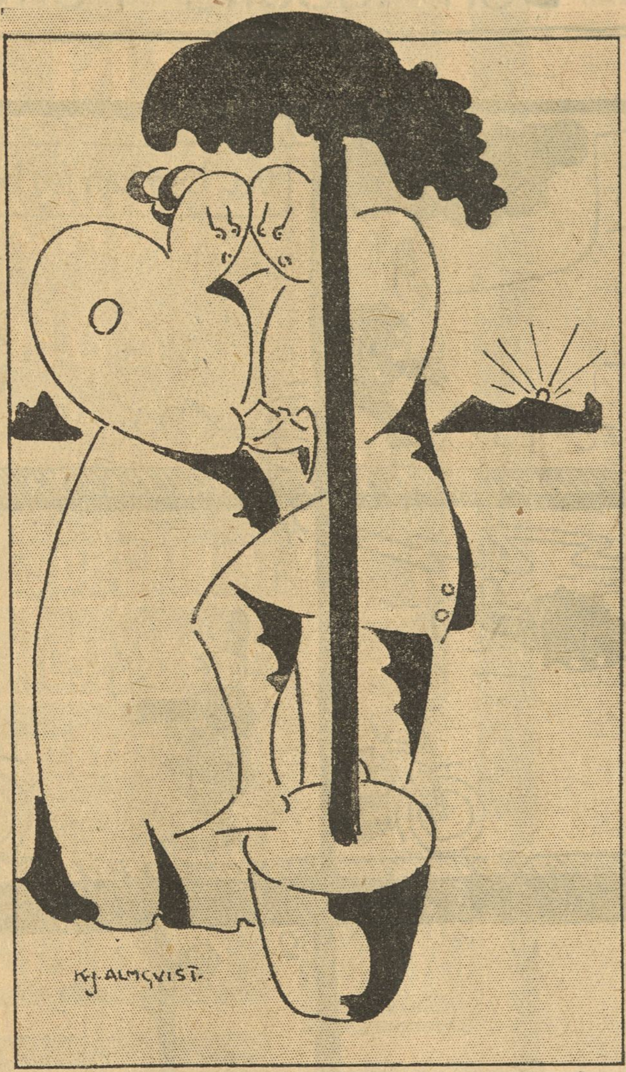

Tegning af K. Almquist.

— **Tænk Dig, min Elskede, jeg gaar i Søvne hver Nat.**

— **Jamen det gør jeg ogsaa — saa kan vi jo følges ad!**

C. M. Hess Fabrikker Vejle

Støbe Gods

H. STEENSENS
AGA

Plante Margarine
er altid den bedste.

For mange Aar siden boede der i samme By en Folkeskolelærer og en Friskolelærer.

Folkeskolelæreren var kendt som en striks Lærer, der ikke brugte mange Omstændigheder, naar der skulde en Irettesættelse til. Den faldt gerne i Form af en korporlig Revselse.

Friskolelæreren var en Modsætning til A. Hans Revselsmetode bestod fornemmelig i at tale mildt, men indtrængende til »Synderen«. Derved mente han at opnaa bedre Resultater. Han yndede at sige, at han ved sin Metode tog Børnene ved Hjerteroden.

— Ja, ser De, sagde Folkeskolelæreren en Gang, Kollegerne var kommet i temmelig varm Diskussion, der er den Forskel paa Deres og min Metode, at medens De tager Børnene ved Hjerteroden, saa tager jeg dem ved Haleroden!

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance“
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

Modersprøjten
„Noliber“
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler
& Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Tegning af Satyr

Sne-digt.

(Mel.: Droslen slog i Skov).

Den var hvid, den attende November,
Sneen faldt den ganske Dag og Nat.
Dyr og Men'sker gennem Sneen kæm-
per,
føj hvor Raadhuspladsen dog var glat!
Klokken 7 paa Kvælden kom det første
lille Dun paa Ryggen af en Kat.
Gamle Folk de sa', det var det største
Snevejr, som vi nogensind' har hat.

Klokken 5 paa Morgenen da laa der
femogtyve Centimeter Sne.
Det var slemt, man kunde ikke gaa der,
ak og vé, en Ynk det var at se.
Klokken 6 var lukket d'Angleterre
sammen med det »Store Nordiske«.
Klokken 7 da blev det meget værre,
da forsvandt »Den Underjordiske«!

Senere man talte om Cykloner,
alle Men'sker glemte rent at le.
Ja, men tænk Dem — Byens Telefoner
de sa' Ingenting for bare Sne!
Der var ikke no'et at gøre ve'et,
Sneen føg dér, hvor den vilde hen.
Klokken 9 blev *J. C.* indesneet,
Klokken 10 vi grov ham ud igen.

Klokken 11 ligned' hele Byen
rent ud sagt en vældig Sukkerhøj,
og det var et meget muntert Syen,
skønt det langtifra var »Sukkertøj«.
Klokken 12 ku' man ej skimte Hesten,
Klokken 1 blev *Lasker* ganske *mat.*
Klokken 2 forsvandt totalt i Blæsten
Fred'rik Jensens nye Silkehat.

Det blev ved at vælte ned fra Skyen,
hvide blev skam baade Folk og Fæ.
Mange fløj ind under »Paraplyen«
for at se, om der var noget Læ.
Flere Mænd gik gladelig i »Bøtten«,
skønt de ingen Brøde havde gjort.
Klokken 3 saa vælted Frihedsstøtten,
det har den ej før i Tiden turd'.

Klokken 5 blev der Panik i Vrimlen,
det var let at se, den var forkert.
Sneen faldt bestandig ned fra Himlen,
som om Møens Klint var pulv'riseret.
Men for dog at En'de faa paa Sorgen
viste der sig ganske nye Tegn.
Klokken 6 præcis den næste Morgen
endte det med — Sjask og Pjask og
Regn!

Jørgen Grønsvær.

LILLE NIGGERHISTORIE

Den gamle Herre plejede hver Dag at sidde i Vindueskrogen i det store, amerikanske Bibliotek. Her sad han og læste indgaaende og omhyggeligt.

Men ved 4-Tiden kom den lille Negerdreng. Han tog pænt sin lidt lasede Hue af og bad altid om den samme Bog. Saa ledte han den samme Side op — Dag efter Dag — kastede et Blik paa den, slog derpaa en kort, veltilfreds Latter op — afleverede saa med et kejtet Buk Bogen og forsvandt.

Den gamle Herre havde nu set den Negerdreng saa ofte og hørt hans Latter saa tit, at han tilsidst blev nysgerrig. En Dag listede han sig til at kigge over Negerdrengens Skulder, og i Bogen saa han nu et Billede af en kæmpestor Bøffel, der fo'r efter en lille Negerdreng.

Han skulde netop til at spørge Drengen, om der stod noget morsomt under Billedet, men i det samme udbrød den lille Niggergut:

— Ah, hvor det er godt — den har ikke naaet ham endnu!

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

Da de kørte frem til den med Søjler prydede Indgang til Huset ved Grosvenor Gardens, traadte straks to Betjente frem fra Skyggen og gjorde Honnør.

Foyle nikkede og skyndte sig op ad Trapperne. Døren var blevet slaaet op paa vid Gab, før han endnu havde faaet Tid til at røre Klokken, og en høj, mager, lidt duknakket Mand kom til Syne. Det var Bolt, en af Detektivinspektørerne, en stille, alvorlig Mand, der havde Æren af at have opklaret flere vanskelige kriminelle Sager indenfor sit Distrikt.

— De er den første, der kommer, sagde han melankolsk. Det er en slem Historie, denne her.

Han talte som en Fagmand. Mænd, som altid lever i Forbrydelsernes Skygge, faar ofte denne Jargon, som ellers er mest almindelig mellem Læger og Journalister. Alle Mord er slemme — som Mord betragtede. En Detektiv kan ikke indblande sine Følelser i en saadan Sag, det bringer blot Uorden i det hele, og Kriminalafdelingens Mænd vaagede omhyggeligt over deres Anseelse.

— Ja, indrømmede Foyle. Hvor er Hovmesteren? Det var jo ham, der fandt Liget. Sørg for, at jeg kommer til at tale med ham.

Hovmesteren, en middelaldrende Mand, der var nervøs og bleg som Døden, førtes ind i en lille Dagligstue. Hans Øjne fo'r forvildede frem og tilbage, og hans Hænder rystede.

Foyle sendte ham et skarpt Blik. Derefter gjorde han en Bevægelse henimod en Stol.

— Sid ned, sagde han venligt. Giv ham noget at drikke, Bolt, det beroliger altid. . . . Naa, hvad hedder De? — Wills? Men vær dog lidt rolig, der er ikke noget at være urolig for. Forsøg nu at fortælle mig, hvad De ved.

Wills slugte hurtig en stærk Blanding af Whisky og Sodavand, som Bolt tvang i ham, og Farven vendte efterhaanden tilbage paa hans ligblege Kinder.

— Aa, det er skrækkeligt, udbrød han, det er skrækkeligt. Mr. Grell kom hjem lidt før ti og gav den Besked, at hvis en Dame skulde opsøge ham, skulde hun straks vises op i hans Arbejdsværelse. Fem Minutter senere kom hun i en Automobil og gik op til ham.

— Hvad hed hun? Hvordan saa hun ud? udbrød Bolt, men Foyle holdt Haanden advarende op.

Wills begyndte atter at skælve og formaaede et Øjeblik ikke at tale. Derpaa fortsatte han:

— Det . . . det ved jeg ikke. Ivan . . . Ivan, Mr. Grells Tjener, lukkede hende ind. Jeg saa hende blot, da hun gik gennem Vestibulen. Hun var høj og slank, men hun havde et tæt Slør for Ansigtet, saa at jeg ikke kunde se det. Jeg ved ikke, hvornaar hun gik derfra, men Kl. 1 gik jeg op til Herren for at høre, om der var noget, han ønskede, før han gik i Seng. Jeg bankede paa, men jeg fik intet Svar. Jeg bankede igen — alt var stadig stille. Da aabnede jeg Døren. . . . Aa, Herregud! Jeg . . .

Han satte Hænderne for Ansigtet og brast i Graad.

Foyle rejste sig og slog ham let paa Skulderen.

— Naa, og saa?

— Værelset var kun svagt oplyst, og jeg kunde se, at han laa udstrakt paa Sofaen med Ansigtet vendt bort fra mig. Jeg troede, at han var slumret ind og gik hen og rørte let ved hans Skulder. Min Haand blev vaad! Og nu voksede hans Stemme til et Skrig. Det var Blod — Blod overalt . . . og han laa med en Kniv i Hjertet.

— Hvor er Ivan? At dømme efter Navnet er han Russer. Han er her vel. . . .

— Jeg har ikke set ham, efter at han lukkede Damen ind, stønnede Hovmesteren.

Mr. Foyle svarede ikke. Bolt havde diskret fjernet sig. Der blev et Øjeblik stille i den lille Stue. Derpaa blev Døren revet op med Voldsomhed, og Bolt fo'r ind.

— Ivan er flygtet, vi er blevet narrede! udbrød han.

Foyle gned sig om Hagen med sin velplejede Haand.

— Hem, sagde han betænksomt, vi maa ikke drage nogen forhastet Slutning, Mr. Bolt. Jeg formoder, at der er tilkaldt en Læge! Før saa denne Mand til ham, og lad ham forklare sig nærmere, naar han er blevet lidt roligere. Ivan overlader jeg til Dem. Bed Tjenerne give Dem hans Signalement og telefoner straks til Flack. Sig til ham, at han sender Meddelelsen videre til alle Politi- og Jernbanestationer. Han kan umuligt være naaet langt bort. Bevogt bare ethvert af hans Skridt, men arrester ham ikke. Hallo, nu ringer det paa Klokken. Det er vel vore Folk! Jeg skal nok lukke op.

Han havde uddelt sine Befalinger roligt og forretningsmæssigt. Derpaa gik han hen og aabnede Døren for en lille Skare Mænd med alvorlige Ansigter. Det var Sir Hilary Thornton, Kommissæren, Professor Harding, Lægen, hvis vidneskabelige Undersøgelser mere end en Gang havde hjulpet Myndighederne til Rette i mystiske Mordsager, Grant fra Fingeraftryksafdelingen, fulgt af et Par Mænd med Fotografiapparater, og tilsidst den ældste Mand i Kriminalafdelingen, Green, med sin Assistent Waverley.

Sir Hilary tog Foyle til Side, og de talte sagte sammen. Professor Harding nikkede til Foyle og begav sig derefter op i anden Etage, hvor Kirurgen og nogle Læger ventede sammen med den myrdedes Sekretær Lomont udenfor det Værelse, hvor Robert Grell laa død.

Lægerne havde ikke gjort andet end konstateret Dødsfaldet, og Foyle selv havde endnu ikke sat sin Fod i Værelsets Nærhed, før Harding havde gjort sine Undersøgelser.

— Vi maa gaa til Bunds i denne Affære, sagde Sir Hilary til Foyle. De ved, at Mr. Grell i Dag skulde havde været gift med Lady Eileen Meredith. Det er en kedelig Historie. Lad os høre, hvad Professor Harding har at sige.

Deres Fødder sank ned i de tykke Tæpper paa Trappen op til den dødes Værelse.

— Trappen fører direkte ned til Vestibulen, saa at det er let for enhver at slippe fra Værelset, og desuden dæmper Tæpperne Lyden af Fodtrinene, bemærkede Foyle.

De traadte tavse ind i Værelset. Man havde drejet op for alle elektriske Lys, saa at Værelset laa badet i Lys.

En døende Ild flakkede i Kaminen. Der var mange Bøger og Kunstsager i Værelset. Parallelt med Vinduet stod et Skrivebord, en halv Snes Stole var spredt rundt omkring i Værelset, og i en Alkove stod en Chaiselong, over hvilken Professor Harding stod bøjet. Han saa op, da de to Mænd nærmede sig.

— Det er tydeligt, at der foreligger Mord, sagde han. Øjen-

synlig blev han dræbt mellem Kl. 10 og 11 ved et Dolkestik gennem Hjertet. Det er forresten et mærkeligt Vaaben, der er blevet anvendt — se her!

Han traadte til Side, og først nu kunde Foyle iagttage Liget. Robert Grell laa udstrakt paa Ryggen med det ene Ben slæbende paa Gulvet. En rød Plet havde forvet det hvide Skjortebryst, og den ene Side af hans Smoking var helt gennemvædet med Blod. Dolken sad endnu i Saaret, og Foyle tog forbavset et Skridt tilbage.

— Bed Mr. Grant om at komme herind, befalede han. Derpaa lænede han sig atter ned over den døde Krop og trak forsigtig Dolken ud. Jeg har aldrig set en lignende før, fortsatte han. En mærkelig Kniv, ikke sandt?

Bladet var omtrent 3 Tommer langt og skarpt som en Barberkniv. Det ejendommelige ved den var det hvide, glatte Elfenbensskaft. Det var fæstet horisontalt til Klingen, ikke vertikalt som paa andre Knive.

Foyle lagde den i sin flade Haand, førte den nærmere Lyset og undersøgte den omhyggeligt.

— Hm, umuligt at opdage noget, mumlede han fraværende. . . . Aa, se der har vi jo Grant. Kan De se noget mærkeligt ved denne Dolk? Giv mig lidt Grafit.

Fingeraftrykseksperten tog en lille Pakke op af Lommen og rakte Detektiven den. Foyle aabnede den og hældte et fint, sort Pulver over Skaftet. Pludselig gav han et triumferende Udraab fra sig.

Aftegnede i Sort mod det hvide Elfenben saas fire Fingeraftryk. De to mellemste var skarpe og tydelige, de yderste mere konturløse.

— Udmærket! udbrød Professoren, udmærket!

Foyle gned sig om Hagen og gav Grant Vaabnet.

— Lad dem fotografere og forstørre, sagde han blot. Vi maa sammenligne dem med de Aftryk, vi har i vore Samlinger, skønt jeg ikke tror, at disse findes der. Han saa paa sit Ur og fortsatte derpaa: Og nu, mine Herrer, maa De undskylde mig, naar jeg beder Dem om at lade mig alene i dette Værelse en lille Stund. Grant, send Green og Fotograferne op og sig til Waverly og Bolt, at de skal tage Tjenerne i Forhør.

De andre trak sig tilbage, og Harding sagde, da han gik:

— Jeg kan intet gøre, Mr. Foyle. Fra et medicinsk Synspunkt er alt klart. Der er ingen Tvivl hverken om Tidspunktet eller Dødsaarsagen. Godnat — eller, rettere sagt, Godmorgen!

Derpaa gav han hurtigt Fotograferne Ordre, og mindst en halv Snes Gange lyste Magnimumsbomberne. Der blev ikke alene taget Fotografier af Aftrykkene, men ogsaa af Værelsets forskellige Dele, og da det var i Orden, gav Foyle Fotografen Ordre til at begive sig til Scotland Yard for at fremkalde Pladerne. Derefter begyndte han at undersøge Værelset omhyggeligt og metodisk.

Green assisterede med sin Notitsbog i Haanden. Nu og da dikterede Foyle nogle Ord, hurtigt og rutineret.

Det eneste betydningsfulde Resultat, Undersøgelsen førte til, var Opdagelsen af en Billet fra Sir Ralph Fairfield med Indbydelse til Grell til at spise til Middag i St. Jermyns-Klubben Aftenen forud, samt et juvelprydet Miniatureportræt af en mørk, ung Pige af en særegen pikant Skønhed.

— Jeg har set denne Pige tidligere, mumlede Green. Hvem er det? Jeg vil se lidt paa Ralph Fairfield.

Han fik Bogen og slog op paa Fairfields Navn, men den havde kun lidt mere at oplyse, end han vidste i Forvejen. Baronen var 42 Aar gammel, havde store Ejendomme i Hampshire og Skotland, var Student og havde foretaget mange Rejser. Som hans Adresse opgav han Albany.

— Det er nok bedst, at De opsøger Fairfield, Green. Fortæl ham, hvad der er sket, og tag ham straks med herhen.

Saa snart Inspektøren, en tavs Mand med et bistert Udseende havde fjernet sig, genoptog Foyle straks sine Undersøgelser. Han gennemgik omhyggeligt og systematisk Værelset fra Hjørne til Hjørne, men der fandtes intet, som kunde give ham den mindste Vejledning i denne mystiske Affære.

En diskret Banken paa Døren bebudede Waverleys Ankomst med Rapporten over Forhørene. De havde givet det Resultat, at Grell, naar han ikke gav sig af med socialt Arbejde, var en Mand med yderst uregelmæssige Vaner, og at Ivan, hans Tjener, som han havde ført med sig fra St. Petersborg, talte flydende Fransk, men daarligt Engelsk og omgikkes forøvrigt meget lidt med de andre Tjenere.

Foyle sank ned i en Stol og begyndte at grunde. . . . Hvad kunde Motivet vel være? Var det Hævn? Var det Skinsyge? Var det Rovmord? Var det en politisk Forbrydelse? Var det en Daares Gerning? Hvem var den mystiske Kvinde? Havde hun noget med Mordet at gøre?

Disse og tusind andre Tanker krydsedes i hans Hjerne, da Lomont, Grells Sekretær, bankede paa og traadte ind med et Spørgsmaal paa Læberne. Foyle vinkede utaalmodigt til ham, at han skulde gaa.

— Senere, Mr. Lomont, sagde han, senere. Jeg er optaget nu.

Lomont fjernede sig forbavset, og et Øjeblik efter tilkendegav en Banken paa Døren, at Green var kommet tilbage, fulgt af Sir Ralph Fairfield.

Baronens Haand var kold, da han trykkede Detektivens, og han vendte sit Ansigt bort, som om han vilde undgaa Foyles forskende Blik.

Han var pludselig blevet vækket om Natten af den forfærdelige Meddelelse, at Robert Grell var blevet myrdet. Han var ikke fejg og havde ofte staaet Ansigt til Ansigt med Døden — men dette var noget ganske andet! Og pludselig kom han med Forfærdelse til at tænke paa, at han Aftenen forud hvde sagt til Eileen Meredith, at Grell havde været i hans Selskab paa den Tid, Mordet var blevet begaaet. Hvad skulde han nu svare hende, naar han traf hende næste Gang? Han maatte staa som en Løgner, og denne Tanke forekom ham uudholdelig og fik ham til at gyse.

— Det er forfærdeligt, sagde han omsider, idet han nervøst krammede sin Hat mellem de lange, hvide Fingre.

Foyle fikserede ham tavs. Hans nervøse Bevægelser havde ikke undgaaet ham.

— Ja, svarede han derpaa. Jeg bad Dem komme herhen, fordi Mr. Grell spiste til Middag sammen med Dem i Gaar Aftes. Ved De, hvorhen han gik, da han forlod Dem?

— Nej, han sagde, at han snart vilde komme tilbage. Men han kom ikke.

— Paa hvad Tid paa Dagen var det?

Fairfield svarede ikke straks. Derpaa sagde han:

— Det har jeg ingen Anelse om.

Foyles Ansigt udtrykte Forbavselse. Han trængte dog ikke videre ind paa dette Spørgsmaal, men gik behændigt over til et andet Spørgsmaal:

— Kender De nogen Kvinde, der kunde tænkes at have besøgt ham paa den Tid af Døgnet?

— Store Gud, nej! Mistænker De en Kvinde? Mr. Grell var min Ven. De maa huske paa, at han har indflydelsesrige Venner baade her og i Amerika. De vilde nok ikke takke Dem, hvis der blev en Skandale ud af det.

Der kom et ejendommeligt Glimt i Detektivens Øjne.

— Jeg gør blot min Pligt, Sir Ralph, svarede han fast, og den er at finde Morderen. Havde Mr. Grell nogen Slægtninge?

— Jeg tror næppe, at han havde nogen.

— Og De erindrer ikke, hvad Tid han gik? Forsøg, Sir Ralph. Det er yderst vigtigt. Jeg har hørt mig for i Klubben, og der sagde man, at man ikke havde set, naar nogen af dem gik, men at de havde været sammen hele Aftenen. De kan senere sende Besked.

— Jeg husker det ikke. Baronens Stemme lød hæs og anstrengt.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Matts och Johan stå och se på hafvet.
Matts: — Haru hört talas om Petrus, som lämnade skeppet (forlod Skibet) gåendes på vattnet?
Johan: — Nä. (Efter en stunds funderande): — Men dä va väl dumt, då va kanske en gammal bra båt.
(»Strix«)

— Ulykkelige! I danser paa en Vulkan!
— Saa faar vi det i hvert Fald varmt i Vinter! (»Le Journal«, Paris.)

LONDONS GRIMMESTE KVINDE

En engelsk Avis har udskrevet en Konkurrence for at faa opspurgt Londons grimmeste Kvinde. Indehaveren af ovenstaaende Fotografi blev den sejrende!

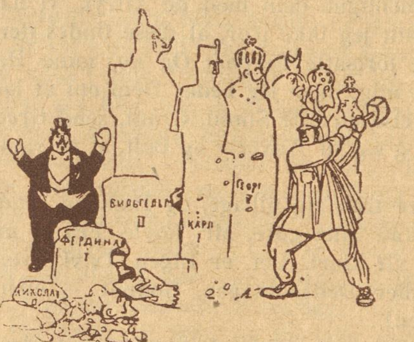

AFGUDSBILLEDERNES FALD
(»Den røde Stjerne«, Moskwa.)

EN GAMMAL HISTORIA

Drängen Per Svensson tänker gifta sig med 70-åriga pigan Lena Ersdotter.

Prosten: Jaså, min käre Per Svensson står in för den glada tilldragelsen att ingå äktenskap. Men är inte skillnaden i ålder väl stor för att en verklig kärlek skulle kunna anses föreligga?

Per Svensson: Ja, men hon har 100 kronor på banken!
(»Strix.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

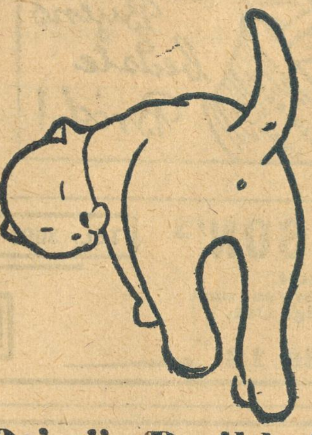

De' si'r De ikke!

Paa Sønderbros Teater spiller de stadigvæk »Barken Margarethe af Danmark«. Tænk, at de kan holde ud at blive ved med at tygge paa den *Bark?*

*

Under Opførelsen af »Et Dukkehjem« paa Betty Nansen-Teatret har Børn under 20 Aar ingen Adgang.

*

Frederiksberg Teater (Fønix-Teatret) aabnedes under den ny Direktør med »Vov-Vov«.

Tidligere var det gerne med et Ramaskrig.

*

Ditlev Peddersen, Kastaniestræde 17, er bleven udnævnt til kgl. Hof Lampepudser.

*

En Dame, der var antaget hos en herværende Tandlæge, hvor hun bl. a. skulde skylle Kummer, opsagde sin Stilling med den Motivering, at hun ikke kunde holde den *Kummer* ud.

*

Sikken et Rabalder, der har været om *Faustinus'* Aandeforestillinger! Flere af Tilskuerne var ikke blide ved Arrangøren, og Faustinus faar vist ikke Fred, før hans Modstandere opgiver Aanden.

*

Alle er enige om, at Kvinden er en Gaade. Men derfor behøver hendes Middagsmad jo ikke ogsaa at være det. Vel?

*

»Teaterskrædderne« vil ha' mere i Løn. De har hidtil klædt Skuespillerne paa — tænk, nu vil de altsaa klæde Direktørerne a'!

Hørt paa Isen.

— Var De meget ude at løbe i Fjor, Frøken?

— Nej, jeg faldt den første Dag, jeg løb, og maatte ligge i tre Uger.

— Tænk, og De frøs ikke ihjel?

HØRT PAA GADEN

Annette: Var Du ikke en Gang forlovet med Victor Madsen?

Jeannette: Navne kan jeg aldrig huske. Hvordan saa han ud?

HØRT VED PARADEN

— 48! Ind med den Underlæbe! Vi skal ved den hellige Nebukaneser ikke ha' nogen Balkon hængende udenfor Geleddet!

HØRT HJEMME

Karl har faaet Smæk.

Mor: Det gør mig li'saa ondt som Dig.

Karl: Ja, men ikke paa samme Sted!

Dyrtidens Afvikling.

Han har os ud af vor Dagsro revet.
Se, paa hans Tænder staar »Dyrtid« skrevet,
og til hans Glubskhed har daglig vi stiklet,
— bli'r han mon bedre, nu han bli'r afviklet?

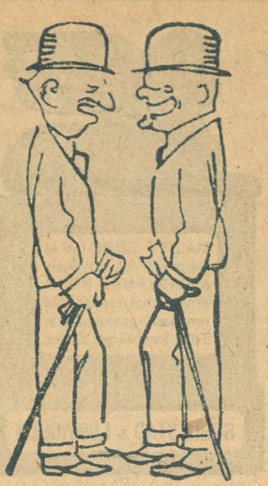

— Du, har Du set, at Johannes Poulsen ivrer for, at der skal rulles paa r'erne paa det kgl. Teater?

— Ja, naar de ikke kan faa en Drejescene deroppe, saa maa de nøjes med en Rullescene!

„En Nordmand".

A.: — Det er mærkelig, hvor ofte store mænd tar feil og indbilder sig noget ganske andet end det virkelige. Jeg læser f. eks. i denne bok om, at Kolumbus trodde, han hadde opdaget Indien.

B.: Det er inte at regne mot, hvad jeg bildte mig ind, da jeg blev gift, jeg trodde nemlig, jeg hadde opdaget Paradiset.

„En Dansker".

— Fruen: Jeg ved nok, at der næppe findes en dygtigere Jæger i hele Landet end Dig, men i Dag har Du dog overgaaet Dig selv.

— Manden: Jeg forstaar Dig ikke rigtig kære Else, jeg har dog adskillige Gange skudt endnu flere Dyr end i Dag.

— Fruen: Ja, det siger jeg heller ikke noget imod, men de andre Gange har Du dog gerne taget din Bøsse med paa Jagt — hvilket Du har glemt i Dag!

„En Svensker".

MAJA VAR FRAMKOMMEN. Kal August hade mist sin något bråkiga hälft (skændelystne Kone). Det blev ett højdundrande begravningskalas, och när litet senare på kvällen Kal August följt gästerna ut och skulle gå in igen, stannade han ett ögonblick på gården, vände sin dimmiga (taagede) blick upp mot fästet, der stjärnorna dansade kadrilj för hans ögon, och utbrast:

— Nu syns då att Maja er framkommen å håller på å rumsterar däroppe!

Hos en Konservator henvendte sig forleden en »rejsende Haandværker« med det Spørgsmaal, om »de udstoppede alle Slags Væsner her?« Og da Konservatoren svarede Ja, sagde »den rejsende«:

— Kan De saa ikke ta' og stoppe mig ud med en bedre Middag?!

Hørt i Skolen.

Tegnelærer: Naa, Hans, bestiller Du noget?

Hans: Ja — jeg hvisker!

ENGLÆNDEREN

Vi en stor Gæstfrihed Englænderne viste,
og de København i høje Toner priste;
det var flotte Fyre at se paa,
men vore Piger kunde ej lade dem gaa.

Naar om Eftermiddagen paa Strøget de gik,
straks en Sværm af Piger efter sig de fik,
Naar om Aftenen man dem i Tivoli saa,
saa et Pigebarn i deres Arme laa.

Pigerne nærgaaende blev og vilde om »Bord«,
næ, saa'en gaar 'en ikke her i Nord;
og en skønne Da' man tog og spærred a',
og der spærret er endnu den Da' i Da'.

Pigerne nu uden for Indhegningen staar,
medens inden for vore Betjente gaar.
En sa'e, hun sin Taske havde glemt,
men Betjenten sa', den gaar sku' ikke saa nemt.
»Anna« ogsaa ude ved Indhegningen staar.
Hun vil se, om hun Øje paa »ham« faar.
Ak, men den, der er forduftet, er vor Engelskman,
medens ved Siden af »Anna« sidder en — — — lille »Dengsemand«.

H. Olsen.

Den magre Mand til den berusede Herre: Det ser ud til at De har druklidt for meget.
Den berusede Herre: Det er meget muligt, men det er afgjort, at De har spist meget for lidt.

Tegning af H. Jørgensen.

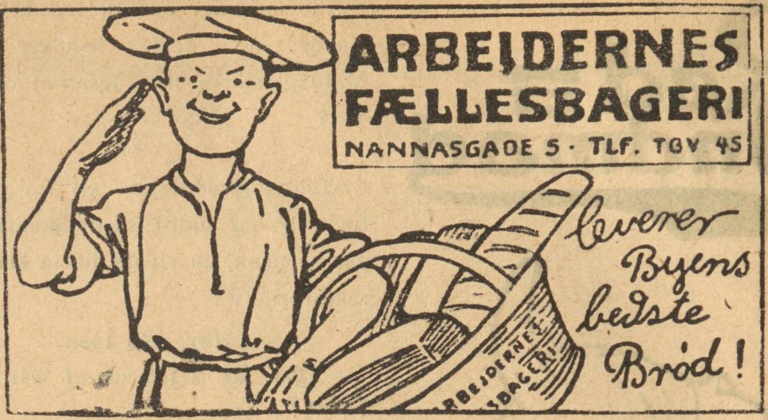

TLF. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater.

Arbejdere, som ikke er organiserede.

Veksellerere, som ikke er ærlige,

Niddinge, som ikke er arresterede,

Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige.

Narre, som ikke er indespærrede —

men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Hans Svendsen, Faaborg, der har vundet Præmie i »Efteraars«-Konkurrencen, bedes opgive sin nærmere Adresse.

E. Nicolaisen. Tak, men det er ikke noget for os.

Charles Antonsen, Saxogade. Benyttes. Honorar afsendt.

Carl Hansen, Elmegade. Ved Lejlighed.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Eget Fabrikat Tlf. Nora 1799

Elektr. Drift Tlf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN".

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard**,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Efteraars-Konkurrence

I Dag er Turen kommen til Ekstrapræmien paa de 3 Kroner, som tilfalder »Jagten er inde«. De to andre Tegninger viser en lille Gradsforskel i Kvaliteten, en Forskel, Læserne sikkert vil opdage med det samme.

For alle tre Tegninger gælder det, at de kommer fra Provinsen. *Horsens, Odense* og *Aarhus* er her udmærket repræsenteret, især hvad det gode Humor angaar!

Næste Gang præsenterer vi Hovedgevinsten, Tegningen, der er præmieret med *10 Kroner* — og derefter følger en Række Præmier (Originaltegninger og »Ravne«-Aargange) til de mange, der endnu er tilbage.

„Efteraar"
Tegnet af *Thorkild Andersen*,
Valdemarsgade 10, Odense.
Præmie: En Originaltegning.

„Jagten er inde"
Tegnet af *Alf. Henrichsen*,
Grønnegade 16, Horsens.
Ekstra-Præmie: 3 Kroner.

Han limer Blade paa.
Tegnet af *T. E. Hansen*,
Dannebrogsgade 19, Aarhus.
Præmie: En Aargang af „Ravnen".

„Tilfældigt Sjov".

Politimesteren kommer spadserende og ser en Betjent bag en Busk. Han siger til ham:

— Men Petersen dog! Hvorfor noterer De ikke den Mand, som gaar der paa den forbudte Vej langs Aaen?

Hvortil Petersen svarer:

— Hys, Hr. Politimester, jeg venter blot paa at se, om han ikke ogsaa skulde faa Lyst til at gaa i Vandet, saa tjener vi straks to Kroner mere.

*

— Hvad Lighed er der imellem en Tandlæge og en glubsk Hund?

— De sætte begge Tænder ind.

En gammel Mand fra Landet kommer ind paa et Apotek.

— Undskyld, siger han til den Tjenstgørende, er De Apoteker?

— Det er jeg.

— Rigtig Apoteker?

— Naturligvis! Men hvorfor spørger De om det?

— Jo, jeg har hørt, at de saa tit tager fejl paa disse her Apoteker, og nu var jeg saa bange . . .

— Hvad er det, De skal ha'?

— For 10 Øre Glycerin . . .

*

— En Buket Alperoser, Frk. Edith, som jeg har plukket til Dem med Fare for mit Liv!

— Aa, Hr. Baron, det siger De altid! Før De en Gang virkelig slaar Dem ihjel, tror jeg ikke derpaa!

*

Grosserer Petersen, der altid taber i Kortspil, udbryder ærgerlig:

— Jeg vilde ønske, jeg aldrig havde lært at spille Kort!

Hvortil hans Hrstru svarer:

— Du vilde vel snarere ønske, at Du havde lært det, Petersen?

*

Pigen: Det er Fogdens Folk, der vil pante.

Fruen: Har De ikke sagt Dem, at vi har Sorg?

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Elevatorføreren.

Netop som Marie skulde stige op i det ventende Køretøj udenfor Kirken, drev en uforklarlig Lyst hende til at dreje Hovedet og se til Siden.

Hun tog hurtigt Blikket til sig og blev ganske bleg, da hun mødte et hadefuldt Blik fra et Par sorte Øjne, som hun straks genkendte. Men det var da ikke muligt, at de Øjne kunde tilhøre *ham!* Han døde jo for et Aar siden i Sahara.

Saadan søgte hun at berolige sig, da hendes Brudgom hjalp hende ind i Vognen og tog Plads ved hendes Side, og Kusken satte Hestene i Gang. Det var dog forgæves, hun gjorde det, thi saadan havde han jo set paa hende den sidste Gang, de var sammen.

Hun hørte ikke de ømme Ord, som hendes Brudgom hviskede til hende, men gennemlevede atter i Mindet den forfærdelige Stund, da det var gaaet op for hende, at Rolf Epping ikke havde været den Kærlighed værd, hun havde skænket ham.

Hvor hun havde elsket ham! Og hvor lyksalig hun havde følt sig, da han allerede efter en Uges Bekendtskab havde friet til hende. Hun havde ikke villet hørt paa alle sine Venner og Bekendtes Paastande om, at han var en lidenskabelig Spiller. Hun troede fuldt og fast paa ham og hans Kærlighed.

Skulde han virkelig, som hendes Venner altid antydede, kun have friet til hende af Beregning — hun var Datter af en meget rig Mand? Kunde de sorte, fyrige Øjne med det varme og ømme Udtryk bedrage? Nej, de Øjne kunde ikke lyve!

Da det forfærdelige Slag kom, som ødelagde hendes Lykke, ramte det hende dobbelt saa haardt paa Grund af hendes faste Tro paa ham.

En Dag havde hendes Fader kaldt hende ind i sit Arbejdsværelse og vist hende tre Veksler, der tilsammen lød paa 32,000 Kroner.

— Se en Gang paa Underskriften, sagde han, og sig mig saa, hvem der har skrevet den?

— Det er jo Faders Navn, svarede hun.

— Det synes saa, *men den er forfalsket.* Kan Du gætte af hvem?

Hun gav et nægtende Svar — men en hemmelig Anelse om Sandheden havde allerede tvunget sig ind paa hende.

— Din Tilbeder har for nogle Maaneder siden forfalsket den, gentog han. Jeg har indløst dem for din Skyld, fordi jeg haabede, at han elskede Dig og af Kærlighed til Dig vilde forandre sin uværdige Levemaade. Men nu ved jeg, at han altid har været den samme Spiller og Udhaler, saavel før som efter din Forlovelse. Jeg ved, at en ny, forfalsket Veksel af ham er i Omløb, men jeg tænker ikke paa at indløse den. Hvis han ikke endnu i Dag forlader Landet, vil han blive arresteret. Af Hensyn til Dig vil jeg give ham Tilladelse til at flygte, derfor har jeg nu sat Dig i Stand til at redde ham.

Faderens Meddelelse havde aldeles knust hende, men — endnu vilde og kunde hun dog ikke tro, at Rolf Eppings Kærlighed til hende kun var Bedrageri. Men den frygtelige Sandhed blev hende aabenbar, da hun meddelte ham Faderens Trusel. Da viste han sig for første Gang for hende i sin rette Person og lod hende tydeligt forstaa, at han aldrig havde elsket hende, men kun spekuleret i den store Formue, som en Gang skulde tilfalde hende.

Hans Øjne glødede af Had, da han tilsidst svor, at han en Gang vilde hævne sig paa hende og hendes Fader, fordi denne var i Stand til at udlevere ham til Retten for nogle lumpne tusind Kroner!

Ganske ude af sig selv af Smærte og Græmmelse skyndte hun sig fra ham til sit Hjem. Næste Dag var Rolf Epping sporløst forsvunden. Et Aar senere læste hun i en Avis en Notits om, at han var gaaet ind til den franske Fremmedlegion og var bleven dræbt i Sahara under en Kamp med en Beduinstamme.

Og nu et Aar derefter, da hun lige var blevet viet til en god, hæderlig, men ikke ganske ung Mand, som i al Stilhed længe havde elsket hende, havde hun atter set ham lyslevende!

— — —

Det nygifte Par tog paa Bryllupsrejse til Italien med en Del Ophold under Rejsen. Det første Ophold skulde være i Nürnberg, hvor Værelset i Forvejen var bestilt paa et af de fornemste Hoteller.

Værelset var helt oppe paa fjerde Etage. Men de brød sig ikke om det; de gik op ad Hotellets Trapper i Stedet for at benytte Elevatoren, som var af den ældre Type og blev betjent af en Fører.

Om Morgenen derimod, da de skulde ned til Frokost i Hotellets Restaurant, besluttede de at anvende den.

De gik ud i Hallen, og Wilhelm Richter trykkede paa Knappen, hvormed man tilkaldte Elevatoren med Føreren. I næste Øjeblik gled Elevatoren langsomt op. Derpaa holdt den. Begge Dørene sloges op, og Føreren løttede høfligt paa Kasketten og rakte med en indbydende Bevægelse Haanden ud.

Lige i det Maries Mand vilde tage hende med sig ind i Elevatoren, faldt hendes Blik paa Elevatorføreren. Med et Angstskrig — hans sorte, hadefulde Øjne var fæstet paa hende — rykkede hun tilbage og trak derved sin Mand med sig. I samme Øjeblik hørtes der en bragende Lyd, og Elevatoren styrtede med Føreren ned i Dybet.

Der opstod en frygtelig Larm. Folk kom løbende fra alle Sider under angstfulde Spørgsmaal og Raab.

— Hvad er der sket? spurgte Wilhelm Richter den ligblege Hotel-Direktør.

— Elevatoren er knust og Føreren dræbt, svarede denne. Efter alt at dømme er han selv Skyld i Ulykken.

— Ved De, hvad han hed? spurgte Marie, som med megen Besvær forsøgte at holde sig oprejst.

Direktøren syntes at blive lidt forbavset over hendes Spørgsmaal, men svarede:

— Han hed Rolf Epping.

Nu forstod Marie, hvorfor Elevatoren var styrtet ned. I samme Øjeblik hun og hendes Mand var steget ind i Elevatoren, havde Epping forberedt Katastrofen. Den Hævn, han vilde udøve over hende, havde dog blot ramt ham selv.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

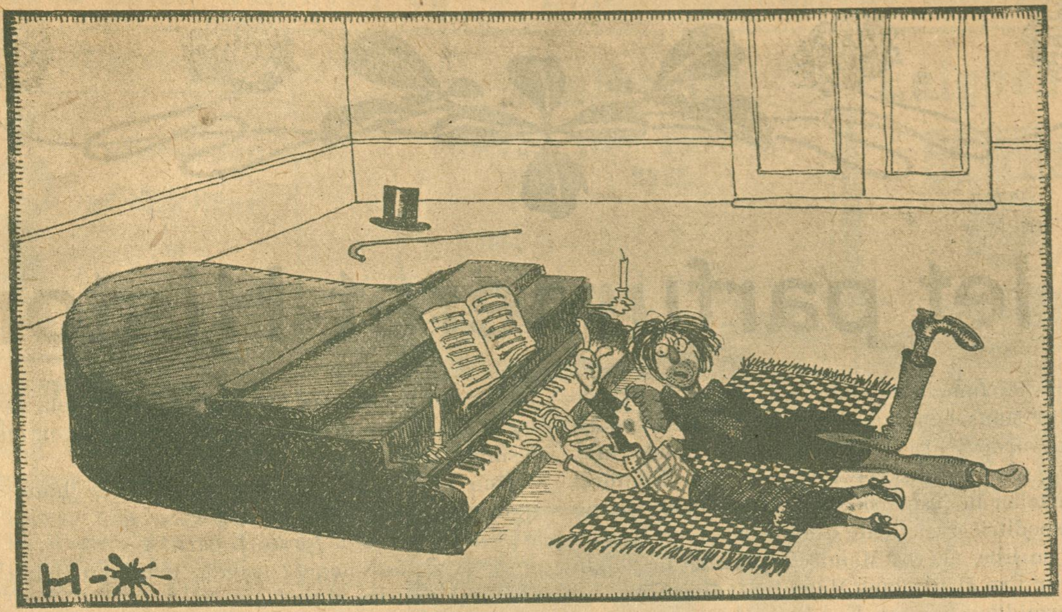

Tegning af Hansen-Tusch.

Brændselsnøden skal nogle Steder være saa haard, at de er begyndt at brænde Møblerne.

I STORMVEJR.

Hu heja — hu heja! — næh, sikke en Blæst,
det fejer og fyger i Dag!
Og alle de svajende Træ'r i Allé'n
de faar nu det glatte Lag.
Og Frøkenen der faar at kende en Fri'r,
som ikke blot sukker, men stormer
helt drabeligt frem, mens han knuger i Favn
og røber de yndige Former!

Hu heja — min Hat! den tog Pokker! Af Sted!
af Sted over Sten over Stok!
Jeg farer fra Fortov til Fortov — nej se,
den Djævel den driller mig nok!
Der fik jeg den end'lig. Min Frøken, De ler!
— le væk! Deres Latter mig kvæger.
Dog pas Deres Skørter, De aner nok knap,
hvor Blæsten er Skørtejæger!

Ja, sa' jeg det ikke! — Se der blev De flov,
og Kinden blev blussende rød.
Men — aah! — hvor det klædte Dem; nu først jeg ser,
hvor De er henrivende sød!
Nej kære, pas paa! Se der var De jo nær
ved mod denne Lygte at tørne!
Kom tag dog min Arm, jeg skal hjælpe Dem blidt
omkring dette farlige Hjørne.

Se nu fik vi Vinden paa Ryggen! Huhej!
nu gaar det af Sted i Galop!
De klynger Dem til mig og ler — som De ler!
Nej, Frøken, De skal holde op!
Ak, dette gaar galt — ja, bogstavelig talt
vi blæser — vi blæser sg'u sammen!
Nu fri'r jeg: Bliv min! — og De svarer mig Ja,
mens Stormen den brøler sit Amen!

Per Bonde.

Averter i „Ravnen“.

En let parfumeret Historie.

Fru Heurtelans Parfumeforretning hed »A la brise de mai«. Butikken var smuk og laa i et ganske nyt Hus ved en af de store Boulevarder. Fra Butikken udstrømmede fine, vellugtende Dufte som en diskret Reklame. Paa Kontoret tronede Fru Heurtelan majestætisk i sin sorte Silkekjole, og fire elegante Ekspeditricer betjente Kunderne. I et Hjørne af Butikken stod en lille, nervøs Mand og pakkede de solgte Varer ind. Han var Fru Heurtelans Mand og lydige Slave.

En Sommereftermiddag kom en Kunde, hvis Elegance formelig blændede de smaa Ekspeditricers Øjne, ind i Butikken. Det var en ualmindelig smuk Dame, og de fire Ekspeditricer hentede alt for at betjene hende.

Fru Heurtelan studerede hende med et kritisk Blik og havde allerede dannet sig et Billede af Kunden, da en Stemme bagved hende sagde:

— Det er Laura Valroze. Jeg har set hende danse paa en Varieté. Hun er storartet!

I Døren til Lageret stod en lang, velvoksen Dreng og udtrykte næsten højt, skønt for sig selv, sin Forundring over den blændende Skønhed. Et strengt Blik fra Fru Heurtelan fik ham til at komme til sig selv.

Den smukke Kunde havde ikke mærket noget. Hun betalte sine Varer og gik mod Døren forbi Hr. Heurtelan, som var optaget med sine Indpakninger. Hun betragtede ham først i forbigaaende og blev tilsyneladende overrasket og sagde i familiær Tone:

— Er det Dig, Oskar. Goddag. Haaber Du har det godt!

Hun gik videre uden at vente paa Svar. Lyden af Glasskaar hørtes samtidig med, at Døren lukkedes efter hende. Heurtelan havde tabt nogle Parfumeflasker paa Gulvet. Han var først bleven meget rød i Ansigtet og derefter bleg. Dirrende af Sindsbevægelse fulgte han med Blikket den elegante Dame, til hun var steget op i Bilen og forsvundet.

— Hvad skal dette her betyde, Oskar? Denne Kvinde kender Dig og siger endogsaa *Du* til Dig! Maaske Du vil være saa god og forklare mig Sagen? Fru Heurtelan havde forladt Kontoret for at slaa ned paa sin Mand. Hun dirrede af Vrede, mens Ekspeditricerne spidsede Øren. . . .

— Kom ind, jeg vil tale med Dig, sagde Fruen. Hvad skal det her betyde?

Hun formaaede ikke at dæmpe sin Stemme, hun nærmest skreg, efter at Døren var bleven lukket.

— *Hvor* er Du bleven bekendt med den Kvinde, den Tingest burde jeg sige? Den . . . nej, jeg vil ikke sige, hvad hun er for et Væsen, hvis Navn ingen ærbar Kvinde kan nævne uden at rødme, som man ser optræde halvnøgen paa Varieteerne, og som . . .

Her tav Fru Heurtelan for at trække Vejret og søgte efter en passende Frase, som kunde give det bedste Udtryk for hendes Forbitrelse.

— Naa, svar da! Hvor er Du bleven kendt med hende? Ejer Du maaske en Formue, som er mig ubekendt, hvormed Du underholder hende? Hvad er det for en skammelig Hemmelighed, Du skjuler for mig? Jeg ved nok, at Du er uduelig og lad, men nu erfarer jeg, at Du ogsaa er en nederdrægtig Usling!

Hun greb ham i Armen og ruskede ham, men han løsgjorde sig sagtmodig og sagde:

— *Hun var min første Hustru!*

— Hvad for noget? sagde Fru Heurtelan og studsede. Hvad er det, Du siger?

— Du ved, at jeg havde været skilt i flere Aar, da vi giftede os. Jeg giftede mig med hende, da jeg var 25 Aar, og hun var 18. Hun hedder Louise og har senere kaldt sig Laura. Hun var smuk, morsom og naiv. Hun var kun et Barn, og jeg var fattig. . . . Efter tre Aars Forløb svigtede hun mig. . . . Fristelserne var for store, og hun var for smuk. Jeg tabte hende omsider af Syne. Det er det hele.

— Du lyver! rasede Fru Heurtelan. Den Historie er altfor usandsynlig.

— Nej, jeg lyver ikke, jeg kan give Dig et Bevis! Han tav, ligesom om han fortrød, hvad han havde sagt. Han stod i Tanker et Øjeblik, men gik saa hen til et Skab, hvorfra han tog et gammelt Album frem. I Album'et var anbragt et hemmeligt Rum, fra hvilket han tog et gammelt, slidt Fotografi og viste det til sin Kone.

— Her kan Du se, man kan meget godt kende hende igen, sagde han. Men jeg kendte hende ikke straks igen, da hun kom ind i Forretningen, jeg har ikke set hende, siden vi skiltes, og jeg troede heller aldrig, jeg skulde faa hende at se igen. Paa dette Fotografi er hun kun 19 Aar og se, hvad hun har skrevet paa Bagsiden: — Til min kære Oskar paa Aarsdagen for vort Bryllup. Og Datoen paa Kortet viser, at jeg ikke lyver. Det var ikke min Fejl, at hun tiltalte mig.

— Nu kan det være nok, afbrød Fru Heurtelan. Jeg bryder mig ikke om at høre yderligere Detailler. Det er allerede ubehageligt nok, at min Mands første Hustru . . .

Hun afsluttede ikke Sætningen og stod et Øjeblik fordybet i Tanker. Hun fik pludselig en underlig Respekt for Heurtelan. Hendes ubetydelige Mand var pludselig ligesom vokset i hendes Øjne gennem sin forhenværende Forbindelse med den nu berømte Laura Valroze. Hun betragtede ham pludselig med helt andre Øjne end før og stirrede stjaalent paa det gamle Fotografi af den unge Skønhed.

Men paa Heurtelans Næsetip faldt nu en Taare.

— Ak, hvor hun er smuk. Det var derfor, hun blev taget fra mig!

Ved disse Ord vaagnede Fru Heurtelan af sine dybe Grublerier.

— Riv det Billede itu, raabte hun, og bliv ikke fjollet, tilføjede hun. Og efter en lille Pavse sagde hun:

— Vær Du lykkelig over, at Du har Bevis for, at en Kvinde kan være *baade smuk og trofast!*

Da hun sagde dette, betragtede hun veltilfreds sit eget Billede i Spejlet.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ved en kommunal Festlighed i »Vennelyst« i Aarhus fortalte Landstingsmand *Har. Jensen* med sædvanlig Jovialitet en lille Historie om en Fisker, der ikke var til at formaa til at drikke Spiritus. De øvrige Fiskere besluttede da at hælde ordentlig paa ham, og de lod derfor Øl og Brændevin gaa rundt saa længe, til de fleste trillede under Bordet. Men den ellers afholdne Fisker klarede sig, skønt han tog flittigt af Retterne. Da han blev spurgt om, hvordan han kunde holde den ud, sagde han:

— Jo, naar Brændevinen kom, beholdt jeg den i Munden, til Ølkruset kom, saa spyttede jeg Brændevinen ud i Kruset!

En af Kammeraterne saa forbavset paa ham og sagde saa:

— Naa, det maa jeg sige. Saa var det derfor, Øllet smagte saa godt tilsidst!

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Annoncer til Ravnen modtages paa Ekspeditionen, Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.

Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.

TELEFONER 2146 - 6270

Wolkes Caloric

A/S Gust. Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn Malmö

Vilh. Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

December!

Tegning af O. Hartig

— Hvem der nu laa vel *indenfor* Muren!

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 49 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 4. December 1919

En Hændelse i Spejlsalen.

Tegning af Emil Poulsen.

Piccolo: Hr. Direktør! Der er En, der vil ha' tre Stykker Smørrebrød!!!

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.

Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.

Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1 Md.s Opsigelse 4½ "
" " " " 3 Mdr.s Opsigelse 5 "

Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler

„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig **paa Kredit** fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1,35.
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon
1848

Hele Serien for kun 6 Kr.!!!
Kærlighed & Ægteskab, Ungkarlens Billedbog, Evadatteren, Den rigtige Spaabog, Albertinebogen, Kærlighed & Sundhed, Lady Hamiltons Elskere, Bryllupsnatten, De 10 Bud for Fruer, dito for Mænd, Gnister, Kærlighedens A. B. C. Hele denne Bogserie sendes (kun samlet) for 6,00. Efterkrav 85 Øre mere.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

— Der var et Tidspunkt i mit Liv, da jeg tænkte paa at begaa Selvmord, sagde han.

Hun svarede:

— Man skal aldrig fordybe sig i Fortiden. Saa opdager man altid, at der er meget, som er undladt, som man burde have foretaget sig.

Køb RAVNEN

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke“.
Fredericia.

Efter Middagsmaaltidet tager Faderen sin Søn tilside og siger alvorlig:

— Johan, Du spiser altfor hurtigt og altfor meget. Du er en rigtig lille Gris.

— Ja, Fader! svarer Johan blidt.

— Ved Du, hvad en Gris er? spørger Faderen strengt.

— Ja, Fader!

— Hvad er det da?

— Et Svins lille Dreng.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

— Sørensen: »Man siger, at Papir giver en udmærket Beskyttelse mod Kulde.«

— Petersen: »Ja, aldeles storartet. Jeg glemmer aldrig min første Veksel, den fik mig til at svede en hel Maaned itræk«.

Husqvarna svenske Staal - Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
flydende eller faste Brillantine.
Det bedste for Haaret.

Tegning af Magnus Kristensen.

— Var der noget Udbytte ved Jagten hos Forpagterens forleden?

— Aajo. Der var en Fandens god Frokost, og Middagen om Aftenen varede til Klokken 5 om Morgenen!

GULDREGN

Det er med Kvinder som med Tænder. De forvolder os Smerte, naar vi faar dem, mens vi har dem, og naar vi mister dem.

*

De fleste Mennesker bruger mere Kærlighed, end de fortjener.

*

Der gives gnavne Folk, som omhyggeligt vaager over, at deres daarlige Humør ikke bliver ødelagt.

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

— Har Du ikke mere den prægtige store Hund?

— Nej, den er død; det var et dejligt Dyr, jeg vilde ikke have været af med Hunden for 100 Kr.

— Saa—aa. Hvordan døde den?

— Jo, tænk, den slugte et Tokronestykke, og saa var jeg jo nødt til at skyde Bæstet for at faa Pengene igen.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance“
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

Bondekonen, der sælger Frugt: »Jeg skal sige Fruen, at hvis de havde haft saadanne Pærer i Paradis, saa havde Eva aldrig nøjedes med et Æble!«

— »Elskede Ludvig, hvor vilde jeg føle mig lykkelig med Dig alene paa en øde Ø i Oceanet«. — Ludvig: »Har Du slet ikke andre Ønsker, min egen Snuttepotte?« — »Jo, hvis Du vil være rigtig sød, saa abonnerer Du for mig i det Kongelige i Vinter.«

Modersprøjten
„Noliber“

er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Tegning af Satyr

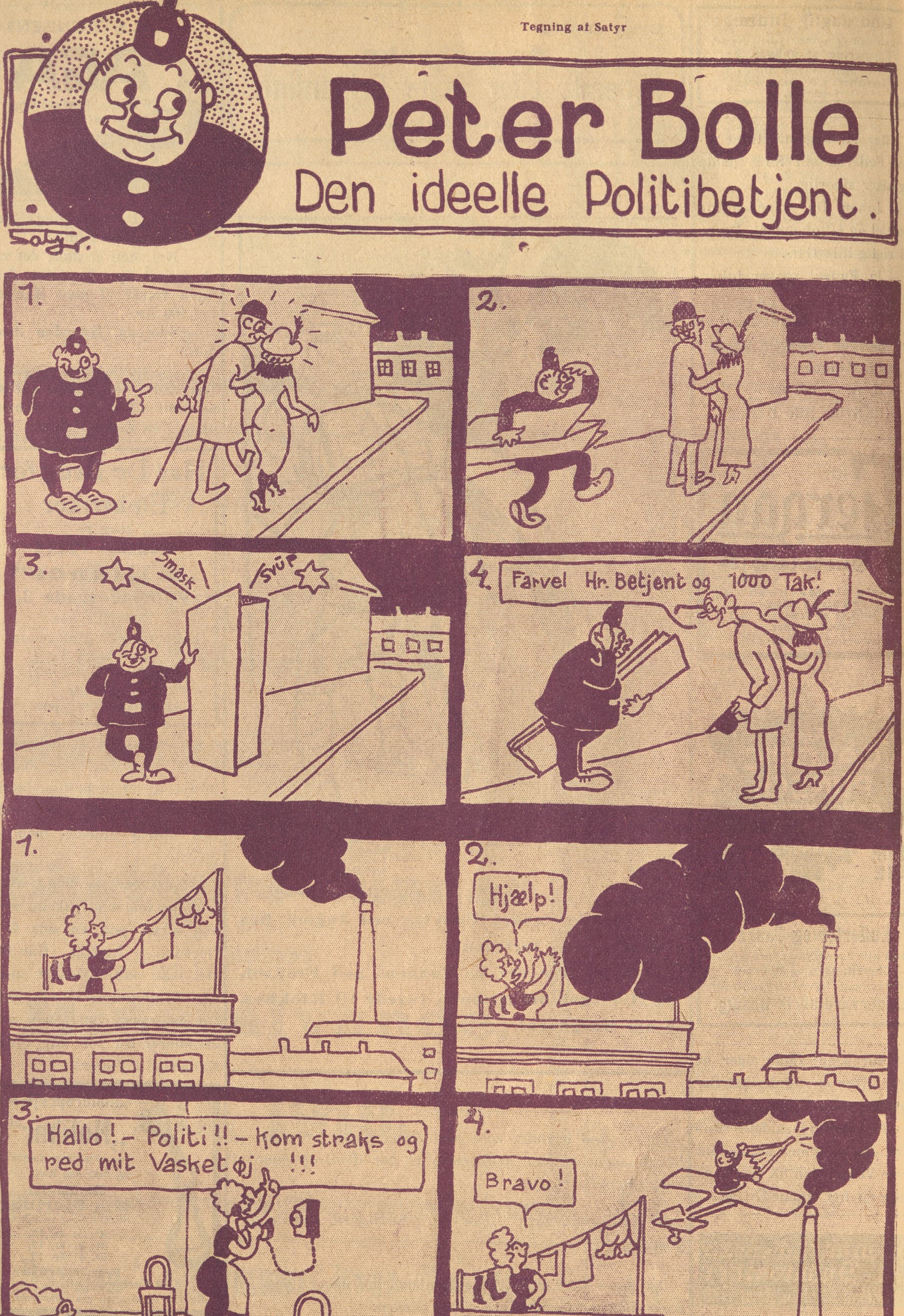

Bolschevikken.

Mel.: Grum, hjerteløs og fræk.

Sig mig, af hvilket Stof
var denne *Litvinoff?*
Var han mon ganske of-
ficiel kong'lig Hof?
Folk var svært paa Stikkerne,
dinge ling — o. s. v.
Tjæp for Bolschevikkerne!
dinge ling — o. s. v.
Han var klædt i Baand og Lænke,
dinge ling — o. s. v.
hans Tobak man maatte sænke!
Godt vi blev kvit al dette Skidt
af Milinit eller Dynamit!

Han kom en mørken Nat,
stod grum ved Skibets Rat,
røg sig en »Yrobat«,
død laa da Skibets Kat.
Rundt omkring paa Lejderne
dinge ling — o. s. v.
dér sad alle Spejderne,
dinge ling — o. s. v.
Middelgrundens to Kanoner
dinge ling — o. s. v.
de var fyldt med bar' Patroner!
— Om vi har Krudt? — Ja, absolut
til hver en mut Russer-Storkanut!

Han sprang i Land saa kvik,
straks en Salut han fik
(tre Skud er nemlig Skik
til hver en Bolschevik!)
Politi kom »travene«
dinge ling — o. s. v.
præsentered — *Stavene!*
dinge ling — o. s. v.
Et »Salatfad« kom fra Staten,
dinge ling — o. s. v.
russisk var vel nok *Salaten* —
saa var der Ris, to Stykker Is
og en Bid Gris — væ'se'go' og spis!

Ja, der blev passet paa,
hvor han saa gik og laa.
Han kunde ikke faa
Lov til at købe Skraa.
Varslet blev skam Garderne,
dinge ling — o. s. v.
Opdager og Opvarterne.
dinge ling — o. s. v.
Og af Morskab fik han li'e
dinge ling — o. s. v.
»Tordenskjold« og »Far's Pi'e« —
saa tog han bleg paa sin Kavaj
og gik sin Vej — ja, Farvel med Dig!

Jørgen Grønsvær.

HAN MAA JO FEJLE NOGET!

Petersen (deltagende): Det var da forfærdeligt, saa forkølet Du er.

Hansen: Ja, jeg bliver forkølet af og til, men det er ogsaa det eneste, jeg nogensinde fejler.

Petersen: Men det er ikke godt. Jeg er aldrig forkølet, og det vilde Du heller ikke blive, hvis Du plejede dit Helbred, som jeg gør.

Hansen: For Eksempel?

Petersen: Jeg tager russisk Dampbad hver Uge — det er saa udmærket for min Rheumatisme, finder jeg — Massage to Gange om Ugen — det er for Søvnløsheden, jeg sover nemlig sjælden mere end 3 Timer om Natten. Saa tager jeg en kold Afrivning hver Morgen for at hærde mig, og derpaa gaar jeg en lang Tur. Frokost spiser jeg sjældent, jeg plages nemlig af daarlig Fordøjelse. I Dagens Løb drikker jeg omtrent 1 Pot varmt Vand for mine Nyrers Skyld, og inden jeg lægger mig om Aftenen, tager jeg et nerveberoligende Pulver. Og det siger jeg Dig, at dersom Du vilde følge mit Eksempel — —

Hansen: Tak — ja — hm — jeg tror næsten, jeg hellere vil være forkølet lidt en Gang imellem.

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

Foyle rejste sig.

— De lyver.

Sir Ralph fo'r sammen, som om han havde faaet en Ørefigen, derpaa vendte han sig hurtigt om og gik mod Døren uden at sige et Ord. Han havde allerede lagt Haanden paa Dørgrebet, da Foyles rolige Stemme standsede ham.

— Inden De gaar, sagde han, maa De sige, om De kender denne Dame.

Med disse Ord rakte han sin Haand ud og holdt det juvelbesatte Miniaturebillede frem. Sir Ralph studsede.

— Bevares, udbrød han, det er jo lille Lola fra Wien. Men pludselig syntes han at huske paa, at han havde sagt for meget og tilføjede: Men jeg giver ingen Oplysninger om hende.

— Tak, Sir Ralph, svarede den anden roligt.

— Men der er en Ting, jeg kan fortælle Dem, fortsatte Fairfield, stadig med Haanden paa Dørhaandtaget, og det er, at i Gaar Aftes viste Mr. Grell mig et kostbart Perlehalsbaand, som han havde købt til Lady Eileen Meredith. Hvis De ikke har fundet dette, kan det muligvis være Motivet til Mordet. Farvel. . . .

Det var allerede begyndt at gry, før Foyle og hans Stab havde naaet at afslutte deres Arbejde i det store Hus i Grosvenor Gardens. Alt var blevet undersøgt fra Kælder til Kvist, men der var ikke blevet fundet noget, der kunde kaste det mindste Lysglimt over det natlige Drama.

Foyle vendte i daarligt Humør tilbage til Scotland Yard. Her fik han at vide, at to af Fingeraftrykkene paa Dolken var ganske uklare, samt at Eftersøgningen af Ivan ikke havde ført til noget Resultat. I Korridoren ventede Masser af Journalister, og Foyle lyttede taalmodigt til deres Spørgsmaal.

— Naturligvis skal jeg give Dem alle Fakta, sagde han. Blandt andet har jeg Signalementet paa en Mand, vi maa holde Øje med. Det er ganske vist ikke sikkert, at han er Morderen, men i hvert Fald maa han blive et betydningsfuldt Vidne. Vær saa venlig at skrive det.

Foyle var en Mester i at omgaas Journalister. Han forstod at give dem netop saadanne Meddelelser, som han vilde have udbredt med det samme — det sparede ham for en Masse Besvær og gjorde dem desuden taknemmelige. Han meddelte dem alle Detailler og fortsatte derpaa efter at have sluttet sin Beretning, idet han holdt det juvelindfattede Miniatureportræt frem:

— Jeg har faaet det fra Hittegodsafdelingen, løj han ugeneret. Da det er meget kostbart, maa vi have fat i Ejeren. Der er vel ingen af Dem, der kender denne Dame?

Nogle af Journalisterne bøjede sig uinteresseret frem og betragtede Portrættet. De havde helst villet tale endnu mere om Mordet — hvem brød sig vel om Hittegods! Kun Jerrold fra »Telegrafen« syntes at skænke Medaillonen nogen Opmærksomhed.

Mon det ikke er den russiske Fyrstinde, der bor paa Paladshotellet; hun ser dog meget yngre ud paa Portrættet. Petrovska, tror jeg, hun hedder.

— Tak, svarede Foyle. Jeg har da givet Dem nok til at skrive om, ved jeg. Og nu Farvel! Besvær mig endelig ikke mere end nødvendigt, jeg faar saamænd nok at bestille med at komme til Bunds i denne Sag.

Saa snart han var blevet alene, aflaasede han Døren og ringede op i Telefonen.

— Faar jeg Paladshotellet — tak! . . . Hallo, er det Paladshotellet? Kan jeg træffe Fyrstinde Petrovska? Hvad? Rejste hun Kl. 10 i Gaar Aftes? Sagde hun hvorhen? Ikke? Tak . . . Farvel.

Han skrev nogle Ord paa et Papir og ringede derefter til en Betjent.

— Send straks dette af Sted til St. Petersborg, sagde han.

Det var et Telegram til Chefen for det russiske Politi med Anmodning om at faa Fyrstindens Antecedentia oplyst.

Det varede tre Timer, inden Green traadte ind i hans Værelse med et Telegram i Haanden. Det var Svaret fra det russiske Politi. Det lød:

»Silensky, Politichef, St. Petersborg, til Foyle, Scotland Yard, London.

Omspurgte Kvinde hed tidligere Lola Rachael, formodentlig født i Paris, tidligere bosat i Wien, gift med Fyrst Petrovska i 1898, Manden døde i 1900, rejser meget, ellers intet bemærkelsesværdigt.«

Foyle tog sig betænksomt om Hagen.

— Hed tidligere Lola Rachael, mumlede han. Og Sir Ralph genkendte i Portrættet Lola fra Wien. Vi maa have fat i hende, Green. . . . Apropos, hvordan gaar det med Ivan?

— Ingen Spor endnu, men han kan vel næppe undslippe alligevel. Han havde jo kun saa lidt Tid. For at tale om noget andet, hvad er saa Deres Mening om Sir Ralph?

— Jeg ved ikke. Han fortier øjensynlig noget af en eller anden Grund. Det er bedst, at De skygger ham, Green. Gaa selv og tag en paalidelig Mand med Dem. Slip ham ikke af Syne Dag eller Nat. Jeg skal tale med ham igen en Gang.

— Meget vel. Waverly er endnu i Grosvenor Gardens. Agter De at tage derhen igen?

— Ikke endnu. Jeg skal først gennemgaa Kriminaloplysningsbureauets Rapporter for de sidste 10 Aar. Maaske kan man finde noget deri.

Green var for klog til at besvære sin Chef med flere Spørgsmaal og gik tavs ud af Værelset. En halv Time senere kom Foyle farende ud, oprørt og uden Hat paa Hovedet. Han raabte en Bil an og befalede Kusken at køre til Grosvenor Gardens. Han modtoges i Døren af Lomont.

— Hvad er der paa Færde? spurgte denne forbavset. Har De opdaget noget?

— Jeg ved ikke endnu, svarede Detektiven. Jeg maa se paa Liget en Gang til. Kom!

Da de var kommet ind i den Dødes Værelse, laasede han omhyggeligt Døren. Paa Skrivebordet stod et fyldt Blækhus. Han tog et Stykke Papir og dyppede det deri. Derpaa tog han den myrdedes højre Haand, smurte Blæk paa hans Fingre og pressede dem haardt mod et hvidt Ark Papir. Til sin Forbavselse saa Sekretæren ham sammenligne disse Aftryk med en anden Lap Papir, som han tog op af Lommen.

— Hvad er der paa Færde? spurgte han.

— Mr. Lomont, svarede Detektiven alvorligt. Jeg vilde ønske, at jeg vidste det. Men for saa vidt ikke hele vort Identificeringssystem er galt — og det er utroligt — saa er den Mand, som ligger død her, ikke Mr. Robert Grell.

III

EN FORFÆRDELIG ANKLAGE

Lomont maatte støtte sig mod Væggen for ikke at falde.

— Ikke Mr. Robert Grell? gentog han mistroisk.

Foyle syntes at opdage noget mere end Mistro i hans Stemme, men i næste Øjeblik var han overbevist om, at han havde taget Fejl. Lomont kunde umuligt vide noget om det hele. Efter hvad der fremkom under Forhøret, havde han ikke set Mr. Grell siden Kl. 6½, da denne gik til Jermyns-Klubben for at spise til Middag sammen med sin Ven. Selv var han gaaet til Savoyteatret og var ikke kommet hjem før Kl. 11. Han havde lukket sig ind med sin egen Nøgle og var straks gaaet i Seng. Først da Politiet kom, var han vaagnet. Uden Tvivl var Manden kun blevet ophidset ved det mystiske i dette Drama.

Foyle tog en lille, elektrisk Staalampe fra Bordet og lod dens Lys falde over den dødes Ansigt.

— Se, sagde han roligt. Genkender De Mr. Grell?

Manden stirrede en Stund paa Liget, derpaa pressede han Haanden heftigt mod sit Bryst.

— Nej, hviskede han med tørre Læber, det er ikke ham. Denne har et gammelt Ar under Tindingen. Det havde Mr. Grell ikke. Pludselig lagde han sine Hænder paa Detektivens Skuldre. Men hvem er da denne Mand, Mr. Foyle? Hvad betyder dette? Hvor er Mr. Grell?

— De ved lige saa meget som jeg. Denne Mand er ikke Mr. Grell, skønt han ligner ham paafaldende. Og nu, Mr. Lomont, paalægger jeg Dem ikke at mæle et Ord om dette til nogen levende Sjæl, før jeg giver min Tilladelse dertil. Denne Hemmelighed maa indtil videre blive mellem os.

— De kan stole paa mig.

— Det er godt. Dette var alt, hvad der blev sagt, og et Minut senere forlod Foyle paany Huset og begav sig direkte til Scotland Yard. . . . .

— Ser De, forklarede han senere Kommissæren, ingen af dem, der kendte Grell, havde set Liget paa nærmere Hold. Hovmesteren tog det som givet, at den døde var hans Herre. Det var et Lykketræf, det hele. Bedst som jeg sad og bladede Kriminalistafdelingens Rapporter igennem for om muligt at finde noget om denne Fyrstinde Petrovska, stødte jeg paa Goldenburgs Portræt. Det lignede Grells saa meget, at jeg besluttede at sammenligne Fingeraftrykkene. De stemte til Punkt og Prikke. Og Arret var der ogsaa. Men hvad Harry Goldenburg havde at gøre i Grells Hus og iført Grells Klæder og med Grells Ejendele i Lommerne, det er mere, end jeg kan forstaa.

— Var det ikke Goldenburg, der var Sjælen i den sydamerikanske Guldsvindleraffære? spurgte Sir Hilary Thornton.

— Jo, svarede Foyle, han havde faaet seks af vore rigeste og mest ansete Mænd i sine Kløer, da vi omsider ødelagde Spillet for ham. Han havde altid Held med sig, denne Goldenburg. Til trods for alle hans Svindlerier lykkedes det os aldrig at faa Bevis mod ham. Han var en farlig Modstander, thi han var dannet, beleven, erfaren og hensynsløs. Naa, nu er han ude af Spillet og har for sidste Gang givet os en haard Nød at knække.

— Men hvordan fik De fat i hans Fingeraftryk, naar han aldrig blev arresteret? spurgte Sir Hilary interesseret.

Foyle smilede.

— Jeg arresterede ham selv for et Lommetyveri i Piccadilly, sagde han. Naturligvis havde han aldrig givet sig af med Lommetyverier, det var han altfor overlegen til. Paa den Maade fik jeg hans Fotografi og Fingeraftryk. Det var ganske vist ikke helt lovligt, men . . . Foyle sluttede Sætningen med en Skuldertrækning.

— Og Mr. Grell? Hvordan faar vi fat i ham?

Foyle satte sig ved Bordet og skrev et Par Minutter. Derpaa rakte han Sir Hilary det skrevne. Denne læste det og nikkede samtykkende.

— De mener, at vi skal faa fat i den ene ved at annoncere efter den anden?

— Jeg tror, at det vil lønne sig, svarede Foyle.

Da Heldon Foyle en Time senere forlod Scotland Yard, standsede han et Øjeblik for at studere et Opslag, der var fastgjort paa Døren ud til Gaden. Det lød som følger:

MEDDELELSE FRA POLITIET

100 Pund Sterling i Belønning.

Harry Goldenburg, alias Rupert Baxter, Max Smith, John Brooks o. s. v. efterlyses for

MORD.

Signalement: Alder omkring 45 Aar. Længde 6 Fod 1 Tomme. Mørk Hud; markerede Ansigtstræk; nedhængende, graat Overskæg; spændstig Holdning.

Anmærkning: Harry Goldenburg har rejst meget, er Amerikaner af Fødsel, men hans Accent er ikke udpræget. Han taler flere Sprog og har opholdt sig i Paris, Madrid og Rom.

Samme Belønning gives den (Politiet undtagen), som kan give Oplysning, der fører til nævnte Persons Paagribelse.

Man havde øjensynlig benyttet Tiden godt.

* *
*

Det første graa Dagslys fandt Sir Ralph Fairfield i sin Dagligstue, ophidset og med skælvende Hænder, et Rov for den heftigste Sindsbevægelse. Hans Samtale med Heldon Foyle havde ikke bidraget til at berolige ham.

— Jeg er gal — gal, gentog han for sig selv. Hvorfor skulde man mistænke mig? Hvad har jeg med Grells Død at gøre?

Han talte nervøst og ophidset som en Mand, der har svært ved at overbevise sig selv. Der fandtes virkelig en Aarsag, hvorfor han kunde tænkes at have ryddet sin Ven af Vejen, men han naaede ikke at tænke denne Tanke ud. Der var især en Person, som kunde fatte Mistanke, men han haabede at kunne overbevise hende og forsegle hendes Læber. Et pludselig Angstanfald greb ham. Tænk, hvis Politiet allerede havde været hos hende!

Som jaget af onde Aander fo'r han ned paa Gaden og raabte en Bil an.

— Barkeley Square 507, sagde han til Chaufføren.

Det var en forbavset Tjener, der aabnede Døren for ham til Hertugen af Burghleys Hus. Først da Fairfield saa Mandens forbavsede Mine, huskede han paa, at han var ubarberet og skødesløst paaklædt, og at denne Tid paa Dagen ikke var egnet til at aflægge Visitter.

— Lady Eileen Meredith. Jeg maa straks træffe hende, begyndte han. Naa, staa ikke der og stir paa mig. Ved De, hvem jeg er?

— Ja, Sir Ralph, sagde Tjeneren, Lady Eileen er ikke staaet op endnu, men hvis det er noget vigtigt, vil jeg bede hendes Kammerjomfru om at sige det til hende. Er det ikke noget, jeg kan udrette?

— Nej, jeg maa tale med hende selv.

Sir Ralph drog et Lettelsens Suk, da han blev vist ned i et koldt Mogtagelsesværelse, og Døren faldt i efter ham. Han var kommet først! Men det betød ogsaa, at han maatte fortælle hende det hele. Hvordan vilde hun tage det?

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

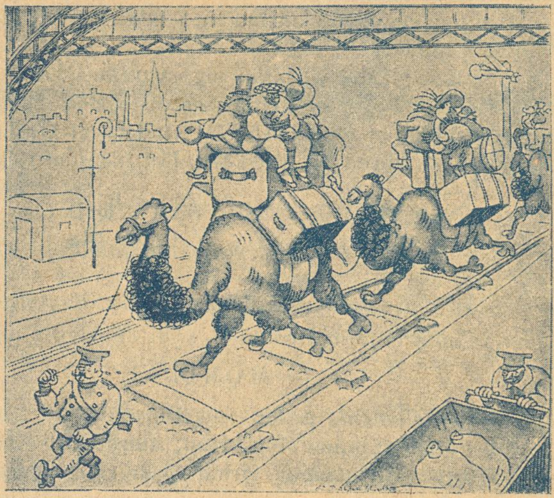

EN NØDHJÆLP! Under Jernbanekrisen besørger Hagenbecks Kameler Turen fra Hamborg til Berlin! (»Lustige Blätter«).

Tandudtrækning ved Suggestion!
(»Life«, Amerika.)

— Frun som ä rik, ge en fattig arbetare en slant!
— Arbetare — och fattig? Nu när arbetare förtjänar så mycket pengar!
— Fattig! Ja ä jäklar så fattig, så jag inte har råd att hålla egna löss (Lus) en gång!
(»Strix«)

I Spanien har man sure viner.
I Norge bare sure miner.
(»Tidens Tegn«, Norge).

Saadan er den hvide Armes Stilling fra Hasan til Ural. (Paa Fanen staar: Galgen.)
(»Den røde Armes Frontavis«, Rusland.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

De Allierede frygter for, at Tyskerne skal begynde at samle krigerske Kræfter, og navnlig Bayrerne skal i den senere Tid være blevne stærkere.

Ligesaa hos os. Fra den 1. December blev vore *Bajere* stærkere.

*

»Scala« maa betale Vinskat af »Madame Sherry«.

*

Naar Venstres Ordfører ikke vilde besvare Forespørgslen i Folketinget, om han billigede *J. C. Christensens* tyske Affære, var det fordi Spørgsmaalet var for *neergaard'ende*.

*

Bolschevik-Udsendingen *Litvinoff* er bleven udnævnt til Ridder af Elefanten u. S. og H. (uden Snabel og Hale).

*

Restauratør *Krog* aabnede sin ny Restauration under saa megen Blæst, at han fik Navnet *Stormkrog*.

*

En Underofficer i Marinen har været saa uheldig den ene Dag at styrte med en Flyvemaskine i Vandet og den næste Dag at flyve i Luften med en Undervandsbaad.

En amerikansk Avis satte en Anmeldelse af *Storms* Oplæsning under *»Vejrberetning«*.

*

En ung Pige stod og hældte Rasp i et Kræmmerhus, som gik i Stykker. Moderen slog hende en paa Siden af Hovedet og befalede hende at lave et bedre Kræmmerhus.

Her forelaa altsaa et Tilfælde af *Tugt, Rasp* og forbedret Kræmmerhus.

*

HØRT I DOMMERVAGTEN

— Hvor gammel er De?
— 25 Aar.
— Hvor er De født?
— I Jylland.
— Hvilken Del?
— *Hele* jeg!

DEN NYESTE POESI

»Jeg snart ej mer af det Bras vil vide!
Nu Fødder for mange, og nu for faa —
og falske Rim paa hver eneste Side —
i Kakkelovnen jeg la'r det gaa.«

»Min Ven, du lider af Aandforbening.
Skænd ej paa de spirende Digterkim!
Naar blot deres Vers er uden *Mening*,
saa skidt med alle de daarlige *Rim!*«

HØRT I VESTRE FÆNGSEL

Fængselsbetjenten: Kom her, De skal i Bad.

Fange: Hvad skal de' si'e? Jeg er bare dømt til Fængsel; De har ikke Lov til at bruge Tortur!

Nu er det paa Tiden, at De bestiller *„Ravnen"s Julenumer*, som for 30 smaa Ører byder Dem en storartet „Aftenunderholdning"! Der er i Aar i Julenumret en Vrimmel af morsomme Historier, dejlige Digte, flere Sider Underholdningsstof for Børn og Unge Mennesker og en Serie glimrende Billeder.

I Tilgift er de Deltager i Konkurrencen om de 30 *herlige Præmier*!

Bestil med det samme »Ravnens« Julenumer hos Social-Demokratens Bude!

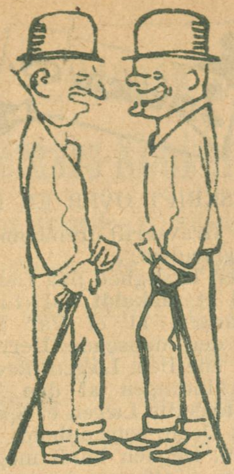

— Har Du set, at man i Brønshøj har faaet en »Wilsonvej« — opkaldt efter Præsident Woodrow Wilson?

— Men vi *har* jo allerede én Vej, der er opkaldt efter ham!

— Saa—aah, — hvilken da?

— Vodrofsvej!

HØRT I KASTELLET

Rekrut: Gid jeg var vel død!

Sergent: Ja, det ku' De lide, hva — ligge og drive hele Dagen i en Ligkiste!

„En Svensker".

Provsten: — Hvem har gifvit dig lifvet, Kajsa Maja?

Kajsa Maja (generad): — Inte vell ja säje de.

Provsten: — Hvad är det för dumheter, säg ut bara!

Kajsa Mäja: — Jag — jag har fåttet åv Kalle Per, sist han va' in te stan!

„En Dansker".

En Københavnerinde var nylig bleved gift med en Mand i Næstved. En Dag besluttede hun at gaa til Torvs for at købe Æg af Bønderkonerne, og var naturligvis fast besluttet paa ikke at lade sig narre.

Disse Æg der er meget smaa, siger hun og betragter Æggene med overlegen Mine.

Ja, det vil jeg indrømme, svarede Bondekonen, men de er nylig lagt og fuldstændig friske.

Ja, det tror jeg gerne, svarede den unge Frue og stak Næsen i Sky. Bønderne har saa travlt med at faa deres Æg solgt, at de tager dem alt for tidlig af Reden.

„En Nordmand".

For nogen Tid siden kom en tysk Købmand til Bergen.

Han het Pasternack og var bekendt som en stor skrönemaker. En dag ligger Pasternach og bader utenfor Akerhus. Da kommer en av byens kjente spøgefugle ned til stranden, sammen med en kamerat, som er forsynet med gevær.

— Nej se der, roper spøgefuglen, der svømmer sandelig en sælhund, skynd dig og skyt, gut!

Manden med geværet løfter sindigt geværet til skulderen.

Da brøler Pasternack:

— Ack nein, nein, det er ja ikke en selhond, det er ja den Pasternack.

Hvorpaa spøkefuglen rolig smilende roper tilbake:

— Aa skyt du bare, han lyver som han plejer.

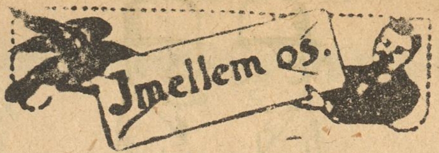

GRAVSKRIFT OVER EN LÆGE

Anførte Gravskrift fremkom ved følgende Begivenhed:

Under en Lystighed paa Landet (Jylland) ved et saakaldt Bal (Ligs) skete under Dansen, at et Par Dansende faldt, og den dansende Herre beskadigede sit ene Ben. Lægen blev tilkaldt. Efter Forbindingen af den Tilskadekomne henvendte Lægen et Spørgsmaal til Stedets Degn, som opholdt sig i Beværtningen. Degnen holdt meget af de jyske Sorte (Kaffepunse), og det forekom Lægen, at Degnen allerede var noget medtaget af de smaa Sorte, og han vilde derfor gøre sig lystig over Degnen. Hør, min gode Degn, sagde Lægen, De er jo meget poetisk anlagt, kan De i Løbet af en halv Time skrive min Gravskrift som en af den herværende Forsamling nedsat Komité skal bedømme, om den er god, hvis den er det, giver jeg Dem 20 Kroner. Gravskriften blev godkendt af Komitéen, og Lægen betalte 20 Kroner.

Gravskriften lød som følgende:

Her i gravens Tause Gjemme
Hviler vores Esculap,
Indtil gud med almagts Stemme
Siger: kom herud du Flap,
Her er Listen over Døde,
Du i Live slog Ihjel,
Derfor nu for egen Brøde
Pines, plages skal din Sjæl,
Far til Helveds sorte Ørk
Du har levet som en Tørk.

Kære Redaktion!

Medfølgende Annonce har jeg fundet i »Lolland-Falsters Folketidende« fra den 12.—11.—19.

Jeg synes, den er god.

Tror De, det er Manden, der har faaet købt sig for mange Seler og saa vil sælge et Par af dem (i almindelig Størrelse), inden han faar slidt dem helt op?

Med venlig Hilsen
Theodor Krejls.

Et Par Seler,
omtrent ny, alm. St., er til Salg hos
O. Stub, Brarup.

Vi tror, at han er bleven saa tyk og fed, at han ikke længer behøver Seler for at holde Bukserne oppe!

Avertér i „RAVNEN“.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telef. Central 7310, „ 7388, „ 13319, „ 13974
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
VESTRE BOULEVARD 5—7
Assurer hos os.

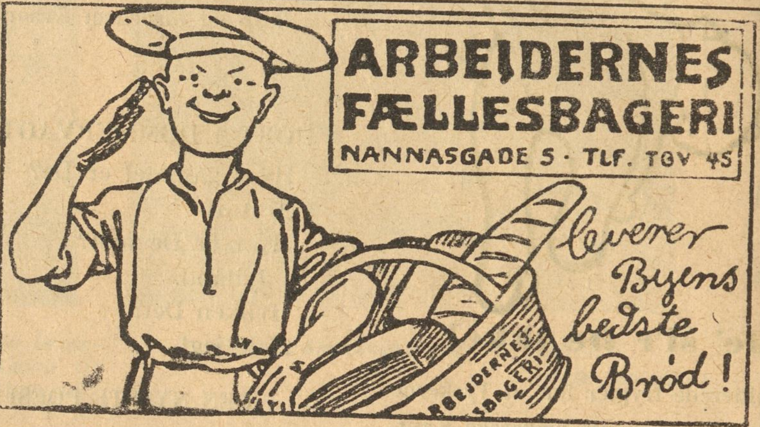

„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Køb RAVNEN
udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

Forlov
elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

„Efteraar“
Tegnet af *Frode Jørgensen*,
Arnesvej 15, Brønshøj.
Første Præmie: 10 Kroner.

„Ravnen“s Efteraars-Konkurrence

I Dag naaede vi altsaa til »den store Gevinst«, de ti smaa kontante Kroner, som tilfaldt Hr. *Frode Jørgensen* for hans nydelige lille »Silhuettegning« — en Afgørelse, vi haaber vil vinde stille Anerkendelse.

Der er endnu nogle Præmier i Bunken, og i næste Numer fortsætter vi derfor med det »Efteraar«, der er ved at naa et Stykke ind i Vinteren — hvad det *rigtige* Efteraar desværre ikke har haft Lyst til!

„Tilfældigt Sjov“.

— Hvordan har din Fader det?

— Jo Tak, forholdvis godt; men han er saa forkølet, at han hverken kan se ud af Næse eller Mund.

*

Første Dranker: Du, Thorvald, tror Du, det er rigtigt, at disse hersens Kameler kan leve uden Vand i to Uger?

Anden dito: Ja, hvad er der ved det? Det ka' vi jo med!

*

— Det er dog storartet, saa Deres Roser vokser.

— De er ogsaa gødede med Møg fra tre Gange præmierede Tyre.

*

— Nej, sagde en Købmand, jeg behøver ikke at annoncere mere; mit Firma er saa gammelt og kendt nu, at det ikke er nødvendigt.

— Grossereren bør følge i Vorherres Fodspor, sagde Annonceagenten. Hans Hus er endnu ældre end Hr. Grosserens og næsten lige saa meget kendt, føjede han til med et galant Buk, og alligevel lader han Klokkerne ringe for at drage sine Kunder til sig.

Han fik Annoncen.

*

— Det haster ikke med Betalingen, sagde Tandlægen velvilligt, jeg kan altid faa Pengene, naar vi er færdige.

— Vist saa! svarede Jyden. Vist saa! Jeg vil ogsaa kun tælle mine Penge, inden De bedøver mig.

*

Tiggersken: Giv en Skilling go'e Herre til en fattig Enke og et forældreløst Barn.

Herren løfter Klædet, der er lagt over den Lille, lidt i Vejret og svarer:

— Fy, skam Dem. Det er jo en Dukke.

Men Tiggersken bliver ikke Svar skyldig:

— Synes De virkelig, jeg skulde gaa ud med det rigtige Barn i saadan en Kulde.

*

— Vil Du have en Cigar?

— Nej Tak, jeg har holdt op med at ryge til efter Nytaar.

— Hvorfor det?

— For at forebygge, at min Kone forærer mig Cigarer til Jul.

*

— Det er ogsaa en grim Vane, at De siger til alle Folk, selv de mest usympatiske der kommer her, at De er glad ved at se dem.

— Men det er sandt.

— Saa?

— Ja, tror De, at jeg gerne vilde være blind?

*

— Hør, hvad er det for en lille Fugl, der sidder derhenne?

— Det er et uægte Barn!

— Hvad behager?

— Ja, det er Ungen af en »Terne«.

*

En Husbond gav sin Karl følgende Anbefaling: Han har tjent mig i halvandet Aar og forlader efter eget Ønske til min Tilfredshed sin Plads.

Et Æventyr blandt Vildmænd.

For en Del Aar siden var jeg paa en Ekspedition i Nubien og Sudan for at søge efter Guld til et stort, nyt Syndikat. Det saa ud til, at jeg skulde vende tilbage med uforrettet Ærinde, for adskillige af de Indfødtes Høvdinge var alt andet end velvillige. En af dem, og forresten den værste, jeg nogensinde har haft med at gøre, ophidsede de Indfødtes Fanatisme mod mig og mine Folk.

Den gamle Høvding vilde paa ingen Betingelser sælge os Levnedsmidler, skønt der var rigeligt baade af Fugle og Geder. Tilsidst aflagde jeg ham et højtideligt Besøg, men alle Anstrengelser var forgæves. Han vilde ikke tillade sine Undersaatter at sælge os Proviant.

— Det bliver, som Allah vil, var hans sidste Ord.

Da de Indfødte begyndte af vise sig fjendtlige, og jeg endog blev Genstand for et Attentatforsøg, forstod jeg, at det var nødvendigt at gøre noget, for at vi kunde sætte os i Respekt.

Et Stykke fra Lejren laa en vældig Klippeblok paa en Bakketop. Den stod som en stum Skildvagt over den omgivende Slette og var Genstand for megen Overtro og Ærbødighed fra de Indfødtes Side. En Aften styrede jeg mine Skridt henimod den, og ved Hjælp af nogle Stenbor borede jeg i Nattens Løb nogle Huller omkring den. Hullerne fyldte jeg med Geligpatroner, hvorpaa jeg satte Ladningen i Forbindelse med et lille, elektrisk Batteri, som jeg omhyggeligt skjulte i et lille Krat, der laa i nogen Afstand fra Klippen. Ingen kunde opdage, hvad jeg havde haft for.

Jeg kom tilbage til Lejren før Daggry, og ingen havde nogen Anelse om, hvor jeg havde tilbragt Natten. Jeg gav mine Folk Ordre til at gaa ind til Staden og indbyde Høvdingen til en lille Genvisit ved Middagstid.

Til den fastsatte Tid kom han ogsaa i højtidelig Procession og fik en værdig Modtagelse. Han viste en vis tilbageholdende Kulde, som om han vilde sige, at hans Besøg ikke skulde forstaas, som om han havde skiftet Standpunkt i sin Holdning overfor mig. Efter at vi havde indtaget nogle Forfriskninger og udvekslet Komplimenter, befalede jeg mine Mænd at føre den Misdæder frem, der havde forøvet Attentat mod mig og stræbt mig efter Livet.

Jeg vendte mig til Høvdingen og spurgte:

— Hvorledes vilde Deres Folk behandle en Tjener, der har forsøgt at myrde sin Herre for Vindings Skyld?

— De vilde først pine ham og derpaa dræbe ham, sagde han. Hvis nogen af mine Tjenere forsøgte et Attentat paa mit Liv, vilde jeg begrave ham i Sandet og lade ham ligge, til han døde.

Jeg fortalte, at jeg havde været udsat for et saadant Overfald af en Indfødt.

— Her ser De ham, sagde jeg, og han venter nu at høre sin Dom. Han vilde have dræbt mig, hvis jeg ikke var skærmet mod alt ondt.

I den gamle Mands Øjne viste sig et Glimt af Interesse, og han spurgte, hvad Straf jeg vilde idømme ham.

— Jeg vil ikke dræbe ham, svarede jeg. Jeg frygter ikke noget Menneske, og for at vise min Tjener dette, vil jeg revse ham og derpaa lade ham gaa.

— Saa vil han blive Deres Fjende for bestandig og kun afvente et gunstigt Øjeblik til at ombringe Dem, sagde Høvdingen med Eftertryk.

— Han kan ikke gøre mig noget ondt, gentog jeg. Jeg er absolut værnet mod ethvert Angreb.

—Besidder De da en Magt, der er beskaaret andre Dødelige? spurgte Høvdingen sarkastisk.

— Jeg behøver blot at sige ét Ord, forsikrede jeg, og Lynet vil straks tilintetgøre mine Fjender. Det vil gaa dem ilde, der trodser mig i Længden, enten det er en Høvding eller en Tjener. Vi er retfærdige.

— Det er dumt af Dem at true, svarede Høvdingen stolt. Mine Folk er mange og kunde dræbe Dem, hvis jeg blot sagde et Ord. Jeg tror ikke, De kan befale over Torden og Lynilden.

Det er netop, hvad jeg havde ventet. Jeg sprang op som i det største Raseri og udbrød:

— Hvad! De tror ikke, jeg er i Besiddelse af denne Magt? De anklager mig for at lyve lige for Deres Øjne? De fortjener, at jeg kaldte Lynet ned over Dem og Deres Folk. Men jeg skal skaane Dem. Dog skal jeg for at vise min Magt med mine Ord sprænge den vældige Klippe deroppe i Luften!

Mine bombastiske Udtalelser tabte kun lidt ved at blive oversatte, for min Tolk var selv overbevist om, at jeg besad en hemmelig, overnaturlig Kraft, efter at han havde set, hvorledes jeg havde afværget Attentatet. Men Høvdingen lod sig ikke imponere og svarede foragteligt:

— Denne Klippe har staaet her i mine Fædres Land i utallige Slægtled, og hverken De eller nogen anden hvid Mand kan tilintetgøre den.

— Vent, svarede jeg, saa skal De se. Kald Deres Folk sammen og gaa hen imod Klippen. Jeg skal ogsaa tage mine Mænd med, saa alle kan lære den hvide Mands Magt at kende.

Høvdingen saa ud til at blive noget betænkelig, men befalede dog sine Mænd at følge med. Jeg tilkaldte ogsaa mine Mænd og stillede dem op i den fornødne Afstand fra Klippen. Den bundne Attentatmand rystede af Skræk og bad mig uophørlig om Naade, øjensynlig i den Tro, at han skulde henrettes sammen med Klippen. Efter at jeg i dyster Højtidelighed havde stillet alle Mand op, gav jeg dem Befaling til at være fuldstændig stille, inspicerede hurtig mine Foranstaltninger og lod derpaa Tolken oversætte følgende alvorlige Ord:

— For at vise, hvor daaragtigt det er at opvække den store Englænders Vrede, skal han nu gøre et Underværk. Han skal befale Himlens Torden at sprænge denne vældige Klippe, som har

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR NOLDBARHED
"FIONA" SKINDERGADE 27

staaet der siden Verdens Skabelse, og han lader jer betænke, at som han behandler Klippen, der er stærkere og vældigere end noget Menneske, saaledes vil han behandle den, der sætter sig op mod hans Autoritet, eller hvis I længere nægter at sælge ham Levnedsmidler.

Alle saa imponerede, men tvivlende ud. Jeg vinkede til Tolken, at han skulde gaa hen til de andre, og vendte derpaa mit Ansigt mod Klippen.

Jeg indtog en Holdning, der vilde have gjort en Skuespiller Ære, og deklamerede saa veltalende, som jeg kunde, hele Longfellows Digt »Exelcior«. Ved Slutningen af hvert Vers udbrød jeg »Exelcior!« i befalende Tone. Da jeg endelig kom til det sidste Vers, gjorde jeg et Øjebliks Pavse, inden jeg udtalte de mystiske Trolddomsord. Saa hævede jeg min højre Arm og pegede paa Klippen, medens Tilhørernes Blikke fulgte min Finger, og samtidig trykkede jeg paa den elektriske Knap med Foden.

I det første Sekund, der var forfærdelig spændende, skete der ikke noget, og jeg var bange for, at min Plan skulde mislykkes.

Pludselig opstod der en øredøvende Eksplosion.

Jorden rystede, og de forfærdede Indfødte stod stive af Rædsel, da de saa den vældige Klippe vakle paa den hvide Mands Befaling og derpaa flyve i Luften og senere falde ned i Stumper og Stykker.

Eksplosionen var saa voldsom, at vi alle blev kastet til Jorden, men saa snart Klippestykkerne begyndte at falde ned, og før Ekkoet havde lagt sig, rejste de Indfødte sig op og flygtede, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde — med Høvdingen i Spidsen.

Jeg rejste mig ogsaa op og tog mig i al Hemmelighed en god Latter, medens jeg genindtog min Stilling med Haanden udstrakt mod Klippen, indtil jeg var bleven alene. Saa samlede jeg mit Batteri og min Ledningstraad sammen og vendte tilbage til mit Telt for at ryge en fredelig Pibe.

Tegning af Hansen-Tusch.

— Je' sku' hilse fra Mester aa si'e, a' her var Støvlerne te' Damen uden Unnerkrop!

Det blev Aften, inden jeg gensaa nogen af mine Tjenere eller nogen andre. Lige før Solnedgang nærmede en skælvende Gruppe sig med Fangen og Tolken. De kastede sig ned paa Jorden.

— Træd nærmere, befalede jeg. Jeg vil ikke gøre jer noget ondt. Men de vovede kun at komme et Par Alen nærmere.

Saa begyndte Tolken at holde en Tale, saa godt han kunde, for han var ude af sig selv af Skræk.

— O, mægtige Herre, sagde han med rystende Tænder, mystiske Undergører, vær barmhjertig mod dine Tjenere, som haaber at formilde Dig ved at tage den Misdæder med, der har nedkaldt din Vrede.

Jeg afbrød ham:

— Stille! Jeg behøver ikke jeres Hjælp til at straffe den elendige. I har set, hvad mine blotte Ord formaar. Gaa nu ind til Staden og sig til Folkene, at i Morgen skal de komme med Geder, Fugle og alle Slags Levnedsmidler, og saa skal jeg købe af dem.

I første Daggry kom en saa vældig Procession med alle Slags Forraad, at der var nok til en hel Hær. Høvdingen kom selv med rige Gaver og viste mig den største Underdanighed. Under Resten af mit Ophold i disse Egne blev jeg ikke kaldt andet end »Undergøreren«, og mit mindste Ord var højeste Lov.

Averter i „Ravnen“.

Hvordan han fik sig en Kone.

Connet bankede paa Porten til det eneste Hus i Baxted, hvor der brændte Lys. Det var ikke blot de strenge Lysbestemmelser, der var Aarsagen til Mørket, men det var ogsaa ud paa Natten, idet Klokken nylig havde slaaet halvet.

Det varede nogle Minutter, inden en høj, bleg, ung Dame aabnede Porten. Hun holdt et Lys i Haanden og saa meget ængstelig ud.

— Toget er standset som Følge af et Zeppelinangreb, og da jeg ikke kunde faa noget Køretøj, maatte jeg prøve at gaa, men mit ene Ben har været haardt saaret, saa nu kan jeg ikke holde ud at gaa længere. Jeg er paa Vej til en Fætter her paa Egnen. Hvis jeg blot kunde komme i Hus for Natten, vilde jeg være Dem meget taknemmelig, selv om jeg skal ligge paa det bare Gulv.

Han sagde alt dette i en flyvende Fart. Hun saa paa ham et Øjeblik og sagde derpaa lidt tøvende — det forekom ham ogsaa, at hun rødmede:

— Jeg skal spørge min Mand!

Dermed lukkede hun Porten lige for Næsen af ham.

Han hørte hende gaa ind i Forstuen og tale i halvhøj Tone. Derpaa kom hun tilbage og bad ham komme ind.

— Der findes en Seng i det lille Kammer her ved Køkkenet, i Fald De vil tage til Takke, sagde hun.

Køkkenet var meget hyggeligt. Paa Bordet laa en tynd, mørkegraa Silkedragt, som var prydet med Smukke Sølvbroderier.

— Jeg var ved at gøre en Dragt i Stand, som jeg skal have paa ved et Middagsselskab i Morgen. Ellers havde jeg ikke været oppe, sagde hun.

— Og Deres Mand har selvfølgelig siddet oppe og holdt Dem med Selskab? spurgte han.

— Han ligger til Sengs ovenpaa. Han kom saaret hjem fra Frankrig og er endnu ikke fuldt restitueret, lød hendes Svar.

— Jeg er ogsaa kommen haardt saaret hjem fra Frankrig, og derfra stammer min Benskade, sagde han.

Et Smil gik over hendes Læber og lyste hele hendes Ansigt op. Han lagde nu Mærke til, at hun saa meget ung ud og havde et Par ualmindelig smukke Øjne.

— Det er bedst, jeg viser Dem det lille Kammer, sagde hun hurtig, idet hun aabnede Døren til et ganske lille Rum, det syntes indrettet til Pulterkammer. De trænger til at komme til Ro, for at De kan komme tidlig af Sted i Morgen. Godnat!

Han forstod Vinket og forlod Huset aarle den næste Morgen, medens det endnu var halvmørkt. Han efterlod sig en Billet, hvori han takkede for Natlogi.

Han gik derpaa saa langt, hans Ben kunde bære ham, og hen til en lille Kro, der laa halvvejs mellem Baxted og Connet Hall, hans Fætters Herresæde. Efter at han havde sat en solid Frokost til Livs, fik han fat i et Køretøj, der førte ham til hans Bestemmelsessted.

Hans Fætter gav om Aftenen Middag for et stort Antal Gæster. Da Gæsterne samledes, bemærkede Connet en ung Dame, som bar en tynd, mørkegrøn, med Sølvbroderier udstyret Silkedragt. Han genkendte hende straks som den høje, blege, unge Dame fra det Hus i Baxted, hvor han havde haft Natlogi, og saa nu først, hvor smuk og indtagende hun var.

Hans Fætters Hustru, der lige skulde til at præsentere ham for hende, sagde lidt forbavset:

— Jeg tror, I allerede kender hinanden.

— Det tror jeg ogsaa!

Da Værtinden var gaaet, sagde han til den unge Dame:

— Er *han* her ogsaa? Jeg vilde gerne hilse paa ham.

— Han? udbrød hun i en forbavset Tone. Aa, nu forstaar jeg Dem, nu var hun ikke længere bleg, men meget rød. Han var ikke saa rask, at han kunde tage med.

— Det var kedeligt. Ligger han stadig til Sengs?

— Jeg — — jeg formoder det?

— Hvorledes kan De formode, naar Talen er om Deres Mand?

— Vær saa venlig ikke at tale om ham her, bønfaldt hun.

— Ved ingen her, at De er gift?

— Nej — — — —

Han saa, at hun knap kunde holde Taarerne tilbage, og han grebes af Samvittighedsnag.

— Hvad vilde der ske, sagde han, idet han med et skalkagtigt Smil flyttede lidt nærmere hen til hende, hvis De sænkede Deres Mand i »Glemslens Hav«?

— De gættede at — —

Hun kunde i sin store Forvirring ikke fuldføre Sætningen.

— Ja, svarede han, jeg gættede straks, at De ikke var gift. De havde jo ingen Forlovelsesring paa Fingeren, og De talte til Deres foregivne Mand i Forstuen, men fortalte mig senere, at han laa syg oppe ovenpaa.

— Jeg haaber, at De ikke tager det ilde op, at jeg ikke . . . ikke stolede paa Dem, men mente, at jeg maatte finde paa det for at være beskyttet. Jeg var ganske ene . . min gamle Tjenestepige var rejst til en syg Slægtning, og . . . saa var jeg saa bange. De er vel ikke vred paa mig?

— Nej, langt fra. Jeg har aldrig følt mig saa taknemmelig mod nogen, som mod Deres foregivne Mand.

— De mener, sagde hun uden at se paa ham, fordi han gjorde det muligt for Dem at faa Tag over Hovedet for Natten?

— Nej, svarede han i en Tone, der paany drev Blodet op i hendes Kinder, det mente jeg ikke. Jeg er saa taknemmelig mod ham, *fordi han ikke eksisterer!*

Dette passerede for et Aar siden. Nu er han hendes lykkelige Mand og hun hans lykkelige Hustru.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas overalt hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN.

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
leverer
DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
KØBENHAVN K
TELEFON Nº 7057
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Den unge Læge: Tænk, seks af mine Patienter er kommet sig i denne Uge.

Den gamle Læge: Det er Deres egen Skyld, min Dreng. De tilbringer altfor megen Tid paa Klubben.

To unge Bydamer, der var paa Besøg paa Landet, kom til en Grøft, som forekom dem umulig at klare. De henvendte sig til en Dreng i det Haab, at han vilde hjælpe dem; men Drengen pegede bare paa Vejen bag dem og brølte: »Hugorme!«

De unge Damer satte over Grøften i et eneste Hop.

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TLF. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Skal — skal ikke — drikke.

Tegning af Hp. Hansen.

Claus Johansen: **Væk med Spiritus'en! — Se paa mig! Jeg er bleven gammel og gæv, fordi jeg aldrig har drukket andet en Kildevand!**

Kommandør *Bluhme:* **Men saa se paa mig! Jeg er endnu ældre — fordi jeg aldrig har forsømt Snapsen!**

16 Sider 18 øre

RAVNEN

Nr. 50 Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 11. December 1919

Da jeg var Barn.

— Far, hvad er det for en mærkelig Mand, der gaar?
— Aa, det er en stakkels Mand, der tror, at man kan flyve.

Tegning af P. V. Hansen

Nu, min Søn er Barn.

— Far, kan vi ikke blive af med nogle af de Flyvemaskiner; man kan snart ikke gaa for dem!

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.
Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1 Md.s Opsigelse 4½ "
" " " " 3 Mdr.s Opsigelse 5 "
Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler
„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

En ung Mand beder sin Fader om Tilladelse til at blive Skuespiller.

— Aldrig! — At tænke sig den Skandale, at mit Navn, det jeg selv har oparbejdet, at det skulde læses paa Teaterplakater og lyde fra Scenens Brædder! Aldrig!

— Ja, men Fader; jeg har slet ikke i Sinde at optræde under mit eget Navn.

— Naa ikke det! Og naar Du saa blev berømt, saa skulde ingen vide, at Du var min Søn. Nej — aldrig!

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3,00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke“.
Fredericia.

— Hvad fejler min Mand? spurgte Bondekonen den tilkaldte Doktor.

Denne svarede ikke straks, men gjorde mange Forberedelser til en Undersøgelse, hvorpaa Konen ængstelig sagde:

— Gør det ikke for dyrt, Hr. Doktor.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

— Hvad for noget! Faldt du ned ad Trappen! Hvordan gik det dog til?

— Jo, ser du, da jeg skulde til at gaa ned, saa siger min Kone til mig: Gaa nu forsigtig, Carl! Men jeg er jo ikke den Mand, der lader sig kommandere af noget Kvindemenneske, og saa gik jeg ned lige paa Hovedet!

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

Tegning af Johannes Flor.

— **Du maa huske, Lars Peter, at det er bedre at give end at tage.**

— **Ja, især hvis det er daarlige Cigarer.**

KARAKTERISTISK:

— Af hvad Art er den Mands Aandrighed egentlig?

— Han fører Balkonversation hele Aaret rundt.

C·M·Hess Fabrikker Vejle

Støbe Gods

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

En Rotte var saa uheldig at falde i en stor Krukke Fløde. Hvad gjorde Rotten i sin Nød? Den svømmede af alle Kræfter rundt i Fløden, indtil den omsider reddede sig paa den Smørklump, der var bleven af Fløden.

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance“
Willemoesgade 3,
Elektrikernes kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

To Tandlæger taler sammen om deres Maade at behandle Deres Patienter paa, og den ene siger:

— Min Behandlingsmaade saa smertefri, at det ofte sker at min Patient falder i Søvn i Stolen.

— Aah, det er Ingenting! svarer den anden Tandlæge. Mine Patienter forlanger næsten altid at blive fotograferede, for at de kan faa det Udtryk af Salighed foreviget, som præger deres Ansigtstræk, medens de er under min Behandling.

Modersprøjten
„Noliber“

er atter paa Lager og faas kun hos
Bandagist Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Tegning af Satyr

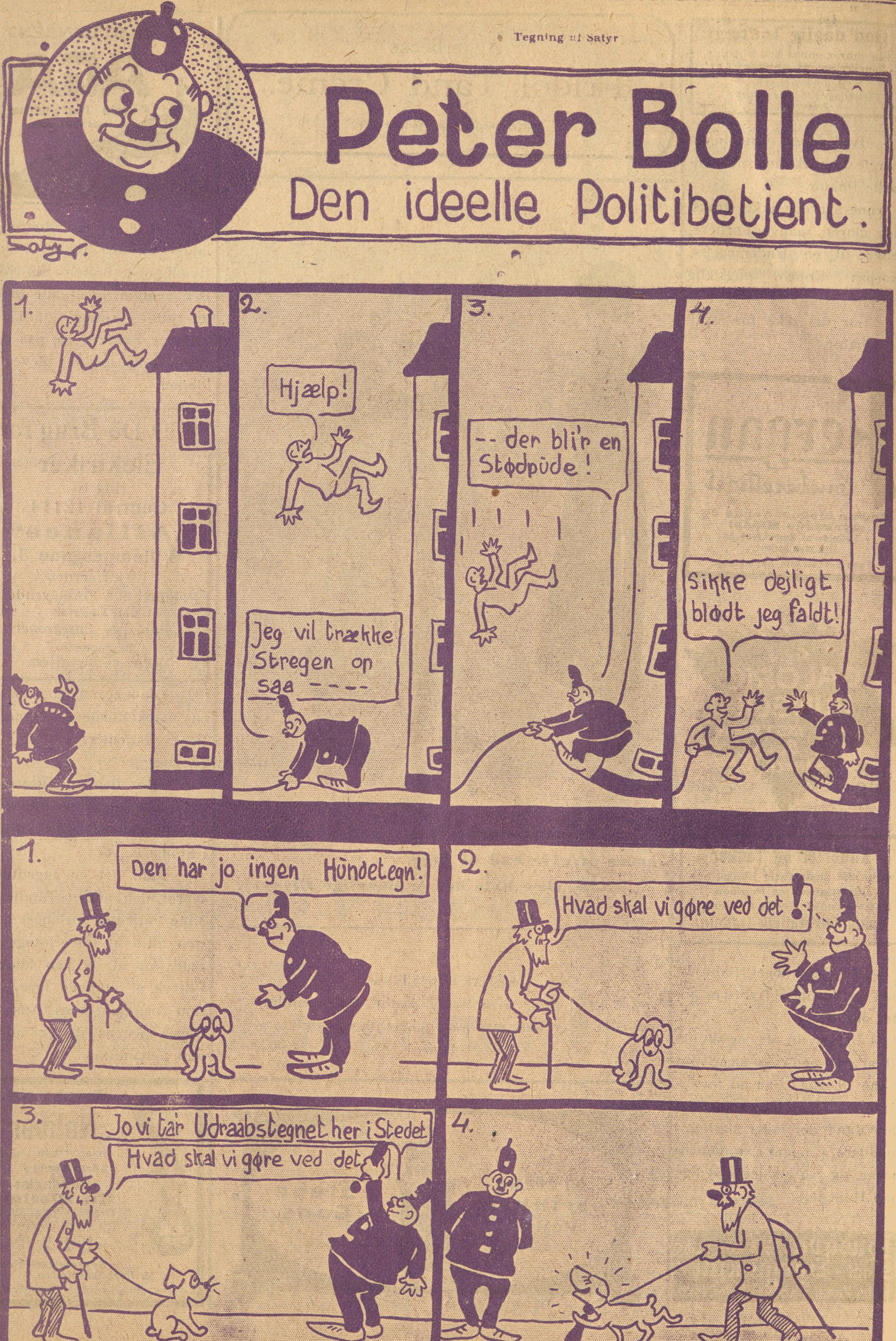

En lille Slange-Sang

paa Melodien
»Høje Nord, Friheds Hjem«.

Kære Fred — lidt for sen
er Du med at klare Verden —
jeg, der ser Dig i din Færden,
ved jo nok, Du har sløje Ben!
Derfor er jeg nu din Sanger:
»Sluk den Brand, som gør os Men!
— Har Du Brug for et Par friske Slanger?«

Se blot mod Balkans Land,
hør, hvor Ilden raser hæftig,
og hvor hver Mand er geschæftig
med at lyse hver Fred i Ban!
Li'som Tyre vildt de stanger,
ak, de mangler køligt Vand —
men de mangler ellers ikke Slanger!

Clemenceau, brug din Magt!
Faar vi snart den Fred, vi venter?
Om der mangler nogle Renter
— skaf os blot denne store Pagt!
Husk, at Tiderne er trange,
og husk paa, hvad der bli'r sagt:
Du i Barmen skjule skal en Slange!

Se mod Syd — hvilken Lyd!
Dér bli'r trukken svært fra Balgen,
og de raser i Italien,
hvor der raabes paa »Hæng« og »Skyd«.
I *Fiume* drømmer mange
om en paradisisk Fryd —
hvor *d'Annuncio* er Havens Slange!

Kejser *W* — mærket *X* —
klarer sig i Amerongen,
hvor han ligger paa Balkonen
drømmer om, han igen er *Rex*.
Han er tryg, den store Fange,
der er rart i hans *»Annex«*,
hvor han sig behageligt kan »slange«.

Her hos os gaar 'en godt,
J. C. holder end Balancen,
denneher med »Konferencen«
klarede han jo tem'lig flot.
Og i *Hee* han fik »det lange« —
ja, de raabte ganske raat:
»Han kan re'nok sno sig som en Slange!«

Jørgen Grønsvær.

PROSIT!

Gamle Lærer Nielsen i S. er nu under Mulde. Han var en dygtig Mand af den gamle Skole, og hans Elever bar altid Prisen hjem ved Visitatser i Skole og Kirke, men sære Ideer havde han paa Disciplinens Omraade, og paa dette Felt, men ogsaa kun paa dette ene, skete det, at der kunde falde et uvenligt Ord fra ham.

Han forlangte saaledes, at Børnene overfor ham og andre voksne Personer, der fik et Nyseanfald, straks skulde slippe, hvad de maatte have i Hænderne, rejse sig op, folde Hænderne og hilse vedkommende med et højt og klart »Prosit!« Denne Ordensregel kunde snart have faaet skæbnesvangre Følger for ham selv.

Spanden i den 15 Alen dybe Skolebrønd var nemlig en Dag kommen af Tovet og laa dernede med Bunden i Vejret. Nielsen bandt saa Tovenden solidt om Livet, og efter at have anbragt fire af de største Skoledrenge ved Svingene, tiltraadte han Nedfarten. Drengene var det paalagt at vise Agtpaagivenhed. Men inden Halvvejen var tilbagelagt, skete det Uheld, at der paakom ham en Nysen. Svingene slippes — — — brrr—rum! Prosit-sit-sit-sit! Plask!

Fra den Dag af udslettedes Nyseparagrafen i Skolen.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige.

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

— Stakkels Lille! mumlede han for sig selv. I samme Øjeblik gik Døren op, og Eileen Meredith stod foran ham, fra Skulder til Fødder draperet i en let Morgendragt. Hendes graa Øjne udtrykte Forbavselse, men ingen Uro, skønt han næsten havde ønsket det. Det vilde da være gaaet lettere at sige alt.

— De, Sir Ralph? udbrød hun. Hvad fører Dem hertil saa tidligt?

Han stod tavs uden at kunne svare — og med et var det, som om en mørk Anelse greb den unge Pige. Hun saa ind i hans blege Ansigt og feberrøde Øjne, og hun greb ham heftigt i Armen.

— Er der sket noget? skreg hun. Hvorfor ser De saadan ud? Svar — svar! . . . Er han syg . . . død?

Sir Ralph skælvede for Svaret.

— Han blev dræbt i Nat — myrdet!

Al Farve veg med et fra Eileens Ansigt, og hun blev staaende kold og livløs som en Statue.

— Død! hviskede hun tilsidst. Hendes Stemme lød som en Hvisken fra Graven, og hendes Øjne var taareløse. Og paa vor Bryllupsdag! Død! Bob er død! . . . Hvordan gik det til?

Stammende fortalte han nu saa mange Detailler, han kendte, medens hendes Øjne formelig syntes at suge sig fast til hans Ansigt. Han stammede i det, da han kom til den Telefonsamtale, han havde haft med hende. Vreden flammede i hendes Øjne, og han holdt op med at tale.

— De siger, at Bob bad Dem lyve for mig? spurgte hun.

— Ikke særlig for Dem, men for alle, der ringede. Jeg kunde jo ikke vide, om han mente, at mine Instrukser ogsaa skulde gælde Dem.

— Nej, nej, naturligvis ikke, svarede hun bittert og med et Udtryk i Blikket, som næsten mindede om en Tigerindes. Den Mand, hun elskede, var død. Nuvel, hun vilde hævne sig — hævne sig paa en eller anden Maade paa en eller anden. Hun vilde have kunnet mistænke enhver. Og Sir Ralph Fairfield havde givet hendes Mistanke frit Spillerum.

— Han blev myrdet før 11, fortsatte hun, og De sagde, at han var i Klubben paa den Tid.

— De tror mig ikke. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at alt, hvad jeg har sagt, er sandt. Hvorfor skulde jeg lyve nu?

Hun saa paa ham med glødende Øjne.

— Og det spørger *De* om! De, som syntes, at han stod i Vejen for Dem! Som troede, at De, naar han var død, skulde kunne vinde, hvad De aldrig kunde opnaa, medens han levede! Tror De, at jeg længere lader mig narre af Deres Hykleri! De lod, som om De vilde nøjes med mit og hans Venskab, den Gang De fik mit Afslag.

Sir Ralph trak Vejret dybt.

— De ved ikke, hvad De siger, sagde han, idet han beflittede sig paa at tale roligt. Fordi jeg en Gang elskede Dem — elsker Dem endnu, hvis De vil vide det — længe før Robert Grell kom ind i Deres Liv, vil De beskylde mig for . . .

Hun gik tværs igennem Værelset og ringede paa Klokken. Hendes Ansigtstræk var haarde. Hun var ude af Stand til at dømme mellem Ret og Uret, hun fattede ikke selv, hvad den Klage betød, hun udslyngede, og hun fortsatte:

— Vi faar at se, om Politiet tror det samme.

En Tjener bankede diskret og aabnede Døren.

— Vis denne Person ud, sagde hun.

Sir Ralph bukkede mekanisk. Han havde ikke mere at tilføje. Han vidste, at det vilde være betydningsløst at fremkomme med flere Forklaringer. Da han atter traadte ud paa Gaden, stod der en Mand, der begyndte at følge efter ham i en Afstand af 5—6 Meter. Og ca. 15 Meter bagefter denne fulgte en anden Mand, som Baronen vilde have genkendt som Detektivinspektør Green — hvis han havde kendt ham.

Men oppe i Huset var den stakkels Miss Eileen, der nu ikke længere holdtes oppe af sin Vrede, sunket fuldstændig sammen paa en Chaiselongue og borede Hovedet ned i de bløde Puder og græd, som om hendes Hjerte skulde briste.

Hun havde elsket Robert Grell af hele sit Hjerte, og nu, da hendes Livsdrøm saa pludselig var blevet tilintetgjort, var det hende, som om hele hendes Tilværelse var blevet tilintetgjort. Men midt i al Sorgen stod dog stadig en Tanke klar: Tanken om Hævn. At analysere Begivenhederne formaaede hun ikke, hendes Had var lige saa hensynsløst, som hendes Kærlighed havde været.

Lidt efter lidt standsede hendes Graad, og hun følte sig med et rolig, som En, der har fattet en stor og afgørende Beslutning. Hendes Ansigt var hvidt og stift som hugget i Marmor. Hun vilde ikke betro sig til andre, hun skulde nok selv tage Sagen i sin Haand.

Først da hun havde sat sig ved Frokostbordet sammen med sin Fader, fortalte hun denne, hvad der var sket, men om sin Mistake mod Ralph Fairfield sagde hun intet. Hun talte, som om hun fortalte noget, der næppe angik hende.

Hertugen af Burghley slap Kniv og Gaffel og gik hen og lagde Armen om hendes Hals.

— Min stakkels lille Pige, sagde han. Det er jo forfærdeligt. Fairfield burde have opsøgt mig først. Jeg maa telefonere til din Tante, at hun skal komme herhen og blive her, indtil den første Sorg er overstaaet.

Hun rystede utaalmodigt paa Hovedet.

— Nej, hun kan ikke hjælpe mig. Jeg vil hellere være alene. Hendes Medlidenhed vil blot gøre mig endnu mere nedbøjet.

— Men min elskede Pige, jeg kan umuligt tillade, at Du sidder alene og sørger. . . .

Hun rejste sig og skød ham fra sig.

— Jeg vil ikke sørge, sagde hun, jeg vil virke. Jeg vil gaa til Scotland Yard for at faa at vide, hvilket Resultat man er kommet til.

— Ja, som Du vil, sagde han resigneret. Vi kan gaa med det samme. Jeg skal straks give Besked om, at Vognen skal køre frem.

— Jeg vil helst gaa alene, hvis Du ikke har noget imod det, svarede hun beslutsomt, idet hun lukkede Døren efter sig.

— Hun har altid været et Brushoved, sukkede Hertugen af Burghley, idet han vemodigt stirrede ind i Ilden.

Lige siden hans Hustrus Død var saavel han som hele hans Hus blevet styret af denne smukke, egensindige, unge Pige. Lunefuld havde hun altid været, men at hun var saa haard, havde han ikke troet. Den gamle Mand var dybt bekymret over den Kulde, hans Datter havde vist efter den for-

færdelige Ulykke, der havde ramt hende, og han sad længe og grublede over, hvad han skulde gøre. Tilsidst bestemte han sig til at raadføre sig med Brown — sin mangeaarige Ven og Sagfører.

IV

IVAN

I sit Værelse i Scotland Yard sad Heldon Foyle med en Cigar i Mundvigen og studerede det Materiale, hans underordnede havde samlet. Det var en hel Bog paa flere hundrede maskinskrevne Ark, indeholdende Rapporter, underskrevne Vidnesbyrd, Signalementer, Fingeraftryk, Breve, Telegrammer, Kortskitser, kort sagt alt, hvad der kunde tænkes at have med Affæren at gøre. Han havde netop gennembladet Papirerne, da en Betjent traadte ind og meldte Lady Eileen Meredith. Det gav et Sæt i ham, og han saa op. Der stod hun allerede i Døraabningen, klædt helt i Sort og med et tæt Slør for Ansigtet.

— Mr. Foyle? spurgte hun.

Han bukkede og skød en Lænestol frem.

— Ja. Vil De ikke sidde ned, Lady Eileen? De har lidt et svært Tab, og jeg forstaar fuldtud, hvordan De føler det. Vi skal heller ikke besvære Dem med mere, end de aller nødvendigste Spørgsmaal.

Hun satte sig ned med Hovedet støttet mod den behandskede Haand.

— Det er meget venligt af Dem, svarede hun mekanisk. Har De fundet noget, Mr. Foyle?

— Det er endnu vel tidligt at udtale sig om Sagen. Vore Undersøgelser er ikke afsluttede endnu.

— Der behøves ikke flere Undersøgelser. *Jeg kan sige Dem, hvem Morderen er.*

Foyle hostede.

— Hm . . . det vil spare os for megen Besvær. Hvem er han?

— Det er — jeg tror, at det er Sir Ralp Fairfield.

Foyle lod sig ikke mærke med, hvor interesseret han blev ved denne Underretning, skønt han forstod alt. Havde Fairfield ikke ved en Fejltagelse dræbt Goldenburg i Stedet for Grell, og Lady Eileen kendte Motivet til Forbrydelsen — da kunde Motivet næppe være andet end den smukke, kolde Kvinde, der sad foran ham. De forstaar vel, at det er en meget alvorlig Anklage, De nu kommer med, Lady Eileen, sagde han. Hvad Grunde skulde han have haft.

Hun fortalte alt, hurtigt og med fast Stemme. Han tog en Pen og gjorde Notitser. Da hun omsider var færdig, sagde han:

— Det vigtigste er, at Sir Ralph sagde, at Mr. Grell var sammen med ham ved Ellevetiden. De siger, at De har givet Sir Ralph en Kurv, og at De tror, at han myrdede Mr. Grell af Skinsyge. Vi er naaet saa vidt, at vi ved, at Sir Ralph spiste til Middag i Klubben, og at han var der Kl. 11, men derimod er der ingen, hverken Kelnere eller Klubmedlemmer, der med Bestemthed kan opgive, om han opholdt sig der ved det Tidspunkt, Mordet blev begaaet.

— Saa var det ham! udbrød hun. Bob havde ingen anden Uven i Verden. De maa arrestere ham.

— Ikke endnu, svarede Foyle, idet han betragtede hendes haarde, kolde Ansigt skarpt. Alt dette er blot Mistanke — vi maa have bindende Beviser, særlig naar det gælder en Mand i Sir Ralphs Stilling. Og nu vil jeg med Deres Tilladelse stille Dem et Par Spørgsmaal. . . .

Da Lady Eileen en halv Time senere bortfjernede sig, stod Foyle længe tavs og tankefuld.

— En besynderlig Pige, mumlede han. Synes at være meget opsat paa at faa Sir Ralph sat fast. Mon det skulde blive muligt at faa hans Fingeraftryk, det vilde bringe Klarhed over, om han var den skyldige eller ej. Skønt det jo ikke kan forklare, hvad Goldenburg havde at gøre i Grells Hus. Og det er det vigtigste af alt. Men allerførst vil jeg sove et Par Timer. . . .

Han lagde sig paaklædt paa sin Chaiselongue, og efter at have sovet i 4 Timer, følet han sig atter stærk og udhvilet og rede til at gribe Værket an paany.

Han trak en Skrivebordsskuffe ud og tog en mærkelig, lille Revolver til sig. Han gjorde det mest for en Ordens Skyld, thi han afskyede at gaa bevæbnet, og han havde endnu aldrig afskudt en Pistol undtagen paa Skydebanerne. Derpaa følte han efter i Inderlommen for at overbevise sig om, at det forstørrede Fotografi af Fingeraftrykkene paa Dolken var der, og begav sig saaledes udrustet ud i Skumringen og styrede Kursen lige mod Albany.

Green stod trofast paa Vagt udenfor, og han behøvede derfor ikke en Gang at spørge, om Baronen var hjemme, men gik direkte til Hovedindgangen og ringede paa.

Foyle blev meget køligt modtaget af Baronen, som syntes meget nervøs og ophidset.

— Jeg er kommet for at bede Dem om Undskyldning for min Heftighed i Grosvenor Gardens, begyndte han. Jeg blev irriteret, og De var naturligvis rystet. Nu er vi begge lidt roligere, og jeg havde tænkt paa at spørge Dem, om De ikke havde noget at føje til det, De har sagt tidligere. Naturligvis vil De blive indkaldt som Vidne, og det vilde være behageligst for begge Parter, om vi paa Forhaand var klare over hinanden.

Farifield trak paa Skuldrene.

— Jeg har sagt alt, hvad jeg har at sige, sagde han. Jeg formoder, at De har truffet Lady Eileen Meredith.

— Nej, løj han frækt, jeg kan ikke forstaa, hvad af Interesse hun kunde have at indberette.

Et Lettelsens Suk undslap Baronen, og hans Ansigt lysnede. Fairfield var ingen Kujon, han havde ofte modigt trodset allehaande Farer, men han var blevet fuldstændig lamslaaet ved Udsigten til at blive fængslet og faa sit Navn indblandet i denne uhyggelige Affære. Det var »Skrækken for Loven«, der kan knuse selv den stærkeste.

— Godt, svarede han. Jeg formoer, at Deres Tid er kostbar, Mr. Foyle. Jeg skal ikke opholde Dem.

Detektiven modtog dette fine Vink med et Smil.

— Jeg skal ikke paatvinge Dem mit Selskab, sagde han. Hvis De blot vil give mig en Beskrivelse af de Perler, Mr. Grell viste Dem, skal jeg straks gaa. Vil De give mig et Stykke Papir?

Fairfield bad Detektiven om at sætte sig ned ved Skrivebordet, og Foyle begyndte straks at skrive efter Sir Ralphs Diktat. Da han var færdig, rakte han Fairfield Pennen.

— Vil De være saa venlig at skrive under. . . . Nej her!

Deres Hænder rørte næsten hinanden. Foyle rejste sig halvt op, men snublede og greb fat i den andens Haandled for ikke at falde, og Baronens Fingre blev presset haardt mod den endnu vaade Skrift. I næste Øjeblik havde Detektiven genvundet Ligevægten og gav mange Undskyldninger for sin Kluntethed, samtidig med at han tog et Stykke rent Papir og begyndte at aftørre Baronens Fingre, der var blevet fulde af Blæk.

— Jeg begriber ikke, hvordan det gik til . . . jeg er meget ked deraf . . . Skriften er ikke helt tydelig mere, men det gør ingenting . . . den kan læses. . . . Farvel, Sir Ralph.

Saa beundringsværdigt dygtigt var det hele blevet iscenesat, at Fairfield ikke et Sekund kom til at tænke paa, at det kunde være arrangeret i Forvejen. Saa snart Heldon Foyle var kommet ud paa Gagen, skyndte han sig straks til en Telefonkiosk. Her tog han Baronens Fingeraftryk frem og sammenlignede dem med de andre, han havde Fotografi af. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at Lady Eileens Mistanke var ganske ugrundet. Fingeraftrykkene havde ikke den ringeste Lighed med de andre. Sir Ralph Fairfield havde altsaa ikke myrdet den Mand, der lignede Robert Grell saa forbavsende.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

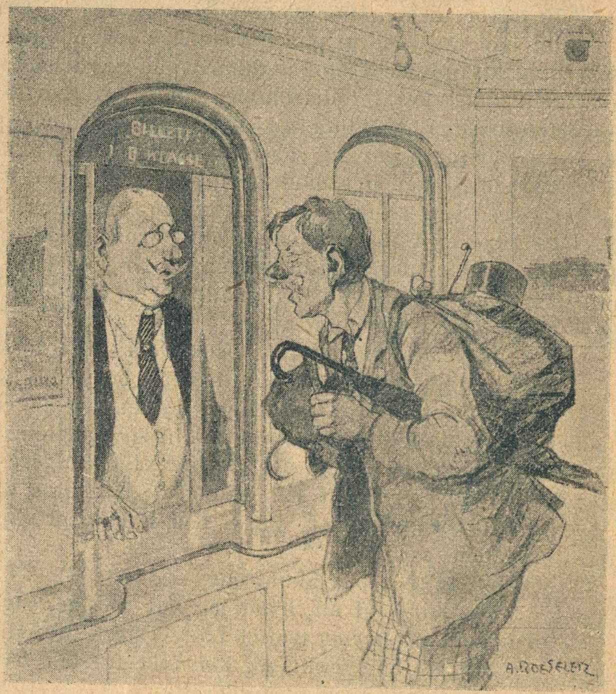

— Godda! De har vel ikke en gratis Staaplads til Sydamerika? (»Fliegende Blätter«)

— Vad har ni hängt för märke på bröstet, pojkar?
— Vi ha lavet en förening, magistern, »Vi slå inte varandra!«
(»Söndags-Nisse«)

VÄRLDENS HERRAR.

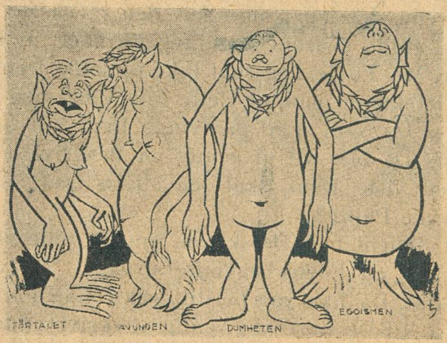

Den verkligt internationale folkregeringen som ingen revolution i världen kan störta.
(»Söndags Nisse«)

— Papa, der er en Mand, derude som vil tale med Husets Herre,
Papa: Henvend Dig til Mor!
Mamma: Gaa ud og hent Kokkepigen.
(»Korsaren«, Norge.)

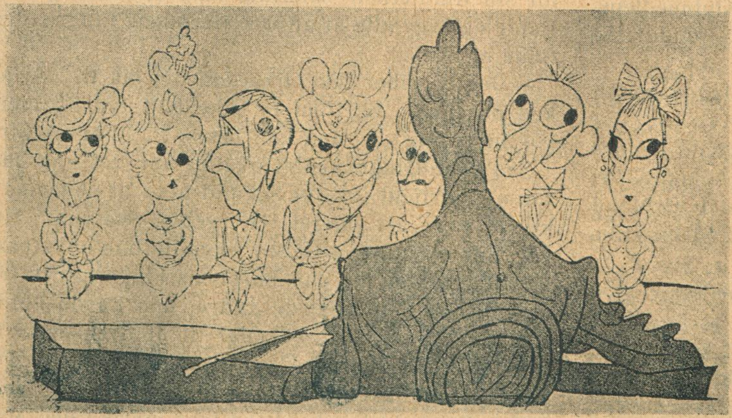

PAA FILMSSKOLEN:
— Saa ruller vi med Øjnene — en to — en to —.
(»Simplicissimus«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

De' si'r De ikke!

»Et Dukkehjem« viste sig at være forældet. Havde *Henrik Ibsen* levet nu, havde han sikkert skrevet et Skuespil, som hed »Et Dueslag«.

*

Tyskland var før den bøse Nation.
Nu er den kun den nervøse Nation.

*

Der er den Forskel paa en fangen Bjørn og en ung Mand, som en forlovet, at Bjørnen har en Gang været fri, men den unge Mand har været Frier.

*

Den, der har Koen paa (Ryggen), ved bedst, hvor den trykker.

*

Naar en Minister vakler lidt hid og did, kaldes det Diplomati, men naar en anden En vakler lidt, saa si'r de, at man er fuld!

*

Bankerne agter efter Forlydende at give deres Sparere et Dyrtidstillæg af $3^1/_2$ Procent af de indestaaende Kapitaler.

*

Hvis De brænder »Para« Olie, naar det er diset, faar De det lige saa lyst som i Paradiset.

En Kone, der havde stjaalet en Mængde Tændstikker, blev frikendt, fordi hun led af — Pyromani.

*

Ude paa Landet er der en Herregaard, hvor Stalden er saa fin, at f. Eks. Dyrene har deres egne emaillerede Natpotter.

Hidtil har jeg været en Beundrer af *Potters* Tyr — nu maa jeg tilstaa, at jeg er endnu mere imponeret af *Tyrs* Potter!

*

Datteren af en bekendt københavnsk Grosserer meddelte forleden sin Bekendtskabskreds, at hun ikke vil gifte sig for det værste, hun vidste, det var at sidde alene om Aftenen.

*

HØRT PAA TRAPPEN

— Naa, hvordan gaar det med Deres Mand, Fru Hansen, efter at han er kommen ind paa Sindssygeanstalten?

— Rigtig godt, Fru Jensen. Han har et pænt Værelse og faar godt at spise —

— Saa—e, men er han da virkelig gal?

— Gal?? Ja vist er han gal — han forlanger jo at komme hjem igen!!

VOX POPOLI

At tænke sig: En nøgen Voksfigur
kan gøre et fornuftigt Men'ske sur!
Hvis virk'lig de kan se en Fare
i dette bare — Gud, saa lad dem
bare!

— Du, nu fra Nytaar saa kommer der ordentlig Skub paa Statsbanerne.

— Gør der det?

— Ja, nu skal de køre fem Kvarter i Timen!

„En Svensker".

Herr Petterson är på besög i hufvudstaden, därvid han besöger ett konstmuseum och stannar fövånad och fundersam framför en antik skulptur, som föreställier en romesk gladiator. Figuren saknar en arm och halva benat, hjälmen är sönderbruten öch halva näsan borta. På etiketten under bilden står: »Segraren«.

— Nå, mumlar Pettersson för sig själv, om det där är segraren, så skulle jag vilja se den besegrade!

„En Dansker".

Luk Døren! raabte den bistre gamle Herre til den sidst indkomne Passager, Er De maaske vokset op i en Kostald, siden De absolut skal have Gennemtræk?

Den anden svarede ikke et Ord, men brast i Graad.

De maa ikke tage Dem det saa nær, at jeg for Spøg spurgte, om De var født i en Kostald, sagde den gamle Bulbider formildende, idet han skammede sig over sin Heftighed.

Det er ikke det, svarede den anden og tørrede Taarerne bort. Jeg er virkelig født i en Staldbygning, og jeg faar saadan en Hjemvé hver Gang jeg hører en Ko brøle!

„En Nordmand".

DEN GIK IKKE. En meget paaholden gammel Herre, som følte sig daarlig, bad en Ven om at faa opgit en Specialist. Vennen nævnte en Læge som hadde Ord for ikke bare at være dygtig, men ogsaa meget vittig.

— Er han svært dyr? spurgte den Syke.

— Aanei, svarte Vennen. Han beregner 10 Kroner for den første Konsultation og 3 for hver følgende.

Dagen efter sat den gamle Herre i Lægens Venteværelse, og da han fik Audiens, trak han straks frem 3 Kroner, la dem paa Bordet og sa:

— Her har De mig igjen, Doktor!

Doktoren saa paa ham, tok Pengene, la dem i sin Skrivebordsskuffe og laaste den. Den Syke ventet spændt paa næste Træk.

— Ja, her sitter jeg, sa han tilslut, og er færdig til at la mig undersøke paany.

— Jeg tror ikke det er nødvendig, sa den gløgge Specialist. Det greier sig nok uten. Driv De bare paa med den samme Medicinen. Godmorgen, Godmorgen.

TLF. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, **Fedevarer,** Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

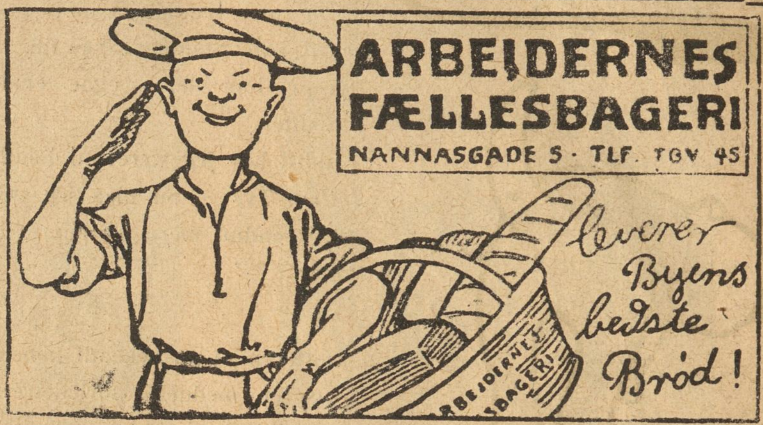

— Sig mig, hvad hedder de Haar, som sidder paa den Køters Hale?
— Tja, det er vel Hundehaar.

Tegnet af P. Kildegaard.

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekselerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

— Hvorfor blev Du Justitsraad?
— Aa! Det var fordi, at jeg skænkede en Del Konserves til de Fattige. Det var forresten det, jeg havde sendt til Tyskland, men som de smed mig tilbage i Hovedet.

Tegnet af Gustav Høyer.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Oscar Levkovitz. Den Vits med »Skyldfri« er ikke saa lidt for tynd.

Axel Sørensen, Aarhus. Tak for tilsendte, men der kan ikke »høstes« noget paa den Slags Bagateller, af hvilke der findes 7 Millioner.

H. A. Petersen, Skagen. Benyttes.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Efteraars-Konkurrence

Endnu tre morsomme Tegninger, som hver har faaet tildelt en Præmie.

Ved at gaa Resten af de tilsendte Tegninger igennem standser vi ved et Par Stykker, som utvivlsomt havde vundet Præmie — hvis de ikke var tegnede med usselt Blyant! *Charles Antonsens* »Foraar-Efteraar« er kvikt fundet paa og ganske pænt tegnet. *O. Schleppegrell* havde maaske ogsaa faaet sig en Præmie paa Manden, der ligger og læser »Ravnen«, *Harald Petersen* (Oddersund) maaske for sin »Jæger«. Det samme gælder *Hakon Mielche* (Olstrup) og ganske særlig *H. Andersen* (Tangen 7, Aarhus) for den morsomme Idé med hele den sengeliggende Familie, som opvartes med varme Toddyer af Slægtens allermindste — men ak, de skønne spildte Kræfter!

Man *kan* altsaa ikke lave Klicheer af Blyantstegninger, og alle disse Kunstværker og flere til er nu havnede i den umættelige Papirkurv — sammen med en Del »Lidelsesfæller«, om hvilke det dog er bedst at bevare Tavshed!

Og vi maa slutte nu! Julen staar for Døren, og Redaktionen er travlt optaget af at lave en rigtig morsom og original Jule-Ravn til sine mange trofaste Venner!

Tak for denne Gang og paa et snarligt Gensyn!

„Efteraarsmanøvre".
Tegnet af *Henry Andersen*, Godthaabsvej 5, Nørre Sundby.
Præmie: En Originaltegning.

„Efteraar"
Tegnet af Journalist *Sven Lassen*, »Nykøbing Soc.-Dem.«, Falster.
Præmie: En Originaltegning.

„Efteraar"
Tegnet af *Charles Wernon Nielsen*, Ryesgade 5 (Barber, Stuen).
Præmie: En Originaltegning.

„Tilfældigt Sjov".

Den fremmede Dame: Hør, lille Ellen, er den Kanariefugl der en Han eller en Hun?

Ellen: Aa, det er, ligesom den er i Humør til.

Damen: Hvad mener Du med det?

Ellen: Jo, Moder siger, at Hanner synger, men Hunner ikke. Og denne her synger sommetider og sommetider ikke?

*

— Unge Mand, sagde den gamle Herre, vil De aldrig blive fornuftig og tænke paa, at hver Gang, Uret dikker, er De et Sekund nærmere ved Døden?

— Jeg sad saamænd og tænkte paa noget lignende.

— Saa?

— Ja, for hvert Sekund, der gaar, er vi nærmere ved Gagedagen.

— Opvarter, bring mig en Flaske Rhinskvin — jeg maa trøste mig over Tabet af min Forlovede!

— Da kan jeg anbefale Herren den »Mosel« til 4 Kroner. Den er særlig dulmende!

*

Fruen: Hvorfor ønsker De at skifte, Anna.

Kokkepigen: Doktoren har beordret min Kæreste lidt kraftigere Kost.

*

En Stroppetur.

En nybagt Løjtnant danser paa Officersballet med Oberstinden, en Dame paa 225 Pd. Efter at have ført Damen tilbage til Pladsen, udbryder han sveddryppende, henvendt til en Ven:

— Nej, saa svær havde jeg dog ikke tænkt mig, at Militærtjenesten var!

Damen: Herreje, har jeg ikke sat mig paa den nymalede Bænk!

Opsynsmanden: De skal ikke være saa ked af det, lille Frue, Bænken skal males en Gang til.

*

En Husmand, som i længere Tid havde været mistænkt for at drive Krybskytteri, blev en Morgen tidlig overrasket med Gevær i Haand af Godsets Ejer. Der var ingen Mulighed for at slippe denne Gang, og Husmanden lettede derfor paa Huen og hilste:

— God Morden! Godsejeren er tidlig ude i Dag!

— Ja, det er for at skaffe mig en sulten Mave til Frokost, svarede Godsejeren. Men hvorfor er De saa tidlig paa Benene?

— For at skaffe lidt Frokost til en sulten Mave, lød Svaret.

Havets Mysterier.

Blandt de mange Hemmeligheder, Havet ruger over, har Søfolk regnet Historien om Briggen »Marie Celeste« for det største Mysterium. Den underlige Historie har været berettet mange Gange i Aviser og Tidsskrifter. Conan Doyle og andre Forfattere har taget Fantasien til Hjælp og givet hver sin Forklaring paa Mysteriet; men stadig synes Gaaden lige saa uløselig, som den var hin Dag for 43 Aar siden, da en Skipper fandt Briggen forladt og drivende om for Vind og Strøm. Hvorfor var den forladt, og hvad var der blevet af Besætningen?

Det var i Begyndelsen af September 1872, at »Marie Celeste« forlod New York, bestemt til Genua med elleve Mands Besætning og Kaptajnens Frue og Datter om Bord. Siden hørte man ikke mere til den, før et britisk Skib i December fandt Briggen drivende ude paa Havet, forladt af Besætningen. Alting om Bord var i fuld Orden. I Kahytten stod Frokostbordet dækket, og Maaltidet syntes at være afbrudt, før Gæsterne var blevet halvfærdige. Pengekassen var urørt, og intet af den kostbare Ladning manglede; Proviant var der fuldt op af, og Medicinskabet var ikke rørt. Det var klart, at alle de ombordværende maatte have forladt Fartøjet samtidig og i største Hast. Men hvorfor? Der er gjort Forsøg paa baade naturlig og overnaturlig Forklaring; man har gættet paa Søslanger, Kæmpeblæksprutter og indfødte Vilde, som skulde have æntret Skibet nær Kysten. Men lige langt fra Gaadens Løsning har man været.

Mens jeg gjorde Tjeneste paa en italiensk Brig, hørte jeg en Dag en Matros bagved mig raabe:

— Forbandede Sted! Forbandede Brig! »Marie Celeste!« tilføjede han med lav Stemme.

— Hvad gaar der af Dig, Specioti? spurgte jeg og lod mit Blik glide ud mod Horisonten.

— Hør paa mig, sagde han med lav Stemme, saa skal jeg fortælle Dig en underlig Historie.

For tolv Aar siden tog jeg i New York under falsk Navn Hyre paa en amerikansk Brig. Det var et langt, smalt, sortmalet Fartøj med skraa Stavn og Masterne temmelig langt agterud. Vi havde det svært godt om Bord i Briggen, fik god Mad — meget bedre end den, vi faar her — og god Betaling, 25 amerikanske Dollars om Maaneden. Kaptajnen var baade en flink og en fin Mand; hans Hustru og en lille Datter var med paa Turen. Vi skulde til Middelhavet.

En Dag tidlig i Morgendæmringen fik vi Øje paa en anden Brig ikke langt borte. Ogsaa den var sortmalet og smal og havde samme Slags Stavn og Master som vor.

Det var ikke saa langt fra Gibraltar, og Stedet kan vel være omtrent her, hvor vi nu er. Det var ganske stille Vejr, og Skibene rørte sig ikke af Flækken, bare duvede sagte i den rolige Sø. Efter Solopgang kom der en svag Brise, som førte os nærmere hen til hverandre; saa lagde Vinden sig igen. Snart saa vi, at Besætningen paa vort Naboskib pludselig begyndte at faa travlt, og at de gjorde sig klar til at fire en Baad ned paa den Side, som vendte bort fra os. Samtidig hejste Briggen engelsk Flag og Signalet: »Mangler Proviant. — Hungersnød«. — Her maa jeg nævne, at vi for nogle Dage siden var sejlet gennem store Stimer af Makrel, og at vi havde fanget og saltet en hel Del ned. Desuden var vi godt forsynet med Vand, Brød, Kød og Flæsk. Vi hejste det amerikanske Flag og Signalet: »Send en Baad«, og saa snart Signalet var hejst, saa vi, at den Baad, der allerede var sat i Vandet, kom roende hen imod os.

Baaden var stor, men blev roet af kun to Mænd. Han, der sad ved Roret, var af mørk Lød og havde et langt Skæg; han havde bredskygget Hat paa Hovedet og var iført rød, strikket Skjorte. Da Baaden kom nærmere, saa vi, at der paa Bunden laa noget, som var dækket med Presenninger; det var vel Tønder og Kasser til Provianten, tænkte vi. Snart var Baaden paa Siden af os; vi kastede et Tov ned til en af Mændene, og en af dem gjorde det fast. I samme Øjeblik blev Presenningen i Baaden revet til Side, og fem, seks med Revolvere bevæbnede Mænd sprang op. Vi skyndte os forskrækket bort fra Rælingen.

— Stop der! raabte Manden, der havde siddet ved Roret, idet han hoppede om Bord paa vort Skib. Bliv staaende rolig allesammen, ellers skyder vi Jer.

Vi rørte os ikke, mens vi med Rædsel saa paa Sørøverne, som alle var entret om Bord i vort Skib og truede os med deres Revolvere. Kaptajnens Datter sprang med et Skrig ned i Kahytten, og Moderen fulgte efter hende. Kaptajnen selv stod alene paa Kommandobroen; han var meget bleg.

— Hør nu paa mig allesammen, fortsatte den mørke Mand. Vi har maaske mere Proviant end I og behøver ikke den Slags Ting, men vi har smaat med Folk og erklærer Jer nu for vore Fanger. Gaa straks ned i Baaden og tag ikke nogen Ting med Jer. Det er der ikke Tid til. Vi har alt, hvar der er nødvendigt, om Bord i vort Skib. De, der gaar frivillig i vor Baad, skal faa god Behandling af os og vil sikkert blive tilfredse. De, der viser mindste Opsætsighed eller gør Vrøvl, skyder vi ned. Har I nu forstaaet mig? Skynd Jer nu ned i Baaden! Alle undtagen Kaptajnen, som jeg vil snakke et Par Ord med under fire Øjne.

Vi havde ikke noget Valg, tavse og lydige gik vi ned i Sørøvernes Baad, alle undtagen Kaptajnen, hans Hustru og lille Datter. I Baaden blev vi straks omringet af Sørøverne, som befalede os at sætte os ned i Bunden. De snakkede sammen paa Spansk.

Jeg betragtede Mændenes Ansigter og deres mørke Anfører, som i dette Øjeblik gik ned i Kahytten sammen med vor Kaptajn, og jeg forstod, at det engelske Flag om Bord paa deres Skib var hejst i samme falske Hensigt som Signalet om Hungersnød.

Efter nogle Minutters Forløb kom vor Kaptajn op med sin lille grædende Datter paa Armen og fulgt af sin Hustru; de gik alle ned i Baaden. Straks efter kom den mørke Mand op. Han havde vort Kronometer og en rund Æske med, som indeholdt vore Skibspapirer. Han saa sig opmærksomt omkring, trak en Dolk, skar Flaglinerne paa vore Ma-

ster over, halede Flagene ned og kastede dem i Baaden. Efter at han ogsaa selv var kommet derned, satte han sig ved Roret og kommanderede: »Avara!« Vi roede bort fra vort Fartøj.

Fire Mand roede Baaden. De øvrige passede paa os med Revolverne spændt. Da vi naaede hen til den engelske Brig og passerede dens Agterende, saa jeg uvilkaarlig op for at læse Skibets Navn, men opdagede ikke andet end nogle Ornamenter og under disse seks smaa Huller. Jeg forstod, at Skibets Navn havde været malet paa et Navneskilt, som var skruet af. Briggen var halvlastet, og en Trappe hang ned fra Rælingen. Det første, jeg lagde Mærke til, da vi kom om Bord, var to Rækker smaa Bolte med Ringe, som var skruet fast i Dækket midtskibs. Disse Ringe forklarede alt. Fra tidligere Erfaring kendte jeg deres Anvendelse. Om Bord paa Slaveskibe plejede man som Straf at lænke Negerne fast i disse Ringe. For den allermindste Forseelse blev Slaven lagt ned paa Dækket med Ansigtet opad og Armene udstrakt; derpaa blev Hænder og Fødder surret fast til Ringene. Saadan maatte han ligge i timevis uden at kunne røre et Lem; den tropiske Sol brændte hans sorte Krop, saa at Huden revnede, og Blodet randt. Skulde Straffen være strengere, blev Slaverne bundet paa samme Maade, men med Ryggen opad, hvorpaa de blev pisket ubarmhjertigt.

Men hvoraf kunde det komme, at saadan et Fartøj befandt sig paa disse Breddegrader? I Reglen var de beskæftiget mellem Kongofloden og Rio. Var Negerne om Bord nu, eller var Skibet paa Vej for at hente dem? Sandsynligvis det sidste, for Lugerne var dækket med Presenninger. Men jeg fik ikke Tid til at spekulere længe herover. Skibets Kaptajn kom ned fra Broen og hen imod os.

Det var en høj, mager Mand, iført hvid Jakke og Panamahat. Ansigtet var glatbarberet og snarere rødligt end mørkt. En stor Ørnenæse og dybtliggende, kolde, graa Øjne under buskede, graa Bryn gav ham Udseende af at være egenraadig, grusom og grisk. Han borede Øjnene i os og talte med haard, metallisk Stemme, men med god engelsk Udtale.

— Halvparten af mine Folk er døde af Feber, sagde han. Da vor Baad roede over til Jer, var jeg alene om Bord. I skal hjælpe mig. Eders Kaptajn skal være min Førstestyrmand; han behøver ikke at være bange for sin Hustru og Datter; de skal faa Plads i samme Kahyt som han. Dette er min Andenstyrmand — han pegede paa den mørke Mand fra Baaden. Eders Styrmand skal være min Baadsmand, og Resten af Jer skal gøre Tjeneste som Matroser. Eders Fremtid ligger i Eders egen Haand og afhænger helt og holdent af Eders Opførsel her om Bord! Med disse Ord vendte han os Ryggen og gik agterud.

Andenstyrmand fulgte vor Kaptajn og hans Familie til deres Kahyt, og nogle af Besætningen fulgte os til Mandskabsrummet, og sandt at sige fik vi derpaa en meget god Frokost og et Glas Sherry pr. Mand. Ved 10-Tiden begyndte det at blæse op, og vi satte Fart bort fra vort eget forladte Skib. Snart forsvandt det helt for os.

Vi styrede Syd-Sydvest. Men Feberen blev ved at hærge paa Skibet, og den

Chauvinist-Hykleri.

Tegning af Hp. Hansen

— **Han var en god dansk Mand, den Afdøde. Det sidste, han sagde, mens han levede, var** — ***Flensborg!***

ene efter den anden bukkede under. Især rasede den blandt os nyankomne; de første, som maatte gøre Regningen op med denne Verden, var den lille Pige, hendes Mo'r og vor flinke Kaptajn. Efter fjorten Dages Forløb var Besætningens Antal sunket til fjorten; næsten hver Dag blev en syg eller en døde og blev sænket i Havet. Hajer fulgte os bestandig i Kølvandet. Vi sejlede nu med god Fart Syd paa.

Saa var det en klar, men mørk Nat. Lange-Jim kom for at løse mig af ved Rattet. Kaptajnen sov i en Hvilestol ikke langt fra. I det samme Jim tog i Rattet, hviskede han:

— Gaa hen paa Bakken!

Jeg gik. Paa Bakken traf jeg en af vore Kammerater, som havde Udkig; det var vor forrige Styrmand.

— Læg Dig ned! hviskede han til mig, saa de ikke kan se Dig, og hør efter, hvad jeg siger! Jeg lystrede straks. Hør nu, Demetrius, fortsatte han, jeg antager, Du kan tælle til syv.

— Ja, hvad drejer det sig om? spurgte jeg.

— Hvor mange Spaniere er der her om Bord?

— Syv!

— Og hvor mange er vi?

— Vi er ogsaa syv; men hvad mener Du?

— Ja, ser Du, jeg troede, Du hørte til de fornuftige, og at saa ligefremme Ting ikke behøvede nogen Forklaring. Forstaar Du ikke, din Dumrian, at dersom vi ikke dræber dem, slaar denne fordømte Feber os ihjel, eller ogsaa myrder Spanierne os, saa snart de ikke længere har Brug for os. Eller indbilder Du Dig virkelig, at de tænker at betale os og slippe os i Land, saa vi kan fortælle om deres fine Haandtering?

Argumenterne var tydelige nok. Det var umuligt at modsige Styrmanden. Jeg kunde vanskeligt tænke mig, at jeg skulde kunne løfte Haanden mod nogen; men hvad skulde ellers Enden paa Eventyret blive?

— Jeg er med, hviskede jeg.

— Nuvel, hør saa efter. Det lønner sig ikke at vente længer; alle vore Kammerater er rede. Spanierne sover paa Dækket saa tungt, som om de allerede var døde. Faa fat i en Baadshage og gaa agterud. Saa snart Du er kommen ud paa Broen, lægger Du Dig fladt ned og kryber hen til Kaptajnens Stol; naar Du har slaaet ham i Hovedet med Baadshagen, skal Du fløjte, saa skal vi besørge Resten. Pas godt paa sammen med Jim; Styrmanden, som sover neden under, vaagner let, og han styrter sikkert op paa Dækket, saa snart han hører Støj. Men I to kan nok ordne den sorte Rad; spild ikke et Øjeblik, men slaa til, saa snart han stikker Hovedet op.

— Og hvad saa bagefter? spurgte jeg.

— Jeg skal føre Briggen ind paa den nærmeste Dampskibsrute, og naar vi faar Øje paa en Damper, sætter vi Fyr paa denne modbydelige Brig og redder os i en af Baadene.

Mit Hjerte slog voldsomt, da jeg med Baadshagen i Haanden listede op for at slaa den sovende Kaptajn ihjel. Det stred mod min Natur, men der var ikke noget Valg. Kort sagt: Jeg slog Kaptajnen ihjel og gav Fløjtesignalet. Men i samme Øjeblik hændte der noget uventet. Jeg hørte et frygteligt Brag og fik et Stød, saa jeg tumlede bag over. En Del af Rigningen styrtede ned paa Dækket, og Briggen krængede over til Bagbord. En stor Oceandamper var løbet paa os og havde omtrent skaaret Briggen midt over. Vi havde nemlig som sædvanlig gaaet uden Lanterner.

I næste Øjeblik sprang jeg op i en af Rebstigerne og klatrede derfra over paa Damperens Agterdæk.

Matroserne om Bord paa Damperen bandede og skreg paa italiensk: Kom over til os allesammen, men hurtig, for vi maa straks bakke for fuld Kraft, og saa gaar Jeres gamle Kasse til Bunds som en Sten!

Men ingen svarede, og ingen klatrede over. Damperens Boug havde knust den Side af Fartøjet, hvor Spanierne sov paa Dækket, og hvor paa mit Signal Snigmorderne havde begyndt deres Værk. Lange-Jim var vel sagtens gaaet over Bord ved Stødet, og Styrmanden var sandsynligvis bleven dræbt i sin Køje af de indstyrtende Planker.

Et Kommandoraab løb fra Broen, og Damperen begyndte for fuld Kraft at bakke. Sagte drog den sin Boug ud af Briggen. Og pludselig krængede Briggen med Rælingen helt ned mod Vandet, Agterstavnen hævede sig et Øjeblik i Vejret, og derefter forsvandt Skibet i Dybet.

Damperen satte en Baad ud. I næsten en Time var de mørke Bølger oplyst af Blus og Lanterner; Matroserne raable og skreg, mens de roede rundt, men forgæves. Man fandt kun nogle lemlæstede Lig, som ikke blev fisket op.

Damperen var en Passagerbaad paa Vej fra Rio til Genua.

*

Paa alle de Spørgsmaal, som blev rettet til mig om det forliste Fartøjs Navn, Hjemsted og Bestemmelsessted, Last o. s. v. svarede jeg blot med et dumt Smil og vrøvlede Udflugter. Og efter en Del forgæves Forsøg paa at faa noget at vide af mig, lod de mig være i Fred; de troede, jeg havde mistet Forstanden af Rædsel. Jeg blev anbragt i Damperens Sygekahyt, og efter nogle Dages Forløb naaede vi Genua.

Jeg var nu sikkert heller ikke helt normal den Gang, og senere har jeg ikke villet fortælle den lange Historie om, hvordan vi blev kapret, dels fordi jeg mente, at ingen vilde tro mig, dels fordi at jeg var bange for at komme for Retten.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✲ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Paa en Rejse lod Rockefeller sig daglig servere en meget tarvelig Frokost, bestaaende af Roastbeef og Kartoffelsalat. Det kostede 35 Cents, og Rockefeller gav Opvarteren 10 Cents i Drikkepenge.

En Dag kostede Portionen imidlertid 40 Cents, hvorpaa Rockefeller betalte og kun gav 5 Cents i Drikkepenge.

Opvarteren, der allerede længe havde været irriteret over Mangemillionærens Drikkepenge, blev nu ligefrem uartig og sagde:

— Hvis jeg havde saa mange Penge som De, Mr. Rockefeller, saa vilde jeg ikke se saadan paa en Femcents.

Hvortil Rockefeller roligt svarede:

— Hvis De i Deres Liv havde set saa meget paa en Femcents som jeg, unge Mand, saa vilde De nu ikke længere være Opvarter.

Mælkeriet Enigheden.

Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.

TELEFONER 2146 - 6270

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over Soci[illegible]listisk Litteratur udleveres **gratis.**

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49. Stuen

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Arme Rusland!

Tegning af Emil Poulsen.

Forpint til Fortvivlelse synes den russiske Bjørn at ville grave Czarkronen frem igen!

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

24 SIDER JULENUMER 30 ØRE

RAVNEN

Nr. 51. Redigeret af AXEL WESSEL ★ Torsdag den 18. December 1919

December

Tegning af Emil Poulsen.

Fattigfolk gyser, saasnart December faar Ordet
den blæser de Fattiges »Kluns« paa Laanekontoret!

Carl Scheplers
Irma Vegetabil Margarine
giver den bedste Julekage

Landmandsbankens
Hjemme-Sparebøsse
giver daglig Anledning til at spare.
Bøssen tømmes en Gang om Maaneden af Bankens Bude.
Bestillinger kan ske skriftlig eller pr. Telefon 7191.
Kontor: Bernstorffsgade 23.

S. Johannesson A/S
Statskontrol.

Fedevarer,
Gæs og Ænder.
Telefoner: 3684 — 3349 — 4722.
St. og Kj. 13, Højbroplads 13. St. og Kj.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

— Du kender Svendsen?

— Ja.

— Er han til at stole paa?

— Han er det paalideligste Menneske, jeg nogensinde har kendt. Naar han siger Noget, kan man stole paa, at det ikke er sandt.

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt paa Apotekerne.

Ægte
CALORIC
PUNSCH
CARL ØSTBERG
&
SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

— En Ting tør jeg i al Fald sige, erklærede den stolte Fader, og det er, at min Datter har et sjælden godt og fredsommeligt Sind.

— Har hun det?

— Ja, det er vist. Saadan som hun kan sidde i timevis og høre sig selv spille; det røber en ganske mærkelig Beherskelse og Selvovervindelse.

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Husqvarna svenske
Staal - Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876

Brug daglig
Aggerbecks
flydende eller faste Brillantine.
Det bedste for Haaret.

Fra Philippinerne.

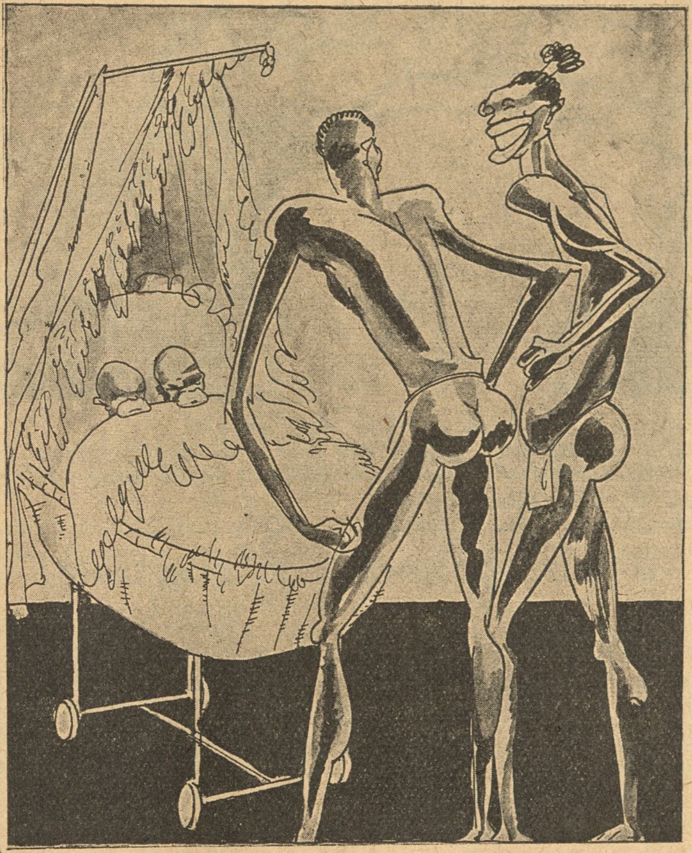

Tegning af *B. Bühlmann Petersen.*

— Det blev Tvillinger! Skal vi saa spille Filippine?

»Nu har Deres Høns igen været inde i min Have og rodet Jorden op i Blomsterbedene«, raabte Gartneren til sin Nabo.

»Det er ikke noget at blive saa forarget over«, sagde hans Nabo sindigt. »Hønsene flyver ganske simpelt, fordi det nu engang ligger i deres Natur. Derimod kunde De med god Grund beklage Dem, hvis Deres Havejord fløj over Plankeværket og rodede op i mine Høns!«

NOGET FOR NOGET.

— Hør du, Kressjan, lad mig bide en Gang af dit Æble, saa skal du faa Lov at drukne en af mine Katteunger.

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

— Hvor meget koster et Sæt nye Tænder? spurgte en Kone fra Landet en Tandlæge.

— Det kommer an paa, svarede han. Fra 5 til 150 Kroner.

— Da faar nok John vente, sagde Konen. Han troede sikkert, han skulde faa nye Tænder nu, men han har ikke mere end ca. 40 Kr. opsparet til Tænder.

— For den Pris kan han faa et udmærket Sæt min gode Kone, sagde Tandlægen.

— Ikke et som passer min John. Hans Mund passer mere til det til 500 Kr.

— Ja, men Forskellen i Pris beror bare paa Kvaliteten, sagde Tandlægen.

— Kvaliteten! udbrød Konen fra Landet. Jeg troede, det kom an paa Størrelsen.

Har De Brug for
Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes
kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende
elektriske Strygejern.

Moderssprøjten
„Noliber"
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler
& Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Bonden har hentet Lægen til sin Kone. der har gabet Kæben af Led.

Tegning af H. Steffensen.

***Bonden:** Æ de nøj faarlig nøj søen aa gaab si Kæv aa Le?*
***Lægen:** Næ, det er bare et lille Stød, saa er det hele saamænd i Orden igen.*
***Bonden:** (efter en lille Pause) Sej mæ engang, een kun vel eet forsvar saaen aa læ æ Mund staa aaben, fo de æ hels en faale Kæft, der sejer paa hinne?*

Julegrisen slagtes!

Det er Tiden, da vi samle
maa en svunden Sommers Kraft,
under Skrig og megen Vé
rinder røden Grisesaft;
naar en Morgenstund det lyser
rødt fra Gruens Ildingsskær,
saa er Landets Grise ellers
ikke mange Bønner værd —
øsk — bøsk!

Pigebørn som Amazoner
kløver Morgentaagens Damp.
Over Gaardens vaade Brosten
klinger Træskotraad og Tramp —
Imod Grisen sammensværger
sig et grueligt Komplot
— af det vendte Saltkar rejser
man det fæleste Skafot.

Derpaa trækker man af Stien
den til Døden dømte Gris.
Pigen stryger øvet Kniven
over Trappestenens Flis. . . .
Øsk! — bøsk! — saa er Grisens
allersidste Time nær — — —
— vildt den skriger — Morgentaagen
skælver under Tag og Spær.

Sikken Travlhed — varme Piger
traver hid og did med Lys.
Grisen, som fik Banesaaret,
slipper Livet under Fnys.
Slagteren for Romantikken
gold som Østens Stormogul
spytter kynisk —: »Kære Venner! —
sikke Sider — her er Sul!«

Røber Morgendagens Klaring
Nattens skumle Offerfest,
Hanen rød af Harme galer
ud en lynende Protest.
Katten vejrer Blod og virmer
omkring Grisebraden kold —
den har alle Urtidsdrifters
Blodinstinkter i Behold.

Nu forlægges Skuepladsen
ind, hvor unge Kvinder snart
sig i Kast med Pander vover,
. . . Mandens Gane er saa sart.
Fryde den er Kvindens Kald
— hun skal være Køkkenmester . . .
skal hun ikke? — naa, jeg tier,
Rummet fyldes med Protester.

Hvilken Glæde, naar mod Aften
man sig bænker rundt ved Skiven.
Først man spiser under Tavshed,
— siden under Suk og Hiven . . .
indtil Knapperne mon springe,
om man ikke linner Strop —
én for én man langsomt strække
maa Gevær og give op.

Saadan Dagens blodigrøde
Elegi til Glæde vendes.
Alle Griselegier
gid de indirekte kendes
maa paa Danmarks Vækst og Fremgang.
Gid af Kødets Lækkeri
hver Kalorie omsættes
maa i Evners Energi —
— øsk — bøsk!

Carl Nielsen.

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

— Men, fortsatte Foyle sin Tankegang, idet han atter stoppede Papirerne til sig, dermed er det ikke sagt, at han ikke har haft en Finger med i Spillet. Hans Tavshed viser, at han ved mere, end han vil sige. Det skader i hvert Tilfælde ikke stadigt at holde Øje med ham.

For at retfærdiggøre sit Ophold i Telefonkiosken — han vilde altid spille sin Rolle indtil de mindste Detailler — ringede han til Scotland Yard.

— Det er Foyle, der taler, sagde han. Er der noget nyt?

— Intet særligt, undtagen at Blake har truffet en Samler, som paastaar, at Kniven maa stamme fra Sydamerika. Det er en meksikansk Dolk, siger han.

— Men er det ikke blot en Gisning?

— Nej, han forstaar sig derpaa. Det er en af de kompetente Fagmænd paa det Omraade.

— Det er godt. Hvis nogen Journalist skulde spørge efter mig, saa sig, at jeg er gaaet til Ro. Farvel!

Fra Telefonkiosken styrede han mod Strand, hvor han gik ind paa en af de største Restauranter. Han valgte et Bord midt i Salen, studerede Spisekortet med megen Interesse og gav derefter Opvarteren Ordrer. Medens han ventede paa sin Middag, kastede han et mønstrende Blik rundt. Mønstringen varede blot et Minut, men det saa trods alt ud, som om han havde opdaget noget, som interesserede ham, thi han skiftede hurtigt Plads, saa at han uforstyrret kunde iagttage to Mænd, som sad og talte sammen ved en Likør. Et Øjeblik efter syntes den ene Mand at have opdaget Detektiven, thi han saa op og kaldte paa Tjeneren for at betale. Men allerede før denne var naaet hen til ham, havde Foyle rejst sig og var traadt hen til Bordet.

— Hvordan staar det til, Eden? sagde han elskværdigt. Det er længe siden, jeg saa Dem sidst. Haaber, at Forretningerne gaar godt.

Den anden smilede sødsurt.

— Nej, men se, Mr. Foyle! udbrød han med slet spillet Hjertelighed. Hvordan staar det til? Vi skulde netop til at gaa? Maa jeg præsentere Mr. Maxwell for Dem?

Han blev paa Scotland Yard kaldet for »Edens Have«, formodentlig fordi han saa saa uskyldig ud. Hans fine, mørke Drengeansigt saa ud som Dyden og Renheden selv. En Diamant gnistrede i hans Halstørklæde, en tyk Guldkæde tronede over hans Have, og en Guldring med en stor Rubin lyste paa hans Pegefinger.

Foyle bukkede.

— Jeg formoder, at De kommer fra Kolonierne, Mr. Maxwell? Og jeg formoder, at Eden har fortalt Dem, at han ogsaa er kommet til England fornylig? Eden betragtede bebrejdende Detektiven med sine store, blaa Øjne, og denne fortsatte: Jeg er ked af at maatte skille Dem, men jeg har noget meget vigtigt at sige ham. Maaske kan De træffe ham en anden Gang?

— Ja, undskyld gamle Ven, indskød Eden forlegent. Ring mig op paa Paladshotellet, saa kan vi senere være sammen hele Dagen. . . .

Maxwell var neppe naaet ud af Døren, før Foyle tog den anden med hen til sit Bord. Eden saa ud som en Mand, der ikke ved, hvad han skal gøre.

— Det er rent Spil, protesterede han. Jeg forsikrer Dem, at det er rent Spil. Jeg har ikke bedraget ham for en rød Øre.

— Gamle Skælm, sagde Detektiven smilende. Vær ikke urolig. Jeg har ikke gjort noget ondt. Jeg vil bare have, at De forlader Paladshotellet i Nat, Jimmy — De forstaar, i Nat. Det vilde blive kedeligt for Dem selv, om De traf Mr. Maxwell igen. Jeg ser blot paa Deres Bedste.

— Men jed forsikrer Dem, Mr. Foyle, at jeg intet har gjort. Jeg forsøger at skaffe mig mit Udkomme paa hæderlig Maade.

— Og De bor paa Paladshotellet! lo Detektiven. Kære Jimmy, naturligvis tror jeg Dem, fortsatte han, idet han begyndte paa Suppen. Derpaa saa han pludselig op. Naar traf De Goldenburg sidst? spurgte han kort.

Edens Ansigt klarede op.

— Jasaa, det var der, Skoen trykkede, sagde han med et Lettelsens Suk. Jeg skal gerne hjælpe Dem, hvis jeg kan, for han har aldrig været, hvad man kalder en god Kammerat, og jeg nærer intet Nag til Dem, selv om De nu har ødelagt mine Forretninger. Den Tamp, som nylig gik, skulde have fulgt mig til Væddeløbet i Morgen, og jeg havde sikkert faaet ham til at holde paa en Hest, der ikke vil vinde. Det er haardt, Mr. Foyle, det er haardt.

Foyle tog en Tikroneseddel op af Inderlommen og langede den tværs over Bordet.

— Naa, nu ud med Sproget! sagde han.

»Edens Have« tog begærligt Sedlen til sig og puttede den i Lommen.

— Han stod paa Victoriastationen i Onsdags Nat og talte med en Fyr, som saa ud til at være Udlænding. Pludselig blev hans Mund staaende vidtaaben af Forbavselse. Men saasandt jeg lever, udbrød han derpaa, kommer ikke netop samme Mand ind gennem Døren nu!

Foyle lagde sin Serviet sammen og rejste sig.

— Godt, Jimmy. Jeg vil senere tale med Dem. Gaa til Scotland Yard og vent der, indtil jeg kommer, sagde han. Derpaa gik han hurtigt gennem Salen og rørte let ved den Mand, som nylig var traadt ind.

— De er Mr. Grells Tjener, sagde han roligt paa Fransk. Jeg er Politiofficer. De maa følge med mig.

V

KUPPET I GRAVESTREET

Manden forsøgte at flygte, men Detektiven fik fat i hans ene Haandled.

— Ingen Scener, sagde han, stadigt paa Fransk. De er Ivan, og De maa vide noget om Mr. Grells Død. Kom bare med!

— Det maa bero paa en Fejltagelse, protesterede den anden. Jeg er Pierre Bazarre, Diamanthandler i Paris. Jeg kender ingen Mr. Grell. De har ikke Ret til at arrestere mig.

— Jeg tænker ikke paa at arrestere Dem. Jeg vil bare vide, hvorfor De forlod Mr. Grells Hus samme Nat, Mordet blev begaaet.

(Fortsættes).

I dette Numer er der undtagelsesvis kun 1 Side Roman.

„Krims-Krams“.

Her staar et bekendt Medicikament. Hvilket?

Morfin.

Naar man skriver et H og tegner en Saks, hvad siger det?

Hvedens Aks.

2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2
2 2 2 2 2 2 2 2

En original og vanskelig Rebus Opløsningen er et Ord, som anvendes meget i Handelsverdenen.

Total-Ophør.

S T

Kunst.

VIII N

Denne Rebus er bagvendt. Hvad staar der?

Netto.

GAADESPØRGSMAAL

Hvad tynger os først, naar den bliver for let,
men har ved sin Tyngde ej nogen gjort træt?

Pengepungen.

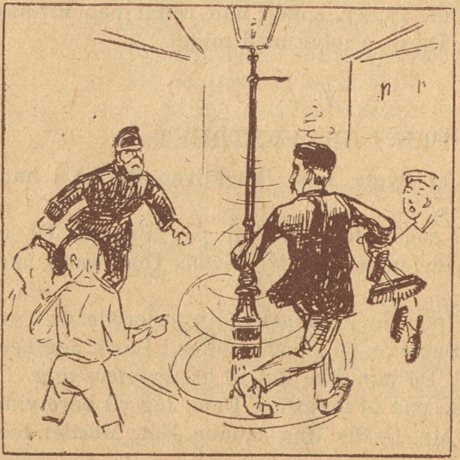

Her er en Mand, der løber om en Lygtepæl med sine Varer og samler Opløb. Hvad gør han sig skyldig i?

Ulovlig Omløben med Varer.

Hvad kan man kalde en Doktor, som er Specialist i Leddegigt?

Led-Vogter.

Hvad kan man sige om en Mand, som har pint 6 Hunde, 5 Heste, 8 Faar og 10 Gæs?

At han ikke har gjort en Kat Fortræd.

I hvilken Flod vil alle gerne svømme?

I Overflod.

EN GRÆSSELIG HISTORIE

En Mand rejste til Sverige med 24 Gæs, men da han kom til Bestemmelsesstedet, havde han kun de halve tilbage.

Hvor kunde det være?

Jo, der gik jo Tol af dem!

Nu viste det sig imidlertid, at Gæssene havde faaet en »Tanke«, hvorfor de blev sendt tilbage. Men da var de fuldtallige.

Hvorledes gik det til?

Tanker er jo toldfri!

Hvad er det, naar et Iskagehus brænder?

Koldbrand.

Enhver jo ved, at mange jeg kan være,
og at ofte jeg kun er to og tre.
At løfte mig, kan 100 Mand besvære,
men at en lille Unge kan mig bære,
derpaa Du trygt kan vove en Paré.

Klokke.

EN KLOG MODER

En Moder købte 12 store og 12 smaa Æbler, som hun skulde dele ligelig imellem sine 7 Børn. Paa hvilken Maade gjorde hun dette lettest?

Hun kogte Æblemos af dem.

TUNGEGYMNASTIK

Gentag 10 Gange og hurtigt denne Mundfuld:

Tretten trodsige Troldtrillinger trillede trettentusind tomme Trantønder til Trojas Trylleteaters Trappetrin!

DU KAN BEVISE,

at en Neger ikke er et Menneske.

Evropæere er Mennesker. En Neger er ingen Evropæer — altsaa er en Neger heller ikke noget Menneske.

Du kan bevise, at Dovenskab er vanskelig.

Al Begyndelse er vanskelig, men Dovenskab er, som bekendt, alle Lasters Begyndelse — altsaa er Dovenskab vanskelig!

Og Du kan ogsaa bevise, at en Kat har 3 Haler.

Ingen Kat har 2 Haler, men en Kat har en Hale mere end ingen Kat — følgelig har en Kat 2 plus 1 er 3 Haler!

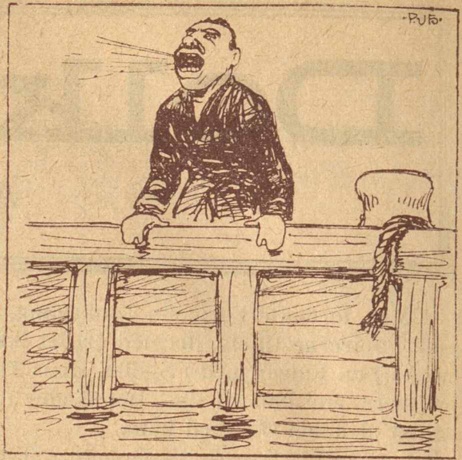

Her staar en Gut og skraaler op paa en Kaj. Billedet bliver til en Vinsort. Hvilket?

Tokajer.

FA'R I KNIBE

— Fa'r, hvorfor er en sort Høne flinkere end en hvid Høne?

— Det ved jeg ikke, min Dreng. Er det maaske en Gaade?

— Nej, raaber den lille Drneg triumferende, det er fordi, at en sort Høne kan lægge et hvidt Æg, men en hvid Høne *kan ikke* lægge et sort Æg!

ET REGNESTYKKE

— Hør Du, Madsen, da jeg i Gaar var inde paa en Restauration, saa jeg to Fædre og to Sønner spise Wienerpølser. De kostede 1,25 Kr. pr. Portion. Hvor stor tror Du, at Regningen blev? Tænk nu nøje over Sagen.

— Det er da ikke vanskeligt at regne ud, svarede Madsen. Naturligvis kostede Pølserne 5 Kroner.

— Du ta'r fejl. Det blev 3,75.

— Hvordan det?

— Jo, der var nemlig kun 3 Personer: Søn, Fa'r og Bedstefa'r. Tre Portioner Pølse à 1,25 bliver 3,75.

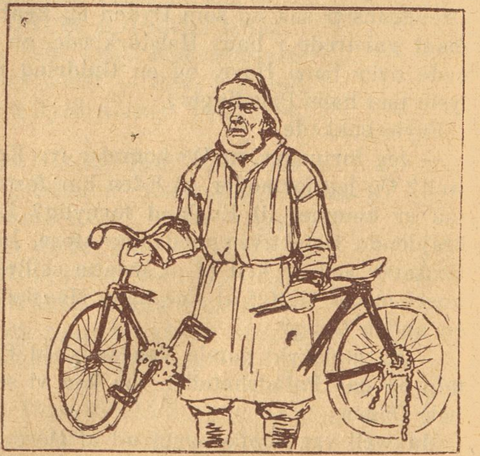

Titlen paa en kendt Ballet er her illustreret. Gæt hvilken.

Fiskeren og hans Brud.

Pelle og Palle

de sammenvoksede Tvillinger.

Fortsættes. Tegning af Satyr.

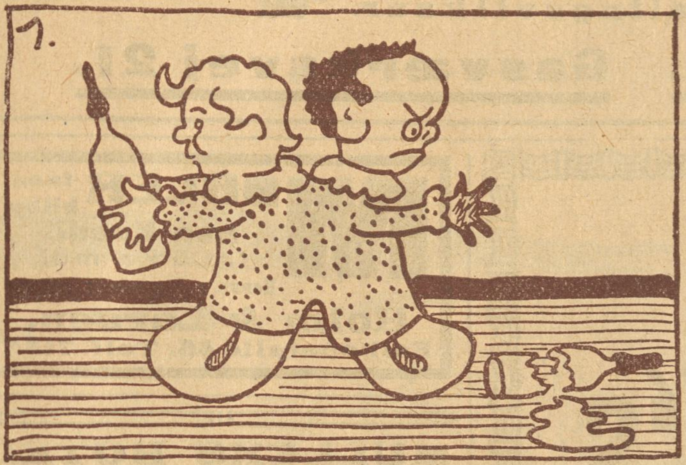

Alt som spæd drak Pelle pænt sin Mælk, mens Palle
var ond og drak langt hellere en Skalle.

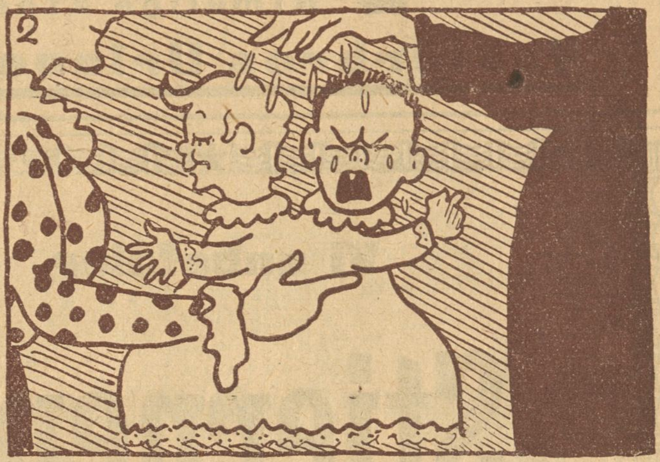

Her bli'r de døbt — ganske pænt forresten.
Pelle smiler. Palle han er ond paa Præsten.

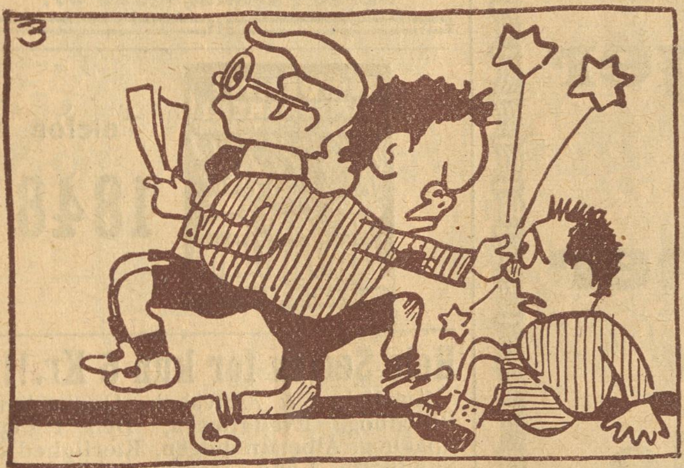

I Skolen Palle altid slaas og er forsor'n.
Pelle læser flittig med Briller gjort af Horn.

Palle kravler gærne op i høje Træer;
Pellemand af Skræk er ved at falde ner.

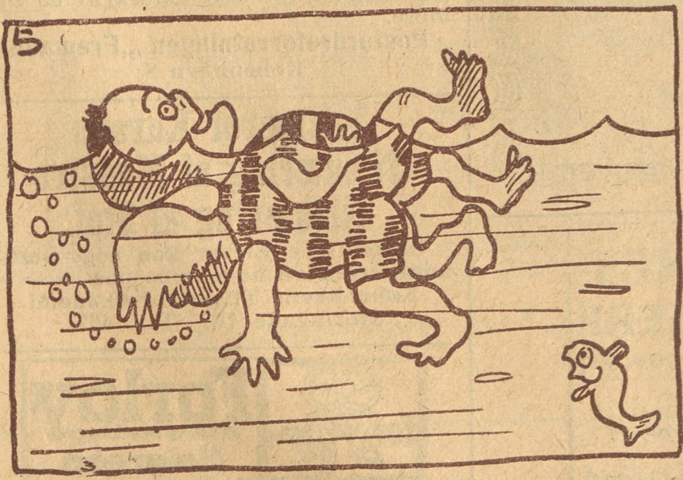

Palle driller Pelle ved at svømme saad'en,
at Pelle ofte kommer slemt „paa Potten"!

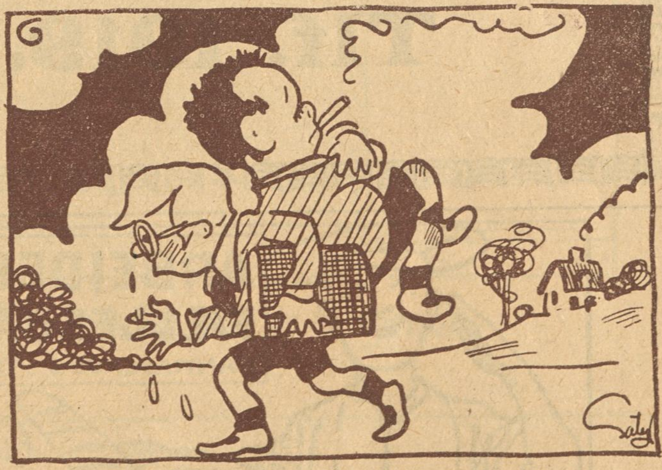

At gaa fra Skole er for Pelle ikke let,
hans Broder hænger flot og ryger Cigaret!

Vi præsenterer her „Ravnen"s nye Børneside „*Pelle og Palle*", en *original* og *dansk* Serie Tegninger, som i Humor og Fantasi vil *overgaa* alle de udenlandske Tegninger af denne Art, som kommer frem i danske Blade. Serien fortsættes i Januar Maaned. Glæd deres Børn med „*Pelle og Palle*"!

Grammofoner. Armbaands-Ure.

Grammofonplader i stort Udvalg. - - - Guld-, Sølv-, og Double.

Rimelige Afbetalingsvilkaar.

Vesterbros Urlager. Gasværksvej 21.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

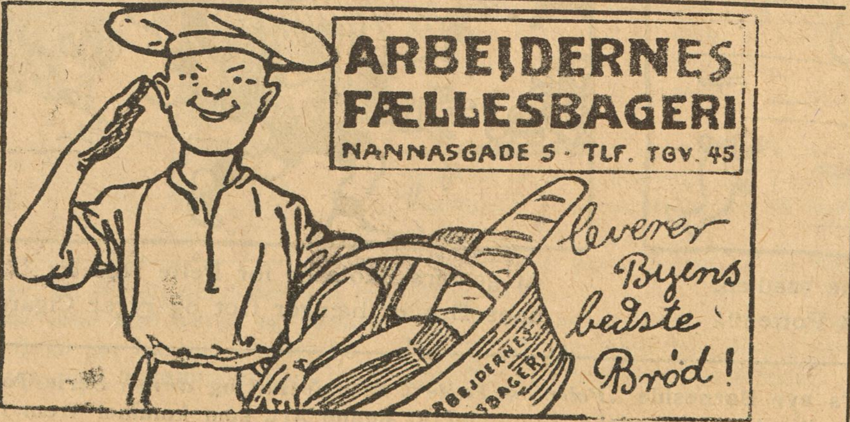

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkonerallе 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,35 o Middag à Kr. 1.35
Nørre Farimagsgade 57.

Telefon
1848

Hele Serien for kun 6 Kr.!!!

Kærlighed & Ægteskab, Ungkarlens Billedbog, Evadatteren, Den rigtige Spaabog, Albertinebogen, Kærlighed & Sundhed, Lady Hamiltons Elskere, Bryllupsnatten, De 10 Bud for Fruer, dito for Mænd, Gnister, Kærlighedens A. B. C. Hele denne Bogserie sendes (kun samlet) for 6,00. Efterkrav 85 Øre mere.

Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Tegning af *O. Hartig.*

Verdenskrigen er forbi — Handelskrigen er begyndt.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Arbejderpartiets

Bog- og Papirhandel „Fremad“

Telefon: 7106 & 10406

Frederiksborggade 33

Telefon: 7106 & 10406

× **Julegaver i stort Udvalg** ×

for × **alle** × **Store** × **som** × **Smaa** ×

Julekort i Serier fra 2 Ø.

Billeder
Æskepost
Fyldepenne
Lommebøger
Julehefter
Kalendere
etc. etc.

Børne- og Billedbøger
Farvelader
Moderne Spil
Male- & Tegnebøger
Pencils etc.

Alle Jule-Hefter

Lommebog for Arbejdere 1920 Pris 2 Kr.

Gevinsterne:

5 Hektoliter Kokes.
5 Hektoliter Kokes (Ved Hr. Direktør *K. Kiefer*).
En And til 15 Kroner.
En And til 15 Kr. (fra *Johannesson*, Højbroplads 13).
En Svensk Tikroneseddel.
10 Aarskort 1920 til Zoologisk Have.
10 Originaltegninger (til Indramning)
5 Fri-Kvartalsabonnement paa „Ravnen“.
Ialt **30 Præmier.**

Lodtrækningen foregaar under Redaktionens og Ekspeditionens Kontrol, og de heldige Vindere vil faa Underretning pr Post og Gevinsterne udleveres saa vidt muligt inden Nytaar. For Originaltegningernes Vedkommende dog først nogle Dage ind i det nye Aar. Resultatet af Lodtrækningen offentliggøres i »Ravnen« i Januar Maaned

„Ravnens“ Gættekonkurrence!

Som altid før, naar vi mødte med vort Julenumer, byder vi igen i Aar vore utallige Venner en Gættekonkurrence med en Mængde dejlige *Præmier*.

Se paa ovenstaaende Scene og gæt, hvad den forestiller. Det er et berømt Billede fra Arbejderbevægelsens første Dage, dengang den allerførste . . . . udbrød. Skriv de 7 Bogstaver (vil man sætte *en* foran, bliver det altsaa 9 Bogstaver) paa omstaaende Gættekupon (og *kun* paa den). Mærk Konvolutten med *Gæt* og send Opløsningen ind til *»Ravnens« Ekspedition*, Nørrefarimagsgade 49, København K. *inden Lørdag d. 27. December Kl. 7 Aften.*

Gættekupon.

Scenen forestiller: ______

Fulde Navn: ______

Adresse: ______

En lille Historie om hans Højhed, om Baronessen og om Vorherre.

Der er sket noget, noget forfærdeligt. Hans Højhed har anskaffet sig en Veninde, eller som det i Hofsproget hedder en Favorit. Den udkaarne er en lille, mørkhaaret Baronesse, hvis brune Øjne og buttede Yndigheder er vel egnede til at forsøde Landsherrens Tilværelse og lette ham Regeringens Byrder.

Hans høje Gemalinde lukker Øjnene, og Hoffet gør ligesaa, men hele den lille Residensstad geraader i sædeligt Oprør. Overalt er »Forholdet« Dagens staaende Samtaleemne, og i hvert Selskab og paa hvert Gadehjørne lyder det ustandseligt: »Gud, sikken Skandale!« og »At der gives saadanne Kvinder!« og »De skal se, Straffen ovenfra kommer nok!« og saa videre og saa videre.

Højheden lader Folket snakke — en af de meget faa fornuftige Ting, han i sit daadrige Liv har præsteret. —

Saa en Dag aflægger Fyrsten Besøg i den fineste af Byens Drengeskoler og overværer nogle Undervisningstimer. Blandt andet dumper han ned i en Klasse, hvor Religionslæreren netop er i Færd med at forklare Eleverne Guds Allestedsnærværelse.

Højheden hører andægtig til, pattende paa sin guldknappede Spadserestok. Da saa Læreren gør en lille Pavse, tager Fyrsten Ordet og mæler:

— Det er meget rigtigt altsammen, hvad jeres Lærer — æh — har fortalt jer. Lad mig nu se, om I ogsaa har forstaaet ham. Kan I nu svare, naar jeg — æh — spørger:

Kor: Ja!

— Meget godt. For Eksempel: Naar I om Natten ligger og sover i jeres smaa Senge, hvem er saa hos jer?

Kor: Vorherre!

— Meget rigtigt. Og naar I gaar til Skole mellem alle de ækle Biler og — æh — Heste, hvem passer saa paa jer, og hvem er saa hos jer?

Kor: Vorherre!

— Meget rigtigt. Og naar jeres Mo'r nu gaar alene hjemme og sysler med Gryder og — æh — med saadan — æh — Husvæsnet, hvem er saa hos hende?

Kor: Vorherre!

— Meget rigtigt. Og naar nu *jeg* i Aften træt og mødig sidder i mit Kabinet, hvem er saa hos mig?

Kor: Baronessen!

Tableau!!

Oscar Elholm.

AFB A/S
KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.
Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
„ „ „ „ 1 Md.s Opsigelse 4½ „
„ „ „ „ 3 Mdr.s Opsigelse 5 „
Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vær De glad ved, De ikke er: Dyr

Læs dette Blad, dets glade Sang og muntre Sprog,

tid

saa bli'r Du ej af ***Skade***, men af ***Ravnen*** klog!

Tegning af *Hansen-Tusch.*

En „Nød“-Landing i Afrika.

To Humoresker af Orla Bock.

Chopins Sørgemarsch.

Viktualiehandler Sørensen er ikke just, hvad man kalder en Sværmer eller poetisk Natur. Han respekterer kun den »Poesi«, der er forbundet med klingende Sølvdalere eller knitrende Pengesedler, og hans Trang til aandelig Adspredelse tilfredsstilles bedst ved de mere haandgribelige Numre paa Varietéprogrammerne, Akrobat- og Ekvilibristnumre, Bryder- og Boksekampe. Og Klownnumrene sætter han over alt!

Forleden sad jeg paa min Stamvinstue og læste Byens Blade; der var kun én Gæst i Stuen foruden mig — nemlig Viktualiehandler Sørensen. Pludselig blev jeg afbrudt i min Læsning af blide, dæmpede Fløjtetoner, — *Chopins Sørgemarsch!* Jeg saa forbavset op. Det var »Flæskespænderen«, der sad med et drømmende Udtryk, — han saa næsten sværmerisk ud og fløjtede dæmpet hele den smukke Sørgehymne, — og han fløjtede den aldeles korrekt. Jeg var himmelforbavset. Ganske vist var Sørensen musikalsk paa sin Vis, — han havde Øre for Melodier, og han fløjtede næsten altid, — men Chopin og »Flæskespænder« Sørensen! De to stod saa mærkværdig sammen.

Det var, som Vinstuens sodede Loft hævede sig og blev til Kirkehvælvinger, — jeg blev uvilkaarlig højtidelig stemt.

— Sig mig, har Du været til fin Begravelse fornylig, Sørensen? spurgte jeg omsider.

— Næ, hvoffor de'?

— Siden Du fløjter Chopins Sørgemarsch!

— Sludder! Sortten hedder den ikke! De' er jo Loppens Død!

— Loppens Død???

— Ja, inde fra Cirkus a'! De har faaet et Par forfærdelig sjov franske Klowner derinde, de knækker en Loppe, og saa kører de Liget ud i en Ligvogn, der ikke er større end en Svovlstikæske. Og saa spiller Musiken dennehersens Melodunte! Den er Fanneme' go'! Hva'?

Og saa fløjtede Sørensen videre paa Chopin.

Min første „Dagløn“.

Jeg kan ikke lide, at man gør Nar af Jøder, — det er dygtige Folk som man kan lære meget af. Den Sandhed gik op for mig allerede, da jeg var tretten Aar, da tjente jeg nemlig mine første fem Kroner, takket være den jødiske Forretningsaand. Jeg er ikke selv Jøde, men min Sidekammerat i Skolen var det, fuldblods endda.

Han hed Louis, og han og jeg sloges altid om Pladserne som Nr. 1 og 2. Han var flittig, og jeg var luddoven; men jeg havde uhyre let ved at lære mine Lektier, et flygtigt Kig i Bogen var nok til, at jeg kunde klare mig, og hvis jeg vilde vise blot en lille Smule Flid, havde jeg let ved at holde min Konkurrent Stangen. Men det var ikke altid, jeg vilde.

Saa skulde vi have Aarseksamen, og jeg sad som Nr. 1.

— Jeg skal se, om jeg ikke kan knalde Dig! sagde Louis Dagen før Eksamenen.

— Det kan Du ikke! erklærede jeg bestemt, og de to første Eksamensdage lod til at give mig Ret. Jeg stod nogle Points højere end min mosaiske Sidekammerat, og han hængte med Næbbet.

Saa kom han til mig Aftenen før den sidste afgørende Dag.

— Nu tror jeg ikke, jeg kan komme over Dig, sagde han modfalden, — Du har dit bedste Fag, Zoologi, tilbage. Men ser Du, Fader har lovet mig 10 Kroner, hvis jeg bliver Nr. 1, og hvis Du nu vilde lave en rigtig Bommert i Morgen, saa kan det maaske lykkes, og saa deler vi Pengene. Du faar de fem, — hvad siger Du til det?

Der fik jeg noget at spekulere paa, — jeg havde aldrig før ejet fem Kroner, — den Fristelse kunde jeg ikke staa for.

Da Eksaminationen næste Dag begyndte, kom jeg først frem. Zoologilæreren nikkede opmuntrende til mig, han vidste, jeg var en sikker Mand, hans bedste Elev i det Fag.

— Hvad lever Hvalerne af? spurgte Censor.

— Grøntsager! svarede jeg.

Læreren var ved at gaa bag over, og Censor saa forbavset paa mig.

— Hvor lever Hvalerne da? spurgte han.

— I Afrikas Urskove! svarede jeg meget alvorligt.

— Den Dreng er altsaa Idiot! erklærede Censor.

Det blev et stort *»Slet«*, men om Aftenen var jeg den lykkelige Ejer af fem Kroner.

Min Lærer tror den Dag i Dag, at jeg hin Eksamensdag havde et Anfald af momentant Vanvid.

Orla Bock.

HOVEDSTADENS BRUGSFORENING

Arbejdernes Forbrugsevne er en revolutionær Kraft.

JAURÉS.

Tegning af *Hp. Hansen.*

Julekort: Kære Wilson! Vi vilde jo alle gærne skænke Verden Freden til Juleaften, men da Tyskerne endnu mangler at aflevere et Lokomotiv og et Par Muddermaskiner, kan det desværre ikke lade sig gøre.

Glædelig Jul og godt Nytaar!

„Juleroser".

Hvis Du nogensinde skulde blive overfaldet om Aftenen, saa raab aldrig MORD! Ikke en Sjæl vil høre Dig! — Nej, raab BRAND! saa skal Du se, hvor Folk kommer styrtende!

*

Det kan ogsaa blive for meget af det gode, sagde Afholdsmanden — han fik Vand i Knæene.

*

Hvis jeg trykker Dig, saa maa Du endelig sige det, sagde Fluen til Koen.

*

— Der er Ting i Livet, som man nu en Gang ikke kan komme udenom! tænkte Automobilisten, han røg lige i en Dam med Maskinen.

*

Nu har vi Spillet gaaende, sagde Fanden, han tog Liremanden paa Nakken.

*

Af Skade bliver man klog, men sjælden rig, sagde Manden, han bankede sin tamme Skade, fordi den havde bidt hans sidste Femkroneseddel i Stykker.

*

Slagter jeg Koen, og jeg kommer mig, er det ærgerligt, og dør jeg og la'r den leve, ja, saa er det li'saa galt — sagde Bonden.

*

En Bog om Brød

(112 Sider med Illustrationer og farvetrykte Tavler) dets Historie, Tilberedelse og Forhold til Ernæringen er udgaaet fra os, og enhver, der interesserer sig for dette vort vigtigste Næringsmiddel, kan, ved Henvendelse til os, **gratis** erhverve et Eksemplar af Bogen.

Ryesgade 27. N.
Telefon: Central 3012.

Nogle maa have sig et Glas for at kunne lade sit »Lys skinne«. Andre maa lade sit »Lys skinne« for at kunne faa sig et Glas.

*

— Nej, tværtimod, sagde den søsyge Rejsende, da man spurgte ham, om han havde spist til Middag.

*

Hvornaar begynder man at blive aandsfraværende? Naar man tror at have glemt sit Ur hjemme og trækker det op af Lommen for at se, om man har Tid til at gaa hjem og hente det!

*

Det paastaas, at Kærlighed gør blind, men hvis man vælter en Tallerken Suppe ned over sin Kærestes Silkedragt, saa skal hun nok se det!

*

Jeg kan bedre lide en Febersyg, der fantaserer, end en fantaserende Pianist. Feberen kan nemlig holde op.

*

Venskab med Kvinden er som Isblomster paa Ruden — det mindste Pust af Kærlighedsvarme, og de forsvinder.

*

Undervurder ikke — af overdreven Finfølelse — de Tjenester, som Du gør andre. De, som Du har hjulpet, paatager sig gerne den Ting.

*

Brug
LEO 33
mod Hoste og Hæshed
Er det billigste og mest virkningsfulde!
FORTRINLIG KVALITET

Pelsvarelageret
Frederiksborggade 10, 1.
St. Udv. i alle moderne Skindsorter til Lagerpris (Ratebet.)

Det er nu en Gang min Bestilling at gøre Knuder, sagde Skrædderen, han stod for Retten.

*

Høflighed betaler sig altid. Sidstemand ind i Elevatoren er Førstemand ud!

Menneskene gaar i Træsko, sagde Drengen, da Degnen spurgte, hvilke Fortrin Menneskene har for Dyrene.

*

Man underholder et Menneske bedst ved at høre paa ham.

Hvis Du ønsker at kende en Kvindes svage Side, saa ros hende til en anden Kvinde.

*

Den, som maa slikke Galde, kan ikke spytte Honning.

Hadet.

Digt af Per Bonde. Illustreret af Magnus Kristensen.

Mødet imellem de To.

Den gamle: Hvorhen saa hurtigt, Landsmand?
Den unge: Stands mig ikke.
Jeg ønsker ej dit Følg'skab. Og jeg kan
ej for min Død fordrage dine Blikke,
Du er, det ser jeg straks, ej nogen Mand
for mig.
Den gamle: Se — se — og derpaa er Du sikker?
Den unge: Saa sikker som det denne Stund er Nat.
Gaa, siger jeg. For Pokker, som en Tigger
Du følger mig! Har jeg Dig Stævne sat?
Hvad vil Du mig?
Den gamle: Ven, hindre at Du handler
uoverlagt. Dit Blod er ungt og hedt.
Du har lidt Uret. Uret tit forvandler
til Tiger Lammet.
Den unge: Jeg har ikke bedt
Dig om at præke.
Den gamle: Og jeg tilstaar aaben,
at for at faa Dig til at vende om
jeg følger Dig. Jeg ved, Du bærer Vaaben.
Den unge: Saa vogt Dig vel, jeg ej for Skade kom
at vende dem mod Dig.
Den gamle: Du har begravet
i Dag din Far.
Den unge: Det ved Du ogsaa!
Den gamle: Alt.
Og i dit unge Blod nu flammer Kravet
om Hævn mod den, for hvem din Fader faldt.
Den unge: Han sled sig op. Han sled som selve Fanden,
og Fattigdommen var de Slavebaand,
der tvang ham til at trælle for en anden.
Hans Liv var magert. Men ved Gud, den Haand,
som nu gav op, var haard af Sliddets Kummer
og barket af den aarelange Tørn,
den har i Rigmands Lomme læsset Summer.
Den gamle: Den bjerged Brød til Kone og til Børn
derved.
Den unge: Jovist. Du ved, hvor Verden lønner
den Okse, der for Tærskeværket stønner!
Den gamle: Han sled sig op. Hans Skæbne næppe var
helt ualmindelig.
Den unge: Han var min Far.
Den gamle: Du standser, Ven.
Den unge: Javel, thi her er Maalet.
Den gamle: I dette prangende Palæ?
Den unge: Der bor
min Faders Morder. Tys! Du hører Skraalet
— de har just rejst sig fra et festligt Bord.
De fester! — ja ved Himlene de fester!
Den gamle: Din Faders Gravøl sagtens.
Den unge: Se, i Spot
Du viser Dig paa een Gang som en Mester!
Den gamle: Naa kom, vi skal vel gaa.
Den unge: Ja, gaa Du blot.
Jeg skal først slutte dette muntre Gilde.
Den gamle: Du *vil* ha' Hævn?
Den unge: Nuvel, dersom jeg vilde,
var det da ej retfærdigt?
Den gamle: Jo maaske,
men dumt.
Den unge: Hvor dumt, det faar vi siden se.
Jeg har slet intet Valg; thi den, der hader

»I dette prangende Palæ der bor min Faders Morder«.

Hjemmet.

som jeg, *maa* have Hævn og spørger ej
om klogt og dumt.

Den gamle: Men Ven, i Fald Du skader
din Sag derved?

Den unge: Du spærrer mig min Vej;
men vogt Dig, Gamling! Gaa! jeg frygter ellers
(tøver) — Hvad taler Du om Sag? — og hvilken
Sag?

Den gamle: Nu, din saavel som dine Klassefællers.

Den unge: Min Sag — er den da ej den klare Dag?
Han der (peger op) maa dø! — Jeg føler det, jeg
finder
ej Fred i Sjælen før. — Ven, sig mig, den,
der stjæler Rosens Glød fra Barnets Kinder
og Solen fra et Barnesind, — nu, Ven,
bør han ej dø? — Se, Du med Svaret tøver.
Men han deroppe var en saadan Røver!
Han stjal hver Glæde fra mit Barnehjem,
at tifold Lykken kunde le til dem,
han havde kær. — Ja, om jeg vise kunde
Dig Far, naar dødtræt, bøjet uden Ord
han naa'de hjem om Aft'nen! Mange Munde
med ham fandt Plads omkring et fattigt Bord.
Det var et Hjem, hvis Armod ej Du fatter,
det var et Hjem, hvor ingen livsfrisk Latter
har lydt, og intet Smil sig vovet frem,
det var som Graven og — trods alt — et Hjem.

Den gamle (efter et Ophold):
Vort Møde, tro mig, var ej rent tilfældigt.
Min Søn, jo, jeg forstaar din Sorg, dit Had;
men Stedet her er næppe ganske heldigt,
kom lad en Stund os følges roligt ad.
— Ja, jeg har hadet. Ej mit Had var mindre
end selv i denne tunge Time dit.
Dog fra en Udaad, Søn, jeg vil Dig hindre.
Selv om den lykkes, er vi lige vidt.
Tror Du maaske, at med hans Død er Ondet
udryddet og en bedre Verden skabt?
Nej, om Du dræbte ham, hvad var vel vundet?
Slet intet, frygter jeg, men Du var tabt,
min Søn, for Kampen imod Pengeværldet.
Tror selv Du, ret betænkt, slig Fremfærd klog?
Endnu, min Søn, er Fjenden ikke fældet,
vi spændes end i Kapitalens Aag.
Dog Dagen nærmer sig, da Aaget brydes,
de nye Tider, Tanker vokser frem,
hvor alle lige Ret til Livet bydes,
hvor Glæden lyser over Smaamands Hjem,
hvor ingen mer i Kraft af Millioner
i Slavelænker lægge kan sin Bror,
men alt i Harmoni og Fred fortoner,
og Solen skinner paa en frigjort Jord!

Den unge: Hvem er Du, fremmede?

Den gamle: Som tusind andre
jeg faldt i Kampen. Men den Trøst jeg har,
at mine Børn, at *Du* faar Lov at vandre
den nye Tid i Møde.
(Han er pludselig forsvunden).

Den unge (ene, knæler ned): *Fader! — Far!*

Fader — Fa'r!!

Musik og Sang i Julen

Mandoliner, Harmonikaer.
Største Udvalg i Gramofoner og Plader. Billigste Afbetaling.

A. Nordholm, Nørrebrogade 55[1.]

A/S Dansk Folkeforsikringsanstalt

(Statsanerkendt og Statskontrolleret)

Største og ældste Folkeforsikringsselskab i Danmark.

Samlet Formue over **22 Millioner Kr.**

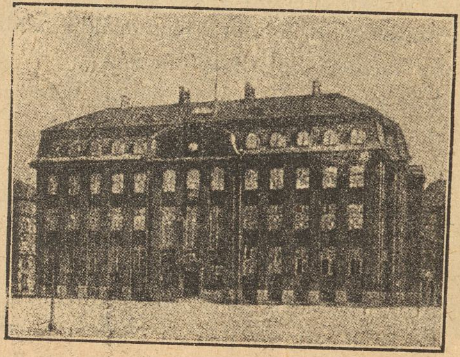

Forsikringssum over **100 Million Kr.**

Anstaltens Ejendom:
Anker Heegaardsgade 13, København B.

Livsforsikring uden Lægeattest.

Præmien opkræves hver Uge.

AURORA A/S

HILLERØDGADE 30.
Telf. 262 og 10,762.

Pengeskabe.
Autogensvejsning & Skæring.
Gas- & Vandarbejde.
Blikkenslagerarbejde.
Maskin-&Automobilarbejde.

Boksanlæg.
Smedearbejde af enhver Art.
Sanitets- & Badeanlæg.
Varmeanlæg.
Hestebeslag-& Vognarbejde.

ELEKTRIKERNES KOOPERATIVE INSTALLATIONSFORRETNING

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

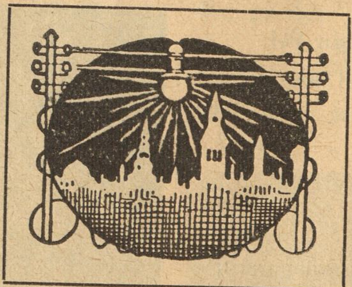

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

ANBEFALER SIG MED
INSTALLATION OG MONTERING AF ELEKTRISK LYS og KRAFT
STORT LAGER AF LAMPER OG LYSEKRONER

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Central Telefoner 7310 7388 13319 13974

Telegramadresse: „NORDASSUCO"
VESTRE BOULEVARD 5—7

Assurer hos os.

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Avertér i „RAVNEN".

Julekarnevall

Tegning af *Alfred Proessdorf.*

Alt saa tidligt i Karnevalsklæ'r og Strengene spændt paa Guitaren!
Hvid Mand, der synger i Lampens Skær i Strengeleg saare forfaren.
Hvad synger han om, den lyk'lige Mand, betragtet af saamegen Ynde?
Vel sagtens nok den fra „Bajadser", De ved, at „nu kan Komedjen begynde!"

Fyraften.

Aa, glade Stund, der slutter
de trælse Arbejdsdage,
den Stund, da Mørket lægger
sig lunt om alle Tage,

da Urets stive Viser
som Udraabstegn forkynder,
at nu gaar Dag til Hvile,
og Nat og Fred begynder!

Nu standser Symaskinen
paa Kvisten under Teglet,
og Pigen ordner sirligt
sit gule Haar for Spejlet

og glemmer alle Pligter,
der Dagen lang har plaget . . .
(Thi unge Duer kurrer
og næbbes ømt paa Taget!)

Nu slutter Madam Larsen
sin Skrubben og sin Skuren
og hænger Dagens Bléer
paa Snoren langs med Muren

og kigger op mod Himlen,
om det bli'r Regn til Natten,
og nikker til sin Genbo
skraas for i Nummer atten.

Nu lyder Trav af Fødder
paa slidte Fortovsfliser
og fjerne Raab fra Manden,
der handler med Aviser.

Nu ryger Vognmand Hansen
— bredt lænet over Karmen —
sin lange Aftenpibe
og lytter træt til Larmen

fra Børn, der lér og danser
om Lirekassemanden,
mens Arbejdshesten dypper
sin Mule dybt i Spanden.

Tusmørkeblid er Byen,
fri for al Strid og Plage . . .
. . . Aa, glade Stund, der slutter
de trælse Arbejdsdage!

Thorkil Barfod.

To smaa Historier af Frederik Skousbo.

Den forbudne Frugt.

Længst ude paa Overdrevet, midt i det underlige Roderi, hvor Landet og Byen mødes, laa der en gammel Køkkenhave Side om Side med en ny Tømmerplads. Begge var godt gærdede med forsvarligt højt Stakit; mellem dem løb en smal Vandrende, kantet med stynede Piletræer. Tømmerpladsen var fyldt med Bræddestabler og Haven med Frugttræer. Endelig er at forudskikke, at det var ret sent Efteraar, og at alle de gamle Træer bugnede af Frugt.

Tømmerpladsens Ejer stod i Døren til Kontorskuret med Hænderne i Lommen og røg sin Pibe. Han var fyldt med Tilfredshed og Fordragelighed. . . . Da studsede han, Ansigtet blev stramt, Øjnene kom paa Stilke. Hvad saa han? Bare det, at en lille Dreng, der altsaa mente Banen fri, havde entret en af de høje Bræddestabler nærmest Aaskellet og fra dens Top med en lang Stave søgte at pirke en eller anden af de dejlige, fristende Kæmpepærer ned. Forsigtig . . . forsigtig . . . *Dump;* der faldt endelig en . . . maaske den allerstørste og allerbedste. . . .

Saa skulde da Pokker! Tømmerhandleren er i egen Bevidsthed en grundhæderlig Mand, der hele sit Liv har gjort Ret og Skel til alle Sider. Hele Sommertiden har han gaaet her og set de store Pærer vokse til, har ligefrem glædet sig over dem, uden nogensinde paa mindste Maade at have misundt deres Ejer hans Ejendomsret. Han har endog nu, da Beboerne er flyttet til Byen, ganske af sig selv paataget sig en Slags Vagttjeneste overfor Drengeflokkens stadige Angreb paa Haven; og al hans Retfærdighedssans er oppe paa Overfladen, da han, saa godt hans Korpus tillader, med et Brøl farer af Sted over Pladsen for om muligt at slaa en straffende Klo i Misdæderen. Men Gutten er væk som en Græshoppe: rutsch ned ad Stabelen . . . ratsch over Stakittet . . . af Sted. . . .

Der staar Tømmerhandleren og glor. Ikke efter Drengen, for han er borte. Men derimod efter *Pæren.* For dér ligger den . . . paa den *rigtige* Side af Vandskellet og saa nær Stakittet, at den nemt kan rages ind med en Kæp. Og Stok har netop Manden. Han stirrer og stirrer gennem Tremmerne, til Vandet kommer ham i Munden, og det ligefrem rykker ham i Armen. Forsigtig lister Stokken ud, langsomt hales Pæren ind. Han staar med den lækre, overmodne Frugt i Haanden, mens der foregaar en hel Rystelse i ham. Men straks efter sætter han uimodstaaelig nogle solide Fortænder i dens Kød og bider til, et ordentlig Stykke, saa den søde Saft siver ham ud af Mundvigene. Snart gnasker han løs uden Skrupler. Glemt er Drengen — glemt er Harmen, mens hans Øjne samtidig uvilkaarlig forsigtig søger op over den let tilgængelige Bræddestabel . . . om virkelig al denne Naturens utalte Overflødighed kan naas derfra med en passende lang Stok. . . .

Ti Minutter.

Bogholder Nicodemus Nikkelhorn var et Pligt- og Ordensmenneske. Det vil sige: andres kroniske Mangel paa Efterrettelighed og Ordenssans havde efterhaanden hos ham skabt naturlige Anlæg i den Retning. Naar den skikkelige Mand havde lovet noget, stod det fast; naar han havde aftalt noget, var det ham en Livsbetingelse at holde det. Tilsidst havde disse Principper tvunget ham ind paa at afdele sin Dag lidt mere pedantisk (selv mente han: praktisk) end de fleste andre. Han stod op nøjagtig paa Klokkeslet, spiste til præcise Tider og lagde sit trætte Ungkarlehoved til Hvile med Raadhusurets ti Slag. Nikkelhorn befandt sig vel derved, og hans Bekendtskabskreds høstede selvsagt kun Fordel af det.

En Morgen, da han gik sin afstukne Vej til Kontoret, skete der et Uheld, som let kunde have faaet Karakteren af en Katastrofe. En kraftig Urtepotte ramlede ud fra en Fjerdesal og havde nær givet vor Ven et Hul i Hovedet. Mens Nikkelhorn stod og sundede sig, sagde en af Deltagerne i det lille, private Opløb til en anden:

— Hja . . . dersom han nu blot var gaaet ti Minutter før hjemmefra. . .

Nikkelhorn samlede sin bulede Hat op og forsvandt. Men Mandens halvt tilfældige Udtalelse malede videre i hans pligt- og ordens-indrettede Hjerne. Det var jo ligefrem en Idé. Altid saa at sige at være visse Øjeblikke forud for sig selv . . . ligefrem snyde selve Skæbnen. . . . Han bestemte sig — han havde allerede bestemt sig. Fra den Dag stod han ganske simpelt ti Minutter tidligere op, saaledes at alt, hvad han i Dagens Løb foretog sig, skete ti Minutter forud for den gamle Beregning. Nikkelhorn befandt sig vel ved den nye Ordning, som ligefrem forærede ham en behagelig Tryghedsfølelse, og hans Omgivelser mærkede intet til den lille Afvigelse.

Men saa en Dag hændte der alligevel noget, som havde den allerstørste Lighed med et Ulykkestilfælde. En Morgen, da vor Helt vandrede de aftalte Skridt til Dagens Gerning, kom en løbsk Hest flintrende, røg om et Hjørne, fik fat i Nikkelhorn, slap ham atter og røg videre. Forslaaet og blødende laa vor præcise Helt paa Fortovskanten, mens man i Spænding ventede paa Ambulancen. Inden han bestemte sig til at besvime, hørte han én i det voksende Opløbs Inderkreds hviske til den nærmeststaaende:

— Tja . . . hvis at han dér nu blot var gaaet ti Minutter senere hjemmefra!

Frederik Skousbo.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN.

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31,2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 72
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12. Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Holbergsgade 6.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Rigtig Kaffe 20 Øre Smørkage 25 Øre

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Jakke-Habitter
fra 150 Kr.
Vinterfrakker
fra 150 Kr.

N. Farimagsg. 64

Wolkes Caloric
A/s Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn **Malmö**
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TLF. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49, Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen.

En forholdsvis fredelig Jul 1919.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider **18 Øre**

RAVNEN

Nr. 52 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 25. December 1919

Tegning af Kurt Wenzel

Se denne Dame — saa charmant og celeber
at Snemanden ligefrem damper af Feber!

ARBEJDERNES
LANDSBANK
Frederiksberggade 16.
Telefon 8877. Tlgr.-Adr. »Bankland«.
Rente af Indlaan paa almindelige Vilkaar 4 pCt.
" " " " 1 Md.s Opsigelse 4½ "
" " " " 3 Mdr.s Opsigelse 5 "
Kontortid 10—3½ og 5½—7, Lørdag 10—2.

Vi anbefaler
„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. t. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin- og Møbelstoffer. Dekartering af Herre- og Damestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
Nørre-Afdeling, Fælledvej 14.
Rosenvænge-Afdeling, Strandboulev. 25.
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

— Det er dog forfærdelig, saa den Mand nyser, sagde en bekymret Hustru til Fruen i Huset Saadan en Forkølelse kan være farlig, De skulde virkelig tale med en Læge.

— Ja, svarede Fruen, jeg har ogsaa selv tænkt paa det, men jeg vil dog vente et Par Dage endnu. Det morer lille Peter saa ustyrligt at se sin Fader nyse, og Drengen har saa faa Fornøjelser.

Ved De? at Bogen »Livets Hemmeligheder« sendes overalt for kun 1,10. »Kærlighed og Sundhed« 1,10. »Ikke for Damer« 1,50. »Forbuden Frugt« 1,50. Franske Postkort 4,00, Fotografier 5,00 pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3.00.
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

God daglig Indtægt
kan enhver opnaa ved at tegne
Forsikring af enhver Art
Henvendelse til
Forsikrings A/S „Dannevirke".
Fredericia.

»Naa, hvad er der saa i Vejen med Dem?« sagde Lægen paa det militære Sygehus

»Ondt i Ryggen«, svarede Rekruten.

»Her har De nogle Piller; tag en af dem et Kvarterstid, førend De begynder at føle Smerterne.«

Fergan
Eneberettiget
Bedste bloddannende og styrkende Middel
i Tilfælde af Svækkelse og Rekonvalescent.
Faas overalt naa Apotekerne.

Ægte
CALORIC PUNSCH
CARL ØSTBERG & SØNNER
Telf. 912 Telf. 912

Kufferter og Tasker
samt alle Lædervarer billigst hos
Christiansen og Poulsen,
Dr. Tværgade 15 (ved St. Kongensg.)
Lædervarefabrik-Udsalg.

Gæsten: Har De ingen Musikautomat her?

Værten: Aa jo, kast blot 10 Øre i den Automat der, saa faar De et Stykke Chokolade. Det kan De give min lille Dreng, saa spiller han et Stykke for Dem paa sin Mundharmonika.

Husqvarna svenske Staal-Symaskiner
Holm. Kanal 3 Kbhvn. Telef. 1876.

Brug daglig
Aggerbecks
Fridol Tand Crême.
Forfriskende, bakteriedræbende.

Op mod Jul

Saa vender den fejende Jul tilbage
med Frost og med skingrende Sne,
og Stjernerne tændes i Frosthimlens Blaa,
for om Dage vil Underet ske!

Det larmer i Byen, og Gaderne er
som spraglede, bølgende Floder.
Fra Butikkerne vælder der Have af Lys,
der straaler som himmelske Kloder.

Og spraglede Skilte raaber imod
Dig: Her kan Du faa, hvad Du lyster:
For billige Penge Cigarer og Slips
og Frugter fra Asiens Kyster.

Og Drenge og Piger gaar drømmende rundt
og stirrer ved Købmandens Rude:
En Trold i en Æske, en Hane, der galer,
en Dukke helt lavet af Klude.

Og Blæsten gaar syngende om i Gaden,
mens Sneen gaar dryssende let
nedover hver lille Fattigmands Dreng,
der med Sprældemænd løber sig træt.

— — —

Men naar Klokkerne kalder i By og paa Land,
gaar Larmen stille i Staa,
saa rejser sig Julens blinkende Stjerne
højt i det frostdybe Blaa.

Helge Bangsted.

C·M·Hess Fabrikker Vejle

Støbe Gods

H. STEENSENS
AGA
Plante Margarine
er altid den bedste.

Den gamle Grevinde Straale forlangte strengt af enhver, at man skulde sige — Deres Naade til hende. Hun havde en Gang fæstet en Tjenestepige, som nu tjente hos Baron Karlsen paa Solbjerg, da der var noget, hun vilde spørge sin nye Tjenestepige om, telefonerede hun over til Baronen.

— Det er Hendes Naade paa Marieberg, der ønsker at tale med Anna.

Dertil svarede Baronen:

— Det er Hans Naade paa Solbjerg, der svarer; men hans Tjenestepige har Fanden tage mig ingen Telefon.

Afringning!

Har De Brug for Elektriker
ring til
Central 12114
„Alliance"
Willemoesgade 3,
Elektrikernes
kooperative Foretagende.
Stort Lager af
Lamper og Lysekroner.
Besparende elektriske Strygejern.

Turisten: Oplyses Deres By ved Elektricitet?

Indvaaneren: Ja, nu og da — naar det lyner!

Modersprøjten
„Noliber"
er atter paa Lager
og faas kun hos
Bandagist
Kn. Bjering.
Frederiksbergg. 19. Kbh. B.
Nr. 2: Kr. 10,
Nr. 3: Kr. 12,
Nr. 4: Kr. 15.
Sygeplejeartikler & Forbindsstoffer.
Beskriv. sendes gratis paa Forlangende.

Tegning af Satyr

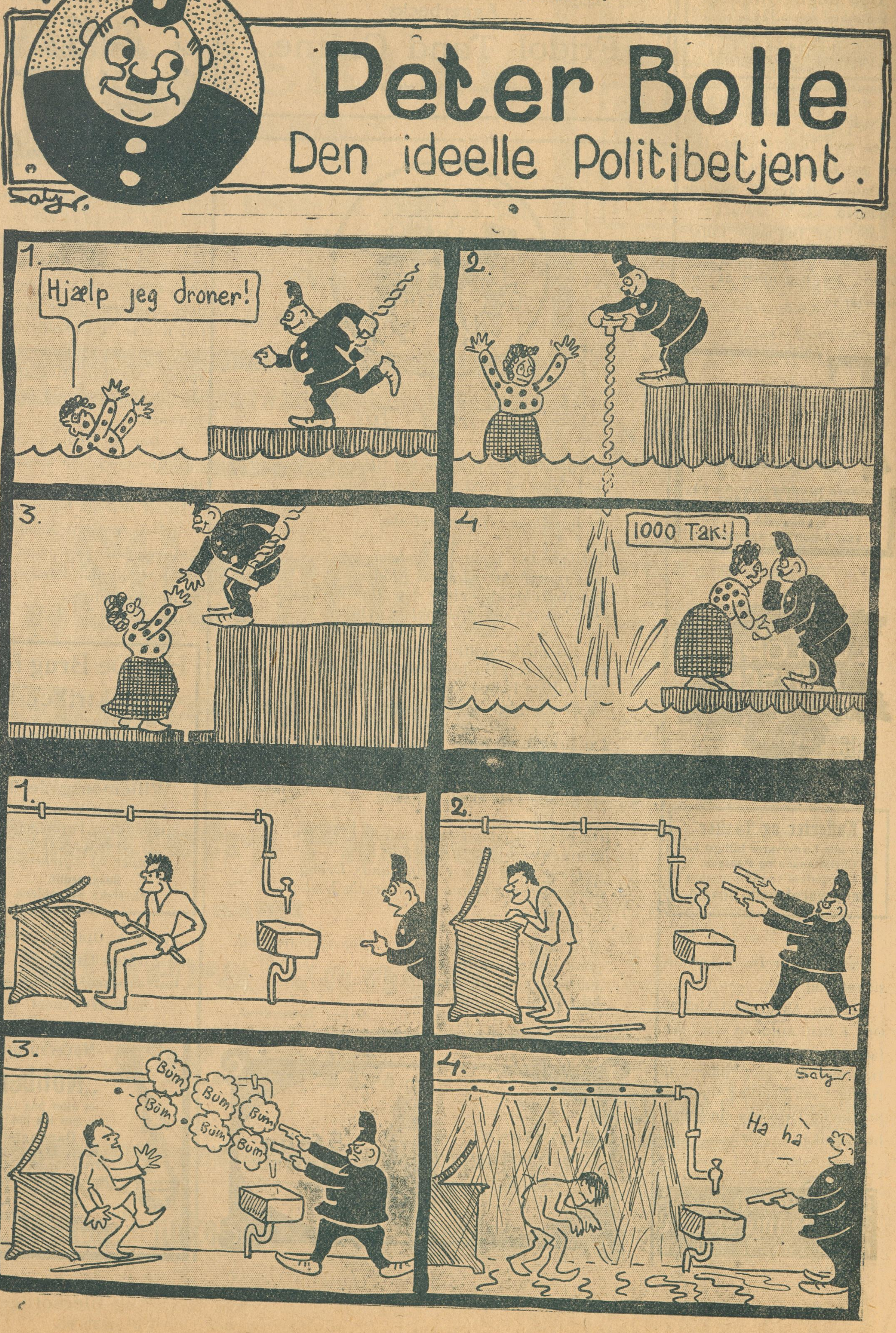

FIN NÆSE!

En engelsk Officer, der havde opholdt sig i Indien, tog en Hindu med sig hjem, som i mange Aar havde været hans Kok. En Dag skulde denne Hindu købe Fisk til Køkkenet.

Han gik ind hos en Fiskehandler, tog en Fisk i Haanden og lugtede betænkeligt til den. Fiskehandleren spurgte forarget:

— Tror De maaske ikke, Fisken er frisk? Den er fanget i Nat, skal jeg sige Dem.

— Om Forladelse! Jeg talte bare lidt med Fisken, svarede Hinduen paa daarligt Engelsk.

— Talte med Fisken? Hvad sagde De da til den?

— Jeg spurgte den, hvordan Vejret var ude paa Havet.

— Og hvad svarede Fisken?

— At det var Regnvejr. Og det er jo over en Uge siden, der har været en Sky paa Himlen, sagde Hinduen og listede stille af.

Julegaver.

Mel.: Vort Land, vort Land —

Ved Juletid
bli'r *»Ravnen«* blid
og stryger Had og Nid.
Saa tager *»Ravnen«* smaa »Gagakker«
paa
og farer ud og køber Pakker smaa
til alle sine Venner i
det danske Kleresi.

Jeg nævner her,
hvad hver især
faar hængt paa Juletræer.
Professor *Birk* vil til sin store Fryd
faa sig en Pibe — med en anden Lyd.
Den gamle var ej længer stiv,
solid konservativ.

Witzansky faar
igen i Aar,
hvad han dog kun forsmaar:
En lille Hane, fiks og sød og kær,
som han kan dreje rundt for hver Slags
Vejr.
For at den godt mod Regn kan staa,
er der smurt *Foss*-for paa.

Den Mand fra *Hee*
vil vistnok le
af vores ny Idé.
Vi stempler det som bare Løgn og Væv,
at han igen i Aar skal ha' en Ræv,
— jeg vil da hel're foreslaa
to Pikkelhuer smaa.

Og *Asger K.*
skal have smaa
Agurker af de raa.
Og denne lille Gave købes skal
i vor Kommunes nye »Grønne Hal«.
For Asger kan gewaldig li'
lidt surt at bide i!

Til *Brandes* sat
vi har en Hat
fyldt med en Ekstraskat.
Fru *Betty Nansen* gi'r vi en Kiosk,
Johannes P. en Lærebog i Norsk,
og *Arne-Petersen* en Fri-
Billet til — *Tivoli!*

Nils Nejl.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige.
Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Dolk og Hjerte

Amerikansk Rekord-Roman

Foyle havde gjort Tegn til en forbikørende Droske. Ivan gjorde fortvivlet Modstand, men Detektiven tvang ham op i Vognen.

— King Street, sagde han derpaa roligt til Kusken, idet han slog sig ned lige overfor sin Fange og holdt Øje med enhver af hans Bevægelser. Ivan var pænt, næsten elegant klædt. Hans Hudfarve var mørk, og de udstaaende Kindben forraadte hans slaviske Afstamning. Overlæben var prydet med et tæt Overskæg, og at dømme efter hans brede Skuldre var han en Mand med anseelige Kræfter.

Tvært og modstræbende steg han ud af Vognen, da de naaede King Streets Politistation, Detektiven tog ham under Armen, og de traadte sammen ind i Detektivafdelingen.

En bredskuldret Mand, der sad og skrev, saa hurtigt op, da de traadte ind.

— Goddag, Norman, sagde Foyle. Denne Herre ønsker at fortælle lidt om Mr. Grell. Faa fat i en Stenograf, der forstaar Fransk.

— Jeg tænker ikke paa at fortælle noget, afbrød Russeren ham, stadig paa Fransk, skønt han derigennem viste, at han meget vel forstod Engelsk. Det er en Fejltagelse, og det skal komme Dem dyrt at staa.

— Aa, det er netop det, vi skal se, Monsieur Bazarre. . . . Hør nu, De bærer vist løst Overskæg. . . . Det var egentlig det, der først vakte min Mistanke.

Med en rask Bevægelse havde Detektiven rykket Overskægget af den unge Mand. Denne blev rasende, men Foyle skubbede ham roligt ned i en Stol.

— Naa, Monsieur, fortsatte han derpaa, har De stadigt intet at sige?

Ivan trak paa Skuldrene og stirrede stædigt ind i Ilden.

— Jeg skal hjælpe Dem, saa godt jeg kan, sagde Detektiven i et mildt Tonefald. Jeg vil ikke anklage Dem for Mordet paa Mr. Grell.

En hed Rødme flammede op i Russerens Kinder. Med et Spring var han oppe af Stolen og kastede sig som en Tiger over Detektiven. Saa hurtigt, saa uventet kom dette Angreb, at Foyle ikke naaede at sætte sig til Modværge, og de faldt begge med et Drøn til Gulvet. Ivan havde presset sine Hænder om Detektivens Strube og klemte haardere og haardere til. En halv Snes Mand kom farende ind i Rummet, lokkede af Støjen. De forsøgte at løsgøre Russerens Fingre, men han holdt fast som en Blodigle. Det flammede rødt for Foyles Øjne, og det susede for hans Øren, og hans Muskler begyndte at slappes. Da lykkedes det ham ved en sidste fortvivlet Anstrengelser at presse sin Albu op og rette et frygteligt Stød mod Russerens Underkæbe. Han følte, hvorledes Grebet om Struben løsnedes, og i næste Øjeblik var han paa Benene.

— Haandjern! befalede han.

Hans Ordre blev straks adlydt, og han bøjede sig derpaa roligt ned og tog en Genstand op, der under Kampen var faldet ud af Russerens Lomme.

— Erkender De nu, at De er Ivan? spurgte han.

— Ja, jeg er Ivan, svarede denne. Gør hvad De vil, men De kan aldrig lade mig hænge for Mord paa Mr. Grell — De ved selv hvorfor.

— Fordi Mr. Grell ikke er død, svarede Detektiven roligt. Ja, jeg ved det. Men, fortsatte han, maaske De kan forklare, hvorledes De er kommet i Besiddelse af dette her.

Med disse Ord holdt han den Genstand frem, han havde fundet paa Gulvet. Det var et blaat Maraquinetui, og da han aabnede det, lyste et hvidt Perlebaand frem mod den mørke Baggrund.

— Disse Perler købte Mr. Grell som Bryllupsgave til Miss Eileen Meredith, fortsatte han. Hvordan er de kommet i Deres Besiddelse?

— Jeg har faaet dem af Mr. Grell, raabte Ivan.

Foyle svarede ikke. Stiltiende begyndte han at undersøge den fangnes Lommer, men han fandt kun nogle Smaamønter, Nøgler, et Ur samt et Brev fra et Juvelerfirma i Paris, adresseret til Ivan Abramovitch.

— Og nu maa vi tage hans Fingeraftryk, sagde han derpaa, og en af Betjentene greb Ivans Hænder, pressede dem først mod en Stempelpude og derpaa mod et hvidt Papir. Da dette var gjort, tog Foyle atter til Orde.

— Det er godt, sagde han. Løs Haandjernene. De kan gaa, Mr. Abramovitch.

Russeren stod først som himmelfalden, men da han forstod, at Detektiven mente det alvorligt, listede han ud.

— Og nu, Norman, fortsatte Detektiven, efter at Russeren var gaaet, maa De udsøge Dem to paalidelige Mænd og straks følge efter ham. Slip ham ikke et Øjeblik af Syne. Jeg selv skal med det samme give Ordre til, at han ikke skal arresteres. Han er det eneste Bindeled, vi endnu har med Morderen i Grosvenor Gardens.

Da Foyle kom tilbage til Scotland Yard, havde han en lang Samtale med »Eden«, overfor hvem han brugte baade Trusler og Løfter. Enden paa Samtalen blev, at Slubberten lovede at holde Øje med hver og en, der lignede Goldenburg. Derefter gav han sig atter i Lag med sine Rapporter, og først ved Midnatstide var han færdig med sin Daggerning.

Allerede Klokken ni den næste Dag var han atter i Virksomhed. Sir Hilary Thornton var den første, der opsøgte ham for at aflægge Rapport. Der var taget alle mulige Forsigtighedshensyn, og alle, der nødvendgivis maatte indvies i Mordaffæren, havde maattet love at være tavse som Graven. Men noget positivt Resultat var man endnu ikke kommet til. De udlovede hundrede Pund havde gjort sin Virkning, og skulde man tro de Øjenvidner, der samvittighedsfuldt meldte sig, saa var Mr. Grell bleven set samtidigt baade i Southampton, Gloucester og Cardiff.

Da Thornton havde trukket sig tilbage, modtog Foyle alle de patruljerende Konstabler, der optraadte i de mest forskelligartede Forklædninger. Hver fik deres Ordre for Dagen samt Paabud om indtil videre ikke at arrestere Ivan. En halv Time senere modtog Foyle en Telefonmeddelelse fra Mr. Green. Dette havde en forbavsende Indvirkning paa Foyle, thi han gik ind i sit Privatværelse og kom kort Tid efter ud derfra, iført en lappet og forslidt Arbejdsdragt samt uredt Haar og snavset Skæg. Foyle holdt ikke selv af at optræde i Forklædninger, men naar Nødvendigheden bød det, viste han sig som en fuldkommen Mester i dette Fag. Han brugte dog aldrig falsk Haar og Skæg. Da han nu slentrede af Sted i Retning af Albany, vilde ikke noget Menneske an-

tage ham for andet end en arbejdsløs Fyr, der forsøgte at redde et Maaltid Mad og Nattelogi ved at sælge Tændstikker.

Da han kom hen til Stedet, hvor Green stod, lod han, som om han ikke saa ham, og busede lige paa Politiinspektøren, der irriteret greb ham i Kraven.

— Det er Foyle, hviskede han, mens Green blev ved at ruske i ham. Hvad er der sket?

— Kan han ikke se sig for, raabte Green, der straks faldt ind i Rollen, og hviskende tilføjede han: Han har lige modtaget et Brev, ved et Tilfælde fik jeg det at se!

— Godt Ord igen, gode Herre, sagde Foyle højt, og svarede derpaa i samme lave Tone: Jeg har forstaaet. Skuttende sig gik han tværs over Gaden hen mod en Herre, der tilsyneladende interesseret stod og saa ind i et Boghandlervindue. Foyle fik afsat et Par Æsker og slentrede derpaa videre hen mod Fairfields Hus. Her var lige en Droske kørt frem, og et Par Minutter efter kom Sir Ralph ud.

— Grave Street, Whitechapel, hørte Foyle ham sige til Kusken, der straks satte i Fart.

— Naa saadan, Ivan har allerede begyndt Arbejdet, sagde han til sig selv. Hastigt kaldte han paa en Auto, trykkede en Femshilling i Haanden paa Chaufføren, og med det samme kørte Autoen i samme Retning som Fairfields Droske.

Men bag Foyles Auto kom en anden Vogn kørende, og i den sad den Herre, der havde staaet og set ind gennem Boghandlervinduet.

Grave Street i Whitechapel er en ganske mærkelig Gade, uhyggelig og snavset, og kun sjældent hører man der et engelsk Ord. Hebraisk, Fransk og Italiensk summer om Ørerne, og de Fysiognomier, man opdager i de mørke Gadedøre, tilkendegiver tydeligt, at her er et Samlingssted for hele Evropas Forbrydersværm af Anarkister og Lovovertrædere. Fairfields elegante Vogn vakte derfor berettiget Opsigt, og da han steg ud for at bane sig Vej frem mellem Gadens Pløre, hvor skidne Unger væltede mellem hinanden, følte han sig allevegne fra betragtet med mistroiske og hadefulde Blikke. Han gik lige hen til et lille Bladkontor, bestandig grundende paa, hvad Meningen vel var med dette hemmelighedsfulde Brev, som havde lokket ham her hen.

— Hvis De vil vide Sandheden om Mordet i Grosvenor Gardens, stod der, saa kom til Nr . . . Grave Street.

Brevet var uden Underskrift, men Fairfield havde dog villet gribe dette hemmelighedsfulde Halmstraa for at se, om det ogsaa virkeligt ledte til noget. Selv om det skulde vise sig at være en Mystifikation, saa havde han dog gjort, hvad han kunde. Han anede ikke, at han i dette Øjeblik blev forfulgt af to Personer: den forsumpede Tændstiksælger og Herren fra Boghandlervinduet!

I det samme, Fairfield satte sin Fod paa Trappen, smøg en sortsmudset Mand ud fra Gangen og trykkede ham et Brev i Haanden. Foyle havde været paa sin Post, og i det Øjeblik den sortsmudsede Mand trak sig tilbage, snappede han i et Nu Brevet ud af Fairfields Haand. Saa satte han i Spring ned ad Gaden. Baronen stod først som lamslaaet over denne Frækhed, men i næste Nu besindede han sig.

— Grib Tyven, skreg han, grib Tyven!

Foyle hørte allerede Lyden af forfølgende Trin, og han satte Farten op, men i det samme hørte han en anden Lyd, som fik ham til at bide Læberne til Blods. Det lød som en kort, tør Pisken, og Detektiven vidste kun altfor godt, hvad det var —det var Maskingeværer, som blaffede løs. Sanseløs styrtede han videre, mens Kuglerne føg ham om Ørene. Det eneste han tænkte paa, var, at han snart skulde komme paa Visit i Grave Street igen, men rigtignok paa en anden Maade. Lad saa se, om de ogsaa vovede at skyde paa Politiet!

Baronen var forrest af alle Forfølgerne. Nu var han allerede henne ved det Sted, hvor Manden fra Boghandlervinduet havde taget Opstilling. Idet nu Baronen vil springe forbi, gør Herren en Drejning fremad. Baronen, der var i fuld Fart, var ikke forberedt paa denne Forhindring, og med et Brag styrtede han om paa Jorden.

Herved fik Foyle et Forspring, og da han naaede det første Hjørne, drejede han brat om, ilede ned til den underjordiske Bane og naaede lige at springe ind i et Tog. Da dette var i Fart, tog han Brevet frem og læste det.

— Fordømt, udbrød han rasende. Der er jeg bleven taget ved Næsen! Og jeg, som netop havde alt i min Haand!

Brevet lød: »Jeg lever. Maa tale med Dem. Følg Manden, som bringer Dem dette Brev. R. G.«

Foyle maatte tilstaa for sig selv, at han havde begaaet en stor Dumhed. Han havde kun opnaaet at stille sig selv blot og tilmed give Modstanderne Underretning om, at Sir Ralph var bleven holdt under Opsigt.

Da han havde taget sig et Bad og atter viste sig paa Kontoret, fandt han her Green i yderste Ophidselse.

— Hvad er der i Vejen, Green? spurgte han.

— Det er ogsaa som Pokker, raabte Green, Waverley er forsvundet!

— Snak! Han holder jo Øje med Abramovitch!

— Nej, han er forsvundet, gentog Green kort. Ivan gik ind i en Forretning, som har Udgang til to Sider, og den Mand, som assisterede Waverley, gik da rundt om Hjørnet for at passe paa den anden Dør. Han ventede en hel Time, og først saa gik han tilbage for at se efter Waverley.

— Ivan er naturligvis kommet ud af den første Dør, inden Waverley har kunnet varsko den anden!

— Saa læs da det Brev her!

Foyle tog et maskinskrevet Brev, som Green rakte ham. Det lød saaledes:

»Bedste Mr. Foyle! De gør klogest i at opgive ethvert Forsøg. Vi har faaet fat paa en af Deres Mænd og holder ham som Gidsel. Hvis Deres Folk yderligere skulde gøre noget, som er til Skade for os, vil det komme til at gaa ud over ham. Dette er ikke en tom Trusel, men den haarde Virkelighed!«

Der var ingen Underskrift.

— Vi kan virkelig ikke standse paa Halvvejen, sagde Foyle. Hvis Waverley har baaret sig dumt ad, saa er det hans egen Skyld. Lad os en Gang se paa Papiret her!

Han stak Haanden i Lommen og hældte derpaa et fint, mørkt Pulver ud over Papiret. Derpaa bankede han Støvet af igen, idet han triumferende rakte det hen mod Green. Paa det hvide Papir saas tydeligt Aftrykket af fire Fingre. Foyle smaalo.

— De binder nok Ris til deres egen Ryg, sagde han. Se, det er de samme Fingeraftryk, som der var paa Dolken. Lad os nu se, om ikke selve Maskinskriften skulde have et og andet at fortælle!

En halv Time senere stod tre Mænd samlede inde i et mørkt Rum om et Scipticonapparat. Negativet af det fotograferede Brev saas inde i Apparatet, og Maskinskriften fremtraadte stærkt forstørret paa den hvide Baggrund.

— Remington, sagde Green. Alle B'erne er usikkert slaaede, og O'erne hopper ud af Rækkerne. Det er øjensynligt en Nybegynder. Der er dobbelt Mellemrum mellem enkelte af Linierne og enkelt mellem de andre!

— Rigtigt, bekræftede Foyle. Maaske Remingtonfirmaet kan give os nogle Oplysninger! Sørg for at faa en Fortegnelse over alle de Maskiner, der er bleven solgt i de sidste seks Uger!

Green tog straks af Sted, og da han atter kom tilbage til Kontoret, havde han en lang Fortegnelse med sig.

Foyle gennemsaa den omhyggeligt og standsede saa ved et bestemt Navn.

— Oktober d. 14., læste han. Mr. John Smith, gen. Israels, 404 A Grave Street, Whitechapel. Han saa hastigt op: Nu skal Mysteriet nok snart blive opklaret!

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

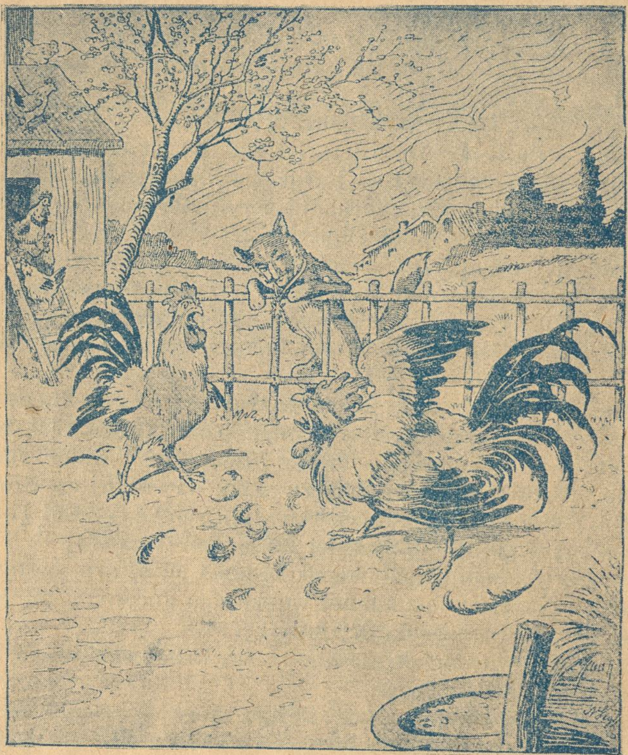

Mens vi indbyrdes skændes og slaas, ser den monarkiske Ræv Lejlighed til at slippe ind!

(»Der wahre Jacob«).

FORSTØRRELSESGLASSET

— Næ, sikken et Øje, Bedstefader har!

(»Fliegende Blätter«

Jag tror, ta mej tusan jag ska ändra konstriktningen. Jag tar penseln i vänster hand.

(»Söndags Nisse«)

— Det var knubbiga ben, du har, min gosse.

— Tycker farbror det? Då skulle farbror se nammas! (»Strix.«)

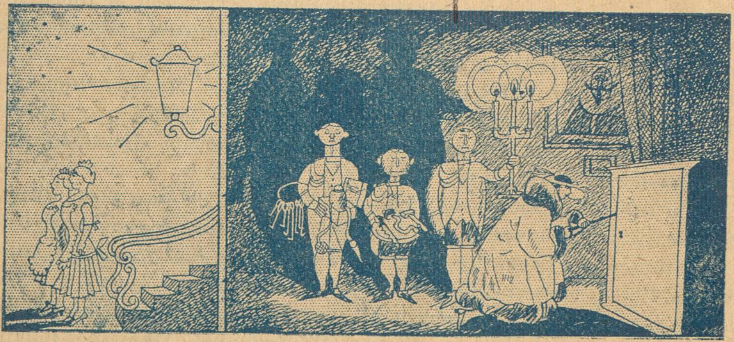

Det er sløje Tider. Nu har selv Prinsesserne slaaet sig paa Indbrud!

(»Lustige Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Juleønsker.

Hvad skæver Du efter, Du smaa?
Er der mere, Du venter paa?
Har Du ej faaet nok af Gaver?
Er Du ej bleuen proppet med Knas,
Konfekt og det øvrige Bras —
samt de dejligste »Julekaver«?

Du har faaet hin Vidunderhat,
der i Ho'det Dig længe har sat
utallige Fluer, min Putte —
og den dybt nedflænsede Dragt
fra Fonnesbech, den, der har bragt
Thora Esche & Co. til at sprutte!

En Brillant som klareste Vand,
og — Himmel, bevar min Forstand —
tolv Strømper af knitrende Silke!
Og endda, begærlige Du,
er der flere Ønsker endnu —
ja jeg aner omtrentlig hvilke.

Du venter et Spørgsmaal, min Skat,
en Ring, notabene en glat —
men ak, jeg er angst for min Pande:
Du er stundom ej, som Du bør,
derfor ved jeg ej, om jeg tør — —
naa, saa ta' den da, lille Johanne!

Bifrons.

HØRT PAA EN VINSTUE

— Hvad Tid kom Du hjem i Gaar?

— Det ved jeg ikke, men Klokken 5 standsede Sengen!

Ole Lukøje, der — som bekendt — faar de smaa Børn til at sove ved at sprøjte dem i Øjnene med Mælk, har maattet indstille sin Virksomhed paa Grund af de høje Mælkepriser.

I Estrups Dage hed det, saa glad og fornøjet:
Vi gi'r de andre Fanden, naar *Kongen* er med os!
Nu køber man »København« og hele Gøjemøjet,
for nu er Bandens Løsen: Se, vi har *Hr. Foss!*

Millionæren i Julestemning.

»Mærkværdigt — jeg synes aldrig, at jeg med god Samvittighed kan holde Jul, naar jeg ikke har været inde paa »Børnenes Kontor« og afleveret de 5 Kr. jeg plejer at give dem hvert Aar!«

„En Dansker".

En bekendt Digter, som trods sine store Indtægter altid var i Gæld, sad en Dag i en Barbersalon og ventede paa at blive barberet.

Han var netop bleven indsæbet, da Døren gik op og en af hans største Kreditorer traadte ind. Ikke saa snart fik han Øje paa Digteren, før han barsk krævede sine Penge. Digteren bad ham i alt Fald ikke gøre nogen Scene.

— Vil De ikke vente med Pengene, til jeg er bleven barberet? spurgte han.

— Naturligvis! svarede den anden, venligere, ved Udsigten til at faa Pengene.

Digteren tog Barberen til Vidne paa Aftalen, hvorpaa han øjeblikkelig greb et Haandklæde, tørrede Sæben af Ansigtet og forlod Barberstuen.

Og derefter gik han med Fuldskæg til sin Død.

„En Nordmand".

Hansen har to børn, en pike paa fjorten aar og en gut paa 12. No. tre var ventende, og familien gjorde alt mulig for at holde de to i uvidenhet. Anna blev sendt paa landet til onkel hans, og Peter fik bo hos bedstemor. Endelig kom da den nye, og far indfandt sig hos bedstemor for at rapportere.

— Du har faat en ny liten bror, sa han til Peter. — Se her har du to kroner, gaa saa med dette telegramet til Anna.

En stund efter kom Peter tilbake og gav sin far en del penge tilbage.

— Telegramet koster da mer end dette, sa far.

— Ja, *det* du gav mig; men jeg sendte et jeg selv skrev, og det var kortere. Det var bare: Jeg vandt, det er en gut.

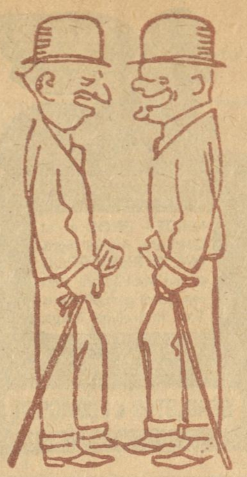

— Du, hvad Forskel er der paa Langebro og Knippelsbro?

— Kan den ikke —

— Jo, ser Du Langebro er noget langsom i Vendingen, men Knippelsbro opper sig hele Dagen!

„En Svensker".

Under grammatiklektionen i flickskolen skall en liten flicka bibringas kunskap om de olika tidsbegreppen nutid, forntid och framtid.

Lärarinnan: I *dag* säger du: Jag är ett barn, Hur säger du, när du blir stor?

Den lilla svarer: Jag *har* ett barn

Sæ'følgelig!

Allerbedst som Jens Kresjan staar og arbejder paa en Bygning, kommer han til at træde fejl paa Stilladset og skvatter ned. En Snes Alen fra Jorden støder han mod et Brædt, som han griber fat i og klamrer sig til. Efter at have hængt dèr og sprællet en kort Stund, giver han slip og dumper til Jorden, heldigvis (og mærkværdigvis) uden at komme til Skade.

Hans Kammerater styrter rædselsslagne til.

„Men i Himlens Navn" siger en af dem, „hvorfor lod du dig dumpe ned?"

„Fjols" svarede Jens Kresjan sindigt „jeg blev sgu bange for, at Brædtet skulde gaa itu."

Dom:

Da op han tog en Knappenaal
for GERRIG straks han regnes.
Han gav en Sum til gavnlig Maal
straks ØDSEL han beregnes!

Pas paa »*Ravnen*«s *Nytaarsnumer*! Det er fyldt med Stjærnekastere, Brandere, Bomber og Granater! Køb, dyrk og læs »Ravnen« i det ny Aar!

TLF. 3684 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684 3349

Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

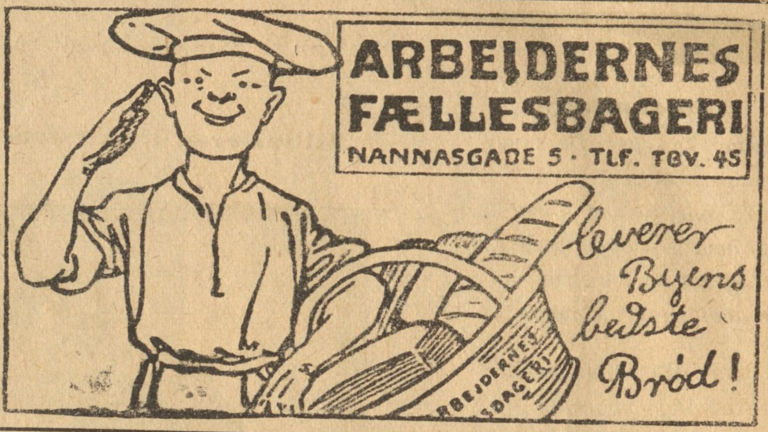

P. H. Andersen. Tegningen skal nok komme frem ved Lejlighed — Versene, tror vi, bør gaa stille i Papirkurven.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Mo'r! nu ved jeg, hvad Du faar i Julegave af mig. Du faar en Krystalskaal.
— Ja men jeg har jo en.
— Nej, den har jeg slaaet i Stykker.

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

ARBEJDERNES LANDSBANK

Frederiksberggade 16

indløser Coupons

og udtrukne Obligationer.

Schleppegrell. Vi skal ved Lejlighed se at faa Deres Tegning anbragt. Vittigheden er gammel!

H. Petersen, Skagen. Benyttes.

Ch. Antonsen, Saxogade. Den sidstankomne skal nok blive anbragt.

Avertér i „RAVNEN“.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Julestemning.

Mel.: Vi sidder sammen, som vi kan bedst.

Om Sneen daler saa ren og hvid,
hvad eller spandevis det regner,
er Julen dog en gemytlig Tid
med Duft af Gran, af Gaas og Klejner.
Naar alle Vegne glade Smil jeg ser,
og Barneøjne lyk'lig mod mig ler,
er jeg kaput
og absolut
bragt i den store Julestemning.

Naar Onkler, Tanter i sluttet Trop
ankommer og ved Bord't sig bænker,
Madammens Aasyn selv lyser op,
saa man forglemmer alle Lænker.
Paa Bordets Herlighed man Indhug gør,
og hvad man lyster, kækt man sige tør,
bli'r man lidt vild,
Mutter er mild,
ja, i den blide Julestemning.

Om Juletræet man gaar i Kreds,
mens Tante Rikke forrest piber,
man brummer med glad og selvtilfreds,
selv om det lidt i Højden kniber.
Ja, i Familiens Skød har Julen Glans.
— Og siden danser Svi'rmor Storkedans
Timer i Træk!
og jeg er væk,
naar hun er bragt i Julestemning!

Men Svi'rfar er en prosaisk Mand:
han lader os om Træet traske,
imens han passer, som bedst han kan,
sin Pibe og sin Kognaksflaske!
Det er sgu' saare godt med Gran og Gaas,
men for den rette Juleglans kan naa's,
man nu og da
et Stænk maa ha',
da kommer først den store Stemning!

Jeg elsker Julen — ja, det er vist,
saa skal man hele Ugen feste;
og — jøs! — man spiser, saa man til sidst
ej være kan i sine Veste!
Thi Gudbevar's man skal Familien rundt,
og selv om det i Længden ej er sundt,
troligt man gaar,
Kvalme man faar
— den hører med til Julens Stemning!

Juletravlhed.

Tegning af Richard Christensen.

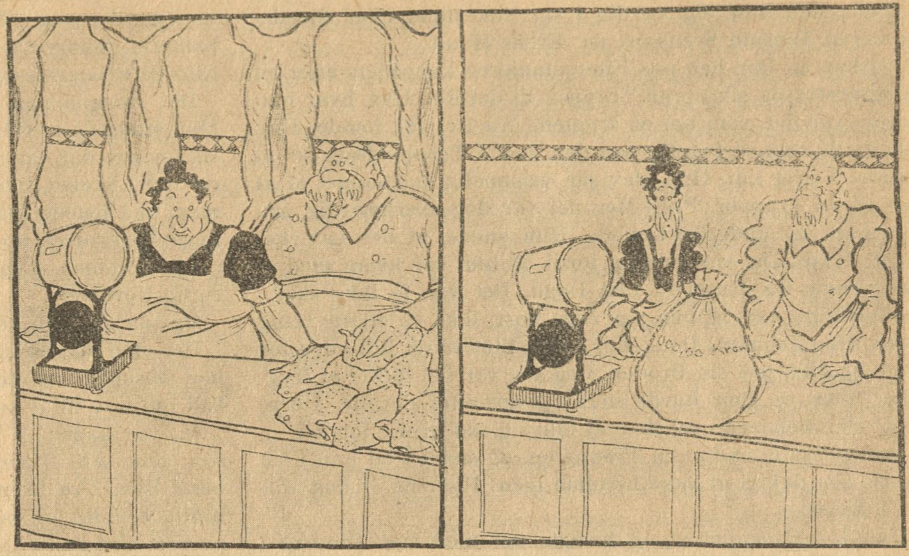

Spækhøker Mommesen og hans Kone, da de aabnede Forretningen Juleaftensdag — og da de samme Dag Klokken 3 lukkede Forretningen paa Grund af Varemangel.

REBUSSER

N N n n

Hvad staar her?

2 Par Ænder.

1 1

En Vedel (en ved el).

*

REGNEOPGAVER

Hvad er Klokken, naar Minutviseren staar lige over Timeviseren mellem 9 og 10?

4 Min. $5^5/_{11}$ Sek. over 3 Kvarter til 10.

Anna er 24 Aar. Hun er dobbelt saa gammel, som Maria var, den Gang Anna var lige saa gammel, som Maria er nu. Hvor gammel er Marie?

18 Aar.

ET SKUD

Tre Mænd laa ude i en Baad ved Vedbæk. De var 1 Kvartmil fra Land. En Mand inde ved den nye Havn affyrede et Geværskud. Af de tre Mænd i Baaden hørte Anders Knaldet, Birger saa Røgen, og Christian saa Kuglen fare ned i Vandet tæt ved Baaden. Hvem af dem vidste først, at Geværet blev affyret?

1 Birger, 2 Christian, 3 Anders.

GAADESPØRGSMAAL

Hvem er baade kort og lang
og skøn og god og tung og trang?

Tiden.

Hvor mange Lys er brændt op siden Verdens Skabelse?

Ingen, de er alle brændt *ned!*

Hvad ser Bonden daglig,
Kongen sjældent,
men Gud aldrig?

Sin Overmand.

Hvad er en beruset Musikker?

U-sikker.

Hvad er det, der løber rundt for hver Mands Dør og gør Æg?

Skærsliberen.

Et lille Hus fuldt af Mad,
tynd Væg og intet Tag?

Et Æg.

Hvad er det, der skriger, naar det faar Æde, men tier stille, naar det ingenting faar?

En Kværn.

Roden op og Toppen ned,
vokser om Vinteren,
forsvinder om Sommeren?

Istap.

Da Julepunschen blev stjaalet.

Fru Albertine Svensson var en bestemt og mandhaftig Kvinde; hun følte sig værdig i sin Enkestand efter Smedemesteren Teobald Svensson, en Ærens Mand.

Da hun en Dag hen paa Eftersommeren kom hjem efter en Spadseretur og gik op ad Trappen til det lille Hus, hvor hun boede, var det, som om en frygtelig Anelse slog hende. Hun standsede som sædvanlig paa den anden Trappeafsats for at trække Vejret lidt. Hun blev saa væmmelig stakaandet af at gaa op ad Trapper. Puh! Men det var dog mærkværdig, saa hun følte sig underlig tilmode. Hun anede, at der var sket noget. Snak! Det var vel kun fordi, at hun var uvant med at være borte fra Huset et helt Døgn. Det var jo ikke sket i mangfoldige Aar, at hun var rejst bort; ikke en eneste Gang siden salig Teobalds Død. Hun havde blot været lidt uden for Byen og hilst paa sin Broder. Men saa var det blevet et frygteligt Vejr, og hun havde derfor overnattet derude. Herre Gud! Hun behøvede vel ikke at føle sig saa urolig for det.

Hun fortsatte endnu en Trappe op, og snart stod hun i sin Entré. Saa dejligt at være hjemme igen! Hjemme er dog alligevel bedst!

Hun tog Overtøjet af og hængte det med stor Omsorg i Skabet. Saa gik hun ud i Køkkenet for at sætte Kaffekanden over. Det skulde være rart med en lille Kaffetaar ovenpaa den Tur.

Nu vilde hun sætte sig ned og rigtig nyde sin Hjemkomst, men først maatte hun sætte Mælkeflasken i koldt Vand, for at den kunde holde sig.

Hun krøb op paa en Stol og satte Flasken saa tæt hen til Vinduet som muligt, og som sædvanlig kastede hun et Blik op paa den øverste Hylde, hvor hun opbevarede to Flasker Punsch.

Men Gud! Hvad betød dog dette? Begge Punscheflaskerne var væk — forsvundne — de fandtes ikke mere paa Hylden, hvor hun havde stillet dem! Hendes Broders Punscheflasker! Hvis det i det mindste havde været hendes egne! Men hendes Broder havde betroet dem til hende, fordi han sagde, de var bedre forvaret hos hende end hjemme hos ham. Det var Julepunschen! Hendes Broders Julepunsch.

Pludselig slog en frygtelig Tanke ned i hendes Hjerne. Tænk, hvis den, som havde røvet Punschen, ogsaa havde gjort Indbrud inde i Stuen og maaske brudt hendes Skuffer og Skabe op! Og Sølvtøjet — tænk, hvis. . . . Hun hoppede ned fra Stolen og løb ud i Entréen. Nej! Døren ind til Stuen var laaset. Hun tog efter Nøglerne, aabnede Døren og gik ind. Nej, alt var, som da hun forlod det.

Hun fik en ny Mistanke. Hendes Flæsketønde paa Spisekammergulvet, og Æggekassen med femogtyve Æg — mon det skulde — — —. Nej! Ingen af Delene var rørte. En Punschetyv — det vil sige en Sprittyv — var det, som havde hjemsøgt hendes Bolig, medens hun havde været borte.

Hun undersøgte nøje Entrélaasen. Nej — der var ikke noget i Vejen med den. Og Laasen paa Køkkendøren — den fejlede heller ikke noget. Men nu kom hun i Tanker om, at hun havde glemt at lukke den ekstra Laas paa Køkkendøren. Det var altsaa gennem Køkkendøren, Tyven var kommet ind, det var tydeligt.

Hun kiggede igen ind i Spisekammeret for at se, om der virkelig ikke manglede andet end de to dejlige Punscheflasker. Nej, det var der altsammen. Men se der — hvad var det for en Pakke? Hun kunde ikke huske — — —. Hun aabnede forsigtig Pakken, og da hun havde set Indholdet, gik hun et Par Skridt tilbage og sank ned paa den nærmeste Stol. Hun dirrede over hele Kroppen! Hvad skulde dog dette betyde? *Smør! En Pakke Smør!* Og i *hendes* Spisekammer! Og en saadan Mængde! Ti Kilo mindst. Hvad skulde det egentlig forestille? Hun spekulerede, og pludselig gik der et Lys op for hende; hun maatte le, og Taarerne trillede ned ad hendes Kinder.

Det var dog morsomt, saa sørgeligt det end var! Det var Tyvens Smør! Tyven havde glemt Smørret i hendes Spisekammer. Det var jo en fyrstelig Betaling for Punschen — ti Kilo Smør for to Flasker Punsch. Det var storartet! Og saa lo hun igen. Nu skulde hun ringe til sin Broder med det samme. Hendes Broder vilde rase over de tabte Punscheflasker, det var sikkert, men hans Kone vilde juble over Smørret. Smørret skulde deles ligeligt imellem dem — fem Kilo til Broderen og fem til hende selv!

Det ringede paa Dørklokken, en lidt forsigtig Ringning. Hun studsede et Øjeblik. Tænk, hvis det er Tyven, som hørte sig for, om der var nogen hjemme. Hun lagde forsigtig Smørret ind i Skabet, laasede Døren og gemte Nøglen i Kjolelommen. Saa listede hun sig paa Taa ind i Soveværelset, tog en Legetøjsrevolver op af Natbordsskuffen og lagde ogsaa den i Kjolelommen. Legetøjsrevolveren lignede paa en Prik en rigtig Revolver.

Og saa gik hun ud for at lukke op.

Der stod en fremmed Mand. Paa hendes Spørgsmaal, hvad han ønskede, svarede han, at han var fra Brandvæsnet og bad om Lov til at komme ind i Lejligheden et Øjeblik.

Ja, værsaagod! — Her er ingen bange, tænkte Fru Svensson; hun satte Hænderne paa Hofterne og anlagde sin dybeste Røst. Fru Svensson var som sagt en bestemt og mandhaftig Kvinde, og hun saa ned paa den lille, spæde Mandsperson med et usynligt Smil.

— Findes der ikke flere Ildsteder her? spurgte han.

— I Køkkenet! raabte Fru Svensson.

— Ja, naturligvis, sagde den Fremmede og bed sig i Læben.

— Vær saa god og træd ind i Stuerne og se paa Kakkelovnene, foreslog Fru Svensson elskværdigt.

— Tak, men — ja, det er ellers ikke saa nødvendigt — se, Sagen er den, at jeg egentlig er kommen for at undersøge en ny Kogekonstruktion. Jeg maa eksperimentere med Fruens Kogegas, og det kommer til at tage nogen Tid, saa jeg maa bede Fruen om at lade mig være ene i Køkkenet en halv Times Tid.

— Ja, med stor Fornøjelse, De maa eksperimentere lige saa galt, De vil. Vær saa god og begynd med det samme, og lad Dem ikke genere af mig, jeg sætter mig her ved Vinduet og renser Grøntsager.

Fru Svensson smaalo, og havde Manden ikke hele Tiden haft sin Opmærksomhed henledt paa Spisekammeret, havde han maaske mærket det gækkende Udtryk i Fru Svenssons Øjne. Hun tog Kurven med Grøntsagerne og begyndte straks sit Arbejde.

— Ja, ser Fruen, Manden begyndte at dreje nervøst paa sin Hat, Sagen er den, at jeg egentlig ikke kommer fra Brandvæsnet, men fra Elektricitetsværket, og jeg er kommet for at efterse de elektriske Lamper.

— Vær saa god, sagde Fru Svensson elskværdigt og rejste sig op. De kan jo begynde derinde.

— Nej, lad os saa tage Køkkenet først. En her i Køkkenet, og her (han bankede paa Spisekammerdøren), er der nogen Lampe her inde?

— Nej, ikke der inde, svarede Fru Svensson i en bestemt Tone. Vil De følge med ind i Stuerne, kan De se paa Lamperne der.

Men Manden blev stadig i Køkkenet.

— Ja, men oprigtig talt, Frue, er jeg ikke fra Elektricitetsværket, jeg er Levnedsmiddelinspektør, og jeg maa bede om at faa Lov at undersøge Fruens Spisekammer.

— Saa gerne! Jasaa, Herren er Levnedsmiddelinspektør! Med et rask Tag lukkede hun Spisekammerdøren op og trak samtidig sin Legetøjspistol. Den fremmede Mand stirrede vekselvis paa Revolveren og en dejlig stor Pakke Smør, som laa inde paa Hylden.

— Altsaa ud med Punschen! sagde hun tørt.

— Jeg har kun den ene Flaske, mumlede Manden angerfuldt; den anden har jeg drukket!

— Godt, saa skærer jeg Smørret over i to Dele, sagde Fru Svensson med myndig Røst.

To Minutter efter listede Manden af med 5 Kilo Smør. Nede paa Trappen tog han Hatten af og raabte op:

— Glædelig Jul!

— I lige Maade! svarede Fru Svensson og pegede paa ham med Legetøjspistolen!

Juleaftensdag.

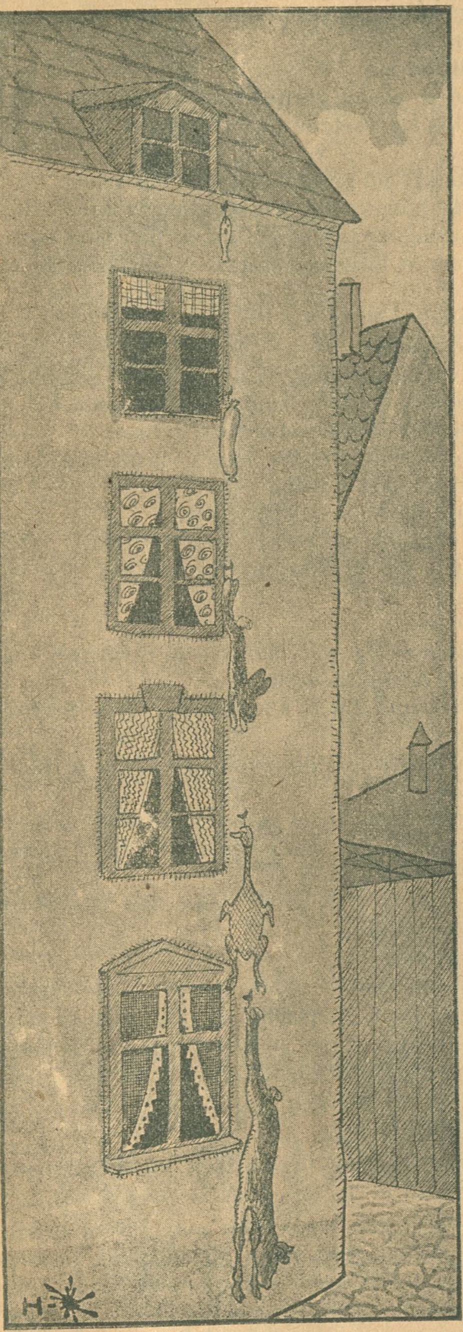

Tegning af Hansen-Tusch.

Genrebillede.

Lidt om Olsen.

En Fjerdepart af Skandinaviens Indbyggere bærer Navnet *Olsen* — heri medregnet Ohlsen, Olson, Olsøn, Olsén og Olzen.

I Sammenligning med Olsen er det rentud adeligt at hedde *Hansen, Nielsen, Jensen* og *Petersen* — der er da ikke mere end ti Tusind af hver af disse Familier i de store Byer.

Det vidner om ringe praktisk Sans at fremture i at hedde Olsen. Hvis jeg af nogen Slags Pietet følte mig forpligtet til at holde fast ved de fem Bogstaver, som Navnet bestaar af, vilde jeg for Eksempel bytte dem om og kalde mig Neslo eller Solen eller Losne eller Snelo eller Olnes eller Elson eller Olens eller Noles eller Selon eller Lenso eller Lonse eller Nelos eller Solne eller Slone —, ja Læseren maa selv fortsætte.

Et Navn skal være et Mærke paa et Menneske. Og derfor finder jeg det samvittighedsløst af en Mand, som hedder og vil fremture i at kalde sig Olsen, at gifte sig og forplante Navnet videre. Og naar Forældre dertil er saa hjerte-, smag-, rygges- og hjælpeløse at kalde deres Børn for Ole og Karl og Anna og Marie, saa bliver jo et Navn meningsløst. Man maa da i alt Fald vise Børnene det Hensyn at give dem et lidt paafaldende Navn foran. Man kan kalde dem Arnoldus eller Absalon, Katrinus, Kolombarius, Sebulon, Baldur, Dagbjart eller Gautrek. Eller Disa, Domhild, Vidundra, Asparsia, Palæmonia. Lidt Originalitet er det da selv en ret og slet Olsens Pligt at præstere!

Det kan jo ikke nægtes, at det i visse Tilfælde kan være praktisk at hedde Olsen. Man kan leve ganske inkognito, selv om man er nok saa berømt. Med Navnet Olsen staar ogsaa alle Laster aabne for en, man kan snyde, skrive falsk, stjæle, blive straffet — og ingen peger paa en som *den* Olsen; dertil er der for mange daarlige Subjekter i den Familie.

En Idé: — Vi sælger Eneretten til at hedde Olsen til Frankrig. I Paris vil der godt kunne eksistere en titusind Olsener uden at genere hverandre. Og det vilde bringe en behagelig Afveksling i Franskmændenes evindelige Dupont og Duval.

Jeg spekulerer paa, om man ikke i det hele taget bør afskaffe Navn og indføre Numre — noget i Lighed med Bilsystemet. For Eks. »A. 365« eller »G. 420« — det er praktisk og usnobbet.

Sporvogns-Filosofi.

Følgende verdenskloge Vink foreslaar vi skal anbringes i alle Sporvogne:

— Stig hurtig ind og ud — thi Sporvognen er et elektrisk Køretøj, Livet er kort, Deres Medpassagerer føler bare en maadelig Deltagelse for Deres Livs Tildragelser, som De med lydhør Stemme fortæller, og ønsker ikke at være Vidne til deres rørende Afsked med Ægtefælle og Slægtninge. Hold Billetten klar og betal helst med afpassede eller med Smaapenge — thi en Sporvognskonduktør er ikke noget Vekselkontor, og der findes intet saa ubehageligt som den tavse Strid mellem Konduktøren, der venter paa sine Penge, og Damen, som ønsker at stige af, men endnu ikke har betalt, og som gennemsøger sin Haandtaskes Dyb med jagende Bevægelser, der bare ophidser Nerverne.

Spring af med Ansigtet vendt imod samme Retning som Sporvognen — thi en Sporvogn er ikke noget Cirkus, og De er ikke engageret af Deres Medrejsende til at foretage halsbrækkende Kunster. Desuden kunde De falde og brække Benet, hvad der for Deres Medpassagerer betyder et forbistret ubehageligt Ophold.

Gaa ikke med Hattenaale — thi Du skal ikke begære din Næstes Øje — ej heller hans Næse, ej heller hans Kind eller hans Øre.

Hold ikke nogen Konversation med Vognføreren — for naar Manden netop er ved at beregne, om en sig nærmende Fragtbil og et Flyttelæs, som kører bag den, skal knuse hans Sporvogn eller ikke, kan han kun ofre ringe Andagt paa Deres aandfulde Bemærkninger med Hensyn til Vejret.

Naar der allerede staar tretten Personer paa en Platform — prøv da ikke paa at blive den fjortende — al den Overtro er Sludder. De ødelægger Humøret for tretten Mennesker, som aldrig har gjort Dem det mindste Fortræd. Og De selv tager Dem heller ikke ud til Deres Fordel, naar de klamrer Dem til Trinbrædtet som en syltet Blomme paa en Tallerkenkant.

Naar De selv sidder ned, og der kommer en lille og tyk Dame ind i en propfuld Sporvogn, hænger sig foran Dem i Stroppen — byd hende da Deres Plads. For før De har naaet at tælle til ti, sidder hun alligevel paa Deres Skød!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Et uforglemmeligt Kys.

Den Kvinde, jeg har elsket højest — — —?

Mangen Høst har jeg set Løvet falde af siden den Gang. Jeg vandrede gennem en vild, bjergrig Landsby, hvor delvis endnu Røveruvæsnets Sæder herskede. De sparsomme Menneskeboliger ligger spredte ved Bredderne af de utallige Smaabække og bestaar for det meste af store Stenblokke. Paa Højderne rejser sig store, stille Skove.

En Aften søgte jeg sulten og aldeles udmattet af Træthed et Hus for at faa Tag over Hovedet og kom til en Slags Røverhytte med tilskoddede Vinduer.

En stor Hund hilste mig med en truende, hæs Gøen, hvorpaa en kæmpemæssig Mand aabenbarede sig. Han Øjne glødede som Ild.

— Hvad vil De? spurgte han barskt.

Jeg var vel bevæbnet og følte en vis Mistro, men ikke Spor af Frygt.

— Jeg søger Gæstevenskab, svarede jeg og tilføjede, da Folk i denne By er meget gerrige: Jeg skal naturligvis betale som i ethvert andet Herberg.

— Godt, kom ind, sagde han.

En Dør gik op, og jeg befandt mig i et stort Værelse, som blev oplyst af et uformeligt Lys, lige saa tykt som et Kirkelys.

I Værelset stod en ung Pige og betragtede mig. Hun havde store, smukke Øjne, sort Haar, ren Teint og brændende røde Læber som en af disse Kvinder, der i Orienten og Afrika virker saa fortryllende paa os.

Jeg blev staaende et Øjeblik aldeles forbløffet. Da hun gik ud for at hente Brød og Lammesteg, forenede de rytmiske og stolte Bevægelsers Skønhed sig med hendes oprindelige, vilde Kraft.

Jeg spiste under dybeste Tavshed.

Da jeg skulde i Seng, barrikaderede jeg Døren, thi min Værts vilde Udseende havde gjort mig mere og mere mistroisk, men jeg sov alligevel.

Ved Dagens Gryen sprang jeg op og opdagede i en Lerkrukke lidt Vand, som jeg vaskede mig med.

Saa gik jeg ned og fandt den unge Pige alene. Hun stod ved Dørtærsklen, omstraalet af det røde Solskin fuldstændig som et Maleri, der trængte ind i min Sjæl for bestandig at blive der.

Jeg blev staaende ganske ubevægelig, sitrende over hele Kroppen. Og aldrig, aldrig har mit arme Jeg haft en saa sælsom Fornemmelse som denne Septembermorgen, da den vilde, unge Pige stod i Solskinnet foran Døren.

Jeg husker ikke mere, hvad jeg sagde, men jeg hørte, at hun svarede:

— Fader er gaaet ud for at købe noget. Stemmen lød saa oprørt, at jeg forundredes derover, og jeg fik hende til at se mig ind i Ansigtet. Hun blev rød, derpaa bleg og sagde pludselig:

— De er vel ikke nogen Kujon eller Løgner? Hvis De lover mig at tie, skal jeg ogsaa gøre det.

— Alt, hvad jeg lover Dem, skal jeg ogsaa holde, sagde jeg i en ydmyg Tone; jeg vil hellere dø end ikke gøre det.

Hun tav forlegen, thi hun havde forstaaet Tonen, og fortsatte efter en Pavse:

— De maa ikke gaa tilbage — De maa gaa paa en anden Vej end den, De kom fra.

— Horfor det? udbrød jeg.

Hun slog Øjnene ned, og jeg gættede Sammenhænget. Faderen laa formodentlig og ventede paa et heldigt Øjeblik til at begaa et Mord.

Hun læste mine Tanker og vilde undskylde sin Fader.

— Han vilde aldrig have tænkt paa det, sagde hun stille, han har altid været ærlig, men Tanken om, at han skal miste dette Stykke Jord, som vi altid har ejet, har forvirret Hovedet paa ham.

— Har han da Gæld? udbrød jeg.

— Ja, tredive Guldstykker.

Summen var ubetydelig for mig, skønt jeg for Øjeblikket ikke havde mere end det dobbelte i min Lomme, men i den nærmeste By ventede der mig en stor Anvisning.

— Dette Stykke Jord skal forblive Deres, sagde jeg, idet jeg lagde 30 Guldstykker paa Bordet.

Hun betragtede mig med en sælsom Mine.

— Vil De belønne mig for mit Raad? spurgte hun.

— Nej, mumlede jeg, det er ikke for Deres Raad, jeg vil belønne Dem.

— Hvorfor da?

Mit Hjerte bankede, saa det var nær ved at sprænges, og jeg svarede med knap hørlig Stemme:

— Fordi det gør mig lykkelig at kunne redde dette Stykke Jord for *Dem*.

Hun smaalo, en fortryllende Mildhed straalede ud af hendes vidunderlige Øjne.

— Jeg kan ikke give Dem noget igen, sagde hun. Jeg er forlovet, og blandt vore Slægter dør en forlovet Pige hellere, end hun forraader sin Fæstemand.

— Jeg forlanger intet — ikke andet end den Glæde at kunne skaane Dem for en Sorg.

— Aah, udbrød hun rørt.

Hun blev staaende med sænkede Øjne. Jeg saa, at der fandt en Kamp Sted i hendes Bryst. Pludselig kom hun hen til mig med en rørende og ydmyg og dog paa samme Gang beslutsom Mine.

— Skal jeg give Dem et Kys?

— Et Taknemmeligheds Kys?

— Nej, svarede hun og blev meget bleg, et Kærligheds Kys — men kun et eneste — og saa gaar De Deres Vej.

Jeg behøvede ikke at svare. Mine Øjne talte for mig. Saa tog hun mit Hoved mellem sine smaa Hænder, og hendes Mund trykkede et Kys, hvori der laa ligesom en Slags Fortvivlelse, paa mine Læber.

— Lev vel! raabte hun og vendte sig bort.

Jeg forlod straks Huset, men kunde ikke lade være med at kaste et Blik tilbage. Jeg saa da, at hun havde Taarer i Øjnene.

Det Kys har jeg aldrig kunnet glemme siden!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
FIONA SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Ludvig den Fjortende havde vundet en Sejr over Englænderne, og den franske Gesandt i Konstantinopel skulde give Sultanen Underretning derom.

Da Franskmanden ikke forstod Tyrkisk, maatte der bruges Tolk.

Sultanen svarede, da han havde modtaget Meddelelsen:

— Jeg er saa uendelig lige glad, enten Hunden æder Svinet, eller Svinet æder Hunden.

Disse Ord lød i Tolkens Oversættelse til Gesandten saaledes:

— Sultanen lykønsker Hans franske Majestæt til den nye Sejr, hans tapre Hær har vundet, men beklager, at Nederlaget har ramt en Magt, med hvem Tyrkiet hidtil har staaet i venskabelig Forbindelse.

FREMAD Frederiksborggade 33 Bog- & Papirhandel. Kontor-Artikler. Tryksager hurtigt og billigt.

Annoncer til Ravnen modtages paa Ekspeditionen, Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.
Vore 75 Vogne kører overalt i Byen.
TELEFONER 2146 - 6270

Wolkes Caloric
A/S Gust. Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh. Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Forsamlingsbygningen Koldinggade 4. Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus Enghavevej 40 Telf. Centr. 2589. CHR. MADSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2 TF. 354. MÆRKEPLADER Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12. Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet. 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clichéanstalt, Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Efterhaanden som Fyrsterne gaar over i det civile Liv, vil man faa at se —:

Tegning af P. V. Hansen

AALBORG · BRØNDUM · HOBRO
AKVAVITTER

Vær De glad ved, De ikke er:

Dyrtid

Læs dette Blad, dets glade Sang og muntre Sprog, saa bli'r Du ej af ***Skade***. men af ***Ravnen*** klog!